MAI KHÔI

SỨ GIẢ

LÃO SƠN NHÂN

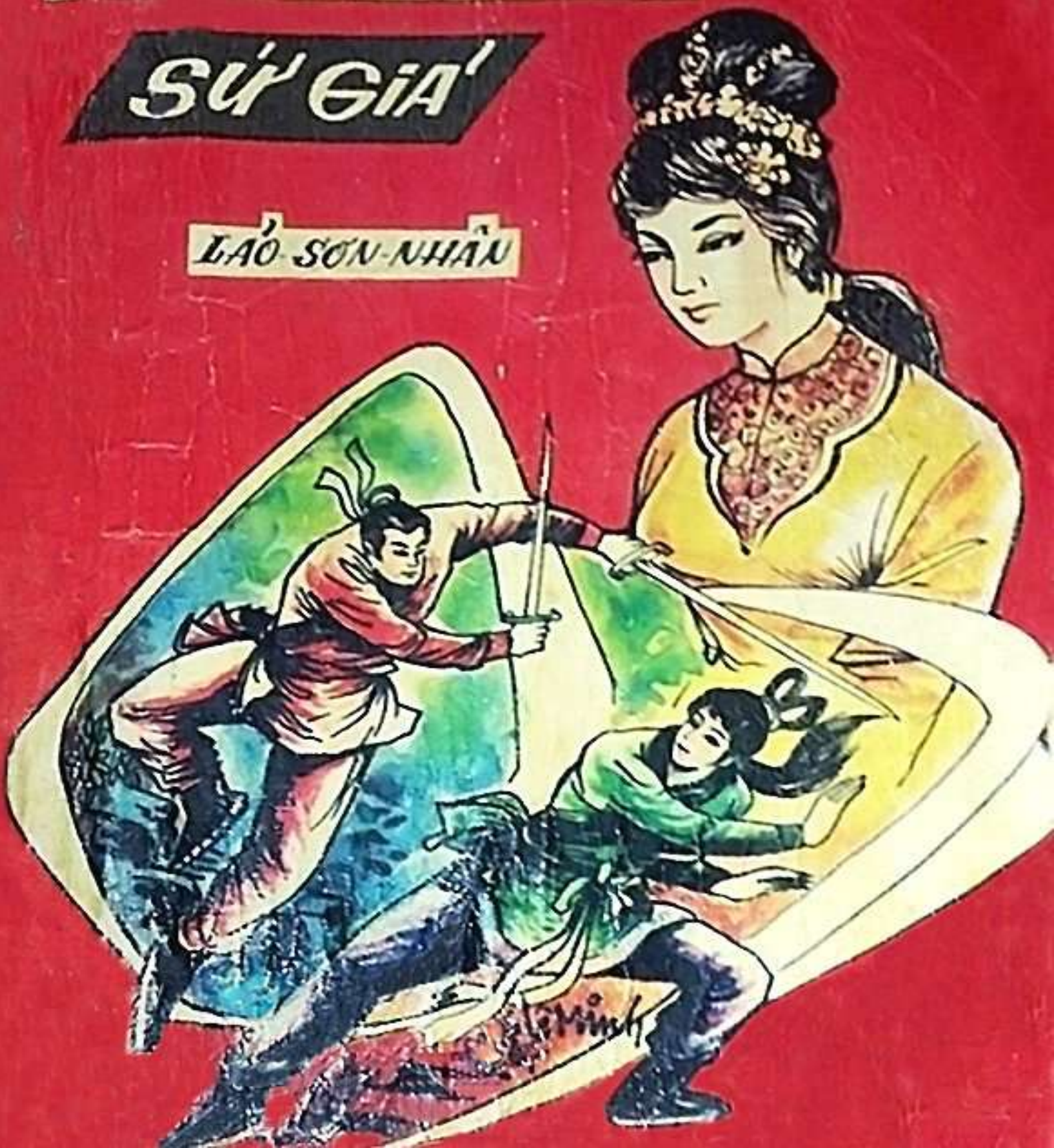

Mai Khôi Sứ Giả

Nam Dương Tẩu

vietmessenger.com

https://thuviensach.vn

Hồi 1

Hoa Tàn... Trăng Khuyết...

Những làn lửa điện xẹt chéo ngang trời... "ầm ầm ù ù". Trời như muốn sụp xuống, đất chuyển mình như trồi cựa lên... Gió cuồng đập gãy phăng cả những cành cây lớn hơn cánh tay xuống lòng khe... Cả một dãy Ốc Tiêu sơn (thuộc tỉnh Tứ Xuyên) dưới trận mưa gió kinh khủng, chìm lỉm vào trong một màu đen nghịt bao trùm thần bí hãi hùng... và chốc chốc hiện hình nổi bật lên sau những roi chớp điện nổ lên rền trời...

Đêm đã khuya! Lúc đó trước nấm mồ Mai Khôi trong khe Kim Cốc, nơi vũng Môn Tâm, sau ngọn Hồi Đầu, là nơi từ xưa đến giờ vết chân người ít tới, vậy mà tự nhiên lại phát ra tiếng ai thở dài! Tiếng thở dài ấy tuy rất nhỏ, nhưng nghe ra như nát đá nấu vàng, ưu thương, oán độc!

Canh khuya mưa gió kinh hoàng, ở một nơi hoang sơn cùng cốc, trước nấm mồ Mai Khôi tượng trưng cho một "mối tình chí ái thuần khiết" ai mà lại tới đó thở than...

Vụt một cái chớp chói lòa với tiếng sấm nổ ran, trước mồ Mai Khôi nổi bật lên hình bóng một tiểu kiều yểu điệu, vận áo bào mỏng màu huyền. Nước thấm lần áo dán chặt lấy một thân hình tuyệt vời cân đối. Chỉ tiếc rằng cái chớp lóe lên vụt tắt liền ngay, và mặt nàng lại đeo một mảnh the mỏng nên không nhận rõ được dung nhan!

Một tiếng sét nữa xé màn tối lóe lên, chỉ thấy nữ lang mình run lẩy bẩy, bước lên hai bước tiến đến trước tấm bia mồ Mai Khôi, hai tay chắp lại đặt trước ngực.

Bấy giờ gió đã nhẹ, mưa đã thưa hạt. Chợt từ phía sau nấm mồ, trong bóng tối đen như mực, có giọng trầm trầm nhưng nghe rất rõ hỏi :

- Ai đó! Hãy ngừng bước! Không đủ hai điều kiện theo như lệ đã định thì... không được phép tới mồ Mai Khôi này để chiêm bái hoặc cầu nguyện gì hết!

https://thuviensach.vn

Nữ lang nghe nói, ra vẻ ngạc nhiên vội ngừng bước, đôi mắt sáng quắc như thấu qua làn the mỏng nhìn vào bóng tối sau nấm mồ. Giọng trầm trầm vừa rồi lại tiếp tục :

- Điều kiện thứ nhất! Cô nương đã quên không kiếm bông hoa Mai Khôi tươi thắm đem tới dâng trước mồ...

Nữ lang hơi rùng mình, bàn tay trái từ từ mở ra, đầu hơi cúi xuống nhìn bông hoa Mai Khôi trong tay đã héo khô, biến thành sắc tím đen, cánh đã rời ra rồi!

Giọng trầm trầm kia cứ tiếp tục :

- Điều kiện thứ nhì! Bất cứ ai tới trước mồ Mai Khôi này để cầu nguyện, điều cần thiết phải là kẻ có một mối tình chí thành thuần ái, phải là con cháu trong hàng võ lâm và phải có mặt... đủ cả đôi mới được...

Câu nói ấy vừa dứt thì một giọng cười thiểu não bi thiết như tiếng vượn hú, tiếng quyên khóc phát ra từ miệng nữ lang.

Lập tức giọng trầm trầm kia lại cất lên hỏi :

- Cô nương cười như vậy là thế nào?

Lúc này mưa đã ngớt hẳn, trăng đã ló ra. Cảnh vật rừng núi hiện lên chỗ sáng trắng như bạc, chỗ đen nghịt hẳn như mực. Từ sau mành the mỏng che mặt, hai hàng nước mắt lã chã tuôn ra, nữ lang đưa tay lên gạt nước mắt, lạnh lùng hỏi :

- Ai đó... có thể đại biểu cho mồ Mai Khôi này để nói chuyện với tôi được không?

Trong bóng tối, sau nấm mồ, phát ra một tiếng ý kế đó vẫn là giọng trầm trầm trả lời :

- Ta chính là Mai Khôi sứ giả trông nom chăm sóc nấm mồ Mai Khôi này, coi giữ hồ sơ của những ai tới đây cầu xin. Ta đã có lời ước nguyền, giúp cho những cặp tình nhân trong thiên hạ đều thành vợ chồng - vậy sao lại không thể đại biểu cho nấm mồ Mai Khôi này để nói chuyện với cô nương?

https://thuviensach.vn

Nữ lang khẽ hừ một tiếng rồi nói :

- Ba năm trước đây, tôi cùng người yêu của tôi,chẳng quản xa xôi ngàn dặm, nếm đủ mùi gian khổ, vượt Hồi Đầu phong, qua Môn Tâm, tới trước mồ này dâng hai bông Mai Khôi tươi đẹp, rồi cùng nhau tụng niệm lời khắc trên tấm bia này, cầu sức thiêng liêng thần kỳ, dẹp phẳng san bằng những trở lực ngăn cách cản trở giữa hai chúng tôi, để khiến cho chúng tôi có thể thành vợ thành chồng.

Nữ lang chưa hết lời, thì sau mồ có tiếng cắt ngang nổi lên :

- Tất cả có ba vị Mai Khôi sứ giả coi giữ nấm mồ này. Mỗi ba năm thay phiên một người. Lần trước cô nương tới đây, thuộc vào nhiệm kỳ của đệ nhị Mai Khôi sứ giả trông coi. Còn ta đây là đệ tam Mai Khôi sứ giả...

Không đợi Mai Khôi sứ giả hết lời, nữ lang cứ tiếp tục nói :

- ... Nào ngờ nguyện lực thiêng liêng của mồ Mai Khôi chỉ là một thứ gì chỉ có hư danh mà thôi! Trước khi chưa tới đây, thì chúng tôi đều hai lòng như một, chỉ biển thề non. Sau khi đưa nhau tới đây để cầu lấy nguyện lực thiêng liêng thì người yêu của tôi vụt biến ra thành kẻ phụ tâm, thay lòng yêu thương kẻ khác, khiến tôi phải "Hoa tàn trăng khuyết" ôm hận... nát lòng...

Giọng ngạc nhiên của Mai Khôi sứ giả từ trong bóng tối hỏi vọng ra :

- Có thật thế không! Thế nào mà hoa tàn trăng khuyết?

Nữ lang hú lên một chuỗi cười thê thảm cắt đứt câu nói của Mai Khôi sứ giả đi, đồng thời đưa bàn tay trắng như ngọc lật mảnh the che mặt lên. Nàng vào khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, nửa mặt về phía bên tay phải nõn nà như hoa như ngọc, kiều diễm như thiên tiên thần nữ - nửa mặt về phía bên trái sần sùi chằng chịt những vết ngấn đen, tía trông như mặt quỷ!

Nữ lang từ từ buông mảnh the mỏng che mặt xuống, nghiến răng thở dài đoạn cất tiếng thê thảm nói :

- Vậy thì vị Mai Khôi sứ giả đã có lời thề "Nguyện thiên hạ hữu tình nhân giai thành quyến thuộc" kia ơi! Tôi xin hỏi sứ giả câu này: Tôi bị người năm

https://thuviensach.vn

xưa cùng tôi tới đây dâng hoa cầu nguyện, chính người ấy sau đó đã hủy hoại nhan sắc của tôi thế này, như vậy mà còn chưa gọi là hoa tàn nguyệt khuyết sao? Chưa phải là ôm hận nát lòng sao? Vì thế mà đêm nay, dù là mưa gió, tôi cũng phải liều mình trở lại đây quyết đập cho tan nấm mồ Mai Khôi yêu quái không chút linh thiêng này đi, để từ nay trở đi khỏi làm hại những cặp trai gái si tình trong võ lâm, mất công lặn suối trèo non tới đây mà cầu lấy tuyệt vọng, tan vỡ!

Dứt lời hai tay chắp trước ngực, nữ lang hơi cúi mình vái xuống một cái. Một luồng gió giật như bão từ bàn tay nữ lang phát ra đánh vào nấm mồ Mai Khôi.

Cuồng phong từ nữ lang phát ra ào ào đồ lộc rung cây, lập tức từ phía sau nấm mồ Mai Khôi thổi ra một làn gió nhẹ. Làn gió tuy nhẹ nhàng như cơn gió mát ôn hòa thôi nhưng đặc biệt là uy lực đã tiêu tan hóa giải ngay trận gió phủ phàng kia đi và thần tình hơn nữa là nữ lang không bị mảy may tổn thương vì làn gió ấy.

Nữ lang áo màu huyền ấy là một cao thủ trong tám môn phái lớn của võ lâm đương kim. Bình sinh nàng ngang dọc giang hồ, chưa từng gặp một chưởng phong nào có hiệu lực thần kỳ đến bậc đó. Nàng kinh ngạc, ngơ ngác ngó... thì từ trong bóng tối tiếng Mai Khôi sứ giả với giọng ngạc nhiên nói :

- Mai Khôi nguyện lực nhất định là thiêng liêng! Mồ Mai Khôi không thể phá hủy một cách dễ dàng như thế được! Vừa rồi cô nương dùng Bát Thiền Chưởng công phu đã tới chín thành cao siêu rồi. Cô nương phải chăng là Sài Vô Cấu biệt hiệu Lăng Ba Ngọc Nữ, tức là em gái Băng Tâm thần ni hiện là Chưởng môn của phái La Phù?

Thấy rằng, do một chưởng Bát Thiền mà Mai Khôi sứ giả nhận ngay ra được lai lịch của mình, Lăng Ba Ngọc Nữ phải khâm phục vị sứ giả này hiểu biết rộng và võ nghệ cao cường. Nghe hỏi vậy, nàng nghiến chặt hai hàm răng trắng như ngà, rít giọng lên mà rằng :

- Một mối si tình, đúc thành khối hận! Sài Vô Cấu bị tàn hại như thế này, chẳng những thân hình nhơ nhuốc, luôn cả La Phù phái cũng mang tiếng

https://thuviensach.vn

nhơ. Vậy mà sứ giả vẫn còn khen Mai Khôi nguyện lực được sao?

Mai Khôi sứ giả trầm ngâm cất tiếng :

- Sài Vô Cấu cô nương! Xin chớ nóng nảy ngông cuồng! Hãy chịu khó nghe ta hỏi cặn kẽ đầu đuôi đã. Sau đó, nếu quả thiệt là Mai Khôi nguyện lực không còn linh thiêng nữa, thì sẽ do ta triệu tập cả ba vị Mai Khôi sứ giả lại, tự chúng ta quyết định phá bỏ mồ Mai Khôi đi!

Từ sau lúc Mai Khôi sứ giả cách xa phất chưởng phong ôn hòa hóa giải Bát Thiền Chưởng, Sài Vô Cấu biết rằng võ học Mai Khôi thần kỳ cao siêu, nàng không thể cưỡng lại nổi. Nghe nói vậy nàng vội thâu chưởng về nói :

- Xin sứ giả cứ hỏi, Sài Vô Cấu biết được điều gì, sẽ trả lời đúng sự thật!

- Ba năm trước - Mai Khôi sứ giả hỏi - cô nương đã cùng ai tới đây dâng hoa?

Sai Vô Cấu có vẻ ngại ngùng, một giây sau hơi cúi đầu trả lời :

- Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy!

Mai Khôi sứ giả kinh ngạc hỏi :

- Long Phi kiếm khách là một trong ba tay kiếm của Điểm Thương phái. Hiện nay trong hàng võ lâm Bát đại môn phái đang có hiềm khích với nhau. Điểm Thương với La Phù thì mối oán thù càng sâu xa. Cô nương đã là em ruột của vị Chưởng môn La Phù thì sao lại có thể yêu thương một nhân vật chủ yếu trong Điểm Thương phái như Long Phi kiếm khách được!

Sài Vô Cấu uất hận mà rằng :

- Nhân vì riêng tôi với Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy tình ý hợp nhau, trong khi tình thế giữa hai phái Điểm Thương với La Phù như nước với lửa, cho nên chẳng quản trèo đèo vượt suối tới dâng hương cầu nguyện lực! Tư Đồ Úy tay hái ba bông Mai Khôi ở Kim Ngọc cốc. Chúng tôi mỗi người đều dâng một bông hoa tươi nơi mộ này. Còn lại một bông, Tư Đồ Úy cài vào nơi khuy áo của tôi... (nói tới đây nàng thổn thức nghẹn ngào). Bông Mai Khôi... chao ôi! Dù đã héo khô mà tôi vẫn y nguyên gài ở trên ngực. Thế rồi,

https://thuviensach.vn

có ai ngờ rằng tôi đã bị chính bàn tay ấy, bàn tay Tư Đồ Úy dùng Tử Diệm thần sa hủy hoại nhan sắc tôi... tới nước này!

Tới đây, nước mắt chan hòa đầy mặt, ướt xuống đến áo, nàng nức nở không thành tiếng nữa, tay bất giác bứt bông Mai Khôi ra, cánh hoa theo với nước mắt tan tác trước gió.

Bốn bề lạnh ngắt, chỉ nghe tiếng côn trùng nhịp theo với giọng thổn thức nghẹn ngào. Một lúc sau, Sài Vô Cấu ngẩng mặt nhìn vào chỗ bóng đen sau phía mồ, cất tiếng hỏi :

- Mai Khôi sứ giả! Tôi nói xong rồi đó. Trăng khuyết rồi, hoa tàn không tươi trở lại! Thân này đã mang hận, sao nỡ còn di hại cho người sau! Vậy thì nấm mồ Mai... Khôi đây, rút lại sẽ do tay tôi hủy đi!

Lại một giây yên lặng,có tiếng Mai Khôi sứ giả nói ra :

- Ba năm trước, cô nương cùng người yêu từng cầu nguyện, kết quả đã chẳng linh ứng! Trái lại còn bị mang hận hủy hoại dung nhan! Như vậy thì mồ Mai Khôi này đáng hủy đi lắm. Nhưng cô nương có thể hoãn việc hủy phá này lại tới ba năm sau chăng?

Sài Vô Cấu ngạc nhiên hỏi :

- Lạ thiệt, đã nhận là nên hủy bỏ nấm mồ này đi, tại sao lại còn hoãn lại ba năm?

- Trong thời gian hoãn lại đó... (Giọng Mai Khôi sứ giả hết sức trịnh trọng) ... ta muốn điều tra xem đầu đuôi mối tình nghiệt của cô nương với Long Phi kiếm khách còn có những uẩn khúc gì? Nếu như hai bên quả thực là yêu nhau một cách chân thật chí tình, ngoài ra không có uẩn khúc nguyên nhân gì khác mà bỗng dưng kẻ kia sinh ra phụ lòng nhau, thì sau đây ba năm, cũng vào ngày hôm nay, sẽ do bọn Mai Khôi sứ giả ba anh em ta, mời đủ mặt các vị Chưởng môn của tam môn phái lớn võ lâm, chứng kiến việc phá hủy nấm mồ này. Trái lại, ba anh em Mai Khôi sứ giả chúng ta, từ trước đã có lời “Nguyền rằng hoa thường đẹp, trăng vẫn tròn. Nguyện cho thiên hạ những kẻ yêu thương nhau trở nên vợ chồng” thề quyết dốc hết nguyện lực

https://thuviensach.vn

ấy vì cô nương với Long Phi kiếm khách san phẳng mọi trở ngại, khiến cho "Hoa tàn mà lại thêm tươi. Trăng tàn mà lại hơn mười năm xưa" và để hai bên có thể đứng trước mồ Mai Khôi chắp mối duyên lành, đem mối thù hằn giữa hai phái Điểm Thương và La Phù biến thành một làn xuân phong hòa khí.

Lời của vị sứ giả Mai Khôi chứa chan vô biên nguyện lực, có một sức rung cảm như thấm nhừ cả đá, có thể nói rằng ngoan cố như những hòn đá xung quanh đó, lúc ấy cũng phải gật đầu nghe theo. Chẳng vậy mà một người tính tình cao ngạo như trời, nhưng số mệnh lại mỏng manh như tờ giấy là Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu ấy, khi tới đây với một trời uất hận lửa cháy trong lòng mà sau những lời nguyện của Mai Khôi sứ giả nói ra, thì minh tính lóe lên, ma chướng vụt tan đi, nàng như không tự chủ được, tự dưng quỳ thụp trước mồ Mai Khôi, hai tay chắp ngực, khom mình xuống thi lễ.

Biết rằng Lăng Ba Ngọc Nữ lúc này đã biểu hiện "minh tâm kiến tính" nên mới rập đầu hành lễ trước mồ, vị sứ giả Mai Khôi bất giác than rằng :

- Thiên tính của các cô gái là thương tiếc sắc đẹp hơn tính mạng. Sắc đẹp của cô nương bị độc ám khí Tử Diệm thần sa của Điểm Thương phái hủy hoại như vậy, phải chăng vì thế mà cô nương không dám trở về La Phù gặp mặt Chưởng môn sư tỷ nữa?

Lăng Ba Sài Vô Cấu thấy vị sứ giả như soi thấu ruột gan mình, bất giác thở dài gật đầu. Chưa kịp lên tiếng than thở thì Mai Khôi sứ giả đã nói tiếp :

- ... Vì thế mà, công việc đầu tiên của ta phải nghĩ và làm, là lo làm sao cho cô nương khôi phục lại dung nhan như cũ...

Sài Vô Cấu từ từ đứng lên vẻ mặt tuyệt vọng, lắc đầu cười một cách thiểu não mà rằng :

- Tử Diệm thần sa là một trong bốn pháp bảo dùng để trấn giữ Bộ Hư đạo quan của Điểm Thương phái, trong đó gồm có bảy chất kỳ độc tuyệt vời lợi hại. Theo lời của Thương Sơn Ẩn Tẩu Tái Hàn Khang từng chữa chạy cho tôi, thì tiên dược của ông ta chỉ có thể chữa cho khỏi chết, đến như những

https://thuviensach.vn

vết sần sùi cháy sạm bên mặt, trừ phi kiếm được thứ gọi là Thiên Niên Chi Dịch ở Đông Hải cùng với trái Chu Hồng Tuyết Liên trên Đại Tuyết sơn, hai thứ hòa làm thuốc hồi nhan thì không phép nào chữa được. Hai thứ đó một thứ sinh ở nơi Huyền Băng Nguyên là nơi thanh tu của Băng Phách Thần Quân Thân Đồ Hợi Chưởng môn của Tuyết Sơn phái. Thần Quân với sư tỷ Băng Tâm thần ni của tôi, hai bên từng có chuyện bất hòa với nhau. Còn một thứ thì sinh ở tận miền Đông Hải, trên Điếu Ngao Tiêu nơi ẩn tu của Nhất Bát thần tăng Trác Tích, xưa nay không có qua lại giao thiệp với người trên lục địa! Khó khăn như vậy... biết làm sao kiếm ra được.

Chỉ thấy Mai Khôi sứ giả a một tiếng, cắt lời Vô Cấu mà rằng :

- Té ra sau khi bị thương, cô nương từng được vị đương thế đệ nhất thần y Tái Hàn Khang chữa cho! Ông ta nói đúng đấy! Hai thứ thuốc thiêng đó quả thực là hiếm có trên đời. Nhưng... (Ngần ngừ một chút, với giọng an ủi và hy vọng, sứ giả nói tiếp)... nhưng Thân Đồ Hợi vốn cùng ta dây dưa nguồn gốc với nhau, còn Trác Tích ta cũng có cách giao thiệp với ông ta. Ta đã phát tâm nguyện lực há ngại gì không tới Đông Hải một phen. Năm sau đúng tiết Cửu Trùng mồng chín tháng chín, cô nương phải có mặt tại Thiên Tâm bình là chỗ ở của Tái Hàn Khang, đợi tin tốt lành của ta.

Lăng Ba Ngọc Nữ mừng rỡ cảm động hết sức vội sụp xuống lễ tạ trước mồ, đoạn quay mình, ống tay áo phẩy lên một cái, tấm áo bào sắc huyền phơi phới theo người vọt đi như bay, trong loáng cái đã lẫn vào bóng tối khe Kim Cốc Bóng trăng càng tỏ, tinh đẩu càng thưa thớt như mờ hẳn đi. Từ sau ngôi mồ Mai Khôi thoáng có bóng áo bào sắc tro vụt ra. Chưa nhận rõ mặt mũi dáng dấp vị Mai Khôi sứ giả ấy ra sao, chỉ nghe a một tiếng, bóng áo bào ấy lại thoái lui trở vào trong bóng tối và lẩm bẩm nói :

- Quái lạ, lại có người tới đây nữa. Đêm hôm nay sao mà ta đắt khách thế.

Quả nhiên vài phút sau, một bóng đen từ trong khe Kim Cốc hiện ra, liên tiếp vài cái nhảy lên thụp xuống, đã tới trước mồ Mai Khôi. Về công phu khinh thân của người này, so ra hơi kém Sài Vô Cấu chút ít, tuy nhiên cũng là bậc thượng thừa, chỉ vì công phu luyện tập chưa được già dặn mấy.

https://thuviensach.vn

Bóng người ấy tới gần mồ Mai Khôi thì từ từ hoãn bước. Dưới bóng trăng sáng tỏ, nhận ra đó là một thiếu niên cỡ độ mười bảy, mười tám tuổi, tay vượn, vai gấu, lông mày lưỡi kiếm, mắt to sáng như sao, tướng mạo vóc người hết sức anh đĩnh, quả nhiên là một tay thanh niên mỹ mạo. Bóng áo bào xanh phất phất, hai tay nâng hoa Mai Khôi sắc tía, nhẹ bước đi qua mấy hàng cây Mai Khôi đủ các màu sắc vàng đen, đỏ, trắng... trồng ở trước mồ.

Chàng tới nơi, hai tay cung kính đặt bông hoa trước tấm bia đá chạm trổ như hình một mũi tên vĩ đại, xong rồi đứng thẳng người, hai tay ôm quyền theo lối chào võ lâm, mắt gắn vào những hàng chữ khắc trên bia sẽ cất tiếng tụng niệm.

“Trời có thể già... Đất có thể hoang”

“Hoa có thể tàn... Trăng có thể khuyết”.

Chàng theo từng chữ trên văn bia, vừa đọc tới đây... thì từ trong bóng tối phía sau mồ Mai Khôi có tiếng nói ra :

- Anh bạn trẻ ơi! Xin chớ đọc lời văn trên bia ấy nữa. Kể từ đêm nay, ngôi mồ Mai Khôi bắt đầu phong tỏa, trong hạn ba năm sẽ tạm không ban phát Mai Khôi nguyện lực cho ai hết.

Thanh niên ngạc nhiên, chú mục nhìn vào trong bóng tối và hỏi :

- Người là ai vậy?

Có tiếng trả lời :

- Ta là Mai Khôi sứ giả, quản giữ tất cả các công việc nơi mồ Mai Khôi này.

Thanh niên nghe rồi cười nhạt, tiếp tục tụng niệm lời văn bia,

“Biển có thể... khô, đá có thể mòn...

Duy... mối tình chí ái thuần khiết...

Quyết... không thể ma diệt...”

Thấy chàng hình như không coi lời mình bảo là đâu, Mai Khôi sứ giả lấy làm lạ hỏi :

https://thuviensach.vn

- Ta đã bảo tạm hoãn trong ba năm không ban Mai Khôi nguyện lực cho ai hết. Anh còn tụng niệm lời văn bia trên làm gì?

Chàng thanh niên cất giọng lạ lùng hỏi :

- Câu chuyện tạm thời phong tỏa mồ Mai Khôi dám hỏi sứ giả đã có lời tuyên cáo cho võ lâm biết chưa?

Mai Khôi sứ giả không ngờ bị một câu hỏi cứng họng ra, chỉ ngập ngừng đáp :

- Chưa kịp thông báo!

Chàng thanh niên lại hỏi luôn :

- Các nơi như Hồi Đầu phong, vũng Môn Tâm, khe Kim Cốc có yết thị ra chưa?

Thấy Mai Khôi sứ giả lặng thinh, chàng thanh niên nói tiếp :

- Chưa có thông báo lại cũng chưa yết thị ra, thế thì ta từ ngàn dặm xa tới đây, tự nhiên là có quyền được dâng hoa trước mồ Mai Khôi và tụng niệm lời văn bia này. Trừ phi Mai Khôi sứ giả nhận rằng Mai Khôi mộ chỉ là hư ảo bất linh thì thôi. Nếu không chịu nhận như thế, thì buộc sứ giả phải ban cho ta Mai Khôi nguyện lực.

Bị chàng thanh niên có thần thái cao ngạo, với miệng lưỡi lý luận cứng như thép ấy, biện báo một hồi khiến Mai Khôi sứ giả đành im tiếng. Một lát sau, Mai Khôi sứ giả mới chép miệng nói :

- Anh có lý lắm, nhưng vẫn không được ban phát cho Mai Khôi nguyện lực đâu. Bởi lẽ anh chưa đủ điều kiện đúng như quy luật của mồ Mai Khôi đã định ra!

Thanh niên ngạc nhiên hỏi :

- Ta đã dâng hoa rồi này... Đã tụng niệm rồi này! Còn gì nữa!

Mai Khôi sứ giả trả lời :

https://thuviensach.vn

- Tới đây cầu nguyện bắt buộc điều kiện là phải cả đôi nam nữ trong hàng võ lâm, và hai bên thật có tình yêu chân thành và thuần khiết.

Không đợi vị sứ giả hết lời, chàng thanh niên bỗng ngửa mệt lên trời buông ra một trận cười sằng sặc như điên cuồng. Mai Khôi khó chịu vội hỏi :

- Anh bạn điên sao! Cười gì vậy?

Đôi lông mày khẽ nhướng lên một cái con mắt loang loáng như điện, thanh niên ngó vào trong bóng tối hỏi :

- Mai Khôi sứ giả à, ông nói một cách hồ đồ, vô lý ai mà nghe được!

Biết chàng là tay mồm mép chẳng vừa. Mai Khôi sứ giả hừ một tiếng rồi nói :

- Được lắm. Anh tìm thấy điều sai lầm của ta chăng? Sao gọi là vô lý.

Chàng thanh niên dõng dạc nói :

- Nếu như ta có đã thể cùng người ta yêu mà tâm đầu ý hiệp song song một cặp đi con đường ngàn dặm, thì còn đợi chi mà chẳng cùng nhau thề non hẹn biển, trăng tròn, hoa đẹp từ đời nào rồi. Cần gì phải lặn lội tới mồ Mai Khôi tận Ốc Tiêu Sơn này để cầu lấy nguyện lực làm gì?

Nghe vặn lý như vậy, Mai Khôi sứ giả không bắt bẻ vào đâu được. Ông ta cảm thấy thích thú, bất giác bật cười hỏi :

- Như vậy là anh đã ngấp nghé để ý ai đó, nhưng ai đó lại không để ý đến anh chứ gì.

Thanh niên đỏ mặt lên, lắc đầu mà rằng :

- Thú thực rằng tôi yêu cô ta, duy không rõ cô ta có yêu tôi chăng, vì thế mới mò tới đây cầu nguyện lực Mai Khôi.

Nghe thanh niên nói ra một cách thành thực và thơ ngây, Mai Khôi sứ giả chẳng những không bực mình mà còn lấy làm thích thú là khác, bèn cười và hỏi :

- Hai bên gặp gỡ quen biết được bao lâu rồi?

https://thuviensach.vn

Thanh niên càng đỏ mặt hơn, lắc đầu nói :

- Chúng tôi chỉ gặp nhau thoáng qua! Đã không rõ tên họ, lại cũng chẳng biết thuộc môn phái nào?

Mai Khôi sứ giả nhăn nhó cười, bụng nghĩ thầm: "Rõ thực là rắc rối. Đêm nay một nữ, một nam tới đây yêu cầu giúp sức, toàn vấn đề hóc búa nát óc. Chỉ e cả ba anh em Mai Khôi sứ giả mình hợp sức lại giúp, dù đến kiệt lực cũng chưa chắc vào đâu".

Tuy nhiên câu chuyện càng ly kỳ, càng khiến Mai Khôi sứ giả cảm thấy hứng thú, bèn tiếp tục hỏi :

- Tạm gác cô nàng lại đó. Đến như tên họ anh cùng sư phó anh là ai? Cần cho ta rõ mới được!

Thiếu niên nói :

- Tôi tên là Hạ Thiên Tường, tốt hơn hết là ông cứ hết sức giúp tôi! Không nên hỏi sư phó tôi là ai! Vì sư phó tôi tính nết khác người, cấm tôi không được nói tên người ra cho ai biết. Có điều chắc chắn tôi không thuộc phái Võ Đang, Nga Mi, Thiếu Lâm, Côn Luân, Kỳ Liên, Tuyết Sơn, Điểm Thương hay La Phù đâu.

Nghe nói vậy Mai Khôi sứ giả chỉ lắc đầu cau mặt cười gượng mà rằng :

- Câu chuyện của anh thật là chẳng rõ đầu với cuống ra sao! Thú thực rằng ta không biết đầu mối thế nào để lần! Chà khó quá! Vậy thời cô nàng ấy mặt mũi, dáng dấp ra sao? Y phục với binh khí cô ấy dùng có gì đặc biệt chăng?

Hạ Thiên Tường nghĩ một lúc, gật đầu cười mà rằng :

- Có... biết! Bữa ấy ở bên khu rừng dãy núi Cửu Nghi thuộc Hồ Nam, xa xa ngó thấy cô ta cưỡi con tuấn mã sắc đen lẫn xanh, mình mặc tấm áo che gió màu đen. Đến như binh khí cô ấy dùng, nhân vì cách nhau hơi xa nên không nhận rõ được! Tôi đoán không lầm thì nếu chẳng phải là thứ Khóa Hổ Lam tất là Ngô Câu kiếm. (Ngừng một vài giây, chàng lại tiếp) Con ngựa cô ta phóng đi quá lẹ. Khi tôi chạy tới nơi thì bóng hồng đã bay bổng tuyệt mù,

https://thuviensach.vn

chỉ để lại trên mặt đất mấy cái xác phanh gan phơi ruột của bọn Kỳ Liên tứ quỷ.

Mai Khôi sứ giả kinh ngạc hỏi :

- A, một mình cô ta mà hạ được bốn tay chẳng những võ nghệ cao cường, lại kiêm dùng môn ám khí kỳ độc như Kỳ Liên tứ quỷ sao?

Thiên Tường ra vẻ khâm phục cô nàng mà rằng :

- Đúng thế, chẳng những giết dễ dàng mà còn chớp nhoáng. Lúc ấy tôi đứng trên sườn núi Cửu Nghi xa xa thấy nàng bị Kỳ Liên tứ quỷ ra ngăn lối. Hai bên đấu nhau, bất quá quãng đường cách xa độ trăm trượng, tôi phi bộ chạy tới... Kỳ Liên tứ quỷ đã hóa thành bốn tên quỷ không đầu, phơi cả ruột ra rồi.

Mai Khôi sứ giả nghe tới đó, bụng nghĩ thầm rằng mình đã quyết ý tạm thời phong tỏa mồ Mai Khôi thân hành rời khỏi Ốc Tiêu Sơn, để tra xét những tình tiết oan trái giữa Long Phi kiếm khách với Lăng Ba Ngọc Nữ thì luôn dịp cũng nên để ý đến câu chuyện tương tư vớ vẩn của Hạ Thiên tường xem đầu đuôi manh mối ra sao, cốt ý thí nghiệm xem Mai Khôi nguyện lực phải chăng có một hiệu lực vô biên. Chủ ý đã định rồi, bèn nói với Thiên Tường :

- Tâm sự của anh tuy có phần vớ vẩn đáng tức cười, nhưng thực ra thì cũng là tấm lòng chí thành.Vì thế ta cũng đặc cách phá lệ ban cho anh nguyện lực Mai Khôi. Tuy nhiên, trong cái biển người man mác, một mặt tìm ra được lai lịch cô nàng ấy, một mặt lo làm sao san bằng những trở ngại nếu có giữa đôi bên, để giúp cho cả hai có cơ hội tâm đầu ý hiệp, quả thực không phải là dễ dàng!

Thiên Tường vội đỡ lời :

- Tôi biết là khó lắm. Nếu không khó thì sao tôi lại chẳng quản ngàn dặm tìm tới đây.

Mai Khôi sứ giả nói :

https://thuviensach.vn

- Ta định kỳ một kỳ hạn là ba năm để hoàn thành các tâm nguyện ấy của anh. Nhưng từ đêm nay, anh nhất thiết y theo lời ta mà hành động.

Thiên Tường gật đầu nói :

- Tôi cầu ông giúp cho thì lẽ cố nhiên là xin tình nguyện để ông chỉ huy tôi. Nhưng hết hạn kỳ ba năm, nếu như nguyện lực mà không thiêng. Xin chớ trách tôi sẽ dùng Trái Nổ Càn Thiên phá tan mồ Mai Khôi này thành đất phẳng.

Mai Khôi sứ giả rùng mình than rằng :

- Hèn chi mà anh nói rằng không phải là người trong hàng võ lâm Bát đại môn phái. Té ra anh là đệ tử của Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy. Theo ta biết thì trái Càn Thiên Tích Lịch hoặc cũng gọi là Tử Châu của Hoàng Phủ Thúy có sức công phá mãnh liệt, có thể đổ núi sập rừng được, nhưng tất cả chỉ có ba trái thôi. Anh còn ít tuổi, khí huyết đương hăng, nay lại giắt trái nổ giết người ấy trong mình, thì phải hết sức cân thận mới được. Chớ có tùy ý lạm dụng mà gây thành ác nghiệt tày trời!

Nói tới đây, Mai Khôi sứ giả bỗng cao giọng nói :

- Sau hạn ba năm, nếu như nguyện lực Mai Khôi không linh nghiệm, anh sẽ dùng Càn Thiên Tích Lịch san bằng mồ Mai Khôi đi. Được lắm! Nhưng nếu như nguyện lực Mai Khôi quả là hiệu nghiệm... thì anh sẽ tính sao?

Thiên Tường hơi nhếch đôi lông mày lưỡi kiếm lên, nghiêm nét mặt lại nói :

- Câu hỏi của ông có lý lắm! Giả như nguyện lực có thiêng thì... sau khi ba vị Mai Khôi sứ giả trăm tuổi rồi, tôi cùng cô nàng kia nối chí Mai Khôi sứ giả, nguyện đem hết sức mình ra, tiếp tục cái công việc lo cho hoa đẹp trăng tròn khiến cho những cặp tình nhân trong thiên hạ trở nên thành vợ chồng...

Nghe chàng phát nguyện như vậy, Mai Khôi sứ giả hết sức cao hứng, từ phía sau mồ Mai Khôi phát ra một chuỗi cười khanh khách vang động cả rừng núi. Một lúc sau mới nói :

https://thuviensach.vn

- Chung quanh mồ Mai Khôi đây, trồng đủ bảy sắc Mai Khôi hiếm có nhất trong thiên hạ. Nấm mồ này chỉ là tiêu biểu tượng trưng... cho nên bên trong không chôn xác người hoặc xác thú vật, mà chỉ là một nửa bông hoa Mai Khôi bằng ngọc đỏ, nạm vào trong một chiếc hộp bằng đá trắng. Còn một nửa thì... đêm nay ta trao cho anh. Anh cầm nửa bông Mai Khôi bằng ngọc này, tức là chiếc lệnh bài Mai Khôi, vượt Đông Hải, tìm đến bãi đá Điếu Ngao bái yết Nhất Bát thần tăng xin ông ta ban cho hai giọt Thiên Niên Chi Dịch.

Nhân dịp đi xa ngàn dặm ấy, anh để ý tìm kiếm một người biệt hiệu Thiên Nhai Tửu Hiệp tên là Mộ Vô Ưu. Tông tích người ấy không nhất định, nên khó kiếm lắm. Người ấy học lực rất rộng, duyệt lịch giang hồ lại phong phú, không ai sánh kịp. May ra người ấy biết được và chỉ bảo cho anh rõ lai lịch cô gái mặc áo màu huyền của anh. Đây là chiếc lệnh bài Mai Khôi, anh phải cẩn thận gìn giữ, chớ để thất lạc (Vừa nói vừa ném ra một vật lóe lên thành một tia đỏ - Thiên Tường đón lấy - vị sứ giả tiếp tục dặn dò). Cầm lệnh bài này tới gặp Nhất Bát thần tăng, xin được hai giọt Thiên Niên Chi Dịch rồi - sau đó dù gặp hay không gặp Mộ Vô Ưu - miễn là đúng mồng chín tháng chín, phải tới bãi Thiên Bình trên Thương Sơn gặp mặt Thần Y Tái Hàn Khang, sẽ nhận được lệnh của ta sai bảo...

https://thuviensach.vn

Hồi 2

Đất Cỗi, Trời Già

Hạ Thiên Tường đón lấy lệnh bài. Đó chỉ là một cánh hoa Mai Khôi bằng thứ ngọc đỏ chạm trổ rất tinh vi. Chàng cất kỹ lưỡng vào trong bọc, đoạn hướng vào nấm mồ cúi mình thi lễ. Liền đó chàng quay gót, giở thuật khinh công chạy bay ra phía Kim Ốc cốc! Qua đó rồi, chàng lên Môn Tâm Hắc, vượt Hồi Đầu phong, trong lòng hứng thú, vừa đi vừa ngắm nhìn phong cảnh.

Phía chân ngọn Hồi Đầu, bên mặt là khu rừng nhỏ nhưng rậm rạp, bên trái là một làn vách đá đứng thẳng. Thiên Tường vừa chạy bon xuống đến chân núi, chợt tai nghe thấy ba tiếng soạt... soạt... soạt rất khẽ. Tuy đang cái đà chạy bay như gió ấy, mà tai chàng cũng nhận ra ba tiếng soạt rất khẽ, nhưng sắc nhọn và chàng theo kịp thế Tơ Mành Cuốn Gió tung mình nhảy lánh sang ngang tới ngoài tám thước, đủ thấy rằng võ nghệ của chàng đã vào bậc "khó chơi" dù mới chỉ học được năm sáu phần công phu của Hoàng Phủ Thúy, một nhân vật lừng danh đương thời mà các hàng võ phái lớn cũng đều kiêng nể không dám gây chuyện với bà ta.

Thiên Tường né qua bên rồi ngoảnh lại nhìn, thoáng thấy trên thân một gốc thông già, lóng lánh phát ra ánh sáng, ba lưỡi gươm nhỏ xíu dài ước độ gang tay, thành hàng cắm vào gần lút đến cán.

Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đối với các môn ám khí đặc biệt của mấy môn phái chủ yếu trong võ lâm, chàng đều có nghe nói tới, thấy ám khí phóng ra, chàng ngạc nhiên lầm bầm nói :

- Ba ngọn Kim Sí kiếm ném ra liền một lúc. Phải chăng đây là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy, tay kiếm thứ ba trong hàng Điểm Thương tam kiếm?

Ngay lúc ấy, phía sau bụi dây song um tùm bên chân vách núi, một cái bóng đen theo thế Thần Long Độ Hải lăng không vọt lên hướng về phía rừng

https://thuviensach.vn

thông bay đi với những tiếng nói khẽ phát ra :

- Nơi đây chưa qua hết Hồi Đầu phong, còn thuộc giới hạn Mai Khôi cấm địa, không tiện làm kinh động. Ta đợi ngươi ở ngoài phía rừng thông đây... Nghe!

Thiên Tường cười nhạt mà rằng :

- Đường đường một nhân vật Điểm Thương tam kiếm mà cũng e sợ Mai Khôi sứ giả ư...?

Chàng chưa dứt lời thì bóng người kia đã lẫn vào trong rừng thông rồi. Nguyên từ thuở nhỏ chàng được Bắc Minh Thần Bà, một quái khách của làng võ huấn luyện cho nên tính tình chàng hết sức cao ngạo, không chịu kém ai, lập tức đề khí phi thân, bất chấp cả điều tối kỵ của làng võ là "rừng sâu chớ đuổi theo" chàng lao mình vọt đi như bay. Cánh rừng nhỏ sâu ước nửa dặm. Loáng cái chàng ra tới cửa rừng, ghìm bước lại đã thấy người kia dừng chân đứng đợi. Người ấy mặc áo đen, mặt che kín chỉ chừa hai mắt, vai đeo gươm dài, dáng vóc nở nang cân đối.

Tuy rằng tính tình cao ngạo không biết phục ai, nhưng cũng biết rằng Điểm Thương tam kiếm lừng danh làng võ quả thực "khó chơi" chàng từ từ tiến ra khỏi cửa rừng dừng hẳn bước trong khi ngầm tụ chân khí dồn ra hai tay, đứng đợi. Người kia không ngờ chàng còn ít tuổi đến thế, lại thần sắc có vẻ kiêu kỳ, bèn cười lạt và cất tiếng hỏi :

- Anh bạn à! Bạn không ngại gió mưa, tới chỗ núi sâu này lại qua Hồi Đầu phong chẳng hay có việc gì vậy? Bạn có ghé qua chỗ mồ Mai Khôi không?

Thiên Tường hơi khó chịu về cái bộ dạng người kia có vẻ tự kiêu tự đại, bèn lạnh lùng nói :

- Vậy có sao? Đã vượt Hồi Đầu phong thì tại sao lại không viếng Mai Khôi mộ. Đã viếng Mai Khôi mộ tự nhiên ta cầu xin nguyện lực của Mai Khôi. Bạn hỏi vậy chẳng cũng quá thừa lời sao?

https://thuviensach.vn

Thấy người kia ra vẻ ngạc nhiên lặng ngắt, Thiên Tường ý một tiếng nói tiếp :

- A! Coi bộ anh bạn chỉ biết hỏi người mà không biết trả lời câu ta hỏi ư? Vừa rồi ba ngọn kiếm đuôi có gắn cánh lái gió, phóng ra để thị uy, phải chăng bạn là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy trong hàng Điểm Thương tam kiếm?

Người áo đen cười một cách ngạo nghễ đoạn với tay qua vai soạt một cái rút ra lưỡi kiếm ánh sáng rung rinh xanh lè. Lưỡi kiếm ra khỏi vỏ rên rỉ ngân lên một hồi, âm ba trong như tiếng rồng ngâm, khiến Hạ Thiên Tường cũng phải đề phòng, vội lùi lại nửa bước, luồn tay vào trong vạt áo bào xanh sẵn sàng rút binh khí ra nếu cần!

Nhưng chỉ thấy người kia từ từ đưa mũi kiếm lên ngang cằm. Thiên Tường ngạc nhiên còn đang ngẩn ngơ nghĩ rằng người ấy tự tử. Loáng một cái, mũi kiếm gạt phắt đi kéo luôn cả miếng the mỏng che mặt ném xa ra đến vài thước, hiện ra một khuôn mặt trắng trẻo, cỡ tuổi ước khoảng ba mươi mốt, ba mươi hai, phong tư anh đĩnh, đẹp trai không kém gì Thiên Tường. Điều đáng chú ý hơn nữa là đôi lông mày lưỡi kiếm chạy xếch lên tới hai bên mái tóc. Giữa gốc mũi chỗ đầu lông mày giao nhau có một nốt ruồi đỏ như son, lớn bằng hạt đỗ!

Ánh kiếm xanh lè, nốt ruồi đỏ chót giữa khoảng đầu lông mày, với vẻ anh tuấn ấy, đúng như trên giang hồ từng thuật tả và đồn vang về Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy .

Thiên Tường khẽ đưa mắt nhìn qua một cái, chàng vẫn giữ nguyên cái thần thái cao ngạo, cất tiếng lạnh lùng mà rằng :

- Việc gì mà phải giở trò ra như vậy! Long Phi kiếm khách là cái thá gì? Ngay đến Thiết Quán đạo trưởng là Chưởng môn đệ nhất danh kiếm của phái Điểm Thương cũng chưa đủ để ta phải để ý mà!

Đôi mắt Tư Đồ Úy loáng loáng lên nhìn Thiên Tường phì cười rồi hỏi :

https://thuviensach.vn

- Bạn vì ít tuổi, nói năng có vẻ ngông cuồng quá! Tên họ bạn là gì? Tôn sư là ai? Bạn là đệ tử của môn phái nào?

Phá lên một trận cười như điên, Thiên Tường lớn tiếng nói :

- Ta là Hạ Thiên Tường, chẳng thuộc môn phái nào hết! Với Điểm Thương phái không có ân sâu thù nặng chi cả! Bạn không tin ư? Thử ra vài đường Thanh Mang kiếm sẽ biết mùi và rõ ngón đòn của ta thuộc môn phái nào?

Tư Đồ Úy lắc đầu cười, tra lưỡi gươm vào vỏ, mặt đầy kiêu ngạo nói với chàng :

- Nếu không gặp những tay có danh tiếng võ nghệ ngang hàng thì Điểm Thương tam kiếm quyết không thèm ra tay...

Thiên Tường nhíu lông mày, quắc mắt lên thét :

- Cứ thử anh thì có danh tiếng gì mà ra vẻ tự tôn! Anh không đánh ta nhưng ta cứ đánh anh chơi!

Dứt lời, từ phía dưới vạt áo bào màu xanh loảng xoảng rút ra một đôi vòng có răng cưa. Thân vòng lớn hơn ngón chân cái với đường kính rộng hơn một thước. Đôi vòng này ngoại trừ những răng tua tủa sáng loáng như răng cưa ra không thấy có đặc biệt gì khác nữa!

Bình sinh từng đi khắp đó đây, Long Phi kiếm khách cũng không khỏi giật mình vì không nhận ra đôi vòng ấy thuộc binh khí của môn phái nào cho nên cái khí cao ngạo cũng xẹp xuống ngay vì đoán rằng chàng trai đứng ngang nhiên như ngọn núi mọc trước mặt kia ít ra cũng phải là học trò của một dị nhân nào ẩn tích đâu đó. Lông mày hơi cau lại, Tư Đồ Úy xua lia lịa, cười và nói :

- Bạn ơi! Bạn cho biết rằng vốn không có ân cừu gì với Điểm Thương phái, như vậy thì đánh nhau có lợi gì đâu? Tư Đồ Úy có một câu chuyện hỏi bạn, chẳng hay bạn có sẵn lòng chỉ bảo cho không?

Thái độ đối phương trở nên khiêm tốn, tự nhiên đôi vòng Tam Tuyệt Cương Hoàn hết chỗ tranh thắng khoe tài, Hạ Thiên Tường cụt hứng bất đắc dĩ hỏi :

https://thuviensach.vn

- Bạn cần hỏi điều chi?

Tư Đồ Úy càng tỏ vẻ hòa nhã, mỉm cười :

- Bạn đã tới viếng mồ Mai Khôi, tất nhiên là phải đi qua mấy nơi như Môn Tâm Hắc và Kim Ốc cốc. Xin hỏi bạn, trên mấy khoảng đường ấy, bạn có gặp một thiếu nữ, tức là Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu em gái của Băng Tâm thần ni hiện giữ chức Chưởng môn của phái La Phù chăng?

Thiên Tường lắc đầu nói :

- Có độc một con đường để tiến tới mồ Mai Khôi. Ta chưa từng gặp một ai cả?

Tư Đồ Úy, mặt chú ý nhìn, tai lắng hết sức nghe, cố xét xem chàng nói thật chăng.

Thiên Tường thấy vậy, nổi giận lên, hỏi :

- Bạn không tin ta nói là thật ư?

Đối với thái độ kiêu căng của chàng, Tư Đồ Úy có vẻ không bằng lòng. Tuy vậy, vẫn cố nén nhịn, lắc tay ra hiệu mà rằng :

- Không phải là ta không tin bạn! Nhưng cứ tin mật báo, thì con ranh ấy từ ngàn dặm tới Ốc Tiêu Sơn, chẳng lẽ lại không phải là để viếng mồ Mai Khôi ư?

Thiên Tường nhún vai :

- Y! A! Lăng Ba Ngọc Nữ, phẩm cách cô khiết, lại đẹp tuyệt thiên hạ, đúng như cái tên hiệu của nàng! Tiếng tăm của nàng vang lừng, trong giới võ lâm! Tại sao anh lại lén lút theo dõi nàng...?

Mắt loáng lên, nhìn về phía sau Hồi Đầu phong, Tư Đồ Úy hình như nhớ lại những việc trước thong thả thốt ra :

- Trước đây ba năm, ta cùng Sài Vô Cấu tay dắt tay tới dâng hoa trước mồ Mai Khôi...

Không đợi nói hết lời, Thiên Tường ngắt ngang đi mà hỏi :

https://thuviensach.vn

- Đã cùng nàng gắn bó như thế, vậy sao vừa rồi anh nói ra có vẻ như là...

Hỏi chưa hết câu, từ mé bên rừng thông bỗng nổi lên một giọng lanh lảnh với tiếng cười khanh khách nói ra :

- Anh bạn trẻ kia ơi! Vừa mới rời khỏi mộ Mai Khôi tới đây, bạn đã quên hết mấy câu khắc trên tấm bia rằng "Trời có thể già chăng? Đất có thể già chăng? Hoa có thể già chăng? Nguyệt có thể khuyết chăng?" Mấy lời đó đúng lắm nếu hiểu theo cái ý "có thể được". Bởi vì lẽ người đàn bà quý nhất là sắc đẹp. Sài Vô Cấu mặt đã hóa ra như quỷ sứ rồi thì Tư Đồ Úy không thể thương nàng được nữa! Huống chi...

Tới đây, bóng người theo với tiếng nói uyển chuyển nhẹ nhàng bước ra cửa rừng. Dưới ánh trăng hiện ra một thiếu phụ cỡ độ hai tư, hai lăm tuổi, yêu kiều diễm lệ với bộ y phục màu phấn hồng.

Nàng đảo bước chạy lại đứng bên mình Tư Đồ Úy với khóe mắt đong đưa như nước mùa thu có thể làm nhũn hồn phách người đi được. Liếc nhìn Hạ Thiên Tường, nàng nhoẻn một nụ cười tình tứ nói tiếp :

- ... Huống chi! Điểm Thương với La Phù vốn có thù oán, thề không đội trời chung, cho nên cứ cách bảy năm có một cuộc hẹn nhau quyết sống chết! Tư Đồ Úy đây là một nhân vật hệ yếu của Điểm Thương, nên lại càng không thể quên mối oán thù kia được! Huống chi!...

Bị khó chịu với cái giọng nói và cái vẻ dâm đãng ấy, Thiên Tường điên ruột lên hừ một tiếng, gắt rằng :

- Một câu "huống chi" hai câu lại "huống chi". Huống chi cái con khỉ gì mà lắm vậy...

Nàng đưa mắt liếc Tư Đồ Úy một cái, tưởng chừng Tư Đồ Úy sâu xé được, mặt nàng trơ trẽn vẫn tiếp tục câu nói :

- ... Huống chi Tư Đồ Úy hiện giờ đã có ta đây làm bạn.

Thiên Tường nghe bẩn tai quá, không chịu được cắt lời hỏi ngay rằng :

- Mụ là cái thứ hạng gì?

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy tức quá, hơi tái mặt đi, trong khi mụ kia vẫn y nhiên cái giọng đong đưa, khẽ chúm môi son, tuôn ra một chuỗi cười khanh khách mà rằng :

- Bạn trẻ ơi! Trông bạn trẻ đẹp trai như vậy ai mà chẳng yêu! Nhưng sao bạn lại ăn nói cục cằn như thế. Trong võ lâm thì tiếng tăm ta há kém gì Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu. Bạn chưa nghe ai nói đến Đào Hoa Nương Tử Cận Lưu Hương trong Kỳ Liên phái hay sao?

Thiên Tường không trả lời câu hỏi. Chàng gắn mắt nhìn Tư Đồ Úy, hơi nhếch mép lên tỏ vẻ khinh bỉ, đoạn ngửa cổ lên trời phát ra một chuỗi cười ròn tan, như say như cuồng...

Tư Đồ Úy biết rằng hỏi mà chàng trả lời cũng chẳng đẹp đẽ gì, tuy vậy cũng cứ cau mày lại hỏi :

- Anh bạn cười gì vậy?

Thiên Tường bặt im, quắc mắt nhìn, đoạn gằn từng tiếng mà rằng :

- Trước khi gặp mặt anh, ta cứ nghĩ rằng anh là tay anh hùng hào kiệt, đội trời đạp đất, với cái tên hiệu là Long Phi kiếm khách đứng hạng đầu Điểm Thương phái. Không ngờ chỉ có hư danh, bị sắc dục mê hoặc cam lòng sống chung chạ với hạng vô sỉ dâm nữ.

Mấy lời ấy khiến Tư Đồ Úy bừng giận, mặt đầy sát khí, luôn cả cái bộ mặt dày của Đào Hoa Nương Tử cũng mỏng bớt đi mà lộ vẻ bất bình ra. Đã vậy chàng còn cười như điên mà nói thêm :

- Tư Đồ Úy! Anh cáu giận thì làm gì ta. Ta có ý muốn đấu với Điểm Thương tam kiếm lắm. Còn đợi gì mà chưa tuốt gươm ra?

Tư Đồ Úy vẫn giữ vẻ kể cả, mắng rằng :

- Nếu chỉ cần để răn dạy hạng con nít miệng chưa hết mùi hôi sữa như anh thì Tư Đồ Úy cần gì phải tuốt gươm!

Thấy đối phương không chịu bạt kiếm, Thiên Tường điên tiết lên, tay cầm đôi vòng thép, nhắm vào thân một cây cổ tùng lăng không ném tới. Đôi vòng loáng lên như chớp giật, kéo theo những xé gió rồi chát một tiếng ngập

https://thuviensach.vn

hẳn nửa vòng vào thân cây, cành lá phía trên rắc rắc rớt xuống như mưa, uy thế còn mạnh hơn cả ba ngọn Kim Sí kiếm do Tư Đồ Úy ném ra lúc nãy.

Ném binh khí đi rồi, chàng vén ống tay áo, xoa hai tay vào nhau, vênh mặt nói :

- Anh không bạt kiếm thì ta cũng không dùng Tam Tuyệt Cương Hoàn. Tay không sẽ tiếp vài đường Phi Hoa chưởng là môn bí học của phái Điểm Thương?

Thấy chàng ít tuổi mà kiến thức rộng, biết được Phi Hoa chưởng là môn bí học bậc thượng thừa của phái Điểm Thương, nên Tư Đồ Úy cũng lấy làm kinh ngạc. Về phần Thiên Tường, biết rằng đối phương cao ngạo, giữ thể diện quyết không chịu ra tay trước, chàng bèn quát lên một tiếng, xô bộ vào đòn dựa theo thế Khát Ký Bôn Toàn như con ngựa lúc đang khát nhào tới bên sông uống nước. Hai tay chàng vù một cái, tuôn cang phong tống thẳng vào giữa ngực đối phương. (Đại phàm hai bên đấu nhau, nhường cho người ta đánh trước là tỏ ra mình cao ngạo và tài nghệ cũng hơn. Nhưng bên tấn trước, nếu chưa rõ đối phương cao thấp bậc nào thì bao giờ cũng vào đòn bên, hoặc bên phải hay bên trái tức là mình né tránh được hẳn một bên chân và tay đối phương đánh ra. Tiến vào giữa, nhà võ nghệ gọi là "Đạp bộ trung cung, tẩu Hồng Môn" thì đòn mình ra thần tốc hơn nhưng đồng thời cũng bị cả hai tay chân đối phương đánh trả lại thần tốc và ngay hiểm chẳng kém gì).

Thấy lối tấn công "Đạp bộ vào đòn giữa" tỏ ra kiêu ngạo khinh người, Tư Đồ Úy bất giác nổi giận hừ một tiếng, chân lùi về sau nửa bước, trong khi ngưng tụ tới tám chín thành chân lực, hai tay tống ra tiếp chặn chưởng phong đối phương đương như trận gió cuồng đập tới.

Giữa lúc đó thì Đào Hoa Nương Tử Cận Lưu Hương đã đứng lùi hẳn qua một bên, miệng lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại mấy tiếng Tam Tuyệt Cương Hoàn phảng phất như để ý suy nghĩ điều gì vậy.

Bỗng luồng gió do bốn bàn tay phát ra, đập vào nhau lập tức sôi réo lên như sóng gầm. Cả hai bên cùng cảm thấy tạng phủ hơi rên lên, lập tức cùng nhảy

https://thuviensach.vn

giãn cả ra, trong lòng cũng cảm thấy kinh dị.

Tư Đồ Úy kinh ngạc vì chàng tuy nhỏ tuổi mà sao công phu võ nghệ lại có thể cao tới bậc ấy, nhất là không đoán được chàng thuộc môn phái nào. Về phần Thiên Tường cũng kinh ngạc khi thấy rằng mình dùng tới mười phần uy lực đánh ra mà không áp đảo được đối phương, như vậy cái tên Điểm Thương tam kiếm quả thực tiếng đồn không sai. Xét thấy rằng công phu lão luyện của mình còn kém người một phần, chàng không dám coi thường, bèn nghĩ đến cách dùng cái thân pháp thần diệu bí truyền ra đối phó chứ không nên cậy sức chơi nhau bằng chưởng lực.

Tư Đồ Úy cười lạt một tiếng, khởi luôn thế công đánh liền. Điểm Thương phái xưa nay từng tranh thắng trên chốn giang hồ bằng những đường Hồi Phong Vũ Liễu kiếm, bằng một trăm lẻ tám ngọn Phi Hoa chưởng cùng các môn ám khí kỳ tuyệt. Nay thấy Thiên Tường tuy ít tuổi mà thực là khó chơi, Tư Đồ Úy không dám coi thường, cho nên vừa mới ra tay là dùng ngay môn Điểm Thương bí học biến hóa vô cùng.

Phi Hoa chưởng tự nó đã khinh linh mỹ diệu, nay lại do một tay như Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy, tướng mạo phong lưu vẻ người anh định thi triển ra, nên thân hình với thủ pháp, bộ pháp lại càng lanh lẹ, phiêu hốt như nước siết dưới chân cầu, như gió quạt trên mặt hồ, mơ màng như hoa trắng ngậm sương mai, như bông nõn theo gió chiều, bóng chưởng đầy trời biến thành như trăm ngàn bông hoa bay phơi phới, chỉ trong một loáng đã có cái khí thế áp bức bao trùm lấy Thiên Tường khiến chàng luôn luôn phải lùi bước.

Nhận thấy Điểm Thương tuyệt học quả nhiên là lợi hại, Thiên Tường bèn cười vang lên mà rằng :

- Phi Hoa chưởng quả nhiên tiếng đồn không sai! Nhưng Thiên Tường này muốn được nếm mùi tất cả các môn tuyệt học trong thiên hạ. Yêu cầu anh cho ra các ngón Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp xem sao!

Câu nói vừa dứt, thân hình đã vọt qua bên tay mặt, dùng một bộ pháp hết sức khinh linh kỳ diệu, đầu ngón chân ba lần hơi mớm xuống đất liên tiếp xoay mình đi ba vòng, tiến thoái quanh co, di hình hoán vị, chỉ một nháy

https://thuviensach.vn

mắt chàng đã vọt ra ngoài vòng phong tỏa của bóng chưởng Phi Hoa một cách thần kỳ tuyệt mỹ.

Xưa nay vẫn tự kêu mình là một trong ba tay siêu quần của Điểm Thương phái, vậy mà tới đó vẫn chưa nhận ra lai lịch của lối nhảy né đòn kỳ diệu ấy thuộc môn phái nào? Lúc ấy chân hỏa đã bừng lên, vừa bực vừa tức, đôi lông mày đã xếch nay lại dựng đứng hẳn lên, tinh quang đôi tròng mắt lóe ra, Tư Đồ Úy gật đầu nói lớn lên rằng :

- Tài nghệ của Hạ bằng hữu quả thực khác thường. Tư Đồ Úy bằng lòng diễn mấy đường kiếm Hồi Phong Vũ Liễu. Mời Hạ bằng hữu tiếp... nhận!

Một tiếng soạt kéo dài đi đôi với hai tiếng "tiếp... nhận" chưa ra hết khỏi miệng, ánh sáng xanh lè qua phía vai tay trái Tư Đồ Úy tuôn ra cùng với một hơi ngân lên như rồng ngâm. Dưới bóng trăng trong, người ấy với gươm ấy, y nhiên là "song tuyệt".

Thiên Tường tung mình bay vọt đi, đem theo một chuỗi cười vang lên, tới thẳng bên gốc cây tùng. Chàng đề khí vận công, đưa đầu ngón tay cặp lấy đôi vòng sắt ngập quá nửa trong thân cây, khẽ giật một cái. Đôi vòng theo ra nằm gọn trong bàn tay, chàng quay bước trở lại thái độ ung dung, đầy vẻ kiêu căng không coi Long Phi kiếm khách vào đâu cả.

Giữa lúc tình thế gay go nảy lửa ấy thì Cận Lưu Hương từ nãy đứng bên ra vẻ suy nghĩ. Bỗng nàng quát một tiếng: "Hãy khoan!" một làn hương theo với thân mình thoáng như cái bóng đã bay ra đứng giữa khoảng hai người, đôi mắt loáng lên lén nhìn Thiên Tường, nàng tủm tỉm cười nói :

- Ta nhận ra lai lịch môn phái của anh bạn trẻ rồi! Anh là học trò duy nhất của vị Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy, cách đây không bao lâu, anh lấy trộm một trái nổ Càn Thiên Tích Lịch của sư phó, đem theo để du hiệp giang hồ...

Mấy chữ Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy vừa lọt vào tai Long Phi kiếm khách đã khiến cho ông ta phải cau lông mày lại! Đến khi nghe nói chàng có đem theo trái nổ Càn Thiên Tích Lịch thì bao nhiêu hùng tâm đấu khí của

https://thuviensach.vn

Long Phi kiếm khách hầu như tiêu tan đi hết, ngọn Thanh Mang kiếm trong tay, bất giác từ từ hạ thấp hẳn xuống.

Bị Đào Hoa Nương Tử nói đúng lai lịch ra, Thiên Tường đã giật mình, lại bị nàng soi mói đến việc đánh cắp trái nổ của sư phó, chàng bất giác đỏ mặt lên, càng lấy làm kinh ngạc không hiểu vì sao nàng lại tỏ rõ sự chuyện đến thế! Chợt thấy nàng hơi nghiêng đầu nguýt Tư Đồ Úy một cái, ra vẻ giận mát mà rằng :

- Chúng ta cùng anh bạn trẻ, chẳng qua là mới gặp gỡ trong giây lát, chưa hề kết thành thù oán sâu xa. Hai bên bất quá vài ba đòn trao đổi gọi là biết tài để làm quen có thế thôi. Sau đó cùng nhau cười khà một tiếng, mỗi người mỗi ngả ai có việc nấy. Hà tất cứ phải chơi nhau cho đến cạn tàu ráo máng, một mất một còn mới đủ hay sao?

Tư Đồ Úy được cơ hội để gỡ mình ra, lập tức mỉm cười cho kiếm vào vỏ. Cận Lưu Hương lại nhìn Thiên Tường rồi toét miệng ra cười mà rằng :

- Anh bạn trẻ! Chớ kinh hãi! Vì nhận ra đôi Tam Tuyệt Cương Hoàn ấy mà biết được gốc tích của anh. Vả chăng từng nghe sư phó anh không yên tâm về anh độc thân lao mình vào chốn giang hồ, đã không nhận biết hậu quả tai hại của trái Càn Khôn Tích Lịch thì tất nhiên có lúc lạm dụng nó, nên sư phó anh dự định rời khỏi Bắc Minh thần sơn để tìm kiếm anh.

Nói tới đây, nàng ngừng lại, với bộ điệu ưỡn co lẳng lơ, nàng đổi giọng, liếc cười với chàng rồi tiếp :

- Đến như câu chuyện giữa bọn ta với nhau đêm nay, rất may là chưa bên nào thắng bên nào cả, như vậy chớ có để bụng thù oán mà chi! Ta chẳng thường có câu rằng "Bèo mây gặp gỡ, ấy là duyên", sau đây trên chốn giang hồ còn phen gặp gỡ. Hoặc giả sau này anh bạn trẻ có dịp qua Bộ Hư đạo quán trên Điểm Thương Sơn, hay là qua Giáng Tuyết nham trên Kỳ Liên sơn, thì Tư Đồ Úy và Cận Lưu Hương này sẽ hân hạnh được phen đón rước! (Quay lại cười nói với Tư Đồ Úy) Còn như Sài Vô Cấu, đã không tới đây thì việc gì anh phải tìm nó làm gì! Sao bằng hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương ta liên danh gửi chung lá thiếp tới La Phù, ước hẹn với Băng Tâm thần ni

https://thuviensach.vn

hội họp ở Chung Nam tử cốc vào khoảng lập hạ năm tới, có phải là tiện biết chừng nào!

Tư Đồ Úy say mê Đào Hoa Nương Tử tới cái mức bảo sao nghe vậy, sai làm gì cũng được, nghe nàng nói vậy liền mỉm cười mà rằng :

- Vậy thời chúng ta rời khỏi đây chứ! Không tới mồ Mai Khôi để cầu nguyện lực sao?

Cận Lưu Hương phì cười, đưa ngón tay chỏ lên giúi mạnh vào trán Tư Đồ Úy một cái, vừa cười vừa nói :

- Ta với anh, trước hoa trước nguyệt, từng thề thốt nặng lời rồi, dù là biển cạn non mòn hai lòng vẫn là một. Đã thề kết giải đồng tâm, thì cần gì phải cầu nguyện lực ở đâu nữa!

Dứt lời, nàng liếc nhìn Hạ Thiên Tường, khẽ mỉm cười gật đầu chào, đoạn cầm tay Tư Đồ Úy, song song rời khỏi khu rừng, quanh ngả núi biến đi mất dạng.

Hạ Thiên Tường nhìn theo, cất tiếng chửi :

- Một đôi dâm đãng như chúng bay, không xứng đáng tới mồ Mai Khôi là nơi "Thành khiết vô biên" để cầu nguyện lực!

* * * * *

Long Phi kiếm khách với Đào Hoa Nương Tử vừa đi khỏi thì ngang chỗ sườn núi Hồi Đầu phong, Lăng Ba Ngọc Nữ với thân hình yểu điệu từ trong bóng cây um tùm hiện ra. Nàng nghiến chặt đôi hàm răng, nước mắt đầm đìa, thở dài một tiếng ngó xuống vực sâu hàng trăm trượng.

Nàng ôm mối hận tình tuyệt vọng, định liều mình quyên sinh. Giữa lúc ấy, chợt mấy tiếng cuối cùng "Thánh khiết vô biên, Mai Khôi nguyện lực" do Hạ Thiên Tường nói ra, theo chiều gió phảng phất lọt vào tai nàng. Mấy tiếng đó hình như có một sức mạnh vô cùng vừa an ủi vừa tiêu trừ những ý nghĩ đen tối, khác nào như câu kinh tiếng chuông bát nhã, câu kệ từ bi điểm tỉnh con người mê muội. Lăng Ba Ngọc Nữ bàng hoàng như kẻ đương trong

https://thuviensach.vn

sương mù chợt nhận thấy ánh sáng, tự nhiên nàng quay mình đi hướng về phía mồ Mai Khôi, hai tay chắp lại trước ngực, cúi đầu lẩm nhẩm cầu nguyện.

Hạ Thiên Tường, khi tới cầu nguyện ở mồ Mai Khôi, nhân vì đi quanh một mỏm núi nên không gặp Sài Vô Cấu. Và Mai Khôi sứ giả cũng không hề đem câu chuyện nàng ra nói lại với Thiên Tường, cho nên Thiên Tường tới lúc này vẫn mù tịt không rõ câu chuyện rắc rối giữa Sài Vô Cấu với Tư Đồ Úy.

Thiên Tường ngờ đâu rằng lời chàng cất lên chửi Tư Đồ Úy và Cận Lưu Hương vừa rồi, vớ vẩn thế nào lọt vào tai Sài Vô Cấu, mà mấy chữ "Thánh khiết vô biên... Mai Khôi nguyện lực" vô tình trung đã điểm tỉnh cứu thoát một mạng người đương lúc sắp nhảy xuống lòng vực thẳm...

Tống tiễn Tư Đồ Úy và Cận Lưu Hương bằng một câu chửi rồi, Thiên Tường lập tức triển khai khinh công thân pháp, loáng loáng băng mình vượt khỏi dãy Mân Sơn, chuẩn bị qua Đông Hải tới bãi Điếu Ngao tìm Nhất Bát thần tăng để cầu Thiên Niên Chi Dịch nhân tiện dò la tin tức Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu. Chàng tin tưởng rằng hễ gặp Tửu Hiệp ấy là có thể biết lai lịch cô nàng áo huyền, cưỡi con ngựa xanh, gặp trên núi Cửu Nghi.

Chàng nhớ lại những chuyện đã qua, bất giác bật cười lên, tự biết mình là vớ vẩn. Thực vậy, nói đúng ra chàng chưa từng giáp mặt cô nàng ấy. Chẳng qua trong giây lát và cách xa ngót trăm trượng, mới thoáng thấy bóng ai yểu điệu thanh tân với thân hình lanh lẹ tuyệt vời, và chỉ có thế thôi. Nhưng tất cả dáng vẻ ấy đã in sâu vào trong lòng chàng. Chàng đúng là một tâm hồn hoạ sĩ, là một hoạ sĩ đại tài. Những đường nét thân hình uyển chuyển của cô nàng chỉ hiện lên trong giây phút, thoảng qua rồi biết mất vào trong rừng, nhưng chàng đã cảm nhận được một cách sâu xa khác nào như lời ghi nhớ của hoạ sĩ theo lối "tốc họa", chỉ cần vài ba nét đủ ghi nhận được những gì là tuyệt mỹ vô song của cái thế giới đẹp.

Đã ghi nhận rồi thì không thể xóa nhòa hay quên đi được nữa. Nếu người ta nói rằng có thể "tẩy não" được những tư tưởng hay những sự cảm nhận sâu

https://thuviensach.vn

xa ấy của con người, đó chỉ là nói khoác, vô nghĩa, bịp bợm và phản khoa học. Thiên Tường in sâu trong óc cái hình ảnh tuyệt mỹ của cô nàng. Nhân nghe các tay giang hồ đồn đại về nguyện lực Mai Khôi rất linh dị, chàng bèn chẳng ngại xa xôi ngàn dặm lần mò tìm đến Mâu Sơn để cầu nguyện.

Cái tâm sự ấy của chàng chẳng biết sau này có thể như nguyện được chăng? Mà hiện giờ vẫn chỉ là những gì hư vô ảo tưởng! Có điều rằng nhân đó mà chàng vô tình bị dính líu vào vô số những sự kiện và tình tiết ly kỳ rắc rối, khiến chàng dần dần mở rộng tầm mắt. Thế rồi bắt đầu từ bữa nay, con đường của chàng trên chốn giang hồ, bỗng dưng thay đổi hẳn hướng, chớ không như trước kia khi mới hạ sơn cứ chạy quàng chạy xiên nhắm mắt đi liều như một kẻ phiêu lưu một cách vô liệu vậy.

Lại nhân nghe Cận Lưu Hương cho biết rằng sư phó của chàng là Hoàng Phủ Thúy chuẩn bị hạ sơn tìm bắt chàng về. Chàng bèn suy tính cách lẩn trốn và tính thầm rằng từ nay về sau phải giữ kín hành tung bằng cách nếu không gặp trường hợp vô cùng bất đắc dĩ thì mấy món ám khí, binh khí luôn cả những đòn tuyệt nghệ của môn phái Bắc Minh thần sơn quyết cũng giấu kín không đem ra dùng!

Nhân Mai Khôi sứ giả đã cho biết rằng Điếu Ngao Tiêu của Nhất Bát thần tăng ở gần núi Nga Quan ngoài cửa biển Tam Môn ở Triết Giang, Thiên Tường từ trước vẫn ngưỡng mộ cảnh sắc kỳ tuyệt của vùng Tam Giáp, bèn từ Quảng Nguyên với Vạn Huyện, chuẩn bị tới Phụng Tiết rồi qua hẽm núi Cù Đường thuận xuôi về phía đông.

Tới Phụng Tiết, chàng không thể bỏ qua không thăm viếng phong cảnh Bạch Đế thành và Bát Trận Đồ của Gia Cát Võ Hầu. Sau đó ra mỏm Cù Đường, định xuống thuyền, nhưng nơi đây không thấy bóng một chiếc thuyền nào hết.

Chàng đành phải thả bộ theo bờ nước mà đi. Chợt thấy giữa dòng sông, nước chảy cuồn cuộn mọt chiếc thuyền câu nhỏ với một ông lão đánh cá đầu tóc bạc phơ. Ô?g lão đứng quay lưng lại, chân dang ra, cúi đầu nhìn xuống lòng sông, hai tay đương gò dây lèo, kéo lưới lên. Thoáng cái, trong tấm

https://thuviensach.vn

lưới đã thấy có con cá vẩy trắng như bạc, dài hơn một thước đương vật mình quẫy nhảy.

Thấy lối quăng lưới của ông lão khác lạ, Thiên Tường dừng lại, trố mắt ra nhìn, lấy làm thích thú đến nỗi quên cả việc phải tìm thuyền để đi. Ông lão thả lưới xuống là kéo lên ngay, luôn hồi như thế, trong chốc lát đã được tới hơn chục con cá. Sau đó lão quay lại, nhìn Thiên Tường, cất tiếng cười vang lên mà rằng :

- Anh chàng này đứng đây ngó từ lâu rồi! Lão tặng cho một con cá tươi để uống rượu! Có thích chăng?

Thiên Tường nhận rõ bộ mặt lão, tuổi tuy cao nhưng tinh thần quắc thước khác thường, có vẻ là một nhân vật lánh mình ẩn tích dưới hình dạng một ngư phủ.

Bụng hơi ngờ ngợ, lập tức chàng ôm tay quyền đưa cao lên ngang cằm cười mà rằng :

- Lão nhân gia! Người đã có lòng yêu, ban cho cá! Thì há hẹp gì mà không ban cho cả rượu nữa! Không có rượu thì nuốt sao trôi con cá lớn nhường ấy!

Lão ngư phủ hơi nhướng lông mày, mặt sáng lên nhìn chàng không chòng chọc, đoạn gật đầu cười, nói :

- Chú mình có tính hào sảng thẳng thắn quả nhiên là con người dễ chịu! Chú chịu khó đợi ta một chút. Ta đem cá trao cho người ta sau đó sẽ ngồi ngay ở ven sông này, ngắm trăng, đánh chén chơi!

Thiên Tường mỉm cười gật đầu. Lão ngư phủ bèn bỏ cá vào giỏ, đem thuyền cột vào bờ, xong xách cá lên bờ, giơ tay ra hiệu bảo chàng đợi. Lão ra vẻ rất cao hứng vừa đi vừa cất tiếng hát vang lên.

Lúc ấy bóng chiều tà chiếu đỏ một góc tây. Những làn sóng đuổi nhau vỗ vào bờ, hóa ra như muôn đạo kim quang lóng lánh, với những tiếng nước sôi réo lên, quả thực là khoái tai, đẹp mắt.

https://thuviensach.vn

Chốc lát đã hoàng hôn, vạn vật giây phút biến đổi, bao trùm một màu sắc kỳ ảo. Mặt trăng lừng lững ra khỏi những đám mây sáng lên như ngân tuyết. Chàng đương say sưa ngắm nhìn cảnh sắc hùng vĩ ấy, thì phía sau có tiếng lão ngư phủ vang lên như tiếng chuông mà rằng :

- Chú mình cảm khái trước dòng nước trôi mất đi về phương đông. Nhưng tục ngữ có câu: “Trên sông dài, sóng sau nhồi sóng trước. Trong trần thế, người mới thế người cũ”, cỡ tuổi chú, đương như trăng trong mới mọc, ánh sáng càng lúc càng tỏ...

Thiên Tường nghe giọng lão, có ý cảm thán, vội quay lại cười mà rằng :

- Chín nguồn phái đều chảy về đông, hợp thành biển lớn. Một đời người ta, được mấy độ trăng tròn. Nước trên sông với trăng giữa trời! Có điều đáng buồn, nhưng cũng có điều đáng vui. Người già, người trẻ, trong cái cõi trăm năm ngắn ngủi như kiếp phù du, hầu như không có gì để phân biệt, nếu không lưu lại chút thanh danh bất hủ...? Lão nhân gia à...

Lão ngư phủ nghe chàng nói, xúc động hào tình, liền đặt bình rượu với chiếc giỏ chứa nồi niêu các thứ xuống, ha hả cười mà rằng :

- Anh bạn trẻ ạ! Anh còn ít tuổi mà có kiến thức ấy! Thực là hiếm có! Nhưng cái lối xưng hô, gọi ta là “lão nhân gia” ấy, khiến ta toát mồ hôi ra được, tưởng chừng như ta sắp chui vào quan tài! Tốt hơn hết là tụi ta cứ gọi thẳng họ tên nhau ra. Ta là Cung Nam, còn chú tên gì? Phải chăng có ý tới Vu Sơn hợp mặt với các nhân vật trong làng võ lâm?

Thiên Tường ra vẻ ngạc nhiên, trả lời :

- Tên tôi là Hạ Thiên Tường, có biết đôi chút võ nghệ, tuy nhiên miễn cưỡng cũng có thể gọi là thuộc một phái trong võ lâm! Thực tình ra không biết Vu Sơn có cuộc họp mặt nào hết!

Cung Nam nghe nói, gật đầu mà rằng :

- Không biết câu chuyện ấy ư! Vậy thì càng tốt! Bởi vì cái con ma nữ ấy khó chơi lắm. Luôn cả Thất tử của Võ Đang và Song kiệt của Thiếu Lâm, mà

https://thuviensach.vn

cũng bị con ranh con ấy cho đi chầu tổ...

Nghe câu chuyện hào hứng, chàng vội tròn mắt lên nói :

- Cung lão nhân gia...

Chàng vừa thốt lên ra mấy tiếng trên, chỉ thấy lão Cung lắc đầu xua tay, cười ngặt nghẽo mà rằng :

- Hạ lão đệ à! Ta biết là ít tuổi như anh tính hay hiếu sự, muốn rõ câu chuyện thú vị ấy lắm. Được rồi, ta sẽ cho biết, nhưng trước hết chú hãy thủ tiêu ba tiếng "lão nhân gia" cấm không được dùng đến. Bất quá chỉ gọi ta bằng Cung đại huynh là đủ lắm rồi.

Thiên Tường gật đầu nói :

- Cung đại ca! Tiểu đệ mới bước chân vào chốn giang hồ, nên kiến thức còn nông cạn lắm. Nhân có việc qua Đông Hải, tới đây không thuê được đò, hẳn là nơi đây có sự gì lạ. Chúng ta ngắm trăng uống rượu, một mặt đại khái cho biết về con ma nữ ở Vu Sơn ấy đầu đuôi ra sao.

Cung Nam gật đầu. Hai người cùng ngồi xuống, xếp đá làm bếp, gây lửa nấu nồi cá với vài món ăn lên, đoạn mở bình rót rượu. Cung Nam cất chén mời. Hai người uống một hơi cạn chén, Cung Nam mỉm cười nói :

- Mười hai ngọn Vu Sơn từng sản ra biết bao thần thoại. Hiện giờ riêng ngọn núi Chiêu Vân phong cũng có một tay Ma Đầu chiếm giữ. Lão đệ tuy mới bước chân vào chốn giang hồ, hẳn cũng nghe người ta thường nói đến bốn chữ Thiên Ngoại Tình Ma.

Thiên Tường a một tiếng và hỏi :

- Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh là một trong ba nhân vật "khó chơi" nhất của làng võ lâm. Võ nghệ ông ta cao siêu vô cùng, hành tung lại phiêu hốt như ma. Té ra ông ta lại ở trên Chiêu Vân phong trong Vu Sơn ư!

Cung Nam nhắp một hơi rượu, gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Lão đệ nói đúng đó! Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy, Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh, Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng, là ba nhân vật khó chơi trong võ lâm. Nhất là Trọng Tôn Thánh tính nết quái gở, ẩn hiện như ma. Nhưng nếu bảo rằng tông tích ông ta không nhất định thì tại sao lại còn có chỗ ở nhất định. Kỳ thực Chiêu Vân phong chỉ là chỗ ở của nàng Vu Sơn Tiên Nữ Hoa Như Tuyết vừa là học trò, vừa là con nuôi của Trọng Tôn Thánh.

Thiên Tường có vẻ cao hứng, nghiêng vò rượu nếp Lư Châu uống luôn ba chén, mỉm cười và nói :

- Trọng Tôn Thánh tuy khó chơi thật. Nhưng học trò của ông ta thì đã nước gì. Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết làm cách nào khiến cho suốt một dãy sông Phụng Tiết đây, không có lấy một chiếc ghe.

Thấy tửu lượng chàng khá cao, và sau khi nghe nói đến Trọng Tôn Thánh mà chàng ngang nhiên không tỏ ra e sợ gì hết, Cung Nam đoán rằng chàng hẳn cũng là nhân vật có lai lịch ghê gớm lắm chớ chẳng tầm thường. Lão càng ra vẻ thích thú, nghiêng bình nốc một hơi rồi tiếp :

- Thật vậy, Hoa Như Tuyết dù có "khó chơi" đến bậc nào cũng chẳng đến nỗi làm đoạn tuyệt hẳn thuyền bè qua lại nơi Trường Giang này được. Có điều rằng mỗi năm cứ khoảng tháng năm, luôn ba ngày mười lăm, mười sáu và mười bảy thuyền bè đều có ý tránh không đi ngang qua Vu Sơn để khỏi bị phiền não rắc rối...

Thiên Tường chợt nhớ ra rằng đêm nay chính là rằm tháng năm, liền nâng chén mới Cung Nam và hỏi :

- Xin cạn chén! Và xin cho biết nếu trong ba ngày ấy mà thuyền bè qua Vu Sơn thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Cung Nam mời chàng thưởng thức món cá tươi Phụng Tiết, đoạn gật gù đầu, khẽ khà nói :

- Hoa Như Tuyết! Ái chà, nàng ẩn cư ngọn Chiêu Vân phong, rất ít khi đi đến đâu. Duy cứ mỗi năm vào tháng năm cứ trăng tròn, nàng một mình ngồi

https://thuviensach.vn

ở ven sông thưởng trăng, ngắm cảnh. Ngẫu nhiên có những nhân vật võ lâm cưỡi thuyền qua đó, dù chẳng có cớ gì, nàng cũng sinh sự, hoặc là đấu sức thi tài, hoặc là đưa ra những trò đánh cuộc với những câu hỏi hóc búa. Năm trước, đêm mười sáu tháng năm, có hai tay võ lâm, một người là Ly Trần Tử là một trong bảy đồ đệ của Võ Đang phái và một người là Thiết Chưởng Ngân Thoa Lạc Cửu Tường, tức là một trong Song Kiệt của Thiếu Lâm phái, ngồi thuyền qua đó, gặp Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết. Kết quả là Thiết Chưởng Ngân Thoa bị bại dưới những ngọn đòn kỳ diệu của nàng. Còn Ly Trần Tử cũng tắc họng trước những câu hỏi kỳ dị. Rút lại, cả hai tay võ lâm, vì quá thẹn, song song nhảy xuống dòng nước cuồn cuộn, mất xác.

Nghe tới đây, Thiên Tường nhíu đôi lông mày lưỡi kiếm lại, mắt như tia ra lửa, ngẫm nghĩ một chút rồi cất giọng chậm rãi mà rằng :

- Hoa Như Tuyết hẳn là trong lòng có ôm ấp mối thương tâm hận sự gì đó! Nếu không, thì tại sao mỗi năm cứ đến ngày này, một mình ra ngồi bên sông, và độc gây chuyện với các nhân vật võ lâm. Cung đại ca ơi! Nếu có gan dạ, ta thử...

Cung Nam vỗ tay cười ha hả, cắt ngang lời chàng mà rằng :

- Phải chăng lão đệ muốn nhờ thuyền ta, qua Vu Sơn để gặp Hoa Như Tuyết... (Thấy chàng gật đầu, lão cười vang lên một hồi, nâng chén mời và nói tiếp) Uống đi! Uống đi! Được rồi! Cung Nam này chẳng có tài cán chi hết, nhưng!... (Lão gằn giọng và cười) nhưng cái tài chở thuyền với môn bơi lặn thì... ái chà! Có thể tự tin là... là bất hủ. Lão đệ với ta, bèo mây gặp gỡ, tính tình hợp nhau, vậy thì ta ngại gì mà chẳng tiễn đưa lão đệ một đỗi đường? Gặp Hoa Như Tuyết, để được mắt thấy lão đệ so tài với con người bất hủ ấy! Nếu như chẳng gặp nàng, thì ta cũng ráng tiễn đưa lão đệ đến tận hẽm núi Tây Lăng một phen! Hà hà! Thú vị. Uống đi! Trước hết hãy uống ... rồi đâu sẽ có đó... hà hà... khoái... thống khoái...

Lão cười ngất, tay nâng vò rượu đưa vào tận miệng chàng nghiêng lấy nghiêng để, khiến chàng suýt nữa chết sặc vì rượu. Thiên Tường khoái quá vội đứng lên, vái tạ cảm ơn. Ống tay áo bào của chàng khẽ đưa ra phất nhẹ

https://thuviensach.vn

một cái, một góc tảng đá chỗ ngồi của chàng ngồi theo ống tay áo bể vỡ ra một mảnh rớt xuống!

Cung Nam nhếch lông mày lên một cái, cười híp mắt lại mà rằng :

- Lão đệ khỏi phải ngấm ngầm phô tài cốt để ta yên lòng đưa lão đệ qua Vu Sơn. Cứ coi cái phong độ khí vũ của lão đệ, với thần sắc cao ngạo ẩn hiện trong con mắt và giữa khoảng lông mày ấy, kẻ có đôi chút kinh nghiệm giang hồ như lão huynh đây, chỉ thoáng mắt qua cũng nhận ra lão đệ là bậc khác thường! Giờ đây chúng ta xuống thuyền, có thể tối mai tới Vu Sơn được! Có điều rằng võ nghệ của Hoa Như Tuyết, hoặc giả còn có thể đối phó nổi! Đến như những trò thách cuộc với những câu hỏi "hóc búa" thì... ái chà! "Khó chơi" lắm! Lão đệ phải cẩn thận, chớ coi thường!

Thiên Tường nghĩ phỏng coi Hoa Như Tuyết là đáng sợ, nhưng ngoài mặt cũng vâng vâng dạ dạ, gật đầu khen phải, một già một trẻ, xách rượu và đồ nhắm xuống thuyền, thuận dòng xuôi đông.

Trường Giang vạn dặm, duy có Tam Hiệp là hiểm trở nhất, mà cảnh sắc Tam Hiệp cũng kỳ tú vào bậc nhất! Núi cao vời vợi, sườn vách cheo leo, tưởng như che khuất cả trời mây. Dòng nước vốn chảy xiết lại thêm thế núi chỗ thâu hẹp, chỗ khuất khúc, đá lởm chởm nhô lên giữa lòng sông, hai bên như xô cả xuống tạo thành cái thế dồn ép, nước bị bức quật đi đập lại, chỗ thì sôi réo, chỗ thì gầm thét lên, cứ như thế tuôn đi hàng ngàn dặm, cho nên thuyền ghe qua lại đây thực là một kỳ công mạo hiểm. Vậy mà lão Cung vừa uống rượu nói chuyện, vừa buông thuyền đi êm như trên nước lặng. Gặp chỗ nào cảnh trí thơ mộng, lão dám ngang nhiên theo thế nước, lượn thuyền quanh co, tận tình thưởng lãm.

Thiên Tường vốn là tay gan dạ lại hiếu kỳ, thấy ngón chèo lái của lão Cung quả nhiên là cao siêu, đặc biệt là cứ đưa thuyền vào chỗ nước chảy siết, đè sóng băng đi. Nhận thấy lão tự khoe rằng ngón thủy công của lão là "bất hủ" chàng chợt nhớ đến lời đồn trên giang hồ về một kỳ nhân từ lâu qui ẩn trên các sông ngòi, bèn một mặt nâng chén mời rượu, một mặt cười rồi gật đầu hỏi :

https://thuviensach.vn

- Cung đại ca cạn chén a! Hai chữ Cung Nam nếu như đọc ngược lại là Nam Cung, vả lại thêm vào đó cái tài chèo lái vô song của đại ca, phải chăng đại ca chính là Yên Ba Điếu Tẩu Nam Cung Bái, năm xưa từng ngang dọc lừng danh ở một vùng Động Đình?

Cung Nam hơi ra vẻ kinh ngạc, kế đó cười ha hả mà rằng :

- Hạ lão đệ quả nhiên nhãn lực hơn đời! Chẳng giấu gì lão đệ. Yên Ba Điếu Tẩu Nam Cung Bái chính là huynh trưởng của ta, nhưng đã mất từ lâu rồi. Ta là Nam Cung Hạo, nhưng cái tên ấy đã lâu không dùng đến. Lão đệ cứ kêu ta bằng Cung đại ca là hơn! Hà... hà...

Nghe giọng cười của lão thấm vẻ thương ai, Thiên Tường hiểu rằng sở dĩ lão ẩn cư đổi cả họ tên đi như vậy, hẳn là có câu chuyện thương tâm chi đó! Nghĩ vậy, chàng hơi xếch đôi lông mày lên, lớn giọng mà rằng :

- Nam Cung lão huynh! Đã nói rằng chúng ta bèo mây gặp gỡ, tình đầu ý hợp! Vậy mà trong lòng có điều gì uất hận bi thương, sao không nói ra... Hạ Thiên Tường này dám...

Nam Cung Hạo xúc động tâm tình tựa hồ như việc cũ hiện lên trước mắt. Lão ngẩng mặt ngó lên tảng vách núi ngàn năm, tâm thần chấn định lại, lập tức ngắt lời Thiên Tường đi mà rằng :

- Ta biết lão đệ là đấng nam nhi, tính tình hào hiệp, sẵn sàng nhiệt huyết! Nhưng tâm sự của Nam Cung Hạo này tạm thời hãy xin gác qua một bên. Một năm sau, nếu như có dịp gặp gỡ, hoặc giả lúc đó chẳng những sẽ giải bày mà còn nhờ lão đệ giúp sức cho là khác!

Tới đây Thiên Tường không dám gạn hỏi nữa. Hai người lại cất chén mời nhau, nói lảng sang chuyện thưởng lãm phong cảnh. Giữa những đợt sóng dồn dũng mãnh, nước tóe vọt lên hoa cả mặt mũi, con thuyền cứ vọt đi như bay, trong khi sườn dốc, cây cỏ hai bên như xô đuổi nhau vùn vụt chạy ngược trở lại.

Quanh co, khúc chiết, mưa sớm mây chiều, trong vòng bất tri bất giác con thuyền đã tới Vu Sơn. Trăng tròn như chiếc mâm ngọc, thỉnh thoảng lấp ló

https://thuviensach.vn

qua khe hở của những mỏm núi chọc trời.

Nam Cung Hạo đưa mũi mái chèo dìm xuống nước, ghìm cho thuyền đi chậm lại rồi nhìn Thiên Tường hất hàm cười mà rằng :

- Tới đây là qua khỏi hẽm Cù Đường rồi. Trước mặt, núi lên tới tầng mây chính là Vu Sơn. Nếu như có duyên gặp gỡ thì ba quãng lòng sông chuyển khúc, sẽ thấy Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết xuất hiện.

Lão vừa dứt lời, con thuyền vẫn tiến đi, từ chỗ khuỷu sông uốn khúc văng vẳng tiếng hát véo von trầm bổng theo gió đưa lại:

“Năm năm đài gương ngọc,

Mai ngụy khốn lầu trang!

Giang nam xuân nhộn sắc...

Vẫn chưa thấy tin chàng”.

(Nước mắt, sầu nung cạn.

Chia ly, rượu tỉnh dần.

Trông vời tầng mây Sở.

Người xa, chân trời gần).

Thiên Tường nghe xong, cười rằng :

- Đó là câu thơ trong “Tập Đoạn Trường” của Chu Thục Chân đời Tống. Phải chăng Hoa Như Tuyết cũng ôm mối thương tâm đúng như lời tôi đã tiên đoán.

Nói tới đây, con thuyền đã qua một khúc quẹo tới một chỗ chân núi lan bò ra lòng sông. Chỉ thấy phía bên trái, dưới chân vách đá cao ngàn tầm thẳng như bức vách, xa xa bóng một người con gái áo trắng, tà áo bay phơi phới với làn tóc mây xanh biếc, đương ngẩng đầu nhìn trăng, miệng ngâm nga hát. Nhưng lúc này giọng ca đã biến khác và lời ca lại là phỏng theo câu văn tế vợ của điệu Thanh đời Tống:

https://thuviensach.vn

“Vu Sơn một đám mây,

Lăng uyển một đoàn tuyết,

Dao đài một nhánh hoa,

Nga mi một mảnh nguyệt,

Thương ôi!...

Mây tán, tuyết tiêu, hoa tàn, trăng khuyết!”

Giọng véo von vừa dứt, mà dư âm thê lương như còn đương phảng phất trong không khí thì đột nhiên nơi ống tay áo nàng vọt ra một lằn kim quang kéo dài tới hơn mười trượng xé không khí bay ngang ra rớt thẳng xuống dòng nước đương cuồn cuộn.

Nam Cung Hạo thấy vậy hơi cau mày, một mặt lái thuyền đi xiên xiên hướng vào chỗ người con gái đứng, một mặt nói với Thiên Tường :

- Hoa Như Tuyết ném chuỗi dây Kim Giao xuống giữa lòng sông. Nếu như ta không kịp thời ghé vào bờ, nàng chỉ cần vận dụng tiềm lực, co sợi dây một cái là thuyền ta úp sấp xuống liền.

Nghe câu chuyện Vu Sơn Tiên Tử ngang ngược như vậy, Thiên Tường cau mày quắc mắt nổi giận. Bỗng trước mắt lại lóa lên một luồng như điện chớp kế theo là một tiếng soạt... chát lại một sợi dây dài có móc ngạnh đóng sâu vào đầu thuyền.

Nam Cung Hạo cười lên ha hả, ném mái chèo đi, mặc cho Hoa Như Tuyết gò dây kéo thuyền đi lẹ như bay, thoắt cái đã vào gần bờ.

Thiên Tường đứng thẳng đầu mũi thuyền, mắt lóe lên như điện, nhận thấy Hoa Như Tuyết trạc độ hai mươi sáu tuổi tầm vóc vừa phải, dáng vẻ cực đẹp, nhưng thần sắc như có vẻ buồn thảm u oán, đầu mày đuôi mắt hơi có sát khí.

Còn cách bờ chừng ba bốn trượng, Thiên Tường và Nam Cung Hạo cũng phi thân nhảy vọt lên bờ, trong khi Hoa Như Tuyết thoăn thoắt gò dây ngắn

https://thuviensach.vn

dần lại, cột vào một tảng đá, đoạn liếc nhìn Nam Cung Hạo rồi cất tiếng hỏi :

- Ông già chở thuyền khá lắm, rõ ràng là thông thuộc dòng sông này? Chắc hẳn ông già là người vùng Tam Giáp đây. Lẽ nào không rõ điều lệ qui định hằng năm của Hoa Như Tuyết trong tháng năm?

Nam Cung Hạo tủm tỉm cười, vuốt chòm râu bạc mà rằng :

- Điều lệ qui định ấy có gì mà đáng kể! Chẳng qua vì năm xưa trong cái khoảng ba ngày từ mười lăm tới mười bảy tháng năm, có người đã sai hẹn không tới để gặp cô nương tại ven sông này, vì thế mà đặt ra điều lệ, mỗi năm tới mấy ngày đó, đem tất cả bao nhiêu sầu hận, tủi, hờn, trút lên đầu lên cổ những ai vô phước qua lại nơi Vu Sơn cho đã giận chớ gì.

Hoa Như Tuyết có vẻ kinh ngạc không hiểu sao lão lại thấu hiểu được tâm sự mình. Lập tức lông mày đảo ngược, mắt quắc lên phát ra hai đạo hàn quang, nàng cất tiếng lạnh lùng nói :

- Các người đã biết lý do vì sao ta đặt ra điều lệ ấy. Vậy mà còn ngang nhiên qua đây, rõ ràng là có ý phạm phép chơi. Còn đợi gì mà chưa nói họ tên ra.

Thiên Tường khó chịu về thái độ kiêu ngạo lạnh lùng của Hoa Như Tuyết, bèn cau mày lại lớn tiếng mà rằng :

- Ta là Hạ Thiên Tường, còn vị này là Cung Nam đại ca. Tục ngữ có câu rằng: “Trăng gió không có mới cũ, rừng suối không có chủ khách”. Cuồn cuộn sông dài vạn dặm, không phải là của riêng cô nương. Ta có việc qua Đông Hải, Cung đại ca đây có nhã ý tiễn đưa ta đến tận Tây Lăng. Dù biết rõ cô nương sẽ làm khó giữa đường, ta cũng sẵn sàng tiếp nhận vài đường tuyệt chiêu chân truyền của Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh, và đối đáp lại những câu hỏi khúc mắc quái dị của cô nương. Chẳng qua cũng là một trò tiêu khiển đùa chơi, xin chớ nghĩ rằng hữu ý hay vô ý.

Vu Sơn Tiên Tử lặng nghe chàng nói xong, bao nhiêu ngạo khí đâu tiêu dẹp hết, nàng tươi cười nhìn chàng rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Anh bạn trẻ quả nhiên là có khẩu tài lại thêm phần ngạo cốt, ngang nhiên không sợ môn tuyệt học chân truyền của Thiên Ngoại Tình Ma, dám nhận cuộc trả lời những vấn đề cổ quái của ta. Anh bạn có thể cho ta biết anh là đệ tử môn phái nào trong tám môn phái võ lâm đương kim?

Thiên Tường nhếch lông mày, vênh mặt lên, trả lời :

- Nghe đồn cô nương có những câu hỏi, những vấn đề "hóc búa" đưa ra đánh cuộc ăn thua? Vậy thời chúng ta trước hãy ăn thua cuộc đó ấy đã. Nếu ta không trả lời nổi câu đố, sẽ chịu thua và nói rõ lai lịch môn phái ra. Nếu ta thắng cuộc, chỉ yêu cầu cô nương thiết chúng ta một bữa say sưa. Sau đó sẽ xin tiếp cô nương vài trăm hiệp chơi.

Vu Sơn Tiên Tử nhìn chàng từ đầu đến gót một lượt, gật đầu mỉm cười rồi nói :

- Anh bạn trẻ này quả nhiên là tay tài ba lỗi lạc so với những nhân vật từng qua lại đây trong khoảng vài năm nay. Vậy chẳng kể là anh có thể giải đáp hay không giải đáp được những đề tài ta nêu ra, Hoa Như Tuyết đứng về phương tiện làm chủ tiếp khách cũng xin thiết một bữa đàng hoàng...

Dứt lời, nàng ngẩng đầu nhìn lên tít chỏm núi, phát ra một tiếng hú dài dằng dặc, trong như tiếng vượn hót.

Thiên Tường biết là nàng kêu gọi thủ hạ chuẩn bị thiết khách, bèn kéo tay Nam Cung Hạo cùng ngồi trên một phiến đá phẳng, đoạn cười và giục :

- Cô nương đã sẵn sàng câu hỏi chưa? Chà! Nuốt trôi một bữa, không phải là chuyện dễ.

Hoa Như Tuyết đưa bàn tay ngọc lên vén lại làn tóc mây, đoạn chỉ vào mảnh trăng vằng vặc trên không, hơi mỉm cười, quay lại nhìn chàng rồi nói :

- Anh bạn trẻ à! Câu đố đầu tiên kể ra không có gì là quan hệ, cho nên ta cũng không đặt câu hỏi khó khăn lắm. Anh bạn hãy trả lời cho ta rõ, như mảnh trăng kia, vì sao lại có tròn, có khuyết, có tối, có sáng.

Thiên Tường cả cười, trả lời liền :

https://thuviensach.vn

- Người ta có lúc buồn, lúc vui, khi chia, khi hợp, thì trăng cũng có lúc tối lúc sáng, khi tròn khi khuyết! Cổ nhân có câu rằng: "Trời nếu hữu tình thì trời cũng già sọm, trăng mà vô hận thì trăng sẽ tròn mãi". Cô nương à! Vấn đề của cô nương thực là quá...

Chàng chưa dứt lời, thì dưới ánh trăng như có cái bóng gì loáng lên một cái. Từ trên một mỏm núi cao hàng trăm trượng, có hai thị nữ áo xanh tay xách giỏ và lẵng chứa các món ăn vọt mình chạy xuống. Trong một loáng đã bày biện xong năm sáu món ăn với hai bình rượu lớn lên trên thạch bàn, xong đâu đấy hai thị nữ cúi đầu thi lễ rồi khoanh tay đứng ra một bên.

Vu Sơn Tiên Tử tay nâng bình ngọc rót rượu cho Nam Cung Hạo đoạn quay lại cười nói với Thiên Tường :

- Anh bạn trẻ à! Anh chớ nghĩ rằng đề mục ấy dễ dàng giải đáp. Nên biết rằng bao nhiêu khúc mắc nó nằm cả ở đoạn sau, vậy chúng ta đánh cuộc ăn thua cách nào?

Nói tới đây, nàng lại mỉm cười, nâng cao bình ngọc từ từ đưa về phía Thiên Tường.

Thiên Tường để ý nhận xét, thấy rằng khi rót rượu cho Nam Cung Hạo thì sắc mặt và cử động của nàng có vẻ ung dung hơn đến lượt rót rượu mời chàng, thì cách đẩy ngọc thủ như vẻ hơi lấy gân, hai gò má đỏ lên, như thể đương ngấm ngầm dồn tụ công lực ra vậy.

Biết nàng là tay "khó chơi" lại là con nuôi lão ma đầu Trọng Tôn Thánh, chàng không dám coi thường, lập tức dồn Càn Thiên khí công là môn tuyệt học của Bắc Minh Thần Bà ra cánh tay, khẽ nâng ly đón lấy miệng bình rượu. Miệng bình với miệng chén gần chạm nhau, Thiên Tường cảm thấy chân lực của đối phương đè ép quá mạnh.

Rượu từ từ thành một đường tia như sợi chỉ tuôn ra, sức ép càng ngày càng tăng lên cơ hồ có thể đè trĩu hẳn tay chàng xuống. Chàng hơi đỏ mặt, dồn thêm chân lực ra. Ly rượu đầy rồi, nàng vẫn nghiêng bình rót xuống. Chàng hơi nghiến răng, vận khí tống cho rượu trở lại trong bình, thành thử rượu

https://thuviensach.vn

vẫn cứ rót xuống mà ly vẫn giữ khỏi tràn ra ngoài. Như thế chỉ một giây thoáng qua thôi, Vu Sơn Tiên Tử lập tức thâu bình lại, nở một nụ cười mà rằng :

- Anh bạn trẻ ơi! Vấn đề thứ nhất anh đã giải đáp rồi. Tuy anh không nói ra mà ta cũng biết được lai lịch của anh là học trò của Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy! Anh chịu phục không?

Nam Cung Hạo nghe nói giật mình. Tới đây lão mới rõ lai lịch chàng. Lão nghĩ bụng hèn chi mà chàng tỏ vẻ không sợ hãi khi nghe biết Hoa Như Tuyết là học trò Thiên Ngoại Tình Ma! Té ra, cả hai tay thanh niên này đều có lai lịch ghê gớm cả!

Thiên Tường bị lộ gốc tích ra, chàng gật đầu cười rồi nói :

- Cuộc đố thứ nhất, do ta đề nghị ra. Vậy thì cuộc đố thứ nhì sẽ do cô nương quyết định.

Hoa Như Tuyết cười ngặt nghẽo mà rằng :

- Anh bạn trẻ à! Tính nết quật cường của anh thật giống với tính nết của sư phó anh. Có điều rằng tính nết quật cường của sư phó anh thì khiến người ta hết vía, còn tính quật cường của anh trái lại khiến người ta phải mến. Hoa Như Tuyết trót có lời thề rằng chừng nào kẻ bội ước với ta năm xưa chưa tới đây thì ta quyết không rời khỏi nơi Vu Sơn này. Vì thế, với cuộc đó thứ nhì, ta ra điều kiện ăn thua thế này: Nếu như anh thua cuộc thì trong vòng ba năm, anh phải thay ta đi tìm con người lỗi hẹn, bắt hắn phải tới đây với ta. Nếu ta thua cuộc, xin có một tặng phẩm rất hữu dụng biếu anh.

Thiên Tường nâng chén nhấp một hơi, thấy hương rượu thơm mát lạ thường, chàng cao hứng bắt đầu nhận cuộc.

https://thuviensach.vn

Hồi 3

Biển Cạn, Đá Dừ

Hạ Thiên Tường biết rằng những đề tài hư vô phiêu diễu ấy, căn bản không thể tìm được câu giải đáp xác thực. Có điều rằng hễ nhằm đúng tâm lý đối phương mà giải thích thì được. Nghĩ vậy bèn gật đầu nhận cuộc.

Quả nhiên Vu Sơn Tiên Tử lại vươn cánh tay ngọc chỉ lên mặt trăng rồi hỏi :

- Hạ huynh đệ! Anh vừa nói rằng "Trăng kia nếu như không hờn giận thì trăng tròn mãi"! Vậy xin hỏi trăng kia vằng vặc soi sáng nhân hoàn, thì sao lại có thể có hờn giận!?

Thiên Tường thoáng nghĩ một chút, từ từ trả lời :

- Ta nhớ Lý Thương Ẩn có câu thơ rằng: "Thường Nga hối hận ăn cắp thuốc. Biển thẳm, trời cao, đêm sáng soi! Cung thiềm bóng quế, cao tít thanh hư. Biển biếc trời xanh, ly sầu ràng buộc". A ha Vu Sơn Tiên Tử! Cái sầu hận của nàng với Thường Nga Tiên Tử có điểm giống nhau, tình hoài ôm ấp phải chăng cùng bệnh...

Câu trả lời của chàng quả nhiên đâm trúng trái tim của nàng. Cả một cái thân hình cân đối đẹp như ngà như ngọc, chỉ thấy rùng lên một cái như bị trúng gió độc, Vu Sơn Tiên Tử bỗng ràn rụa nước mắt, cúi đầu yên lặng!

Nam Cung Hạo sợ rằng tình thế căng thẳng, đôi bên có thể sinh ra sự gì gay gắt chăng, khẽ đằng hắng định cất tiếng nói, chợt thấy nàng đưa ống tay áo lên gạt nước mắt, rồi từ trong bọc rút ra một vật lồng bồng, vuông vắn mỗi bề ước năm tấc, tung ra một cái. Vật ấy theo tay xòe ra, phất phới trước gió. Nhận ra thì là một tấm lưới rất mỏng màu đỏ. Nàng khẽ giật tay về, tấm lưới thâu lại vuông vắn nằm gọn trong bàn tay ngọc, đoạn mỉm cười đưa cho Thiên Tường mà rằng :

- Hạ huynh đệ! Cuộc đố thứ nhì này ta lại thua. Vậy tấm lưới này xin tặng anh, giữ làm kỷ niệm.

https://thuviensach.vn

Thiên Tường giơ tay đón lấy ra vẻ sửng sốt, hơi cau mày lại hỏi :

- Đây phải chăng là tấm lưới Hồng Vân Thù Ty đặc biệt có tên gọi nữa là Lưới Tình đó chăng?

Hoa Như Tuyết gật đầu nói :

- Sư phó của anh nổi danh về trái nổ Càn Thiên Tích Lịch là vật chí cương, còn sư phó của ta thì nổi danh về tấm lưới Hồng Vân Thù Ty này là vật chí nhu. Giắt vật này trong mình, đi hành hiệp giang hồ, sẽ có hiệu dụng vô cùng!

Thiên Tường mừng rỡ, thâu nhận tấm lưới, cảm tạ và nói :

- Làm người và xử sự trọng yếu nhất là công bình! Vừa rồi, ở cuộc đố thứ nhất, cô nương thanh minh rằng bất kể là thắng hay bại, cũng giữ địa vị là chủ, thiết chúng ta một bữa chén. Đến cuộc đố thứ nhì, ta từng nhận lời thay cô nương đi kiếm kẻ phụ ước và bắt hắn phải thân hành tới đây. Ta quyết giữ lời hẹn ấy để đáp lại thịnh tình cô nương.

Hoa Như Tuyết ngẩn mặt ra nhìn chàng, mắt long lanh đầy vẻ cảm kích. Nàng không ngờ chàng lại hào sảng đến bậc ấy, vừa toan cất lời cảm tạ thì chàng đã hỏi :

- Nhưng kẻ bội ước ấy là ai? Cô nương cho tôi biết rõ!

Hoa Như Tuyết với nước da trắng như tuyết, lúc đó cũng đỏ ửng má lên, nàng ra vẻ thẹn thò, ngần ngừ một lát rồi nói :

- Người ấy... là... trước kia từng ở Điếu Ngao Tiêu ngoài Đông Hải nhưng nay thì vân du thiên hạ chẳng biết là đi đâu. Người ấy là...

Thiên Tường và Nam Cung Hạo giật mình, cùng reo lên :

- A! Nhất Bát thần tăng!

Thực vậy, hai người vô cùng kinh ngạc, vì cứ giọng Hoa Như Tuyết nói ra, rõ ràng đây là một “tình nghiệt”, nhưng ai dám ngờ lại liên can đến một cao thủ Phật môn lừng danh thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Nhất là Thiên Tường, chính đương có sứ mạng của Mai Khôi sứ giả phải tìm đến ông ta, bèn vội hỏi :

- Cô nương từng có lời thề rằng nếu Nhất Bát thần tăng không tới đây thì quyết không rời khỏi Vu Sơn! Chưa rời khỏi đây, sao cô nương biết rằng Nhất Bát thần tăng vân du thiên hạ, hiện không ở Điếu Ngao Tiêu nữa!

Hoa Như Tuyết ra vẻ hối hận, thẹn thùng, thở dài nói :

- Nhân vì năm trước, cũng ngày này, ta được Ly Trần Tử và Lạc Cửu Tường cho biết tin đó. Chắc chắn là đúng!

Thiên Tường hơi cau mày nghĩ thầm: "Nhất Bát thần tăng đã không có ở Đông Hải thì công việc Mai Khôi sứ giả ủy thác cho mình tới đó sẽ ra sao? Nên thôi hay cứ đi!"

Chợt thấy Hoa Như Tuyết ngẩng lên nhìn mình và nói :

- Hạ huynh đệ! Ta rất cảm kích về tấm thịnh tình của anh! Từ trước, đối với ai cũng vậy, ta đều đưa ra ba loại vấn đề lẫn cuộc đố, sau đó có cuộc tỷ thí trong mười hiệp. Nhưng vì sư phó của anh và ta, vốn chỗ quen biết thân thuộc, vị tất phải có cuộc tỷ thí nữa. Giờ chỉ còn một câu hỏi thứ ba nữa, giải đáp xong, ta sẽ tiễn hai người xuống thuyền. Sau đó ta trở về khe Mộ Vũ trên ngọn Chiêu Vân phong đợi Nhất Bát thần tăng tới, chớ không ở lại ven sông này làm khó dễ cho ai nữa.

Thiên Tường biết rằng Hoa Như Tuyết thế nào cũng nhường cho chàng đặt điều kiện ăn thua ở câu hỏi thứ ba này. Nghĩ một chút, chàng bèn nói :

- Giữa chúng ta không có thù hận gì cả. Vậy thì việc tỷ thí tạm bỏ đi. Nhưng với đề mục thứ ba hẳn là phải khó lắm. Chúng ta sẽ đặt cuộc, hẹn rằng hễ ai thua, thì sau này phải hết lòng hết sức giúp cho bên thắng một việc gì đó, miễn là thỏa mãn được nguyện vọng của bên thắng!

Hoa Như Tuyết vỗ tay cười mà rằng :

- Hạ huynh đệ! Lối đặt cuộc ấy quả thực là có ý nghĩa. Ta quyết không chịu thua ở keo này đâu! Để ta nghĩ một câu hỏi "hóc xương", khiến cho anh đến

https://thuviensach.vn

phải tắc cổ hết chỗ khua tài múa mép. Khoan đã! Trước hết để ta hãy kính mời Cung lão nhân với anh một ly rượu Chiêu Vân Tiên Lộ này!

Dứt lời, nàng vén ống tay áo rộng, mở bình rượu thứ nhì ra, rót đầy ba ly rượu, đoạn nâng chén lên mời. Nam Cung Hạo và Thiên Tường cùng cất chén lên, vừa để vào môi, hương thơm đã thấu qua cuống họng, nuốt khỏi cổ tưởng chừng như hương ngát thấu thân thể, khiến tâm thần ngây ngất phiêu phiêu như mọc cánh lên tiên vậy.

Hai người cạn chén, lại tự vơ lấy bình rượu rót nữa trong khi Vu Sơn Tiên Tử ra vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi. Đôi mắt nhung của nàng đưa qua nhìn lại. Nhìn đến một tảng đá xanh, vụt nhiên một ý nghĩ nảy ra, nàng nở một nụ cười từ từ quay lại nói :

- Anh bạn ơi! Câu hỏi thứ ba có đây rồi! Câu thành ngữ người ta thường nói rằng: “Biển cạn, đá dừ”. Xin hỏi biển làm sao mà cạn, đá làm sao mà dừ?

Thiên Tường cau mày, cười mà rằng :

- Câu hỏi đúng là “hóc xương”. Nhưng ta sẽ có giải đáp “trôi xương” đối lại.

Hoa Như Tuyết đợi một chút, mỉm cười rồi nói :

- Hạ bằng hữu! Xin chớ khoe tài! Anh đã thắng luôn hai trận, còn chưa lấy làm đủ sao. Trận cuối cùng ta quyết tận láng với anh.

Thực ra thì chàng chưa nghĩ ra câu giải đáp, mặt đã tỏ vẻ bẽn lẽn cười gượng, vừa toan cất tiếng nhận thua cuộc, đột nhiên thấy một con chim bay ngang qua đầu, chàng vụt nảy ra một ý, lòng mừng rỡ như mở cờ nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh, gật gù mà rằng :

- Chẳng cần nghĩ ngợi, búng tay một cái cũng ra hai câu thơ giải đáp thế nào là “biển cạn” tại sao “đá dừ” (chàng cất bình lên rót đầy ba ly rượu mời mọi người uống, khà một hơi rồi giọng ngâm nga) Thế gian hữu điểu giai Tinh Vệ. Thiên hạ vô nhân bất Nữ Oa...

Nam Cung Hạo nghe xong, cười vang lên mà rằng :

https://thuviensach.vn

- Câu hỏi "hóc khóa" mà câu đáp thì "tài tình"! Hà hà! Chim Tinh Vệ tha đá lấp biển. Nữ Oa thị nấu đá vá trời. Hai câu chuyện đó ai mà chẳng biết! Nếu như tất cả loài chim hóa làm Tinh Vệ thì biển nào mà chẳng cạn khô. Nếu tất cả các cô nàng đều hành nghề nấu đá, thì đá nào mà chẳng dừ ra hết... Hà! Hà!

Hoa Như Tuyết vô cùng cảm khái, thở dài mà rằng.

- Hạ huynh đệ thông minh tuyệt luân! Ta chưa từng đại bại với ai bao giờ. Hoa Như Tuyết hết sức tâm phục. Nhưng hiện tình các phái võ lâm đương kỳ thị ghen ghét nhau mỗi ngày một sâu xa. Nhất là đối với sư phó của Hạ huynh đệ thì ngoài mặt họ nể sợ, mà bề trong thì họ thù hận ghê gớm lắm. Theo nhận xét qua một lúc chuyện trò cùng Hạ huynh đệ, ta thấy rằng Hạ huynh đệ linh tính hơn người, ngạo tính quá mạnh. Như vậy khó tránh khỏi sự ghen ghét trong khi phiêu bạt giang hồ. Chiếc lưới Hồng Vân Thù Ty kia sẽ là vật phòng thân và công địch, có công hiệu vô cùng. Nên giữ cẩn thận chớ để thất lạc.

Thiên Tường tỏ lời cảm tạ, liền đó cùng Nam Cung Hạo nhảy xuống thuyền. Hoa Như Tuyết thâu chuỗi Kim Giao Trường Sách, giơ tay ra hiệu. Con thuyền vọt đi. Thiên Tường cũng giơ tay chào, thấy nàng vẫn đứng bên bờ sông, mắt nhìn theo con thuyền, mái tóc mây, tà áo trắng phơi phới bay, dưới ánh trăng ngần, y nhiên là Vu Sơn Thần Nữ.

Khỏi phải tả cảnh đường trường. Nam Cung Hạo tiễn Thiên Tường qua hết Tam Giáp, tới Nghi Xương, nhân có việc cần bèn cùng chàng trân trọng từ biệt.

Thiên Tường lúc này cảm thấy mình cô liêu. Lên bờ rồi, chàng lang thang một lúc, thấy lòng như trống trải bèn tìm vào một tửu lâu, tựa bao lan uống rượu tiêu sầu.

Lúc ấy, trời cũng khuya rồi. Trên lầu, ngoài chàng ra chỉ còn một vị khách áo vàng còn ngồi la cà độc ẩm. Vị khách ấy râu như chổi rễ đâm ra tua tủa, trông tướng mạo thì trong vẻ uy nghi lại có phần tiêu sái khác tục. Nhất là đôi mắt trong và lớn, trong khi chớp mở loáng oáng hiện ra tinh quang bức

https://thuviensach.vn

nhân. Dọc đường chàng đã gặp lắm tay ghê gớm, không ngờ ở nơi tửu lầu này cũng có sự kỳ ngộ! Thành thử mắt chàng thường để ý nhìn người khách áo vàng kia, thấy rằng trên bàn lão la liệt đĩa này, đĩa nọ, bình lớn chai nhỏ mà món nào cũng sạch trơn đủ biết rằng tửu lượng và phạn lượng của lão không phải tầm thường.

Lòng chàng bỗng thấy xúc động nhớ lại. Mai Khôi sứ giả từng căn dặn dọc đường để ý dò tìm một tay giang hồ giàu kinh nghiệm mà hành tung không nhất định là Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu may ra ông ta có thể biết tung tích cô nàng cưỡi ngựa xanh mà mình hằng tưởng vọng chăng?

Người này tửu lượng cao, tướng mạo khác thường, biết đâu chẳng là Thiên Nhai Tửu Hiệp? Sự đời thực ly kỳ, nhiều khi "Kéo mòn guốc sắt không tìm thấy. Gặp ra thì chẳng mấy công phu". Chàng càng nhận xét suy nghĩ, càng thấy rằng đúng. Không thể nhẫn nại được, chàng vụt đứng lên bước lại gần. Thấy bên mình lão có chiếc quạt nan chuốt bằng trúc Tương Phi, chàng ấp úng thưa :

- Kính chào lão tiền bối! Cây quạt của lão tiền bối đẹp quá! Có thể cho văn bối coi được chăng?

Người khách áo vàng khẽ loáng mắt qua chàng một cái rồi nói :

- Muốn coi thì cứ lấy mà coi! Trai trẻ càng ăn to nói lớn càng tốt. Chú cứ rụt rè ấp úng ra vẻ thư sinh chẳng bõ khiến người ta cụt hứng!

Bình sinh chàng vốn không khách sáo! Lúc này nhân trong lòng ngờ vực người kia có thể là Mộ Vô Ưu, lát nữa chàng có việc phải nhờ, vì thế mới giở lối văn nhã khách sáo ra để làm quen! Không ngờ vì văn nhã mà bị một vố phê bình đích đáng, chàng hơi ngượng, và để chữa thẹn bèn cầm ngay lấy cây quạt soạt một cái mở ra coi. Thoạt liếc qua, chàng biến sắc mặt, má hơi ửng lên. Nguyên vì trên chiếc quạt, một mặt vẽ mấy nhánh trúc theo lối "thủy mặc" cành ngả lá bay, nét bút già dặn, sắc mực đen xanh, một mặt viết bài thơ theo điệu Tây Giang Nguyệt chữ thảo tít như rồng bay phượng múa! Cuối bài thơ có dấu son đỏ chói in bốn chữ Thiên Nhai Tửu Hiệp.

https://thuviensach.vn

Thiên Tường đưa mắt chú ý nhìn vị khách áo vàng, nở một nụ cười rồi hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối chính là Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu?

Người khách áo vàng lắc đầu mà rằng :

- Ta không phải là Mộ Vô Ưu! Mộ Vô Ưu đại khái là...

Thiên Tường nghĩ rằng lão cố ý thoái thác, bèn chỉ tay vào chỗ con dấu son, mắt chú ý nhìn lão. Lão quắc mắt lên, cười nhạt mà rằng.

- Anh này rõ khéo tin mắt! Đấy không phải là con dấu của ta. Dấu ta đóng ở bên phía có vẽ trúc kìa!

Chàng lật qua mặt có vẽ trúc, quả nhiên có hai dấu đóng, một âm, một dương. Con dấu âm chữ triện theo lối Chung Đỉnh với bốn chứ đỏ chói Ân Cân Lý Cựu Cuồng, con dấu dương lối tiểu triện với bốn chữ Cuồng Chi Hựu Cuồng. Chàng ngắm nghía một lát rồi tự giới thiệu và hỏi :

- Tại hạ là Hạ Thiên Tường. Xin lão tiền bối chỉ giáo cho biết Mộ Vô Ưu lão tiền bối hiện giờ ở đâu?

Lão trả lời :

- Mộ Vô Ưu nay đây mai đó. Đại khái bây giờ ở đâu ư? Ông ta ở chỗ mà bốn bề tám bên đều có kẻ thù. Ông ta ngoài hai con mắt to thô lố, bụng lớn ăn khoẻ uống khoẻ, lại hay nói, trừ mấy điều đó ra thì không có sở trường gì hết. Anh tìm ông ấy có việc gì?

Thiên Tường thưa :

- Tại hạ trước hết có chút việc muốn thỉnh giáo với Mộ lão tiền bối. Sau nữa, nhân Mộ lão tiền bối là bậc kỳ hiệp có danh vọng, nghe nói hiện bị lâm nguy, kẻ thù luôn luôn tìm cách hãm hại, tại hạ nghĩ rằng dù mình tài hèn sức mọn, cũng nên giúp vị kỳ hiệp ấy một tay để phân ưu giải sầu...

Nghe chàng nói một cách hào hiệp như vậy, ông khách áo vàng, mắt sáng lên phát ra như tia điện nhìn chàng một lúc, đoạn cười ha hả mà rằng :

https://thuviensach.vn

- Đến như ta cũng đành khoanh tay không nghĩ ra mưu kế! Anh tài cán gì mà có thể chia sẻ nỗi lo phiền với ông!

Thấy Hoàng Sam Tửu Khách ra vẻ cuồng ngạo lại coi thường mình quá, chàng bất giác đỏ mặt, lông mày hơi xếch, cặp mắt tròn xoe nhìn lão, lớn tiếng mà rằng :

- Giang hồ rộng lớn, vũ trụ mông mênh! Không thể nói rằng trừ lão tiền bối ra, không còn ai nữa?

Nghe chàng nói với giọng gay gắt, đầy vẻ tự kiêu, lão cười và hỏi :

- Anh có biết trong tám môn phái lớn của làng võ đương kim thì phái nào là "khó chơi" nhất không?

Không chút nghĩ ngợi chàng trả lời liền :

- Xin lỗi! Câu hỏi của lão tiền bối không khỏi có vẻ, như là bất thông đạo lý!

Lão trố mắt nhìn chàng vội hỏi :

- Anh này ngang ngạnh vào số dách! Anh hãy nói rõ: ta bất thông ở chỗ nào?

Thiên Tường cười nhạt ngang nhiên nói :

- Kẻ sĩ đã ôm bầu máu nóng, vì "nghĩa hiệp" mà đeo gươm sắc bôn tẩu giang hồ, trên căn bản đạo lý, chỉ nên hỏi sự việc phải hay trái, cong hay thẳng, chính hay tà, có thế thôi. Không nên hỏi đến "khó chơi" hay "dễ chơi" cũng như không cần đếm xỉa "quyền thế" với chẳng "quyền thế". Nếu việc không nên làm thì dù là đàn bà con nít cũng không bao giờ áp bức họ, nếu việc nên làm thì dù là kẻ cường hào, quyền thế nghiêng trời cũng dám "chơi" há sợ...

Chàng vừa nói vừa phì bọt mép ra, mắt như tóe lửa, hào khí lăng vân, tóc dựng lên chơm chởm...

Hoàng Sam Tửu Khách bổng phá lên cười như điên, gật đầu mà rằng :

https://thuviensach.vn

- Chú nhỏ này cuồng ngạo một cách đáng yêu quá! Té ra chú đã giảng cho ta một bài học đạo lý! Tuy nhiên vì chú chưa rõ nội tình uẩn khúc, xin chớ vội phê bình nghị luận...

Không đợi lão nói hết, chàng sấn sổ hỏi :

- Mộ Vô Ưu lão tiền bối vì sao mà kết thành mối thù, với ai? Gặp nạn ở đâu? Xin lão tiền bối cho tại hạ rõ!

Hoàng Sam Tửu Khách tủm tỉm cười, gật đầu mà rằng :

- Nếu có thể uống hết bình rượu này (vừa nói lão vừa chỉ vào chiếc bình để trước mắt) ta sẽ nói cho biết hiện giờ Mộ Vô Ưu ở đâu!

Thấy chiếc bình còn lại ước độ ba chén rượu đầy, Thiên Tường cao hứng rót ra một chén. Miệng nói "xin mời", tay nghiêng chén nốc thẳng một hơi! Hương rượu ngào ngạt, chất rượu rất mạnh, chàng chưa từng uống thứ rượu đặc "sủi tăm" như thế bao giờ. Vả chăng từ nãy chàng đã độc ẩm khá thấm thía rồi, nay lại uống gấp một hơi, thành thử rượu vừa qua cuống họng, chàng cảm thấy "cháy giọng" khó trôi quá. Tuy nhiên vì nóng lòng muốn biết câu chuyện Thiên Nhai Tửu Hiệp ngộ nạn ra sao, chàng cũng ngồi xuống có nốc liền một lúc ba chén lớn. Hết chén thứ ba, đầu óc đã thấy như quay cuồng, mắt hoa lên, tay đặt chiếc chén xuống nơi góc bàn, bỗng chàng ngẩn đực người ra như kẻ mất vía! Hoàng Sam Tửu Khách đã biến đâu mất, trên ghế ngồi để lại một đỉnh bạc với chiếc quạt Tương Phi!

Cửa sổ phía sau lầu trông ra bờ sông. Sau một giây ngạc nhiên, Thiên Tường vội ló đầu ra ngoài nhìn, quả nhiên thấy bóng áo vàng dương phơi phới bay về phía rừng cây cách xa chừng bốn mươi trượng, phảng phất như là giơ tay ra hiệu vẫy chàng!

Từ khi lén xuống núi, chàng chưa từng gặp một nhân vật võ lâm nào mà có cái thân pháp lanh lẹ kinh khủng như thế. Chàng hiểu rằng đỉnh bạc lưu lại đó, là để trả tiền rượu, bèn thuận tay vớ lấy chiếc quạt, lập tức nhảy vọt qua cửa sổ thi triển khinh công lao mình như bay về phía những lùm cây um tùm.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa đuổi tới cách khu rừng còn độ mười trượng, thì mắt chàng hoa lên, thấy bóng áo vàng từ trong vọt đi, lăng không bay đi xa tới năm sáu trượng từ từ rớt xuống giữa lòng sông. Kế đó Hoàng Sam Tửu Hiệp vận dụng tuyệt đỉnh công phu Lăng Ba Đạo Pháp đạp sóng băng mình đi, ẩn ước còn nghe giọng hát vang vang theo gió đưa lại.

Thiên Tường kinh hãi về công phu võ nghệ của lão có thể ngang hàng với sự phụ của chàng là Bắc Minh Thần Bà. Biết rằng không thể đuổi kịp, chàng đứng ngây ra ở bên bờ nhìn theo, tai phảng phất văng vẳng giọng lão ngâm nga mấy câu thơ của Lý Thương Ẩn đời Đường:

“Màn che trướng rủ Mạc sầu đường,

Tỉnh giấc đem thanh, khắc lậu trường!

Thần nữ cô đơn ôm mộng ảo!

Tiểu cô tịch mịch thiếu tình thương.

Phũ phàng sóng giập nhành lăng yếu!

Lạnh lẽo sương trùm lá quế hương!

Mới biết tương tư khổ vô ích!

Xá gì bi thảm với thanh cuồng!”

Tuy biết rằng lão ngâm câu thơ là có ngụ ý, nhưng lúc đó chàng chưa đoán ra được là ý thế nào. Bàng hoàng trong giây lát, chợt nghĩ ra rằng lão là tay tuyệt thế cao nhân, một khi đã hứa rằng hễ uống cạn bình rượu sẽ cho biết Mộ Vô Ưu ở đâu, chắc chắn là lão không sai lời! Vậy ta thử quay lại chỗ vừa tung mình vọt đi ấy may ra có thấy gì lạ chăng! Lập tức chàng quay mình nhảy trở lại, loáng cái đã tới. Quả nhiên đúng như chàng ước đoán, trên một phiến đá lớn, lão dùng ngón tay vận dụng môn Kim Cương chỉ thần công vạch thành hai hàng chữ như rồng bay phượng múa rằng “Đêm sau canh một. Bên Tiên Nhân Kiều trên Kinh Môn sơn”.

Thắng cảnh của ấp Tấn thuộc Hồ Bắc, chàng từng nghe nói. Dọc đường, vừa rồi lại được Nam Cung Hạo cho biết là Kinh Môn sơn ở nam ngạn Trường

https://thuviensach.vn

Giang về phía Đông nam huyện Nghi Xương, đối lập với Hổ Nha sơn trên bờ sông phía bắc. Nơi đây thế nước chảy như thác, là một nơi tuyệt hiểm của Trường Giang.

Men rượu lúc đó đã ngấm dần, lại nhân gió trên sông thổi vi vút, Thiên Tường thấy mi mắt nặng trĩu, bèn chẳng quản trời đất gì hết, đặt mình lăn xuống nằm luôn ở trên phiến đá lớn ấy làm thẳng một giấc ngáy vang lên như sấm.

Cho đến hôm sau, tỉnh dậy thì đã gần trưa, chàng trở lại quán rượu ăn uống qua loa xong lập tức thuê đò qua sông. Chiều tối hôm ấy trăng vừa ló lên thì chàng đã tới tuyệt đỉnh núi Kinh Môn, bên nhịp cầu Tiên Nhân. Vậy mà Hoàng Sam Tửu Khách đã tới trước từ bao giờ rồi, đương chấp tay sau lưng, thơ thẩn nhìn ngắm phong cảnh. Thiên Tường từng mắt thấy mấy lần lão thi triển thần công trong lòng lấy thâm phục bèn vái dài xuống tới đất, mà rằng :

- Lão tiền bối là bậc khoáng đạt cao nhân, thần công tuyệt thế...

Chàng chưa dứt lời đã thấy lão liếc nhìn chàng một cái, lắc đầu mỉm cười mà rằng :

- Chú nhỏ này! Sao trước thì ngạo nghễ mà giờ thì cung kính khiêm tốn thế! Lai lịch của chú có vẻ kỳ quái! Chú là học trò của Thiên Ngoại Thần Ma Trọng Tôn Thánh hay là môn hạ của Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy?

Thiên Tường bị câu hỏi giật mình, chưa kịp trả lời và hỏi xem vì sao lão tỏ rõ như vậy, thì lão đã cười ha hả và nói tiếp :

- Bên mình chú có giắt trái nổ Càn Thiên Tích Lịch với món binh khí Tam Tuyệt Cương Hoàn thì chú phải là học trò của Hoàng Phủ Thúy thì tại sao lại giắt cả tấm lưới Hồng Vân Thù Ty võng là vật báu của Trọng Tôn Thánh.

Nghe tới đây, Thiên Tường trước còn giật mình nghĩ rằng mắt lão nhìn thấu qua cả chiếc bao đầy trên vai mình, sau chợt nghĩ ra rằng đêm qua mình ngủ như chết ở bên sông, bao gói cho đến toàn mình đều bị lão kiểm soát. Giả thiết như lão có ác ý thì bảo bối mất hết, hoặc hơn nữa là tính mạng chẳng

https://thuviensach.vn

còn. Thế mới hay bước giang hồ, mỗi bước là một độ hiểm ác, là một bài học, từ nay phải luôn luôn tiểu tâm đề phòng.

Hoàng Sam Quái Khách vẫn cười và nói tiếp :

- Ngoài hai vật báu của hai phái võ lâm đặc biệt khác nhau là trái nổ với tấm lưới ra, không hiểu sao trên mình chú còn một vật dị bảo thứ ba nữa, có thể nói là quí gấp trăm lần trái nổ với tấm lưới... ha ha! Thiệt là kỳ lạ...

Lúc đầu chàng còn ngơ ngác chưa rõ lão nói đó là vật gì. Chợt nghĩ ra chàng tủm tỉm cười và hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối định nói đến cánh hoa Mai Khôi bằng ngọc đỏ...

Mắt tia thần quang ra như điện, lão nhấp nháy đôi lông mày sâu nhóm, gật đầu nói :

- Tử Ngọc Mai Khôi lệnh, Càn Thiên Tích Lịch, Hồng Vân Thù Ty võng, lại thêm chiếc quạt bằng trúc Tương Phi ta tặng nữa! Ái chà, một mình chú có bốn món ấy, quả thực cơ duyên tốt vô cùng, chưa từng nghe ai kiêm đủ được bốn thứ ấy. Với bốn bảo bối ấy, dù gặp các tay Chưởng môn của Bát đại môn phái trong võ lâm đương kim, các vị ấy cũng phải e dè kính trọng!

Tới đó, chàng mới vỡ lẽ rằng lão để lại chiếc quạt bằng trúc Tương Phi là có ý tặng chàng. Có điều rằng về công dụng của Càn Thiên Tích Lịch cố nhiên là chàng hiểu lắm rồi. Cách sử dụng của Hồng Vân Thù Ty võng cùng được Vu Sơn Tiên Tử biểu diễn và giảng rõ.

Duy còn Tương Phi Trúc Phiến cùng Tử Ngọc Mai Khôi thì có công hiệu gì mà Hoàng Sam Quái Khách tán dương giá trị quá cao như vậy! Đó là điều chàng còn ngờ vực.

Đương lúc kinh dị và cao hứng, chàng vừa toan ngỏ lời cảm tạ, và toan hỏi cho ra công hiệu của Tử Ngọc Mai Khôi với Tương Phi Trúc Phiến, chợt thấy lão quái khách hơi cau mày, nghiêng tai nghe gió đoạn ra vẻ hấp tấp bảo với chàng :

https://thuviensach.vn

- Nga Mi tứ tú đã tới thì Mộ Vô Ưu cũng tức thời tới sau! Ta vì có chút hiềm nghi, bắt buộc phải lánh mặt. Chú tạm ẩn mình trong đám lá um tùm trên ngọn giữa khoảng hai gốc thông lớn kia, lẳng lặng mà coi một phen sôi nổi. Chừng nào thấy Mộ Vô Ưu bị hãm vào đường cùng không còn sức đối phó được nữa, tình hình hết sức nguy ngập thì chú lập tức phóng một hai vật báu tượng trưng của Hoàng Phủ Thúy hoặc của Trọng Tôn Thánh ra. Kế đó, chú ung dung đỉnh đạc giả vờ lộ chuyện cho bọn Tứ tú biết rằng: “Nghe nói Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng lúc này đương tìm đến Khôn Linh đạo viện trên Nga Mi Sơn định đánh cắp cuốn Thiên Huyền kiếm phổ. Nhờ câu nói đó, may ra chú có thể giải thoát tai nạn cho... Mộ Vô Ưu chăng!”

Lão chưa dứt lời, mình đã vọt đi, bay tuốt xuống phía dưới cầu Tiên Nhân, đồng thời Thiên Tường cũng nghe tiếng tà áo gió đập phạch phạch từ xa xa đưa lại. Lập tức chàng tung mình tới dưới gốc thông già, rồi như chim hạc vọt lên, loáng cái ẩn hình trong đám lá dày đặc.

Phàm là những tay cự phách trong Bát đại môn phái của làng võ, ai cũng biết rằng võ nghệ chính tông của phái Nga Mi chân truyền tới nay là thời âm thịnh dương suy, cho nên địa vị và võ nghệ cao cường theo thứ bậc trên dưới phải kể là nằm trong tay năm chị em: Đứng đầu là vị Đại sư tỷ Huyền Huyền Tiên Lão giữ chức Chưởng môn, còn bốn phụ nữ hoặc là tu đạo, hoặc là theo tục, lớn nhỏ đều võ nghệ tuyệt cao, và cùng hợp làm một như chân với tay, người ta quen gọi là Nga Mi tứ tú. Trong những trường hợp đặc biệt, họ tự dàn ra thành một thế trận gọi là Tứ Tượng Truy Hồn kiếm thực khó có ai đối địch lại được.

Lại nhân vì, trên chốn giang hồ, đối với phụ nữ, dù sao mọi người cũng nhân nhượng kiêng nể vài phần, nhất là đối với bầy “Voi Cái” này, người ta thường tránh không muốn gây sự tranh đấu. Như thế, lâu dần thành lệ, mà tên tuổi Huyền Huyền Tiên Lão với Nga Mi tứ tú tự nhiên biến thành những nhân vật “nan du” trong Bát đại môn phái.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cũng nghe người ta nói nhiều về Nga Mi tứ tú nhưng chưa biết mặt, nay ngẫu nhiên được mục kích, chàng cau mày nín thở hy vọng được coi xem bốn tay cân quắc "quần vận yếm đeo" ấy, xử trí và trả thù ra sao! Chàng vừa thu mình nấp kín xong thì bốn cái bóng người từ dưới lướt đi như gió, vọt lên đến đỉnh ngọn núi. Bốn người đồng phục màu huyền, sau lưng gài kiếm: Hai người tu đạo, hai người là tục gia, tuổi tác rất chênh lệch nhau. Người lớn tuổi nhất là một đạo cô tóc bạc trạc độ ngoài tám mươi, người ít tuổi nhất trạc độ mười lăm mười sáu vẻ người thanh tú. Một người là đạo cô trạc độ bốn mươi, một người là thiếu phụ rất xinh đẹp trạc độ hai mươi bốn hai mươi lăm. Cả bốn đều lạnh như sương giá, nhất là thiếu phụ vẻ mặt càng thê thảm bi phẫn! Họ dừng lại trên đầu mỏm núi, nhãn quang như điện quét ngang một cái. Vị đạo cô tóc trắng cất tiếng nói :

- Ba vị sư muôi ạ! Mộ Vô Ưu chưa tới! Lát nữa xin nhớ rằng chớ có nể nang, cứ việc thẳng tay, không để cho "con quỷ rượu" lắm lời ấy thoát khỏi Tứ Tượng Truy Hồn kiếm trận của ta!

Vị đạo cô đứng tuổi, có vẻ nóng tính và cuồng ngạo hơn cả. Lông mày mụ dựng ngược lên, cất giọng lạnh lùng mà rằng :

- Vệ tam đệ nhân vì một câu nói của tên quỷ rượu mà đến thành tàn phế. Đêm nay, tối thiểu cũng phải chặt cụt một đùi của hắn đi, sau đó tìm đến con yêu phụ Kỳ Liên thanh toán nốt thì mới hả được giận! Nhưng nhị sư tỉ à! chớ quá đề cao bản lãnh của hắn! Dưới kiếm pháp Loạn Phi Phong của ta, thì một mình hắn khó lòng chịu nổi trăm hiệp, cần gì phải thi triển Tứ Tượng Truy Hồn kiếm Pháp!

Thiếu phụ nghe nói hơi nhíu lông mày, vừa toan nói thì xa xa có tiếng cười vang vang đưa đến!

Bạch phát đạo cô cất tay ra hiệu và nói :

- Bất kể lát nữa sẽ hạ tên ác quỷ ấy bằng cách nào, cứ biết ngay bây giờ chúng ta hãy chiếm lấy địa thế và phương vị để dàn sẵn Tứ Tượng trận ra đã!

https://thuviensach.vn

Lập tức bốn người vụt phân chia ra nam bắc, đông tây, đứng trấn bốn góc.

Nhờ nghe lỏm vậy, Thiên Tường đại khái cũng hiểu đôi chút vì một câu nói gì đó mà một người trong phái Nga Mi đến thành phế nhân, và câu chuyện có quan hệ với thiếu phụ trong Tứ tú. Có điều vị đạo cô đứng tuổi nói đến yêu phụ Kỳ Liên phái, chẳng biết có phải là Đào Hoa Nương Tử Cận Lưu Hương chăng? Nếu quả bấy nhiêu người đều có liên quan trong vụ thù hằn này, thì câu chuyện sẽ hết sức gây cấn và thú vị!

Chàng vừa nghĩ tới đó thì trên đỉnh Kim Môn sơn đã nổi bật lên một thân hình với áo bào xanh phất phới, dáng vẻ du nhàn, bên sườn lủng lẳng một chiếc bầu đỏ chói như châu sa, ăn vận lối nho sinh, trạc ước bốn mươi, mày thanh, mắt sáng như điện. Người ấy đưa mắt nhìn Nga Mi tứ tú ôm tay quyền đưa lên ở dưới ngực, miệng cười ha hả mà rằng :

- Mộ Vô Ưu đang mua say trên lầu Hoàng Hạc, đột nhiên nhận được Truy Hồn kiếm lệnh của Nga Mi tứ tú mời, vội tới ngay đây. Phải chăng vì câu chuyện Xung Vân Hạc Vệ Gia Kỳ bị Kỳ Liên Song Sát và Đào Hoa Nương Tử Cận Lưu Hương chặt cụt một giò?

Thiếu phụ trẻ đẹp, với vẻ mặt ai oán bi thương cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Mộ Vô Ưu kia! Trên giang hồ phải chăng vẫn tôn trọng cái luật hễ giết người thì thường mạng, hễ thiếu nợ thì trả bằng tiền.

Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu ôm tay quyền đưa lên, cười mà rằng :

- Thịnh Tú Chi cô nương.

Vừa cất tiếng nói lên được năm tiếng, thì thiếu nữ ít tuổi nhất đã ngắt lời đi mà rằng :

- Mộ Vô Ưu! Ngươi đã là một tay có tên tuổi trong hàng võ lâm, há không biết rằng nợ máu phải trả bằng máu! Chẳng lẽ phải đợi Hoắc Tú Vân này bạt kiếm ra tay, mới chịu tự chặt một chân đi hay sao?

Nghe nói vậy, Mộ Vô Ưu hơi tỏ vẻ kinh ngạc, kế đó nhếch lông mày lên cười mà rằng :

https://thuviensach.vn

- Thịnh và Hoắc hai vị cô nương à! Xin chớ hiểu lầm! Nếu các ngươi muốn đòi món nợ máu ấy thì phải tới Kỳ Liên sơn tìm Thiết Diện Quỷ Vương Đông Cự, Âm Ty Tiếu Phán Ngô Vinh và Đào Hoa Nương Tử Cận Lưu Hương, vì chính họ mới là những kẻ đích thân ra tay làm tàn phế Xung Vân Hạc Vệ Gia Kỳ!

Vị đạo cô đứng tuổi đứng ở góc phía nam "hừ" một tiếng mà rằng :

- Đông Cự, Ngô Vinh, Cận Lưu Hương đều là nhân vật chủ yếu, nhưng Mộ Vô Ưu là kẻ tội khôi gây ra tai họa. Nếu ngươi không tự khoe khoang là hiểu nhiều biết rộng, nói Cận Lưu Hương là một vưu vật trên đời giỏi về thuật ô mị dâm đãng gọi là Tố Nữ Thấu Nguyên Thuật có thể khiến cho hễ ai gần nó là muốn quên chết, tưởng mình lên tiên, thì Vệ tam đệ của ta tự nhiên chẳng mò tới Kỳ Liên sơn làm gì cho đến nỗi bị chặt mất một cẳng!

Mộ Vô Ưu nghe rồi cười nhạt, lắc đầu nói :

- Tú Viên đạo cô à! Câu chuyện đó nguyên là Mộ Vô Ưu này, trong khi cùng bạn ngồi nói chuyện phiếm, kể đến những hạng dâm nữ trong thiên hạ có mấy đứa tội ác quá nặng đáng phải giết đi để tránh cho các con cháu trong võ lâm khỏi bị hại. Không ngờ Xung Vân Hạc ngồi gần nghe lỏm được, nhân động lòng dâm, bèn mò lên Kỳ Liên sơn, khiến ra nông nỗi ấy...

Lão chưa nói hết câu thì Thịnh Tú Chi là thiếu phụ trẻ đẹp, có bộ mặt bi thảm nhất, đã vươn cánh tay qua vai rút kiếm soạt một tiếng chỉ vào lão, nghiến trẹo hàm răng rít tiếng lên nói :

- Mộ Vô Ưu! Chớ có ngậm máu phun người! Chồng ta không phải là phường vô danh! Sở dĩ tới Kỳ Liên sơn là mục đích để trừ hại, không vì trăng gió. Vì một lời của ngươi mà bị cụt mất một chân! Nếu như ngươi không tự động chặt cụt một chân của ngươi đi, thì mau mau rút binh khí ra tiếp nhận một trăm hiệp Nga Mi kiếm pháp!

Biết Nga Mi tứ tú xưa nay vốn tính cuồng ngạo kiêu túng, quyết không lấy lời lẽ giải quyết được, Mộ Vô Ưu chỉ cười mà rằng :

https://thuviensach.vn

- Với trăm hiệp Nga Mi kiếm pháp, không làm gì nổi ta đâu. Nếu như muốn chặt một chân của ta đi, tốt hơn hết là hãy thi triển Tứ Tượng Truy Hồn kiếm trận là cái lối cậy đông người để thắng...

Nghe nói vậy, Thịnh Tú Chi mặt như tiền, nghiến hai hàm răng kêu ken két, quay về phía đạo cô cao tuổi nhất, gằn từng tiếng mà rằng :

- Nhị sư tỉ a! Trong vòng trăm hiệp, nếu như không chặt cụt được một cẳng bên phải của Mộ Vô Ưu đi, thì tiểu muội xin nhảy từ đỉnh núi Kim Môn xuống Trường Giang tự tận! Hai vị sư tỉ với tiểu sư muội, xin đề phòng kẻo tên quỷ rượu chạy trốn. Chúng ta không chịu để thiên hạ chê cười là cậy đông uy hiếp. Vậy chẳng cần đến Tứ Tượng Truy Hồn kiếm trận làm gì!

Tú Lăng đạo cô là vị cao tuổi hơn hết, biết rằng riêng về kiếm thuật trong hàng Tứ tú, thì tiểu sư muội Hoắc Tú Vân là cao siêu hơn hết. Còn Thịnh Tú Chi đứng hạng thứ nhì, với trăm hiệp đủ chế thắng nổi đối phương. Nghĩ vậy Tú Lăng đạo cô bèn gật đầu, lập tức cả bốn người cùng tuốt gươm ra khỏi vỏ. Thịnh Tú Chi cầm ngang lưỡi kiếm trước ngực từ từ tiến lên, còn ba người kia vành ngoài bao vây theo phương vị Tam Tài đứng thành ba góc. Chỉ thấy Thiên Nhai Tửu Hiệp hơi cau lông mày, thân và khí ngưng tụ, đứng yên không động cựa!

Tú Chi thấy vậy, ngưng bước lại hỏi :

- Mộ Vô Ưu! Binh khí của ngươi đâu?

Thiên Nhai Tửu Hiệp vụt mở mắt thô lố ra, thần quang loáng lên như điện, cười ha hả mà rằng :

- Với một lá gan và một trái mật này, Mộ Vô Ưu một mình du hiệp khắp chân trời góc biển, chưa từng đem theo binh khí bao giờ!

Thịnh Tú Chi nghiến trẹo hai hàm răng trắng như ngọc, rít tiếng quát rằng :

- Tên quỷ rượu ngông cuồng không biết trời cao đất đày là đâu! Được lắm với hai bàn tay không, chỉ sợ ngươi không đương nổi năm chục hồi hiệp dưới trường kiếm của ta! Coi đây...

https://thuviensach.vn

Cùng với hai tiếng “coi đây” vừa thoát ra khỏi cặp môi son thì một đường tuyệt chiêu Thiên Phong Cạnh Tư của Nga Mi kiếm pháp cũng theo với cánh tay ngọc dùng nội gia chân lực khẽ rung một cái, trường kiếm rùng mình hóa thành vô số những lằn kiếm hoa theo hình xoáy nước chênh chếch tỏa xuống đem theo tiếng ngân rít gió, khiến người ta phải rợn tai hoa mắt.

Nép mình trên ngọn thông cao, Thiên Tường thấy vậy cũng phải cau mày nghĩ thầm, hèn chi mà Nga Mi tứ tú chẳng nổi danh vì kiếm pháp vô cùng tinh diệu. Có lẽ ngoài trừ cô nàng ít tuổi nhất trong bọn ra, mình không địch nổi với bất cứ một ai trong ba người kia.

Thực ra là chàng đã tính lầm! Công phu kiếm pháp của Nga Mi tứ tú, trái lại không theo thứ tự như các môn phái khác. Chính Hoắc Tú Vân, cô nàng ít tuổi nhất trong bọn mới là tay kiếm thuật cao cường lợi hại hơn hết. (Trong một hồi sau, Song hiệp thám Nga Mi, thiếu chút nữa Thiên Tường bị đại bại chính là vì ngay từ lúc này nhận xét không đúng, coi thường cô nàng ít tuổi nhất).

Về phần Mộ Vô Ưu, tự biết mình khó chống lại nổi với tay kiếm tài nghệ cao siêu như Tú Chi, nhưng sự thể đã đến nước này, dù có muốn tháo lui cũng không được. Lập tức lão thi triển cái thân pháp mà bình sinh lão lấy làm đắc ý, gọi là Ông Tiên Say, hết siêu bên đông lại vẹo sang tây, tránh qua tả, đảo về hữu, lòn qua né lại trong màn kiếm ảnh dựng lên như núi mọc của đối phương!

Thoáng qua, Hạ Thiên Tường cũng nhận ngay ra rằng công phu võ nghệ của Thiên Nhai Tửu Hiệp không phải là tầm thường. Cái thân pháp và bộ pháp chếch choáng xiêu vẹo ấy gọi là Túy Tiên Du, là độc môn sáng chế trong những lúc hơi men đã thấm của ông ta! Có điều rằng bình sinh ông ta ngông cuồng theo nếp sống tài tử không dùng đến binh khí bao giờ. Nay đối phó với Nga Mi kiếm thuật lừng danh thiên hạ thì với hai bàn tay không, lão không khỏi có phần lúng túng. Sau hai chục hiệp, mấy lần lão suýt chết dưới lưỡi gươm hiểm ác của Tú Chi. Hình như lão tỉnh hơi men, mồ hôi đã ướt trán.

https://thuviensach.vn

Thiên Tường nghĩ thầm, dưới tình thế nguy ngập như ngàn cân nặng treo bằng sợi tơ mành, nếu chàng không kíp ra mặt thì thanh danh của Mộ Vô Ưu sẽ chìm xuống đáy biển. Lập tức lật vạt áo bào xanh lên, vội rút đôi Tam Tuyệt Cương Hoàn là môn độc môn binh khí lừng danh của sư phó Bắc Minh Thần Bà ra, vèo một cái từ trên cao ném thẳng xuống!

Đôi Cương Hoàn gào gió lăng không, nghe như tiếng hú rùng rợn dưới chân lực quán tụ loáng một cái như chớp điện xé làn không khí cắm phập xuống mặt đá, tia lửa tóe lên tứ tung. Nga Mi tứ tú và Thiên Nhai Tửu Hiệp cũng giật bắn người, và không ai bảo ai, đều ngẩng cả đầu lên, ngơ ngác nhìn vào chỗ đang phát ra một chuỗi cười khanh khách...

Chỉ thấy cùng với tiếng cười, một bóng người theo cái thân pháp Thần Long Cưỡi Gió từ chót đỉnh ngọn cây tùng nhẹ nhàng bay xuống. Mọi người nhận ra là một thanh niên cở mười bảy mười tám tuổi. Ngay lúc đó, Tú Lăng đạo cô, người nhiều tuổi nhất, khịt mũi một cái, cất tiếng hỏi :

- Thằng nhãi kia thuộc môn phái nào! Dám khoe khoang bản lãnh trước mặt Nga Mi tứ tú. Thân pháp ấy đã nước gì mà chực đòi sinh sự.

Thiên Tường chống hai tay bên sườn, ưỡn ngực vểnh mặt cười mà rằng :

- Tại ngươi đánh nhau, đáng lý ra thì chẳng bận gì đến ta! Nhưng... (chàng õng ẹo, gằn tiếng)... Nhưng bốn người dùng gươm, một người tay không, há chẳng thiếu công bằng lắm sao, vì thế ta lấy làm giận! Cho nên ném đôi vòng kia ra cho vị lão tiền bối nổi tiếng là tay "nghiền rượu" này mượn. Còn như hỏi ta thuộc môn phái nào ư! Tụi ngươi tự phụ là tay cừ khôi của Nga Mi phái, hãy mở mắt ra coi vòng thép luyện này, xem có nhận ra lai lịch nó chăng?

Chàng trẻ tuổi với khí vũ hiên ngang ấy đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người vô cùng sững sốt. Nhất là Thiên Nhai Tửu Hiệp, môt tay kiến thức rất rộng, khẽ liếc mắt một cái nhìn xuống đôi vòng cắm ngập vào trong đá, lão bất giác a một tiếng, nhận ra rằng chàng thanh niên áo xanh gan dạ này, chắc chắn là học trò của Bắc Minh Thần Bà, một lão ma đầu bậc nhất trong ba tay "khó chơi nhất" của đương kim võ lâm.

https://thuviensach.vn

Nhân vì Nga Mi tứ tú bình sinh tự kiêu, tự đại, trừ mấy tay Chưởng môn của các phái và một vài cao thủ đặc biệt ra, họ đều không coi ai vào đâu hết. Do đó, họ tuy trố mắt ra nhìn đôi Tam Tuyệt Cương Hoàn nhưng rút lại vẫn không nhận ra lai lịch.

Trái lại, cô nàng trẻ tuổi nhất, Hoắc Tú Vân, nhìn chàng đoạn cười nhạt một tiếng mà rằng :

- Một đôi vòng sắt cố ý đúc ra với hình dáng lập dị, thì xá gì đáng kể.

Thiên Tường khẽ nhướng lông mày một cái, tia mắt loáng loáng nhìn thẳng vào mặt Tú Vân đoạn cười ngất mà rằng :

- Kiến thức cô nương còn nông cạn lắm! Nếu bảo rằng đôi vòng của ta "không có lai lịch", có giỏi thử chơi trăm hiệp xem sao!

Tú Vân xếch ngược đôi mày lá liễu, mớ tóc đuôi ngựa ở sau gáy hầu như muốn chồm dựng lên, nàng khịt mũi một cái, bĩu dài mỏ ra mà rằng :

- Hơi sức ngươi được mấy mà đòi đấu trăm hiệp! Chỉ sợ chưa qua mười hiệp thì đầu đã rụng, gan ruột đã phơi ra ngoài xác rồi!

Thấy nàng kiêu cuồng quá đỗi, Thiên Tường nổi giận lớn tiếng quát :

- Đừng nói là cở ranh con như ngươi! Luôn cả Tứ Tượng Truy Hồn kiếm mà bọn ngươi từng tự phụ là vô địch, bất quá ta chỉ phẩy tay một cái đủ phá hủy đi như bỡn.

Lần đầu tiên Tú Vân mới gặp một anh chàng ngông cuồng nói khoác đến cở ấy. Hai lông mày nàng nhíu lại, mặt đầy sát khí, khẽ nhếch hai bên mép cười một cách tai ác, thanh gươm lại rùng lên một cái sắp ra tay.

Thiên Nhai Tửu Hiệp vốn đã nhận ra lai lịch chàng, sợ rằng nếu quá hăng, cả hai cùng chơi nhau thật sự "sinh tử", hẳn là trong làng võ lâm từ nay sẽ điên đảo sóng gió, xương máu tơi bời quyết không yên được. Lão vội giơ tay ra hiệu với Hoắc Tú Vân, vừa cười vừa lắc đầu mà rằng :

- Hoắc cô nương à! Ta với vị lão đệ này vốn chưa từng quen nhau! Nhưng ta biết rằng câu nói vừa rồi của vị lão đệ là đúng chớ không phải khoác lác!

https://thuviensach.vn

Tú Viên đạo cô, đứng thứ nhì trong bọn Tứ tú, từ nãy yên lặng, giờ mới cất tiếng :

- Mộ Vô Ưu à! Ngươi là tay có chút thanh danh trong làng võ lâm, lẽ nào cũng bắt chước đồ nhãi ranh miệng còn hơi sữa ấy ăn nói liều lĩnh khoác lác sao! Nó có phép thần thông gì mà chỉ một cái phất tay đủ phá hủy được kiếm trận của ta?

Thiên Nhai Tửu Hiệp, nét mặt càng trấn tĩnh, với tay về bên sườn xách chiếc hồ lô lên ngửa cổ tu một hơi ộc ộc, kế đó đậy nút lại cẩn thận tuồng như sợ bay mất hương men, rồi mới từ ngẩng lên nhìn Tú Viên đạo cô mà rằng :

- Có thể được lắm chớ sao! Ta tin rằng vị lão đệ này, với một cái phẩy tay, đừng nói là Tứ Tượng đến Bát Tượng là Tám Voi cũng tan như xác pháo!

Hoắc Tú Vân giận quá, xỉa xói vào Mộ Vô Ưu mà nói :

- Ngươi nói.... nói mau! Bằng cách nào hắn phá Tứ Tượng trận một cách dễ dàng như vậy. Nếu nói vô lý thì luôn cả ngươi cũng được nếm mùi bốn ngọn kiếm này phân thây, băm xác ra!

Mộ Vô Ưu trao hồ lô rượu mời Thiên Tường uống, đoạn chỉ tay vào đôi vòng ngập sâu xuống đá, rồi cười và nói :

- Do ở đôi vòng Tam Tuyệt Cương Hoàn là món binh khí đặc biệt này, ta nhận ra vị lão đệ đây là học trò Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy!

Thiên Tường nghe nói, càng phục Thiên Nhai Tửu Hiệp là kiến thức sâu rộng, lại càng tin chắc rằng lão sẽ có thể biết được lai lịch cô nàng cưỡi ngựa xanh, mặc áo màu huyền mà chàng khao khát.

Cái danh hiệu Bắc Minh Thần Bà quả nhiên đủ làm cho cái khí thế hăng hái kiêu căng của Nga Mi tứ tú tạm thời dẹp bớt! Duy có Hoắc Tú Vân, phần vì ít tuổi, phần vì từ nãy đến giờ đã trót ngông cuồng chẳng lẽ lại chịu im ngay! Nàng nghĩ ngợi giây phút, chợt lại nhìn Mộ Vô Ưu rồi cất tiếng hỏi :

- Sư phó của hắn là Bắc Minh Thần Bà, nghe nói rằng võ nghệ cao siêu, nhưng còn hắn thì nước gì! Ngay như đích thân Bắc Minh Thần Bà đi nữa

https://thuviensach.vn

cũng không thể nói rằng cất tay một cái đủ phá tan trận thế của ta!

https://thuviensach.vn

Hồi 4

Nổi Trận Sóng Gió

Hoắc Tú Vân ít tuổi, chanh chua nhất trong bọn Tứ tú, cho rằng dù đích thân Hoàng Phủ Thúy cũng không tài gì có thể chỉ phất tay một cái đánh tan thế trận Tứ Tượng được!

Mộ Vô Ưu nghe nàng sắc sảo lý sự bèn gật đầu cười mát mà rằng :

- Hoắc cô nương nói đúng đó! Tứ Tượng trận của Tứ tú biến hóa ảo diệu, uy lực rất mạnh, lại có thể tá lực quy nguyên, sinh sinh bất tức, vô luận là gặp bậc cao thủ đến mấy, tối thiểu cũng cầm cự nổi được vài ba trăm hiệp...

Tú Vân vội ngắt lời và hỏi :

- Kiến thức ngươi quả là rộng! Nhưng đã hiểu biết thế sao còn nói khoác lác!

Thấy nàng quá bồng bột hiếu thắng, Mộ Vô Ưu thở dài hất hàm hỏi bọn Tứ tú :

- Các người có nghe nói đến trái Càn Thiên Tích Lịch chưa?

Tú Lăng đạo cô người nhiều tuổi nhất nói :

- Biết lắm! Càn Thiên Tích Lịch là báu vật dùng để trấn giữ sơn môn của Bắc Minh thần sơn. Hoàng Phủ Thúy quyết không dám khinh dị trao thứ hung khí ấy cho hạng ít tuổi để gây tai họa tày trời!

Mộ Vô Ưu lắc đầu cười rồi nói :

- Vị lão đệ này sở dĩ dám nói khoe khoang như thế, ý hẳn là trong người có giắt cái của nợ ấy!

Nga Mi tứ tú chưa kịp nói gì thêm, chỉ thấy Thiên Tường rút ở bên mình ra một vật tròn, lớn bằng nắm tay, sắc đen nâu, đặt trên bàn tay.

https://thuviensach.vn

Tuy vẫn chưa tin chắc rằng cái vật tròn tròn kia đích xác là trái Càn Thiên Tích Lịch còn có tên là Tử Châu nổi tiếng trên võ lâm là uy lực của nó có thể phá "đổ núi sập rừng", nhưng Tứ tú chẳng qua cũng chỉ là con người bằng xương bằng thịt, dù võ nghệ công phu bằng trời cũng chẳng ai dám đem thân mình ra đùa giỡn, thử thách với cái "của nợ" ấy. Vì thế dù là có ngờ vực, nhưng chẳng dại gì phải bức bách chàng phải ra tay làm liều.

Thấy cả tụi kia đều câm như thóc cả, chàng vác mặt lên, từ từ giắt cái "của nợ" ấy vào lưng, đoạn bặm môi quắc mắt lên nhìn mọi người.

Thấy chàng vênh váo lên như vậy, Hoắc Tú Vân tức quá nghiến răng lại hỏi :

- Ngươi tên họ là gì?

Chàng cũng nghiến răng hất hàm trả lời :

- Họ Hạ, tên là Thiên Tường! Ngươi dám đấu với ta chăng?

Tú Vân cũng chẳng vừa gật đầu nói :

- Dù là học trò Bắc Minh Thần Bà, thì cũng chẳng có gì đáng sợ! Miễn là ngươi không dùng đến Càn Thiên Tích Lịch!

Thiên Tường cười ngất mà rằng :

- Uy lực của Càn Thiên Tích Lịch lớn vô cùng, há đem ra dùng bừa bãi! Nếu bọn ngươi không ỷ đông người, không dùng Tứ Tượng trận cứ một chọi một thì ta sẽ chỉ dùng đôi vòng Tam Tuyệt kia, đấu chơi trăm hiệp.

Dứt lời, chàng vọt người đi, hai tay hơi tụ sức, cúi mình rút phăng đôi vòng thép lên, khẽ đập vào nhau nghe keng một tiếng như tiếng rồng ngâm... Thế rồi chính cái tiếng keng ấy vụt như nhắc nhở cho chàng nhớ đến lời Hoàng Sam Quái Khách dặn, chàng chăm chút nhìn Hoắc Tú Vân, chợt cất tiếng hỏi :

- Phải chăng ở Khôn Linh đạo viện trên Nga Mi Sơn của tụi ngươi có cuốn sách lạ về võ thuật gọi là Thiên Huyền kiếm phổ?

https://thuviensach.vn

Nguyên Thiên Huyền kiếm phổ là loại bí cấp chân truyền của Nga Mi phái, duy chỉ có các tay Chưởng môn của bổn phái, đời nọ qua đời kia mới được tập luyện kiếm thuật theo kiếm phổ ấy, vì thế trên chốn giang hồ rất ít người biết hoặc nhắc nhở tới cuốn sách ấy.

Nay bỗng thấy anh oắt con này bỗng dưng hỏi tới, Nga Mi tứ tú chột dạ thất sắc. Tú Lăng đạo cô vội hỏi, với giọng nói khiêm tốn chứ không kêu là "ngươi" hoặc là "ranh con" như trước nữa :

- Hạ bằng hữu à! Sao anh bạn lại biết nơi Khôn Linh đạo viện của ta có cuốn Thiên Huyền kiếm phổ?

Thiên Tường mỉm cười và trả lời một cách rất tự nhiên :

- A có gì đâu! Nhân vì ta ngẫu nhiên gặp... Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng ở... trong thành Nghi Xương...

Chàng vừa thủng thẳng vừa để ý đến nhìn nét mặt Tứ tú. Thấy rằng sắc mặt họ tái hẳn đi, chàng chưa nói hết câu, Thịnh Tú Chi cau hẳn lông mày lại, nhìn Tú Lăng đạo cô vội hỏi :

- Nhị sư tỷ ơi! Phong Trần Cuồng Khách hành tung bí mật đáng ngờ lắm... (ngừng một giây, vẻ mặt đổi ra quan trọng nói tiếp)... nay bỗng xuất hiện ở Nghi Xương, phải chăng lão đã ngược dòng sông đi lên?

Không đợi nàng nói hết, Thiên Tường gật đầu lia lịa mà rằng :

- Đúng... Đúng thế! Ta nghe Lệ Thanh Cuồng nói chuyện với người bạn của ông ta, hình như họ chuẩn bị ngược dòng khe Du Lãm, tới Khôn Linh đạo viện trên tây Nga Mi, đánh cắp cuốn Thiên Huyền kiếm phổ trong tay Huyền Huyền Tiên Lão!

Nghe tới đây, Nga Mi tứ tú rụng rời hết vía, kẻ nọ đưa mắt cho người kia. Họ lo rằng Huyền Huyền Tiên Lão là Chưởng môn chưa biết được cái tin động trời ấy để mà đề phòng. Một mình Huyền Huyền Tiên Lão thế cô, đối địch sao nổi tụi Lệ Thanh Cuồng, lỡ ra thất lạc vật báu truyền tông của bản phái thì khốn to.

https://thuviensach.vn

Lập tức bốn người thì thầm bàn bạc với nhau, đoạn do Thịnh Tú Chi nói với Mộ Vô Ưu :

- Bọn ta vì có việc gấp tại Nga Mi, vậy câu chuyện ở đây đêm nay tạm hãy kết thúc. Nhưng ngày khác rỗi việc, sẽ lại có lời mời Mộ bằng hữu.

Thiên Tường cất tiếng cười ha hả, cắt ngang lời Tú Chi mà rằng :

- Tụi các ngươi cứ yên tâm. Trong vòng một năm ta sẽ theo Mộ lão tiền bối tới viếng Nga Mi Sơn! Có điều ta vẫn lấy làm khó chịu vì nhận ra rằng Nga Mi tứ tú chẳng qua là "bỏ gốc tìm ngọn, sợ mạnh hiếp yếu!".

Nghe vậy Hoắc Tú Vân nổi cơn thiên lôi, quắc mắt lên hỏi :

- Hạ Thiên Tường! Anh căn cứ vào đâu mà dám nói như vậy.

Thiên Tường nhún vai hừ một tiếng rồi nói :

- Vừa rồi nghe nói, Vệ Gia Kỳ bị chặt một giò, rõ ràng là do bọn Kỳ Liên hạ độc thủ! Tụi các ngươi đáng lẽ phải trả thù bọn đó trước, trái lại lại hợp lực để khi hiếp Mộ lão tiền bối là người cô thân trích ảnh, không có tấc sắt trong tay. Rõ ràng là các ngươi sợ thế lực Kỳ Liên, nhất là sợ cây gậy sắt to tổ bố nặng tới một trăm năm chục cân của vị Chưởng môn Cửu Đầu Phi Bằng Thích Đại Chiêu... ha ha...

Nghe nói thế Tú Lăng đạo cô một tay đưa lên trước ngực, miệng niệm Vô Lượng Phật rồi nói :

- Hạ bằng hữu chớ có coi thường tụi ta quá! Cây gậy sắt Cửu Bằng Triển Dực trong tay Thích Đại Chiêu kể ra cũng có chút ít tiếng tăm trong làng võ lâm thật, nhưng vẫn chưa có gì đáng gọi là kinh thiên động địa! Sau đây một năm, các ngươi tới thăm Khôn Linh đạo viện, tới lúc đó nếu tụi ta chưa chặt cụt được một cẳng của Đông Cự hoặc một giò của Ngô Vinh cho các ngươi coi, thì mối thù oán với Mộ Vô Ưu cũng được coi như xóa bỏ, không nhắc tới nữa... Nghe rõ chưa...

Ba tiếng "nghe rõ chưa" chưa thoát ra khỏi miệng, tay áo bào rộng khẽ phất lên một cái bốn bóng người đã vọt đi cùng một lúc. Trong giây lát nơi Tiên

https://thuviensach.vn

Nhân Kiều trên Kinh Môn tuyệt đỉnh trở nên yên tĩnh văng vẳng từ dưới chân núi còn nghe tiếng ai lanh lảnh gọi lên :

- Hạ Thiên Tường! Chớ quên lời hẹn! Một năm sau sẽ đơn độc tiếp đấu với cô nương một trăm hiệp trên Nga Mi Kim Đỉnh!

Tiếng nói với giọng cười khúc khích cứ xa dần rồi biến mất trong làn không khí tịch mịch.

Đợi tiếng gọi của Hoắc Tú Vân tắt hẳn trong khoảng rừng tối rồi, Mộ Vô Ưu mới cất giọng cảm kích lắc đầu nhìn Thiên Tường rồi than rằng :

- Người ta thường nói "chớ dây vào hổ cái". Bọn Tứ tú khó chơi quá! Chẳng rõ Hạ lão đệ là ngẫu nhiên chứng kiến câu chuyện vừa rồi hay do ai phái đến để giúp ta thoát khỏi tai nạn? Lúc nãy lão đệ có nói rằng Lệ Thanh Cuồng lén lên Nga Mi đánh cắp Thiên Huyền kiếm phổ có vẻ như là...

Thiên Tường khâm phục kiến văn của lão rất rộng bèn đem câu chuyện gặp gỡ ông già râu xồm áo vàng trên tửu lâu Nghi Xương thuật lại một lượt, nhân hỏi lai lịch vị kỳ nhân võ nghệ cao cường ấy và hiện giờ ông ta ở đâu? Mộ Vô Ưu phì cười mà rằng :

- Ông già ấy chính là bạn rượu duy nhất của ta, chính là Lệ Thanh Cuồng ngoại hiệu Phong Trần Cuồng Khách vừa rồi lão đệ từng nhắc tới. Lão bình sinh hành động chẳng khác nào thần long trên trời, biến hóa muôn điệu, không biết đâu lường được! Có thể lúc này lão đã cưỡi thuyền đi về phía tây qua Tam Giáp tới Nga Mi thám thính Khôn Linh đạo viện.

Thiên Tường lè lưỡi! Té ra lão là một trong ba nhân vật khó chơi nhất của làng võ lâm hiện tại, hèn chi mà võ công của lão chẳng cao siêu tột bậc! Tuy nhiên chàng còn có chỗ đáng ngờ bèn hỏi :

- Phải chăng, theo Mộ lão tiền bối nói, thì ông ta lên Nga Mi để lấy kiếm phổ! Câu chuyện có đúng vậy chăng?

Mộ Vô Ưu mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Lúc lão đệ gặp ông ta ở Nghi Xương thì chưa hẳn là ông ta muốn lên Nga Mi! Nhưng lúc này đây có thể ông ta làm thật! Bởi lẽ nếu ông ta không bảo lão đệ nói toạc ra như thế, thì bọn Tứ tú chẳng chịu buông tha bọn ta ra đâu! Hai bên sẽ đi đến ác chiến và trừ khi lão đệ điên tiết chơi liều, tung trái nổ Càn Thiên Tích Lịch thành cuộc tàn sát ghê gớm, e rằng võ nghệ của ta với lão đệ khó thoát khỏi trận Truy Hồn kiếm của "bốn con voi cái" ấy!

Thiên Tường mắt thấy kiếm pháp của Thịnh Tú Chi quả nhiên lợi hại, biết rằng Mộ Vô Ưu nói đúng, bèn mỉm cười gật đầu, nghe lão tiếp tục câu chuyện :

- ... Nay tai nạn ta đã qua, nhưng bình sinh Lệ Thanh Cuồng đã nói ra thì làm! Như vậy thể nào ông ta cũng ngược dòng đi lên phía tây! Ta đoán chắc ông ta muốn gặp Huyền Huyền Tiên Lão trước khi bọn Tứ tú về tới Khôn Linh Viện!

Thiên Tường lác mắt a một tiếng, nhưng vẫn còn ngờ vực bèn hỏi :

- Cứ tài sức như Phong Trần Cuồng Khách, giả thử nếu vừa rồi ra mặt can thiệp cũng khiến Nga Mi tứ tú hết vía rồi. Như thế chẳng giản dị hơn là chơi cái lối mập mờ, nhọc sức lên tận Nga Mi ư?

Mộ Vô Ưu chép miệng nói :

- Lão đệ chưa rõ thâm ý của ông ta! Sở dĩ phải như vậy là vì ông ta tránh không muốn giáp mặt với Hoắc Tú Vân tức là cô bé nhất trong Nga Mi tứ tú!

- Ủa lạ! (Thiên Tường ngạc nhiên kêu lên)... Hoắc Tú Vân chẳng qua là nhãi nhép! Lệ lão tiến bối lừng danh tên tuổi trong làng võ mà phải tránh mặt sao?

Vẻ mặt Mộ Vô Ưu lúc đó phảng phất như thương cảm hồi tưởng lại chuyện xưa, đôi mắt lão mơ màng nhìn lên trời trầm giọng nói :

- Đó là cả một thiên bí sử bi ai, ly kỳ khúc triết, là một sự kiện về "nhân quả" trong làng võ lâm. Nay chưa tới lúc được phanh phui ra, xin lão đệ thứ

https://thuviensach.vn

lỗi cho ta, tạm thời chưa thể cho lão đệ biết được!

Thiên Tường không tiện hỏi nữa! Chỉ thấy lão Mộ nâng hồ lô rượu lên làm một hớp rồi đưa mời chàng, đoạn tươi nét mặt mỉm cười nói :

- Gió mát trăng thanh! Phút chốc phiền nhiễu tiêu tan! Không ngờ nơi Kim Môn tuyệt đỉnh này chẳng những cảnh sắc tuyệt vời, lại còn có thể dùng làm chỗ nghỉ mát rất tốt! Vừa rồi lão đệ nói rằng tìm ta có câu chuyện muốn hỏi. Vậy xin cứ nói ra! Mộ Vô Ưu biết được điều gì xin mách giúp. Chúng ta ngồi đây nói chuyện thâu đêm với nhau...

Thực ra, Thiên Tường có ngờ đâu chạy quàng chạy xiên, vớ vẩn thế nào lại gặp đúng Thiên Nhai Tửu Hiệp là con người không có nơi ở nhất định bao giờ. Nghe hỏi vậy chàng đâm ra ấp úng khó nói quá..!

Vô Ưu thấy môi chàng mấp máy lại thôi, nghĩ bụng ta phải khiêu đường vạch lối cho chàng tiện nói, bèn mỉm cười mà rằng :

- Lão đệ khí vũ hiên ngang hào sảng vào bậc nhất! Có gì bí ẩn khó nói vậy! Lão đệ định hỏi ta về vấn đề gì? Hay về một người nào đó...?

Thiên Tường hơi bẽn lẽn nói :

- Tiểu đệ định hỏi về... một người!

Mộ Vô Ưu hơi cau lông mày nói :

- Hồ hải mênh mông! Càn khôn bao la! Hỏi về người, quả là câu chuyện khó giải đáp! Lão đệ định hỏi ai? Là đàn ông hay đàn bà? Có gì đặc biệt về tướng mạo? Gặp người ấy ở đâu và trong trường hợp tình cảnh nào? Và định tìm có việc gì?

Bị dồn một lúc bấy nhiêu câu hỏi về chi tiết, Thiên Tường đỏ mặt cuống lên. Chàng cau mày cố trấn tĩnh thuật tả lại sự việc gặp gỡ cô nàng tại khu rừng bên Cửu Nghi sơn ở Hồ Nam. Duy chỉ có câu hỏi “tìm người ấy có việc gì?” là chàng lờ đi không trả lời.

Mộ Vô Ưu lặng thinh, nghe chàng kể xong, vơ lấy chiếc hồ lô nốc lấy hai hơi, đoạn ngồi lên một phiến đá, tựa lưng vào một gốc cổ tùng, lim dim đôi

https://thuviensach.vn

mắt ra chiều suy nghĩ.

Thiên Tường không dám kinh động, bèn chạy ra ven núi, cúi nhìn dòng nước đang cuồn cuộn chảy về phía đông, trong lòng hồi hộp chờ đợi...

Một lúc khá lâu bỗng Mộ Vô Ưu đứng lên thở phào một cái gọi chàng :

- Hạ lão đệ! Câu hỏi của lão đệ khiến ta mệt quá!

Thấy chàng xịu mặt thất vọng lão vội cười an ủi rằng :

- Lão đệ chớ vội buồn! Hãy làm một hớp rượu này. Chúng ta sẽ cùng nhau nghiên cứu... tìm câu giải đáp... giải đáp!

Thiên Tường không sao được, bèn lấy rượu để tiêu sầu, nhưng vừa nốc được hai ngụm, lão Mộ vội giằng lấy hồ lô, bảo chàng ngồi xuống cười mà rằng :

- Vừa rồi ta nói rằng câu chuyện của lão đệ làm ta quẫn mệt. Nói vậy không phải ý nói không thể truy được lai lịch cô nàng ấy đâu. Chỉ vì ta nghĩ ra được tới ba cô, có điều rằng cả ba có phần nào tương tự chứ không hoàn toàn hết như lão đệ mô tả...

Thiên Tường mừng quýnh vội hỏi :

- Xin lão tiền bối cứ cho biết, sau đó sẽ so sánh, đoán xét ra chăng!

Mộ Vô Ưu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Khoác áo che gió màu huyền, dùng kiếm, trong loáng cái hạ sát được Kỳ Liên tứ quỷ, cô nàng trẻ đẹp võ nghệ cao cường tới bậc ấy, trước hết phải kể là cô trẻ tuổi nhất trong Nga Mi tứ tú, tức là Hoắc Tú Vân vừa thách đấu trăm hiệp với lão đệ!

Thiên Tường lắc đầu lia lịa mà rằng :

- Bữa ấy, ở Cửu Nghi sơn tuy thoáng qua chưa rõ mặt mũi nhưng dáng dấp điệu bộ cô ta khác hẳn với Hoắc Tú Vân!

Thiên Nhai Tửu Hiệp gật đầu, lại tiếp tục nói :

https://thuviensach.vn

- Một mình chém bay đầu Kỳ Liên tứ quỷ trong nháy mắt, tất nhiên phải là tay võ nghệ siêu quần! Trừ Hoắc Tú Vân ra khắp gầm trời này, về phe phụ nữ... ái chà! Đã trẻ lại đẹp, chỉ hai tay nữa có bản lãnh kinh nhân! Duy không rõ hai cô nàng này có dùng kiếm và có ưa vận màu huyền chăng?

Thiên Tường càng quýnh lên hỏi :

- Xin lão tiền bối hãy nói tên tuổi (chàng đỏ mặt lên vội chữa) à quên tên họ hai cô ấy ra! Sau sẽ bàn luận so sánh!

Mộ Vô Ưu thủng thẳng nốc một lúc ba hớp rượu, sau đó hơi cau mày, nói với một giọng trịnh trọng :

- Hai cô này lai lịch còn ghê gớm, oai hùng hơn cả Hoắc Tú Vân vừa rồi! (Lão nốc thêm một hớp rượu nữa, khà một hơi rồi nói tiếp) Một cô nàng là... là học trò chân truyền y bát của Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân, tên cô ta là Lộc Như Ngọc. Một cô là con gái cưng của Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh tên cô ấy là Trọng Tôn Phi... Phi Quỳnh...

Bất chấp là Côn Luân phái hay Thiên Ngoại Tình Ma, chàng đâu có sợ, chỉ thấy chàng mỉm cười và hỏi :

- Mộ lão tiền bối ơi! Sự việc có thể dễ xét ra được! Trong ba cô nàng vừa kể ra đó, thì cô nào có con tuấn mã sắc xanh đen...?

Mộ Vô Ưu nhăn nhó cười gượng mà rằng :

- Cái điểm khó đoán ra chính là ở chỗ đó! Ta biết cả ba nàng thường ngày không có cưỡi ngựa. Thế mà hạng thiên lý mã sắc xanh trong làng võ hiện có tới hai con (Ngừng một giây, lão lại khề khà suy luận). Trong hai con long câu sắc xanh, thì một con là của Cửu Đầu Phi Bằng Thích Đại Chiêu là Chưởng môn Kỳ Liên phái, tên ngựa đó là Thiên Lý Cúc Hoa Thanh còn một con tên gọi Thanh Phong Ký của Tái Hàn Khang, ngoại hiệu Thương Sơn Ẩn Tẩu, là vị thần y đời nay!

Nghe Mộ Vô Ưu trình bày xong, đầu óc Thiên Tường rối lên như tơ vò, mạng nhện không dám hạ lời phán quyết!

https://thuviensach.vn

Mộ Vô Ưu nhìn chàng với vẻ thương hại, mỉm cười khẽ nói :

- Theo ý ta thì lão đệ nên tìm ngựa trước, rồi hãy tìm người sau. Nếu ta dò được một trong hai người, hoặc Thích Đại Chiêu hoặc Tái Hàn Khang ai đã cho một thiếu nữ mượn ngựa cưỡi sang Hồ Nam, là có thể biết ngay tên tuổi lai lịch của cô gái ấy chứ có gì là khó?

Hạ Thiên Tường cũng cho là phải, nghĩ thầm "may mà mình phụng mệnh Mai Khôi sứ giả, định đến ngày mùng chín tháng chín định lên Thiên Tâm bình núi Thương Sơn tìm Tái Hàn Khang, nhân dịp hỏi thăm thì tiện lắm! Nhưng theo lời Hoa Như Tuyết thì Nhất Bát thần tăng đã rời khỏi Đông Hải, vân du thiên hạ thành thử thêm cho mình một vấn đề nan giải. Bây giờ làm thế nào tìm được Nhất Bát thần tăng đem Mai Khôi lệnh cầu lấy hai giọt Thiên Niên Chi Dịch, để đem lên Thương Sơn giao cho Mai Khôi sứ giả được đây?

Mộ Vô Ưu thấy mình nói xong. Hạ Thiên Tường không trả lời, chỉ cúi đầu ra vẻ nghĩ ngợi, liền mỉm cười hỏi :

- Lão đệ nghĩ thế nào? Cái kế của lão phu có dùng được không?

Hạ Thiên Tường mỉm cười cảm tạ, rồi nói :

- Ý kiến của lão tiền bối thật cao minh, vãn bối xin lĩnh giáo! Vãn bối sở dĩ chưa kịp trả lời, là vì còn mong muốn tìm một vị dị nhân khác trong giới võ lâm, mà vị này nay đây mai đó không biết tìm ở đâu?

Mộ Vô Ưu cười nói :

- Hình như lão đệ có nhiệm vụ phải tìm thêm nhiều người nữa thì phải? Vị võ lâm dị nhân đó là ai? Lão đệ cứ cho biết tên hoặc giả ta có thể mách nước được chăng?

Hạ Thiên Tường sắc mặt đỏ bừng nói :

- Vãn bối muốn tìm Nhất Bát thần tăng ở Đông Hải, nhưng nghe nói ông ta đã vân du...

Mộ Vô Ưu cười ha hả ngắt lời :

https://thuviensach.vn

- Thế thì số lão đệ may lắm! Hỏi thăm đúng chỗ rồi! Tung tích Nhất Bát thần tăng, trừ ta ra dám nói không còn ai biết nữa!

Hạ Thiên Tường mừng lắm, vội xin thỉnh giáo, Mộ Vô Ưu thủng thẳng nói :

- Lão đệ có biết trong tám môn phái lớn giới võ lâm hiện thời, ngoại trừ hai phái Kỳ Liên, Nga Mi gần đây vì việc Xung Vân Hạc Vệ Gia Kỳ mà gây nên thù oán, ngoài ra còn phái Điểm Thương và La Phù cũng có mối thù truyền kiếp sâu xa không thể gỡ được?

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Vãn bối không những biết chuyện hai phái ấy cứ bảy năm lại hẹn địa điểm quyết đấu một lần, lại còn biết rằng lần này cả Thiết Quán đạo trưởng phái Điểm Thương và Thích Đại Chiêu cùng liên danh ký vào thiếp mời Băng Tâm thần ni Chưởng môn phái La Phù đến ngày lập hạ sang năm, xuất lĩnh các nhân vật đệ tử phái La Phù đến họp ở Chung Nam tử cốc nữa!

Mộ Vô Ưu vì không biết câu chuyện Hạ Thiên Tường tình cờ gặp đệ tam kiếm phái Điểm Thương là Tư Đồ Uý và Kỳ Liên yêu phụ Cận Lưu Hương ở trước Hồi Đầu phong trên Mân Sơn, nên khi nghe chàng nói một cách rành mạch cặn kẽ như vậy, thì rất lấy làm ngạc nhiên, thủng thẳng nói :

- Lão đệ nói đúng đấy. Nhưng Đệ nhất kiếm phái Điểm Thương là Thiết Quán đạo trưởng gửi thiếp mời Băng Tâm thần ni phó hội ngoài ra còn gửi một phong thư kín, trong thư đại ý nói: Cái lệ bảy năm hai phái quyết đấu một lần đã làm bọn đệ tử tàn tật chết chóc, thảm khốc vô cùng, rất có hại cho nguyên khí của hai bên. Vì vậy nên ông ta đã nghĩ được một cách là lần quyết đấu này chỉ do hai vị Chưởng môn hai phái là Thiết Quán đạo trưởng và Băng Tâm thần ni ngầm lên Chung Nam tử cốc trước kỳ hẹn để hội họp, không ai được mang theo trợ thủ, chỉ toàn bằng vào sở học của mình để quyết chiến một trận để kết liễu oán thù, họa chăng mới tránh được những cuộc đổ máu vô ích cho hai bên.

Hạ Thiên Tường nghe đến đây vội hỏi :

https://thuviensach.vn

- Cái ý kiến ấy hay lắm, không biết Băng Tâm thần ni có chịu nghe theo hay không?

Mộ Vô Ưu thở dài một tiếng rồi nói :

- Băng Tâm thần ni tính tình cương nghị cao ngạo, thấy phong mật thiếp lập tức nhận lời ngay. Nhưng nếu thế thì sau khi hai Chưởng môn cùng vào họp ở Chung Nam tử cốc may mắn cũng chỉ được một người còn sống sót mà trở về, có khi cả hai cùng bị ôm hận xuống tuyền đài một lượt.

Hạ Thiên Tường cau mày lẳng lặng . Mộ Vô Ưu lại nâng chén nhấp thêm vài ngụm rượu, rồi nói tiếp :

- Thiết Quán đạo trưởng mưu tính như vậy, không biết tại sao tin ấy bị tiết lộ ra ngoài đến tai Nhất Bát thần tăng là bạn thân của Băng Tâm thần ni. Thần tăng liền lập tức rời khỏi Đông Hải, vừa vân du độ thế, vừa chờ tới kỳ hẹn tới thẳng Chung Nam tử cốc đem nguyện lực từ bi của Đức Phật, để vì một bên là đạo một bên là ni mà giải trừ nghiệp chướng.

Hạ Thiên Tường nghe hết đầu đuôi a một tiếng rồi hỏi Mộ Vô Ưu :

- Mộ lão tiền bối biết hôm nào Chưởng môn hai phái La Phù và Điểm Thương gặp nhau ở Chung Nam tử cốc không?

Mộ Vô Ưu đáp :

- Họ hẹn nhau ngày mùng năm tháng tám, cách đây còn hai tháng rưỡi nữa.

Nói đến đây lão chợt ngưng lại nhìn Hạ Thiên Tường tỏ vẻ trịnh trọng khẩn khoản nói :

- Tuy ta đem câu chuyện bí mật quan trọng ấy nói cho lão đệ biết, nhưng lão đệ phải nhớ kỹ là chỉ đứng bên ngoài cửa cốc chờ Nhất Bát thần tăng chớ đừng có liều lĩnh bước vào Chung Nam tử cốc! Lão đệ nên biết những trận quyết đấu bí mật trong giới võ lâm, tối kỵ người nhòm ngó và đương sự lại đường đường là Chưởng môn của hai phái lớn, đừng chọc giận họ mà phiền lắm! Họ chỉ giơ tay một cái là...

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ý lão tiền bối định nói Thiết Quán đạo trưởng và Băng Tâm thần ni chỉ cần giơ tay một cái là Hạ Thiên Tường sẽ tan ra thành cám phải không?

Mộ Vô Ưu tự biết mình nói lỡ lời, lại làm Hạ Thiên Tường nổi tính hiếu thắng mà bất phục, bèn vội mỉm cười nói chữa :

- Lão đệ chớ hiểu lầm, lão đệ đã học đủ tuyệt kỹ phái Bắc Minh lại mang trong mình món dị bảo Càn Thiên Tích Lịch của giới võ lâm thì dẫu Băng Tâm thần ni hay Thiết Quán đạo trưởng cũng phải vị nể đôi chút. Nhưng ý ta chỉ sợ mình là người ngoài, tham dự vào việc riêng của người ta, ngộ lỡ họ vừa thẹn vừa giận, lại gây ra những hậu quả tai hại, không sao thu thập lại được, thì thật rầy rà!

Hạ Thiên Tường khom lưng cười nói :

- Lão tiền bối không nên bận tâm về việc đó, Hạ Thiên Tường đâu dám cuồng vọng đến nỗi phạm tội thất kính với các vị Chưởng môn một phái! Trời đã sáng rõ bây giờ lão tiền bối định đi đâu? Một năm nữa chúng ta cùng lên Nga Mi Sơn, có nên hẹn trước nơi nào họp mặt không?

Mộ Vô Ưu cười nói :

- Ta xưa nay phiêu bạt giang hồ, hành tung không nhất định đáng lẽ đi cùng lão đệ cho vui nhưng vì còn vướng chút việc ở Giang Hán chưa xong, nên đành phải tạm biệt! Chúng ta đã định cùng lên Nga Mi, thì cứ ấn định ngày này sẽ gặp nhau ở Xả Thâm nham trong núi Nga Mi. Mi tâm của lão đệ có sát khí, đôi mắt lóng lánh thần uy, tuy là bậc anh tài xuất chúng, nhưng hiềm vì tinh hoa quá lộ, nên mai sau phúc trạch càng dài thì tai ách cũng càng nặng. Mộ Vô Ưu này cũng có biết một hai điều về khoa tướng số, nên trước khi từ biệt tặng cho lão đệ mấy lời, mong lão đệ chớ trách là đường đột!

Hạ Thiên Tường vái lạy cảm tạ, Mộ Vô Ưu mỉm cười, tung mình bay đi trong ánh sáng lờ mờ, thân hình ông dần dần lẩn vào trong đám gai góc um tùm rồi mất hút.

Đứng trên cao nhìn xuống, trong ánh sáng ban mai mờ mờ đùng đục, cảnh sắc trên sông càng thêm huyền ảo. Hạ Thiên Tường chờ mãi tới lúc mặt trời

https://thuviensach.vn

mọc mới xuống núi. Vừa đi vừa ngẫm nghĩ cười thầm: “Mình nói chuyện suốt đêm với Mộ Vô Ưu, mà chỉ nghe được mấy câu chuyện bí mật trong làng võ, còn việc chính là định hỏi ông ta xem Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng đưa cho mình cây quạt Tương Phi và cái Mai Khôi lệnh là dụng ý để làm gì, thì quên phắt đi mất”.

Từ đấy sang Chung Nam phải đi về phương bắc hơi rẽ sang tây một chút, rồi vượt qua Võ Đang Sơn, đường đất cũng khá xa.

Hạ Thiên Tường nhận thấy thời gian còn rộng, nên khi tới trước núi Võ Đang, xa trông ngọn Thiên Trụ phong nguy nga chót vót, trong bụng thầm nghĩ có nên tiện dịp lên đó hỏi thăm các nhân vật trong phái Võ Đang không.

Võ Đang phái là một đại tông phái trong số tám môn phái đương thời. Về các môn như kiếm pháp, nội công môn nào cũng có chỗ độc đáo, nhưng mấy năm gần đây tự nhiên thấy im hơi lặng tiếng, không ganh đua gì với các môn phái khác nữa.

Hạ Thiên Tường quay mình rẽ sang Thiên Trụ phong, nhưng vừa đi tới đầu con đường vòng núi, chợt nghe thấy một tiếng niệm Vô Lượng Phật vừa cao vừa trong, từ trên con đường trong khu rừng nhỏ đưa ra, rồi thấy hai vị đạo sĩ mặc áo bào xanh đi tới.

Vị đạo sĩ đi bên phải tuổi còn trẻ hơn, nhảy ra ngăn lối xẵng giọng nói :

- Xin tiểu thí chủ dừng bước.

Hạ Thiên Tường thấy đạo sĩ ngăn không cho mình lên núi, bèn nhướng cao lông mày, gập chiếc quạt Tương Phi lại lạnh lùng hỏi :

- Tại sao đạo nhân lại chặn đường không cho tôi đi?

Thanh bào đạo nhân đáp :

- Võ Đang có biến, bần đạo vâng chỉ dụ của Trưởng giáo bản phái trong vòng một trăm ngày Tam Nguyên quan phải tạ tuyệt khách lạ.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghe nói giật mình kinh sợ, gần đây sao mà lắm chuyện thế? Xem tình hình này thì biến cố xảy ra cho phái Võ Đang chắc không phải chuyện nhỏ, nếu không thì tại sao Trưởng giáo lại truyền lệnh đóng cửa Tam Nguyên quan trong một trăm ngày? Trong bụng tuy kinh ngạc nhưng ngoài miệng chàng vẫn lạnh lùng nói :

- Phái Võ Đang của các ông sinh biến, thì cũng chỉ đến cấm người lạ không được vào Tam Nguyên quan là cùng, chớ sao lại ngăn không cho người ta lên Thiên Trụ phong ngắm cảnh là lý gì?

Vị đạo nhân chắn đường thấy Hạ Thiên Tường ăn nói ngạo mạn, bất giác cũng chau mày lại, sắc mặt có vẻ giận dữ. Còn vị kia tuổi đã lớn hơn, lúc này cũng đã cất bước lại gần, chú ý nhìn chiếc quạt Tương Phi trong tay Hạ Thiên Tường, mặt chợt lộ vẻ kinh sợ, đưa mắt cho người kia mỉm cười nói với chàng :

- Trước mặt người sáng, không nói chuyện mờ, số là Trưởng giáo bản phái Võ Đang thất tử liên tiếp chết luôn ba người, bèn truyền dụ triệu tập tất cả những tay cao thủ trong bản phái tề tựu ở Tam Nguyên quan cùng thương nghị cách đối phó và đóng cửa quan trăm ngày để luyện tập thần công, sưu tầm bằng cớ, cùng xuất quan hỏi tội những kẻ khiêu hấn. Nay thấy thí chủ cầm Tương Phi Trúc Phiến của Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng tất nhiên cũng là nhân vật trong môn phái lớn của võ lâm. Nếu ngày thường mà được tiểu thí chủ giáng lâm thì thật là một vị quý khách của Tam Nguyên quan chúng tôi, nhưng lúc này sự vụ xảy ra bất ngờ, mong thí chủ lượng tình mà dừng bước cho.

Hạ Thiên Tường thấy đối phương nói có vẻ thành thật, bèn đổi sắc mặt tươi cười nói :

- Nếu quả là quý phái đã xảy ra biến cố đột ngột như vậy, Hạ Thiên Tường này cũng không dám cố cưỡng, đành để dịp khác nếu có duyên lại xin lên núi chiêm ngưỡng Tam Nguyên bảo điện vậy. Nhưng tôi nghĩ Võ Đang thất tử đều là những bậc cao thủ đương thời sao lại liên tiếp chết liền ba người? Vả cứ theo lời đạo trưởng thì hình như chưa khám phá ra ai là kẻ hạ thủ....

https://thuviensach.vn

Nói tới đây chợt nhớ ra câu chuyện mình đã được nghe trên Vu Sơn. Nhưng chàng đối với Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết cũng có cảm tình, nên chưa tiện nói ra chỉ vờ nói tiếp :

- Trong ba vị ngộ nạn không biết có Ly Trần Tử trong số đó không?

Thanh bào đạo nhân cung kính đáp :

- Ly Trần sư thúc tôi hồi tháng năm năm ngoái ở trên Vu Giáp đã đâm đầu xuống sông chết. Võ Đang phái không tiện báo thù Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết, đành chờ dịp khác nói chuyện với sư phụ cô ta là Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh để ông ta xét xử. Còn ba vị sư thúc Địch Trần, Ngộ Trần, Phù Trần, đều vì trong lúc bất ngờ không đề phòng, bị người dùng một loại trâm độc ba góc màu đỏ sẫm ám toán, toàn thân đều tê liệt bại hoại dần dần không chữa được rồi chết.

Hạ Thiên Tường thầm tiếc nếu Mộ Vô Ưu đi với mình thì với một người có kiến thức giang hồ uyên bác như ông ta tất sẽ khám phá ra cái loại Tử Hắc Tam Lăng độc thích có thể cho người trúng độc tê liệt dần dần rồi chết sau đó, là ám khí của nhân vật nào trong giới võ lâm. Vừa nghĩ tới đây chợt nghe trên Thiên Trụ phong có mấy tiếng khánh ngọc văng vẳng đưa xuống. Vị đạo nhân lớn tuổi nghe tiếng khánh bèn mỉm cười cúi đầu nói với Hạ Thiên Tường :

- Bần đạo là Nhất Phàm, lúc này ngọc khánh trên Tam Nguyên quan đã cho triệu, không thể bồi tiếp lâu được. Xin chúc Hạ thí chủ hành hiệp giang hồ vô tai vô ách, đa phúc đa thọ.

Hạ Thiên Tường cũng thích cái tính khiêm nhún lễ phép của Nhất Phàm đạo nhân, bèn cũng vái dài cười nói :

- Được đạo trưởng cho biết việc Tam tử ngộ nạn, sau này trên bước giang hồ, nếu có nghe thấy điều gì liên quan đến việc ấy, Hạ Thiên Tường này sẽ lập tức phi báo cho quý phái biết!

Nói xong hai bên cùng nhau mỉm cười từ biệt, Hạ Thiên Tường lại trở ra đi thẳng sang Thiểm Tây. Dọc đường chàng không khỏi băn khoăn ngờ vực,

https://thuviensach.vn

các nhân vật trong phái Võ Đang lâu nay vẫn tư tâm dưỡng tính, không cạnh tranh với đời, vậy người nào lại ngầm hạ độc thủ giết hại mấy nhân vật chủ yếu trong phái họ? Có phải là kẻ kia cố tình quấy rối gây cho giới võ lâm lại một phen long trời lở đất, mưa máu tanh ngòm không!

Hạ Thiên Tường tuy trong bụng vẫn nghi nghi hoặc hoặc, song dọc đường cũng không quên để ý nghe ngóng, xem may ra có cuộc gặp gỡ tình cờ nào không, nhưng rút cục chỉ là lao tâm vô ích.

Ngày tháng thoi đưa thấm thoát cũng đã đến ngày mùng ba tháng tám, Hạ Thiên Tường cũng vừa đến khu vực núi Chung Nam. Chàng nghĩ thầm đã gọi là Tử cốc chắc phải ở tận chỗ núi thẳm? Thế là chàng cứ lần mò tìm vào những chốn núi khe cùng nhưng tìm mãi tới hơn hai ngày, cho đến chính ngọ ngày mùng năm, vẫn chẳng thấy Tử cốc đâu cả. Hạ Thiên Tường lo cuống lên, chỉ sợ lỡ mất dịp tham kiến Nhất Bát thần tăng và chiêm ngưỡng cuộc quyết chiến của hai Chưởng môn phái La Phù và Điểm Thương, mà chàng đoán chắc là sẽ vô cùng đẹp mắt. Chàng chợt hối hận là mình quá vô ý, sao bữa đó không hỏi thăm Mộ Vô Ưu cho cẩn thận.

Xem tình thế trước mắt, ba mặt đông, nam, bắc, toàn là vách núi cả, còn phía tây, có ba dòng thác từ trên cao đổ xuống. Hạ Thiên Tường tìm kiếm suốt ngày mệt mỏi chán nản, định đến bên thác nghỉ ngơi cho tinh thần tỉnh táo một chút rồi sẽ liệu.

Ai ngờ chàng vừa tới bên dòng thác thì đã phát hiện ra một sự lạ, số là phía sau thác có một cửa động vuông vắn chừng vài thước, trong động đã tối om, lại sâu thăm thẳm, hai bên vách núi ở hai bên cửa động đều có khắc những hình vẽ.

Vách bên trái vẽ một cành liễu rủ, ngọn liễu bị ngọn gió đưa hơi nghiêng đi, vách bên phải thì vẽ hai bàn tay người nắm vào nhau.

Cành liễu và bàn tay người đều không phải khắc bằng đao búa, rõ ràng có tay nội gia cao thủ nào dùng chỉ lực khắc vào đá. Hạ Thiên Tường xem xét kỹ một lúc bụng nghĩ: “Không biết có phải Thiết Quán đạo trưởng và Băng Tâm thần ni khắc những hình này không? Chẳng lẽ Chung Nam tử cốc lại ở

https://thuviensach.vn

trong cái động tối om om này ư? Nhưng dầu phải hay không ta cứ thử vào xem có hại gì đâu?”

Chủ ý đã định, nhưng lại sợ bên trong giả có rắn rết thú dữ gì chăng. Bèn trước hết vận hành chân khí cho tụ khắp hai tay giữ lấy phía trước phía sau thân thể, rồi thủng thỉnh bước vào.

Vừa đi được vài bước, chợt phía sau nghe có người khe khẽ niệm một câu “A di đà Phật”, Hạ Thiên Tường giật mình vội quay lại. Nhân vì vừa rồi chàng đã trông rõ bốn mặt đầm nước không có ai cả, huống chi mình lại rất thính có thể nghe rõ tiếng kim rơi ngoài mười trượng, sao tự nhiên có tiếng niệm Phật từ đâu đưa tới?

Thì ra trên một tảng đá lớn bên cạnh bờ đầm, cách sau lưng chàng chừng một trượng, có một vị tăng nhân mặc áo bào màu xám đang ngồi xếp bằng tròn, tuổi chỉ trạc độ hai mươi lăm hoặc hai mươi sáu, mày thanh mắt sáng, răng trắng môi đỏ, tay cầm một chiếc bát ngọc màu đỏ tía, đường kính rộng độ sáu bảy tấc.

Đã có bát ngọc làm tiêu biểu thì không phải hỏi cũng biết vị tăng nhân ngồi trên tảng đá này tức là Nhất Bát thần tăng ngụ ở Điếu Ngao Tiêu ngoài Đông Hải. Hạ Thiên Tường sau khi đã trông rõ diện mạo thanh xuân của vị thiên ngoại kỳ nhân này rồi mới hoảng nhiên tỉnh ngộ: “Hèn nào Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết chẳng say mê Nhất Bát thần tăng đến nỗi tương tư gần chết!”

Nay may mắn gặp gỡ ở đây, lý ra phải đưa Mai Khôi lệnh ra xin Nhất Bát thần tăng vài giọt Thiên Niên Chi Dịch và thay mặt Hoa Như Tuyết mời Thần tăng tới Chiêu Vân phong phó ước mới phải, nhưng Hạ Thiên Tường chợt đổi ý, chàng làm ra bộ không biết vị cao thủ Phật môn này là ai, chỉ chắp tay thi lễ rồi nói :

- Tại hạ tên gọi Hạ Thiên Tường, dám hỏi đại sư pháp hiệu là gì? Ban nãy người niệm Phật, tựa hồ có ý cản trở không cho tại hạ vào động, hoặc giả trong động có hùm beo rắn rết gì chăng?

https://thuviensach.vn

Nhất Bát thần tăng nâng cao chiếc bát trong tay lên, mỉm cười nói :

- Bần tăng ngụ ở Đông Hải xưa nay vẫn lấy chiếc bát này làm tiêu ký.

Hạ Thiên Tường đổi sắc mặt ra dáng cung kính vái dài một cái rồi nói :

- Thì ra đại sư là Nhất Bát thần tăng, một vị Phật môn cao thủ khét tiếng trong giới võ lâm! Hạ Thiên Tường này cam chịu tội thất kính...

Nhất Bát thần tăng xua tay nói :

- Ta với các danh phái giới võ lâm vốn không có dính dáng gì cả, cho nên giao thiệp xưa nay với nhau vẫn coi là bình đẳng, không phân biệt tôn ti trưởng ấu. Có lẽ ngươi chưa nhận thấy mấy biểu ký trên bức tường ở trước cửa động kia hay sao?

Hạ Thiên Tường quay lại nhìn hai bàn tay và cành liễu rủ khắc trên tường rồi ngẩn ngơ lắc đầu. Nhất Bát thần tăng cười nói :

- Cành liễu rủ là đại biểu cho Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp tức là tiêu ký của Thiết Quán đạo trưởng Chưởng môn phái Điểm Thương, còn hai bàn tay người chập lại làm một là biểu ký của Băng Tâm thần ni Chưởng môn phái La Phù...

Hạ Thiên Tường nghe đến đấy chợt giật mình hỏi :

- Biểu ký của hai vị Chưởng môn Điểm Thương và La Phù để ở ngoài cửa động, thì cái động tối om kia tức là Chung Nam tử cốc ư?

Bốn chữ "Chung Nam tử cốc" vừa lọt vào tai, Nhất Bát thần tăng chợt cau mày lại, đôi mắt sáng quắc trừng trừng nhìn Hạ Thiên Tường lạnh lùng hỏi :

- Ngươi là đệ tử phái nào? Sao biết Chưởng môn hai phái Điểm Thương và La Phù hẹn nhau ở Chung Nam tử cốc?

Hạ Thiên Tường biết mình đã trót lộ chuyện, nếu lại tìm lời che đậy giấu diếm thì chỉ tổ làm Nhất Bát thần tăng sinh nghi bèn cười nói :

- Gia sư là Bắc Minh Thần Bà. Nhưng câu chuyện hai Chưởng môn hẹn nhau ở Chung Nam tử cốc, thì lại do Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu lão

https://thuviensach.vn

tiền bối thuật cho nghe. Vì thế tại hạ mới tìm đến đây xem cho mở rộng tầm mắt.

Nhất Bát thần tăng lắc đầu than rằng :

- Mộ Vô Ưu say sưa chè rượu, ăn nói dông dài, thế nào cũng có phen vạ mồm vạ miệng, mang nhục vào mình!

Hạ Thiên Tường nghe nói trong bụng chỉ cười thầm: "Nhất Bát thần tăng nói câu ấy quả nhiên linh nghiệm, Mộ Vô Ưu đã vì lắm lời mang vạ suýt tý nữa thì không vượt khỏi Tứ Tượng Truy Hồn kiếm trận của Nga Mi tứ tú trên đỉnh núi Kim Môn".

Nhất Bát thần tăng lại nói :

- Sư phó ngươi là Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy tuy danh vang thiên hạ , uy chấn võ lâm, nhưng Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo nhân đều là Chưởng môn một phái, nhất là hai bên hẹn gặp nhau bí mật, quyết tối kỵ người ngoài dòm ngó, vậy nên cái cuộc nhiệt náo này có thể coi như chơi lửa hại mình, không xem cũng chẳng sao!

Hạ Thiên Tường từ từ tiến lại bên Nhất Bát thần tăng nhìn vào chiếc bát ngọc, thấy trong bát đựng một ít đất đỏ, trồng một cây cỏ lạ màu đỏ tía có chín cái lá, chàng lấy làm kinh dị mỉm cười hỏi :

- Đại sư bảo tôi không được xem cái trò nhiệt náo ấy, vậy tại sao đại sư đang ở Đông Hải cũng mò đến đây làm gì?

Nhất Bát thần tăng thấy chàng hỏi vậy thì ngẩn người ra, nhưng chỉ thoáng chốc lại điềm tĩnh cười nói :

- Bần tăng định dốc hết toàn lực để vãn hồi cuộc chiến đấu bi thảm có thể làm cho hai bên đều bị trọng thương của Thiết Quán đạo trưởng và Băng Tâm thần ni.

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày nói :

- Đại sư một lòng từ bi độ thế muốn vãn hồi kiếp số cho hai bên, chẳng lẽ lại ngăn cản Hạ Thiên Tường, không cho đem tấm thân can trường hiệp nghĩa

https://thuviensach.vn

gắng chút tài hèn chia sẻ với đại sư vài phần công đức hay sao?

Nhất Bát thần tăng bị chàng hỏi vặn bất giác gật đầu cười nói :

- Hạ tiểu thí chủ can trường hiệp nghĩa, thông minh lanh lợi quả là một thiếu niên anh kiệt hiếm thấy trong giới võ lâm. Được lắm, bần tăng vui lòng hợp lực với tiểu thí chủ hoàn thành công quả này.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Chắc đại sư đến đây sớm lắm? Hai vị Chưởng môn nhân vào cốc từ bao giờ?

Nhất Bát thần tăng nói :

- Sáng sớm hôm nay, hai người đã tới, vẽ biểu ký lên vách núi rồi đi vào Tử cốc!

Hạ Thiên Tường giật mình nói :

- Hai người vào cốc từ sáng sớm, mà bây giờ đã quá trưa, thời gian lâu quá rồi! Đại sư muốn vì hai người giải kết mối oan thù, tiêu trừ kiếp nạn, thì sao không vào cốc còn ngồi đây làm gì?

Thần tăng lắc đầu cười :

- Sao ngươi lại coi hai vị Chưởng môn giá trị không đáng một đồng kẽm như vậy? Sau khi họ vào Tử cốc bắt đầu còn đấu chưởng pháp, rồi đấu tới binh khí, lại đấu đến nội lực, ít nhất cũng phải từ hai đến ba ngày, lúc ấy gân mỏi sức tàn mới quyết một trận cuối cùng xem ai sống ai chết!

Hạ Thiên Tường chợt hiểu ra vội hỏi :

- A thì ra đại sư muốn chờ hai người đấu đến trận cuối cùng mới vào Tử cốc phải không?

Thần tăng nhìn chàng mỉm cười nói :

- Thiết Quán đạo chưởng và Băng Tâm thần ni, đều là những nhân vật võ lâm địa vị đã tới bậc Chưởng môn một phái, ai lại không tự cao tự trọng coi danh tiếng như tính mệnh. Nếu không chờ tới khi họ chỉ còn chút hơi tàn, ai

https://thuviensach.vn

dám tiến vào Chung Nam tử cốc? Nếu cứ cố lẻn vào lỡ bị họ trông thấy thì phiền lắm!

Hạ Thiên Tường nghe xong biết những câu Thần tăng nói toàn là sự thật, sắc mặt chàng chợt lộ vẻ tiếc rẻ bâng khuâng. Nhất Bát thần tăng thấy thế lấy làm lạ hỏi thì chàng cau mày nói :

- Thiết Quán đạo trưởng ngoại hiệu là Điểm Thương Đệ Nhất Kiếm bảy mươi hai đường Hồi Phong Vũ Liễu kiếm danh tiếng lừng lẫy giang hồ, Băng Tâm thần ni là Chưởng môn phái La Phù, ngón Ban Thiền chưởng lực và chiếc Kim Ty Phất của bà đều là tuyệt học của võ lâm tại hạ sùng bái đã lâu. Cuộc hiệu kỹ hiếm có của hai vị danh thủ này, thật không mấy khi được gặp, nay đã gặp mà lại vô duyên không thấy tận mắt, thì đại sư bảo nó có đáng tiếc không?

Nhất Bát thần tăng nghe xong đưa mắt ngắm nghía Hạ Thiên Tường giây lát, rồi chợt hỏi :

- Sư phó ngươi đã dạy ngươi môn Súc Cốt thần công chưa?

Hạ Thiên Tường đỏ bừng đôi má đáp :

- Gia sư tuy đã dạy qua, nhưng tôi lại bỏ mất môn Bắc Minh thần công chưa luyện xong, thành thử mới chỉ luyện được tám thành!

Thần tăng mỉm cười nói :

- Tâm pháp đích truyền của Bắc Minh Thần Bà, tất nhiên phải khác người thường, ngươi luyện được tới tám thành môn Súc Cốt thần công may ra có thể đủ dùng...

Nói đến đây lại chỉ vào cái cửa động tối om, cười nói tiếp :

- Vừa rồi ngươi nói cũng có lý, mấy khi gặp được một cuộc chiến đấu vô cùng sôi nổi, thi triển hết tài năng võ học của hai vị tôn chủ danh tiếng lẫy lừng? Nếu không được trông ngắm no mắt, thì quả thật uổng phí một chuyến đi...

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường đã hiểu rõ thâm ý của Nhất Bát thần tăng, bất giác vui mừng hớn hở vội hỏi :

- Đại sư bằng lòng cho tôi lẻn vào Tử cốc xem ư?

Thần tăng gật đầu :

- Nhưng ngươi phải giữ đúng ý nghĩa chữ "lẻn" mới được! Nên biết rằng hai vị Chưởng môn này tai thính lắm, một hột cát rơi xuống đất họ cũng nghe rõ như người thường nghe tiếng sấm vậy! Vì thế ngươi nên nhớ đừng đến gần họ trong khoảng cách mười trượng, nếu không thì không những lỡ việc của người ta, mà còn hại cho mình nữa!

Hạ Thiên Tường vâng lời, vừa định chạy đi, thì Thần tăng lại kêu lại dặn :

- Ngươi vào động, phải đi qua bốn tầng vách đá, mới đến được Chung Nam tử cốc. Nhưng ngươi nhớ đừng vượt qua bức vách đá thứ tư, chỉ có thể núp sau bức vách ấy, đứng xa xa nín thở mà xem thôi!

Hạ Thiên Tường gật đầu, rồi lập tức phi thân nhảy vào động. Qua bốn năm lần rẽ ngoặt thì tới giữa động. Nơi này không có một tý ánh sáng nào lọt vào, bốn mặt tối như bưng, đã thế lại còn bị một bức vách đá chắn lù lù ngay phía trước.

Hạ Thiên Tường lấy tay sờ thử lên bức vách, quả đấy là một cửa động nhỏ, cách mặt đất chừng bốn năm thước, bèn thi triển Súc Cốt thần công nhảy vào.

Tầng thứ hai cửa động lại càng hẹp hơn, chu vi chỉ đầy một thước. Khi tới tầng thứ ba, thì cửa động chỉ còn hẹp bằng chiếc bát ngọc của Nhất Bát thần tăng. Hạ Thiên Tường phải vận dụng công lực mới gắng gượng chui vào lọt.

Nơi đây nhân chỉ còn bức vách thứ tư là ra đến Tử cốc, nên đã lờ mờ có đôi chút ánh sáng do chiếu từ trên nóc động chiếu xuống. Nhưng vì ánh sáng quá yếu, nên mắt không sao trông rõ được hết cảnh sắc trong động.

Hạ Thiên Tường thi triển công lực Bích Hổ Du Tường, hai tay bám vào vách, leo lên tới hơn một trượng mới tìm được cửa động, quả thấy phía

https://thuviensach.vn

ngoài Tử cốc, địa thế hơi thấp, muốn vào trong cốc phải đi chếch xuống.

Chung Nam tử cốc, thật là danh bất hư truyền!

Hạ Thiên Tường vì trong động quá hẹp, lại vì phương hướng không thuận tiện, nên không nhìn rõ cảnh sắc trong cốc, nhưng chỗ mắt chàng chạm tới, chỉ thấy xương trắng chất thành đống. Trong đống xương trắng cách chỗ chàng đứng sáu bảy thước, có hai người ngồi đối diện với nhau một bên là một vị ni cô mặc áo trắng tuổi cỡ trung niên, tướng mạo cực kỳ thanh tú, còn một bên là một vị đạo sĩ mặc áo vàng, diện mạo tuy không trông rõ, nhưng cứ nhìn râu tóc lốm đốm hoa râm, cũng có thể đoán được tuổi ông ta cỡ sáu mươi trở lại.

Một ni một đạo đều nhắm mắt ngồi yên, không nói không rằng nhưng trên nếp áo của hai người đều hơi rung động, trông tưởng như toàn thân họ đều run lẩy bẩy.

Hạ Thiên Tường thấy thế không khỏi thất vọng, nghĩ bụng hai người này hình như đang so võ công với nhau và hình như họ đang cố chịu đựng một sự thống khổ gì cực kỳ ghê gớm.

Không ngờ trong lúc Hạ Thiên Tường đứng trong căn động tối cách bức vách thứ tư, đang chú ý hết tinh thần nhìn vào trong Tử cốc thì cách chàng vài thước có một đôi mắt cực kỳ hung ác quỷ quyệt cũng đang đăm đăm theo dõi chàng.

Tiếc thay, Hạ Thiên Tường lại không thể mảy may ngờ vực rằng trong động này ngoài chàng ra, lại còn có người thứ hai nữa, nên không hề ngoảnh đầu trông lại. Nếu không tất chàng sẽ nhận ra đôi mắt ấy không phải là ai xa lạ và nếu lại chịu suy xét tinh tường thêm một chút nữa, khám phá được âm mưu thâm độc của bọn gian đồ mà kịp thời chặn đứng lại, đồng thời có thể vãn hồi lại được cái tai họa khủng khiếp xảy ra cho giới võ lâm sau này.

Người nằm phục trong xó tối mấy lần giơ tay lên định ám toán Hạ Thiên Tường nhưng không biết vì còn ngần ngại sự gì nên lại cố nhẫn nại. Mà lúc này Hạ Thiên Tường cũng vừa nhận ra hai vị Chưởng môn đang ngồi trong

https://thuviensach.vn

Chung Nam tử cốc kia đều đã bị trọng thương, tính mạng rất nguy ngập, bèn quyết định trở ra báo tin cho Nhất Bát thần tăng biết để ông ta định liệu.

Nhất Bát thần tăng thấy Hạ Thiên Tường vừa vào động đã lại ra ngay, sắc mặt có vẻ kinh sợ hoảng hốt, thì ngạc nhiên vội hỏi :

- Hạ tiểu thí chủ sao trở ra sớm thế? Hay đã bị bọn họ phát giác rồi chăng?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười gượng :

- Đại sư vào mà xem, hai vị Chưởng môn không khéo nguy mất!

Nhất Bát thần tăng còn tưởng chàng nói đùa, cười hỏi :

- Ai bị nguy, làm sao mà nguy?

Hạ Thiên Tường cảm thấy thời cơ cấp bách, không thể đứng dậy kể lể dài dòng được, bèn túm lấy áo Thần tăng lôi xềnh xệch vào động. Vừa đi vừa kể lại tình hình mình vừa trông thấy trong cốc cho Thần tăng nghe.

Nhất Bát thần tăng nghe xong vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng khi tới bức vách đá thứ tư, nhìn qua kẽ hở vào trong Tử cốc, ông mới biết lời Hạ Thiên Tường nói quả không sai.

https://thuviensach.vn

Hồi 5

Chung Nam Tử Cốc

Hạ Thiên Tường thấy cửa động trên vách đá tầng thứ ba nhỏ hẹp như thế, mà Nhất Bát thần tăng tay vẫn cầm chiếc ngọc bát nghiễm nhiên chui vào, không tỏ vẻ gì là khó khăn cả, bất giác kinh sợ nghĩ thầm: “Mình tuy được danh sư truyền dạy, công lực hỏa hậu còn kém xa, nếu muốn ganh đua với những tay cao thủ xuất kỳ, tất còn phải dụng công khắc khổ mất nhiều năm nữa”.

Trong bụng đang kinh sợ hồi hồi, lại thấy Nhất Bát thần tăng lẳng lặng chú ý nhìn hai vị Chưởng môn ngồi đối tọa trên đống xương trắng, tựa hồ đành bó tay, không còn phương sách gì nữa, thì ghé sát lại gần hỏi :

- Sao đại sư không vận dụng thần công Sư Tử Hống, hoặc Thiên Long Thiền Xướng của Phật môn thử xem họ có tỉnh lại không?

Thần tăng nghe chàng nói có lý, bèn ngưng tụ thần công, mới đầu dùng một giọng rất ôn hòa có thể mở mang được linh trí của con người là môn Thiên Long Thiền Xướng, vừa cười vừa gọi :

- Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo trưởng, sao hai vị lại cùng vào Chung Nam tử cốc chơi thế này? Hứng thú tao nhã thật!

Hai vị Chưởng môn nghe tiếng đều giật mình. Thiết Quán đạo trưởng hơi có vẻ kinh sợ, còn Băng Tâm thần ni mắt hơi mấp máy nhưng hình như không còn đủ sức để mở to, toàn thân lại càng run mạnh.

Lúc này người nằm phục trong bóng tối ban nãy đã theo một con đường bí mật chuồn đi mất hút.

Nhất Bát thần tăng thấy dùng Thiên Long Thiền Xướng không có hiệu quả gì, bèn lại đề khí vận dụng thần công Sư Tử Hống của Phật gia, gọi to :

https://thuviensach.vn

- Hai vị đạo hữu sao cứ ngồi như người ngủ mê vậy? Bần tăng Nhất Bát ở đây!

Tiếng nói vang như sấm dậy, làm cho cả cái hang Tử cốc và trong tòa cổ động đều nổi lên những tiếng oang oang hàng giờ không ngớt.

Lần này Băng Tâm thần ni mới gượng thốt ra được mấy tiếng, giọng thều thào yếu ớt như sợi tơ, lúc đứt lúc nối :

- Phía... phía ngoài... ngoài Tử cốc có... có người ám toán... toán chúng tôi... Tôi và Thiết Quán... đạo trưởng... giao... giao thủ chưa... chưa bao lâu thì... thì đều bị trúng... trúng... kịch độc.

Nhất Bát thần tăng nghe tiếng, bất giác kinh sợ thở dài một tiếng. Hạ Thiên Tường lúc này không còn cố kỵ gì nữa, bèn đánh lửa lên soi khắp hình thể trong động, đoạn nói với Nhất Bát thần tăng :

- Đại sư có muốn phá bức vách thứ tư này ra không? Để tôi cho nó một trái Càn Thiên Tích Lịch!

Thần tăng lắc đầu cười gượng :

- Trái Càn Thiên Tích Lịch của sư phụ ngươi tuy đủ sức phá núi san rừng, nhưng nếu đem thi triển ở đây thì không những Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo trưởng tan thành cám, mà cả đến ta và ngươi cũng đều phải vùi thây trong động này mất.

Nói đến đây sắc mặt chợt nghiêm trang, đôi mắt long lanh như tóe ra lửa, chăm chú nhìn Hạ Thiên Tường, tay giơ cao chiếc bát ngọc, nói một cách trịnh trọng thong thả :

- Bần tăng từ khi vào chốn cửa không, lấy chữ Nhất Bát làm đạo hiệu đến nay, tay chưa rời xa chiếc bát này. Nhưng hôm nay vì muốn cứu hai vị Chưởng môn bị người ám toán đang hấp hối, không thể không phá lệ cũ, phiền Hạ thí chủ giữ hộ chiếc bát này, đứng ngoài cửa động chờ bần tăng gọi. Cần nhất là đừng để cây cỏ trồng trong bát này chạm phải bất cứ vật gì thuộc loại kim khí.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy Thần tăng dặn dò trịnh trọng như vậy, bèn cung kính đỡ lấy chiếc bát ngọc, đặt lên lòng bàn tay, mắt đăm đắm nhìn Nhất Bát thần tăng đang thi triển môn thượng thừa Súc Cốt thần công chui qua một cửa động rất nhỏ trên vách đá, từ từ bò vào Tử cốc.

Nhất Bát thần tăng vào đến nơi, trước hết hãy hướng vào đống xương chất cao bằng núi, chắp tay đặt lên ngang mày, miệng niệm một câu "A di đà Phật".

Lúc này Thiết Quán đạo trưởng và Băng Tâm thần ni, hai vị Chưởng môn công lực thâm hậu, đã không sao ngồi vững được nữa, đều lần lượt nằm ngả mình trên đống xương trắng, trông chừng nhiều lắm chỉ còn cầm cự được chốc lát nữa là cùng.

Nhất Bát thần tăng lại niệm một câu "A di đà Phật" rồi giơ ngón tay cái và ngón tay giữa ở bàn tay phải lên, dùng môn tuyệt đỉnh thần công Đàn Chỉ Sinh Hoa của Phật môn, lăng không búng luôn mấy cái, tạm thời cắt đứt huyết mạch trên khắp thân thể hai người.

Xong đâu đấy mới vội nhảy về phía cuối động gọi Hạ Thiên Tường :

- Hạ tiểu thí chủ hái ngay một lá trên ngọn cây Cửu Diệp Dị Thảo trồng trong cái bát ấy đem vào đây cho bần tăng, nhanh lên!

Hạ Thiên Tường làm theo lời Thần tăng, chỉ thấy sau khi cấu chiếc lá, chỗ cuống lá chảy ra chừng nửa giọt nước trắng như sữa, lập tức một mùi thơm kỳ dị thoang thoảng bay ra, khiến người ngửi thấy tự nhiên cảm thấy tinh thần sảng khoái dễ chịu.

Hạ Thiên Tường chợt nhớ mệnh lệnh của Mai Khôi sứ giả, chàng thầm đoán có lẽ thứ nước này chính là nước Thiên Niên Chi Dịch mà người ta gọi là thánh dược của võ lâm chăng?

Nhất Bát thần tăng đón được chiếc lá do Hạ Thiên Tường lăng không ném tới xong, liền lập tức xé làm hai bỏ vào miệng cho Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo trưởng mỗi người một mảnh, đoạn hai tay xoa đi xoa lại trên

https://thuviensach.vn

chỗ không, cách thân thể hai người chừng một tấc. Xem chừng ông ta phải dùng sức quá độ, nên trên chiếc đầu trọc đã thấy bóng loáng những mồ hôi.

Hạ Thiên Tường trông thấy rõ ràng, biết rằng Nhất Bát thần tăng vì cớ nam nữ hữu biệt, đành phải hao phí chân lực, cách không xoan nắn cho miếng lá có công hiệu nhanh chóng.

Nhưng Nhất Bát thần tăng là bạn thân của Băng Tâm thần ni, lúc này đối với Thiết Quán đạo trưởng là một kẻ thù bất cộng đái thiên của Thần ni, ông cũng ra tay, cứu chữa cùng một lúc, không phân sau cách trước, phân biệt khinh trọng, đủ thấy tấm lòng nhân từ bác ái với cách xử sự công bằng của đệ tử nhà Phật thật đáng khiến cho Hạ Thiên Tường phải khâm phục.

Chỉ trong khoảnh khắc, Nhất Bát thần tăng mới thở ra một hơi dài, mỉm cười dừng tay lại, Hạ Thiên Tường biết rằng đại công đã cáo thành. Hai vị Chưởng môn đã được giải độc, sắp sửa hồi tỉnh.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo trưởng, đều vùng ngồi dậy, vẻ mặt hai người vẫn còn đằng đằng sát khí. Trong tay mỗi người còn cầm một cây Tử Hắc độc thích dài chừng hơn một tấc, hình thức giống nhau như in.

Thiết Quán đạo trưởng cầm cây độc châm giở đi giở lại ngắm nghía một lát, rồi giắt kỹ vào trong bọc, đoạn hướng vào Nhất Bát thần tăng gật đầu thi lễ, tạ ơn cứu mạng xong đâu đấy mới nói với Băng Tâm thần ni :

- Cuộc họp của chúng ta hôm nay đã bị kẻ gian ám toán, tự nhiên không thể tiến hành được nữa. Nhưng bần đạo muốn bàn với đại sư một điều là ta có thể dời hạn kỳ quyết chiến của hai phái Điểm Thương, La Phù vào ngày lập hạ sang năm, cho lui lại ít lâu được không?

Băng Tâm thần ni lạnh lùng cười nói :

- Kỳ hạn đã định rồi, còn hoãn làm gì?

Thiết Quán đạo trưởng đôi mắt sáng quắc, cười ha hả nói :

https://thuviensach.vn

- Đại sư đừng hiểu lầm ý tôi, Điểm Thương tam kiếm và các đệ tử trong phái, đâu phải là những người nhát sợ. Sở dĩ tôi muốn hoãn cuộc hẹn lại, là vì muốn có thì giờ điều tra cái lũ chuột vô sỉ dùng độc châm ám toán bọn ta, để trừng trị cho chúng trước đã, sau đó sẽ hẹn lại ngày quyết đấu cho hai phái, cũng không muộn.

Hạ Thiên Tường nghe tới đó, lại chợt nhớ đến việc Tam tử trong Võ Đang thất tử cũng bị trúng độc, nhưng không biết có phải Tử Hắc độc châm ấy không? Chỉ tiếc vì chàng đứng xa quá, nên không trông thấy rõ hình thù hai cái độc trâm trong tay hai vị Chưởng môn thế nào.

Lúc này lại nghe tiếng Băng Tâm thần ni nói :

- Đạo trưởng nói vậy tôi cũng đồng ý. Chúng ta sẽ cùng tìm cách điều tra cho ra tung tích của tên ác tặc đó. Sau khi xong việc, sẽ hẹn ngày khác cũng được.

Đạo trưởng nói :

- Thôi cứ quyết định như vậy! Tôi còn sốt ruột muốn tìm ngay tung tích tên ám toán đó là ai. Vậy xin cáo từ trước!

Nói xong lại hướng vào Nhất Bát thần tăng rập đầu thi lễ lần nữa. Đoạn lập tức thi triển Súc Cốt thần công, chui ra ngoài động. Hạ Thiên Tường đã toan lánh mặt nhưng không biết nghĩ thế nào, lại cứ cầm chiếc bát đứng im một chỗ.

Thiết Quán đạo trưởng vừa chui qua bức vách đá, chợt trông thấy Hạ Thiên Tường, bất giác sửng sốt, giơ tay lên, hình như muốn ngưng tụ công lực định phóng chưởng ra. Hạ Thiên Tường chỉ nhìn vị Chưởng môn tủm tỉm cười, giơ cao chiếc bát ngọc lên.

Thiết Quán đạo trưởng trông thấy chiếc bát, mới biết Hạ Thiên Tường là người của Nhất Bát thần tăng, bèn lẳng lặng nhún mình nhảy qua tầng vách thứ ba.

https://thuviensach.vn

Lúc này, trong Chung Nam tử cốc, Băng Tâm thần ni và Nhất Bát thần tăng, bốn mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng. Hạ Thiên Tường thấy thế lấy làm kinh dị, cùng nín thở đứng xem, không dám kinh động.

Hai vị kỳ nhân đứng trước đống xương trắng trong Tử cốc lắng lặng giây lát, chợt nghe Băng Tâm thần ni thở dài một tiếng, rồi hỏi :

- Thần tăng sao không ở bên Đông Hải tĩnh tu tham thiền, tự nhiên mò sang Chung Nam, can thiệp vào việc của người khác làm gì?

Nhất Bát thần tăng mỉm cười nói :

- Nếu tôi không quản xa xôi ngàn dặm tới đây, lại may mắn gặp được anh bạn nhỏ, đồ đệ của Hoàng Phủ Thúy, tình cờ nhìn thấy tình cảnh trong cốc thì cả đạo hữu lẫn Thiết Quán đạo trưởng cùng đồng qui ư tận cả rồi!

Băng Tâm thần ni nhướng cao đôi mày nói :

- Nếu tôi và Thiết Quán đạo trưởng cùng chết trong Tử cốc này, thì may ra hai phái La Phù và Điểm Thương từ nay sẽ hết thù oán.

Nhất Bát thần tăng lắc đầu cười ha hả :

- Đạo hữu nghĩ thế thì lầm quá! Nếu chẳng may hôm nay cả hai Chưởng môn phái La Phù và Điểm Thương cùng chết trong Tử cốc, mà lại là chết vì ám toán, thì trong giới võ lâm tất phải sóng gió ngập trời, họa kiếp tai ương không biết đâu mà lường được! Há chẳng đúng câu “Ta xuống Địa ngục thì chúng sinh cũng xuống Địa ngục” ư?

Băng Tâm thần ni thấy Nhất Bát thần tăng biện bác một hồi, không còn câu gì đáp lại, bèn thốt nhiên đề khí tung mình, chui vào cửa động trên vách đá.

Nhất Bát thần tăng vừa cười vừa gọi to :

- Lâu lắm mới gặp, đạo hữu đi đâu vội thế?

Băng Tâm thần ni vừa vận dụng Súc Cốt thần công bò qua cửa động vừa nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi đang ngồi tọa quan ở Đông Hải bao nhiêu lâu thiền công mới đại tiến, đừng nên để bận lòng trần. Để tôi kiểm tra nguyên do mũi tên độc ở đâu ra, và hội chiến với phái Điểm Thương xong sẽ mời ngươi đến Hương Tuyết Hải núi La Phù, vui chơi mươi ngày.

Nói hết câu cuối cùng, người đã chui ra khỏi động nhưng khi vừa trông thấy Hạ Thiên Tường tay bưng chiếc bát ngọc đỏ đứng đấy, thì sắc mặt hơi ửng đỏ, rồi không hề dừng bước, ống tay áo rộng phấp phới, thoắt cái đã chui qua bức vách thứ ba.

Hạ Thiên Tường trong bụng kinh nghĩ thầm: "Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết say mê Nhất Bát thần tăng như thế mà vị Chưởng môn phái La Phù này hình như đối với Thần tăng cũng rất thân mật, vậy thì Nhất Bát thần tăng không còn vẻ gì là một vị cao nhân trác tuyệt có đạo đức của Phật môn nữa. Ông ta giống như một giống đa tình, đi đến đâu cũng để lại một thiên phong lưu giai thoại".

Chàng còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, chợt đã nghe tiếng Nhất Bát thần tăng cười nói ở sau lưng :

- Hạ tiểu thí chủ nghĩ ngợi gì thế? Ngươi tuy tài nghệ đã được chân truyền của danh gia, võ công cũng đủ hỏa hầu. Nhưng còn những cái diệu kế của Phật môn, không phải những người trẻ tuổi ít kinh nghiệm như ngươi có thể lĩnh hội thẩm thấu được.

Hạ Thiên Tường đỏ bừng mặt, đưa chiếc bát ngọc đỏ cho Nhất Bát thần tăng, rồi cả hai song song chui ra khỏi động. Khi chưa hết ba tầng vách đá, ra đến khoảng động tối om, chàng mới mỉm cười hỏi Nhất Bát thần tăng :

- Đại sư vừa rồi đã trông rõ hai cây độc trâm ám toán hai vị Chưởng môn, có phải thân nó có ba góc không?

Thần tăng ngạc nhiên nhìn Hạ Thiên Tường, gật đầu :

- Sao ngươi biết cái trâm ấy có ba góc?

Hạ Thiên Tường nghe Thần tăng nhận là đúng, thì cũng kinh sợ nói :

https://thuviensach.vn

- Đại sư có biết Tam tử: Địch Trần, Ngộ Trần, Phù Trần trong Võ Đang thất tử đều cùng bị chết vì ba mũi tên độc ấy không?

Nhất Bát thần tăng nghe thấy cũng động dung, bèn bảo Hạ Thiên Tường thuật lại cặn kẽ cho nghe.

Hạ Thiên Tường bèn đem những câu Nhất Phàm đạo nhân nói, thuật lại cho Nhất Bát thần tăng nghe một lượt. Thần tăng lẳng lặng nghe xong, đôi mắt đăm đăm nhìn vào khung cửa động tối om dẫn tới hang Tử cốc.

Lúc này, mấy cái hình hiệu ký của Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo trưởng vẽ trên vách đều bị hai vị ấy, sau khi ra khỏi động, xóa hết vết tích. Nhất Bát thần tăng sắc mặt trầm trọng, ngẫm nghĩ một lúc rồi cau mày nói :

- Người dùng môn ám khí Tử Hắc độc thích ba góc ám toán liền mấy nhân vật chủ yếu trong ba phái lớn, động cơ thực đáng ngờ! Nhất là câu chuyện hôm nay, lại càng khó hiểu hơn nữa.

Hạ Thiên Tường vội hỏi tại sao, Nhất Bát thần tăng thủng thỉnh nói :

- Bần tăng đến đây sớm lắm, lúc ấy mới vào khoảng đầu canh một đêm qua liền nấp vào chỗ này. Chờ mãi đến sáng hôm nay, hai vị Chưởng môn song song cùng tới, vẽ xong biểu ký là vào ngay Chung Nam tử cốc. Trừ mấy người ra không còn trông thấy ai khác nữa. Vậy người ám toán họ đi đường nào mà vào? Chẳng lẽ lại có người biết trước việc Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo trưởng hẹn quyết đấu ở đây, đặc biệt hao phí tâm lực đào một con đường bí mật, chờ ám toán xong, ung dung đi ra ư?

Hạ Thiên Tường cũng nhận thấy chuyện thực khả nghi không sao giải thích được. Nhất Bát thần tăng lại cười nói :

- Tiểu thí chủ hành hiệp trong chốn giang hồ, đối với những âm mưu thâm độc và thú vị này, cũng nên chú ý, may ra tình cờ khám phá được trên diện mục và tâm địa cùng mục đích của kẻ ném đá giấu tay này, cũng có thể vì giới võ lâm tiêu trừ được một trường họa kiếp, công đức thật vô lượng! Bần đạo cũng muốn xem có được manh mối gì không?

https://thuviensach.vn

Nói xong đứng lên toan đi, Hạ Thiên Tường mỉm cười lại nói :

- Đại sư hãy tạm dừng chút, bữa nay may mắn được gặp đại sư ở đây, nếu không tôi cũng phải sang Đông Hải bái yết.

Nhất Bát thần tăng ngạc nhiên hỏi :

- Ta vẫn tưởng ta với thí chủ như nước bèo gặp gỡ do sự tình cờ không ngờ thí chủ lại có ý tìm ta, nhưng xưa nay ta với môn hạ Bắc Minh không có...

Hạ Thiên Tường ngắt lời, cười nói :

- Hạ Thiên Tường này định đến bái yết đại sư là vì có hai việc, nhưng đều không liên can gì đến gia sư cả.

Thần tăng thấy chàng nói vậy liền mỉm cười hỏi :

- Hạ tiểu thí chủ muốn hỏi gì, xin cứ nói thẳng!

Hạ Thiên Tường nhìn chiếc bát ngọc trong tay Thần tăng rồi mỉm cười nói :

- Việc thứ nhất là xin đại sư hai giọt Thiên Niên Chi Dịch.

Nhất Bát thần tăng thấy câu nói của chàng ra ngoài ý liệu, bất giác ngẩn người nhìn chàng, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Cây Thiên Niên Chi Thảo trồng trong bát này, tất cả có chín lá, mỗi lá đều có thể cải tử hồi sinh được, nhất là thứ nước ở trong cây lại càng linh hiệu hơn nữa. Hôm nay vì cứu hai vị Chưởng môn, phải mất đi một lá, còn thì chưa bao giờ dám dùng đến, vì nó là thứ cây rất hiếm có nên ta quí lắm! Nhưng ta với thí chủ hình như cũng có chút tiền duyên nếu quả thí chủ cần dùng, bần tăng xin tặng một giọt. Thứ nước này vô luận bị trọng thương, hay trúng kỳ độc, đều khu trừ được hết.

Hạ Thiên Tường đã biết Thiên Niên Chi Dịch là một thứ thánh dược của võ lâm trên đời hiếm có. Mình với Nhất Bát thần tăng, chẳng qua nước bèo gặp gỡ, chưa kịp giở Mai Khôi lệnh ra, mà ông đã khảng khái tặng ngay một giọt, tấm lòng ưu ái ấy thật khiến cho chàng cảm động vô cùng, bèn mỉm cười cảm ơn rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ Thiên Tường không có tai họa bệnh tật gì, khi nào dám cầu xin thánh dược của đại sư? Sở dĩ tại hạ sang Đông Hải là vì chịu sự ủy thác của một vị lão tiền bối.

Nhất Bát thần tăng mắt chợt lóe lên một tia sáng kỳ lạ, hỏi :

- Người nào mà cậy tuổi già uy hiếp ngươi, bắt ngươi phải lặn lội hàng vạn dặm đường tìm sang Đông Hải? Có lẽ hắn yên chí rằng thế nào ta cũng phải tuân lệnh hắn hay sao?

Hạ Thiên Tường nói :

- Tên họ, lai lịch của lão tiền bối này, tôi không biết gì hết, thậm chí đến cả diện mạo tuổi tác của ông ta thế nào, tôi cũng không biết nốt!

Nhất Bát thần tăng mỉm cười nói :

- Hạ tiểu thí chủ càng nói, càng khó hiểu. Tên họ, tuổi tác, lai lịch của người đó, ngươi đều không biết vậy thì sao hắn lại sai khiến được ngươi?

Hạ Thiên Tường cười gượng :

- Việc này nói ra thật buồn cười. Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy vị lão tiền bối này có cái ma lực thần kỳ không thể kháng cự nổi, đủ bắt buộc người ta phải tuân theo mệnh lệnh.

Nhất Bát thần tăng càng nghe lại càng nổi tính tò mò, bèn hỏi :

- Ngươi gặp người ấy ở đâu?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Gặp gỡ ở trước mồ Mai Khôi trong Kim Ngọc cốc, dưới Môn Tâm Hắc, sau Hồi Đầu phong ở núi Mân Sơn tỉnh Tứ Xuyên.

Nhất Bát thần tăng chợt buột miệng kêu lên :

- Như thế thì ngươi là sứ giả của Mai Khôi sứ giả rồi!

Hạ Thiên Tường lúc ấy mới lấy cánh hoa Mai Khôi bằng ngọc đỏ tía ra cung kính đưa cho Nhất Bát thần tăng xem đoạn mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Đại sư đoán quả không sai, Hạ Thiên Tường phụng mệnh vị sứ giả trông coi phần mộ Mai Khôi cầm cánh Mai Khôi lệnh này làm bằng xin đại sư ban cho hai giọt Thiên Niên Chi Dịch.

Nhất Bát thần tăng dán mắt nhìn vào mặt Hạ Thiên Tường một lúc, trước khi trao trả chàng mảnh Mai Khôi lệnh, nhưng Hạ Thiên Tường đôi mắt rất tinh, đã nhận thấy chất ngọc ở cành hoa màu sắc y hệt như chiếc bát ngọc trong tay Thần tăng.

Hai cái ấy có liên can gì đến nhau? Hay chỉ là sự ngẫu nhiên? Quan niệm đó chỉ thoáng qua óc Hạ Thiên Tường rồi lại lập tức bị tiêu tan ngay.

Nhất Bát thần tăng trao trả Hạ Thiên Tường Mai Khôi lệnh xong, lập tức lấy trong bọc ra chiếc bình ngọc bé xíu, rồi lấy móng tay khẽ vạch vào cây Thiên Niên Chi Thảo hứng lấy hai giọt nước, cho vào chiếc bình ngọc, đậy kỹ lại đoạn trịnh trọng đưa cho Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường cung kính đỡ lấy, cẩn thận cất vào trong bọc. Nhất Bát thần tăng mỉm cười hỏi :

- Hạ thí chủ, vừa rồi ngươi nói muốn tìm ta có hai việc, việc thứ nhất, thế là xong rồi, còn việc thứ hai là việc gì? Việc của ngươi hay cũng là do người khác sai khiến?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Lần này đại sư đoán không đúng! Việc này không phải do ai mà cũng chẳng dính dáng gì đến tại hạ, trái lại, chính là việc của đại sư!

Vị không môn quái hiệp quả đã bị Hạ Thiên Tường xô vào đám sương mù, không biết đâu mà lần, ông kinh ngạc hỏi :

- Tại sao việc của ta mà tiểu thí chủ phải sang Đông Hải?

Hạ Thiên Tường gật đầu mỉm cười hỏi lại :

- Nhân vật giang hồ rất trọng chữ tín, nên không dễ dàng hứa hẹn với ai, không biết đệ tử Phật môn có...

https://thuviensach.vn

Thần tăng không đợi Hạ Thiên Tường nói dứt lời, lập tức niệm một câu: “A di đà Phật” rồi lắc đầu cười nói :

- Đệ tử Phật môn lại càng không bao giờ nói dối, một lời nói là ngàn vàng. Tiểu thí chủ nói câu ấy có lẽ cho là ta bội ước với ai chăng?

Hạ Thiên Tường cũng cười nói :

- Đại sư là một bậc cao tăng, khi nào lại bội tín sai hẹn với ai? Hoặc giả chỉ vì chán ghét nên mới có ý xa lánh, không nhớ lời hẹn nữa chăng?

Nhất Bát thần tăng nói :

- A di đà Phật! Hạ thí chủ nói thế, không khỏi quá phần khinh thường nhà Phật! Đệ tử Tam Bảo ai cũng muốn đem từ bi nguyện lực phổ độ chúng sinh, yêu kẻ thù như ruột thịt, dẫm trên núi dao cũng coi như đi trên bông sen, làm gì có chuyện chán ghét xa lánh ai? Nếu ngươi biết ta tình cờ quên lời hẹn với ai, thì cứ xin nói thẳng cho biết, bần tăng xin lập tức tới phó ước ngay và còn cảm ơn thí chủ vô hạn nữa!

Hạ Thiên Tường thấy Nhất Bát thần tăng đã bị mình bao vây bốn mặt, thì bất giác cười thầm, nghiêm sắc mặt nói :

- Đại sư có lời hẹn năm xưa, từ ngày rằm cho đến ngày mười bảy tháng năm ở Vu Giáp bên dưới chân núi Chiêu Vân phong không?

Nhất Bát thần tăng giật mình, ngẩng mặt trông chừng dường như có nhớ lại câu chuyện năm xưa, miệng khe khẽ nói :

- Vậy ra Hạ tiểu thí chủ có quen Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết, nghĩa nữ kiêm ái đồ của Trọng Tôn Thánh phải không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Hoa Như Tuyết và tôi, tuyệt không có giao tình gì cả, nhưng nếu đại sư không đến phó ước, thì cứ mỗi năm trong khoảng ba ngày từ ngày rằm cho đến ngày mười bảy tháng năm trên sông Vu Giáp, không biết có thêm bao nhiêu oan hồn vô tội.

https://thuviensach.vn

Nhất Bát thần tăng ngẩn người không hiểu chàng nói thế là ý thế nào. Hạ Thiên Tường bèn đem chuyện gặp gỡ của mình bên Vu Giáp thuật cho Nhất Bát thần tăng nghe.

Thần tăng lẳng lặng nghe xong đặt một tay lên ngực hướng vào Hạ Thiên Tường thi lễ rồi tà áo bào phất phới, thốt nhiên quay mình, nháy mắt đã theo một đám mây đi mất dạng.

Hạ Thiên Tường không biết Thần tăng có sang Vu Giáp phó ước hay không, nhưng nhiệm vụ của mình có hai việc đều đã hoàn thành, nên trong bụng cảm thấy lâng lâng thư thái, bèn cũng sửa soạn rời khỏi Chung Nam, thẳng đường tìm lên Thiên Tâm bình trên núi Thương Sơn, tới chỗ ở của Tái Hàn Khang xem Mai Khôi sứ giả sai khiến việc gì nữa không? Và luôn tiện dò xem Tái Hàn Khang có cho ai mượn con Thanh Phong Ký đi sang Hồ Nam bao giờ không.

Từ lúc nghe Mộ Vô Ưu đoán định vị nữ lang cưỡi con ngựa xanh, đeo kiếm, chỉ trong nháy mắt một mình giết được bọn Kỳ Liên tứ quỷ tất nhiên chỉ là một trong ba vị cô nương là: Hoắc Tú Vân trong Nga Mi tứ tú, Lộc Như Ngọc cao đồ của Tri Phi Tử, Chưởng môn phái Côn Luân và Trọng Tôn Phi Quỳnh con gái yêu của Trọng Tôn Thánh. Lại mách chàng một kế tìm ngựa trước tìm người sau chàng bèn quyết định cứ chiếu theo kế hoạch mà làm. Nếu tìm trong số hai con ngựa không thấy kết quả gì, chàng sẽ tìm cách gặp mặt ba vị cô nương ấy xem sao.

Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi miên man, chân bước ung dung như người đi dạo cảnh, bất đồ chưa ra khỏi Chung Nam, đã lại được trông thấy một sự lạ.

Chỗ hai ngọn núi giáp nhau, có một con đường nhỏ thông qua, mây khói mịt mù, cảnh sắc u nhã. Hạ Thiên Tường đang tấm tắc khen thầm phong cảnh Chung Nam thật là hùng vĩ kỳ tú, quả không thẹn với cái tên "Quân trung đệ nhất danh sơn". Thốt nhiên chàng ngẩng mặt nhìn về phía trước rồi chợt đứng dừng lại.

Thì ra trên một tảng đá xanh phẳng phiu, lẫn lộn trong đám quái thạch, cách đó chừng hai ba mươi trượng, một con rắn rất lớn da xanh biếc nằm cuộn

https://thuviensach.vn

tròn thành một đống cao như cái tháp, đường kính vòng lưng rộng chừng sáu bảy tấc.

Loại rắn lớn này, Hạ Thiên Tường thấy rất nhiều, thực ra cũng không lấy làm gì lạ, chỉ là một điều là toàn thân nó run lên bần bật như nó đang cố gắng chịu đựng một sự gì thống khổ vô cùng và trong cái miệng mím chặt của nó có những dòng đen đen đang nhỏ ra từng giọt, thỉnh thoảng lại rên lên một tiếng thê thảm, khiến người nghe phải rợn tóc gáy.

Hạ Thiên Tường biết loại rắn này rất có thể không độc, nhưng thân mình nó to lớn như thế, thì ít nhất chiều dài cũng phải tới trên hai trượng, sức của nó tất phải khỏe vô cùng, đến sư tử, hùm, beo cũng không thể địch lại được. Vậy mà không biết tại sao nó bị người đánh hay loài vật nào cắn, mà đến nỗi thế này?

Hạ Thiên Tường nhận thấy mình cũng không có việc gì vội, cần phải đi gấp, bèn nhảy lên vách núi, dưới khóm cây rườm rà che khuất, cách chừng vài trượng ngồi chờ xem sự thể kết cục thế ra sao.

Lúc này con rắn lớn đã kêu rên luôn miệng, những cái vẩy ở trên mình cũng dần dần dựng đứng lên bắt đầu từ đuôi trở lên chốc chốc lại run bần bật.

Giữa lúc Hạ Thiên Tường đang mải mê ngắm xem cái cảnh tượng kỳ khôi kinh khủng đó, thì chợt nghe phía cửa cốc hình như hơi có một tiếng động gì là lạ. Chàng vội ngoảnh đầu trông lại, thì trước mắt lại bị vách đá chắn ngang, thành ra chưa trông rõ vật gì gây ra tiếng động ấy. Nhưng khi quay lại nhìn con rắn, bất giác chàng kinh ngạc lè lưỡi, vì trước mặt chàng lúc này chợt hiện ra một cảnh tượng vô cùng quái dị mà từ xưa tới nay chàng chưa trông thấy bao giờ!

Toàn thân con rắn cứ run run từng khúc một bắt đầu từ dưới đưa lên, lúc này đã tới khúc cổ, cái miệng lớn bằng cái chậu từ nãy vẫn mím chặt bấy giờ cũng há to ra nhưng trong chỗ cuống họng hình như có một cái chấm đo đỏ trăng trắng luôn ngọ nguậy.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường trong bụng nghi hoặc nghĩ thầm: “Chẳng lẽ cái chấm trăng đỏ lẫn lộn kia lại là một loại trùng rắn rất hiếm có, lúc này nó đang bò ở trong bụng con rắn ra?”

Chàng vừa nghĩ đến đây, chợt thấy con rắn lớn kiệt sức kêu lên một tiếng, toàn thân giống như một chiếc cầu vồng uốn cong đi rồi lăng không bắn đi xa tới bốn năm trượng mới rớt xuống.

Hạ Thiên Tường chờ tới khi con rắn đã chết hẳn, quả nhiên thấy từ trong miệng nó từ từ bò ra một con rắn hình thù quái lạ, đầu như cái dùi, khắp mình trắng nõn như tuyết, trên đỉnh đầu lại có một núm thịt đỏ như mào gà, mình nhỏ bằng ngón tay, dài chưa đầy bốn thước.

Con quái xà bò ra mặt đất, Hạ Thiên Tường chợt nghe đâu đây văng vẳng có tiếng người nói chuyện chàng vội lắng tai nghe, chỉ thấy phía sau vách núi có tiếng người nói :

- Phan sư muội, con Tuyết Gián Kê Quan đã bò ra kìa rồi. Ta xuống bắt lấy nó, lần này phụng mệnh đi hái thuốc, thế là đủ thứ.

Hạ Thiên Tường nghe nói, mới biết con quái xà đó tên gọi là Tuyết Gián Kê Quan, và người phía sau vách núi hình như định bắt nó đem về chế thuốc. Nhưng trông con rắn kia có vẻ cực kỳ độc dữ, không biết họ làm cách gì mà bắt được nó? Chàng định bụng cố nán ngồi xem cho biết.

Lại nghe có tiếng một người con gái hỏi người trước :

- Triệu sư huynh, loại rắn này dao kiếm chém không thủng, nọc của nó lại rất độc, sư huynh định hạ thủ bằng cách nào? Dùng Thiên Ty Chảo hay dùng Thiên Kinh độc thích?

Người ban nãy trả lời :

- Loài vật lạ trời sinh này quả đúng như lời sư muội nói, độc lực của nó mạnh lắm, dẫu có dùng Thiên Ty Chảo chụp nó lại cũng khó lòng bắt nổi, không bằng dùng Thiên Kinh độc thích, lấy độc công độc, còn dễ hơn.

https://thuviensach.vn

Con quái xà nghe có tiếng người nói, liền cất cao cái đầu giống như mũi dùi ba góc lên, trừng đôi mắt lóng lánh những tia hung dữ nhìn chằm chằm vào vách núi.

Hạ Thiên Tường nghe đối phương hai lần nhắc đến bốn chữ Thiên Kinh độc thích chợt động lòng nghĩ thầm: "Nếu loài rắn này dao kiếm chém không thủng, mà đối phương còn định dùng Thiên Kinh độc thích để chế ngự nó, thì đủ biết độc lực của môn ám khí này còn mạnh hơn cả nọc rắn, lại còn chuyên phá được những gì thuộc về nội gia chân khí nữa. Để mình thử lẳng lặng định xem loại ám khí này có giống loại ám khí làm hai vị Chưởng môn bị ám toán vừa rồi không? Và thử xem hai người sau bức vách kia là môn đệ của phái nào".

Vừa nghĩ đến đây, người đứng sau cách đá đã hạ thủ, ba đạo tinh quang sáng như bạc xé làn không khí phóng ra, kèm theo những tiếng vun vút ghê hồn nhằm thẳng con Tuyết Gián Kê Quan phóng tới.

Hạ Thiên Tường thấy ám khí của đối phương sắc trắng như bạc, bất giác cười thầm là mình khéo đa nghi, nhưng mắt chàng vừa chú ý nhìn, đôi mày thốt nhiên cau lại.

Số là con rắn quả nhiên lợi hại ghê gớm, thấy ám khí bay tới, nó vẫn thản nhiên không hề tránh khỏi, để mặc cho ba mũi ám khí ném vào mình như ném vào tấm da rách, rồi lại tự bật ra rớt xuống đám cỏ chừng vài thước.

Ba mũi ám khí rơi xuống đám cỏ, lúc này Hạ Thiên Tường mới trông rõ, đó là ba mũi châm Bạch Hổ Lượng Ngân chùy, một loại ám khí cực kỳ bá đạo, chuyên phá những môn ngạnh công như Thập Tam Thái Bảo hoành luyện v. v... Trong bụng bất giác vừa kinh vừa lạ.

Kinh vì loại ám khí ngoại môn bá đạo như thế mà không giết nổi con rắn nhỏ kia, lạ vì chàng còn nhớ phảng phất loại Bạch Hổ Lượng Ngân chùy này là ám khí của phái Côn Luân vẫn chuyên dùng. Nhưng phái Côn Luân là một phái giữ gìn kín tiếng nhất trong tám đại môn phái, không cạnh tranh với đời, vậy thời người dùng châm độc ám toán những nhân vật chủ yếu

https://thuviensach.vn

trong phái Võ Đang, La Phù, Điểm Thương tất nhiên không phải là môn hạ phái Côn Luân.

Hạ Thiên Tường còn đang suy nghĩ, thì chợt nghe tiếng người đứng sau vách đá hú lên một tiếng trong vắt như rồng ngâm.

Con rắn Tuyết Gián Kê Quan hung dữ vô cùng, nó nhắm đúng chỗ vách núi, đứng thủ thế để định tấn công, khi nghe đối phương hú một tiếng, nó giận dữ gầm lên, thần hình hơi cong lại, rồi như chiếc cầu vồng trắng toát, nhằm phía có tiếng hú, văng mình nhảy tới.

Con quái xà vừa văng mình nhảy lên không, phía sau vách đá lại phóng ra ba đạo ám quang màu đỏ tía, đánh thẳng vào cái mào đỏ chót trên đầu con rắn.

Rắn rết tuy được trời phú cho cái tính hung độc tàn ác, nhưng rốt cuộc cũng phải chịu thua trước trí khôn loài người. Con rắn nhỏ cậy có bộ da cứng, đã coi thường ba mũi ám khí trước, thì ba mũi ám khí sau này, nó cũng không coi vào đâu, cứ việc xong thẳng đến trước mặt đối phương.

Nhưng không ngờ ba mũi ám khí đỏ tía này còn lợi hại gấp mấy chục lần ba mũi ám khí trắng. Nên chỉ nghe con rắn gầm lên một tiếng giận dữ, thân hình từ trên không rơi xuống, trên núm mào đỏ chót, vào mấy chỗ yếu hại đã bị trúng phải độc trâm. Nó lăn đi một vòng rồi toàn thân run bắn lên, đúng như tình trạng của Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo trưởng ở trong Chung Nam tử cốc mà Hạ Thiên Tường đã được trong thấy vừa rồi.

Hạ Thiên Tường trông kỹ mấy mũi ám khí của đối phương, quả thấy màu đỏ tía, thân đúng theo hình tam giác, chàng thấy vậy mà lạnh toát cả người, nín tiếng im hơi, ngồi định xem có phải bọn này là môn hạ của phái Côn Luân không?

Con rắn run lên một trận, rồi dần dần nằm im không động cựa nữa. Tức thì từ phía sau vách đá nhảy ra hai người: một trai và một gái, cả hai đều trạc tuổi trên dưới ba mươi, ăn mặc theo lối đạo sĩ, người con trai diện mạo khôi

https://thuviensach.vn

ngô tiêu sái còn người con gái cũng cốt cách phong lưu diễm lệ tình ý xem ra có vẻ thân mật lắm.

Người con trai bước tới bên con rắn, đứng xa ba thước cúi xuống nhìn rồi mỉm cười, nói với người con gái :

- Phan sư muội, loại ám khí độc môn Thiên Kinh độc thích của ta uy lực mạnh lắm, có thể cùng với trái Càn Thiên Tích Lịch của Hoàng Phủ Thúy xưng là song tuyệt được đấy!

Thiếu nữ mỉm cười gật đầu, cởi cái túi da đeo ở thắt lưng ra, rồi lấy cành cây gắp con rắn bỏ vào túi, rồi cả hai cùng song song bỏ đi.

Hạ Thiên Tường suy nghĩ một lúc, chờ cho hai người vòng ra sau vách núi xa chừng vài trượng, chợt đứng lên chạy theo gọi to :

- Hai vị môn hạ phái Côn Luân, xin hãy dừng chân cho tôi hỏi một chút.

Hai người kia nghe tiếng, ngạc nhiên quay lại, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường, rồi đạo nhân cất tiếng nói trước :

- Bần đạo tên gọi Triệu Ngọc và sư muội là Phan Sa phụng mệnh đi các nơi hái thuốc, chưa từng được gặp bằng hữu lần nào, sao bằng hữu biết chúng tôi là môn hạ phái Côn Luân, và gọi chúng tôi lại định chỉ giáo việc gì?

Hạ Thiên Tường thấy đối phương quả tự nhận là môn hạ Côn Luân, bèn quyết định khai chiến để dò xét tình hình, bèn cười khẩy mấy tiếng rồi nói :

- Ba mũi Bạch Hổ Lượng Ngân chùy nằm ở trong bụi cỏ, chẳng phải là ám khí của phái Côn Luân sao?

Triệu Ngọc thấy thái độ của Hạ Thiên Tường cực kỳ lãnh đạm, kiêu ngạo, hình như cố ý khiêu khích, bèn à một tiếng, mỉm cười hỏi :

- Bằng hữu quý danh là gì, và có điều gì muốn dạy bảo? Bằng hữu kiến thức rộng rãi, thật đáng cho bần đạo khâm phục!

Hạ Thiên Tường vẫn lạnh lùng đáp :

https://thuviensach.vn

- Tôi tên gọi Hạ Thiên Tường, tôi đã ở đây chờ đợi mấy ngày vì con Tuyết Gián Kê Quan này, vậy mà tự nhiên bị các người ở đâu đến phỗng tay trên...

Nói chưa dứt lời, người con gái mặc áo đạo bào đã xì một tiếng rồi hỏi :

- Loại kỳ xà chỉ có mỗi một chỗ dùng đến, nếu không có thứ dược liệu rất quý giá, khó tìm đặc sản của đỉnh Côn Luân chúng ta, hợp lại mà chế thành thuốc, thì chẳng dùng được việc gì cả. Vậy ngươi chờ bắt nó để làm gì?

Hạ Thiên Tường ngẩn người ra, không biết trả lời thế nào. Phan Sa thấy vậy biết là chàng chỉ cố ý gây sự, bèn cười nhạt nói :

- Vả lại loại rắn này nọc rất độc, da thịt lại cứng như sắt, cái bộ ngươi bắt sao nổi nó?

Câu sau cùng làm Hạ Thiên Tường nổi nóng, chàng trừng mắt nhìn Phan Sa, đôi mắt như tóe lửa, lạnh lùng nói :

- Ta định bắt con Tuyết Gián Kê Quan vì ta thích cái thân nó trắng nõn như tuyết, có thế thôi! Bây giờ rắn đã chết rồi, không thể bắt được, thì ta bắt ngay người bắt rắn, cũng vậy!

Phan Sa đôi mắt cũng long lên sòng sọc, gườm gườm nhìn Hạ Thiên Tường , tỏ ý khinh bỉ rồi nói :

- Môn hạ Côn Luân xưa nay vẫn nhạt lòng danh lợi, không thích tranh cạnh với đời, nhưng ngươi đã muốn đánh nhau thì ta cũng xin vui lòng thừa tiếp, bất cứ nhuyễn, ngạnh, khinh công, chưởng, kiếm, nội lực, muốn đấu thứ nào, tùy ngươi lựa chọn. Ta sẽ dùng con rắn này đặt cược, ngươi có vật gì cuộc không?

Hạ Thiên Tường thấy Phan Sa định đem con rắn ra đặt cược, còn mình thì chưa có vật gì, bèn ngẫm nghĩ một lát, rồi thò tay vào bọc lấy chiếc quạt Tương Phi Trúc Phiến ra, ném cho Triệu Ngọc, vừa cười vừa nói :

- Triệu bằng hữu, ta cùng sư muội ngươi đấu trận, hai bên đặt cược bằng con rắn và chiếc quạt này, nhờ ngươi đứng làm trọng tài hộ, trận đầu này đấu bằng võ khí.

https://thuviensach.vn

Nói xong lại lấy đôi vòng Tam Tuyệt Cương Hoàn ra cầm sẵn trên tay.

Phan Sa thấy Hạ Thiên Tường đặt cuộc bằng chiếc quạt, đã toan cất giọng chế giễu, chợt lại thấy Triệu Ngọc đăm đăm nhìn chiếc quạt, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, bèn thôi không nói nữa.

Triệu Ngọc đã nhận ra mấy cành trúc vẽ trên chiếc quạt, nét rắn rỏi tươi tốt thoát tục, bút ý tuyệt cao, một mặt đề mấy chữ "Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu" lại là người khắp giang hồ đều biết tiếng. Bèn nghĩ bụng, không nên vì một chuyện nhỏ mọn, mà gây thù chuốc oán, bèn nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười nói to :

- Hạ bằng hữu không nên để tâm đến những chuyện nhỏ mọn ấy làm gì. Nếu có phải ngươi thích cái da rắn trắng, thì chúng tôi lại chỉ cần cái mào của nó thôi, những cái cần dùng của cả hai bên, không va chạm gì đến nhau, có điều ngay lúc này chưa tiện chia cắt, nếu bằng hữu vui lòng nhường cho tôi, ngày khác đi qua Côn Luân, xin mời quá bộ vào chơi.

Triệu mỗ này sẽ lột da rắn, thuộc lại tử tế đề dành phụng tặng.

Hạ Thiên Tường nghe nói hơi có vẻ ngạc nhiên, nghĩ bụng sao hai tên đệ tử Côn Luân không hề tỏ vẻ gì là nguy hiểm độc ác? Nhưng cái cớ mình gây chuyện đâu phải vì bộ da rắn, mà chỉ vì muốn do thám những sự bí mật có liên can đến mấy mũi ám khí Thiên Kinh độc thích và sắp sẵn một lý do, để sau này có cớ lên Côn Luân hỏi thăm học trò Tri Phi Tử là nàng Lộc Như Ngọc. Nên mới quyết ý đánh cuộc, cố chiếm lấy con rắn lạ chơi. Lúc này chàng đổi giọng ôn tồn mỉm cười với Triệu Ngọc :

- Triệu bằng hữu cứ yên tâm, một con rắn nhỏ, có gì đáng quý? Nhưng Hạ Thiên Tường vốn tính hiếu võ, thích học hỏi cao nhân, nên muốn hạ cố để thảo giáo lệnh sư muội vài chiêu tuyệt học của phái Côn Luân, thế thôi.

Sa Kỳ nghe nói liền với tay ra phía sau, rút ra một thứ võ khí hình thù kỳ dị, vừa trông thấy món binh khí của nàng, Hạ Thiên Tường chợt lại ngạc nhiên đứng sững.

https://thuviensach.vn

Thì ra món binh khí lạ kiểu đó giống như thanh kiếm mà không phải kiếm, giống như lưỡi mác, mà không phải mác, gáy dày, lưỡi mỏng dài chừng ba thước, toàn thân đều đúc theo hình kiếm, nhưng chỗ gần mũi kiếm lại có thêm một cái chĩa trông giống như châm ba góc cắm ngược, sắc bén vô cùng.

Hạ Thiên Tường sở dĩ kinh ngạc, không phải chàng sợ cái món binh khí kỳ dị của đối phương có những chiêu thuật linh diệu gì, mà chỉ vì chàng nhớ hình như vị nữ lang áo đen chàng gặp hôm xưa, ở sườn núi Cửu Nghi sơn cũng cầm món binh khí giống như vậy.

Phan Sa thấy đối phương cứ dán mắt nhìn vào món binh khí của mình, hình như có vẻ suy nghĩ, thì sẽ nhếch mép cười nhạt :

- Ngươi luôn miệng đòi lĩnh giáo những ngón tuyệt học của phái Côn Luân, chẳng lẽ lại không nhận ra cây Côn Luân Thích này là vật gì ư?

Hạ Thiên Tường cầm đôi Tam Tuyệt Cương Hoàn vắt chéo sang nhau, lập tức phát ra những tiếng sang sảng như rồng ngâm, rồi nhướng cao đôi mày, nhìn Phan Sa ngạo nghễ đáp :

- Cái tên của binh khí, tự ý mình muốn đặt là gì mà không được, có gì đáng tự phụ! Ta quả thực không biết cây Côn Luân Thích của ngươi, chẳng lẽ ngươi lại nhận biết đôi Tam Tuyệt Cương Hoàn này của ta ư?

Phan Sa tuy nghe cái tên Tam Tuyệt Cương Hoàn hơi quen quen, nhưng cũng không để ý, nàng chỉ cầm cây Côn Luân Thích để ngang trước ngực, nhìn chằm chằm vào Hạ Thiên Tường, rồi nhẹ nhàng như một đám mây lướt nhanh về bên phải mấy bước.

Hạ Thiên Tường hai tay cầm hai chiếc vòng, đứng sừng sững như một trái núi, lẳng lặng chờ đối phương tiến chiêu. Trong khi hai người một động một tĩnh, cung đã giương, kiếm đã tuốt, sắp sửa khai chiến thì Triệu Ngọc thốt nhiên lắng tai nghe ngóng, rồi kinh ngạc kêu lên :

- Hai vị hãy khoan, đừng giao thủ vội! Có ai nghe thấy tiếng gì lạ không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường và Phan Sa nghe Triệu Ngọc nói vậy, vội cùng dừng tay lắng nghe, quả nhiên thấy những tiếng ào ào như sóng gầm, rồi lại rầm rập như muôn ngàn cặp vó ngựa đang phi nước kiệu dồn dập ồ ạt kéo tới chỗ ba người đứng. Những tiếng quái gở đó quả thực đã tiến nhanh tới một mức độ cực kỳ khủng khiếp. Lúc mới thoạt nghe thì hình như còn cách đấy chừng hơn một dặm, mà lúc này đã dồn vào tới cửa cốc.

Hạ Thiên Tường và Triệu Ngọc, Phan Sa đều kinh hoảng vì những âm thanh lạ lùng kỳ dị, biến chuyển quá nhanh, nên không còn bụng dạ nào nghĩ đến chuyện giao thủ nữa. Một người nhảy sang bên đông, hai người nhảy sang bên tây, cùng leo lên vách đá, tìm chỗ ẩn núp.

Bọn họ vừa chạy tới vách núi, leo được lên chừng hơn một trượng, đã nhận thấy những tiếng kỳ quái vừa rồi là tiếng vó chân của các loài dã thú như hùm, beo, gấu, sói, lại có cả lừa rừng cao lớn lực lưỡng, từ ngoài cốc rậm rạp chạy vào.

Hạ Thiên Tường đứng trên một tảng đá cao ở vách núi phía đông, thấy tình hình như vậy, trong bụng lấy rất làm lạ, không lẽ những con thú này đều phát khùng hay sao, mà đang tự nhiên lại kết thành đàn xô nhau chạy cuồng lên như vậy, là nghĩa lý gì?

Trong khi chàng còn đang băn khoăn ngờ vực, thì ngoài cửa cốc lại có tới hàng trăm con lừa rừng, cứ trong thẳng phía trước mặt, soải bốn vó ra mà chạy, có con đâm sầm cả gốc cây, vách núi mà cũng không chịu dừng lại.

Ngày thường những loại thú này thường hay giết hại, ăn thịt lẫn nhau, nhưng lúc này mạnh con nào con nấy chạy, không còn thì giờ lưu tâm đến những con vật khác quanh mình nữa.

Hết tiếng chân thú chạy lại nghe tiếng ào ào như thác réo, tiếng ngựa hí vang trời. Hạ Thiên Tường vừa nghe tiếng ngựa, biết ngay là loại ngựa Thiên Lý Long Câu liền nghĩ thầm: “Không ngờ ở đây lại có giống ngựa quí hiếm có ấy”.

https://thuviensach.vn

Chàng chú ý trông ra cửa cốc, chỉ thấy hai cái bóng, một vàng một trắng, cưỡi trên con tuấn mã lông xanh đang chạy như bay tới. Chàng chợt nhớ lời Mộ Vô Ưu nói, trong thiên hạ chỉ có hai con thiên lý long xanh, một con của Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu Chưởng môn nhân phái Kỳ Liên, còn một con là Thương Sơn Ẩn Hiệp Tái Hàn Khang.

Vậy mà con ngựa lông xanh đang phóng tới kia, trông cái tốc độ của nó nhanh như một luồng chớp, tất nhiên phải là loại ngựa thiên lý không sai, nhưng còn chủ nhân con ngựa hình dạng thế nào, lúc này chưa trông rõ mặt.

Chỉ trong khoảnh khắc, con ngựa thiên lý đã tiến tới gần. Hạ Thiên Tường chợt mở to con mắt, sửng sốt vô cùng. Thì ra hai cái bóng ngồi trên lưng ngựa đều không phải là người, cái bóng vàng là một giống thú lạ, lông vàng mà dài, rũ kín tới ngang vai, còn cái bóng trắng là một con bạch viên nhỏ, cao chừng hai thước. Chàng nghĩ thầm: “Không hiểu sao từ hôm mình lên tham bái mồ Mai Khôi đến nay, luôn luôn gặp toàn những chuyện quái gở lạ lùng”.

Con ngựa chạy trước, một làn sóng réo ầm ầm như thác đổ cuồn cuộn đuổi theo. Con ngựa dựng thẳng hai tai, bốn vó càng gia sức tăng cường tốc độ, chỉ trong chốc lát đã vượt qua đàn thú đến bốn năm trượng.

Ngựa chạy đã nhanh, nước cuốn càng mạnh, ngoài cửa cốc nước va vào đá, nước bắn tóe lên, rồi lại rút xuống trắng xóa như bạc, trông xa chẳng khác gì hàng trăm khối băng từ trên không ập xuống. Cây cối gãy răng rắc, đổ ngổn ngang, rồi theo luồng sóng trôi đi băng băng.

Lúc này Hạ Thiên Tường mới hiểu rõ tình hình, thì ra lừa, ngựa, thú rừng xô nhau chạy trốn, là vì tránh trận lụt rừng. Bất giác chàng thấy lạnh người, trước mắt chàng giờ đây chỉ là sóng và nước, khe núi, thung lũng phút chốc đã biến thành biển cả. Vậy mà thế nước vẫn còn cuồn cuộn dâng lên, cách mỏm đá chàng đứng chỉ còn chừng ba thước.

Kinh hoàng vì cái uy thế quá mãnh liệt của thủy thần, Hạ Thiên Tường đành thi triển môn Bích Hổ Công và Du Long Thuật men theo vách đá lên tới hai chục trượng cao, mới ngồi xuống dưới gốc một cây cổ tùng mọc xen trong

https://thuviensach.vn

khe núi. Lúc này mực nước trong cốc đã dâng cao tới năm sáu trượng, mà Triệu Ngọc, Phan Sa hai người núp trên vách núi trước mặt, không biết đã biến mất từ bao giờ.

Hạ Thiên Tường ngồi trên bức vách đá cao nhất, tuy biết mực nước không thể dâng cao tới chỗ mình được, nhưng trong lòng chàng vẫn băn khoăn sốt ruột, ngồi đứng không yên.

Chỉ vì những việc xảy ra vừa rồi, đã làm chàng mất hết chủ ý. Mộ Vô Ưu đã bày cho chàng cái kế nên đi tìm ngựa trước, rồi hãy tìm người sau, thì ban nãy chàng đã trông thấy con ngựa lông xanh, nhưng người cưỡi ngựa không phải là một mỹ nữ, mà chỉ là hai con thú. Vậy thì bây giờ chàng có nên cứ đi tìm ngựa nữa không? Hay là nên đi tìm người?

Lại càng đáng tức cười hơn nữa, là ban nãy chàng đã cố ý gây chiến với Phan Sa mà rồi không những cuộc đấu không thành, con kỳ xà chưa chiếm được, mà lại còn mất đi thêm cây trúc phiến của Phong Trần Cuồng Khách tặng nữa.

Chàng đang vẩn vơ suy nghĩ, chợt nhận thấy mực nước đã đứng lại, cái xác con rắn khổng lồ vẫn lềnh bềnh nổi trên mặt nước, chưa bị làn sóng cuốn đi. Bất giác chàng lại nhớ chuyện Võ Đang tam tử và bọn Băng Tâm thần ni, Thiết Quán đạo trưởng không biết có phải cũng bị đệ tử phái Côn Luân ám toán bằng mũi tên Thiên Kinh độc thích không? Nếu bảo là không phải thì sao hai thứ ám khí lại giống nhau cả từ khuôn khổ, hình thức, màu sắc cho đến chất độc như vậy? Còn nếu bảo rằng phải thì phái Côn Luân xưa nay vẫn bế quan tự thủ không màng đến danh lợi, không thích ganh đua tại sao bỗng dưng vô cớ lại hạ độc thủ giết mấy nhân vật chủ yếu của ba phái Võ Đang, La Phù và Điểm Sương như thế để làm gì?

Chàng nghĩ mãi vẫn không sao tìm được giải đáp. Trận hồng thủy tiến cũng nhanh mà thoái cũng chóng. Lúc này nước đã rút gần hết, những chỗ thấp nhất, mực nước cũng chỉ đọng lại chừng một thước. Hạ Thiên Tường đành dẹp bỏ mọi nỗi băn khoăn, đứng dậy tìm lối đăng trình.

https://thuviensach.vn

Chàng vừa đi vừa du ngoạn thủy, thắm thoắt đã gần tới tết Trùng Dương, chàng bèn đi thẳng lên núi Thương Sơn, tìm nhà Tái Hàn Khang ở Thiên Tâm bình giao hoàn công việc Mai Khôi sứ giả ủy thác và luôn tiện thăm dò tin tức người thiếu nữ bí mật.

Thiên Tâm bình ở trong cùng tận núi Thương Sơn, hình thế tuyệt đẹp, ba mặt núi non bao bọc, một mặt là thung lũng, nước phi toàn rửa sạch bụi trần, cây cổ thụ rườm rà sau trước. Giữa ngọn phi toàn và lùm cây cổ thụ có ba gian nhà tranh, kiến trúc sơ sài giản dị.

Hạ Thiên Tường sợ nhỡ việc, nên trước tết Trùng Dương một hôm, chàng đã tới Thương Sơn, chỉ thấy trước cửa ngôi nhà tranh có một thiếu nữ ở dưới gốc một cây tùng già.

Thiếu nữ mình mặc áo đen, thân thể nhỏ nhắn yểu điệu, nhưng vì mặt nàng che một mảnh sa đen, nên không trông rõ dung mạo và niên tuế.

Tái Hàn Khang tuy ẩn cư ở Thương Sơn rất ít khi đi ra ngoài nhưng vì ông là một vị thần y đương thời, nên danh tiếng cũng lừng lẫy trong chốn giang hồ. Hạ Thiên Tường vừa nhác trông đã biết ngay vị lão nhân gầy gò mặc áo vải nọ, chính là người mình đang định tìm, bèn bước lên mấy bước, cung kính thi lễ rồi nói :

- Tại hạ Hạ Thiên Tường tham kiến lão tiền bối.

Tái Hàn Khang thái độ rất nhã nhặn, giơ tay mời chàng ngồi, rồi mỉm cười nói :

- Xin mời lão đệ ngồi, trước khi thỉnh giáo lão đệ đến chơi có việc gì, lão xin được giới thiệu với lão đệ một vị cao nhân trong võ lâm, đây là Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu cô nương, một cao thủ trong phái La Phù.

Hạ Thiên Tường đã được nghe Lăng Ba Ngọc Nữ do miệng Tư Đồ Úy nói ra hôm ở trên Mân Sơn, nên bất giác vừa thi lễ vừa đưa mắt trông trộm vị nữ hiệp La Phù lãnh diện vô song, đã có thanh danh trong giới võ lâm.

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu ẩn thân trong Tước Bích trên Hồi Đầu phong, nghe tin Tư Đồ Úy thương yêu Đào Hoa Nương Tử Cận Lưu Hương mà bỏ rơi mình, đã định đâm đầu xuống hang sâu thăm thẳm hàng trăm trượng trên Mân Sơn để giải thoát nợ trần, may nhờ Hạ Thiên Tường kịp thời nói lẩm bẩm mấy câu một mình: "Mai Khôi nguyện lực thực là thánh khiết vô biên" chợt nghe như tiếng Phạn âm của nhà Phật, làm cho nàng vụt tỉnh cơn mê mộng, ma chướng tiêu tan, đầu óc lẳng lặng sáng láng, yên tâm chờ Mai Khôi sứ giả phát huy cái hiệu lực "Thánh khiết vô biên" của Mai Khôi nguyện lực làm cho hoa tàn lại thắm, trăng khuyết lại tròn.

Vì vậy nên khi nghe Hạ Thiên Tường xưng danh, nàng liền đưa đôi mắt cảm kích nhìn chàng qua làn sa mỏng.

Hạ Thiên Tường nghe Tái Hàn Khang nói câu "Thỉnh giáo lão đệ đến chơi có việc gì" thì biết là Mai Khôi sứ giả chưa tới, bèn mỉm cười hỏi Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu :

- Tại hạ phụng mệnh Mai Khôi sứ giả tới đây, chẳng hay lão tiền bối và Sài nữ hiệp có biết vị Mai Khôi sứ giả trong Kim Ngọc cốc, dưới Môn Tâm Hắc, sau Hồi Đầu phong trên Mân Sơn là ai không?

Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu nghe Hạ Thiên Tường phụng mệnh Mai Khôi sứ giả đến đây đều lấy làm kinh ngạc, nhất là Sài Vô Cấu đã hơi lờ mờ đoán ra có lẽ cái cớ Mai Khôi sứ giả sai anh chàng thiếu niên này tới đây, có quan hệ tới mình không ít, bèn mỉm cười nói :

- Tôi đã đến lễ mồ Mai Khôi, và nói chuyện với Mai Khôi sứ giả hai lần. Được ông ta hứa hẹn sẽ đem Mai Khôi nguyện lực giúp tôi hoàn thành tâm nguyện. Còn Tái đại hiệp thì không quen bao giờ. Có lẽ Hạ lão huynh đệ phụng mệnh Mai Khôi sứ giả, đã tìm được Đại Tuyết sơn Chu Hồng Tuyết Liên và Đông Hải Thiên Niên Chi Dịch rồi chăng?

Hạ Thiên Tường thấy Sài Vô Cấu hỏi vậy thì cũng hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm: "Có lẽ hôm ở trên Mân Sơn, Sài Vô Cấu quả đã đến mồ Mai Khôi trước mình, mà bị Tư Đồ Úy theo dõi đến đấy thực chăng?". Chàng liền mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Mai Khôi sứ giả chỉ bảo tôi sang Đông Hải xin Nhất Bát thần tăng hai giọt Thiên Niên Chi Dịch thôi. Tôi không nghe thấy nói đến Chu Hồng Tuyết Liên.

Hàn Khang cười nói :

- Thiên Niên Chi Dịch của Nhất Bát thần tăng càng quý giá khó kiếm hơn Chu Hồng Tuyết Liên của Băng Phách Thần Quân Thân Đồ Hợi nhiều. Hạ lão đệ đã xin được chưa?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vãn bối chưa đến Đông Hải, đã may mắn được gặp Nhất Bát thần tăng ở ngoài Chung Nam tử cốc, được Thần tăng cho hai giọt Thiên Niên Chi Dịch.

Hàn Khang kinh ngạc kêu lên :

- Nhất Bát thần tăng coi cây Thiên Niên Chi Thảo của ông ta trồng trong chiếc bát ngọc đỏ, quý ngang với tính mệnh, cho ai nửa giọt đã là chuyện hiếm có lắm rồi, sao ông ta lại dám cho đệ tới hai giọt?

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Vị kỳ hiệp không môn ấy rất có duyên với vãn bối, nên khi vãn bối ngỏ lời xin thì ông ta khảng khái cho ngay một giọt. Tới khi nghe Mai Khôi sứ giả sai vãn bối tới, ông ta cho thêm giọt nữa thành ra hai giọt.

Nói đến đấy chàng chợt nhớ ra Sài Vô Cấu tức là sư muội của Băng Tâm thần ni, nên lại nói tiếp :

- Tôi ở ngoài Chung Nam tử cốc không những may mắn gặp Nhất Bát thần tăng, mà còn được gặp cả lệnh sư tỷ của Sài nữ hiệp và Thiết Quán đạo trưởng ở trong Tử cốc nữa.

Sài Vô Cấu càng nghe càng thấy ly kỳ, bèn hỏi :

- Tôi nghe Tư Đồ Úy nói với Hạ lão đệ ở trên Mân Sơn rằng hai phái Điểm Thương và Kỳ Liên liên danh ký thiếp mời sư tỷ tôi xuất lãnh nhân vật phái La Phù đến ngày lập hạ sang năm sẽ hội chiến ở Chung Nam tử cốc, vậy thì

https://thuviensach.vn

tại hạ sao chưa tới kỳ hẹn sư tỷ tôi với Chưởng môn phái Điểm Thương đến đó làm gì?

Hạ Thiên Tường thần sắc có vẻ trịnh trọng nói :

- Không những thế mà thôi, hai vị Chưởng môn còn bị người ám toán, trúng phải kỳ độc, nếu không nhờ Nhất Bát thần tăng dùng lá Thiên Niên Chi Thảo kịp thời cứu được, thì cả hai vị cùng bị chôn xác trong Tử cốc rồi.

Sài Vô Cấu kinh sợ, vội hỏi :

- Hạ lão đệ đã được chứng kiến từ đầu đến cuối câu chuyện đó, xin kể lại cho tôi nghe một lượt được không?

Hạ Thiên Tường cầm chén trà tùng tử đặt trên bàn, nhấp giọng rồi mỉm cười nói :

- Tôi đi chuyến này gặp gỡ lắm chuyện lạ lùng ngoài trí tưởng tượng, xin lần lượt thuật lại để hai vị nghe.

Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu lắng lặng ngồi nghe Hạ Thiên Tường kể chuyện. Khi nghe xong, Sài Vô Cấu rất lấy làm mừng vì sư tỷ vừa thoát được một tai nạn lớn. Còn Tái Hàn Khang chỉ vuốt chòm râu bạc ra vẻ suy nghĩ trầm ngâm, miệng luôn lẩm bẩm mấy chữ: “Tam Lăng Tử Hắc độc thích”.

Hạ Thiên Tường vì thấy chuyện này quan hệ rất lớn, có ảnh hưởng đến toàn thể giới võ lâm, nên không dám nói đến việc hai tên môn hạ phái Côn Luân thi triển Thiên Kinh độc thích giết con kỳ xà, chỉ hỏi lại Tái Hàn Khang :

- Lão tiền bối là một vị danh y đệ nhất đương thời, kiến văn rộng rãi, chắc đã nhận ra lại lịch những mũi ám khí Tam Lăng Tử Hắc độc thích là của ai, hoặc môn phái nào quen dùng?

Hàn Khang lắc đầu gượng cười :

- Tôi tuy có biết một nơi đặc chế ra loại ám khí màu sắc khuôn khổ đúng như lão đệ vừa tả. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thì những nhận vật phái đó quyết không khi nào vô duyên vô cớ lại dùng ám khí làm loạn võ lâm như vậy.

https://thuviensach.vn

Huống hồ một câu nói ra, có thể dẫn đến những kỳ tai họa kiếp cho khắp giang hồ, quan hệ lớn lắm cho nên mặc dầu Băng Tâm thần ni suýt chết vì mũi châm đó, nhưng trước khi tìm được chứng cớ xác thực, tôi cũng không dám đoán liều!

Tái Hàn Khang thấy Hạ Thiên Tường nghe đến đây đôi mắt chợt lóe sáng hình như định ngắt lời, bèn nghiêm sắc mặt, xua tay nói :

- Việc này can hệ rất lớn, cần phải dò thám ra manh mối, rồi tông hợp cả lại để tìm lấy một bằng cớ chính xác. Nên lão cũng mong Hạ lão đệ hiểu rõ tầm quan trọng của nó, mà thận trọng lời nói một chút.

Hạ Thiên Tường thấy Tái Hàn Khang nói thế, bèn thôi không nhắc đến chuyện đó nữa, chỉ mỉm cười hỏi sang việc khác :

- Hạ Thiên Tường còn có một vài chuyện riêng, muốn thỉnh giáo lão tiền bối.

Tái Hàn Khang rót một chén Bồ Đào mỹ tửu, đặc sản núi Thương Sơn đưa mời Hạ Thiên Tường, rồi gật đầu cười nói :

- Hạ lão đệ cần biết điều gì, xin cứ hỏi.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Lão tiền bối hàng ngày đi hành đạo giang hồ, vẫn hay cưỡi con ngựa thiên lý lông xanh có phải không ạ?

Tái Hàn Khang chưa kịp trả lời, Sài Vô Cấu ngồi bên đã mỉm cười nói :

- Con ngựa của Tái đại hiệp tên là Thanh Phong Ký, đúng là loại long câu hiếm có, không những ngày đi ngàn dặm, mà hổ báo trong thấy nó cũng phải sợ.

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Hiện nay con ngựa ấy có ở trên Thiên Tâm bình không ạ?

Tái Hàn Khang nghe hỏi, sắc mặt thốt nhiên lộ vẻ bối rối ngượng nghịu, lẳng lặng làm thinh, Sài Vô Cấu ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tại sao đại hiệp có vẻ không vui? Hoặc giả người đã tặng ai con ngựa quý ấy rồi chăng?

Tái Hàn Khang cười gượng nói :

- Năm xưa tôi hái thuốc ở trên đất Miêu, nhân chữa khỏi bệnh cho một vị Động chủ, được ông ta tặng cho con Thanh Phong Ký, là một lai dị chủng long câu, khi nào tự nhiên đem tặng người khác.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Loại ngựa quý như vậy, ai thấy chẳng yêu, chắc lão tiền bối không đề phòng, nên bị ông bạn giang hồ nào cuỗm đi mất phải không?

Tái Hàn Khang lắc đầu :

- Tôi ở trong giang hồ, được nhiều người yêu mến, không ai thù oán, lại cũng có đôi chút danh tiếng, ai dám gan lẻn lên Thương Sơn này làm chuyện bậy bạ, huống chi con Thanh Phong Ký này cũng là giống vật có linh tính, những kẻ tài nghệ tầm thường, làm gì nổi nó.

Sài Vô Cấu nghe thấy thế, chợt nổi tính tò mò, đăm đăm nhìn Hàn Khang, thủng thẳng hỏi :

- Nếu không tặng ai, cũng không mất trộm, thì sao... (vừa nói tới đây chợt như hơi đoán ra nguyên cớ, vội đổi giọng hỏi), hay là đại hiệp cho người ta mượn?

Tái Hàn Khang càng tỏ vẻ ngượng nghịu, chỉ mỉm cười, nâng chén rượu nho nhỏ lên uống cạn một nửa, rồi lắc đầu :

- Việc này nói ra vừa bực mình, vừa buồn cười, con Thanh Phong Ký của tôi đã không tặng ai, lại không bị trộm, mà cũng chẳng cho ai mượn, chỉ là vì thua cuộc nên bị người ta chiếm mất.

Câu nói ấy thật quả là ngoài ý liệu của Hạ Thiên Tường và Sài Vô Cấu, nhất là Sài Vô Cấu lại càng tỏ vẻ kinh ngạc hết sức, vội hỏi :

- Đại hiệp đánh cuộc với nhân vật phái nào vậy?

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang nâng chén uống nốt nửa rượu còn lại, rồi chép miệng nói :

- Người này không thuộc phái nào trong tám phái lớn của võ lâm.

Hạ Thiên Tường chợt như nghĩ ra chuyện gì, vội hỏi :

- Vậy thì chắc người này có liên quan tới Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh?

Tái Hàn Khang đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường, ngạc nhiên hỏi :

- Sao Hạ lão đệ đoán đúng thế, thật là liệu sự như thần! Tài thật!

Hạ Thiên Tường nhân vừa nhớ đến câu chuyện đánh cuộc giữa mình và Hoa Như Tuyết ở dưới chân núi Chiêu Vân phong, nên mới đoán vậy. Chàng nghe Tái Hàn Khang khen mình đoán tài, đắc ý cười nói :

- Nhân vì vãn bối biết môn hạ Trọng Tôn Thánh thích cùng người đánh cuộc, nên mới đoán liều, may ra lại trúng.

Tái Hàn Khang cười hỏi :

- À thì ra lão đệ đã từng đánh cuộc với môn hạ Trọng Tôn Thánh rồi đấy?

Hạ Thiên Tường không muốn thuật rõ câu chuyện mình đánh cuộc với Hoa Như Tuyết thế nào, chỉ dạ một tiếng rồi hỏi :

- Chẳng hay người đánh cuộc với lão tiền bối là môn hạ của Trọng Tôn Thánh hay chính ông ta?

Tái Hàn Khang vuốt râu mỉm cười nói :

- Người ấy là Trọng Tôn Phi Quỳnh, cô con gái cưng duy nhất của lão già ấy.

Bốn chữ "Trọng Tôn Phi Quỳnh" lại làm cho Hạ Thiên Tường động lòng. Vì từ hôm thấy Phan Sa sử dụng món binh khí Côn Luân Thích, chàng đã yên trí là thiếu nữ mặc áo đen mình gặp ở Cửu Nghi sơn dạo nọ tất phải là Lộc Như Ngọc, học trò Tri Phi Tử phái Côn Luân nhưng lúc này nghe Tái Hàn Khang nói vậy, chàng lại hình dung người mỹ nữ ngồi trên lưng con tuấn mã

https://thuviensach.vn

lông xanh nhất định phải là Trọng Tôn Phi Quỳnh không sai. Câu chuyện càng ngày càng rắc rối, làm cho chàng cảm thấy hoang mang.

Lúc này lại nghe Sài Vô Cấu hỏi Hàn Khang :

- Tái đại hiệp võ công tuyệt thế, y học tinh thâm, kiến thức và kinh nghiệm đều cao siêu hơn người, vậy mà sao lại bị thua cuộc với Trọng Tôn Phi Quỳnh?

Tái Hàn Khang nhắm nghiền đôi mắt, dường như đang ôn lại câu chuyện dĩ vãng, một lúc sau mở mắt ra cười nói :

- Vị cô nương này thật là mỹ lệ khả ái vô cùng và cũng ranh mãnh hết sức. Vừa lên tới Thiên Tâm bình, cô ta tự xưng ngay lại lịch rồi nói là có một vị sư tỷ, thân là môn hạ "Tình Ma" nhưng lại mắc phải lưới tình, đến nỗi bị ốm nặng, muốn hỏi ta ba phương thuốc...

Hạ Thiên Tường nghe đến đây biết ngay vị sư tỷ của Trọng Tôn Phi Quỳnh đang mắc phải lưới tình đó, tất nhiên là Hoa Như Tuyết, nhưng chàng chỉ lẳng lặng ngồi nghe Hàn Khang nói tiếp :

- Cô ấy lúc đó nói rằng môn hạ của cha cô từ xưa đến nay không phải cầu ai bao giờ, lần này vì bệnh của sư tỷ, nên mới phá lệ đặc biệt tới đây tìm ta, nếu ta kê đơn thuốc, cô sẽ tạ một vật chí bảo, còn nếu ta chỉ là hư danh, không phải thực học, kê không nổi đơn thuốc thì sao?

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Vậy lão tiền bối trả lời thế nào?

Hàn Khang cười gượng nói :

- Thú thực hồi đó ta rất tự phụ về y học, vả cũng không ngờ Trọng Tôn Phi Quỳnh lại quái ác đặt ra những vấn đề hóc búa như vậy bèn kiêu ngạo trả lời: "Đã là thầy thuốc, tất phải hiểu bệnh lý, nếu ta kê được đơn thuốc, thì đó cũng là bổn phận, không cần cô phải thù tạ gì hết, còn nếu không kê được, thì nội trong Thiên Tâm bình này có vật gì, đều tùy cô ta sử dụng".

Sài Vô Cấu khen rằng :

https://thuviensach.vn

- Tái đại hiệp quả là người trọng nghĩa, lòng rộng như trời bể, nhưng không biết cô bé kia xin đơn thuốc gì, mà đến nỗi đại hiệp phải thua cuộc?

Tái Hàn Khang mặt hơi ửng đỏ, lắc đầu cười :

- Nếu cô ta hỏi về thuốc thật, thì nào lão lại không trả lời được.

Sài Vô Cấu ngạc nhiên hỏi :

- Trọng Tôn Phi Quỳnh đã vì sư tỷ mà đến, vậy tại sao lại không hỏi bệnh chứng, còn hỏi gì nữa?

Tái Hàn Khang cười gượng mấy tiếng, rồi chậm rãi trả lời :

- Cố nhiên là hỏi bệnh, nhưng bệnh này lại không phải là những chứng bệnh phổ thông như trúng độc, thương hàn, đau tim, đau phổi...

Hạ Thiên Tường cảm thấy hứng thú, vội hỏi :

- Vậy thì là bệnh gì?

Tái Hàn Khang thở dài một tiếng rồi nói :

- Đơn thuốc thứ nhất cô ta hỏi: “Si nhân mộng” (mộng của những người si) thì dùng cách gì giải cho tỉnh? Đơn thuốc thứ hai cũng lại liên can đến đơn thuốc thứ nhất là “Bất liễu tỉnh” (tình không bao giờ dứt) làm thế nào trị cho nó dứt?

Hạ Thiên Tường nghe đến đấy, chợt phì cười nói :

- Cô bé này càng hỏi càng thú vị, còn đơn thuốc thứ ba, tất nhiên cô ta phải hỏi “Tương tư bệnh”.

Tái Hàn Khang gật đầu cười :

- Hạ lão đệ thông minh lắm, đoán quả không sai. Nhưng những đơn thuốc cô ta hỏi, thú thì tuy thú thật, song ta chỉ biết giương to hai con mắt mà trả lời, không kê nổi một đơn nào cả. Rốt cuộc bị cô bé xinh đẹp tai quái chiếm con Thanh Phong Ký cưỡi đi mất!

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu nghe xong câu chuyện thú vị đó, quả nhiên cũng cảm thấy vừa tức cười, vừa tức mình, nàng bèn hỏi Tái Hàn Khang :

- Con Thiên Lý Long Câu của đại hiệp uy mãnh vô cùng, huống hồ loại thần câu phần nhiều đều biết nhớ chủ, khi nào lại chịu đi theo Phi Quỳnh dễ dàng như thế?

Tái Hàn Khang gật đầu nói :

- Sài nữ hiệp hỏi cũng có lý, chính lão phu cũng lấy làm khó chịu, vì lẽ ngày thường người lạ không ai dám đến gần con ngựa ấy, vậy mà không hiểu sao nó lại tỏ ra phục tùng Phi Quỳnh, ngoan ngoãn để cho nàng cưỡi, vượt qua núi, chạy đi như bay.

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh nhìn Hàn Khang cười nói :

- Tái lão tiền bối tuy là bậc thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng có lúc hồ đồ, ba đơn thuốc có gì là khó, mà để Phi Quỳnh lừa lấy mất con ngựa quý.

Sài Vô Cấu đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường, cao hứng hỏi :

- Hạ lão đệ nói vậy, chắc là đã kê được ba đơn thuốc đó rồi?

Hạ Thiên Tường gật đầu cười nói :

- Vấn đề thứ nhất và vấn đề thứ hai của Phi Quỳnh hỏi, chỉ toàn là những câu viển vông vớ vẩn, vậy thì ta cũng lấy những câu hư không mà trả lời, duy có vấn đề thứ ba là hỏi về bệnh thực, thì ta lại kê đơn trị bệnh, có sao!

Tái Hàn Khang rót ba chén rượu đầy để trước mặt Hạ Thiên Tường, rồi tự mình cũng rót ba chén nước bồi tiếp, đoạn mỉm cười hỏi :

- Lão phu xin dốc lòng thành thỉnh giáo cao minh: mỗi chén rượu này là xin lão đệ kê cho một đơn thuốc để chưa bệnh cho sư tỷ Trọng Tôn Phi Quỳnh đang bị rơi vào lưới tình.

Hạ Thiên Tường đỡ lấy chén rượu, mỉm cười nói :

- Xin lão tiền bối cứ hỏi, Hạ Thiên Tường này xin thử giải đáp xem sao.

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu cũng là người bị hãm trong lưới tình, nên tự nhiên cũng chú hết tinh thần lắng nghe hai bên vấn đáp. Hàn Khang cầm chén rượu trong tay nâng cao lên, mời Hạ Thiên Tường cùng nhấp rồi hỏi :

- Xin hỏi Hạ lão đệ, "Si nhân mộng" làm thế nào cho tỉnh?

Hạ Thiên Tường uống cạn chén rượu rồi lập tức trả lời :

- Nghe vài tiếng mõ khuya chuông sớm, mộng "si nhân" há chẳng tỉnh dần ra.

Tái Hàn Khang lại nâng chén rượu thứ hai, hỏi tiếp :

- Lại xin hỏi Hạ lão đệ "Bất liễu tỉnh" làm thế nào dứt đứt?

Hạ Thiên Tường cũng cạn chén, mỉm cười đáp :

- Vung gươm tuệ ngộ chân như, tỉnh "bất liễu" làm sao không đứt.

Hàn Khang lại nâng chén thứ ba, nhìn Hạ Thiên Tường gật đầu cười.

- Hai vấn đề trên, Hạ lão đệ giải đáp thật cao minh, nhưng còn vấn đề thứ ba, là vấn đề thực tế hơn cả ấy là bệnh tương tư trị bằng thuốc gì? Thử xem lão đệ có kê đơn đúng không?

Hạ Thiên Tường cạn nốt chén rượu thứ ba, chép chép môi, đắc ý đáp :

- Phương thuốc này từ xưa đến nay vẫn có, hà tất phải đi đâu tìm kiếm, bệnh tương tư là tâm bệnh, người ta thường có câu rằng tâm bệnh thời nên chữa bằng tâm dược...

Hàn Khang rủa thầm Hạ Thiên Tường thái quá thông minh, định căn vặn cho chàng phải lúng túng, bèn hỏi :

- Hạ lão đệ bảo tâm dược là cái gì? Và ở đâu có tâm dược?

Hạ Thiên Tường nhướng cao đôi mày, đáp luôn không nghĩ :

- Thành tâm thành ý sang Mân Sơn tỉnh Tứ Xuyên, vượt Hồi Đầu phong, qua Môn Tâm Hắc, xuyên Kim Ngọc cốc tới trước Mai Khôi dâng đóa hoa

https://thuviensach.vn

tươi, đọc lời văn bia, cầu Mai Khôi nguyện lực, đó là tâm dược trị bệnh tương tư rất tốt.

Mấy câu đó làm cho Sài Vô Cấu và Tái Hàn Khang đều gật đầu, cho là Hạ Thiên Tường trả lời quá hay. Nhưng ngay lúc đó, chợt nghe trên mỏm núi cao nhất phía sau căn nhà tranh của Tái Hàn Khang, một tràng cười hòa ái thốt nhiên nổi lên, kế đó là tiếng người nói :

- Hạ Thiên Tường đừng quảng cáo cho ta, nên biết rằng trước khi ta giúp ngươi và Sài Vô Cấu hoàn thành tâm nguyện, thì hang Kim Ngọc hãy tạm thời niêm phong, không tiếp thụ tố nguyện Mai Khôi nữa!

Sài Vô Cấu và Hạ Thiên Tường nghe biết tiếng ngay là Mai Khôi sứ giả đã tới, đều đứng lên chắp tay tỏ vẻ cung kính. Tái Hàn Khang cũng đứng lên nhìn về phía ngọn núi cao, mỉm cười nói :

- Mai Khôi sứ giả xin hiện pháp thân, để chúng tôi là những kẻ quê mùa được chiêm ngưỡng tôn nhan.

Trên ngọn núi cao tuy chưa thấy bóng người, nhưng giọng nói ôn hòa vẫn đều đều đưa xuống :

- Tái đại hiệp là một bậc thần y đương thời, công ngang lương tướng, diệu thuật hồi xuân, tính đức còn dày hơn tôi gấp bội, sao lại quá khiêm nhường như vậy? Tôi nhân còn vướng chút việc, tạm thời chưa tiện tương kiến. Nửa bông Chu Hồng Tuyết Liên này mọc ở trên Đại Tuyết sơn, xin đại hiệp hòa lẫn với một giọt Thiên Niên Chi Dịch của Hạ Thiên Tường đem đến, mà khôi phục dung nhan cho Sài Vô Cấu trước đã. Còn một giọt Thiên Niên Chi Dịch nữa, xin để tặng lại cho Hạ Thiên Tường, phòng sau này bất chợt phải dùng đến.

Nói dứt lời, chợt thấy từ trên mỏm núi ném ra một cái túi đựng thuốc tết bằng cỏ lạ màu xanh xanh, lấp lánh bay xuống. Hàn Khang giơ tay đón lấy mở ra xem, quả thấy trong có nửa bông Thu Hồng Tuyết Liên, một vị thánh dược của giới võ lâm.

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu và Hạ Thiên Tường thấy Mai Khôi sứ giả không chịu ra mặt, đều tỏ vẻ thất vọng, chợt lại nghe giọng ôn hòa ban nãy từ trên mỏm núi bay xuống :

- Sài Vô Cấu, Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy còn một người anh nữa tên gọi là Lạt Thủ Thần Dương Tư Đồ Kính, phải không?

Sài Vô Cấu khom lưng đáp :

- Tư Đồ Kính và Tư Đồ Úy là anh em song sinh, dung mạo giống nhau như hệt, khác nhau chỉ có một điểm là giữa chỗ mi tâm của Tư Đồ Úy có cái tật đỏ như chu sa, lớn bằng hạt đậu. Người anh đi tu, nhưng hai năm trước vì quá độc ác và kiêu cuồng, nên bị sư tỷ tôi là Băng Tâm thần ni thi triển chưởng lực Ban Thiền, dìm xuống sông chết đuối. Hai phái Điểm Thương và La Phù kết oán càng sâu. Tư Đồ Úy có lẽ cũng vì cớ ấy, nên mới thay lòng, dùng Tử Diệm thần sa hạ độc thủ hủy dung nhan tôi cho hả giận.

Mai Khôi sứ giả nghe xong lẳng lặng giây lát, rồi hỏi Hạ Thiên Tường :

- Hạ Thiên Tường, ngươi đã may mắn gặp Mộ Vô Ưu được biết câu chuyện ở Chung Nam tử cốc, sao không hỏi thăm xem tên họ, môn phái của người thiếu nữ cưỡi con ngựa xanh, tay cầm Ngô Câu kiếm hoặc Khóa Hổ Lam, một mình giết chết Kỳ Liên tứ quỷ mà ngươi gặp ở trên Cửu Nghi sơn dạo nọ.

Hạ Thiên Tường đỏ mặt trả lời :

- Mộ lão tiền bối đoán có thể là trong ba vị cô nương này, một là Hoắc Tú Vân trong Nga Mi Tử Tú, hai là Lộc Như Ngọc đồ đệ Tri Phi Tử phái Côn Luân, ba là Trọng Tôn Phi Quỳnh con gái yêu của Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh.

Mai Khôi sứ giả nghe nói bật cười mà rằng :

- Nhãn quang của người cao quá, ba bông hoa đẹp ấy đều như văn khôi, tường vi cả. Nhưng hoa tuy đẹp mà bông nào cũng có gai nhọn, Mộ Vô Ưu đã đoán như vậy, còn ý kiến riêng của ngươi thế nào?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường mặt đã bớt đỏ, ngẫm nghĩ một lúc rồi dõng dạc đáp :

- Tôi đã gặp Hoắc Tú Vân, nhưng không giống lắm. Còn hai vị kia nếu căn cứ vào binh khí thì có lẽ là Lộc Như Ngọc...

https://thuviensach.vn

Hồi 6

Giang Hồ Lắm Chuyện

Giọng của Mai Khôi sứ giả từ trên trời rơi xuống, ngắt ngang câu nói của Hạ Thiên Tường :

- Ngươi đoán có lẽ đúng, Côn Luân nếu trông xa thì quả giống Khóa Hồ Lam hoặc Ngô Câu kiếm thật!

Hạ Thiên Tường cau mày nói tiếp :

- Nhưng nếu căn cứ về ngựa, thì lại hình như chính là con Thanh Phong Ký của Tái lão tiền bối bị thua cuộc về tay Trọng Tôn Phi Quỳnh.

Mai Khôi sứ giả cười ha hả nói :

- Ta cũng biết bên trong tất còn nhiều chuyện mâu thuẫn! Nhưng nếu công việc quá dễ dàng, thì Mai Khôi nguyện lực đâu còn là tâm dược trị bệnh tương tư rất tốt nữa?

Tái Hàn Khang, Sài Vô Cấu và Hạ Thiên Tường nghe xong đều cảm thấy nóng tai. Mai Khôi sứ giả lại nói :

- Bây giờ ta còn phải đi điều tra mấy việc khả nghi. Trong chốn giang hồ, bất cứ nơi nào ta cũng có thể gặp nhau được. Tái đại hiệp cũng nên tạm thời gác bỏ việc làm thuốc ít lâu, quay ra làm ông mối, vì hai vị si nam si nữ này tác hợp cho thành việc tốt đẹp.

Nói xong cười ha hả một tràng dài, rồi thốt nhiên im bặt. Làm cho Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu, Hạ Thiên Tường cứ nghểnh cổ trông lên mỏm núi cao, toàn thân khuynh chú cả vào tiếng cười kỳ dị đó.

Mai Khôi sứ giả đã có lời dặn, lại đưa cho nửa bông sen đỏ, Tái Hàn Khang bèn hỏi Hạ Thiên Tường lấy một giọt Thiên Niên Chi Dịch, rồi lập tức khai lò nấu thuốc sửa soạn để chữa vết thương ở trên má của Sài Vô Cấu, khôi phục lại dung mạo cho nàng.

https://thuviensach.vn

Đã có thánh dược, lại có thần y, nên chỉ trong mấy hôm Sài Vô Cấu lại lấy lại được vẻ dung nhan tươi tốt như cũ. Trong thời gian đó, Hạ Thiên Tường đối với nàng trở nên thân mật. Nhân Sài Vô Cấu là sư muội của Băng Tâm thần ni, kể về bề thế thì nàng còn là bậc trên, nên chàng phải gọi nàng là Sài cô cô.

Sài Vô Cấu đã khôi phục được nhan sắc, bèn bỏ chiếc khăn ra không dùng nữa. Hạ Thiên Tường trông thấy nhướng cao lông mày, mỉm cười nói :

- Sài cô cô không nên bỏ khăn che mặt vội, chờ khi nào Tư Đồ Úy đã được Mai Khôi sứ giả dùng Mai Khôi nguyện lực hóa giải rồi, lúc ấy sẽ cho vị bạc hạnh lang quân bất ngờ được trông thấy cái dung mạo thiên tiên của cô cô, thử coi hắn có xấu hổ không?

Sài Vô Cấu buồn bã nói :

- Tư Đồ Úy không những đã phụ ta, lại còn sa ngã vào lưới tình của Cận Lưu Hương bố trí nữa. Cho nên mặc dầu Mai Khôi sứ giả có khổ tâm vun đắp, Mai Khôi nguyện lực có thánh khiết vô biên đến đâu nữa, chỉ sợ cũng khó lòng làm cho trăng khuyết lại tròn, hoa tàn lại thắm được. Nhưng lão đệ đã nói vậy thời ta cũng theo lời, không bỏ khăn che mặt vội.

Hạ Thiên Tường vừa định nói, thì cả ba người cùng một lúc đều nghe thấy một tiếng động lạ, Tái Hàn Khang chú ý nhìn xuống dưới Thiên Tâm bình, mỉm cười gọi to :

- Ai đến đó? Có phải ăn mày Tam Hủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo vì nhớ mấy hủ rượu nho của ta mà định đến ăn trộm đó chăng?

Dưới Thiên Tâm bình chợt nổi lên một trận cười quái gở rồi một cái bóng nhảy vụt lên trên. Đó là một lão ăn mày người gầy gò, râu bạc trắng, mình mặc một chiếc áo vá hàng trăm mảnh, trỏ vào mặt Tái Hàn Khang nói to :

- Lão lang vườn bán thuốc giả kia, sao ngươi chỉ biết đoán là ta thích uống rượu? Phải nên biết rằng giang hồ đa sự, kiếp số những kẻ cần nhờ ngươi trị thương, giải độc rồi đây sẽ nối gót nhau mà đến, lúc ấy dẫu muốn uống rượu cũng không chắc có thì giờ nữa là.

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang mỉm cười nói :

- Lão ăn mày đừng có nhe nanh vuốt vội, để ta giới thiệu với các vị khách quí đã.

Nói xong, vừa giơ tay chỉ Sài Vô Cấu, Uất Trì Xảo đã chắp tay cười nói :

- Vị này là Lăng Ba Ngọc Nữ Sài cô nương cao thủ phái La Phù, tôi đã được biết. Còn vị thiếu niên bằng hữu này là ai?

Hạ Thiên Tường biết Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo cũng là một vị kỳ hiệp trong giới võ lâm, tính thích khôi hài ngạo thế, trong chốn giang hồ đã nổi danh là Thần Thâu lại nổi danh là Xảo Lượng bèn chắp tay cung kính vái một vái, thưa rằng :

- Tại hạ là Hạ Thiên Tường môn hạ phái Bắc Minh, gia sư là Hoàng Phủ Thần Bà...

Chàng nói chưa dứt lời, Uất Trì Xảo đã giơ tay với lấy bình rượu nho để trên bàn tu một hơi cạn hết, rồi vẫy tay cười :

- Sài cô nương là La Phù kỳ nữ, Hạ lão đệ là Bắc Minh cao đồ, hân hạnh, hân hạnh! Nhất là rượu nho của ngươi, càng ngày càng ngon quả thực bất tục!

Sài Vô Cấu và Hạ Thiên Tường thấy bộ dạng ông ta như vậy đều cố nín cười không được. Tái Hàn Khang cũng mỉm cười mắng :

- Lão ăn mày, đã bao nhiêu ngày chưa cho sâu rượu ăn hay sao mà trông bộ tịch thèm khát đến thế kia? Ngươi vừa nói: giang hồ đa sự, kiếp số... (...) , tại sao đang nói nửa chừng lại bỏ dở?

Uất Trì Xảo lườm Tái Hàn Khang một cái rồi kêu gầm lên :

- Đem rượu ra đây, đem rượu ra đây! Lão hoa tử chạy lên được đến Thiên Tâm bình của ngươi, đã khát cháy cả cuống họng, nếu không có rượu nhấp giọng, thì làm sao cho cái lưỡi nó mềm được.

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang lắc đầu cười, vào trong nhà lấy ra nửa bình rượu nho và một chén lớn, đặt trước mặt Uất Trì Xảo rồi nói :

- Có ông khách tồi như ngươi giáng lâm, quả thật Thiên Tâm bình của ta đã đến ngày kiếp số... (không rõ mất 1 câu)! Đây là nửa bình trần tửu cất đã mười năm, quý lắm! Bây giờ ngươi vừa đổ rượu cho những con sâu rượu trong bụng ngươi, vừa kể cho chúng ta nghe những gì ngươi được nghe thấy, tại sao trong chốn giang hồ tự nhiên lại sinh ra lắm chuyện?

Uất Trì Xảo bưng hồ rượu lên rót đầy một chén, cầm lên tay, đưa mắt nhìn ba người, rồi mỉm cười hỏi :

- Ba vị có biết ngày mười sáu tháng chạp năm nay, trên đỉnh chót Thiên Đô ở Hoàng Sơn có một thịnh hội của võ lâm, vô cùng nhiệt náo không?

Bọn Tái Hàn Khang nghe xong đều sửng sốt kinh ngạc, Sài Vô Cấu cất tiếng hỏi trước :

- Ai là chủ động đề xướng ra thịnh hội đó? Và mời những ai tham dự?

Uất Trì Xảo nâng chén rượu lên môi, tợp một cái hết nửa chén, giơ tay áo lên chùi mép, đăm đăm nhìn Sài Vô Cấu rồi cười nói :

- Lệnh sư tỷ là Băng Tâm thần ni, một trong ba nhân vật khởi xướng ra việc ấy. Còn hai vị nữa là Hoằng Pháp Chân Nhân Chưởng môn phái Võ Đang, và Thiết Quán đạo trưởng Chưởng môn phái Điểm Thương. Còn các nhân vật đối phương, được ước hẹn đến dự lễ hội hè.

Hạ Thiên Tường nghe đến đấy, biết ngay cuộc hội này tất có liên can đến việc có kẻ dùng Tử Hắc Tam Lăng độc thích ám toán mấy vị Chưởng môn bèn ngắt lời hỏi :

- Xin hỏi Uất Trì Xảo tiền bối, ba vị Chưởng môn nhân ba phái La Phù, Điểm Thương, Võ Đang có phải ước hẹn với Tri Phi Tử, Chưởng môn phái Côn Luân không ạ?

Uất Trì Xảo ngạc nhiên nhìn Hạ Thiên Tường chằm chặp rồi gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ lão đệ đoán đúng lắm! Bọn họ quả ước với Tri Phi Tử thật! Nhưng Tri Phi Tử khi nào dám lấy sức một phái chống lại ba phái nên hắn lại mời cả Huyền Huyền sư thái Chưởng môn phái Nga Mi, là bạn chí hữu của hắn, cùng với Băng Phách Thần Quân Thân Đồ Hợi, Chưởng môn phái Tuyết Sơn trợ trận. Ba vị thử nghĩ xem kỳ định là ngày mười sáu tháng chạp, đại hội cử hành trên đỉnh ngọn Thiên Đô Hoàng Sơn dự hội là sáu môn phái lớn trong tám đại môn phái võ lâm đương thời.

Ấy là chưa kể các nhân vật trong tam sơn ngũ nhạc nghe tin kéo đến chiêm ngưỡng nữa. Như thế có phải là một đại hội vô cùng sôi nổi khiếp quỷ kinh thần, mà từ thuở khai thiên phá thạch đến giờ, chưa từng thấy không?

Nói đến đấy ông chợt ngừng lại, sắc mặt lộ vẻ cẩn thận ngậm ngùi nói tiếp :

- Trong tám đại môn phái trừ những sự tranh giành, hiếu thắng không thể tránh được, ngoài ra hai phái La Phù, Điểm Thương vẫn có mối thù sâu xa từ trước, Kỳ Liên gần đây lại mới cấu kết với Điểm Thương thành một tử đảng. Nay lại thêm Thiên Đô đại hội Côn Luân, Nga Mi, Tuyết Sơn đã thành thù địch của ba phái La Phù, Điểm Thương, Võ Đang. Trong giới võ lâm từ nay chắc gió tanh mưa máu liên miên không lúc nào ngừng.

Nói đến đấy sắc mặt lại càng lộ vẻ đau thương ực một tiếng, nửa chén rượu còn lại đã dốc cả vào miệng, đoạn chỉ mặt Tái Hàn Khang cười liền mấy tiếng thật quái gở rồi nói :

- Những chuyện ta vừa nói chẳng phải giang hồ đa sự, kiếp số là gì? Một lão quái vật như ngươi đã mang tiếng là Đương Đại Thần Y đừng có lên mặt cao ngạo, cứ nằm khểnh trên Thiên Tâm bình, keo lận linh đan, giấu giếm tài nghệ nữa. Nên phải mau xuống núi mà giúp đời, chữa chạy cho bọn võ lâm sắp bị thương vong, may ra cũng cứu vãn được phần nào kiếp số.

Hạ Thiên Tường lẳng lặng ngồi nghe, nghe xong lại cười nói với Sài Vô Cấu :

- Đại hội Thiên Đô đã có Băng Tâm thần ni, thì Sài cô cô chắc thế nào cũng phải đến. Hay là chúng ta đi ngay bây giờ, dọc đường dò la tin tức xem có

https://thuviensach.vn

cái gì khả nghi, hoặc giả có phát hiện được đầu mối gì chăng, cũng chưa biết chừng!

Sài Vô Cấu mỉm cười gật đầu, Hạ Thiên Tường lại hỏi Tái Hàn Khang :

- Tái lão tiền bối có thể cùng đi với chúng cháu được không?

Tái Hàn Khang xua tay cười nói :

- Khi nào tới kỳ, ta sẽ đi thẳng đến Thiên Đô, xem cho rộng tầm con mắt. Nhưng ngay lúc này thì chưa thể cùng đi với Sài nữ hiệp và lão đệ được.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi tại sao, ông nói :

- Lão hoa tử nói cũng có lý, ta cũng muốn nhờ thuật làm thuốc của ta, thể theo lòng trời, vì các nhân vật võ lâm vãn hồi kiếp nạn. Vậy ta còn phải thu thập mấy món diệu dược hiếm có ngày thường không mấy khi dám đem dùng nhảm và luyện thêm một ít linh đan mang đi để phòng sẵn.

Hạ Thiên Tường nghe nói liền thò tay vào bọc lấy chiếc bình ngọc nhỏ trong còn một giọt chi dịch, đưa cho Tái Hàn Khang mỉm cười nói :

- Tái lão tiền bối, trong lọ này còn một giọt Thiên Niên Chi Dịch, lão tiền bối đem hòa vào bình linh đan, công hiệu chắc phải mạnh hơn.

Tái Hàn Khang cầm chiếc lọ ngọc trong tay, nhìn Hạ Thiên Tường nghiêm sắc mặt nói :

- Lão đệ không nên khẳng khái quá như vậy! Giọt Chi Dịch này, công hiệu có thể làm cho người chết sống lại, xương khô mọc thịt, nếu trong khi lão đệ hành hiệp giang hồ, chẳng may gặp tai bay vạ gió bất ngờ, mà có thứ linh dược này ở trong mình cũng đủ cứu được tính mạng.

Hạ Thiên Tường không đợi Tái Hàn Khang nói hết, đôi mày nhướng cao sắc mặt rạng rỡ, cất tiếng nói sang sảng :

- Hạ Thiên Tường nhờ được sư môn truyền dạy, ra chốn giang hồ du hiệp, chỉ nói thị phi, không cần nói đến họa phúc. Lão tiền bối xin cứ dùng giọt thuốc này điều hòa với linh đan, luyện thuốc để cứu thế, cũng có thể làm cho

https://thuviensach.vn

đức trạch từ bi của Nhất Bát thần tăng - người khảng khái tặng giọt linh dược này - phổ cập tới chúng sinh.

Uất Trì Xảo nghe xong, buông rơi chiếc chén lớn xuống mặt bàn đánh cạch một tiếng, giơ hai ngón tay lên nhìn Hạ Thiên Tường cười :

- Ha ha! Người ta có câu rằng: Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên (xưa nay chỉ trong bọn thiếu niên mới sản xuất được những vị anh hùng). Lão hoa tử bữa nay mới biết câu nói ấy thật không sai mấy. Hậu sinh khả úy thật! Hạ lão đệ tặng thuốc, lão quái vật luyện thuốc, ta xin ngồi bên quạt lò để chia sẻ với các ngươi một chút công đức!

Tái Hàn Khang phì cười nói :

- Lão hóa tử bao giờ cũng muốn chiếm phần hơn! Nhưng kỳ thực ngươi đâu có muốn quạt lò, chỉ là vì thấy hủ rượu của ta ngon quá, đi không dứt, nên mới tạo sự quạt lò cho đỡ ngượng chứ gì? Ta còn lạ gì nữa.

Uất Trì Xảo trợn tròn đôi mắt nhìn Tái Hàn Khang thét to :

- Tái lão quái vật, đừng khinh người! Lão hoa tử này đã quyết định lập một công đức rất lớn trên đại hội Hoàng Sơn Thiên Đô cho ngươi mở mắt ra mà coi!

Tái Hàn Khang nhếch mép cười hỏi :

- Mấy miếng võ nghệ quèn của ngươi và ta so với các nhân vật trong Bát đại môn phái, khác nào một trời một vực? Ta còn nhờ biết làm nghề thầy thuốc, chỉ đứng ngoài giữ việc cứu thương thì được chứ còn ngươi có tài gì, mà dám khoác lác?

Uất Trì Xảo hừ một tiếng rồi nói :

- Tái lão quái vật đừng vội tự phụ nghề làm thuốc của ngươi là cao minh hơn đời! Không tin thử coi việc làm của ta sau này xem có thắng hơn ngươi gấp trăm lần không? Cái việc giải độc, trị thương chỉ có thể chữa được khi nó đã phát ra, nhưng còn mưu hay chước giỏi ở trong bụng ta đây còn có thể ngăn ngừa không cho nó phát ra nữa cơ.

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang hơi tỏ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Tên ăn mày này khoác lác quá sức! Kỳ hạn người ta đã được định hẳn hoi rồi, ngươi làm thế nào ngăn cản được sáu vị Chưởng môn nhân sáu phái thôi đừng cử hành đại hội Thiên Đô Hoàng Sơn nữa?

Uất Trì Xảo đắc ý cười xằng sặc :

- Ta có bảo sẽ ngăn cản không cho họ cử hành đại hội Thiên Đô đâu? Nhưng ta có thể tìm cách làm cho một đại hội đầy vẻ chết chóc nguy hiểm này, thu hẹp họa hoạn, giảm bớt thương vong...

Tái Hàn Khang vẫn tỏ ý không tin, nhìn Uất Trì Xảo trừng trừng, rồi thủng thẳng hỏi :

- Nếu quả ngươi làm được đúng như lời nói, thì công đức cũng đã vô lượng lắm rồi! Diệu kế của ngươi thế nào, sao không nói toạc ra cho chúng ta nghe thử, xem có hợp lý không?

Uất Trì Xảo xua tay cười nói :

- Thiên cơ không nên tiết lộ, nếu không thì cái trò đùa của lão sẽ mất thiêng!

Sài Vô Cấu, Hạ Thiên Tường nghe hai vị võ lâm kỳ hiệp đối đáp với nhau bằng một giọng hài hước, cũng cảm thấy hứng thú. Khi thấy câu chuyện đã kết thúc, bèn cùng đứng lên cáo từ.

Tái Hàn Khang biết hai người ngoài việc phó hội ra, mỗi người đều còn vướng một tâm sự riêng, nên không tiện giữ, chỉ đinh ninh hẹn đến ngày đại hội sẽ gặp nhau ở Hoàng Sơn, rồi hai người từ biệt xuống núi.

Hạ Thiên Tường vừa ra khỏi Thiên Tâm bình, liền hỏi Sài Vô Cấu :

- Sài cô cô nhận thấy hành vi của phái Côn Luân bình nhật thế nào? Sao nghe giọng nói của Tái lão tiền bối thì hình như ông không tin rằng bọn họ có thể làm việc bậy được?

Sài Vô Cấu gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Chưởng môn nhân phái Côn Luân là Tri Phi Tử, xưa nay vẫn là người biết tự ước thúc, đạm bạc với danh lợi trong chốn giang hồ, ít gây ân oán!

Hạ Thiên Tường lại cau mày hỏi :

- Nếu Sài cô cô và Tái lão tiền bối đều cùng một ý nghĩ như thế thì sao hôm ở trong núi Chung Nam, tôi thấy hai đệ tử phái Côn Luân đi hái thuốc môn ám khí Thiên Kinh độc thích của họ dùng, độc lực và hình thức giống hệt như mấy mũi ám khí của gian phi dùng ám toán hai vị Chưởng môn ở trong tử cốc?

Sài Vô Cấu nghe nói, liền bảo Hạ Thiên Tường thuật lại câu chuyện gặp gỡ đó cho nghe. Nghe xong nàng cau mày ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Nếu lão đệ đã trông thấy hai mũi châm độc đó giống hệt như nhau, thì rất có thể phái Côn Luân chỉ có cái bề ngoài đạm bạc, mà kỳ thực bên trong vẫn có hùng chí định ngấm ngầm tiêu diệt thế lực của các phái khác, hòng làm bá chủ võ lâm, cũng chưa biết chừng! Nếu không thì sư tỷ tôi và Chưởng môn hai phái Võ Đang, Điểm Thương trước khi tìm được bằng cớ xác thực, khi nào lại đột nhiên mời Tri Phi Tử đến Thiên Đô phó hội? Khi không sinh chuyện làm chi?

Hạ Thiên Tường nói :

- Ít nhất ta cũng có một bằng chứng xác thực là hai đệ tử phái Côn Luân là Triệu Ngọc và Phan Sa đã dùng mũi châm Thiên Kinh độc thích, hình thức, màu sắc giống hệt mũi kim châm Từ Hắc Tam Lăng độc thích, để giết con rắn Tuyết Giáp Kê Quan ở núi Chung Nam. Chỉ trừ khi họ tìm được bằng cớ gì phản chứng lại vụ ám sát mấy nhân vật trọng yếu của ba phái Điểm Thương, La Phù, Võ Đang, không thì khó lòng gỡ được tội danh.

Đứng về phương diện niên tuế, thứ bậc và kinh nghiệm thì Sài Vô Cấu so với Hạ Thiên Tường còn hơn một bậc, tất nhiên nàng còn hiểu biết hơn Hạ Thiên Tường nhiều, nàng nhận thấy vụ nghi án này nếu quả do phái Côn Luân chủ động, thời ba phái Điểm Thương, La Phù, Võ Đang cất quân hỏi tội, tự nhiên là danh chính ngôn thuận, cờ trống đường hoàng. Bằng ngược

https://thuviensach.vn

lại thì phái Côn Luân hàm oan bất phục, Nga Mi và Tuyết Sơn trượng nghĩa giúp Côn Luân, như vậy lại thành một cuộc hỗn chiến, không những làm cho ngọn Thiên Đô trên Hoàng Sơn biến thành một trường thảm sát, trời sầu, đất thảm, mây ám, trăng mờ, mà rồi còn di họa cho giới võ lâm, không biết bao giờ hết?

Vì thế nên nàng nghĩ từ nay đến mười sáu tháng chạp, thời gian còn những ba tháng, ta có thể ung dung du lâm các nơi thắng cảnh, dọc đường may ra tìm được đầu mối gì có thể rửa sạch được mối hiềm nghi cho phái Côn Luân khôi phục lại danh dự cho họ, và cứu vãn được một trường hạo kiếp cho võ lâm, thì chẳng cũng hay lắm sao?

Hạ Thiên Tường cũng đồng một ý. Từ đấy hai người vừa ngao du thưởng ngoạn phong cảnh, vừa để ý xem có gặp gỡ gì lạ không. Nhưng rồi rốt cục vẫn chẳng tìm được gì hơn.

Hai người từ Thiểm sang Dự, lại sang An Huy. Mãi khi đến địa giới Thiểm Tây, vào tới Phục Ngưu sơn tỉnh Hà Nam, đi lần mò khắp các nơi hang cùng, vực thẳm mấy ngày, mới gặp sự lạ.

Trước mặt họ là núi cao chót vót, Sài Vô Cấu nhân ghét mấy nơi động huyệt đã đi qua, bẩn thỉu hôi hám, bèn cùng Hạ Thiên Tường leo lên sườn núi, ngồi dưới gốc một cây cổ thụ hành công thổ nạp để chờ sáng.

Hai người hành công một lượt vừa xong, lúc này mảnh trăng thượng huyền mùng tám vằng vặc giữa trời. Hạ Thiên Tường tinh thần khoái sảng mở mắt nhìn Sài Vô Cấu mỉm cười, vừa định cất tiếng nói, chợt thấy cách đấy vài chục trượng về phía Tây bắc, dưới chân một ngọn núi cao khác, có một đám hình như ngọn đèn, ánh lửa xanh lè, bay lên không chừng hai trượng, nhưng chỉ nhấp nháy một lúc rồi vụt tắt ngấm, không trông thấy gì nữa.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi Sài Vô Cấu :

- Sài cô cô có biết đốm lửa đó là cái gì không? Có phải ám hiệu của các nhân vật giang hồ, hay là chất lân tinh do những bộ khô cốt trong khe núi phát ra?

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu vừa toan trả lời, chợt lại thấy một ngọn lửa nữa cũng từ dưới chân núi đó phóng lên không trung. Hai người không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi rình. Tất cả lần lượt bay lên tới chín đốm lửa rồi thôi không thấy gì nữa.

Hạ Thiên Tường lúc này không cần hỏi cũng biết ngay đó là do bọn nhân vật giang hồ phóng ra, quả nhiên Sài Vô Cấu ghé vào tai chàng, nói khẽ :

- Đây là ám khí rất độc của phái Kỳ Liên vẫn dùng, và cũng là ám hiệu của bọn họ gọi nhau trong đêm tối, tên là Cửu U Lân Hỏa, còn con số ám khí phóng ra nhiều hay ít là đại biểu cho địa vị cao hay thấp, thấp nhất là ba đốm, cao nhất là chín đốm.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Vừa rồi tất cả phóng lên chín đốm, chẳng lẽ Chưởng môn phái Kỳ Liên là Thích Đại Chiêu lại ở dưới chân ngọn núi kia làm gì?

Sài Vô Cấu gật đầu nói nhỏ :

- Thích Đại Chiêu đang dùng ám hiệu triệu tập đệ tử trong phái, không biết họ định tập hợp bí mật gì ở đây?

Nói đến đấy chợt ngừng một lát, như vừa nhớ tới chuyện gì rồi lại tiếp :

- Kỳ đại hội Thiên Đô Hoàng Sơn này, chỉ có sáu phái, trong số đó không có Kỳ Liên, Thiếu Lâm, dẫu Thích Đại Chiêu có muốn đến xem, cũng không cần phải đi sớm thế? Không hiểu tại sao hắn xuất lĩnh đệ tử Kỳ Liên xa xôi như thế đến tụ họp ở Phục Ngưu sơn này là có ý gì? Nghĩ cũng lạ thật!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Bọn họ đã tụ họp ở dưới chân ngọn núi kia, thì chúng ta việc gì phải nghĩ ngợi suy đoán cho thêm mệt? Chi bằng lên ngay đầu đó, dò xét xem sao, có phải đỡ tốn bao nhiêu tâm trí?

Vừa dứt lời đã đứng lên toan đi, Sài Vô Cấu vội ngăn lại nói :

https://thuviensach.vn

- Thích Đại Chiêu triệu tập môn hạ mà phóng ám khí cao như thế, đủ thấy nhân số của họ cao thủ rất đông, và không ở gần đây. Nếu ta ra mặt ngay bây giờ, lỡ chạm trán họ, thì hỏng bét mọi việc.

Hạ Thiên Tường lại ngồi xuống, cười nói khẽ :

- Ý Sài cô cô muốn để họ tề tụ đông đủ rồi mới lẻn đến dò xét chăng?

Sài Vô Cấu ngẩng lên trời trông sao, rồi gật đầu :

- Bây giờ vừa qua canh hai, chúng ta đợi đến canh ba sẽ đi cũng không muộn.

Nàng chỉ tay về phía Tây bắc nói tiếp :

- Đã có hồi âm kia rồi! Người này cũng là một nhân vật cao cấp trong Kỳ Liên!

Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn theo, quả thấy từ phía xa xa, trong đêm tối có bảy đốm lửa xanh lần lượt phóng lên không, rồi lại theo chiều gió bay tản đi, rồi tắt ngắm.

Tiếp theo đó, các phương khác cũng có những đốm lửa nổi lên hưởng ứng nơi thì sáu đốm, nơi thì bảy không nhất định. Tuy nhiên không thấy nơi nào dưới sáu đốm cả.

Sài Vô Cấu giật mình, lầm bầm nói khẽ :

- Toàn là cao thủ phái Kỳ Liên, có lẽ họ đem cả sào huyệt đến đây chắc? Lạ thật!

Hạ Thiên Tường nghĩ bụng: càng nhiều cao thủ càng hay, đêm nay tình cờ mình được xem một trận tranh đấu vô cùng sôi nổi và đẹp mắt, thật là may mắn!

Sài Vô Cấu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bọn cao thủ đến đã đông, độ chừng thổi chín nồi cơm, ta có thể lẻn đến xem được. Ta biết lão đệ có tính cao ngạo, quật cường, mà Sài Vô Cấu này

https://thuviensach.vn

từ bé đến giờ cũng không biết nhường nhịn. Nhưng đêm nay có một nguyên tắc cần phải nhận định, và hai việc trọng yếu, cần phải chú ý.

Hạ Thiên Tường thấy Sài Vô Cấu nói có vẻ trịnh trọng, bất giác cười thầm, khẽ hỏi :

- Sài cô cô, những nguyên tắc và việc trọng yếu đó là gì? Sao cô cô không nói rõ ra? Nếu nói có lý, Hạ Thiên Tường này xin theo ngay!

Sài Vô Cấu đối với anh chàng thiếu niên tính tình kiêu ngạo, giảo hoạt này quả lắm lúc cũng cảm thấy nhức đầu, liền đưa mắt nhìn chàng cau mày đáp :

- Vì ta nhận thấy Kỳ Liên phái có bao nhiêu tay cao thủ xuất loại bạt tụy, đều tụ họp ở đây cả, dụng ý của họ quả thật đáng nghi! Vì vậy nên đêm nay chúng ta phải nhận định lấy một nguyên tắc: là chỉ cần thám thính chuyện bí mật, hơn là khoe tài tranh đấu!

Hạ Thiên Tường gật đầu cười, nhận là nàng nói có lý, Sài Vô Cấu lại nói tiếp :

- Nhưng đối phương đã tụ tập toàn những tài ba lỗi lạc, ngộ lỡ chúng ta để lộ tung tích cho họ trông thấy, tất nhiên không tránh được sự giao thủ, chừng đó ta sẽ phải chú ý tới hai điểm quan trọng.

Hạ Thiên Tường nghe nói đến hai chữ “giao thủ” cặp mắt chợt sáng hẳn lên, lắng tai nghe Sài Vô Cấu nói tiếp :

- Điểm thứ nhất như ta vừa nói, đó là môn ám khí riêng của phái Kỳ Liên, mỗi người trong phái họ đều có giắt trong mình. Loại ám khí này rất độc, nhúng nước không tắt, hễ chạm vào người là bị cháy da phỏng thịt, chất độc thấm vào cơ thể, không sao chữa được nữa.

Hạ Thiên Tường gật đầu, Sài Vô Cấu lại nói tiếp :

- Còn điểm thứ hai là cây gậy sắt Cửu Bằng Triển Dực Cương Quải của Chưởng môn nhân phái Kỳ Liên vẫn dùng, cây gậy này nặng trên một trăm năm mươi cân. Thích Đại Chiêu không những đã sáng chế ra phép Phi Bằng quải pháp chuyên phá bình nhân của đối phương, và có thể điểm được một

https://thuviensach.vn

trăm linh tám đường đại huyệt, lại được trời phú cho sức khỏe như thiên thần, dũng mãnh vô định, tài nghệ của hắn kể ra thực đáng đứng đầu tám vị Chưởng môn trong tám phái.

Hạ Thiên Tường cũng biết rõ bốn chữ Lăng Ba Tiên Tử danh tiếng lừng lẫy trong giới võ lâm, nàng đã luyện được chín thành hỏa hầu môn Ban Thiền chưởng lực là một môn tuyệt nghệ của phái La Phù. Võ học của nàng so với mình chỉ có phần hơn, không có phần kém, vậy mà đối với chiếc gậy sắt của Thích Đại Chiêu và môn ám khí của phái Kỳ Liên, nàng còn tỏ ra dè dặt kiêng nể, ân cần dặn mình phải hết sức chú ý. Vậy mình cũng không nên kiêu cường mà phải họa và làm mất cả uy phong của sư môn.

Sài Vô Cấu ngẩng mặt lên trông trăng, thấy đã tới canh ba, liền toan ra hiệu cho Hạ Thiên Tường cùng đi dọ thám xem phái Kỳ Liên hội họp để làm gì, thốt nhiên lại nghe thấy trong đáy thiên cốc phía Đông nam cách đáy chừng mươi trượng có mấy tiếng lanh canh như tiếng gõ vào thanh kiếm văng vẳng đưa lại.

Mấy tiếng gõ kiếm đó không làm cho người ta chú ý lắm, nhưng riêng với Sài Vô Cấu, thì hình như lại có một uy lực rất mạnh, làm cho nàng thốt nhiên rùng mình.

Thì ra Sài Vô Cấu không những đã nghe ra tiếng gõ kiếm của đệ tam kiếm Tư Đồ Úy, lại còn nhận ra mấy tiếng đó chính là ám hiệu của hai bên khi còn tình ái mặn nồng vẫn dùng để hẹn hò nhau nữa.

Hạ Thiên Tường đâu có hiểu rõ những sự huyền diệu ở bên trong, chỉ thấy nàng ngẩng mặt trông trời, sắp sửa định đứng lên, rồi thốt nhiên lại thấy nàng ngồi ngây người ra không động, thì ngạc nhiên giục :

- Sài cô cô, nhân vật Kỳ Liên đã đến đông đủ, mà bây giờ cũng đã tới canh ba rồi, ta không đi ngay, còn chờ gì nữa?

Sài Vô Cấu mới chợt tỉnh cơn mơ mộng, bất giác đỏ mặt, ngượng nghịu cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ta có một người quen cũ, đột nhiên cũng thấy xuất hiện ở đây, và vừa ra ám hiệu hẹn gặp...

- Sài cô cô cứ việc đi đến chỗ hẹn đi. Tôi sẽ đợi cô cô ở mé trái chân ngọn núi cao đằng kia, và cam đoan không làm chuyện gì lỗ mãng để chuốc tai họa vào mình, và làm hỏng việc lớn. Cô cô đừng sợ.

Sài Vô Cấu gật đầu nói :

- Nếu vậy thì được, ngươi đi về phía Tây bắc, ta đi về phía Đông nam. Hai bên xong việc rồi sẽ chờ nhau ở đó.

Hạ Thiên Tường đang nóng lòng sốt ruột, bèn lập tức đứng lên phơi phới bay đi, bên tai còn nghe văng vẳng mấy câu dặn dò của Sài Vô Cấu :

- Đừng có quên cây gậy sắt của Thích Đại Chiêu và môn ám khí Cửu U Lân Hỏa.

Hạ Thiên Tường nhàn hạ đã lâu, mấy khi vớ được một cuộc vui hiếm có như vậy. Nên chàng cao hứng vô cùng, chẳng buồn để ý đến Sài Vô Cấu tại sao bỗng dưng lại đổi ý, và ai đã hẹn ước với nàng? Mãi tới khi chàng đã đi xa được chừng mười trượng, mới chợt nghĩ ra, vội quay đầu nhìn lại, thì đã không thấy bóng nàng đâu cả.

Hạ Thiên Tường tuy cũng hỏi là sao mình không hỏi Sài Vô Cấu xem nàng có việc gì cần đến nỗi phải bỏ qua một chuyện quan trọng như thế. Nhưng chàng tuyệt không hề ngờ rằng nàng đi tìm Tư Đồ Úy, bèn cứ thản nhiên tìm đến chỗ phái Kỳ Liên hội họp.

Vừa đến chân núi, Hạ Thiên Tường nhớ lời dặn của Sài Vô Cấu không dám lỗ mãng sấn vào, trước hết hãy dừng lại xem xét tình thế xung quanh. Tự nghĩ sao mình không leo lên sườn núi, lợi dụng những sợi dây mây bám chặt trên vách đá mà leo xuống may ra có thể tránh được sự chú ý của đối phương.

Nghĩ vậy, chàng bèn rón rén vòng sang bên cạnh, rồi vận đề chân khí nhảy phắt lên lưng chừng núi. Sau đó chàng mới tìm đến chỗ chín mũi Cửu U Lân

https://thuviensach.vn

Hỏa của đối phương vừa phóng lên ban nãy, lần theo những sợi dây mây bền chắc, từ từ tuột xuống.

Hạ Thiên Tường cũng biết bám vào dây mây mà leo, không phải không có tiếng động, nhưng may được cái trời lúc đó bóng trăng bị che khuất, thỉnh thoảng lại được một cơn gió rừng ào ào cuốn tới, làm cho cây cối cành lá xào xạc khua ran. Nên cứ mỗi lần có cơn gió mạnh, Hạ Thiên Tường lợi dụng những tiếng động của cây cối, tuột xuống thêm được vài bước.

Phương pháp đó quả tạm thời che mắt được bốn năm tên cao thủ phái Kỳ Liên ở dưới chân núi. Hạ Thiên Tường rón rén bò xuống còn cách mặt đất chừng gần mười trượng. Nhờ mục lực tinh tường, chàng nhận rõ một bọn bốn năm người, đang nghểnh cổ nhìn về phía Tây nam, có vẻ như đang chờ đợi.

Hai bên cách nhau chỉ còn ngần ấy đường tắt, nếu lại bò xuống mỏm đá nhô lên, vừa cỡ người đứng, bên ngoài dây mây rườm rà che kín, chính là một chỗ núp rất tốt. Chỉ tiếc vì trên dưới cách nhau hơi xa quá, tiếng nói tuy có thể nghe được bập bõm, nhưng nếu mặt trăng bị che khuất, thì cảnh tượng bên dưới chỉ còn trông thấy lờ mờ.

Không bao lâu, mặt trăng đã rời khỏi đám mây, tức thì toàn thể ngọn núi cảnh vật lại bao trùm một ánh sáng dìu dịu man mát. Lúc này Hạ Thiên Tường mới trông rõ mặt bốn người ngồi dưới chân núi. Trừ một ông già tinh thần quắc thước, vóc dáng cao lớn, trên trán lồi ra chín cục thịt, tay cầm một cây gậy sắt vừa thô vừa nặng, hình thù rất lạ, khiến chàng vừa thoạt trông đã đoán ngay ra ông già này chính là Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu, Chưởng môn phái Kỳ Liên, danh tiếng vang lừng thiên hạ. Còn ba người kia, chàng không biết là ai cả.

Trong số ba người lạ mặt đó có hai người đàn ông, một người đàn bà. Người đàn bà đã cao tuổi, đầu tóc bạc phơ phơ, một người đàn ông tuổi trạc gần năm mươi, miệng rộng, râu quai nón, mắt lớn, mũi sư tử, lại thêm bộ mặt xanh lè dài như mặt ngựa, hình dạng trông thật đáng sợ, còn một người nữa mình mặc áo bào đỏ, tay cầm bút sắt, thần sắc quỷ quyệt, vẻ mặt hớn hở.

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu đưa mắt nhìn về phía Tây nam, rồi ngoảnh lại lạnh lùng nói với hai người đàn ông ngồi bên cạnh :

- Đông tam đệ và Ngô tứ đệ, ta dùng ám hiệu Cửu U Lân Hỏa triệu tập người hội họp. Cận Lưu Hương có thể nói là vì bận việc không đến, chớ còn Tiêu ngũ đệ thì vì cớ gì mà bây giờ vẫn chưa thấy?

Hạ Thiên Tường nghe họ gọi nhau, mới hoàn nhiên tỉnh ngộ biết rằng ông già mặt xanh râu quai nón kia là Thiết Diện Quỷ Vương Đông Cư, còn người mặc áo đỏ cầm bút tức là Âm Ty Tiếu Phân Ngô Vinh, hai người này đồng mưu với Cận Lưu Hương, chặt gãy chân phải của Xung Vân Gia Kỳ phái Nga Mi, nên Nga Mi đệ tử đang đi tìm để báo thù. Còn người đàn bà tóc bạc kia là ai? Không lẽ lại là Bạch Đầu La Sát Tam Cô, sư tỷ của Thích Đại Chiêu người mà mười mấy năm nay đã bế quan tĩnh tu trong băng động trên ngọn Sơn Tuyết núi Kỳ Liên, không hỏi gì đến chuyện đời chăng?

Lúc này Đông Cư và Ngô Vinh nghe Thích Đại Chiêu hỏi có vẻ giận dữ, đều cau mày lại chưa kịp trả lời. Người đàn bà tóc bạc đảo nhanh đôi mắt, phóng ra những tia sáng lạnh lẽo ghê hồn, nhìn khắp bốn phía một lượt rồi thủng thẳng đáp :

- Chưởng môn nhân đừng vội sốt ruột. Lạt Thủ Tang Môn Tiêu ngũ đệ xưa nay làm việc gì cũng cẩn thận, hẳn đến muộn, tất có nguyên cớ gì đây!

Thích Đại Chiêu đối với người đàn bà tóc bạc hình như có vẻ kính nể, nghe bà ta nói thế thì cung kính mỉm cười đáp :

- Bào sư tỷ...

Vừa nói đến đây, chợt nghe Ngô Vinh cười nói :

- Xin Chưởng môn nhân coi kìa, chẳng phải ám hiệu của Tiêu ngũ đệ phóng ra là gì kia?

Thích Đại Chiêu ngẩng đầu trông lên, quả thấy về phía Tây nam có bảy đốm Cửu U Lân Hỏa phóng lên trên không, chỉ nháy mắt đã tan biến.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghe Thích Đại Chiêu gọi người đàn bà là Bào sư tỷ, mới biết mình đoán không sai. Bất giác chàng cảm thấy kinh dị, tự nghĩ ngày đại hội Thiên Đô chỉ có sáu phái tham dự, còn hai phái Kỳ Liên và Thiếu Lâm không liên can gì tới, cho dù họ có muốn đi xem, cũng không khi nào lại đem tất cả bọn cao thủ trong phái vượt hàng ngàn dặm, lặn lội tới đây dụng ý để làm gì?

Hạ Thiên Tường còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, chợt một bóng người từ phía Tây nam, vùn vụt chạy đến, nhanh như một luồng điện.

Đó là một người đàn ông vừa cao vừa gầy, lông mày chữ bát, mắt gà chọi, mặt lừa, môi dày, mình mặc áo dài màu nguyệt bạch. Mái tóc rẽ ra hai bên, tết lại thành bím, trên bím tóc còn đeo lủng lẳng một quan tiền giấy, bị gió thổi tạt về phía sau, phát ra những tiếng xoàng xoạc, bộ dạng y hệt như vị tang môn điếu khách, mà người đời thường truyền thuyết.

Thích Đại Chiêu vừa trông thấy, đã sẵn giọng hỏi :

- Tiêu ngũ đệ bận việc gì mà bây giờ mới đến?

Người mới tới khom lưng thi lễ, rồi cười hềnh hệch mấy tiếng, nghe thật quái gở, nói :

- Khải bẩm Chưởng môn nhân, Tiêu Càn đã tìm được một cái xác Kim Bằng, ở trong tòa cổ động núi Phục Ngưu.

Thích Đại Chiêu lập tức nguôi giận, vui vẻ nói :

- Thật à? Vậy lão đệ có trông thấy cái vật chúng ta đang cần, ở bên trái cái xác Kim Bằng không?

Tiêu Càn cười một cách đắc ý, nói :

- Tiểu đệ chính vì phải kiếm vật đó, nên mới đến họp chậm! Chỉ tiếc rằng có lẽ vì tại khí hậu hoặc vì đất xấu nên so với thứ sản xuất ở Côn Luân, có thể không linh diệu bằng.

Nói xong thò tay vào bọc, như định lấy ra vật gì, Bào Tam Cô thốt nhiên xua tay gằn giọng nói :

https://thuviensach.vn

- Mé bên trái núi có người lạ, Tiêu ngũ đệ chớ có tiết lộ.

Hạ Thiên Tường đang chú hết tinh thần chờ xem Tiêu Càn lấy vật gì trong bọc ra, chợt nghe Bào Tam Cô nói vậy, bất giác giật mình, biết rằng hình tích của mình đã bị lộ.

Thích Đại Chiêu còn kinh sợ hơn Hạ Thiên Tường, hắn giận dữ thét lên một tiếng, rồi cùng bọn Đông Cư, Ngô Vinh, Tiêu Càn tám cánh tay cùng vung lên mỗi người cầm hai đốm Cửu U Lân Hỏa, nhắm những bóng tối trên vách núi và đám cây cối um tùm xung quanh ném tới.

Chu vi dưới chân núi địa thế rộng, mấy nhân vật phái Kỳ Liên vì không trông thấy gian tế nấp ở đâu, nên chỉ nhắm mắt ném bừa. May sao không đốm nào trúng phải mình Hạ Thiên Tường.

Tuy nhiên mấy đốm lửa đó uy lực thật khủng khiếp, rơi vào cỏ thì cỏ cháy, rơi vào cây thì cây cháy, thậm chí có đốm rơi vào vách đá, làm cho đá lở ra rơi rào rào xuống khe. Hạ Thiên Tường thấy thế, lạnh toát cả người, đôi lông mày chợt cau rúm lại.

Thích Đại Chiêu thấy ném tới bấy nhiêu đốm Cửu U Lân Hỏa lên, làm chuyển động cả cây cối, mà vẫn không thấy đối phương hiện thân, bất giác tỏ vẻ nghi ngờ, đưa mắt nhìn Bào Tam Cô.

Bào Tam Cô cười khẩy mấy tiếng, giơ tay chỉ về phía sau Thích Đại Chiêu. Thì ra chỗ vách núi Hạ Thiên Tường nấp, có một lỗ hổng, lúc này bóng trăng từ lỗ hổng đó chiếu ra ngoài, chênh chếch soi xuống dưới, nên cả cái thân hình Hạ Thiên Tường nấp ở trong đám dây mây đều bị ánh trăng hắt xuống phía sau lưng Thích Đại Chiêu.

Thích Đại Chiêu quay lại trông thấy thế, bất giác xếch ngược đôi mày, cười một hồi dài như người điên, Hạ Thiên Tường biết không thể trốn được nữa, bèn đành liều dùng ngón Phi Ưng Quắc Thỏ, đứng trên vách núi sẽ ấn bàn chân xuống, chuyển thành ngón Nhạn Lạc Sa Đinh phơi phới bay xuống.

Hạ Thiên Tường vừa đứng xuống đất, lập tức ba nhân vật phái Kỳ Liên là Đông Cư, Tiêu Càn, và Ngô Vinh chia ra đứng làm ba góc, vây Hạ Thiên

https://thuviensach.vn

Tường vào giữa, người nào cũng ngưng tụ thần công, chỉ chờ lệnh là hạ thủ.

Hạ Thiên Tường đã nhận rõ tình thế lúc này thật vô cùng nguy hiểm. Trong bọn năm người, nếu cứ lấy một chọi một thì sức mình may ra cũng chỉ gắng gượng cầm cự nổi với bọn Đông, Ngô và Tiêu mà thôi, tuyệt nhiên không phải là đối thủ của vị Chưởng môn và lão bà tóc bạc kia được.

Vả lại hành tung của họ hết sức bí ẩn, hình như đang mưu đồ một sự gì ghê gớm, thốt nhiên bị mình bắt gặp, tất không khi nào họ chịu buông tha.

Trong bụng tuy biết là nguy, nhưng chợt nhớ lời ân sư ngày thường vẫn căn dặn: “Lúc yên thời chớ có lười, lúc nguy thời đừng có nản”. Chàng bèn cố lấy dáng điệu bình tĩnh, hướng vào Thích Đại Chiêu và Bào Tam Cô vòng tay thi lễ, nói bằng một giọng rắn rõi :

- Võ lâm mạt học là Hạ Thiên Tường tham kiến Thích lão tiền bối, và xin đừng lầm...

Nói chưa dứt lời Thích Đại Chiêu đã cầm cây gậy sắt gõ vào đá chan chát mấy tiếng, tia lửa lóe lên, thái độ lạnh lùng, lắc đầu nói :

- Núp vào xó tối, dò thám bí mật của người khác là một điều tối kỵ trong giới võ lâm, ngươi không cần phải giải thích, ta cũng không cần phải chất vấn!

Nói đến đây, thốt nhiên đôi mắt to như mắt trâu quắc lên những tia sáng hung dữ, gọi to :

- Ba vị lão đệ còn chưa phóng Cửu U Lân Hỏa ra siêu độ cho vị Hạ bằng hữu đây sớm về tiên cảnh, còn chờ gì nữa?

Đông Cư, Ngô Vinh, Tiêu Càn đều đồng thanh hừ một tiếng, mỗi người búng ra ba đóa Cửu U Lân Hỏa theo hình chữ phẩm đóa trước, đóa sau từ từ bay về phía Hạ Thiên Tường.

Chín đóa lân hỏa ấy, chỉ cần trúng phải một đóa, Hạ Thiên Tường cũng đủ cháy thành than, huống hồ chín đóa do ba phương hợp lại, thì dù có tránh được phía này, cũng trúng phía khác.

https://thuviensach.vn

Cho nên cái đòn quỷ quyệt bá đạo ấy, phái Kỳ Liên gọi là Tam Tài Cửu U Thôi Mệnh Hỏa mặc dầu đối phương anh hùng đến bậc nào, một khi đã bị nhân vật phái Kỳ Liên chiếm thế tam tài vây vào chính giữa, thời thật là vạn tử nhất sinh, khó lòng thoát chết.

Nhưng Hạ Thiên Tường đã thông minh lại lớn mật, luôn luôn gặp sự may mắn, vừa nghe Thích Đại Chiêu không cho mình giải thích, giở mặt ra lệnh tấn công liền. Chàng bèn lấy hai món dị bảo của vũ lâm giật trong túi ra, tay phải cầm chiếc Hồng Văn Thu Ty Võng của Hoa Như Tuyết tặng, tay trái cầm quả Càn Thiên Tích Lịch của ân sư Hoàng Phủ Thúy, đã khét tiếng trong đám giang hồ từ lâu.

Cửu U Lân Hỏa do ba phía đông, tây, nam vừa phóng ra, Hạ Thiên Tường thân thể nhanh như một luồng điện xoay đi một vòng tròn, rồi thi triển ngón Toàn Phong Vũ Điệp, tung ra một đám mây đỏ, quơ hết chín đốm lân hỏa vào trong.

Sự biến hóa nhanh như chớp đó quả ra ngoài ý liệu của mấy nhân vật chúa trùm phái Kỳ Liên. Làm cho Thích Đại Chiêu xách ngược đôi mày sâu róm, trừng mắt nhìn cái lưới nhện đỏ trong tay Hạ Thiên Tường, lúc này vẫn còn sót một hai đốm lân hỏa đang nhấp nháy bên trong, nhưng cũng sắp tắt. Lão kinh ngạc hỏi Hạ Thiên Tường :

- Ngươi là đồ đệ của Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh phải không?

Hạ Thiên Tường mới thí nghiệm chiếc lưới nhện đỏ lần đầu tiên, không ngờ thấy nó linh hiệu đến thế, bất giác mừng, khi nghe Thích Đại Chiêu hỏi, chàng vừa toan trả lời, chợt lại thấy Bào Tam Cô nói với Thích Đại Chiêu, bằng một giọng cực kỳ am hiểu :

- Chưởng môn nhân, mưu kế của chúng ta không nên để người ngoài này nghe thấy, truyền khắp giang hồ lại sinh lắm chuyện rắc rối! Vậy nên mặc dầu hắn là đồ đệ của Trọng Tôn Thánh ta cũng phải trừ đi! Hồng Vân Thủ Ty Võng tuy khắc chế được Cửu U Lân Hỏa, nhưng chống sao nổi cây gậy Cửu Bằng Triển Dực Cương Quải của sư đệ?

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu nghe sư tỷ nhắc, liền cười lên mấy tiếng gian ác, thân hình nhẹ như mây, nhanh như chớp, tiến tới gần Hạ Thiên Tường, chiếc gậy sắt trong tay vung lên, kèm theo một luồng kình phong cực kỳ mãnh liệt, nhắm đầu Hạ Thiên Tường giáng xuống.

Thích Đại Chiêu thân danh đứng đầu một phái, nhất thân tuyệt nghệ đã tới bậc nhập thánh siêu phàm, lại thêm cố ý giết kỳ được Hạ Thiên Tường để diệt khẩu, nên gậy đầu tiên, hắn đã dùng chiêu tuyệt học Triển Dực Thùy Vân trong phép Phi Bằng quải pháp do hắn sáng tạo, sức không những có thể khai sơn phá thạch, uy mãnh vô cùng, trong đó lại còn có nhiều lối biến hóa huyền diệu, không ai có thể lường được.

Hạ Thiên Tường đã gờm về cái tiếng Chưởng môn của đối phương đã được Sài Vô Cấu đinh ninh căn dặn, nên không dám khinh thường, chỉ dùng lối tả hữu hồi hoàn tránh đi ba vòng, rồi sau đó mới dùng lối hoán vị di hình, chỉ trong nháy mắt đã lùi xa tới tám thước, tránh thoát luồng kình phong mãnh kiệt của đối phương.

Cây gậy của Thích Đại Chiêu đi chỉ còn cách đầu Hạ Thiên Tường có hơn một thước, chợt thấy đối phương dùng thân pháp bộ pháp cực kỳ nhanh nhẹ linh diệu, đã tránh ra ngoài tới bảy tám thước thì sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, rút gậy về cầm ngang trên tay sửng sốt nhìn trừng vào mặt Hạ Thiên Tường.

Bào Tam Cô, người có một thần thái âm hiểm lạnh lẽo, đứng trong bóng tối trên vách núi, tựa hồ cũng có vẻ kinh dị, khe khẽ nói với Thích Đại Chiêu :

- Đấy là thân pháp Thiên Long Chuyển của Hoàng Phủ Thúy. Thằng bé này vừa biết phép Thiên Long Chuyển, lại có cả cái lưới nhện đỏ, vậy thì nó là...

Hạ Thiên Tường nghe Bào Tam Cô nói thế, liền xếch ngược lông mày, ngắt lời :

- Bào Tam Cô, mặc dầu ta là môn hạ Bắc Minh, hay là đồ đệ Trọng Tôn Thánh, hoặc giả ta chỉ là một kẻ phàm phu tục tử trong đám giang hồ, bọn Kỳ Liên các ngươi không nên ỷ thế đông người hiếp kẻ cô thế, và lấy địa vị cao quý của một Chưởng môn nhân cầm gậy đánh bừa vào người ta như thế!

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu bị Hạ Thiên Tường nói cho một hồi, bất giác đỏ mặt tía tai, không biết trả lời thế nào, Bào Tam Cô hừ một tiếng rồi nói :

- Nếu là bình thường, thì không khi nào chúng ta lại đối đãi với ngươi như vậy! Nhưng đêm nay ngươi dám lẻn đến đây, dò thám sự bí mật quan trọng của bổn phái, không thể lấy cảm tình mà dung thứ được.

Hạ Thiên Tường không đợi đối phương nói hết, giận dữ quát to :

- Ta bất quá đi ngang qua đây, tình cờ nghe lọt câu chuyện Tiêu Càn tìm thấy di cốt Kim Bằng ở trong cổ động núi Phục Ngưu, thì có gì lạ! Kim Bằng tuy là một giống linh cầm hiếm có, nhưng đã gọi là di cốt thì chẳng qua chỉ là một cái xác chim, có giá trị gì mà cũng gọi là việc bí mật quan trọng?

Thích Đại Chiêu thấy chàng nói vậy, biết là việc bí mật của mình chưa bị tiết lộ, bèn quay lại nói khẽ với Bào Tam Cô :

- Chúng ta phải đối xử với thằng ranh con họ Hạ này thế nào bây giờ? Nên tha hay nên giết?

Hạ Thiên Tường nghe thế, cái khí cao ngạo lại bốc lên ngùn ngụt, cất cao giọng quát to :

- Ai cần ngươi tha? Tại ta đến đây, thì lại tự ta muốn đi lúc nào thì đi! Không ai cấm được!

Tiêu Càn cười một cách nham hiểm rồi nói :

- Nếu không có lệnh của Chưởng môn nhân thì ta thách ngươi đi nổi.

https://thuviensach.vn

Hồi 7

Xác Chim Bằng Trong Động Cổ

Hạ Thiên Tường đôi mắt sáng quắc, trừng trừng nhìn Tiêu Càn, kiêu ngạo đáp :

- Người ta chỉ quí vì tự biết mình, ta dẫu ít tuổi, công lực hỏa hầu có hạn, quyết không phải là đối thủ của Bào Tam Cô và Thích Đại Chiêu, nhưng còn đối với bọn ngươi, cứ một chọi một, chưa chắc ta đã chịu kém!

Ngô Vinh hừ một tiếng. Hạ Thiên Tường lại quay lại trừng mắt nhìn hắn rồi nói :

- Ngươi hừ cái gì? Việc trong thiên hạ có cái lợi thì cũng có cái hại song song đi đôi với nhau! Các ngươi đông người chiếm được phần hơn, nhưng ta đây cũng có cách trị nổi tụi ngươi!

Bào Tam Cô lạnh lùng nói :

- Bé con, cái mạng bé nhỏ của ngươi sống hay chết là ở trong tay ta và vị Chưởng môn nhân đây, sao ngươi vẫn còn ăn nói kiêu cuồng, không biết kiêng nể?

Hạ Thiên Tường quát :

- Ai ăn nói kiêu cuồng? Ai không kiêng nể? Ngươi đã nhận ra cái lưới nhện đỏ, và thân pháp Thiên Long Chuyển, sao còn chưa nhận ra trái Càn Khôn Tích Lịch này?

Chín đóa Cửu U Lân Hỏa bị mắc trong lưới nhện, lúc này đã tắt hết, Hạ Thiên Tường bèn thu lưới lại, rồi đổi cầm sang tay trái, tay phải cầm quả Càn Khôn Tích Lịch giơ lên.

Quả Càn Khôn Tích Lịch hình giống quả cầu, lớn bằng nắm tay, sắc đen bóng trông thì chẳng đáng gì cho người ta để ý. Huống hồ mấy người trong phái Kỳ Liên đều không ai ngờ cái lưới nhện đỏ và trái Tích Lịch là hai món

https://thuviensach.vn

chí bảo của võ lâm do tay Trọng Tôn Thánh và Hoàng Phủ Thúy đem tâm huyết của một đời người luyện nên, lại ở trong tay Hạ Thiên Tường. Nên khi thấy chàng nói thế, đều cau mặt lại, chưa ai trả lời.

Hạ Thiên Tường lại cười ha hả nói :

- Quả Càn Khôn Tích Lịch ném ra tối thiểu cũng làm chết được ba mạng trong bọn năm người các ngươi có phải là không những không lỗ vốn, mà lại còn có lãi nữa là khác!

Lúc này chính Thích Đại Chiêu lại sinh ra lúng túng, đứng trước cục thế biến chuyển đột ngột đó tiến cũng dở, mà thoái cũng dở, không biết nên xử trí thế nào cho ổn. Bào Tam Cô cũng lẳng lặng ngồi im chừng chừng nhìn trái Tích Lịch trong tay Hạ Thiên Tường tựa như không tin rằng một vật tầm thường thế kia, mà sức có thể phá đổ một tòa núi lớn.

Hạ Thiên Tường thấy tình hình như vậy, trong bụng mừng thầm tin rằng có thể cậy uy lực món bảo bối của sư môn tránh thoát được tình thế nguy hiểm hiện tại, bèn nhướng cao đôi mày mặt mũi vênh váo thủng thẳng bước về phía đông nơi có Ngô Vinh trấn giữ.

Vì chưa được lệnh Chưởng môn nhân truyền tha, Ngô Vinh không dám bỏ trách nhiệm, bèn cầm ngang cây bút sắt xông ra chặn đường.

Hạ Thiên Tường mặt đầy ngạo khí, mắt tóe hào quang, vận khí Đan Điền lên hai tay định quyết đấu với Ngô Vinh chợt nghe phía sau có mấy tiếng chan chát nổi lên thì ra Thích Đại Chiêu đang giận dữ đập cây sắt xuống đất, rồi quát to :

- Ngô tứ đệ, đêm nay hãy để cho nó đi, sau này trong chốn giang hồ nếu còn gặp gỡ, ta không lột được da thì cũng phải chặt một chân của nó đi mới hả giận.

Ngô Vinh nghe Chưởng môn truyền lệnh, liền thu cây bút về, nhường lối cho Hạ Thiên Tường đi. Miệng còn cười một cách đanh ác :

https://thuviensach.vn

- Hạ bằng hữu đã nghe rõ lệnh của Chưởng môn phái Kỳ Liên chưa? Sau này có đi thì nhớ nên đi về phía Đông nam, chớ đừng nên đi về Tây bắc, nhất là đừng có tới Kỳ Liên! Nếu không thì cũng nên cẩn thận giữ lấy bộ da và hai cái cẳng!

Hạ Thiên Tường đã vượt khỏi trùng vây, nhưng nghe mấy câu sau cùng của Ngô Vinh, lại lập tức quay lại nhảy phắt đến trước mặt Thích Đại Chiêu cao giọng hỏi :

- Ngươi đường đường là Chưởng môn một phái, có dám đánh cuộc với ta không?

Thích Đại Chiêu thấy Hạ Thiên Tường can đảm quá như vậy, bất giác phải khâm phục, bèn chăm chú nhìn chàng một lượt, rồi cau mày hỏi :

- Đánh cuộc thế nào? Và đánh cuộc cái gì?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ta đánh cuộc cái câu ngươi vừa nói muốn chặt một chân của ta đó. Vì ta vừa coi tướng cho hai tên thuộc hạ của ngươi là Ngô Vinh, Đông Cự thấy họ đều có sát tinh chiếu mệnh, hối khí lâm đầu, nhất định chỉ trong vòng một năm nữa, sẽ bị người chặt mất một chân.

Bọn Đông Cự nghe nói đều nổi giận hét lên như sấm. Hạ Thiên Tường xua tay cười nói :

- Ta xem tướng hay lắm, các ngươi hà tất phải kêu lên như quỷ khóc thế? Chỉ nên để ý cẩn thận là hơn. Nếu trong vòng một năm hai ngươi còn giữ được nguyên vẹn cả hai chân thì ta sẽ đem cái lưới Hồng Vân Ty Thù Võng này hai tay dâng tặng!

Thích Đại Chiêu khi nào tin lời chàng là đúng, vừa gật đầu nói được một câu "Được!" Hạ Thiên Tường lại nói tiếp :

- Nhưng nếu trong vòng một năm mà hai người ấy đều gặp tai họa, không giữ được đủ bốn chiếc chân thì làm sao?

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu bị Hạ Thiên Tường chọc tức, không sao dằn được, bèn gắt lên :

- Nếu quả đúng như lời ngươi nói, ta sẽ tặng ngươi cây gậy sắt này!

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Cây gậy sắt của ngươi nặng tới một trăm năm mươi cân, ta đây không biết phép Phi Bằng quải pháp lại cũng không đủ sức sử dụng, thì ta lấy làm gì?

Thích Đại Chiêu càng giận nói :

- Nếu ngươi thắng cuộc, thì ngươi muốn lấy vật gì, ta cũng bằng lòng.

Hạ Thiên Tường chớp mau đôi mắt, chợt nảy ra một ý bèn mỉm cười nói :

- Nếu ta thua, ta xin nộp ngươi tấm lưới Hồng Vân Thù Ty võng, còn nếu ngươi thua thì ngươi tặng ta con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh, thế là công bằng.

Thích Đại Chiêu tính tình cao ngạo, khi nào lại chịu tin câu nói vu vơ của Hạ Thiên Tường. Và hắn đã biết Đông Cự và Ngô Vinh nhuyễn, ngạnh, khinh công đều đứng vào hàng đệ nhất trong giới võ lâm, nhất là Ngô Vinh lại là một kẻ đa mưu túc trí, giảo hoạt vô cùng, khi nào còn lo bị người ám toán, bèn lạnh lùng hừ một tiếng, rồi gật đầu nhận lời.

Hạ Thiên Tường được lời, liền vội hấp tấp đi ngay, nghĩ bụng: “Trọng Tôn Phi Quỳnh dùng lối đánh cuộc, chiếm được con Thanh Phong Ký của Tái Hàn Khang, nếu mình cũng đánh cuộc được con ngựa của Thích Đại Chiêu, chẳng cũng hay lắm ư?”

Sở dĩ chàng dám đánh cuộc như vậy, là vì chàng còn nhớ rõ ràng vì Tú Lăng Đạo Cô người lớn tuổi nhất trong bọn Nga Mi tứ tú đã từng cam đoan với chàng ở trên ngọn núi Kinh Môn là chỉ nội trong một năm sẽ tìm cách chặt được một chân bên phải của Đông Cự, hoặc Ngô Vinh để báo thù cho Vệ Gia Kỳ. Nga Mi tứ tú xưa nay tự thị rất cao, đã nói là làm, trừ phi bọn Ngô Vinh lúc nào cũng thành quần kết đôi như đêm nay, còn nếu lởn vởn đi một mình, vô phúc bị họ bắt gặp, thì nhất định không sao tránh thoát mặt trận Tứ Tượng Truy Hồn kiếm, biến ảo vô cùng đã khét tiếng của phái Nga Mi.

https://thuviensach.vn

Chàng vừa nghĩ tới đó, chợt nghe phía sau lưng nổi lên một tiếng hú ghê hồn và tiếng kim khí chém vào đá chát chúa dội vang lên, đồng thời những tia lửa bắn lên trên không tỏa ra bốn phía, từ trong bóng đêm trông như pháo hoa cà hoa cải.

Thì ra vị Chưởng môn phái Kỳ Liên, xưa nay vẫn quen cái lối kiêu cuồng nóng nảy, lão đối với người trong phái bảo sao nghe vậy, không ai dám phản đối nửa lời. Đêm nay thốt nhiên bị một thằng bé con đứng trước mặt mọi người công khai chế diễu châm chọc, lại vì kiêng nể trái Càn Khôn Tích Lịch trong tay hắn, mà đành cố nén. Nhưng sau khi Hạ Thiên Tường đi khỏi, lão càng nghĩ càng giận, không sao dằn nổi, bèn vung cây gậy sắt đập vào tảng đá lớn trên sườn núi, cho hả tức.

Hạ Thiên Tường lờ đi như không nghe tiếng, cứ cắm đầu chạy thẳng một mạch đến chỗ ngồi với Sài Vô Cấu ban nãy.

Chàng rất lấy làm lạ, không hiểu tại sao câu chuyện giữa mình và năm nhân vật phái Kỳ Liên vừa rồi sôi nổi như thế mà Sài Vô Cấu vẫn không đến tiếp cứu? Không biết nàng sang phía Đông nam hội họp với ai? Có xảy ra sự gì nguy hiểm không?

Lại còn việc Chưởng môn phái Kỳ Liên xuất lĩnh mấy tay cao thủ tới đây, không lẽ chỉ vì cái cớ tìm xác con Kim Bằng hay sao? Và như thế thì có gì đáng gọi là việc bí mật quan trọng, mà Bào Tam Cô lại muốn giết mình để diệt khẩu?

Chàng đoán chắc có lẽ Sài Vô Cấu đã gặp phải tai nạn gì rồi, nếu không sao cớ này nàng vẫn chưa về? Nghĩ vậy chàng bèn đi thẳng sang phía Đông nam tìm kiếm.

Sài Vô Cấu là một trang hiệp nữ, tính tình cao ngạo, khí tiết trong trắng thanh tao, không phải là người dễ dàng đặt tình yêu vào chỗ không xứng đáng, nhưng một khi đã chung tình với ai, thì dù vật đổi sao rời, cũng không bao giờ cải tiết.

https://thuviensach.vn

Vậy nên tuy đã bị Tư Đồ Úy phụ tình, dùng Tử Diệm thần sa phá hủy dung nhan và chính mắt nàng đã trông thấy hôm ở trên Hồi Đầu phong. Hắn và Cận Lưu Hương ân tình đằm thắm như vậy, nhưng nàng vẫn không nản chí, còn mong chờ Mai Khôi nguyện lực giúp nàng cùng Tư Đồ Úy trăng khuyết lại tròn, hoa tàn lại thắm...

Trong khi phương Tây bắc tung lên chín đóa lân hỏa, thì phía Đông nam cũng vang lên ba tiếng gõ kiếm là ám hiệu của Tư Đồ Úy vẫn dùng để hẹn ước với mình ngày trước.

Sài Vô Cấu bèn phái Hạ Thiên Tường sang phía Tây bắc thám thính xem phái Kỳ Liên hội họp với nhau để bàn chuyện bí mật gì. Còn mình thì lập tức đi sang Đông nam xem vì cớ gì Tư Đồ Úy đột nhiên lại mời mình đến hội kiến.

Tiếng gõ kiếm phát ra từ trong một cái hang hẹp, ở phía Đông nam cách đấy chừng hơn mười trượng. Sài Vô Cấu vừa tới bên hang đã trông thấy Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy phong thần tiêu sái, đang đứng chắp tay ra sau lưng đứng sừng sững ở trong hang.

Sài Vô Cấu trông thấy người xưa kia đã từng cùng mình hẹn biển thề non, tình sâu như bể, bất giác lại động lòng chua xót, nước mắt đầm đìa.

Nhưng Sài Vô Cấu vốn tính kiêu ngạo tuy đối với Long Phi kiếm khách vẫn còn đôi chút tơ vương, nhưng ngoài mặt vẫn giữ gìn, không muốn để đối phương soi thấu, bèn gắng gượng định thần, lau ráo nước mắt, rồi tung mình nhảy xuống.

Tư Đồ Úy thấy Sài Vô Cấu đã nhảy xuống trước mặt, hắn lẳng lặng không nói nửa lời, chỉ gương đôi mắt sắc như dao, đăm đăm nhìn vào mảnh sa đen đeo trước mặt nàng.

Sài Vô Cấu thấy sắc mặt lão vẫn lạnh lẽo như tiền, trong lòng lại càng chua xót, bèn cất giọng u oán hỏi :

- Ngươi gõ kiếm gọi ta đến đây có việc gì?

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy lạnh lùng nói :

- Ta hẹn ngươi tới đây để nói cho ngươi biết là từ nay trở đi ngươi đừng trách ta là kẻ di tình phụ nghĩa, chính ngươi cũng...

Sài Vô Cấu chưa hiểu rõ hàm ý câu nói của Tư Đồ Úy ra sao, bèn ngắt lời hỏi :

- Ta cũng làm sao? Sao ngươi không nói rõ ra, việc gì phải hàm hồ ấp úng?

Tư Đồ Úy cười ha hả :

- Ngươi cũng đã có ý trung nhân mới, làm bầu làm bạn, vậy thì từ nay trở đi đừng có quấy rầy ta tự mua lấy những chuyện vô vị.

Sài Vô Cấu biết hắn bảo mình có ý trung nhân mới là Hạ Thiên Tường bất giác giận run lên nghiến răng kèn kẹt thét to :

- Tư Đồ Úy ngươi đừng có ăn nói càn rỡ, ngậm máu phun người, hắn là bực dưới kêu ta là cô cô.

Sài Vô Cấu nói chưa dứt lời, Tư Đồ Úy đã luôn ra một trận cười như điên như dại rồi nói :

- Cô cô, tỷ tỷ, muội muội, ca ca, chẳng qua chỉ là danh từ xưng hô nhau dùng để che đậy những chuyện mờ ám lăng nhăng mà thôi! Các ngươi dắt nhau lên tham bái mộ Mai Khôi, Hạ Thiên Tường còn giả vờ nói với ta là không quen biết ngươi! Tới bây giờ lại trai đơn gái chiếc song song đi với nhau hàng vạn dặm đường, còn trong sạch với ai?

Sài Vô Cấu bị Tư Đồ Úy trêu tức, không sao nhịn nổi, bất giác nước mắt trào ra, tuôn rơi thánh thót.

Oan ức, giận hờn, đau đớn, thương cảm, bấy nhiêu tình tự dồn dập dâng lên, làm cho lòng nàng tan nát. Nàng giơ tay lên định điểm vào tâm huyệt tự vẫn, thốt nhiên lại chợt nhớ đến sư tỷ Băng Tâm thần ni, một người mà bình nhật vẫn hết lòng thương yêu che chở cho nàng, tình thâm nghĩa trọng, dẫu đến ruột thịt cũng không bằng. Huống chi ngày đại hội Thiên Đô sắp tới, lại chính là lúc sư tỷ nàng cần giúp đỡ, lẽ nào nàng chỉ nghĩ đến mình, vì mối

https://thuviensach.vn

tình oan nghiệt mà phải tự sát, không nghĩ gì đến sư tỷ? Sao bằng nhân dịp này cắt đứt trần duyên, chờ đại hội Thiên Đô xong, sẽ nói với sư tỷ thế... cho, rồi lá bối, câu kinh, qui y ngã Phật là hơn hết.

Trong lúc nàng đã quyết định như vậy, thì chợt từ trong cốc, một cơn gió thoảng qua, chiếc khăn sa của nàng che mặt, đột nhiên bay tạt về một bên.

Tư Đồ Úy vừa liếc trông khuôn mặt của nàng dưới bức khăn sa, lại vẫn thấy cái dung nhan tuyệt đại y như ngày trước, thì lấy làm kinh ngạc hỏi :

- Vết thương Tử Diệm thần sa trên má ngươi đã khỏi rồi ư?

Sài Vô Cấu nghĩ đến việc hắn dùng Tử Diệm thần sa phá hủy dung nhan của mình hồi trước, trong bụng lại thấy đau đớn, bèn nghiến răng, kéo mảng khăn xuống, lạnh lùng nói :

- Vết thương của ta là do Mai Khôi sứ giả thân hành đến Đại Tuyết sơn hái Chu Hồng Tuyết Liên về, lại sai Hạ Thiên Tường hiền điệt bái kiến Nhất Bát thần tăng xin được một giọt Thiên Niên Chi Dịch. Tái Hàn Khang luyện thuốc điều trị mới khỏi. Ngày trước ngươi ra tay độc, bây giờ lại thở ra những lời ô uế, nếu ngươi còn chút điểm thiên lương, tất cũng phải xấu hổ mà chết!

Tư Đồ Úy chú ý nhìn khuôn mặt ngọc của Sài vô Cấu giây lâu, thốt nhiên thở dài một tiếng rồi nói :

- Ngươi chỉ biết trách ta bạc nghĩa phụ tình, chớ không biết ta còn có những nỗi đau đớn riêng, không thể nói ra được! Tóm lại, thì hai phái Điểm Thương và La Phù túc oán đã sâu, không phải cái sức nhỏ mọn của hai ta có thể hòa giải nổi. Ngươi thử mở cái nắp hộp vàng này ra mà xem, hoặc giả có thể hiểu được đại khái.

Nói xong thò tay vào bọc, lấy ra một cái hộp bằng vàng, rộng chừng ba tất, vuông vắn tám góc, đưa cho Sài Vô Cấu.

Sài Vô Cấu nghe Tư Đồ Úy nói vậy, tỏ vẻ ngạc nhiên, đỡ lấy chiếc hộp.

https://thuviensach.vn

Toàn thể chiếc hộp đều có vẽ hoa, chạm trổ rất công phu, Sài Vô Cấu ngắm nghía một lúc, rồi từ từ mở ra, định xem trong đựng vật gì, quan hệ đến sự ân oán của La Phù và Điểm Thương.

Ai ngờ trong hộp chẳng có vật gì cả, chỉ thấy xông lên một mùi thơm thoang thoảng. Sài Vô Cấu ngửi thấy mùi thơm ấy, đầu óc chợt mê đi, ngã ra bất tỉnh.

Tư Đồ Úy cúi xuống nhặt lấy chiếc hộp, bỏ thêm vào đó một nắm thuốc bột, rồi lại nhét vào bọc, đoạn chú ý nhìn Sài Vô Cấu đang mê man dưới đất, cười một cách nanh ác, lẩm bẩm một mình :

- Con tiện tỳ xưa nay vẫn cao ngạo quật cường, giữ mình như viên ngọc quí, không chịu theo ta! Lần trước vì bị Cận Lưu Hương đứng trong bóng tối giám sát, nên ta chỉ kịp dùng Tử Diệm thần sa phá hủy dung nhan của ngươi, chứ kỳ thật vẫn chưa thỏa nguyện. Đêm nay trời ban cho dịp tốt, không lẽ bỏ qua! Để ta hưởng thụ rồi, sẽ lại dùng Tử Diệm thần sa phá dung nhan của ngươi, thử xem Mai Khôi nguyện lực của Mai Khôi sứ giả thánh khiết vô biên đến đâu, mà có thể kiếm được tuyết liên, chi dịch khôi phục nhan sắc cho ngươi một lần nữa!

Nói xong, trên môi nở một nụ cười hết sức lẳng lơ dâm đãng. Vừa bước đến bên Sài Vô Cấu cúi xuống, thì chợt nghe đâu đây có tiếng gì là lạ, hắn ngẩng lên chú ý lắng tai, rồi vội vã co chân đá thật mạnh vào Sài Vô Cấu, làm cho thân thể nàng bị đảo lộn hai vòng, rồi lăn xuống một đám cỏ rậm.

Quả nhiên hắn vừa che đậy tang vật xong xuôi ngoài cửa cốc chợt có một bóng phơi phới đi vào đó chính là vị Đào Hoa Nương Tử Cận Lưu Hương, trông nàng mãn diện xuân phong dường như đang có sự đắc ý.

Tư Đồ Úy bị Cận Lưu Hương làm cụt hứng nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ vui vẻ đón tiếp dịu dàng hỏi :

- Hương tỷ đang đi tìm xác chim bằng trong động cổ với Tiêu Càn sao tự nhiên lại quay về đây?

Cận Lưu Hương liếc mắt đưa tình lẳng lơ cười nói :

https://thuviensach.vn

- Tôi quay lại đây là cốt để cho chàng cao hứng!

Tư Đồ Úy hiểu lầm ý nàng, lại cau mày nói :

- Trong chỗ núi hoang, hang vắng này, gió sương lạnh lẽo...

Cận Lưu Hương ấn ngón tay trỏ vào Tư Đồ Úy mắng.

- Rõ khéo cho anh phải gió này! Tôi đến đây để báo cho anh biết là tôi và Tiêu ngũ ca đã tìm được cái xác chim bằng trong cổ động rồi có thế thôi, đừng giả vờ dớ dẩn!

Tư Đồ Úy nghe nói vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ vội hỏi :

- Thật à? Tiêu huynh và Hương tỷ đã tìm thấy xác chim bằng như lời thiên hạ đồn rồi ư? Còn cái vật chúng ta muốn tìm, có thấy không?

Cận Lưu Hương nũng nịu cười đáp :

- Có, có, nhưng khí hậu và đất ở đây xấu lắm, chỉ sợ công hiệu hơi kém...

Nói đến đây liền thò tay vào bọc lấy ra một vật nho nhỏ đưa cho Tư Đồ Úy, Tư Đồ Úy cầm lên xem, rồi gật đầu cười :

- Đúng nó rồi! Công hiệu dù có hơi kém cũng không sao! lần này Phục Ngưu sơn quả không đến nỗi uổng công! Đại sư huynh Thiết Quán đạo trưởng tôi và nhị sư huynh Cửu Thủ Phi Bằng của nàng, chắc phen này đều được thỏa chí bình sinh!...

Trong khi nói, chàng chợt nhận thấy Cận Lưu Hương đôi mắt long lanh tình tứ chằm chặp nhìn mình, điệu bộ hết sức lả lơi, bèn vờ như không trông thấy, chỉ nắm lấy tay nàng, mỉm cười nói :

- Hương tỷ, tôi vừa thấy nhị sư huynh của nàng phóng lên không chín đóa cửu u lân hỏa, hình như triệu tập hội nghị gì thì phải! Hương tỷ có phải đi ngay bây giờ, hay hãy nán lại đây nói chuyện với tôi một lát đã?

Cận Lưu Hương nghe nói, tỏ vẻ bực mình, cau mày nói :

- Chúng ta nói chuyện với nhau thì đến sáng cũng chưa hết, rồi biết nói với Chưởng môn sư huynh làm sao? Báu vật đã tìm được rồi, đêm mai chắc sẽ

https://thuviensach.vn

được rảnh rỗi, chúng ta có thể ở bên nhau suốt đêm được!

Nói xong lại hỏi Tư Đồ Úy :

- Tôi vừa đi qua một đường hẻm núi đến đây hai bên núi cao vời vợi thành ra không trông thấy tín hỏa. Chàng trông thấy nó ở về phía nào?

Tư Đồ Úy phân minh thấy tín hỏa phóng lên từ phía Tây bắc nhưng lại cố ý nói chệch đi một chút :

- Tôi cũng không chú ý lắm hình như nó ở về phía tây thì phải.

Cận Lưu Hương không nghi ngờ gì hết chỉ ghé sát lại gần Tư Đồ Úy để hắn vuốt ve vài cái rồi lưng ong uyển chuyển nhảy ra khỏi thiền cốc nhằm phía tây chạy đi như bay.

Tư Đồ Úy đưa mắt nhìn theo, chờ cho bóng hồng khuất dạng, mới lắng tai nghe ngóng, thấy không có gì khả nghi nữa, bèn đắc ý mỉm cười, lẩm bẩm một mình :

- Nàng tuy lẳng lơ dâm đãng, đủ làm cho người ta phải say đắm mê man, nhưng dầu sao thì cũng chỉ là hoa tàn nhụy rữa! Tư Đồ Úy khó khăn lắm mới được dịp tốt, cần phải đổi món cho đỡ ngán! Bây giờ ta hãy thưởng thức bông hoa trong trắng này, xem tư vị của nó thế nào đã!

Vừa nói vừa rảo bước đi vào bụi cỏ rậm, tới chỗ Sài Vô Cấu bị mình đá vào ban nãy, thốt nhiên hắn trợn tròn đôi mắt miệng há thực to, đứng ngây người ra như phỗng đá.

Thì ra vị Lăng Ba Tiên Tử bị hắn đánh thuốc mê, mất hết tri giác vừa rồi, lúc này đã biến mất dạng, không còn thấy tung tích đâu nữa.

Bụi cỏ rậm chỉ cách chỗ hắn đứng chừng hơn một thước, cho dù thuốc mê có hết công hiệu, nàng chỉ cần cựa một cái, là đã bị hắn biết rồi, tại sao lại có thể biến đi như trò quỷ thuật thế được?

Tư Đồ Úy trong bụng nghi nghi hoặc hoặc, bới cỏ vạch cây, tìm tòi sau trước tuyệt nhiên vẫn không thấy gì cả, hắn càng nghi thần nghi quỷ, rút thanh kiếm ra cầm lăm lăm trong tay, định bụng tìm khắp mọi khe mọi xó

https://thuviensach.vn

trong thiển cốc, xem Sài Vô Cấu lẩn trốn vào đâu, chỉ trừ khi nàng biết phép độn thổ hay thăng thiên, còn không thì thế nào cũng phải tìm ra được.

Nhưng chàng vừa đề khí tung mình nhảy lên một đống quái thạch, cách chỗ đứng gần nhất, bên tai chợt nghe văng vẳng có mấy tiếng rất lạ :

- Thiên... lương... để... đâu?

Bốn chữ "thiên lương để đâu" lọt vào tai Tư Đồ Úy, không khác gì tiếng sét nổ lưng trời, làm cho hắn sợ đến phát run, kỳ thực thì cái tiếng đó chỉ văng vẳng xa xôi, như không như có, nghe không rõ hắn ở đâu phát ra? Và người nói câu đó là già hay trẻ? Đàn ông hay đàn bà?

Tư Đồ Úy sợ toát mồ hôi, lông mày cau có, kinh sợ, ngờ vực, giận dữ, làm cho đầu óc bối rối, hoang mang, không sao trấn tĩnh được. Tự nghĩ: "Mình chẳng gì cũng mang danh là Điểm Thương đệ tam kiếm tiếng tăm lừng lẫy trong giới vũ lâm đương thời vậy mà người nào dám bầy trò quỷ quái trêu cợt mình thế này quả cũng to gan thật!"

Càng nghĩ càng giận, hắn cầm thanh kiếm đâm thẳng về phía trước, người nhảy theo sau, thi triển phép Du Long thân pháp là một môn tuyệt đỉnh khinh công của phái Điểm Thương, xông xáo khắp mọi nơi, từ bụi cây bụi cỏ, cho tới hốc đá khe sâu bất cứ chỗ nào con người có thể ẩn nấp được, là hắn cũng moi móc tìm ra bằng hết.

Nhưng thật là kỳ quái hết sức! Vì mấy câu "Thiên lương để ở đâu" thực ra người hỏi chỉ có một lần. Vậy mà không hiểu tại sao mỗi lần Tư Đồ Úy cất bước, là mỗi lần câu hỏi quái gở ấy lại văng vẳng nổi lên. Rồi lạ do từ vô hình biến thành hữu hình, Tư Đồ Úy sang phía nam thì tiếng nói chạy về phía bắc, hắn sang phía bắc, thời tiếng nói lạ nổi lên ở phía nam. Mặc dù Tư Đồ Úy trổ hết tài khinh công, nhằm phía tiếng nói xông đến, nhưng rút cục vẫn bị chậm hơn đối phương một bước. Chỉ trong nháy mắt bốn phía đông, tây, nam, bắc trong thiển cốc đâu đâu cũng vang lên bốn tiếng trách mắng chính đáng nghiêm khắc: "Thiên lương để đâu"?

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy mồ hôi đầm đìa, chí khí kiêu ngạo cũng giảm bớt, biết rằng võ học của mình không đủ kháng cự với mấy tiếng như tiếng quỷ, lại như tiếng Phật tiếng Tiên kia bèn nhân lúc chạy theo tiếng nói, thốt nhiên hắn vươn mình một cái, nhảy xéo đi bốn trượng, nhảy vụt lên khỏi cửa cốc.

Nhưng gót chân vừa chấm xuống viên đá ngoài cửa cốc, thình lình lại nghe tiếng mõ cốc, cốc, cốc từ bên trong đưa ra. Tư Đồ Úy nghe mấy tiếng mõ, khác nào như tiếng sét nổ chát chúa bên tai, quả tim đập thình thịch, hai chân bủn rủn không sao gắng gượng nổi suýt nữa thì lại rơi xuống cốc, vội cố định thần, rồi lui lủi chuồn thẳng.

Tư Đồ Úy đi khỏi, trong cốc lại lập tức yên ra. Mãi khi tới thấy gì lạ mà cũng không thấy ai ở trong cốc đi tĩnh như tờ, Hạ Thiên Tường thoát trùng vi chạy đến, thì mọi việc đã êm ru, mà tung tích Sài Vô Cấu cũng biến mất.

Hạ Thiên Tường không thấy Sài Vô Cấu, trong bụng lo lắng bồn chồn, chàng đi quanh khu núi Phục Ngưu, tìm kiếm ba ngày liền, mà cũng không thấy tăm hơi đâu cả. Mãi tới đêm thứ ba, phương hướng thuộc phía Tây nam, địa điểm ở trong một cái hang cùng sâu thẳm.

Trong lòng hang đá chất ngổn ngang, lối đi khấp khểnh, vừa đi vừa phải dò từng bước. Hạ Thiên Tường thấy Sài Vô Cấu võ nghệ đã vào bực thượng thừa, mà đột nhiên bị mất tích một cách dễ dàng như vậy, thì trong bụng lấy làm kinh dị, nên cảm thấy những nơi hiểm hóc khả nghi, lại càng muốn làm do thám.

Tận cùng lòng hang, là một bức vách đá, bức vách này có một đặc điểm là không phẳng phiu như những vách đá khác, chỗ thì lòi ra, chỗ thì lõm vào, trông chẳng khác gì nhiều tảng đá xếp lên nhau mà thành vậy.

Hạ Thiên Tường thấy bức vách hình thức thật kỳ cục, bèn vịn đá leo lên, quả thấy bên trên có một cửa động, nhưng đã bị người ta vần một tảng đá lớn lấp kín.

Động đá là một cảnh thiên nhiên, tự nhiên bị người lấp đi, tất bên trong phải có sự gì bí mật! Nghĩ vậy chàng bèn lấy hết gân sức, mắm môi mắm lợi xô

https://thuviensach.vn

tảng đá nhích ra một kẽ hở, rồi thi triển phép Súc Cốt thần công lách mình đi vào.

Đường trong động tuy quanh co khúc khuỷu, nhưng chỉ rẽ quặt vài quãng, trước mắt thốt nhiên bừng sáng hẳn lên, hình như lòng núi chợt mở một khoảng trống, vuông vắn tới hơn mười trượng, ánh trăng lên trời chiếu qua những khe hở trên bốn bức vách soi vào trong động, hình thành một cảnh sắc dệt bằng ánh sáng, đường ngang đường dọc, chạy đường chéo qua nhau cực kỳ linh động huyền ảo.

Trong khoảng chu vi mười mấy trượng đó, không phải là thạch thất, mà chỉ là khoảng trống ở giữa lòng núi. Ngay ở chỗ đi vào, một cái xác chim khổng lồ nằm chắn ngang chính giữa.

Bộ xương khổng lồ đó chính là di thể của con chim đại bàng. Hạ Thiên Tường trông thấy biết ngay tức là câu chuyện "Xác chim bằng trong động cổ" mà bọn Kỳ Liên cho là một tin cực kỳ bí mật, không thể tiết lộ người ngoài biết được đây.

Đứng trước quang cảnh ấy, Hạ Thiên Tường không phải băn khoăn không hiểu trong cái động rỗng tuếch này có cái gì đáng để cho phái Kỳ Liên coi là quan trọng? Và bộ xương chim đại bàng còn to lớn thế này, đủ hiểu lúc nó còn sống, thân thể vĩ đại đến đâu, tại sao lại có thể chui lọt qua cái cửa động chật hẹp chu vi không đầy một thước, để vào mà chết được?

Mối nghi thứ hai chỉ cần xét kỹ một chút, chàng đã có thể tìm thấy giải đáp, vì cứ trông các tảng đá vỡ xung quanh, ta có thể đoán được là trước kia nơi này đã từng xảy ra một trận động đất dữ dội, nên mới gây thành cảnh tượng đổ nát, và những bức tường đá lồi lõm nhấp nhô như vậy. Trong khi ấy con chim đại bàng này không may, sà xuống uống nước, bị vách đá ập xuống, thành ra bị chôn sống ở trong động.

Hạ Thiên Tường thấy mình đoán có vẻ hợp lý, trong bụng tự nhiên cảm thấy hứng thú, bèn lại quay về vấn đề thứ nhất, mong tìm thấy một giải đáp chắc chắn.

https://thuviensach.vn

Chàng tỉ mỉ xem kỹ xung quanh xác con chim, thấy gần đấy có một đống đá vụn, chính giữa bị khơi ra thành một cái lỗ, hình như trước kia ở đấy có cái cây gì, mà mới đây bị người ta đào lên, vết đào hãy còn mới lắm.

Những loại cây thực vật được giới võ lâm coi là trân quí đại để như cây hà thủ ô, cây linh chi, và một vài cái thứ cây khác nữa, chuyên dùng để chế linh đan chữa thương tích, giải kỳ độc vậy thì cái cây bị bọn Kỳ Liên đánh đi đây, chắc cũng chỉ là một trong mấy loại cây đó thôi. Chàng có ngờ đâu bên trong còn ẩn giấu một mưu mô thâm độc, có thể gây cho toàn thể giới võ lâm một phen gió tanh mưa máu, lệch đất nghiêng trời.

Hạ Thiên Tường đã tìm thấy giải đáp cho hai điểm nghi vấn, bèn định đi ra, lại đi tìm xem có thấy tung tích Sài Vô Cấu đâu không.

Vừa đi được vài bước, càng chợt thấy trong một vệt sáng của ánh trăng chiếu vào, có một lá cây lạ, màu phấn hồng, hình ba chẽ.

Chàng cúi xuống nhặt chiếc lá lên, giở đi giở lại ngắm nghía, thầm nghĩ: “Cái lá này trông lạ quá, có lẽ nó ở cái cây mà bọn Kỳ Liên vừa mới đào đi. Ta hãy giữ lấy, để hôm nào gặp mấy vị tiền bối có học thức, giàu kinh nghiệm, thử hỏi xem nó là cây gì”.

Chàng nhét chiếc lá vào túi, rồi tìm đường đi ra nhưng khi tới cửa động, chàng bỗng giật mình sửng sốt.

Thì ra lúc vào chàng đã phí bao nhiêu hơi sức cố xê dịch hòn đá chệch sang bên được chút sức, vậy mà lúc này, không biết ai đã vần nổi hòn đá sang bên cạnh để chừa ra một khoảng rộng, có thể đi ra đi vào một cách ung dung.

Thấy tình hình như vậy, Hạ Thiên Tường càng không dám bước liều, chàng nhặt một viên đá, khẽ kiễng gót chân ném ra ngoài cửa động trước để thăm đường, rồi mới ngưng tụ chân khí, hai tay che ngang ngực, tung mình nhảy ra.

Nhưng chàng cẩn thận cũng bằng thừa, ngoài cửa động không có ai cả. Chàng ngoảnh lại trông kỹ tảng đá lấp cửa động trước cửa động, ước lượng ít nhất cũng nặng tới ngàn cân, người nào đủ sức xê dịch tảng đá theo ý

https://thuviensach.vn

mình cũng đã là một sự lạ chưa từng thấy, huống hồ lại còn làm cho người đứng cách đó vài thước, tuyệt nhiên không nghe thấy một tiếng động nhỏ, cái trình độ võ học của người này so với ân sư Hoàng Phủ Thúy mình, có lẽ còn cao hơn vài bực?

Chàng ngẩn ngơ giây lâu rồi lại bồi hồi cất bước, nhưng vừa đi được vài chục trượng, chàng chợt nghĩ ra, lập tức quay lại, từ phía xa xa quả trông thấy một người mặc áo dài xanh xám, đang vần tảng đá lớn trả về chỗ cũ.

Hạ Thiên Tường còn đứng cách xa ngoài ba chục trượng, người áo xám đã biết, bèn lập tức phóng mình nhảy một cái xa chừng sáu bảy trượng, rồi thi triển tuyệt thế thần công, người đứng trên vách đá chỉ sẽ ấn bàn chân lấy đà rồi lăng không nhảy vượt lên.

Hạ Thiên Tường vừa kinh sợ vừa cảm phục, vội đề khí cất to tiếng gọi với :

- Lão tiền bối xin hãy dừng bước cho Hạ Thiên Tường thỉnh giáo vài câu.

Người áo xanh không hề quay lại, chân vẫn bước đều, phong độ uyển nhiên như một vị tiên ông, phơi phới đi trên mây, khi Hạ Thiên Tường tới trước cửa động, đối phương đã biến mất dạng, chỉ thấy trên đầu vách đá bay xuống một tờ giản thiếp. Hạ Thiên Tường vội nhảy lên đỡ lấy.

Đó là một tờ giấy trắng, hai mặt đều có chữ, mặt phải có bốn dòng viết như sau này:

“Sài bình yên,

Hoắc đáng thương,

Ngọc có gai,

Quỳnh đa tình!”

Mặt sau đề rằng:

“Thiên Đô hiểm,

Thiên Kinh hung,

Tư Đồ thiện,

https://thuviensach.vn

Tư Đồ ác!”

Mảnh giấy này tất cả có hai mươi bốn chữ, tuy ý nghĩa rõ ràng, nhưng vẫn làm cho người ta điên đầu. Hạ Thiên Tường chỉ hiểu ý ba chữ dòng đầu tiên: “Sài bình yên” tức là Sài Vô Cấu vẫn được vô sự còn ba câu sau, lại trúng vào tên ba vị nữ hiệp, mà Mộ Vô Ưu đã mách chàng hồi trước.

“Hoắc đáng thương” Hoắc đây là Hoắc Tú Vân, nhưng còn “đáng thương” thì đáng thương cái gì? Thân thế của nàng đáng thương? Hay hiện giờ nàng đang lâm vào tình trạng đáng thương?

“Ngọc có gai” thì rõ ràng là chỉ Lộc Như Ngọc rồi nhưng sao lại có gai? Có lẽ vì trong mình nàng thường dắt “Thiên Kinh độc thích”, kịch độc vô cùng, không nên trêu vào.

“Quỳnh đa tình” Quỳnh đây tất là Trọng Tôn Phi Quỳnh con người yêu kiều diễm lệ, tình tứ đáng yêu!

Chàng cầm mảnh giấy đọc đi đọc lại một lúc, thốt nhiên nhảy lên vách đá cao, vận đề nội gia chân khí, thi triển công lực truyền âm cập viễn gọi to :

- Lão tiền bối, cháu biết lão tiền bối là ai rồi! Tiền bối chính là Mai Khôi sứ giả!

Nói xong chợt nghe bốn bề đều nổi lên những tiếng vang vang, tựa hồ có tiếng trả lời. Hạ Thiên Tường nghiêng tai lắng nghe, bất giác cau mày cụt hứng, thì ra cái tiếng vang vang đó chỉ là tiếng của mình vọng lại. Trong bụng đoán là Mai Khôi sứ giả chắc đã đi xa lắm, không hề nghe tiếng mình gọi.

Chàng bứt đầu bứt tai tự mắng mình ngu. Bâng khuâng một lát, rồi lại cầm tờ giấy lên nghiên cứu nốt bốn câu dưới.

Chàng nhận thấy trong số mười hai chữ đó, thì sáu chữ trên dễ đoán, còn sáu chữ dưới ý nghĩa mập mờ, chẳng hiểu ra sao cả.

“Thiên Đô hiểm” có thể là nói về cuộc đại hội trên Thiên Đô ngày mười sáu tháng chạp của sáu môn phái võ lâm, tất nhiên sẽ đầy những sự nguy hiểm

https://thuviensach.vn

chết chóc, còn "Thiên Kinh hung" chắc là chỉ mũi châm Thiên Kinh độc thích đã từng ám toán hai vị Chưởng môn phái La Phù và Điểm Thương, cùng ba nhân vật phái Võ Đang, cực kỳ tệ hại, cần phải lưu ý đề phòng! Nhưng còn hai câu: "Tư Đồ thiện", "Tư Đồ ác" là nghĩa lý gì? Hai chữ "Tư Đồ" cố nhiên là chỉ Tư Đồ Úy, nhưng Thiện và Ác là đại biểu cho hai loại nhân phẩm khác hẳn nhau.

Tư Đồ Úy đã "thiện" thì tất không "ác" mà đã "ác" thì tất không "thiện" có lý nào một người lại có thể vừa thiện vừa ác được?

https://thuviensach.vn

Hồi 8

Không Sơn Diệu Ngữ

Hạ Thiên Tường nửa hiểu nửa không, nửa tin nửa ngờ, đám mây mù trong óc càng lúc càng dầy, chàng buồn bực thủng thỉnh bước ra khỏi Phục Ngưu sơn.

Bữa nay mới là mười một tháng mười, cách ngày đại hội Thiên Đô còn hơn hai tháng, thì giờ còn rộng, chàng vừa đi vừa chơi, ngao du khắp hai tỉnh Hà Nam, An Huy thưởng lãm hết thắng tích kỳ quan. Khi tới Đại Biệt sơn, biên giới ba tỉnh Dự, Ngạc, Hoàn thì lại gặp chuyện lạ.

Chàng đứng trên ngọn núi, giữa lúc đang thả tầm con mắt đi các nơi, trong bụng lâng lâng sảng khoái, chợt thấy hai ngọn núi hai bên tả hữu gần đấy đều xuất hiện mấy bóng, và cùng nhằm về phía ngọn núi cao chót vót tới sát từng mây, phóng tới.

Bóng người tuy không lấy gì làm lạ, chỉ lạ ở chỗ tốc độ của mấy cái bóng đó đều nhanh quá sức tưởng tượng. Cái bóng mặc áo đen phía bên trái đã nhanh như một luồng điện xẹt, nhưng so với hai cái bóng một vàng một trắng ở phía bên phải thời hình như còn kém xa lắm.

Hạ Thiên Tường thấy thế không phải kinh ngạc, nghĩ bụng trong Đại Biệt sơn này sao có lắm tay cao thủ tuyệt thế như vậy? Đừng nói hai bóng một vàng một trắng ở mé tay phải nhanh đến độ sức người không thể theo kịp, ngay đến thân pháp khinh công của người mặc áo đen mé tay trái, cũng hình như còn ở trên mình. Tuy nhiên hai ngọn núi ở hai bên tả hữu đó, còn cách tòa núi cao trước mặt kia khá xa mà từ chỗ mình đứng sang đấy lại gần hơn nhiều, chỉ vượt qua một con khe sâu nằm giữa hai ngọn núi là tới.

Hạ Thiên Tường tuổi trẻ hiếu sự, chợt nảy tính tò mò, bèn lập tức chạy xuống núi, tìm chỗ bờ khe hẹp nhất, dùng ngón Thần Long Độ Hải bay qua, rồi nhân tiện sẵn đà, tung mình nhảy lên cao tới sáu bảy trượng, vin vào một

https://thuviensach.vn

cành cổ tùng nằm ngang trước mặt chỉ hơi uốn mình một cái, hai chân đã nhẹ nhàng đặt trên sườn núi.

Chàng đã trông thấy rõ ba cái bóng đen, vàng, trắng đều tiến cả về ngọn núi này, vậy mà khi sang tới nơi lại tuyệt nhiên không thấy tăm hơi gì cả. Hạ Thiên Tường ngắm hình thế trái núi, không những ngọn cao chọc trời, mà chu vi cũng rất rộng, muốn loanh quanh trong núi tìm cho ra ba cái bóng vừa rồi, thực không phải là một sự dễ.

Điều thứ nhất là không biết ba cái bóng ấy đến đây có mục đích gì? Đã không rõ mục đích của họ, thì biết đi phương hướng nào mà tìm? Chàng đành cứ thẳng phía trước mặt tiến lên mong nhờ vào sự may mắn.

Hạ Thiên Tường lần mò vào trong đỉnh núi vừa đi được chừng bốn năm trượng, chợt nghe phía góc sườn núi có tiếng chân người, rồi một vị thiếu nữ áo đen tuổi chừng mười sáu mười bảy, nhan sắc thanh tú tuyệt trần, thủng thỉnh bước tới.

Thiếu nữ không phải ai xa lạ, chính là Hoắc Tú Vân cô nương, một người trẻ tuổi nhất, kiếm pháp tinh vi nhất trong bọn Nga Mi tứ tú mà chàng đã gặp gỡ trên núi Kinh Môn.

Hạ Thiên Tường thấy lúc nàng đi tới có vẻ vội vã hấp tấp, mà sao bây giờ lại ra dáng nhàn hạ thung dung như thế thì không khỏi ngạc nhiên bèn dừng lại vòng tay thi lễ, mỉm cười :

- Hoắc cô nương, từ biệt nhau ở Kinh Môn không ngờ lại gặp ở đây thật là kỳ ngộ.

Hoắc Tú Vân thốt nhiên trông thấy Hạ Thiên Tường, cũng hơi sửng sốt, khẽ xếch đôi mày liễu, lạnh lùng đáp :

- Kỳ ngộ thì quả cũng kỳ ngộ thật. Ngươi đến đây là vì định đi xem đại hội Thiên Đô, hay ngẫu nhiên qua Đại Biệt sơn, hay cũng cùng chung mục đích với tôi, muốn tìm bảo vật trong cổ động?

https://thuviensach.vn

Mấy câu sau cùng, làm cho Hạ Thiên Tường chợt thấy động lòng, nhân bảo vật trong cổ động, liên tưởng tới xác chim bằng trong cổ động, lại nghĩ đến mấy chữ Hoắc đang thương trong mảnh giấy của Mai Khôi sứ giả, bất giác đưa mắt ngắm nàng, quả nhiên trong cái vẻ thanh lệ thoát tục của Hoắc Tú Vân, còn xen lẫn những nét hiền dịu đáng thương, một thiếu nữ dung mạo như thế, võ công như thế, nếu không phái trái tim Hạ Thiên Tường đã bị hình ảnh vị cô nương gặp trên núi Cửu Nghi sơn ngự trị, thì được một bạn gái như nàng, chàng còn muốn cầu gì hơn nữa.

Hoắc Tú Vân thấy Hạ Thiên Tường không trả lời câu hỏi, đôi mắt long lanh cứ nhìn mình chằm chặp, bất giác khẽ "hừ" một tiếng, sắc mặt tỏ vẻ giận dữ. Hạ Thiên Tường chợt nhận thấy mình vô ý, vội mỉm cười chữa thẹn :

- Sao cô nương lại giận tôi? Hoặc giả muốn đánh nhau chăng?

Hoắc Tú Vân lạnh lùng nói :

- Lúc này ta chưa muốn đánh nhau với ngươi, nhưng sau này thế nào có phen giao đấu. Ngươi quên là chúng ta đã hẹn sẵn thời gian và địa điểm rồi ư?

Hạ Thiên Tường gật đầu cười, nói :

- Cô nương đã không muốn đánh nhau, sao vừa rồi lại có vẻ giận dữ thế?

Hoắc Tú Vân không tiện nói rõ vì thấy chàng nhìn mà giận, chỉ cau lông mày nói :

- Ta hỏi ngươi ngần ấy câu, sao ngươi không trả lời.

Hạ Thiên Tường lúc này đầu óc đã rối loạn, còn nhớ gì đến câu nàng hỏi ban nãy, nên cứ ngẩn ngơ không trả lời được. Hoắc Tú Vân thấy thế vừa buồn cười vừa bực mình, bèn cười khẩy một tiếng, rồi nói :

- Ta hỏi ngươi ngẫu nhiên đến đây chơi, hay định đi tìm...

Hạ Thiên Tường nghe nói mới chợt nhớ ra, vội cười ngắt lời :

https://thuviensach.vn

- À, tôi nhớ ra rồi, tôi tình cờ đi ngang qua đây, chớ chẳng đi tìm bảo vật bảo viếc gì hết.

Nói đến đây, thốt nhiên nghĩ ra một việc, bèn cười nói :

- Tôi tuy không đi tìm bảo vật, nhưng cô nương định đi tìm vật gì, may ra tôi có thể đoán được.

Hoắc Tú Vân tỏ ý không tin, nói :

- Ngươi thử đoán ta nghe.

Hạ Thiên Tường đắc ý cười :

- Tôi biết rồi, cô nương định tìm cái xác con chim Đại Bằng chớ gì?

Hoắc Tú Vân bật cười nói :

- Ngươi không còn câu gì để đoán nữa hay sao? Nếu là con chim bằng sống, thì người ta còn dùng để cưỡi đi chơi được, chớ cái con chim be bé của ngươi thì dùng vào việc gì được mà tìm?

Hạ Thiên Tường thấy Hoắc Tú Vân nói vậy, biết là mình đoán lầm, bất giác đỏ bừng mặt, ngượng nghịu cười nói :

- Nếu không phải thế thì cô nương định tìm vật gì?

Xưa này nhưng kỳ trân bảo vật trong giới võ lâm đều được người ta giữ gìn bí mật, không ai lại đi nói lộ cho người khác biết, nên khi nghe Hạ Thiên Tường hỏi, nàng chợt lúng túng, không biết trả lời thế nào, nói ra cũng không tiện, mà không nói ra cũng không tiện.

Hạ Thiên Tường cũng tự biết mình đã lỡ lời, nhưng đã chót nói ra rồi không thể thu lại được nữa, đành chỉ cười gượng nói :

- Hoắc cô nương đứng trách tôi lỗ mãng. Hạ Thiên Tường tình nguyện tìm giúp cô nương vật đó, và xin lấy danh dự sư môn đảm bảo, không khi nào đòi chia phần với cô nương.

Hoắc Tú Vân cười nói :

https://thuviensach.vn

- Nói thật với ngươi cũng không sao, nhưng ta không muốn phiền ngươi tìm giúp, và cũng không sợ ngươi chia phần, ai may mắn tìm được là người ấy có quyền được hưởng.

Hạ Thiên Tường xưa nay vốn tính cao ngạo bướng bỉnh, vậy mà lúc này bị đối phương mềm dẻo cự tuyệt, thốt nhiên mặt đỏ bừng bừng, điệu bộ lúng túng. Hoắc Tú Vân thấy tình hình như vậy, bất giác mỉm cười nói tiếp :

- Ta nghe nói trên ngọn Thích Thiên, Đại Biệt sơn có cái động bí mật, động có một bộ Hộ Huyệt Long Lân và một thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm.

Hạ Thiên Tường chỉ à một tiếng rồi đứng im. Hoắc Tú Vân thấy hình như chàng có vẻ không chú ý mấy, bèn giải thích thêm :

- Bộ Hộ Huyệt Long Lân, cả thẩy có ba mươi sáu mảnh, đeo những mảnh đó lên ba mươi sáu đại huyệt ở trong mình, có thể tránh được bất cứ đao thương, chưởng lực nào, còn Liễu Diệp Miên Ty kiếm là một thanh kiếm mềm như bông gòn, có thể chém thủng được áo giáp, cuộn vào chỉ bằng một viên thuốc bắc, phóng ra thì hơi thép lạnh toát khiến người đứng xa mười trượng cũng phải rùng mình. Hai vật này đều là của Trung Nguyên đệ nhất kiếm khách Đại Biệt Tản Nhân để lại, cách đây chừng ba trăm năm. Đó là những bảo vật mà giới võ lâm ai cũng mơ màng ao ước không được.

Hoắc Tú Vân xuýt xoa tán thán hai thứ bảo vật một hồi, Hạ Thiên Tường sắc mặt vẫn thản nhiên, không hề xúc động, chỉ cười nói với nàng :

- Nếu tôi tìm được bộ Hộ Huyệt Long Lân, cô nương tìm được thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm sau này chúng ta giao thủ ở trên Nga Mi Kim Đỉnh nên đem ra dùng thử, xem kiếm đâm thủng lân hay lân làm quằn được kiếm?

Hoắc Tú Vân lúc này đã hơi có thiện cảm đối với Hạ Thiên Tường nàng nhận thấy chàng thiếu niên anh tuấn ngỗ nghịch ương ngạnh này, kể cũng phong phú, bèn ngẩng đầu nhìn chàng mỉm cười, bất chợt cũng vừa gặp lúc chàng đang đưa mắt nhìn mình.

Hạ Thiên Tường thốt nhiên rùng mình, còn Hoắc Tú Vân đôi má đỏ bừng, cúi gầm đầu xuống, rồi thoắt cái tung mình chạy lên đỉnh núi.

https://thuviensach.vn

Hai chân vừa đặt lên một tảng đá trên sườn núi, thì tà áo xanh cũng phấp phới bay theo, Hạ Thiên Tường đã nhảy tới bên cạnh, Hoắc Tú Vân không biết vì thẹn hay mừng, giả vờ mắng :

- Chúng ta mỗi người đi tìm một lối, ai may mắn thì gặp, ngươi theo ta lên đây làm gì?

Hạ Thiên Tường cất cao giọng cười :

- Việc Đại Biệt Tản Nhân để lại bảo vật, tôi tuyệt nhiên không biết gì hết. Nếu tôi tìm được, tất cũng đưa tặng cô nương, vậy thì việc gì phải chia nhau mỗi người đi một phía?

Hạ Thiên Tường vì không biết chọn lời, vô tâm mà câu nói thành ra ngụ hai ý, làm cho Hoắc Tú Vân càng ngượng, đôi má đỏ càng hồng, phóng mình chạy như bay về phía hữu, xa tới mấy chục trượng.

Hạ Thiên Tường thấy nàng có vẻ thẹn thùng, mới biết câu nói của mình tựa như có ẩn ý, bất giác mặt cũng nóng bừng. Lại sợ nàng hiểu lầm mà giận chăng, bèn vội dùng ngón Chập Long Đắc Vũ chuyển hóa Hải Hạc Toàn Vân đuổi theo Hoắc Tú Vân cười nói khẽ :

- Hoắc cô nương tha thứ cho tôi cái tội vô tâm lỡ lời...

Hạ Thiên Tường dù sao vẫn chưa bước vào tình trường, thiếu kinh nghiệm đối với bạn gái, nên càng chữa càng dở, đáng lẽ như người ta đã chót nói lỡ lời, thì nên tìm cách lảng sang chuyện khác, hoặc giả đối phương còn cho là mình vô tình, không chấp. Đằng này lại còn nói toạc ngay ra, làm cho Hoắc Tú Vân thẹn qua hóa giận, gắt lên :

- Nếu anh còn ăn nói càn rỡ, thì tôi bỏ đi ngay tức khắc và lời hẹn ở trên Nga Mi Kim Đỉnh cũng thủ tiêu...

Hoắc Tú Vân chợt nhận thấy câu nói của mình lại còn có ngụ ý tệ hơn nữa, y như giọng nói giận dữ của một đôi tình nhân vậy. Hạ Thiên Tường bất giác cười thầm, lại thấy nàng quẫn quá suýt khóc, bèn vội lảng sang chuyện khác, cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Hoắc cô nương mấy câu tôi nói với cô ở trên cầu Tiên Nhân trên đỉnh núi Kinh Môn lần trước có đúng hay sai? Vị Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng có đến Đạo viện Khôn Linh trên Nga Mi không?

Hoắc Tú Vân đứng trên một khoảng đá phẳng chỗ vách núi nhô ra, lấy tay khẽ vén mấy sợi tóc mây xòa xuống trán, mặc cho tà áo đen bị luồng gió núi thổi bay phần phật cố trấn định tâm thần, làm bộ đứng đắn nói :

- Nếu lần trước ngươi nói sai, làm cho bốn chị em ta đi suốt đêm trở về Nga Mi, rốt cục thành ra công cốc, thì bữa nay gặp đây ta quyết không nể, tất đã...

Hạ Thiên Tường ngắt lời cười :

- Tất đã làm sao? Tất đã cho ta nếm mùi kiếm thuật của phái Nga Mi phải không?

Hoắc Tú Vân thấy đối phương quá ranh mãnh, đôi mắt quắc lên như tỏa thần quang.

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Lệ Thanh Cuồng đã đến đạo viện Khôn Linh, vậy bí cấp truyền tông Thiên Huyền kiếm phổ của phái Nga Mi có bị ông ta lấy mất không?

Hoắc Tú Vân nói :

- Lệ Thanh Cuồng tuy là một trong ba nhân vật đáng gờm nhất trong giới võ lâm hiện tại, nhưng sư tỷ Chưởng môn tôi cũng không phải tay vừa khi nào lại để hắn lấy bí cấp truyền tôn của bản phái một cách dễ dàng như thế được?

Hạ Thiên Tường chợt nghĩ đến câu Mộ Vô Ưu nói với mình là Lệ Thanh Cuồng không thích gặp mặt Hoắc Tú Vân, bèn lại hỏi :

- Các cô trở về Nga Mi, có bày trận Tứ Tượng Truy Hồn kiếm đối phó với Lệ...

Hoắc Tú Vân không đợi chàng dứt lời, lập tức lắc đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Lệ Thanh Cuồng cũng đã biết cơ từ trước, bốn chị em tôi vừa về đến trước cửa đạo viện, đã thấy hắn từ cửa sau nhảy ra. Nếu không thì nhất định chúng tôi sẽ dàn trận Tứ Tượng Truy Hồn kiếm để ứng phó với vị Phong Trần Cuồng Khách danh chấn võ lâm ấy.

Hạ Thiên Tường thấy mọi việc xảy ra quả đúng như lời Mộ Vô Ưu nói, trong bụng cũng thầm kinh sợ. Nhưng không hiểu vì lẽ gì mà Lệ Thanh Cuồng lại không muốn giáp mặt Hoắc Tú Vân?

Những bí ẩn đó, nếu không rõ căn nguyên, thì không sao đoán xét được. Hạ Thiên Tường chỉ đoán là Lệ Thanh Cuồng đã lên tới Nga Mi quyết không khi nào chịu tay không trở về, bèn mỉm cười hỏi :

- Theo lời cô nương nói thì chẳng lẽ Lệ Thanh Cuồng không hề giao thủ với nhân vật phái Nga Mi ư?

Hoắc Tú Vân lắc đầu cười nói :

- Võ công, hỏa hầu gã đến địa bộ như sư tỷ tôi và Lệ Thanh Cuồng, thì chỉ trừ khi hai bên cùng liều mạng một mất một còn, cần gì phải giao thủ? Hắn và sư tỷ tôi mỗi người đều đặt bồ đoàn trên phiến đá Thính Kinh Thạch trong đạo viện, lẳng lặng đối tọa một ngày.

Hạ Thiên Tường nghe câu nói của Hoắc Tú Vân còn ngụ một ý khác, bèn mỉm cười hỏi :

- Hai vị ấy đều là bậc danh gia đệ nhất đương thời có lúc nào lại chịu ngồi đó tọa suông một ngày, mà không tỷ thí một môn huyền công thượng thừa nào cả. Theo ý tôi, thì hai tảng đá thính kinh dưới bồ đoàn của họ thế nào cũng được ghi một vài kỷ niệm, quyết không thể không được.

Hoắc Tú Vân cũng lấy làm kinh sợ vì Hạ Thiên Tường thật quá thông minh, bèn đưa mắt nhìn chàng, rồi gật đầu :

- Anh đoán đúng đấy! Sau khi hai người đối tọa một ngày, đều mỉm cười đứng lên, chiếc bồ đoàn của Lệ Thanh Cuồng vẫn còn nguyên vẹn không bị hư hại gì cả, chỉ lọt thỏm vào trong tảng đá thính kinh.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Còn vị đại sư tỷ của cô nương thì sao?

Hoắc Tú Vân không hề giấu giếm, trả lời ngay :

- Về mặt nội gia huyền công, sư tỷ Chưởng môn tôi quả thực còn kém Lệ Thanh Cuồng nửa bực, nên chiếc bồ đoàn của người còn trồi lên khỏi mặt đất chừng ba bốn phân nữa.

Hạ Thiên Tường cũng phục Hoắc Tú Vân vì thái độ quang minh, không cần che giấu sự thực của nàng, bèn mỉm cười nói :

- Võ học rất nhiều loại, nhuyễn, ngạnh, khinh công, quyền cước, ám khí, sư môn đã khác, kỹ thuật mỗi người chuyên một lối. Đại sư tỷ của cô nương tuy huyền công hơi kém Lệ Thanh Cuồng nhưng...

Nói đến đây chợt ngừng lại, vì chàng nhận thấy Hoắc Tú Vân hình như không để tai nghe lời mình nói, mặt nàng còn phải chuyên chú trông lên phía hữu ngọn núi, tựa hồ mới phát hiện được sự gì lạ lẫm thì phải?

Hạ Thiên Tường ngẩng đầu trông theo, chỉ thấy chỗ gần giáp đỉnh núi về mé bên phải có một khoảng rộng chừng hai ba chục trượng, y như người ta dùng dao búa phạt thành một bức vách phẳng phiu, trên vách bị rêu trơn phủ kín, dẫu người giỏi khinh công đến đâu cũng khó lòng leo lên được.

Chính giữa bức vách đó lại hiện ra một cửa động tối om, chu vi không đầy một thước.

Hạ Thiên Tường nghĩ bụng không hiểu trong động ấy có gì lạ mà Hoắc Tú Vân cứ ngẩn mặt ra nhìn, như bị ai thu mất hồn vía? Chẳng lẽ đó chính là cái động tàng trân, trong có bộ Hộ Huyệt Long Lân và thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm như lời nàng vừa nói đó sao?

Cứ coi hình thế treo leo khó lòng trèo lên được của khu động ấy, thì rất có thể đúng, nhưng cửa động hẹp không quá tám mươi phân, dù nhưng có công lực Súc Cốt thần công tinh vi đến đâu, cũng khó lòng chui vào lọt. Hạ Thiên Tường vừa nghĩ tới đây, thấy Hoắc Tú Vân trở lên cửa động bảo chàng :

https://thuviensach.vn

- Tôi vừa trông thấy hình như trong cái động kia thoáng có một cái bóng trăng trắng, cửa động hẹp thế làm sao lại có người chui vào được?

Hạ Thiên Tường chợt nhớ vừa rồi đứng ở ngọn núi bên kia đã trông thấy hai cái bóng một vàng, một trắng cùng chạy về phía này, nhưng rồi không thấy đâu nữa. Nên khi nghe Hoắc Tú Vân nói thế, chàng biết chắc là nàng trông không lầm, bèn cũng chú ý theo dõi.

Hai người nhìn kỹ hồi lâu, không thấy gì lạ, chợt nghe có tiếng kêu của một loại thú lạ, nghe hơi giống tiếng người, cái tiếng kỳ dị đó từ trong động vừa phát ra, lập tức trên đỉnh ngọn Thích Thiên cũng nổi lên mấy tiếng kêu lớn, đáp lại. Rồi cũng chính chỗ đó đột nhiên thấy xuất hiện một con thú cao đến nửa thân người, khắp mình lông vàng mà dài hình giống như con phất, mà không phải phất, lại giống như con đười ươi mà không phải đười ươi, hình thù thật kỳ dị.

Trên chỗ tuyệt bích, thốt nhiên có những giống thú lạ xuất hiện, làm cho Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân đều nhìn nhau ngạc nhiên. Hạ Thiên Tường lại còn băn khoăn một điều, là chàng trông con thú này có vẻ quen lắm, hình như đã có gặp ở đâu một lần thì phải.

Trong khi đó thì trên cửa động nhỏ, chợt thò ra một cánh tay vượn nhỏ bé xíu lông trắng mượt, ném lên ngọn núi một chiếc hộp sắt dẹt màu vàng, bề ngang chừng sáu tấc, bề dài chừng một thước.

Hạ Thiên Tường vừa trông thấy cánh tay vượn, chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, thì ra đó chính là hai con thú cưỡi trên con ngựa lông xanh, chạy nạn lụt rừng, mà mình gặp ở trong uống cốc núi Chung Nam dạo nọ, và cũng là hai cái bóng một vàng một trắng chạy nhanh như biến vừa rồi.

Chàng vừa nghĩ đến đây chợt lại nghe Hoắc Tú Vân kinh ngạc kêu lên :

- Thôi thế là xong. Chúng ta đen đủi quá, bị người khác nhanh chân chiếm trước mắt rồi. Chiếc hộp sắt kia chắc bên trong đựng bộ Hộ Huyệt Long Lân của Đại Biệt Tản Nhân không thể sai được.

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hoắc cô nương, số chúng ta không được hưởng, chớ không phải đen đủi. Vì cái cửa động cheo leo nguy hiểm, lại hẹp một tí thế kia, chỉ trừ giống vượn còn sức người làm sao có thể vào được?

Hoắc Tú Vẫn không cãi sao được, chỉ làm bộ giận dỗi nói gắt :

- Sao ngươi biết nó là giống vượn?

Nói chưa dứt lời, lại thấy trong động ném ra một viên nho nhỏ sáng như bạc, bị con quái thú lông vàng đứng trên đỉnh núi giơ tay bắt lấy.

Hoắc Tú Vân lắc đầu nói :

- Cái viên bạc đó chắc là thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Hai bảo vật của Đại Biệt Tản Nhân đã vào tay, đối phương chắc sắp ra khỏi động, cô nương thử chờ xem có phải đúng là con vượn không?

Hoắc Tú Vân chú ý nhìn bất giác ồ một tiếng, quả thấy từ trong động nhảy ra một con vượn lông trắng cao chừng hai thước, cánh tay dài chấm đất, men theo từng vách núi leo lên.

Con vượn leo tới đỉnh núi, đón chiếc hộp sắt dẹt trong tay con dị thú, mở ra xem, miệng luôn luôn kêu “chít chít” hai chân nhảy quẫy lên, tựa hồ có vẻ cao hứng lắm. Xem xong, nó đậy nắp hộp lại, trao trả con thú, đổi lấy viên bạc, cầm vùng lên quả thấy ánh sáng loáng, viên bạc nhỏ biến thành một thanh kiếm, hình thù kỳ lạ, lưỡi rộng bằng là liễu, dài khoảng trên hai thước, cứng rắn vô cùng.

Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân chỉ ngây người đứng xem, con bạch viên thốt nhiên tay trái giữ kiếm quyết tay phải cầm kiếm, đưa lên phía trước rồi quay đi một vòng múa thành ba bông kiếm hoa.

Hoắc Tú Vân càng kinh lạ kêu :

- Đó là phép Linh Hầu Hiến Quả và Nhất Kiếm Tam Hoa, chẳng lẽ con vượn con kia lại biết thi triển Viên Công kiếm pháp ư?

https://thuviensach.vn

Hoắc Tú Vân khen không ngớt miệng, còn Hạ Thiên Tường lại nghĩ bụng: "Thú vật mà như thế, chủ nhân nó chắc còn cao minh gấp bội, không biết mình có cơ duyên được gặp một lần chăng?"

Hai con vật đứng trên đỉnh núi, nghe tiếng Hoắc Tú Vân khen ngợi, bốn con mắt đều đổ dồn nhìn về phía hai người. Con vượn hình như sợ có sự bất trắc xảy ra, lập tức thu thanh kiếm lại, thành một viên bạc như cũ, rồi cùng con thú biến thành hai điểm phi tinh một trắng, một vàng, từ trên đỉnh núi bay đi vùn vụt.

Hoắc Tú Vân thấy hai món dị bảo đã bị hai con thú đem đi mất, đuổi theo không kịp, mà dù có đuổi kịp nữa, thì chẳng lẽ người lại đi tranh nhau với thú. Bất giác mắt đăm đăm nhìn theo hai cái chấm ngơ ngẩn như vừa đánh mất vật gì.

Ngay lúc ấy, chợt giữa khoảng núi rừng vắng vẻ, một giọng nói như tiếng vang reo, sang sảng đưa lên :

- Tiểu Bạch, Đại Hoàng! Chúng mày chưa hiểu quy củ giang hồ. Người ta có câu rằng: "Những đồ vật vô chủ ai trông thấy cũng có phần". Ta chỉ cần bộ Hộ Huyệt Long Lân còn thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm chúng mày đưa cho vị cô nương kia.

Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên. Cái tiếng trong trẻo kia vừa cất lên, con bạch viên và con thú lông vàng đang chạy, lập tức dừng lại đứng nghiêm lắng lặng lắng nghe. Nghe xong con bạch viên quả cầm viên bạc chạy trở lại chỗ bọn Hoắc Tú Vân đứng.

Hoắc Tú Vân nghe giọng người nói vừa rồi, cũng là một thiếu nữ, bèn cau mày nói với Hạ Thiên Tường :

- Không biết cô con gái kia là ai, mà đã nuôi được những giống dị thú khôn ngoan nghe hiểu tiếng người, lại còn tỏ ra khảng khái kẻ cả như vậy? Nàng định tặng tôi thanh kiếm thực ư?

Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói ở ngọn núi bên cạnh, cũng khẽ trả lời :

https://thuviensach.vn

- Lai lịch vị cô nương này tôi biết, cô ta là ái nữ của Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh...

Vừa nói đến đây con vượn trắng đã vùn vụt bay đến trước mặt, tay phải cầm viên bạc đưa cho Hoắc Tú Vân.

Lúc này hai người mới trông rõ con vượn khắp mình có một bộ lông trắng muốt, vừa dày vừa bóng, lóng lánh như bạc, hai tay rất dài, bàn tay thô kệch, đôi mắt đỏ như lửa, sáng chói như tóe hào quang, rõ ràng là một thông linh dị chủng hiếm có trên đời.

Hoắc Tú Vân tuy thèm thanh kiếm Liễu Diệp bằng chết, nhưng chẳng lẽ lại thò tay ra cầm lấy?

Con vượn trắng thấy Hoắc Tú Vân không chịu cầm kiếm, bất giác luống cuống không biết làm thế nào, cứ gãi sồn sột, rồi kêu khẹc khẹc rầm lên.

Hạ Thiên Tường nhìn Hoắc Tú Vân mỉm cười nói :

- Cô nương đứng có phụ tấm lòng tốt của bạch viên. Ngày khác nên hái mấy thứ trái cây lạ đặc sản ở núi Nga Mi làm quà cho nó là đủ...

Vừa nói tới đây, chợt cái giọng sang sảng ban nãy lại cất lên cười nói :

- Trong phái giang hồ có câu rằng: “Nga Mi có bốn cô Tú, cô Tú bé nhất đẹp nhất”! Sao bây giờ lại ra vẻ thẹn thùng, không khoáng đạt chút nào. Một thanh kiếm có đáng là bao?

Hoắc Tú Vân thấy đối phương biết rõ lai lịch của mình, không muốn bị người chê cười, bèn làm ra vẻ đàng hoàng đỡ lấy viên bạc trong tay con vượn.

Lúc này cái tiếng trong trẻo ban nãy lại nổi lên gọi to :

- Tiểu Bạch, về mau lên. Chúng ta đi thôi!

Bạch viên mở to đôi mắt nhìn Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân, kêu lên mấy tiếng rồi lập tức quay mình, nhảy xuống vách núi, nhanh như mũi tên, phóng sang ngọn núi bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Trong giáp cốc dưới chân núi đó, từ từ tiến ra một con tuấn mã lông xanh, một nữ lang mặc áo khoác màu huyền cưỡi trên lưng ngựa, con dị thú lông vàng chạy theo sau.

Tuy hai bên cách nhau khá xa, diện mạo không sao nhận rõ, nhưng lối ăn mặc và con ngựa xanh với cái hình dung yểu điệu của thiếu nữ, làm cho Hạ Thiên Tường trống ngực đập thình thịch, rõ ràng là thiếu nữ áo đen, người mà chàng đã được trông thoáng thấy trên Cửu Nghi sơn, và đã làm cho chàng mộng hồn quấn quýt tư tưởng ngày đêm không một giờ khắc nào nguôi được.

Hạ Thiên Tường đăm đăm nhìn vị huyền y thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa, ngơ ngẩn như người mất hồn. Hoắc Tú Vân thấy thế khẽ hừ một tiếng.

Tình cảm giữa đôi bên trai gái, quả thực vi diệu, Hoắc Tú Vân vừa hừ một tiếng, chợt nhận thấy cử chỉ của mình hơi lố, bất giác đỏ mặt, vội kiếm cách đánh trống lảng, cầm viên bạc trong tay vung lên, tức thì một thanh kiếm nhỏ sáng loáng như bạc hiện ra.

Giữa lúc Hoắc Tú Vân đinh thử kiếm, thì con vượn trắng đã phóng ra khỏi ngọn Thích Thiên, đuổi kịp, thanh reo lên mấy tiếng vui mừng rồi lăng không nhảy vào lòng thiếu nữ.

Thiếu nữ áo huyền giơ đôi cánh tay ngà ngọc ôm lấy con vượn quý. Con ngựa vểnh hai tai, hí lên một tiếng thật dài, bốn vó cất cao, gia thêm tốc độ.

Tiếng ngựa hí làm cho Hạ Thiên Tường giật mình, tỉnh cơn mơ mộng, vội đề khí Đan Điền, vận dụng nội gia công lực Truyền Âm Cập Viễn cất to tiếng gọi :

- Trọng Tôn cô nương, xin hãy tạm lưu quý bộ.

Huyền y nữ tử ngồi trên lưng ngựa nghe tiếng gọi bèn quay đầu ngựa lại, rồi lấy một vật hình như cái ống loa lớn gài ở trên yên, đưa lên miệng cười hỏi :

- Anh là ai? Sao lại biết lai lịch của tôi?

https://thuviensach.vn

Lúc mời đầu Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân thấy huyền y thiếu nữ truyền âm đi xa như vậy, mà tiếng nói vẫn trong trẻo ung dung, không hề sai giọng, đều lấy làm kính phục đối phương công lực quá cao, nay trông thấy chiếc loa hình giống con ốc bể, chế tạo rất tinh vi, mới biết sở dĩ thiếu nữ nói xa không bị lạc giọng là nhờ vật đó.

Hạ Thiên Tường lại đề khí trả lời :

- Tôi tên gọi Hạ Thiên Tường. Con ngựa cô nương cưỡi có phải là con Thanh Phong Ký của Thương Sơn Ẩn Hiệp Tái Hàn Khang, bị cô nương thắng cuộc chiến được đó không?

Thiếu nữ à một tiếng rồi cười nói :

- Thế ra anh có quen biết Tái Hàn Khang, hèn nào mà nhận ra tôi là Trọng Tôn Phi Quỳnh. Nhưng anh gọi tôi lại có việc gì?

Hạ Thiên Tường đôi má đỏ bừng, trong lúc vội chưa kịp nghĩ ra câu gì, chỉ thuận miệng nói bừa :

- Tôi biết cô nương thích đánh cuộc, nên muốn được dịp đánh cuộc với cô nương một lần.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe nói, lại lấy trên yên ngựa ra một chiếc ống nhòm, chiếu về phía Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân trông qua một lượt, rồi ghé vào chiếc loa cười nói :

- Đến con bảo mã quý giá nhất đời của Tái Hàn Khang mà còn bị thua, anh dám đánh cuộc với tôi, không sợ thua sao?

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, cười nói :

- Sao lại sợ thua? Hôm nọ ở dưới chân núi Triều Vân, trên bờ sông Vu Giáp, tôi đã thắng sư tỷ cô nương là Hoa Như Tuyết rồi.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe nói cũng hơi ngạc nhiên, nàng ngẫm nghĩ một lát, rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Vậy thì được rồi, chúng ta sẽ gặp nhau ở Hoàng Sơn. Ngày mười sáu tháng chạp này ở đấy cử hành đại hội Thiên Đô, tất thế nào anh cũng đến xem, chừng đó ta sẽ đánh cuộc. Còn bây giờ tôi không dám quấy rầy, làm mất nhã hứng của hai vị.

Nói xong thu ống loa về. Con Thanh Phong Ký lại cất cao cổ lên hí một hơi dài, rồi sải chân phi như bay, chỉ trong phút chốc, một người, ba thú đã khuất dạng trong đám cây cối um tùm.

Hạ Thiên Tường nghe Phi Quỳnh nói mấy câu sau, tựa như có ý lầm mình với Hoắc Tú Vân là đôi bạn tình, bất giác cau mặt, nhưng đến khi Phi Quỳnh đi khỏi, chàng quay lại thì Hoắc Tú Vân cũng đã không từ mà biệt, trên con đứng nhỏ vào giáp cốc dưới chân ngọn Thích Thiên chỉ còn thấp thoáng tà áo đen phấp phới, nháy mắt đã mất biến.

Nhưng bóng hồng tuy khuất, dấu vết còn lưu, trên vách đá có mấy hàng chữ, nét rất nhỏ, khắc sau vào đá, rõ ràng là vừa mới khắc bằng mũi Liễu Diệp Miên Ty kiếm.

Viết rằng:

“Người ấy đáng kính,

Người ấy đáng phục,

Người ấy đáng yêu!

Mong cố gắng sức!

Đứng quên lời hẹn: hai mươi tháng năm sang năm, trên Nga Mi Kim Đỉnh!”

* * * * *

Hạ Thiên Tường đọc xong, cau mày ngẫm nghĩ, chàng đã đoán ra ý Hoắc Tú Vân chỉ “người ấy” đây tức là nói về Phi Quỳnh, còn câu “Mong cố gắng sức” có hai nghĩa, không biết nàng bảo mình nên gắng sức đuổi theo Phi Quỳnh, hay là gắng sức tập luyện võ công, để tháng năm sang năm lên Nga Mi Kim Đỉnh quyết đấu với nàng?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường càng nghĩ càng buồn, vì lần này lên Đại Biệt sơn, tuy may mắn được gặp Phi Quỳnh, và tìm được di bảo của Đại Biệt Tản Nhân, nhưng Hộ Huyệt Long Lân thì bị Phi Quỳnh chiếm mất, còn Liễu Diệp Miên Ty kiếm lại về tay Hoắc Tú Vân, mình chẳng những đã không được gì, mà còn gây thêm bao nhiêu phiền não.

Phi Quỳnh đã tưởng lầm mình và Hoắc Tú Vân là đôi bạn tình, thời sau này nếu mình có dịp được tiếp xúc với nàng, hoặc Mai Khôi sứ giả có cố tìm cách thành toàn cho mối lương duyên, tất lại thêm bao nhiêu chuyện rắc rối.

Lại phiền hơn nữa là Hoắc Tú Vân đối với mình hình như cũng có đôi chút cảm tình, mà đọc mấy dòng chữ nàng để lại kia, thì tựa hồ có ý ghen tức, sang năm lên Nga Mi phó ước, chắc không khỏi sinh lắm chuyện khó khăn.

Hạ Thiên Tường vừa cao hứng vừa buồn bực, một mình lủi thủi xuống khỏi Thích Thiên phong, thuận theo con đường bên cạnh núi Đại Biệt sang tỉnh An Huy, sửa soạn lên Hoàng Sơn dự Thiên Đô đại hội.

Thấm thoắt đã tới rằm tháng chạp, trên tuyệt đỉnh ngọn Thiên Đô núi Hoàng Sơn, đã có ba vị đến trước nhất, đó là Hoằng Pháp Chân Nhân Chưởng giáo phái Võ Đang, và Nhất Trần Tử, một nhân vật trong Võ Đang thất tử còn một người nữa râu tóc bạc phơ hình như đã cao tuổi lắm.

Vị đó tức là Hoằng Quang đạo trưởng sư huynh của Hoằng Pháp Chân Nhân, nhân có tội bị chưởng giáo đời trước của phái Võ Đang phạt hai mươi năm quay mặt vào vách, đến này vừa mới mãn hạn kỳ.

Nhân chủ khách hai bên, đã có tới sáu đại môn phái, còn các nhân vật giới võ lâm nghe tin đến xem chắc cũng đông lắm.

Sáu môn phái đương cuộc đã giao ước với nhau là mỗi phái chỉ được ba người tham dự, nhưng còn những người đến xem thì không sao hạn chế được.

https://thuviensach.vn

Hồi 9

Thiên Đô Đại Hội

Ba nhân vật phái Võ Đang đến trước nhất, vị Trưởng giáo là Hoằng Pháp Chân Nhân cau mày nói với sư huynh :

- Không ngờ Tri Phi Tử phái Côn Luân đối với việc Tam Lăng Tử Hắc độc thích không chịu nhận lỗi, lại mời thêm phái Tuyết Sơn, Nga Mi giúp sức. Ngoài ra còn bao nhiêu nhân vật võ lâm đến dự khán, chỉ cần thuận sóng đẩy thuyền một chút, là đại hội Thiên Đô khó lòng giữ được hòa thiện. Nhân vật võ lâm ai không thích tranh kỳ hiếu thắng? Các môn các phái cũng do đấy mà hiềm khích càng sâu. Chỉ sợ từ nay trong chốn giang hồ, không một ngày nào được thanh tịnh.

Hoằng Quang đạo trưởng niệm một câu Vô lượng thọ Phật rồi nói :

- Chưởng môn sư đệ cần gì phải từ bi quá như vậy? Ta ngoảnh mặt vào vách hai mươi năm, sân niệm danh tâm còn chưa diệt hết, huống chi những người thế tục? Người ta có câu rằng "Trồng nhân được quả, như bóng theo hình", con người lòng lang dạ thú, dùng châm độc ám hại ba sư đệ ta, nếu không cho hắn nếm một chút quả báo trước mắt, thời những kẻ gian tà, mới chính là tội khởi gây sóng gió cho giới võ lâm khiến không bao giờ an tĩnh.

Nói đến đây, chợt cả ba vị đạo trưởng đều lắng tai chú ý, chỉ nghe phía dưới ngọn Thiên Đô, có người niệm một câu "A di đà Phật" rồi cao tiếng nói :

- Võ Đang chư hữu đã đến! Bần ni và Tần sư thúc vẫn tưởng là mình đến trước nhất.

Tiếp đó theo tiếng nói, một bị bạch y nữ ni, dung nhan thanh tú và một vị lão nhân mặc áo vải đi giầy cỏ thân thể vừa lùn vừa mập, da đỏ hồng hào, đã đứng trên đầu ngọn Thiên Đô, nhìn ba vị đạo trưởng mỉm cười thi lễ.

Hoằng Pháp Chân Nhân thấy hai người vừa đến tức là Băng Tâm thần ni Chưởng môn phái La Phù và sư thúc là Vạn Mai Lão Nông Tần Lạc Phố,

https://thuviensach.vn

bèn vội cùng sư huynh và sư đệ cúi đầu đáp lễ, mỉm cười hỏi :

- Băng Tâm thần ni với Tần lão tiền bối, sao lại chỉ có hai vị...

Tần Lạc Phố vội xua tay ngắt lời :

- Võ Đang và La Phù là hai phái riêng biệt, Tần Lạc Phố không dám nhận lời xưng hô ấy của Trưởng giáo chân nhân. Tệ phái còn một người nữa là Sài nữ điệt chưa đến, vì còn mắc du hiệp giang hồ, Chưởng môn nhân đã cho lệnh triệu, chắc thế nào cũng tới Thiên Đô trước kỳ hẹn.

Hoằng Pháp Chân Nhân vẫn cung kính cười đáp :

- Trong giới võ lâm vạn phái cùng quy về một nguồn, huống chi Tần lão tiền bối tuổi cao đức vọng lại là sư thúc của Băng Tâm thần ni, tức là bậc trưởng giả, xin đừng coi Hoằng Pháp như người ngoài. Đáng tiếc là phái Điểm Thương chưa đến, nếu không ta sẽ thảo luận trước phương pháp chất vấn phái Côn Luân ngày mai, liệu dàn xếp thế nào cho êm thấm, miễn khỏi mua oán gây thù, thì hay lắm.

Băng Tâm thần ni lắc đầu cười gượng :

- Phái La Phù tôi và phái Điểm Thương có một mối thù rất lớn, không ngờ lần này lại đứng về một phe cùng chất vấn phái Côn Luân. Thật là một bạn đồng minh bất đắc dĩ.

Hoằng Quang đạo trưởng chợt trỏ tay về mé trái núi phía trước mặt, cười nói :

- Trong khu rừng kia hình như đông người lắm, không biết phái nào thế?

Bốn vị kỳ hiệp nghe nói đều chú ý lắng tai, quả nhiên nghe rõ tiếng chân người đang trèo lên núi, nhưng chỉ có ba người, không phù hợp với con số Hoằng Quang đạo trưởng trông thấy.

Chỉ ước chừng nồi cơm chín, Điểm Thương tam kiếm đều đã xuất hiện trên đỉnh núi, do Chưởng môn Thiết Quán đạo trưởng cầm đầu, hướng vào bọn Hoằng Pháp Chân Nhân mỉm cười chào hỏi, nhưng đến khi trông thấy Băng Tâm thần ni thì chỉ khẽ gật đầu, thái độ ra vẻ khinh khỉnh thù hận.

https://thuviensach.vn

Băng Tâm thần ni và Tần Lạc Phố thấy thế chỉ mỉm cười làm thinh. Hoằng Quang đạo trưởng nói với Thiết Quán đạo trưởng rằng :

- Thiết Quán đạo huynh, các vị tới đây, còn đi với nhân vật phái nào thế?

Thiết Quán đạo trưởng không ngờ Hoằng Quang Chân Nhân đã trông có người lạ đi cùng mình, bèn lộ vẻ ngạc nhiên trầm ngâm một lát, rồi nói :

- Ba anh em tôi tới chân núi, tình cờ gặp bọn Thích Đại Chiêu cũng đến đây xem hội...

Hoằng Pháp Chân Nhân thấy nói bọn Kỳ Liên phái không quản từ xa xôi ngàn dặn đến đây dự hội, bèn khẽ cau đôi mày, ngắt lời hỏi :

- Bây giờ họ ở đâu?

Thiết Quán đạo trưởng mỉm cười nói :

- Thích Đại huynh ngày mai mới lên núi, vì e rằng hoặc giả chúng ta có bố trí gì ở quanh đây chăng?

Băng Tâm thần ni nghe nói khẽ hừ một tiếng rồi bĩu môi cười nhạt :

- Thế mới thật đúng như câu: “Lấy bụng tiểu nhân, đo lòng quân tử”.

Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy quắc đôi mắt sắc như điện nhìn Băng Tâm thần ni hỏi :

- Ai là tiểu nhân? Ai là quân tử?

Băng Tâm thần ni lạnh lùng nhìn hắn, vừa toan trả lời, Tần Lạc Phố đã thủng thỉnh đáp :

- Ai định dùng quỷ kế bố trí xung quanh núi, để ám hại đối phương là tiểu nhân, ai có thể giữa được thái độ quang minh lỗi lạc và công bình là quân tử.

Hoằng Pháp Chân Nhân thấy hai phái chỉ khiêu khích lẫn nhau, bèn vội kiếm cách lảng sang chuyện khác, hỏi Thiết Quán đạo trưởng :

- Công việc ngày mai chất vấn phái Côn Luân, chẳng hay đạo huynh có cao kiến gì không?

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng đưa mắt nhìn Băng Tâm thần ni và Tần Lạc Phố một lượt rồi hỏi lại Hoằng Pháp Chân Nhân.

- Các vị định sao, xin cho tôi nghe trước đã!

Hoằng Pháp đạo trưởng mỉm cười nói :

- Băng Tâm thần ni và bần đạo, đều chủ trương chỉ cần lấy lẽ công bình mà phân xử, tránh gây những chuyện phong ba.

Vừa nói đến đây, Tư Đồ Úy thốt nhiên ngửng mặt lên trời cười một tràng dài như người điên.

Hoằng Pháp Chân Nhân đăm đăm nhìn hắn. ngạc nhiên hỏi :

- Tư Đồ đại hiệp cười gì vậy? Có lẽ bần đạo nói sai chăng?

Hoằng Pháp Chân Nhân quả không hổ danh là một Trưởng giáo danh môn chính phái, bất cứ đối với ai, ông cũng tỏ ra khiêm cung lễ độ, không có vẻ gì là kiêu ngạo tự đắc. Hai vị kỳ hiệp phái La Phù thấy thế không khỏi sinh lòng kính phục.

Long Phi kiếm khách, mặt đầy sát khí, ngạo mạn nói :

- Tôi chỉ cười các vị đều khiếp sợ cây Thiên Kim trượng trong tay Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân, nên mới tỏ ra chút nhát nhát như vậy! Nếu đã định thế việc gì phải còn bào soạn lôi thôi? Ngày mai việc ấy ai người ấy làm, Chưởng môn phái La Phù bị thương và Võ Đang tam tử bị giết, cách người đừng nhắm đến nữa, nhưng còn phái Điểm Thương thì nhất quyết thà làm ngọc nát, còn hơn là làm ngói lành. Chưởng môn tôi không thể chịu nổi cái hận khi không bị kẻ vô danh dùng Thiên Kinh độc thích ám toán một cách hèn hạ ở Chung Nam tử cốc được.

Mấy câu của Tư Đồ Úy quả thực quá khắc bạc sâu sắc. Băng Tâm thần ni và Tần Lạc Phố vốn không muốn gây chuyện với phái Điểm Thương, ngay đến Hoằng Pháp Chân Nhân một bực từ bi quảng đại bị Tư Đồ Úy lấy câu “Việc ai lấy làm” lấp miệng, cũng không muốn nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Trong lúc ba vị kiếm khách phái Điểm Thương tỏ thái độ ngông cuồng ngạo mạn, không coi ai ra gì, nhất là Tư Đồ Úy lại càng hung hăng làm phách, sắc mặt đầy vẻ kiêu căng, làm cho Băng Tâm thần ni không sao nhịn nổi, vừa định mắng cho mấy câu, thì dưới chân ngọn Thiên Đô lại có một bóng người chạy như bay tới.

Người đó chính là Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu, tục gia sư muội của Băng Tâm thần ni, bữa nay nàng mặc áo trắng, trông lại càng lộ rõ cốt cách thần tiên lãnh diễm tột bực.

Nàng bước tới tham kiến Chưởng môn sư tỷ trước, rồi thi lễ với sư thúc Tần Lạc Phố cùng ba vị đạo trưởng phái Võ Đang. Đoạn đứng sang một bên, đôi mắt long lanh sáng quắc nhìn chằm chằm vào mặt Tư Đồ Úy.

Tư Đồ Úy vừa rồi đứng trước mặt hai vị Chưởng môn nhân phái La Phù và Võ Đang, thái độ kiêu căng ngạo mạn bao nhiêu, vậy mà lúc này thốt nhiên chạm phải tia mắt Sài Vô Cấu, vội cúi gằm xuống, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng bối rối, thần khí kiêu căng hách dịch biến đâu mất cả.

Băng Tâm thần ni đối với việc sư muội Sài Vô Cấu và Tư Đồ Úy tư luyến nhau, vì họ hết sức thận trọng giấu giếm, nên tuyệt nhiên không hay biết gì cả. Tuy thấy sư muội rời núi quá lâu, nhưng trong lúc này, trước mặt người lạ, cũng không muốn quở trách vội. Nay thốt nhiên thấy Sài Vô Cấu lạnh lùng, nghiêm khắc nhìn Tư Đồ Úy, làm cho hắn phải ngượng ngập cúi đầu, mất hết vẻ kiêu căng ngạo mạn thì lấy làm ngạc nhiên.

Thiết Quán đạo trưởng và đệ nhị kiếm Tử Diệm Thiên Tôn Lôi Hóa thấy thái độ hai người như thế, cũng lấy làm lạ, nhưng không tiện hỏi.

Sài Vô Cấu cười khẩy vài tiếng, rồi quay lại phái Băng Tâm thần ni và Hoằng Pháp Chân Nhân cung kính nói :

- Chưởng môn sư tỷ, và Trưởng giáo chân nhân, hai vị hà tất phải nói nhiều lời với những hạng táng tâm bệnh cuồng ấy...

Bốn tiếng “táng tâm bệnh cuồng” làm cho Tư Đồ Úy thẹn quá hóa giận, tính hung ác lại nổi lên, ngẩng đầu thét lớn :

https://thuviensach.vn

- Con tiện tỳ Sài Vô Cấu....

Năm tiếng vừa thốt ra khỏi miệng, chợt bên tai lại văng vẳng nổi lên mấy câu kỳ lạ, chẳng khác gì hôm ở núi Phục Ngưu bị mấy tiếng "Thiên lương để đâu?" ám ảnh mãi cho tới bây giờ, làm cho hắn sợ rợn tóc gáy thốt nhiên im bặt.

Nhưng mấy tiếng kỳ lạ này lại do Băng Tâm thần ni vận dụng thần công Sư Tử Hống, dằn giọng quát :

- Tư Đồ Úy câm mồm, nếu còn thốt ra những câu vô sỉ, ta sẽ cho mi nếm thử Ban Thiền chưởng lực của phái La Phù.

Sài Vô Cấu đảo mắt nhìn khắp bốn phía, rồi lại tiếp tục nói với Băng Tâm thần ni và Hoằng Pháp Chân Nhân :

- Những sự liên quan đến vụ án Thiên Kinh độc thích bên trong còn có nhiều bí ẩn, Sài Vô Cấu này đã biết được đến tám chín phần mười. Ngày mai đại hội Thiên Đô, trước mặt quần hùng các phái, sẽ nhất định làm cho sáng tỏ.

Bọn Điểm Thương tam kiếm nghe Sài Vô Cấu nói vậy sắc mặt đều lộ vẻ kinh nghi, muốn biết ngay kết cuộc.

Hoằng Pháp Chân Nhân lại có ý vui mừng, mỉm cười nói :

- Sài nữ hiệp đã biết rõ việc bí mật quan trọng như thế, sao không nói thẳng ra? Nếu có thể nhờ đó mà hóa giải được một phen hạo kiếp cho giới vũ lâm, thì công đức thật vô lượng.

Sài Vô Cấu ngẩng đầu lên đỉnh núi Thiên Đô, nơi ngày mai quần hùng tụ họp, quan sát giây lâu chỉ thấy vân hải mênh mông, tùng bách rườm rà xanh biếc, cảnh sắc thanh diệu tuyệt trần, bèn cười nói :

- Nếu tôi không bị kẻ gian hãm hại, nhân họa được phúc, khám phá ra cái tin bí mật đó, thì một tòa tiên cảnh nhân gian như ngọn núi Thiên Đô này ngày mai sẽ hóa thành một lò sát sinh, khiến cho những bực chính nhân tự tàn sát lẫn nhau, mà kẻ gian đắc ý...

https://thuviensach.vn

Nói đến đây cố ý ngưng lại, đưa mắt khẽ liếc nhìn bọn Điểm Thương tam kiếm, thấy Thiết Quán đạo trưởng đang trừng mắt nhìn Tư Đồ Úy một cách giận dữ, bất giác nàng lại mỉm cười tiếp tục nói nốt :

- Nhưng chứng cứ xác thực còn ở trong tay một người khác, nên cần phải chờ người ấy đến đây, chân tướng sẽ rõ như ban ngày.

Băng Tâm thần ni hỏi :

- Sao sư muội còn cứ úp úp mở mở, không chịu nói rõ ra? Người ấy là ai? Bao giờ đến đây? Chứng cứ của hắn có đáng tin cậy không?

Sài Vô Cấu thấy bọn Điểm Thương tam kiếm sắc mặt đều có vẻ bối rối kinh ngạc, lắng tai nghe ngóng, thì mỉm cười đáp :

- Việc này quan hệ trọng đại, xin Chưởng môn sư tỷ thứ cho tiểu muội hãy tạm giấu kín, vì người ấy sớm muộn gì ngày mai cũng sẽ có mặt ở đây. Nếu ta tiết lộ tên tuổi thân phận của hắn ta trước, rất có thể làm cho bọn hung ác đón đường giết chết để hòng diệt khẩu.

Chưởng môn hai phái La Phù và Võ Đang cũng cho lời Sài Vô Cấu là phải, bèn thôi không hỏi nữa.

Nhưng Thiết Quán đạo trưởng lúc này tự nhiên lại đổi vẻ mặt hòa nhã nhìn Sài Vô Cấu, cười nói :

- Tôi bị trúng ám khí ở Chung Nam tử cốc, không sao nén nổi cơn giận, vội mở ngay cuộc điều tra cố tìm cho được kẻ thù. Vậy mong rằng cô nương cho biết người mang bằng chứng bí mật đó là ai? Xin cứ nói thẳng đừng nghi ngại gì hết. Nếu sợ người đó bị ám toán dọc đường tôi xin phái Điểm Thương tam kiếm đi suốt ngày đêm đón người ấy rồi hộ tống về đây, cam đoan sẽ được bình yên vô sự.

Sài Vô Cấu lắc đầu nói :

- Điểm Thương tam kiếm thì hộ tống được ai? Nếu có bản lĩnh thì ngày mai cứ bảo vệ cho sư huynh sư đệ được an toàn, cũng đủ cho là giỏi rồi.

Điểm Thương nhị kiếm nghe nói tức quá, thét lên :

https://thuviensach.vn

- La Phù tiện tỳ đừng có khinh thường tâm kiếm phái Điểm Thương. Chẳng cần phải đợi ngày mai, có giỏi ngay đêm nay hai phái sẽ so tài cao thấp, xem ai thắng ai bại.

Băng Tâm thần ni thấy Lôi Hóa công nhiên thách trận, bất giác nhướng cao đôi lông mày, cặp mắt sáng quắc như tỏa thần quang trừng trừng nhìn Điểm Thương tam kiếm, tựa hồ ý muốn nhận lời.

Hoằng Pháp Chân Nhân biết hai phái La Phù, Điểm Thương xưa nay vẫn có thế thù, nếu Băng Tâm thần ni nhận lời thách đấu, thì sự tình có thể từ bé xé ra to, khó lòng cứu vãn được, bèn cố ý làm vẻ giận, ngầm đưa mắt cho bọn La Phù, rồi nói chặn trước :

- Ngày mai là ngày đại hội Thiên Đô, trong khi ba phái Côn Luân, Tuyết Sơn, Nga Mi chưa tới, chúng ta là địa vị chủ nhân, có lý nào lại xung đột với nhau trước? Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo nhân xin hãy xét lại cho kỹ. Phái Võ Đang xưa nay vẫn giữ đạo công bình chính trực, không thiên vị ai, trong hai vị, nếu ai gây sự trước, là người ấy tình nguyện kết thù với phái Võ Đang.

Băng Tâm thần ni biết ý, nín lặng không nói gì nữa. Thiết Quán đạo trưởng cũng không muốn trêu để chuốc lấy một kẻ cường địch như phái Võ Đang. Bèn xuất lĩnh hai sư đệ rút lui xuống chân núi Thiên Đô nghỉ ngơi, chờ sáng mai tham dự đại hội.

Băng Tâm thần ni cũng cùng sư thúc sắc mặt sang ngọn núi Canh Vân bên cạnh, tĩnh tọa, lúc này trăng đã mọc, nhưng còn lẫn trong đám mây, nên cảnh vật xung quanh đều lờ mờ không rõ.

Băng Tâm thần ni hành công một lượt xong lạnh lùng hỏi Sài Vô Cấu :

- Sài sư muội có lẽ đã ba năm rưỡi chưa trở về La Phù...

Sài Vô Cấu không đợi sư tỷ trách mắng, đã buồn bã ngắt lời :

- Tiểu muội có một chuyện rất buồn, nhân vì thời cơ chưa đến, chưa tiện thưa rõ, xin sư tỷ hãy tạm thời khoan thứ cho, để tiểu muội thu xếp xong

https://thuviensach.vn

việc ở đại hội Thiên Đô lần này, sẽ xin trần tình lĩnh tội sau.

Băng Tâm thần ni xưa nay vốn rất yêu thương Sài Vô Cấu lúc này thấy nàng có vẻ buồn bã đáng thương, trong bụng tuy rất lấy làm kinh dị, nhưng cũng không nỡ căn vặn, bèn gật đầu nói :

- Được, được, ngu tỷ tạm thời không hỏi đến việc riêng của sư muội vội, nhưng vừa rồi sư muội nói người có bằng cớ về việc các nhân vật ba phái bị ám toán bằng châm độc là ai? Có thể nói cho ngu tỷ và Tần sư thúc được không?

Sài Vô Cấu đưa bàn tay ngọc lên, vén mấy sợi tóc xòa xuống trán, thưa rằng :

- Hắn tên là...

Vừa nói đến đây chợt ngưng lại, nhìn Băng Tâm thần ni và Tần Lạc Phố, lắc đầu :

- Tần sư thúc và Chưởng môn sư tỷ, xin thứ tội cho, tiểu muội nhận thấy không nên nói vội, có lẽ còn an toàn hơn.

Băng Tâm thần ni sầm nét mặt nói :

- Sư muội sàng ngày càng khó hiểu, bây giờ chỉ có ta và Tần sư thúc, còn sợ ai tiết lộ nữa mà phải giấu?

Sài Vô Cấu thấy sư tỷ nổi nóng vội cười nói :

- Sư thúc và sư tỷ xin thứ cho Sài Vô Cấu có tội lỡ lời. Có phải tiểu muội sợ sư tỷ tiết lộ hết việc bí mật đâu, nhưng xung quanh chúng ta đây, biết đâu không có gian tế núp vào xó xỉnh nào đó nghe trộm...

Tần Lạc Phố gật đầu nói :

- Sài nữ điệt nói cũng có lý, chúng ta nên cẩn thận là hơn, đằng nào thì đến sáng mai cũng biết, hà tất...

Băng Tâm thần ni lại cho rằng nhân vật các phái đã ước hẹn ngày tụ hội trên đỉnh Thiên Đô, chỉ còn cách một đêm, con lo gì phát sinh biến cố nữa? Sài

https://thuviensach.vn

Vô Cấu xưa nay tính vốn cao ngạo, không biết sợ là gì, sao bữa nay lại lộ ý thận trọng quá như vậy? Tất phải có duyên cớ gì đây, ta phải hỏi cho ra lẽ mới được. Nghĩ vậy bèn ngắt lời Tần Lạc Phố :

- Tần sư thúc đừng tin lời Sài sư muội...

Vừa nói đến đây Băng Tâm thần ni ồ một tiếng, vội ngưng tụ Ban Thiền chưởng lực là một môn tuyệt học của phái La Phù, hai tay chắp lại trước ngực, vái mười một vái, phát ra một luồng cương khí vô hình, nhằm mấy chấm ánh sáng xanh biếc như ánh sáng đom đóm đang từ phía góc núi tà tà bay lại, lăng không phóng tới.

Những ánh sáng đom đóm ấy, tất cả đếm được bảy chấm lớn bằng hạt gạo, màu xanh sẫm, theo chiều gió, chập chờn lúc sáng lúc tối, tốc độ so với những con đom đóm thường, chỉ hơi nhanh hơn một chút, ngoài ra không có gì khác cả. Nhưng sau khi bị Ban Thiền chưởng lực của Băng Tâm thần ni phóng ra, thốt nhiên nổ bùng một tiếng hóa thành một đám lửa lớn màu lục, kế lại bị chưởng lực đánh tan ra bốn phía, những đốm lửa đó chạm vào đá thì cháy đá, chạm vào cây thì cháy cây, uy lực quả nhiên lợi hại.

Tần Lạc Phố trông theo chưởng lực của Băng Tâm thần ni phóng ra, lập tức thi triển ngón Thiên Long Ngự Phong là một môn khinh công tuyệt đỉnh, nhanh như luồng chớp, nhảy một cái xa tới bảy trượng thân hình đang ở trên không lại dùng ngón Thất Cầm thân pháp biến thành Băng Giáng Cứu Thiên xông thẳng đến chỗ góc núi có mấy đốm đom đóm bay lên lúc nãy, nhưng tuyệt nhiên không hề thấy tung tích kẻ gian ẩn nấp ở đâu, chỉ thấy trên vách núi có một cây mây dài, rủ xuống dốc núi và một cái ống tre vứt trong bụi cỏ.

Tần Lạc Phố kinh nghiệm giang hồ rất lão luyện, trông thấy tình hình như vậy lập tức đoán ra ngay là quả có bọn gian nhân nấp trong xó tối định nghe len chuyện bí mật, sau thấy Sài Vô Cấu nhất định không chịu nói rõ, biết không còn hy vọng nghe trộm được nữa, mới dùng ống trúc thổi mấy chấm lửa định ám toán, rồi lại bám vào cây mây dài tuột xuống chân núi trốn thoát.

https://thuviensach.vn

Băng Tâm thần ni thấy Tần Lạc Phố cúi xuống nhặt vật gì ở dưới đất, bèn cất cao tiếng hỏi :

- Tần sư thúc có tìm thấy gì không? Ám khí của bọn này trông giống như ám khí Cửu U Lân Hỏa của phái Kỳ Liên, nhưng đã đổi thành kiểu khác.

Tần Lạc Phố thủng thỉnh bước về, vừa đi vừa gật đầu nói :

- Trong các loại ám khí của các phái, duy có loại độc môn ám khí Cửu U Lân Hỏa của phái Kỳ Liên là uy lực hơi giống mấy đốm đom đóm vừa rồi. Nhưng ngày mai sáu đại môn phái tụ hội, trong số đó không có phái Kỳ Liên, Thích Đại Chiêu dù có hùng tâm dị chí, vì mượn danh nghĩa đến xem hội để dò xét thức lực các phái khác, thì cũng không có lý gì lại sai người hạ độc thủ hại phái ta?

Vừa nói tới đây, người cũng vừa bước đến nơi, cầm chiếc ống trúc dài bảy thước, đưa cho Băng Tâm thần ni coi, kể lại cau mày nói :

- Cửu U Lân Hỏa của phái Kỳ Liên, lúc phóng ra trông như ngọn đèn, nhưng mấy đốm vừa rồi chỉ nhỏ bằng con đom đóm, lại cho vào trong ống trúc thổi ra, đủ hiểu rằng không phải là việc ngẫu nhiên, mà là đối phương đã khổ tâm mưu định kế hoạch từ trước. Cũng may sư điệt cảnh giác, tinh tế biết ngay phóng chưởng lực chặn lại kịp, nếu để nó đến gần mới tan ra, thời chúng ta dù may mắn thoát chết cũng bị cháy da phỏng thịt, ngày mai còn dám chường mặt ra chỗ công chúng nữa ru? Lúc đó chỉ còn cách lẳng lặng cuốn gói kéo nhau về La Phù, im hơi nín tiếng cho được việc.

Băng Tâm thần ni bật cười nói :

- Sư thúc đừng quá khen! Ngu điệt nữ có tinh tế gì đâu, chẳng qua chỉ tại đối phương vô ý, thành ra mới bị điệt nữ khám phá ra được.

Tần Lạc Phố và Sài Vô Cấu đều ngạc nhiên hỏi cớ, Băng Tâm thần ni ngẩng mặt trông lên vành trăng sáng đang lơ lửng trên không, mỉm cười nói :

- Bọn họ dùng ám khí độc chế thành đom đóm, khiến cho người ta khó lòng nhận ra, không ngờ cái mưu kế thâm độc của con người dù có khôn khéo

https://thuviensach.vn

đến đâu cũng không lọt khỏi cơ trời. Bây giờ đang thuộc tiết nghiêm đông, mà mùa đông thì làm gì ra đom đóm?

Tần Lạc Phố và Sài Vô Cấu lúc này mời nghĩ ra đều nhìn nhau bật cười.

Đêm đã sang canh ba, tiết trời lạnh buốt như nước, Sài Vô Cấu không muốn để sư thúc và sư tỷ sốt ruột, bèn dùng ngón tay, dồn tụ sức mạnh, vạch xuống đất mấy dòng chữ rằng:

“Người mà chúng ta đang chờ đợi, tên gọi Hạ Thiên Tường đệ tử yêu của Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy”.

Băng Tâm thần ni và Tần Lạc Phố xem xong gật đầu, Sài Vô Cấu xóa đi, rồi lại viết mấy dòng khác:

“Trong mình người này có đem theo một bằng chứng khẩn yếu đủ phá tan một âm mưu quỷ quyệt thâm độc, có thể làm cho toàn thể giới vũ lâm phải chấn động. Vậy nên ngày mai nên chờ hắn đến, rồi sẽ chất vấn phái Côn Luân sau. Nếu chẳng may hắn đến chậm, xin Chưởng môn sư tỷ bàn kín với Hoằng Pháp Chân Nhân tìm hết cách trì hoãn lại, đừng để đại hội khai mạc sớm quá, miễn khỏi sự tranh chấp không hay!”

Sài Vô Cấu vì muốn giữ bí mật, nên viết đến đâu lại xóa đến đây. Băng Tâm thần ni và Tần Lạc Phố cũng xem đến đâu, ghi vào lòng đến đấy. Khi xem hết, cả ba đều nhìn nhau mỉm cười hội ý. Đoạn cùng ngồi hành công nhập định.

Băng Tâm thần ni và Tần Lạc Phố đều là những bậc học vấn tinh thâm, công lực tuyệt thế, nên vừa nhập định một lát, thần trí đều thanh tịnh, vạn niệm giai không, duy một mình Sài Vô Cấu tơ lòng còn ngổn ngang trăm mối, không sao trấn tĩnh được.

Việc làm cho nàng băn khoăn nhất là Hạ Thiên Tường, một người hiếu sự như chàng, lẽ ra phải đến Hoàng Sơn từ sớm, sao tới lúc này vẫn không thấy tung tích đâu cả? Hay là bữa chia tay ở núi Phục Ngưu, hắn đã gặp tai nạn gì rồi?

https://thuviensach.vn

Còn một điểm khiến cho nàng thắc mắc nữa là hôm ở núi Phục Ngưu, nàng trúng phải thuốc mê, suýt nữa bị Tư Đồ Úy làm nhục, may nhờ Mai Khôi sứ giả cứu thoát. Sau đó ông ta có phán đoán mấy câu về các việc lớn hiện đương xảy ra, không biết có đúng không?

Thấm thoắt trời đã rạng đông, Hạ Thiên Tường vẫn chưa tới, Băng Tâm thần ni đành cùng sư thúc, sư muội sang Thiên Đô phó hội.

* * * * *

Lúc này không những các nhân vật phái Võ Đang, phái Điểm Thương đều đã đủ mặt, lại còn có cả Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân xuất lĩnh Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiên Nhiên, Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch, Huyền Huyền Tiên Lỗ Chưởng môn phái Nga Mi xuất lĩnh sư muội Tú Lăng Đạo Cô Hoắc Tú Vân. Ngoài ra về phái khán giả có Thích Đại Chiêu Chưởng môn phái Kỳ Liên, Bạch Đầu La Sát Bào Tam Cô, Thiếu Lâm Hộ Pháp Tĩnh Giác thiền sư, cùng với Thương Sơn Ẩn Hiệp Tái Hàn Khang, Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo, tất cả mười vị võ lâm hòa hiệp có danh tiếng cũng đều tề tựu cả trên đỉnh núi. Chỉ còn thiếu có Băng Phách Thần Quân Thân Đồ Hợi Chưởng môn phái Tuyết Sơn và hai vị hảo thủ là chưa thấy tới.

Trong tám đại môn phái võ lâm đương thời, trừ Trưởng giáo phái Thiếu Lâm, còn bảy Chưởng môn phái khác đều xuất lĩnh những tay hảo thủ trong phái mình tụ tập cả ở Hoàng Sơn, thật là một thịnh sự ngàn năm một thuở của giới giang hồ.

Nhưng trông sắc diện của những vị hào khách võ lâm hôm đó, phần nhiều đều có vẻ nghiêm trang trầm trọng chỉ trừ một số ít thuộc hạng hung ác nham hiểm trong những nụ cười của họ có hàm chứa tâm lý: “Chỉ sợ thiên hạ không loạn, để được vui sướng trước những sự bất hạnh của kẻ khác”.

Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân là một vị lão tiền bối tóc bạc trắng như tuyết mình mặc áo đạo bào thần thái ung dung thoát tục, khi thấy bọn Băng Tâm thần ni đã đến bèn vòng tay mỉm cười nói với Hoằng Pháp Chân Nhân phái Võ Đang :

https://thuviensach.vn

- Bần đạo và Huyền Huyền Tiên Lỗ phái Nga Mi được ba vị Chưởng môn nhân La Phù.

Võ Đang, Điểm Thương cho triệu đến đây lúc này tuy tệ hữu Đại Tuyết sơn Thân Đồ thần quân chưa đến nhưng thiết tưởng cũng không nên vì thế mà trì hoãn công việc, vậy xin ba vị Chưởng môn nói rõ cho biết tôn chỉ cuộc họp mặt hôm nay.

Hoằng Pháp Chân Nhân đã được Băng Tâm thần ni báo cho biết là nên cố kéo dài thời gian để đợi Hạ Thiên Tường đến, mới có thể tránh khỏi xảy ra những chi tiết rắc rối, gây nên những chuyện hiểu lầm đáng tiếc. Nên khi nghe Tri Phi Tử nói thế, ông bèn mỉm cười đáp :

- Người trong tám đại môn phái, ngày thường trời nam biển bắc, ít khi được tiếp xúc thân mật, nay nhân năm tàn tháng tận, cùng tụ hội với nhau trên Hoàng Sơn này, cũng là một dịp cho chúng ta hiểu rõ nhau hơn. Vậy theo ý tôi, ta nên đợi Thân Đồ thần quân cùng đến họp mặt cho vui không việc gì phải vội cả.

Tri Phi Tử vừa toan nói, thốt nhiên quần hào đều chú ý nhìn xuống núi.

Dưới núi lúc này đã nghe rõ tiếng tà áo bay phần phật có vẻ vội vàng hấp tấp chỉ một thoáng sau đã thấy một người đàn ông chạy lên đỉnh núi. Người này mặc áo dài trắng, miệng rộng, mũi sư tử, mặt báo, râu cứng như lông nhím, tóc dài rủ xuống tới ngang thắt lưng, hình dạng trông thấy kỳ dị. Nhưng đại đẳng đẳng số nhân vật võ lâm có mặt ở Thiên Đô đều biết người đó tên gọi là Tuyết Sơn Vĩnh Nô Lãnh Bạch Thạch một nhân vật phái Đại Tuyết sơn, công lực không kém gì Chưởng môn nhân Thân Đồ Hợi. Vì chịu ơn lớn của họ Thân, nên cam tâm làm nô bộc cho phái Tuyết Sơn suốt đời báo đáp.

Tri Phi Tử vòng tay thi lễ, mỉm cười nói cùng Lãnh Bạch Thạch :

- Lãnh huynh vì việc của phái Côn Luân, xa xôi tới đây, bần đạo xin cảm tạ, nhưng còn Thân Đồ thần quân đâu? Sao chưa thấy?

Lãnh Bạch Thạch khom lưng nói :

https://thuviensach.vn

- Chưởng môn xưng hô quá trịnh trọng, Lãnh Bạch Thạch đâu dám nhận, Thân Đồ Hợi Thần Quân và Băng Phách Thần Phi qua dưới núi Thiên Đô thốt nhiên bị kẻ gian ám toán một cách vô sỉ, nên đã phải lập tức quay về Đại Tuyết sơn, sai lão nô lên đây bái yết, xin Chưởng môn thứ cho tội không thể tham dự đại hội Thiên Đô được.

Quần hùng trên đỉnh núi Thiên Đô nghe tin vợ chồng Thân Đồ Hợi bị ám toán dưới chân núi, ai cũng ngơ ngác sợ hãi. Băng Tâm thần ni lại chợt nhớ việc bảy đốm đom đóm đêm qua, bất giác ngẩng đầu đưa mắt nhìn Thích Đại Chiêu Chưởng môn phái Kỳ Liên đang đứng lẫn trong đám người đến xem hội, chỉ thấy sắc mặt hắn vẫn thản nhiên như thường, không tỏ vẻ gì khác lạ, nhưng sư tỷ hắn là Bào Tam Cô thì trên môi thoáng hiện một nụ cười nham hiểm.

Tri Phi Tử cau mày nói với Lãnh Bạch Thạch :

- Không ngờ vì phái Côn Luân tôi, mà làm lụy đến bạn hiền phải hứng lấy tai bay vạ gió! Phiền Lãnh huynh về nói lại với Thân Đồ Hợi Thần Quân chờ xong việc ở Thiên Đô, Tri Phi Tử sẽ lập tức lên Đại Tuyết sơn bái tạ xin lỗi.

Lãnh Bạch Thạch bước lùi lại một bước cung kính nói :

- Côn Luân chưởng môn xin thứ cho lão nô không thể tòng mệnh được. Lãnh Bạch Thạch hãy tạm lưu lại Hoàng Sơn tra rõ kẻ nào đã ám toán vợ chồng chủ nhân tôi một cách quá hèn hạ vô sỉ, bắt hắn phải trả lời thế nào cho công bằng.

Nói xong ngẩng phắt đầu lên, quắc đôi mắt báo, phóng ra những tia sáng long lanh rợn người, nhìn khắp quần hùng cả hai phe chủ vị, khách vị một lượt rồi thoắt cái tung mình chạy như bay xuống núi.

Băng Tâm thần ni thấy Lãnh Bạch Thạch đi rồi, bất giác thở dài một tiếng, ngậm ngùi than :

- Các nhân vật trong giới vũ lâm không sợ những chuyện báo thù rửa hận, dẫu có thể lấy đầu người làm chén rượu, uống cạn máu kẻ thù cũng không

https://thuviensach.vn

sao, nhưng tất phải giữ thái độ quang minh lỗi lạc! Còn kẻ nào chuyên lén lút ám toán người ta, chỉ những hạng hạ lưu tối ư hèn hạ. Đại hội Thiên Đô hôm nay, cũng vì cớ ấy mà có.

Tri Phi Tử ngẫm nghĩ, đưa mắt nhìn Băng Tâm thần ni, rồi hỏi :

- Câu nói của Thần ni hình như còn có ý khác, bần đạo mong được nghe rõ.

Chưởng môn phái Võ Đang là Hoằng Pháp Chân Nhân thấy mãi tới lúc này Hạ Thiên Tường vẫn chưa tới, biết rằng không thể trì hoãn được nữa, bèn mỉm cười hỏi Tri Phi Tử :

- Tri Phi đạo huynh xin thứ cho bần đạo cái tội vô lễ, có một việc rất lạ, chúng tôi muốn thỉnh giáo trước mặt đạo huynh.

Tri Phi Tử mỉm cười đáp :

- Xin chân nhân cứ hỏi, bần đạo biết điều gì xin thưa ngay.

Hoằng Pháp Chân Nhân hỏi :

- Môn hạ phái Côn Luân, từ môn Bạch Hổ Lượng Ngân Chùy còn dùng loại ám khí nào khác nữa không?

Tri Phi Tử thấy Hoằng Pháp Chân Nhân hỏi vậy thì hơi lộ vẻ ngạc nhiên, gật đầu nói :

- Bản phái còn một loại ám khí uy lực rất mạnh. Tên là Thiên Kinh Thích. Ngày thường vẫn cấm bọn đệ tử không cho dùng một cách bừa bãi.

Hoằng Pháp Chân Nhân nhướng cao đôi lông mày, hỏi tiếp :

- Loại Thiên Kinh Thích có độc không?

Tri Phi Tử trả lời ngay :

- Thiên Kinh Thích tức là thứ gai của cây Thiên Kinh. Một lại kỳ thụ đặc sản ở đỉnh núi Côn Luân, cây chia ra làm hai cành, cành phía nam có độc, cành phía bắc thì không độc. Thứ có độc trúng vào người chỉ hơi rớm máu là lập tức thân thể bị tê dại, run lên bần bật mà chết, khó lòng chữa được. Vì thế nên bần đạo vẫn phải nghiêm cấm môn hạ đệ tử, chỉ trừ những khi đi đêm

https://thuviensach.vn

hôm ở trong rừng, lỡ gặp ác thú kỳ xà, nguy hiểm đến tính mạng, mới phải dùng tới ngoài ra không được dùng bậy. Còn loại gai không có chất độc cũng mạnh lắm, vật gì cứng đến đâu, ném vào cũng gãy, bá đạo vô cùng, chỉ chuyên dùng để phá những công phu như Kim Chung Trảo, Thiết Bố Sam và Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện...

Hoằng Pháp Chân Nhân thấy vị Chưởng môn phái Côn Luân trả lời một cách đường hoàng rành rẽ, thần thái cũng rất bình tĩnh ung dung, bất giác đưa mắt cho Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo trưởng lại tiếp tục hỏi Tri Phi Tử :

- Bần đạo lại xin thỉnh giáo đạo huynh câu nữa, cây kỳ thụ Thiên Kinh, trừ đỉnh núi Côn Luân ra còn nơi nào có nữa không? Và loại gai đó hình dạng màu sắc thế nào?

Tri Phi Tử vẫn thản nhiên đáp :

- Vũ trụ bao la, sơn xuyên bí hiểm, tuy không ai có thể biết hết mọi điều, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa nghe nói ở đâu có cây kỳ thụ Thiên Kinh giống như thế nữa. Còn những cái gai của nó thì dài chừng hơn một tấc, hình có ba cạnh, loại không độc thì màu tím đen.

Hoằng Pháp Chân Nhân nghe xong, thần sắc nghiêm trọng thò tay vào bọc lấy ra ba vật, hình giống cái gai có ba cạnh sắc tím đen, đặt lên lòng bàn tay.

Thiết Quán đạo trưởng và Băng Tâm thần ni cũng đồng thời lấy trong bọc ra, mỗi người mắt cái gai nhỏ, giống hệt như vậy, giơ lên cho Tri Phi Tử xem.

Hoằng Pháp Chân Nhân chú ý nhìn Tri Phi Tử, vẻ mặt trịnh trọng, thủng thỉnh nói :

- Tri Phi đạo huynh xin nhìn kỹ năm mũi gai ở trong tai tôi và Băng Tâm thần ni, Thiết Quán đạo huynh xem có giống loại độc môn ám khí Thiên Kinh Thích có chất độc của quý phái không?

https://thuviensach.vn

Tri Phi Tử không cần nhìn kỹ, vừa liếc mắt trông qua, đã nhận ngay ra chính là loại Thiên Kinh độc thích của phái Côn Luân, mà ngày thường ông vẫn cấm môn hạ không được tự tiện dùng. Bất giác ông đưa mắt cho hai sư đệ Hướng Phiên Nhiên và Tiêu Dịch cả ba người cùng nhìn nhau kinh ngạc.

Trầm ngâm giây lát đoạn ông ngẩng lên nói với Hoằng Pháp Chân Nhân và Băng Tâm thần ni, Thiết Quán đạo trưởng :

- Bần đạo xin hỏi ba vị Chưởng môn nhân năm mũi Thiên Kinh độc thích này quả đúng là vật sở hữu của phái Côn Luân, nhưng không hiểu tại sao lại ở trong tay các vị?

Hoằng Pháp Chân Nhân thấy Tri Phi Tử thẳng thắn nhận ngay không chối, bất giác cau mày, chắp hai tay đặt trước ngực, niệm một câu Vô lượng Phật, rồi nói :

- Tam tử Địch Trần, Ngộ Trần, Phù Trần trong Võ Đang thất tử của bản phái đều bị kẻ gian ám toán một cách vô sỉ đến nỗi mạng vong, ba mũi gai này là tìm thấy ở di thể của họ.

Việc Võ Đang tam tử bị hại, chưa được lưu truyền trong chốn giang hồ, nên khắp mặt quần hào tụ tập trên Thiên Đô, chỉ trừ một số ít biết chuyện, còn thì sau khi nghe Hoằng Pháp Chân Nhân nói, ai cũng giật mình kinh sợ biết rằng những câu Tri Phi Tử trả lời không khác gì tự đan lưới buộc mình, khó lòng gỡ ra cho thoát. Trước mắt mọi người lúc này đều đã tưởng tượng ra cái cảnh long tranh, hổ đấu mưa máu gió tanh, không biết đến bây giờ kết liễu?

Băng Tâm thần ni cũng niệm một câu A di đà Phật rồi lạnh lùng nói :

- Bần ni và Chưởng môn phái Điểm Thương hẹn giao đấu ở Chung Nam tử cốc, trong khi hai bên chưa bắt đầu, đã bị một kẻ vô danh đứng bên ngoài cốc dùng Thiên Kinh độc thích ám toán. Nếu không nhờ được chí hữu Nhất Bát thần tăng kịp thời chạy đến, dùng lá Thiên Niên Chi cứu thoát, thì bần ni và Thiết Quán đạo trưởng đều đã ôm hận xuống tuyền đài.

Mấy câu của Băng Tâm thần ni lại còn là một tin bí mật chưa ai biết, làm cho Tri Phi Tử rất đỗi kinh ngạc, cau đôi mày lại, cùng hai vị sư đệ bàn luận

https://thuviensach.vn

một hồi, rồi gượng cười nói với ba vị Chưởng môn :

- Việc này quả thực quái dị hết sức, những câu bần đạo nói vừa rồi đã quá đầy đủ, bây giờ dẫu trăm miệng cũng khôn phân. Ba vị Chưởng môn nếu muốn trách phạt phái Côn Luân, bần đạo xin tự mình đảm đương lấy hết, không dám oán hận nửa lời.

Thiết Quán đạo trưởng cười nhạt một tiếng, mắt quái trợn trợn, vừa toan cất tiếng, thì Hoằng Pháp Chân Nhân đã cướp lời :

- Phái Côn Luân xưa nay vẫn thanh cao tự ẩn, không tranh cạnh với đời, rất được giới võ lâm tôn kính. Vậy nên Võ Đang tam tử tuy bị chết thảm vì mấy mũi Thiên Kinh độc thích, bần đạo cũng chưa dám xác nhận là do môn hạ của quý phái gây nên chỉ vì có tìm thấy mấy mũi châm độc trong di thể ba người, không thể không mời đạo huynh đến đây, trước mặt các bạn võ lâm đồng giới trong thiên hạ, xin thỉnh giáo vài câu. Chỉ cần đối với việc này đạo huynh lấy lẽ công bằng giải thích cho hợp tình hợp lý, thì phái Võ Đang quyết không khi nào muốn gây chuyện thù hận, làm tổn thương hòa khí hai bên.

Hoằng Pháp Chân Nhân vừa nói dứt lời, Hộ pháp Tĩnh Giác thiền sư phái Thiếu Lâm đứng bên khách vị liền nhắm mắt niệm một câu A di đà Phật, rồi nói :

- Hoằng Pháp Chân Nhân quả không hổ danh là một vị Trưởng giáo phái Võ Đang. Nếu trong giới vũ lâm, ai ai cũng có tấm lòng như người, thì bao nhiêu cơn gió tanh mưa máu đều biến thành hòa khí tường vân cả.

Nhưng Trưởng giáo phái Võ Đang càng nhũn nhặn ôn hòa bao nhiêu thì Trưởng giáo phái Côn Luân lại càng khó nghĩ. Ông cúi đầu lặng lẽ không nói một câu. Thái độ cực kỳ bối rối.

Huyền Huyền Tiên Lỗ phái Nga Mi vốn là bạn chí thân của Tri Phi Tử, thấy Tri Phi Tử có vẻ lúng túng bèn đằng hắng một tiếng, rồi nói :

- Ba vị Chưởng môn nhân La Phù, Điểm Thương, Võ Đang, tôi có thể lấy danh nghĩa là người ngoài cuộc, thay mặt đạo hữu Tri Phi Tử hoạch định

https://thuviensach.vn

một kế sách được không?

Thiết Quán đạo trưởng thấy Huyền Huyền Tiên Lỗ thay Tri Phi Tử đứng ra dàn xếp thì bất giác khẽ hừ một tiếng, nhưng Hoằng Pháp Chân Nhân và Băng Tâm thần ni đều gật đầu nín lặng, tỏ ý ưng thuận.

Huyền Huyền Tiên Lỗ đưa mắt nhìn khắp nhân vật bốn phái một lượt, rồi cất cao tiếng nói :

- Câu chuyện lạm dụng Thiên Kinh độc thích giết người, nếu không phải phái Côn Luân sản xuất những kẻ môn hạ bất tiếu, thì chắc cũng là do một bọn gian tà nham hiểm nào đó, âm mưu gây chia rẽ tình đoàn kết giữa các phái, khiến các phái thù hận giết hại lẫn nhau. Vậy nên lão bà tử tôi đây muốn xin ba vị Chưởng môn nhân khoan hạn cho Tri Phi Tử một thời gian là một năm, bắt buộc phái Côn Luân phải tận tâm kiệt lực điều tra việc này cho rõ ràng, tới ngày này sang năm chúng ta lại tụ họp trên núi Hoàng Sơn, lúc ấy Tri Phi Tử xin hướng ba vị Chưởng môn nhân giao đại minh bạch.

Huyền Huyền Tiên Lỗ vừa nói đến đây, chợt từ trên đỉnh ngọn Thiên Đô, lại có một bóng người bay tới. Người đó tức là tiểu hiệp Hạ Thiên Tường mà Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu đang nóng lòng mong đợi.

Nhưng Hạ Thiên Tường xuất hiện với một vẻ hết sức bối rối hốt hoảng, đưa mắt nhìn khắp bốn phía, rồi hấp tấp chạy đến trước bên Thương sơn ẩn hiệp Tái Hàn Khang, cau mày hỏi :

- Tạ lão tiền bối, Thiên Đô đại hội đã bắt đầu chưa?

Tái Hàn Khang không hiểu Hạ Thiên Tường hỏi thế để làm gì, chỉ gật đầu cười :

- Chẳng những chưa bắt đầu, mà còn có thể hoãn đến sang năm, cuộc hội họp náo nhiệt sôi nổi hôm nay có lẽ không thành.

Hạ Thiên Tường nói :

Mặc họ hoãn hay không hoãn, xem hội không bằng cứu người còn khẩn cấp hơn. Lão tiền bối mau đi theo vãn bối ra đằng này một lát.

https://thuviensach.vn

Nói xong kéo tay Tái Hàn Khang, tung mình nhảy xuống phía chân núi.

Sài Vô Cấu không ngờ Hạ Thiên Tường hấp tấp chạy đến, rồi lại hấp tấp chạy đi, đã định ngăn cản, nhưng trước mặt bao nhiêu người, chẳng lẽ lại gọi rầm lên, không tiện, vả lại thấy thần sắc chàng có vẻ kinh hoàng vội vã, chắc là có một nhân vật trọng yếu nào đó bị thương nặng, đang đợi Tái Hàn Khang đến cứu, bèn chỉ đành cau mày nhìn theo hai người chạy như băng xuống núi.

Lúc này Huyền Huyền Tiên Lỗ lại mỉm cười nói với ba vị Chưởng môn phái Điểm Thương, La Phù, Võ Đang :

- Ba vị Chưởng môn nhân chẳng hay có cho câu nói của lão bà tử tôi vừa rồi là phải chăng?

Băng Tâm thần ni cúi đầu im lặng, Hoằng Pháp Chân Nhân chắp tay niệm một câu Vô lượng Phật, rồi nói :

- Võ Đang xin theo lời Tiên Lỗ, mong rằng ngày này sang năm Tri Phi đạo huynh tới đây trả lời Hoằng Pháp một cách công bằng.

Hoằng Pháp Chân Nhân vừa nói dứt lời, Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu đứng trong đám người đi xem, cất tiếng cười như tiếng cú rúc rồi ngoảnh lại nói với sư tỷ Bào Tam Cô :

- Bào sư tỷ, không ngờ chúng ta cất công vượt hàng ngàn dặm đến đây, chưa từng được thưởng thức những ngón tuyệt kỹ của quần hùng, để rộng tầm con mắt mà chỉ được trông thấy một bọn bị thịt, đầu voi đuôi chuột...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe Thiết Quán đạo trưởng gầm lên một tiếng giận dữ, cười khẩy nói :

- Thích Đại Chiêu huynh đừng vội thất vọng, phái Điểm Thương tôi tuy là phái nhỏ không dám bì với Võ Đang là chính phái danh môn, bụng dạ rộng rãi. Vậy nên mối thù giết Võ Đang tam tử của họ có thể nhận được, những cái hờn một mũi châm độc ở Chung Nam của tôi không thể bỏ qua. Điểm Thương tam kiếm muốn lĩnh giáo vài ngón tuyệt học của phái Côn Luân.

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng vừa lên tiếng thách trận, cục thế vừa được Huyền Huyền Tiên Lỗ khuyên giải đã lắng dịu dịu dần dần, lúc này lại đột nhiên trở nên sôi nổi. Tri Phi Tử cau mày, vái Thiết Quán đạo trưởng một cái, rồi nói :

- Thiết Quán đạo trưởng, trước khi chưa điều tra được rõ ràng ai là kẻ dùng Thiên Kinh độc thích hại người, phái Côn Luân đối với ba phái Điểm Thương, La Phù, và Võ Đang đều rất lấy làm xấu hổ, khi nào còn dám nói đến chuyện giao thủ?

Thiết Quán đạo trưởng lạnh lùng nói :

- Không lẽ phái Côn Luân các ngươi chỉ quen dùng ám tiễn hại người, chớ không dám dùng minh sáng khai chiến hay sao?

Mây câu đó quả thật là một lời thóa mạ rất nặng, làm cho Tiêu Dịch và Hướng Phiên Nhiên đều biến sắc mặt.

Tri Phi Tử vội xua tay, ra hiệu cho hai sư đệ đừng phác tác vội, đoạn vẫn giữ thái độ hòa nhã gượng cười nói :

- Nhân vật phái Côn Luân không đến nỗi vô sỉ vô tài như đạo trưởng vừa nói đâu. Hai bên muốn giao thủ cũng không sao, nhưng đã được ba vị Chưởng môn hoãn hạn cho một năm, vậy hãy dung cho tôi...

Vừa nói đến đây, Thiết Quán đạo trưởng đã cười nhạt quát to :

- Võ Đang, La Phù khoan hạn cho ngươi một năm, nhưng phái Điểm Thương ta đây đối với những hạng vô sỉ, không thể dung được một cắc. Ngay bây giờ, ở chỗ này, trước mặt quần hùng các phái đây hai bên nên thanh toán cho dứt khoát, có phải rảnh chuyện không?

Thích Đại Chiêu Chưởng môn phái Kỳ Liên còn cố đổ thêm dầu vào đống lửa, nhướng cao đôi lông mày cười sằng sặc như người điên, vỗ tay nói :

- Hay, hay. Thiết Quán đạo huynh, mấy câu nói của đạo huynh mới thật có bản sắc anh hùng, từ lúc lên Thiên Đô phong đến giờ tôi mới được nghe cái giọng ấy là một.

https://thuviensach.vn

Tri Phi Tử ngẩng mặt lên trời, cười, tia mắt sáng như điện, chiếu thẳng vào mặt Thích Đại Chiêu, vừa toan cất tiếng, thì Hoắc Tú Vân, vị tiểu sư muội của Chưởng môn phái Nga Mi, đã giận sôi lên không sao nhịn nổi, lập tức dõng dạc bước ra trừng mắt nhìn Thiết Quán đạo trưởng lạnh lùng nói :

- Mấy tay kiếm pháp Hồi Phong Vũ Liễu của phái Điểm Thương các ngươi, thủ đoạn kinh thiên động địa đến đâu, mà dám nhe nanh múa vuốt, hung cuồng đến thế? Sao không mở mắt ra xem hai vị Trưởng giáo phái La Phù và Võ Đang toàn là những bậc tính tình hào sảng, phong độ cao minh, ai không phải kính phục? Cái thái độ hung hăng khả ố của bọn ngươi, làm cho người ta phát tởm. Nếu muốn đánh nhau thì ra đây, ta Hoắc Tú Vân này sẽ dạy cho vài chiêu tuyệt học của phái Nga Mi.

Huyền Huyền Tiên Lỗ không ngờ Hoắc Tú Vân thốt nhiên ra mặt ứng chiến thay cho phái Côn Luân, nhưng cũng chỉ cau mày đứng im, không cản trở.

Thiết Quán đạo trưởng tỏ ý khinh nàng còn bé, không thèm chấp chỉ lạnh lùng nói :

- Hoắc cô tài sức được bao nhiêu? Không đáng để ta phải ra tay.

Huyền Huyền Tiên Lỗ khẽ hừ một tiếng rồi nói :

- Các ngươi đừng có tự thị quá cao, nếu Hoắc Tú Vân không đủ tư cách, thì đã ta! Lão bà tử này sẵn lòng tiếp ngươi vài chiêu, ngươi có dám nhận lời không?

Tri Phi Tử vội vòng tay mỉm cười nói với Huyền Huyền Tiên Lỗ :

- Xin Tiên Lỗ đừng vội giận, nếu quả phái Điểm Thương không chịu lượng xét, thì đó là việc của Côn Luân, phải cho Côn Luân đảm nhiệm.

Nói xong đưa mắt cho Tiêu Dịch, ý muốn bảo Tiêu Dịch xuất trận thay cho Hoắc Tú Vân. Tiêu Dịch vừa toan bước ra, Hoắc Tú Vân có vẻ chờ sốt ruột, mày liệu xếch ngược, nhìn Thiết Quán đạo trưởng gọi to :

- Thiết Quán mũi trâu, nếu ngươi tự cậy là địa vị Chưởng môn không muốn giao thủ với ta, thì cho Nhị kiếm hoặc Tam kiếm ra đây cũng được. Chẳng lẽ

https://thuviensach.vn

các ngươi xưa nay vẫn lấy kiếm pháp Hồi Phong Vũ Liễu kiêu ngạo với phái giang hồ, mà vẫn phải sợ kiếm thuật Nga Mi ư?

Thiết Quán đạo trưởng hừ một tiếng, rồi quay lại hỏi Tư Đồ Úy :

- Tư Đồ sư đệ nếu có hứng, thời ra tiếp cô bé cuồng ngạo kia vài hiệp cũng hay?

Tư Đồ Úy nghe nói, liền thủng thỉnh bước ra. Hắn đã được nghe danh Hoắc Tú Vân kiếm thuật tinh tuyệt từ lâu nên không dám coi thường chỉ chắp tay mỉm cười nói :

- Hoắc cô nương xin lưu tâm cẩn thận, lưỡi kiếm Thanh Mang của Tư Đồ Úy không phải là loại sắt tầm thường.

Nói xong giơ tay khẽ rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, lanh canh vài tiếng trong vắt như rồng ngâm. Trong tay Tư Đồ Úy đã cầm ngang lưỡi kiếm Thanh Mang ánh thép sáng như nước hồ thu, long lanh chói mắt.

Hoắc Tú Vân tuy đã trông rõ lưỡi kiếm Thanh Mang trong tay đối phương là một thần vật, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên thò tay vào bọc lấy viên bạc ở Đại Tuyết sơn ngày trước, đặt trên bàn tay, nhìn Tư Đồ Úy, khẽ hé cặp môi son, ngạo nghễ nói :

- Cây Thanh Mang kiếm bất quả chỉ là một chất thép, hỏa hậu hơi thuần, nhọn sắc hơn thanh kiếm thường một chút, có gì mà khoa trương? Ngươi có biết viên bạc ở trên tay ta là loại kiếm gì không?

Mấy câu nói của Hoắc Tú Vân quả đã lôi cuốn được khắp mặt quần hùng trên đỉnh núi Thiên Đô lúc ấy, ai nấy đều giương mắt trừng trừng nhìn viên bạc nhỏ nhỏ nằm gọn lỏn trong bàn tay ngà ngọc của nàng.

https://thuviensach.vn

Hồi 10

Dở Khóc Dở Cười

Hoằng Pháp Chân Nhân vừa trông thấy viên bạc trong tay Hoắc Tú Vân, buột miệng kêu lên một tiếng ồ, rồi nói :

- Viên bạc này hình như là thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm mà ba trăm năm về trước, vị võ lâm đệ nhất kiếm khách Đại Biệt Tản Nhân truyền lại, phải không?

Hoắc Tú Vân hướng vào Hoằng Pháp Chân Nhân nghiêng đầu cung kính nói :

- Trưởng giáo chân nhân kiến thức uyên bác, Hoắc Tú Vân này thật khâm phục vô cùng!

Nói xong khẽ ngừng chân khí, không ai trông thấy một tí hào động tác nào, viên bạc trong tay thoáng chốc đã biến thành một thanh kiếm nhỏ, lưỡi rộng bằng lá liễu, thân dài chừng hơn hai thước, lóng lánh sáng ngời.

Liễu Diệp Miên Ty kiếm của Đại Biệt Tản Nhân truyền lại, với công lực nội gia thượng thừa mà Hoắc Tú Vân vì hữu ý hay vô tình, thi triển ra vừa rồi, đã làm cho khắp mặt quần hùng trên đỉnh Thiên Đô phải lác mắt. Ai nấy đều lắng lặng chờ xem hai nhà kiếm thuật phái Nga Mi và Điểm Thương so tài, ai thắng ai phụ!

Tư Đồ Úy không ngờ Hoắc Tú Vân cũng có một thanh bảo kiếm hãn thế như vậy, trong bụng hơi chùn, sau ngắm kỹ thanh kiếm thấy lưỡi kiếm quá nhỏ, thân kiếm quá ngắn, lại thấy vững bụng, tự tin là mình có thể thắng được, bèn hăng hái bước lên, đưa thanh kiếm sang tay trái, tay phải giữ kiếm quyết ngang mày, đôi mắt long lanh nhìn chằm chặp vào mặt Tú Vân, quanh về mé trái, bước lên vào bước.

Tú Vân cầm kiếm đặt chéo trước ngực, nghiêng mình bước về bên phải, chỉ trong nháy mắt đã quay được ba vòng, thân hình hai người đến đứng vào

https://thuviensach.vn

khoảng giữa, rồi cuộc đấu kiếm kinh hồn khấp quỷ bắt đầu. Qua hết ba chiêu, tiếp theo là kiếm phong ù ù, kiếm quang loang loáng.

Kiếm thuật phái Điểm Thương thắng ở chỗ nhanh chóng quỷ quyệt, kiếm thuật Nga Mi thắng ở chỗ thần diệu nhẹ nhàng. Hai người đều tận lực thi triển sở trường, làm cho một vị danh gia kiếm thuật phái khác là Hoằng Pháp Chân Nhân cũng phải gật đầu khen ngợi.

Sài Vô Cấu vì trong lòng còn có chút lo riêng nên đôi mắt phượng lúc nào cũng đăm đăm nhìn từng cử chỉ động tác của Tư Đồ Úy. Ngoài ra nàng còn băn khoăn vì nỗi tại sao Hạ Thiên Tường chưa thấy trở về? Và chàng mời Tái Hàn Khang đi chữa bệnh cho ai?

Lúc này trong chiến trường, hai tay hảo thủ giao đấu đã đi đến giai đoạn gay go, liều chết để bảo vệ cho danh tiếng của phái mình.

Thanh Mang kiếm trong tay Tư Đồ Úy dài một tấc mạnh một tấc, ánh thép loang loáng, tiếng rít kinh hồn, tưởng như nhát nào cũng sát ngang đầu Tú Vân.

Thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm của Tú Vân thì ngắn một tấc, hiểm một tấc, lại rất tương xứng với thân pháp kiếm thuật nhẹ nhàng nhanh nhẹn của nàng, cũng tựa hồ không mũi nào rời khỏi những chỗ yếu hại trên mình Tư Đồ Úy.

Trong khi giao đấu, tuy hai người đều luôn luôn đứng vào cái thế nguy hiểm, sống chết chỉ trong khoảnh khắc, nhưng được cái tâm thần họ không rối loạn, lúc công lúc thủ đều rất kín đáo cẩn thận, nhưng Chưởng môn hai phái đứng ngoài xem lại hồi hộp lo thay. Thiết Quán đạo trưởng và Huyền Huyền Tiên Lỗ đều muốn gọi người của mình về, nhưng ai cũng nghĩ nhường cho đối phương lên tiếng trước.

Giữa lúc đó, Hoắc Tú Vân chợt nghiến chặt hai hàm răng, chân lực đều dồn về Đan Điền, thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm trong tay vung lên, dùng chiêu Thiên Long Quyển Vĩ hóa thành một khoảng rộng, ánh kiếm loang loáng chói mắt, nhắm thẳng Tư Đồ Úy, đón đầu chém tới.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy thấy đánh mãi không hạ nổi Tú Vân, cũng đã quyết ý liều mạng một chiêu cuối cùng, bèn hú lên một tiếng dài, vung thanh kiếm múa thành chiêu Loạn Thôi Thái Vân bóng kiếm như một trái núi lừng lững cuốn tới.

Tiếng hú của Tư Đồ Úy làm cho Sài Vô Cấu giật mình kinh sợ, nhưng cục thế khẩn trương trước mắt, không cho phép nàng nghĩ ngợi vẩn vơ, đôi mắt vẫn dán chặt vào hai đạo kiếm quang lạnh lẽo rợn người sắp va chạm nhau trong khoảnh khắc.

Hai luồng kiếm khí va mạnh vào nhau, bật lên một tiếng kinh hồn dư âm còn vang mãi chưa dứt, Thiết Quán đạo trưởng và Huyền Huyền Tiên Lỗ đều kinh sợ thất sắc, tranh nhau chạy ra trước, đồng thời Hoắc Tú Vân và Tư Đồ Úy cùng cau mày bước lùi lại ba bước.

Hoắc Tú Vân cánh tay phải bị kiếm khí ép tê dại hẳn đi, suýt chút nữa thì buông rơi thanh kiếm, còn Tư Đồ Úy thì cặp mắt đăm đăm nhìn mũi Thanh Mang kiếm bị đối phương chém mẻ một miếng bằng hạt gạo, sắc mặt lộ vẻ giận dữ hối tiếc vô cùng.

Thiết Quán đạo trưởng bước ra trận tuyến, hầm hầm tức tối gọi to :

- Chưởng môn hai phái Côn Luân và Nga Mi, xin mời một vị ra đây hoặc là cả hai vị cùng ra một lúc cũng được!

Mấy câu thách thức của Thiết Quán đạo trưởng thật quá ngông cuồng, không phải Tri Phi Tử và Huyền Huyền Tiên Lỗ không sao nhịn nổi, cả đến Băng Tâm thần ni và Hoằng Pháp Chân Nhân cũng thấy trối tai, chỉ lắc đầu tỏ ý khinh bỉ.

Chưởng môn hai phái Nga Mi và Côn Luân, ai sẽ nhận lời thách trận của Thiết Quán đạo trưởng? Và trận long tranh hổ đấu này kết cục ra sao? Xin chư vị độc giả cho phép bút giả tạm gác lại để thuật tiếp câu chuyện tiểu hiệp Hạ Thiên Tưởng và Tái Hàn Khang, hai người hấp tấp dắt nhau dời khỏi Thiên Đô ban nãy.

* * * * *

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang bị Hạ Thiên Tường lôi kéo, đành phải theo chàng đi, vừa đi vừa hỏi :

- Hạ lão đệ bảo ta đi cứu ai? Người ấy ốm hay bị thương? Có thể cho ta biết trước được không?

Hạ Thiên Tường thần sắc cực kỳ bối rối, mải miết cắm đầu chạy, vừa chạy vừa nói :

- Xin lão tiền bối đi nhanh lên cho, chậm thì sợ không kịp mất! Cháu muốn mời lão tiền bối đến chữa cho một...

Tái Hàn Khang cũng vội rảo bước theo kịp Hạ Thiên Tường, mỉm cười ngắt lời :

- Lão đệ không cần nói, ta cũng đoán được!

Hạ Thiên Tường tỏ vẻ không tin, lắc đầu nói :

- Lão tiền bối không thể đoán được đâu! Chỉ trừ Ma Cốc tiên sinh, họa may...

Tái Hàn Khang vì căn cứ vào câu chuyện nghe thấy ở Thiên Đô, lại theo sự nhận xét riêng của mình, chắc là không thể nhầm được, bèn đắc ý cười nói :

- Ta tuy không có cái hiệu "Ma cốc", nhưng lại có cái tài "Ma cốc". Có phải lão đệ muốn ta cứu hai vợ chồng Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Thân Đồ Hợi và Mao Ngọc Thanh không?

Hạ Thiên Tường cười lớn, nói :

- Không đúng, không đúng, lão tiền bối đoán sai rồi!

Vừa nói đến đấy chợt dừng lại, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi Tái Hàn Khang :

- Hai vợ chồng Chưởng môn phái Tuyết Sơn đều là tay võ học cao cường, lại có kỳ thuật, sao thốt nhiên lại bị thương?

Hàn Khang bèn thuật qua mọi việc vừa xảy ra cho chàng nghe, đoạn lại hỏi :

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã bảo ta đoán sai, vậy thì người này là ai, sao ngươi không chịu nói rõ?

Hạ Thiên Tường mỉm cười một cách bí mật, giơ tay trỏ về phía tay phải, rồi nói :

- Quanh sang phía góc núi trước mặt kia là đến, lão tiền bối không nên hỏi vội, xin cứ tới đấy tự khắc sẽ rõ.

Phía sau góc núi có một tảng đá phẳng phiu rộng rãi nhưng tới khi Tái Hàn Khang chân vừa chấm đất, nhìn rõ vật ở trên tảng đá, bất giác dở khóc dở cười, trỏ tay vào mặt Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Hạ lão đệ, ngươi làm khổ ta quá! Thế là bỏ cả cuộc hội họp, khắp mặt anh hùng tứ xứ, đua tài đấu sức với nhau ở trên Thiên Đô, hộc tốc chạy bở hơi tai về đây để làm trò gì thế này?

Thì ra trên mặt tảng đá chỉ có một con vượn nhỏ, mình dài không đầy hai thước, lông trắng như tuyết, nào có thấy bệnh nhân nào nằm ở đây?

Hạ Thiên Tường nghiêm sắc mặt nói :

- Linh đan của lão tiền bối đâu? Xin mau mau cứu lấy con vượn này! Khi nào lão tiền bối xem xong vết thương của nó, mới biết việc này quan hệ rất lớn, câu chuyện quần hùng các phái tranh hơi đấu trí trên Thiên Đô hôm nay đâu quan hệ bằng.

Tái Hàn Khang nghe Hạ Thiên Tường nói vậy, bèn bước lai gần con vượn nhìn kỹ, chỉ thấy toàn thân nó đang run bần bật, hơi thở chỉ còn thoi thóp, trên cánh tay bên phải, còn cắm một chiếc gai độc nhỏ màu tím đen, thân có ba cạnh.

Tái Hàn Khang vừa trông thấy cái gai, quả nhiên kinh ngạc, biến sắc mặt, vội lấy ra một cái díp sắt nhổ cái gai ra, rồi bỏ vào miệng con vượn một viên linh đan thơm phức.

Ông vừa chữa cho con vượn vừa lẩm nhẩm nói một mình: “Lại Thiên Kinh độc thích tác quái! Ba người trong phái Côn Luân phó hội đều ở cả trên

https://thuviensach.vn

Thiên Đô, vậy thì cái gai này ai ném? Vợ chồng Thân Đồ Hợi bị trúng ám toán, rất có thể cũng là vật này!”

Hạ Thiên Tường cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Cuộc đại hội Thiên Đô lần này, phức tạp quá sức! Văn bối đã định đến từ đêm qua, nhưng dọc đường bị tập kích dữ quá, lại thêm bao nhiêu sự ngăn trở. Lần cuối cùng ở chân núi Thiên Đô, nếu không nhờ có con vượn trắng đi trước vài bước hứng lấy tai nạn, thì văn bối đã được “ăn” mũi gai này rồi. Thật là một khí giới giết người không hình không tiếng, độc ác vô cùng!

Tái Hàn Khang cũng mới đến Thiên Đô sáng hôm nay, nên những chuyện rắc rối xảy ra đêm qua, tuyệt nhiên không biết gì hết, bèn bảo Thiên Tường kể lại cho nghe.

Nguyên do Hạ Thiên Tường từ bữa ở Đại Biệt sơn xa xa trông thấy Trọng Tôn Phi Quỳnh, tâm thần càng bị vị cô nương diễm lệ tuyệt trần đó ám ảnh, không lúc nào nguôi. Tự nghĩ nếu thiếu nữ mình gặp ở trên Cửu Nghi sơn chính là nàng, thì may quá, nhưng nếu lại là Lộc Như Ngọc phái Côn Luân, thì không chừng còn sinh lắm chuyện rắc rối phiền nhiễu hơn nữa!

Kế đó chàng thẳng đường đi sang Hoàng Sơn, những tưởng trước đêm đại hội thế nào cũng tới Thiên Đô. Dè đâu vừa đi đến một con đường núi cạnh Thiên Đô còn vài chục dặm nữa, từ trong khu rừng rậm thỉnh thoảng lại thấy phóng ra một mũi ám khí, tựa như cố ý ngăn cản, không cho chàng tiến lên.

Thoạt đầu, Hạ Thiên Tường quả không ngờ trong lúc quần hùng các phải tụ họp trong Hoàng Sơn, sao lại còn xảy ra những chuyện đó? Nếu chàng không nhờ có thân pháp nhanh nhẹn, khinh công tuyệt đỉnh, thì làm sao mà đi thoát được? Nhưng qua hai lần bị ám toán hụt, chàng đã nhận thấy ám khí của đối phương, đều có chất độc mạnh, quyết nhiên không phải do sự tình cờ, nên lại càng để ý đề phòng.

Vì cớ phải cẩn thận từng bước, lẽ tất nhiên tốc độ phải giảm đi. Dưới ánh trăng Hạ Thiên Tường trông tình thế trước mắt cực kỳ hiểm yếu, hai bên hai ngọn núi phẳng như bức vách, giữ có một con đường nhỏ đi thông, mé bên

https://thuviensach.vn

trái còn có ba bốn chục cây cổ thụ, cành lá rườm rà, làm cho con đường càng trở nên tối tăm bí hiểm.

Chàng vừa thủng thỉnh bước đi, vừa nghĩ thầm: "Chỗ này chính là một nơi mai phục rất tốt, mình phải giả vờ làm như vô tình, cứ bước sấn lên, chờ xem đối phương có động tác gì, sẽ bất thình lình ập tới. Ta phải tra cho ra kẻ gian phi nào núp trong bóng tối, dùng ám khí hại người mới được".

Chủ ý đã định, chàng cố lấy dáng điệu thản nhiên, ung dung tiến bước, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên trông mấy ngắm trăng, điệu bộ rõ ra người nhàn hạ đi dạo cảnh đêm trăng.

Khi tới chỗ bóng cây um tùm còn cách con đường nhỏ khoảng chừng hơn ba trượng, Hạ Thiên Tường biết rằng khi mình qua chỗ đó, rất có thể phía sau lưng sẽ có những loại ám khí lợi hại ghê gớm ném theo, bèn cẩn thận đề phòng trước, thò tay vào bọc lấy chiếc lưới nhện đỏ của Hoa Như Tuyết tặng ngày trước, cầm sẵn trong tay, phòng lúc dùng đến.

Quả nhiên Hạ Thiên Tường vừa đi được vài bước, phía sau lưng chợt nghe có ba luồng kình phong xé bầu không khí vun vút bay tới.

Hạ Thiên Tường liếc mắt trông rõ ba đạo hào quang màu lam đó là loại Âm Lân Bạch Vũ tiễn bao gồm cả chất cháy, chất độc, bá đạo dị thường, chỉ có thể nấp tránh, chớ không nên đón đỡ, hoặc dũng võ khí đánh gạt. Chàng mừng thầm là mình đã ứng biến kịp thời, chân lực vừa tụ lại tay phải vung lên, tấm lưới nhện đỏ thốt nhiên mở rộng, hóa thành một đám mây đỏ, đón đầu ba mũi ám khí lăng không cuốn tới.

Hạ Thiên Tường định bụng tìm xem người hạ độc thủ hại mình là ai, bèn một mặt thi triển Hồng Vân Thù Ty võng thu ám khí, một mặt tung mình nhảy vào bóng cây rậm. Không ngờ đối phương cố ý giấu tung tích, nên vừa ném ám khí buông tay, không cần biết có trúng đích hay không đã lập tức chuồn thẳng.

Vì vậy nên mặc dầu Hạ Thiên Tường ứng biến mau lẹ đến đâu lúc chạy tới nơi cũng chỉ còn kịp trông thấy một bóng người thấp thoáng lẫn vào đám

https://thuviensach.vn

quái thạch trên đỉnh núi trốn mất.

Chàng đang nghiến răng nghiến lợi, giậm chân căm tức, đột nhiên nghe từ phía xa xa về phía Tây bắc có tiếng người quát tháo, tiếp theo đó là một tiếng thét hãi hùng đau đớn.

Đêm khuya cảnh vắng, âm thanh rất dễ truyền xa, Hạ Thiên Tường biết chỗ phát ra tiếng quát thét, kêu gào đó, ít nhất cũng cách chỗ chàng đứng tới vài chục trượng, bèn lập tức phóng mình chạy tới.

Khi tới chỗ phát sinh mấy tiếng lạ vừa rồi, mới biết nơi đây cách chân núi Thiên Đô không còn bao xa nữa. Nhưng không sơn tịch mịch, không một bóng người, chỉ thấy trong đám quái thạch chồng chất nguy nga, có những vật lạ, đủ khiến người ta chú ý.

Những vật lạ đó là khoảng chừng mười viên Ngân Bạch Kỳ Sa lớn bằng hạt đậu, ấn sâu vào mặt đá, trông giống như băng vụn.

Tái Hàn Khang nghe Hạ Thiên Tường thuật đến đây, chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, bèn ngắt lời nói :

- Hạ lão đệ nghe những tiếng quát tháo đó, tất nhiên là tiếng vợ chồng Thân Đồ Hợi lúc bị trúng ám toán, còn cái tiếng kêu kia, rất có thể là lúc ám toán bọn họ, bị Thân Đồ Hợi đánh lại bị thương, vì mấy viên Ngân Bạch Kỳ Sa mà lão đệ trông thấy nó ăn lõm vào đá đó, chính là loại Băng Phách Quang Tán một loại độc môn ám khí của Tuyết Sơn phái.

Hạ Thiên Tường à một tiếng, vừa toan nói, thì con bạch viên nằm trên tảng đá, vì được uống linh đan luyện với Thiên Niên Chi Dịch của Tái Hàn Khang, quả nhiên linh hiệu phi thường, chỉ trong khoảnh khắc chất độc trong mình đã tan đi hết, lúc này thốt nhiên đứng phắt dậy, nhanh như một mũi tên, lao mình bay vụt lên một tòa tuyệt bích chót vót cao tới ngàn trượng.

Hạ Thiên Tường nghe tiếng động, vừa giật mình quay lại, thì con vượn đã leo lên cao tới hai ba chục trượng, chỉ còn trông thấy một cái chấm trắng, luôn luôn di chuyển không ngừng giữa những đám dây mây rêu đá.

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang buột miệng khen :

- Con vượn này nhanh nhẹn vô vùng, có phải là giống linh vật của sư môn lão đệ nuôi đó không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Con vượn ấy không những thân thủ nhanh nhẹn, linh tuệ đáng yêu, nó lại còn biết võ công, thi triển được Viên Công kiếm pháp. Nhưng chủ nhân của nó nếu lão tiến bối nghe thấy chắc không bằng lòng.

Hàn Khang ngạc nhiên đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường ra ý hỏi, chàng mỉm cười nói :

- Chủ nhân nó là Trọng Tôn Phi Quỳnh, người đã lên Thiên Tâm bình dùng lối đánh cuộc, chiếm mất con Thanh Phong Ký của lão tiền bối đó.

Hàn Khang cười ha hả nói :

- Hạ lão đệ sao lại coi thường ta quá vậy? Trọng Tôn cô nương tuy thắng ta con ngựa quý, nhưng ta rất có cảm tình với nàng, huống chi “Hồng phấn tặng thục nữ, long mã phối thiên nhân”, con ngựa Thanh Phong Ký được Trọng Tôn cô nương dùng, càng tăng giá trị chớ sao? Ta còn mong ngày khác nếu có duyên gặp lại nàng, ta còn muốn thỉnh giáo nàng mấy câu là vì cớ gì con Thanh Phong Ký lại cam tâm đi theo một người lạ mặt như vậy?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vấn đề đó, lão tiền bối không cần phải hỏi Phi Quỳnh, vãn bối đã nghiên cứu thấu triệt rồi, có thể trả lời thay cho nàng được!

Tái Hàn Khang vội hỏi :

- Lão đệ biết thì nói ngay đi. Vì việc đó ta cứ thắc mắc mãi, chỉ muốn khám phá ra ngay cho đỡ bực!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ngoài con vượn trắng, cô ta còn nuôi một con dị thú lông vàng rất khôn, bảo sao nghe vậy, nên cháu đoán chắc là cô ta hiểu được tiếng nói của loài

https://thuviensach.vn

thú.

Tái Hàn Khang vừa nghe vừa gật đầu lia lịa, Thiên Tường lại tiếp :

- Bữa đánh cuộc ở Thiên Tâm bình, cô ta ghé vào tai con tuấn mã thì thầm mấy câu, tất chỉ là những câu mà giống ngựa thích nghe, cũng chẳng khác gì lão tiền bối giỏi nghề làm thuốc, đã đoán trúng căn bệnh của người ốm, thì thuốc uống vào là bệnh tất phải khỏi, con Thanh Phong Ký sở dĩ ngoan ngoãn đi theo cô ta, cũng là lý ấy.

Tái Hàn Khang cũng chịu những câu phán đoán của Hạ Thiên Tường là hợp lẽ. Ông lẳng lặng giây lâu, lại hỏi :

- Con vượn của Trọng Tôn cô nương nuôi, sao bỗng dưng lại một mình chạy tới đây? Và tại sao lại bị trúng Thiên Kinh độc thích?

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện gặp gỡ ở trên Đại Biệt sơn thuật qua một lượt. Sau đó mới kể tiếp câu chuyện bỏ dở ban nãy.

Hạ Thiên Tường vì không biết những viên Ngân Bạch Kỳ Sa là ám khí của phái Tuyết Sơn, nên trông thấy thế bèn nảy tính hiếu kỳ, ngưng tụ chỉ lực định nậy một viên ở trong đá ra xem.

Không ngờ tay vừa chạm vào viên kỳ sa chợt cảm thấy hơi lạnh thấu xương, bất giác giật mình rụt tay lại, đồng thời lại nghe phía vách núi đằng xa, có tiếng người cười một cách quái gở.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên một vách núi cao, cách đấy chừng gần mười trượng có một bóng người nhỏ bé mặc áo trắng, đang đứng trông bông lông.

Đang đi tìm người, tìm mãi không thấy, lẽ đâu trông thấy người lại nhắc mắt bỏ qua? Hạ Thiên Tường còn đang tính toán, không biết có nên trèo lên vách núi không thì cái bóng trắng đã từ mười trượng cao, hướng vào Hạ Thiên Tường lăng không nhảy xuống.

Lúc này mặt trăng đã bị một đám mây dày che khuất, trước mắt tối mò, Hạ Thiên Tường tuy mục lực rất tinh, cũng không sao nhận rõ cái bóng trắng

https://thuviensach.vn

thân hình cao thấp, và cách ăn mặc thế nào, chỉ biết người này dám đứng từ trên cao cách xa mặt đất tới mười trượng, tung mình nhảy xuống, đủ hiểu khinh công của hắn cao lắm, trong giới võ lâm đương thời, có lẽ không ai sánh kịp.

Nhưng khi cái bóng trắng chỉ cách chàng chừng năm sáu trượng, thốt nhiên kêu lên một tiếng, lúc đó Hạ Thiên Tường mới biết cái bóng đó chỉ là con thú chứ không phải là người.

Hạ Thiên Tường cảm thấy đôi má nóng bừng, chàng chợt liên tưởng đến con vượn của Phi Quỳnh mà chàng đã trông thấy trên Đại Biệt sơn bữa nọ.

Còn đang nghĩ ngợi, cái bóng trắng nhảy tới trước mặt, quả nhiên đúng là con vượn ấy, đôi mắt đỏ long lanh sáng quắc, nhìn chòng chọc vào mặt Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường trông thấy con vượn, đoán chắc chủ nhân của nó cũng ở gần đây, bèn ngẩng đầy nhìn lên chỗ con bạch viên đứng khi nãy, con bạch viên quả thực khôn ngoan ranh mãnh tuyệt trần. Hình như nó đã đoán thấu được ý nghĩ của Hạ Thiên Tường, bèn giơ tay trước lên xua lấy xua để.

Hạ Thiên Tường đã biết con linh thú này hiểu được tiếng người, liền mỉm cười hỏi :

- Mày xua tay như thế, có phải ý muốn nói chủ mày không có ở đây phải không?

Con bạch viên gật gật cái đầu, miệng kêu mấy tiếng “khẹc khẹc”. Hạ Thiên Tường bật cười nói :

- Ta không biết nói tiếng thú như chủ nhân mày, mày kêu như thế khác gì đàn gảy tai trâu, ta có nghe hiểu đâu!

Con vượn quả nhiên không kêu nữa, chỉ dùng chân trước khua lên ra hiệu. Hạ Thiên Tường nghĩ mãi đã đoán được một phần ý tứ, bèn mỉm cười hỏi :

- Có phải mày bảo chủ mày mắc việc, ngày mai mới đến phải không?

https://thuviensach.vn

Bạch viên reo lên một tiếng kêu vui mừng, đầu luôn luôn gật gật, Hạ Thiên Tường trông con vật đáng yêu quá, bèn thử giơ hai tay đón, quả nhiên con vượn khéo lựa ý người, nhảy tót vào lòng chàng, ghé bộ mặt đầy lông lá cọ vào má chàng, ra chiều âu yếm.

Hạ Thiên Tường ôm chặt con vượn vào lòng, tay luôn luôn vuốt ve bộ lông trắng nõn của nó. Nhưng giữa lúc người và thú đang tỏ tình thân mật, thì chợt nghe trong đám cỏ rậm cao quá đầu người, cách đấy chừng năm sáu trượng có tiếng động lạ.

Người là nội gia hảo thủ, vượn cũng là một linh vật hãn thế, thính giác đều thông mẫn lạ thường, tiếng động vừa lọt vào tai, cả hai đều quay lại, chăm chú nhìn vào bụi cỏ, con vượn cũng từ từ tuột ra khỏi lòng Hạ Thiên Tường Quả nhiên trong bụi cỏ có kẻ rình nấp, Hạ Thiên Tường vừa lắng tai chú ý, đối phương đã lập tức hạ thủ vút, vút, vút ba ánh hàn quang màu lam sẫm, lại đón đầu phóng tới.

Bạch viên kêu lên một tiếng giận dữ, lăng không nhảy lên cao chừng bốn năm trượng duỗi hai cánh tay dài, bắt lấy ba mũi ám khí.

Hạ Thiên Tường đã nhận ra ba đạo ánh sáng màu lam đó, vẫn là ám khí Âm Lân Bạch Vũ tiễn vừa ám toán mình ban nãy, vội kêu cuống lên :

- Tiểu Bạch đừng bắt, nó chạm vào mình thì chết!

Nhưng bạch viên nhảy nhanh quá, dẫu có nghe tiếng Hạ Thiên Tường kêu, nhưng không sao thu lại kịp, ba mũi ám khí đã bị nó quơ cả vào tay.

Hạ Thiên Tường đã biết thân những mũi ám khí đó đều tẩm thuốc độc, chỉ chạm vào mình một chút là da thịt bị nát bấy, trông thấy cả xương. Nay thấy hai tay bạch viên đều đã nắm được ám khí, chàng sợ quá, đang không biết tính sao, chợt lại nghe thấy mấy tiếng bấm dây lò xo lách tách rồi sáu đốm sao, một lớn năm nhỏ, từ trong bụi cỏ phóng ra, bay cả về phía bạch viên.

Sáu điểm sao đó, Hạ Thiên Tường nhác trông đã nhận ra chính là ám khí Ngũ Vân Phùng Nhật Nhiếp Hồn đinh một loại ám khí bá đạo nhất trong các

https://thuviensach.vn

loại ám khí bá đạo. Chàng càng sợ cuống lên, nghĩ bụng bạch viên thông tuệ đến đâu, nhanh nhẹn đến đâu lần này cũng khó lòng thoát chết.

Giữa lúc ấy, bạch viên thét lên một tiếng giận dữ, lông bạc khắp mình dựng lên tua tủa, thoạt đầu sáu mũi Nhiếp Hồn đinh đều bị gạt bay đi các nơi, sau đó, hai cánh tay vượn đưa lên bẻ gãy ba mũi ám khí trước, ném xa ra tới bốn năm trượng.

Hạ Thiên Tường lúc này mới rõ bạch viên quả là một giống dị chủng trên đời hiếm có, da thịt như sắt, không sợ đao binh thủy hỏa. Con vượn đã gạt xong mấy mũi ám khí, vừa toan xông vào bụi cỏ tìm gian tế, thốt nhiên lại thấy nó rên khẽ một tiếng, rồi ngã gục xuống đất, không động cựa gì nữa.

Hạ Thiên Tường kinh sợ quên cả nguy hiểm, băng mình nhảy ra, bên tai lại nghe thấy vù vù hình như còn có loại ám khí nhỏ nào nhằm trước ngực mình ném tới.

Từ lúc bạch viên nhảy ra, Hạ Thiên Tường đã lấy sẵn chiếc lưới nhện cầm ở tay, nên khi nghe có tiếng ám khí, chàng lại tung tấm lưới ra thu lấy.

Trong đám cỏ rậm lúc này lại yên tĩnh như tờ, Hạ Thiên Tường giơ tay phách không phóng luôn mấy chưởng vào bụi, tuyệt không có một tiếng trả lời, chàng liền cúi xuống bế xốc con bạch viên lên, tạm dời khỏi cái vị trí trống trải, bốn mặt cùng có thể thọ địch được, rồi tìm một khối đá phẳng đặt con bạch viên nằm xuống. Chàng nhìn con vật, thấy hai mắt nó nhắm nghiền, toàn thân run lên bần bật.

Hạ Thiên Tường vốn không biết tại sao bạch viên lại bị thương và trúng phải ám khí gì, nhưng sau thấy khắp mình nó run bắn lên, tình trạng y hệt như Băng Tâm thần ni và Thiết Quán đạo trưởng hôm bị trúng độc ở Chung Nam tử cốc, bèn để ý xem xét kỹ trên mình nó, quả nhiên tìm thấy một cái gai Thiên Kinh độc thích màu tím đen, cắm trên cánh tay trái con vượn.

Da thịt Bạch viên rắn như thép nguội, mà cũng không chống nổi ám khí Thiên Kinh độc thích. Hạ Thiên Tường kinh sợ không dám khinh thường nhỏ chiếc gai ra, nhưng cũng không biết làm cách gì cứu được con vượn.

https://thuviensach.vn

Thốt nhiên chàng nhớ tới giọt Thiên Niên Chu Dịch đã đưa cho Tái Hàn Khang luyện thuốc. Hôm nay chắc thế nào ông ta cũng lên Thiên Đô dự hội, vì thế chàng hấp tấp đi tìm Hàn Khang.

Dọc đường chàng giở tấm lưới nhện đỏ ra xem, thây mấy mũi ám khí đêm qua, cũng chính là Thiên Kinh độc thích.

Tái Hàn Khang nghe Hạ Thiên Tường thuật đến đấy, mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ, lúc này bạch viên đã đi rồi, ta nhờ lão đệ tặng cho giọt Thiên Niên Chi Dịch luyện đan, may không đến nỗi uổng phí. Hiện thời không còn việc gì, chúng ta nên quay về Thiên Đô, thử coi đại hội có hoãn thật không, và kết quả thế nào.

Hạ Thiên Tường gật đầu đồng ý. Hai người bèn dùng thuật khinh công đi nhanh như bay, trở về Thiên Đô phong đỉnh. Nhưng khi tới nơi chỉ thấy mây trắng chập chùng, không sơn tịch mịch, bao nhiêu nhân vật võ lâm các phái đều đã biệt tăm, chỉ còn một mình Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo đang ngồi dựa gốc tùng trông mây ngắm gió, tựa như chờ đợi bọn Tái Hàn Khang và Hạ Thiên Tường trở lại.

Tái Hàn Khang vừa trông thấy Uất Trì Xảo, vội hỏi :

- Lão hoa tử, Chưởng môn nhân bảy phái võ lâm đã kết thúc đại hội một cách vội vàng, rồi bỏ đi cả, không lưu lại một chút ngấn tích nào ư?

Uất Trì Xảo cười mấy tiếng quái gở rồi nói :

- Kia chẳng phải là ngấn tích của đại hội Thiên Đô lưu lại là gì?

Nói đoạn giơ tay chỉ về phía Đông nam. Tái Hàn Khang và Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn theo chỉ thấy trên núi thẳng tới chỗ vực sâu vạn trượng có năm sáu khối đá lớn nặng tới ngàn cân, trong đó có ba khối, quả thấy biển hiện những ngấn tích lạ.

Khối thứ nhất có hình hai bàn tay nhỏ nhắn của mũ nhân ấn sâu xuống mặt đá chừng hơn một tấc. Khối thứ hai, tựa như bị vật gì sắc bén chém vỡ ra

https://thuviensach.vn

làm đôi, còn khối thứ ba đã bị người ta đấm vỡ nát như cám, đá vụn rải rác khắp mặt đất.

Tái Hàn Khang thấy thế cay mày hỏi Uất Trì Xảo :

- Lão già đừng nói dóc! Đại hội Thiên Đô có ai giao đấu không? Mau nói thực cho ta nghe!

Uất Trì Xảo gật đầu cười :

- Các người vừa đi khỏi, phái Điểm Thương hung hăng phách lối, nhất định bắt phải Côn Luân phải động thủ, Tri Phi Tử cố gắng nhường nhịn, chưa chịu hạ trường, làm cho Hoắc Tú Vân trong Nga Mi tứ tú phải bất bình, lập tức thay mặt Côn Luân ra ứng chiến với Tư Đồ Úy.

Hạ Thiên Tường nhân hôm ở Dẫn sơn, đã được biết sức Tư Đồ Úy nên nghe thấy thế không khỏi lo thay cho Hoắc Tú Vân, bèn buột miệng kêu lên :

- Tư Đồ Úy công lực cao lắm, Hoắc Tú Vân đâu phải là địch thủ của hắn?

Uất Trì Xảo cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Hạ lão đệ đoán sai rồi! Nga Mi tứ tú nguyên đã không phải tay vừa, mà câu "Mạt Tú tối tư"?lại chẳng phải là lời đồn ngoa. Hai người đấu với nhau trên một trăm hiệp, kiếm thuật của Hoắc Tú Vân chẳng những đã không chịu sút nửa phân, mà lại còn chém mẻ được Thanh Mang kiếm ở trong tay Tư Đồ Úy nữa, thế mới cừ chứ!

Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn Tái Hàn Khang, rồi lại hỏi Uất Trì Xảo :

- Có phải Hoắc Tú Vân dùng thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm, là một loại tuyệt thế tiên binh của Đại Biệt Tản Nhân truyền lại không?

Uất Trì Xảo gật đầu nói :

- Hạ lão đệ đoán tài thế? Hoắc Tú Vân nếu không nhờ được thanh kiếm ấy, thì có lẽ đấu đến ba trăm hiệp cũng chưa chắc đã phân thắng bại.

Hạ Thiên Tường nghe nói Tú Vân kiếm thuật tinh diệu như vậy cũng cảm thấy sờn lòng, nghĩ bụng nếu mình không khắc khổ dụng công, thì sang năm

https://thuviensach.vn

lên Nga Mi Kim Đỉnh phó ước, chắc chắn sẽ bị nhục với nàng.

Tái Hàn Khang đứng bên lắng lặng nghe xong, mỉm cười nói :

- Thì ra trước khi đại hội Thiên Đô vội vàng kết thúc, còn có một trận đấu hào hứng đến thế? Tôi bị Hạ lão đệ kéo đi, thành ra không xem được, uổng quá!

Hạ Thiên Tường đỏ mặt, trỏ ba khối đá góc Đông nam, hỏi Uất Trì Xảo :

- Uất Trì lão tiền bối, những ngấn tích để lại trên ba viên đá này tự đâu mà có? Hai bàn tay nhỏ nhắn ấn trên đá kia hình như Băng Tâm thần ni phái La Phù thi triển chưởng lực Ban Thiền tạo ra phải không?

Uất Trì Xảo cười nói :

- Lão đệ kiến thức quả uyên bác! Lưới kiếm của Tư Đồ Úy bị mẻ, Thiết Quán đạo trưởng liền thân hành hạ trường, chỉ tên gọi Chưởng môn hai phái Nga Mi, Côn Luân xuất trận.

Tái Hàn Khang cau mày :

- Mối bất hòa ngày càng lan rộng, thì nguy cơ của giới võ lâm cũng càng ngày càng sâu! Thiết Quán đạo trưởng đã quá khoác lác kiêu ngạo như vậy, chắc Huyền Huyền Tiên Lỗ và Tri Phi Tử cũng không đời nào chịu để cho hắn làm tàng, kết quả rồi ra sao? vị Chưởng môn nào xuất trận trước?

Uất Trì Xảo cười nói :

- Thoạt đầu, Huyền Huyền Tiên Lỗ ra ứng chiến, nhưng Tri Phi Tử vì cớ việc này gây ra bởi phái Côn Luân, nên không muốn người khác phải gánh đỡ trách nhiệm, bèn xông ra trước, cùng Thiết Quán đạo trưởng gây thành một cuộc long tranh hổ đấu, đẹp mắt vô cùng!

Hạ Thiên Tường nghe đến đâu ngứa ngáy chân tay đến đấy, tự giận mình đã bỏ lỡ một cơ hội hiếm có, quả thực đáng tiếc! Chàng vội hỏi Uất Trì Xảo :

- Hai vị trưởng môn ác chiến, kết quả ai thắng ai bại?

Uất Trì Xảo lại cười nói :

https://thuviensach.vn

- Võ công của họ đều đã đến lô hỏa thuần thanh, nếu muốn phân hơn kém, quả thực là rất khó! Thiên Kinh trượng đấu với Hồi Phong Vũ Liễu kiếm, Côn Luân Vân Long bát thức đối với Điểm Thương Phi Hoa chưởng, lại thêm vài môn nội gia thần công, tử lực tranh đấu, thì rõ ràng là thu sắc bình phân, nửa cân, tám lạng!

Tái Hàn Khang hỏi :

- Đã không phân thắng bại, thì sao lại kết thúc, theo lời Hoằng Pháp Chân Nhân hoãn đại hội tới sang năm, là vì lẽ gì?

Uất Trì Xảo gật đầu nói :

- Lúc ấy Hoằng Pháp Chân Nhân lại đứng ra dàn xếp, nhưng Chưởng môn phái Kỳ Liên là Thích Đại Chiêu, và sư tỷ hắn là Bào Tam Cô lại chỉ sợ thiên hạ không chém giết nhau, thì không được xem cho sướng mắt, nên cứ đừng ngoài xúi giục, chế diễu, làm cho hai phái Điểm Thương và Côn Luân dẫu có muốn hòa cũng không được, trước mắt đã trông thấy cái cảnh máu rơi thịt nát đến nơi.

Hạ Thiên Tường sợ hãi nói :

- Hèn gì mà phái Kỳ Liên đem hết những tay hảo thủ, vượt nghìn dặm xa xôi đến đây! Thì ra Thích Đại Chiêu quả có ác ý thật.

Uất Trì Xảo lại nói tiếp :

- Hai vị sư đệ phái Côn Luân là Hướng Phiêu Nhiên và Tiêu Dịch trước đây đã có ý bực mình vì Chưởng môn sư huynh của họ quá nhân nhượng, lúc này lại càng không thể nén nổi, cùng bước ra chất vấn chị em Thích Đại Chiêu...

Tái Hàn Khang giật mình nói :

- Thích Đại Chiêu và Bào Tam Cô đều không phải những kẻ biết điều, làm như vậy chỉ tổ gây thêm tai vạ khó lòng cứu vãn được!

Uất Trì Xảo nửa như tán thưởng, nửa như cảm khái, thở dài một tiếng rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Tai biến đã gây khó lòng thu thập! Nhưng giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, nguy cơ xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, thời hai Chưởng môn phái La Phù và Võ Đang cùng Hộ pháp Tịnh Giác thiền sư phái Thiếu Lâm đều dùng môn tuyệt thế thần công, cùng ra tay một lúc.

Tái Hàn Khang và Hạ Thiên Tường đều cảm thấy tinh thần phấn khởi, lắng tai nghe Uất Trì Xảo nói tiếp :

- Băng Tâm thần ni thi triển môn tuyệt học của Phật gia là môn Ban Thiền Chưởng in hai bàn tay lõm sâu vào mặt đá, Hoằng Pháp Chân Nhân ngầm vận Võ Đang tâm pháp dùng thanh kiếm gỗ chém tảng đá vỡ ra làm hai mảnh, còn Tĩnh Giác Thiền sư thì dùng môn Đại Lực Kim Cương Thủ của phái Thiếu Lâm, chỉ đấm một cái, đã làm cho khối đá nặng ngàn cân biến thành cám vụn.

Tái Hàn Khang và Hạ Thiên Tường vừa nghe tới đó, bất giác cùng đưa mắt nhìn về phía Đông nam. Thiên Đô tuyệt đỉnh lúc này cảnh vật đã trở nên yên lặng như tờ. Uất Trì Xảo trầm ngâm giây lát, kế lại nói tiếp :

- Ba môn tuyệt học của võ lâm đã xuất thủ, cũng là đại biểu cho sự đồng tâm nhất trí của ba phái Võ Đang, Thiếu Lâm, La Phù, mặc dầu hai phái Điểm Thương, Kỳ Liên điên cuồng phách lối đến đâu, cũng tự biết là không nên dại dột gây lòng công phẫn, đành lặng lẽ cuốn cờ, im trống, tuân theo đề nghị trước của Hoằng Pháp Chân Nhân hoãn đại hội lại một năm nữa. Thế là đại hội kết thúc, mưa tạnh mây tan.

Uất Trì Xảo thuật xong, lại nhìn Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu lúc sắp đi, biết ta định ở lại chờ lão đệ và Tái lão quái vật, nên nhờ ta nói lại với lão đệ là Sài cô nương trách lão đệ đã đến chậm, lại hấp tấp đi ngay, không đưa bằng cớ ra, để cô ấy phá cái âm mưu gây mầm tai họa cho toàn thể giới võ lâm.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên trợn mắt hỏi :

- Tại sao Sài cô cô cháu lại nói thế? Cháu có đem theo trong mình bằng chứng gì có thể phá được âm mưu của bọn gây rối đâu?

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo thấy Hạ Thiên Tường nói vậy cũng kinh ngạc, ồ một tiếng rồi nói :

- Lão đệ có chứng cứ trong mình mà không biết thì thật là một sự quái lạ! Đáng tiếc là Sài cô nương lúc đi vội quá, nên không kịp nói rõ chứng cớ đó là vật gì?

Hạ Thiên Tường có vẻ nghi ngờ hỏi :

- Sài cô cô cháu có việc gì mà vội thế?

Uất Trì Xảo cười nói :

- Nàng nói nàng định theo dõi Tư Đồ Úy để khám phá một vụ âm mưu trong giới võ lâm, và dứt khoát một chuyện ân oán riêng.

Hạ Thiên Tường gượng cười nói :

- Tả cũng âm mưu, hữu cũng âm mưu, giới võ lâm xưa nay vẫn trọng sự quang minh lỗi lạc, bây giờ tự nhiên lại biến thành một thế giới âm mưu!

Mấy câu nói cũng cùng chung một mối cảm khái như Hàn Khang và Uất Trì Xảo.

Ba người lẳng lặng nhìn nhau, tâm hồn nặng trĩu của họ hòa lẫn với cảnh tịch mịch xung quanh, dệt thành một bức màn sầu mênh mang vô tận.

Hạ Thiên Tường càng nghĩ càng thấy sự việc ly kỳ khó hiểu, những muốn gặp ngay Sài Vô Cấu để hỏi cho ra lẽ, bèn quay lại hỏi Uất Trì Xảo :

-Sài cô cô cháu có hẹn sẽ gặp cháu ở đâu không?

Uất Trì Xảo lắc đầu nói :

- Sài nữ hiệp chỉ nói chuyến này đi phong ba nguy hiểm, không biết đâu mà hẹn trước. Chỉ dặn ta nói với lão đệ, nếu không có việc gì cần, thời nên lấy Bộ Hư đạo quan của phái Điểm Thương làm mục tiêu cùng đi sang Tây nam, hai bên đi cùng một hướng thì rồi thế nào cũng gặp.

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

https://thuviensach.vn

- Bây giờ hai vị lão tiền bối có định đi đâu không?

Uất Trì Xảo cười ha hả nói :

- Ta và Tái lão quái vật khác nào như đám mây trên trời, như cánh bèo mặt nước, muốn đi đâu thì đi, không có định hướng. Nếu đã có việc ở Tây nam, thời ta cũng sang Tây nam, nhân dịp chiêm ngưỡng tòa Bộ Hư đạo quan của Điểm Thương tam kiếm cũng hay!

Tái Hàn Khang cũng mỉm cười gật đầu, tán thành ý kiến của Uất Trì Xảo.

Hạ Thiên Tường nét mặt tươi cười, vừa toan nói, chợt nghe từ phía xa xa có mấy tiếng thú lạ. Mấy tiếng ấy vừa lọt vào tai, Hạ Thiên Tường thốt nhiên đổi hẳn sắc mặt, đứng dậy nghiêng mình thi lễ, nói với hai người :

- Hạ Thiên Tường có chút việc, cần phải tạm biệt ít lâu, xin hai vị lão tiền bối cứ đi trước, cháu sẽ gặp hai vị ở Tây nam.

Nói xong lập tức vận đề chân khí, băng mình nhảy xuống dưới núi nhanh như một luồng chớp, nháy mắt đã mất hút.

Tái Hàn Khang như vừa chợt nhớ ra điều gì, vội gọi với :

- Hạ lão đệ!...

Không thấy tiếng trả lời, Uất Trì Xảo nhăn nhở cười, hỏi :

- Lão quái vật còn gọi hắn lại làm gì? Lão không biết là hắn đang vội sao?

Tái Hàn Khang nói :

- Ai không biết là hắn có việc vội, nhưng lúc này, Thiên Kinh độc thích gieo họa khắp nơi, mà những loại thuốc thường lại không chữa nổi, nên ta định đưa cho hắn mấy viên linh đan mới chế, trong có lẫn chất Thiên Niên Chi Dịch, để phòng khi cần đến.

https://thuviensach.vn

Hồi 11

Phải Chăng? Trái Chăng?

Uất Trì Xảo gật đầu nói :

- Lão quái vật chu đáo thế là phải! Việc này quan trọng lắm chớ chẳng phải chơi...

Ngừng lại một chút, lại nói tiếp :

- Nhưng vừa rồi ta xem ấn đường của Hạ Thiên Tường có điểm song hỷ, những sự kinh sợ, hiểm trở không phải là không có, nhưng không có tai vạ lớn và nguy hiểm đến tính mệnh. Để lần sau gặp hắn, ta sẽ đưa cũng không muộn.

Tái Hàn Khang cười nói :

- Lão hóa tử lăn lộn trong đám giang hồ lâu ngày, tiến bộ nhanh quá, bây giờ lại học được cả nghề xem tướng nữa cơ à? Hạ Thiên Tường luận về nhân phẩm, võ công, tâm địa, cơ trí cái gì cũng hơn người, quả thật là một đóa hoa lạ hiếm có trong giới võ lâm gần đây. Nhưng "Ngọc bất trác bất thành khí", thiết tưởng cũng nên để cho hắn nếm thử một ít mùi vị cay đắng của trường đời, đó cũng là một cách thành toàn cho hắn.

Hai vị võ lâm kỳ hiệp vừa đi vừa chuyện trò cười nói, nhắm thẳng hướng Tây nam tiến phát.

* * * * *

Hạ Thiên Tường đứng trên Thiên Đô tuyệt đỉnh, nghe xa xa có mấy tiếng thú kêu, giống như tiếng con kim mao dị thú mà chàng gặp ở trên Đại Biệt sơn dạo nọ, chàng cho là Trọng Tôn Phi Quỳnh đã đến, bèn vội vàng cáo từ Tái Hàn Khang và Uất Trì Xảo, rồi nhắm hướng có tiếng thú kêu, chạy như bay tới.

https://thuviensach.vn

Nhưng tiếng thú chỉ kêu có một lần rồi im bặt. Hạ Thiên Tường rời khỏi Thiên Đô, đi quanh quẩn một lúc, rồi chẳng biết đi đâu nữa.

Chỗ chàng đứng cách chỗ Tái Hàn Khang trị vết thương cho bạch viên cũng không xa mấy, chàng ngẩn ngơ giây lát định bụng nhân dịp đi quanh khu Hoàng Sơn ngắm xem phong cảnh một lượt cũng hay. Chợt nghe trong khu rừng thông phía xa có tiếng người nói :

- Vị lão đệ nào đó, đừng đi vội, chúng ta nói chuyện một lúc, được không?

Tiếng nói to như tiếng chuông, rõ ràng người nói không phải hạng tầm thường. Hạ Thiên Tường ngạc nhiên trông lên, thấy một người từ trong rừng thông thủng thỉnh bước ra. Đó là một vị bạch y lão giả, tuổi trạc ngoài sáu mươi, mũi sư tử, mắt báo, râu quai nón, tóc dài rủ xuống ngang lưng.

Hạ Thiên Tường thấy người ấy tướng mạo kỳ dị, liền nghĩ ngay đến lời Hàn Khang nói với mình là phái Tuyết Sơn có một kỳ nhân tên gọi Tuyết Sơn Băng Nô Lãnh Bạch Thạch, võ công không kém gì Thân Đồ Hợi, chỉ vì chịu ơn nặng của Chưởng môn phái Tuyết Sơn, nên tình nguyện làm nô lệ suốt đời để báo đáp.

Chàng vừa nghĩ đến đấy, Lãnh Bạch Thạch đã bước đến trước mặt, chàng vội tươi cười vòng tay nói :

- Lão nhân gia có phải là Tuyết Sơn Băng...

Vừa nói đến đấy chàng chợt ngừng bặt, vì chữ “Nô” có vẻ bất kính, nếu nói ra có thể làm cho người ta giận mình, cho là mình vô lễ.

Lãnh Bạch Thạch biết ý bèn mỉm cười nói :

- Lãnh Bạch Thạch này chịu ơn lớn của chủ nhân, cam tâm làm nô bộc nên chữ “Nô” đối với tôi không phải là bất kính! Lão đệ đã biết rõ lai lịch của tôi, thì cứ gọi là Lãnh Bạch Thạch cũng được, Tuyết Sơn Băng Nô cũng được, muốn gọi thế nào thì gọi! Nhưng không biết lão đệ quý danh là gì? Và thuộc về tôn phái nào? Có thể cho tôi biết được không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy Lãnh Bạch Thạch tính tình hào sảng thẳng thắn, cũng hơi hợp tính mình, liền mỉm cười nói :

- Tôi tên gọi Hạ Thiên Tường, môn hạ Bắc Minh. Không những tôi biết rõ lai lịch của lão tiền bối, mà còn có thể đoán được lão tiền bối gọi tôi lại là có ý gì!

Lãnh Bạch Thạch nhìn kỹ Hạ Thiên Tường từ đầu đến chân, rồi mỉm cười nói :

- Thì ra lão đệ là môn hạ Hoàng Phủ Thần Bà, hèn chi mà khí vũ hiên ngang, không giống những kẻ phàm phu tục tử! Nhưng lão đệ đừng gọi ta là lão tiền bối, ta không dám nhận đâu! Nếu không muốn gọi thẳng tên ra, thì cứ gọi là Lãnh đại ca càng thân.

Hạ Thiên Tường không hề do dự, lập tức cười nói :

- Gọi là đại ca cũng không sao, nhưng người vì chịu ân nặng cam tâm làm nô lệ đã đành, chứ tôi đâu phải ở địa vị ấy. Mai mốt gặp Thân Đồ thần quân tôi chỉ có thể tôn xưng là lão tiền bối thôi.

Lãnh Bạch Thạch cả cười nói :

- Thú lắm, thú lắm! Lão đệ quả thật là diệu nhân! Nhưng lão đệ cứ yên trí, chúng ta gọi nhau là anh em, chỉ là việc riêng giữa chúng ta, không dính dáng gì đến ai cả. Lão đệ cố nhiên không cần phải xưng "nô" với chủ nhân tôi, mà tôi đối với sư phó lão đệ cũng không phải xưng là hậu bối.

Hạ Thiên Tường nghe nói lập tức đổi giọng gọi luôn một câu :

- Lãnh đại ca.

Lãnh Bạch Thạch thích quá, cười :

- Ha ha! Lão đệ quả gọi ta là đại ca thật! Nhưng ta đã được làm đại ca, thì phải có cái gì làm lễ ra mắt chứ?

Hạ Thiên Tường đã biết Lãnh Bạch Thạch võ công tuyệt thế, bèn mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Đại ca nếu muốn cho vật gì phàm tục tiểu đệ cũng lấy, còn cho những vật trân quý, thì lại khó kiếm! Bất nhược hãy tạm gác món nợ đó lại, ngày khác sẽ hay!

Lãnh Bạch Thạch cười nói :

- Gác lại cũng được, càng hay! Nhưng vừa rồi lão đệ nói đã đoán được ý ta gọi lão đệ lại để làm gì...

Hạ Thiên Tường không đợi Lãnh Bạch Thạch nói dứt lời vội cười đáp :

- Ý đại ca muốn hỏi thăm xem phía trái núi này có nhân vật nào khả nghi đã dính dáng vào việc ám toán hai vợ chồng Chưởng môn phái Tuyết Sơn không chứ gì?

Lãnh Bạch Thạch trợn tròn đôi mắt, thần quang lóng lánh, ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão đệ tài thế? Và sao lại biết hai vợ chồng chủ nhân tôi bị ám toán?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Câu chuyện đó chẳng phải tự đại ca lên Thiên Đô tuyên bố trước mặt quần hùng là gì?

Lãnh Bạch Thạch lại đưa cặp mắt sáng quắc ngắm kỹ Hạ Thiên Tường vài lượt, thần sắc thốt nhiên hiện ra một vẻ khác lạ, cười sằng sặc nói :

- Sao lão đệ lại nói dối? Ta đã biết lão đệ không có mặt trong quần hùng ở trên đỉnh Thiên Đô bữa đó!

Hạ Thiên Tường cũng lấy làm kinh sợ về nhỡn lực của Lãnh Bạch Thạch, liền vội mỉm cười nói :

- Đại ca không nên nghi ngờ, tiểu đệ quả không có mặt ở Thiên Đô lúc đó, mà chỉ được Thương Sơn Ẩn Hiệp Tái Hàn Khang thuật lại và đoán rằng chỗ vợ chồng Thân Đồ thần quân bị phúc kích canh ba đêm qua ở về phía trái núi cách đây không xa.

Lãnh Bạch Thạch nghe tới đấy, đôi mày rậm lại nhướng cao lên toan nói, Hạ Thiên Tường vội xua tay cười :

https://thuviensach.vn

- Đại ca lại muốn hỏi tại sao tiểu đệ lại biết cả thời gian và địa điểm xảy ra chuyện đó chứ gì?

Lãnh Bạch Thạch quả nhiên bị Thiên Tường làm cho tâm trí hoang mang, nghi nghi, hoặc hoặc, lông mày cau lại, chỉ ừ một tiếng, rồi nín lặng không nói gì nữa.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vào khoảng canh ba đêm qua, tiểu đệ đi lên Thiên Đô, từ phía xa xa, đã nghe thấy ở đó có tiếng quát tháo, và tiếng kêu, nhưng khi đến nơi, thì chẳng thấy ai cả, chỉ thấy có mười viên Băng Phách Ngân Quang tán, là thứ độc môn ám khí của phái Tuyết Sơn gắn ở trong đám loạn thạch, sáng chói cả mắt.

Lãnh Bạch Thạch lúc này hiểu tại sao chàng lại biết rành rẽ như thế, liền thở dài một tiếng rồi nói :

- Không biết là tụi gian phi nào? Và vì cớ gì mà ám toán vợ chồng chủ nhân tôi? Lãnh Bạch Thạch này nhất định phải tìm cho ra lẽ rồi mới trở về Tuyết Sơn phúc mệnh! Nhưng ta tìm đã nửa ngày, vẫn chưa thấy đầu mối gì hết, lão đệ có ý kiến gì về việc này không?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Câu chuyện kỳ quái này không riêng gì đại ca, chính tiểu đệ cũng đang muốn dò xét. Nhân vì đêm qua, tiểu đệ vừa vào đến Hoàng Sơn, đã lập tức bị tập kích liền liền, chỉ có một quãng đường, mà được tiếp đủ các loại ám khí, nào là Ngũ Vân Phùng Nhật Nhiếp Hồn đinh, nào là Thất Khổng Hoàng Phong châm, Âm Lân Bạch Vũ tiễn toàn là những loại ám khí kịch độc ghê gớm cả!

Lãnh Bạch Thạch hừ một tiếng rồi nói :

- Những loại ám khí đó, chỉ dùng để đối phó với những bọn giang hồ tục khách tầm thường, còn đối với bọn ta đây, thì không thể gọi là ghê gớm được!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nói :

- Còn có loại hiểm độc hơn thế nhiều, đại ca coi đêm qua một người bạn tôi suýt chết về cái gai bé tí này.

Nói xong liền lấy hai cái gai nhỏ mà chàng đã dùng tấm lưới nhện thu được đêm qua, đặt lên lòng bàn tay đưa cho Lãnh Bạch Thạch xem. Lãnh Bạch Thạch vừa trông thấy hai cái gai, lập tức đôi mắt sáng quắc lên, hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt, Hạ Thiên Tường thấy thế ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca làm sao thế? Hay là hai vợ chồng Thân Đồ thần quân cũng bị trúng phải vật này?

Lãnh Bạch Thạch gật đầu, rồi lại hỏi :

- Vị bằng hữu của lão đệ là ai? Loại ám khí này chất độc mạnh lắm, người bị trúng phải khó lòng sống sót! Có cần tôi đưa tặng một viên linh đan luyện bằng Chu Hồng Tuyết Liên tốt lắm!

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Cảm ơn lòng tốt của đại ca, người bạn tôi đã được vị thần y Tái Hàn Khang chữa khỏi rồi! Hắn là một...

Nói đến đây chàng chợt ngừng lại, Lãnh Bạch Thạch ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ là người hào sảng, sao thốt nhiên lại trở nên ấp úng như vậy?

Nói đến đấy chợt như tỉnh ngộ, vội mỉm cười tiếp :

- À thôi tôi đoán ra rồi, người bạn của lão đệ chắc hẳn là một vị hồng trang hiệp nữ?

Hạ Thiên Tường đỏ mặt lắc đầu :

- Đại ca đoán không đúng, nó chỉ là một con vượn.

Lãnh Bạch Thạch ngạc nhiên, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường giây lát, rồi thốt nhiên đưa tay vuốt râu, buông tiếng cười sằng sặc.

Hạ Thiên Tường vội nói :

https://thuviensach.vn

- Đại ca đừng cười, con vượn này khác hẳn loại vượn tầm thường, nó là một giống linh vật, đã biết võ nghệ, lại hiểu tiếng người, da thịt rắn như thép nguội, những loại ám khí, đao kiếm thường không làm hại nổi!

Lãnh Bạch Thạch tựa hồ có vẻ không tin, hỏi :

- Làm gì có giống vượn thông minh, tài nghệ đến thế? Lão đệ hoặc có nói quá chăng?

Hạ Thiên Tường thấy Lãnh Bạch Thạch không tin, bèn đem câu chuyện bạch viên bị trúng ám khí đêm qua, tình hình thế nào thuật lại một lượt,rồi nói :

- Đại ca nghĩ coi, nếu không phải loại ám khí Thiên Kinh độc thích âm độc vô cùng này, thì không dễ gì đã làm cho con vượn bị thương được!

Lãnh Bạch Thạch nghe chàng gọi những mũi gai đó là Thiên Kinh độc thích thì giật mình vội hỏi :

- Lão đệ bảo loại ám khí này là Thiên Kinh độc thích ư? Ta nghe người ta nói Thiên Kinh độc thích là một loại cây đặc sản trên đỉnh núi Côn Luân, sao bọn gian phi này lại có được?

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Đúng, đúng! Đại ca nói không sai, chính nó là đặc sản trên đỉnh núi Côn Luân.

Lãnh Bạch Thạch chợt kêu rầm lên :

- Không đúng, không đúng! Chưởng môn phái Côn Luân là bạn thân với Thân Đồ thần quân. Lần này vợ chồng Thân Đồ thần quân không quản xa xôi ngàn dặm tới đây, là cốt để trợ trận cho phái Côn Luân, khi nào môn hạ Côn Luân lại dùng Thiên Kinh độc thích đón đường ám toán?

Hạ Thiên Tường cười gượng nói :

- Việc này quả thực hết sức khó hiểu! Không trách Sài cô cô tôi gọi là “một âm mưu rất lớn có thể di họa cho toàn thể giới võ lâm” mà ba nhân vật chủ

https://thuviensach.vn

não phái Thiếu Lâm, La Phù, Võ Đang hợp diễn thần công chế phục hai phái Điểm Thương, Kỳ Liên khiến họ phải bằng lòng hoãn đại hội Thiên Đô lại một năm nữa, để phái Côn Luân có thì giờ điều tra chân tướng, rửa sạch oan khiên, dụng ý cũng ở chỗ đó.

Lãnh Bạch Thạch ngạc nhiên nói :

- Thì ra trên đỉnh ngọn Thiên Đô đã xảy ra những chuyện động trời như vậy? Chỉ nực cười cho tôi bận rộn suốt nửa ngày trời ở mé trái núi, rút cục chẳng tìm ra manh mối gì, mà đại hội kết thúc lúc nào cũng không biết!

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện Uất Trì Xảo nói, thuật sơ qua cho Lãnh Bạch Thạch nghe. Bạch Thạch nghe xong, giật mình nói :

- Đã vậy tôi phải về ngay Tuyết Sơn báo cáo mọi việc cho chủ nhân tôi biết. Phái Tuyết Sơn cũng cần phải tận tâm góp sức vào công cuộc tiêu tai giải ách cho giới võ lâm này mới được.

Hạ Thiên Tường thấy Lãnh Bạch Thạch sắp đi, sắc mặt có vẻ bùi ngùi luyến tiếc. Bạch Thạch thấy vậy, khẽ vỗ nhẹ vào vai chàng, cười nói :

- Lão đệ thật là một người có tình, nhưng ta trở về Tuyết Sơn báo cáo cho chủ nhân biết qua tình hình, rồi lại lập tức dấn bước giang hồ, giúp phái Côn Luân tra cứu vụ nghi án này. Chúng ta đã cùng chung mục đích, thì lo gì không gặp nhau luôn. Lão đệ xin tự trân trọng, ta đi đây!

Nói dứt lời ngầm vận thần công, tà áo trắng phấp phới, thân hình đã bay xa tới sáu trượng, rồi dần dần khuất vào khu rừng rậm.

Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn theo ông bạn vong niên, bâng khuâng như đánh mất vật gì. Giữa lúc đó chợt lại nghe thấy một tiếng thú gầm từ phía góc núi, cách đấy chừng mười trượng vẳng tới.

Tiếng thú nghe rất quen tai, làm cho Hạ Thiên Tường lại cảm thấy tinh thần phấn chấn, chàng cất tiếng gọi :

- Tiểu Bạch, mày ở đâu thế?

https://thuviensach.vn

Con thú chỉ kêu có một tiếng rồi im bặt, nhưng phía sau góc núi chợt lại nghe có tiếng vó ngựa cồm cộp, một con long mã lông xanh từ từ hiện ra, người ngồi trên lưng ngựa chính là Trọng Tôn Phi Quỳnh, vị nữ lang mặc áo khoác màu huyền, có cái dung nhan quá lộng lẫy, đến nỗi ai trông thấy cũng phải cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Con thú lông vàng đi theo phía sau lưng ngựa, con Tiểu Bạch thì ngồi chễm chệ trong lòng thiếu nữ, trên mình nó còn mặc một bộ áo giáp vàng lóng lánh.

Vùa trông thấy Phi Quỳnh, trái tim Hạ Thiên Tường đã đập thình thịch, tưởng chừng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chàng chỉ có một cảm giác là dung mạo nàng đẹp quá, phong độ của nàng cao quý quá, khiến cho thiên hạ trông thấy phải xấu hổ vì tự cảm thấy mình không xứng đáng.

Hạ Thiên Tường cố trấn định tâm thần, gượng nén hồi hộp trong bụng lại băn khoăn tự hỏi: “Không biết thiếu nữ này có phải là người mình gặp ở Nghi Sơn dạo nọ không?”

Chàng còn đang nghĩ ngợi, con ngựa đã tiến đến trước mặt, dừng lại cách chỗ chàng đứng chỉ còn hơn một trượng.

Trọng Tôn Phi Quỳnh thấy Hạ Thiên Tường cứ đứng ngây như tượng gỗ, bất giác khẽ ơ một tiếng, tay ôm con vượn trắng tung mình nhảy xuống đất.

Nghe tiếng động, Hạ Thiên Tường mới giật mình, bừng tỉnh cơn mơ mộng, bất giác đỏ mặt tía tai, chắp tay ấp úng nói :

- Trọng Tôn cô nương thật là người thủ tín...

Nói chưa dứt lời, cái giọng trong như tiếng bạc gieo, từ trong đôi môi anh đào đã thỏ thẻ đưa ra!

- Tôi mắc dở chút việc, thành ra đến chậm mất nửa ngày, sao chàng còn khen là thủ tín?

Hạ Thiên Tường xưa nay vẫn là người ăn nói hoạt bát, biện luận hùng hồn, vậy mà lúc này bị Phi Quỳnh hỏi vặn một câu, không biết trả lời làm sao, chỉ

https://thuviensach.vn

cảm thấy đôi má nóng bừng, cúi đầu nín lặng.

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Tiểu Bạch ương ngạnh tự thị, đến nỗi bị trúng gian kế, may nhờ chàng cứu cho thoát nạn, thiếp tôi cảm mến vô cùng!

Hạ Thiên Tường thấy Phi Quỳnh đã rõ câu chuyện đêm qua, biết là do bạch viên thuật lại, vậy thì mình đoán là nàng hiểu tiếng nói của loài vật, chắc chắn không sai.

Chàng khiêm tốn mấy câu đáp lại, nhân thấy tiểu bạch mặc bộ giáp vàng, bên trong có ánh sáng lạ lóng lánh chiếu ra, thì ngạc nhiên hỏi :

- Bộ áo giáp vàng của Tiểu Bạch...

Phi Quỳnh không đợi chàng dứt lời, cười đáp :

- Đây là bộ Hộ Huyệt Long Tâm, một vật chí bảo của võ lâm do Đại Biệt Tản Nhân sáng chế và truyền lại. Vật này cũng vì Tiểu Bạch trèo lên tận đỉnh ngọn Thích Thiên núi Đại Biệt, khó nhọc vất vả bao nhiêu công phu mới lấy được, nên bây giờ để cho nó mặc phòng bị kẻ gian ám toán như vậy mới là hợp lý!

Hạ Thiên Tường nghe nói tự nghĩ: “Con vượn này thật tốt số, suốt ngày được một vị tuyệt đại giai nhân ôm ấp vào lòng lại còn cho mặc bộ áo giáp chí bảo mà các nhân vật võ lâm mơ màng ao ước, không được. Nói ra thật là một chuyện khó ai có thể tin được”.

Phi Quỳnh thấy chàng cứ ngẩn ngơ, đăm đăm nhìn bộ áo giáp trên mình con vượn, thì mỉm cười hỏi :

- Còn vị Hoắc Tú Vân cô nương của chàng đâu rồi?

Mấy câu hỏi đó, làm cho một vị thanh niên tiêu sái hào sảng như Hạ Thiên Tường đôi má đỏ hơn gấc chín, cuống lên giải thích :

- Hoắc cô nương với tôi không phải là chỗ thâm giao, chúng tôi còn có một chuyện xích mích, cùng hẹn đến ngày hai mươi tháng năm sang năm lên

https://thuviensach.vn

Nga Mi Kim Đỉnh thanh toán cho xong.

Trọng Tôn Phi Quỳnh thấy mỗi lần mình hỏi một câu lại làm cho chàng lúng túng đỏ mặt một lần, bất giác cảm thấy thú vị, bèn mỉm một nụ cười rất tươi, rồi hỏi :

- Chàng hết hẹn đánh nhau với người này, lại hẹn đánh cuộc với người khác, đủ thấy là một người tự thị tài hoa, không biết yên phận! Tôi còn nhớ hôm ở núi Đại Biệt, chàng nói với tôi là đã từng đánh cuộc với sư tỷ Hoa Như Tuyết tôi phải không?

Lần này Hạ Thiên Tường không đỏ mặt nữa, chỉ xếch đôi mày kiếm, ngạo nghễ đáp :

- Việc ấy có thực. Cô nương coi tấm lưới Hồng Vân Thù Ty võng này, chẳng phải lệnh sư tỷ thua cuộc đưa tặng tôi là gì đây?

Nói xong thò tay vào mình lấy tấm lưới nhện đỏ ra đưa cho Trọng Tôn Phi Quỳnh xem.

Phi Quỳnh trông thấy tấm lưới nhện cố nhiên là nhận ra ngay. Nàng cũng lấy làm lạ không hiểu tại sao sư tỷ lại có thể đem vật chí bảo của sư môn ra đánh cuộc để rồi đến nỗi bị thua. Liền hỏi Hạ Thiên Tường :

- Sư tỷ tôi đánh cuộc với chàng thế nào?

Hạ Thiên Tường lúc này bao nhiêu vẻ bối rối ngượng ngập đã biến hết, thần sắc lại lộ vẻ tiêu sái phong lưu, mỉm cười nói :

- Cô nương và Hoa Như Tuyết là sư tỷ muội, nên lề lối cũng không khác bao nhiêu. Cái lối đánh cuộc của tôi với lệnh sư tỷ, cũng giống với lối đánh cuộc của cô nương với Tái Hàn Khang: tự ý nàng đặt ra ba câu hỏi, rồi tôi trả lời.

Phi Quỳnh khẽ nhíu đôi mày liễu, rồi hỏi :

- Hoa tỷ tỷ tôi hỏi thế nào? Chàng có thể cho tôi biết được không?

Lúc ấy hai người đứng cách nhau chỉ chừng vài thước, Hạ Thiên Tường không những cảm thấy một làn hương thơm nhè nhẹ từ trên mình nàng

https://thuviensach.vn

phảng phất bay ra, lại còn nhận thấy vị cô nương này bất cứ một nét cau, một nụ cười, đều có một mãnh lực khiến cho người ta không dám chống cự.

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời :

- Tôi và lệnh sư tỷ đánh cuộc, vào giữa đêm rằm tháng năm năm ngoái, Hoa tiên tử tức cảnh sinh tình, nên câu hỏi thứ nhất của nàng là: "Mảnh trăng giữa trời, tại sao có lúc tối lúc sáng, lúc tròn lúc khuyết?"

Phi Quỳnh hỏi :

- Chàng trả lời làm sao?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Câu hỏi ấy chỉ cần người biết từ chương một chút là có thể trả lời được ngay. Tôi đáp: "Người có bi, hoan, ly, hợp trăng có lúc sáng, tối, khuyết, tròn". Lại có câu: "Trời nếu đa tình trời càng lão, trăng như không giận mới tròn lâu!"

Phi Quỳnh nghe xong lại cau mày hỏi :

- Câu thứ hai, sư tỷ tôi hỏi thế nào?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Hoa tiên tử lại nhân câu trả lời của tôi: "Trăng như không giận mới tròn lâu" mà hỏi thêm: "Một vừng minh nguyệt vằng vặc chiếu xuống nhân gian thế kia, thì còn việc gì phải giận nữa?"

Phi Quỳnh chú ý nhìn Hạ Thiên Tường, chàng nói tiếp :

- Tôi trả lời: Lý Nghĩa Sơn có câu rằng: "Hằng Nga ăn trộm linh đan, trời xanh biển biếc ăn năn đêm ngày! Cung thiềm bóng quế, vằng vặc trên không, biển biếc trời xanh, u sầu quạnh quẽ, chỉ sợ cái giận của Vu Sơn Tiên Tử với cái giận của Thường Nga Tiên Tử cũng không khác nhau bao nhiêu!"

Trọng Tôn Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Chàng quả thực thông minh, đã giải đáp đúng tâm sự của sư tỷ tôi, chẳng trách nào chị ấy chịu tặng chàng tấm lưới nhện đỏ là vật chí bảo của sư môn.

https://thuviensach.vn

Còn câu thứ ba thế nào?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Câu thứ ba nàng hỏi: Tục ngữ có câu rằng "bể cạn đá dừ". Vậy xin hỏi: biển làm thế nào cho cạn? Đá làm thế nào cho nhừ?

Phi Quỳnh nói :

- Câu ấy thế mà khó trả lời hết sức!

Hạ Thiên Tường đắc ý cười :

- Lúc ấy quả thực tôi cũng cho là khó, may sao trong lúc đang nghĩ tìm câu trả lời, bất ngờ một con chim dạ điểu ở đâu bay vụt lên không làm tôi chợt nghĩ ra, buột miệng trả lời được ngay.

Phi Quỳnh lắng hết tinh thần chú ý nghe, Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày cười hì hì, ngâm :

- Người nào cũng giống Nữ Oa, chim thuần Tinh Vệ ắt là thành công!

Phi Quỳnh nghe nói phì cười, gật đầu :

- Hai câu trả lời của chàng hay quá, thật là tuyệt!

Hạ Thiên Tường đang nhơn nhơn đắc ý, Trọng Tôn Phi Quỳnh vừa khen xong, chợt như nghĩ ra điều gì, gật đầu nói :

- À, tôi hiểu rồi, cái cớ làm cho sư tỷ tôi phải thua cuộc, hoàn toàn là do cái tính cao ngạo, muốn thắng cuộc ngay, nên mới ra những đề mục hơi khó một chút.

Hạ Thiên Tường không hiểu Phi Quỳnh nói thế là ý thế nào, bèn ngạc nhiên hỏi :

- Trọng Tôn cô nương bảo lệnh sư tỷ thua cuộc là vì ra đề mục khó ư?

Phi Quỳnh mỉm một nụ cười trông như đóa hoa xuân vừa hàm tiếu, nói :

- Đúng thế, nếu ra đề mục dễ dàng một chút, thì vị tất chàng đã giải đáp nổi!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh, đăm đăm nhìn nàng rồi hỏi :

- Đề mục dễ lại khó giải đáp ư?

Phi Quỳnh gật đầu :

- Không tin, hãy thử xem.

Hạ Thiên Tường tỏ ý không phục, cười nói :

- Được rồi, thử thì thử! Tôi đặt cuộc câu hỏi thứ nhất bằng trái Càn Thiên Tích Lịch, một vật chí bảo của sư môn, được không?

Phi Quỳnh nghe nói, khóe thu ba lại long lanh nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười :

- Thì ra chàng là cao túc của Bắc Minh Thần Bà Hoàng lão tiền bối? Nhưng trái Càn Thiên Tích Lịch tuy là một vật dị bảo của võ lâm, danh tiếng lừng lẫy khắp giang hồ, song tôi không thích những loại khí giới giết người quá mạnh ấy!

Hạ Thiên Tường nghe giọng nói của Phi Quỳnh dường như coi là mình đã thua cuộc rồi, bất giác vừa tức, vừa buồn cười, bèn lại lấy tấm lưới nhện đỏ ra, cầm giơ lên cho Phi Quỳnh xem, rồi nói :

- Cô nương không muốn lấy trái Càn Thiên Tích Lịch, thì tôi đánh cuộc bằng cái này vậy.

Phi Quỳnh nhìn chàng, rồi nói :

- Chàng làm gì mà nóng tính thế? Tôi đã có vật gì đặt cuộc đâu?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Không cần, không cần! Xem ý cô nương thì như cho là nhất định thế nào tôi cũng thua! Vậy để tôi xin nói trước, chúng ta đặt ba câu hỏi, mỗi câu đánh cuộc một vật, nếu Hạ Thiên Tường may mắn đáp trúng, lúc ấy xin tùy ý cô nương muốn tặng vật gì gọi là một chút cũng được!

Trọng Tôn Phi Quỳnh cười nói :

https://thuviensach.vn

- Vậy thì chàng biết điều, và cũng kẻ cả đấy! Nhưng trong mình tôi không mang vật gì tầm thường, nếu chàng thua cuộc mà không còn vật gì đặt cuộc xứng đáng với câu hỏi của tôi, tôi sẽ đình chỉ không hỏi nữa.

Phi Quỳnh càng nói càng như nắm chắc tới chín phần mười là mình thắng. Hạ Thiên Tường càng không phục, chỉ vì đối phương vô luận về dung nhan, khóe mắt, giọng nói, dáng điệu, cái gì cũng làm cho người ta cảm mến, nên không tiện giở cái bản tính cao ngạo của mình ra nên đành phải cố nhịn, chỉ mỉm cười nói :

- Tùy cô, tùy cô! Nhưng tấm lưới nhện này có xứng đáng đặt cuộc cho câu hỏi thứ nhất không?

Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Tấm lưới này là dị bảo độc môn của gia phụ tự chế, cố nhiên là xứng đáng. Chàng nên sửa soạn sẵn, câu này tôi cho là rất dễ, nhưng chưa chắc chàng đã trả lời được đâu!

Hạ Thiên Tường cố trấn định tâm thần, lắng tai nghe xem đối phương hỏi câu gì.

Phi Quỳnh đưa bàn tay ngọc nhè nhẹ vuốt ve con bạch viên ngồi trong lòng, nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi chàng: bộ lông con vượn này, tại sao lại trắng?

Hạ Thiên Tường quả bị câu hỏi của Phi Quỳnh làm cho sửng sốt, nghĩ bụng câu hỏi thật quá vô lý? Con vượn trắng, thì chẳng lẽ vượn đen lông mới trắng hay sao?

Trong bụng tuy cho vấn đề thật quá giản dị, nhưng ngoài miệng không biết trả lời thế nào cho trôi chảy. Phi Quỳnh thấy chàng chỉ trầm ngâm không đáp, lại mỉm cười hỏi :

- Thế nào? Câu ấy dễ thế, mà chàng không giải đáp nổi à?

Hạ Thiên Tường trong bụng vẫn không chịu phục, ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp Phi Quỳnh cũng đưa mắt nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Từ lúc gặp Phi Quỳnh, Thiên Tường đã nhận thấy đôi mắt trong như nước hồ thu của nàng có một sức hấp dẫn rất mạnh, chẳng thế mà mỗi lần nhỡn quang chạm phải đôi mắt ấy, là một lần chàng cảm thấy thần trí mê loạn, trống ngực đập hơn trống làng, mất hết tự chủ.

Lúc này chàng vừa toan cất tiếng trả lời, thì không may đôi khóe thu ba đầy ma lực hấp dẫn kia, lại chiếu thẳng vào nhỡn tuyến của chàng, làm cho đầu óc chàng rối như tơ vò, không sao nghĩ ra được câu gì nữa!

Phi Quỳnh thấy chàng thốt nhiên ngẩng đầu nhìn mình, cặp má đỏ bừng, rồi lại cúi xuống lẳng lặng làm thinh. Thì cho là chàng đã chịu thua, bèn giơ tay ra cười nói :

- Chàng đã chịu thua, sao còn không đưa tấm lưới kia ra đây?

Đôi làn thu thủy của Phi Quỳnh đã đủ sức làm cho Hạ Thiên Tường thần trí mê loạn, thì cái giọng trong như gieo bạc của nàng, lại càng làm cho chàng không dám phản kháng, hai tay cầm chiếc lưới trịnh trọng đưa tới trước mặt Phi Quỳnh. Bụng nghĩ: “Chẳng những chỉ chịu thua, mà còn không biết là thua về cái gì? Tại sao lại thua?”

Phi Quỳnh đỡ lấy tấm lưới, đoạn nhìn chàng mỉm cười nói :

- Câu hỏi thứ nhất, chàng đã chịu thua, còn câu hỏi thứ hai có dám đánh cuộc nữa không?

Hạ Thiên Tường dở khóc dở mếu, tránh không dám nhìn thẳng vào cặp mắt của Phi Quỳnh, chỉ gật đầu trả lời :

- Cuộc nữa, cuộc nữa! Nhưng câu thứ hai chắc cô nương không thể hỏi tôi con ngựa và con quái thú kia, tại sao lông nó lại xanh, lại vàng.

Phi Quỳnh nghe nói, cũng bật buồn cười. Nụ cười của mỹ nhân thật là đủ sức nghiêng thành đổ nước, làm cho anh chàng họ Hạ nhà ta đang cố trấn tĩnh tâm thần, lại thấy ruột gan bồi hồi xao xuyến.

Còn đang ngơ ngẩn, chợt lại nghe tiếng kiều thỏ thẻ bên tai :

- Chàng muốn đánh cuộc nữa, sao không đặt cuộc ra?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường đã định lấy đôi Tam Tuyệt Cương Hoàn ra đặt cuộc, nhân thấy nàng không ưa khí giới, nên lại thôi. Lúc này trong mình không còn vật gì quý giá nữa, chỉ còn một cánh Tử Ngọc Mai Khôi của Mai Khôi sứ giả sai đưa cho Nhất Bát thần tăng để làm tin, nhưng Mai Khôi sứ giả đã đinh ninh dặn chàng đừng có đánh mất, không biết có nên mượn tạm để đặt cuộc không?

Phi Quỳnh thấy Hạ Thiên Tường thò tay vào túi hình như định lấy vật gì, nhưng rồi mãi không thấy rút tay ra, cũng không trả lời, bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Chàng ngần ngừ gì nữa? Chẳng lẽ ngoài tấm lưới nhện được cuộc của Hoa sư tỷ tôi, bên mình không còn vật gì đáng giá nữa chăng?

Hạ Thiên Tường bị đối phương chế giễu, mặt đỏ tưng bừng không kịp suy nghĩ gì nữa, lập tức lấy cánh mai khôi bằng ngọc đỏ đưa cho Phi Quỳnh rồi nói :

- Cô nương thử coi cánh hoa mai khôi bằng ngọc đỏ này có thể đặt cuộc được không?

Phi Quỳnh cầm lấy lật đi lật lại ngắm nghía một lúc, rồi trao trả Thiên Tường, cười nói :

- Được, được! Mảnh ngọc đỏ này không những chất ngọc rất tốt mà cách điêu khắc thành hình một cánh hoa mai khôi tàn lại rất hợp ý tôi. Chàng có biết trong các thứ hoa, tôi chỉ yêu nhất có hoa mai khôi không?

Hạ Thiên Tường thấy Phi Quỳnh bằng lòng lại đâm lo, lòng tự nhủ lòng: "Lần này nhất định đừng để thua cuộc nữa, nếu mất cánh hoa này, không những không biết nói với Mai Khôi sứ giả làm sao, và cũng không còn vật gì đặt cuộc cho câu hỏi thứ ba nữa".

Đại địch trước mắt, tối kỵ là trong bụng nơm nớp sợ hãi, tâm thần bất định. Thiên Tường tuy biết mình với Phi Quỳnh không phải là định sửa soạn quyết đấu, nhưng cũng không nên phạm vào điều cấm kỵ ấy, bèn cố gắng gạt bỏ hết mọi ý nghĩ, mỉm cười hỏi Phi Quỳnh :

https://thuviensach.vn

- Còn câu thứ hai, xin cô nương hỏi đi cho.

Phi Quỳnh không biết vì cố ý hay vô tình, lại lợi dụng hai khóe thu ba sắc hơn dao kiếm nhìn Hạ Thiên Tường, cất giọng oanh vàng, uyển chuyển nói :

- Vấn đề thứ hai, tuyệt đối không giống vấn đề trước, tôi chỉ muốn chàng đoán xem tại sao trong các thứ hoa, tôi lại chỉ yêu có hoa mai khôi?

Hạ Thiên Tường lần này quả sợ thua thật sự, nên chỉ cúi gầm mặt xuống, không dám trông lên, nhưng không hiểu sao tâm hồn chàng vẫn bị cái nhìn nóng như lửa, mềm như bông, ám ảnh không sao xua đuổi đi được.

Nàng bảo đoán xem tại sao nàng thích hoa mai khôi, vấn đề ấy cố nhiên muốn trả lời thế nào cũng được, nhưng nếu muốn đoán trúng tâm ý người hỏi, thì lại là cả một sự khó khăn.

Một người tình cách ôn nhu dịu dàng như Phi Quỳnh tất nhiên không thể bảo là nàng yêu mai khôi vì nó có gai được, nhưng nàng đặt nó lên trên các loại hoa phẩm cách thanh cao như mai, lan, sen, cúc và các loại hoa nhiều người ưa thích như thược dược, mẫu đơn là vì cớ gì? Ngần ấy nghi vấn còn chưa giải đáp xong, một làn hương nhẹ nhàng man mát, đã thoang thoảng bay qua bàn tay ngọc ngà của Phi Quỳnh lại đưa ra đỡ lấy cánh mai khôi ngọc trong tay Hạ Thiên Tường, mỉm cười nói :

- Không trả lời được, thì nên nhận thua ngay đi, mới là người biết phục thiện.

Hạ Thiên Tường thấy cánh hoa mai khôi lại bị mất nốt bất giác ngẩng lên trông Phi Quỳnh, sắc mặt lộ vẻ ngượng ngùng, bứt rứt.

Phi Quỳnh thấy thế bất giác cau mày, nói như an ủi :

- Chàng đừng thất vọng, câu hỏi thứ nhất và thứ nhì, tuy bị thua nhưng câu hỏi thứ ba, rất có thể phần thắng về chàng.

Sắc mặt Hạ Thiên Tường đang từ đỏ đổi ra trắng bệch, lắc đầu nói :

- Tôi không đánh cuộc lần thứ ba nữa!

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh trong thâm tâm cũng đã bị anh chàng thiếu niên phong lưu anh tuấn, tính khí quật cường, văn võ kiêm thông này chiếm được cảm tình, nên khi nghe chàng nói, không khỏi kinh ngạc, vội hỏi :

- Tại sao chàng không đánh cuộc nữa? Hay chàng cho là tôi hỏi thế không được công bằng chăng?

Hạ Thiên Tường cười gượng nói :

- Không phải tôi không muốn đánh cuộc với cô nương, nhưng thật không còn vật gì có thể đặt cuộc được nữa.

Phi Quỳnh à một tiếng, mỉm cười, hình như định nói gì lại thôi. Ngẫm nghĩ một lúc, mới gật đầu bảo Thiên Tường :

- Thôi được, câu hỏi thứ ba để dành đến hôm khác gặp nhau sẽ hay!

Nói xong ôm con vượn nhảy lên mình ngựa, quay về phía lúc nãy, thủng thẳng bước đi.

Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn theo sau lưng mỹ nhân, trên nét mặt ngượng ngùng thốt nhiên nở một nụ cười, nghĩ bụng: “Để dành một câu hỏi lại lần sau càng hay, nếu không, sau này muốn gặp nàng, cũng không biết kiếm cách gì được”.

Vừa nghĩ tới đấy, chợt lại thấy Phi Quỳnh quay đầu ngựa trở lại, hỏi chàng :

- Chàng có ý định trở về Bắc Minh thần sơn bây giờ không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu, Phi Quỳnh lại hỏi :

- Nếu tôi muốn tìm chàng để đánh cuộc nốt câu thứ ba, thì tìm ở đâu?

Hạ Thiên Tường vội nói :

- Bây giờ tôi phải sang Tây nam, lên núi Điểm Thương và Kỳ Liên có chút việc, tháng năm sang năm thì lên Nga Mi Kim Đ ỉ nh phó ước, mười sáu tháng chạp lại đến Hoàng Sơn xem đại hội Thiên Đô. Tôi có rất nhiều địa điểm, cô nương muốn tìm nơi nào cũng được.

https://thuviensach.vn

Trọng Tôn Phi Quỳnh chăm chú nhìn kỹ chàng một lát, rồi lẳng lặng quay đầu ngựa, nhưng thốt nhiên lại ngoảnh lại đưa mắt nhìn chàng mỉm cười, bàn tay ngọc vung lên ba mảnh kim quang liên tiếp ném tới.

Hạ Thiên Tường vội giơ tay đón lấy, thì ra là ba mảnh lân giác vàng.

Phi Quỳnh nói to :

- Bộ Hộ Huyệt Long Tâm của Đại Biệt Tản Nhân để lại, có tất cả ba mươi sáu mảnh, tôi đã dệt thành tấm áo giáp cho Tiểu Bạch, nhưng vì nó bé nhỏ nên vẫn còn thừa sáu miếng, tôi và chàng chia nhau mỗi người ba miếng!

Hạ Thiên Tường không ngờ Phi Quỳnh đã được cuộc của mình, lại còn khảng khái tặng mình một bảo vật của võ lâm, bất giác ngẩn người ngẩn ngơ lúng túng, không biết có nên nhận hay không.

Phi Quỳnh thấy vậy, lại mỉm cười nói :

- Sao chàng không lấy? Đánh cuộc đi đằng đánh cuộc, bạn bè đi đằng bạn bè, chúng ta bèo nước gặp nhau, chắc cũng có duyên từ trước! Tôi nghe chàng định lên núi Kỳ Liên, mà các nhân vật phái Kỳ Liên, người nào cũng độc ác hung dữ, mới tặng chàng ba mảnh long lân này để phòng thân. Ngày gặp gỡ cũng không xa, xin chàng trân trọng.

Câu nói thật chan chứa cảm tình, Hạ Thiên Tường tai nghe mà tâm thần như mê loạn, bên tai vừa thoáng nghe một tiếng hí dài, con tuấn mã long câu đã mang theo một vị tuyệt thế giai nhân, và hai con dị thú, lẫn vào trong đám sương mù mất hút.

https://thuviensach.vn

Hồi 12

Nghi Vấn Trùng Trùng

Hai lần đánh cuộc làm cho Hạ Thiên Tường bị thua mất tấm lưới nhện và cánh hoa Mai Khôi bằng ngọc đỏ, nhưng chàng chỉ hơi băn khoăn về nỗi không biết sau này gặp Mai Khôi sứ giả sẽ nói thế nào, còn thì chẳng những chàng không hề ân hận, lại còn lấy làm cao hứng, vì chàng đã nhân cớ đó mà được quen biết Phi Quỳnh, nhất là khi nghe nàng nói câu: "Bèo nước gặp nhau, chắc có duyên từ kiếp trước" và ba mảnh Long Lân nàng tặng đây, đủ hiểu đối với mình, nàng cũng có cảm tình sâu đậm.

Nhưng nếu bảo là nàng có tình với mình, tại sao lại vội vã bỏ đi ngay? Còn nếu bảo là không, thì cớ sao nàng đã đi rồi còn quay trở lại, ân cần tặng vật để làm kỷ niệm và hỏi kỹ hành tung của mình, hẹn còn sớm gặp gỡ?

Hạ Thiên Tường vừa mới tập tễnh bước chân vào tình trường, nên không sao xét đoán nổi Phi Quỳnh đối với chàng như vậy là có tình hay vô tình? Chàng cúi xuống mân mê mấy mảnh "vẩy rồng", tâm hồn như si dại, tự nghĩ: "Đây là vật kỷ niệm của nàng, dầu sao ta cũng không nên cô phụ!"

Đoạn chàng cầm ba mảnh Hộ Huyệt Long Lân cẩn thận cho vào trong áo, che lên ba huyệt lớn nhất ở trên mình, rồi thủng thẳng bước đi.

Bây giờ tâm nguyện đã toại, chàng mới nghĩ tới nhiệm vụ. Tái Hàn Khang và Uất Trì Xảo chắc giờ này đi cũng đã khá xa, mình phải đi thật nhanh, may ra còn đuổi kịp.

Nghĩ vậy, chàng liền dùng thuật khinh công đi nhanh như bay. Bất đồ chưa ra khỏi Hoàng Sơn, đã lại gặp chuyện lạ.

Trong một bụi cỏ rậm phía sau vách núi cheo leo chợt nghe có tiếng người rên rỉ, hình như sắp chết đến nơi. Hạ Thiên Tường vốn không muốn can thiệp vào những chuyện không dính dáng đến mình, nhưng nghe tiếng rên

https://thuviensach.vn

quá thê thảm, không nỡ bỏ qua, liền quay lại, ngưng tụ chân khí, hay tay chặn trước ngực, tung mình nhảy vào bụi cỏ xem xét.

Vừa vào đến nơi, thoạt đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, suýt nữa thì buồn nôn, lại trông thấy một tấm áo bào màu đỏ chói, nhưng tấm áo đã rách như sơ mướp và thấm đầy máu, sắc máu so với áo còn thẫm hơn đôi chút.

Người mặc chiếc áo đó có một bộ mặt quỷ quyệt hung ác, mũi diều hâu, mắt gà? Bộ mặt đó đối với Hạ Thiên Tường không phải xa lạ, nhất là chiếc áo hồng bào hắn mặc và một cây bút sắt rơi trên đống cỏ bên cạnh, làm cho chàng lập tức nhận ra ngay hắn là Âm Ty Tiếu Phán Ngô Vinh, một nhân vật phái Kỳ Liên mà chàng đã gặp ở núi Phục Ngưu bữa trước.

Ngôi Vinh đã trông thấy có người đi đến, nhưng khi nhận ra là Hạ Thiên Tường thì bất giác thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Hạ Thiên Tường đối với nhân vật phái Kỳ Liên, tuy không ưa được một ai, nhưng mắt trông thấy tình trạng thê thảm của Ngô Vinh, trong bụng lại không nỡ.

Vả lại mình với hắn cũng không có thâm thù gì, chẳng lẽ thấy người sắp chết lại không cứu? Chàng bèn cầm mảnh áo hồng bào của hắn lật lên xem, mới biết chân bên trái của hắn đã bị ai chặt mất quá nửa.

Chân gãy tuy không đáng ngại, nhưng vì máu ra nhiều quá nên chỉ chậm một lúc nữa là chết. Hạ Thiên Tường biết là vết thương của hắn nặng lắm, bèn vội vã lấy lọ kim sang thánh dược đem trong mình xoa cho hắn cầm máu lại, và xé một nửa vạt áo hồng bào băng bó lại cho hắn tử tế.

Ngôi Vinh lúc này hơi thở chỉ còn thoi thóp, hai mắt nhắm nghiền, nằm im không cựa. Hạ Thiên Tường thấy thế, biết là vì hắn mất nhiều máu quá, nguyên khí bị hao tổn nặng, bèn lại cho hắn uống một viên linh đan của sư phó, là một thứ thuốc bồi nguyên cơ bản rất linh nghiệm. Đoạn cười hỏi :

- Ngô bằng hữu, chân trái của bằng hữu bị ai chặt thế?

https://thuviensach.vn

Ngô Vinh hơi động đậy đôi mắt, mấp máy đôi môi, nhưng có lẽ vì yếu quá, nên không sao nói được thành tiếng, chỉ cố gượng lắc đầu vài cái. Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ngô bằng hữu hãy còn mệt chưa muốn nói thì thôi, không nên miễn cưỡng! Vết thương ở chân tuy nặng, nhưng người có công lực như bằng hữu, lại nhờ được linh đan của sư môn tôi, trong uống ngoài xoa, thì tính mệnh không còn đáng ngại nữa. Tuy nhiên Hạ Thiên Tường này cũng xin mượn một câu lương ngôn của cổ nhân phụng khuyên bằng hữu, câu ấy là "Oan gia nghi giải bất nghi kết!" Cái việc ngươi bị gãy chân, nếu biết tự trách mình, đừng nên để tâm thù hận, và từ nay cũng đừng can thiệp đến những chuyện ân oán trong giới giang hồ, chỉ tiêu dao tuế nguyệt, vui hưởng thiên niên, thì cũng chẳng là nhân họa đắc phúc ư?

Ngô Vinh sắc mặt âm trầm, vẫn nhắm mắt không nói gì cả. Hạ Thiên Tường biết dẫu mình có nói cũng chỉ phí lời, những hạn tâm địa độc ác như vậy, khi nào vì mấy lời khuyên mà thay tâm đổi tính, bèn thở dài một tiếng rồi nói :

- Hạ Thiên Tường có việc gấp, không thể ở nán lại lâu, Ngô bằng hữu nên tự đi tìm lấy chỗ yên nghỉ nhé!

Nói xong lại chợt nghĩ hắn có một chân, đi lại bất tiện, bèn nhặt hộ hắn cái bút, lại chặt một cành cây dài chừng ba thước, vót thành cây gậy, đặt tất cả ở bên cạnh Ngô Vinh.

Trong khi Hạ Thiên Tường xoay lưng lại đẽo gậy cho Ngô Vinh, ngẫu nhiên trông dưới bóng mặt trời có một vật mấp máy động, liền quay lưng lại, thấy Ngô Vinh đã giơ cánh tay phải lên, trong tay còn cầm một cây gai Thiên Kinh độc thích màu tím đen, hình ba góc.

Hạ Thiên Tường kinh nghiệm cuộc đời còn nông cạn, làm sao có thể hiểu được rằng mình đã tốn bao nhiêu thì giờ xoa thuốc, băng bó, chạy chữa vết thương cho Ngô Vinh, nhưng cái hạng người độc ác như lang sói ấy, đã không nhớ ơn thì chớ, lại còn định dùng Thiên Kinh độc thích để ám hại người đã cứu mình nữa.

https://thuviensach.vn

Vì vậy nên khi trông thấy trong tay Ngô Vinh có cây Thiên Kinh độc thích, Hạ Thiên Tường lại hiểu lầm ý hắn, chỉ gật đầu cười, nói :

- Ngô bằng hữu cứ yên tâm mà tĩnh dưỡng, đừng cử động mạnh. Tôi biết bằng hữu cũng bị loại ám khí ấy làm cho bị thương, đã thế lại còn không may bị chặt một chân nữa. Nhưng ở bên trái núi Thiên Đô này không phải chỉ có một mình người bị ám toán, ngay cả vợ chồng Thân Đồ Hợi, Chưởng môn phái Tuyết Sơn cũng bị trúng kế gian nhân suýt nguy hiểm đến tính mệnh.

Nói xong đặt gậy và bút bên cạnh Ngô Vinh, rồi lại cười nói :

- Binh khí và chiếc gậy tôi đẫn cho bằng hữu ở đây cả, chờ một lúc tinh lực khôi phục, là có thể chống gậy đi được. Hạ Thiên Tường xin tạm cáo biệt, may ra ta gặp nhau ở Giáng Tuyết nham núi Kỳ Liên cũng nên!

Thấy hắn vẫn lắng lặng không trả lời, Hạ Thiên Tường mỉm cười tung mình nhảy ra khỏi bụi cỏ rậm, tiếp tục lên đường.

Khi ra gần khỏi Hoàng Sơn, chợt lại nghe sau lưng, trong một con đường đi xuyên ngang núi có tiếng vó ngựa chạy rất nhanh, và tiếng ngựa hí vang trời. Hạ Thiên Tường thoạt nghe tưởng là Trọng Tôn Phi Quỳnh trở lại, trong bụng đã mừng mừng, nhưng sau chàng nhận ngay ra tiếng ngựa hí có vẻ hơi lạ, và phương hướng cũng trái hẳn với phương hướng của Phi Quỳnh đi ban nãy. Vậy thì người này quyết không phải là Phi Quỳnh.

Thân pháp khinh công của chàng đã vào bậc thượng thừa, nhưng nghe tiếng vó ngựa, mới biết là chân mình chạy còn kém xa. Trừ con Thanh Phong Ký của Phi Quỳnh, thì những loại ngựa tầm thường, làm sao có thể chạy nhanh được như thế?

Trong khi chàng đang nghi nghi hoặc hoặc, thì một con tuấn mã lông xanh đã hiện ra phía sau lưng chàng, nhưng trên lưng ngựa không phải là một mỹ nhân, mà lại là một ông già, thân hình cao lớn.

Hạ Thiên Tường chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, thì ra con ngựa này không phải là con Thanh Phong Ký của Phi Quỳnh, mà là con Thiên Lý Cúc Hoa

https://thuviensach.vn

Thanh, còn ông già ngồi trên lưng ngựa, tuy còn cách mình khá xa, chưa trông rõ mặt, nhưng chàng cũng đoán chắc là Chưởng môn nhân phái Kỳ Liên, chớ chẳng phải ai xa lạ.

Con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh cước lực quả thực kinh hồn, chàng vừa nghĩ ra lai lịch của người và ngựa, thì cái bộ mặt hung ác lạnh như tiền của Thích Đại Chiêu đã hiện ra trước mắt. Ngựa chưa dừng gót, người đã đứng lên. Thích Đại Chiêu cầm cây Cửu Bằng Triển Dực Cương Quải, ngồi trên mình ngựa dùng chiêu Trường Tiễn Xuyên Vân, chuyển hóa thành Phi Ưng Lược Thủy nhảy tới trước mặt Hạ Thiên Tường. Con ngựa cũng dừng lại ở phía sau chàng, một người một ngựa vây chàng vào giữa.

Hạ Thiên Tường thấy sắc mặt của Thích Đại Chiêu không có vẻ hòa thiện liền thò tay vào bọc.

Thích Đại Chiêu thấy thế liền cười mũi một tiếng, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi lại định lấy trái Càn Thiên Tích Lịch ra phải không?

Hạ Thiên Tường rút trong túi ra đôi vòng Tam Tuyệt Cương Hoàn, đôi mắt long lanh nhìn Thích Đại Chiêu tỏ vẻ khinh bỉ, cười ha hả :

- Thích bằng hữu, mặc dù ngươi đường đường là Chưởng môn một phái, nhưng trong khi chỉ có một mình ta với ngươi, nếu ta dùng đến trái Càn Thiên Tích Lịch, thì tức là ta đã vi phạm quy giới của sư môn.

Thích Đại Chiêu là một kẻ hung ác trần đời, nhưng thấy cái vẻ kiêu ngạo bướng bỉnh của Hạ Thiên Tường cũng phải tâm phục. Hắn lẳng lặng nghe chàng nói xong, chỉ nhếch mép cười, xua tay nói :

- Ngươi hãy cất đôi vòng của ngươi đi! Ta đuổi theo ngươi chỉ định hỏi thăm một việc, không cần phải động thủ.

Hạ Thiên Tường nửa tin nửa ngờ, đưa đôi vòng sang tay trái, nhướng cao lông mày hỏi :

- Ngươi muốn hỏi việc gì? Hay lại giở mấy câu cũ rích ở núi Phục Ngưu bữa nọ?

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu lắc đầu nói :

- Vừa rồi đứng trên đỉnh núi, ta trông thấy ngươi một mình đang phóng như bay, nên mới đuổi theo, hỏi thăm một người không người không biết thất lạc vào đâu?

Hạ Thiên Tường nghe nói, đoán là hắn muốn hỏi thăm Ngô Vinh, người đã được mình cứu ban nãy. Nhưng chàng vẫn giả vờ, làm như không biết, để mặc Thích Đại Chiêu tự ý nói ra.

Thích Đại Chiêu sắc mặt giận dữ, cau mày nói :

- Đại hội Thiên Đô hoãn lại rồi kết thúc một cách vội vàng. Khi ta triệu tập các nhân vật bản phái trở về Kỳ Liên, mới biết là trong số có một người tự nhiên mất tích!

Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Người đó phải chăng là Âm Ty Tiếu Phán Ngô Vinh?

Thích Đại Chiêu ngạc nhiên vội hỏi :

- Người mất tích chính là Ngô tứ đệ ta. Ngươi trông thấy hắn ở đâu?

Hạ Thiên Tường nói :

- Hắn bị trúng Thiên Kinh độc thích, lại còn bị người ta chặt mất một nửa chiếc chân bên trái nữa!

Thích Đại Chiêu nghe nói sợ run lên, đôi mày sâu róm càng ríu lại, hấp tấp hỏi :

- Ngô tứ đệ ta sống hay chết, hiện giờ ở đâu?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Không chết, không chết! Chỉ thành tàn phế thôi, nhưng nếu hắn vẫn còn muốn tranh hùng tranh bá trong giới vũ lâm, thì phải gắng sức khổ công luyện tập một thời gian thật lâu nữa mới được.

https://thuviensach.vn

Nói xong trỏ chỗ Ngô Vinh nằm nói cho Thích Đại Chiêu nghe. Thích Đại Chiêu nghe xong, không chậm trễ một giây, vội nhảy tót lên mình ngựa, muốn lập tức đi ngay.

Hạ Thiên Tường vội kêu to :

- Thích bằng hữu, ngươi chưa thể đi được đâu!

Thích Đại Chiêu ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ta lại không đi được?

Hạ Thiên Tường chú ý nhìn con long mã lông xanh, mỉm cười nói :

- Chúng ta đã từng đánh cuộc ở trên núi Phục Ngưu, chưa đầy một năm, mà Ngô Vinh đã bị chặt mất một chân, vậy thì con ngựa này ngươi phải y ước đưa trả ta chứ?

Thích Đại Chiêu nhướng cao lông mày, quát to :

- Ngô tứ đệ ta bị chặt chân, hay cũng bị chính tự thằng ranh con này lập mưu ám toán đấy?

Hạ Thiên Tường ngẩng mặt nhìn trời, buông tiếng cười sằng sặc :

- Hạ Thiên Tường này tuy tuổi nhỏ tài hèn, nhưng cái bản tính quang minh lỗi lạc, hiệp nghĩa can trường, thì không chịu thua ai cả, nhất là bình sinh ta rất khinh ghét những bọn hèn hạ chỉ quen dùng ám khí hại người khi nào ta thèm học cái hành vi khốn nạn ấy.

Mấy câu đó, quả làm cho Thích Đại Chiêu sắc mặt đỏ bừng, cau mày nín lặng. Hạ Thiên Tường lại tiếp :

- Vả lại chúng ta đã đánh cuộc trong vòng một năm, hai người thủ hạ của ngươi sẽ bị gãy chân. Hiện nay Ngô Vinh đã bị người ta chặt mất một đùi, mặc dầu bị ai chặt, cũng vẫn kể là ngươi thua cuộc. Chẳng lẽ đường đường là một vị Chưởng môn nhân, mặt mũi nào lại bội tín, quỵt nợ như vậy?

Thích Đại Chiêu nghe Hạ Thiên Tường trách móc ngầm mấy câu, không còn biết nói lại làm sao, chỉ quắc đôi mắt vọ lên, cười một cách quái gở nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi nói phải lắm, Thích Đại Chiêu này thân danh là Chưởng môn một phái, khi nào thèm quỵt nợ ai? Nhưng ta còn có ba lý do lúc này chưa thể giao con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh cho ngươi được.

Hạ Thiên Tường nhíu mày hỏi :

- Ba lý do gì, ngươi cứ nói thẳng ra! Nếu xét ra hợp lý thì ta cũng không ép!

Thích Đại Chiêu nói :

- Hôm ở núi Phục Ngưu ngươi nói trong vòng một năm Đông tam đệ và Ngô tứ đệ ta, cả hai đều khó lòng giữ toàn vẹn được hai chân, hiện nay Ngô tứ đệ tuy bị chặt chân, nhưng Đông tam đệ vẫn chưa bị tàn phế. Như vậy dù ta có thua cuộc cũng chỉ mới là thua một nửa.

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Lý do ấy cũng có lý, nhưng đánh cuộc mà thua một nửa, thì biết tính làm sao? Chẳng lẽ đem con ngựa này chặt ra làm đôi, chia cho mỗi người một nửa hay sao?

Thích đại Chiêu hừ một tiếng rồi nói :

- Ta có ba lý do, mà mới nói có một.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Phải, phải! Tại tôi hơi nóng tính, còn hai điểm nữa, xin Thích bằng hữu cho biết nốt.

Thích Đại Chiêu chợt biến sắc mặt, xếch ngược đôi lông mày, cười một cách nanh ác :

- Kỳ hẹn một năm chưa hết, trong thời gian ấy, đôi chân của Đông tam đệ ta có giữ được không, chưa thể biết trước được, nhưng sao ngươi dám chắc chắn rằng ngươi không thể bị người ta đánh què chân?

Hạ Thiên Tường đôi mắt sáng quắc như tóe ra lửa, nhìn trừng trừng vào mặt Thích Đại Chiêu, ngạo nghễ đáp :

- Ngươi cậy có cây Cửu Bằng Triển Dực Quải nên muốn ra oai chăng?

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu miệng vẫn cười một cách nanh ác, gõ cây gậy sắt xuống đất cạch cạch, lắc đầu :

- Nếu ta cậy có cây gậy nặng một trăm năm mươi cân này, và phương pháp Phi Bằng quải pháp do ta sáng chế, để chặt một chân của ngươi, thì dễ như bẻ một cành cây khô vậy.

Hạ Thiên Tường nghe đến đấy, cái tính bướng bỉnh thường ngày lại nổi lên, không sao dẹp đi được, bèn chia đôi vòng Tam Tuyệt Cương Hoàn cầm ra tay, sắc mặt hầm hầm.

Thích Đại Chiêu thấy tiến lại xua tay cười nói :

- Ngươi tuổi trẻ phải nên dẹp bớt cái tính nóng nẩy hung hăng đi! Ta nói thì nói vậy, chứ xưa nay Thích Đại Chiêu này không bao giờ chịu nói hai lời, vừa rồi ta đã thanh minh là hôm nay ta không muốn đánh nhau với ngươi, thì đôi chân ngươi có gãy, cũng còn phải chờ đến khi chúng ta gặp nhau lần nữa, còn bây giờ ta chỉ hỏi ngươi: Lý do thứ hai của ta có lý hay không có lý?

Hạ Thiên Tường đã hơi nguôi giận gật đầu nói :

- Có lý, có lý lắm! Hai điểm lý do của ngươi đủ để ta gắng chờ bao giờ hết hạn kỳ một năm mới đến tìm ngươi đòi nợ!

Thích Đại Chiêu chưa kịp nói gì, Hạ Thiên Tường lại hỏi tiếp :

- Hai điểm lý do trên tuy đã đủ, nhưng còn một điểm nữa, ngươi cũng cứ nói nốt cho ta nghe.

Thích Đại Chiêu cười nói :

- Còn lý do thứ ba, chắc ngươi không thể ngờ tới, ấy là con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh của ta tính nó nóng như lửa, trừ ta ra không ai cưỡi nổi. Vậy nên đừng nói hiện giờ ta chưa thua cuộc, dù sau một năm nữa, nếu ta bị thua, ngươi cũng khó lòng đem nó đi được!

Hạ Thiên Tường lắc đầu quầy quậy nói :

https://thuviensach.vn

- Hai lý do trên, ngươi nói có lý, ta xin chịu ngay, nhưng còn lý do thứ ba, thật không thông tí nào?

Thích Đại Chiêu ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào là không thông? Ngươi tưởng ta lòe ngươi hay sao?

Hạ Thiên Tường chú ý nhìn con long mã, tuy biết giống ngựa này rất dữ, khó trị, nhưng chàng không tin rằng một tay nội gia công lực như mình, lại không trị nổi con ngựa, bèn nói :

- Việc đánh cuộc, đợi mãn một năm sẽ hay, nhưng bây giờ ngươi có thể cho ta mượn con ngựa này cưỡi thử một vòng được không?

Thích Đại Chiêu không hề do dự, nhảy ngay xuống ngựa, dưa dây cương cho Hạ Thiên Tường, cười một cách quái gở :

- Ngươi muốn thử, cứ việc thử, nhưng có bị sứt đầu mẻ trán, thì đừng có oán ta!

Hạ Thiên Tường đỡ lấy dây cương mỉm cười hỏi :

- Ngươi không sợ ta cưỡi con ngựa dông thẳng một mạch đi mất ư?

Thích Đại Chiêu cười ha hả :

- Trong vòng mười dặm ta chỉ hú một tiếng là con ngựa này ở đâu cũng lập tức chạy đến ngay. Nếu ngươi cưỡi nổi nó vừa đi vừa về khoảng hai chục dặm mà không bị ngã, thì không cần phải đánh cuộc, ta cũng vui lòng tặng không cho ngươi!

Hạ Thiên Tường nghi nghi hoặc hoặc, nhảy phắt lên lưng ngựa. Con Thiên Lý Long Câu cứ đứng sừng sững không động không cựa, cũng không đá, không hất như những loại ngựa dữ tính tầm thường. Hạ Thiên Tường tay cầm cương, ngồi trên lưng ngựa cao hứng nói với Thích Đại Chiêu :

- Tục ngữ có câu rằng: “Thần câu thức chủ”. Ngươi xem con ngựa này đối với ta có ngoan ngoãn không?

https://thuviensach.vn

Vừa nói tới đấy, thốt nhiên con ngựa chồm hai chân trước lên, hất chàng thanh niên họ Hạ đang nhơn nhơn đắc ý, ngã bịch xuống đất.

Hạ Thiên Tường mặt đỏ tưng bừng, con Thiên Lý Long Câu thủng thỉnh bước lại bên Thích Đại Chiêu. Hắn lấy tay vỗ nhẹ lên trên bờm ngựa, ngửa mặt lên trời cười một chàng dài, giọng cười nửa như chế diễu, nửa như khinh bỉ.

Hạ Thiên Tường bẽn lẽn đứng lên, ấp úng nói :

- Lần này... không kể!

Thích Đại Chiêu cười ha hả :

- Không kể cũng được, để ý cẩn thận, thử một lần nữa xem.

Nói chưa dứt lời, Hạ Thiên Tường thốt nhiên thi triển khinh công, dùng ngón Hồng Nhạn Cô Phi nhảy lên mình ngựa, con long câu hí lên một tiếng dài, hai chân trước cất cao, đứng thẳng lên như người.

Hạ Thiên Tường đã được nếm mùi một lần, nên lần này phải đề phòng trước, hai chân kẹp chặt lấy bụng ngựa, vận dụng đủ chân lực, toàn thân như đóng đinh trên lưng con ngựa, không thể hất xuống được nữa.

Con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh thấy không đánh ngã được Hạ Thiên Tường, bèn lại hí lên một tiếng dài, rồi cất cao bốn vó, hướng về phía trước phóng đi như bay.

Hạ Thiên Tường nắm chắc dây cương, chú ý hết tinh thần lấy gân ngồi thật vững, mặc con ngựa muốn chạy đi đâu thì chạy. Tuy nhiên chàng nhận thấy giống ngựa này, quả không hổ danh "Thiên lý", chỉ trong nháy mắt nó đã nhảy bằng qua một toàn núi cao chót vót.

Mỗi lần tới trước một con khe con rạch rộng khoảng chừng mười trượng, hoặc một đống đá, một khóm cây cao chừng ba trượng chắn ngang đường, con ngựa lười không muốn đi đường vòng, đều chỉ nhún chân một cái, là nhảy qua như bỡn.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghĩ thầm: “Nếu mình chiếm được con ngựa này, cùng con Thanh Phong Ký của Trọng Tôn Phi Quỳnh sóng cương du hiệp giang hồ, thì thật thần tiên cũng phải thán phục”.

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe phía xa xa nổi lên một tiếng hú dài, Hạ Thiên Tường giật mình nghĩ bụng chẳng lẽ vừa mới nháy mắt mà đã đi được tới mười dặm rồi ư?

Con long mã quả nhiên nghe tiếng hú của chủ nhân, liền lập tức quay lại, nhưng tựa hồ nó còn muốn chơi xỏ Hạ Thiên Tường một cú chơi, bèn cứ nhè những chỗ cheo leo hiểm trở, lăn không vượt qua.

Hạ Thiên Tường chỉ mới cưỡi ngựa có một lúc, mà mồ hôi vã ra như tắm, hai đùi mỏi nhừ, so với một cuộc ác chiến hàng năm ba trăm hiệp, cũng không đến nỗi phí sức bằng.

Chỉ một lát sau đã sắp vòng về con đường cũ, mắt đã trông thấy Thích Đại Chiêu đứng cách đấy chừng hơn mười trượng, trong bụng bất giác mừng thầm, tự nghĩ mình vừa đi vừa về hai mươi dặm, chưa bị ngã ngựa, để thử xem vị Chưởng môn nhân phái Kỳ Liên có thủ tín, tặng mình con thần câu này không?

Trong bụng vừa khấp khởi mừng, vận xúi đã đem lại, con Thiên Lý Long Câu, bất thình lình hí lên một tiếng thật dài, thốt nhiên lăng không nhảy một cái cao tới ba trượng.

Chỗ đó lại chính là một sườn dốc, đã không có cây cối, mô đá ngăn cản, lại không có ngòi lạch nào cách trở, Hạ Thiên Tường thật không ngờ con ngựa tự nhiên lại nhảy cao như vậy.

Trong lúc thốt nhiên gặp biến, Hạ Thiên Tường vốn là một tay cưỡi ngựa giỏi, cúi rạp người về đằng trước, hai gối giữ chặt lấy bụng ngựa, giúp đà cho con ngựa nhảy cao thêm, định bụng chờ nó đứng xuống, sẽ ngồi ngay lại, ráng sức giữ chặt lấy dây cương, ép sát vào bụng ngựa.

Cách bố trí của chàng chính là diệu quyết về môn cưỡi ngựa, nhưng con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh lại là một giống dị chủng hiếm có, liệt tính của

https://thuviensach.vn

loại long câu, không giống những loại ngựa thường, suốt một quãng đường, nào chạy nào nhảy, chung quy vẫn không hất nổi Hạ Thiên Tường xuống đất, trong bụng đã không phục, lúc này lại trông thấy chủ nhân từ phía xa xa, nên còn một ngón tuyệt kỹ cuối cùng lại giở ra cho hết.

Hạ Thiên Tường nhẩm tính sẵn, biết là mỗi lần con ngựa nhảy cao, ít nhất cũng lên tới trên dưới ba trượng, không ngờ lần này nó chỉ nhảy lên tới có hơn một trượng rồi lập tức thu thế, đồng thời bốn vó rơi thật mạnh xuống đất.

Một cái dội như vậy, sức mạnh thật vô cùng khủng khiếp, nếu là một kỵ sĩ vũ công hơi kém một chút, rất có thể bị ép đến hộc máu mồm, ngã xuống ngựa mà chết.

Hạ Thiên Tường không đề phòng nó nhảy xuống nhanh như thế, hai đùi còn cặp chặt lấy bụng ngựa, thân cúi rạp về phía trước, chỉ nghe thấy đánh sầm một tiếng, người đã bị bắn lên tới năm sáu thước cao rồi rơi xuống đất.

Hạ Thiên Tường vừa rơi xuống đất, cái thân hình cao lớn của Thích Đại Chiêu, kèm theo cả chiếc gậy sắt và một chuỗi cười đắc ý nhảy tót lên mình ngựa, sẽ giật dây cương, rồi không dừng lại một phút, nhắm thẳng hướng Ngô Vinh bị thương phóng tới, sau khi đã ném lại cho Hạ Thiên Tường mấy câu đe dọa :

- Hạ Thiên Tường, hôm nay còn phúc cho ngươi đó! Nhưng trong vòng một năm, hãy liệu mà giữ lấy đôi chân.

Hạ Thiên Tường vừa toan trả lời, nhưng vừa vận khí chợt thấy ngực đau nhói lên, mới giật mình kinh sợ, biết là mình bị nội thương, bèn không dám thị cường, vội nhắm mắt hành công, tự chữa thương thế.

Cũng may căn cơ của chàng rất tốt, thương tích cũng không lấy gì làm nặng, nên sau khi hành công một lượt, để khôi phục được sức khỏe mạnh như thưởng. Hạ Thiên Tường bị mất sĩ diện với con ngựa, trong bụng không khỏi tức giận, nên suốt dọc đường chàng vẫn uất ức không vui.

https://thuviensach.vn

Chàng từ Hoàng Sơn sang Điểm Thương, đáng lẽ phải vào Ngạc, men theo sông Giang, qua tỉnh Tứ xuyên đến đất Diên, nhưng những con đường đó, bữa tới đây, chàng đã đi qua cả rồi nên không muốn đi trở lại nữa, bèn quyết định đi đường bộ, xuyên qua Tương, Kiêm tới thẳng Vân Nam.

Đi dọc đường được bình yên vô sự, nhưng tuyệt không thấy tăm hơi Sài Vô Cấu và bọn Tái Hàn Khang, Uất Trì Xảo đâu cả.

Đi mãi một hôm tới con đường bên núi Vũ Lăng tỉnh Hồ Nam, đương đêm bất ngờ gặp trận mưa rào. Hạ Thiên Tường định vào trú tạm trong một tòa đạo viện cách kiến trúc có vẻ quê mùa sơ sài bên trong thấp thoáng có ánh đèn chiếu ra. Nhưng khi chàng vừa đến gần, chú ý nhìn kỹ, thốt nhiên giật mình sừng sốt, vì tòa đại quan tuy đã cũ nát, nhưng tấm biển đề ngoài cửa vẫn còn nguyên bốn chữ Bộ Hư hạ viện rành rành.

Hai chữ hạ viện tuy không lấy gì làm lạ, Hạ Thiên Tường chỉ kinh ngạc vì cái tên Bộ Hư, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ toàn đại quan đổ nát này lại chính là ‘Thánh địa’ của phái Điểm Thương hay sao? Và có quan hệ với Bộ Hư đạo quan ở núi Điểm Thương thế nào?”

Trong bụng vừa nghi ngờ, vừa giơ tay gõ cửa. Một lát sau, bên trong có một vị đạo sĩ mặc áo bào xanh, mở cửa đi ra, nhìn Hạ Thiên Tường hỏi :

- Tiểu thí chủ định tìm chỗ trọ phải không? Trong quan phòng ốc chật hẹp, không được phong quang, xin thí chủ đi lên phía trước tìm nhà trọ khác tiện hơn!

Hạ Thiên Tường thấy vị đạo sĩ mắc áo bào xanh mở cửa đuổi khách này, đôi mắt lóng lánh thần quang, hai bên huyệt thái dương nổi lên thật cao, đủ biết là người có đủ nội ngoại công phu, nên tự biết là mình đoán không sai, nơi này với Bộ Hư đạo quan núi Điểm Thương có quan hệ rất lớn.

Thanh bào đạo nhân vừa cự tuyệt khách, vừa định đóng cửa, Hạ Thiên Tường chợt nẩy tính hiếu kỳ, bèn giơ tay ngăn lại, cười nói :

- Đêm hôm mưa gió ở trong núi sâu, không có chỗ trọ. Người xuất gia bao giờ cũng lấy từ bi làm gốc, xin đạo trưởng vui lòng cho Hạ Thiên Tường này

https://thuviensach.vn

vào bảo tham quan bái Tam Thanh Đạo Tổ và tạm trú một đêm.

Thanh bào đạo nhân thấy Hạ Thiên Tường nói vậy, sợ rằng nếu cứ nhất định cự tuyệt, càng khiến cho người ta sinh nghi, bèn đổi sắc mặt, tươi cười nói :

- Bần đạo tên gọi Huyền Thanh, Hạ tiểu thí chủ nếu không hiềm giản lậu, thì xin mời vào.

Nói xong đứng né qua một bên, cúi đầu nhường lối cho khách, Hạ Thiên Tường thấy đối phương thay đổi thái độ quá nhanh, lại sinh nghi, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên như thường, thủng thỉnh bước lên chính điện. Huyền Thanh đạo trưởng nhìn chàng cười nói!

- Xin tiểu thí chủ lại trước Tam Thanh đạo quan dâng hương, để Huyền Thanh bẩm với quan chủ một tiếng, rồi xin đưa thí chủ đi nghỉ.

Hạ Thiên Tường mỉm cười xin vâng, thắp hương làm lễ, nhưng mắt vẫn liếc nhìn theo sau lưng Huyền Thanh, quả thấy hắn đi vào đan thất ở mé bên phải đứng trước một vị lão đạo nhân mặc áo bào trắng, nghiêng mình nói sẽ, hình như bẩm báo câu gì.

VỊ bạch bào đạo nhân ngồi xếp bằng tròn trên đan sàng, râu tóc trắng như tuyết, hình như tuổi đã cao lắm, khi nghe Huyền Thanh bẩm báo xong, lão đạo nhân chỉ hơi gật đầu không nói, cũng không tỏ ý gì cả.

Huyền Thanh đạo nhân lui ra khỏi đan thất, Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Thì ra bảo quan lại còn có lão quan chủ? Hạ Thiên Tường có nên vào tham yết người, cho khỏi thất lễ không?

Đạo nhân lắc đầu cười nói :

- Lão quan chủ tôi tuổi đã cao lắm, không muốn tiếp người lạ. Hạ thí chủ bất tất phải đa lễ, xin đi theo bần đạo xuống phòng dưới an nghỉ...

Hạ Thiên Tường theo Huyền Quang xuống một gian nhà về mé bên trái, trong bụng nhủ thầm: “Tòa đạo quan đổ nát này, hình như có bao trùm một lớp màn bí mật?” Trong gian nhà này, cách trần thiết lại càng giản lậu, tất cả

https://thuviensach.vn

chỉ có một chiếc đan sàng và hai chiếc ghế dựa bằng tre, ngoài ra không còn vật gì khác nữa. Hạ Thiên Tường bất giác cau mày hỏi :

- Nếu Hạ Thiên Tường chiếm chiếc giường này thì...

Chưa nói dứt lời, Huyền Thanh đã nhấc chiếc bồ đoàn đặt trên đan sàng để xuống đất, rồi mỉm cười nói :

- Núi hoang am nhỏ, đổ nát quê mùa, thẹn không có chỗ tiếp khách tử tế! Hạ thí chủ cứ việc lên giường nằm nghỉ, Huyền Thanh ngồi trên bồ đoàn này được rồi.

Hạ Thiên Tường biết ý Huyền Thanh định giám sát mình, bất giác nhướn cao lông mày, nhìn ra cửa sổ, lạnh lùng cười nói :

- Lúc này mưa đã gần tạnh, Hạ Thiên Tường có việc gấp, đợi trời sáng là lập tức xin cáo từ ngay, nên cũng không cần ngủ. Nếu đạo trưởng không hiềm phiền nhiễu, thời chi bằng chúng ta nói chuyện một lúc cho qua canh trường, chẳng cũng hay ư?

Huyền Thanh rót một chén hương trà, đưa cho Hạ Thiên Tường rồi mỉm cười nói :

- Hạ thí chủ hình như muốn hỏi điều gì, xin cứ nói cho biết, đừng ngại.

Hạ Thiên Tường đã nhận thấy Huyền Thanh vũ công không kém, lúc này lại thấy hắn cũng là người có cơ trí, bèn gật đầu cười :

- Xin hỏi đạo trưởng Bộ Hư hạ viện với Bộ Hư đạo quan trên núi Điểm Thương...

Huyền Thanh đôi mắt chợt phóng ra một tia sáng rất lạ, ngắt lời Hạ Thiên Tường rồi nói :

- Hạ tiểu thí chủ đã biết Bộ Hư đạo quan trên núi Điểm Thương tất cũng là người trong làng võ. Vậy trước khi trả lời câu hỏi đó, tôi xin thỉnh giáo thí chủ thuộc môn phái nào?

Hạ Thiên Tường nhướng mày cười đáp :

https://thuviensach.vn

- Trước mắt người thật, đâu dám nói dối. Hạ Thiên Tường tuy có học tập đôi chút võ nghệ, du hiệp giang hồ, thật không thuộc về môn phái nào trong tám môn phái lớn giới vũ lâm cả!

Huyền Thanh ngạc nhiên hỏi :

- Tôn sư là ai?

Hạ Thiên Tường duỗi thẳng hai tay, khom mình cung kính nói :

- Gia sư họ Hoàng Phủ, quanh năm ở trong núi Bắc Minh, nên người ta kêu là Bắc Minh Thần Bà.

Huyền Thanh đạo nhân nghe nói Hạ Thiên Tường là môn hạ Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy, một nhân vật vũ lâm danh tiếng lẫy lừng, thì bất giác kinh sợ thất sắc. Hạ Thiên Tường thừa thế hỏi luôn :

- Đạo trưởng có phải nhân vật phái Điểm Thương không?

Huyền Thanh đạo nhân biết không thể chối được, bèn gật đầu nói :

- Thiết Quán đạo trưởng Chưởng môn phái Điểm Thương tức là sư huynh tôi. Hạ tiểu thí chủ tình cờ đi qua đây, hay là định đến đây có việc gì?

Hạ Thiên Tường thấy trong khi trò chuyện, hình như Huyền Thanh vẫn vận khí Đan Điền, ngưng tụ chân khí phòng bị, bất giác nghĩ thầm: “Ba gian đạo viện dột nát thế này, bên trong còn có giấu vật gì quan trọng, mà sao Huyền Thanh phải dè dặt cẩn thận như thế, để làm gì?”

Huyền Thanh thấy Hạ Thiên Tường chỉ cúi đầu trầm ngâm, không trả lời câu mình hỏi, nét mặt càng tỏ vẻ nghi ngờ. Hạ Thiên Tường biết ý, vội mỉm cười nói :

- Tôi có việc ở bên Tây nam, nhân đi ngang qua đây, thấy cái biển ngoài cửa có hai chữ Bộ Hư trùng tên với Thánh địa của phái Điểm Thương, nên ngẫu nhiên hỏi thăm. Đạo trưởng đừng nghĩ...

Sắc mặt Huyền Thanh đã hơi tĩnh, mỉm cười đáp :

https://thuviensach.vn

- Hạ thí chủ đừng giận, bần đạo vô lễ đa nghi, nhân vì mới đây Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy và Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu, môn hạ phái La Phù, ách chiến ở trước cửa Bộ Hư hạ viện suốt một ngày, thành thử hai phái giận mỗi thù xưa, mỗi ngày thêm sau rộng. Nên khi nhận thấy tiểu thí chủ thân hoài nội gia tuyệt học, không thể không ngờ là người của phái La Phù tới đây dò thám!

Hạ Thiên Tường thấy nói Sài Vô Cấu và Tư Đồ Úy vừa ác chiến ở trước cửa Bộ Hư hạ viện một ngày, bất giác giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn cố trấn tĩnh, làm ra vẻ không quan tâm, chỉ mỉm cười nói :

- Mối túc cừu của hai phái Điểm Thương và La Phù khó lòng gỡ được, điều đó trong giới vũ lâm ai cũng biết! Chỉ tiếc vì tôi đến chậm thành thử không được xem một trận long tranh hổ đấu chắc là đẹp mắt vô cùng! Nhưng rồi rút cuộc thì Lăng Ba Ngọc Nữ thắng hay Long Phi kiếm khách thắng?

Huyền Thanh đạo trưởng thấy Hạ Thiên Tường nghe chuyện vẫn thản nhiên như không, thì cũng không nghi ngờ gì cả, chỉ cười đáp :

- Sài Vô Cấu đánh mãi đến khi chân lực gần kiệt, lại bị trúng liền bảy nhát kiếm của Tư Đồ sư huynh tôi...

Hạ Thiên Tường trái tim đập thình thịch, vẫn cố gượng mỉm cười hỏi :

- Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp quả nhiên danh bất hư truyền.

Huyền Thanh chợt lại lắc đầu nói :

- Nhưng trong lúc giao đấu, Tư Đồ sư huynh tôi vì sơ ý không đề phòng, cũng bị trúng ba chưởng Ban Thiền chưởng lực của Sài Vô Cấu!

Hạ Thiên Tường lúc này mới làm bộ giật mình hỏi :

- Như vậy thành ra cả hai cùng bị thương, nhưng không biết ai nặng hơn? Ban thiền thưởng lực là một môn tuyệt học của phái La Phù, đã được gọi là Cách Chỉ Phích Thạch, Toái Cốt Tồi Tâm. Long Phi kiếm khách bị luôn ba chưởng, tính mệnh có nguy hiểm không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thông minh rất mực, cố ý không hỏi gì đến Sài Vô Cấu bị thương ra sao, nhưng lại tỏ ra rất quan tâm đến Tư Đồ Úy, quả nhiên Huyền Thanh không nghi ngờ gì hết, trả lời :

- Hạ tiểu thí chủ kiến thức uyên bác thật, Tư Đồ sư huynh tôi bị luôn ba chưởng, nội thương rất nặng. Sài Vô Cấu tuy trúng bảy kiếm, nhưng đều không vào chỗ yếu hại, chỉ bị mất huyết nhiều quá, không phải trong một thời gian ngắn, có thể khôi phục được như cũ.

Hạ Thiên Tường thấy nói Sài Vô Cấu chưa bị hại cũng hơi yên tâm, bèn mỉm cười hỏi :

- Lăng Ba Ngọc Nữ và Long Phi kiếm khách đều là đệ nhất cao thủ trong giới vũ lâm đương thời, Hạ Thiên Tường vẫn khao khát được một phen gặp gỡ. Bọn họ chắc cũng ở cả trong đạo quan phải không?

Huyền Thanh lắc đầu nói :

- Đừng nói Sài Vô Cấu cùng với phái Điểm Thương là kẻ thù không đội trời chung, ngay cả Tư Đồ sư huynh cũng không hề bước vào trong quan nửa bước, bọn họ đều mang thương nặng, hướng về phía Tây nam, hấp tấp đi thẳng.

Hạ Thiên Tường thở dài một tiếng rồi nói :

- Kết quả những cuộc long tranh hổ đấu, đồng lạng đồng cân trong giới vũ lâm xưa nay, luôn luôn vẫn đi đến chỗ lưỡng bại câu thương! Hạ Thiên Tường may mắn có việc sang Tây nam, nếu có cơ duyên được bái yết Chưởng môn phái Điểm Thương, sẽ xin hết sức vì hai phái La Phù, Điểm Thương giải hết mối oan thù túc thế.

https://thuviensach.vn

Hồi 13

Mê Lại Thêm Mê

Huyền Thanh chắp tay cúi đầu, niệm một câu Vô lượng Phật rồi nói :

- Hạ tiểu thí chủ tuy có lòng nhân từ, nhưng bất tất phải nhọc lòng! Nhân vì hai phái La Phù và Điểm Thương đã thề không lưỡng lập, túc cừu sâu lắm, không còn cách gì hòa giải được đâu!

Hạ Thiên Tường nghe nói chợt nghĩ lâu làm lạ, tự nhủ: "Quái lạ! Sài cô cô còn đương chờ Mai Khôi sứ giả đem Mai khôi nguyên lực giúp ý trung nhân của nàng là Tư Đồ Úy hồi tâm nghĩ lại, khiến cho gương vỡ lại lành, vậy thời tự nhiên nàng bỗng giở mặt, đuổi theo chàng mà ác đấu, đến nỗi cả hai cùng bị trọng thương, thế là tại sao?"

Huyền Thanh thấy chàng chỉ cau mày nghĩ ngợi, thì ngạc nhiên hỏi :

- Hạ thí chủ nghĩ gì vậy?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi nghĩ trên đời không có cái giận nào là không thể tiêu, không có cái thù nào mà không thể gỡ được! Vì thế tôi đang nghĩ chưa biết dùng phương pháo gì để hóa giải mối thù oán sâu xa giữa hai phái ấy.

Huyền Thanh đạo trưởng lại lắc đầu, vừa toan nói, thì Hạ Thiên Tường đã trông ra cửa sổ, mỉm cười tiếp :

- Mưa đã tạnh, trời cũng sắp sáng, Hạ Thiên Tường quấy quả đạo trưởng mất một nửa đêm, thật cảm đức vô hạn! Xin đạo trưởng thay mặt tôi thâm tạ lão quan chủ giùm cho.

Nói xong lập tức đứng lên cáo từ, Huyền Thanh cũng không cố giữ, chỉ cầm đèn đưa khách ra cửa.

https://thuviensach.vn

Khi đi qua chính điện, Hạ Thiên Tường ngẫu nhiên đưa mắt nhìn sang đan thất, tình cờ lại phát giác được một sự lạ.

Thì ra vị lão quan chủ mặc áo bào trắng, râu tóc bạc phơ, lúc này không biết vì hữu ý hay vô tình, nhìn Hạ Thiên Tường sẽ há miệng ra, khiến chàng nhận thấy trong miệng ông ta không có lưỡi.

Chàng còn đang sửng sốt kế lại thấy lão đạo nhân duỗi hai cổ tay ra khỏi ống tay áo, chàng lại càng kinh sợ, suýt buột miệng kêu lên, vì mười ngón tay của ông đã bị chặt cụt, chỉ còn trơ có hai cái cùi.

Lúc này Huyền Thanh đạo trưởng đi trước dẫn đường, hình như đã nhận thấy Hạ Thiên Tường đang đi chợt dừng bước, hắn liền lập tức quay lại. Hạ Thiên Tường biết lão đạo nhân sở dĩ tiết lộ sự bí mật cho mình thấy, tất là phải có thâm ý gì. Bèn vờ thò tay vào mình lấy ra một đỉnh hoàng kim, đưa cho Huyền Thanh đạo trưởng cười nói :

- Xin đạo trưởng nhận cho lạng vàng này, làm tiền dầu hương.

Cách đánh trống như vậy rất khéo, quả nhiên Huyền Thanh bị chàng đánh lừa, không ngờ rằng lão đạo nhân đã tiết lộ sự bí mật, bèn lắc đầu mỉm cười nói :

- Chúng ta nguyên cùng một phái, Hạ thí chủ đừng xử sơ tình quá vậy!

Hai người đã ra tới cửa quan. Hạ Thiên Tường thấy hắn không nhận vàng, lại cất vào mình, rồi vái chào cáo biệt.

Đi được nửa dặm, Hạ Thiên Tường lại dừng lại, trong bụng ngờ vực băn khoăn, bức màn bí mật bao trùm tòa đại quan đổ nát, mỗi lúc một thấy dày hơn, chàng nghĩ thầm: “Lão đạo nhân mặc áo trắng đã được tôn vinh là “quan chủ” tại sao lại miệng không có lưỡi, tay không có ngón? Và phái Điểm Thương khí lượng hẹp hòi, ân oán với ai, dù một tơ hào cũng không quên báo, nếu vị đạo nhân này bị nhân vật võ lâm khác làm hại, tất nhiên họ phải trả thù từ lâu, tại sao không nghe thấy ai nói đến chuyện đó? Nếu chính tự người trong phái gây ra, thì tất chỉ vì sợ lão đạo nhân tiết lộ một sự bí mật

https://thuviensach.vn

quan trong gì đó, nên cắt lưỡi, chặt tay khiến cho đạo nhân không thể viết được nói được, để bảo toàn sự bí mật của phái họ".

Hạ Thiên Tường nêu lên hai điểm nghi vấn đó, rồi cứ giở đi giở lại suy tính phân vân, rút cục chàng căn cứ vào thái độ của Huyền Thanh và sự cố tình phô rõ tàn tật của lão đạo nhân, mà đoán ra rằng việc này rất do nhân vật phái Điểm Thương tự gây ra.

Chỉ còn một điểm khiến cho chàng thắc mắc: "Nếu phái Điểm Thương đã sợ lão đạo nhân tiết lộ sự bí mật, thì sao không giết quách ngay đi, có phải gọn chuyện không? Việc gì còn phải cắt lưỡi chặt tay cho thêm nhiều chuyện? rồi lại cho giữ địa vị Quan chủ nữa thế là nghĩa gì?"

Càng nghĩ càng thấy nhiều điểm mâu thuẫn đáng ngờ, chàng bèn quyết định trở lại Bộ Hư hạ viện dò xét cho ra lẽ.

Trong lúc chàng từ giã Huyền Thanh, trời vẫn còn tối. Bây giờ ánh sáng ban mai đã lờ mờ khắp chốn, Hạ Thiên Tường vừa đến trước cửa quan, chưa kịp tung mình nhảy vào chính điện, đã nghe két một tiếng, hai cánh cổng chợt mở tung ra, Huyền Thanh đạo trưởng sắc mặt lạnh như tiền, đứng sừng sững ở giữa cửa, nhìn Hạ Thiên Tường sẵng giọng hỏi :

- Hạ thí chủ, lần này chắc cũng là vô tâm đi qua phải không?

Hạ Thiên Tường không ngờ đối phương đã có phòng bị, bất giác đỏ bừng mặt, vòng tay ấp úng nói :

- Tôi trở lại là vì... vì còn quên hỏi đạo trưởng một điều...

Huyền Thanh nhếch mép cười nhạt :

- Thôi, xin thí chủ đừng che đậy nữa! Bần đạo xin khuyên thí chủ đừng nên mua việc vào mình! Bắc Minh Thần Bà là một vị tuyệt đại cao nhân, danh vang thiên hạ, nhưng cũng đừng nên dính dáng vào những việc ân oán của các phái khác!

Nói dứt lời, sầm một tiếng, hai cánh cửa đã đóng sập lại, làm cho Hạ Thiên Tường thẹn quá, đứng chết sững ở trước cửa hạ viện.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường từ bé đến giờ chưa bao giờ gặp quang cảnh ấy. Giận quá, vừa xếch ngược đôi mày kiếm định nhảy vào, quyết đấu với Huyền Thanh một trận, nhưng chợt nghĩ lại làm như thế không ổn, một là vì không có cớ gì chính đáng, hai là càng khó khăn thêm cho sự dò xét câu chuyện bí mật của lão đạo nhân nên đành cố nén giận, lùi lũi quay ra.

Vì đã biết đối phương có lòng phòng bị, nên đêm thứ nhất, Hạ Thiên Tường chỉ quanh quẩn ở mé bên trái núi, chờ đến đêm thứ hai, chàng mới len lén lên Bộ Hư hạ viện dò xét.

Ngoài cửa quan vẫn có ánh đèn lấp ló, Hạ Thiên Tường nhảy lên một cây đại thụ, cách hạ viện chừng hơn một trượng, định bụng hãy nghe ngóng tình hình hư thực thế nào đã, rồi sẽ vào quan sau.

Gian nhà bên trái, chỗ ở của Huyền Thanh vẫn tối như bưng, chỉ có trên điện thờ, và gian nhà lão đạo nhân ở, là còn ánh có ánh đèn lờ mờ chiếu ra.

Hạ Thiên Tường vừa nhảy lên tới ngọn cây, liền nghe bên trong văng vẳng có tiếng Huyền Thanh đạo trưởng gọi :

- Quản sư thúc!

Ba tiếng “Quản sư thúc” vừa lọt vào tai, Hạ Thiên Tường kinh ngạc, suýt nữa buột miệng kêu lên. Tự nghĩ chẳng lẽ vị đạo nhân tàn tật này lại chính là Từ Tâm Võ Sĩ Quản Tam Bạch, một nhân vật được người ta khen là: “Tối kiệt xuất trong phái Điểm Thương”, hai ba chục năm về trước, danh tiếng đã lừng lẫy trong phái giang hồ, đó chăng?

Quản Tam Bạch năm xưa, không những chỉ dùng một thanh Bạch Long kiếm đối địch với Chưởng môn nhân ba phái La Phù, Thiếu Lâm, Kỳ Liên mà vẫn không chịu thua, vì thế mới nổi danh trong phái giang hồ, và lại còn là một người lòng từ, tính thẳng, không chịu a dua, rất được võ lâm tôn kính.

Sau nghe nói vị tiền bối cao nhân đó, sau khi Thiết Quán đạo trưởng tiếp nhận chức Chưởng môn phái Điểm Thương, đã lập tức phong kiếm quy ẩn, và đã viên tịch, sao bây giờ còn sống ở đây, và còn bị cắt lưỡi chặt tay, chịu cái cảnh dở sống sở chết này?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tưởng cố chú hết tinh thần, lắng tai nghe ngóng, quả thấy lẫn vào trong gió ù ù, cái giọng cao ngạo vô lễ của Huyền Thanh rành rọt đưa ra :

- Quản sư thúc, cái thân ông đã như ngọn đèn tàn trước gió, còn sống được bao lâu nữa? Sao không chịu thôi đi, còn cố ý muốn phá hoại mưu sách của Chưởng môn sư huynh ta? Huyền Thanh này được sư huynh giao trọng trách, nếu ông giám tiết lộ những bí mật quan trọng ở Bộ Hư hạ viện này cho người ngoài biết, thì đừng trách ta không nghĩ chút tình xưa, nỡ giở thủ đoạn tàn ác đối đãi với sư thúc!

Lão đạo nhân có lẽ vì không có lưỡi nên không trả lời được, chỉ hừ một tiếng thật lớn, tiếng hừ đủ đại biểu cho bao nhiêu nỗi uất ức căm hờn!

Lúc này Hạ Thiên Tường đã nhận rõ lão đạo nhân đúng là Quản Tam Bạch, trong bụng lại càng kinh hãi, chàng không hiểu Thiết Quán đạo trưởng có âm mưu gì, mà sợ bị người phát giác?

Và cũng không hiểu tại sao những việc trọng đại gì, lại giấu trong một tòa đạo quan đổ nát này, Vả lại thấy Huyền Thanh đạo trưởng dám vô lễ với sư thúc như vậy, thì có lẽ cái công lực tuyệt thế của Quản Tam Bạch cũng bị chúng phá hủy rồi chăng?

Chàng còn đang suy nghĩ, chợt lại nghe tiếng Huyền Thanh đạo trưởng cười một cách đanh ác :

- Quản sư thúc đừng có mơ hồ, thằng ranh con Hạ Thiên Tường đêm nọ đến đây, chỉ là đứa vô danh tiểu bối, không đáng kể! Vả dù cho sư phó hắn là Hoàng Phủ Thúy thân hành tới nữa, Huyền Thanh có thể liệu sức địch nổi thời địch, bằng không ta sẽ thực hành lời thề với sư huynh, phát động các cơ quan mai phục, dùng một hạt Lưu Hoàng Hỏa Châu đốt cả ba người trong quan và luôn cả quân địch cháy thành tro bụi!

Mấy câu ấy lại làm cho Hạ Thiên Tường nghi hoặc. Huyền Thanh nói trong quan có ba người, mà mắt Thiên Tường chỉ trông có hai, vậy còn người nữa là ai? Và ở đâu?

https://thuviensach.vn

Chàng đã toan nhảy vào trong quan, sơ thám một lượt, thốt nhiên cảm thấy phía sau lưng có một luồng gió nhỉ, lăng không ùa tới, vì thấy luồng gió hơi nhẹ không giống ám khí, Hạ Thiên Tường bèn giơ cánh tay ra bắt lấy, quả nhiên chỉ là một chiếc lá cây.

Chiếc là từ trong một khu rừng nhỏ, cách đấy chừng hai ba trượng ném tới, Hạ Thiên Tường chú ý nhìn, thấy một bóng đen từ trong rừng chạy ra, giơ tay vẫy mình. Trong dáng người đó có vẻ quen quen, chàng liền đứng lên tung mình nhảy về phía đó.

Nhưng cái bóng thấy Hạ Thiên Tường chạy tới, lại dùng thế Trường Tiễn Xuyên Vân phóng ta tới sáu bảy trượng, rồi lẫn vào sau đám loạn thạch ở ven sườn núi.

Hạ Thiên Tường chạy theo, vừa chạy vừa hỏi :

- Người đứng sau đống đá, có phải Uất Trì tiền bối không?

Bóng đen cười nói :

- Hạ lão đệ tinh mắt thật! Ngươi đến đây bao giờ, mà đã trèo lên cây do thám? Có thấy gì lạ ở trong Bộ Hư hạ viện không?

Hạ Thiên Tường thấy quả đúng Uất Trì Xảo, bất giác cả mừng, vội chạy đến gần, hấp tấp hỏi :

- Uất Trì lão tiền bối, Tái lão tiền bối và Sài cô cô cháu đâu? Cháu nghe người ta nói Sài cô cô ác đấu với Tư Đồ Úy, bị trúng bảy nhát kiếm.

Uất Trì Xảo ngắt lời :

- Hạ lão đệ còn biết rõ hơn ta, chúng ta theo hút Sài cô nương đến đây, tình cờ nghe người ta nói hôm trước ngoài cửa Bộ Hư hạ viện, có một đôi trai gái ác đấu với nhau, hai bên đều bị thương nặng, Tái Hàn Khang hỏi thăm thấy họ tả y phục hình dáng người con gái, nên đoán chắc là Sài cô nương, bèn vội đi tiếp ứng, để ta ở đây dò xét tình hình. Hạ lão đệ vừa nói người con trai đánh nhau với Sài cô nương chính là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy ư?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện mình gặp gỡ trong Hạ viện thuật hết lại cho Uất Trì Xảo nghe, rồi mỉm cười nói :

- Vừa rồi cháu đứng trên ngọn cây nghe Huyền Thanh đạo trưởng gọi lão đạo nhân trong quan là Quản sư thúc. Không biết có phải Từ Tâm Võ Sĩ Quản Tam Bạch phái Điểm Thương ngày trước không?

Uất Trì Xảo giật mình kinh sợ, lắc đầu nói :

- Không phải, không phải! Quản Tam Bạch một thân công lực tuyệt thế, vả phái Điểm Thương chỉ còn sót lại một vị tiền bối duy nhất đó thôi! Khi nào đến nỗi bị cực hình như vậy?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vô luận phải hay không, nhưng cứ theo lời Huyền Thanh thì trong hạ viện có ba người, vậy người kia là ai? Và hiện núp ở đâu? Tại sao lại không dám thò mặt ra ngoài? Bên trong tất còn nhiều chuyện rắc rối! Lão tiền bối đã có cái mỹ hiệu là Tam Thủ Lỗ Ban nhất định phải có diệu kế. Xin hãy cố tìm cách dò xét cho ra chuyện này, không thì ức lắm!

Uất Trì Xảo cười ha hả nói :

- Cái hiệu Tam Thủ Lỗ Ban là vì ta có tài ăn trộm, và chế tác các đồ dùng khéo, nên mới được các bạn giang hồ mến tặng! Nhưng nhớ có lão đệ nhắc, ta mới nhớ ra, có lẽ nhờ vào bốn chữ ấy may ra ta cũng biết được đại khái một vài điều hư thực trong Bộ Hư hạ viện cũng nên!

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Xin lão tiền bối cho nghe diệu kế!

Uất Trì Xảo cũng cười nói :

- Ta định phóng họ một ngọn “Hữu tình hỏa”!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Người ta có câu “Thủy hỏa vô tình” Sao lão tiền bối lại có lửa “hữu tình”? Lão tiền bối định phóng thế nào?

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo thò tay vào bọc lấy ra ba viên hạt châu màu lam lớn bằng hạt long nhãn, nhìn Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ba hạt châu này tự ta khổ công sáng chế ra, đặt tên là "Hữu tình hỏa", khi đã phóng ra, gặp gió là bốc lửa, khói tuôn mù mịt lửa cháy rừng rực, phun nước vào cũng không tắt, khiến cho người ta cuống lên, không biết lối nào mà chữa. Nhưng nó chỉ cháy có một lúc, lại tự tắt nên những chỗ bị đốt không đến nỗi thiệt hại nhiều lắm.

Hạ Thiên Tường nghe xong mới rõ cái ý "hữu tình hỏa" là thế, bất giác bật cười nói :

- Lão tiền bối hẳn định dùng "hữu tình hỏa" thiêu cháy Bộ Hư hạ viện để ba người núp ở trong đó phải thò mặt ra, xem họ là những nhân vật nào phải không?

Uất Trì Xảo gật đầu cười :

- Khi thấy ngọn lửa bốc cháy, những người ở trong quan tất nhiên phải chạy ra, lúc ấy chẳng những ta có thể biết mặt ba người ở trong đó là những ai, lại còn có thể biết vị đạo nhân thân pháp cao thấp thế nào, có đúng là Từ Tâm Võ Sĩ Quản Tam Bạch không?

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông máy cười nói :

- Lão tiền bối để cháu thả mấy viên lửa này, xem nó thần diệu thế nào?

Uất Trì Xảo đưa thêm ba viên thuốc nữa cho chàng, rồi nói :

- Hạ lão đệ đứng cách xa chừng hai ba trượng, bắn một viên vào chính điện, còn hai viên, bắc vào hai gian phía đông, phía tây. Ba viên còn thừa xin tặng lão đệ. Nhưng sau khi bắn xong, phải lập tức trốn đi cho nhanh, đừng để đối phương bắt gặp.

Hạ Thiên Tường hớn hở xin vâng, rồi cầm mấy viên thuốc lẻn đến một chỗ, cách Bộ Hư hạ viện vào khoảng hơn hai trượng, cầm ba viên Hữu tình hỏa liên tiếp búng ra, rồi lập tức thi triển ngón Long Hình hóa thành Bát Bộ

https://thuviensach.vn

Đăng Không một môn khinh công tuyệt đỉnh, nhảy một cái đã tới chỗ Uất Trì Xảo đứng.

Quả nhiên ba gian viện nát, bị ba viên thuốc màu lam bắn vào, cùng bùng lửa lên một lượt, khói đen cuồn cuộn dâng cao ngất trời, thế lửa vô cùng dữ dội.

Thoạt đầu Huyền Thanh còn cuống quít chạy chữa, nhưng chỉ một lát đã thấy hắn hốt hoảng từ trong điện nhảy ra, tay còn ôm ngang một người ăn mặc lối tục gia, hấp tấp chạy về hướng Đông nam, bỏ mặc tòa đạo viện cho thần lửa.

Vì ngọn lửa sáng rực như ban ngày, nên trông rất rõ, người được Huyền Thanh cứu ở trong đống lửa ra, không phải kẻ xa lạ đối với Hạ Thiên Tường và Uất Trì Xảo, chính là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên :

- Thì ra Tư Đồ Úy bị trúng ba chưởng Ban Thiền chưởng lực của Sài cô cô, chưa đi xa, vẫn còn nằm dưỡng thương ở trong quan này! Nhưng việc gì hắn phải trốn trốn núp núp như vậy?

Uất Trì Xảo không trả lời câu chàng hỏi, chỉ kinh sợ kêu lên :

- Hạ lão đệ, lão đạo nhân cụt lưỡi cụt tay mà lão đệ nói, sao chưa thấy chạy ra! Chúng ta phải vào đạo viện xem thế nào? Lỡ có sự gì thì Uất Trì Xảo này thật là vô tình mà gây nên tội lỗi.

Hạ Thiên Tường cũng cho là phải, hai người vội vã khinh công, cùng chạy như bay về phía hạ viện.

Lúc này ngọn lửa "Hữu tình" đã dần dần tắt hết, quả nhiên nó chỉ thiêu rụi mấy cái khung cửa, dui, kèo lăng nhăng, còn phòng ốc vẫn y nguyên không hư hại gì cả.

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường vào đến căn phòng phía đông, vẫn thấy vị lão đạo nhân mặc áo trắng ngồi trên đan sàng, xếp chân bằng tròn, tôn

https://thuviensach.vn

nghiêm trầm mặc như một pho tượng đá, hình như không trông thấy những ngọn lửa còn sót lại đang leo trên những chiếc chấn song và rèm cửa.

Hạ Thiên Tường nhận thấy lão đạo nhân vẫn có một uy nghi khác lạ, đủ để người trông thấy phải kính nể, bèn nghiêng mình chào hỏi :

- Bắc Minh môn hạ, vũ lâm mạc học Hạ Thiên Tường, dám hỏi nhân gia có phải là Từ Tâm Võ Sĩ Quản Tam Bạch, một vị lão bối duy nhất của phải Điểm Thương không?

Lão đạo nhân chú ý nhìn kỹ Hạ Thiên Tường, khe khẽ gật đầu. Uất Trì Xảo không nén nổi kinh ngạc, vội hỏi :

- Từ Tâm Võ Sĩ năm xưa uy chấn vũ lâm, danh lừng tám cõi. Lão nhân gia nếu đúng là vị tiền bối kỳ hiệp đó, thì bao nhiêu công lực tuyệt thế để đâu mất cả?

Bạch bào lão nhân nghe nói, đôi màu dài sẽ cau lại, nhìn Uất Trì Xảo há miệng, giơ tay, tỏ ý không nói được và cũng không viết được.

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường nhìn cái miệng không lưỡi và hai bàn tay không ngón của Quản Tam Bạch, đều ngậm ngùi thương cảm. Uất Trì Xảo cau mày hỏi :

- Lão nhân gia cho chúng tôi trông thấy thương tích, là muốn để chúng tôi biết rằng võ công tuyệt thế của người, cũng bị bọn gian nhân hủy diệt cả, phải không?

Quản Tam Bạch lẳng lặng gật đầu, Uất Trì Xảo thấy một bực kỳ hiệp uy danh lừng lẫy một thời, mà gặp cáo cảnh ngộ thê thảm này, cũng cảm thấy đau lòng, bất giác thở dài một tiếng, rồi lại hỏi :

- Võ công của lão nhân đã bị tụi gian phá hủy, Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường xin lấy chính nghĩa giang hồ, thay mặt lão nhân gia rửa sạch hận này!

Mới đầu Quản Tam Bạch vẫn tỏ thái độ lạnh lùng, tựa như không còn cảm giác gì nữa, nhưng khi nghe thấy mấy câu sau cùng của Uất Trì Xảo, hình như chợt thấy xúc động, đôi mắt đăm đăm nhìn Uất Trì Xảo và Hạ Thiên

https://thuviensach.vn

Tường một lát, rồi từ từ nhắm mắt lại, nhưng từ trong khóe mắt, hai hàng lệ đã lặng lẽ tuôn rơi.

Những dòng nước mắt lặng lẽ còn bi thảm gấp mấy lần tiếng khóc, Hạ Thiên Tường trông thấy quang cảnh trước mắt, và những câu nghe được từ miệng Huyền Thanh, tổng hợp cả lại mà đoán, cũng lờ mờ hiểu được một vài phần duyên cớ, bất giác nổi lòng nghĩa phẫn, hỏi lão đạo nhân :

- Xin hỏi lão nhân gia, kẻ gian ác cắt lưỡi chặt tay, và hủy bỏ võ công của người, để người đến nỗi thế này, có phải là Thiết Quán đạo trưởng, đích thân sư điệt của người không?

Quản tam Bạch nghe Hạ Thiên Tường hỏi, nước mắt lại càng tuôn ra như suối, rồi thốt nhiên mở choàng mắt ra.

Nhưng giữa lúc Quản Tam Bạch mở mắt, chưa kịp trả lời câu hỏi của Hạ Thiên Tường, thì từ bên ngoài cửa sổ, lúc này lửa đã tắt ngấm, đột nhiên một luồng gió lạnh đưa vào, phóng thẳng tới sau lưng Quản Tam Bạch, khiến ông ta chưa kịp tiết lộ những sự bí ẩn, đã nhắm mắt lại, lìa bỏ cuộc đời ô trọc.

Lúc đầu Hạ Thiên Tường đã có cảnh giác, nhưng vì đối phương động tác quá nhanh, giở tay không kịp, nên khi chàng quay lại thì đã muộn. Hạ Thiên Tường nổi giận, nghiến răng kèn kẹt, nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

Uất Trì Xảo sửng sốt giây lâu, rồi chạy tới đỡ Quản Tam Bạch, thấy ông ta bị một mũi Tý Ngọ Vấn Tâm đinh trúng vào chỗ yếu hại ở sau lưng, chết ngay tức khắc trong bụng cũng căm giận vô cùng, bèn lấy hai tay chặn ngực, rồi cũng chạy ra ngoài đạo viện.

Người phóng ám khí chính là Huyền Thanh đạo trưởng, vừa đi rồi quay lại. Lúc này hắn đang trổ bảy mươi hai phép Hồi Phong Vũ Liễu kiếm, là môn tuyệt học của phái Điểm Thương, chống với đối Tam Tuyệt Cương Hoàn của Hạ Thiên Tường, hai bên đánh nhau đang hăng hái.

Huyền Thanh tuy là sư đệ của Thiết Quán đạo trưởng, nhưng võ công so với Điểm Thương tam kiếm còn sau một bực, huống chi cây kiếm hắn dùng lại

https://thuviensach.vn

là một loại kiếm tầm thường, nên tự nhiên bị đôi Tam Tuyệt Cương Hoàn của Hạ Thiên Tường khắc chế, không thi triển được những chiến thuật tinh diệu của phép Hồi Phong Vũ Liễu kiếm, chỉ gắng gượng chống đỡ qua quít được thôi.

Hạ Thiên Tường vừa thi triển môn tuyệt học của Bắc minh, dùng binh khí độc môn Tam Tuyệt Cương Hoàn vây chặt lấy Huyền Thanh vừa cất cao tiếng gọi Uất Trì Xảo :

- Uất Trì Xảo lão tiền bối, đối với những kẻ táng tận thiên lương, thí sư phản thượng này, ta không nên giết chết, chỉ nên bắt sống, giao cho vũ lâm cộng đồng xét xử.

Uất Trì Xảo gật đầu nói :

- Hạ lão đệ cứ việc tìm cách bắt sống lấy nó, để ta thi triển thủ pháp Ngũ Âm Triệt Mạch tra khảo cho! Dùng lối ấy thì dù thân nó đúc bằng kim cương, gang, thép, cũng không chịu nổi, có gì phải phun ra bằng hết!

Hạ Thiên Tường lẹi kêu lên :

- Lão tiền bối đứng bên lược trận, đừng để nó biết cơ trốn mất!

Nói chưa dứt, một tiếng rồng ngâm ngân vang trên không, đôi Tam Tuyệt Cương Hoàn chia cầm ra hai bên, thân hình tiến lên một bước, chiếc vòng bên hữu đánh chéo xuống, chiếc vòng bên tả đánh ngang ra, thi triển ngón Chiêu Chiêu Nhật Nguyệt là một chiêu tuyệt học tinh diệu của Hoàng Phủ Thúy truyền lại.

Huyền Thanh đạo trưởng đã tự biết sức không địch nổi nhưng đối phương dùng toàn những chiêu thuật thần kỳ uy lực quá mạnh, muốn trốn cũng không thoát. Hắn còn mang một nhiệm vụ đặc biệt, nên đã từng thề nếu chẳng may gặp sự nguy hiểm, liệu cơ không thể tránh thoát, thì phải lập tức tự tử, không được để những sự bí mật quan trọng của phái Điểm Thương tiết lộ ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cục diện lúc này, chính là lúc Huyền Thanh đạo trưởng nên tự tử để giữ bí mật, nhưng hắn tuy có thể hạ độc thủ giết sư thúc một cách dễ dàng, mà đối với mình lại vẫn còn tham sống, chỉ định tìm cách trốn.

Hạ Thiên Tường vừa thi triển chiêu Chiêu Chiêu Nhật Nguyệt Huyền Thanh đạo trưởng liền cảm thấy áp lực quá mạnh, tự biết thế nguy, vội dùng chiêu Liễu Tuyến Dao Thanh là một chiêu hộ thân tuyệt học trong phép Hồi Phong Vũ Liễu cầm thanh trường kiếm múa thành một đường bao quanh thân thể, chống lại thế của đối phương.

Hạ Thiên Tường định bụng bắt sống Huyền Thanh, nên liệu trước hai chiếc cương hoàn vung lên, gạt phăng muôn nghìn lớp kiếm ảnh, hai tay hợp lại, rồi chia ra, rồi ghìm chặt lấy thanh trường kiếm của đối phương.

Huyền Thanh đạo trưởng thấy binh khí bị khóa lại, bất giác sợ hãi biến sắc mặt, tự biết lúc này chỉ còn một con đường sống là cùng đối phương tỷ thí chân lực Đan Điền.

Nếu may mắn có thể dùng thanh trường kiếm gạt được đôi vòng trong tay đối phương, rồi thừa cơ đào tẩu là thoát, còn nếu không xong đành cam tâm chịu chết, còn hơn là để đối phương bắt.

Sống chết đã ở một keo này, Huyền Thanh đạo trưởng cố nhiên phải tận lực, vận khí Đan Điền, gắng sức đoạt kiếm.

Người đã liều chết, sức mạnh đột nhiên cũng tăng lên gấp bội, Huyền Thanh vừa phấn lực xông vào đoạt lấy kiếm, chiếc vòng Tam tuyệt trong tay Hạ Thiên Tường quả nhiên bị văng lên trên không.

Huyền Thanh mừng lắm, vừa định thừa thế bỏ chạy, nhưng chợt một tiếng rú hãi hùng nổi lên, ánh thép lóe mắt, cánh tay bên phải đã bị chặt đứt rồi ngã gục trên vũng máu.

Thì ra Hạ Thiên Tường đã biết Huyền Thanh đạo trưởng trong lúc không còn cách gì hơn, tất phải liều chết cướp kiếm lại, bèn sẽ dồn chân lực đoạt chiếc vòng bên trái về, chiếc vòng bên phải thừa thế phóng ra, lại nhân cái đà đối phương đang gắng sức đoạt kiếm, trong chiếc vòng bên trái ra khỏi

https://thuviensach.vn

tay, rồi bước lên một bước, cầm chiếc vòng bên phải dùng chiêu Lực Hoạch Hồng Câu cắt ngang cánh tay cầm kiếm của Huyền Thanh đạo trưởng.

Chiếc cương hoàn bên tay phải của Hạ Thiên Tường đã chặt gãy cánh tay của Huyền Thanh đạo trưởng, tay trái chàng thừa thế lăng không điểm vào vựng huyệt của Huyền Thanh, nên hắn mới bị ngất xỉu sau khi kịp rú lên một tiếng.

Huyền Thanh vừa ngã xuống, Hạ Thiên Tường đồng thời cũng tung mình lên đỡ lấy chiếc vòng rồi mỉm cười một cách đắc ý. Uất Trì Xảo đúng bên cũng tấm tắc khen :

- Hạ lão đệ một tay dụ địch, thương địch, chiêu pháp thật là tuyệt diệu vô song! Bữa nay lão hoa tử được mở rộng tầm mắt mắt, mới biết hậu sinh khả úy thật!

Hạ Thiên Tường bẽn lẽn mỉm cười, vừa toan nói, Uất Trì Xảo chợt trỏ tay về phía trước, ngạc nhiên kêu lên :

- Ơ kìa, làm sao trong đạo viện lại hãy còn lửa cháy? Hạ lão đệ trông có phải là ám khí Cửu U Lân Hỏa của phái Kỳ Liên không?

Hạ Thiên Tường giật mình, vội quay đầu lại, quả thấy ánh lửa bốc lên ở trong đạo viện màu hơi xanh xanh, đúng hết như ánh lửa Cửu U Lân Hỏa của các nhân vật phái Kỳ Liên vẫn dùng, chàng bèn quay lại nói với Uất Trì Xảo :

- Lão tiền bối đoán đúng đấy. Nhưng phải hay không cũng mặc họ, chúng ta hãy mau đem tên này giấu vào một nơi kín đáo, để lão tiền bối dùng Ngũ Âm Triệt Mạch thủ pháp bắt hắn phải cung chiêu sự bí mất cho xong...

Nói chưa dứt lời, hai người đều có một cảm giác là lạ, bèn vội trổ thuật khinh công, mỗi người bay về một phía, cách đấy chừng hơn một trượng.

Phía sau lưng chợt có một ngọn lửa xanh biếc, không biết ở đâu đang từ từ bay thẳng tới phía Huyền THanh đạo trưởng đang nằm mê man trên vũng máu.

https://thuviensach.vn

Ngọn lửa vừa bốc lên, Huyền Thanh đạo trưởng khắp mình đều như một bó lửa, mùi thịt cháy xông lên khét lẹt, khiến người ngửi thấy phải buồn nôn.

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường đều đã biết rõ phàm người nào bị Cửu U Lân Hỏa ném trúng là không còn cách gì gỡ được nữa, sắt cũng phải cháy, đá cũng phải tan, vì thế nên không ai định chạy ra cứu chỉ nhìn nhau gượng cười, và đưa mắt nhìn quanh bốn phía, xem ngọn Cửu U Lân Hỏa vừa rồi, từ phía nào phóng ra.

Nhưng lúc này bốn bề đều yên tĩnh như tờ, không thấy gì lạ. Hạ Thiên Tường chợt thở dài một tiếng rồi nói :

- Việc này không hiểu tại sao lại dây dưa cả tới phái Kỳ Liên? Thế là có một nhân chứng tốt, chỉ vì chúng ta sơ ý một chút, bị chúng dùng Cửu U Lân Hỏa đốt cháy mất rồi!

Uất Trì Xảo cũng cau mày nói :

- Thôi ta đành điều tra theo cách khác vậy! Chỉ lạ một điều là sao người phóng Cửu U Lân Hỏa, lại chỉ giết có một mình Huyền Thanh? Còn ta và lão đệ họ lại bỏ qua?

Hạ Thiên Tường nhướng mày nói :

- Nguyên nhân đó cháu biết rõ lắm! Vì bọn đầu trâu mặt ngựa phái Kỳ Liên đều biết cháu không sợ Cửu U Lân Hỏa!

Nói tới đấy chợt giật mình nhớ ra là tấm lưới nhện đỏ có thể khắc chế được Cửu U Lân Hỏa đã bị thua cuộc về tay Phi Quỳnh rồi, cũng may nếu vừa rồi đóa Cửu U Lân Hỏa trúng phải mình thì cũng đến biến thành cây đuốc như Huyền Thanh đạo trưởng, chớ chẳng hơn gì!

Uất Trì Xảo nghe nói nửa tin nửa ngờ, bèn hỏi :

- Cửu U Lân Hỏa độc tính rất mạnh, lão đệ có tài gì mà dám nói là không sợ?

Hạ Thiên Tường đoán là người phóng ám khí tất vẫn còn lẩn quất đâu đây, bèn cố ý làm ra vẻ cao ngạo, cười nói :

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối không biết, vãn bối có tấm Hồng Vân Thù Ty võng của Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh tặng, nên có thể khắc chế được Cửu U Lân Hỏa. Vả gần đây cháu lại gặp được một bực kỳ nhân, dậy cháu một phép chuyên phá thứ lửa độc ấy.

Uất Trì Xảo vừa mừng vừa sợ vội hỏi :

- Lão đệ gặp vị kỳ nhân nào thế?

Hạ Thiên Tường làm ra vẻ bí mật, mỉm cười :

- Đó là một việc tối ư cơ mật, nếu để tụi kia nghe thấy, thì khi dùng đến sẽ mất linh nghiệm! Bây giờ chúng ta hãy đi đi đã, tới chỗ nào kín đáo, cháu sẽ nói để lão tiền bối nghe.

Uất Trì Xảo gật đầu đứng lên, hai người cũng trổ thuật khinh công trông về phía Tây nam thẳng tiến.

Hai người vừa đi khỏi một lúc, quả nhiên trong bóng tối âm thầm lại hiện ra hai cái bóng khác một là Đào Hoa Nương Tử Cận Lưu Hương và một là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy.

Tư Đồ Úy sắc mặt trắng xanh, tinh thần mệt mỏi, đủ rõ là hắn bị nội thương rất nặng. Đôi mắt hắn chăm chú nhìn về phía Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường vừa đi. Quả thấy họ đã đi xa thật, bèn cau mày nói với Cận Lưu Hương :

- Những cây cột ở trong Hạ viện đều bị nàng dùng Cửu U Lân Hỏa đốt cháy, bây giờ lại phiền nàng dùng phách không chưởng lực đẩy bức tường nát kia cho nó đổ sập xuống lấp kín cửa địa huyệt đi, và xem thử cái xác của lão già Quản Tam Bạch đã bị lân hỏa đốt cháy hết chưa? Đừng có để một tí ngấn tích nào cho người ngoài trông thấy phải sinh ngờ vực.

Cận Lưu Hương gật đầu, nhảy vào trong quan, chỉ thấy di thể của vị bạch bào đạo nhân đã cháy thành than, bèn theo lời Tư Đồ Úy phóng luôn mấy chưởng phách không đánh đổ bức tường, che đậy hết các vết tích.

Tư Đồ Úy chờ Cận Lưu Hương trở ra, sắc mặt vẫn cau có, thở dài nói :

https://thuviensach.vn

- Thằng ôn con Hạ Thiên Tường là môn đồ của Hoàng Phủ Thúy lai lịch đã lớn, mà chính nó cũng không phải tay vừa! Chẳng những thế nó lại còn chuyên môn ghẹo phá quấy mình nữa! Hương tỷ có nghe thấy vừa rồi nó nói mới tìm được phép gì phá được Cửu U Lân Hỏa không? Lần sau gặp nó, ta phải cẩn thận mới được!

Cận Lưu Hương nghe nói cười khanh khách :

- Đường đường một vị kiếm khách phái Điểm Thương mà phải sợ một thằng quỷ con! Chàng không biết thiếp có thuật dẫn dụ đàn ông tài tình lắm ư?

Tư Đồ Úy lắc đầu cười gượng :

- Cái thuật dẫn dụ đàn ông để bắt buộc họ phải theo mình của Hương tỷ, chỉ có thể dùng để đối phó với tôi được thôi, còn đối phó với hạng con nít miệng còn hôi sữa như Hạ Thiên Tường thì vô ích!

Cận Lưu Hương đôi mắt lẳng lơ cười tít đi, rồi õng ẹo ngã mình vào lòng Tư Đồ Úy. Tư Đồ Úy lấy tay vuốt mớ tóc mây lòa xòa xuống trán nàng, rồi nói :

- Ta đâu có sợ Hạ Thiên Tường, chỉ vì sau lưng nó còn có Hoàng Phủ Thúy, võ công đã cao, tính tình lại cổ quái. Vả Chưởng môn sư huynh vẫn ân cần dặn dò: trước khi đại kế thành công, phải hết sức tránh đừng gây chuyện với hắn cho thêm rắc rối!

Hai người chuyện vãn một lúc, rồi dắt nhau nhảy vào bụi cỏ rậm, biến mất.

* * * * *

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường dùng thuật khinh công đi về hướng Tây nam. Dọc đường Hạ Thiên Tường thấy Uất Trì Xảo cứ cúi đầu nghĩ ngợi, lông mày cau có thì biết ý, bèn cố tình trêu vị lão tiền bối chơi, chàng mỉm cười nói :

- Lão tiền bối thử đoán xem vị kỳ nhân nào dạy ván bối phép phá ám khí Cửu U Lân Hỏa của phái Kỳ Liên?

Uất Trì Xảo nghĩ một lúc rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Có phải Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng không?

Hạ Thiên Tường mỉm cười lắc đầu. Uất Trì Xảo lại đoán :

- Nếu vậy thì chắc là Nhất Bát thần tăng, hoặc Mai Khôi sứ giả.

Hạ Thiên Tường chỉ lắc đầu lia lịa, Uất Trì Xảo bật cười nói :

- Thì lão đệ cứ nói thẳng ra đi xem nào! Bắt ta đoán mãi thì rồi Uất Trì Xảo lại biến thành Uất Trì Thuyết mất!

Hạ Thiên Tường không sao nhịn nổi, bật cười sằng sặc :

- Vị lão tiền bối này có nhiều tài lạ, giang hồ đều tặng ông một mỹ hiệu là Tam Thủ Lỗ Ban!

Uất Trì Xảo nghe nói vừa bực mình vừa buồn cười, lắc đầu nói :

- Hạ lão đệ đừng nói đùa! Ta dạy lão đệ phép phá Cửu U Lân Hỏa bao giờ?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lão tiền bối tuy chưa dạy, nhưng vãn bối đã do phương pháp của lão tiền bối mà tìm ra được cách phá Lân Hỏa. Nếu lần này gặp nhân vật phái Kỳ Liên, cháu sẽ thử xem sao.

Uất Trì Xảo càng nghe lại càng tỏ ý ngạc nhiên, Hạ Thiên Tường lại tiếp :

- Vật chuyên dùng để phá Cửu U Lân Hỏa, tức là mấy viên Hữu tình hỏa lão tiền bối dùng để thiêu Bộ Hư hạ viện vừa rồi đó!

Uất Trì Xảo lắc đầu, Hạ Thiên Tường lại nói :

- Trong khi động thủ với nhân vật phái Kỳ Liên, phải chú ý cẩn thận, hễ thấy họ có ý định phóng Cửu U Lân Hỏa ra, thời lập tức cầm viên Hữu tình hỏa nhắm đúng phía Cửu U Lân Hỏa mà phóng ra trước. Lão tiền bối thử nghĩ coi, như thế là rõ ràng là Thiên Lý Chiêu Chương, tự họ làm ra, lại tự họ gánh lấy, có phải hay không?

Uất Trì Xảo hoảng nhiên tỉnh ngộ, lúc ấy mới chịu Hạ Thiên Tường cơ trí quá nhân, thông minh vượt chúng, bèn gật đầu cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ lão đệ thông minh lắm! Ta chưa thấy một nhân vật nào trong phái thanh niên thời nay hơn được...

Vừa nói đến đấy, Hạ Thiên Tường vội lắc đầu ngắt lời :

- Lão tiền bối chớ quán khen! Trước kía cháu cũng tưởng là cháu có đôi chút thông minh, không khỏi có ý tự đắc! Ai ngờ bữa ở trên Hoàng Sơn, chạm luôn phải hai cái đinh thật lớn, lại nhận được một bài học đích đáng, từ đó mới hiểu rằng vũ trụ mênh mông, người thông minh nhan nhản, trí thức như cháu hãy còn ngu lắm!

Uất Trì Xảo nghe nói, lấy làm ngạc nhiên, vừa định hỏi lại, chợt thấy Hạ Thiên Tường chăm chú nhìn về phía xa, bèn cũng ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy cách đấy chừng ba bốn mươi trượng có một bóng người đang từ phía Tây nam đi sang phía Đông bắc, Hạ Thiên Tường tuổi trẻ tinh mắt, đã thi triển công lực Truyền Âm Cập Viễn gọi to :

- Tái lão tiền bối đừng đi vội, Uất Trì lão tiền bối và Hạ Thiên Tường ở đây!

Bóng người nghe tiếng liền dừng lại, rồi quay trở về phía hai người quả nhiên đúng là vị Thần Y Tái Hàn Khang nhưng trông ông có vẻ bối rối, hớt hải, hình như đang có việc vội.

Uất Trì Xảo cười một cách quái gở, rồi hỏi :

- Tái lão quái vật sao còn quay về đây? Hay dọc đường gặp chuyện gì trở ngại chăng?

Tái Hàn Khang cười gượng một tiếng, rồi cầm một mảnh tay áo đen giơ lên, Hạ Thiên Tường nhìn kỹ, bất giác kinh sợ vội hỏi :

- Mảnh tay áo này có phải của Sài cô cô cháu không? Tái lão tiền bối đã gặp cô cô chưa?

Tái Hàn Khang thở dài nói :

- Gặp thì có gặp, nhưng cô ấy tính nết quật cường quá, lại cũng trọng tình nghĩa quá! Vết thương chưa khỏi hẳn mà đã dám một mình tìm lên Bộ Hư

https://thuviensach.vn

đạo quan núi Điểm Thương, tôi can thế nào cũng không nghe, chỉ xé được của nàng một miếng tay áo.

Uất Trì Xảo cau mặt hỏi :

- Bộ Hư đạo quan là một căn cứ quan trọng của phái Điểm Thương, bọn Điểm Thương tam kiếm và những tay hảo thủ đều tụ họp ở đó. Sài cô cô đơn thương độc mã tìm vào hổ huyệt long đàm, lại vừa bị thương mới khỏi, thật nguy hiểm quá :

Tái Hàn Khang gật đầu nói :

- Vì thế tôi không yên tâm, phải lập tức quay về, tìm các ngươi đến tiếp ứng. Ai ngờ lại đi lạc hướng, nếu không nhờ có Hạ lão đệ tinh mắt trông thấy, thì lỡ bét cả!

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường nghe Tái Hàn Khang nói thế, bèn cùng gia tăng cước lực, trông thẳng phía Tây nam phóng đi như bay. Hạ Thiên Tường vừa đi vừa hỏi Tái Hàn Khang :

- Vừa rồi lão tiền bối nói Sài cô cô quá trọng tình nghĩa, là ý thế nào? Và cô ấy vội vàng lên Bộ Hư đạo quan có việc gì?

Tái Hàn Khang nói :

- Nàng vội đi cứu ý trung nhân của nàng là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy!

Câu ấy làm cho Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường đều kinh ngạc hỏi :

- Đi cứu Tư Đồ Úy? Sài cô cô chẳng đã cùng người ấy đổi bạn ra thù, và đã ác đấu với nhau suốt một ngày ở Bộ Hư hạ viện, nên mới bị trọng thương đấy ư?

Tái Hàn Khang lắc đầu nói :

- Sài cô nương đã nói rõ tình đầu nguyên ủy cho tôi nghe, nên tôi mới biết một câu chuyện cũng khá khúc chiết ly kỳ! Người mà Hạ lão đệ gặp ở núi Mân Sơn, và tôi cũng Uất Trì lão quái vật gặp ở Thiên Đô bữa nọ đâu có phải là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường kinh ngạc vô cùng, vội hỏi :

- Hắn không phải là Tư Đồ Úy thì là ai? Cho rằng hai vị lão tiền bối và cháu không nhận ra đã đành, nhưng còn Sài cô cô cháu cùng hắn hẹn biển thề non, ân nghĩa mặn nồng, chẳng lẽ cũng lại nhận lầm nữa ư?

https://thuviensach.vn

Hồi 14

Lòng Như Rắn Rết

Tái Hàn Khang trông sắc mặt sửng sốt của Hạ Thiên Tường liền gật đầu nói :

- Nó chỉ hay ở chỗ hai người dung mạo hoàn toàn giống nhau, chỉ cần tạo thêm một cái tật đỏ ở giữa mi tâm nữa, là tài thánh cũng không nhận ra vị Long Phi kiếm khách ấy là thật hay giả.

Hạ Thiên Tường à một tiếng, rồi lại nói :

- Nếu đúng như lời lão tiền bối nói thì vị Long Phi kiếm khách giả này tức là người anh sinh đôi của Long Phi kiếm khách thật tên gọi Lạt Thủ Thuần Dương Tư Đồ Kính phải không? Nhưng cháu đã được nghe Sài cô cô cháu đã nói chuyện, thì hai năm về trước Tư Đồ Kính đã bị Băng Tâm thần ni dùng Ban Thiền chưởng lực dìm xuống sông chết đuối rồi cơ mà?

Tái Hàn Khang đáp :

- Tư Đồ Kính rất giỏi bơi lặn, dẫu bị chìm xuống nước, cũng chẳng hề gì, nhưng từ đó, hắn giấu cái tên thật của hắn đi, đội tên em hắn là Tư Đồ Úy để lại xuất hiện chốn giang hồ!

Uất Trì Xảo hỏi :

- Còn Tư Đồ Úy thật thì hiện nay ở đâu?

Tái Hàn Khang vì đi vội đã lâu nên khát nước quá, bèn mở bầu nước đeo bên mình ra, tu một hơi, rồi nói :

- Đây là một câu chuyện bí mật của giới vũ lâm, nói ra còn dài lắm. Nếu Uất Trì lão quái và Hạ lão đệ có khứng nghe, thì để lão kể lại từ đầu.

Hạ Thiên Tường cười nói :

https://thuviensach.vn

- Đi đường xa đang buồn, được nghe chuyện lạ, còn gì khoái hơn. Lão tiền bối cứ kể.

Tái Hàn Khang cất bầu nước đi, rồi đem câu chuyện Sài Vô Cấu nói với mình thuật lại cho hai người nghe.

Thì ra hai phái Điểm Thương, La Phù có túc cừu với nhau đã lâu, cuộc tranh đấu hết năm này sang năm khác không bao giờ ngừng, đến đỗi Thiết Quán đạo trưởng và Băng Tâm thần ni lên làm Chưởng môn, thì trong hai phái lại nẩy ra một đôi anh hùng hiệp nữ chí đồng đạo hợp, thương yêu nhau bằng một tấm chân thành, cùng định đem cái tình yêu của tư nhân khoáng trương ra đến tình yêu đoàn thể tìm phương pháp hóa giải mối thâm cừu đại hận khó tiêu trừ giữa hai phái.

Đôi anh hùng hiệp nữ ấy, tức là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy phái Điểm Thương, và Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu phái La Phù.

Chí nguyện của họ tuy rất cao khiết, nhưng trong giữa chỗ ao bùn, ai cho phép được trong sạch? Vậy nên sau khi đã giãi bày lợi hại trước mặt sư huynh rồi, Tư Đồ Úy bị Thiết Quán đạo trưởng và Lôi Hóa mắng cho một trận, và còn bắt chàng phải tương kế tựu kế ô nhục Sài Vô Cấu, cưỡng ép nàng phải quy thuận phái Điểm Thương, hoặc làm nội ứng, dò xét tình hình bí mật của phái La Phù, báo cáo cho họ biết.

Tư Đồ Úy tính tình cương trực, quang minh, khi nào lại chịu làm những việc hèn hạ vô sỉ như vậy, bèn hết sức cự tuyệt, giữa sư huynh đệ vì thế mà gây mối bất hòa.

Vừa hay lúc ấy Tư Đồ Kính đã chữa khỏi vết thương bị Băng Tâm thần ni dùng Ban Thiền chưởng lực đánh ngã xuống nước, trở về, nghe thấy em đang cố gắng bênh vực cái thuyết giảng hòa với phái La Phù, thì cơn giận sôi lên, thốt nhiên hạ độc thủ, dùng Thiết chỉ thần công, điểm luôn mấy điểm vào Ngũ Âm Trọng Huyệt của Tư Đồ Úy.

Tư Đồ Úy bị điểm huyệt, một thân võ công tuyệt thế, tạm thời bị phá, Tư Đồ Kính cũng tự biết mình quá lỗ mãng, bèn xin thỉnh tội với Thiết Quán đạo

https://thuviensach.vn

trưởng.

Không ngờ Thiết Quán đạo trưởng chẳng những đã không giận, lại còn lấy thế làm mừng, một mặt sai người tìm chỗ kín đáo giam Tư Đồ Úy lại, một mặt bảo Tư Đồ Kính tự tạo thêm một nốt ruồi đỏ ở giữ mi tâm, và lấy thanh kiếm Thanh Mang của Tư Đồ Úy, đội tên Long Phi kiếm khách xuất hiện khắp nơi, tìm cách phá trinh của Sài Vô Cấu và dụ nàng phản La Phù, gia nhập phái Điểm Thương.

Sài Vô Cấu đâu có rõ ẩn tình đó, trong khi gặp mặt Tư Đồ Kính vẫn chàng chàng thiếp thiếp, tình ý mặn nồng, tuyệt không nghi ngờ gì cả.

Tư Đồ Kính và Tư Đồ Úy tuy cùng một bọc sinh ra nhưng tà, chính bất đồng tập nhiễm cũng khác. Tư Đồ Kính là một kẻ tham dâm hiếu sắc, huống chi lại được lệnh của sư huynh, tự nhiên phải hết sức dụ hoặc Sài Vô Cấu.

Cũng may Sài Vô Cấu tính tình cao khiết, không bị tình dục lôi cuốn, nên cảm thấy ngay bữa nay ý trung nhân tự nhiên đổi tính, có thái độ lả lơi khinh bạc, bèn vội nghiêm sắc mặt, đem những lời chính đáng thành khẩn khuyên can trách móc.

Song lời nói phải, làm sao lọt tai những kẻ táng tâm bệnh cuồng Tư Đồ Kính lửa dục đang bốc cao ngùn ngụt, khi nào chịu bỏ qua cơ hội tốt, bèn giở ngay trò vô sỉ, túm lấy nàng toan làm dữ.

Sài Vô Cấu kinh hoảng, vội thưởng cho hắn hai cái bạt tai, trong khi ấy, hắn cũng phóng ra một nắm Tử Diệm thần sa, làm cho dung nhan của nàng bị hư hại, vì thế mới có chuyện lên Thiên Tâm bình nhờ Thần Y Tái Hàn Khang điều trị, và cầu Mai Khôi sứ giả đem nguyện lực Mai Khôi giúp cho nàng được trăng khuyết lại tròn, hoa tàn lại thắm...

Hạ Thiên Tường nghe tới đấy, ngạc nhiên hỏi :

- Sài cô cô cháu tại sao lại biết được những bí ẩn ấy?

Tái Hàn Khang cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hôm ở núi Phục Ngưu, Sài cô nương gặp Tư Đồ Kính, và lại trúng phải mê hương, suýt chút nữa thì bị hắn làm nhục, may được Mai Khôi sứ giả đến cứu kịp, rồi cũng lại do vị sứ giả thần kỳ đó, bảo cho biết mọi chuyện, Sài cô nương mới rõ nội tình, nàng đoán là Tư Đồ Úy thật chắc đã bị chúng giam ở trên Bộ Hư đạo quan, một căn cứ quan trọng của phái Điểm Thương. Nên sau khi đại hội Thiên Đô giải tán, nàng vội đi suốt ngày đêm sang Điểm Thương cứu người yêu, bất đồ khi đến trước Bộ Hư hạ viện lại gặp Tư Đồ Kính, nói trắng âm mưu của hắn ra và mắng hắn là kẻ vô sỉ độc ác hãm hại em ruột, giả danh lừa đời, hai người bèn ác chiến suốt một ngày, kết cục hắn bị ba chưởng, còn nàng cũng trúng bảy kiếm.

Hạ Thiên Tường dừng lại, giậm chân nói :

- Lần này Sài cô cô lên Điểm Thương chỉ uổng công, Long Phi kiếm khách có bị giam trong Bộ Hư đạo quan đâu!

Lần này đến lượt Tái Hàn Khang ngạc nhiên ngẩn mặt nhìn chàng. Hạ Thiên Tường bèn thuật lại những việc mắt trông thấy ở Bộ Hư hạ viện cho ông nghe. Tái Hàn Khang lắng lặng nghe xong, cau mày hỏi :

- Nếu vậy thì người được Huyền Thanh đem ở trong địa huyệt Hạ viện ra chính là Tư Đồ Úy thật rồi! Chỉ đáng tiếc là lão hoa tử và Hạ lão đệ không theo hút hắn ngay lúc ấy, bây giờ còn biết hắn giấu người vào đâu mà tìm?

Uất Trì Xảo quắc đôi mắt quái, lạnh lùng hỏi :

- Lão quái vật đừng có làm cái lối bỏ gốc tìm ngọn! Tình thế trước mắt lúc này không phải là lúc chúng ta đi tìm Tư Đồ Úy!

Tái Hàn Khang gật đầu nói :

- Lão hoa tử nói cũng phải! Việc trước hết bây giờ là chúng ta phải di mau, tiếp ứng cho Sài cô nương, kẻo không kịp!

Cả ba người đều nóng lòng sốt ruột, hai chân gia thêm công lực, trông thẳng phía Tây nam, đi nhanh vùn vụt.

https://thuviensach.vn

Chuyến đi này của họ thật là nguy hiểm tuyệt luân, đến đây bút già hãy tạm gác lại để thuật tiếp một câu chuyện khác.

* * * * *

Địa điểm - Trong một bãi tha ma, khu vực núi Vũ lăng.

Thời gian - Giữa đêm bọn Hạ Thiên Tường dời khỏi Bộ Hư hạ viện đi sang Tây nam.

Đã gọi là bãi tha ma, thì cảnh sắc xung quanh chỉ toàn là những cỗ áo quan hư nát, xương trắng ngổn ngang, cây hoang cỏ dại, mấy nấm mồ cao thấp không đều nhau, lại thêm vừa có một trận mưa, mây che bóng nguyệt nên quang cảnh đã quạnh hiu, lại càng thêm tịch mịch.

Nhưng trong khung cảnh đó, trên một nấm gò cao, tự nhiên thấy xuất hiện một đôi thanh niên nam nữ, nữ tức là Đào Hoa Nương Tử Cận Lưu Hương, phái Kỳ Liên, nam tức là Lạt Thủ Thuần Dương Tư Đồ Kính phái Điểm Thương, mà hiện đương mạo danh Tư Đồ Úy.

Hai người bước đến một ngôi mồ hoang cao ngất, mà đã lâu ngày không ai cúng tế sửa sang. Tư Đồ Kính đang đi chợt dừng bước cau mày nói với Cận Lưu Hương :

- Tôi từ nhỏ đến giờ, hai bàn tay không biết đã từng giết bao nhiêu nhân mạng, nhưng không hiểu sao đối với việc ngầm điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt của em tôi, trong bụng vẫn lấy làm ân hận, rút cục vẫn không dám gặp mặt hắn! Hương tỷ bảo thế có kỳ không?

Đôi mắt lẳng lơ của Cận Lưu Hương chợt ánh nên những tia sáng hung dữ, nhìn Tư Đồ Kính bĩu môi, cười nhạt nói :

- Thế mà cũng dám tự nhận ngoại hiệu Lạt Thủ Thuần Dương! Đến nỗi bỏ thương, vương tội lúng túng không biết xử thế nào! Bây giờ Bộ Hư hạ viện đã cháy rồi, anh còn định vượt hàng ngàn dặm đưa hắn về Điểm Thương cho lộ chuyện ra hay sao?

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Kính bị nàng nói khích, bất giác nhướng cao đôi mày rậm, chưa kịp nói gì, Cận Lưu Hương lại như lửa đổ dầu thêm, cười khanh khách nói :

- Anh em tuy là đồng bào cốt nhục, nhưng kể về tình nghĩa thì thân sao bằng vợ chồng? Chàng có nhớ tôi vì muốn gần chàng, nên đã dùng Tiêu Hồn Đoạn Trường tửu đổ cho chồng tôi uống không?

Tư Đồ Kính đôi mắt sáng lên hung dữ, cười một cách nanh ác, gật đầu nói :

- Hương tỷ nói đúng lắm! Độ lượng hẹp không phải là quân tử, không độc ác không phải là trượng phu! Phiền nàng vào trong hang chồn đem Tư Đồ Úy ra đây, để tôi khuyên nó mấy câu sau cùng.

Cận Lưu Hương cười một cách nham hiểm, quay lưng tung mình nhảy ra ngoài ba trượng, vào tới một hang chồn bên ngoài có bụi cỏ rậm che lấp, ẵm xốc Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy ra ngoài cửa động đặt ngồi trước một cái mộ chí.

Tư Đồ Kính thấy em tuy bị mình điểm vào Ngũ Âm Trọng Huyệt, võ công mất hết, không khác gì người thường, nhưng dung mạo vẫn anh tuấn như xưa, nhất là đôi mắt long lanh nghiêm chính biểu lộ một tinh thần bất khuất. Nhỡn quang vừa chạm phải đôi mắt ấy, Tư Đồ Kính bất giác lạnh tóc gáy, lúng túng không biết nói làm sao.

Cận Lưu Hương thấy thế, cau đôi mày liễu, khẽ ơ một tiếng, lấy tay vỗ nhẹ lên vai Tư Đồ Kính, cười nói :

- Chàng định nói chuyện với em chàng câu gì, sao không nói đi?

Tư Đồ Kính bị Cận Lưu Hương vỗ nhẹ lên vai như khuyến khích lòng hung ác bèn đưa mắt nhìn Tư Đồ Úy cười gằn hỏi :

- Huynh đệ bị ta điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt mất hết võ công có giận ta không?

Tư Đồ Úy nhìn vị huynh trưởng bụng dạ độc như rắn rít, khe khẽ lắc đầu tỏ ý không oán hận gì cả.

Tư Đồ Kính thấy em không giận cũng có ý mừng, gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Huynh đệ cũng biết điều đấy! Huynh đệ không giận ta là phải, nên biết rằng tuy lúc này huynh đệ tạm thời bị phế võ công, nhưng nếu biết nghĩ lại, đồng tâm nhất trí với anh em thì ta sẽ nói với Chưởng môn sư huynh xin cho một viên Cửu Chuyển Vạn Linh Đan là một thứ thuốc chí bảo của bản phái, uống vào sẽ lại hồi phục như cũ!

Tư Đồ Úy lạnh lùng trả lời :

- Thứ thuốc Cửu Chuyển Vạn Linh Đan cả thảy chỉ có hai viên khi nào đến phần tôi? Vả tôi dù thịt nát xương tan, chí này vẫn không bao giờ thay đổi. Nếu may mắn không chết, lại khôi phục được võ công thì cũng xin thề không đội trời chung với Chưởng môn sư huynh và kha kha!

Tư Đồ Kính ngạc nhiên hỏi :

- Huynh đệ xưa nay vẫn không chịu nói hai lời, sao vừa rồi đã tỏ ý không giận ta mà bây giờ lại nói thế?

Tư Đồ Úy đáp :

- Kha kha là anh ruột tôi, dù có đẻo xương róc thịt tôi, tôi cũng không giận, huống chi là điểm huyệt! Tư Đồ Úy này sở dĩ giận, chỉ là giận việc kha kha và Chưởng môn sư huynh thí thượng nghịch luân, diệt hết nhân tính, đang tay thi cực hình với sư thúc Quản Tam Bạch, mà không thẹn với lương tâm!

Mấy câu nghĩa chính từ nghiêm đó lại làm cho Tư Đồ Kính giật mình, nhưng chỉ lướt qua giây lát, hắn lại cười khẩy mấy tiếng, nhìn Tư Đồ Úy rồi nói :

- Quản Tam Bạch tự tôn tự đại, đã cáo lão đi ẩn rồi còn không chịu yên thân, cứ can thiệp vào đại sự của phái ta, lại còn vô lễ với Chưởng môn sư huynh, tự chuốc lấy tai vạ giết đi còn oan gì nữa, Nhưng trước khi hắn bị sư huynh cắt lưỡi, chặt tay, còn nhìn huynh đệ kêu to hai câu: “Tùng hoa chi lộ, minh nguyệt đương đầu” là ý gì vậy?

Tư Đồ Úy thấy thái độ ông anh như vậy thì biết rằng không sao hoán cải được nữa, chỉ thở dài một tiếng rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Quản sư thúc sinh bình trừ võ công tuyệt thế ra, lại còn là một người túc trí đa mưu, nhưng có một điều ông không ngờ được là trong phái Điểm Thương lại có kẻ dám nghịch luân phản thượng, nên mới bị kha kha và sư huynh ám toán một cách vô sỉ như vậy! Còn hai câu "Tùng hoa chi lộ, minh nguyệt đương đầu" tất nhiên là có hàm một thâm ý gì, nhưng trong lúc ấy tiểu đệ cũng bị hại, còn bụng dạ nào mà suy đoán được nữa?

Tư Đồ Kính cười một cách độc ác :

- Nếu huynh đệ còn giở những giọng vô lễ ra, và giấu giếm điều gì không chịu nói thực, thì chỉ chóng chết mà thôi!

Tư Đồ Úy lạnh lùng nói :

- Từ bữa bị điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt ở trước bàn thờ lịch đại sư tổ trên đại diện Bộ Hư đạo quan đến giờ, hai chữ sống chết đối với tôi thật không còn nghĩa lý gì nữa! Nhưng tiểu đệ cũng lấy tình anh em xin khuyên kha kha một câu, là những chuyện có hại đến tiểu đệ không nói làm gì, nhưng còn việc hạ độc thủ cắt tay cắt lưỡi sư thúc cũng nên coi chừng chờ ngày tiếp nhận, sự báo ứng tuần hoàn trong cõi u minh!

Tư Đồ Kính thẹn quá hóa giận, sầm mặt quát to :

- Ngươi hãy câm mồm đi! Thế nào gọi là "Báo ứng tuần hoàn"? Tư Đồ Kính này không khi nào sợ những chuyện đó! Ta chỉ hỏi ngươi một câu là ngươi có chịu dẹp bỏ thành kiến, cùng anh em đồng lòng chung sức, làm rạng uy danh phái Điểm Thương, và cũng tiêu diệt phái La Phù không?

Tư Đồ Úy nghiêm sắc mặt nói :

- Người ta có câu "Oan gia nên giải bất nghi kết" mối hiềm khích giữa hai phái Điểm Thương và La Phù hàng trăm năm nay luôn luôn chiến đấu, gây cho giang hồ biết bao nhiêu cơn sóng gió máu tanh? Kha kha đừng nên khuyên tiểu đệ dẹp bỏ thành kiến, chung sức tiêu diệt phái La Phù! Nếu tiểu đệ còn sống ngày nào, cũng hết sức vì hai phái mà giải trừ oan kết!

Tư Đồ Kính nhướng cao lông mày quát to :

https://thuviensach.vn

- Huynh đệ vẫn còn dám quật cường phải không? Nên biết rằng ta muốn giết ngươi lúc nào, cũng dễ như trở bàn tay!

Tư Đồ Úy vẫn không tỏ vẻ sợ hãi, ngạo nghễ đáp :

- Xin kha kha cứ việc hạ thủ, có thể làm cho tiểu đệ nhắm mắt không trông thấy gì nữa, càng hay! Khỏi sau này tôi báo thù cho Quản sư thúc, lại nghĩ đến tình anh em, càng thêm khó xử!

Tư Đồ Kính thấy nói mãi mà vẫn không chuyển được bụng Tư Đồ Úy, thì thú tính lại nổi lên, bèn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Người đừng định đem cái "tình anh em" ra hòng làm mềm lòng sắt đá Tư Đồ Kính này! Đêm nay ta sẽ cho ngươi được xương tan thịt nát, như lời mong ước của ngươi! Nhưng trước khi ngươi chết, ta còn muốn hỏi một câu ngươi phải nói cho thực nếu không chớ có trách ta tàn nhẫn.

Nói dứt lời, một cái vung tay, hoa máu phun ra, một mũi Tý Ngọ Vấn Tâm đinh đã cắm ngập vào đùi Tư Đồ Úy. Đoạn hắn ngẩng mặt lên trời cười sằng sặc như người điên :

- Đấy mới gọi là "tình anh em"! Để cho ngươi biết rằng trêu vào tay ta thì sẽ được nếm thử cái mùi vị như thế đấy!

Tư Đồ Úy quả không hổ danh là người có can trường sắt đá, tuy bị một mũi ám khí ngập vào thịt, máu tươi chảy lai láng, mà sắc mặt vẫn thản nhiên, chỉ nhìn vị đồng bào huynh trưởng sẽ cau mày nói :

- Kha kha muốn hành hạ tôi thế nào cũng được, và muốn hỏi câu gì, nếu tôi biết, cũng quyết không giấu diếm. Nhưng trước khi chết, tôi chỉ yêu cầu kha kha một điều nho nhỏ, mong kha kha nghĩ tình cùng mẹ mà chấp thuận cho!

Lúc này Tư Đồ Kính đã lấy thêm hai mũi Tý Ngọ Vấn Tâm đinh ra, cầm sẵn trên tay, nghe Tư Đồ Úy nói vậy, bèn lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn xin điều gì cứ nói, nhưng giữa hai ta từ nay đừng nên nhắc đến hai chữ "đồng bào" nữa!

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy tuy đã bị ông anh quý hóa hành hạ đủ điều, song không bao giờ chàng thấy đau đớn bằng khi nghe câu: “Từ nay đừng nên nhắc đến hai chữ ‘đồng bào’ nữa” do chính miệng người anh ruột thịt đó nói ra, chàng chợt thấy đau nhói trong tim, rồi hai hàng nước mắt không biết từ đâu đã tuôn ra ướt đầm đôi má.

Chàng nghiến hai hàm răng, ngước đôi mắt thương hại nhìn Tư Đồ Kính, thủng thỉnh nói :

- Kha kha, mặc dầu anh đành tâm dứt tình thủ túc, nhưng tiểu đệ chỉ trừ có bổn phận phải báo thù cho Quản sư thúc, không thể khoan thứ cho kha kha được, còn ngoài ra...

Tư Đồ Kính lửa giận lại bốc lên ngùn ngụt, hắn không đợi chàng nói hết, lập tức quát to :

- Ngươi sắp chết rồi đến nơi rồi, mà vẫn còn mơ hồi đòi báo thù cho lão già Quản Tam Bạch ư? Cám ơn ngươi còn nghĩ đến nghĩa đồng bào, Tư Đồ Kính này cũng xin ở cho hết tình thủ túc. Mũi ám khí vừa rồi, đã ném vào chân trái ngươi, còn mũi này ta ném vào cánh tay phải, ngươi muốn yêu cầu gì, thì nói ngay đi!

Nói vừa dứt lời, ngón tay đã búng ra một luồng gió mạnh, mũi Tý Ngọ Vấn Tâm đinh biến thành một điểm hàn tinh, nhằm cánh tay phải của Tư Đồ Úy phóng tới.

Tư Đồ Úy võ công tuy bị phế, nhưng không phải là không tránh nổi một mũi ám khí, song chàng tự biết đêm nay khó lòng thoát chết khỏi độc thủ của thân huynh, trước sau gì cũng chết, thì thà chết sớm còn hơn, nên cứ ngồi im không tránh.

Nhưng rõ ràng mắt đã trông thấy những mũi ám khí bay tới, Tư Đồ Úy chợt thấy nách bên phải như bị con gì cắn đau buốt, bất giác cánh tay hạ thấp xuống chừng hai tấc, khiến mũi ám khí chỉ xẹt qua ống tay áo, bay vụt vào đám cỏ rậm bên cạnh ngôi mộ mất hút.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy cũng nhận thấy việc này không phải là ngẫu nhiên, rất có thể có người nào đứng ngoài ngầm giúp, lại sợ Tư Đồ Kính nghi ngờ, bèn vội cất tiếng nói lấp đi :

- Tôi muốn yêu cầu một việc, là xin kha kha nghĩ đến bốn chữ Long Phi kiếm khách của tôi, không phải dễ dàng mà được, từ nay trở đi, xin kha kha khôi phục lại cái tên chính là Lạt Thủ Thuần Dương Tư Đồ Kính cho, thời tiểu đệ dẫu thác xuống suối vàng, cũng được yên lòng nhắm mắt!

Tư Đồ Kính nghe xong cười ha hả, gật đầu nói :

- Ta sở dĩ mượn cái tên Long Phi kiếm khách chỉ vì định tìm cách chiếm đoạt Sài Vô Cấu, khiến cho cô ta lấy chồng thì phải theo chồng, bỏ phái La Phù mà gia nhập phái ta chứ không thì ta mượn tên ngươi làm gì?

Tư Đồ Úy nghe xong lạnh toát cả người, run run hỏi :

- Nàng... nàng... có...!

Cận Lưu Hương từ nãy vẫn lẳng lặng ngồi nghe, không hề xen vào một tiếng, lúc này chợt cắn chặt lấy môi, sắc mặt giận dữ nguýt Tư Đồ Kính một cái thật dài.

Tư Đồ Kính vội nói tiếp :

- Nhưng hiện giờ Sài Vô Cấu không biết tại sao, đã khám phá ra câu chuyện bí mật đó, nên ta dẫu có mượn tên ngươi cũng vô ích, ta vui lòng trả lại cho ngươi.

Tư Đồ Úy nghe giọng nói của Tư Đồ Kính biết rằng Sài Vô Cấu vẫn được vô sự, trong bụng khác nào như cất được gánh nặng, bèn mỉm cười nói :

- Đa tạ mỹ ý của kha kha! Còn kha kha định hỏi tôi về việc gì, nếu tôi biết tôi xin nói ngay.

Tư Đồ Kính đôi mắt quắc lên một cách hung dữ, sẵng giọng nói :

- Lão quỷ già Quản Tam Bạch rất quý trọng ngươi, cây Bạch Long kiếm năm xưa lão dùng để đấu với Chưởng môn ba phái La Phù, Kỳ Liên, Thiếu

https://thuviensach.vn

lâm và một cuốn sách tinh diệu dị thường, tên gọi Bạch Vân kiếm phổ cách vận dụng có thể phối hợp với phép Hồi Phong Vũ Liễu kiếm, hiện nay ở đâu? Lão có bảo cho ngươi biết không?

Tư Đồ Úy lắc đầu đáp :

- Quản sư thúc lãng du khắp danh lam thắng cảnh, mỏi gót trở về, vừa đến Bộ Hư đạo quan chưa được bao nhiêu, liền bị các người hạ độc thủ hãm hại, chưa kịp nói chuyện với tôi câu nào, làm sao có thể cho tôi biết cuốn Bạch Vân kiếm phổ của người soạn, và thanh Bạch Long kiếm người cất ở đâu được?

Tư Đồ Kính vốn đã biết tính Tư Đồ Úy không bao giờ nói dối, nay đã nói vậy, tất là không biết thật, bèn lại thò tay vào bọc lấy ra ba mũi Tý Ngọ Vấn Tâm đinh cầm ở tay, quắc đôi mắt hung ác, nhìn trừng trừng vào mặt Tư Đồ Úy quát to :

- Lạt Thủ Thuần Dương xưa nay giết người không hề biết gớm tay, nhưng bữa nay ta đặc biệt mở cho ngươi một con đường sống, ngươi có chịu...

Tư Đồ Úy không đợi hắn nói dứt lời, đã lắc đầu đáp :

- Kha kha không cần phải nghĩ đến tình khuyên can, vô ích! Tư Đồ Úy lòng như sắt đá...

Vừa nói đến đấy, mấy đạo tinh quang lóe sáng, xé không khí rít lên thành tiếng, ba mũi Tý Ngọ Vấn Tâm đinh đã bị Tư Đồ Kính ngưng tụ nội lực phóng ra, nhằm thẳng huyệt Thất Khảm và hai huyệt Kỳ Môn giữa ngực Tư Đồ Úy đánh tới.

Tư Đồ Úy đã cầm chắc cái chết, không ngờ ba mũi ám khí không biết vì Tư Đồ Kính dùng sức quá mạnh, hay là tại ngắm không trúng đích, nên đều lạc cả về mé tay trái, sượt qua cạnh sườn Tư Đồ Úy.

Mũi tên trước không đánh trúng cánh tay Tư Đồ Úy, Tư Đồ Kính còn cho là đối phương né tránh, nên không để ý, nhưng lần này hắn đã nhận thấy có sự lạ, lập tức đôi mắt hung dữ quắc lên, trừng trừng nhìn vào bụi cỏ rậm cao

https://thuviensach.vn

quá đầu người ở phía sau lưng Tư Đồ Úy, ngờ là có người nấp trong đó, cố ý trêu ghẹo.

Cận Lưu Hương nhận thấy có sự lạ, nhưng lại giả vờ như không biết chỉ đưa mắt cho Tư Đồ Kính, cười một cách lẳng lơ nói :

- Chàng vừa khỏi nội thương, lại đi lại vất vả suốt cả đêm, nên ném có mấy mũi ám khí, cũng không đúng, thực chết cười! Nhưng nếu chàng có ý muốn siêu độ cho em chàng sớm thoát lu khổ hải, thời nên dùng thủ pháp Loạn Sái Thiên Tinh, thử ném hẳn một nắm Tý Ngọ Vấn Tâm đinh xem nào!

Tư Đồ Kính hiểu ý, lại lấy ra một nắm đến sáu bảy mũi ám khí, cầm sẵn ở tay, Cận Lưu Hương cũng cấm giấu hai đóa Cửu U Lân Hỏa, để ý rình bụi cỏ trước mặt, hễ thấy có sự lạ thì lập tức phóng ngay ra.

Trong lúc Cận Lưu Hương và Tư Đồ Kính cười nói chuyện trò, thì Tư Đồ Úy chợt cảm thấy hai luồng gió lạnh thổi vào hai đùi, khiến chàng bắt rùng mình. Lại nghe thấy một giọng nói nhỏ như tiếng muỗi, nhưng trong trẻo rõ ràng như rót vào tai :

- Đường huyệt đạo huyết mạch ở hai bên đùi ngươi bị người ta chặn tắc, hiện đã giải được rồi, ngươi phải đứng lên ngay, chạy vào trong bụi cỏ phía sau lưng, nếu Tư Đồ Kính có dùng ám khí ném theo, thì cứ giả vờ như đã khôi phục võ công rồi, vung tay áo ra mà đỡ tự nhiên sẽ có kiến hiệu!

Tư Đồ Úy đã bị điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt mất hết võ công lại bị Tư Đồ Kính triệt đoạn mạch máu hai bên đùi, làm cho không đi đứng được, nay nghe tiếng nói vẫn nửa tin nửa ngờ, bèn cũng đứng thử lên xem sao, quả thấy huyết mạch đã thông, hai chân đã đứng được như thường.

Tư Đồ Kính vừa cầm sáu bảy mũi ám khí trên tay, chợt thấy Tư Đồ Úy đã tự đứng lên được, thì kinh sợ tái mặt, đôi mày nhướng cao, thét to một tiếng, rồi thi triển thủ pháp Loạn Soái Thiên Tinh nhằm Tư Đồ Úy tuôn ra như mưa.

Thủ pháp Loạn Soái Thiên Tinh và Mãn Hoa Thiên Vũ tuy cũng là một môn tuyệt học thượng thừa trong phép ám khí, nhưng phần nhiều người ta chỉ

https://thuviensach.vn

dùng những loại ám khí như Nguyệt Nha Đao, Kim Tiền Phiêu hoặc Bồ Đề Tử là những loại ám khí tiểu xảo. Hiện thời Tư Đồ Kính dùng loại ám khí cực kỳ bá đạo như loại Tý Ngọ Vấn Tâm đinh mà vẫn thi triển được thủ pháp ấy, thực là hiếm có, và uy lực cũng mạnh vô cùng.

Tư Đồ Úy lúc này tuy đã đi được, nhưng võ công đã mất, đành phải theo lời người trong bóng tối, giơ cao ống tay áo đón đầu sáu bảy mũi phi tiêu phất tới.

Một luồng khí vô hình cũng theo đúng động tác phất tay áo của Tư Đồ Úy bao trùm khắp một khoảng không, quả nhiên gạt được mấy mũi ám khí bay tạt cả ra bốn phía.

Hai động tác của hai bên một tối một sáng, phối hợp vô cùng khéo léo, khiến cho Tư Đồ Kính không sao nhận ra được một chút sơ hở nào, làm cho hắn nghi thần nghi quỷ, kinh hãi vô cùng.

Tư Đồ Úy gạt được mấy đốm hàn tinh, mừng rỡ vô cùng, bèn quay mình chạy vào bụi cỏ.

Lúc này trong bụi cỏ rậm thốt nhiên thấy hiện ra một cái đầu lâu lớn bằng cái thúng, hình thù thật quái dị, mà hai đốm Cửu U Lân Hỏa của Cận Lưu Hương cũng đã hóa thành hai ngọn lửa xanh bay đến.

Cửu U Lân Hỏa vừa phóng tới, chiếc đầu lâu kỳ dị cũng lăng không bay lên, vừa vặn trúng vào hai ngọn lửa.

Ngọn lửa bốc lên sáng rực, mới trông rõ chiếc đầu quái dị thì ra đó chỉ là cái xác của con trâu. Cái xác bị Cửu U Lân Hỏa ném trúng liền vỡ thành từng mảnh nhỏ bắn vung ra tứ phía, lửa độc bốc cháy khắp nơi, làm cho Tư Đồ Kính và Cận Lưu Hương kinh hoảng, vội thi triển khinh công tuyệt kỹ tránh ra thật xa, mới khỏi bị ngọn lửa Cửu U đốt cháy thành than.

Một con dâm phụ, một gã hung nhân tâm địa rắn rết, khi nào vị thế mà chịu thôi, cả hai đồng thời cũng hú lên một tiếng, sửa soạn định xông về phía Tư Đồ Úy, lúc này còn chưa chạy tới bụi cỏ rậm.

https://thuviensach.vn

Nhưng giữa đêm khuya tĩnh mịch, thốt nhiên từ trên không nổi lên mấy tiếng lạ, nghe như tiếng sấm dậy, vang vang bên tai, rõ ràng từng tiếng :

- Thiên... lương... để... đâu...?

Bốn tiếng quái gở đó vừa lọt vào tai, Tư Đồ Kính chợt nhớ hôm ở núi Phục Ngưu, giữa lúc định hãm hại Sài Vô Cấu, cũng nghe thấy mấy tiếng nhiếc móc như tiếng ma tiếng Phật đó, làm cho hắn hết vía rụng rời, còn bụng dạ nào mà đi tìm Tư Đồ Úy nữa, bèn vội nắm lấy tay Cận Lưu Hương, song song chạy trốn.

Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy ngơ ngác chạy vào bụi cỏ rậm, trong bụi cỏ yên lặng không một bóng người, chỉ thấy một phong giản thiếp, và một viên linh đan đỏ vứt ở dưới đất. Ngoài phong bì đề tám chữ lớn:

“Uống linh đan trước, xem giản thiếp sau!”

Tư Đồ Úy lúc này chỉ biết cắm đầu tuân theo mệnh lệnh, cầm viên linh đan bỏ vào miệng nuốt ực, chợt cảm thấy Đan Điền ấm áp, khắp mình thư thái dễ chịu. Kế đó, chàng giở phong giản thiếp, thấy trong có mười bốn chữ:

“Cao Lê Cống Sơn, Ngưng Thúy cốc,

Tùng hoa chỉ lộ, nguyệt đương đầu!”

Đem mười bốn chữ suy ngẫm kỹ, thời hình như bảy chữ trên dễ hiểu, còn bảy chữ dưới ý nghĩa lờ mờ khó hiểu. Vì “Cao Lê Cống Sơn, Ngưng Thúy cốc” rõ ràng là chỉ tên đất, còn “Tùng hoa chỉ lộ, nguyệt đương đầu”, không những đã không hiểu ý, mà lại còn trùng với câu của Quản sư thúc nói với mình trước khi ông bị nạn!

Tư Đồ Úy bóp trán suy nghĩ một lúc lâu, chợt lại nhớ tới câu Tư Đồ Kính căn vặn mình có biết thanh Bạch Long kiếm và cuốn Bạch Vân kiếm phổ của Quản Tam Bạch sư thúc giấu đâu không, chàng tự nghĩ: “Rất có thể hai câu ẩn ngữ đó là sư thúc bảo ý cho mình biết chỗ giấu hai món bảo vật đó để mình báo thù tuyết hận cho người và trị cái tội nghịch luân của sư huynh chăng?”

https://thuviensach.vn

Suy đi nghĩ lại, chàng thấy câu ấy cũng có một vài phần hợp lý. Điều cần nhất là lúc này phải đi ngay đến Cống sơn mà tìm. Nhưng Tư Đồ Úy từ lúc uống viên linh đan tinh thần tuy cảm thấy phấn chấn, nhưng vì Ngũ Âm Trọng Huyệt bị điểm, vẫn không vận đè được chân khí nội lực, lại thêm chân trái bị một mũi ám khí cắm vào thịt, chỉ sợ chưa ra khỏi khu vực này đã bị Chưởng môn sư huynh và bào huynh hãm hại.

Trong lúc chàng mày chau mặt ủ, chưa biết tính cách gì, thốt nhiên một trận cuồng phong cuốn sạch những đám mây đen bao phủ khắp nền trời, để lộ một vầng minh nguyệt, vằng vặc chiếu thẳng xuống đỉnh đầu.

Vừa trông thấy mảnh chăn chiếu giữa đỉnh đầu khiến một hùng tâm đã gần nguội lạnh của Tư Đồ Úy lại thấy phấn chấn, nghĩ bụng: “Nếu đêm nay không nhờ được vị kỳ nhân nào đó giải cứu, thì cái thân này đã bị chết vì tay bào huynh rồi! Sao bằng cứ theo lời dặn trong thiếp, tìm lên Cao Lê Cống Sơn xem sao, nhân tiện cũng là một cách thử thời vận!”

Nghĩ vậy bèn nghiến chặt hai hàm răng, nhổ phắt mũi ám khí cắm bên chân trái ra, rồi xé mảnh vạt áo buộc vết thương lại, đoạn đứng lên rảo bước đi về phía Cống Sơn.

* * * * *

Bọn Điểm Thương tam kiếm sau khi xong công việc ở Hoàng Sơn, Thiết Quán đạo trưởng và Lôi Hóa lập tức trở về Vân Nam, còn Tư Đồ Kính thì vì cớ lưu luyến Cận Lưu Hương, nên tạm thời chưa về vội.

Thiết Quán đạo trưởng cứu xét tình hình, đã đoán biết hung mưu của mình và Thích Đại Chiêu Chưởng môn phái Kỳ Liên rất có thể bị bại lộ, nên vừa về tới Bộ Hư đạo quan, liền lập tức triệu tập những tay hảo thủ trong phái, chia cho mỗi người một gói Tử Diệm thần sa và đốc thúc bộ hạ phải ráo riết luyện tập mấy môn Phi Hoa chưởng pháp và bảy mươi hai đường Hồi Phong Vũ Liễu kiếm.

Bữa ấy, Thiết Quán đạo trưởng chính đang thân hành đốc xuất mấy tên đệ tử luyện kiếm, chợt nghe có tin mật báo: “Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu phái

https://thuviensach.vn

La Phù, hình như định một mình tới thăm Bộ Hư đạo quan, hiện đã tới chân núi".

Thiết Quán đạo trưởng và Lôi Hóa đưa mắt nhìn nhau, cau mày hỏi :

- Sài Vô Cấu dám xông vào Điểm Thương một mình, chắc là không muốn sống nữa! Tuy nhiên ta còn muốn tìm cách lợi dụng nàng, chớ chưa muốn hại vội, Lôi nhị đệ cứ chiếu theo quy củ giang hồ, ra đón nàng vào Quan, rồi sẽ liệu.

Lôi Hóa gật đầu đứng lên, đem theo hai tên tiểu đạo, thủng thỉnh bước ra đón.

Sài Vô Cấu vì tình thâm nghĩa trọng, muốn cứu Tư Đồ Úy, nên mạo hiểm một mình lên núi Điểm Thương, cũng tự biết mình cô thế, không thể đối địch với các nhân vật phái Điểm Thương, bèn quyết định theo đúng quy củ của giới vũ lâm, đường hoàng đến bái yết, nói thẳng cái âm mưu hiểm độc của họ ra, xem họ trả lời thế nào?

Vì vậy nên khi thấy Lôi Hóa ra đón, nàng cố nén giận, vòng tay thi lễ nói :

- Sài Vô Cấu đường đột đến bái yết, xin Lôi thiên tôn thứ lỗi cho!

Lôi Hóa cúi đầu đáp lễ, mỉm cười nói :

- Sài nữ hiệp không quản xa xôi tới thăm, thật vẻ vang cho Bộ Hư đạo quan nhiều lắm. Lôi Hóa vâng lệnh Chưởng môn nhân ra đón, xin mời nữ hiệp vào trong quan xơi nước.

Nói xong liền đứng tránh sang bên, nhường khách đi trước.

Hai phái Điểm Thương và La Phù đã là kẻ thù không đội trời chung, thời tòa Bộ Hư đạo quan đối với nàng thật không khác gì long đàm hổ huyệt nhưng lúc này Sài Vô Cấu chỉ nghĩ đến sự an nguy của Tư Đồ Úy, dẫu có phải nhảy qua rừng đao núi kiếm, cũng coi như đi trên đất bằng nên không hề do dự, cứ việc đường hoàng bước vào.

Thiết Quán đạo trưởng đứng trên chính điện tiếp khách, Sài Vô Cấu vào trước bàn thờ Tam thanh đạo tổ thắp hương, sau đó mới ung dung ngồi

https://thuviensach.vn

xuống ghế, trước những con mắt ngờ vực của môn hạ phái Điểm Thương.

Tiểu đạo dâng trà thơm, Thiết Quán đạo trưởng bưng lên một chén mời khách, rồi mỉm cười hỏi :

- Sài nữ hiệp quan lâm tệ Quan, chẳng hay có điều gì dạy bảo?

Sài Vô Cấu đưa mắt nhìn Thiết Quán đạo trưởng rồi nói :

- Đạo trưởng đã biết rồi, hà tất còn phải hỏi! Sài Vô Cấu này xưa nay không hề nói dối, tôi đến đây là cốt để tìm Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy!

Thiết Quán đạo trưởng không ngờ nàng đã biết rõ chân tướng, lại tưởng nàng muốn hỏi thăm Tư Đồ Úy giả, bèn mỉm cười nói :

- Sau khi đại hội Thiên Đô giải tán, Tư Đồ tứ đệ tôi nhân mắc chút việc, nên chưa trở về Quan.

Sài Vô Cấu cười nhạt nói :

- Không phải tôi muốn tìm vị Tư Đồ Úy hôm đến họp ở Thiên Sơn đâu, tôi chỉ định tìm vị Tư Đồ Úy bị đạo trưởng giam ở trong Bộ Hư đạo quan này cơ!

Thiết Quán đạo trưởng nghe nói cau mày hỏi :

- Sài nữ hiệp nói thế là ý thế nào? Tư Đồ tứ đệ tôi không phạm quy luật bản môn, tại sao lại bị giam? Vả tôi đã nói rõ với nữ hiệp là tứ đệ tôi hiện chưa trở về, chẳng lẽ nữ hiệp không tin lời tôi hay sao?

Sài Vô Cấu đôi mắt long lanh, lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng nói vậy là cố ý che đậy sự thực! Người cặp đôi với yêu phụ Cận Lưu Hương phái Kỳ Liên, còn ở ngoài chưa về, là Tư Đồ tam đệ chứ không phải là tứ đệ của đạo trưởng.

Thiết Quán đạo trưởng bất giác giật mình kinh sợ vì một việc bí mật quan trọng như vậy, tại sao đối phương khám phá ra được? Nhưng vì danh phận một vị Chưởng môn, không lẽ nói đi nói lại, đã chót chối thì phải chối đến cùng, hắn nhướng cao lông mày, cười nhạt nói :

https://thuviensach.vn

- Sài nữ hiệp bữa nay lấy lễ tiết giang hồ tới thăm chúng tôi, tức là một bực thượng khách, nên bần đạo không tiện nói những câu vô lễ! Nhưng cũng xin nữ hiệp tự trọng, đừng ăn nói hàm hồ! Tư Đồ tam đệ tôi ba năm trước chẳng đã bị lệnh sư tỷ dùng Ban Thiền chưởng lực dìm xuống sông chết đuối rồi ư?

Sài Vô Cấu nghe giọng lưỡi của Thiết Quán đạo trưởng, biết không khi nào hắn chịu thẳng thắn thừa nhận, mình cũng không có chứng cớ đích xác, nếu hai bên cố tranh chấp, tất phải đi tới chỗ động thủ mà động thủ thời phần thiệt hắn về mình, và cũng chẳng ích lợi gì cho việc cứu Tư Đồ Úy. Nghĩ vậy, bèn cố nén giận, làm ra vẻ ngượng nghịu mỉm cười nói với Thiết Quán đạo trưởng :

- Sài Vô Cấu đi đường nghe người ta nói chuyện, cũng chưa dám tin lắm, nên mới đường đột đến đây hỏi đạo trưởng. Đạo trưởng đã nói vậy, tất nhiên không sai, vậy xin thứ cho cái tội lỗ mãng! Tôi còn vâng lệnh sư tỷ đi khắp nơi điều tra về những chuyện khả nghi có liên can đến vụ Thiên Kinh độc thích. Vậy xin đạo trưởng cho phép cáo từ!

Lôi Hóa thấy Sài Vô Cấu đã biết rõ chuyện Tư Đồ Kính giả mạo Long Phi kiếm khách, liệu không còn cách gì lợi dụng được nàng nữa, chi bằng dịp này nàng mạo hiểm một mình xông hổ huyệt, nên tiêu trừ ngay đi, ít nhất cũng phải cho phái La Phù bớt đi một hảo thủ.

Nên khi Sài Vô Cấu xin cáo từ, liền đưa mắt cho Chưởng môn sư huynh, nhưng Thiết Quán đạo trưởng cứ lờ đi, giả bộ không trông thấy, tươi cười đứng lên nói :

- Những việc có dính líu đến vụ Thiên Kinh độc thích chính bần đạo cũng thấy băn khoăn, nên đã sai mấy tay đắc lực đi các nơi thám thính. Sài nữ hiệp nếu nghe được tin gì, xin nghĩ tình đồng cừu, tìm đến nơi nào thuận tiện nhất, báo cho đệ tử phái Điểm Thương một tiếng, bần đạo được cảm thịnh đức vô cùng.

Sài Vô Cấu vái chào lui ra, Thiết Quán đạo trưởng thân hành tiễn ra cửa Quan, lễ ý thật ân cần chu đáo.

https://thuviensach.vn

Hồi 15

Điểm Thương Tắm Huyết

Lôi Hóa chờ cho Sài Vô Cấu đi khỏi, mới ngạc nhiên hỏi Thiết Quán đạo trưởng :

- Đại sư huynh vẫn nghĩ rằng có thể lợi dụng được người con gái này nữa ư? Sao không "thịt" quách đi cho được việc?

Thiết Quán đạo trưởng không sao nhịn được, bất giác ngẩng đầu lên trời cười ha hả, Lôi Hóa cứ ngẩn người ra không hiểu sư huynh cười cái gì.

Thiết Quán đạo trưởng cười xong, đôi mắt cứ long lên sòng sọc nhìn Lôi Hóa nói :

- Lôi nhị đệ, sao ngươi khinh thường sư huynh ngươi quá vậy? Nhị đệ thử nghĩ coi có lý nào Sài Vô Cấu vượt hàng ngàn dặm đến đây mà chỉ nói có vài ba câu rồi đi hay sao?

Lôi Hóa trầm ngâm một lát lại hỏi :

- Sư huynh cho rằng nàng còn trở lại đây để do thám Bộ Hư đạo quan chăng?

Thiết Quán đạo trưởng cười nói :

- Đại phàm nam nữ, đã mắc phải lưới tình ai không tha thiết lo lắng cho đối phương, cũng như lo cho chính mình. Vì thế nên đừng nói tào Bộ Hư đạo quan của chúng ta, dù cho là cung điện Diêm Vương bố trí toàn đao sơn kiếm trận, Sài Vô Cấu đêm nay cũng can đảm bước vào.

Lôi Hóa nghe đến đây mới khâm phục Chưởng môn sư huynh cao kiến, bèn mỉm cười nói :

- Nếu quả đúng như lời sư huynh, đêm nay Sài Vô Cấu sẽ đến đây do thám thì ta sẽ đối phó cách nào?

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng đắc ý cười nói :

- Đêm nay không cần các nhân vật trong phái ra tay đối địch, ta cam đoan làm cho Sài Vô Cấu phải tan gan nát ruột tự cắn lưỡi mà chết!

Lôi Hóa càng nghe càng khó hiểu, mãi tới khi Thiết Quán đạo trưởng ghé tai hắn dặn dò kế sách. Lúc ấy hắn mới tỏ vẻ khâm phục sát đất, vâng vâng dạ dạ lui ra, liệu lý mọi việc.

Quả đúng như lời Thiết Quán đạo trưởng dự đoán, Sài Vô Cấu quyết ý đêm ấy sẽ một mình lẻn vào đạo quán, thám thính xem ý trung nhân bị giam ở đâu.

Chờ mãi tới đêm khuya, trên trời mây đen mù mịt, ánh trăng nửa mờ nửa tỏ, Sài Vô Cấu mới trổ ngón khinh công thượng thừa, lẻn vào Bộ Hư đạo quan.

Quang cảnh trong quan vẫn không có gì khác lạ, thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng tụng kinh của bọn đệ tử trong điện đưa ra, tiếng cao tiếng thấp, rõ ra một nơi thành địa thanh tĩnh của những kẻ xuất gia, không giống cái khí tượng sát khí đằng đằng, bố trí mai phục, như các sào huyệt trang trại của võ lâm.

Sài Vô Cấu nhận thấy địa thế khu đạo quan rất rộng, phía trước thỉnh thoảng vẫn có các dân cư quanh vùng đến lễ bái, nên biết rằng nếu có cơ quan mai phục gì, tất chỉ ở phía sau, bèn dịch thân vượt qua mấy từng điện các lẻn vào hậu quan xem xét.

Vừa vượt qua ba bốn tòa lầu, thì trông thấy trước mặt một dãy tường rất cao, cánh cổng sắt khóa kín, trên cánh cổng có đề bốn chữ lớn “Hương Khách Chỉ Bộ”. Sài Vô Cấu xem xét hình thế xung quanh, nghĩ bụng: “Nếu đã không cho khách dâng hương tự tiện ra vào, thì bên trong tất là trọng địa bí mật của phái Điểm Thương?”

Quả nhiên Sài Vô Cấu đề phí tung mình, nhảy lên đầu tường, chợt nghe thấy từ trong một tòa lâu đài hình bát giác, cách kiến trúc có vẻ kỳ dị, đưa ra một tràng cười âm u lạnh lẽo, nghe đến rợn tóc gáy.

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu vừa nghe tiếng cười đã nhận ra là tiếng cười của Thiết Quán đạo trưởng, nhưng tòa tám giác kia kiến trúc thật lạ, tường cao đến hai trượng, đã không thấy nóc cũng không có cửa sổ, chính phía đối mặt chỉ có một cái lỗ tròn, đường kính rộng chừng hơn một thước, Lôi Hóa, vị Điểm Thương đệ nhị kiếm xuất lĩnh bốn tên đệ tử cầm ngang thanh kiếm đứng bên ngoài canh gác, hình như đề phòng sự gì bất trắc xảy ra.

Sài Vô Cấu thấy thế, trong bụng phân vân nghi hoặc, không biết Thiết Quán đạo trưởng đang làm gì ở trong tòa lầu đó, mà bên ngoài phải bố trí cẩn thận như vậy?

Còn đang suy nghĩ, chợt từ bên trong tòa lầu đài bát giác, lại đưa ra một tiếng gào nghe rất thê thảm, tiếp theo đó là một chuỗi cười hềnh hệch quái gở của Thiết Quán đạo trưởng vang lên, đúng như tiếng cười ban nãy.

Sài Vô Cấu từ bữa nghe Mai Khôi sứ giả báo cho biết cái tin Tư Đồ Úy, bị giam một chỗ thì trong bụng không giây phút nào không lo lắng cho chàng, lúc này lại nghe thấy tiếng cười và mấy tiếng kêu thê thảm, khiến cho nàng nghĩ ngay đến Tư Đồ Úy, có lẽ sáng hôm nay vì mình tới thăm, mà họ đem chàng ra tra khảo cùng nên.

Trước mặt đã có người canh gác, Sài Vô Cấu đành phải lợi dụng bức tường cao che chở, len lén đi vòng sang bên cạnh, lăn tới tòa lâu đài.

Trong khi ấy, bên tai vẫn nghe tiếng thét, tiếng cười mỗi lúc một rõ hơn, một ghê rợn hơn. Vòng như thế ước khoảng chừng mười trượng. Sài Vô Cấu liền nhẹ nhàng nhảy lên hai tay vịn vào đầu bức tường, sẽ hé mắt nhìn vào bên trong, quả thấy bọ Lôi Hóa đã khuất vào phía sau góc tường, Sài Vô Cấu bèn không dùng khinh công nữa, chỉ đi lén từng bước tới sát căn tòa lầu bát giác.

Vừa bước đến nơi chợt lại nghe một tiếng kêu thét hãi hùng đau đớn nổi lên, tiếng kêu tuy thê thảm nhưng rất yếu ớt, hình như người kêu đã gần kiệt lực, chỉ còn thoi thóp thì phải.

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu quả tim đập thình thịch, vội đề khí tung mình nhảy cao tới hơn một trượng, rồi vẫn dùng hai tay vịn vào bờ tường, từ từ vươn mình lên ghé mắt nhìn vào bên trong.

Thì ra tòa lầu đó có một tấm lưới bằng đồng thay cho nóc nhà, ánh đèn trong nhà chiếu lên, trông cảnh tượng bên trong rõ mồn một. Nhưng Sài Vô Cấu vừa trông vào, một quang cảnh cực kỳ ghê gớm hiện ra trước mắt, làm cho nàng hồn vía rụng rời, suýt chút nữa thì tuột tay rơi xuống đất.

Lòng nhà rộng tới bảy tám trượng, nhưng trừ một lò than đang cháy ngùn ngụt ở giữa sảnh thì không còn vật gì khác nữa. Bên trong có ba người, một tên thanh y tiểu đạo, một người chính là Thiết Quán đạo trưởng, còn một người nữa trần trùng trục, bên dưới chỉ mặc có một chiếc quần cộc, sau lưng đầy những vết cháy xém, da thịt nát bấy, nằm mê man dưới đất.

Sài Vô Cấu tuy trông không rõ mặt mũi người bị cực hình, nhưng cứ trông phía sau lưng và tầm vóc con người thì rất giống Tư Đồ Úy.

Trong khi nàng đang sợ hãi rụng rời, chợt lại nghe Thiết Quán đạo trưởng cất tiếng cười một cách nanh ác, nói :

- Sư đệ đã không chịu cùng ta đồng tâm hiệp lực, thì bữa nay phái La Phù đã có người đến, vì phòng xa những sự bất trắc có thể xảy ra, chúng ta nên cùng nhau vĩnh biệt. nhưng trước khi chưa giải thoát cho ngươi, ta còn muốn cho nếm thử cái thủ đoạn của ta, để làm gương cho những kẻ muốn ngược lại ta, trông đấy mà mở mắt!

Mỗi câu nói của Thiết Quán đạo trưởng là một mũi kim đâm vào trái tim Sài Vô Cấu, khiến cho nàng suýt bị ngất đi mấy lần. Vì tuy hắn không gọi rõ tên người bị cực hình ra, nhưng những câu nói ấy, không phải là nói với Tư Đồ Úy, thì còn nói với ai?

Lúc này Thiết Quán đạo trưởng lại nhìn tên tiểu đạo hẩy tay một cái, tên tiểu đạo liền xách một thùng nước dội lên mình người bị cực hình, rồi lật ngửa người ấy lên.

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu chỉ còn một chút hy vọng mong manh là chờ xem rõ mặt kẻ bị hình là ai, may ra không phải là Tư Đồ Úy chăng? Nhưng đến khi trông rõ rồi nàng lại càng sợ, vì trên mặt người ấy cũng đầy những vết roi và vết cháy, chỗ thì xưng u lên, chỗ thì rách toạc cả da thịt, làm sao còn phân biệt được rõ bản lai diện mục?

Thiết Quán đạo trưởng sắc mặt vẫn lạnh như tiền, bảo tên tiểu đạo đứng bên cạnh :

- Mày lại dùng kìm sắt đốt lần nữa đi, để ta tiễn tứ sư thúc mày về Tây Thiên cho sớm.

Ba chữ "tứ sư thúc" vừa lọt vào tai, một tia hy vọng mong manh của Sài Vô Cấu biến thành mây khói. Đầu óc nàng lúc này chỉ còn lảng vảng một chữ "chết", nàng đã toan dùng Ban Thiền chưởng lực đấm vào óc mình, rồi theo ý trung nhân cùng sang thế giới bên kia cho trọn tình trọn nghĩa.

Không phải vì Sài Vô Cấu nhu nhược vô tài, không dám giao thủ với nhân vật phái Điểm Thương, liều chết cứu lấy người yêu. Nhưng tình thế trước mắt, đối phương phòng bị quá cẩn mật, đã không thể phá tấm lưới nhảy xuống, lại cũng không thể đánh đuổi được Lôi Hóa và bốn tên thủ hạ mà đoạt cửa xông vào. Huống chi lúc này nếu bên ngoài hơi có một chút động tĩnh là trong nhà Thiết Quán đạo trưởng hạ ngay độc thủ.

Vì thế Sài Vô Cấu suy đi nghĩ lại, đã không thể cứu được Tư Đồ Úy, thì chỉ còn một cách chết là hơn cả. Nhưng dù có chết, nàng cũng phải tìm một nơi thanh tịnh trong sạch mà chết, chớ không khi nào lại chịu chết ở trong tay bọn lang sói, vô sỉ, để chúng giày vo ô nhục đến di thể này.

Vừa nghĩ tới đây, lại chợt ngửi thấy mùi khét lẹt từ trong nhà xông lên, đúng là mùi thịt cháy, lần này thì Tư Đồ Úy chắc phải chết hẳn.

Nàng không lỡ trông thấy cảnh thảm khốc ấy một lần nữa, liền nghiến chặt hai hàm răng, vận đề khí nhảy phắt lên bức tường cao.

Nàng vừa nhảy lên, gã Lôi Hóa phụ trách việc canh gác, đã trông thấy, hắn bèn buông tiếng cười ha hả, rồi nói một cách đắc ý :

https://thuviensach.vn

- Sài Vô Cấu đừng chạy, mày đã hai lần vào Bộ Hư đạo quan thám thính, ít nhất cũng phải lưu lại vài món tuyệt học của phái La Phù rồi mới đi được.

Sài Vô Cấu đã quyết tâm đi tìm cái chết, nên cũng không thèm để tai nghe những lời khiêu khích của Lôi Hóa chỉ thi triển môn khinh công tuyệt thế Bát Bộ Hãn Thần cứ dọc theo bức tường cao mà chạy.

Nhưng chạy chưa được mấy bước, trước mặt đã thấy ba cái bóng đen nhảy tới.

Sài Vô Cấu tưởng bị trúng mai phục, bèn nghiến hai hàm răng, định liều chết quyết đấu, chợt nhận ra ba người ấy tức là bọn Tái Hàn Khang, Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường đến cứu viện cho mình.

Tình thế đột nhiên trở nên hòa hoãn, Sài Vô Cấu lúc này mới nghĩ đến chuyện mình, giọt lệ thương tâm lập tức tuôn ra ràn rụa, nàng còn thổn thức nói với bọn Tái Hàn Khang :

- Ba vị đến đây, Sài Vô Cấu chết cũng không còn ân hận gì nữa, chỉ xin ba vị đem di thể của tôi ra khỏi Bộ Hư đạo quan, hoặc ra thiêu hủy đi, dầu sao cũng xin đừng để lọt vào tay bọn hung ác vô luân, thời Sài Vô Cấu này và phái La Phù đều cảm thịnh đức của ba vị.

Nói dứt lời, liền cười một cách buồn bã, rồi ngưng tụ Ban Thiền chưởng lực , giơ tay định đánh vào tử huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu.

Hạ Thiên Tường thân hình nhanh như một luồng điện, dùng ngón Bài Vân Tróc Nguyệt giữ chặt lấy tay phải Sài Vô Cấu rồi cau mày hỏi :

- Sài cô cô sao tự nhiên lại định tự vẫn?

Sài Vô Cấu thở dài nói :

- Tôi và Long Phi kiếm khách đã từ thề đồng sinh đồng tử, nay chàng đã bị chết trong tay Chưởng môn sư huynh là một kẻ mất hết nhân tình, tôi còn sống làm gì nữa?

Hạ Thiên Tường nghe nói cũng giật mình kinh sợ vội hỏi :

https://thuviensach.vn

- Sài cô cô, Từ Đồ đại hiệp chết ở đâu? Sao cô cô biết?

Sài Vô Cấu ngoảnh lại trỏ vào tòa nhà bát giác, ứa nước mắt nói :

- Tôi vừa trông thấy Tư Đồ Úy bị hình bào lạc ở trong gian nhà mật thất kia, chắc lúc này nhưng đã chết hẳn rồi!

Lúc này Lôi Hóa vẫn đứng nguyên chỗ cũ đang thì thầm bàn nhỏ với Thiết Quán đạo trưởng vừa ở trong mật thất bước ra. Nhưng xung quanh chỗ bọn Tái Hàn Khang đã có hơn mười tay hỏa thủ, tay cầm binh khí, đứng chắn trên những đường có thể rút lui được.

Hạ Thiên Tường nghe Sài Vô Cấu nói mắt đã được trông thấy Tư Đồ Úy bị hình bào lạc ở trong mật thất, bất giác đưa mắt cho Tái Hàn Khang và Uất Trì Xảo, cả ba cùng tỏ vẻ ngạc nhiên. Đoạn Tái Hàn Khang nghiêm sắc mặt nói với Sài Vô Cấu :

- Sài cô nương, đừng vội nóng nảy, để chúng tôi hỏi lại vị Chưởng môn phái Điểm Thương cho rõ ràng đã.

Nói xong đưa mắt nhìn quanh bốn phía, biết là mình đã bị bao vây, nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, vòng tay nhìn Thiết Quán đạo trưởng nói to :

- Võ lâm mạt học Tái Hàn Khang, Uất Trì Xảo, Sài Vô Cấu và Hạ Thiên Tường đêm hôm đường đột xông vào bảo quan, mong đạo trưởng tha lỗi cho.

Thiết Quán đạo trưởng sát khí đằng đằng, lạnh lùng nói :

- Bộ Hư đạo quan núi Điểm Thương không khác gì đao sơn kiếm thụ, hổ huyệt long đàm, không như ngọn Thiên Đô trên Hoàng Sơn, các ngươi đến thì được, nhưng đi thì khó lắm.

Hạ Thiên Tường cười ha hả :

- Đã dám xông vào long đàm, thì hẳn phải có thủ đoạn hàng long! Chúng ta đã đường hoàng mà đến thì lại ung dung mà đi. Nào mời các vị lại gần đây, Hạ Thiên Tường có mấy câu thỉnh giáo Chưởng môn đạo trưởng.

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng trừng mắt nhìn Hạ Thiên Tường cười gằn nói :

- Ta đã nghe mật báo, biết người luôn cố tình gây chuyện với phái ta. Đêm nay đành rằng ta chịu lỗi với Bắc Minh Thần Bà quyết không để ngươi sống mà ra khỏi tòa đạo quan này Hạ Thiên Tường cả cười nói :

- Trong khi hai bên chưa rõ tài nghệ của nhau, sao lão già mũi trâu đã dám khoác lác thế? Ta muốn hỏi ngươi mấy điều, rồi sẽ lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học của phái Điểm Thương, xem nó kinh thiên động địa đến đâu?

Thiết Quán đạo trưởng cười nhạt :

- Võ học Điểm Thương có kinh thiên động địa hay không, lát nữa sẽ biết. Bây giờ ngươi muốn hỏi gì hỏi đi?

Hạ Thiên Tường chỉ vào mật thất hỏi :

- Người bị hình bào lạc trong tòa nhà kia, có phải là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy không?

Thiết Quán đạo trưởng là nhân vật hữu danh trong giới võ lâm đương thời, địa vị lại là Chưởng môn một phái, vừa rồi tuy thiết kế lừa Sài Vô Cấu, nhưng lúc này bị Hạ Thiên Tường đường giữa công chúng hỏi một cách công khai không thể nói dối được nữa, đành chỉ trả lời bằng một cái lắc đầu.

Thiết Quán đạo trưởng vừa lắc đầu, Sài Vô Cấu như được uống một viên tiên đan, mát rượi cả ruột gan, mừng đến ứa nước mắt.

Lôi Hóa thấy Hạ Thiên Tường sắc mặt nhơn nhơn đắc ý, bất giác nổi khùng quát to :

- Các ngươi đừng vội đắc ý, Tư Đồ Úy lúc này tuy chưa chết, nhưng hắn sẽ phải chịu cực hình gấp mấy tên kia! Không lâu đâu, các ngươi chờ xem.

Hạ Thiên Tường lạnh lùng hỏi :

- Người ta có câu: “Gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau”. Sao các ngươi lại tàn nhẫn đối với Tư Đồ Úy như vậy?

Thiết Quán đạo trưởng nhìn Sài Vô Cấu rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Vì hắn phản kháng mệnh lệnh Chưởng môn không biết kính trọng tôn trưởng nên chết như thế mới đáng tội.

Hạ Thiên Tường nghe xong, chợt nhướng cao lông mày, cười sằng sặc như người điên, giọng cười đầy vẻ chế diễu khinh bỉ. Thiết Quán đạo trưởng nổi giận hỏi :

- Ngươi cười cái gì?

Hạ Thiên Tường cũng trừng mắt trả lời :

- Ta cười vì ngươi vẫn còn dám mở miệng nói đến bốn chữ "Kính trọng tôn trưởng"!

Thiết Quán đạo trưởng có tật giật mình, không dám hỏi thẳng, chỉ vờ làm bộ giận dữ, mắng át đi :

- Thằng ranh con ăn nói vô lễ! Ai hoài hơi nói chuyện với ngươi? Các ngươi đã có gan vào đây, thì hẳn đã có phòng bị, bây giờ muốn động thủ cách nào?

Hạ Thiên Tường thấy Thiết Quán đạo trưởng lảng sang chuyện khác, lại muốn làm dữ, tự biết những điều ức đoán của mình không sai, bèn lại buông tiếng cười ha hả, cao giọng nói :

- Ngươi đừng có tật giật mình, cố ý lấp liếm câu chuyện mà cả trời lẫn người cũng phải căm phẫn! Ta định đến ngày mười sáu tháng chạp sang năm, vào kỳ đại hội Thiên Đô, sẽ công khai tuyên bố tội ác của ngươi trước mặt các nhân vật võ lâm thiên hạ. Còn đêm nay muốn giao đấu thế nào cũng được. Hoặc giả để ta đấu với ngươi một trận đầu tiên, thử xem ai cao thấp?

Mấy câu của Hạ Thiên Tường làm cho Thiết Quán đạo trưởng một vị võ công cao tuyệt, trước không có địch thủ, tuy đã quyết ý giết cả bốn người để tiêu trừ hậu hoạn, nhưng cũng ngượng ngùng, không muốn tự ra tay.

Lôi Hóa thấy sắc mặt Chưởng môn sư huynh có vẻ băn khoăn, bèn cười gằn một tiếng, rồi nói :

- Chưởng môn nhân hà tất phải giận! Cái thứ ranh con vào hàng con cháu đó, dẫu đến tiểu đệ cũng không thèm ra ta, huống hồ sư huynh! Xin chọn

https://thuviensach.vn

một tên đệ tử hàng dưới cho ra ứng chiến, cũng đủ siêu độ cho nó về âm phủ.

Thiết Quán đạo trưởng cũng biết Hạ Thiên Tường tuy còn ít tuổi, nhưng đã là môn hạ của Hoàng Phủ Thúy, võ học tất được chân truyền. Mình chẳng gì cũng là một bực tiền bối, tuổi tác chênh lệch, thắng cũng không vinh, mà thua thì mang nhục, trong lúc đang phân vân khó xử, chợt nghe Lôi Hóa nói vậy, bèn gật đầu gọi to :

- Lạt Thủ Tiểu Thuần Dương Đằng Tấn đâu?

Tiếng gọi vừa dứt, chợt nghe phía tây có tiếng dạ thật lớn, rồi một người tuổi trạc ngoài ba mươi, ăn mặc lối đạo sĩ, mắt cú mũi ưng, diện mạo hung ác, từ ngoài ba trượng, lướt trên mặt đất bước vào, tỏ ra một tay khinh công rất giỏi, võ kỵ cũng khá cao.

Hạ Thiên Tường nghĩ thầm: Tư Đồ Kính ngoại hiệu là Lạt Thủ Thuần Dương, còn người này lại là Lạt Thủ Tiểu Thuần Dương, tất nhiên tính tình cũng hung ác, nham hiểm, không kém gì Tư Đồ Kính.

Lạt Thủ Tiểu Thuần Dương Đằng Tấn kính cẩn khom lưng nói với Thiết Quán đạo trưởng :

- Đệ tử Đằng Tấn, kính chờ pháp dụ.

Thiết Quán đạo trưởng đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường, sát khí đằng đằng, gằn giọng hỏi Đằng Tấn :

- Các nhân vật võ lâm không chiếu theo lễ mạo giang hồ, thông báo tên họ, bái yết một cách đường hoàng lại cậy tài đêm hôm tự tiện xông vào trọng địa của bản phái, theo quy giới ta đã ấn định thì phải thế nào?

Đằng Tấn thưa :

- Tự tiện xông phía trước đạo quan, thì bị chặt một cánh tay, xông vào hậu viện thì bị chém đầu.

Thiết Quán đạo trưởng quắc đôi mắt hung dữ lên, gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Đã vậy, ta sai ngươi ra chém đầu tên kìa, để giữ trọn pháp quy.

Đẳng Tấn nghe lời, đảo đôi mắt cú nhìn Hạ Thiên Tường một lượt, rồi lại nói Thiết Quán đạo trưởng :

- Đệ tử kính tuân pháp dụ, nhưng nghe đâu Hạ bằng hữu là cao túc của Bắc Minh...

Thiết Quán đạo trưởng sầm nét mặt gắt :

- Vô luận là môn hạ của ai, đã phạm vào những sự kiêng kỵ của bản phái đều phải giết chết!

Đẳng Tấn dạ một tiếng, nghiêng mình vái Chưởng môn nhân rồi quay ra nhìn Hạ Thiên Tường, cười gằn :

- Hạ thí chủ, bần đạo vâng lệnh Chưởng môn, xin thỉnh giáo mấy chiêu tuyệt kỹ. Tùy ý Hạ thí chủ muốn đấu binh nhân, chưởng lực hoặc ám khí, chân lực thứ gì cũng được.

Hạ Thiên Tường hôm ở Mân Sơn đã được biết ngón Phi Hoa chưởng của Tư Đồ Kính, và hôm ở Bộ Hư hạ viện đã được thử mấy đường Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp của Huyền Thanh đạo trưởng, nghĩ bụng hai môn tuyệt học của phái Điểm Thương đều vô cùng thần diệu, dù mình có thắng cũng còn phải mất nhiều thì giờ. Chi bằng thử thi triển công lực Càn Thiên khí công là môn tâm truyền của sư môn, tạm hạ khí thế của đối phương đã rồi sẽ liệu.

Lúc này Tái Hàn Khang đã nhìn rõ hình thế xung quanh cực kỳ hiểm ác, Thiết Quán đạo trưởng và Lôi Hóa đều sát khí đằng đằng, lại thấy Hạ Thiên Tường đôi mắt cũng tỏa thần quang, đoán biết anh chàng tiểu hiệp cao ngạo quật cường này, cũng đã động lòng muốn giết người bèn sẽ ngưng chân khí, nói nhỏ vào tai chàng :

- Hạ lão đệ, chúng ta đã bị lọt vào trùng vây, cần phải giữ sức, để rút lui an toàn, không nên sính cường, tranh tài đua giỏi lúc này.

Hạ Thiên Tường chủ ý đã định, bèn ngầm tụ tập Càn Thiên khí công đợi sẵn, nên khi nghe Tái Hàn Khang dặn dò như vậy chỉ ngạo nghễ mỉm cười,

https://thuviensach.vn

rồi nói với Đằng Tấn :

- Chúng ta hãy so sánh nội lực đã, thắng bị chỉ một chưởng quyết định.

Đại phàm đấu binh phân quyền cước, kẻ mạnh đều có thể tấn công một cách chớp nhoáng như mưa sao như gió cuốn, kẻ yếu cũng có thể nhảy chống gạt, bảo vệ lấy thân duy có môn đấu nội lực là không thể dùng tài chỉ đấu có một chưởng? Nói một cách khác là sống thì sống ngay mà chết cũng chết ngay. Nên khi nghe Hạ Thiên Tường nói vậy, Đằng Tấn không khỏi ngạc nhiên ngẩn người nhìn chàng.

Hạ Thiên Tường thấy thế lại cười ha hả :

- Nhân vật phái Điểm Thương té ra chỉ biết nói khoác, chớ không có thực học...

Nói chưa dứt lời, Đằng Tấn đã ngầm tụ Hắc Sát âm chưởng hai tay đẩy mạnh, hai luồng hàn phong mãnh liệt ào ào tuôn ra đánh vào giữa ngực Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường cũng ngầm vận một hơi tiên thiên, sung mãn khắp các huyệt trên người, rồi cũng dùng hai tay đẩy mạnh, nhưng không hề kèm theo một luồn giọng cương khí nào cả.

Bốn tay vừa chập vào nhau, sức âm hàn ám kình tụ trong lòng bàn tay của Đằng Tấn vừa liên miên nhả ra, thì hai tay Hạ Thiên Tường hốt nhiên lật hẳn lại, một tiếng cười ha hả, môn ngạo thế tuyệt học Càn Thiên khí công của Hoàng Phủ Thúy hóa thành Thuần Dương Chính Khí lập tức từ Đan Điền dồn lên hai tay phát ra.

Thiết Quán đạo trưởng là Chưởng môn một phái, nên kiến thức quảng bác, vừa nghe tiếng cười của Hạ Thiên Tường có khí, liền cau mày nói với Lôi Hóa :

- Không ngờ thằng tiểu quỷ họ Hà này bé thế mà đã học được phép Càn Thiên khí công của Hoàng Phủ Thúy. Môn Hắc Sát âm chưởng của Đằng

https://thuviensach.vn

Tấn luyện tối kỵ với Thuần Dương Kình Lực, chỉ e nó bị khắc chế, khó lòng tránh khỏi số mệnh.

Vừa nói vừa chú ý nhìn vào vòng trận chiến, chỉ thấy bốn chưởng của Đằng Tấn và Hạ Thiên Tường, vẫn giữ chặt lấy nhau chưa rời, hai bên cùng cố gắng ra sức, nhưng Hạ Thiên Tường đôi môi vẫn giữ một nụ cười ngạo nghễ, thần sắc vẫn ung dung, còn Đằng Tấn thì đôi mắt trợn ngược, cánh mũi phập phồng, mồ hôi chảy thành giọt.

Thiết Quán đạo trưởng nghiến răng kèn kẹt, hừ một tiếng, gọi to :

- Thất sư đệ Huyền Hóa xuất trận, còn bọn đệ tử trực nhật ở Bát Quái đường đâu? Mau lo liệu hậu sự cho sư huynh Đằng Tấn các ngươi.

Góc Đông bắc có tiếng thưa, rồi một đạo sĩ mặc áo bào xanh, mặt giải, râu quai nón nhảy ra, nhưng trong khi người chưa đến, Hạ Thiên Tường chợt thu hai tay về, chân phải khẽ co lại đạp hất cái xác thất khiếu lưu huyết của Đằng Tấn bắn ra xa tới năm bước.

Tái Hàn Khang thấy trận thứ nhất đã chết người, biết rằng khó lòng còn xử hòa được, nếu muốn sống mà ra khỏi đạo quan này thì phải liều mạng chiến đấu không xong. Bền định hạ trường, đổi cho Hạ Thiên Tường về, Sài Vô Cấu đã uốn lưng ong, tung mình nhảy ra trước.

Hạ Thiên Tường biết Sài Vô Cấu võ công còn cao hơn mình, bèn cười nói với Huyền Hóa đạo nhân, vừa được Thiết Quán đạo trưởng sai ra trận :

- Hạ Thiên Tường này tạm rút lui, nhường đạo trưởng nếm vài miếng đòn tuyệt học La Phù của Sài cô cô tôi xem thử.

La Phù, Điểm Thương vốn là hai phái thế thù, nên Huyền Hóa đạo nhân và Sài Vô Cấu chỉ trao đổi vài câu, rồi lập tức bốn chưởng vung lên, cùng xông vào xáp chiến.

Huyền Hóa đạo nhân vốn là hàng trên Đằng Tấn, nên công lực cũng cao hơn một bực, ngón Phi Hoa chưởng Lực tuy chưa đến trình độ tuyệt đỉnh cao siêu, nhưng cũng đã nhẹ nhàng đẹp mắt vô cùng và cái thế phiêu dâng bay

https://thuviensach.vn

bướm, còn luôn luôn xen lẫn những ngón đòn hóc hiểm, khiến cho đối phương không biết đâu mà đề phòng được.

Sài Vô Cấu thi triển ngón Tiểu Chư Thiên Đấu La Bát Thủ là một chưởng pháp tinh diệu của phái La Phù, công lực của nàng vốn vẫn cao hơn Huyền Hóa đạo nhân một bực, nhưng vì hôm ác đấu với Tư Đồ Kính ở Bộ Hư hạ viện bị trọng thương, tuy đã được Tái Hàn Khang chữa khỏi, song sức khỏe không phải không bị ảnh hưởng, nên hai bên đấu đến năm mươi hiệp, mà vẫn chưa chiếm được thắng lợi.

Huyền Hóa đạo nhân hình như nhận thấy nhược điểm của Sài Vô Cấu ở chỗ nào, bèn ra sức tấn công ào ào như vũ bão, bất giác lại làm cho Sài Vô Cấu nổi nóng, không suy nghĩ gì nữa, lập tức ngưng tụ Ban Thiền chưởng lực liên tiếp phóng liền ba chưởng Bối Diệp Phiên Kính, Kim Long Quy Bát, Phật Tọa Chiêm Hóa trong Tiểu Chư Thiên Đấu La Bát Thủ biến ảo thành bóng chưởng đầy trời, phơi phới tung ra.

Ba chiêu này ngầm kèm theo chiêu thuật tuyệt diệu Ban Thiền trọng chưởng tuy làm cho Huyền Hóa đạo nhân hết đường trốn tránh phải liều chống đỡ bị ép lui lại vài bước lảo đảo chực ngã, ngực thở phập phồng mặt, như tờ giấy, tỏ ra là đã bị tổn thương rất nặng. Nhưng Sài Vô Cấu cũng vì dùng sức quá độ nên mấy vết thương cũ trên đầu vai lại bị màu ra, ướt thẫm cả áo.

Tái Hàn Khang vội gọi nàng về lấy linh đan cho uống, ngoài lại xoa thuốc trị thương, cầm máu.

Thiết Quán đạo trưởng sắc mặt hầm hầm, vẫy tay bảo Huyền Hóa về, rồi hú lên một tiếng, bọn đệ tử Điểm Thương tức thì tiến vào vòng vây lại, đứng cách xa bọn Hạ Thiên Tường chừng ngoài ba trượng, tay kiếm tuốt trần, bố trí thành một kiếm trận kỳ dị, trông giống những bông sao trên trời.

Kiếm trận đã bố trí xong, Thiết Quán đạo trưởng mặt lạnh như phủ một lớp băng, lạnh lùng nói với Lôi Hóa :

- Lôi nhị đệ, ta sai ngươi xuất trận, không được tơ hào nhân nhượng phải giết cho kỳ hết bọn đó, để chúng biết uy lực chân chính của môn võ học

https://thuviensach.vn

Điểm Thương.

Nói đến đây ngừng lại, nhìn bọn đệ tử đang bố trí kiếm trận, cất cao tiếng nói to :

- Lúc này trường canh kiếm trận đã dàn xong, trong hậu việc Bộ Hư đạo quan chỉ cho người vào, không được cho người ra, các đệ tử hễ thấy quân giặc xông về phía mình trấn giữ để tẩu thoát, phải lập tức chém đầu, đem về phục mệnh.

Bọn đệ tử dạ ran một tiếng, mỗi người đều cầm thanh kiếm sáng loáng giơ lên ngay ngực, mũi kiếm lăm lăm chĩa cả về phía bọn Tái Hàn Khang đứng nghiêm chăm chăm, làm cho suốt khu hậu viện Bộ Hư đạo quan biến thành một nơi tử khí trầm trầm.

Tái Hàn Khang thấy tình hình càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, bất giác lông mày cau có, tự nghĩ bọn bốn người, chỉ có Sài Vô Cấu vô cùng cao hơn hết, nhưng lúc này những vết thương cũ lại vỡ ra, khó lòng đánh mạnh được nữa, thứ nhì phải kể đến Hạ Thiên Tường, còn mình và Uất Trì Xảo, tuy mỗi người đều có sở trường, nhưng so với bọn Điểm Thương song kiếm, công lực còn hơi kém, tình thế lúc này không biết ứng phó thế nào cho ổn thỏa?

Uất Trì Xảo thấy Lôi Hóa đã đảo ngược thanh kiếm, đứng ở giữa vòng kiếm, uy phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng, bèn nhìn Tái Hàn Khang, cười một tiếng quái gở, rồi nói :

- Lão quái vật đừng buồn, người ta có câu rằng: “Tai vạ lâm đầu, tránh đau cho thoát”. Đêm nay lão hóa tử cũng thấy ngứa tay, muốn dùng cây Thất Bảo Lý Công quải này lĩnh giáo lão mũi trâu họ Lôi vài chiêu kiếm thuật.

Tái Hàn Khang chợt động lòng, sẽ hỏi :

- Cây Lý Công Quải của ngươi, đã gọi là Thất Bảo, tất có trò gì khắc chế được...

Uất Trì Xảo lắc đầu ngắt lời cười :

https://thuviensach.vn

- Phương pháp bí mật không truyền đến sáu tai, ta thực không sợ kiếm thuật của thằng cha mũi trâu, nhưng nếu hắn bị ta chọc giận mà phóng Tử Diệm thần sa ra, thì lão quái vật phải tiếp ứng cho ta nhé.

Hai vị phong trần kỳ hiệp đều thông minh tuyệt đỉnh, nên chỉ vài câu trao đổi, đã hiểu ý nhau trong khi hai người rỉ tai nói sẽ, nhưng lại không dùng công lực truyền âm nhập mật cố ý để Thiết Quán đạo trưởng và Lôi Hóa nghe tiếng.

Lôi Hóa vẫn biết Uất Trì Xảo thông minh khéo tay, chế máy móc rất giỏi lúc này lại nghe ông ta nói không sợ môn Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp của mình thì đoán chắc trong cây gậy Thất Bảo Lý Công Quải kia tất có cơ quan bí mật gì, mình phải lưu ý đề phòng mới được.

Uất Trì Xảo nói chuyện với Tái Hàn Khang xong, trên môi vẫn giữ nụ cười bí mật thủng thẳng bước vào vòng chiến, lấy trong mình ra một cây gậy ngắn đúc bằng thép tốt dài hơn một thước, đen bóng như mun.

Lôi Hóa thấy cây gậy của đối phương chỉ ngắn như đồ chơi của trẻ con, trong bụng lại càng phân vân nghi ngại, cho là mình đoán đúng nếu cây gậy này không có diệu dụng gì thì sao Uất Trì Xảo dùng nó đối địch với thanh thần kiếm của mình.

Quả nhiên Uất Trì Xảo vừa cầm cây gậy trên tay, chưa thấy thi triển gì cả, chỉ nghe một tiếng cười khẩy, tiếp theo một tiếng cách, cây gậy đã dài thêm ra hơn tám tấc nữa, thành ra hai thước, cầm chéo ngang ngực, đôi chân chuệnh choạng tiến lên.

Lôi Hóa là một tay cao thủ có tiếng trong giới vũ lâm đương thời, vừa nhác mắt trông, đã nhận ra cây gậy của Uất Trì Xảo không những muốn dài muốn ngắn tùy ý, cách sử chung lại cũng theo phương pháp Bát Tiên Quá Hải một phương pháp thần diệu vô cùng, trong giới giang hồ rất ít khi trông thấy.

Bèn quyết định trước hết phải thận trọng giữ gìn đừng để bị trúng phải ám toán của đối phương, mà giảm mất uy danh Điểm Thương tam kiếm. Sau

https://thuviensach.vn

khi hai bên đã đấu sức vài chiêu, nên lập tức phóng môn độc vật Tử Diệm thần sa trừ ngay đối phương đi, thế là yên trí.

Chủ ý vừa định, Uất Trì Xảo phát chiêu tấn công trước, và còn dùng đòn giữa, theo thế Lã Đồng Tâm Túy Tả Nhạc Dương lâu cầm cây gậy thẳng như cán bút vạch vào giữa ngực Lôi Hóa.

Lôi Hóa đã từng gặp những tay đại địch, nên rất tinh tế, thấy Uất Trì Xảo cả cánh tay và cây gậy dài không đầy năm thước mà lại đứng xa ngoài sáu thước phát chiêu, biết là có sự lạ nên cố ý không đỡ đòn, chỉ thót bụng lại, lùi về phía sau ba bước.

Quả nhiên không ra ngoài ý liệu chính giữa lúc Lôi Hóa bước lùi lại, cách một tiếng, đầu mũi gậy của Uất Trì Xảo lại thò dài ra tám tấc nữa.

Lôi Hóa nhướng cao lông mày, Uất Trì Xảo cố ý huyền diệu thần thông, tay phải dồn lực ấn mạnh, bật ra hai tiếng như rồng ngâm, đậu nhọn của cây gậy Thất Bảo Lý Công quải lại mở ra một bông hoa sen dầu, bên kia gậy cũng thêm một cái móc hình giống màu trắng lưỡi liềm sáng lóng lánh, trông có vẻ nhọn sắc vô cùng.

Lôi Hóa không dám sơ hốt cầm thanh kiếm chặn ngang ngực, cười nhạt nói :

- Trong cây gậy của ngươi sao mà giấu lắm trò thế?

Uất Trì Xảo cả cười nói :

- Gậy thép dài gấp đôi, hoa sen một đóa, thì lại thêm con dao Đồ Long chuyên phá bất cứ nội gia khí công nào! Trong Thất bảo bất quá mới xuất hiện có Tứ bảo đã lấy làm gì nhiều? Ngươi nên cẩn thận để ý, trong cây Thất Bảo Lý Công Quải của ta còn Đoạt Mệnh Tam Tuyệt chưa thi thố ra hết đâu.

Nói chưa dứt lời, tay cầm cây gậy thép, một đầu bông hoa sen, một đầu lưỡi liềm, thân dài tới hai thước tám, thi triển chiêu thuật cực kỳ tinh diệu, đánh thẳng vào Lôi Hóa uy thế cuồn cuộn như sóng gào gió thét, mãnh liệt kinh người.

https://thuviensach.vn

Về mặt võ công Lôi Hóa tuy có cao hơn Uất Trì Xảo một bực, nhưng vì trong bụng vẫn nơm nớp sợ cây gậy thép huyền bí lạ lùng của đối phương, nên phải dè dặt từng tý, đắn đo từng bước, nháy mắt đã qua hai ba chục hiệp mà vẫn chưa phát huy được những chỗ tinh diệu của kiếm thuật Điểm Thương.

Hạ Thiên Tường thây thế lấy làm cao hứng, sẽ cười nói nhỏ với Tái Hàn Khang :

- Tái lão tiền bối cục diện đêm nay xem chừng cũng không đến nỗi tệ lắm. Nếu Uất Trì lão tiền bối giở nốt ngón Đoạt Mệnh Tam Tuyệt trong cây thiết quải kia ra, không khéo Lôi Hóa bị thua mất.

Tái Hàn Khang cau mày, dùng công lực luyện khí thành ty, nói nhỏ vào tai Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ không biết, cây gậy của lão hóa tử chẳng có thực dụng gì hết, chỉ có làm ra vẻ thần bí để dọa người ta, nếu bị Lôi Hóa khám phá ra được thì nguy lắm! Trừ phi đối phương trung kế dụ địch của chúng ta nói nhỏ với nhau vừa rồi, thi triển Tử Diệm thần sa ra, hoặc giả còn có thể lây độc chế độc, chiếm được phần thắng chăng?

Hạ Thiên Tường nghe nói mới biết cái lối dương oai diễu võ của Uất Trì Xảo có ý làm thất đảm đối phương vừa rồi, chỉ là một trường lừa bịp. Nhưng cũng hiệu nghiệm vô cùng vì nhờ thế mà khiến cho Lôi Hóa phải sợ sệt, không dám thi triển hết khả năng.

Tuy nhiên loại độc môn ám khí Tử Diệm thần sa của phái Điểm Thương, không những công hiệu ngang môn ám khí Cửu U Lân Hỏa của phái Kỳ Liên, mà lại vì Tử Diệm thần sa phóng ra được một khoảng rất rộng, nên uy lực còn mạnh hơn Cửu U Lân Hỏa, Sài Vô Cấu còn phải sợ, tại sao Uất Trì Xảo lại muốn đối phương phóng ra? Để thử xem ông ta có thủ đoạn gì đặc biệt như lời Tái Hàn Khang nói không?

https://thuviensach.vn

Hồi 16

Nguy Cơ Mảy Tóc

Hạ Thiên Tường nửa mừng nửa lo. Thiết Quán đạo trưởng cũng phiền lòng không kém, hắn cho là cây Thất Bảo Lý Công Quải của Uất Trì Xảo hung độc lạ thường, nếu để ông ta giở hết ngón thần diệu ra thì Lôi nhị đệ rất có thể bị nguy tính mệnh, bèn khẽ hú lên một tiếng, bảo ý cho Lôi Hóa biết là không nên kéo dài cuộc chiến, mà nên hạ thủ ngay là hơn.

Quả nhiên Lôi Hóa vừa nghe tiếng hú, đôi mày rặm xếch ngược, tay trái ngưng tụ nội gia chân lực hộ thân, tay phải cầm thanh trường kiếm múa luôn ba chiêu Tam Nguyệt Hồi Hoàn là Phong Dao Vạn Diệp, Chiết Liễu Trường Đê, Xuân Thành Phi Nhứ cùng phóng ra một lúc, đầy trời múa kiếm, biến hóa muôn trùng, làm cho đối phương phải chóng mày say mặt.

Uất Trì Xảo nhận thấy mấy chiêu đó uy thế rất mạnh, không muốn liều lĩnh tiếp đón, đôi chân theo lối Bát Tiên Túy Bộ chệch choạng bước lùi lại phía sau hơn một trượng.

Lôi Hóa đã gạt được đối phương lui ra liền vội nắm ngay cơ hội tốt trong nháy mắt đó, đổi kiếm cầm sang tay trái, tay phải nhanh như cắt, lồng vào một chiếc bao tay bằng da hươu đã dùng thuốc chế kỹ.

Uất Trì Xảo thấy Lôi Hóa đeo bao da lên tay, vội hốt hoảng kêu to :

- Tái lão quái vật và Hạ lão đệ hãy bảo vệ Sài cô nương cẩn thận, lão mũi trâu này định thi triển độc thủ Tử Diệm thần sa đó.

Lôi Hóa nghe nói chỉ cười nhạt một cách cao ngạo, Uất Trì Xảo lại nói :

- Lão mũi trâu họ Lôi kia, nếu người dám phóng Tử Diệm thần sa ra, ta cũng sẽ cho người nếm ngón Đoạt Mệnh Tam Tuyệt trong cây gậy sắt này mà từ nãy đến giờ ta vẫn cố ý lưu tình không nỡ hạ thủ.

https://thuviensach.vn

Lôi Hóa khi nào tin rằng đối phương chịu nới tay cho mình, bèn cười khẩy mấy tiếng nanh ác, bàn tay phải đeo bao da hươu thò vào chiếc túi da rắn đeo bên đai lưng chiếc áo đạo bào, rồi tung ra một nắm lửa đỏ tía, hơi có mùi tanh tanh, chu vi ước chừng khoảng hơn một trượng, hướng vào Uất Trì Xảo chụp tới.

Tử Diệm thần sa là một vật do Lôi Hóa khổ công phát minh và sáng chế, khi nào không dùng thì đựng trong một cái túi bằng da rắn, hạt chỉ nhỏ như những mảnh thuỷ tinh vụn, màu đỏ tía, nhưng khi ném ra, gặp gió thì bốc lửa, hóa thành một khoảng rộng hỏa quang đỏ rực, chứa toàn hơi độc, khiến đối phương không còn cách gì trốn thoát.

Nhưng Uất Trì Xảo thốt nhiên cất tiếng cười sằng sặc, cầm tay thiết quải giơ nghiêng về phía trước, lập tức từ trong đầu những cánh hoa bèn bắn ra mười tia nước rất mạnh xông lên một mùi là lạ, giống như mười chiếc vòi rồng, tưới thẳng vào đám lửa.

Mười tia nước có mùi là lạ đó là do Uất Trì Xảo ngẫu nhiên đi chơi hải ngoại, vô tình phát hiện được một thứ dầu, rất dễ bắt lửa bèn nghĩ cách chế ra cây gậy Thất Bảo Lý Công Quải chứa chất dầu lạ đó vào trong, không ngờ ngày nay lại thành được việc.

Mười vòi nước nhỏ như sợi chỉ, Lôi Hóa chẳng coi nghĩa lý gì, bất giác nhướng mày cười ha hả :

- Đó là một trong Đoạt Mệnh Tam Tuyệt mà ngươi vừa bảo vì muốn nương tay, chưa nỡ phóng ra...

Vừa nói tới đây thốt nhiên mặt tái hẳn đi, vội thi triển thế Hoàng Hộc Cô Phi nhảy tránh về bên trái.

Thì ra mấy vòi nước đó vừa gặp đám lửa, lửa lập tức tắt ngấm, mà mười vòi nước lại biến thành mười con rồng lửa bay thẳng về phía Lôi Hóa.

Lôi Hóa tuy đã biết nguy nhảy tránh, nhưng vì việc xảy ra nhanh quá, trong lúc bất ngờ, trở tay không kịp và lúc này Uất Trì Xảo đã thu cây Thiết Quải

https://thuviensach.vn

về, hai tay chứa đủ nội gia thần công, đẩy mạnh lên không, làm cho những con hỏa long càng bay nhanh như một luồng điện.

Hai ba con hỏa long vừa bay đến mình, Lôi Hóa đã biết ngay là thế nguy, quả nhiên mũi vừa ngửi thấy mùi dầu, toàn thân liền bị ngọn lửa phủ kín.

Ngọn lửa đốt cháy râu tóc da thịt cũng không lo lắm, chỉ đáng ngại nhất là cái túi Tử Diệm thần sa hắn đeo bên mình, nếu cái túi ấy mà bị cháy, lập tức lửa độc phun ra, không những Lôi Hóa cháy thành than, mà cả những nhân vật phái Điểm Thương và bọn Tái Hàn Khang đứng cách đó trong vòng năm ba trượng cũng đều chết hết, không sao cứu được.

Không những một mình Hạ Thiên Tường không hiểu rằng tai vạ đã sắp giáng xuống đỉnh đầu, còn đang hoa chân múa tay tán thưởng thủ đoạn phá địch của Uất Trì Xảo với Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu, ngay cả Uất Trì Xảo cũng tỏ vẻ nhơn nhơn đắc ý, không hề nghĩ đến hậu quả, sẽ tai hại đến bực nào.

Giữa lúc quần hiệp còn đương mơ màng, mà nguy cơ thì đã chỉ mành treo sợi tóc thì trên lưng chừng trời một luồng kiếm quang chợt lóa lên lạnh ngắt. Thiết Quán đạo trưởng phóng một nhát kiếm chém đứt lìa chiếc túi da rắn đeo bên mình Lôi Hóa ra, mà không chạm vào da thịt hắn, đoạn dùng chưởng lực phách không đánh bật cái túi rơi ra ngoài chứng sáu bảy trượng.

Thiết Quán đạo trưởng vừa hết sức cứu nguy cơ trước mắt vừa vội vàng gọi Lôi Hóa :

- Lôi nhị đệ mau mau lăn xuống đất dập tắt lửa đi, rồi lấy thuốc ra mà trị thương. Những tên này to gan cuồng vọng quá sức, để ta ra tay xử trí quyết không để tên nào ra khỏi Bộ Hư đạo quan mới được.

Nói vừa dứt lời, chợt nghe như một tiếng sét nổ trên không, cái túi da đựng Tử Diệm thần sa đã nổ bùng lên rồi bốc cháy, tiếng động không những đã làm sụp đổ một góc tòa đại điện cách đấy chừng sáu bảy trượng, mà những tàn lửa bay lên còn làm cháy nhiều chỗ, uy thế rất mạnh, khiến mọi người trông thấy thất đảm kinh hồn.

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng phát ống tay áo, ra hiệu cho bọn đệ tử cứu hỏa, rồi cầm ngang thanh trường kiếm, mặt lạnh như tiền trừng mắt nhìn Uất Trì Xảo, lạnh lùng nói :

- Uất Trì Xảo, nếu ta không nhanh tay cứu kịp thời chỉ vì cái thói cuồng vọng sính tài của người mà gây nên tội nghiệt tầy trời đó.

Uất Trì Xảo quả thực không ngờ hậu quả lại tai hại đến thế, trong bụng cũng lấy làm hối, đôi mày cay lại, lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng.

Thiết Quán đạo trưởng ngẩng đầu trông tòa đại điện sụp mất một nửa, đôi mắt quắc lên một cách hung dữ, cười gằn nói :

- Trong giới giang hồ, có câu "giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền". Tòa đại điện này gãy một cây kèo, một cái cột, ta sẽ rút một sợi gân của ngươi để đền vào đó.

Uất Trì Xảo từ lúc thấy Thiết Quán đạo trưởng bước ra, đã biết là số mệnh của mình khó lòng tránh thoát, cầm bằng một chết nên không sợ sệt gì cả, chỉ ngẩng đầu lên trời, buông một tràng cười thật dài.

Thiết Quán đạo trưởng cau mày hỏi :

- Ngươi còn cười gì nữa?

Uất Trì Xảo trợn tròn đôi mắt tròn xoe, vừa trả lời, Hạ Thiên Tường đã cầm đôi cương hoàn nhảy ra, mỉm cười gọi :

- Uất Trì lão tiền bối xin hãy tạm nghỉ, để Hạ Thiên Tường lĩnh giáo Thiết Quán đạo trưởng.

Uất Trì Xảo biết Hạ Thiên Tường võ công, cơ trí đều không kém gì mình, vả lại là môn đồ của Hoàng Phủ Thúy, tất thế nào Thiết Quán đạo trưởng cũng phải kiêng nể đôi chút, bèn thừa thế lui ra, mỉm cười nói :

- Thiết Quán đạo trưởng không phải tay vừa, Hạ lão đệ phải cẩn thận lắm mới được.

Thiết Quán đạo trưởng lạnh lùng nhìn Hạ Thiên Tường, gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi ra đây càng hay, Uất Trì Xảo thiếu nợ thì phải hoàn tiền, còn ngươi giết người thì phải đền mạng!

Hạ Thiên Tường nghe nói cười ha hả, Thiết Quán đạo trưởng nổi giận hỏi :

- Các ngươi khoái chí điều gì mà cười như một lũ điên cả thế?

Hạ Thiên Tường nhướng cao đôi lông mày, cất cao giọng hỏi lại :

- Ta giết người thì phải đền mạng, còn ngươi giết người thì có đền không?

Thiết Quán đạo trưởng bất đắc dĩ phải trả lời :

- Nếu giết những hạng người đáng giết, và có lý do chính đáng thì chẳng việc gì phải đền cả.

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh phóng ra những tia thần quang nghiêm khắc, đăm đăm nhìn Thiết Quán đạo trưởng, lạnh lùng quát :

- Người bị ngươi giết là sư thúc của ngươi tên gọi là Từ Tâm Vũ Sĩ Quản Tam Bạch, còn lý do là...

Thiết Quán đạo trưởng giật mình kinh sợ, vội quát to át đi :

- Thằng tiểu tặc ngu xuẩn kia, sao dám nói láo? Mau lại đây nộp mạng!

Tiếp theo tiếng quát, thanh trường kiếm vụt giơ cao, dùng chiêu Thiên Nhai Chỉ Lộ đâm thẳng vào tim Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường thấy Thiết Quán đạo trưởng ra tay trước, bất giác lại cười ha hả nói :

- Đường đường Chưởng môn một phái, nào ngờ bụng dạ chỉ có thế.

“Lanh canh, lanh canh” mấy tiếng trong vắt như rồng ngâm nổi lên đôi Tam Tuyệt Cương Hoàn đã chia cầm ra hai tay, lại dùng ngón Chiêu Chiêu Nhật Nguyệt khóa mũi kiếm của Thiết Quán đạo trưởng lại.

Lần trước ở Bộ Hư hạ viện, chàng cũng chỉ dùng một chiêu đó mà chặt gãy được cánh tay của Huyền Thanh đạo nhân, nhưng lần này đối với Thiết Quán đạo trưởng lại khác, chỉ thấy hắn tụ công lực vào cánh tay phải, rung

https://thuviensach.vn

mạnh thanh trường kiếm, lập tức hai tay Hạ Thiên Tường đều bị vỡ hổ khẩu, máu tươi chảy ròng ròng, hai vòng cương hoàn rớt ngay xuống đất.

Thiết Quán đạo trưởng đã quyết định giết Hạ Thiên Tường, nên động tác cực kỳ thần tốc, tay phải vừa dùng trường kiếm đánh rơi binh khí đối phương, tay trái đã lập tức vận Thiết Tụ thần công giơ tay áo lên phất mạnh vào ngực Hạ Thiên Tường một cái, cái phất này so với chưởng lực tầm thường phách không đánh ra, luồng cang khí còn mạnh gấp mấy lần, làm cho chàng bắn xa ra đến năm sáu bước. Lại nhân vì hắn đã vận dụng tới mười hai thành công lực, nên đoán chắc đối phương đã chết hẳn, bèn vênh mặt gọi to :

- Hạ Thiên Tường đã chết, trong bọn các ngươi ai...

Nói chưa dứt lời, Hạ Thiên Tường chợt dùng ngón Lý Dược Long Môn từ dưới đất nhảy phắt lên, trỏ mặt Thiết Quán đạo trưởng cười một cách ngạo mạn :

- Lão mũi trâu không biết dơ dái! Ngón Thiết Tụ Cương Phong của ngươi giết sao nổi ta?

Thiết Quán đạo trưởng thấy thế vừa sợ vừa ngượng, nghĩ bụng: “ngón Thiết Tụ Cương Phong của mình đã dùng tới mười hai thành công lực, đập trúng ngực hắn rồi, mà tại sao hắn vẫn không chết?”

Giữa lúc đó Tái Hàn Khang đã nhảy ra đến nơi, vỗ nhẹ vào vai Hạ Thiên Tường cười nói :

- Hạ lão đệ nhường trận này cho ta...

Nói dứt lời búng ngón tay thành gió, điểm vào Vựng Huyệt ở hai bên sườn Hạ Thiên Tường.

Nếu là lúc thường Tái Hàn Khang dù bất thình lình ra tay cũng khó lòng điểm trúng Hạ Thiên Tường, nhưng lúc này chàng đã bị trọng thương, lại cố gắng nhảy lên cười nói, hơi thở chỉ còn như sợi tơ vì thế nên vừa bị điểm huyệt đã lập tức ngã ngay, không còn đủ sức phản kháng nữa.

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng thấy Tái Hàn Khang, một tay cắp Hạ Thiên Tường, một tay nhặt đôi cương hoàn rơi dưới đất, bèn cười một cách nham hiểm, rồi nói :

- Tái Hàn Khang! Ngươi còn định cứu hắn phải không?

Tái Hàn Khang nhặt đôi vòng lên, đôi mắt lóng lánh thần quang, trừng trừng nhìn Thiết Quán đạo trưởng, cất cao tiếng đáp :

- Nhà làm thuốc bao giờ cũng giữ tấm lòng nhân đạo cắt thịt đùi mình để cứu nhân độ thế, đừng nói Hạ lão đệ là người trong bọn ta, dù phái Điểm Thương ngươi có ai bị thương, trúng độc, Tái Hàn Khang này cũng hết lòng cứu chữa.

Thiết Quán đạo trưởng cười nhạt nói :

- Ngươi nói thì nghe ra nhân nghĩa lắm! Nhưng ta không những muốn cho Hạ Thiên Tường lập tức chết ngay, mà còn muốn mời cả ngươi đi theo hắn một thể.

Tái Hàn Khang vừa toan trả lời, chợt nghe từ trên không trung nổi lên một chuỗi cười khanh khách, trong như tiếng hạc reo, rồi tiếp theo là tiếng người nói :

- Câu nói độc ác vô nhân đạo như vậy, ta không tin rằng lại do từ miệng vị Chưởng môn phái Điểm Thương, liệt danh trong hàng tám đại môn phái, tiếng tăm lừng lẫy giới võ lâm, có thể thốt ra được!

Tiếp theo câu nói mỉa mai chế diễu đó, từ trên bức tường cao chắn ngang tiền viện và hậu viện nhảy xuống ba cái bóng bé nhỏ một đen, một vàng và một cái vừa trắng vừa vàng lẫn lộn.

Thân pháp khinh công của ba cái bóng đó thật là kỳ diệu mỹ lệ vô song.

Thiết Quán đạo trưởng vừa giận dữ vừa ngạc nhiên bất giác bước lùi lại ba bước, thủ thế.

Ba cái bóng vừa tới, thoáng chốc đã hiện ra trước mắt, cái bóng đen chính là Trọng Tôn Phi Quỳnh, ái nữ của Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh,

https://thuviensach.vn

cái bóng vàng tức là con dị thú lông vàng, còn cái bóng vừa vàng vừa trắng lẫn lộn, bé nhỏ nhất là con Tiểu Bạch.

Uất Trì Xảo và Sài Vô Cấu, đều chưa biết người mới tới là ai, còn Tái Hàn Khang không những đã nhận biết cô bé đánh cuộc chiếm được con ngựa của mình dạo nọ, lại còn biết cả con vượn lông trắng là do mình cứu cho thoát chết ở chân núi Hoàng Sơn. Hôm nay, nó chỉ khác ở chỗ còn mang trên mình một bộ giáp vàng lóng lánh nữa.

Thiết Quán đạo trưởng tuy không nhận biết Trọng Tôn Phi Quỳnh, nhưng cứ coi cái cốt cách thanh kỳ, phong trần tuyệt đại của nàng mà nhận ra, thời quyết nhiên không phải là hạng người dung tục, nhất là trông thấy hai con dị thú, rõ ràng là loài dị chủng hiếm có, uy mãnh vô cùng. Bèn cau lông mày lại cất tiếng hỏi trước :

- Người đến đây là ai? Sao đêm hôm dám sấn vào bản quán? Có biết thế là phạm vào cấm kỵ của phái Điểm Thương không?

Trọng Tôn Phi Quỳnh vừa vào đến nơi đã vội đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường, đôi mà liễu hơi cau lại, tỏ vẻ lo lắng, hình như không nghe thấy câu Thiết Quán đạo trưởng hỏi vừa rồi.

Tái Hàn Khang bỏ một viên linh đơn có luyện Thiên Niên Chi Dịch vào miệng Hạ Thiên Tường, rồi khẽ nói với Phi Quỳnh :

- Trọng Tôn cô nương ra nói chuyện với đối phương đi. Hạ lão đệ tạm thời không việc gì, để ta ra khỏi nơi này sẽ xem lại cẩn thận.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe nói cũng hơi yên tâm, bèn quay lại dùng đôi mắt trong như nước hồ thu nhìn Thiết Quán đạo trưởng rồi nói :

- Tôi tên gọi Trọng Tôn Phi Quỳnh, vì cha tôi là Trọng Tôn Thánh cùng vị Chưởng môn trước của phái Điểm Thương có giao tình thân thiết, nên tôi tới đây vì phái Điểm Thương vãn hồi đại kiếp, sao người còn trách tôi phạm vào cấm kỵ?

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng nghe nói nàng là con Trọng Tôn Thánh, trong bụng lại càng khó chịu vì xét ra Trọng Tôn Thánh quả có giao tình thâm mật với ân sư của mình ngày trước thật, bèn đành phải làm ra vẻ tươi cười đổi giọng :

- À thì ra cô nương là Trọng Tôn thế muội, xin thứ cho bần đạo cái tội thất nghênh! Nhưng không biết thế muội định tới đây để vãn hồi hạo kiếp gì cho bản phái?

Trọng Tôn Phi Quỳnh trỏ Hạ Thiên Tường rồi hỏi :

- Ngươi có biết Hạ Thiên Tường thuộc tôn phái nào không?

Thiết Quán đạo trưởng đáp :

- Hắn là đệ tử Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy?

Phi Quỳnh cười nói :

- Vị lão bà bà đó tính nết kỳ dị nóng nảy, so với gia gia tôi còn khó xâm phạm hơn, vả lại rất hay bênh vực ái đồ, nếu bà ấy biết người học trò duy nhất của bà ấy chết về tay ngươi, thì tất thế nào cũng đến đây hỏi tội. Tòa Bộ Hư đạo quan của các ngươi liệu có thể chịu nổi một quả Càn Thiên Tích Lịch không?

Thiết Quán đạo trưởng không phải không biết Hoàng Phủ Thúy lợi hại, nên đã định giết chết cả bọn để diệt khẩu, nhưng chẳng lẽ lại nói toạc cái mưu ấy ra? Đành chỉ đứng im, không biết trả lời thế nào.

Trọng Tôn Phi Quỳnh thấy thái độ Thiết Quán đạo trưởng như vậy, biết rằng hắn đã sờn lòng, bèn lạnh lùng cười nói :

- Ngươi vừa gọi ta là thế muội, vậy ta cũng xin lấy tư cách "thế muội" đứng ra dàn xếp, xin hai bên hãy dừng cuộc tranh đấu, có điều gì xích mích, hãy tạm dẹp lại, chờ ngày mười sáu tháng chạp sang năm kỳ đại hội thứ nhì, sẽ giải quyết một thể.

Thiết Quán đạo trưởng, quắc đôi mắt hung dữ, trừng trừng nhìn Trọng Tôn Phi Quỳnh một lát, trong bụng ngầm suy tính: "Nếu không nghe lời nàng,

https://thuviensach.vn

thì không những gây thêm cường địch, mà ngay lúc này bọn họ bốn người hai thú, cũng không phải đã dễ dàng thanh toán được," bèn nghiến răng gằn giọng nói :

- Bọn họ không những tự tiện sấn vào trọng địa Bộ Hư đạo quan gây thương tích cho môn hạ phái Điểm Thương, lại còn khinh miệt hỗn hào với ta nữa. Bần đạo không thể nhẫn nhục được, mới phải hạ độc thủ. Nhưng nếu thế muội đã đứng ra điều đình, tạm dẹp món nợ hôm nay để tới ngày đại hội Thiên Đô sang năm sẽ tính cũng được. Nhưng thế muội nên biết rằng đây là tôi nể mặt thế muội, chớ không phải là phái Điểm Thương có sợ gì trái Càn Thiên Tích Lịch của Hoàng Phủ Thúy đâu!

Tái Hàn Khang và Uất Trì Xảo đều biết câu nói đó chỉ là vuốt đuôi cho đỡ bẽ mặt, nên đều lặng im không nói gì cả, nhưng Sài Vô Cấu lại cảm thấy chói tai bèn hừ một tiếng, mày liễu dựng ngược, đã toan cất tiếng. Phi Quỳnh thấy thế vội nhìn nàng, lắc đầu cười nói với Thiết Quán đạo trưởng :

- Đạo trưởng đã nói vậy, Phi Quỳnh xin cùng bọn Tái đại hiệp cáo lui.

Thiết Quán đạo trưởng hậm hực nói :

- Trọng Tôn thế muội lần này tới đây vừa gặp dịp, nhưng lần sau xin nhớ thông báo trước, để bần đạo đem đệ tử ra nghênh tiếp cho khỏi mang tội thất lễ.

Phi Quỳnh biết hắn có ý trách khéo mình, nhưng vờ như không biết, chỉ mỉm cười, vẫy tay từ biệt, rồi cùng bọn quần hiệp lui ra khỏi Bộ Hư đạo quan.

Đã hết một vòng núi, Tái Hàn Khang thấy đã xa Bộ Hư đạo quan bèn dừng bước xem lại mạch cho Hạ Thiên Tường.

Phi Quỳnh thấy chàng bị thương có vẻ nặng lắm, bèn cau mày hỏi Sài Vô Cấu :

- Hạ Thiên Tường bị thương bởi vật gì? Hình như đã vào tới phủ tạng thì phải?

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu buồn bã nói :

- Hạ hiền điệt bị Thiết Quán đạo trưởng dùng Thiết Tụ thần công, ngưng đủ mười hai thành công lực phất mạnh vào ngực một cái.

Phi Quỳnh kinh sợ nói :

- Nếu cứ lấy võ công tạo nghệ và công lực Thiết Tụ thần công đã đi tới trình độ cực kỳ ghê gớm lợi hại của Thiết Quán đạo trưởng mà luận, nhất là trong khi hắn đã dốc hết toàn lực ra mà đánh, thì dù đá cũng phải vỡ huống chi là người? Tại sao Hạ Thiên Tường lại còn sống được?

Nói tới đây hơi ngưng một chút, rồi như chợt nhớ ra điều gì, lại gật đầu cười :

- À tôi hiểu rồi! Hôm ở Hoàng Sơn tôi có tặng cho chàng ba mảnh Hộ Huyệt Long Lân, có lẽ vì nhờ vật đó chặn giữ yếu huyệt ở trước ngực, nên may mắn tạm thời giữ được tính mạng.

Tái Hàn Khang nghe nói bèn thò tay vào ngực chàng quả thấy trên hai huyệt đạo Thất Khảm và Tướng Đài giữa ngực Hạ Thiên Tường đều có che một miếng Hộ Huyệt Long Lân còn một miếng nữa thì che ở huyệt Tích Tâm phía sau lưng.

Tái Hàn Khang đã hiểu thấu nguyên do, bèn lắc đầu than rằng :

- Hai chỗ tử huyệt trước ngực Hạ lão đệ đã được Hộ Huyệt Long Lân che đi, dù có trúng Thiết Tụ thần công của Thiết Quán đạo trưởng, mà biết kịp thời vận khí điều tức ngay thì không sao. Chỉ vì tính hắn quá bướng bỉnh, lại dùng một chiêu Lý Dược Long Môn nhảy phắt dậy, rồi cất cao giọng nói với Thiết Quán đạo trưởng nữa, đến nỗi khí lực đều bị suy yếu, tuy đã cho uống một viên linh đan, nhưng...

Phi Quỳnh nghe Tái Hàn Khang nói, một cách úp mở như vậy thì hoảng hồn, vội hấp tấp hỏi :

- Tái đại hiệp làm sao lại không nói nữa? Hay là...

Tái Hàn Khang thở dài :

https://thuviensach.vn

- Dù có dùng hết sở học của tôi, thì may lắm cũng chỉ giữ được sinh mạng của Hạ lão đệ đến bảy ngày là cùng!

Mấy câu sau cùng làm cho cả ba người đều ngẩn mặt trông nhau, buồn bã không nói nên lời :

Một lúc sau, Phi Quỳnh mới cau mày nói :

- Tái đại hiệp là một bậc thần y cái thế, chẳng lẽ không còn cách gì cứu được chàng nữa ư?

Tái Hàn Khang chú ý nhìn Sài Vô Cấu rồi nói :

- Sài cô nương, vết thương của Hạ lão đệ bây giờ cũng giống vết thương ở trên má cô nương ngày trước, phải có đủ một giọt Thiên Niên Chi Dịch, hoặc cả một bông Chu Hồng Tuyết Liên mới có thể cứu được Hạ lão đệ! Nhưng món ấy đều là thứ linh dược hiếm có, một thứ ở tận Đông Hải, một thứ ở tận biên giới Tây Tạng, trong vòng bảy ngày, làm sao lấy kịp?

Trọng Tôn Phi Quỳnh sắc mặt chợt nảy ra một tia hy vọng vội nói :

- Đông Hải xa quá, còn Đại Tuyết sơn ở biên giới Tây Tạng vừa đi vừa về trong vòng bảy ngày, may ra còn kịp.

Tái Hàn Khang nghe nói chợt nhớ đến con ngựa hãn thế long câu Thanh Phong Ký bèn hỏi Phi Quỳnh :

- Trọng Tôn cô nương có cưỡi con Thanh Phong Ký đến đây không?

Phi Quỳnh hơi đỏ mặt, khẽ quay về phía sau hú lớn một tiếng.

Tiếng hú vừa dứt, con Thanh Phong Ký lập tức chạy ra, vừa trông thấy Tái Hàn Khang, vội chạy lại gần, lấy đầu dụi vào ngực chủ cũ, ra điều âu yếm lắm.

Sài Vô Cấu nói :

- Đã có con thần câu này, thì trong vòng bảy ngày may ra có thể đi về kịp được. Nhưng Chu Hồng Tuyết Liên là một bảo vật vô giá, khi nào Băng

https://thuviensach.vn

Phách Thần Quân chịu đưa cho ai? Và phái Tuyết Sơn võ công có một lối thần diệu riêng biệt, e khó lòng...

Phi Quỳnh không đợi nàng nói hết, vội ngắt lời :

- Nếu chỉ còn một con đường ấy có thể cứu được Hạ Thiên Tường thì dẫu khó khăn, cũng xin thử xem. Và Phi Quỳnh đã có con thần câu và hai con dị thú này giúp sức, may ra được cũng chưa biết chừng.

Nói xong lại quay lại hỏi Tái Hàn Khang :

- Thì giờ cấp bách, Phi Quỳnh xin lập tức đi ngay. Nhưng còn Tái đại hiệp và các vị sẽ chờ tôi ở đâu?

Tái Hàn Khang nghĩ một lúc rồi nói :

- Trên bờ sông Nhị Hải về phía đông có một ngôi chùa hoang, chúng ta sẽ đợi cô nương ở đó.

Phi Quỳnh gật đầu, ôm con Tiểu Bạch lên ngựa, giơ tay chào quần hiệp, rồi lập tức phóng ngựa đi ngay.

Trọng Tôn Phi Quỳnh phóng ngựa chạy như bay, vừa đi vừa nghĩ, mình xưa này rất ghét tiếp xúc với người trần tục, chỉ ưa đánh bạn với cầm thú cỏ hoa, không hiểu sao từ hôm đánh cuộc với Hạ Thiên Tường ở trên Hoàng Sơn, đầu óc lúc nào cũng băn khoăn nghĩ tới chàng, không sao quên được, thậm chí theo người lên tận Điểm Thương, rồi bây giờ lại tự khoe phấn dũng đảm nhiệm việc vượt hàng ngàn dặm đi cầu Chu Hồng Tuyết Liên để chữa thương tích cho chàng, thật là một sứ mệnh đầy gian nan nguy hiểm! Thế là nghĩa gì?

Suy đi nghĩ lại, bất giác đôi má đỏ bừng, rút cục vẫn không sao tìm thấy giải đáp. Nàng bỗng bật cười, lẩm bẩm nói một mình: “Ta chỉ vì chút đạo nghĩa giang hồ, lấy sự cứu khốn phù nguy làm thiên chức, chớ có gì đâu? Con gái Thiên Ngoại Tình Ma, quyết không thể nào lại còn rơi vào lưới tình!”

Con Tiểu Bạch ngồi trong lòng nàng, thấy chủ nhân lẩm bẩm nói một mình như một người điên, bèn lấy tay vỗ nhẹ lên vai nàng một cái.

https://thuviensach.vn

Trọng Tôn Phi Quỳnh chú ý nhìn Tiểu Bạch cười hỏi :

- Mày đừng có vỗ vai ta, có phải mày oán ta không cho mày đánh nhau trong Bộ Hư đạo quan phải không? Mày phải biết bọn đạo sĩ đó hung lắm không phải chơi đâu!

Tiểu Bạch nghe nói, đôi mắt đỏ long lanh, bắn ra những tia sáng chói, dường như có vẻ không phục.

Phi Quỳnh biết tính con vượn bướng bỉnh dị thường, bèn vỗ vào mảnh áo giáp của nó mỉm cười nói :

- Mày mặc bộ áo này, lại thêm được cái tài lạ trời cho, dù có gặp phải tay nội gia hảo thủ nào, cũng có thể chống lại được. Để xem cơ hội ta sẽ cho mày hoạt động một lúc cho đỡ ngứa tay. Nhưng cả mày lẫn con Đại Hoàng phải nhớ kỹ là đừng có làm hại tính mạng người ta.

Tiểu Bạch nghe nói cao hứng dị thường, cứ dụi mãi đầu vào ngực Phi Quỳnh, tỏ vẻ thân thiện. Con Đại Hoàng chạy theo chân ngựa, cũng nghểnh đầu kêu lên mấy tiếng nho nhỏ.

Người là kỳ nhân, thú là dị thú, ngựa là long mã, lại thêm công đi suốt ngày đêm không nghỉ, nên chỉ mất hơn hai ngày đã tới khu vực Đại Tuyết sơn.

Nơi vợ chồng Chưởng môn phái Tuyết Sơn là Thân Đồ Hợi và Mao Ngọc Thanh ở là trên đỉnh ngọn Tuyết Sơn, địa thế cao hàng trăm trượng.

Nếu là loại ngựa thường mà đi vào một nơi quanh năm lúc nào cũng tích tuyết, khí lạnh ghê hồn như nơi đây, tất phải bị chết cóng, còn đi làm sao được nữa? Nhưng con Thanh Phong Ký là một giống thần long, chân có móng ngâm, không hề sợ hãi gì cả, chỉ cất ngang đầu hí lên một tiếng rõ dài, rồi nhằm thẳng ngọn Tuyết Sơn cao trăm trượng, vượt đi như bay.

Đứng dưới chân núi trông lên, chỉ thấy trên ngọn núi phủ một màu tuyết trắng xóa, nhưng lên đến nơi mới biết những lớp tuyết đó vì lâu năm không tan ra được, đã đóng lại thành băng, phủ trên mặt đá làm cho mặt đá dày

https://thuviensach.vn

thêm lên tới hơn một trượng nữa, so với lớp tuyết trắng mới, thành ra lớp băng kia hơi ngả thành màu đen.

Gần đỉnh núi có một cái cổng chào rất lớn kiến tạo toàn bằng thứ băng đen, trên đề ba chữ đại tự "Huyền Băng Nguyên".

Trọng Tôn Phi Quỳnh tâm tính hiền hậu, không thích kiêu ngạo sính cường, nên khi còn cách cổng chào ngoài ba trượng nàng đã xuống ngựa thủng thỉnh dắt ngựa bước tới.

Khi còn cách Huyền Băng Nguyên chừng hơn một trượng, đã thấy hai tên tiểu nữ mặc áo trắng, từ phía sau cổng đi ra, hướng Phi Quỳnh khom lưng thi lễ, rồi hỏi :

- Xin hỏi tôn khách cao danh quý tính? Và có phải tôn khách muốn gặp Thân Đồ thần quân và phu nhân tôi không?

Phi Quỳnh thấy hai tên bạch y tiểu nữ, nhan sắc đã xinh đẹp, ăn nói lễ phép, trời lạnh thế này mà mỗi người chỉ mặc một chiếc áo mỏng, đủ thấy là nội công của họ cũng vào bậc khá, bèn mỉm cười trả lời :

- Tôi tên gọi Trọng Tôn Phi Quỳnh, còn hai vị tỷ tỷ quý danh là gì?

Hai tiểu nữ thấy Phi Quỳnh gọi mình là tỷ tỷ thì hơi đỏ mặt, người đứng bên trái vội nghiêng mình nói :

- Khải bẩm cô cô, chúng tôi là hai chị em ruột. Tôi tên gọi là Lãnh Oánh, còn em tôi là Lãnh Khiết. Tuyết Sơn Băng Nô Lãnh Bạch Thạch tức là ông nội tôi. Cô cô là ái nữ của Trọng Tôn lão tiền bối, thì tức là bậc trên chúng tôi.

Phi Quỳnh thấy hai cô bé này là cháu Lãnh Bạch Thạch, nếu luận về bối phận, thì mình còn ở trên họ một bậc cũng không khiêm nhún nữa. Nàng vừa định bày tỏ ý kiến, thì Lãnh Khiết xem chừng cũng có thiện cảm với nàng, đã mỉm cười nói :

- Trọng Tôn cô cô cầu việc gì, vậy trước hết hãy bên bàn với Mao Thần Phi đã, vì Thần Phi tính nết ôn hòa, chớ Thần Quân thì từ bữa bị trúng ám khí ở

https://thuviensach.vn

Hoàng Sơn về sinh ra cáu kỉnh giận dữ, mấy lần định thân hành xuống Trung Nguyên cùng với gia gia tôi điều tra về vụ Thiên Kinh độc thích gì đó nên vui giận thất thường, không thể nói chuyện được đâu.

Phi Quỳnh mỉm cười gật đầu, Lãnh Khiết lại nói với Lãnh Oánh :

- Tỷ tỷ ở đây đưa Trọng Tôn cô cô đi xem qua phong cảnh Huyền Băng Nguyên một lát, để tiểu muội vào bẩm với Thần Phi ra đón khách.

Nói xong thân hình vụt đi, nhảy tới một tòa động huyệt ở bên cạnh Huyền Băng Nguyên, nơi có nhiều băng phong, nháy mắt đã mất hút.

Lãnh Oánh chú ý đến con thần câu và hai con dị thú, rồi mỉm cười nói với Phi Quỳnh :

- Trọng Tôn cô cô, con ngựa của cô cô đẹp quá, con vượn trắng mới đáng yêu làm sao. Trong Thiên Hàn cốc chúng tôi cũng có nuôi hai con Tuyết Phất khôn ngoan lắm, hình dạng cũng giống con quái thú của cô cô đây, chỉ khác lông nó lại trắng.

Trọng Tôn Phi Quỳnh vừa toan hỏi, chợt trông thấy phía trong tòa băng phong đã có người đi ra, người này thân pháp nhẹ nhàng nhanh nhẹn, nháy mắt đã đến trước mặt. Đó là một người đàn bà đẹp đã đứng tuổi, mình mặc cung trang màu đỏ sẫm.

Trọng Tôn Phi Quỳnh biết ngay đó là vị Băng Phách Thần Phi Mao Ngọc Thanh. Bèn bước lên thi lễ, rồi mỉm cười nói :

- Vãn bối là Trọng Tôn Phi Quỳnh nhân có chút việc xa xôi tới đây bái yết, xin Mao lão tiền bối thứ cho cái tội mạo muội.

Mao Ngọc Thanh xưa nay tính tình vẫn hòa ái dịu dàng, lại thấy Phi Quỳnh cốt cách thanh cao, tư dung tuyệt thế, nói năng mềm mỏng dễ thương, nên cũng có ý mến, bèn mỉm cười nói :

- Trọng Tôn cô nương không ngại xa xôi vất vả đến đây tất có việc. Lẽ ra phải mời cô nương vào Quảng Hàn động phủ tiếp đãi cho trọn tình chủ khách, nhưng phu quân tôi từ hôm ở Hoàng Sơn về, trong bụng không vui...

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh không đợi Mao Ngọc Thanh nói hết, vội khom mình cười nói :

- Trọng Tôn Phi Quỳnh đâu dám quấy nhiễu Thần Quân, chỉ nhân vì có một người bạn thân trúng phải Thiết Tụ thần công của Thiết Quán đạo trưởng phái Điểm Thương bị nội thương rất nặng, nên phải tới đây xin lão tiền bối ban cho một bông Chu Hồng Tuyết Liên, cứu tình mạng cho tệ hữu.

Mao Thần Phi nghe nói, bất giác sắc mặt lộ vẻ phân vân, trầm ngâm một lúc rồi thủng thỉnh nói :

- Một giải Huyền Băng Nguyên tuy do linh khí Đại Tuyết sơn hun đúc nên, nhưng cũng chỉ sinh sản được có ba bông Chu Hồng Tuyết Liên, còn những cây tuyết liên khác chỉ vì chưa đủ tuổi, nên phần nhiều đều là sen trắng, chỉ dùng làm vị thuốc tầm thường thì được...

Phi Quỳnh thấy Mao Ngọc Thanh nói có những ba bông Chu Hồng Tuyết Liên trong bụng đã khấp khởi mừng thầm, đoán chắc thể nào mình cũng xin được một bông, nào dè Mao Ngọc Thanh lại nói tiếp :

- Nhưng ba bông ấy đã bị Mai Khôi sứ giả lấy mất nửa bông, hôm vợ chồng tôi lên Hoàng Sơn bị phục kích trở về dùng mất nửa bông. Lại vì đề phòng bọn gian vô sỉ lạm dụng Thiên Kinh độc thích giết người, nên lại hái thêm một bông nữa, luyện một thứ linh đan đặt tên là Băng Phách Tuyết Liên Đơn dùng để khắc chế tất cả những thứ thuốc độc, tên độc. Vì thế nên bấy giờ trên Thiên Hàn cốc chỉ còn lại có một bông.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe nói chỉ còn có một bông Chu Hồng Tuyết Liên, thì cau mày lại, sắc mặt hiện đầy vẻ thất vọng.

Băng Phách Thần Phi thấy Phi Quỳnh ngồi thừ ra, có vẻ buồn bã, bèn thở dài một tiếng rồi nói :

- Vợ chồng Thân Đồ Hợi, Mao Ngọc Thanh tuy định cư ở Huyền Băng Nguyên, sáng lập ra Tuyết Sơn phái, nhưng Chu Hồng Tuyết Liên là do linh khí của trời đất sinh ra, cứ lý ra thì không nên chiếm của riêng mình.

Phi Quỳnh nghe nói trong bụng hơi mừng, vội hỏi :

https://thuviensach.vn

- Mao tiền bối nói thế, có phải ý người không cấm kẻ lạ vào Thiên Hàn cốc hái Chu Hồng Tuyết Liên phải không?

Mao Ngọc Thanh gật đầu nói :

- Cấm thì không cấm, nhưng có ba điều kiện rất khó vì thế nên xưa nay chưa có người ngoài nào vào Thiên Hàn cốc hái được tuyết liên đem về bao giờ.

Phi Quỳnh sắc mặt tươi tỉnh, mỉm cười hỏi :

- Ba điều kiện ấy là những điều gì, Mao lão tiền bối có thể cho Phi Quỳnh biết được không?

Mao Ngọc Thanh đưa mắt nhìn con vượn Phi Quỳnh ôm trong lòng và con quái thú lông vàng một lượt, rồi gật đầu nói :

- Điều kiện thứ nhất, là Chu Hồng Tuyết Liên mọc ở trên một bức vách bằng thẳng, cao tới ba chục trượng, ai muốn hái phải trèo lên tận nơi, không được quăng thừng hoặc ném ám khí cho nó rơi xuống, làm hư hỏng một giống linh dược hiếm có.

Phi Quỳnh đưa mắt nhìn con vượn, tự nghĩ điều kiện thứ nhất chỉ khó với người khác, chứ đối với mình thì cũng không khó lắm. Bèn lại hỏi :

- Còn điều kiện thứ hai?

Mao Ngọc Thanh nói tiếp :

- Trong Thiên Hàn cốc có hai con Tuyết Phất, sức khỏe vô cùng. Chúng có bổn phận canh giữ mấy bông Chu Hồng Tuyết Liên, người ngoài chỉ được kiếm cách đuổi nó ra ngoài, chứ không được hạ độc thủ hại nó.

Phi Quỳnh nghĩ bụng mình có tài thu phục ác thú, nên đối phó với điều kiện này cũng dễ, bất giác mừng rỡ hiện ra sắc mặt, đoạn lại hỏi :

- Còn điều kiện cuối cùng xin lão tiền bối cho biết nốt!

Mao Ngọc Thanh thấy sắc mặt Phi Quỳnh đang từ thất vọng chợt đổi ra hy vọng, hình như không coi hai điều kiện vừa rồi là khó, bèn ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Hai điều kiện trên là phải thi hành trước khi hái bông hoa sen, còn điều kiện thứ ba, thì lại chỉ dùng đến sau khi đã hái được hoa rồi! Người nào hái được bông Chu Hồng Tuyết Liên, tất phải ở lại trong cốc chịu đựng cái rét cắt ruột ba ngày, rồi mới được ra.

Phi Quỳnh đang nóng lòng sốt ruột vì chứng bệnh của Hạ Thiên Tường, đi ngay về ngay, còn lo không kịp kỳ hạn bảy ngày, huống hồ lại còn bị bắt buộc phải ở lại Thiên Hàn cốc ba ngày, thời làm thế nào?

Mao Ngọc Thanh thấy sắc mặt Phi Quỳnh lại trở nên cau có buồn rầu, bèn thở dài nói :

- Ba điều kiện ấy quả thực khó khăn, nhưng Chu Hồng Tuyết Liên là một thứ linh dược hãn thế, phái Tuyết Sơn không thể không...

Phi Quỳnh vội đón lời :

- Vãn bối tuyệt không sợ ba điều kiện đó, nhưng chỉ muốn lão tiền bối ban ơn một điều.

Mao Ngọc Thanh tươi cười :

- Tôi và cô nương có lẽ cũng có duyên với nhau, nên vừa gặp mặt đã sinh bụng mến. Cô nương muốn gì xin cứ nói, miễn là điều ước muốn ấy không quá đáng, Mao Ngọc Thanh này xin chấp thuận ngay.

Phi Quỳnh cung kính cảm ơn rồi nói :

- Trọng Tôn Phi Quỳnh vì chí hữu bị thương nặng, nên mới dám đến đây quấy quả. Nay nếu may mắn hái được Chu Hồng Tuyết Liên, thì xin lão tiền bối vui lòng cho phép vãn bối đưa cho con Đại Hoàng này đem về Điểm Thương trước, để kịp cứu lấy tính mạng tệ hữu. Sau đó vãn bối xin ở lại Thiên Hàn cốc ba ngày, theo đúng quy giới.

Mao Ngọc Thanh nghe Phi Quỳnh đề nghị cũng hợp tình hợp lý, bèn ngẫm nghĩ một lúc, rồi gật đầu nói :

- Trọng Tôn cô nương đã thiết tha vì lệnh hữu như vậy, Mao Ngọc Thanh này cũng xin cố gắng thành toàn, có điều rằng hai điều kiện trên đã hết sức

https://thuviensach.vn

khó khăn, mà điều kiện thứ ba còn bắt buộc phải ở lại ba ngày trong Thiên Hàn cốc chịu cơn rét Đông Tủy Hàn Trào là một cơn rét tuy vô hình sắc, vô mùi vị nhưng đủ làm cho xương tủy người ta cứng thành băng, tai mũi đều giòn ra mà rụng hết.

Phi Quỳnh vẫn không tỏ vẻ sợ sệt, chỉ khom mình cảm ơn, rồi nói :

- Đa tạ lão tiền bối rủ lòng thương chấp thuận, Phi Quỳnh chỉ xin dặn qua con ngựa này vài câu, rồi sẽ xin lão tiền bối chỉ đường cho vào Thiên Hàn cốc.

Nói xong quay lại buộc dây cương lên yên ngựa, rồi ghé tai dặn dò con ngựa mấy câu. Con ngựa khẽ hí lên một tiếng, tỏ dấu đã nghe hiểu lời chủ nói, rồi lập tức nhảy sang mé trái Huyền Băng Nguyên, tìm chỗ nghỉ ngơi.

Mao Ngọc Thanh thấy thế ngạc nhiên hỏi :

- Trọng Tôn cô nương, con ngựa này khôn ngoan như thế, có phải là con Thanh Phong Ký không?

Phi Quỳnh thưa phải, rồi xin Thần Phi chỉ đường cho vào Thiên Hàn cốc. Mao Ngọc Thanh nhìn Tiểu Bạch và Đại Hoàng mỉm cười nói :

- Cô nương định đem cả hai con này vào Thiên Hàn cốc ư?

Phi Quỳnh lấy tay vuốt bộ lông óng mượt của Tiểu Bạch rồi nói :

- Con vượn nhỏ này xưa nay chưa bao giờ rời vãn bối một bước còn con Đại Hoàng kia, vãn bối cũng cần phải đem theo, nếu lấy được Chu Hồng Tuyết Liên thì sẽ cho nó đem về trước.

Mao Ngọc Thanh thấy ý nàng đã quyết, bèn gật đầu :

- Được rồi, để ta thân hành đưa cô nương vào Thiên Hàn cốc.

Phi Quỳnh từ biệt chị em họ Lãnh, rồi theo Băng Phách Thần Phi rời khỏi Huyền Băng Nguyên, đi vào một con đường hẻm giữa hai ngọn núi tuyết chót vót ngất trời, ở phía Tây bắc.

Mao Ngọc Thanh vừa thủng thỉnh bước, vừa cười nói với Phi Quỳnh :

https://thuviensach.vn

- Hôm nay, cô nương vào Thiên Hàn cốc thật may mắn, vì trận rét Đông Tủy Hàn Trào mỗi khi gặp ngày sóc, vọng là hàn độ lên tới cực điểm, đêm qua chính là ngày vọng, nên hôm nay cơn rét cắt ruột vừa lui, tiết trời hơi ấm hơn một chút.

Phi Quỳnh thấy Mao Thần Phi tỏ ý ân cần với mình, thì khẽ ngước đôi mắt nhung lên nhìn Thần Phi với một vẻ vô cùng cảm kích, rồi nói :

- Đa tạ lão tiền bối chỉ điểm...

Mao Ngọc Thanh ngắt lời cười :

- Đối với những uy lực thiên nhiên đó, ta cũng không biết gì hơn mà chỉ điểm, nhưng trước đây có mấy người vào Thiên Hàn cốc định hái Chu Hồng Tuyết Liên, không may bị trận rét Đông Tủy Hàn Trào làm cho tê cóng, thậm chí có người chết. Những người ấy phần lớn đều cậy có nội công tinh thuần, liều mạng đề tụ Thần Dương Chân Hỏa để ngự hàn, kết quả công lực dù cao đến đâu cũng chống không nổi uy lực của những cơn rét cắt thịt, rốt cuộc lại đều bị nguy hiểm tính mạng. Không gì bằng nên tìm cách tính đúng thời khắc lui tiến của trận rét Đông Tủy Hàn Trào, lúc mới vào cốc, cứ để mặc cho nó rét đến đâu cũng gắng sức chịu đựng, cố giữ lấy thực lực, chờ khi nào hàn trào bức lên, lúc ấy vận Thuần Dương chân khí từ từ lưu chuyển khăp thân thể, đừng để khí huyết ngưng trệ, thì may ra còn hy vọng.

Trọng Tôn Phi Quỳnh thấy Mao Thần Phi tận tâm chỉ bảo mình yếu quyết ngự hàn, trong bụng lại càng cảm kích, mỉm cười nói :

- Mao lão tiền bối rủ lòng thương yêu chỉ bảo Phi Quỳnh cặn kẽ như vậy, Phi Quỳnh thực cảm kích vô cùng. Ngày khác lão tiền bối có việc gì cần đến, Phi Quỳnh xin tận tâm kiệt lực để báo đáp thịnh đức.

Mao Thần Phi nghĩ thầm: “Trọng Tôn Thánh là một trong ba đại nhân vật đáng gờm của giới võ lâm đương thời, ái nữ ông ta lại càng xinh đẹp đáng yêu. Mình đối với nàng cũng có cảm tình, chi bằng ta nên nhân dịp này kết nạp lấy là hơn”!

Nghĩ vậy bèn lại mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Những câu tôi nói vừa rồi, đều là chỉ cho những người chưa lấy được Chu Hồng Tuyết Liên, còn cô nương là con một vị cao nhân tất nhiên phải khác. Khi nào hái được tuyết liên rồi, thì không còn lo gì nữa.

Lúc này hai người đã đi đến một chỗ có tảng đá lớn cao tới bốn năm trượng, chắng ngang đường, không vượt qua tảng đá đó thì không còn cách gì vào được Thiên Hàn cốc.

Mao Ngọc Thanh chỉ tảng đá, cười nói :

- Cái khôn khéo của hóa công vẫn vượt hơn sức người xa quá. Khối đá lớn này chắn ngang trước cửa Thiên Hàn cốc, làm cho ngọn gió lạnh không lùa vào được trong cốc nên khí lạnh cũng giảm được nhiều. Nếu không có nó, thì không biết trong cốc còn rét đến đâu. Khi cô nương nhảy lên tảng đá này vào cốc, phải nên cẩn thận. Mao Ngọc Thanh nói hơi nhiều, vượt cả ra ngoài quy giới của vợ chồng tội tự đặt ra. Bây giờ tạm xin cáo lui, ba hôm nữa sẽ đến đây đón cô nương.

Phi Quỳnh thấy Thần Phi tử tế quá, bất giác nắm lấy tay bà mỉm cười nói :

- Mao lão tiền bối đối với Phi Quỳnh thật tốt quá. Phi Quỳnh muốn cầu thân, từ nay xin gọi lão tiền bối là a di có được không?

Mao Thần Phi nghe nói, có vẻ cao hứng, gật đầu cười :

- Cô bé xinh đẹp ngoan ngoãn thế này, ai mà không muốn thân cận. Nhưng lúc này khí tiết đang ấm áp, hiền điệt nữ nên vào cốc tìm cách lấy Chu Hồng Tuyết Liên ngay đi, ba ngày nữa a di sẽ đến đón và mời hiền điệt nữ vài chén tẩy trần.

Nói xong mỉm cười, vẫy tay rồi trở về Quảng Hàn động phủ, báo tin cho Thân Đồ thần quân.

https://thuviensach.vn

Hồi 17

Lên Tuyết Sơn Cầu Thuốc

Trọng Tôn Phi Quỳnh chờ cho Mao Ngọc Thanh đi khỏi, cũng vội vàng tìm lối vào cốc.

Lúc này con Tiểu Bạch nằm trong lòng nàng cũng nhấp nhổm muốn vùng lên, Phi Quỳnh vừa buông tay ra nó lập tức lao mình nhảy vụt lên tảng đá lớn, nhanh như mũi tên.

Phi Quỳnh cũng vẫy tay gọi Đại Hoàng, rồi một người một thú cũng nhảy lên theo.

Quả nhiên chân vừa chấm đỉnh tảng đá lớn, toàn thân đã cảm thấy lạnh buốt, như vừa dội nước đá vào người.

Cũng may Trọng Tôn Phi Quỳnh đã học được chân truyền của thân phụ, lại nhân có tài dạy dỗ các giống thú, được uống nhiều linh dược và ăn nhiều thứ quả lạ, nên công lực chẳng những so với bọn trẻ tuổi như Hạ Thiên Tường còn cao hơn nhiều, mà đối với tám vị Chưởng môn tám phái cũng không thua sút bao nhiêu, nên tuy cẩn thận đề phòng nhưng không đến nỗi khiếp sợ lắm, chỉ đưa mắt nhìn qua hình thế trong cốc, rồi lập tức tung mình nhảy xuống.

Thiên Hàn cốc thực ra chỉ là một giáp cốc đường lối quanh co khúc khuỷu, hai bên toàn là vách băng dựng đứng thẳng, nên cũng không có cảnh sắc gì đặc biệt, chỉ khiến cho người ta cảm thấy lạnh, lạnh và lạnh.

Một người hai thú vừa nhảy vào cốc, Phi Quỳnh liền bảo Đại Hoàng :

- Đại Hoàng mày hãy kêu lên một tiếng, nhử cho hai con Tuyết Phất ở trong cốc chạy ra, để ta thu phục nó trước, khỏi để đến lúc ta hái Chu Hồng Tuyết Liên chúng lại làm vướng chân.

https://thuviensach.vn

Đại Hoàng nghe nói liền há cái miệng rộng như chiếc chậu ra, con Tiểu Bạch vội nắm chặt lấy nó, ra ý ngăn cản, không cho kêu.

Thoạt đầu Phi Quỳnh còn ngạc nhiên, nhưng sau lập tức hiểu ý, bật cười nói :

- Tiểu Bạch khôn quá, Đại Hoàng kêu khẽ chứ, kẻo núi băng bị rung mạnh sập xuống thì bị chôn sống cả lũ.

Đại Hoàng tuy không mẫn tuệ bằng Tiểu Bạch, nhưng cũng tinh khôn lắm, nghe chủ nhân nói xong liền khẽ kêu lên mấy tiếng nho nhỏ.

Tiếng kêu vừa dứt, quả nhiên từ phía xa xa, lại nghe thấy mấy tiếng kêu cũng giống như vậy đáp lại, hồi âm vang lên mãi mãi không dứt.

Phi Quỳnh đứng giữa, hai con thú đứng hai bên, sáu luồng nhãn tuyến đều đổ dồn về phía chỗ góc quanh trong cốc, cách đấy chừng năm sáu trượng.

Chỉ trong khoảnh khắc từ trên ngọn núi băng nhảy xuống hai cái bóng trắng, đó chính là hai con Tuyết Phất, hình giống con đười ươi, cao hơn năm thước, hai cánh tay rất dài, khắp mình lông trắng như tuyết và dài hơn sáu tấc.

Hai con Tuyết Phất tuy nhảy xuống một cách hùng hổ, nhưng khi trông thấy hai con Đại Hoàng và Tiểu Bạch, liệu chừng khó thể chiến thắng được, bèn đứng lại cách đó chứng ngoài ba trượng đối diện với bọn Phi Quỳnh.

Tiểu Bạch nhìn đối phương một lượt, rồi thốt nhiên hoa tay múa chân, kêu lên mấy tiếng khẹc khẹc.

Phi Quỳnh hiểu là con vượn khen hai con thú lạ rất đẹp bèn mỉm cười nói :

- Tiểu Bạch, hai con thú ấy tuy dũng mãnh đáng yêu, nhưng là vật của phái Tuyết Sơn nuôi, chẳng lẽ mày muốn dụ chúng mang đi hay sao? Đại Hoàng cứng đầu cứng cổ lắm, sai nó ra đánh nhau, chỉ sợ nó làm hai con thú bị thương mất, vậy mày hãy ra oai cho chúng sợ trước, rồi ta sẽ dụ chúng mấy câu.

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch nghe nói thủng thỉnh bước ra, nhìn hai con Tuyết Phất đang thủ thế chờ đợi, “khẹc, khẹc” mấy tiếng, rồi giơ chân trước lên vạch mấy cái ra hiệu.

Tuyết Phất cũng thuộc loài vượn, nên hiểu tiếng Tiểu Bạch, biết không những nó muốn khiêu chiến với mình, mà còn nói khoác là định chấp cả hai.

Hai con Tuyết Phất đưa mắt nhìn nhau, như có vẻ coi thường Tiểu Bạch. Trong lúc chưa kịp xoay sở gì, Tiểu Bạch đã nhanh như một luồng điện, nhảy vọt một cái xa tới mấy trượng, khi tới ngang đầu hai con thú liền xoay mình lại, quơ hai bàn tay móng sắt mỗi tay nắm lấy gáy một con Tuyết Phất, ra sức ném thật mạnh một cái, tức thì hai con dị thú lớn như vâm, khỏe như voi đã bị ném xa ra tới mấy thước.

Tuyết Phất không sao có thể ngờ được là một con vượn bé mà đã có sức khỏe đến bực ấy, vừa giận dữ kêu lên một tiếng, lồm cồm bò dậy. Tiểu Bạch lại duỗi cái móng sắc ra, nắm lấy ngực con Tuyết Phất bên trái.

Con Tuyết Phất đang tức giận, chợt thấy Tiểu Bạch giơ tay ra liền vội nghiêng mình, chụp lấy cánh tay Tiểu Bạch. Tiểu Bạch cố ý khoe tài, để mặc đối phương nắm lấy cánh tay không thèm chống đỡ.

Tuyết Phất tưởng đâu là lần này có thể túm lấy cánh tay đối phương bóp nát ra cho hả giận. Không ngờ con vượn làm như không biết, lại lật bàn tay trái, dùng ngón Tiên Viên Hiến Quả trong chiêu Bạch Viên chưởng pháp đấm mạnh vào ngực Tuyết Phất, không khác gì một mũi chùy bằng sắt giáng xuống làm cho con mãnh thú bật lùi lại phía sau vài bước, suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất.

Lúc này hai con thú đã bị mất hết uy phong, đứng tụ lại một chỗ giương bốn con mắt lóng lánh như điện ngó trừng trừng vào mặt bạch viên, có vẻ khiếp sợ.

Phi Quỳnh lẳng lặng đứng xem, biết rằng thời cơ đã đến, bèn thủng thỉnh bước ra, mỉm cười nói với Tiểu Bạch :

https://thuviensach.vn

- Tiểu Bạch, mày ra oai rồi, thì nên thôi đi, nếu mày cố chọc cho chúng nổi hung lên, liều chết mà đánh thì cũng phiền lắm đấy.

Vừa ngăn Tiểu Bạch không cho đánh nữa, vừa bước thẳng tới phía hai con dị thú.

Trọng Tôn Phi Quỳnh tính rất yêu các giống cầm thú, lại rất can đảm, trong cái thái độ hiền hậu thân thiện, còn xem lẫn một vẻ uy nghiêm làm cho loài vật phải kiêng sợ chẳng thế mà hai con thú chỉ giương bốn con mắt lớn như bốn quả nhạc đồng, chăm chăm nhìn nàng mà không dám xuẩn động.

Trọng Tôn Phi Quỳnh bước tới bên hai con thú, dùng một giọng nói riêng với các loài vượn khỉ, mỉm cười nói :

- Phất nhi, hai con Tiểu Bạch và Đại Hoàng của ta, chúng đều khỏe hơn các ngươi, các ngươi đừng đánh nhau với chúng nghe không? Phải ngoan ngoãn để ta hái bông Chu Hồng Tuyết Liên về cứu mạng cho người ta.

Hai con thú nửa hiểu nửa như không hiểu, chỉ giương mắt lên nhìn, không hề tỏ thái độ gì cả.

Phi Quỳnh lại lấy tay vuốt ve bộ lông óng mượt trắng như tuyết của chúng với một vẻ hết sức dịu dàng âu yếm.

Hai con thú lúc đầu thấy Phi Quỳnh vừa chạm đến mình, tựa hồ khiếp sợ, nhưng sau thấy đối phương tỏ ra không có ác ý, thì chỉ lẳng lặng ngồi yên, mặc cho Phi Quỳnh vuốt ve, dáng điệu hết sức thần phục.

Phi Quỳnh biết hai con thú đã có ý đầu hàng, bèn cúi xuống hôn lên hai bộ mặt đầy lông lá của chúng, dịu dàng nói :

- Phất nhi, các ngươi nhổ một sợi lông trên đầu đưa đây cho ta.

Hai con thú chưa bao giờ được người thương yêu đến thế, bèn đưa mắt nhìn nhau, rồi quả nhiên cùng đưa tay ra sau gáy nhổ một sợi lông dài trắng muốt đưa cho Phi Quỳnh.

Cái lối tự nhổ lông đem hiến của những loài vượn khỉ đười ươi, là để biểu lộ lòng trung thành, không bao giờ phản phúc. Phi Quỳnh mừng lắm, thu lấy

https://thuviensach.vn

hai sợi lông, rồi phẩy tay ra hiệu, hai con Tuyết Phất quả nhiên đứng lên đi trước dẫn đường vào Thiên Hàn cốc.

Phi Quỳnh và Tiểu Bạch, Đại Hoàng kèm sát phía sau, càng đi vào bên trong càng lạnh, nếu người không có nội công thâm hậu, thời không cần chờ đến trận rét Đông Tủy Hàn Trào nổi lên, cũng đủ tay chân tê cóng, không bước đi được nữa.

Rẽ ngang rẽ tắt ước chừng mười lần, lòng cốc thu hẹp lại chỉ còn rộng chừng không đầy một trượng, hai bên vách băng dựng đứng lên cao đến tới nghìn tầm. Đến đây hai con Tuyết Phất chợt dừng chân lại, không đi nữa.

Phi Quỳnh ngẩng đầu trông lên, quả thấy trên vách băng về phía tay phải, cao qua ba mươi trượng, trong giữa khe vách nứt ra có một bông hoa màu đỏ, hình giống bông hoa sen, bèn dùng tiếng thú hỏi hai con Tuyết Phất :

- Bông hoa đỏ kia có phải Chu Hồng Tuyết Liên không?

Tuyết Phất gật luôn mấy cái rồi lại “gô gô, gâu gâu” kêu lên một hồi.

Phi Quỳnh hỏi con vượn trắng :

- Tiểu Bạch, mày liệu chừng có thể nhảy lên được không?

Tiểu Bạch ngẩng lên ngắm bông sen một lúc, rồi kiêu ngạo gật đầu, Phi Quỳnh lại cười nói :

- Nếu mày lên được thì cởi bộ áo giáp ra cho đỡ vướng.

Tiểu Bạch đôi mắt sáng chói như tỏa hòa quang, hú lên một tiếng thật dài rồi nhảy vụt lên một cái cao tới bảy tám trượng. Bộ áo giáp cứ mặc nguyên trên mình, không bỏ ra.

Phi Quỳnh thấy con vượn yêu của mình quật cường hiếu thắng như vậy, thì chỉ lắc đầu mỉm cười. Lúc này, Tiểu Bạch đã biến thành một ngôi sao trắng vàng sặc sỡ, thoăn thoắt leo trên vách băng, chỉ bốn năm lần nhô lên hụp xuống, là đã gần tới chỗ bông tuyết liên.

https://thuviensach.vn

Con Tiểu Bạch giơ bàn tay nhè nhẹ hái lấy bông tuyết liên trước, rồi mới thò tay tìm bới gốc cây, thốt nhiên kêu lên một tiếng mừng rỡ.

Phi Quỳnh nhận thấy Mao Thần Phi đối với mình rất tử tế, nên thấy điệu bộ Tiểu Bạch như thế, vội kêu lên :

- Tiểu Bạch, ta chỉ cần Chu Hồng Tuyết Liên, đừng lấy cái gì khác của người ta nữa.

Nhưng tiếng nói vừa dứt, Tiểu Bạch đã dùng móng tay sắc rạch vào vách băng xẻ dọc một đường, rồi lấy ở dưới gốc sen ra một cái ngó trắng như tuyết, lớn bằng cánh tay người.

Phi Quỳnh vừa cau mày lại, Tiểu Bạch đã ôm cả hoa sen lẫn ngó sen, lăng không nhảy xuống, rơi vào giữa lòng nàng.

Sự đã xong rồi, mắng cũng vô ích, chỉ đành giơ tay đỡ lấy, nhưng chưa kịp nói gì, thì đã bị Tiểu Bạch ấn vào miệng một miếng ngó sen.

Phi Quỳnh không nỡ trái ý con vượn yêu, bèn nhai thử vài cái rồi nuốt đi, quả nhiên thấy khe răng thơm phưng phức rồi tan thành một thứ ngọc dịch từ từ trôi qua cuống họng, toàn thân lập tức trở lên ấm áp dễ chịu, không còn có cái cảm giác lạnh buốt đáng sợ như ban nãy nữa.

Lúc này nàng mới hiểu rõ ý câu nói của Mao Ngọc Thanh: “Nếu lấy được Chu Hồng Tuyết Liên thì không sợ gì nữa” tức là bảo mình lấy ngó sen mà ăn, có thể chống được cái giá rét ghê hồn của trận Đông Tủy Hàn Trào cắt xương cắt thịt! Bèn cầm lấy cái ngó sen bẻ ra làm năm, trừ một phần mình ăn, còn bốn phần chia cho bốn con thú.

Tiểu Bạch và Đại Hoàng đều không làm khách, nhưng hai con Tuyết Phất, thì chờ Phi Quỳnh giục hai ba lượt mới dám ăn.

Phi Quỳnh chờ cho chúng ăn xong, mới cầm bông Chu Hồng Tuyết Liên đưa cho Đại Hoàng rồi nói :

- Ta và Tiểu Bạch còn phải ở lại đây ba ngày nữa. Mày phải lập tức đem ngay bông hoa sen này về Vân Nam, tìm đến một ngôi chùa hoang trên bờ

https://thuviensach.vn

sông Nhị Hải, giao cho Tái Hàn Khang để cứu tính mạng cho bạn ta là Hạ Thiên Tường nghe không?

Đại Hoàng nghe nói gật đầu lia lịa, Phi Quỳnh lại vỗ nhẹ lên bộ lông vàng óng của nó, sắc mặt nghiêm trang, gặ?g giọng nói :

- Đại Hoàng, cái tính hung ác vẫn chưa dẹp hết, ở bên cạnh ta thì còn không dám hại người nhưng lúc này đi một mình, đường xa ngàn dặm, làm cho ta không yên tâm. Mày nên nhớ rằng ngày thường tuy ta rất thương yêu chúng mày nhưng nếu phạm điều cấm của ta, nhất là dám tự tiện giết hại nhân mạng nhất định ta sẽ trừng phạt thật nặng không tha.

Con dị thú Đại Hoàng bề ngoài trông uy mãnh như vậy, mà khi nghe mấy câu dặn dò và trông cái thần sắc uy nghiêm của Phi Quỳnh chỉ len lén cúi gầm đầu xuống, rồi bước lùi lại phía sau ba bước, cung kính vái một cái, đỡ lấy bông Chu Hồng Tuyết Liên, đoạn tung mình chạy ra khỏi Thiên Hàn cốc.

* * * * *

Bọn Tái Hàn Khang sau khi chia tay từ biệt Trọng Tôn Phi Quỳnh, liền lập tức đưa Hạ Thiên Tường vào ngôi chùa hoang trên bờ phía đông Nhị Hải nghỉ ngơi, chờ Phi Quỳnh lấy Chu Hồng Tuyết Liên đem về cứu mạng.

Ngôi chùa hoang này tuy điện đài đã đổ nát, nhưng địa thế rất rộng, quần hiệp chọn ngôi đại điện thứ ba, làm chỗ tạm trú.

Tái Hàn Khang xem mạch Hạ Thiên Tường, thấy thương thế nặng lắm, sợ không kịp đợi Phi Quỳnh đem Chu Hồng Tuyết Liên về, bèn lại cho chàng uống thêm hai viên linh đan nữa. Và cả ba người đều thay phiên nhau cách thể truyền công cho chàng, để bồi bổ nguyên khí.

Những pho tượng Phật thờ trên đại điện lâu ngày đều bị đổ nát cả, duy ngôi nhà phía đông có hai cỗ quan tài làm bằng một thứ gỗ sơn dầu rất tốt, rõ ràng là của một gia đình phú quý, về sau bị tai biến, con cháu không còn ai, nên mới bỏ đó, không người chôn cất.

https://thuviensach.vn

Năm hôm đầu, đều được bình yên vô sự, nhưng đến hôm thứ sáu, Uất Trì Xảo ra ngoài mua thức ăn về, sắc mặt có vẻ lo lắng, nói với Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu :

- Tôi vừa trông thấy Tư Đồ Kính, người giả mạo Long Phi kiếm khách đang hỏi thăm người làng về tung tích bọn ta. Rất có thể hắn sẽ tìm tới đây bây giờ. Ta phải chuẩn bị trước đi mới được.

Sài Vô Cấu vừa nghe ba chữ "Tư Đồ Kính" cơn giận lại bốc lên ngùn ngụt, bèn xếch cao đôi mày liễn, nghiến răng nói :

- Nếu Tư Đồ Kính dám đến đây một mình, chính là một cơ hội rất tốt cho Sài Vô Cấu này báo thù tuyết hận. Tôi phải xé xác hắn ra làm năm bảy mảnh mới hả giận.

Tái Hàn Khang lắc đầu nói :

- Tư Đồ Kính giảo hoạt lắm, hắn đã biết rõ chỉ một mình Sài cô nương cũng đủ khó đối phó rồi, huống hồ còn tôi và lão hóa tử nữa thì khi nào hắn dám đến một minh?

Sài Vô Cấu vẫn không sao dằn được lửa giận, nói :

- Chỗ này không phải ở trong trùng vây của Bộ Hư đạo quán, địa thế lại rất thuận tiện, dầu hắn có kéo thêm mấy người nữa đến cũng không đáng sợ.

Uất Trì Xảo gật đầu cười nói :

- Sài cô nương nói phải lắm, nhưng Hạ Thiên Tường đang bị trọng thương đó là một điều rất phiền. Cận Lưu Hương và Tư Đồ Kính luôn luôn quấn quít bên nhau, rất có thể cùng với hắn đến đây. Trong lúc động thủ, chỉ cần Cận Lưu Hương ném ra một đốm Cửu U Lân Hỏa, hoặc Tư Đồ Kính dùng một nắm Tử Diệm thần sa là Hạ lão đệ đủ nguy đến tình mạng.

Sài Vô Cấu ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Chúng ta hãy tìm chỗ nào an toàn giấu Hạ Thiên Tường vào đấy, để rảnh tay mà đối phó với bọn kia.

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang gượng cười nói :

- Trong cái chùa nát này, còn chỗ nào đáng gọi là chỗ an toàn nữa?

Uất Trì Xảo chợt nghĩ ra điều gì, vội cười nói :

- Tôi cũng căm giận bọn Điểm Thương không sao nhịn nổi, nếu chúng đến đây, ta sẽ dùng cái lối dĩ ám đối minh, để cho chúng phải đền tội ác. Đồng thời tôi cũng đã nghĩ được một chỗ giấu Hạ Thiên Tường rất kín đáo, nhưng làm thế thì hơi khổ cho vị lão đệ của mình một chút.

Tái Hàn Khang cau mày hỏi :

- Có lẽ ngươi định giấu Hạ lão đệ vào áo quan chăng?

Uất Trì Xảo gật đầu cười :

- Hạ lão đệ uống luôn ba viên linh đan rồi mà nội thương vẫn chưa hết, không biết hơi người chết trong áo quan tài có hại gì cho hắn không?

Tái Hàn Khang nói :

- Hơi người chết thì chỉ mở nắp áo quan ra là hết ngay, có gì mà sợ? Nhưng để Hạ lão đệ nằm bên cái xác chết, thật không tiện...

Vừa nói tới đây, trong khoảng đêm tĩnh mịch, về phía xa xa chợt có tám đóa Cửu U Lân Hỏa bay thẳng lên không.

Uất Trì Xảo giật mình nói :

- Có nhân vật phái Kỳ Liên đến thật, mà tám đóa Cửu U Lân Hỏa lại là biểu hiện của một người địa vị còn cao hơn Cận Lưu Hương.

Tái Hàn Khang liệu chừng không thể tránh được một trận ác chiến, đành phải theo kế Uất Trì Xảo, gọi to :

- Lão hóa tử mau mau sang căn nhà phía đông, mở nắp áo quan ra, cho nó đi hết hơi người chết đã, rồi dùng chỉ lực khoét mấy lỗ nhỏ ở dưới đáy áo quan cho thông hơi. Hễ trông thấy bóng địch, là ta bế Hạ lão đệ đặt vào đó, rồi đi tìm chỗ mà nấp.

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo nổi danh là Tam Thủ Lỗ Ban nên đối với việc này thật dễ như trở bàn tay, lại còn hết sức khéo léo, không để lộ một dấu vết gì cho ai trông thấy.

Nắp áo quan vừa được mở ra, Uất Trì Xảo bất giác hơi ngạc nhiên, thì ra trong đó là một cái xác đàn ông ăn mặc rất chỉnh tề, nhan sắc y như người sống, không có mùi gì cả.

Uất Trì Xảo trong lúc hốt hoảng vội vàng cũng không còn thì giờ nhận xét kỹ. Vừa khoét xong mấy lỗ ở đáy áo quan, Tái Hàn Khang đã bế Hạ Thiên Tường cùng Sài Vô Cấu hớt hải chạy đến, nói :

- Vừa rồi ở trước cửa chùa không xa, lại nổi lên bảy đóa Cửu U Lân Hỏa, lần này chắc là Cận Lưu Hương và Tư Đồ Kính cùng đến, chúng ta phải mau tay lên mới kịp. Ngươi đã khoét xong mấy lỗ thông hơi chưa?

Uất Trì Xảo gật đầu, rồi đặt Hạ Thiên Tường vào áo quan nhè nhẹ đậy nắp lên.

Cũng may cỗ áo quan rất rộng, nên đặt thêm một người nữa vào cũng vẫn còn thừa chỗ.

Trong lúc Tái Hàn Khang giúp Uất Trì Xảo đậy nắp áo quan lại, thốt nhiên hít hơi mấy cái, rồi ngạc nhiên nói :

- Quái lạ! Ở đây có cái mùi gì, hình như mùi...

Vừa nói tới đây chợt nghe một tiếng hú dài, như xé không gian bay tới, nghe như người đã tới cửa chùa, trong bọn lại còn có một tay hảo thủ tuyệt thế, chân khí cường lực rất mạnh nữa.

Tái Hàn Khang hơi biến sắc mặt nói nhỏ với Sài Vô Cấu và Uất Trì Xảo :

- Không biết người sắp tới đây là ai, mà công lực hình như còn ở trên Tư Đồ Kính? Bọn ta mỗi người phải nấp vào một chỗ, trừ khi nào bất đắc dĩ lắm, còn thì có thể nhịn được đến đâu hãy cố nhịn đừng ra tay vội.

Nói xong cùng giơ tay ra hiệu, Uất Trì Xảo thân hình khẽ động, thoắt cái đã lủi vào một bụi cỏ rậm trước cửa điện ngoài. Tái Hàn Khang nhảy lên nóc

https://thuviensach.vn

điện, nằm phục trong xó tối còn Sài Vô Cấu thì nấp trên một cây xà ngang rất lớn ở ngay trong điện.

Lúc này ba bóng người nhanh như một luồng điện đã hiện ra trước cửa ngôi chùa hoang. Người đứng bên trái chính là Tư Đồ Kính, vì việc giả mạo Tư Đồ Úy đã bị bại lộ, nên lúc này hắn lại mặc đạo trang như cũ, một thiếu phụ trẻ đẹp mặc áo màu phấn hồng đứng bên phải tức là Cận Lưu Hương còn người đứng giữa là một lão bà tóc bạc phơ phơ, đôi mắt sáng như điện, rõ ràng công lực và thân phận đều ở trên bọn Cận Lưu Hương và Tư Đồ Kính.

Tái Hàn Khang nằm trên nóc điện ghé mắt nhìn trộm đã nhận ra chính là Bạch Đầu La Sát Bào Tam Cô, sư tỷ của Thích Đại Chiêu Chưởng môn phái Kỳ Liên.

Bào Tam Cô công lực tuyệt cao, không hiểu sao bữa nay lại tới đây? Tái Hàn Khang chỉ lo Uất Trì Xảo hoặc Sài Vô Cấu không nén được giận, liều lĩnh xông ra thì nguy lắm, vì hợp sức ba người cũng khó lòng địch nổi mụ.

Bào Tam Cô đứng sừng sững giữa cửa chùa, lạnh lùng nói :

- Tư đồ lão đệ tìm ở tiền điện, Cận lục muội tìm ở nhị điện, còn ta sẽ vào tam điện khám xét, nếu đúng như tin báo bọn chúng trốn ở đây, thì cho chúng chắp cánh bay lên mây cũng khó thoát.

Tư Đồ Kính và Cận Lưu Hương vâng lệnh, mỗi người một ngả, Bào Tam Cô liền thi triển tuyệt thế khinh công, tung mình nhảy cao tới năm trượng, rồi như một con dạ điểu rất lớn, hướng về ngôi đại điện thứ ba, lăng không bay tới.

Tái Hàn Khang nằm trên nóc nhà, dễ bị người trông thấy nhất, nhưng một là vì trời tối quá, hai là vì tâm lý người đời thường hay chú ý vào những chỗ tối, còn chỗ trống lại hay bỏ qua, vì thế mà đôi mắt lóng lánh thần quang của Bào Tam Cô chỉ soi mói và những chỗ bóng tối ở góc thềm tòa đại điện, còn trên nóc là một chỗ trống trải không có cái gì đậy được, thì lại không thèm ngó đến.

https://thuviensach.vn

Người nấp trong bụi cỏ là Uất Trì Xảo, vì chùa bỏ hoang lâu ngày, nên cỏ mọc cao quá đầu người, chỉ trừ đối phương nhổ hết cả vườn cỏ họa chăng mới tìm thấy, còn người đứng trong nhìn ra thì lại rõ mồn một.

Bào Tam Cô vừa tiến vào giữa sân tòa đại điện thứ ba, Uất Trì Xảo đã giật mình kinh sợ, nghĩ bụng: "Hèn nào mà ban nãy nghe tiếng hú mạnh rợn người, thì ra là nữ ma Bạch Đầu La Sát này, chỉ sợ Sài cô nương trông thấy Tư Đồ Kính, không dằn được lửa giận mạo muội xông ra thì chết cả lũ".

Uất Trì Xảo còn đang nghĩ ngợi, chợt thấy Bào Tam Cô đề khí gọi to :

- Tư Đồ lão đệ và Cận lục muội mau mau vào đây. Bọn chúng quả trốn trong này thật.

Tái Hàn Khang nghe nói giật mình, vội ghé mắt nhìn lên thềm đại điện, biết rằng ngôi chùa này không ai sửa sang đã lâu, chỗ nào cũng có bụi bặm và màng nhện giăng đầy, mấy hôm nay bọn mình đến tá túc, đi ra đi vào, không khỏi có dấu chân, nên mới bị đôi mắt sáng quắc như điện, lại đầy kinh nghiệm giang hồ của mụ khám phá ra được.

Sài Vô Cấu nằm trên xà nhà tuy không trông rõ nhưng nghe giọng nói cũng nhận ra người đàn bà tên gọi Bào Tam Cô cùng đi với Thích Đại Chiêu ở trên Hoàng Sơn bữa trước.

Nàng cũng tự biết nếu chỉ có Tư Đồ Kính và Cận Lưu Hương, một đôi nam nữ cẩu trệ kia, thì mình và Tái Hàn Khang, Uất Trì Xảo thừa sức hạ thủ. Nhưng nay lại còn có thêm Bào Tam Cô, thì chủ trương của nàng tự nhiên phải cải biến, cố gắng dằn lòng chịu nhịn để chờ dịp khác.

Còn đang nghĩ ngợi, chợt trong gian nhà phía đông, vừa nổi lên một tiếng động rất nhẹ và rất lạ.

Tiếng động vừa lọt vào tai Sài Vô Cấu bỗng giật mình kinh sợ, nghĩ bụng gian phía đông chỉ có chiếc ghế dài, trên đặt hai cỗ quan tài, vậy cái tiếng động kia ở đâu ra? Chẳng lẽ Hạ Thiên Tường đã tỉnh dậy, không chịu nổi không khí ngột ngạt trong áo quan mà định ngoài ra hay sao?

https://thuviensach.vn

Cũng may tiếng động ấy chỉ thoáng qua rồi im ngay, mà lúc này ở phía ngoài, Cận Lưu Hương và Tư Đồ Kính vừa nghe tiếng Bào Tam Cô gọi, đều hấp tấp chạy vào, nên chưa bị Bào Tam Cô phát giác.

Cận Lưu Hương đưa mắt nhìn qua tòa đại điện tối om, lặng lẽ như tờ, cười hỏi Bào Tam Cô :

- Đại sư tỷ đã tìm thấy dấu vết gì ở trong điện rồi chăng?

Bào Tam Cô lắc đầu cười nhạt :

- Việc gì phải tìm? Các người thử coi cả ngôi chùa này, lâu ngày không ai sửa sang, chỗ nào cũng đầy màng nhện, rác rưởi, vậy mà phía ngoài cửa đại điện lại sạch sẽ thế kia, đủ hiểu rằng trong chùa tất phải có người ở!

Cận Lưu Hương nghe nói, trừng trừng nhìn vào trong điện, cố ý khiêu khích, gọi to :

- Sài Vô Cấu, những thủ đoạn dùng để hãm hại người yêu của mi là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy đều do ta bày mưu cả, sao mi không tìm cách báo thù? Hãy mau ra đây cùng Cận Lưu Hương đọ sức xem nào.

Sài Vô Cấu xưa nay vẫn là người can trường hiệp cốt, ghét kẻ ác như thù, huống hồ đối với cô ả lẳng lơ này, nàng giận đến thâm nhập cốt tủy, nếu không vì lo cho tính mạng Hạ Thiên Tường thì nàng đã xông ra từ nãy, quyết liều một mất một còn, khi nào còn phải chờ đối phương khiêu khích.

Nhưng lúc này vì tình thế bó buộc, nàng đành phải cương quyết cắn chặt hai hàm răng lại, nín thin thít, không dám động cựa.

Tái Hàn Khang và Uất Trì Xảo nghe những câu khiêu khích cuồng ngạo khắc bạc của Cận Lưu Hương, đều đoán chắc thế nào Sài Vô Cấu cũng nhảy ra ứng chiến. Cả hai cùng vội chuẩn bị sẵn sàng. Nào ngờ trong đại điện im phăng phắc, không thấy phản ứng gì cả, hai người mới thấy yên tâm.

Nhưng giữa lúc ấy, cái tiếng động kỳ quái ở gian nhà phía đông lại "cành cạch" nổi lên, rõ ràng là Hạ Thiên Tường vừa thức dậy bị ngộp thở, nên lấy tay đập vào áo quan.

https://thuviensach.vn

Cái tiếng lạ đó không những bọn Bào Tam Cô đều nghe thấy mà cả Tái Hàn Khang và Uất Trì Xảo cũng đều kinh ngạc, không hiểu tiếng đó bởi đâu mà ra.

Tư Đồ Kính thoạt tiên lên tiếng trước cười nhạt nói :

- Lũ ngươi trước kia cũng có đôi chút hư danh, nay sao lại nhút nhát không dám ra mặt, chỉ ngồi trong xó tối làm trò ma quỷ, để định nhát ai?

Cận Lưu Hương cũng cười rúc tích nói :

- Cái bọn chỉ quen mua danh chuộc tiếng, tự khoe hiệp nghĩa kia lúc nào thấy cơ nguy, cũng tham sống sợ chết như kẻ tầm thường chớ có khác gì? Bọn họ sợ cái oai Đại sư tỷ, không dám thò mặt ra, chúng tôi cũng không cần phải vào đại điện để họ ám toán, chi bằng ta ném mấy đóa Cửu U Lân Hỏa, thiêu cả tòa đại điện này đi là xong.

Chủ ý của Cận Lưu Hương quả là thâm độc, làm cho bọn Tái Hàn Khang nghe thấy bất giác cau mày.

Không ngờ Cận Lưu Hương vừa nói dứt lời, Bào Tam Cô chợt cất tiếng cười the thé một hồi, rồi thủng thẳng nói :

- Việc gì phải phóng hỏa thiêu điện, chúng nó không dám ra, thì ta sẽ vào tìm cho bằng được, làm gì những hạng riu tép ấy mà sợ, mặc cho chúng ám toán bằng loại ám khí nào, cũng không hại nổi tấm thấn đã luyện thành kim cương bất hoại này.

Lúc này tiếng lạ trong gian nhà phía đông cũng đã im bặt, tòa đại điện lại vắng lặng như tờ. Bào Tam Cô vênh váo bước vào, ung dung như đi dự tiệc.

Vừa bước vào cửa điện, thấy bên trong tối quá, Bào Tam Cô bèn quay lại, bảo Cận Lưu Hương đốt một cây thiên lý hỏa tập lên.

Trong lúc mụ quay lại bảo người thắp lửa chính là một cơ hội rất tốt cho Sài Vô Cấu hạ thủ chỉ vì Bào Tam Cô đã khoe là luyện được thân thể thành kim cương bất hoại rồi, dù mình có phóng Ban Thiền chưởng lực ra, cũng không

https://thuviensach.vn

chắc có công hiệu gì không, mà còn làm hỏng việc nữa, nên đành phải cố ẩn nhẫn, cho tới khi nào không thể ẩn nhẫn được nữa sẽ hay.

Bào Tam Cô tiếp lấy hỏa tập trong tay Cận Lưu Hương, ngẩng trông lên xà nhà, rồi bất thình lình tung cây hỏa tập lên trúng vào chiếc xà ngang, chỗ Sài Vô Cấu đang núp. Thân cây hỏa tập cắm phập vào gỗ sâu như đóng đinh, đầu hỏa tập chúc xuống, giống như cây đèn treo. Làm như vậy, tuy bên dưới chiếc xá ngang ánh lửa rực rỡ chiếu sáng khắp mấy gian đại điện, nhưng bên trên thì lại càng tối sẫm tối mò, dù người có tinh mắt đến đâu cũng không thể trông thấy thân hình Sài Vô Cấu nấp ở bên trên được.

Xà ngang ở trên nóc các đình chùa, phần nhiều đều chế bằng gỗ mun, chất rắn như đá, vậy mà Bào Tam Cô ném cây hỏa tập cắm sâu vào gỗ như thế, đủ làm cho Sài Vô Cấu phải kinh hoàng, biết rằng hỏa hầu của mình còn kém, quyết không phải là địch thủ của mụ.

Lúc này ánh sáng đã tràn ngập mọi nơi, Bào Tam Cô tìm khắp chính điện cho đến hai gian phía đông phía tây, rồi ngạc nhiên nói :

- Quái lạ, trong này không có ai cả chắc là tụi kia biết thân chuồn đi hết rồi, nhưng còn cái tiếng cành cạch ban nãy ở đâu ra?

Mụ lại đưa mắt đảo quanh một lượt, thốt nhiên như chợt nghĩ ra, bèn cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Hai cỗ quan tài ở gian bên đông kia cũng đáng nghi lắm. Chắc là có người núp trong đó, để ta mở ra xem thử.

Vừa nói vừa thủng thỉnh tiến sang phía đông. Sài Vô Cấu núp trên xà nhà và Tái Hàn Khang, Uất Trì Xảo nấp ở ngoài điện, lúc này không ai bảo ai mà quả tim đều đập như trống trận.

Nhất là Sài Vô Cấu lại càng sốt ruột, tự nghĩ nếu mụ mở chiếc áo quan bên tả trước, trông thấy xác chết, tất sẽ không nghi ngờ gì nữa, nhưng nếu không may mụ lại mở quan tài bên hữu trước, thì mình cũng đành liều phải dùng Ban Thiền chưởng lực đánh vào huyệt Bách Hội ở đỉnh đầu và huyệt Tích Tâm ở sau lưng mụ là hai tử huyệt quan hệ nhất. Rồi muốn ra sao thì ra.

https://thuviensach.vn

Tuy đã định bụng như thế, nhưng chỗ nàng núp không trông rõ tình hình ở gian bên đông, muốn bò nhích ra một chút để trông cho rõ lại sợ có tiếng động người bên dưới nghe biết. Sài Vô Cấu nghĩ mãi không biết tính thế nào, cuối cùng nàng nóng ruột qua không sao chịu nổi, bèn đánh liều đứng dậy rón rén bước lên vài bước.

Lúc này Sài Vô Cấu đã trông rõ gian nhà phía đông, nhưng vừa đưa mắt nhìn xuống, thốt nhiên nàng giật nẩy mình, vội ngưng tụ Ban Thiền chưởng lực dồn sẵn ra hai cánh tay.

Thì ra ánh sáng của ngọn hỏa tập trên chính điện, không chiếu thẳng sang gian nhà phía đông, mà lại do bức vách phản chiếu lại, thành ra mọi vật chỉ còn trông thấy lờ mờ dưới ánh sáng yếu ơt đó, Bào Tam Cô đã biến thành một bóng ma hình dạng hung ác ghê gớm đang hướng về phía chiếc quan tài có Hạ Thiên Tường nằm, xăm xăm bước tới.

Trái tim của Sài Vô Cấu theo nhịp chân của Bào Tam Cô mà đập thình thịch, một bước, một bước, rồi lại một bước, kết cục là cái bóng ma đó dừng lại trước cỗ quan tài phía hữu rồi thong thả duỗi hai cánh ta ra đặt lên trên nắp áo quan.

Sài Vô Cấu ruột nóng như lửa đốt, không sao nén được nữa, hai tay giơ lên, nhằm thẳng đỉnh đầu Bào Tam Cô sắp sửa đánh xuống.

https://thuviensach.vn

Hồi 18

Kỳ Ngộ Trong Áo Quan

Trong lúc nguy cơ của hai bên như ngàn cân treo sợi tóc, thì cái tiếng cành cạch như ngón tay gõ vào áo quan lại nổi lên.

Sài Vô Cấu vừa nghe thấy mấy tiếng đó, suýt nữa thì ngất lịm, khắp mình đều nổi gai ốc, tiếng cành cạnh ấy ở trong chiếc áo quan bên trái đưa ra.

Bào Tam Cô hai tay vừa đưa lên, chưa kịp mở nắp áo quan, chợt nghe tiếng động ở trong chiếc áo quan đằng kìa, bèn lập tức quay lại, tay phải đưa lên cách không ấn vào chiếc áo quan bên trái.

Mụ lão bà tóc bạc ấy công lực đã cao, tâm cơ lại càng tinh tế, tuy đã luyện tới môn tuyệt học Tuyết Đống Cương Thi còn cao hơn các môn Kim Chung Trạo, Thiết Bố Sam, Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện rất nhiều, vậy mà mụ vẫn sợ bên trong áo quan, hoặc giả đối phương có mai phục gì lợi hại mà mình không thể ngờ tới chăng. Vậy nên trước hết mụ dùng một chưởng Thấu Cốt Âm Phong chưởng cách không phóng tới. Loại chưởng lực này vô cùng hiểm độc, bất kỳ vật gì ở trong áo quan trúng phải chưởng lực ấy cũng đều tan thành cám.

Mụ tính toán như vậy, thật là thâm hiểm chu đáo, nhưng ở đời thường hay có những sự ra ngoài ý liệu của con người, vô cùng thú vị. Sau khi Bào Tam Cô phóng chưởng lực ra rồi, cái tiếng cành cạch lại càng nổi lên dữ dội, hình như có người muốn phá áo quan xông ra.

Bào Tam Cô bất giác bừng bừng nổi giận, tự nghĩ không biết người nằm trong áo quan là ai, mà có thể chịu nổi chưởng lực của mình? Đã thế còn cố ý trêu mình nữa?

Trong lúc vừa sợ vừa giận, hai tay mụ lại giơ lên phóng thêm một chưởng Thấu Cốt Âm Phong chưởng nữa, lần này thì mụ dùng tới hơn mười thành công lực.

https://thuviensach.vn

Chưởng phong phóng ra từ ngoài năm bước, hơi lạnh thấu xương. Bào Tam Cô nghĩ thầm: "Người trong áo quan dù là đá cũng phải vụn ra thành phấn". Nhưng chưởng phong của Bào Tam Cô càng tăng cường sức mạnh bao nhiêu, thì tiếng động trong quan tài lại càng dữ dội bấy nhiêu.

Sài Vô Cấu núp trên xà nhà cũng ngây người ra xem, biết chắc rằng đêm nay trong ngôi chùa hoang này tất sẽ xảy ra một màn kịch cực kỳ hy hữu, không ai ngờ tới.

Uất Trì Xảo và Tái Hàn Khang cũng đều nghe thấy tiếng động, biết có sự lạ xảy ra nhưng không hiểu tại sao không thấy Sài Vô Cấu động tĩnh gì hết? Đành phải lắng lặng, chú hết tinh thần nghe ngóng.

Tư Đồ Kính và Cận Lưu Hương, thời một người đeo sẵn chiếc bao tay bằng da hươu, chuẩn bị nếu cần sẽ thi triển Tử Diệm thần sa, một người cầm lăm lăm hai đóa Cửu U Lân Hỏa trong tay, phòng có kẻ nào ở trong điện chạy ra thì ném.

Bào Tam Cô tính tình hung hăng bạo ngược, lúc này bị những tiếng lạ trong áo quan trêu cợt, làm cho mụ tức điên lên, luôn miệng cười khẩy, mớ tóc bạc trên đầu dựng đứng chôm chổm, mười móng tay giơ ra, ngưng đủ thần công Đại Lực Kim Cương Trảo rồi cậy bật nắp quan tài lên.

Tiếng lạ trong áo quan vẫn muốn phá quan mà ra, nhưng vì thân thể bị hãm trong quan, chân tay khó động cựa. Cỗ áo quan lại làm bằng một thứ gỗ rất chắc, đóng đinh chặt chẽ, không thể trong phút chốc phá vỡ ngay được. Lúc này được Bào Tam Cô cậy bật nắp áo quan ra, có khác gì trong ngoài cùng hợp sức, chỉ nghe thấy một tiếng sầm, nắp áo quan vỡ tung làm năm bảy mảnh, bắn tung lên tận nóc điện, rồi rơi tản ra xung quanh.

Nắp áo quan đã bị bật lên, một luồng hơi lạnh lập tức tản ra bốn phía làm cho ai đứng gần cũng cảm thấy rùng mình. Rồi từ trong áo quan một người thong thả đứng lên, đó là một lão bà tóc bạc, mặt mũi dữ tợn hung ác, mình mặc một chiếc áo dài thêu rồng vàng.

https://thuviensach.vn

Sài Vô Cấu nhờ ánh lửa nhập nhoạng, nhận rõ hình mạo người trong áo quan, bất giác rùng mình, tự nghĩ phải người này là Bạch Đầu Dạ Xoa Long lão bà bà, một vị hung nhân hắc đạo mà người ta đồn là đã mười năm nay mất tích.

Bạch Đầu Dạ Xoa Long lão bà bà và chồng là Hoạt Cương Thi Thường Đỉnh, mười năm về trước tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ, oai phong kinh hồn phái hắc đạo, nhưng nghe đồn chết đã lâu rồi, ai ngờ hôm nay lại gặp ở đây.

Người nằm áo quan bên trái đã là Long lão bà bà thì người nằm trong áo quan bên phải tất phải là Thường Đỉnh! Uất Trì Xảo không xem xét kỹ, cứ đặt bừa Hạ Thiên Tường vào đó, không biết hậu quả sẽ ra thế nào?

Bào Tam Cô trước khi về Kỳ Liên, bế quan tĩnh tu, đã từng có chuyện xích mích với Long lão bà bà, lại biết mụ có đôi Ngũ Quỷ Độc Trảo lợi hại vô cùng, nay ngẫu nhiên gặp đây. Hai lần thi triển chưởng lực Thấu Cốt Âm Phong chưởng không hạ nổi mụ, trong bụng cũng hơi gờm, thân hình khẽ chuyển, lùi lại phía sau ba bước, trừng mắt nhìn Long lão bà bà quát to :

- Long lão bà bà, không ngờ trong chỗ chùa hoang đêm vắng này lại được gặp cố nhân. Chúng ta thử đọ sức vài chiêu xem Bạch Đầu La Sát thắng hay Bạch Đầu Dạ Xoa thắng.

Mấy tiếng quát đó làm cho Tái Hàn Khang và Uất Trì Xảo giật mình kinh sợ cùng lắng tai nghe. Sài Vô Cấu lại cảm thấy tức cười, nghĩ thầm Bạch Đầu La Sát gặp Bạch Đầu Dạ Xoa thật đúng như câu “Bạch đầu hảo hợp” mà người ta vẫn dùng để chúc mừng một đôi vợ chồng.

Bào Tam Cô nói xong Long lão bà bà chỉ lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng cứ đứng sừng sững trong áo quan, đôi mắt hung ác lờ đờ như một người chết.

Bào Tam Cô thấy thế trong người hơi rờn rợn, lông mày cau lại, quát thêm câu nữa :

- Long lão bà tử. Mụ còn sống hay chết? Là người hay là ma?

https://thuviensach.vn

Nói chưa dứt lời, một luồng âm phong thốt nhiên mà tới, Long lão bà bà từ quan tài nhảy phắt ra, hay cánh tay duỗi thẳng vồ lấy Bào Tam Cô.

Bào Tam Cô vẫn nghi ngờ, không biết Long lão bà bà còn là người hay chỉ là một con quỷ nhập tràng, nên không dám liều lĩnh trả đòn, chỉ nhảy tránh về bên phải cách xa chừng sáu bảy bước.

Quả nhiên uy thế của Long lão bà bà tuy hung dữ, nhưng không biết biến hóa, Bào Tam Cô vừa tránh né, mười ngón tay móng sắc như lưỡi câu đã vồ ngay vào bức vách.

Bào Tam Cô chợt tỉnh ngộ, vội kêu lên :

- À, quỷ nhập tràng!

Nhưng uy thế của quỷ nhập tràng quả cũng kinh hồn, bức vách bị mụ vồ phải lập tức đổ sụp. Một người chết đã lâu lăm, vì lúc sống được uống linh dược, nên thi thể chưa bị nát, lúc này chỉ hấp thụ hơi người sống, nên mới biến thành quỷ nhập tràng.

Trong lúc bức vách bị đổ, gạch ngói vôi vữa bay rào rào, mụ cứ thản nhiên xông ra ngoài điện.

Bào Tam Cô sợ Tư Đồ Kính và Cận Lưu Hương đứng ngoài, không hiểu đầu đuôi ra sao, xông ra cản đường thì nguy, bèn vội vàng chạy theo ra, lại giơ tay nhằm đúng sau lưng Long lão bà bà phóng thêm một chưởng Thấu Cốt Âm Phong chưởng nữa.

Chưởng này hình như Bào Tam Cô đã dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không làm thương tổn được cái thi thể đã biến thành cương thi của Long lão bà bà, chỉ làm cho tấm áo dài mụ mặc trên mình rách tơi ra từng mảnh, nửa thân người trên gần như ở trần.

Lúc này trong điện đã không còn ai, Sài Vô Cấu càng nghĩ đến Hạ Thiên Tường càng lo: “Nếu người nằm trong quan tài phía hữu cũng biến thành quỷ nhập tràng thì nguy quá! Hay là thừa lúc không ai để ý, ta hãy đem Hạ Thiên Tường đi chỗ khác mới yên tâm được!”

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, nàng bèn tung mình nhảy xuống, chạy tới bên chiếc quan tài phía hữu, khẽ lấy tay gõ vào nắp áo quan, ghé sát tai vào tận nơi nghe ngóng, tuyệt không thấy tý nào động tĩnh gì cả, bèn lại đổi ý, cứ để mặc chàng nằm trong đó, còn có phần chắc chắn hơn, còn mình thì len lén nấp sau bức tường để nhìn ra phía ngoài.

Lúc này, tấn kịch ngoài điện thật là đẹp mắt vô cùng, bọn Bào Tam Cô, Tư Đồ Kính và Cận Lưu Hương, ba tay tuyệt đại hung nhân đang bị con quỷ nhập tràng đuổi chạy tán loạn, tình trang cực kỳ nguy hiểm.

Thì ra Tư Đồ Kính đã nghe Bào Tam Cô kêu lên là có quỷ nhập tràng, kế lại thấy một bà già tóc bạc phơ, dáng điệu hung dữ, đẩy đổ tường xông ra, liền định phóng Tử Diệm thần sa chặn lại.

Nhưng tay phải vừa giơ lên, chợt thấy Bào Tam Cô chạy theo sau, hắn sợ ném nhầm Bào Tam Cô, nên vội rút tat về, miệng thì gọi Cận Lưu Hương :

- Hương tỷ, mau ném Cửu U Lân Hỏa lên.

Cận Lưu Hương theo lời, hai đóa Cửu U Lân Hỏa lập tức được phóng ra, một đóa ném trúng ngực, một đóa đánh trúng cánh tay phải của Long lão bà bà làm cho thân thể mụ bốc cháy rừng rực, ngọn lửa xanh lè, khói độc tỏa ra bốn phía.

Tái Hàn Khang nằm trên nóc điện trông thấy, bất giác phì cười, nghĩ bụng Tư Đồ Kính, Cận Lưu Hương kiến thức nông cạn thật, có một việc như thế mà họ cũng lúng túng không nghĩ ra, quỷ nhập tràng có phải người sống đâu mà sợ lửa, sợ trúng độc?

Uất Trì Xảo lại sợ người và quỷ ác đấu, vạ lây đến mình, bèn lủi dần tới giáp chân tường nằm xuống ghé mắt trông ra.

Long lão bà bà khắp mình cháy như ngọn đuốc, tình trạng trông lại càng dễ sợ, lại càng hung dữ, giơ cao hai bàn đầy móng nhọn hoắt, đuổi bắt Bào Tam Cô, Tư Đồ Kính và Cận Lưu Hương, làm cho bọn này cuống lên, không thi thố được ngón gì cả, chỉ cắm đầu chạy trốn và đã có ý rút lui.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc cục thế khẩn trương nguy hiểm như vậy thì từ phía tây nổi lên một tiếng hú rất lớn và từ phía cửa bắc cũng nổi lên bảy đóa Cửu U Lân Hỏa. Chỉ trong nháy mắt, cả hai phía đều có người người tiến về ngôi chùa rồi cùng nhảy qua tường mà vào, nhưng vì cùng nhảy mạnh và nhanh quá nên chút xíu nữa là va phải nhau.

Người phía bắc vóc dáng vừa cao vừa gầy, lông mày chữ bát, mắt gà chọi, mặt lừa, môi dầy, mình mặc áo vải màu nguyệt bạch, mái tóc đeo hai quan tiền giấy, hình dáng giống một vị tang môn điếu khách, còn phía tây là một con dị thú lông vàng, bờm dài rủ tới ngang lưng.

Người giống vị tang môn điếu khách ấy là tức là Lạt Thủ Táng Môn Tiêu Càn, ngũ sư đệ của Bào Tam Cô.

Còn con dị thú lông vàng, tức là con Đại Hoàng của Trọng Tôn Phi Quỳnh, được chủ nhân sai đem Chu Hồng Tuyết Liên về trước cứu mạng cho Hạ Thiên Tường. Nhưng lúc này chỉ thấy nó đến với hai tay không, không thấy bông Chu Hồng Tuyết Liên đâu cả.

Cận Lưu Hương vừa chạy trốn vuốt nanh của Long lão bà bà vừa liếc trông thấy kim mao dị thú uy mãnh vô cùng, bèn cất tiếng gọi to :

- Tiêu ngũ ca cẩn thận đấy, con vật đấy dữ lắm không dễ đánh đâu.

Nói chưa dứt lời, Tiêu Càn chợt cất tiếng cười sằng sặc như người điên, tay phải vừa giơ lên, đã dùng thần công Thiết Tỳ Bà Thủ búng một cái vào giữa ngực Đại Hoàng.

Đại Hoàng không những sức khỏe vô cùng, trừ có con mắt là chỗ yếu hại không kể, còn khắp mình đều rắn như sắt, đao kiếm khó lòng chém thủng, vậy nên đối với ngón Thiết Tỳ Bà Thủ của Tiêu Càn chẳng những nó không thèm để ý, lại còn thừa lúc đối phương giơ tay phóng chưởng, hai bên sườn để trống, thân hình lại đang lăng không, xoay sở khó khăn, bèn đưa nhanh bàn tay móng sắt, nắm lấy sườn bên trái Tiêu Càn.

Tiêu Càn cũng là một tay hảo thủ đương thời, công lực rất mạnh, sở dĩ bị Đại Hoàng đánh trúng, là vì tự thị quá cao, ngông cuồng kiêu ngạo, cho rằng

https://thuviensach.vn

một con vật thời muốn đánh thế nào chẳng được, nên mới bị dụ vào cái thế nguy hiểm.

Đại Hoàng vừa đưa móng tay sắt ra, Tiêu Càn vẫn không để ý, tay trái ngầm tụ thần công, một chiêu Kim Ty Triển Uyển vừa đưa ra ngoài, nào hay nội kình mình luyện địch không nổi với thần lực trời sinh của Đại Hoàng, chẳng những chưa gạt nổi, mà còn bị đối phương đánh trúng sườn bên trái nữa.

Đại Hoàng bị một ngón Thiết Tỳ Bà Thủ của Tiêu Càn, còn Tiêu Càn cũng bị gãy mất bốn năm cái xương sườn, máu chảy như suối, đau quá ngất đi.

Lúc này Tái Hàn Khang, Uất Trì Xảo và Sài Vô Cấu thấy Đại Hoàng đến tưởng là Trọng Tôn Phi Quỳnh đã trở về, bất giác đều cảm thấy tinh thần phấn khởi, vùng cười ha hả chạy ra.

Một con quỷ nhập tràng đầy mình lửa cháy đã đủ làm cho bọn Bào Tam Cô ứng phó không xuể lại thêm Tiêu Càn vừa tới đã bị hạ vì tay mãnh thú. Bây giờ lại thấy đối phương lần lượt xuất hiện, tự biết tình thế bất lợi, Bào Tam Cô liền cất cao tiếng gọi :

- Tư Đồ lão đệ, Cận lục muội. Ta nên về thôi! Còn trời còn đất còn có ngày ta gặp lũ chuột kia, rồi sẽ tính chuyện với chúng sau cũng không muộn.

Vừa nói dứt lời, ba cái bóng đã lần lượt nhảy qua tường đi thẳng.

Con quỷ nhập tràng tuy cực kỳ uy mãnh, nhưng vì xoay xở không nhanh, nên đuổi không kịp bọn Bào Tam Cô bèn quay lại hung hăng xông vào vồ Đại Hoàng.

Đại Hoàng chưa từng được trông thấy một con quái vật dữ tợn hung ác, đầy mình những lửa như thế bao giờ, nên cũng phát hoảng rồi vớ lấy Tiêu Càn, lúc này đã nằm mê man dưới đất hai tay nâng bổng lên, lăng không ném vào con quỷ nhập tràng.

Con quỷ nhập tràng hai tay giơ ra vừa vặn ôm trúng ngang lưng Tiêu Càn liền nhe răng cắn vào giữa cuống họng hắn mấy miếng.

https://thuviensach.vn

Kể cũng lạ, con quỷ nhập tràng đang dữ tợn hung hăng như vậy mà sau khi uống mấy ngụm máu người, dần dần đứng đờ ra không động, chỉ trong khoảnh khắc bùng một tiếng, một đám lửa màu xanh biếc rừng rực bốc lên, mấy đóa Cửu U Lân Hỏa giắt trong mình Tiêu Càn, đều bị ngọn lửa trên mình Long lão bà bà liếm vào bốc cháy.

Lúc này con mãnh thú Đại Hoàng đã quỳ trước mặt Tái Hàn Khang, run run, hai tròng mắt từng giọt nước ứa ra, thánh thót rơi xuống.

Tái Hàn Khang thấy thế kinh sợ hỏi :

- Đại Hoàng! Làm sao mày buồn thế? Hay là Trọng Tôn cô nương và Tiểu Bạch bị tai nạn gì ở Đại Tuyết sơn rồi?

Con Đại Hoàng lắc đầu luôn mấy cái, cuống họng vẫn nghẹn ngào giơ bàn chân trước lên chỉ chỉ trỏ trỏ lia lịa.

Sài Vô Cấu là con gái nên tinh ý hơn, trông thấy Đại Hoàng chỉ trỏ hồi lâu, chợt nghĩ ra mỉm cười nói :

- Hình như nó nói Trọng Tôn cô nương và Tiểu Bạch còn ở trên Đại Tuyết sơn, sai nó đem Chu Hồng Tuyết Liên về đây trước...

Sài Vô Cấu nói đến đây Đại Hoàng gật lấy gật để. Tái Hàn Khang thấy thế tự nhiên cũng thấy yên tâm, nhưng khi chú ý nhìn kỹ khắp mình Đại Hoàng, bất giác lại ngạc nhiên hỏi :

- Đại Hoàng đã đem Chu Hồng Tuyết Liên về thì để đâu?

Đại Hoàng nghe hỏi, lập tức lông dựng đứng lên chơm chởm, đôi mắt long sòng sọc, hình như có vẻ giận dữ tức tối vô cùng. Nhưng chỉ thoáng qua giây lát, nó lấy lại cái dáng vẻ sợ sệt buồn bã, hai tay chỉ trỏ, nước mắt chảy ròng ròng.

Sài Vô Cấu đã dần dần thể hội được ý của Đại Hoàng, bất giác cau mày thở dài một tiếng, rồi nói :

- Đại Hoàng nói dọc đường có người lập mưu chiếm mất bông Chu Hồng Tuyết Liên của nó! Thế này thì Hạ Thiên Tường chết mất! Hắn vì cứu tôi,

https://thuviensach.vn

không quản xa xôi tìm tới Điểm Thương, nếu có bề nào, thì Sài Vô Cấu này cũng xin lấy cái chết để báo đáp.

Uất Trì Xảo cũng nghĩ không còn cách gì nữa, tình hình thật hết sức nghiêm trọng, đành chỉ đưa mắt nhìn vị cái thế thần y, xem ông ta bảo sao.

Không ngờ Tái Hàn Khang sắc mặt vẫn thản nhiên, lấy tay khẽ vỗ lên đám lông vàng trên gáy Đại Hoàng rồi cười ha hả :

- Đại Hoàng đừng sợ, Sài cô nương cũng đừng lo! Tôi không những võ vẽ biết nghề thuốc, mà lại còn lờ mờ hiểu phép xem tướng! Hạ Thiên Tường phúc trạch rất dầy, không phải tướng chết yểu, dẫu mất bông Chu Hồng Tuyết Liên, nhưng còn có thể được gặp sự kỳ ngộ khác trong áo quan cũng nên.

Uất Trì Xảo và Sài Vô Cấu đều giật mình sửng sốt, vừa định hỏi lại thì Đại Hoàng chợt chỉ cái xác Tiêu Càn đã cháy thành than, tỏ vẻ sợ hãi.

Tái Hàn Khang mỉm cười hỏi :

- Đại Hoàng, có phải mày sợ chủ mày sẽ trách phạt về tội giết người không?

Đại Hoàng đứng thẳng buông hai tay, nhìn Tái Hàn Khang với đôi mắt van xin, gật lấy gật để.

Tái Hàn Khang vỗ vai Đại Hoàng cười nói :

- Chỉ cốt mày đừng cậy sức khỏe trời cho, bạ ai cũng giết là được. Còn vì sự bất đắc dĩ phải giết một người hung ác như tên Tiêu Càn kia, thì không có tội gì hết. Đợi chủ mày đến đây ta sẽ xin hộ cho.

Đại Hoàng hiểu ý đứng lên nhảy nhót tỏ vẻ mừng rỡ vô hạn. Bấy giờ Uất Trì Xảo mới hỏi Tái Hàn Khang :

- Lão quái này chỉ mãi nói chuyện với con thú, để chúng ta chờ sốt cả ruột! Lão hãy giải thích ngay cho chúng ta biết, thế nào là sự "kỳ ngộ trong áo quan"? Nói đi, mau lên!

Tái Hàn Khang lừ mắt nhìn ông bạn già, rồi cười hềnh hệch :

https://thuviensach.vn

- Lão ăn mày này làm gì mà ồn lên thế? Trước hết ta hãy hỏi lão một câu: "Khi mở nắp áo quan ra, lão có nhận thấy bên trong không hề có mùi gì không?"

Uất Trì Xảo gật đầu :

- Thi thể trong quan chưa nát thì làm gì có mùi? Nhưng để Hạ lão đệ nằm lâu trong đó cũng không tốt, chúng ta nên mở áo quan mang hắn ra ngoài thì hơn.

Tái Hàn Khang vẫy con Đại Hoàng cùng thủng thỉnh bước vào điện, rồi cười nói :

- Lão hóa tử chỉ trừ việc uống rượu, ngủ và chế ra gậy Thất Bảo Lý Công Quải vô dụng, chỉ dùng để lòe lão Lôi Hóa, ngoài ra còn có biết khỉ khô gì nữa. Ta căn cứ vào những tư liệu mới chắc chắn cam đoan rằng Hạ lão đệ đã gặp một sự kỳ ngộ lạ đời ở trong quan tài. Vậy nên cứ để hắn ngủ, càng lâu chừng nào, càng tốt chừng ấy! Hơn nữa, nếu chẳng may bọn Bào Tam Cô không chịu thua, trở về Điểm Thương cầu viện binh, đêm nay lại đến gây chuyện thì ta mang hắn ra làm gì vội?

Uất Trì Xảo nghe Tái Hàn Khang nói một thôi một hồi, đôi mắt chớp lia chớp lịa, cười khẩy mấy tiếng rồi nói :

- Hừ lão quái ba hoa gì mặc lão. Ta chỉ cần lão giải thích cho ta nghe thế nào là cuộc gặp gỡ kỳ lạ ở trong áo quan sao lão không nói?

Tái Hàn Khang thấy Sài Vô Cấu cũng tỏ ý sốt ruột muốn nghe, liền chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, mỉm cười nói :

- Muốn giải thích câu chuyện kỳ ngộ ở trong quan thì trước hết phải nhắc lại một chuyện cũ của giới võ lâm mười năm về trước.

Uất Trì Xảo đôi mắt tròn xoe, đăm đăm nhìn Tái Hàn Khang muốn nuốt lời nói, Tái Hàn Khang chậm rãi nói tiếp :

- Lão hóa tử có biết vợ chồng Hoạt Cương Thi Thường Đỉnh và Long lão bà bà năm ấy tại sao lại chết không?

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo nói :

- Thường Đỉnh bình sinh hành động độc ác thái quá, nên bị chúng ghét, năm ấy có một bọn ba mươi sáu tên lục lâm đón đường mai phục, đánh cho bị trọng thương. Tuy đã liều chết vượt khỏi trùng vây, nhưng mạng sống cũng chỉ còn thoi thóp, Long lão bà bà nghe tin, vội chạy đến cõng chồng về Tây nam, trải thiên tân vạn khổ mới kiếm được một bông Ngũ Sắc Tùng Huân đem về cho chồng uống.

Tái Hàn Khang gật đầu cười nói :

- Lão hóa tử cũng biết rộng nhớ dai thật. Thường Đỉnh uống xong bông Ngũ Sắc Tùng Huân rồi làm sao?

Uất Trì Xảo nói tiếp :

- Không ngờ Thường Đỉnh uống xong, không những không có công hiệu gì, mà lại còn tắt thở tức khắc. Long lão bà bà đau đớn vô cùng, bèn sắm hai cỗ quan tài thật tốt, khâm liệm trượng phu đâu đấy rồi mới ra đi. Nửa năm sau mụ chặt được đủ ba mươi sáu chiếc thủ cấp của những kẻ đã phục kích giết chồng mụ, rồi cử hành một cuộc huyết tế. Đoạn nhảy vào áo quan, sai người đậy nắp lại, bế khí chết theo chồng. Không ngờ hai cỗ quan tài của họ vẫn còn quàn ở đây, chưa nhập thổ.

Tái Hàn Khang nghe xong gật đầu thở dài nói :

- Đáng tiếc cho Long lão bà bà chỉ biết công dụng của thuốc, mà không biết tính thuốc, để đến nỗi đem chôn sống chồng trong áo quan mà không biết.

Uất Trì Xảo ngạc nhiên hỏi :

- Lão quái vật nói thế là ý thế nào?

Tái Hàn Khang cười nói :

- Ngũ Sắc Tùng Huân đích xác là có công hiệu khởi tử hồi sinh thật, chẳng những thế, nó lại còn bổ ích cho chân nguyên nội lực nữa. Nhưng uống thuốc xong, thế nào cũng phải chết đi ba ngày rồi mới tỉnh lại. Long lão bà

https://thuviensach.vn

bà không biết điều ấy, liền đem chồng vào áo quan đóng chặt lại, thế là chồng chết ngạt, hết gỡ!

Sài Vô Cấu nghe xong, hoảng nhiên tỉnh ngộ, nói :

- Thường Đỉnh được uống linh dược Ngũ Sắc Tùng Huân, hèn gì mà thây không nát. Nhưng còn Long lão bà bà thì vì cớ gì mà thi hài còn nguyên vẹn.

Tái Hàn Khang cười nói :

- Long lão bà bà cắt được thủ cấp ba mươi sáu kẻ thù, làm lễ huyết tế chồng, rồi vào quan tự tận tất nhiên trong bụng vẫn còn lệ khí nên mới giữ được thi thể của mụ không bị hư nát. Nhất là mấy hôm nay tự nhiên có đông người qua lại, thi hài được hấp thụ hơi người mà thành quỷ nhập tràng mới cùng Bào Tam Cô diễn nên tấn kịch “Bạch đầu hảo hợp” mà ta vừa xem ban nãy.

Sài Vô Cấu gật đầu nói :

- Mấy người chết bất thình lình lệ khí chưa tiêu, thường thường hay sinh yêu tác quái. Những người già cả ốm yếu đau lâu ngày, tĩnh khí tiêu hao hết thì không bao giờ xảy ra chuyện đó.

Uất Trì Xảo cười nói với Tái Hàn Khang :

- Còn câu chuyện kỳ ngộ ở trong áo quan lão quái vật định bao giờ nói cho chúng tôi nghe?

Tái Hàn Khang đưa măt nhìn cỗ quan tài trong có Hạ Thiên Tường nằm, mỉm cười nói :

- Dược lực linh hiệu của bông Ngũ Sắc Tùng Huân còn chưa phát huy ra hết, Thường Đỉnh đã bị chết ngạt, lại được chiếc áo quan này chế bằng thứ gỗ rất tốt, linh khí không tiết ra ngoài, lâu ngày trên nóc áo quan nảy ra một bông Ngũ Sắc Tùng Huân hơi nhỏ hơn và công hiệu hơi kém bông Ngũ Sắc Tùng Huân thực một chút...

Sài Vô Cấu mừng lắm, vội hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tái đại hiệp cho là Hạ Thiên Tường đã hái bông hoa ấy mà ăn rồi sao?

Tái Hàn Khang gật đầu nói :

- Hạ Thiên Tường tuy thần trí hôn mê, nhưng tri giác vẫn chưa mất hết, trải qua một cuộc huyên náo vừa rồi, mà vẫn không có động tĩnh gì cả, nên tôi đoán có lẽ hắn đã hái bông Ngũ Sắc Tùng Huân ăn rồi, nên mới ngủ say đến thế.

Uất Trì Xảo cười nhạt nói :

- Nếu quả đúng như lời người nói thì hay lắm, chỉ sợ trên nắp áo quan không có cái hoa nào, mà Hạ Thiên Tường thì chết còng queo ra rồi, lúc ấy cái chiêu bài Đương Đại Thần Y của ngươi, liệu đem về nhà mà khóa chặt.

Sài Vô Cấu nghe Uất Trì Xảo nói thế, sắc mặt đang tươi cười chợt lại ỉu xìu.

Tái Hàn Khang mỉm cười mắng :

- Lão ăn mày này chỉ được cái làm cho người ta cụt hứng. Ngươi còn nhớ lúc ta và ngươi đậy nắp áo quan, ta có hít hơi mấy cái và nói rằng: “Ở đây hình như có mùi gì là lạ?” không?

Uất Trì Xảo gật đầu, Tái Hàn Khang lại cười nói tiếp :

- Ta đã có ngoại hiệu là “thần y” cố nhiên là phải phân biệt được các loại thuốc. Lúc ấy ta đã ngửi thấy trong áo quan có mùi một loại kỳ dược hãn thế, nhân đó mới đem chuyện cũ, tổng hợp lại mà xét đoán, khi nào lại còn sai được. Hạ lão đệ trước đã uống ba viên linh đan có chứa Thiên Niên Chi Dịch của ta, lại được ăn một bông Ngũ Sắc Tùng Huân nữa, thì đến khi hắn tỉnh dậy, chẳng những nội thương khỏi hết, mà môn tuyệt học Càn Thiên khí công của hắn cũng tăng tiến rất nhiều, vượt hơn ngày trước gấp bội.

Nói đến đây hơi ngừng lại, nhìn Uất Trì Xảo cười, rồi nói tiếp :

- Còn sự lo lắng của lão hóa tử vừa rồi, xin hãy yên tâm. Tái Hàn Khang xin lấy danh dự Đương Đại Thần Y và cái đầu này bảo đảm thế nào Hạ Thiên Tường cũng được bình yên vô sự.

https://thuviensach.vn

Nghe Tái Hàn Khang giải thích xong, Uất Trì Xảo và Sài Vô Cấu cũng yên trí được vài phần.

Ba người lẳng lặng một lúc, chợt Sài Vô Cấu giơ tay vuốt bộ lông dài vàng óng của con Đại Hoàng đang ngồi bên cạnh, cau mày nói :

- Không ngờ Bào Tam Cô bế quan ở Vĩnh Hồi hơn mười năm, đã luyện xong được thần công Tuyết Đống Cương Thi, lại càng như hổ thêm cánh, khó lòng trị nổi! Cũng may đêm nay nhờ được Long lão bà bà biến thành quỷ nhập tràng xua đuổi chúng đi, nếu không thì dù chúng ta có trốn thoát, nhưng con Đại Hoàng này khó lòng tránh khỏi ám khí Cửu U Lân Hỏa hoặc Thiên Kinh độc thích của họ.

Tái Hàn Khang ngạc nhiên hỏi :

- Ám khí Thiên Kinh độc thích là của phái Côn Luân, sao Sài cô nương lại tưởng của bọn này?

Sài Vô Cấu nói :

- Việc này do Mai Khôi sứ giả báo cho tôi biết. Từ hôm ấy đến nay tôi vẫn chưa có dịp nói lại để các vị nghe. Ông ta nói rằng có một con kim bằng rất lớn, vô tình đem giống cây Thiên Kinh Kỳ Thụ, là loại đặc sản trên đỉnh núi Côn Luân, bay về Phục Ngưu sơn ở Hà Nam, chẳng may gặp một trận động đất nên bị chôn sống ở trong đống đá. Ít lâu sau, trong Bằng Thi Cổ Động núi Phục Ngưu, mọc lên một cây Thiên Kinh Kỳ Thụ nhỏ. Phái Kỳ Liên tìm được ngôi động ấy, bèn đánh cả gốc lẫn rễ cây Thiên Kinh đem đi, lợi dụng những cái gai độc đó giá họa cho phái Côn Luân, kỳ đồ gây một mối phân tranh giữa các phái võ lâm, đợi cho các phái tiêu hao lực lượng lẫn nhau, để hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương ở giữa thủ lợi.

Uất Trì Xảo hỏi :

- Tôi nghe Hạ lão đệ nói Thiết Quán đạo trưởng và lệnh sư tỷ là Băng Tâm thần ni cũng bị trúng Thiên Kinh độc thích ở Chung Nam tử cốc mà?

Sài Vô Cấu giận dữ nói :

https://thuviensach.vn

- Đấy mới chính là cái chỗ gian xảo độc ác của họ.

- Chưởng môn phái Điểm Thương bị trúng Thiên Kinh độc thích, đã có Chưởng môn phái La Phù làm chứng, có phải là không còn ai nghi ngờ cho hắn nữa không? Kỳ thực thì hai phái Điểm Thương và Kỳ Liên vẫn thông đồng cấu kết với nhau từ lâu, chỉ chờ có cơ hội là quấy động can qua cho phỉ chí.

Nói đến đây, Sài Vô Cấu chợt à một tiếng, như vừa nhớ ra việc gì, rồi nói :

- Nhưng trong phái Côn Luân cũng có kẻ môn đồ bất nghĩa, mấy mũi Thiên Kinh độc thích dùng để ám hại Võ Đang tam tử và sư tỷ tôi, toàn là do tên môn hạ phản bội của phái Côn Luân lấy trộm đưa cho họ. Sau vì họ biết Tri Phi Tử canh phòng nghiêm ngặt, khó lòng lấy được nữa, nên mới lần mò đi tìm Bằng Thi Cổ Động, quả nhiên vớ được cây Thiên Kinh Kỳ Thụ thật.

Tái Hàn Khang hỏi :

- Sài cô nương đã biết rõ âm mưu của chúng như vậy, sao hôm ở trên đại hội Thiên Đô, không nói ra cho quần hùng đều biết?

Sài Vô Cấu gượng cười nói :

- Muốn phá một âm mưu trọng đại như thế, nếu không có chứng cứ xác thực thì khi nào hai phái Điểm Thương và Kỳ Liên chịu nhận? Mà đại hội Thiên Đô rất có thể biến thành một cuộc hỗn chiến kinh thiên động địa ngay tức khắc.

Uất Trì Xảo cau mày nói :

- Việc này muốn tìm bằng chứng xác thực, đâu có phải chuyện dễ?

Sài Vô Cấu cười nói :

- Mai Khôi sứ giả còn nói Hạ Thiên Tường cũng đã vào Bằng Thi Cổ Động và nhặt được một lá Thiên Kinh Kỳ Thụ, giắt ở trong mình. Lại dặn tôi chờ hắn tới Thiên Đô, đòi lấy chiếc lá ấy, đưa cho Chưởng môn phái Côn Luân xét nghiệm, nếu đúng như thế thì đem cái âm mưu thâm độc của hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương nói ra cho mọi người cùng biết.

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, vội nói :

- À, hèn nào hôm Hạ Thiên Tường lên Hoàng Sơn, mấy lần bị người ám toán. Có lẽ họ biết Hạ lão đệ có đem theo lá Thiên Kinh Kỳ Thụ ở trong mình chăng?

Sài Vô Cấu gật đầu mỉm cười. Rồi đem câu chuyên mình và sư thúc, sư tỷ bị phái Kỳ Liên ám toán ở trên Thiên Đô hôm ấy kể cho hai người nghe, đoạn lại cười nói tiếp :

- Tôi tuy nói với sư tỷ tôi là có người đem chứng cứ sắp tới Hoàng Sơn, nhưng không nói là Hạ Thiên Tường để phòng ngộ lỡ bị đối phương núp lén đâu nghe trộm, rồi tìm cách hại hắn chăng.

Tái Hàn Khang cười nói :

- Cô nương cẩn thận như thế lại làm cho bọn gian thiết kế mai phục khắp nơi, thấy người nào khả nghi là họ ám toán. Đến nỗi vợ chồng Chưởng môn phái Tuyết Sơn cũng vì thế bị vạ lây.

Ba người chuyện trò cười nói một lúc rồi cùng đi nghỉ.

* * * * *

Sang ngày thứ hai, lúc đó đã vào buổi chiều, trời gần nhá nhem tối.

Tái Hàn Khang lẩm nhẩm tính đốt ngón tay, rồi nói với Uất Trì Xảo và Sài Vô Cấu :

- Chờ đến sáng mai là ta có thể mở áo quan ra xem Hạ Thiên Tường có phải đã được ăn Ngũ Sắc Tùng Huân đúng như lời tôi nói không? Nhưng đêm nay cũng nên cẩn thận đề phòng bọn Bào Tam Cô cầu cứu Thiết Quán đạo trưởng và Lôi Hóa đem bọn đệ tử kéo đến vây chùa đó.

Sài Vô Cấu cười nói :

- Đêm nay tình thế không giống đêm trước, một là vì đối phương quyết không ngờ bọn ta trốn trong áo quan nữa, hai là ta mới được thêm một tay hảo thủ giúp sức.

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang nghe nói đưa mắt nhìn Đại Hoàng, cười nói :

- Đại Hoàng, đêm nay mày còn dám giết người nữa không?

Đại Hoàng đang ngồi vùng thụt lùi lại phía sau, dáng điệu có vẻ sợ sệt, lắc đầu lia lịa, làm cho cả ba người cùng bật cười. Thời gian thấm thoắt trôi qua, chiều rồi tối, tối rồi đêm, canh một, canh hai, canh ba...

Tâm tình của bọn Tái Hàn Khang, Uất Trì Xảo và Sài Vô Cấu cũng theo tiếng trống cầm canh từ các thôn xóm xa xa vọng tới, mà mỗi lúc một thêm bồn chồn, sốt ruột, không biết đêm nay, một đêm cực kỳ quan trọng trong sự sống chết của Hạ Thiên Tường liệu có qua được một cách êm đẹp không?

Trong điện do những tâm tình khẩn trương gây thành một tấm màn tịch mịch, im lìm! Ngoài điện thì lại do tấm màn tịch mịch im lìm gây thành một bầu không khí khẩn trương, sôi nổi. Bất cứ một tiếng gió thổi, một vài chiếc lá rơi, đều đủ khiến cho bọn Tái Hàn Khang giật mình, lắng tai nghe ngóng nín thở, như đang sửa soạn một trận đánh nhau to.

Tiếng trống thôn xa, đã điểm dồn bốn tiếng.

Thốt nhiên con Đại Hoàng đang nằm tự nhiên run lên bần bật, khắp mình lông tóc đều dựng đứng cả lên, hình như nó trông thấy một vật gì quá ư ghê gớm, đến nỗi mất hết cam đảm.

Sài Vô Cấu trông thấy trước nhất, bất giác sợ hãi kêu lên :

- Hai vị đại hiệp thử coi con Đại Hoàng làm sao lại run thế này? Hình như có cái gì làm cho nó sợ lắm thì phải?

https://thuviensach.vn

Hồi 19

Ba Trai Hai Gái

Tái Hàn Khang và Uất Trì Xảo đều chú ý nhìn biết rằng tình hình có vẻ khác lạ, Uất Trì Xảo nói :

- Đại Hoàng sức khỏe, thân nhẹ, uy mãnh vô cùng, chẳng có thế mà một tay công lực như Tiêu Càn, đêm qua mới bị nó quơ cho một cái đã bị thương ngất đi. Vậy mà không hiểu tại sao lúc này nó sợ hãi đến nỗi co rúm cả người lại thế kia, hay là sắp có cường địch tới? Ta phải chuẩn bị ngay mới kịp!

Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu cũng đều cho là phải, cùng tĩnh khí ngưng thần, sửa soạn ứng phó.

Xung quanh ngôi chùa hoang cảnh vật vẫn im lìm tịch mịch nhưng Đại Hoàng thì mỗi lúc một rung hơn, tỏ ra sợ hãi đến cực điểm.

Bọn Tái Hàn Khang đoán mãi không ra duyên cớ, trong lúc đang ngẩng mặt nhìn nhau, chợt nghe từ phía xa xa, có tiếng vó ngựa phi rất nhanh.

Nghe tiếng vó ngựa, Sài Vô Cấu chợt hoảng nhiên nghĩ ra, buột miệng nói :

- Thì ra Trọng Tôn cô nương đã về, người khác làm gì có ngựa chạy nhanh như vậy?

Uất Trì Xảo nói :

- Sài cô nương đừng quên là Chưởng môn phái Kỳ Liên có con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh cũng là giống long câu bảo mã nhé!

Tái Hàn Khang mỉm cười nói :

- Lão hóa tử đừng có nói liều, nếu người cưỡi ngựa là Thích Đại Chiêu, thì Đại Hoàng đã thủ thế để đợi dịch, khi nào lại sợ hãi như vậy?

Nói xong lại ngoảnh lại nhin Đại Hoàng, cười nói :

https://thuviensach.vn

- Đại Hoàng đừng lo, đợi chủ nhân mày tới, chúng ta sẽ xin cho, chủ nhân mày không trách phạt đâu mà sợ.

Đại Hoàng nghe nói cũng bớt run, ngước đôi mắt van lơn nhìn khắp ba người một lượt.

Sài Vô Cấu thấy thế, trong bụng càng thương, bèn kéo con thú lại gần, vừa vuốt ve bộ lông vàng của nó vừa nói với bọn Tái Hàn Khang :

- Chúng ta mang tiếng là hạng hảo thủ trong giới võ lâm đương thời, sớm tối khổ công nghiên cứu môn tuyệt học nội gia, ai ngờ thâu nhập chẳng được bao nhiêu, mục lực nhĩ lực rút cục vẫn thua con Đại Hoàng. Trong lúc chưa ai nghe thấy tiếng gì, mà Đại Hoàng đã biết chủ nhân nó sắp tới...

Nói chưa dứt lời, cái tiếng vó ngựa nhanh như gió cuốn đã tới phía ngoài chùa hoang, kế lại nghe một tiếng hí thật dài của con Thanh Phong Ký, hình như nó đang vượt qua tường mà vào.

Tái Hàn Khang hơi ngừng chân khí, cất cao tiếng gọi :

- Có phải Trọng Tôn cô nương đó không? Chúng tôi đang chờ ở trong tòa đại điện thứ ba này.

Vừa nói dứt lời, đã thấy một bóng người chạy thẳng đến trước cửa điện, nhìn ba người và Đại Hoàng reo lên một tiếng vui mừng. Thì ra đó chính là Tiểu Bạch.

Bọn Tái Hàn Khang thấy quả đúng là Trọng Tôn Phi Quỳnh, bèn đứng cả lên, ra ngoài điện đón.

Lúc này Phi Quỳnh đã dắt con Thanh Phong Ký bước vào tới giữa sân, vật làm cho nàng chú ý đến trước nhất vẫn là cái xác Long lão bà bà, hai tay ôm chặt Tiêu Càn, đã bị Cửu U Lân Hỏa đốt cháy thành than.

Phi Quỳnh biết ở đây mới xảy ra biến cố, liền vội thò tay vào bọc lấy ra hai viên linh đan, nhét vào mồm con ngựa yêu, xong đâu đấy mới rảo bước chạy vào điện, hấp tấp hỏi bọn Tái Hàn Khang :

https://thuviensach.vn

- Tái đại hiệp, tôi cho Đại Hoàng đem Chu Hồng Tuyết Liên về đây trước, nó có đến kịp không? Hạ Thiên Tường bây giờ ở đâu?

Uất Trì Xảo thấy Trọng Tôn Phi Quỳnh thiết tha với Hạ Thiên Tường như vậy, bất giác gật đầu, trỏ chiếc quan tài bên gian nhà phía đông nói :

- Hạ Thiên Tường nằm trong kia.

Phi Quỳnh nhìn theo tay Uất Trì Xảo vừa trông thấy cỗ áo quan, bất giác hồn vía rụng rời, chân tay bủn rủn, trừng mắt nhìn con Đại Hoàng lúc này cũng đang run cầm cập nép dưới chân nàng.

Phi Quỳnh trông thấy bộ dạng con Đại Hoàng, lại càng tin Hạ Thiên Tường đã chết thực, bèn cau mày quát :

- Đại Hoàng, tại mày đến chậm, hay là đã đánh mất bông Chu Hồng Tuyết Liên ở đâu? Để đến nỗi hư hỏng hết công việc của ta?

Đại Hoàng thấy chủ nhân nổi giận lôi đình, sợ quá vội chắp tay lạy lấy lạy để. Tái Hàn Khang bèn lườm Uất Trì Xảo một cái, rồi cười nói với Phi Quỳnh :

- Trọng Tôn cô nương đừng mắng Đại Hoàng, chỉ lên trách lão ăn mày Uất Trì Xảo nói năng hàm hồ không rõ. Đại Hoàng tuy có đánh mất bông Chu Hồng Tuyết Liên ở dọc đường thật, nhưng Hạ lão đệ lại may mắn chuyển họa thành phúc!

Phi Quỳnh nghe nói vừa giận vừa mừng, tạm thời không trách mắng Đại Hoàng vội, chỉ lẳng lặng ngồi nghe Tái Hàn Khang thuật lại tỉ mĩ từ đầu đến cuối câu chuyện nguy hiểm đêm qua.

Sau khi nghe xong, Trọng Tôn Phi Quỳnh nhìn Đại Hoàng dằn giọng nói :

- Đại Hoàng, không ngờ mày vừa xa ta có hơn một ngày, mà đã gây nên hai cái vạ lớn. Việc thứ nhất là đánh mất bông Chu Hồng Tuyết Liên, nếu sáng mai mở áo quan ra Hạ Thiên Tường sống lại thật thì còn có thể khoan thứ cho mày được! Nhưng còn việc thứ hai mày dám tự tiện giết người, thế nào ta cũng phải phạt thật nặng.

https://thuviensach.vn

Đại Hoàng cứ cúi gằm đầu xuống, không dám ngẩng lên. Sài Vô Cấu trong bụng bất nhẫn, bèn mỉm cười nói với Phi Quỳnh :

- Bào Tam Cô đã luyện thành công lực Tuyết Đống Cương Thi mà còn không cự nổi Long lão bà bà đã biến thành quỷ nhập tràng, nếu không nhờ có Đại Hoàng đến kịp, thì bọn chúng tôi cũng khó lòng tránh khỏi tai họa! Vả lại Tiêu Càn hạ độc thủ trước, đối với những hạng độc ác như vậy, giết đi là đáng lắm, cô nương không nên trách phạt nó, mà còn nên ban thưởng cho nó mới phải.

Phi Quỳnh nghe Sài Vô Cấu nói vậy, sắc mặt đã hơi dìu dịu, mỉm cười nói :

- Sài nữ hiệp không biết, Đại Hoàng mới theo tôi chưa được bao lâu, ác căn chưa gột rửa hết, nếu không quản thúc thật nghiêm, thì nó không sợ! Việc đêm qua, nếu không phải lỗi tại nó và đã có lời ba vị nói hộ tôi cũng tạm thời gác lại, không hỏi đến vội. Lần sau nếu còn tái phạm, tôi sẽ sai Tiểu Bạch rút gân chân của nó, rồi tống ra khỏi cửa.

Nói đến đây, lại đưa mắt nhìn Đại Hoàng, quát :

- Đại Hoàng đứng lên, đừng giở trò sợ hãi khúm núm để người ta phải thương hại. Bông Chu Hồng Tuyết Liên bị ai lấy mất?

Đại Hoàng run rẩy đứng lên, tỏ vẻ sượng sùng, tay chỉ chỉ trỏ trỏ miệng thì gô gô gâu gâu nói luôn một thôi một hồi.

Bọn Sài Vô Cấu đứng bên thấy bộ dạng Đại Hoàng như thế đều không nhịn được cười. Phi Quỳnh chợt đuổi Đại Hoàng đi nơi khác rồi lắc đầu nói với mọi người :

- Đại Hoàng nói nó bị người chặn đường hỏi mượn bông Chu Hồng Tuyết Liên, nói là cần phải cứu một người, sau này tuy không thể trả lại được, nhưng cũng xin đền đáp một cách xứng đáng.

Sài Vô Cấu bật cười nói :

- Người ấy cũng thú đấy chứ! Nhưng chẳng lẽ Đại Hoàng nghe nói thế lại đưa bông Chu Hồng Tuyết Liên cho hắn mượn thật à?

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh cười nói :

- Cố nhiên Đại Hoàng không chịu, nhưng người kia lại thi triển công lực tuyệt thế cướp lấy bông Chu Hồng Tuyết Liên ở trong tay Đại Hoàng.

Uất Trì Xảo giật mình nói :

- Đại Hoàng sức khỏe ghê gớm, thân pháp cũng rất nhanh nhẹn, vậy mà người kia cướp nổi bông Chu Hồng Tuyết Liên ở trong tay nó, võ công tất phải cao lắm.

Tái Hàn Khang ngắt lời cười nói :

- Vì bông Chu Hồng Tuyết Liên được coi là một thứ thánh dược hiếm có, trị thương, khử độc, công hiệu rất mạnh, ai mà không ao ước? Nếu lão hủ đoán không sai, lần này Hạ lão đệ được vô sự, thì linh dược ấy lại cứu thêm được một mạng nữa, cũng là công đức chứ sao? Trọng Tôn cô nương không nên lấy thế làm buồn!

Phi Quỳnh cười nói :

- Nếu Hạ Thiên Tường không việc gì, thì tôi cũng không để tâm đến chuyện ấy làm gì nữa! Nhưng Đại Hoàng và Tiểu Bạch đang hẹn nhau nếu lần sau còn gặp người đó nữa, chúng sẽ tiếp tay nhau đấu với hắn một trận.

Ba người đưa mắt nhìn hai con thú, quả thấy chúng đang bi bô hoa tay múa chân, nói chuyện với nhau, có vẻ hăng say lắm, bất giác cùng bật cười.

Lúc này vầng đông đã hiện lên một dải mây trắng nhờ nhờ, màn đêm đã từ từ cuốn lại.

Tái Hàn Khang lẩm nhẩm tính thời khắc rồi mỉm cười nói với mọi người :

- Trời đã sáng rồi, lúc này ta có thể mở quan tài ra xem Hạ lão đệ đã khỏi hết trọng thương, chuyển họa thành phúc, đúng như lời ta đoán không?

Nói xong đứng lên, thủng thỉnh bước về phía cỗ quan tài.

Nếu Tái Hàn Khang đoán đúng, thì cố nhiên là một sự may mắn lạ đời, nhưng nếu ông đoán sai, mà bông Chu Hồng Tuyết Liên đã bị mất, thì Hạ

https://thuviensach.vn

Thiên Tường lúc này hắn chỉ còn là một cái xác.

Vì "quẻ bói" không biết đúng hay sai, quan hệ trọng đại như vậy, nên không những bọn Uất Trì Xảo, Sài Vô Cấu, Trọng Tôn Phi Quỳnh, quả tim đều dập thình thịch, sáu con mắt đổ dồn cả về phía chiếc áo quan nín thở hồi hộp chờ đợi từng phút, mà cả đến vị Thương Sơn Ẩn Hiệp Tái Hàn Khang đã từng đứng trước mặt mọi người nói như rồng cuốn, mà lúc này cũng thấy bồn chồn, lo lắng.

Tới trước áo quan, Tái Hàn Khang dừng chân đứng lại, thở một hơi dài, cố trấn tĩnh tinh thần, rồi mới từ từ đặt hai tay lên nắp áo quan.

Giữa lúc Tái Hàn Khang sắp sửa mở nắp áo quan, Phi Quỳnh chợt khẽ kêu lên một tiếng :

- Tái đại hiệp, đừng mở vội!

Tái Hàn Khang dừng tay, quay lại hỏi :

- Trọng Tôn cô nương định bảo gì?

Phi Quỳnh nói :

- Đại hiệp mở quan ra, nếu quả Hạ Thiên Tường không việc gì, thì xin đừng cứu chàng tỉnh lại vội!

Tái Hàn Khang ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương nói vậy là ý thế nào?

Phi Quỳnh cười đáp :

- Vì tôi không muốn gặp chàng, chỉ cần biết chắc chắn chàng được vô sự là tôi sẽ xin đi ngay!

Sài Vô Cấu đã đoán Phi Quỳnh rất có thể là người mà Hạ Thiên Tường đã cất công lên Mân Sơn cầu Mai Khôi Nguyện Lực tác hợp. Nên khi nghe Phi Quỳnh nói, nàng liền chau đôi mày liễu, lắc đầu nói :

- Trọng Tôn cô nương, tôi biết cô nương và Hạ Thiên Tường quen biết nhau từ trên Hoàng Sơn, chẳng lẽ cô nương không ngại xa xôi tìm lên Điểm

https://thuviensach.vn

Thương, không phải là đã có hẹn với Thiên Tường ư?

Trọng Tôn Phi Quỳnh đôi má ửng hồng, nhìn Sài Vô Cấu gật đầu :

- Chẳng nói dấu gì Sài nữ hiệp, tôi định lên đây tìm chàng thật, nếu không sao lại vì chàng lặn lội lên tận Đại Tuyết sơn xin bông Chu Hồng Tuyết Liên trị thương cho chàng?

Tái Hàn Khang cười nói :

- Trọng Tôn cô nương đã cùng Hạ lão đệ ý hợp tâm đầu, sao lại còn câu nệ, không cho hắn được gặp một lần để tạ ơn cứu mạng?

Phi Quỳnh sắc mặt càng ửng đỏ, mỉm cười nói :

- Tôi cũng chợt nhận ra là tôi với chàng cũng hơi hợp nhau, nên lại càng không muốn gặp mặt, vì gia gia tôi xưa nay rất...

Tái Hàn Khang thốt nhiên nhớ ra là Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh xưa nay chỉ cho môn hạ dùng chữ tình trêu cợt người ta, chớ không cho thật sự trụy lạc vào lưới tình, bèn à một tiếng, rồi ngắt lời Phi Quỳnh :

- Lão hủ đã rõ dụng ý của cô nương, nhưng lúc này cô nương chỉ gặp Hạ lão đệ một lát cũng không có gì đáng ngại, chờ hắn tỉnh dậy rồi hãy đi cũng vừa.

Phi Quỳnh chỉ lắc đầu, Sài Vô Cấu đứng bên đã trông rõ nàng tuy có vẻ thẹn thùng, nhưng vẫn tỏ rõ sự quan tâm đến sự an nguy của Hạ Thiên Tường tha thiết.

Tái Hàn Khang thấy Phi Quỳnh một mực không nghe, cũng không nói nữa, chỉ ngoảnh lại gọi Uất Trì Xảo :

- Lão hóa tử đốt thêm một ngọn đuốc nữa, và cầm giơ cao lên một chút, để ta mở nắp áo quan ra xem Hạ lão đệ đã dậy chưa nào.

Uất Trì Xảo cầm chiếc song cửa gãy đốt lửa soi lên, làm cho gian nhà phía đông sáng sủa trông rõ mọi vật.

Tái Hàn Khang hơi ngừng chân lực, nhấc chiếc nắp quan tài nặng trĩu lên.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng vừa chiếu tới, đã trông rõ cảnh tượng bên trong, Hạ Thiên Tường đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt hồng hào tươi tốt, nằm bên cạnh thi hài Thường Đỉnh ngủ một cách say sưa ngon lành.

Sài Vô Cấu thấy thế không khác gì vừa trút được một tảng đá nặng đè trĩu trên đầu. Nhân muốn giữ Phi Quỳnh lại, bèn đưa mắt cho Tái Hàn Khang, ngầm dục đánh thức Hạ Thiên Tường dậy.

Tái Hàn Khang gật đầu, vừa giơ tay vỗ vào huyệt đạo của Hạ Thiên Tường, thoáng một cái, ba cái bóng đen, vàng, trắng từ trong nhà chạy vọt ra sân, nhảy lên lưng con Thanh Phong Ký, rồi tiếng vó ngựa lộp cộp, đã phóng ra tới cửa chùa.

Sài Vô Cấu lắc đầu cười :

- Vị cô nương này cố chạy trốn ái tình, đã sa vào lưới tình thật rồi đây?

Lúc này Hạ Thiên Tường đang từ một giấc ngủ cực kỳ thoải mái mơ màng tỉnh giấc, tiếng thứ nhất đập vào tai chàng là tiếng vó ngựa quen thuộc mỗi lúc một xa dần, làm chàng giật mình mở choàng mắt ra buột miệng hỏi :

- Tiếng chân nghe quen quá không biết ngựa của ai thế?

Uất Trì Xảo mỉm cười gọi :

- Hạ lão đệ hãy khoan đừng hỏi ngựa của ai vội, hãy nhìn xem chỗ lão đệ nằm là chỗ nào?

Hạ Thiên Tường lúc này mới thực tỉnh hẳn, cũng cảm thấy chỗ mình nằm có vẻ là lạ, vội ngồi nhỏm dậy, lúc đó mới rõ mình đang nằm trong một cỗ quan tài, bên cạnh lại còn có một xác chết. Cảnh huống cực kỳ quái đản đó làm chàng sửng sốt, trợn mắt há mồm, không hiểu ra làm sao cả.

Tái Hàn Khang bèn cầm cổ tay trái của chàng án mạch, giây lát nhướng cao đôi mày, hà hà cười nói :

- Xin kính mừng Hà lão đệ nhân họa đắc phúc, lúc này không những chỗ tạng phủ bị Thiết Tụ thần công đánh trúng đã hoàn toàn khỏi hẳn, mà môn

https://thuviensach.vn

tuyệt học Càn Thiên khí công của lão đệ tự nhiên cũng tăng thêm được ba thành công lực.

Hạ Thiên Tường càng nghe càng hồ đồ. Nhưng giữa lúc ấy thi hài của Thương Đỉnh đang nằm trong áo quan thốt nhiên cũng ngồi bật dậy.

Hạ Thiên Tường chưa từng trông thấy cảnh tượng kỳ lạ như thế bao giờ, bất giác rợn cả tóc gáy, vội giơ hai tay ngưng tụ Càn Thiên khí công đẩy cái cái xác nằm xuống như cũ, nhưng khi chàng vừa rút tay ra thì cái xác lại ngồi dậy.

Tái Hàn Khang lúc đầu cũng hơi kinh hoàng, nhưng suy nghĩ một lúc chợt tỉnh ngộ, chờ khi Hạ Thiên Tường ngưng tụ Càn Thiên khí công đẩy cái xác nằm xuống lần thứ hai, ông vội xua tay ra hiệu bảo Sài Vô Cấu lánh xa ra vài thước rồi cười bảo Hạ Thiên Tường :

- Bây giờ Hạ lão đệ thử thu Càn Thiên khí công về xem nào, chắc là lần này hắn không trỗi dậy nữa đâu.

Hạ Thiên Tường nghe lời thu nội lực lại, quả thấy xác Thường Đỉnh vẫn nằm yên, không ngồi dậy nữa bèn vội hỏi :

- Tái lão tiền bối, thế là nghĩa gì? Lão tiền bối không giải thích thì quả thật cháu chẳng hiểu gì cả.

Tái Hàn Khang chỉ mỉm cười, bảo chàng khiêng nắp quan tài đậy lại đóng đinh tử tế. Đoạn cùng kéo nhau ra khỏi động thất.

Sau đó Tái Hàn Khang mới đem những chuyện xảy ra trong vòng mấy ngày vừa qua kể hết lại cho Hạ Thiên Tường nghe.

Hạ Thiên Tường nghe tới đoạn Trọng Tôn Phi Quỳnh vì cố cứu mình, không quản thiên sơn vạn thủy lên Đại Tuyết sơn cầu Chu Hồng Tuyết Liên, thì cảm động vô cùng, nhưng khi nghe thấy nói nàng không muốn gặp mình vội vã bỏ đi, thì lại băn khoăn buồn bực.

Tái Hàn Khang nói xong, Sài Vô Cấu mới hỏi Hạ Thiên Tường :

https://thuviensach.vn

- Hạ hiền điệt nằm trong áo quan, có phải đã được ăn một bông Ngũ Sắc Tùng Huân phải không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Cháu bị mê man, thân trí rối loạn, chỉ nhớ hình như có cái gì rơi vào miệng, rồi trệu trạo nuốt đi, không biết có phải là Ngũ Sắc Tùng Huân không?

Sài Vô Cấu lúc ấy mới tin lời Tái Hàn Khang đoán đúng, liền mỉm cười nói :

- Tái đại hiệp, vừa rồi thi thể Thường Đỉnh cũng suýt nữa biến thành quỷ nhập tràng. Nếu lúc Hạ hiền điệt còn nằm trong áo quan, mà đã sinh ra biến cố thì nguy quá.

Tái Hàn Khang cười nói :

- Sài cô nương không biết, bọn ta ở đây lâu ngày, số đàn ông hơn số đàn bà, dương khí quá thịnh, nên Long lão bà bà mới bị cảm ứng mà biến thành quỷ nhập tràng. Vừa rồi cô nương đứng gần áo quan, thi thể Thường Đỉnh bị khí thuần âm hấp dẫn mới thốt nhiên ngồi dật, còn lúc Hạ lão đệ nằm trong áo quan, dương dương tương khắc, thi thể Thường Đỉnh tác quái sao được?

Mọi người nghe nói mới hiểu ra. Uất Trì Xảo chợt hỏi Hạ Thiên Tường :

- Nghe nói Hạ lão đệ có giắt trong mình một lá cây Thiên Kinh, tại sao không thấy lão đệ nói đến? Hãy mau lấy ra đây cho chúng ta xem với.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên nói :

- Vãn bối làm gì có lá cây Thiên Kinh giắt ở trong mình?

Tái Hàn Khang thấy Hạ Thiên Tường có trong tay một bằng cứ quan trọng như vậy mà không tự biết thì mỉm cười hỏi :

- Hôm ở núi Phục Ngưu, Hạ lão đệ có vào thăm một tòa động cổ trong có xác chim bằng phải không?

Hạ Thiên Tường càng nghe càng ngơ ngẩn, đăm đăm nhìn Tái Hàn Khang, hỏi lại :

https://thuviensach.vn

- Tái lão tiền bối lúc ấy đang luyện thuốc ở Thiên Tâm bình, sao lại biết cháu tìm thấy Bằng Thi cổ động tại núi Phục Ngưu?

Sài Vô Cấu đỡ lời Tái Hàn Khang :

- Mai Khôi sứ giả nói Hạ hiền điệt nhặt được một lá Thiên Kinh ở trong Bằng Thi cổ động mà.

Hạ Thiên Tường bấy giờ mới chợt nghĩ ra, liền nói :

- Thảo nào mà Thích Đại Chiêu thốt nhiên xuất lĩnh môn hạ tới núi Phục Ngưu tập kết, và bí mật dò tìm Bằng Thi cổ động, thì ra họ cốt đến đó để đánh cây Thiên Kinh Kỳ Thụ.

Nói xong liền thò tay vào mình lấy ra một chiếc lá hình ba chẻ, màu hồng nhạt đưa cho Sài Vô Cấu.

Sài Vô Cấu vừa cầm chiếc lá ngắm nghía, vừa đem tình hình Mai Khôi sứ giả đã điều tra rõ chuyện hai phái Điểm Thương và Kỳ Liên thông đồng với nhau thế nào, thuật lại rành mạch cho Hạ Thiên Tường nghe.

Hạ Thiên Tường nghe xong, mày kiếm dựng ngược, cười nhạt nói :

- Thì ra bữa ở Chung Nam tử cốc, hai vị Chưởng môn phái La Phù và Điểm Thương cùng bị trúng Thiên Kinh độc thích, toàn là do Thiết Quán đạo trưởng cố ý xếp đặt ra cả. Tôi rất ân hận không đến kịp đại hội Thiên Đô hôm đó, để phá gian mưu của chúng trước mặt quần hùng, xem mấy tên ác tặc vô sỉ hai phái Kỳ Liên, Điểm Thương trả lời thế nào.

Uất Trì Xảo cười nói :

- Hạ lão đệ việc gì phải ân hận? Kỳ đại hội Thiên Đô mới rồi chưa phá được gian mưu của chúng thì đợi kỳ đại hội sang năm, thế nào cũng phải tìm được bằng chứng đầy đủ công bố cho thiên hạ cùng biết. Có điều chiếc lá cây này không biết có phải đúng là lá cây Thiên Kinh như lời Mai Khôi sứ giả ước đoán không? Có lẽ ta nên đem lên Côn Luân giao cho Chưởng môn phái ấy xét nghiệm lại cho đích xác mới có thể tin được.

Hạ Thiên Tường nghe nói bất giác cao hứng reo lên :

https://thuviensach.vn

- Hay, ý kiến lão tiền bối hay lắm, nhất là lúc này chúng ta đang không có việc gì, nhân dịp lên Tây Vực chơi một chuyến cũng thú.

- Cũng được, đi thì cả bốn người cùng đi.

Hạ Thiên Tường thấy Sài Vô Cấu tán thành thì mừng lắm, nhưng sau chợt nghĩ ra một việc, liền xua tay nói :

- Không được, không được. Chúng ta không nên đi cả bốn người mà phải chia ra làm hai nhóm.

Sài Vô Cấu ngạc nhiên hỏi, Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu và Nga Mi tứ tú kết oán thế nào, thuật lại cho mọi người nghe, rồi cau mày nói :

- Tôi đã hẹn với Mộ Vô Ưu lão tiền bối là tới hai mươi tháng năm sẽ gặp nhau ở Xả Thân nham trên núi Nga Mi, rồi đi với ông ta sang Khôn Linh đạo viện, lại hẹn với Hoắc Tú Vân đơn độc gặp gỡ ở trên Nga Mi Kim Đỉnh. Tất nhiên đến ngày đó phải giữ lời hứa. Nhưng lúc này lên Côn Luân, đường xá xa xôi, không thể biết chắc dọc đường không có chuyện gì xảy ra, ngộ lỡ không tới Nga Mi kịp ngày hẹn chăng? Nên phải chia người ra làm hai nhóm, một lên Côn Luân, một lên Nga Mi, mới khỏi lỡ việc.

Sài Vô Cấu nói :

- Nếu vậy để ta lên Nga Mi trước cho. Đến kỳ hẹn, Hạ hiền điệt chưa tới kịp, ta sẽ thay mặt hiền điệt giải thích cho bọn họ. Luôn tiện ta cũng muốn đi lối ấy để thăm dò tin tức Tư Đồ Úy một thể.

Hạ Thiên Tường nhìn Tái Hàn Khang và Uất Trì Xảo cười nói :

- Còn hai vị lão tiền bối vị nào đi với cháu, vị nào đi với Sài cô cô?

Tái Hàn Khang cười nói :

- Để ta đi với Sài cô nương, còn lão hóa tử thì đi với lão đệ, như vậy có lẽ thích hợp hơn. Vì bọn ngươi một già một trẻ, tha hồ mà quậy phá.

Uất Trì Xảo bật cười mắng :

https://thuviensach.vn

- Chẳng qua ngươi là đồ lười không muốn đi xa, lại còn bịa đặt lý do để chống chế cho đỡ ngượng, ai còn lạ gì.

Tái Hàn Khang mỉm cười giở bọc lấy ra bốn viên linh đan chia cho mỗi người hai viên rồi nói :

- Bọn người một già một trẻ hợp lực lại thì dọc đường tha hồ mà gây tai chuốc họa, nên cầm sẵn mấy viên thuốc này, phòng lúc cần đến.

Uất Trì Xảo lườm Tái Hàn Khang một cái thật dài, rồi mới tiếp lấy thuốc giắt vào mình, đoạn nói với Hạ Thiên Tường :

- Chúng ta nên đi thôi, đường còn xa, không nên trì hoãn.

Nói xong đứng lên. Tái Hàn Khang lại hỏi Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ, chúng ta sẽ gặp nhau ở Thiên Đô, hay là...

Hạ Thiên Tường ngắt lời, nói :

- Tái lão tiền bối và Sài cô cô lên Nga Mi Kim Đỉnh rồi, xin hãy đợi ít lâu. Cháu và Uất Trì lão tiền bối nếu không tới kịp ngày hai mươi tháng năm, thì thế nào thượng tuần tháng sáu cũng có mặt ở đó.

Nói xong bốn vị kỳ hiệp già trẻ trai gái đều mỉm cười chia tay, ai đi đường nấy.

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường đi xuyên qua Khang Tang, rồi thẳng đường lên núi Côn Luân. Dọc đường vừa đi vừa du sơn ngoạn thủy, xem xét phong thổ nhân tình, ngoài ra không có việc gì đáng kể.

Một ngày kia đã tới chân núi Côn Luân. Hạ Thiên Tường trong bụng cao hứng, thoăn thoắt trèo lên. Chỉ thấy nhân vật phái Côn Luân đều ở trong Côn Luân cung, mà cửa cung đóng chặt, chỉ có một người tuổi trạc ba mươi, mặc đạo trang đứng ở ngoài cửa, hình như người này là đệ tử trực nhật của phái Côn Luân.

Uất Trì Xảo nhận thấy phái Côn Luân độ này phát sinh lắm rắc rối, sợ gây cho đối phương sự hiểu lầm, nên vừa tới gần đã vội mỉm cười :

https://thuviensach.vn

- Dám hỏi đạo trưởng quý tính là gì? Lão phu là Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường lão đệ đây là môn hạ của Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy. Nhân có chút việc cần, muốn cầu kiến quý Chưởng môn, phiền đạo trưởng thông báo cho một tiếng.

Người mặc đạo trang nhìn Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường một lượt, rồi cúi đầu thi lễ nói :

- Tại hạ tên gọi Vân Cô Hạc. Hai vị đến thật không may, Chưởng môn nhân tệ phái vì muốn tra cứu một vụ nghi án võ lâm có liên can đến danh dự phái Côn Luân, nên đã xuất lĩnh tất cả các nhân vật bản phái cùng rời khỏi Côn Luân đã lâu rồi.

Hạ Thiên Tường nghe nói cau lông mày lại. Chợt nhớ tới cuộc gặp gỡ trên núi Chung Nam dạo nọ, liền hỏi :

- Hai vị Triệu Ngọc và Phan Sa có nhà không?

Vị đạo trưởng lắc đầu, Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Còn Lộc Như Ngọc cô nương đâu?

Vân Cô Hạc cười nói :

- Uất Trì Xảo tiền bối hiệp danh lừng lẫy xa gần, môn hạ Bắc Minh Thần Bà lai lịch lại càng lớn lắm, Vân Cô Hạc này đâu dám nói dối. Trong Côn Luân cung hiện nay, trừ tôi và sư thúc Tùng Á Chân Nhân ra thì không còn ai cả.

Vị đạo trưởng đã nói như vậy, Hạ Thiên Tường không còn hỏi thêm được câu gì nữa, đành cùng Uất Trì Xảo cáo từ mà xuống núi vừa đi vừa nói :

- Uất Trì Xảo lão tiền bối, chúng ta xa xôi tới đây thật là phí công. Quả đúng như câu “cao hứng mà đi, cụt hứng mà về” chán thật.

Uất Trì Xảo cười một cách gượng gạo, Hạ Thiên Tường lại hậm hực nói :

- Cái giận này cháu nhất định trút cả lên đầu phái Kỳ Liên cho hả. Nhân tiện đường chúng ta kéo đến ma sào Giáng Tuyết nham của họ, tìm cách khuấy phá chơi cho bõ.

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Đến sào huyệt của họ thám thính hư thực cũng không sao, nhưng thanh thế phái Kỳ Liên so với phái Điểm Thương có phần mạnh hơn, nhất là Bào Tam Cô...

Hạ Thiên Tường không đợi Uất Trì Xảo dứt lời, lập tức cười nói :

- Uất Trì Xảo lão tiền bối đừng lo, cháu chỉ đề nghị tìm cách khuấy chơi, chứ đâu phải ra mặt đối phó? Bọn ta có hai người, đừng nói Bào Tam Cô và Thích Đại Chiêu, ngay mấy nhân vật dưới của họ mình cũng không thể đối địch lại được!

Uất Trì Xảo cười nói :

- Hạ lão đệ nói phải đó. Ta nên tìm cách thám thính nội tình chân thực của hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương liên hợp với nhau dấy động phong ba trong giới võ lâm thế nào? Vì ta nghi ngờ...

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Lão tiền bối hoài nghi cái gì?

Uất Trì Xảo nói :

- Lấy lực lượng của hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương tuyệt đối không thể địch lại với sáu đại môn phái khác và những vị võ lâm cao nhân xưa nay vẫn phù trợ chính nghĩa. Vì thế nên ta ngờ rằng bên trong hoặc giả còn có nhân vật lợi hại nào mà ta không thể nghĩ tới đứng sau lưng giật dây, sai khiến bọn Thiết Quán đạo trưởng và Thích Đại Chiêu gây tai biến trong giang hồ chăng.

Hạ Thiên Tường nghe Uất Trì Xảo đoán cũng có lý, gật đầu mỉm cười đáp :

- Uất Trì Xảo lão tiền bối đoán thế cũng có lý, nhưng cháu vẫn không hiểu trên đời này còn có nhân vật nào lợi hại nữa.

Uất Trì Xảo lắc đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ lão đệ không biết, có một số nhân vật không mấy ai nghĩ tới, thí dụ như Bào Tam Cô chẳng hạn, lâu nay vẫn ẩn náu tu luyện trong Vĩnh động, sao nay tự nhiên lại thấy lộ mặt ra chốn giang hồ? Những người mà ta nói đây phần đông đều là những nhân vật thần bí, hai ba chục năm về trước danh tiếng đã lừng lẫy một thời, thế rồi không hiểu sao đột nhiên mất tích, không ai biết họ còn sống hay đã chết nữa.

Hạ Thiên Tường bật cười nói :

- Cháu còn nhỏ tuổi quá, những nhân vật đương thời còn chưa biết được bao nhiêu, huống chi những người đã ẩn tích mấy chục năm nay. Lão tiền bối nghe rộng biết nhiều, có thể kể cho cháu nghe vài người được không?

Uất Trì Xảo nghĩ một lúc rồi nói :

- Ta biết cũng không nhiều, chỉ nhớ được cả thảy có ba người đàn ông và hai người đàn bà.

Hạ Thiên Tường kinh ngạc nói :

- Nhiều thế cơ ạ? Xin lão tiền bối kể hết lai lịch của từng người cho cháu nghe. May ra cháu cũng được mở rộng kiến văn đôi chút.

Uất Trì Xảo cười nói :

- Ta hãy nói ba người đàn ông trước. Ba người này công lực tuyệt thế, hầu như đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa cả rồi, nhưng lại là ba kẻ tử thù. Họ giao ước ác đấu với nhau liền năm lần ở trên đỉnh chóp núi Ngũ Nhạc mà chưa lần nào phân thắng phụ. Lần cuối cùng họ họp nhau trên Vạn Phật Đỉnh núi Nga Mi, thanh minh rằng nếu lần này lại không phân thắng phụ nữa, thì quyết không trở về. Cuộc ác chiến diễn ra liên tiếp ba ngày ba đêm, kết quả từ đấy không còn ai trông thấy ba vị kỳ khách ấy đâu nữa. Có người nói họ đã rơi xuống thung lũng mà chết, người thì nói trong bóng quang hoa của Phật, họ đều ngộ chân, quy y tam bảo. Tuy chưa rõ thuyết nào đúng nhưng gần hai chục năm nay, tuyệt không ai trông thấy họ xuất hiện trong giới võ lâm điều đó thì chắc chắn.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Cháu cũng nhớ đã được nghe sư phó cháu nhắc đến bọn họ một lần. Ba người ấy có phải là Đa Tình thư sinh Ngô Vạn Thu, Vô Tình kiếm khách Mạc Xuân Dương và Xám Tình Cư Sĩ Từ Hương Phó không?

Uất Trì Xảo gật đầu cười :

- Chính bọn họ. Ba người ấy tính nết thật kỳ quặc, chỉ vì ba ngoại hiệu xung đột nhau, mà đến nỗi làm cho giới võ lâm hai chục năm về trước phải sôi lên sùng sục.

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Còn hai người đàn bà là ai? Xin lão tiền bối kể cho cháu nghe nốt.

Uất Trì Xảo lắc đầu :

- Hai người đàn bà so với ba người đàn ông nói trên, hình như còn lợi hại hơn. Một người là Giáng Tuyết Tiên Nhân Lăng Diệu Diệu, một người là Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song, võ học đều vào bậc xuất kỳ, và mất tích cũng vào khoảng hai mươi năm trước.

Hạ Thiên Tường cau đôi mày kiếm nói :

- Ngoại hiệu Giáng Tuyết Tiên Nhân của Lăng Diệu Diệu sao lại hợp với Giáng Tuyết nham chỗ ở của phái Kỳ Liên.

Uất Trì Xảo gật đầu :

- Ta cũng nhân chỗ xảo hợp đó mới nghĩ đến thân thế của bọn họ.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Có phải lão tiền bối cho rằng trong số ba người đàn ông và hai người đàn bà ấy, có kẻ ngầm giật dây cho hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương gây họa biến trong giới giang hồ không?

Uất Trì Xảo cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ta tuy ngờ như vậy, song cũng chưa dám quả quyết, vì sự hiểu biết của ta chỉ có hạn, mà những bậc cao minh ẩn thân độn tích trong bốn bể, đâu phải chỉ có năm người ấy mà thôi.

Nói đên đây chợt như vừa nghĩ ra chuyện gì, lại mỉm cười nói tiếp :

- Hôm ở trong ngôi chùa hoang, Sài cô cô lão đệ có nói môn hạ phái Côn Luân, có kẻ tư thông ngoại địch, ăn trộm Thiên Kinh độc thích tặng cho bọn Kỳ Liên để ám hại Võ Đang tam tử và Băng Tâm thần ni.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Sao Sài cô cô cháu biết?

- Nàng căn cứ vào lời Mai Khôi sứ giả.

Hạ Thiên Tường thở dài nói :

- Vị Mai Khôi sứ giả này thần kỳ thật. Không biết tên thật của ông ta là gì?

Uất Trì Xảo cười nói :

- Vì thế mới nói trong bốn bể không biết ẩn náu bao nhiêu cao nhân kỳ khách, không thể lấy kiến văn của một cá nhân mà hiểu thấu hết được.

Trong khi trò chuyện, hai người đã đi hết đỉnh núi Côn Luân. Khi tới chỗ đường vòng núi về mé trái, chợt trông thấy một thiếu nữ hình dung yểu điệu, mặc chiếc áo khoác màu den, đang hấp tấp đi lên, hình như từ phương xa trở về.

Hạ Thiên Tường nhận trông nghiêng phía mặt thiếu nữ rất giống người mình gặp ở Cửu Nghi sơn dạo trước, nên ngờ nàng tức là Lộc Như Ngọc, học trò Tri Phi Tử, bèn cất tiếng gọi to :

- Xin cô nương hãy dừng lại một chút.

Cô giái áo đen nghe nói, lập tức quay đầu lại nhìn, vừa trông thấy đôi mắt trong như nước hồ thu long lanh sáng quắc, Hạ Thiên Tường giật mình nghĩ bụng: “Thiếu nữ này sao mà giống Hoắc Tú Vân thế?”

https://thuviensach.vn

Hồi 20

Biến Ảo Khôn Lường

Huyền y thiếu nữ thấy Hạ Thiên Tường cứ ngây mặt nhìn mình, bất giác có ý giận, mày liễu dựng ngược, cất giọng gay gắt hỏi :

- Ngươi gọi ta lại làm gì? Các ngươi có việc gì mà lên đây?

Hạ Thiên Tường thấy lời nói và sắc mặt của nàng đều có vẻ đanh đá kiêu căng, bèn thủng thẳng nói :

- Tôi tên gọi Hạ Thiên Tường, còn vị lão tiền bối đây là Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo, nhân có chút việc muốn đến bái yết quý Chưởng môn. Cô nương có phải là ái đồ của Tri Phi Tử lão tiền bối tên gọi là Lộc Như Ngọc không?

Huyền y thiếu nữ vẫn lạnh lùng đáp :

- Tôi chính là Lộc Như Ngọc. Bữa nay sư phó tôi đi vắng, mà dẫu có nhà thì dạo này trong phái có việc, cũng không có thì giờ tiếp khách.

Uất Trì Xảo thấy thái độ Lộc Như Ngọc quá kiêu ngạo không có chút lễ độ nào, chỉ sợ Hạ Thiên Tường phật ý, lại sinh chuyện ra chăng, bèn vội bước lên một bước, mỉm cười nói :

- Chúng tôi sở dĩ đến đây, cũng vì việc của phái Côn Luân.

Lộc Như Ngọc đưa mắt nhin Uất Trì Xảo, trả lời một cách ngạo mạn :

- Việc của Côn Luân, người Côn Luân có thể làm được, không cần phải phiền đến người ngoài phí tâm!

Câu trả lời thật hết sức vô lễ, làm cho Hạ Thiên Tường cũng phải phát cáu, chàng nói :

- Vậy thì người của phái Côn Luân có biết trong đám môn hạ của mình, có kẻ phản bội cấu kết với địch không?

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc đôi mắt quắc lên như tỏa thần quang, lông mày xếch ngược, xẵng giọng nói :

- Hạ Thiên Tường nếu ngươi còn dám nói bậy, làm nhục đến danh dự của phái Côn Luân, ta sẽ có cách xử trí với ngươi.

Hạ Thiên Tường giận lắm, kêu lên :

- Thế nào gọi là nói bậy? Rõ ràng trong phái Côn Luân có người ăn cắp Thiên Kinh độc thích đưa cho phái Kỳ Liên để gây tai biến, làm loạn võ lâm, sao lại bảo là nói bậy?

Lộc Như Ngọc bước lên ba bước, trừng mắt nhìn Hạ Thiên Tường gằn giọng nói :

- Ngươi nói như vậy, có gì làm bằng cớ không? Kẻ bội phản phái Côn Luân là ai?

Nghe hỏi chứng cứ, Hạ Thiên Tường tắc họng không sao trả lời được, chỉ ấp úng nói :

- Tuy... tuy không... không có chứng cứ... nhưng...

Lộc Như Ngọc mặt lạnh như phủ một lớp băng, quát :

- Nói bậy, chỉ toàn là nói bậy. Ta hãy cho ngươi nếm một chiêu Vân Long Bát Thức của phái Côn Luân, cho ngươi mở mắt đã.

Nói xong lập tức phát chiêu, một ngón Thương Long Xuất Hải, tay phải đưa ra kèm theo một luồng gió mạnh vô cùng đánh thẳng vào trái tim Hạ Thiên Tường, đủ thấy công lực của nàng quả đã đến bực thâm hậu.

Hạ Thiên Tường bị khiêu khích, cơn giận cũng bốc lên ngùn ngụt liền buông tiếng cười ha hả, nói :

- Tốt, tốt, không ngờ chúng ta không quản xa xôi ngàn dặm đến đây để ăn đòn. Ta cũng muốn nếm môn Vân Long Bát Thức tuyệt học của phái Côn Luân xem mùi vị thế nào.

Vừa nói vừa ngầm tụ Càn Thiên khí công tay phải đưa lên tiếp chiêu.

https://thuviensach.vn

Hai luồng kình lực chạm nhau, hai bên cùng lùi lại nửa bước, không phân thắng phụ, nhưng Hạ Thiên Tường cũng tự biết nếu vừa rồi mình không nhờ sự gặp gỡ kỳ lạ trong quan tài, chân lực được tăng thêm mấy thành thì không địch nổi Lộc Như Ngọc.

Uất Trì Xảo không muôn gây to chuyện, liền thừa lúc hai bên còn đang kinh sợ bội phục lẫn nhau, chưa ra tay lần thứ hai, bèn vội xông lên đứng chen vào giữa, mỉm cười nói vói Lộc Như Ngọc :

- Lộc cô nương đừng giận, chúng tôi tuy chưa nêu rõ được bằng cứ thông địch của môn hạ Côn Luân, nhưng đã cất công từ xa tới đây để báo cáo tin tức, không phải là có ác ý. Huống chi chúng tôi cũng còn một vật quan hệ rất lớn cho phái Côn Luân, khi nào tôn sư Tri Phi Tử về núi mà muốn biết tường tận hơn thì xin cứ đến hỏi chúng tôi sẽ rõ.

Lộc Như Ngọc cau mày hỏi :

- Ngươi bảo vật gì quan hệ đến phái Côn Luân rất lớn? Có thể cho ta biết được không?

Hạ Thiên Tường nghĩ bụng cứ đưa chiếc lá cho Lộc Như Ngọc xem cũng vậy, bèn thò tay vào túi định lấy ra, Uất Trì Xảo vội đưa mắt cho chàng, rồi cười nói :

- Xin cô nương thứ lỗi, vật này quan hệ đến danh dự Côn Luân lớn lắm, tôi phải giao trước mặt tôn sư mới được.

Lộc Như Ngọc đôi má đỏ bừng, lạnh lùng hừ một tiếng, rồi quay mình đi thẳng.

Hạ Thiên Tường vì muốn biết đích xác có phải Lộc Như Ngọc chính là cô gái áo đen mình gặp ở Cửu Nghi sơn dạo nọ không, bèn vội gọi với :

- Lộc cô nương, tôi còn muốn hỏi thăm một điều, trước kia có bao giờ cô nương cưỡi con long câu lông xanh, một mình giết chết Kỳ Liên tứ quỷ trên núi Cửu Nghi tỉnh Hà Nam không?

Lộc Như Ngọc thấy chàng hỏi thế, thì ngẩn người ra, lắc đầu trả lời :

https://thuviensach.vn

- Tôi chưa hề đến núi Cửu Nghi, mà cũng không cưỡi con long mã lông xanh, vả lại cũng không giết Kỳ Liên tứ quỷ nào hết.

Nói xong, lập tức trổ ngón khinh công tuyệt đỉnh, hai tay vung lên lăng không nhảy cao bốn năm trượng, bay thẳng lên đỉnh núi Côn Luân, không hề quay đầu trông lại.

Ba câu trả lời như chém đinh chặt sắt, làm cho Hạ Thiên Tường càng cảm thấy hoang mang, Uất Trì Xảo nhìn theo phía sau lưng Lộc Như Ngọc, tấm tắc khen :

- Khinh công đã cao, nội lực lại mạnh, vị cô nương này quả không thẹn là một đóa kỳ hoa dị thảo của phái Côn Luân.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Tại sao lão tiền bối không để cháu đưa chiếc lá cho Lộc Như Ngọc xem.

Uất Trì Xảo cười nói :

- Cô bé họ Lộc này hình như có vẻ tha thiết bênh vực thanh danh của phái Côn Luân, nên mới giở mặt đánh nhau với lão đệ. Trong lúc nàng đang tức giận, mình đưa chiếc lá ra, ngộ nhỡ nàng giằng lấy xé đi, thì mai sau lấy gì làm bằng cứ để phá mưu gian của hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương.

Nói xong khẽ ngưng lại cười hỏi Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ xem trong ba vị cô nương Hoắc Tú Vân, Trọng Tôn Phi Quỳnh, Lộc Như Ngọc vị nào là người lão đệ đã gặp trên núi Cửu Nghi dạo nọ?

Hạ Thiên Tường cười một cách gượng gạo :

- Cháu cũng không rõ ai, chỉ biết rằng ba thiếu nữ ấy, người nào cũng hơi giống thiếu nữ áo đen cháu gặp bữa đó cả.

Uất Trì Xảo cười nói :

- Hạ lão đệ, hà tất phải truy cứu xem người con gái gặp trên Nghi Sơn là ai, cứ theo ý tôi, thì trong ba thiếu nữ nói trên, chỉ có Trọng Tôn Phi Quỳnh là hơn hết!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường đỏ mặt nói :

- Không phải cháu có cảm tình đặc biệt gì với cô bé trên núi Cửu Nghi dạo nọ, chỉ vì cháu nhận thấy việc này có vẻ bí mật, nên mới quyết ý truy tầm cho ra lẽ thế thôi. Mai Khôi sứ giả quả là một bực thần kỳ biết trước mọi việc, hôm ở Bằng Thi cổ động ông ta có viết một bức giảo thiếp để lại cho cháu, trong đó nói rõ rằng: “Hoắc đáng thương, Ngọc có gai, Quỳnh đa tình...”

Nói tới đây thốt nhiên chàng ngừng lại, cau mày buồn bã nói :

- Nếu bảo Trọng Tôn Phi Quỳnh là người đa tình, thì sao khi cháu vừa được cải tử hoàn sinh, lại nhất định không cho cháu gặp mặt?

Uất Trì Xảo mỉm cười nói :

- Trọng Tôn cô nương vì lão đệ lên Đại Tuyết sơn cầu Chu Hồng Tuyết Liên, vừa đi vừa về hàng ngàn dặm đường, đủ thấy nàng quan tâm đến lão đệ chừng nào? Tuy nhiên nàng chờ tới khi mở nắp áo quan mắt trông thấy lão đệ thật được bình yên vô sự rồi, lập tức bỏ đi điều đó lại đủ chứng minh rằng nàng đã vướng phải lưới tình, nhưng còn cố cưỡng lại, có gì khó hiểu? Nàng có con long mã ngày đi ngàn dặm, thế nào cũng còn nhiều phen gặp gỡ, lão đệ đừng lo.

Hạ Thiên Tường nghe mấy câu của Uất Trì Xảo, trong bụng lại sinh cao hứng, bèn nói lảng sang chuyện khác :

- Bây giờ chúng ta đi xuyên sang Đại Mạc, lên Ngọc Môn Quan, qua Cam Túc, rồi quay về Tứ Xuyên, may ra có thể kịp kỳ hẹn ở trên Nga Mi Kim Đỉnh được đấy.

Uất Trì Xảo gật đầu, hai người cùng trổ khinh công, trông về phía đông tiến lên.

Ngày hôm ấy đi đường được bình an. Đến đêm hôm thứ hai, lại xảy ra một chuyện, làm cho Hạ Thiên Tường lại càng hoang mang ngờ vực.

https://thuviensach.vn

Số là bữa đó vì lỡ độ đường, không tìm được chỗ trọ. hai người đành phải tìm một ngọn núi nhỏ, tĩnh tọa hành công, chờ sáng.

Đêm đã quá khuya, Uất Trì Xảo thần trí đã nhập nội gia diệu cảnh, nhưng Hạ Thiên Tường trong dạ vẫn còn bối rối vô cớ không sao trầm tĩnh được.

Giữa lúc ấy, chợt nghe có một tiếng người gọi khe khẽ :

- Hạ Thiên Tường!

Lúc đầu Hạ Thiên Tường còn cho là tại mình nghĩ vẩn vơ nhiều quá nên sinh ra ảo tưởng, cũng không chú tâm nhưng một lúc lại nghe có tiếng nữa, lần này không những rõ ràng mà chàng còn nhận ra tiếng gọi phát ra từ một bụi cây dưới chân núi cách đấy chừng mười trượng lại còn biết đối phương dùng công lực truyền âm nhập mật gọi riêng mình, nên Uất Trì Xảo không hay biết gì hết.

Chàng bèn lén đứng lên, chạy xuống chân núi, vừa đi vừa nghĩ không biết tại sao ở một biên giới cùng kiệt này, lại có người nhận biết mình.

Hai bên cách nhau hơn mười trượng, nên chỉ nháy mắt đã tới. Thì ra chỗ đó là một khu rừng nhỏ, ước chừng chỉ độ vài trăm gốc cây.

Hạ Thiên Tường đã gặp nguy hiểm nhiều lần nên không dám liều lĩnh vừa tới ven rừng đã dừng lại, hỏi khẽ :

- Ai ở trong rừng đó? Xin mời ra đây nói chuyện.

Trong rừng quả có tiếng người dùng một giọng trong trẻo đáp lại :

- Hạ Thiên Tường sao anh không dám tiến vào đây hay là sợ tôi chăng?

Cái giọng trong trẻo đó rõ ràng là giọng một người con gái còn ít tuổi, và nghe quen lắm. Hạ Thiên Tường không đợi đối phương nói dứt lời, hai tay ngầm tụ Càn Thiên khí công, đặt ngang trước ngực phòng vệ, rồi bước vào rừng.

Trong rừng tuy tối, nhưng nhờ có ánh trăng chiếu vào, nên cũng lờ mờ trông thấy mặt người. Lúc này chàng đã nhận rõ đối phương chính là Lộc Như

https://thuviensach.vn

Ngọc, người gặp dưới chân núi Côn Luân bữa trước. Hiện giờ nàng mặt một bộ áo đen đang đứng một mình ở bên một gốc cây.

Hạ Thiên Tường không ngờ nàng lại theo mình tới đây, và lại gọi riêng mình ra nói chuyện, nên có ý ngạc nhiên. Nhưng Lộc Như Ngọc hôm nay không giống như Lộc Như Ngọc kiêu ngạo cứng cỏi hôm trước, sắc mặt nàng bữa nay trở nên hòa ái dịu dàng, trên môi luôn luôn điểm một nụ cười tình tứ.

Vừa trông thấy Hạ Thiên Tường, nàng vội hỏi :

- Chắc anh không thể đoán được tại sao tôi lại theo dõi anh tới đây phải không?

Hạ Thiên Tường chợt nghĩ là mình thông minh, mỉm cười nói :

- Có lẽ Tri Phi Tử lão tiền bối đã trở về Côn Luân?

Lộc Như Ngọc mỉm một nụ cười rất tươi, lắc đầu, rồi trỏ một gốc cây cạnh bảo chàng :

- Chúng ta ngồi xuống đây nói chuyện.

Vừa nói vừa ngồi xuống trước, để chừa lại một nửa rễ cây rồi nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười.

Hạ Thiên Tường thấy Lộc Như Ngọc sắc mặt tươi như hoa, càng tăng vẻ yêu kiều diễm lệ, bèn cùng ngồi xuống một bên, mỉm cười hỏi :

- Nếu lệnh tôn sư chưa về, thì cô nương tới đây tìm tôi có điều gì chỉ giáo?

Lộc Như Ngọc cười nói :

- Tôi đến đây một là cảm ơn anh, hai là định trách anh một việc.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương cám ơn tôi việc gì? Và trách tôi việc gì?

Lộc Như Ngọc lại cười nói :

- Tôi cảm ơn anh vì đã không quản xa xôi lên Côn Luân mách chúng tôi về việc có kẻ môn hạ mưu phản.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Cùng phái võ lâm, phù trì chính nghĩa, đó là tự nhiên, không đáng để cô nương nói đến hai chữ "cảm ơn". Nhưng còn cô nương bảo muốn trách tôi, thì trách vì cứ gì?

Lộc Như Ngọc đôi mắt long lanh, nhìn Hạ Thiên Tường, thủng thẳng hỏi :

- Tại sao anh không coi tôi ra gì cả?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Sao cô nương lại nói vậy? Cô nương là học trò yêu của lão tiền bối Tri Phi Tử, một bông hoa quý nhất Côn Luân, Hạ Thiên Tường này rất khâm phục có lẽ nào lại...

Lộc Như Ngọc cười, ngắt lời :

- Nếu không phải anh khinh tôi, thì cái vật có quan hệ trọng đại cho phái Côn Luân đó là vật gì? Sao anh không cho tôi xem?

Hạ Thiên Tường lúc ấy mới nghĩ ra, bèn cười nói :

- Lộc cô nương đừng giận, tôi có nói là không đưa cô nương xem đâu?

Lộc Như Ngọc nói :

- Nếu anh đã bằng lòng cho tôi xem, thì sao không đưa ra ngay còn cố ý làm ra vẻ bí bí mật mật để làm trò gì vậy?

Hạ Thiên Tường đỏ mặt, vội thò tay vào bọc lấy chiếc lá cây đưa cho Lộc Như Ngọc, rồi nói :

- Chiếc lá cây này có quan hệ rất lớn đối với phái Côn Luân!

Lộc Như Ngọc cầm chiếc lá, sắc mặt không hề lộ vẻ kinh ngạc, chỉ đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường, nhãn quang hàm một sắc thái kỳ dị, khó thể hình dung được.

Hạ Thiên Tường thấy thế cũng lấy làm ngạc nhiên, bèn đem câu chuyện mình nhặt được chiếc lá cây trong Bằng Thi cổ động thế nào, thuật lại cho

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc nghe.

Lộc Như Ngọc nghe xong, lại cầm chiếc lá màu phấn hồng lật đi lật lại, xem qua một lượt, rồi nói :

- Anh cho là phái Kỳ Liên định giá họa cho phái Côn Luân à? Lá cây này có phải đúng là lá cây Thiên Kinh Kỳ Thụ đặc sản trên đỉnh núi Côn Luân thật không?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Vậy không phải như thế sao?

Lộc Như Ngọc nhướng cao đôi mày liễu, tránh không trả lời câu chàng hỏi, lại hỏi lại :

- Hôm trước bọn anh đến cung Côn Luân có được Tùng Á Chân Nhân sư thúc tôi đưa đi xem mười cây Thiên Kinh Kỳ Thụ ở Thiên trì không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Vì nhân vật phái Côn Luân đi vắng hết, nên chúng tôi không tiện vào trong cung quấy nhiễu.

Lộc Như Ngọc nghe đến đây, chợt buông một chuỗi cười khanh khách.

Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

- Cô nương nói như vậy, hoặc giả chiếc lá này không phải lá cây Thiên Kinh chăng?

Lộc Như Ngọc chú ý nhìn Hạ Thiên Tường, tỏ vẻ khinh bỉ nói :

- Anh đem một chiếc là bàng tầm thường, hình thù hơi đặc biệt một chút, gọi là lá Thiên Kinh, một loại cây chỉ có trên đỉnh núi Côn Luân mới có thật là một chuyện mơ hồ, đáng tức cười!

Nói xong, hai tay vò nát chiếc lá ra, ném xuống đất.

Hạ Thiên Tường thấy hành động của đối phương quả đúng như điều lo lắng của Uất Trì Xảo vội vùng đứng lên giận dữ nói :

https://thuviensach.vn

- Sao cô nương lại vò nát lá cây của tôi ra?

Nụ cười trên môi Lộc Như Ngọc vụt biến mất, sắc mặt lại phủ lên một lớp sương băng, sát khí đằng đằng, thong thả đứng dậy, bĩu môi nói :

- Ta muốn vò thì vò, muốn xé thì xé, ngươi làm gì ta?

Lần này là lần thứ nhất, trong đời Hạ Thiên Tường mới gặp một thiếu nữ điêu xảo man trá như thế là một. Chàng giận quá, đôi mắt quắc lên, như tóe lửa còn đang suy tính xem nên đối phó với Lộc Như Ngọc thế nào, chợt nghe tiếng Uất Trì Xảo gọi từ phía xa :

- Hạ lão đệ nói chuyện với ai ở đâu thế?

Hạ Thiên Tường cũng muốn để vị lão tiền bối ấy biết chuyện này, xem ông bình luận ra sao, bèn cất to tiếng trả lời :

- Uất Trì lão tiền bối, cháu ở trong rừng đang nói chuyện với Lộc cô nương...

Nói chưa dứt lời, Lộc Như Ngọc sắc mặt lạnh như tiền, bàn tay ngọc khẽ lật lại, một luồng ánh sáng đen loáng thốt nhiên tuột khỏi tay nàng phóng vào giữa trái tim Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường không thể ngờ được là Lộc Như Ngọc lại thừa lúc mình xuất kỳ bất ý mà ra tay, và lại ra tay một cách quá ư độc ác nham hiểm như vậy. Vả lại hai bên đứng cách nhau gần quá, thân pháp dù nhanh đến đâu, cũng không thể tránh kịp, nên bị ngay luồng ánh sáng ấy đánh trúng vào huyệt Tương Đài ở giữa ngực.

Lộc Như Ngọc thấy Hạ Thiên Tường đã bị trúng ám khí của mình bèn không đợi Uất Trì Xảo chạy đến, vội tung mình chạy như bay lên con đường ở phía chân núi.

Uất Trì Xảo vừa vào tới trong rừng, thân hình Lộc Như Ngọc đã biến mất hút, chỉ còn nghe văng vẳng một chuỗi cười lạnh lẽo, đầy vẻ đắc ý cao ngạo từ trên sườn núi ném lại.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường rút mũi ám khí cắm trên ngực ra xem lại, thì ra là một mũi Thiên Kinh độc thích, bất giác kinh hồn, thốt nhiên lại toát mồ hôi.

Uất Trì Xảo chẳng hiểu đầu cuối ra sao, chỉ giương mắt nhìn trừng trừng. Hạ Thiên Tường tay cầm cây Thiên Kinh độc thích, lắc đầu cười gượng :

- Mai Khôi sứ giả đã bảo cháu rằng "Ngọc có gai" nhưng cháu quả không ngờ rằng Lộc Như Ngọc tâm địa lại độc ác quá như vậy, nên không phòng bị, đến nỗi bị nàng ném trúng một mũi Thiên Kinh độc thích.

Uất Trì Xảo sợ hãi, vội nói :

- Hạ lão đệ đừng nói chuyện vội, hãy lấy viên linh đan của Tái Hàn Khang đưa cho uống ngay đi, kẻo loại ám khí này độc lắm, để chậm thì nguy mất.

Hạ Thiên Tường cô nương - Lão tiền bối đừng lo, hai huyệt Tương Đài và Thất Khảm trước ngực cháu đã nhờ mấy mảnh Hộ Huyệt Long Tâm che đi, chớ nếu không mà bị một mũi Thiên Kinh độc thích này trúng phải tim, thì dẫu thuốc trời cũng không chữa được còn nói gì đến linh đan.

Uất Trì Xảo chợt nhớ ra, liền cười nói :

- Nếu lão đệ không việc gì thì may lắm. Bây giờ lão đệ hãy kể cho ta nghe tại sao Lộc Như Ngọc lại đến đây? Và tại sao hai bên lại gây chuyện với nhau đến nỗi thế?

Hạ Thiên Tường thở dài một tiếng rồi nói :

- Gừng già bao giờ cũng cay thật. Trong chốn giang hồ đầy chông gai, hiểm hóc này, nếu không đủ kinh nghiệm duyệt lịch thì dù võ công giỏi đến đâu, cũng không tránh khỏi sự thua thiệt. Trước khi kể lại câu chuyện Lộc Như Ngọc trở mặt sinh sự thế nào cháu, xin tỏ lòng khâm phục lão tiền bối sáng suốt soi thấu từng sợi tơ cái tóc, đoán việc như thần.

Uất Trì Xảo cười nói :

- Hạ lão đệ sao tự nhiện lão đệ lại đề cao ta quá xá như vậy?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường liền đem câu chuyện vừa rồi, thuật kỹ lại một lượt cho Uất Trì Xảo nghe. Đoạn lại hỏi :

- Lão tiền bối thử đoán xem tại sao Lộc Như Ngọc lại có những hành động tựa hồ như mất cả lý trí như thế?

Uất Trì Xảo nghe xong trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Việc này quyết không phải chỉ giản dị có thế đâu, tình tiết bên trong cũng không thể chỉ lấy ý riêng mà phán đoán được. Bất nhược hãy nên gác lại một chỗ, chờ khi nào gặp mặt Tri Phi Tử sẽ hay.

Hạ Thiên Tường cũng biết ở trong tất còn nhiều bí ẩn, không thể đoán định ngay được, đành chỉ nuốt giận, cất mũi Thiên Kinh độc thích vào bọc, rồi nói với Uất Trì Xảo :

- Lần này chúng ta lên Côn Luân, thật đúng như câu: “Bồi liễu phu nhân hựu chiết binh!” vừa mất công vừa bực mình!

Uất Trì Xảo cau mày nói :

- Đi bao nhiêu ngày đường tốn công vô ích chẳng nói làm gì, chỉ giận vì nỗi không biết chiếc lá bị Lộc Như Ngọc vò nát vừa rồi có đúng là lá cây Thiên Kinh thật không? Nếu không đúng thì không sao, còn nếu đúng thật, thì kỳ đại hội Thiên Đô sang năm, ta mất một bằng chứng rất tốt, có thể phá âm mưu của bọn gian phi.

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Cây Thiên Kinh độc thích trong động xác chim bằng đã bị Tiêu Càn đánh đi, tất là hắn đem về trồng ở núi Kỳ Liên. Bây giờ ta chỉ còn có cách làm thế nào hái được cả gai lẫn lá của nó, là ta có cả một bằng chứng tốt gấp mấy chiếc lá kia.

Uất Trì Xảo lắc đầu cười :

- Lão đệ tuy nói đúng, nhưng muốn lọt vào một nơi hang hổ như Giáng Tuyết nham núi Kỳ Liên, để hái trộm một lá Thiên Kinh, không phải là chuyện dễ đâu.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày cười nói :

- Từ bữa chúng ta đi dự hội trên Hoàng sơn đến nay, đã gặp bao nhiêu sự nguy hiểm, mà có sự nguy hiểm nào không tránh được đâu?

Uất Trì Xảo cười nói :

- Nếu lão đệ có hứng thì trên đường ta ghé vào Kỳ Liên thám hiểm cũng được.

Bàn luận xong xuôi, hai người bèn thẳng đường đi sang Cam Lương.

Dịp đâu may mắn, bữa đó hai người vừa tới Lương Châu, tìm vào một tòa tửu lầu ăn uống...

Trong khi họ vừa uống rượu, vừa bàn cách thám hiểm Kỳ Liên, chợt nghe từ một bàn ăn phía trước mặt, có một giọng cười nói cực kỳ đắc ý đưa sang :

- Huyền Tu đạo trưởng, xin đạo trưởng trình lại với quý Chưởng môn rằng, chúng ta đã được một vị thế ngoại cao nhân hiện đang ở trong Chúng Diệu đường trên Giáng Tuyết nham giúp đỡ, ngoài ra trong động Giáng Tuyết trên Giáng Tuyết nham lại còn có một vật đủ làm cho giới võ lâm đương thời phải sôi lên sùng sục.

Hạ Thiên Tường nhận nghe giọng nói có vẻ quen quen, bèn hé bức rèm che bàn mình, ghé mặt trông ra, chỉ thấy chiếc bàn đối diện thò ra ngoài một cây nạng để dùng cho những người tàn tật.

Vừa trông thấy chiếc nạng, Hạ Thiên Tường chợt nhớ thân phận đối phương, bèn nhúng tay vào chén nước chè, viết lên bàn mấy chữ:

“Người ngồi ở bàn trước mặt chúng ta là Âm Ty Tiểu Phán Ngô Vinh nhân vật phái Kỳ Liên”.

Uất Trì Xảo đọc xong, giơ tay xua xua, ra hiệu bảo Hạ Thiên Tường cùng lắng tai nghe xem họ nói gì.

Nghe Ngô Vinh nói xong, người mà hắn gọi là Huyền Tu đạo trưởng lập tức cười nói :

https://thuviensach.vn

- Kỳ Liên, Điểm Thương hai phái đã đồng tâm hiệp lực, còn phải sợ ai? Nhưng Chưởng môn sư huynh nhận thấy có mấy việc bí mật hình như đã bị đối phương khám phá ra cả, mới phải cho tôi sang báo với quý Chưởng môn, sau này phàm gặp nhân vật đối phương ở đâu ta cũng nên dùng thủ đoạn nghiêm khốc xử trí ngay đi, để khỏi gây hậu hoạn. Chờ đến ngày đại hội Thiên Đô, đôi bên sẽ thanh toán xong hết thảy mọi chuyện.

Ngô Vinh cười một cách nham hiểm :

- Thế mới biết anh hùng sở kiến lược đồng. Tôi cũng nghĩ như đạo trưởng là trước khi đôi bên chính thức giao đấu, ta nên hết sức tiêu diệt lực lượng của đối phương, và tìm cách ly gián, đừng để cho họ đoàn kết với nhau mới được. Bây giờ đạo trưởng có muốn vào Chúng Diệu đường diện kiến Chưởng môn sư huynh tôi không? Hay là để tôi thay mặt chuyển đạt cũng được?

Huyền Tu đạo trưởng cười nói :

- Quý Chưởng môn đang bận thống xuất quần hùng luyện Cửu U Lân Hỏa, rất không nên làm rộn người. Và Huyền Tu đã may mắn được gặp Ngô huynh ở đây, phiền Ngô huynh truyền lời giúp cho cũng thế.

Ngô Vinh dạ dạ vâng lời. Huyền Tu lại hỏi :

- Ngô huynh, hai vị cao nhân định bao giờ mới ra tay?

Ngô Vinh cười nói :

- Hai vị ấy tính tình đều kỳ quái vô cùng. Họ đợi khi nào người họ chỉ định ra mặt, bấy giờ mới chịu hiện thân nhất quyết làm cho thiên hạ phải một phen chấn động, hoảng vía kinh hồn!

Hạ Thiên Tường nghe đến đây, bất giác ngẩng đầu lên nhìn Uất Trì Xảo bằng đôi mắt đầy bội phục, tự nghĩ vị lão tiền bối này đoán việc như trông thấy trước mắt, bên trong quả có hai nhân vật không ai ngờ tới, ám trợ hai phái Điểm Thương và Kỳ Liên thật.

Nghĩ đến đây, kế lại nghe Huyền Tu đạo trưởng cười nói :

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy thì ta nên tìm cách nói khích cho người mà hai vị ấy chỉ định phải xuất đầu lộ diện ngay, có hơn là ngồi chờ không?

Ngô Vinh cười hềnh hệch nói :

- Người mà hai vị ấy chỉ định, không phải là hạng dễ trêu vào, bình sinh hắn hành sự chẳng khác gì một con thần long, chỉ trừ khi tự ý hắn muốn lộ mặt ra, còn thì không ai có thể tìm được một cái móng hoặc một cái vảy của hắn.

Hạ Thiên Tường và Uất Trì Xảo nghe xong đều nhìn nhau lắc đầu. Tự nghĩ bên trong còn nhiều bí ẩn, chưa dễ gì khám phá ra được. Hai "vị" ấy mà Ngô Vinh nói đến đây là ai? Sao mà lắm rắc rối thế?

Giữa lúc ấy chợt nghe bàn họ ngồi, có tiếng xô bàn kéo ghế rầm rầm hình như họ đã ăn xong, đứng lên định đi. Hạ Thiên Tường vội buông rèm xuống chỉ nghe tiếng nạng chấm xuống đất lộc cộc, Ngô Vinh và Huyền Tu đạo trưởng đã dắt nhau xuống cầu thang.

https://thuviensach.vn

Hồi 21

Thám Thính Sự Bí Mật Trên Núi Kỳ Liên

Uất Trì Xảo nhìn qua cửa sổ thấy hai người đi đã xa, bèn quay lại cười nói nhỏ với Hạ Thiên Tường :

- Chúng ta trong lúc bất ngờ đã thu hoạch được rất nhiều lợi ích. Lão đệ cũng không cần phải mạo hiểm vào thám thính trong núi Kỳ Liên nữa.

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Lão tiền bối nói thế không đúng, hiện thời cháu còn có hai điểm nghi vấn, thế nào cũng phải vào Kỳ Liên một chuyến mới được.

Uất Trì Xảo không biết làm thế nào, đành gượng cười nói :

- Hai điểm nghi vấn của lão đệ, ta đã đoán ra rồi, để ta nói cho mà nghe: Một là, hai tay thế ngoại kỳ nhân ẩn náu trong Chúng Diệu đường, định ám trợ cho phái Kỳ Liên là ai? Hai là cái vật ở trong động Giáng Tuyết có thể làm đảo lộn tình thế võ lâm đương thời mà Ngô Vinh nói đó, và có phải chính là cây Thiên Kinh do Tiêu Càn đánh ở động xác chim bằng ngày trước không? chớ gì?

Hạ Thiên Tường vỗ tay cười nói :

- Lão tiền bối đoán không sai một ly nào! Chẳng lẽ có hai nghi vấn quan trọng như vậy, mà ta không chịu mạo hiểm lên Giáng Tuyết thám thính, tìm cho ra đầu mối ư?

Uất Trì Xảo cười nói :

- Đi thì vẫn đành là nên đi, nhưng lão đệ nên biết Giáng Tuyết nham nhiều cao thủ hơn Bộ Hư đạo quán, mà lực lượng của chúng ta hôm nay lại còn đơn hạc hơn bữa ở Điểm Thương nhiều. Như thế có khác cầm đùi heo mà quặt mõm chó, đi thì đừng hòng về nữa?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường bật cười nói :

- Lão tiền bối đừng có đề cao quân địch như thần như thánh, mà tự coi mình như cái tôm cái tép! Cứ cái tài khéo tay khéo chân và cách ăn trộm tài tình với cây gậy Thất Bảo Lý Công Quải diệu dụng vô cùng của lão tiền bối, rất có thể biến hung hóa cát, gặp nạn thành may được. Vả lại cháu có một trái Càn Thiên Tích Lịch, cũng có thể ngăn chặn được đối phương không dám giở độc thủ, như vậy có việc gì mà lo?

Uất Trì Xảo nghe Hạ Thiên Tường nói một thôi một hồi, bất giác cũng thấy ngứa ngáy chân tay, đôi mắt long lanh gật đầu nói :

- Được, được, đã vậy chúng ta cũng thử liều vào hang hổ cầu may một chuyến xem sao!

Hạ Thiên Tường cả mừng nói :

- Uất Trì lão tiền bối, lần này vào Kỳ Liên thám hiểm, lão tiền bối hãy nhường cho cháu xếp đặt kế hoạch.

Uất Trì Xảo cầm chén rượu đưa lên miệng uống một hơi cạn, rồi gật đầu cười :

- Xin tuân mệnh chủ soái!

Hạ Thiên Tường cao hứng vô cùng, hớn hở nói :

- Chúng ta phải chia ra làm hai đường, lão tiền bối lên Chúng Diệu đường, tìm cách dò xem người mà được phái Kỳ Liên tôn làm quân sư là ai? Cháu thì sang động Giáng Tuyết tìm xem có phải cây Thiên Kinh Kỳ Thụ họ trồng ở đấy không?

Uất Trì Xảo hỏi :

- Ta vào Chúng Diệu đường một cách đàng hoàng, hay là phải lén lút.

Hạ Thiên Tường nói :

- Lão tiền bối cứ đi vào Chúng Diệu đường bằng một cách công khai còn cháu vào động Giáng Tuyết, thì bằng một cách lén lút.

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo cười nói :

- Lão đệ ra tay vận trù quyết sách, thì phải chỉ thị cho rõ ràng. Ta dùng cách gì mà vào Chúng Diệu đường một cách công khai được?

Hạ Thiên Tường kiên quyết trả lời :

- Lão tiền bối mượn danh nghĩa một vị cao nhân tuyệt thế nào đó, sai lại truyền ngôn đường đường chính vào thẳng Chúng Diệu đường, chỉ cần ứng đối trôi chảy, là tụi kia không dám giở mặt xử hổn với mình ngay được.

Uất Trì Xảo nghe Hạ Thiên Tường nói, chợt nảy ra một kế, sắc mặt hớn hở nói :

- Phải, phải kế ấy hay đó, ta sẽ giả danh sư phó ngươi là Hoàng Phủ Thúy nhờ lại đưa tin là chính đáng lắm rồi!

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Sư phó cháu xưa nay vốn không thích dây vào việc thiên hạ, chi bằng ta mượn tên lão tiền bối Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh có lẽ thích hợp hơn!

Nói đến đây chợt ngừng lại, cặp mắt mơ màng thở dài một tiếng rồi lại tiếp :

- Nhắc đến lão tiền bối Trọng Tôn Thánh cháu lại nhớ đến Trọng Tôn cô nương, nếu hôm nay có nàng và mấy con linh thú giúp đỡ mình thì công việc dễ dàng biết mấy!

Uất Trì Xảo cười nói :

- Hạ lão đệ không nên buồn, cứ mắt ta coi Trọng Tôn cô nương đối với lão đệ ngoài mặt tuy lãnh đạm, nhưng trong bụng thật ân cần. Lúc này tuy không mong gặp được nàng, nhưng mai mốt thiếu gì phen tái ngộ!

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Cháu vẫn biết nàng tốt với cháu lắm, nếu không thì khi nào lại chịu cất công lên tận Đại Tuyết sơn, đường trường ngàn dặm để cầu linh dược cho

https://thuviensach.vn

cháu? Cháu chỉ ân hận một điều là nàng không cho cháu được tạ ơn một câu, lập tức đi ngay, làm cho lúc nào cháu cũng thắc mắc không sao quên được!

Nói đến đấy, dường như lại gợi mối sầu tư, nâng chén lên uống một hơi cạn, sắc mặt tỏ ra uất ức vô cùng.

Uất Trì Xảo đã đầy kinh nghiệm, biết rằng có khuyên giải lúc này cũng vô ích, bèn nói lảng sang chuyện khác :

- Hạ lão đệ, chúng ta đã quyết định như vậy thì nên thi hành sớm đi là hơn. Chúng ta đã ăn xong. Phải đi ngay mới kịp!

Hạ Thiên Tường nghe nói, quả nhiên lại thấy tinh thần phấn chấn, cười nói :

- Lão tiến bối nên đi trước cháu một lúc, vì phía trước núi có việc, thì phía sau núi may ra họ trễ nải việc canh phòng, cháu có thể lẻn vào dễ dàng được!

Uất Trì Xảo mỉm cười gật đầu, bèn gọi tửu bảo tính tiền, rồi cùng ra khỏi tửu lầu, đi thẳng lên núi Kỳ Liên, phía nam thành Lương Châu.

Vừa tới chân núi, Uất Trì Xảo trỏ về phía nam bảo Hạ Thiên Tường.

- Theo chỗ tôi biết, do con đường này vào đến tòa núi cao thứ tư quanh năm tích tuyết, tức là Giáng Tuyết nham. Đến đây chúng ta không nên đi cùng nữa, đợi khi xong việc, sẽ đợi nhau ở chỗ này là được.

Nói xong thi triển môn khinh công thượng thừa, thoắt cái đã tung mình bay về phía núi non trùng điệp.

Hạ Thiên Tường bồi hồi giây lát, chú ý nhớ kỹ hình thế xung quanh chân núi, rồi cũng leo trèo tìm lối đi về phía nam. Nhưng vừa leo hết một vòng sườn núi, bất giác vừa sợ vừa mừng, sửng sốt đến cực điểm.

Thì ra trên ngọn núi đá phía trước mặt, con thú Đại Hoàng đang ngồi chồm hỗm, dưới gốc cổ tùng con ngựa long câu đang cúi đầu gặm cỏ còn người mà chàng vẫn mơ màng tưởng nhớ ngày đêm thì đang ôm con Tiểu Bạch, ngồn ngộn như một pho tượng đứng cạnh gốc thông, đôi mày liễu hơi chau,

https://thuviensach.vn

làn thu ba sẽ gợn, sắc mặt nửa giận nửa mừng đang đăm đăm nhìn mình đi lại.

Hạ Thiên Tường trong lúc vắng mặt Phi Quỳnh thì trăm thương, nghìn nhớ, mà lúc gặp mặt nàng lại không biết nên nói câu gì, chỉ thấy hai má nóng bừng, ngập ngừng khẽ gọi :

- Trọng Tôn tỷ tỷ...

Trọng Tôn Phi Quỳnh thấy chàng gọi thế cũng hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ giây lát, nàng lại cau mày hỏi :

- Xưa nay anh vẫn có tính cao ngạo, không chịu thua ai, sao bữa nay lại chịu gọi tôi bằng chị một cách ngọt như vậy?

Hạ Thiên Tường lại càng nóng mặt, không biết trả lời làm sao, chỉ bước tới bên nàng, chắp tay thi lễ, mỉm cười nói :

- Trước hết tôi xin cảm tạ tỷ tỷ đã vì tôi bạt thiệp trường đồ, lên Đại Tuyết sơn cầu xin linh dược.

Phi Quỳnh cười nói :

- Bông Chu Hồng Tuyết Liên dọc đường bị người cướp mất, việc đi xin thuốc của tôi chỉ là vô công, chàng đừng nhắc đến nữa.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Chắc tỷ tỷ đoán tôi lên trên này, nên đến tìm tôi phải không?

Lần này đến lượt Phi Quỳnh đỏ mặt, nửa giận nửa ngượng, trừng mắt nhìn chàng rồi nói :

- Anh tự tin vì cái gì, mà dám cho là tôi lên đây cốt để tìm anh?

Hạ Thiên Tường nghe giọng nói, biết là nàng có ý giận, tự hối là mình nói thẳng quá làm cho đối phương xấu hổ, bèn vội cười tìm cách chữa thẹn.

- Ý tôi muốn nói là tỷ tỷ vẫn biết tính tôi ưa gây ra tai vạ, thường vẫn ngầm phù trợ, nay tình cờ gặp đây, chắc cũng sẵn lòng giúp đỡ...

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh sắc mặt đã hơi dịu, đưa mắt nhìn con long câu và hai con linh thú, rồi mỉm một nụ cười rất tươi :

- Tôi và tất cả bọn tùy tùng đều ở cả đây, anh muốn chúng giúp bằng cách gì? Lẻn vào động Giáng Tuyết do thám, hay lên Chúng Diệu đường một cách công khai?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên quá, buộc miệng kêu lên :

- Trọng Tôn tỷ tỷ là thần tiên hay sao? Sao lại biết cả Âm Dương Bát Quái?

Phi Quỳnh cười nói :

- Nếu tôi là thầy bói biết trước mọi việc, thì tôi đã báo cho anh biết người đứng phía sau phía Kỳ Liên là ai? Và các vật giấu trong động Giáng Tuyết có phải là cây Thiên Kinh không? Như thế có phải giản tiện bao nhiêu? Việc gì còn phải để anh chia việc cho vị Uất Trì thần thâu, mượn danh gia gia tôi lên Chúng Diệu đường, nói nhăng nói cuội làm gì cho mệt?

Hạ Thiên Tường hoảng nhiên tỉnh ngộ, liền hỏi :

- À thôi phải rồi, thì ra lúc ấy tỷ tỷ cũng có mặt trong tửu lâu thành Lương Châu chứ gì?

Phi Quỳnh vỗ lên bộ lông trắng muốt của con Tiểu Bạch, rồi mỉm cười nói :

- Cũng may lúc đó anh không chửi vụng tôi, không thì bữa nay tôi cũng mặc kệ anh không can thiệp gì đến những việc anh làm nữa!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Khi nào tôi chửi vụng tỷ tỷ! Tôi chỉ mong nhớ ngày đêm không sao nguôi được...

Trọng Tôn cô nương nổi giận nói :

- Anh lại nói láo hả?

Hạ Thiên Tường thấy nàng có vẻ giận lại càng kiều diễm đáng yêu, bất giác như si như dại, mê man đáp :

https://thuviensach.vn

- Tỷ tỷ, những lời tôi nói toàn là xuất phát tự ruột gan, đâu phải là nói láo! Từ bữa biệt nhau ở Hoàng Sơn, lúc nào tôi cũng nhớ tỷ tỷ.

Phi Quỳnh thấy chàng si si mê mê, càng nói lại càng khó nghe, bất giác đôi má đỏ bừng, luôn luôn dẫm chân xuống đất.

Hạ Thiên Tường thấy thái độ của nàng như vậy, mới biết là mình nói lỡ lời, bất giác mặt cũng nóng bừng, vội lãng sang chuyện khác :

- Trọng Tôn tỷ tỷ, tôi muốn nhờ tỷ tỷ dạy tôi một việc, được không?

Trọng Tôn Phi Quỳnh vẫn còn chưa nguôi giận, cặp môi anh đào hơi bĩu ra một chút, nhìn Hạ Thiên Tường nói :

- Anh đường đường là đệ tử đắc ý của Bắc Minh Thần Bà lại còn muốn theo tôi học nghệ nữa à?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Không phải muốn học võ công, mà chỉ cần học mấy câu thôi.

Phi Quỳnh cho là Hạ Thiên Tường lại cố ý trêu chọc, bèn sầm mặt lạnh lùng nói :

- Nếu anh còn nói láo, thì từ này đừng trách là tôi không thèm lý đến anh nữa!

Hạ Thiên Tường vội nói :

- Tôi muốn nhờ tỷ tỷ dạy tôi mấy câu mà tỷ tỷ nói với con ngựa hôm ở Thiên Tâm bình thế nào, để nó ngoan ngoãn đi theo tỷ tỷ, mà không hề nhớ đến chủ cũ nữa.

Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

- Anh học mấy câu ấy để làm gì?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi và Chưởng môn phái Kỳ Liên đánh cuộc với nhau, tôi có hy vọng chiếm được con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh của lão, chỉ tiếc vì con ngựa ấy

https://thuviensach.vn

tính dữ quá...

Phi Quỳnh nghe xong đã hiểu rõ vài phần, bèn mỉm cười nói :

- Sao anh biết con ngựa ấy tính dữ lắm? Hoặc giả đã bị nó đá cho mấy cái rồi phải không?

Hạ Thiên Tường hơi đỏ mặt, liền đem câu chuyện thử ngựa ở Hoàng Sơn bị con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh hất xuống đất hai lần, nói hết cho Phi Quỳnh nghe, đoạn lại cười kết luận :

- Nếu tỷ tỷ vui lòng dạy tôi mấy câu đó, lần sau gặp con thần long ấy, tôi chỉ cần rỉ tai nói với nó vài câu, là nó có thể bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, lại làm cho Thích Đại Chiêu phải tức hộc máu ra nữa!

Phi Quỳnh gật đầu cười, rồi đọc cho chàng nghe mấy câu tiếng thú, nghe thật kỳ dị :

- Ha ky ly ma, ma hy ly ha, Ha ky ma ma cổ long!

Hạ Thiên Tường học đi học lại vài lượt, lúc đầu còn thấy cứng lưỡi sau đọc luôn ba bốn lần đã thấy trơn trơn dễ thuộc, bèn lại mỉm cười hỏi Phi Quỳnh :

- Mấy câu ấy đọc giống như người ta niệm chú không biết ý nghĩa thế nào?

Phi Quỳnh cười nói :

- Nó cũng giống như câu người ta nói: “Ta thích mi lắm, nếu mi đi với ta, ta sẽ đối đãi với mi rất tử tế!”

Hạ Thiên Tường “à” một tiếng, nhìn nàng, nhắc lại :

- Ta thích mi lắm, nếu mi đi với ta, ta sẽ đối đãi với mi rất tử tế!

Phi Quỳnh chợt nghĩ ra câu ấy có hàm hai ý, nghe rất trái tai, bất giác đỏ bừng mặt, lườm Hạ Thiên Tường một cái rồi nói :

- Anh xấu lắm, từ nay tôi mặc xác anh!

Nói xong toan bế con bạch viên, nhảy lên lưng ngựa toan đi.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường hoảng hốt vội chạy ra nắm lấy hai chiếc áo khoác đen của nàng, nhăn nhó kêu :

- Sao tỷ tỷ cứ giận tôi mãi thế? Nào tôi có biết mấy câu đó ý tứ thế nào đâu?

Phi Quỳnh cũng nhận thấy trách chàng thật vô lý, bèn lại nhảy xuống ngựa, hừ một tiếng rồi nói :

- A, cứ thế mà nói với nó là đủ rồi, việc gì còn phải hỏi ý nghĩa.

Hạ Thiên Tường chỉ dạ dạ vâng lời, không dám nói gì nữa. Nhưng trong bụng lại nghĩ: "Một vị giai nhân diễm lệ tuyệt trần như Phi Quỳnh, lại dùng những lời ngọt như đường mật rót vào tai thì đá cũng phải gật đầu, cứ gì con ngựa? Còn cái bộ mình nói, không biết nó có nghe không, hay là nó lại nổi hung đá phốc cho một cái bắn xa tới hai ba trượng thì có!"

Phi Quỳnh thấy chàng có vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi, liền nói :

- Chàng ta không nên đứng đây nói chuyện phiếm mất thì giờ. Vị Uất Trì lão tiền bối của chàng lúc này chắc đã gặp bọn Kỳ Liên hung ác kia rồi, và không biết chừng đang gặp những sự nguy hiểm cũng nên!

Hạ Thiên Tường cũng giật mình nói :

- Tỷ tỷ có con ngựa chạy nhanh, nên đem Đại Hoàng lên núi tiếp ứng cho Uất Trì Xảo tiền bối, còn Tiểu Bạch thì cho theo tôi lên động Giáng Tuyết.

Phi Quỳnh lắc đầu :

- Đại Hoàng đã giết chết Tiêu Càn ở ngôi chùa hoang bên bờ sông Nhị Hải rồi, bây giờ không nên để nó gặp mặt bọn quần hung phái Kỳ Liên nữa, cho cả nó và Tiểu Bạch cùng lên động Giáng Tuyết với anh cũng được.

Hạ Thiên Tường nhìn Phi Quỳnh tỏ vẻ tha thiết nói :

- Tỷ tỷ đi một mình lên Chúng Diệu đường, tôi thật không yên tâm chút nào!

Phi Quỳnh cười nói :

- Tôi đi một mình, anh không yên tâm, sao ban nãy anh lại yên tâm để cho Uất Trì lão tiền bối đi một mình?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường đỏ mặt đứng im, không biết nói gì nữa.

Phi Quỳnh lại cười nói :

- Uất Trì lão tiền bối của chàng mượn tiếng gia gia tôi lên Kỳ Liên, đã chắc gì họ không nghi ngờ? Bây giờ để tôi lên tiếp ứng thì nhất định họ phải tin.

Hạ Thiên Tường vừa gật đầu, Phi Quỳnh lại tiếp :

- Vả lại tôi đã không đem vũ khí, lại cũng không đem theo Tiểu Bạch, Đại Hoàng mà bọn Kỳ Liên vẫn coi là ác thú, càng tỏ ra là mình không có ý định khiêu khích với họ. Thích Đại Chiêu dù hung ác đến đâu cũng không dám hãm hại sứ giả và ái nữ của Thiên Ngoại Tình Ma.

Hạ Thiên Tường nghe nàng nói có vẻ hợp tình hợp lý bèn mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ nói phải lắm, tôi xin đem Đại Hoàng và Tiểu Bạch lên động Giáng Tuyết. Tỷ tỷ có cần phải dặn gì không?

Phi Quỳnh nhìn Đại Hoàng trầm giọng nói :

- Đại Hoàng, hôm ở Nhị Hải mày đã phạm tội giết người, nhưng vì lỗi không phải ở mày, lại được nhiều người xin hộ, nên ta đặc biệt dung thứ cho. Từ nay trở đi ta cấm chỉ, không được nổi hung giết người nữa nghe không?

Hạ Thiên Tường nghe nàng nói, lại chợt nhớ đến việc ở Cửu Nghi sơn dạo trước bèn hỏi :

- Trọng Tôn tỷ tỷ, có bữa nào tỷ tỷ một mình một ngựa giết cả bọn Kỳ Liên tứ quỷ ở trên Cửu Nghi sơn tỉnh Hồ Nam không?

Phi Quỳnh ngạc nhiên nói :

- Tôi từ bé đến giờ, chưa từng giết một người nào bao giờ, khi nào lại lên Cửu Nghi sơn, một mình giết Tứ Quỷ? Chàng hỏi thế để làm gì?

Hạ Thiên Tường lại cau mày hỏi :

- Tỷ tỷ có cho ai mượn con Thanh Phong Ký bao giờ không?

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh lắc đầu :

- Con ngựa này trừ cựu chủ nhân của nó là Tái Hàn Khang và tôi ngoài ra chắc không còn người thứ ba nào dám cưỡi lên lưng nó.

Nói đến đó nàng lại nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười tiếp :

- Bây giờ anh đã học được mấy câu chú, may ra nó cũng tử tế với anh đôi chút.

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Vậy thì tốt lắm, để hôm nào có dịp, tôi sẽ xin tỷ tỷ cho thử một chuyến. Bây giờ ta nên chia việc đi ngay, kẻo sợ muộn quá.

Phi Quỳnh buông tay cho Tiểu Bạch nhảy xuống, cùng nó với Đại Hoàng đi theo Hạ Thiên Tường, còn mình thì nhảy lên mình ngựa nhắm hướng Kỳ Liên phóng tới.

Đây nói về Tam Thủ Lỗ Ban, Uất Trì Xảo từ biệt Hạ Thiên Tường thi triển thân pháp khinh công đi thẳng lên Chúng Diệu đường. Nhân vì một giải về phía Tây bắc, xưa nay không ai dám vuốt râu con hổ Kỳ Liên phái, cho nên Thích Đại Chiêu không cần phải đặt người canh gác hay mai phục gì ở mé trái Giáng Tuyết nham, vì thế mà Uất Trì Xảo cứ việc thung dung tiến thẳng tới chân nham, mà không bị ai ngăn cản.

Chúng Diệu đường nguyên là một tòa đại sảnh dùng làm chỗ hội nghị trong sơn trang, sau vị gọi quen miệng, dần dần ba chữ “Chúng Diệu đường” thành ra đại biểu cho cả tòa sơn trang trong đó. Ngoài cửa trang có bốn tên đệ tử phái Kỳ Liên, thay phiên nhau canh gác.

Uất Trì Xảo vừa vào tới nơi, không đợi đối phương tra hỏi lập tức cười ha hả nói :

- Phiền người vào thông báo với quí Chưởng môn nói lão phu là Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo có chút việc cần xin vào yết kiến.

Tam Thủ Lỗ Ban danh tiếng cũng không nhỏ, nên tên đệ tử Kỳ Liên nghe nói vội lập tức chạy vào thông báo, chờ một lúc không lâu, đã thấy Âm Ty

https://thuviensach.vn

Tiểu Phán Ngô Vinh chống nạng bước ra đón khách.

Uất Trì Xảo chắp tay cười nói :

- Uất Trì Xảo mạo muội tới đây, không biết quí Chưởng môn có vui lòng tiếp kiến không?

Ngô Vinh cười một cách nham hiểm :

- Uất Trì đại hiệp hạ cố tới đây thật vinh hạnh cho chúng ta nhiều lắm. Chưởng môn sư huynh tôi đang chờ ngài ở Chúng Diệu đường, xin mời ngài đi theo tôi.

Uất Trì Xảo thấy đối phương đối với mình vẫn ngọt ngào lễ độ, liền nghĩ bụng: "Có lẽ Bào Tam Cô và Cận Lưu Hương vẫn chưa về Kỳ Liên, nên đối phương chưa biết việc Tiêu Càn bị thảm tử, nếu không khi nào họ đối xử với mình như vậy?"

Vừa nghĩ đến đấy, chân đã bước tới Chúng Diệu đường, chỉ thấy trong tòa đại sảnh rộng lớn, trừ một bức màn lụa màu vàng buông từ trên trần rủ xuống đất, ngăn đôi gian nhà ra, thì ở phía ngoài chỉ bày vài chiếc bàn ghế sơ sài. Chưởng môn phái Kỳ Liên tươi cười đứng ngoài cửa sảnh đường chờ khách.

Uất Trì Xảo nhân đã nghe lỏm được câu chuyện bí mật do Ngô Vinh thuật lại với Huyền Tu đạo trưởng trên tòa tửu lâu, nên biết Thích Đại Chiêu hồi này đang đốc thúc người luyện Cửu U Lân Hỏa ở Chúng Diệu đường, chắc là khi nghe tin mình đến mới vội vàng dọn dẹp giấu đi, bèn giả vờ như không lưu ý, chỉ vòng tay thi lễ, mỉm cười nói với Thích Đại Chiêu :

- Xin Thích chưởng môn thứ cho Uất Trì Xảo cái tội đường đột đến bái yết, làm nhiễu sự thanh tu của chủ nhân.

Thích Đại Chiêu vừa đáp lễ, vừa cung kính mới khách ngồi, rồi cười ha hả nói :

- Uất Trì đại hiệp sao lại nói vậy? Kỳ Liên phái vì ở hẻo lánh trong vùng Tây bắc này, nên ít khi được các vị cao minh võ lâm chiếu cố, nhất là những

https://thuviensach.vn

nhân vật như Uất Trì đại hiệp, dẫu muốn mời cũng khó nữa là...

Uất Trì Xảo thấy Thích Đạo Chiêu tỏ vẻ nhún nhường hòa nhã, biết là mình đoán không sai, bọn Bào Tam Cô chưa về núi thật. Mà hai người kia chưa về, thì tất họ cũng không thù hằn gì lắm, mình nói năng nên phải giữ gìn cẩn thận một chút không nên làm cho họ giận mà chuốt lấy tai vạ.

Lúc này tên đệ tử hầu cận đã pha trà thơm bưng lên, Uất Trì Xảo nâng chén mời Thích Đại Chiêu và Ngô Vinh, rồi mỉm cười nói :

- Chắc hai vị chưa đoán được Uất Trì Xảo này tới đây có việc gì?

Thích Đại Chiêu lắc đầu cười nói :

- Bọn Thích Đại Chiêu thẹn vì không có tài xem bói, nhưng nghe lời Uất Trì đại hiệp nói, thì hình như ngài định lên đây có việc, chớ không phải là vì ngẫu nhiên đi qua.

Uất Trì Xảo gật đầu :

- Tôi vì chịu ủy thác nên mới lặn lội đường trường lên đây, nhân dịp được chiêm ngưỡng phong quang Giáng Tuyết nham - Chúng Diệu đường cũng là...

Thích Đại Chiêu tỏ vẻ ngạc nhiên, ngắt lời hỏi :

- Uất Trì đại hiệp chịu lệnh sai khiến của ai?

Uất Trì Xảo gật đầu cười :

- Tôi nhân trong lúc du hiệp giang hồ, dọc đường gặp một vị tuyệt thế kỳ nhân, nhờ tôi lên Kỳ Liên nói với một vị tuyệt thế kỳ nhân khác ẩn cư ở Giáng Tuyết nham mấy câu.

Thích Đại Chiêu nghe xong chợt biến sắc mặt, nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh, mỉm cười hỏi :

- Vị tuyệt thế kỳ nhân mà đại hiệp gặp ở dọc đường là ai? Và vị tuyệt thế kỳ nhân khác ẩn cư ở đây lại là ai nữa?

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo trông thần sắc đối phương, biết là hắn cố ý che đậy, bất giác cười thầm, đứng lên hướng vào Thích Đại Chiêu và Ngô Vinh chắp tay vái dài, rồi cười nói.

- Uất Trì Xảo này chỉ thay người truyền tin, nếu có điều gì không phải, xin Chưởng môn và Ngô huynh thứ lỗi cho.

Thích Đại Chiêu và Ngô Vinh cũng chắp ta đáp lễ. Thích Đại Chiêu lại nói :

- Uất Trì đại hiệp bất tất phải quá khiêm, có việc gì xin cứ cho biết?

Uất Trì Xảo cố làm ra vẻ thần bí, hạ thấp giọng, nói :

- Vị tuyệt thế kỳ nhân tôi gặp còn nói hiện nay trên Giáng Tuyết nham không phải chỉ có một vị tuyệt thế cao nhân, mà là có những hai vị!

Thích Đại Chiêu nghe nói thốt nhiên giật mình, làm cho chén nước chè cầm trong tay bị sóng ra ngoài ướt cả vạt áo, bèn vội đứng lên rủ áo tạ cớ quay lưng đi, đưa mắt hỏi ngầm ý Ngô Vinh xem nên xử trí thế nào? Nên nhận hay chối phắt?

Ngô Vinh cau mày hỏi Uất Trì Xảo :

- Vị tuyệt thế kỳ nhân mà Uất Trì đại hiệp gặp, nói có hai vị tuyệt thế kỳ nhân ẩn cư ở đây tên họ là gì, lai lịch thế nào không?

Uất Trì Xảo lắc đầu cười :

- Vị tuyệt thế kỳ nhân ấy chỉ nhờ tôi chuyển đạt vài câu!

Thích Đại Chiêu và Ngô Vinh đưa mắt nhìn nhau, vừa toan trả lời đột nhiên từ phía sau bức màn có một giọng nói kỳ lại, nhỏ như tiếng tơ đưa ra, từng tiếng :

- Thích chưởng môn không việc gì phải giấu giếm, ta muốn nói chuyện với vị Tam Thủ Lỗ Ban này vài câu.

Tiếng nói vừa dứt, bức màn che từ từ rẽ ra hai bên, chỉ thấy bên trong có một bồ đoàn lớn, trên bồ đoàn có một lão nhân mặc áo vàng ngồi xếp chân

https://thuviensach.vn

bằng tròn, mớ tóc bạc buông xõa xuống hai bên, khiến người khó nhận được diện mạo, trước mặt lão nhân có bày chín cái đỉnh bằng đồng.

Uất Trì Xảo đưa mắt ngắm nhìn vị lão nhân một lát nhưng không sao nhận ra được một nét quen thuộc nào ở diện mạo, hình dáng cũng như giọng nói, cử chỉ của lão.

Hoàng y lão nhân vẫn giữ nguyên dáng ngồi xếp bằng và cái đầu hơi cúi xuống thủng thẳng hỏi :

- Uất Trì bằng hữu chắc muốn biết tên họ, lai lịch của lão phu phải không?

Uất Trì Xảo thấy lão vẫn dùng cái giọng nhỏ như tiếng tơ, không ai phân biệt được là mừng hay giận nên cũng phải đề cao cảnh giác, mỉm cười trả lời :

- Uất Trì Xảo sinh bình không thích tò mò, muốn biết việc riêng hay của người khác, lão nhân cho biết tên tuổi lai lịch thì cho, bằng không thì...

Hoàng y lão nhân nghe Uất Trì Xảo nói đến đấy, chỉ hừ một tiếng rồi ngắt lời :

- Ngươi không muốn biết tên họ lai lịch của ta càng hay, bằng không thì ngươi không thể sống mà ra khỏi đây được năm bước.

Uất Trì Xảo nghe nói, ngạo khí bốc lên, lông mày dựng ngược, nhưng lại chợt nghĩ đến nhiệm vụ của mình, nên đành cố nhịn.

Hoàng y lão nhân lại hỏi :

- Ngươi gặp người nhờ nhắn tin cho ta ở đâu?

Uất Trì Xảo đã xếp đặt từ ở trước, nên nghe lão hỏi, lập tức trả lời ngay.

- Ở phía trái Chung Nam tử cốc!

Hoàng y lão nhân lẩm bẩm lại bốn chữ “Chung Nam tử cốc” rồi lại tiếp tục hỏi :

- Tên hắn là gì?

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo cố làm ra vẻ bí mật trả lời :

- Người ấy không ở phái nào trong tám đại môn phái võ lâm hiện nay cả nhưng lại phải là một trong ba người được đời gọi là ba đại nhân vật khó chơi Câu ấy làm cho Thích Đại Chiêu, Ngô Vinh và cả vị lão nhân áo vàng đều giật mình.

Uất Trì Xảo biết rằng, Thích Đại Chiêu và Ngô Vinh chỉ vì nghe thấy danh ba nhân vật khó chơi mà kinh sợ, còn lão nhân áo vàng sở dĩ giật mình có lẽ là vì bị xúc động mạnh.

Lão nhân chợt hỏi Thích Đại Chiêu.

- Thích chưởng môn, ta đối với các việc trong giang hồ, bỡ ngỡ đã lâu, ba "đại nhân vật khó chơi" ở đời này, mà Uất Trì bằng hữu nói vừa rồi, là những ai vậy?

Uất Trì Xảo thấy Hoàng y lão nhân đã biết thừa đi rồi, mà vẫn hỏi vờ, bèn chỉ bấm bụng cười thầm, lẳng lặng ngồi nghe Thích Đại Chiêu trả lời :

- Ba đại nhân vật khó chơi đó là Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy, Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh và Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng!

Hoàng y lão nhân nghe xong tên ba vị đó bất giác giật mình hơi run, nếu người không đặc biệt chú ý thì không thể nhận thấy được. Kế đó lão nhìn Uất Trì Xảo hỏi :

- Vậy thì người mà ngươi gặp ở Chung Nam tử cốc là ai trong ba người đó?

Uất Trì Xảo đã được đời xưng hô là Tam Thủ Lỗ Ban, tất nhiên phải khôn ngoan khéo léo, đã nhận ra lão già này có tất có ân oán thâm sâu với một vị nào trong ba vị đại nhân vật kể trên, bèn quyết định thử dò xét xem sao, nên chỉ thủng thẳng đáp :

- Người tôi gặp đó nói là chỗ quen biết cũ của lão nhân.

Hoàng Y lão nhân khẽ "hừ" một tiếng nói!

https://thuviensach.vn

- Bọn ba người ấy năm xưa đối với ta cũng đều là chỗ quen biết chẳng ít thì nhiều, ta hỏi ngươi gặp ai, sao ngươi không chịu nói rõ ra?

Lần này Uất Trì Xảo trả lời thật nhanh :

- Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh!

Vừa nói vừa chú ý nhìn kỹ sắc mặt lão nhân xem phản ứng của lão như thế nào.

Hoàng y lão nhân chỉ "ờ" một tiếng, rồi vẫn dùng cái giọng nhỏ như tiếng tơ nói :

- Trọng Tôn Thánh bỗng không lại đi tìm ta làm gì? Và tại sao hắn biết ta ở đây?

Nghe mấy câu đó, Uất Trì Xảo bèn thu hẹp phạm vi phán đoán lại, cho rằng người mà Hoàng y lão nhân muốn gặp nếu không là Bắc Minh Thần Bà, thì tất chỉ là Phong Trần Cuồng Khách bèn thuận miệng trả lời :

- Vị kỳ nhân Thiên Ngoại Tình Ma này, thần thông quảng đại, hành động ly kỳ, không biết đâu mà lường được. Ông ta nhắn tôi nói với lão trượng rằng: "Ông ta không có cách gì tìm được người mà lão trượng muốn gặp được, trước cuối năm nay sẽ đến Chúng Diệu đường núi Kỳ Liên họp mặt với lão trượng".

Hoàng y lão nhân ngoài mặt tuy bình tĩnh, nhưng kỳ thực trong bụng rất xúc động, lại hỏi Uất Trì Xảo :

- Ta muốn gặp ai?

Uất Trì Xảo lắc đầu cười :

- Trọng Tôn Thánh không nói rõ tên, nhưng có hai câu kim ngọc hương ngôn, đặc biệt sai Uất Trì Xảo chuyển đạt tới lão trượng.

Hoàng y lão nhân lạnh lùng hỏi :

- Kim ngọc hương ngôn gì?

Uất Trì Xảo nghiêm sắc mặt, cất cai giọng đọc :

https://thuviensach.vn

- “Năng phóng thủ thời thế phóng thủ, đắc nhiêu nhân xứ tiện nhiêu nhân” [1]

Hoàng y lão nhân nghe xong, chợt cười nhạt nói :

- Ngày xưa hắn có thể nới tay được, nhưng bây giờ ta không thể khoan thứ được! Trọng Tôn Thánh luỡi dẫu nở hoa sen, cũng không thể nào cho ta tiêu hận cũ!

Uất Trì Xảo nghe xong bất giác cau mày. Hoàng y lão nhân giơ tay ấn vào cái nút bên trái bồ đoàn, tức thì bức rèm lụa vàng lại từ từ khép lại, che kín thân hình của lão như cũ.

Thích Đại Chiêu quắc đôi mắt hung dữ, liếc nhìn Uất Trì Xảo rồi lại nhìn về phía bức màn hỏi vị lão nhân :

- Đối với việc Uất Trì bằng hữu đến đây truyền thoại, lão nhân định xử trí thế nào?

Cái giọng nhỏ như tiếng tơ của lão nhân lại từ trong màn vọng ra :

- Thích chưởng môn đòi Uất Trì bằng hữu cho xem bằng chứng, nếu hắn có cái gì chứng minh là do Thiên Ngoại Tình Ma sai đến thật thì để cho hắn đi. Bằng không thì cứ làm theo biện pháp trừng trị những nhân vật giang hồ tự ý vào Kỳ Liên, để ta cách không búng chỉ lực cho hắn ngã, rồi đưa sang động Giáng Tuyết cho cóng lại thành Hàn Băng Tố Tượng để bày chơi!

Uất Trì Xảo nghe xong, vụt buông tiếng cười ha hả, trừng trừng nhìn Thích Đại Chiêu lạnh lùng hỏi :

- Thích chưởng môn, lão hóa tử này, vượt hàng ngàn dặm tới đây, thay người đưa tin, chẳng lẽ Kỳ Liên phái các ngươi tiếp đãi khách một cách dã man như vậy à?

Thích Đại Chiêu nghe Uất Trì Xảo hỏi liền cau mày, nghĩ ngợi một lúc, rồi ngoảnh lại cười một cách quái gỡ, nói với Ngô Vinh :

- Lễ phép giang hồ vẫn đành phải giữ, nhưng quy chế của phái Kỳ Liên cũng không thể bỏ được! Ngô tứ đệ nên sai người làm một tiệc thịnh soạn, vị Uất

https://thuviensach.vn

Trì đại hiệp tẩy trần, trước hết hãy giữ đủ lễ nghi giang hồ, rồi sẽ xin Uất Trì đại hiệp cho xem bằng cớ, cho đúng luật lệ của phái Kỳ Liên!

Uất Trì Xảo xua tay ngăn không cho Ngô Vinh đứng lên, đôi mày xếch ngược lạnh lùng nói :

- Không cần, không cần! Bữa tiệc thịnh soạn đó, lão hóa tử này nuốt không trôi, nghi lễ giang hồ xin miễn, quy củ phái Kỳ Liên các ngươi cứ việc chấp hành! Ta dẫu có chứng cứ giắt theo đây, nhưng cũng quyệt không khi nào đưa cho các ngươi xem.

Hoàng y lão nhân ngồi sau bức rèm, cười nhạt.

- Ngươi muốn chết thật à?

Uất Trì Xảo cười sằng sặc cất tiếng ngâm :

- Trăm năm ai chẳng phải già? Non xanh đâu chẳng phải là mồ chôn?

Tiếng ngâm vừa dứt, chợt thấy tên đệ tử trực nhật ngoài cổng trang bước vào cửa Chúng Diệu đường, khom mình nói với Thích Đại Chiêu :

- Khải bẩm Chưởng môn, ngoài cửa có một vị cô nương cưỡi con thanh mã, tự xưng là con gái Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh tên gọi Trọng Tôn Phi Quỳnh đến tìm Uất Trì đại hiệp.

Mấy câu nói ấy không những làm cho bọn Thích Đại Chiêu kinh ngạc, ngay cả Uất Trì Xảo cũng sửng sốt, không hiểu ra sao cả. Tự nghĩ trên đời này có sự xảo hợp kỳ dị như vậy? Phi Quỳnh đến đây lúc này, làm cho câu chuyện nói dối của mình hiển nhiên như thật, còn gì thích hợp hơn nữa!

Quả nhiên Thích Đại Chiêu sắc mặt đang từ chỗ kinh ngạc biến thành ngượng ngịu, bảo tên đệ tử.

- Ngươi ra nói với Trọng Tôn cô nương xin hãy chờ cho một lát, ta sẽ tiễn Uất Trì đại hiệp ra ngay bây giờ!

Nói xong lại chắp ta cười nói với Uất Trì Xảo!

https://thuviensach.vn

- Thích Đại Chiêu đã biết Uất trì đại hiệp là người quanh minh lỗi lạc, quyết không nói dối, có điều gì thất lễ, xin bỏ qua cho.

Uất Trì Xảo cũng biết rõ bọn gian hùng này vui giận thất thường, lật mặt như bàn tay, không biết đâu mà tin được, nên nhân dịp mượn sóng đẩy thuyền rút lui cho chóng là hơn, bèn mỉm cười nói :

- Thích chưởng môn cho biết như thế thì may lắm, nay nhiệm vụ đã xong Uất Trì Xảo cũng không dám quấy nhiễu lâu, xin cho phép cáo từ!

Nói xong đứng lên, nhìn về phía bức rèm vàng nói to :

- Lão nhân có cần nhắn lại Thiên Ngoại Tình Ma câu gì không?

Hoàng y lão nhân lạnh lùng đáp :

- Ngươi nói với hắn hộ ta rằng nếu người ta đợi trước ngày hai mươi tháng một mà không đến đây tìm ta, thì đến ngày mười sáu tháng chạp, trên Thiên Đô tuyệt đỉnh núi Hoàng Sơn sẽ là ngày hạn kiếp của võ lâm không thể vãn hồi được nữa!

Uất Trì Xảo mỉm cười quay đi, Thích Đại Chiêu nhân vì mình đã thất lễ trái lẽ nên không dám đãi mạn, đành phải cùng Ngô Vinh tiễn khách ra cổng trang.

Vừa ra tới cổng, đã thấy Trọng Tôn Phi Quỳnh tay dắt con long mã đứng chờ. Nàng trông thấy Uất Trì Xảo vội gọi to :

- Uất Trì lão tiền bối, Phi Quỳnh đem ngựa đến đây đón, lão tiền bối đã làm xong việc của gia phụ ủy thác chưa?

Uất Trì mỉm cười gật đầu, thấy Trọng Tôn Phi Quỳnh đưa dây cương cho mình, bèn cũng không nhún nhường gì cả lập tức tung mình nhảy lên ngựa. Phi Quỳnh cũng nhảy lên ngồi ở phía sau, một già một trẻ phóng ngựa như bay xuống chân núi.

Lúc này Thích Đại Chiêu còn mãi ngây người ngắm con ngựa của Phi Quỳnh, chợt nghe Ngô Vinh đứng bên, cười một cách độc ác nói :

https://thuviensach.vn

- Chưởng môn sư huynh có nhận thấy Trọng Tôn Phi Quỳnh đến đây vừa đúng dịp không?

Thích Đại Chiêu tâm tư cực kỳ tinh tế, nghe Ngô Vinh nhắc chợt nghĩ ngay ra, vội nói :

- Ngô tứ đệ đoán không sai, Trọng Tôn Phi Quỳnh chỉ là gặp dịp, bên trong tất còn có điều bí ẩn, chỉ tiếc là con ngựa chạy nhanh quá, làm sao đuổi kịp bây giờ?

Ngô Vinh cười nói :

- Bọn họ có thần câu, sư huynh cũng có tuấn mã, sao không theo dõi xem họ đi đâu? Tiểu đệ cũng phải sang Giáng Tuyết nham báo tin cho vị kia biết mà phòng bị.

Thích Đại Chiêu giật mình gật đầu.

- Ngô tứ đệ nói phải đó, mau bảo dắt ngựa ra đây cho ta.

Chỉ trong nháy mắt Thích Đại Chiêu đã cầm cây Cửu Bằng Triển Dực Cương Quải nhảy lên lưng ngựa hướng về phía bọn Uất Trì Xảo đi vừa rồi, phóng đi như bay.

Uất Trì Xảo và Trọng Tôn Phi Quỳnh ra khỏi Giáng Tuyết nham, đi thẳng đến chỗ hẹn với Hạ Thiên Tường, vừa đi vừa hỏi Phi Quỳnh :

- Sao cô nương tới đây đúng dịp thế? Đã gặp Hạ Thiên Tường chưa? Đại Hoàng và Tiểu Bạch đâu?

Phi Quỳnh cười nói :

- Tôi tình cờ gặp lão tiền bối và Hạ Thiên Tường trong quán rượu ở Lương Châu, hai bên chỉ ngồi cách một bức vách mỏng, nên mới biết chuyện. Tiểu Bạch và Đại Hoàng cũng đi theo Hạ Thiên Tường lên thám thính trên Giáng Tuyết động.

Uất Trì Xảo đã được nghe câu nói của hoàng y lão nhân, biết rằng trong động Giáng Tuyết nhiều nguy hiểm, trong bụng cũng lo thay cho Hạ Thiên

https://thuviensach.vn

Tường, nay thấy nói chàng còn đem theo Tiểu Bạch, Đại Hoàng thì cũng hơi yên tâm.

Đến chỗ hẹn với Hạ Thiên Tường, hai người vừa toan nhảy xuống ngựa, chợt nghe từ phía Giáng Tuyết nham có tiếng vó ngựa dồn dập đưa tới. Uất Trì Xảo cười nhạt nói :

- Tôi đã biết mình nói dối chỉ tạm thời che mắt chúng được một lúc thôi. Bây giờ chắc Thích Đại Chiêu đã sinh nghi phóng ngựa đuổi theo, chúng ta nên tạm nấp vào một chỗ, nhường cho hắn đi qua càng đỡ được một cường địch.

Phi Quỳnh gật đầu mỉm cười, hai người dắt ngựa vào một chỗ kín nấp, một lát sau quả thấy Thích Đại Chiêu phóng ngựa đi tới, tay cầm ngang chiếc gậy sắt, trông oai nghiêm như một thiên thần.

Thích Đại Chiêu vừa đi khuất, Uất Trì Xảo cười nói với Phi Quỳnh.

- Lúc này Thích Đại Chiêu đã đuổi theo chúng ta. Bọn Kỳ Liên chắc không ngờ ta lộn trở lại, chính là một dịp rất tốt để chúng ta quay về tiếp ứng cho Hạ lão đệ.

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Chúng ta phải đi lén không nên để họ biết, hay là ta đi bộ thì tiện hơn? Được cái con ngựa này rất thính tai, nếu có việc gì, ta chỉ hú lên một tiếng là nó đến ngay.

Uất Trì Xảo cười nói :

- Cô nương nghĩ rất phải, chúng ta nên quay lại thôi.

Hai người thi triển khinh công, vượt qua mấy trũng núi, lúc này Uất Trì Xảo mới biết Trọng Tôn Phi Quỳnh không những thể ôn như ngọc, phẩm khiết như băng, mà về phương diện võ công tạo nghệ còn vượt trên cả Hạ Thiên Tường xa.

---

https://thuviensach.vn

[1] Đại ý: Có thể nới tay được thì nên nới tay, có thể tha thứ được thì nên tha thứ.

https://thuviensach.vn

Hồi 22

Hàn Băng Tố Tượng

Trọng Tôn Phi Quỳnh vừa phơi phới bước, vừa mỉm cười hỏi Uất Trì Xảo?

- Uất Trì lão tiền bối đã mòn gót giang hồ, phong trần sạm mặt, kiến thức sâu rộng có kém gì Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu, vậy mà cũng không nhận ra lai lịch của vị lão nhân mặc áo vàng ở trong Chúng Diệu đường là ai ư?

Uất Trì Xảo có vẻ ngượng, lắc đầu nói :

- Tôi tuy không rõ lai lịch của người ấy, nhưng trong lúc nói chuyện với tôi, lúc nào hắn cũng giọng nhỏ như tiếng liễu tơ, hình như sợ tôi nhận ra giọng nói. Điều đó lại càng khiến cho người ta sinh nghi, chẳng lẽ vị lão nhân kỳ quái đó cũng là người quen cũ của tôi chăng?

Phi Quỳnh cười nói :

- Lão tiền bối hãy thử nghĩ kỹ lại xem, trong đám những người quen cũ của lão tiền bối, có nhân vật nào giống thế không? Ta nên biết Thích Đại Chiêu võ công đã vào bực siêu quần vượt chúng, vậy mà còn phải lấy lão ấy làm chỗ dựa, thời đủ hiểu thân thủ của lão cao minh đến đâu, như vậy kể cũng dễ đoán!

Uất Trì Xảo ngẫm nghĩ một lúc, kế lại lắc đầu :

- Tôi quả thực không sao nghĩ ra, để chờ Hạ lão đệ về đây, ta thử hỏi xem hắn có tìm thấy gì trong động Giáng Tuyết không? Lúc ấy sẽ đem hết tất cả những cái mắt thấy tai nghe của hai người, hợp lại mà đối chứng, may ra có tìm thấy đầu mối gì không?

Uất Trì Xảo và Trọng Tôn Phi Quỳnh nói chuyện một cách khinh tông như vậy, có biết đâu rằng lúc này ở trong động Giáng Tuyết, Hạ Thiên Tường đang kinh hồn táng đởm, gặp những chuyện cực kỳ nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Nguyên do sau khi chàng chia tay Phi Quỳnh, đây là lần thứ nhất chàng được hai con dị thú kết bạn cùng đi, nên lấy làm cao hứng vô cùng, trổ ngón khinh công, nhắm động Giáng Tuyết trên Giáng Tuyết nham âm chạy đi vùn vụt.

Giáng Tuyết nham âm là một nơi bốn bề núi cao chót vót sát tới từng mây, che khuất cả bóng mặt trời, quanh năm tuyết đọng, khí lạnh ghê hồn, còn động Giáng Tuyết thì nằm trong một chỗ đường núi ăn lõm vào, ngay phía dưới chân nham, bên rặng tùng la cành lá rườm rà xanh tốt.

Hạ Thiên Tường đem Đại Hoàng và Tiểu Bạch lén vào cửa động, không gặp sự gì ngăn trở, và cũng không thấy bóng một người nào, chỉ cảm thấy hình như tòa sơn động này sâu lắm, đường lối cực kỳ quanh co hiểm hóc, thỉnh thoảng lại có một trận gió lạnh thoảng qua, làm cho da thịt người ta phải nổi gai ốc, xương cốt như cứng lại.

Một người hai thú vừa vào tới cửa động, đã gặp ngay một sự quái lạ, Tiểu Bạch và Đại Hoàng thốt nhiên lông dựng chơm chởm, tỏ ý kinh sợ đến cực điểm, đôi mắt trợn trừng, đăm đăm nhìn vào trong động, hình như không dám bước vào.

Hạ Thiên Tường đã biết hai con thú đó cực kỳ khôn ngoan hung dữ, nay thấy hình dạng của chúng, không khỏi lấy làm lại, bèn ghé lại gần Tiểu Bạch khẽ hỏi :

- Trong động có gì lạ, mà chúng mày sợ thế hả?

- Tiểu Bạch dương đôi mắt đỏ như lửa nhìn vào động một lát, rồi giơ tay chỉ chỉ trỏ trỏ liên thuyên, tựa như có ý khuyên Hạ Thiên Tường không nên vào động.

Hạ Thiên Tường vẫn biết trong động có rất nhiều nguy hiểm, nhưng đã vào đến đây, không lẽ lại trở về không, bèn nghĩ ngợi một lát, rồi nói :

- Tiểu Bạch, mày và Đại Hoàng nấp ở mé trái cửa động chờ ta, nếu thấy có người đến, thì kêu lên, để ta biết mà phòng bị.

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch lắng lặng nghe xong, lấy tay vò đầu ra vẻ khó khăn. Hạ Thiên Tường liền ghé lại gần hôn lên đôi má đầy lông lá của nó, mỉm cười hỏi :

- Tiểu Bạch, mày không yên tâm để ta vào động một mình à?

Tiểu Bạch ngước đôi mắt nhìn kỹ Hạ Thiên Tường một lát thốt nhiên gật đầu ra vẻ bằng lòng, đoạn kéo con dị thú Đại Hoàng rồi cả hai cùng tung mình nhảy vào rặng tùng la.

Hạ Thiên Tường thấy thái độ của hai con thú, trong bụng cũng không dám khinh thường, bèn trước hết hãy vận Càn Nguyên chân khí tràn khắp bách nguyệt trong người, rồi mới rón rén tiến vào trong động.

Đường trong động quanh co khuất khúc, Hạ Thiên Tường hết quay sang trái lại vòng sang phải, đi ước chừng tới mười lăm trượng, những cái trông thấy chỉ là tối, những cái cảnh thấy chỉ là lạnh.

Nhưng trong bóng tối, hình như còn ẩn giấu một cái gì thần bí khủng khiếp, trong cái lạnh còn hàm chứa một cái gì lặng lẽ âm u.

Càng thần bí, càng âm u, càng làm cho anh chàng thiếu niên to gan lớn mật như Hạ Thiên Tường càng nẩy tính tò mò, ham thích muốn biết cho đến kỳ cùng.

Lại tiến sâu vào chừng hơn một trượng nữa, hình thế trong động hình như mỗi lúc một thấy rộng dần, nhưng trước mắt vẫn tối như bưng, xòe bàn tay ra không thấy rõ năm ngón.

Chàng vừa đi vừa sờ soạng, chợt như sờ phải rắn chết, đột nhiên rụt vội tay về, rồi nhảy lùi lại phía sau ba bước, thì ra tay chàng vừa chạm phải một người.

Nhưng thật kỳ quái, thân người này lạnh không khác gì một tảng băng, mà khi thấy Hạ Thiên Tường rờ tay vào vẫn cứ đứng yên, không nhúc nhích, mà cũng không hề có một phản ứng nào.

Hạ Thiên Tường hai tay dồn tụ Càn Thiên khí công chặn ngang ngực cố trấn định để đột biến, nhưng chờ một lúc lâu, vẫn không hề thấy động tĩnh, chàng

https://thuviensach.vn

bèn thò tay vào túi lấy một cây đèn ống nhỏ.

Cây đèn này do Uất Trì Xảo sáng chế ra, trong ống có đủ các thứ dầu hỏa, thuộc loại diêm sinh, đá lửa, lân tinh v. v... khi nào cần soi vật gì, chỉ cần bấm nhẹ vào cái núm ở bên ngoài ống, là lửa bên trong bật lên. Miệng ống chỉ là một cái lỗ nhỏ muốn soi vào đâu, ánh sáng chỉ chiếu đúng vào chỗ đó, không tỏa ra ngoài được.

Hạ Thiên Tường cầm đèn giơ lên bấm, tức thì một ánh sáng yếu ớt xanh lè từ trong ống phóng ra, chiếu thẳng vào thân người mà chàng vừa chạm phải, thì ra đó là một thư sinh mặc áo trắng tuổi trạc ba mươi trở lại, đứng đối diện với Hạ Thiên Tường, lưng thì tựa vào vách.

Ánh đền đã tỏ, vị thư sinh vẫn ngồi yên không động, Hạ Thiên Tường ngạc nhiên quá đỗi bèn cầm cây đèn soi thẳng vào mặt đối phương.

Lúc này chàng mới nhận rõ đôi mắt thư sinh đã mất hết tinh thần, không ra mắt người sống, trên khuy áo trước ngực có treo một miếng đồng mỏng, khắc mấy chữ nhỏ.

Hạ Thiên Tường không hề sợ hãi, cứ bước dần lên tận nơi, nhưng tới khi đọc xong mấy chữ khắc trên thẻ đồng, bất giác chàng thấy lạnh toát cả xương sống, toàn thân run lên cầm cập.

Mấy chữ đó như sau này:

“Hàn Băng Tố Tượng chi nhất: Côn Luân phái Chưởng môn Trí Phi Tử đệ tam sự đệ Bạch y Côn Luân Tiêu Dịch”

(Một trong những bức tượng đá lạnh: Bạch Y Côn Luân Tiêu dịch, sư đệ thứ ba Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân)

Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ, tự nghĩ: “Thế nào gọi là ‘Hàn Băng Tố Tượng’ Có thật đây là Bạch Y Côn Luân Tiêu Càn, đã bị phái Kỳ Liên giết chết, bỏ vào đây cho đọng lại thành đá chăng?”

Trong khi nghĩ ngợi, tay chàng vẫn cầm ngọn đèn hoa lên, soi vào phía trong, thấy cách chỗ Tiêu Càn chừng ba bốn thước, lại có một người nữa,

https://thuviensach.vn

cũng đứng tựa lưng vào vách.

Hạ Thiên Tường tuy đã sợ rợn tóc gáy, nhưng vẫn cố lấy can đảm tiến vào, định xem cho biết người thứ hai này là ai.

Ngọn đèn ống của Uất Trì Xảo chế, chỉ có thể soi thẳng, ánh sáng không tỏa ra hai bên, nếu không, Hạ Thiên Tường dù to gan đến đâu, cũng phải kinh hồn táng đảm, không dám tiến lên nữa.

Vì nếu ánh đèn chiếu được ra hai bên, tất chàng đã trông thấy trên vách có hai cái bóng, một cái của chàng, còn một cái nữa là của một vị, mặc chiếc áo bào rộng thùng thình, đầu tóc rũ rượi, thân thể, hình dáng y hệt như vị hoàng y lão nhân mà Uất Trì Xảo đã trông thấy ở Chúng Diệu đường ban nãy.

Vị hoàng y lão nhân này đứng cách Hạ Thiên Tường không xa lắm, tay phải lão giơ lên cao, hai ngón tay thực và trung chỉ nhắm đúng tử huyệt Ngọc Chẩm ở sau gáy Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường vẫn vô tình không hay biết gì cả, chỉ mãi tiến lên, mà vị lão nhân áo vàng cũng theo sát chàng từng bước.

Hạ Thiên Tường là học trò duy nhất của Hoàng Phủ Thúy, mới đây lại gặp sự kỳ ngộ trong áo quan, nội lực càng tăng cường hơn trước rất nhiều, lẽ ra trong ngôi cổ động lặng lẽ như tờ này, một tiếng kim rơi cũng phải nghe tiếng, vậy mà đối với vị hoàng y lão nhân đừng sau lưng mình chàng tuyệt nhiên không hề hay biết, đủ hiểu đối phương công lực cao đến thế nào, không ai có thể lường dược.

Đi gần đến người thứ hai, Hạ Thiên Tường vừa chiếu đèn lên, bất giác giật mình sửng sốt suýt nữa thì buột miệng rú lên, vì người này thân hình diện mạo rõ ràng là Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu.

Trên ngực Mộ Vô Ưu cũng treo một cái thẻ đồng, trên đề mấy chữ.

“Hàn Băng Tố Tượng chi nhị Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu”

Đối với Tiêu Càn, Hạ Thiên Tường vì không biết mặt, nên còn ngờ không phải là người thật, nhưng lúc này đứng trước Mộ Vô Ưu thì không còn lầm

https://thuviensach.vn

được nữa. Chàng biết dầu tay thợ khéo như Uất Trì Xảo trổ hết tài điêu khắc, cũng không thể đúc nên một pho tượng từ hình thức đến tinh thần đều giống Mộ Vô Ưu đến thế được!

Trong lúc kinh nghi đau đớn, Hạ Thiên Tường tự nhiên lạnh toát sống lưng, cảm thấy hoàn cảnh xung quanh cực kỳ nguy hiểm, bèn thò tay vào bọc lấy trái Càn Thiên Tích Lịch, vật chí bảo của sư môn ra, cầm lăm lăm trong tay chuẩn bị ứng phó với những tai biến bất ngờ.

Trong lúc chàng thò tay vào bọ, thì vị hoàng y lão nhân đi theo sát chân chàng, đã sắp sửa búng hai ngón tay ra nhưng chợt thấy đối phương rút trong túi ra một trái Càn Thiên Tích Lịch, lại có tên là Tử châu, công hiệu của nó có thể phá tan một trái núi, thì bất giác kinh ngạc, sửng sốt, và hình như cũng có y sợ, không dám ra tay vội.

Hạ Thiên Tường cầm ống đèn soi lên phí trước, cách một quãng cũng bằng thế nữa, lại trông thấy một vị mình mặc áo vàng, và nhìn nghiêng bên mặt chỉ thấy y xồm xoàm những râu quai nón.

Áo vàng và râu quai nón, cả hai cùng có vẻ quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu? Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lúc, chợt nhớ ra vị này chính là Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng, người đã tặng mình cây quạt Tương Phi Trúc Tập Phiến ở trên tửu lâu thành Nghi Xương dạo nọ.

Lệ Thanh Cuồng là một trong ba đại nhân vật khó chơi, tiếng tăm lừng lẫy, võ học siêu phàm, mà cũng bị táng thân ở trong động này, thật là một điều làm cho Hạ Thiên Tường không sao tin nổi!

Chàng vừa toan bước lại gần xem xét cho kỹ, chợt nghe một tiếng thú kêu the thé từ ngoài cửa động truyền vào.

Nghe tiếng thú kêu rõ là tiếng của con linh viên Tiểu Bạch. Hạ Thiên Tường biết là có nhân vật nào trong phái Kỳ Liên đã tới phía ngoài cửa động.

Tuy chưa rõ đối phương là ai, nhưng mình đứng trong động, địa thế chật hẹp, đường lối không quen, rất có thể bị địch vây hãm, bèn cũng không nghĩ gì đến việc đi tìm cây Thiên Kinh Kỳ Thụ, và xem kỹ xem vị áo vàng râu

https://thuviensach.vn

quai nón kia có đúng là Lệ Thanh Cuồng thật không? Chỉ vội vội vàng vàng rảo bước đi ra cửa động.

Trong khi Hạ Thiên Tường quay lưng thì vị lão nhân xõa tóc đứng phía sau lại giơ tay định hạ độc thủ, nhưng lúc trong thấy trái Tích Lịch trong tay Hạ Thiên Tường, lão cũng đành nghiến răng trông theo chàng đường hoàng tiến ra cửa động.

Hạ Thiên Tường có biết đâu rằng nhờ trái Càn Thiên Tích Lịch của sư môn, mà chàng được thoát chết, chỉ cảm thấy khí lạnh tê buốt cả chân tay, tuy đã vận nội công cự hàn, mà vẫn tưởng chừng không sao chịu nổi.

Khi chàng ra tới cửa động, lại thấy bên ngoài yên tĩnh như tờ, Đại Hoàng và Tiểu Bạch cũng biến đâu mất.

Hạ Thiên Tường còn đang ngạc nhiên nhìn quanh nhìn quất, chợt thấy một cái bóng vàng từ đây nhảy vọt tới, nắm áo chàng kéo đi, rồi ra hiệu bảo chàng trèo lên đỉnh núi, thì ra đó chính là Đại Hoàng.

Một người một thú lên đỉnh núi, Đại Hoàng liền giơ tay chỉ về bên dưới sườn núi phía Đông nam, Hạ Thiên Tường nhìn theo, thấy Tiểu Bạch mặc một bộ Hộ Giáp Long Lân, thần khí hoạt bát, đang nhử cho vị Âm Ty Tiếu Hán Ngô Vinh đuổi cùng khắp nơi.

Thì ra trong lúc ngồi chờ ngoài cửa động vừa thấy Ngô Vinh đi đến Tiểu Bạch cố ý kêu lên một tiếng báo cho Hạ Thiên Tường biết, rồi vươn mình nắm lấy một sợi dây mây đu mình đu đi đưa lại trên phía thương phương động Giáng Tuyết.

Ngô Vinh thấy một con vượn trắng vừa đẹp vừa khôn trong bụng đã thích, lại thấy nó mặc bộ nhuyễn giáp màu hoàng kim lóng lánh, tuy không biết do đâu mà có, nhuyễn cũng đoán không phải vật tầm thường nên lại càng muốn bắt đem về nuôi và xem chiếc áo kia là thứ gì.

Tiểu Bạch thân pháp nhanh nhẹn dị thường, bèn cố ý dẫn dụ Ngô Vinh dần dần rời xa khỏi động, để Hạ Thiên Tường thừa dịp tẩu thoát.

https://thuviensach.vn

Lúc này Hạ Thiên Tường và Đại Hoàng đã leo tới đỉnh núi, Tiểu Bạch mắt sáng như điện, đã trông ngay thấy nhưng còn muốn trêu Ngô Vinh một lúc chơi, bèn giả vờ trượt chân đi chậm lại.

Ngô Vinh không biết Tiểu Bạch dùng kế, thấy thế mừng lắm, bèn chống mạnh chiếc nạng, nhảy xa tới ba trượng, thân hình còn ở trên không, đã ngừng Đại Ưng Trảo Lực nắm lấy gáy Tiểu Bạch.

Mắt trông thấy mấy ngón tay gần chạm tới mình, Tiểu Bạch thốt nhiên nằm soài ra đất, lăn đi vài vòng, vươn tay nắm lấy cây nạng của Ngô Vinh, giật một cái thật mạnh.

Ngô Vinh không ngờ con vượn lại nhanh và khỏe đến thế, hơn nữa mình lại đang ở trên không, không tiện dùng sức, nên bị con vượn đoạt mất cây nạng.

Tiểu Bạch vớ được cây nạng, đứng cách ba trượng, đắc ý nhơn nhơn, múa tay hoa chân khẹc, khẹc luôn miệng, hình như nó đang khoái chí cười.

Một con vượn dù thông minh đáng yêu đến đâu, mà đã nhe răng cười thời trông cũng phát ngán. Ngô Vinh tuy vừa sợ vừa giận, nhưng cũng chỉ đành dương mắt nhìn con vượn làm điệu bộ chọc mình, mà không làm gì được.

Trong lúc cơn giận sôi lên hắn không sao nén được đôi mắc quắc lên một cách dữ dội. Tự biết không thể nào bắt sống được con vượn, chỉ có cách giết đi cho bỏ tức.

Trong lúc Ngô Vinh chưa kịp hạ độc, con vượn tai quái đã ngầm vận thần lực, hai tay cầm hai đầu chiếc nạng uốn cong lại, trong giống như cái móng ngựa khổng lồ bằng sắt.

Ngô Vinh tuyệt không thể ngờ được con vượn lại có sức khỏe ghê gớm đến thế, bất giác nhướng cao đôi mày, tay phải giơ lên, búng ra hai đóa Cửu U Lân Hỏa. Hắn còn sợ ném không trúng con vật tay trái lại cầm hai mũi Thiên Kinh độc thích để phòng sẵn.

Tiểu Bạch tuy cố ý chọc ghẹo Ngô Vinh nhưng trong bụng vẫn phải đề phòng. Hai đóa Cửu U Lân Hỏa, vừa biến thành hai đốm lửa xanh xanh ở

https://thuviensach.vn

tay Ngô Vinh phóng ra Tiểu Bạch đã ấn nhẹ hai chân xuống đất, lăng không nhảy cao tới bốn trượng.

Ngô Vinh tâm địa độc ác, hắn biết Tiểu Bạch rất khôn ngoan, hai đóa Cửu U Lân Hỏa chưa chắc đã thành công, nên tay trái lại đưa cao lên khẽ cong ngón tay búng luôn hai mũi Thiên Kinh độc thích nữa.

Lúc này Tiểu Bạch đang cầm cây nạng sắt đã biến thành chiếc móng ngựa khổng lồ, ném trả lại Ngô Vinh, vừa hay va ngay phải mũi Thiên Kinh độc thích thứ nhất của đối phương ném sang chỉ nghe canh một tiếng, mũi ám khí xuyên qua chính giữa chiếc nạng sắt, dùi thành một lỗ thủng nhỏ, đủ thấy sức mạnh của loại ám khí này quả danh bất hư truyền, vật gì rắn đến đâu chạm vào cũng phải gãy.

Mũi ám khí thứ nhất, tuy bị chiếc nạng sắt gạt chệch sang hướng khác, nhưng mũi ám khí thứ hai lại biến thành một luồng ánh sáng đen loáng, ném trúng vào sườn bên phải của Tiểu Bạch.

Ngô Vinh ngửa mặt lên trời cười sằng sặc một hồi như người điên tưởng là sắp sửa được xem Tiểu Bạch nằm ngất lịm dưới đất, dần dần co xương rút xương lại mà chết, bất đồ giữa lúc ấy, trên không thấy hiện ra một cái bóng trắng lao đi vùn vụt trông như một mũi tên bạc vừa lìa khỏi dây cung, nhằm đỉnh núi cao, thoăn thoắt leo tới.

Bạch viên không sợ Thiên Kinh độc thích, điều đó còn làm cho Ngô Vinh kinh sợ sửng sốt hơn là cái thần lực thiên phú và cái thân pháp nhanh nhẹn dị thường của nó. Hắn không sao đoán được bộ kim giáp của Tiểu Bạch lại là Hộ Huyệt Long Lân một vật chí bảo của Đại Biệt Tản Nhân truyền lại. Đành chỉ đứng ngây người nhìn theo con vượn lúc này đã leo chót vót lên gần tới đỉnh núi.

Con vượn lên tới chỗ Hạ Thiên Tường và Đại Hoàng cả ba lại nhập bọn trở về lối cũ. Vừa ra khỏi con đường vòng núi, đã trông thấy Uất Trì Xảo và Trọng Tôn Phi Quỳnh đến tiếp ứng.

https://thuviensach.vn

Hai người thấy bọn Hạ Thiên Tường đều đã an toàn trở về, mới được yên tâm. Tiểu Bạch đưa cây ám khí Thiên Kinh độc thích bị đối phương ném trúng cạnh sườn cho Trọng Tôn Phi Quỳnh xem.

Phi Quỳnh cầm lấy mũi ám khí ngắm nghía một lúc rồi cau mày nói :

- Nhân vật Kỳ Liên quả dùng Thiên Kinh độc thích giết người thật. Đủ thấy lời Mai Khôi sứ giả nói không sai. Nếu tôi không dùng Hộ Huyệt Long Lân chế thành kim giáp cho Tiểu Bạch mặc phòng thân, thì bữa nay không khỏi lại bị một phen như ở Hoàng Sơn dạo nọ.

Nói xong cất mũi ám khí vào bọc, đoạn giơ tay ẵm bạch viên vào lòng, vừa đi vừa hỏi Hạ Thiên Tường.

- Chàng vào động Giáng Tuyết thám hiểm, có kết quả gì không? Đã tìm thấy cây Thiên Kinh chưa?

Hạ Thiên Tường nghe nàng hỏi, lại chợt nhớ đến cảnh tượng trong động vừa rồi, bất giác thở dài một tiếng, lắc đầu nói :

- Tôi tuy chưa tìm được cây Kỳ Thụ Thiên Kinh, nhưng lại trông thấy một cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp kỳ dị, không thể tưởng tượng được!

Uất Trì Xảo vội hỏi :

- Cảnh tượng gì mà khủng khiếp thế?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Hàn Băng Tố Tượng!

Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

- Hàn Băng Tố Tượng là cái gì?

Hạ Thiên Tường nói :

- Người chết rồi, thi thể đem bỏ vào động Giáng Tuyết, hơi lạnh như cắt, đóng lại thành băng, thế gọi là Hàn Băng Tố Tượng Uất Trì Xảo nghe nói giật mình, chợt nhớ vừa rồi ở Chúng Diệu đường cũng thấy vị hoàng y lão nhân nói định điểm huyệt cho mình ngã, rồi đưa vào động Giáng Tuyết cho

https://thuviensach.vn

đông lại thành Hàn Băng Tố Tượng để bày chơi, bất giác lạnh toát cả người, vội nhìn Hạ Thiên Tường, cau mày hỏi :

- Hạ lão đệ, trong động Giáng Tuyết quả có Hàn Băng Tố Tượng thật à?

Hạ Thiên Tường cười gượng nói :

- Không những có thật, mà lại còn có nhiều là khác, chính mắt cháu đã được trông thấy ba người!

Phi Quỳnh kinh sợ hỏi dồn :

- Ai, Ai? Chàng có biết những người ấy là ai không?

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Biết chứ, mấy người này không những tôi biết, mà đều là những nhân vật có tên tuổi, danh tiếng lừng lẫy một thời!

Uất Trì Xảo cười nó :

- Hạ lão đệ đừng giấu đầu nữa, mau mau nói rõ cho chúng ta biết, kẻo sốt ruột lắm rồi!

- Hạ Thiên Tường liền thủng thẳng đem câu chuyện mình vào động Giáng Tuyết, và những cái trông thấy ở trong động thế nào, thuật lại từ đầu chí cuối cho Uất Trì Xảo và Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe.

Uất Trì Xảo cùng Mộ Vô Ưu nguyên cũng vì đạo nghĩa, quen biết đã lâu năm nay chợt nghe tin dữ không khỏi xúc động bồi hồi. Ông trầm ngâm một lúc, rồi lại hỏi Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ lấy cớ gì mà đoán định là những cỗ Hàn Băng Tố Tượng đó chính là người thật?

Hạ Thiên Tường nói :

- Cháu không biết mặt Tiêu Dịch nên không dám quả quyết là thật hay giả, nhưng còn Mộ Vô Ưu lão tiền bối thì cháu biết rõ lắm.

https://thuviensach.vn

Trông thần tình cỗ Hàn Băng Tố Tượng ấy, dù cho những tay thợ khéo nhất nước như lão tiền bối, cũng không thể giả tạo được giống đến thế, còn cỗ tố tượng của Lệ Thanh Cuồng, tuy trong lúc vội vàng cháu chưa xem được kỹ, nhưng chắc cũng không sai!

Phi Quỳnh nghĩ một lát rồi lắc đầu :

- Vô lý, quá ư vô lý! người khác thì còn có thể, chứ Lệ Thanh Cuồng là một nhân vật khét tiếng giang hồ, có đâu lại chết về tay bọn Kỳ Liên, một cách dễ dàng thế được? Điều này tôi quyết không tin!

Hạ Thiên Tường cười một cách gượng gạo :

- Không những Trọng Tôn tỷ tỷ không tin, mà nếu không phải mắt tôi trông thấy tận nơi, chỉ nghe người ta nói, thì cũng không khi nào tôi tin là thật! Việc này biết giải thích làm sao bây giờ!

Phi Quỳnh trầm ngâm một lát rồi nói!

- Muốn biết sự thực thì có khó gì? Uất trì lão tiền bối và chàng sang Nga Mi phó ước, thử xem Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu có đến đấy không? Nếu ông ta không tới, thì rất có thể đã biến thành Hàn Băng Tố Tượng ở trong động Giáng Tuyết rồi!

Hạ Thiên Tường gật đầu, kế lại hỏi :

- Còn tỷ tỷ có định lên Nga Mi với chúng tôi một thể không?

Phi Quỳnh lắc đầu cười :

- Tôi sẽ lên Côn Luân thám thính xem đệ tam sư đệ của Tri Phi Tử là Tiêu Dịch có quả là đã ngộ hại không...

Ngưng một lát, nàng lại nói tiếp :

- Vì tung tích của Lệ Thanh Cuồng khác nào như con thần long lúc ẩn lúc hiện, không biết đâu mà dò, chúng ta chỉ còn cách chia ra hai nơi, Nga Mi và Côn Luân thám thính, nếu quả Mộ Vô Ưu và Tiêu Dịch chết rồi thật, thì Lệ Thanh Cuồng cũng rất có thể đã bị nguy. Vạn nhất chàng gặp Mộ Vô Ưu ở

https://thuviensach.vn

Nga Mi, hoặc tôi gặp Tiêu Dịch ở Côn Luân thì cảnh tượng trong động Giáng Tuyết chàng trông thấy vừa rồi, chỉ là ảo ảnh!

Hạ Thiên Tường cau mày nói :

- Biện pháp của tỷ tỷ tuy phải, nhưng chúng ta vừa mới gặp nhau đã vội chia tay sớm quá! Tôi thật không...

Phi Quỳnh chợt đỏ bừng mặt, đưa mắt nhìn trộm Uất Trì Xảo, Uất Trì Xảo vội bước rảo lên vài bước, đi cùng với hai con linh thú, mặc cho hai người nói chuyện với nhau.

Phi Quỳnh thấy thế càng ngượng, trừng mắt nhìn Hạ Thiên Tường giận dữ nói :

- Anh còn muốn tôi lên Côn Luân thám thính tin tức Tiêu Dịch xong lại trở về Nga Mi tiếp ứng cho anh nữa hay thôi? Mà chỉ nói chuyện vớ vẩn!

Hạ Thiên Tường nghe thấy Phi Quỳnh có vẻ giận, mới chợt nghĩ ra, bất giác cũng đỏ bừng mặt, ấp úng hỏi lảng sang chuyện khác :

- Thế... thế tỷ tỷ định hôm nào trở về Nga Mi, để tôi đi đón?

Phi Quỳnh đã hơi nguôi giận, chỉ lắc đầu nói.

- Ngày giờ không biết đâu mà hẹn trước, nếu dọc đường không có gì cản trở, thì chưa biết chừng tôi sẽ tới Nga Mi cùng một lúc với anh cũng nên.

Hạ Thiên Tường chợt nhớ ra một việc, bèn nhìn Phi Quỳnh với một vẻ tha thiết, rồi nói :

- Trên Côn Luân có một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, tỷ tỷ có gặp cũng nên coi chừng!

Phi Quỳnh chưa kịp hỏi, chàng lại nói tiếp :

- Người ấy là Lộc Như Ngọc, nữ đệ tử đắc ý của Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân.

Phi Quỳnh kinh ngạc, vội hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tôi cũng đã nghe tiếng Lộc Như Ngọc, nàng là một bông hoa lạ, tư chất rất tốt của phái Côn Luân, sao anh lại bảo là một nhân vật nguy hiểm?

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện mình bị trúng Thiên Kinh độc thích suýt chết thế nào, kể lại cho Phi Quỳnh nghe, đoạn cười nói :

- Trọng Tôn tỷ tỷ thử nghĩ Lộc Như Ngọc dám lạm dụng Thiên Kinh độc thích giết người như vậy, chẳng phải là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm ư?

Phi Quỳnh nghe xong cũng lấy làm lạ không hiểu sao Lộc Như Ngọc vô duyên vô cớ, lại hạ độc thủ giết người? Tất nhiên bên trong còn có sự gì bí ẩn quan trọng, mà mình chưa thể xét thấu được chăng?

Hạ Thiên Tường lại cười nói :

- Lần này tỷ tỷ lên Côn Luân, nếu có gặp Tri Phi Tử, cũng nên báo cho ông ta biết những lời Mai Khôi sứ giả nói là trong đám môn hạ của ông ta có kẻ phản bội, để ông ta lưu ý đề phòng.

Phi Quỳnh vừa gật đầu, chợt thấy con dị thú Đại Hoàng đang đi bên Uất Trì Xảo, đột nhiên đứng dừng lại, lấy tay trỏ về phía xa, ra hiệu cho Phi Quỳnh.

Phi Quỳnh chú ý lắng tai nghe ngóng một lát, rồi vận khí Đan Điền hét lên một tiếng trong trẻo.

Hạ Thiên Tường biết nàng gọi ngựa định đi, bất giác vẻ mặt lại buồn rười rượi nói :

- Tỷ tỷ có thần mã, đi lúc nào không được, việc gì phải vội thế?

Phi Quỳnh đưa mắt nhìn chàng, mỉm cười nói :

- Không phải tôi vội, nhưng Thích Đại Chiêu đã trở về, tôi định dụ hắn đuổi theo, để chàng và Uất Trì lão tiền bối có thì giờ tẩu thoát.

Hạ Thiên Tường reo lên :

- A, tỷ tỷ định thi ngựa với Thích Đại Chiêu phải không? Thế thì thú tuyệt! Nhưng tỷ tỷ có dám cầm chắc là con Thanh Phong Ký sẽ thắng con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh của hắn không?

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh cười nói :

- Chắc thì không dám chắc, nhưng con ngựa của Thích Đại Chiêu vừa chạy đi chạy về mấy trăm dặm, còn con Thanh Phong Ký thì chơi không từ sáng đến giờ, dĩ dật đãi lao, may ra còn có thể thắng được.

Vừa nói tới đấy, con Thanh Phong Ký nghe tiếng chủ gọi, đã phóng như bay tới, và cũng ngay lúc ấy, trên con đường từ phía xa xa mé sau tòa núi, cũng đã vang lên những tiếng chân ngựa lộp cộp.

Phi Quỳnh giơ tay từ biệt Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường, rồi bế con bạch viên nhảy lên mình ngựa.

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường cũng tự biết sức mình không phải là đối thủ của Thích Đại Chiêu, bèn vội lẫn vào trong một bụi trúc rậm bên sườn núi.

Chỉ trong khoảnh khắc, con ngựa Thiên Lý Long Câu và cái thân hình cao lớn của Thích Đại Chiêu đã hiện ra, Phi Quỳnh ngạo nghễ ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài gọi con Đại Hoàng, rồi nhắm phía Côn Luân dong cương đi thẳng.

Thích Đại Chiêu chạy một hơi vừa đi vừa về hàng mấy trăm dặm, chưa hề trông thấy bóng địch, đang tức giận như điên, lúc này thốt nhiên lại trông thấy Phi Quỳnh ở đây, bất giác hắn cười khẩy một tiếng, rồi ra roi đuổi theo.

Một bên thì hăm hăm hở hở, một bên thì thủng thẳng từ từ, trước còn cách nhau chừng năm sáu chục trượng, rồi dần dần chỉ còn ba bốn chục trượng, hai ba chục trượng. Phi Quỳnh vẫn buông lỏng dây cương cho ngựa đi thong thả như cũ.

Tới chừng hai bên chỉ còn cách nhau vào lối mười bốn mười lăm trượng, lúc ấy Phi Quỳnh mới khẽ giật mạnh dây cương, lập tức con Thanh Phong Ký dựng thẳng hai tai, cất cao cổ hí lên một tiếng dài, bốn vó như bay, lao nhanh vùn vụt.

Thích Đại Chiêu khi nào chịu để đối phương tẩu thoát? Lão gầm lên một tiếng, rồi lập tức ra roi cho ngựa đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Cả hai con ngựa đều là giống tuấn mã long câu, ngày đi ngàn dặm, nên chỉ trong nháy mắt, đã khuất dạng sau những rặng núi xa xa.

Uất Trì Xảo thấy Thích Đại Chiêu đã trúng kế điệu hổ ly sơn của Trọng Tôn Phi Quỳnh, liền vội cùng Hạ Thiên Tường thi triển khinh công lùi nhanh ra khỏi dãy núi Kỳ Liên.

Khi đi được quãng xa, Hạ Thiên Tường mới cười nói với Uất Trì Xảo.

- Uất trì lão tiền bối, cháu vào động Giáng Tuyết thám hiểm, đã khám phá ra ba cổ Hàn Băng Tố Tượng, còn lão tiền bối sang Chúng Diệu đường, có thăm dò được gì không? Đã trông thấy vị thần hộ mệnh của phái Kỳ Liên chưa?

Uất Trì Xảo gật đầu nói :

- Đó là một ông giá mặc áo vàng, tóc dài buông xõa xuống, trông không rõ mặt mũi, giọng nói nhỏ như tiếng tơ.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Ông già đó tên là gì? nhân vật phái nào?

Uất Trì Xảo lắc đầu cười một cách gượng gạo :

- Tên tuổi không biết, lai lịch không tường, chỉ biết rằng một kẻ hung cuồng như Thích Đại Chiêu, mà đối với vị lão nhân đó, cũng tỏ ra cung kính lễ phép không dám trái lời, thì đủ hiểu địa vị của lão ở trong phái Kỳ Liên thế nào. Nếu bữa nay không nhờ được Trọng Tôn cô nương đến vừa đúng lúc, khiến cho câu nói dối của ta có vẻ hợp tình hợp lý thì ta đã bị họ hạ độc thủ rồi, đưa sang động Giáng Tuyết cho đông lại thành Hàn Băng Tố Tượng từ lâu rồi!

Nói xong liền thuật lại đầu cuối câu chuyện vừa rồi cho Hạ Thiên Tường nghe.

Hạ Thiên Tường không thể ngờ rằng trong lúc ở động Giáng Tuyết, chàng cũng gặp một lão nhân áo vàng tóc xõa y hệt như vị lão nhân Uất Trì Xảo đã

https://thuviensach.vn

gặp, và nếu không nhờ uy danh của trái Càn Thiên Tích Lịch, thì giờ này chắc chàng cũng biến thành Hàn Băng Tố Tượng rồi!

Im lặng một lúc, Hạ Thiên Tường mới cất tiếng nói :

- Nếu Mộ lão tiền bối được bình yên vô sự, tới Nga Mi phó ước thì may ra ta có thể hỏi được lai lịch của ông già kỳ quái ấy, nhưng nếu chẳng may...

Uất Trì Xảo thở dài lắc đầu :

- Theo ý tôi đoán, thì không khéo mấy cỗ Hàn Băng Tố Tượng lão đệ trông thấy vừa rồi, đều là thực cả.

Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

- Lão tiền bối bằng vào cái gì, mà đoán như vậy?

Uất Trì Xảo nói :

- Động Giáng Tuyết la nơi cấm địa của phái Kỳ Liên, bất cứ vật gì trong động, đều được coi là tuyệt đối bí mật, không lẽ là họ còn phải chế tạo ra mấy cổ tượng giả ấy để tự lòe họ hay sao?

Hạ Thiên Tường cũng nhận thấy Uất Trì Xảo nói có lý, chàng càng nghĩ càng lo thay cho Mộ Vô Ưu, hai người càng gia tăng cước bộ, cố đi cho chóng tới.

Khi tới Nga Mi còn sớm hơn kỳ hẹn những hai ngày, mà cũng không hề thấy tung tích Tái hàn Khang và Sài vô Cấu đâu cả, hai người này lý ưng phải tới từ lâu rồi mới phải.

Hạ Thiên Tường không biết làm sao, đành chỉ ngày ngày cùng Uất Trì Xảo quanh quất bồi hồi ở mé trái Xả Thân nham. Đợi cho đến buổi sáng ngày hai mươi tháng năm, vẫn chẳng thấy bóng vía một người nào cả.

Hạ Thiên Tường cười gượng nói với Uất Trì Xảo.

- Dẫu mộ lão tiền bối có bị đối phương hãm hại thất nữa, nhưng còn Tái lão tiền bối, và Sài cô cô cháu thì không biết vì cớ gì cũng không thấy đến. Hay là bọn họ cũng gặp chuyện không may rồi?

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo thở dài nói :

- Hạo kiếp nào ai cứu nổi, giang hồ nguy hiểm rất nhiều! Việc này phức tạp lắm, không thể lấy trí lực ra mà xét đoán được. Chúng ta đành lại đợi thêm nữa ngày nữa, xem có ai đến không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Không thể đợi được nữa, cháu phải lên Kim Đỉnh phó ước với Hoắc Tú Vân bây giờ.

Uất Trì Xảo trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Hay là thế này, lão đệ cứ lên Kim Đỉnh phó ước đi, để lão phu ở đây đợi. Đến chiều chúng ta sẽ hội họp với nhau ở Khôn Linh đạo viện núi Nga Mi.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Kế ấy thật chu đáo. Vậy phiền lão tiền bối ở đây, cháu xin cáo từ trước.

Nói xong vận dùng công lực, dùng thuật khinh công đi thẳng lên Nga Mi Kim Đỉnh.

Khi chàng tới Kim Đỉnh, đã thấy Hoắc Tú Vân mình mặc bộ võ trang màu đen, lưng đeo Thanh Cương trường kiếm đã đến đó từ lâu, có vẻ đang mong ngóng.

Vừa trông thấy Hạ Thiên Tường, Hoắc Tú Vân đã chau mày, bĩu môi hỏi :

- Còn vị Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu lắm mồm lắm miệng, đi đâu cũng tự khoe là nhà bác học đâu rồi? Hay là sợ không dám lên Nga Mi phó ước?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Nga Mi là thánh địa của hai phái giáo Phật và Đạo, lại không phải là Địa ngục hang yêu, long đàm hổ huyệt, việc gì mà không dám đến? Nhưng chỉ sợ vị lão tiến bối ấy không thể đến được thôi!

Hoắc Tú Vân ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tại sao không đến được, chẳng lẽ hắn đã chết đuối ở trong hũ rượu rồi hay sao?

Hạ Thiên Tường nhướng mày mỉm cười nói :

- Cô nương hẹn tôi đơn độc đấu một trận ở Nga Mi Kim Đỉnh, bữa nay có đấu hay là miễn?

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh như điện, lắc đầu nói :

- Sao lại miễn? Hôm nay chúng ta phải quyết một trận kỳ phân thắng phụ mới thôi.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ta đấu xong sẽ nói chuyện, hay nói chuyện xong rồi sẽ đấu?

Hoắc Tú Vân ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Hay cứ đánh nhau đi đã, có chuyện gì rồi sau sẽ hay!

Vừa nói dứt lời, vút một tiếng trong vắt như rồng ngâm, thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Sao cô nương không dùng thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm mới lấy được trên Đại Biệt sơn?

Hoắc Tú Vân nói :

- Thanh kiếm ấy sắc quá chúng ta không có thâm thù gì, hà tất phải...

Hạ Thiên Tường ngắt lời cười :

- Chúng ta đã không có thâm thù, thì lúc động thủ cũng nên hạn định tới đâu là chừng mực. Nếu cô nương thắng, hoặc tôi thắng thì dễ xử lắm, còn nếu chẳng may đôi bên chỉ ngang sức nhau, không phân thắng phụ thì là thế nào?

Tú Vân nghĩ một lúc rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Nếu anh tiếp được trăm chiêu kiếm pháp Nga Mi Loạn Phi Phong của tôi, thì kể như là hòa.

https://thuviensach.vn

Hồi 23

Bể Tình Nổi Sóng

Hạ Thiên Tường thò vào áo, lấy đôi vòng Tam Tuyệt Cương Hoàn cầm ở tay, rồi gật đầu cười nói :

- Được, được, Hạ Thiên Tường này xin kiến lĩnh một trăm chiêu tuyệt học của phái Nga Mi.

Hoắc Tú Vân sắc mặt nghiêm chỉnh, tay trái đưa lên ngang trán, tay phải cầm thanh trường kiếm, mở đầu một thế Cử Hỏa Thiêu Thân.

Hạ Thiên Tường cũng đưa đôi cương hoàn sang tay trái, tà áo xanh vừa tung lên, thân hình sẽ quay về bên phải.

Hoắc Tú Vân biết Hạ Thiên Tường tất giữ lễ, không khi nào chịu tấn công trước, bèn sẽ uốn lưng ong, chân bước theo bộ Thất Tinh Cương Vị vào thẳng đòn giữa, lưỡi kiếm Thanh cương vung lên, dùng ngón Lãnh Tống Xuân Yên điểm vào đầu vai Hạ Thiên Tường.

Lần đầu tiên gặp Hoắc Tú Vân trên núi Kinh Môn, Hạ Thiên Tường thật không biết nàng là một cường thủ đệ nhất trong Nga Mi tứ tú.

Sau lại nghe Uất Trì Xảo nói hôm đại hội Thiên Đô, nàng đã dùng thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm đấu với Tư Đồ Kính hàng trăm hiệp mà không phân hơn kém, nên chàng cũng không dám coi thường, phải thi triển ngón Chiêu Chiêu Nhật Nguyệt, tuyệt học của sư môn, để đối phó với chiêu Lãnh Tống Xuân Yên của nàng, hai tay cầm chéo đôi vòng đưa lên khóa mũi Thanh Cương trường kiếm lại.

Tú Vân thấy chàng dùng thế đó, bèn bĩu môi nói :

- Dùng loại chiêu thức ấy đối phó với những tay xoàng, thì hoặc giả còn có thể cho kỳ diệu vô song nhưng đối với tay cừ mà cũng dùng chiêu thức ấy,

https://thuviensach.vn

thì có khác gì tự mua lấy cái chết! Ngươi hãy cẩn thận coi chừng thử xem có kìm nổi chân lực của ta không?

Trong khi nói, tay nàng cầm thanh kiếm thẳng lên, chiêu thức vẫn giữ nguyên như cũ, mặc cho Hạ Thiên Tường dùng đôi vòng khóa lấy mũi kiếm.

Hạ Thiên Tường cũng cười một cách ngạo mạn nói :

- Hoắc cô nương đừng nên tự tin thái quá, chiêu Chiêu Chiêu Nhật Nguyệt của tôi có bao nhiêu phép biến hóa, đều không thi triển để xem sức rung kiếm của cô nương cao mình đến bực nào?

Hoắc Tú Vân nghiến răng, chân lực đã ngưng tụ ra mũi kiếm, cổ tay rung mạnh, làm cho tiếng kiếm càng vút lên trong vắt như tiếng rồng ngâm.

Hạ Thiên Tường từ bữa bị một mẻ ở Bộ Hư đạo quan, vẫn còn nhớ mãi, nên đã đề phòng cẩn thận, trên đôi vòng Tam Tuyệt Cương Hoàn chàng đã quán tụ mười một thành công lực.

Tiếng kiếm, tiếng vòng lanh canh va vào nhau vừa dứt, hai người cùng lùi lại phía sau một bước, Hạ Thiên Tường cầm đôi vòng đặt chéo ngang ngực, Hoắc Tú Vân cũng cầm kiếm đứng im.

Lúc này hai người cùng cảm thấy cổ tay đau buốt, trước khi chưa điều hòa chân khí khôi phục lại sức khỏe, không ai dám cậy mạnh ra tay lần nữa.

Một lúc sau, Hạ Thiên Tường chợt nhướng cao lông mày, cười nói :

- Hoắc cô nương...

Nói chưa dứt lời, Hoắc Tú Vân đã hừ một tiếng, rồi không đợi chàng nói hết, thanh trường kiếm vung lên, ba chiêu hồi hoàn Thiên Phong Cạnh Tú, Vạn Hốt Triều Âm, Thiên Phong Hải Vũ phóng ra cùng một lúc, khác nào như sấm vang chớp giật, kiếm quang sáng chói đầy trời.

Hạ Thiên Tường trong bụng cũng kinh sợ về những chiêu thức của đối phương dùng, uy lực quá mạnh, bèn thi triển thân pháp Thiên Long Chuyển là môn bí truyền tuyệt học của Hoàng Phủ Thúy, thân hành nhanh như một cơn gió lốc, quay phải quay trái liên tiếp ba vòng, sau đó dưới chân mới sẽ

https://thuviensach.vn

đi bộ đổi sang thế khác, uốn mình như một con rồng, lùi lại tám thước kế đó đôi vòng Tam Tuyệt Cương Hoàn lại vung lên, chiếc vòng bên tay trái đưa ngang ra, dùng chiêu Phân Thiên Giới Địa đánh trả lại.

Hoắc Tú Vân thấy Hạ Thiên Tường thi triển một thân pháp kỳ diệu xưa nay ít thấy, không những thung dung tránh nổi uy thế ba chiêu hồi hoàn của mình lại còn thừa thế trả đòn nữa, bất giác cũng thầm kính phục, nhưng với tính cách cương cường tự cao của nàng, trước khi Hạ Thiên Tường cúi đầu nhận thua khi nào nàng lại chịu đình chiến?

Lập tức lưng ong sẽ uốn, chân bước thoăn thoắt theo bộ cửu cung, thanh trường kiếm trong tay ám hợp ngũ hành bát quái, không những đã thi triển hết những cái tinh diệu của kiếm pháp Nga Mi lại còn thêm cả phép Âm Dương Sinh Khắc nữa.

Hạ Thiên Tường thấy Hoắc Tú Vân thân pháp đều phối hợp với nhau khác nào như mây bay nước chảy, định vây mình vào phương vị Cửu Cung mỗi bước một dồn về của Tử, bất giác mày kiếm xếch ngược, thay hẳn lối đánh, cầm hai chiếc vòng án theo áo lý tinh vị của Thái Cực, Lưỡng Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng, gặp chiêu đánh chiêu, gặp thế đánh thế, lúc thì lấy tĩnh chế động, vững như Thái Sơn, lúc thì lấy động chế động thừa thế đánh luôn hai chiêu Bắc Minh tuyệt học.

Qua năm mươi chiêu chưa phận thắng phụ, một trăm chiêu vẫn thu sắc bình phân. Cho tới trăm sáu, trăm bảy chiêu, Hoắc Tú Vân sốt ruột mới vung kiếm hoa tít lên, gạt được Hạ Thiên Tường lùi xa tới hơn một trượng, rồi thốt nhiên cầm ngang thanh kiếm, thủ thế đứng yên.

Hạ Thiên Tường cũng đưa đôi cương hoàn sang tay trái, đăm đăm nhìn Hoắc Tú Vân mỉm cười khen :

- Cô nương thi triển kiếm pháp Nga Mi, sao mà hợp với bài thơ Kiếm Khí Hành của Đỗ Nhị Bộ thế?

Hoắc Tú Vân nghe chàng khen, trong bụng cũng vui vui, bèn mỉm cười, để lộ đôi má lúm đồng tiền, hỏi :

https://thuviensach.vn

- Anh đã phục chưa?

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, lắc đầu cười :

- Cô nương kiếm pháp tuy hay, nhưng chưa hề thắng tôi nửa chiêu, như vậy bảo tôi phục sao được?

Hoắc Tú Vân vừa nguôi giận lại bị Hạ Thiên Tường chọc tức, bất giác mặt nóng bừng bừng, đôi mắt quắc lên, thần quang long lánh, lạnh lùng nói :

- Ta nhân vì đôi bên chỉ có một chút xích mích nhỏ, không thù oán gì, nên trong khi động thủ không muốn quá tay, chẳng lẽ ngươi lại không hiểu thế nào là thiên cao địa thấp, tự chuốc lấy nhục ư?

Hạ Thiên Tường cười ha hả, vừa toan trả lời, chợt nghe tiếng Uất Trì Xảo từ phía xa gọi lại :

- Hạ Thiên Tường lão đệ, Hạ Thiên Tường lão đệ!

Hạ Thiên Tường và Uất Trì Xảo hẹn nhau vào lúc mặt trời lặn sẽ hội hợp ở Khôn Linh đạo viện, nay đột nhiên nghe tiếng gọi, đoán chắc là tất có việc cần bèn vội đề khí trả lời :

- Cháu ở trên Kim Đỉnh, lão tiền bối có việc gì xin cứ lên!

Nói xong cất đôi Cương Hoàn đi, mỉm cười nói với Tú Vân :

- Tôi có chút việc cần không thể phụng bồi được, xin hãy tạm nhận thua, ngày khác sẽ xin lĩnh giáo nốt những chiêu tuyệt học mà cô nương bảo là còn nới tay, chưa muốn thi thố ra hết đó!

Tú Vân cũng thừa thế hạ đài, vừa tra kiếm vào vỏ, vừa nhìn Hạ Thiên Tường bằng một đôi mắt giận dữ nói :

- Ai khiến ngươi tạm nhận thua? Thế nào cũng có một ngày ta sẽ làm cho ngươi phải khẩu phục tâm phục!

Vừa nói tới đó, trên chót đỉnh núi đã thấy một bong người phóng như bay tới, người đó chính là Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo!

Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Uất Trì lão tiền bối đã thấy tin tức gì về Tái lão tiền bối, Mộ lão tiền bối và Sài cô cô cháu chưa?

Uất Trì Xảo nhăn nhở cười nói :

- Hai bọn đều có tin tức cả!

Hạ Thiên Tường mừng rỡ hỏi :

- Tại sao họ chưa đến đây?

Uất Trì Xảo cười nói :

- Tái Hàn Khang và Sài cô nương đã tìm thấy tung tích Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy ở trên Cao Lê Cống Sơn nên đều theo lên đó để hộ vệ.

Hạ Thiên Tường hớn hở nói :

- Sài cô cô cháu và Long Phi kiếm khách tình ái thâm sâu, đã được biết tin ông ta ở trên Cao Lê Cống Sơn, cố nhiên phải lên ngay để giúp đỡ, không qua đây phó ước được là phải lắm. Nhưng còn Mộ Vô Ưu lão tiền bối thì vì cớ gì mà cũng chậm thế?

Uất Trì Xảo mặt chợt lộ vẻ buồn, lắc đầu thở dài nói :

- Về tin tức của ông bạn già ta, chỉ e dữ nhiều lành ít!

Hạ Thiên Tường nghe nói giật mình kinh sợ, Hoắc Tú Vân đứng bên cạnh cũng lấy làm ngạc nhiên, lắng tai nghe ngóng.

Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

- Sao vừa rồi lão tiền bối lại nói đã nghe được tin tức của Mộ lão tiền bối?

Uất Trì Xảo cười một cách gượng gạo :

- Tin tức của họ đều nhờ người đưa đến. Nhất là Mộ Vô Ưu lại chỉ gửi tới một mảnh giấy vo tròn, trên viết có tám chữ: “Thân tảo hiểm nạn vô pháp phó ước” - (Thân đang mắc nạn, không thể đến chỗ hẹn được) thế thôi.

Hạ Thiên Tường tỏ vẻ đau xót, thở dài nói :

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy thì rất có thể Mộ lão tiền bối đã bị hại rồi thật!

Tú Vân nghe đến đấy, nghi nghi hoặc hoặc, không sao dừng được, vội hỏi Hạ Thiên Tường :

- Mộ Vô Ưu vì sao mà bị hại?

Hạ Thiên Tường than rằng :

- Mộ lão tiền bối đã biến thành Hàn Băng Tố Tượng trong động Giáng Tuyết của phái Kỳ Liên!

Tú Vân càng nghe càng thêm mù mịt, không hiểu ý ra sao, lại hỏi :

- Thế nào gọi là Hàn Băng Tố Tượng?

Uất Trì Xảo nhìn Hạ Thiên Tường cười nói :

- Những gì chúng ta được biết về việc hai phái Kỳ Liên, Điểm Thương thông đồng với nhau, dấy loạn giang hồ, tưởng cũng nên lần lượt yết phá ra cho thiên hạ biết. Bất nhược tiện đây, ta cũng nên vào bái kiến Huyền Huyền Tiên Lỗ, Chưởng môn phái Nga Mi, để tham khảo ý kiến, lão đệ nghĩ sao?

Hạ Thiên Tường gật đầu đồng ý. Uất Trì Xảo lại nói với Hoắc Tú Vân :

- Nhân quả việc này nói ra dài lắm, nếu có thể, xin phiền cô nương đưa lão phu và Hạ lão đệ qua Khôn Linh đạo viện yết kiến Huyền Huyền Tiên Lỗ, chúng tôi sẽ xin nói rõ.

Hoắc Tú Vân nghĩ một lúc, rồi gật đầu nói :

- Được, để tôi đưa hai vị sang gặp sư phó tôi.

Nói xong liền lập tức đưa hai người sang Khôn Linh đạo viện.

Sau khi đã tham kiến Huyền Huyền Tiên Lỗ, Uất Trì Xảo bèn đem những chuyện mắt thấy tai nghe từ khi ở Hoàng Sơn đến giờ, thuật lại tỉ mỉ từ đầu chí cuối cho Tiên Lỗ nghe.

Huyền Huyền Tiên Lỗ vừa nghe vừa lắc đầu. Hoắc Tú Vân đứng bên nghe thấy những tình tiết ly kỳ nguy hiểm đó cũng thấy rùng mình.

https://thuviensach.vn

Hai phái Nga Mi, Côn Luân vốn vẫn có giao tình thâm hậu từ lâu, nên khi nghe tin môn hạ phái Côn Luân có người bội phản, và Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch thảm tạo độc thủ, biến thành Hàn Băng Tố Tượng, Huyền Huyền Tiên Lỗ không khỏi ngậm ngùi thở dài nói :

- Việc này đành phải đợi Trọng Tôn cô nương lên Côn Luân thám thính trở về xem thế nào, mới có thể đoán định chân giả được. Nếu cái cảnh tượng Hạ lão đệ trông thấy là thực, thì chúng ta phải liên hiệp các phái đồng đạo, và tìm biện pháp ngăn ngừa trước đi, kẻo để đến lúc đã gây thành kịch biến võ lâm rồi, có muốn thu thập cũng không sao được nữa.

Nói xong, ngừng lại một chút, trỏ vào tảng đá Thính Kinh Thạch mỉm cười nói với Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường :

- Câu chuyện Hạ lão đệ trông thấy ở Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng cũng bị chết thảm biến thành Hàn Băng Tố Tượng trong động Giáng Tuyết núi Kỳ Liên, thật quả khó tin hết sức! Xin hai vị thử xem ngày nọ Lệ Thanh Cuồng biểu diễn huyền công trên tảng Thính Kinh Thạch này, thì đủ biết công lực của ông ta cao siêu tới bực nào!

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường theo tay Huyền Huyền Tiên Lỗ trông ra, chỉ thấy trên khối Thính Kinh Thạch có đặt hai chiếc bồ đoàn, một chiếc đã phẳng ngang với mặt đá, còn một chiếc vẫn còn trồi lên khỏi mặt đó chừng ba bốn phân nữa.

Hạ Thiên Tường tuy hôm ở núi Đại Biệt đã được nghe Hoắc Tú Vân kể chuyện, nhưng lúc này mới được trông tận nơi, bất giác cũng cảm thấy bàng hoàng không ngờ thần công của vị tiền bối này quả đã tới bực lư hỏa thuần thanh, sức mình không sao theo kịp được.

Uất Trì Xảo xem xong, thở dài một tiếng rồi nói :

- Tiên Lỗ nói dẫu phải, nhưng người ta có câu rằng: “Ngọn sóng trước mặt dễ tránh, mũi tên trong tối khó ngừa”. Lệ Thanh Cuồng dẫu có thần công tuyệt đỉnh, nhưng trong lúc vô tình, cũng khó long tránh khỏi độc thủ của bọn hung ác phái Kỳ Liên. Việc này còn phải nghiên cứu tường tận mới

https://thuviensach.vn

được, không nên đoán mò. Còn đối với thân thế vị hoàng y lão nhân, núp sau lưng phái Kỳ Liên và Điểm Thương để điều khiển họ, Tiên Lỗ có đoán được là ai không?

Huyền Huyền Tiên Lỗ ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu cười nói :

- Bốn bể mông mênh, tám phương bát ngát, không biết trong đó còn ẩn chứa bao nhiêu kỳ nhân kỳ sự mình chưa trông thấy nghe thấy bao giờ, làm sao có thể đoán được? Hôm nay xin mời Uất Trì đại hiệp và Hạ lão đệ hãy tạm ở lại Khôn Linh đạo viện vài bữa chờ Trọng Tôn cô nương tới đây, thử xem có thâu lượm thêm được tin tức gì không, rồi sẽ liệu.

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường đều cung kính vâng lời.

Chỉ trong chốc lát, màn đêm đã bao trùm khắp tòa núi Nga Mi. Hoắc Tú Vân nhìn Hạ Thiên Tường cười nói nhỏ :

- Để Uất Trì đại hiệp ở đây uống rượu nói chuyện với sư phó tôi, chúng ta lên Kim Đỉnh chơi một lát đi!

Hạ Thiên Tường theo nàng bước ra khỏi Khôn Linh đạo viện vừa đề khí phi thân, vừa cười hỏi Hoắc Tú Vân :

- Lại lên Kim Đỉnh để làm gì? Hay là cô nương muốn đánh cho đến bao giờ tôi tâm phục khẩu phục mới thôi.

Hoắc Tú Vân đỏ mặt, lườm chàng một cái rồi nói :

- Bây giờ anh đã là khách quý của Khôn Linh đạo viện, khi nào tôi còn đánh nhau với anh nữa! Tôi chỉ định đưa anh lên Kim Đỉnh xem Phật quang, Thần đăng với cảnh trăng sáng tuyệt đẹp trên núi Nga Mi.

Hạ Thiên Tường vẫn từng ao ước bữa nào được lên Nga Mi Kim Đỉnh thưởng lãm Phật quang, Thần đăng, nay nghe Hoắc Tú Vân nói vậy thì mừng rỡ cảm ơn, Hoắc Tú Vân cười nói :

- Anh đừng cảm ơn tôi vội, tôi còn muốn nhờ anh đưa tôi lên động Giáng Tuyết xem Hàn Băng Tố Tượng và vị lão nhân áo vàng của phái Kỳ Liên, xem mặt mũi hắn thế nào. Anh bằng lòng đưa tôi đi không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn Hoắc Tú Vân, lúc này nàng đang đứng trước ngọn gió, áo quần bay phất phới, phong thần tứ dật, diễm lệ tuyệt trần, lại chợt nhớ tới mối nghi ngờ vẫn canh cánh bên lòng bấy lâu, bèn ấp úng hỏi :

- Hoắc cô nương, có bao giờ cô nương cưỡi con long câu lông xanh lên Cửu Nghi sơn Hồ Nam, một mình giết chết Kỳ Lân Tứ Quỷ không?

Hoắc Tú Vân lắc đầu :

- Tôi chưa lên Cửu Nghi sơn Hồ Nam bao giờ, anh hỏi để làm gì?

Hạ Thiên Tường như lại vừa rơi xuống đám mây mù, nghĩ bụng: "Thế là có ba thiếu nữ Mộ Vô Ưu mách mình, đều đã gặp mặt, và hỏi thăm khắp lượt cả rồi, mà cả ba người đều phủ nhận, không lẽ lại còn thiếu nữ áo đen nào khác mà mình đã vì nàng lên Mân Sơn cầu Mai Khôi nguyện lực nữa chăng?"

Hoắc Tú Vân thấy chàng cứ đứng ngây người ra, thì lấy làm lạ, hỏi :

- Anh nghĩ gì thế?

Hạ Thiên Tường đỏ mặt, vì không muốn cho nàng biết, bèn nói lảng sang chuyện khác :

- Tôi đang nghĩ không biết cảnh sắc đêm trăng trên núi Nga Mi đẹp đến thế nào?

Hoắc Tú Vân hình như cao hứng quá, quên cả giữ gìn, nắm tay Hạ Thiên Tường chỉ lên trời, mỉm một nụ cười rất tươi, rồi nói :

- Lúc này bóng nguyệt bị mây che, chờ lát nữa mây tan, chúng ta sẽ được hân thưởng một cảnh sắc tuyệt mỹ vô cùng.

Hạ Thiên Tường bị nàng nắm tay, ngượng quá, đang lúng túng không biết làm thế nào, Hoắc Tú Vân chợt nhận ra là mình quá vô lý vội buông tay ra, đôi má đỏ bừng nhìn Hạ Thiên Tường bẽn lẽn cười nói :

- Tôi vui quá quên cả giữ gìn, anh đừng cười nhé!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nguyên là một giống đa tình, lại thấy nàng phong thần uyển chuyển tình tứ đáng yêu nên cũng không cự tuyệt, bèn cùng nàng sóng vai cùng đứng, mỉm cười hỏi :

- Hôm nay nàng có điều gì mà vui thế?

Tú Vân đột nhiên rơm rớm nước mắt, cúi đầu lặng lẽ chẳng nói chẳng rằng.

Hạ Thiên Tường thấy thế lấy làm lạ quá, vội hỏi :

- Cô nương đang vui cười, sao tự nhiên lại buồn như vậy?

Tú Vân nghe nói lại càng thương cảm, hạt châu thánh thót tuôn rơi, buồn bã nói :

- Tôi là một đứa trẻ bị bỏ rơi, từ bé được nhờ ơn sư phó nuôi dưỡng. Mười bảy mười tám năm nay, trừ khi ngẫu nhiên ra giang hồ hành hiệp, còn thì chỉ một mình thui thủi cả ngày trên đỉnh chót Kim Đỉnh này, thậm chí đem những cảnh sắc Phật quang, Thần đăng và Nga Mi dạ nguyệt mà người đời coi là tiên cảnh nhân gian, tự mình trông quen mắt quá đến nỗi sinh chán...

Nói đến đây nước mắt lại chảy ròng ròng. Hạ Thiên Tường không biết an ủi thế nào, chỉ lẳng lặng đứng im lại nghe tiếng nàng nói tiếp :

- Cha mẹ tôi là ai, tôi cũng không biết, thậm chí muốn tìm một người để sớm khuya tâm sự, mà cũng không sao tìm được...

Hạ Thiên Tường ngắt lời hỏi :

- Cô nương chẳng có sư huynh sư tỷ là gì?

Tú Vân lắc đầu nói :

- Tôi không có sư huynh, chỉ có sư tỷ, đại sư tỷ và nhị sư tỷ tôi đều là đạo cô, đã lớn tuổi cả rồi, còn tam sư tỷ tôi thì đã có chồng và đối với tôi cũng không thân lắm.

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Trong khi cô nương hành đạo giang hồ, há lại không kết giao được vài vị tri kỷ hay sao?

https://thuviensach.vn

Tú Vân ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn Hạ Thiên Tường, mỉm cười một cách buồn bã :

- Nhân vật giang hồ phần nhiều đều là những kẻ dung tục không sao kham nổi. Tôi chưa thấy người nào đáng phục cả...

Nói đến đấy đôi má chợt đỏ ửng, nhưng vẫn nhìn chàng nói tiếp :

- Sáng nay kết quả cuộc tranh đấu của chúng ta đã đổi thù thành bạn, vì thế tôi rất lấy làm vui, không biết anh có vui lòng coi tôi là một người bạn không?

Người không phải là bực thái thượng, ai có thể quên được tình? Huống hồ được một vị tuyệt đại giai nhân như Hoắc Tú Vân để mắt xanh tới, thì còn gì vinh hạnh hơn nữa?

Hạ Thiên Tường tuy trong bụng cũng hơi lo, biết rằng đối phương đã gián tiếp tỏ ý với mình, nhưng ngoài miệng vẫn không nỡ cự tuyệt, chỉ mỉm cười nói :

- Được kết giao với một vị nữ hiệp phẩm mạo võ công như cô nương, còn gì hận hạnh cho Hạ Thiên Tường hơn nữa, khi nào tôi lại không muốn?

Tú Vân sắc mặt đang âu sầu, khóe thu ba vẫn còn long lanh ngấn lệ, nghe Hạ Thiên Tường nói thế, bất giác trên môi lại nở một nụ cười, đôi má hồng hào trông chẳng khác gì một bông hoa xuân đang hàm tiếu.

Giữa lúc đó, đột nhiên một trận gió rừng ào ào cuốn tới, hai người bất giác rùng mình, trước mặt tự nhiên cũng tối sầm lại, thì ra trên trời đã hiện ra một đám mây đen, che kín cả bóng trăng, hình như sắp mưa to.

Tú Vân bực mình giậm chân xuống đất nói :

- Trời ác quá, tự nhiên lại giáng cơn mưa! Đêm nay chúng ta không được ngắm cảnh trăng đẹp, thật đáng tiếc!

Hạ Thiên Tường thấy đêm đã gần khuya, liền cau mày nói :

https://thuviensach.vn

- Không hiểu sao tới bây giờ mà Trọng Tôn tỷ tỷ tôi vẫn chưa thấy đến? Con Thanh phong ký của nàng là giống thần câu không khi nào lại đi chậm đến thế? Hay dọc đường đã xảy ra chuyện gì rồi chăng?

Hoắc Tú Vân nghe chàng nói vậy thì hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức lại mỉm cười nói :

- Việc gì anh phải nóng ruột? Có khi Trọng Tôn tỷ tỷ của anh giờ này đã về tới Khôn Linh đạo viện rồi cũng chưa biết chừng? Chúng ta thử về xem đi?

Hạ Thiên Tường chỉ băn khoăn lo lắng cho Phi Quỳnh, nên cũng chẳng nhận thấy câu nói của Tú Vân có hàm ý gì, bèn gật đầu đáp :

- Phải đấy, chúng ta nên đi về thôi! Cô nương không biết bọn Kỳ Liên này ghê gớm lắm, ngộ chẳng may Trọng Tôn tỷ tỷ tôi...

Vừa nói tới đây chợt im bặt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt đẫm lệ của Tú Vân rồi hỏi :

- Sao tự nhiên cô nương lại buồn thế?

Tú Vân đỏ mặt sẽ nói :

- Tôi thấy Trọng Tôn tỷ tỷ của anh có một cậu em luôn thiết tha lo lắng cho nàng, lại chợt nghĩ tới thân mình trong lúc trượng kiếm giang hồ, chỉ một mình thui thủi, không bạn bè, không thân thích...

Hạ Thiên Tường lúc ấy mới biết câu nói của mình hơi quá bộc lộ, bất giác sắc mặt đỏ bừng, ấp úng nói :

- Tôi chỉ gọi nàng là tỷ tỷ thôi chứ có gì đâu...

Tú Vân gạt nước mắt, nói bằng một giọng hết sức buồn thảm :

- Anh đã gọi nàng là tỷ tỷ, thì gọi tôi là muội muội có được không?

Hạ Thiên Tường đối với cái diễm phúc trời cho ấy quả thật không dám tiếp nhận, nhưng cũng không biết từ chối thế nào, chỉ lắp bắp được vài tiếng :

- Tôi, tôi...

https://thuviensach.vn

Hoắc Tú Vân nước mắt lại lã chã tuôn xuống ướt đầm cả vạt áo đen trước ngực, nghẹn ngào nói :

- Chàng gọi Trọng Tôn Phi Quỳnh là tỷ tỷ thì được, mà tôi chỉ xin chàng gọi là muội muội chàng cũng không muốn! Thế mới biết số kiếp Hoắc Tú Vân này khổ thật, chẳng ai coi ra gì cả! Chẳng bằng xin sư phó tôi thế phát cho quy y cửa Phật, cắt đứt trần duyên, từ nay chỉ biết niệm Phật tụng kinh, hương đăng cúng Phật...

Nước mắt mỹ nhân có một ma lực rất mạnh, Hạ Thiên Tường thấy nàng nước mắt đầm đìa, chẳng khác gì bông hải đường đượm mấy giọt nước mưa, dẫu gan sắt đá cũng phải yếu mềm. Lại thấy nàng nói xong quày quả định bỏ về, Hạ Thiên Tường vội nắm tay áo nàng kéo lại, sẽ cười nói :

- Hoắc cô nương sao hay khóc thế? Tôi đã nói là tôi không nhận đâu?

Tú Vân theo đà quay lại, dựa vào vai Thiên Tường, nói một giọng giận dỗi :

- Anh còn bảo tôi hay khóc à? Hoắc Tú Vân xưa nay tính vốn cao ngạo quật cường, trước khi gặp chàng tôi có khóc với ai bao giờ đâu.

Câu nói ấy thật chứa chan tình tứ, làm cho Hạ Thiên Tường vừa cảm thấy tiêu hồn lạc phách, lại vừa cảm thấy sợ hãi bàng hoàng!

Tú Vân nói đến đấy, lại ngẩng đầu nhìn chàng, đôi mắt dịu dàng trìu mến, mỉm cười nói :

- Tường ca ca, nếu anh đã bằng lòng, thì từ nay phải nhớ gọi Tú Vân là muội muội nghe không?

Hạ Thiên Tường không sao kháng cự nổi cái ma lực vô biên lúc khóc lúc cười, lúc mềm mỏng lúc cứng rắn của vị tuyệt thế giai nhân đang kề bên cạnh, chàng quên hết mọi chuyện, chỉ âu yếm nói nhỏ :

- Ba chữ Hoắc muội muội nghe chướng tai lắm, từ nay tôi gọi cô là Vân muội có vẻ thân hơn!

Hoắc Tú Vân bằng lòng lắm, hai tay vịn vào vai Hạ Thiên Tường reo lên :

https://thuviensach.vn

- Tường ca ca nói phải lắm, từ bé đến giờ, tôi chưa được ai gọi bằng một giọng thân mật như thế bao giờ!

Hạ Thiên Tường thấy nàng ngây thơ như vậy thì nghĩ thầm: "Có thể vì Hoắc Tú Vân cô đơn từ bé, thiên chân thuần khiết, thâm tâm muốn nhận mình làm ca ca thật, chớ không phải có tình ý trai gái như những người khác. Mình được một vị hiệp nữ võ công cao tư dung tuyệt mỹ như nàng làm muội muội, còn gì hơn nữa?"

Chàng vừa nghĩ tới đấy, chợt nghe có một luồng gió mạnh ù ù cuốn tới phía sau lưng, hình như có người dùng ám khí đánh lén. Hạ Thiên Tường tay phải đẩy Tú Vân đứng xa ra, thân hình bước lùi về phía trái ba thước, tránh thoát luồng gió mạnh, chỉ thấy một cục đá lớn bằng nắm tay, rơi xuống đất đánh bộp một tiếng, tia lửa bắn tóe ra bốn phía, đủ biết thủ lực của người ném đá không phải tầm thường.

Hạ Thiên Tường, Hoắc Tú Vân đều giật mình kinh sợ, quay lại xem chỉ thấy con bạch viên mặc bộ Hộ Giáp Long Lân đang đứng trên một mỏm đá ở sườn núi phía sau hai người.

Hạ Thiên Tường nửa mừng nửa sợ, vừa định cất tiếng gọi, Tiểu Bạch đã vươn hai cánh tay dài, ném luôn xuống hai cục đá nữa.

Nhưng hai cục đá sau này, làm cho Hạ Thiên Tường chợt tỉnh ngộ bất giác đôi mày cau lại, vừa thi triển khinh công né tránh, vừa cất tiếng gọi to :

- Tiểu Bạch đừng lầm, hãy nghe ta nói đã...

Vừa nói tới đấy, thân hình nhanh nhẹn của Tiểu Bạch đã bay xuống Kim Đỉnh, đôi mắt vượn đỏ hồng quắc lên một cách giận dữ, nhìn Hạ Thiên Tường rồi lại ném vào chàng một vật trăng trắng.

Hạ Thiên Tường biết thuật khinh công của mình so với bạch viên còn kém xa lắm, không thể đuổi theo kịp được. Còn đang cuống lên, vò đầu bứt tóc, không biết làm cách gì, Hoắc Tú Vân đã nhặt được một phong thư của Tiểu Bạch ném lại lần cuối cùng, đưa cho Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Tường ca ca, có phải con bạch viên vừa rồi là của Trọng Tôn tỷ tỷ nuôi, mà hôm ở trên Đại Biệt sơn mình đã gặp nó không? Nó đã đến đây đưa tin, tại sao còn ném đá vào ca ca?

Hạ Thiên Tường biết ý con vượn nhận thấy mình và Hoắc Tú Vân thân mật quá độ, nên mới ghen thay cho chủ, giận dữ dùng đá ném mình, nhưng không tiện nói rõ cho Tú Vân biết, chỉ gượng cười đỡ lấy phong thư mở ra đọc.

Trong thư đại ý nói Phi Quỳnh đến Côn Luân thì bọn Tri Phi Tử vẫn chưa về, bèn lẻn vào Thiên trì do thám đã thông thấy lá cây Thiên Kinh, so với chiếc lá Hạ Thiên Tường nhặt được, bị Lộc Như Ngọc xé đi bữa nọ, cũng có ba ngạnh, cũng màu hồng nhạt đúng như thế, không sai một ly. Ngoài ra lại còn được một điểm đáng ngờ quan trọng nữa, nên nàng trở về núi Kỳ lân, nấp ở quanh khu động Giáng Tuyết, tra xét cho rõ ràng, vì thế cho nên không kịp lên Nga Mi mà chỉ sai bạch viên đến đưa tin, và dặn Thiên Tường mời thêm mấy tay cao thủ nữa cùng đến Kỳ Liên để bàn cách đối phó.

Hạ Thiên Tường xem xong, vừa lo cho Trọng Tôn Phi Quỳnh một mình đến thám thính ở quanh động Giáng Tuyết, nguy hiểm vô cùng, lại vừa lo con bạch viên thế nào cũng báo cáo với chủ nó về những hành động của mình ban nãy. Bất giác đôi mày cau lại lẩm nhẩm một câu :

- Hỏng rồi, hỏng rồi...

Hoắc Tú Vân đâu có hiểu tâm trạng chàng như vậy, chỉ mở to cặp mắt nhung đen ngơ ngác hỏi :

- Tường ca ca, có chuyện gì mà ca ca tỏ vẻ lo lắng thế?

Hạ Thiên Tường chỉ cười gượng, đưa phong thư cho Tú Vân xem, Tú Vân đọc kỹ một lượt đoạn nhướng mày hỏi :

- Thế này thì có gì quan hệ? Trọng Tôn tỷ tỷ muốn ca ca mời thêm mấy cao thủ thì để tiểu muội bẩm với sư phó cho Nga Mi tứ tú theo ca ca cùng đi, xem thanh thế có lớn không nào!

https://thuviensach.vn

Nói tới đó, ngừng một chút, đoạn lại cười hỏi :

- Tường ca ca gọi Trọng Tôn Phi Quỳnh là tỷ tỷ, tiểu muội cũng gọi nàng là tỷ tỷ có được không?

Hạ Thiên Tường trả lời như một cái máy :

- Được, được.

Giữa lúc ấy sắc trời đã biến, mây đen kéo lên mù mịt, chớp dâng loang loáng, sấm nổ ầm ầm.

Hoắc Tú Vân kéo áo Hạ Thiên Tường cuống quýt kêu lên :

- Tường ca ca, trời sắp mưa rồi, chúng ta chạy đi, mau lên, có chuyện gì về tới Khôn Linh đạo viện sẽ bàn với sư phó tôi và Uất Trì lão tiền bối sau.

Hạ Thiên Tường lòng buồn rười rượi, vừa cùng Hoắc Tú Vân đi được vài bước, chợt một tiếng sét nổ rầm trời, rồi những hạt mưa lớn bằng hạt đậu đã thi nhau trút xuống. Hai người thân pháp khinh công tuy nhanh nhẹn, nhưng khi về tới Khôn Linh đạo viện cũng đều ướt như chuột lột.

Hoắc Tú Vân vội gọi Hạ Thiên Tường :

- Tường ca ca chạy vào trong viện đi, tôi vào nhà trong thay áo và kiếm bộ đạo bào cho ca ca.

Hạ Thiên Tường tự nghĩ chẳng lẽ mình cứ mặc bộ quần áo ướt thế này bước vào đạo viện tham kiến Huyền Huyền Tiên Lỗ thì coi sao được. Còn đang trù trừ, chợt nghe tiếng Huyền Huyền Tiên Lỗ cười, gọi to :

- Hạ hiền điệt đi chơi núi gặp mưa phải không? Xin cứ vào trong này thay áo, đừng câu nệ gì cả!

Hạ Thiên Tường đành vâng lời bước vào, vừa đi vừa nghĩ không hiểu sao Huyền Huyền Tiên Lỗ đang gọi mình là “lão đệ” tự nhiên lại đổi là “hiền điệt”? Hay là vị Tiên Lỗ này có linh căn tuệ giác, đã biết trước việc mình đính giao với Hoắc Tú Vân ở trên Nga Mi Kim Đỉnh vừa rồi chăng?

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ vừa bước vào trong viện, đưa phong thư của Phi Quỳnh cho Uất Trì Xảo xem, đoạn cau mày nói :

- Uất Trì lão tiền bối coi thư xem, có lẽ chúng ta phải trở lại Kỳ Liên lần nữa!

Uất Trì Xảo xem qua một lượt, đưa cho Huyền Huyền Tiên Lỗ rồi hỏi Hạ Thiên Tường :

- Ai đem thư này cho lão đệ?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Tiểu Bạch...

Vừa nói tới đấy, Hoắc Tú Vân đã thay xong áo ướt, tay còn cầm một bộ áo bào và áo lót đưa cho Hạ Thiên Tường, mỉm cười nói :

- Tường ca ca hãy vào trong nhà thay áo, rồi đưa bộ áo ướt ra đây để tôi hong cho khô.

Hạ Thiên Tường cầm lấy cảm ơn, đoạn vào nhà trong thay áo. Một lát sau chàng bước ra, nói với Uất Trì Xảo :

- Uất Trì lão tiền bối nghĩ sao về lá thư của Trọng Tôn Phi Quỳnh?

Uất Trì Xảo chớp chớp đôi mắt, mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ, Lộc Như Ngọc đã vò nát “tang chứng” lại dùng Thiên Kinh độc thích ám toán lão đệ, hành động thực khả nghi quá. Hay nàng chính là tên môn hạ phản bội của phái Côn Luân, như lời Mai Khôi sứ giả nói đó?

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu :

- Lão tiền bối đoán như vậy tuy cũng có lý, nhưng sợ không đúng thực tình! Lộc Như Ngọc đã là học trò đắc ý của Tri Phi Tử, không lẽ lại đi cấu kết với quân ma phái Kỳ Liên để làm hại Côn Luân là nghĩa gì?

Uất Trì Xảo cau mày nói :

https://thuviensach.vn

- Ta cũng nghĩ không có thể lại là Lộc Như Ngọc, nhưng trừ nàng ra, thì không còn nhân vật nào khả nghi nữa. Trong thư Trọng Tôn cô nương nói còn phát hiện được một điểm đáng ngờ quan trọng nữa, vậy thì ta hãy chờ xem điểm đáng ngờ đó có liên quan đến việc này thế nào mới có thể phán đoán được.

Hạ Thiên Tường nói :

- Vậy thì ta phải lập tức sang ngay Kỳ Liên, gặp Trọng Tôn tỷ tỷ tôi, sẽ biết rõ mọi chuyện.

Uất Trì Xảo gật đầu cười :

- Trọng Tôn cô nương một mình phục ở Kỳ Liên, tuy có long câu dị thú hộ vệ, nhưng cũng nguy hiểm lắm, chúng ta phải tức tốc đi ngay mới kịp. Nhưng trong thư Trọng Tôn cô nương còn dặn ta phải mời thêm mấy cao thủ nữa...

Vừa nói tới đó, Hoắc Tú Vân đang đứng bên cạnh lò thuốc hong bộ quần áo của Hạ Thiên Tường cho khô, đã quay lại mỉm cười nói với Huyền Huyền Tiên Lỗ :

- Sư phó, vừa rồi con đã cùng Tường ca ca kết nghĩa huynh muội ở trên Kim Đỉnh.

Tiên Lỗ giơ tay vỗ nhẹ vào vai nàng, trên môi thoáng nở một nụ cười hiền hậu, nói :

- Vân nhi, con thân thế cô khổ, môn hạ Nga Mi lại không có ai niên kỷ phảng phất, ý hợp tâm đầu với con, lý ưng con phải kết giao với một người bạn tốt tâm địa quang minh, phẩm cách đoan chính, sau này hành đạo giang hồ, cùng an ủi chiều ứng lẫn nhau, mới không đến nỗi tịch mịch.

Nói đến đây nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười tiếp :

- Hạ hiền điệt đã đính giao với Vân nhi, mai sau đối với đứa con gái ngây thơ trong sạch chưa hiểu thế thái nhân tình, mong hiền điệt tận tâm chỉ bảo, che chở cho, thì may cho Vân nhi lắm.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cung kính xin vâng, trong bụng nghĩ thầm: “Mình với Hoắc Tú Vân đã nhận nhau là anh em một cách quang minh chính đại trước mặt mọi người, sau này cũng dễ giải thích với Phi Quỳnh”.

Hoắc Tú Vân thấy sư phó nói xong, lại nũng nịu cười một cách duyên dáng nói :

- Sư phó với Chưởng môn phái Côn Luân là chỗ chí giao, đệ tử và Tường ca ca lại vừa kết nghĩa anh em, nay Trọng Tôn tỷ tỷ vì việc phái Côn Luân, cần người giúp đỡ, sao sư phó không sai Nga Mi tứ tú cùng xuống Kỳ Liên?

Huyền Huyền Tiên Lỗ không đợi nàng nói hết, lập tức cười đáp :

- Trận Tứ Tượng Truy Hồn kiếm của bọn Nga Mi tứ tú các ngươi, nếu cho xuống Kỳ Liên, tiếp tay nhau thi triển thì còn nói gì nữa, nhưng hiện nay ba sư tỷ con là Tú Viên, Tú Tăng và Thịnh Tú Chi còn chưa về núi, mà Trọng Tôn cô nương thì lúc này đang ở trong hang hổ, tình thế nguy cấp vô cùng, tất phải tiếp ứng ngay mới kịp...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe phía ngoài Khôn Linh đạo viện nổi lên một tiếng hú thật dài, không khác gì tiếng rồng ngâm, tiếp theo đó, là một giọng nói ồm ồm, từ ngoài cửa đưa vào :

- Nga Mi chưởng môn Huyền Huyền Tiên Lỗ có ở trong đạo viện không thế? Tuyết Sơn Băng Cô Lãnh Bạch Thạch có việc muốn xin xin vào bái yết đây!

Hạ Thiên Tường mừng rỡ nói :

- A, Lãnh đại ca đã đến, vậy thì chúng ta có một trợ thủ rất tốt rồi!

Huyền Huyền Tiên Lỗ thấy Hạ Thiên Tường kêu Lãnh Bạch Thạch là đại ca thì hơi có vẻ ngạc nhiên bèn bảo Hoắc Tú Vân rằng :

- Vân nhi ra mời Lãnh đại hiệp vào đan thất ngồi chơi!

Hoắc Tú Vân vâng lời, ra ngoài một lát rồi đưa Lãnh Bạch Thạch vào. Lãnh Bạch Thạch vừa trông thấy Hạ Thiên Tường cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, sau khi

https://thuviensach.vn

thi lễ với Huyền Huyền Tiên Lỗ xong, liền nắm lấy hai vai chàng cười ha hả hỏi :

- Hạ lão đệ từ hôm biệt nhau ở Hoàng Sơn, cả hai đều lãng tích giang hồ, chưa có dịp nào gặp gỡ, lão đệ có nhớ Lãnh đại ca chăng?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tiểu đệ không những chỉ nhớ đại ca mà thôi, lại còn có việc muốn nhờ đại ca nữa đây!

Lãnh Bạch Thạch lại cười ha hả :

- Có chuyện gì cứ nói đi, nói mau! Lão đệ có việc gì khó khăn tày trời Lãnh Bạch Thạch cũng nhất định giúp lão đệ đến cùng, quyết không từ chối!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lãnh đại ca có việc cầu kiến Nga Mi chưởng môn xin hãy cứ nói đi đã. Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Lãnh Bạch Thạch nghe xong, liền quay lại vái Huyền Huyền Tiên Lỗ một cái, rồi mỉm cười nói :

- Lãnh Bạch Thạch tính nết rất lỗ mãng, không quen bó buộc, mong Tiên Lỗ xá cho cái tội nhân lâu ngày được gặp vị vong niên tiểu hữu Hạ lão đệ, mừng quá đến quên cả lễ phép.

Huyền Huyền Tiên Lỗ cười nói :

- Lãnh đại hiệp đừng quá khiêm như vậy! Những người có huyết tính đối với bạn bè ai không thế?

Lãnh Bạch Thạch chợt thu nụ cười, sắc mặt trở nên nghiêm trang nói :

- Lãnh Bạch Thạch sở dĩ hôm nay tới đây, là cốt để báo với Tiên Lỗ một tin buồn!

Huyền Huyền Tiên Lỗ giật mình vội hỏi :

https://thuviensach.vn

- Trời có gió mưa bất trắc, người có họa phúc sớm khuya, Lãnh đại hiệp xin cứ nói thẳng, phái Nga Mi tôi có tin buồn gì vậy?

Lãnh Bạch Thạch lắc đầu nói :

- Tin buồn này tuy đáng sợ thật, nhưng không liên can gì đến các nhân vật Nga Mi.

https://thuviensach.vn

Hồi 24

Minh Nguyệt Đương Đầu

Huyền Huyền Tiên Lỗ nghe Lãnh Bạch Thạch nói tin buồn không liên can gì đến nhân vật Nga Mi, nhưng vẫn cau mày hỏi :

- Dẫu không phải tin buồn của nhân vật Nga Mi, nhưng tất cũng có quan hệ đến phải Nga Mi, nếu không thì vì cớ gì Lãnh đại hiệp lại báo tin cho lão bà tử này?

Lãnh Bạch Thạch nói :

- Cứ chỗ tôi biết thì Tiên Lỗ và vợ chồng Thân Đồ thần quân tôi cùng Chưởng môn phái Côn Luân Tri Phi Tử giao tình rất thâm hậu, phải không?

Huyền Huyền Tiên Lỗ gật đầu, Lãnh Bạch Thạch lại nói tiếp :

- Lần này tôi vâng pháp dụ của chủ nhân đi khắp các nơi tra cứu xem người nào lạm dụng Thiên Linh độc thích giá họa cho phái Côn Luân. Không ngờ trong khi chưa dò xét được một manh mối gì, đã nghe tin một nhân vật trọng yếu phái Côn Luân bị người ám toán!

Hạ Thiên Tường nghe tới đấy liền buột miệng hỏi :

- Lãnh đại ca, nhân vật trọng yếu phái Côn Luân mà đại ca nói đó có phải là Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch không?

Lãnh Bạch Thạch lắc đầu nói :

- Lão đệ đoán sai rồi, người bị ám toán chính là Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân, chớ không phải là Tiêu Dịch. Nghe đâu trong khi ông đi tra cứu "Vụ án Thiên Kinh độc thích" thì bị trúng phải ám khí.

Mấy câu nói đó, làm cho cử tọa đều lặng người. Lúc này Hạ Thiên Tường mới nghĩ ra là vì cớ gì chàng và Phi Quỳnh lên Côn Luân hai lần mà cũng không gặp Tri Phi Tử.

https://thuviensach.vn

Huyền Huyền Tiên Lỗ im lặng giây lâu, rồi cau mày hỏi Lãnh Bạch Thạch :

- Kẻ ám toán Chưởng môn Tri Phi Tử là nhân vật nào vậy?

Lãnh Bạch Thạch đáp :

- Việc này tôi mới nghe nói, chớ mắt chưa được trông thấy tận nơi. Chỉ biết rằng Chưởng môn Tri Phi Tử trong lúc vội vàng không kịp phòng bị, nên bị trúng một mũi Thiên Kinh độc thích, sau đó lại còn bị đối phương điểm vào Ngũ Âm Trọng Huyệt rồi đem đi mất. Xem như vậy đủ biết Tri Phi Tử dù không chết, nhưng một thân võ công tuyệt thế cũng bị phá hết!

Huyền Huyền Tiên Lỗ tức giận nói :

- Bọn chúng dám hạ độc thủ đối với một vị Chưởng môn như vậy thì thật quá lắm!

Lãnh Bạch Thạch cũng hậm hực nói :

- Những quân gian ác này hành động thật quá ư thâm độc hèn hạ, chỉ tiếc một điều là hiện giờ vẫn chưa điều tra ra được bọn chúng thuộc vào hạng nào?

Hạ Thiên Tường vùng kêu lên :

- Việc này có khó gì mà không đoán được. Nếu không là phái Điểm Thương thì tất cũng là phái Kỳ Liên...

Lãnh Bạch Thạch đôi mắt quắc lên như tỏa thần quang, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường rồi hỏi :

- Hạ lão đệ căn cứ vào đâu mà đoán như vậy?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Tiểu đệ căn cứ vào lời Lãnh đại ca tường thuật thủ đoạn của đối phương dùng để ám hại Chưởng môn phái Côn Luân mà đoán. Nhân vì Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy cũng bị nhân vật phái Điểm Thương điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt hủy bỏ võ công, mà cái bọn sài lang phái Kỳ Liên thì xưa nay vẫn lạm dụng Thiên Kinh độc thích để ám hại người ta.

https://thuviensach.vn

Lãnh Bạch Thạch nghe xong, ngạc nhiên quá đỗi, vội hỏi :

- Đó đều là những tình tiết quan trọng, mà ta đã đi khắp mọi nơi tìm tòi tra cứu, còn chưa thâu lượm được tí gì. Hạ lão đệ do đâu mà biết?

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện sau khi chia tay ở Hoàng Sơn, những sự mình đã trải qua đầu cuối thế nào thuật lại cho Lãnh Bạch Thạch nghe một lượt.

Lãnh Bạch Thạch lẳng lặng nghe xong, nhướng cao đôi mày rậm, gật đầu nói :

- Cứ lấy những chi tiết đó ra mà phán đoán, thì việc này tất do hai phái Điểm Thương, Kỳ Liên hợp lực với nhau mà làm. Nhưng phái Kỳ Liên thanh thế mạnh hơn, rất có thể Tri Phi Tử bị bắt về động Giáng Tuyết.

Uất Trì Xảo nói :

- Lãnh huynh xét đoán tuy không sai, nhưng việc đời khó định mà thủ đoạn mưu kế của tụi ma quỷ kia lại càng quỷ quyệt thâm hiểm không biết đâu mà lường. Vì thế theo ý tôi, ta cũng không nên bỏ qua tòa Bộ Hư đạo quan của phái Điểm Thương mà không lưu ý đến.

Lãnh Bạch Thạch gật đầu nói :

- Vậy theo ý Uất Trì huynh đối với việc cứu Tri Phi Tử, ta nên dùng cách gì cho có hiệu quả?

Uất Trì Xảo cười nói :

- Tiểu đệ chẳng có ý kiến gì cao siêu, chỉ nghĩ rằng hiện thời chúng ta nên đem chủ lực xuống Kỳ Liên những cũng cần phải cắt một hai người sang Điểm Thương, như thế mới được vẹn toàn.

Huyền Huyền Tiên Lỗ nghĩ một lúc rồi nói :

- Như vậy cũng được. Bây giờ Lãnh đại hiệp và Uất Trì đại hiệp xuất lĩnh Hạ hiền điệt với Vân nhi cùng xuống Kỳ Liên tiếp ứng cho Trọng Tôn cô

https://thuviensach.vn

nương, luôn thể thăm dò tin tức Chưởng môn Côn Luân. Còn tôi sẽ sang viếng toàn Bộ Hư đạo quan của phái Điểm Thương.

Lãnh Bạch Thạch cười ha hả nói :

- Cách xếp đặt như vậy thật là chu đáo. Tôi nghe được tin dữ, vừa định quay về Đại Tuyết sơn cầu viện, nhưng ngại đường xa quá, đi về chậm trễ, e lỡ việc chăng? Nên mới tới đây báo tin, may sao lại gặp Hạ lão đệ, bao nhiêu mối nghi ngờ thắc mắc từ trước đến nay, thế là được gỡ tung ra hết, may quá!

Một bọn võ lâm kỳ khách, hào khí lăng vân đã quyết định xong xuôi, bèn cứ y kế thi hành. Huyền Huyền Tiên Lỗ đi sang Điểm Thương, còn Lãnh Bạch Thạch, Uất Trì Xảo đối lĩnh Hạ Thiên Tường, Hoắc Tú Vân đi gấp ngày đêm trở về núi Kỳ Liên.

Đây nói về Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy từ bữa ở trong bãi tha ma núi Võ Lăng, bị Lạt Thủ Thuần Dương Tư Đồ Kính hạ độc thủ định giết, may được dị nhân cứu thoát. Nhân tuân lời trong lưu giản của dị nhân chỉ bảo bèn lên Cao Lê Cống Sơn định tìm vào Ngưng Thúy cốc dụng tâm nghiên cứu hai câu “Tùng hoa chỉ lộ, Minh nguyệt đương đầu” của Quản Tam Bạch cất cao tiếng đọc cho mình nghe, hôm ông bị Chưởng môn sư huynh cắt lưỡi chặt tay, xem trong đó có hàm chứa ý nghĩa gì thâm diệu.

Lúc này Ngũ Âm Trọng Huyệt của chàng đã bị điểm, chân khí nội lực không vận đề được, nếu chẳng may dọc đường gặp bọn gian hùng Điểm Thương báo cho Thiết Quán đạo trưởng hoặc Tư Đồ Kính biết, thì tất bị nguy tính mạng.

Nhưng cũng may, giữa hồi ấy Bộ Hư đạo quan đang bị bọn Thiên Tường gây náo loạn, Thiết Quán đạo trưởng vừa giận vừa sợ, bèn triệu tập hết thẩy các đệ tử, môn hạ Điểm Thương về, đóng chặt cửa mật đàm, tìm cách tăng cường thực lực, để thỏa mưu gian vì thế nên Tư Đồ Úy mới được ung dung lên tới Cao Lê Cống Sơn mà không gặp sự gì ngăn trở.

https://thuviensach.vn

Khi tới Cống Sơn, Tư Đồ Úy lân la hỏi dò bọn sơn dân liệp hộ mới biết Ngưng Thúy cốc ở tận trong thâm sơn cùng thẳm, còn phải vượt qua bao nhiêu núi non hiểm trở, khi thẳm vực sâu mới tới, đó là một nơi mà quanh năm mây che sương phủ, ít có vết chân người qua lại.

Tư Đồ Úy lúc đầu cũng thấy ngần ngại, nhưng suy đi nghĩ lại, mình tuy huyền công bị phế, chân khí khó đề, nhưng thân thể nhẹ nhàng, chân tay mạnh mẽ, so với người thường vẫn còn hơn nhiều, việc gì phải sợ đường đất xa xôi hiểm trở? Đã đến đây phải cố dấn lên, tìm vào tới nơi sẽ hay.

Chàng tuy cương quyết nhưng trèo qua được bốn năm quả núi thân thể đã mỏi nhừ tinh thần cũng thấy bải hoải.

Được cái may là phong cảnh nơi đây mười phần u nhã, đủ khiến cho người ta quên được phần nào nhọc mệt. Khi lên tới một tòa núi cao, Tư Đồ Úy ngồi xuống tạm nghỉ, lấy lương khô ra ăn, vừa ăn vừa đưa mắt thưởng lãm cảnh sắc Nam Hoang...

Càng trông phong cảnh núi non hùng vĩ, mây biếc non xanh, Tư Đồ Úy càng cảm thấy cõi lòng trống trải, thân thế cô đơn.

Người ta mỗi khi cảm thấy thân mình đơn độc, thường hay nhớ đến những kẻ chí thân, nhưng kẻ chí thân của Tư Đồ Úy ngoài Tư Đồ Kính, ông anh ruột quý hóa bao nhiêu lần lăm le định giết em, thì còn ai nữa?

Tư Đồ Úy dầu đức tính tốt đến đâu, cũng chỉ có thể tha thứ cho bào huynh là cùng, chớ không thể sao còn thương nhớ được con người lòng lang dạ thú, mất hết nhân tính ấy nữa.

Người chiếm trọn trái tim của chàng lúc này, chỉ còn một vị tuyệt đại hồng trang đã từng cùng chàng thề non hẹn biển, người ấy là Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu.

Tư Đồ Úy nhớ tới Sài Vô Cấu, tình tứ lại chứa chan man mác, không sao khuây khỏa được. Đứng trước cảnh mây khói trập trùng, bất giác chàng buồn bã cất tiếng ngâm:

https://thuviensach.vn

“Vượt biển trèo non xiết ngại ngùng

Mỹ nhân bao thuở được tương phùng?”

Tiếng ngân vừa dứt, chợt nghe phía sau lưng có người thờ dài một tiếng, rồi cũng cất giọng ngân tiếp:

“Trèo non vượt biển chi mà khó?

Cái họa hồng nhan mới não nùng?”

Tư Đồ Úy giật mình quay lại, chỉ thấy bên sườn núi phía sau lưng có một vị trung niên hán tử mặc áo vàng, không biết đã đứng đấy từ lúc nào.

Đại hán râu quai nón đâm ra tua tủa như mũi kích, mới thoạt trông thì tướng mạo cực kỳ uy mãnh, nhưng nhìn lâu lại có một vẻ tiêu sai thánh trục. Duy hai con mắt trong lúc đưa đi đưa lại, thần quang như điện, khiến ai trông thấy cũng biết ngay là một tay võ công tuyệt thế cao thủ số một.

Tư Đồ Úy xưa nay đối với ai cũng nhũn nhặn nhất là chàng đã nhận thấy cái khí vũ phong hoa của vị hoàng nam hán tử kia khác hẳn những kẻ dung tục, bèn vội chắp tay thi lễ mỉm cười nói :

- Ở chỗ Nam Hoang tuyệt lĩnh này, chúng ta nước bèo gặp gỡ hẳn cũng có tiền duyên!

Tiểu đệ Tư Đồ Úy, dám hỏi huynh đài quí tính cao danh?

Vị đại hán râu quai nón ngắm kỹ Tư Đồ Úy một lượt, thốt nhiên hai hàng nước mắt chảy xuống dòng dòng, rồi òa lên khóc.

Tư Đồ Úy ngạc nhiên quá đỗi, vội vàng tìm lời an ủi, hỏi :

- Huynh đài có việc gì buồn giận? có thể cho tiểu đệ biết tính danh được không?

Cù nhiêm hán tử, mặt hãy còn nước mắt đầm đìa, lại cất giọng ngâm một bài bát cú:

“Màn che trướng rủ Mạc sầu đường,

https://thuviensach.vn

Tỉnh giấc canh khuya khắc lậu trường.

Thần nữ quanh năm ôm mộng hão,

Tiểu cô trọn kiếp thiếu tình thương.

Phong ba chẳng xót nhành lăng yếu,

Sương gió nào thương lá quế vàng.

Mới biết tương tư khổ vô ích,

Sầu thương vô hạn ấy Thanh Cuồng!”

Tư Đồ Úy thấy đối phương không trả lời câu mình, mà lại ngâm một bài “Nghĩa sơn thi” thì càng lấy làm lạ, nhưng tới khi nghe tới hai chữ cuối cùng, chàng mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, bất giác kinh sợ hỏi :

- Tôn giá có lẽ là Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng một vị cái đại kỳ nhân, danh lừng tám cõi đó chăng?

Đại hán râu quai nón khóe mắt vẫn còn long lanh ngấn lệ, hỏi lại Tư Đồ Úy :

- Lệ Thanh Cuồng này có xứng với tám chữ “Cái đại kỳ nhân, danh lừng tám cõi” như ngươi vừa nói đó không?

Tư Đồ Úy thấy đối phương quả là một trong ba vị nhân vật “khó chơi”, tề danh với Bắc Minh Thần Bà, và Thiên Ngoại Tình Ma, thì vừa mừng vừa sợ, chắp tay thi lễ lần nữa rồi nói :

- Lệ đại hiệp nghệ cao danh lớn, uy chấn càn khôn đã lâu, ai không khát mộ? Nhưng một vị kỳ nhân siêu phàm nhập thánh như Ngài sao bỗng dưng lại tới chỗ Nam Hoang tuyệt lĩnh này, mà cuồng ca thống khốc như vậy?

Lệ Thanh Cuồng lạnh lùng nói :

- Ngươi đừng hỏi ta vội, để ta hỏi ngươi trước đã.

Tư Đồ Úy đã biết Lệ Thanh Cuồng tính tình kỳ lạ khác đời, đành phải mỉm cười gật đầu :

- Lệ đại hiệp muốn hỏi gì xin cứ hỏi, Tư Đồ Úy này biết thì xin thưa ngay.

https://thuviensach.vn

Lệ Thanh Cuồng đôi mắt sắc như nước nhìn chằm chằm vào mặt Tư Đồ Úy giây lâu mới hỏi :

- Người có phải là Long Phi kiếm khách sư đệ của Thiết Quán đạo trưởng, Chưởng môn phái Điểm Thương không?

Tư Đồ Úy vừa gật đầu, Lệ Thanh Cuồng thốt nhiên giơ tay áo hoàng sam phẩy nhẹ một cái, tức thì một luồng kinh khí ào ào như bão lăng không cuốn tới.

Tuy đó chỉ là một cái phẩy nhẹ, gồm có ba thành kình lực, nhưng Tư Đồ Úy đã bị điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt không thể phát huy nội gia võ học được, nên không sao chống lại nổi, hai chân lảo đảo bước lùi về phía sau, suýt nữa thì rơi xuống vực thẳm.

Lệ Thanh Cuồng mặt như phủ một lớp sương, dằn giọng nói :

- Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy, ít nhất cũng phải chịu đựng nổi cái phất tay áo của ta chứa sáu bảy thành công lực chứ? Vừa rồi ta chỉ dùng có ba thành...

Tư Đồ Úy nghe nói, mới biết đối phương ngờ mình giả mạo Long Phi kiếm khách, bèn vội xua tay nói :

- Lệ đại hiệp đừng nghi ngờ, Tư Đồ Úy bị người hãm hại, ngầm điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt nên nhất thân võ học, tạm thời coi như đã mất.

Lệ Thanh Cuồng à một tiếng, lại nhìn kỹ Tư Đồ Úy lần nữa, rồi hỏi :

- Ta còn ngờ ngươi một điểm nữa.

Tư Đồ Úy cười nói :

- Xin đại hiệp cứ hỏi.

Lệ Thanh Cuồng nói :

- Trước kia người ở trong giới võ lâm, cũng có tiếng tốt, sao gần đây thái độ tự nhiên khác hẳn, thỉnh thoảng lại giở chứng, làm những trò hung ác khả bỉ, thế là nghĩa gì?

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy cười một cách gượng gạo nói :

- Lệ đại hiệp hỏi đến, lại gợi cho Tư Đồ Úy này nhiều nỗi thương tâm. Tuy nhiên, những tình tiết éo le bên trong, nói ra chỉ thêm xấu hổ.

Lệ Thanh Cuồng nói :

- Ngươi cứ nói thực cho ta nghe, chúng ta gặp nhau ở Cao Lê Cống Sơn này, thực là kỳ phùng, nếu có thể Lệ Thanh Cuồng cũng muốn kết một đoạn nhân duyên, họa may có giúp ích ngươi được phần nào chăng?

Tư Đồ Úy nghe Lệ Thanh Cuồng nói vậy, vừa buồn vừa mừng, bèn đem chuyện mình và Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu tương luyến thế nào, nhân hai bên cùng đồng tâm hóa giải mối túc cừu của hai phái Điểm Thương, La Phù, không ngờ vì thế mà bị bào huynh là Lạt Thủ Thuần Dương Tư Đồ Kính hãm hại, đã phá hủy võ công, lại mạo danh mình làm những việc đê hèn bạo ngược v.v... Nhất nhất kể lại cho Lệ Thanh Cuồng nghe.

Lệ Thanh Cuồng lắng lặng nghe xong, hình như lại xúc động sầu tràng, bất giác lại òa khóc.

Tư Đồ Úy kinh sợ hỏi :

- Lệ đại hiệp có việc gì mà buồn quá thế? Hay là Tư Đồ Úy này nói câu gì lầm lỡ?

Lệ Thanh Cuồng lắc đầu nói :

- Chúng ta đồng bệnh tương lân, nên nghe ngươi kể những nỗi thương tâm hận sự, lại gợi cho ta nhớ đến chuyện mình.

Tư Đồ Úy ngạc nhiên hỏi :

- Lệ đại hiệp lại cũng đồng bệnh với tôi sao?

Lệ Thanh Cuồng gật đầu :

- Người thân của ngươi không dung được ngươi, người thân của ta cũng không dung được ta, như thế chẳng phải đồng bệnh là gì? Thật đúng như câu: “Nước mắt ngồi nhìn nước mắt, đau lòng lại gặp khách đau lòng”.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy trầm ngâm một lúc, rồi lại hỏi :

- Lệ đại hiệp hành đạo, giang hồ, lăng du tứ hải, lúc nào cũng chỉ thấy có một mình. Không ngờ ngài cũng có người chí thân ruột thịt bây giờ tôi mới biết.

Lệ Thanh Cuồng sắc mặt rầu rĩ, thở dài một tiếng, rồi lắc đầu nói :

- Những nỗi thương tâm hận sự của ngươi còn có thể thổ lộ cho người khác nghe được chứ nỗi thương tâm hận sự của ta, lại không thể nói được với ai. Hiện giờ ta hay cố nén thương tâm, để nghĩ cách gỡ mối thương tâm cho ngươi trước đã.

Tư Đồ Úy nghe nói mừng quá. Lệ Thanh Cuồng nghĩ một lúc, rồi lại tiếp :

- Cứ xem tình hình như vậy, thời người cần phải cấp tốc giải quyết ngay hai việc, một là chữa cho khỏi thương thế bị điểm ở Ngũ Âm Trọng Huyệt để khôi phục lại võ công. Hai là, phải vào Ngưng Thúy cốc nghiên cứu hai câu thơ của Quản sư thúc người dặn lại, xem cái bí quyết của nó ở chỗ nào, phải không?

Tư Đồ Úy chấp tay vái Lệ Thanh Cuồng một vái thật dài, rồi nói :

- Lệ đại hiệp sáng suốt xét thấu từng cái tơ cái tóc. Nếu người có thể giúp tôi hoàn thành hai điều tâm nguyện, thì Tư Đồ Úy này xin cảm đức đời đời.

Lệ Thanh Cuồng xua tay nói :

- Việc này do ta tình nguyện, ngươi không cần phải cảm đức. Hãy để ta bắt mạch xem thương thế của ngươi nặng nhẹ thế nào đã.

Nói xong liền cầm lấy tay chằng, lấy hết tinh thần nghe mạch, thốt nhiên tỏ vẻ kinh ngạc nói :

- Ngươi bị thương nặng thật, nặng đến nỗi không còn hy vọng khôi phục được công lực nữa. Nhưng bên trong hình như lại có một ảo diệu gì làm cho chuyển biến, hay là gần đây ngươi có được uống một thứ thánh dược gì chăng?

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Hôm ở trong bãi tha ma núi Võ Lăng, tôi có được uống một viên linh đan đo đỏ của vị dị nhân vô danh ẩn hình tặng, còn ngoài ra chưa uống thứ thuốc nào khác cả.

Lệ Thanh Cuồng gật đầu nói :

- Chắc viên thuốc đó là Chu Hồng linh đan, có một công hiệu đặc biệt. Nhưng vị dị nhân ẩn hình mà ngươi gặp đó, không biết là ai?

Tư Đồ Úy đối với vị ân nhân cứu mạng cho mình trong bụng cũng nghi nghi hoặc hoặc, không hiểu tên họ lai lịch là gì. Hai người suy nghĩ giây lâu, vẫn không sao tìm ra manh mối. Lệ Thanh Cuồng lắc đầu cười nói :

- Người đấy là ai, lúc này ta cũng chưa cần biết vội, trước hết ta hãy đưa ngươi vào Ngưng Thúy cốc tìm cách trị thương thế đã.

Nói xong, liền nắm tay Tư Đồ Úy tung mình bay đi. Tư Đồ Úy đã được một vị tuyệt thế dị nhân nâng đỡ, còn lo gì núi non hiểm trở, đường sá gập ghềnh?

Đi chưa bao lâu đã tới một sơn cốc, xung quanh chỉ toàn những thương tùng cổ bách, xanh tốt rợp trời.

Tư Đồ Úy đưa mắt nhìn cảnh sắc một lượt, rồi hỏi Lệ Thanh Cuồng :

- Lệ đại hiệp, có phải đây là Ngưng Thúy cốc không?

Lệ Thanh Cuồng sắc mặt chợt lại trở nên thê thảm gật đầu đáp :

- Phải đó, đây chính là Ngưng Thúy cốc và cũng là một nơi mà ta lận đận phong trần, xa xôi tìm đến, định treo cổ tự tử, giải thoát nợ đời.

Tư Đồ Úy nghe nói kinh ngạc vô cùng, buột miệng hỏi :

- Lệ đại hiệp định đến Ngưng Thúy cốc treo cổ tự tử thật ư?

Lệ Thanh Cuồng miệng nở một nụ cười đau khổ đáp :

https://thuviensach.vn

- Lúc ta mới tới, quả có ý định thế thật nhưng bây giờ thì lại không muốn chết nữa.

Tư Đồ Úy mừng rỡ nói :

- Lệ đại hiệp tự nhiên đổi ý, có lẽ vì Tư Đồ Úy này chăng?

Lệ Thanh Cuồng lắc đầu nói :

- Không phải vì ngươi, nhưng trước khi gặp ngươi ta cướp được của người ta một vật.

Tư Đồ Úy càng nghe lại càng mịt mù khó hiểu, nghĩ bụng một người danh phận như Lệ Thanh Cuồng sao lại đi ăn cướp của người ta?

Còn đang suy nghĩ, Lệ Thanh Cuồng đã lấy trong mình ra một bông hoa lạ, màu đỏ hồng, đưa cho Tư Đồ Úy rồi nói :

- Ngươi có biết hoa này là hoa gì không?

Tư Đồ Úy trông bông hoa giống như hoa sen, cầm đưa lên mũi ngửi thấy có một hương thơm là lạ, cực kỳ u nhã, phút chốc tâm thần trở nên nhẹ nhàng sảng khoái, vội đưa trả lại Lệ Thanh Cuồng kinh sợ kêu :

- Bông hoa này có phải là Chu Hồng Tuyết Liên mà giới võ lâm vẫn mơ màng ao ước muốn cầu không được phải không?

Lệ Thanh Cuồng cười nói :

- Đúng là Chu Hồng Tuyết Liên. Ngươi thử đoán xem ta cướp được ở tay ai?

Tư Đồ Úy cau mày nói :

- Tôi nghe thứ hòa này là một vị thành dược hãn thế chỉ sinh sản trên Huyền Băng Nguyên núi Đại Tuyết có lẽ là đại hiệp cướp được ở trong tay nhân vật phái Tuyết Sơn chăng?

Lệ Thanh Cuồng lắc đầu :

- Nếu là người, thì khi nào ta lại cướp như vậy? Nói ra thật là một chuyện khó tin, bông hoa này ta cướp được của một con quái thú lông vàng.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy trợn tròn đôi mắt, tự nghĩ bữa nay không hiểu sao mình gặp toàn những kỳ nhân, kỳ sự quái dị tuyệt trần.

Lệ Thanh Cuồng thấy chàng có vẻ kinh ngạc lại hỏi :

- Có phải ngươi muốn hỏi tại sao bông hoa này lại có thể làm cho ta đổi ý không muốn chết nữa, phải không?

Tư Đồ Úy gật đầu, Lệ Thanh Cuồng đăm đăm nhìn bông Chu Hồng Tuyết Liên, thở dài một tiếng rồi hỏi :

- Ngươi có biết loại Chu Hồng Tuyết Liên này dùng được những việc gì không?

Tư Đồ Úy nói :

- Đứng về phương diện nhân vật võ lâm mà nói thì nó có thể dùng để trị thương, khử độc và tăng thêm chân khí nội lực.

Lệ Thanh Cuồng lắc đầu nói :

- Đó chỉ là cách chữa những chứng bệnh phổ thông, kỳ thực giống tuyết liên này còn có một công dụng đặc biệt khác nữa.

Tư Đồ Úy nói :

- Tư Đồ Úy kiến văn hẹp hòi, xin đại hiệp chỉ dẫn rõ ràng cho.

Lệ Thanh Cuồng ngửng mặt trông trời, đôi mắt lại long lanh ngấn lệ lẳng lặng một lúc, rồi thủng thẳng nói :

- Dùng nửa bông Chu Hồng Tuyết Liên hòa với ba giọt Vạn Lải Không Thanh Linh Thạch Tiên Nhũ cho người ta uống thì có thể tiêu trừ được tà niệm, cải biến được khí chất.

Tư Đồ Úy nghe giọng nói và xét thần tình của Lệ Thanh Cuồng chợt hoảng nhiên nghĩ ra, liền nói :

- Chắc hẳn Lệ đại hiệp có một vị chí thân nào lâm sa vào con đường bất chính, nên phải cần dùng loại thánh dược này để định cải biến khí chất chăng.

https://thuviensach.vn

Lệ Thanh Cuồng thở dài nói :

- Ta tự gây ra nan trái thì ta lại tự phải tìm cách tiêu trừ, ngươi cũng bất tất phải đoán nữa. Nào lại đây, hãy uống ngay nửa bông Chu Hồng Tuyết Liên này đi đã.

Trong lúc Tư Đồ Úy đã lờ mờ đoán được một phần nào tâm sự của Lệ Thanh Cuồng, chợt nghe ông ta bảo chàng uống nửa bông Chu Hồng Tuyết Liên bất giác kinh sợ xua tay nói :

- Chu Hồng Tuyết Liên là một thứ hãn thế thánh dược khi nào...

Lệ Thanh Cuồng không đợi Tư Đồ Úy nói hết, sắc mặt sầm lại như có vẻ giận nói :

- Vừa rồi ta đã nói rõ là ta chỉ cần có nửa bông là đủ, còn thừa nửa bông nếu ngươi không uống thì ta làm sao có thể khôi phục võ công cho ngươi được?

Vừa nói dứt lời, liền cầm bông tuyết liên xé ra làm hai, cất đi một nửa, còn một nửa ấn vào tay Tư Đồ Úy.

Tư Đồ Úy không sao từ chối được, trong bụng cảm kích vô cùng bèn theo lời Lệ Thanh Cuồng bỏ nửa bông Chu Hồng Tuyết Liên vào miệng nuốt đi.

Lập tức trong miệng vừa thơm vừa ngọt khác nào như nhắp một chén ngọc dịch, vừa nuốt khỏi cuống họng, chợt cảm thấy một luồng hơi ấm trào vào phế phủ, lại nghe thấy Lệ Thanh Cuồng nói :

- Tư Đồ lão đệ hãy nhắm mắt ngồi im, bao nhiêu đau khổ nên dẹp bỏ hết đi.

Tư Đồ Úy nghe nói biết Lệ Thanh Cuồng định thi triển tuyệt thế công lực liệu trị thương thế giúp mình bèn vội vàng làm đúng theo lời nhắm mắt tĩnh tọa chỉ cảm thấy phía sau phía trước bên trái bên phải đều có một luồng hơi lạnh từ từ tràn vào các yếu huyệt trong mình.

Luồng hơi lạnh đi đến đâu lại làm cho Tư Đồ Úy toàn thân run bắn đau đớn không sao chịu nổi nhưng chàng vẫn lẳng lặng ngồi yên, đối với những sự đau đớn khổ não đều coi như không có.

https://thuviensach.vn

Tới khi khắp tất cả các yếu huyệt trong mình đều bị luồng khí lạnh tràn vào Tư Đồ Úy lại thấy Lệ Thanh Cuồng duỗi một bàn tay ấm vào hậu tâm mình, lòng bàn tay nóng như lửa hình như ông đang vận khí hành công, đem nhiệt lực truyền qua lần áo vào nội thể của mình.

Tư Đồ Úy sẽ điều hòa bản thân chân khí, thấy rằng mình đã có thể gắng gượng vận dụng được bất giác mừng cuống lên, vội từ từ dẫn luồng hơi nóng từ hậu tâm truyền vào đi khắp Cửu Cung Lôi Phủ, Thập Nhị Trùng Lâu thẳng qua Thiên Địa Kiều phá Sinh Tử Quan lúc đó ấy mời cảm thấy thiên quân thư sướng, toàn thân sảng khoái nhẹ nhàng.

Lệ Thanh Cuồng thấy Tư Đồ Úy khôi phục nội lực một cách quá nhanh chóng như vậy thì biết ngay rằng một phần nhờ ở công hiệu nửa bông Chu Hồng Tuyết Liên và sự tận tâm cứu chữa của mình, còn một nhờ bởi cơ sở nội lực rất tốt của chàng nữa, trong bụng thầm khen thầm, bèn thu chưởng về ghé vào tai chàng nói nhỏ :

- Tư Đồ lão đệ lúc này cựu thương mới khỏi, tận lực đang dần dần phát sinh, đó là một biến chuyển rất khẩn yếu trong cơ thể của lão đệ, nên phải tĩnh tọa dụng công cẩn thận. Lệ Thanh Cuồng tạm thời hãy xin cáo biệt, ta sẽ tìm một nơi trong Ngưng Thúy cốc để ôn lại giấc mộng đẹp hoang đường ngày trước.

Nói xong lập tức thi triển khinh công đi thẳng vào Ngưng Thúy cốc.

Tư Đồ Úy vận khí hành công ba lượt, quả thấy khí lực thịnh vượng thân thể thư thái, tinh thần phấn chấn, bất giác sẽ hé mắt nhìn, chỉ thấy nguyệt hoa đầy đất, bóng tùng trúc ngoằn ngoèo như những con rồng, con rắn rải rác khắp nơi.

Đêm đã dần khuya, mà vị Phong Trần Cuồng Khách vẫn tuyệt mù tăm tích, không biết đi đâu.

Thoạt đầu Tư Đồ Úy nhân mới đến Ngưng Thúy cốc, chưa am hiểu địa thế nên không muốn đi xa định cứ ngồi đây đợi. Nhưng sau nghĩ lại, chợt nhớ Lệ Thanh Cuồng nói vì buồn chuyện riêng, định đến đây tự tử trong lúc đi

https://thuviensach.vn

lại dặn mình là muốn tìm một chỗ trong Ngưng Thúy cốc để ôn giấc mộng đẹp năm xưa biết đâu ông ta vào đó lại không xúc cảnh sinh tình, động lòng yếm thế chăng?

Nghĩ đến đấy, chàng bỗng giật mình đứng phắt dậy, thủng thỉnh bước vào cốc định bụng tìm xem Lệ Thanh Cuồng đi đâu.

Sau khi đã rẽ quanh ba lần trên con đường vào cốc, trước mặt đã hiện ra một khoảng rộng, toàn một giống thương tùng, mỗi cây một hình thái khác nhau nhưng cây nào cũng kỳ dị cổ quái vô cùng. Dưới bóng trăng thanh trông lại càng ly kỳ huyền ảo.

Tư Đồ Úy lại chợt nhớ tới mấy câu trong bức thiếp của vị ân nhân vô danh viết cho mình dạo nọ: “Cao Lê Cống Sơn Ngưng Thúy cốc tùng hoa chỉ lộ, Minh nguyệt đương đầu”, câu dưới lại đúng như câu của Quản tam thúc nói với mình, trước khi ông bị nạn. Xét như vậy thì hai câu ấy tuy của hai người nói ra, nhưng quyết không phải là ngẫu hợp mà chính là cùng có một ý nghĩa rất quan trọng.

Nhưng lúc này mình đã đứng ở Ngưng Thúy cốc, trong Cao Lê Cống Sơn, trước mắt toàn những thương tùng minh nguyệt mà sao vẫn không tìm thấy ý nghĩa ảo diệu của câu thơ ở đâu cả?

Tư Đồ Úy đứng dưới gốc cây tùng cao lớn, trước mặt là rừng tùng rậm rạp, trên đầu là vành nguyệt sáng trong một mình bồi hồi suy nghĩ, vẫn không ra manh mối gì cả.

Chàng cũng biết mấy câu ẩn ngữ ấy quan hệ rất lớn, tất phải nghiên cứu lâu. Lúc này chàng chỉ quan tâm đến sự an nguy của Lệ Thanh Cuồng nên không dám chần chừ, lại rảo bước tiến sâu vào bên trọng.

Tư Đồ Úy vừa bước tới cửa rừng, thốt nhiên phía sau lưng có tiếng chim lạ kêu, làm cho chàng phải ngoảnh đầu trông lại.

Thì ra có một con chim lông màu ngũ sắc lớn hơn con chim ưng đang từ một cành cây chàng đứng vừa rồi vỗ cánh bay ra vừa bay vừa kêu.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy giật mình kinh sợ, không phải chàng sợ gì con chim lạ mà sợ vì hình thủ cổ quái của cây tùng.

Đó là một cây cổ tùng, trông giống như một bông hoa sen khổng lồ, đứng trơ trọi một mình, ngọn cao chót vót lên sát với vách núi cao trăm trượng.

Tư Đồ Úy chợt thấy động lòng, tự nghĩ một trong hai câu ẩn ngữ là "tùng hoa chỉ lộ" hay tức chỉ cây tùng giống bông hoa sen này chăng?

Bảo rằng "Tùng hoa" là cây tùng hình giống bông hoa sen thì cũng có lý, nhưng còn "chỉ lộ" là nghĩa gì? Cái gì chỉ lộ?

Tư Đồ Úy chú ý nhìn cây tùng, chỉ thấy cành lá đều chĩa thẳng lên trời, tuyệt không cành nào chĩa sang phía khác.

Thốt nhiên chàng lại nghĩ hay là "lộ" ở phía trên? những cái bí mật quan trọng đó, đều giấu ở trên vách đá cao chót vót kia?

Đã phát hiện được sự bất ngờ như vậy, Tư Đồ Úy liền trở lại bên cây tùng theo hướng ngọn tùng trỏ, vịn vách đá leo lên.

Vách đá phủ đầy một lớp rêu, vừa thẳng vừa trơn, nếu Tư Đồ Úy chưa khôi phục được võ công như lúc vừa tới Ngưng Thúy cốc thì chắc chỉ còn nước đứng trông mà thở dài.

Nhưng khi đã leo lên được hơn mười trượng chàng lại thấy nghi ngờ cái óc nhận xét của mình, vì tòa vách đá này chu vi ước tới ba bốn mươi trượng, ngoại trừ một lớp rêu xanh ngắt, thì không còn gì khác nữa, thậm chí đến một khối đá lồi lõm hay một dây mây, một ngọn cỏ cũng là vật rất hiếm. Vậy mà bảo rằng có vật gì bí mật giấu ở trong đó, thật vô lý.

Tư Đồ Úy đưa mắt quan sát hình thế bức vách, tuy đã hơi thấy nản lòng nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, chàng lại thi triển Bích Hổ công, Du Long thuật và thần công nội gia Tri Thử Hành Bích tiếp tục leo lên.

Lúc này mảnh gương nga đã lên tới giữa trời, ánh sáng trong vắt chiếu thẳng xuống đỉnh đầu. Tư Đồ Úy leo một lúc đã thấy mệt bèn tìm một chỗ vách đá hơi lồi lõm tạm dừng lại nghỉ.

https://thuviensach.vn

Người tuy nghỉ nhưng đôi mắt vẫn không ngớt quan sát xung quanh, xem may ra có tìm thấy dấu vết gì lạ không.

Không ngờ sự cầu may của chàng lại biến thành sự thực và một kỳ tích bất ngờ đã xuất hiện.

Nguyên cách chỗ chàng nghỉ chừng bảy tám thước, có một khoảng tròn chu vi rộng tới hai thước, màu rêu hơi lạt hơn chỗ khác, hiện ra một cái bóng lờ mờ.

Tư Đồ Úy mừng lắm, vội bám vào vách đá leo sang. Nhưng khi chàng sang tới nơi, thì cái bóng nhát đó cũng biến mất.

Chàng cố giương to mắt, nhìn đi nhìn lại thật kỹ vẫn không tìm thấy gì khác lạ, đành lại quay về chỗ cũ.

Đứng ở chỗ cũ nhìn sang, cái bóng mờ quái dị kia lại hiện ra dành dành lần này trông còn rõ hơn trước.

Tư Đồ Úy thông minh rất mực, chàng chỉ suy nghĩ một chút là đã tìm được giải đáp.

Chàng cho rằng sở dĩ cái bóng mờ đó lúc ẩn lúc hiện, hoàn toàn đều do ở ánh trăng chiếu vào. Lúc này chính là lúc bóng trăng đứng giữa đỉnh đầu vì thế mới trông thấy, chớ nếu vào lúc khác hoặc ở chỗ khác thì dẫu mắt thánh cũng không sao phân biệt nổi.

Tư Đồ Úy nhận rõ ảo diệu đó, bèn ngắm kỹ vị trí chỗ khuôn tròn, lại men vách đá leo sang, mắt vẫn không rời cái bóng, quả nhiên khi chàng vừa tới gần chừng ba thước, cái bóng lại biến mất. Nhưng lần này chàng đã ngắm đúng vị trí, nên dầu nó ẩn hay hiện cũng không quan hệ, chỉ việc leo thẳng tới nơi, sẽ ngừng chân lực, giơ tay đẩy mạnh vào vách đá.

Lần thứ nhất, vách đá vẫn trơ trơ không chuyển, tới khi chàng tụ thêm chân lực, dùng hai tay đẩy thật mạnh, thốt nhiên thấy vách đá trống không, thân mình thì lọt ngay vào một chỗ tối thui như mực.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy lấy cây hỏa tập đem theo trong mình, thắp lên, soi khắp xung quanh, mới biết căn động này sâu lắm, đường lối quanh co khúc khuỷu, nhưng được cái rất sạch sẽ.

Sự tình lần lượt diễn ra, rất phù hợp với hai câu ẩn ngữ của Quản Tam Bạch, Tư Đồ Úy đoán chắc trong động không có gì nguy hiểm, bèn cứ yên tâm tiến vào.

Qua hai lần rẽ, chợt thấy phía trước lờ mờ có ánh đèn sáng, bất giác chàng giật mình, vội tắt hỏa tập đi, rồi rón rén bước vào.

Vào gần tới nơi, Tư Đồ Úy mới nhận rõ chỗ có ánh đèn chiếu ra là một gian thạch thất ngoài cửa che kín bằng một bức rèm bên trên khuôn cửa khắc hai chữ "Mạc Sầu" rất lớn.

Chàng chợt nhớ bài thơ "Lý Nghĩa Sơn Thi" của Lệ Thanh Cuồng ngâm hôm trước, cầu đầu tiên là "Màn che trướng rủ Mạc sầu đường" hoặc giả Lệ Thanh Cuồng cũng ở trong động này chăng?

Vừa nghĩ vừa khẽ giơ tay vén bức màn, chỉ thấy bên trong là một căn thạch thất hình tròn, chu vi không những đã cao rộng, mà cách trần thiết cũng rất u nhã. Vị Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng nước mắt vẫn còn đầm đìa, cứ mặc nguyên cả áo dài nằm trên sập đá.

Lệ Thanh Cuồng hình như đã biết là thế nào Tư Đồ Úy cũng đến nên chàng vén màn bước vào, cũng không lấy làm lạ, chỉ ngồi nhổm dậy, lấy tay lau nước mắt, cười một cách đau khổ nói :

- Ta vì cớ đả thông các đường huyệt đạo trong mình cho lão đệ nên chân lực bị hao tổn mới nhớ tới nơi định cư hai chục năm trước tạm vào nghỉ ngơi dưỡng sức, và sám hối tiền nhân.

Sau này mới biết thiên hạ thật lắm chuyện xảo hợp dị kỳ, thì ra Quản Tam Bạch sư thúc của ngươi cũng đã từng ở Mạc Sầu thạch thất này một thời gian.

Tư Đồ Úy ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tại sao đại hiệp lại biết Quản sư thúc tôi trước cũng ở đây? Hoặc giả đại hiệp có tìm thấy vật gì của người để lại chăng?

Lệ Thanh Cuồng quay lại, với trên đầu giường lấy một thanh kiếm và một cuốn sách nhỏ đưa cho Tư Đồ Úy rồi gật đầu nói :

- Quản sư thúc ngươi có để lại một cuốn Bạch Vân kiếm phổ và thanh kiếm Bạch Long này.

Tư Đồ Úy trông thấy vật lại nhớ đến người, vội đỡ lấy thanh kiếm và cuốn sách đặt lên mặt bàn đá, khom lưng vái mấy vái rồi cất giọng bi thảm khấn rằng :

- Anh linh sư thúc còn phảng phất đâu đây xin phù hộ cho Tư Đồ Úy dùng thanh Bạch Long thần kiếm này quang chính được môn hộ phái Điểm Thương và báo thù cho sư thúc.

Lệ Thanh Cuồng ngồi bên nghe chàng khấn xong, bèn than rằng :

- Nhân vật võ lâm đã đến hồi kiếp số lâm đầu, nếu không sao lại nảy ra nhiều giống yêu ma quỷ quái, táng tâm bệnh cuồng, mất hết nhân tính như vậy?

Nói tới đấy lại ngừng lại, nhìn Tư Đồ Úy rồi tiếp :

- Hai phái Điểm Thương và Kỳ Liên hiện đang cấu kết với nhau mưu đồ dấy loạn, sau lưng họ lại có bực tuyệt thế dị nhân ám trợ. Ngươi chỉ dựa vào mọt thanh thần kiếm mà muốn gánh cái trọng trách quang chính môn hộ Điểm Thương, và báo thù tuyệt hận cho sư thúc được ư?

Tư Đồ Úy phúc chí tâm linh, hiểu ý câu nói của Lệ Thanh Cuồng vội hỏi :

- Lệ đại hiệp nói vậy, phải chăng y Ngài muốn truyền thụ Tư Đồ Úy một môn tuyệt thế thần công nào chăng?

Lệ Thanh Cuồng cười nói :

- Nhất thân công lực của người vốn đã không yếu, lại được uống nửa đóa Chu Hồng Tuyết Liên, bây giờ nên tĩnh tâm tu vi trong Mạc Sầu đường ít

https://thuviensach.vn

lâu, tất sẽ tiến ích rất nhiều. Còn môn huyền công của ta, vì hai bên không cùng một đạo, nên không thể truyền được. Ta chỉ có thể cùng lão đệ nghiên cứu hai chiêu kiếm pháp mà thôi.

Tư Đồ Úy mừng lắm, bèn vội nghiêng mình cầu giáo.

Lệ Thanh Cuồng cười nói :

- Vừa rồi ta mở cuốn Bạch Vân kiếm phổ của Quản sư thúc người thấy kiếm pháp quả thực tinh diệu, nhân ôn cố tri tân, lại nghiên cứu thêm vào những sự hiểu biết về võ học, do đấy mới phát minh được hai chiêu tân kỳ kiếm pháp, uy lực chắc phải mạnh lắm. Để ta sẽ truyền lại cho ngươi.

Tư Đồ Úy mừng rỡ vô cùng, bèn theo lời chỉ dẫn của Lệ Thanh Cuồng cố gắng chuyên tâm học tập. Nhìn hai chiêu kiếm pháp, một chiêu thi triển ở chỗ đất bằng, còn một chiêu phải lăng không mà chém, đều cùng có thể hòa ứng với nhau, biến hóa vô cùng phiền phức, nên phải diễn đi diễn lại tới mười lần, mới nhớ được hết.

Tư Đồ Úy đã luyện thuộc cả hai chiêu, mới tra kiếm vào vỏ, cúi mình cảm tạ Lệ Thanh Cuồng, mỉm cười nói :

- Mấy chiêu tuyệt học khoáng đại này, cần phải đặt cho nó một cái tên thật hay, xin Lệ đại hiệp nghĩ cho hai tên...

Lệ Thanh Cuồng ngắt lời cười :

- Kiếm pháp tuy là mới chế, nhưng tên thì đã có sẵn, lão đệ là người thông minh, thử đoán xem nào.

Tư Đồ Úy nghĩ một lúc rồi hớn hở nói :

- Một chiêu thi triển dưới đất bằng, gọi là Tùng Hoa Chỉ Lộ còn chiêu lăng không mà đánh thì gọi là Minh Nguyệt Đương Đầu.

Lệ Thanh Cuồng vỗ tay cười nói :

- Hay lắm! Lão đệ thông minh thật! Bây giờ thì lão đệ hãy tạm ở lại Mạc Sầu thạch thất tu dưỡng cẩn thận, chuẩn bị sẵn sàng để mai sau có cơ hội sẽ

https://thuviensach.vn

thanh lý môn hộ Điểm Thương, và báo thù cho sư thúc.

Nói xong lập tức đứng lên toan đi. Tư Đồ Úy vội hỏi :

- Lệ đại hiệp định đi đâu bây giờ?

Lệ Thanh Cuồng sắc mặt lại lộ vẻ âu sầu, cười một cách đau khổ nói :

- Ta ở trong Mạc Sầu thạch thất, ôn lại giấc mộng năm xưa, và sám hối những lỗi lầm từ trước, càng nhận thấy rằng mình nên thanh toán cho dứt nghiệp trái đi càng sớm chừng nào càng hay chừng nấy.

Tư Đồ Úy lại hỏi :

- Lệ đại hiệp có nghiệt trái gì mà cần phải thanh toán?

Lệ Thanh Cuồng lắc đầu nói :

- Nghiệt trái của ta, tạm thời chưa tiện nói rõ. Nhưng ta cũng có thể nói để lão đệ biết rằng, Lệ Thanh Cuồng xưa nay đối với nợ oan nghiệt đó, vẫn tìm cách lảng tránh, nhưng lúc này nghĩ đi nghĩ lại, thấy rằng không nên trốn tránh nữa, và phải tìm cách tích cực, dứt khoát cho xong.

Nói đến đây thở dài một tiếng rồi lại tiếp :

- Món nợ của ta có liên can đến họa phúc của toàn thể giới võ lâm, chỉ sợ vì một mình Lệ Thanh Cuồng mà gây cho võ lâm một trường kỳ tai họa kiếp, không sao tiêu trừ được.

Vừa nói vừa vén bức màn lên, thoắt cái đã nhảy ra khỏi Mạc sầu đường.

Tư Đồ Úy cũng biết vị cái đại kỳ nhân này, hành tung như một con thần long, không biết đâu mà dò. Một khi ông ta đã muốn đi, thì không ai có thể cầm lại được? Bèn yên tâm ở lại Mạc Sầu đường, gia công nghiên cứu cuốn Bạch Vân kiếm phổ của Quản sư thúc để lại, và hai chiêu kiếm pháp tân kỳ của Lệ Thanh Cuồng mới sáng chế ra.

Cũng may gian Mạc Sầu thất này, năm xưa đã do Lệ Thanh Cuồng tận tâm, đem tài khéo léo ra đục rất nhiều lỗ thông hơi, lại nhân Quản Tam Bạch sư thúc cư ngụ một thời gian khá lâu, các thứ lương khô vẫn còn tích trữ được

https://thuviensach.vn

nhiều, chưa bị hư hỏng, nên Tư Đồ Úy không phải lo gì cả, chỉ gia sức dụng công học tập.

Sau mấy tháng trời tĩnh tâm tham ngộ, không những kiếm thuật đã tinh vi, mà chân khí nội lực cũng nhờ uống nửa bông Chu Hồng Tuyết Liên nên tiến ích rất nhiều.

Hôm ấy chàng vừa luyện kiếm xong, đang nghĩ muốn trở về Điểm Thương hỏi Chưởng môn sư huynh Thiết Quán đạo trưởng và bào huynh Tư Đồ Kính về tội tàn hại sư thúc Quản Tam Bạch thì chợt nghe trong Ngưng Thúy cốc có người dùng thần công Truyền Âm Nhập Mật gọi vào :

- Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy, Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy.

Tiếng gọi tuy đã vận dụng thần công Truyền Âm Nhập Mật nhưng khi lọt qua vách đá vào tai, chỉ còn nhỏ như sợi tơ bay, phải lắng tai nghe mới rõ.

https://thuviensach.vn

Hồi 25

Huynh Đệ Huýnh Tường

Tư Đồ Úy kinh ngạc vô cùng, tự nghĩ trừ Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng ra, thì còn ai biết mình ở đây nữa.

Trong bụng vừa nghi nghi hoặc hoặc, vừa chạy ra cửa động nhòm, tiếng gọi cũng từ ngoài động truyền vào không ngớt, thốt nhiên Tư Đồ Úy rùng mình vội thi triển tuyệt đỉnh khinh công, chạy như bay ra khỏi động.

Thì ra càng đi gần tới nơi, tiếng gọi lại càng rõ hơn, Tư Đồ Úy đã nhận ra tiếng Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu, người mà chàng vẫn ngày đêm thương nhớ, mộng hồn vơ vẩn không nguôi.

Chàng vừa ra tới cửa động, đưa mắt trông khắp bốn phía, quả thấy ý trung nhân ngọc dung gầy ốm, xiêm áo mong manh, đang đứng tựa bên gốc cây cổ tùng hình giống bông hoa sen.

Tư Đồ Úy trong lúc vừa trải qua thiên tận vạn khổ cửu tử nhất sinh, nên vừa trông thấy mặt người yêu lâu ngày xa cách, bất giác mủi lòng chua xót, nước mắt thánh thót tuôn rơi, nghẹn ngào gọi :

- Nhị muội, nhị muội! Tư Đồ Úy ở đây!

Vừa gọi vừa tung mình nhảy xuống, hai tay giơ ra định ôm chầm lấy nàng.

Sài Vô Cấu đang hướng về phía xa xa, truyền âm kêu gọi, thốt nhiên thấy Tư Đồ Úy từ trên đầu nhảy xuống, định chụp lấy mình, bất giác đỏ mặt tía tai, vội lùi lại mấy bước.

Tư Đồ Úy vồ trượt, tưng hửng, nghĩ bụng Sài Vô Cấu xưa kia đối với mình thân nhiệt thế nào, sao vừa xa cách chưa bao lâu, đã vội ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt?

Sài Vô Cấu thấy chàng tỏ vẻ thất vọng, liền mỉm một nụ cười buồn giơ tay trỏ về phía tay phải rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Tư Đồ tứ kha, chàng hãy tham kiến vị đương đại Thần Y Tái Hàn Khang đại hiệp đi đã.

Tư Đồ Úy nhân đứng vào hàng thứ tư trong phái Điểm Thương, nên Sài Vô Cấu gọi chàng là tứ kha. Khi nghe nàng nói chàng ngẩng đầu nhìn theo, quả thấy một vị lão nhân dáng người vừa cao, vừa gầy áo vải giày gai, đứng phía sau cây cổ tùng.

Tư Đồ Úy trông thấy Tái Hàn Khang, mới rõ tại sao Sài Vô Cấu lại cố ý lảng tránh cử chỉ âu yếm của mình vừa rồi, bất giác cũng thấy đỏ mặt chắp tay thi lễ, nói :

- Tái đại hiệp là một bực thần y danh tiếng lừng lẫy đương thời, Tư Đồ Úy này ngưỡng mộ đã lâu nay mới được vào gặp thật là hân hạnh.

Tái Hàn Khang cũng vái đáp lại, mỉm cười nói :

- Tư Đồ huynh nhân tâm hiệp cốt, với một bầu chính khí hạo nhiên, một mình cam đảm dám đứng lên chống đối quần ma. Rút cuộc được thượng thiên che chở, gặp dữ hóa lành, lại may mắn tìm được của báu ở bí động Nam Hoang...

Tư Đồ Úy ngạc nhiên, không đợi ông nói hết, nhìn Sài Vô Cấu hỏi :

- Nhị muội và Tái đại hiệp đã gặp Phong Trần Cuồng Khách ở đâu thế?

Trong khi hai người nói chuyện, Sài Vô Cấu vẫn đưa mắt nhìn Tư Đồ Úy thấy chàng không những vẫn giữ nguyên được vẻ anh tuấn tiêu sái như xưa, mục quang lại càng long lanh sáng quắc, tinh thần sung mãn, rõ ràng là mới gặp kỳ duyên, trong bụng lấy làm vui lắm. Nghe chàng hỏi, liền mỉm cười nói :

- Sao tứ kha lại hỏi thế? Tôi và Tái đại hiệp có gặp Lệ Thanh Cuồng bao giờ đâu?

Tư Đồ Úy lại càng kinh ngạc hỏi :

- Nếu nhị muội và Tái đại hiệp không gặp Lệ Thanh Cuồng thì sao lại biết tôi ở đây? Và nhất là lại biết tôi đã tìm được kỳ trân trong bí động?

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang cười nói :

- Trước hết xin Tư Đồ huynh thuật lại cho chúng tôi rõ sau khi huynh bị điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt ở Bộ Hư đạo quan rồi ra sao nữa?

Tư Đồ Úy bèn thuật lại suốt từ đầu đến đuôi câu chuyện tao ngộ của mình cho hai người nghe. Sài Vô Cấu nghe đến chỗ nào thương tâm lại đưa mắt nhìn Tư Đồ Úy, tỏ vẻ đau xót vô cùng.

Tái Hàn Khang lẳng lặng nghe xong, nhìn Sài Vô Cấu cười nói :

- Thì ra bông Chu Hồng Tuyết Liên bị Lệ Thanh Cuồng cướp mất, và đã giúp Tư Đồ huynh được một ích lợi rất lớn, như vậy thì cái công Trọng Tôn cô nương lặn lội lên Đại Tuyết sơn cũng không đến nỗi uổng phí!

Tư Đồ Úy kinh sợ hỏi :

- Thế ra bông Chu Hồng Tuyết Liên là của các vị sao?

Sài Vô Cấu lại thuật những chuyện từ bữa ở Thiên Đô đại hội cho Tư Đồ Úy nghe. Tư Đồ Úy nghe xong mới hiểu rõ tình hình biến chuyển của võ lâm lúc này, chàng cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi cau mày hỏi :

- Nhị muội nói đến nửa ngày, mà rút cuộc có câu chuyện tại sao biết tôi ở Cống Sơn thì vẫn chưa nói tới.

Sài Vô Cấu cười nói :

- Tôi và Tái đại hiệp đang định lên Nga Mi hội họp với bọn Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường, thì thốt nhiên nhặt được một phong giản thiếp.

Vừa nói vừa thò tay vào bọc, lấy ra một phong giản thiếp đưa cho Tư Đồ Úy xem.

Tư Đồ Úy cầm lấy phong thư, mới xem ngoài bìa thấy đề một bài tứ tuyệt nét chữ như rồng bay, phượng múa, tươi tốt dị thường, thơ rằng:

“Long Phi kiếm khách ở xa gần?

Trải hết gian nguy được dị trân,

https://thuviensach.vn

Cao Lê Cống Sơn Ngưng Thúy cốc.

Hoa tùng, trăng tỏ chứng tiền nhân”

Tư Đồ Úy xem xong liền nói :

- Phong giản thiếp này nhất định là của Lệ Thanh Cuồng viết, trừ ông ta ra, thì còn ai biết tôi ở đây? Và lại còn biết rằng tôi tìm được cuốn Bạch Vân kiếm phổ và Bạch Long thần kiếm nữa?

Tái Hàn Khang cười nói :

- Tôi và Sài nữ hiệp vừa tiếp được phong giản thiếp liền vội theo lời thơ chỉ thị đi ngay lên đây, chưa kịp xem bên trong thế nào. Tư Đồ huynh thử mở coi có phải của Phong Trần Cuồng Khách thật không?

Tư Đồ Úy theo lời, vội mở ra xem, bất giác kinh ngạc trợn tròn đôi mắt, thì ra trong bức giản thiếp chỉ có bốn chữ đại tự “Mai Khôi nguyện toại”.

Tái Hàn Khang thấy thái độ của Tư Đồ Úy như vậy, cũng ngạc nhiên bèn liếc mắt nhìn phong thư, rồi thốt nhiên buột miệng kêu :

- Thì ra người ám trợ Tư Đồ huynh ở Vũ Lăng sơn, với người gửi bức giản thiếp này cũng là vị Mai Khôi sứ giả, người đã nguyện cho hoa thắm mãi, cho nguyệt tròn lâu, cho những kẻ hữu tình trong thiên hạ đều thành quyến thuộc!

Sài Vô Cấu đôi má ửng hồng vừa mừng, vừa sợ trong bụng khâm phục Mai Khôi sứ giả vô cùng, thở dài một tiếng, rồi nói :

- Vị Mai Khôi sứ giả này thực xứng đáng là một tuyệt đại kỳ nhân, Mai Khôi nguyện lực cũng linh nghiệm vô cùng! Tư Đồ tứ kha có biết rằng tôi chỉ vì trong một lúc uất phẫn, cho là Mai Khôi nguyện lực không thiêng một mình tìm lên Mân Sơn, định dùng Ban Thiền chưởng lực phá hủy mộ phần của Mai Khôi không?

Tư Đồ Úy cũng thấu hiểu mối thâm tình vô hạn của Sài Vô Cấu đối với mình, bèn cất phong thư vào túi, rồi ngậm ngùi nói :

https://thuviensach.vn

- Nhị muội, đợi ta thanh lý môn hộ Điểm Thương, trừng trị tội nghịch luân của Chưởng môn sư huynh và kha kha ta, báo thù cho sư thúc, rồi chúng ta sẽ dắt nhau lên Mân Sơn, tới trước mộ phần Mai Khôi lần nữa, để tạ ơn Mai Khôi sứ giả.

Sài Vô Cấu vui vẻ vô cùng, mỉm cười hỏi :

- Tư Đồ tứ kha đã có Bạch Long thần kiếm, lại luyện thêm được mấy chiêu tuyệt kỹ, liệu sức có thắng nổi Thiết Quán đạo trưởng không?

Tư Đồ Úy trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tôi ở trong bí động mấy tháng trời, đã nghiên cứu được những chỗ tinh diệu của Bạch Vân kiếm phổ và bảy mươi hai chiêu Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp cùng hòa hợp quán thông với nhau, may ra cũng đủ sức đối chọi với bọn họ. Nhị muội đừng lo!

Sài Vô Cấu gật đầu nói :

- Tôi cũng đoán như vậy. Nhưng theo ý tôi, lúc này ta hãy tạm ẩn nhẫn, đừng đến Bộ Hư đạo quan vội, kỳ đại hội Thiên Đô chính thức vào ngày mười sáu tháng chạp năm nay, trước mặt cử thế quần hùng ta sẽ công khai tuyên bố tội ác của chúng ra, nhân dịp thanh lý môn hộ phái Điểm Thương, như vậy mới danh chính ngôn thuận!

Tư Đồ Úy cũng cho là phải, bèn gật đầu :

- Nhị muội nói phải lắm, nhưng từ nay đến kỳ đại hội còn xa, ta biết làm gì cho qua thời gian ấy?

Sài Vô Cấu mỉm một nụ cười duyên dáng nói :

- Chúng ta nên tới ngay núi Nga Mi, hội họp với bọn Hạ Thiên Tường, xem họ lên Côn Luân có kết quả gì không, rồi sẽ liệu.

Tư Đồ Úy gật đầu tán thành, thế là một bọn ba người cùng rời khỏi Cao lệ Cống Sơn đi về phía đông, định lên Khôn Linh đạo viện tìm Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường.

https://thuviensach.vn

Khi tới gần địa phận Điểm Thương, Sài Vô Cấu mua một bộ áo dài màu vàng, và tự tay khâu lấy vuông khăn đen, đưa cho Tư Đồ Úy, rồi cười nói :

- Đây đã tới gần Điểm Thương, mấy vị sư huynh của chàng bộ hạ vây cánh rất nhiều, ta không muốn để chúng biết chàng đã khôi phục võ công, và đã xuất hiện ra chốn giang hồ sớm quá.

Tư Đồ Úy mỉm cười đỡ lấy áo, mặc vào mình, đeo khăn lên mặt, rồi lại tiếp tục lên đường.

Vừa ra khỏi Điểm Thương một quãng, chợt thấy Huyền Huyền Tiên Lỗ Chưởng môn phái Nga Mi đang phơi phới từ xa đi lại.

Tái Hàn Khang thốt nhiên thấy Huyền Huyền Tiên Lỗ xuất hiện ở nơi này, thì đoán chắc có nguyên nhân gì lạ, bèn bước lên chào hỏi, hàn huyên vài câu, đoạn mỉm cười nói :

- Dám hỏi Tiên Lỗ, Tái Hàn Khang có một bạn nhỏ là Hạ Thiên Tường, tới Nga Mi phó ước với lệnh đồ là Hoắc Tú Vân, không biết đã...

Huyền Huyền Tiên Lỗ đã nghe Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường nói chuyện, biết bọn Tái Hàn Khang không phải là người ngoài, bèn mỉm cười đáp :

- Hạ Thiên Tường hiền điệt đã tới Nga Mi, nhưng vì việc Chưởng môn nhân phái Côn Luân Tri Phi Tử bị hại, nên đã cùng với Lãnh Bạch Thạch, Uất Trì Xảo và tiểu đồ Hoắc Tú Vân cùng sang Kỳ Liên tìm cách cứu còn tôi cũng định sang Bộ Hư đạo quan thăm dò động tĩnh.

Tái Hàn Khang nghe nói, kinh sợ vội hỏi :

- Chưởng môn phái Côn Luân thần công tuyệt thế, sao lại bị người ám hại được?

Huyền Huyền Tiên Lỗ lắc đầu than :

- Tri Phi Tử không những bị người ám toán, mà lại còn ám toán bằng một mũi Thiên Kinh độc thích đặc sản trên núi Côn Luân thế mới kỳ chứ!

https://thuviensach.vn

Nói xong bèn thuật qua những điều mình đã được biết cho bọn Tái Hàn Khang nghe.

Tái Hàn Khang cũng bùi ngùi than thở. Sau đó lại chỉ Tư Đồ Úy giới thiệu với Huyền Huyền Tiên Lỗ, và thuật qua những sự tao ngộ của chàng cho Tiên Lỗ nghe.

Huyền Huyền Tiên Lỗ vừa lắc đầu, đoạn thở dài nói :

- Ta nghĩ chỉ có bọn gian tặc Kỳ Liên cùng hung cực ác, bạo thiên nghịch địa, nào ngờ đâu phái Điểm Thương cũng có cái tội nghịch luân, phạm thượng đáng giận như thế!

Nói tới đây lại nhìn Long Phi kiếm khách, nghiêm sắc mặt mà rằng :

- Xem tình hình như vậy, thì hai bên khác nào như nước với lửa, không thể còn dung nhau được, chi bằng cứ đường hoàng vào hẳn Bộ Hư đạo quan, nếu Tri Phi Tử quả bị giam trong đó thì ta cùng hợp lực lại mà cứu ra.

Tư Đồ Úy ngẫm nghĩ một lúc rồi xin vâng.

Sài Vô Cấu nhìn chàng mỉm cười nói :

- Tư Đồ tứ kha, chúng ta tuy đã định đường hoàng vào Bộ Hư đạo quan, nhưng chàng cũng cứ để nguyên quần áo như vậy mà đi, khi nào tới phút cuối cùng, bấy giờ sẽ cho chúng biết, để chúng phải hoảng!

Kế hoạch xong xuôi, cả bọn liền theo Huyền Huyền Tiên Lỗ đi thẳng lên núi Điểm Thương.

Hồi này Thiết Quán đạo trưởng, Lôi Hóa, Tư Đồ Kính đều có mặt trong Bộ Hư đạo quan, khi nghe tin Chưởng môn phái Nga Mi là Huyền Huyền Tiên Lỗ tới thăm, Thiết Quán đạo trưởng bèn cười nói với Lôi Hóa và Tư Đồ Kính :

- Lão bà tử này thốt nhiên đến đây, không biết có ý gì. Ta cũng nể mặt mụ là Chưởng môn một phái, nên ra ngoài Bộ Hư đạo quan nghênh tiếp cho hợp lý.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi hai bên gặp nhau ở ngoài cửa quan, bọn Thiết Quán đạo trưởng trong bụng lại thấy băn khoăn, vì đối phương trừ Huyền Huyền Tiên Lỗ, lại còn thêm những ba người, trong đó có một vị hán tử mặc áo bào rộng, mặt bịt khăn đen, trông cử chỉ tầm vóc có vẻ quen lắm mà không sao đoán được là ai.

Hai bên tiến vào đại điện, an toàn đâu đấy Tư Đồ Kính lúc này đã thay quần áo, mặc đạo trang và cạo bỏ nốt ruồi ở trên mi tâm.

Sài Vô Cấu vì đã mấy phen bị hắn hãm hại, nên không sao nén được lửa giận, đôi mắt lóng lánh thần quang thỉnh thoảng lại nhìn trừng trừng vào mặt hắn làm cho một kẻ hung ác trần đời như Tư Đồ Kính cũng phải lạnh toát xương sống, luôn luôn lảng tránh, không dám nhìn vào mắt nàng.

Mấy tên tiểu đạo dâng trà xong, Thiết Quán đạo trưởng mỉm cười hỏi Huyền Huyền Tiên Lỗ :

- Tiên Lỗ pháp giá giáng lâm, quả thực làm cho Bộ Hư đạo quan chúng tôi vẻ vang không ít, bần đạo nghênh tiếp hơi chậm, xin Tiên Lỗ miễn trách!

Huyền Huyền Tiên Lỗ chở Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu cười nói :

- Đạo trưởng bất tấp phải quá khiêm, hai vị này là...

Thiết Quán đạo trưởng không đợi Huyền Huyền Tiên Lỗ dứt lời, liền mỉm cười nói :

- Một vị là cái đại thần y, một vị là La Phù hiệp nữ, bần đạo đã biết từ lâu, mới đây hai vị cũng có quang giáng Bộ Hư đạo quan chúng tôi đã được thừa tiếp.

Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu đã nghe rõ cái giọng châm biếm của Thiết Quán đạo trưởng, nhưng vẫn lờ như không biết.

Thiết Quán đạo trưởng dừng lại một lúc, không thấy Huyền Huyền Tiên Lỗ giới thiệu nốt vị khách lạ, bèn không nén nổi tò mò, buột miệng hỏi :

- Còn vị bằng hữu đây là ai? Đã quá bộ tới đây, sao còn giấu không cho chúng tôi được chiêm ngưỡng tôn nhan?

https://thuviensach.vn

Đối phương càng tỏ ý muốn biết, Huyền Huyền Tiên Lỗ càng cố ý để lên, kiếm cách nói lảng sang chuyện khác :

- Đạo trưởng có biết lão bà tử này tới đây có dụng ý gì chăng?

Thiết Quán đạo trưởng lắc đầu cười nói :

- Bần đạo không dám lấy kiến thức hẹp hòi mà đo lòng biển rộng xin Tiên Lỗ chỉ thị rõ ràng cho.

Huyền Huyền Tiên Lỗ nghiêm sắc mặt nói :

- Đạo trưởng có biết chuyện Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân bị người ám toán, rồi mất tích một cách kỳ lạ không?

Tư Đồ Kính nhướng cao lông mày vừa toan nói, Thiết Quán đạo trưởng vội đưa mắt cho hắn, rồi mỉm cười trả lời :

- Tri Phi Tử dung túng môn hạ, lạm dụng Thiên Kinh độc thích, gây tai họa cho phái giang hồ, không ngờ trời xanh có mắt, báo ứng không lầm, tới nay lại bị người ám toán, đó là lẽ tự nhiên, có gì là lạ?

Huyền Huyền Tiên Lỗ thấy đối phương cố tạo ra bộ mặt đứng đắn, lại còn trơ trẽn nói đến thiên lý, quả báo, thì giận lắm bèn cười khẩy mấy tiếng mà rằng :

- Lão bà tử này và Tri Phi Tử là chỗ thân tình quen biết đã lâu năm, nên vừa nghe tin dữ cũng cảm thấy bàng hoàng lo sợ, phải cất công tới đây, để hỏi thăm đạo trưởng, xem ông ta có bị giam giữ ở trong Bộ Hư đạo quan không? Chớ không có chuyện gì khác cả?

Thiết Quán đạo trưởng sầm mặt, có vẻ không bằng lòng nói :

- Tiên Lỗ đường đường là một vị Chưởng môn ăn nói nên phải thận trọng một chút! Tiên Lỗ bằng vào đâu mà nghi ngờ Tri Phi Tử bị lạc vào tay phái Điểm Thương?

Huyền Huyền Tiên Lỗ cười nhạt, chưa kịp nói, thì Sài Vô Cấu đã xếch ngược lông mày, đỡ lời :

https://thuviensach.vn

- Nhân vì Chưởng môn phái Côn Luân đã bị trúng Thiên Kinh độc thích, sau đó lại bị điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt.

Thiết Quán đạo trưởng không ngờ đối phương đã biết rõ thực tình nên hơi biến sắc mặt, nhưng chỉ một thoáng, hắn đã lấy lại được bình tĩnh, còn làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Tri Phi Tử trúng Thiên Kinh độc thích, rồi lại bị điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt thì có liên quan gì đến phái Điểm Thương?

Sài Vô Cấu thấy hắn chối biết, bất giác bĩu môi cười nhạt :

- Sao lại không liên can? Trong động Giáng Tuyết núi Kỳ Liên có trồng một cây Thiên Kinh Kỳ Thụ, chuyên để giá họa cho phái Côn Luân, còn lối điểm Ngũ Âm Trọng Huyệt lại là một thủ pháp riêng của phái Điểm Thương, ngày trước đã dùng để hãm hại Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy! Mà vì thế chúng ta mới phải chia người ra làm hai toán để đi tìm, một toán lên Kỳ Liên, và một toán lên đây.

Nghe Sài Vô Cấu nói xong, Thiết Quán đạo trưởng, Lôi Hóa Tư Đồ Kính đều biết là những việc của mình đã bị đối phương khám phá ra hết.

Im lặng giây lâu, Thiết Quán đạo trưởng thẹn quá hóa giận, đôi mắt trợn trừng, hung quang tỏa ra bốn phía, cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Sài nữ hiệp đoán hoàn toàn sai hết! Tri Phi Tử không hề ở trong Bộ Hư đạo quan! Các ngươi đừng có nói bậy!

Sài Vô Cấu lạnh lùng hỏi :

- Ngươi cứ tưởng nói vậy mà chúng ta tin ư?

Thiết Quán đạo trưởng cười hềnh hệch, quắc mắt nhìn Sài Vô Cấu rồi nói :

- Thế nào mới tin? Có lẽ Sài nữ hiệp cậy vào môn tuyệt học La Phù, định khám xét Bộ Hư đạo quan chăng?

Sài Vô Cấu thấy đối phương đã giở mặt, liền ngầm tụ công lực, đề phòng bị đột kích bất ngờ, vừa định trả lời, chợt thấy Huyền Huyền Tiên Lỗ xua tay

https://thuviensach.vn

cười nói :

- Sài nữ hiệp đừng giận, Thiết Quán đạo trưởng địa vị là Chưởng môn một phái, khi nào lại nói dối? Chúng ta không nên bàn đến việc ấy nữa. Bây giờ ta lại xin thỉnh giáo đạo trưởng chuyện khác!

Thiết Quán đạo trưởng vẫn chưa nguôi giận, lạnh lùng hỏi :

- Tiên Lỗ còn ngờ phái Điểm Thương điều gì nữa?

Huyền Huyền Tiên Lỗ cười nói :

- Việc này không can dự gì đến tôi, đã có vị này thỉnh giáo đạo trưởng.

Nói xong giờ tay chỉ Tư Đồ Úy, lúc này vẫn lẳng lặng ngồi bên cạnh Huyền Huyền Tiên Lỗ.

Thiết Quán đạo trưởng cau mày ngắm kỹ Tư Đồ Úy một lượt, rồi quay lại hỏi Huyền Huyền Tiên Lỗ :

- Vị bằng hữu này là ai?

Sài Vô Cấu tỏ vẻ đắc ý, hỏi lại Thiết Quán đạo trưởng bằng một giọng kiêu ngạo :

- Đây là người quen cũ của các ngươi đã lâu năm, chả lẽ chỉ vì chiếc áo hoàng bào, và vuông khăn che mặt, mà ngươi không nhận ra cố nhân ư?

Bọn Thiết Quán đạo trưởng đều chú mục nhìn Tư Đồ Úy một lát vẫn không sao nhận ra là ai. Thiết Quán đạo trưởng chợt cười nhạt nói :

- Chúng ta làm gì có người quen cũ nào mà lại phải che che đậy đậy, không dám nhìn mặt ai thế kia?

Sài Vô Cấu cười khanh khách, nhìn Tư Đồ Úy nói :

- Tứ kha hãy cởi áo ngoài và bỏ khăn bịt mặt ra, cho mọi người trông rõ thử xem chàng không dám nhìn mặt họ, hay họ không dám nhìn mặt chàng?

Tư Đồ Úy theo lời đứng lên, từ từ cởi bỏ chiếc áo ngoài.

https://thuviensach.vn

Tấm áo bào vừa rơi xuống, để lộ cái thân hình khôi vĩ cân đối với hai cánh tay vượn rắn chắc của Tư Đồ Úy, làm cho Thiết Quán đạo trưởng và Lôi Hóa, Tư Đồ Kính đều giật mình đứng phắt cả dậy.

Bọn Huyền Huyền Tiên Lỗ thấy thế cũng đều ngầm tụ nội lực, ngưng thần phòng bị, sợ bọn kia thừa lúc bất ngờ lại giở thủ đoạn gì ám hại Tư Đồ Úy chăng.

Thiết Quán đạo trưởng nhìn trừng trừng vào mặt Tư Đồ Úy lúc ấy vẫn còn chưa bỏ chiếc khăn đen ấp úng hỏi :

- Ngươi... ngươi là Tư... Tư Đồ...

Tư Đồ Úy không đợi hắn nói hết, thình lình giơ tay dựt chiếc khăn đen xuống, đôi mắt sáng như điện, sắc như nước, long lanh nhìn ba vị sư huynh một lượt, rồi chắp tay cười nói :

- Tiểu đệ chính là Tư Đồ Úy, ba vị sư huynh lâu nay vẫn được vô sự chứ?

Bọn Thiết Quán đạo trưởng thấy Tư Đồ Úy xuất hiện một cách bất ngờ, đã lấy làm kinh ngạc vô hạn, lại thấy cặp mắt chàng vẫn long lanh ngời sáng, rõ ra người đã khôi phục được công lực, thì lại càng hoảng sợ.

Sau một hồi cục diện đã căng thẳng tới cực độ, Thiết Quán đạo trưởng không biết làm gì hơn, chỉ trầm giọng nói :

- Tư Đồ Úy, trước kia ngươi không tuân lệnh dụ của Chưởng môn đáng lý phải chém đầu, nhưng ta vì nghĩ tình sư huynh đệ, nên mới ra đặc ân, hãy tạm để ngươi sống sót, bây giờ ngươi còn mặt mũi nào trở về Bộ Hư đạo quan nữa?

Tư Đồ Úy thở dài nói :

- Chưởng môn sư huynh đừng chấp mê nữa! Hôm nay Tư Đồ Úy cùng ba vị sư huynh họp mặt, tình nghĩa đã hết, cái thù các vị hãm hại tôi, từ nay không kể đến nữa, nhưng còn cái tội đại nghịch bất đạo, chặt tay cắt lưỡi sư thúc, thì không thể tha thứ được! Ngày gặp mặt các vị lần thứ hai, cũng sẽ là ngày

https://thuviensach.vn

mà Tư Đồ Úy này báo thù cho Quản sư thúc, và thanh lý môn hộ phái Điểm Thương!

Thiết Quán đạo trưởng lẳng lặng nghe xong, cười một cách độc ác, bĩu môi nói :

- Tư Đồ Úy, ngươi đừng quá mơ hồ! Quản Tam Bạch đã chết, phái Điểm Thương hiện do ta làm chủ, các vị tiền bối không còn ai, và cũng không còn vật gì gọi là di vật của các vị ấy truyền lại. Ngươi bằng vào đâu mà đòi thanh lý môn hộ phái Điểm Thương và trừng trị tội nghịch luân của ta?

Tư Đồ Úy xếch ngược lông mày, chỉnh sắc nói :

- Tư Đồ Úy bằng vào thiên lý lương tâm, bằng vào giang hồ đạo nghĩa, với một tấm hạo nhiên chính khí ở trong lòng! Huống chi Quản sư thúc tuy bị hại nhưng thanh Bạch Long thần kiếm của người vẫn còn.

Mấy câu nói đó thất là từ nghiêm nghĩa chính, làm cho bọn Huyền Huyền Tiên Lỗ cũng phải gật đầu thán phục, Thiết Quán đạo trưởng lúc đầu cũng hơi hoảng, nhưng chỉ một lát sau hắn lại lấy lại được thái độ hung ác bình thường, cười nhạt nói :

- Hừ, trời đất mông mênh, tìm đâu cho ra thanh Bạch Long thần kiếm?

Tư Đồ Úy chẳng nói chẳng rằng, với tay ra sau vai, vút một tiếng, lưỡi kiếm Bạch Long đã nằm gọn trong tay, ánh thép sáng ngời chói lòa cả mắt. Bọn Thiết Quán đạo trưởng thấy Tư Đồ Úy quả có thanh Bạch Long thần kiếm của Quản Tam Bạch ngày trước thật, bèn đưa mắt nhìn nhau, yên lặng. Thốt nhiên Tư Đồ Kính vùng cười ha hả nói :

- Ngươi định chỉ dùng thanh kiếm Bạch Long ấy là đủ để báo thù cho lão quỷ già Quản Tam Bạch ư?

Tư Đồ Úy đôi mắt sáng quắc như tỏa thần quang, cất to tiếng nói :

- Tư Đồ Úy chỉ bằng vào một tấm lòng và anh linh Quản sư thúc, dầu không có thanh kiếm này, ta cũng dám chống chọi với các ngươi!

Tư Đồ Kính bĩu môi nói :

https://thuviensach.vn

- Được rồi, nếu ngươi có giỏi, chúng ta sẽ thử sức ngay bây giờ khỏi cần đợi ngày nào khác. Nào lại đây, chúng ta thử ra sau vườn tỷ thí xem sao!

Tư Đồ Úy cũng tự biết trước sau gì cũng không sao tránh khỏi được một trận quyết đấu với bào huynh, bèn không ngần ngừ lập tức cầm thanh Bạch Long theo ra.

Huyền Huyền Tiên Lỗ, Tái Hàn Khang, Sài Vô Cấu và bọn Thiết Quán đạo trưởng cũng đều đứng lên đi theo.

Tư Đồ Kính cầm Thanh Mang kiếm đã bị Hoắc Tú Vân chém mẻ một miếng dạo nọ, khoa lên vù vù như gió bão, đánh thẳng vào chính giữa, liên tiếp ba chiêu.

Tư Đồ Úy lần thứ nhất mới cùng bào huynh giao thủ, trong bụng không khỏi áy náy không yên, chỉ thuận đà cầm thanh kiếm Bạch Long dùng một chiêu Liễu Tuyết Giáo Thanh, nhẹ nhàng hóa giải công thế của đối phương.

Tư Đồ Kính cười ha hả nói :

- Ta nghĩ ngươi dám đi theo người ngoài, chống lại bản phái tất nhiên cũng phải học được chút tuyệt nghệ gì ghê gớm, té ra ngươi cũng phải dùng phép Hồi Phong Vũ Liễu kiếm cũ rích của phái Điểm Thương!

Tư Đồ Úy cũng cao tiếng đáp :

- Tư Đồ Úy là đệ tử phái Điểm Thương, đã từng tắm gội thâm ân của lịch đại tổ sư, tại sao ta không dám dung kiếm pháp Điểm Thương?

Tư Đồ Kính lạnh lùng nói :

- Hừ, ngươi đã dùng kiếm pháp Điểm Thương, thời đừng có hòng thắng nổi cây Thanh Mang thần kiếm ở trong tay Tư Đồ Kính này!

Nói chưa dứt lời kỳ chiêu thi triển luôn luôn, bóng kiếm trập trùng loang loáng, vây Tư Đồ Úy vào giữa, Hắn còn luôn luôn ngưng tụ công lực vào ngón tay trái nhằm vào mấy đại huyệt trên người Tư Đồ Úy mà tập kích.

https://thuviensach.vn

Tình thế trước mắt tuy Tư Đồ Kính hơi chiếm thượng phong, nhưng Thiết Quán đạo trưởng là một tay dùng kiếm lão luyện có tiếng sau khi đã quan sát rõ ràng, chợt cau mày nói nhỏ với Lôi Hóa :

- Nhị đệ thử coi Tư Đồ Úy tuy vẫn dùng Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp nhưng có hơi thay đổi những chỗ lăng lệ vẫn như cũ, còn về phần chắc chắn nhẹ nhàng thì lại hơn trước rất nhiều, chỉ sợ qua hai, ba chục chiêu trở lên không khéo tam đệ sẽ bị hắn chiếm mất ưu thế.

Lôi Hóa cũng nhận thấy Thiết Quán đạo trưởng nói đúng, bèn gật đầu sẽ đáp :

- Sư huynh đã nhận rõ như vậy, thì hà tất phải chờ đến lúc tam đệ thua, chúng ta nên tìm cách thay tay trước đi là hay hơn!

Huyền Huyền Tiên Lỗ trông thấy hai người ghé ghé, nghiêng nghiêng thì thào, to nhỏ trong bụng đã sinh nghi, bèn tụ nội gia chân lực vào hai tay chú ý lắng nghe.

Tới lúc thấy Lôi Hóa bàn cách thay tay, bèn đằng hắng một tiếng, nghiêm sắc mặt nhìn hai gã hung ác phái Điểm Thương rồi nói :

- Cuộc chiến đấu của anh em Tư Đồ Kính, lão bà tử này nhất định không can thiệp, nhưng nếu bất cứ người nào nửa chừng muốn xông vào đánh hôi, thì trước hết hãy thử sức với ta đã!

Thiết Quán đạo trưởng nghe nói toan trả lời, nhưng chợt nghĩ lại Huyền Huyền Tiên Lỗ không phải tay vừa, trêu vào chỉ bị thiệt, nên đành cố nhịn, chỉ mỉm cười nói với Lôi Hóa :

Nhân vật võ lâm đấu sức, thua được là thường, việc gì phải để ý thái quá! Và Tư Đồ tam đệ đã thua đâu, mà dẫu có thua nữa ta cũng không muốn phái người ra thay thế!

Sài Vô Cấu lúc này chú hết tinh thần vào cặp anh em đang quyết liều sinh tử, thấy Tư Đồ Úy vẫn vừa đánh vừa nhường nhịn, không muốn quá tay bèn cất cao tiếng nói bâng quơ một câu, cố cho Tư Đồ Úy nghe tiếng :

https://thuviensach.vn

- Thời gian quá muộn, không nên kéo dài...

Tư Đồ Úy bản tính trung hậu tuy đã bị bào huynh hãm hại nhiều lần, nhưng nghĩ đến tình thủ túc vẫn không nỡ hạ độc thủ, nay nghe Sài Vô Cấu nói câu đó, tựa như có ý thúc giục mình mau mau kết thúc bèn xếch ngược lông mày, nắm chặt đốc kiếm, thi triển luôn mấy tuyệt chiêu đắc ý, dung hợp tinh túy cả hai phép trong Bạch Vân kiếm phổ và Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp, dồn Tư Đồ Kính phải lùi lại năm bước.

Tư Đồ Kính thấy chiêu thức của Tư Đồ Úy đã hơi biến, mình đang chiếm ưu thế bây giờ lại bị dồn vào liệt thế, trong bung không phục, bèn nhướng cao lông mày, dùng một chiêu Xuân Thành Phi Thức và một chiêu Bá Ngạn Khiên Sầu kiếm quang rợp trời lại nhắm vào Tư Đồ Úy tấn công tới tấp.

Tư Đồ Úy nhân mới luyện được mấy chiêu tuyệt nghệ nên trước hết cũng muốn nhân dịp thử tài với Tư Đồ Úy xem sao, nhưng khi vừa qua một trăm chiêu chàng đã nhận thấy mình đủ sức đối địch với Thiết Quán đạo trưởng.

Lúc này lại thấy Tư Đồ Kính không biết lui tới gì hết, chỉ mải sấn lên tấn công, bèn quyết chí thi triển chiêu “Tùng Hoa chỉ lộ” để khắc địch.

Trong bụng đã định, đôi chân liền đứng thật vững, thanh Bạch Long thần kiếm đâm chéo đi, xuyên qua làn kiếm quang gạt phăng chiêu Xuân Thành Phi Thức của Tư Đồ Kính.

Tư Đồ Kính không hiểu chàng đánh lối thế là có dụng ý gì, bèn múa Thanh Mang kiếm lên thành một đường kiếm quang tròn, định chém đứt cánh tay phải của Tư Đồ Úy.

Tư Đồ Úy cười ha hả, toàn thân chân lực đều tụ lên đầu mũi kiếm, thốt nhiên chàng rung mạnh cổ tay, thanh Bạch Long thần kiếm biến thành những bông kiếm hoa, đón lấy kiếm quang của Tư Đồ Kính.

Tư Đồ Úy đã nổi cơn hung định chặt cánh tay Tư Đồ Úy, không dè lộng xảo thành huyết, lập tức thân bị ham vào thế nguy, vòng kiếm quang xanh biếc, cùng với những bông hoa kiếm vừa tiếp xúc, Tư Đồ Kính liền cảm thấy

https://thuviensach.vn

cánh tay như bị điện giật, hổ khẩu cứng đờ lanh canh mấy tiếng kinh hồn, cây Thanh Mang kiếm đã bị bật ra khỏi tay, bắn xa đến sáu bảy thước.

Thanh kiếm vừa rơi xuống, Tư Đồ Kính tự biết số mình đã hết, mắt trông thấy mũi kiếm Bạch Long của Tư Đồ Úy khí lạnh ghê người, ánh thép lóng lánh chĩa thẳng vào tim, bất giác thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Trước tình thế đó, mặc dù là người tính tình trầm tĩnh như Thiết Quán đạo trưởng cũng không khỏi kinh sợ thất sắc, vội cùng Lôi Hóa song song nhảy ra, bốn cánh tay áo rộng cùng tung lên, phóng ra một luồng kình phong rất mạnh, nhằm vào Tư Đồ Úy lăng không cuốn tới, định cứu Tư Đồ Kính.

Bọn họ vừa ra tay, bên này Huyền Huyền Tiên Lỗ, Tái Hàn Khang, Sài Vô Cấu, khi nào lại chịu ngồi yên, người thì phóng chưởng, người thì phất ống tay áo, cũng nhảy ra đón lại.

Huyền Huyền Tiên Lỗ và Thiết Quán đạo trưởng công lực cũng ngang nhau, nhưng Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu hợp lực chống Lôi Hóa thì sức còn cao hơn nửa bậc, nên khi chưởng phong của họ dồn tới, Lôi Hóa chỉ kịp hự một tiếng, thân hình lảo đảo bước lại phía sau hai bước.

Lúc này Tư Đồ Úy đã cầm mũi kiếm chỉ đúng vào ngực Tư Đồ Kính, nhưng không chém chỉ ứa nước mắt nghẹn ngào gọi :

- Kha kha mở mắt ra tiểu đệ muốn nói với kha kha một câu!

Tư Đồ Kính quả không thẹn với hai chữ “gian hùng” hắn quắc đôi mắt hung dữ lên, cười một cách độc ác kêu :

- Ngươi có muốn giết thì cứ giết, đừng có làm cái lối mèo già khóc chuột, giả bộ từ bi, ngươi nên nhớ rằng, nếu hôm nay ngươi không giết ta cũng băm ngươi ra làm trăm ngàn mảnh!

Bọn Thiết Quán đạo trưởng và bọn Huyền Huyền Tiên Lỗ lúc này đều dừng tay, lẳng lặng đứng im, chờ xem Tư Đồ Úy sẽ đối xử thế nào với ông anh quí hóa nọ.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Úy khóe mắt vẫn còn long lanh ngấn lệ đăm đăm nhìn Tư Đồ Kính, sắc mặt lộ vẻ thiết tha, trầm giọng nói :

- Tiên hiền đã dạy rằng "Anh thời thương yêu, em thời cung kính". Anh tuy dùng trăm phương nghìn kế hại tôi, không còn nghĩ gì đến tình thân yêu, nhưng tôi làm em, tình nghĩa tuy chỉ đến đây là hết, nhưng tôi vẫn một niềm kính nhường, không nỡ tuyệt tình hạ thủ...

Tư Đồ Kính mặt vẫn trơ trơ không hề cảm động, miệng vẫn còn cười một cách nham hiểm :

- Tư Đồ Kính này không còn tình nghĩa anh em gì với ngươi hết! Ta không dám kính lĩnh tấm lòng tử tế của ngươi!

Tư Đồ Úy bất giác càng nổi giận cười nhạt :

- Kha kha đã chấp mê không tỉnh nhưng ta vẫn tha cho kha kha lần này, ngày khác gặp nhau trên chốn giang hồ, ta sẽ dùng thanh Bạch Long thần kiếm này, vì Quản sư thúc báo cừu tuyết hận!

Nói xong sắc mặt thê thảm, tỏ ra xúc động vô cùng, cầm thanh thần kiếm tra luôn vào vỏ.

Huyền Huyền Tiên Lỗ thấy chuyện đã kết thúc, bèn đưa mắt cho mọi người, rồi hướng về Thiết Quán đạo trưởng cáo từ nói :

- Chúng tôi xin tạm cáo biệt, việc ân oán hai bên, xin đợi đến kỳ đại hội Hoàng Sơn, sẽ cùng thanh toán!

Thiết Quán đạo trưởng thấy âm mưu của mình và phái Kỳ Liên đã bị bại lộ, cũng không cần giấu giếm, chỉ cười nhạt nói :

- Hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương không bao lâu nữa sẽ hợp thành một, và cũng không cần phải dự Hoàng Sơn đại hội các vị võ lâm cao thủ nào muốn chỉ giáo điều gì, xin mời đến Kỳ Liên Giáng Tuyết nham, bần đạo cùng Thích Đại Chiêu huynh xin tận lực tiếp đón.

Tư Đồ Úy nghe nói giật mình kinh sợ, đôi mắt sáng quắc như điện trừng trừng nhìn Thiết Quán đạo trưởng trầm giọng hỏi :

https://thuviensach.vn

- Ngươi lại dám làm cái việc giết chúa phản đảng, định tiêu diệt phái Điểm Thương hay sao?

Thiết Quán đạo trưởng cười ha hả nói :

- Kỳ Liên, Điểm Thương hai phái hợp làm một, thực lực càng mạnh có thế mới có thể tranh hùng được với các môn phái vũ lâm khác chứ? Đó là ta nhìn xa thấy rộng, đâu có như ngươi lúc nào cũng giữ gìn qui củ, con mắt chỉ bằng hạt đậu.

Tư Đồ Úy giận quá, giẫm mạnh hai chân xuống đất, làm cho mấy viên gạch dưới chân vỡ làm ba bốn mảnh.

Sài Vô Cấu ghé vào tại chàng sẽ nói :

- Tứ kha đừng giận, chúng ta sẽ đem mưu gian kế độc của họ tuyên bố cho các phái khác cùng biết, để cùng hợp lực tiêu trừ họ, rồi sẽ thanh lý lại môn hộ phái Điểm Thương, lúc này không nên nóng nảy.

Huyền Huyền Tiên Lỗ và Tái Hàn Khang cũng hết sức khuyên giải, chàng mới im lặng không nói gì nữa.

Ba người vừa ra khỏi Bộ Hư đạo quan hết một đường vòng núi, thì thốt nhiên từ phía sau lưng, một đám lửa bốc lên ngùn ngụt, khói đen kịt trời.

Tư Đồ Úy biết Thiết Quán đạo trưởng đã đốt phá Bộ Hư đạo quan, để biểu thị chí cương quyết sáp nhập vào phái Kỳ Liên. Chàng bèn đứng lại cung kính hướng lên trời vái một vái, lẩm nhẩm khấn rằng :

- Lịnh đại tổ sư phái Điểm Thương có khôn thiêng xin phù hộ cho đệ tử là Tư Đồ Úy tiễn trừ được hai vị sư huynh nghịch luân thí thượng bại hoại gia môn và trùng hưng cơ nghiệp của tổ tiên để lại.

https://thuviensach.vn

Hồi 26

Phong Ba Vô Hạn

Đây lại nói về bọn bốn người Lãnh Bạch Thạch, Uất Trì Xảo, Hạ Thiên Tường, Hoắc Tú Vân từ Nga Mi sang Kỳ Liên, dọc đường không bị ngăn trở gì cả.

Bốn người đều là đệ nhất cao thủ võ lâm đương thời, cùng thi triển khinh công đi suốt ngày đêm nên không bao lâu đã tới Kỳ Liên. Nhân vì mọi người đều lo lắng cho sự an nguy của Trọng Tôn Phi Quỳnh và Tri Phi Tử, nên ngay đêm ấy liền do Hạ Thiên Tường dẫn lối đi thẳng tới động Giáng Tuyết.

Không ngờ vừa đi tới chỗ Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh gặp nhau lần trước, chợt nghe phía trước có tiếng vó ngựa lộp cộp, Hạ Thiên Tường bèn mời mọi người nấp vào sau những hòn quái thạch, rồi sẽ nói :

- Chúng ta hãy nấp vào đây, để xem người cưỡi ngựa là ai, vì nghe tiếng vó ngựa quen lắm, nếu không phải là con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh của Thích Đại Chiêu thì cũng là con Thanh Phong Ký của Trọng Tôn tỷ tỷ.

Lãnh Bạch Thạch lắng tai nghe một lúc, rồi cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Tiếng vó ngựa đi ngược với phía chúng ta, nhưng lúc chúng ta đến đây không hề trông thấy con ngựa nào cả, hoặc giả người ấy nấp vào bên đường không muốn cho ta thấy mặt chăng?

Hạ Thiên Tường nghe nói tim chợt đập thình thịch. Thốt nghe từ phía xa xa văng vẳng có tiếng hát của Phi Quỳnh đưa lại, giọng vừa trong vừa buồn, khiến người nghe phải mủi lòng rơi lệ.

Giọng hát lọt vào tai Hạ Thiên Tường, không khác gì một tiếng sét đánh ngang đầu, khiến chàng cảm thấy chân tay bủn rủn, vội từ sau đám quái thạch nhảy ra, thi triển thần công Truyền Âm Cập Viễn cất tiếng gọi to :

https://thuviensach.vn

- Trọng Tôn tỷ tỷ! Trọng Tôn tỷ tỷ!

Câu "Trọng Tôn tỷ tỷ" thứ hai vừa buông miệng, trước mặt chàng chợt thoáng hiện ra một bóng vàng, con Đại Hoàng từ trên sườn núi thốt nhiên lăng không nhảy xuống, hai bàn tay đầy lông xù xì, nhắm giữa ngực Hạ Thiên Tường mà đánh.

Hạ Thiên Tường còn đang ngơ ngẩn mất hồn, vả cũng không ngờ Đại Hoàng lại đánh mình, nên không kịp tránh, bị trúng phải một chưởng của Đại Hoàng, ngã bắn tới bốn năm bước, suýt bị ngất đi.

Lãnh Bạch Thạch không hiểu nguyên do làm sao, thấy thế giận lắm, vừa định ra tay, Uất Trì Xảo vội ngăn lại nói :

- Lãnh huynh đừng đánh nó vội, việc này lạ quá, con dị thú này là của Trọng Tôn cô nương nuôi, không hiểu tại sao nó lại trở mặt đánh Hạ lão đệ?

Đại Hoàng đánh ngã Hạ Thiên Tường xong, còn trừng mắt nhìn chàng một lượt, rồi mới ném ra một phong giản thiếp, đoạn tung mình nhảy theo tiếng vó ngựa của Phi Quỳnh, nháy mắt đã biến mất.

Hạ Thiên Tường bị một chưởng cũng khá đau, nhăn nhó đứng nên, tay vẫn còn vuốt ngực, Hoắc Tú Vân tỏ vẻ lo lắng, cau mày hỏi :

- Tường ca ca, tại sao lại có chuyện lạ như vậy? Bữa nọ con Bạch Viên của Trọng Tôn tỷ tỷ đã lấy đá ném ca ca ở trên Nga Mi Kim Đỉnh, bữa nay con thú lông vàng của Trọng Tôn tỷ tỷ lại tập kích ca ca nữa, thế là nghĩa gì? Hay ca ca có làm điều gì đắc tội với chị ấy chăng?

Nghe mấy câu ấy, Hạ Thiên Tường chỉ đỏ bừng mặt lắc đầu, không biết đáp lại thế nào.

Uất Trì Xảo thấy chàng có vẻ ngượng nghịu, lại nhìn Hoắc Tú Vân bất giác hoảng nhiên tỉnh ngộ bật cười nói :

- Ta đã rõ nỗi khổ tâm của lão đệ rồi, nhưng bây giờ việc đã lỡ, đành để lúc khác giải thích vậy. Lão đệ hãy thử mở phong giản thiếp ra xem Trọng Tôn cô nương nói gì.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường không biết làm sao, đành phải nhặt phong giản thiếp mở ra đọc. Tờ thiếp viết rằng:

“Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân hiện đã lọt vào tay bọn Kỳ Liên, nhưng Tri Phi Tử hình như có sự gì bí ẩn khó nói ra. Trong phái Côn Luân quả có đệ tử làm phản, nhằm cấu kết với phái Kỳ Liên. Hai ông già tóc dài mặc áo vàng núp sau bọn Kỳ Liên, võ công cao lắm, cần phải chú ý đặc biệt.

Bọn họ định đêm nay sẽ thẩm vấn Tri Phi Tử ngoài cửa động Giáng Tuyết, lúc đó mọi sự bí mật sẽ phanh phui. Phi Quỳnh giang hồ phiêu bạt, chim bay mỏi cánh muốn quay về tổ ấm để phụng sự cha già cho trọn đạo làm con. Chư vị đọc xong thư này, Phi Quỳnh đã cùng Tiểu Bạch, Đại Hoàng ra khỏi đây chừng ngoài trăm dặm.

Loài yêu ma quỷ quái đắc thế xưng cuồng, xin các vị trân trọng!”

Phong giản thiếp không nói rõ là gửi cho ai, và cũng không có giọng oán hận, nhưng Hạ Thiên Tường đọc xong không khác gì hàng vạn mũi tên đâm vào trái tim, biết rằng Trọng Tôn Phi Quỳnh thất vọng về mình ghê lắm.

Nay muốn tìm nàng để giải thích, hẳn không phải là một sự dễ dàng.

Uất Trì Xảo thấy Hạ Thiên Tường mày chau mặt ủ, bèn vội kiếm cách nói lảng sang chuyện khác :

- Trọng Tôn cô nương đã nói đêm nay bọn hung đồ Kỳ Liên sẽ họp ở trước động Giáng Tuyết để thẩm vấn Tri Phi Tử. Như vậy tức là Tri Phi Tử chưa chết, chúng ta đến đây vừa hay trước khi gây nên một cuộc ác đấu kinh thiên động địa, ta còn được xem một tấn kịch vô cùng đẹp mắt nữa!

Mấy câu đó quả nhiên làm cho Hạ Thiên Tường lại phấn khởi hùng tâm, nhướng cao đôi mày nói :

- Trọng Tôn tỷ tỷ còn nói: Tri Phi Tử hình như còn có một việc gì bí ẩn khó nói ra. Vậy đêm nay chúng ta nên nấp sẵn một chỗ kín xem trộm, trong lúc tính mạng Tri Phi Tử chưa đến chỗ nguy hiểm cùng cực, chưa nên ra tay vội,

https://thuviensach.vn

để chờ xem cho biết ai là phản đồ phái Côn Luân và tất cả những sự thực có liên quan đến việc này. Đến như hai ông già áo vàng nâng đỡ phái Kỳ Liên...

Uất Trì Xảo như vừa chợt nghĩ ra sự gì, vội ngắt lời :

- Lần trước ta đến Giáng Tuyết nham dương chỉ thấy có một ông già áo vàng, sao bây giờ lại thành ra những hai?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Một hay hai cũng mặc họ. Bọn chúng ta đã có một cao thủ tuyệt thế như Lãnh đại ca đây, còn phải sợ gì nữa?

Lãnh Bạch Thạch vội xua tay cười nói :

- Hạ lão đệ đừng nói thế, phái Kỳ Liên hảo thủ rất nhiều, không những Thích Đại Chiêu, Bào Tam Cô đã khó đấu, lại còn thêm hai ông già áo vàng không biết công lực cao thâm thế nào, vậy nên đêm nay việc cứu Tri Phi Tử nguy hiểm vô cùng, lão đệ phải cẩn thận, không nên khinh địch!

Bốn người vừa bàn luận vừa đi, khi còn cách Giáng Tuyết nham âm một quãng không xa, Hạ Thiên Tường chợt nhớ chỗ sườn núi hôm cùng Đại Hoàng đứng xem Tiểu Bạch đùa giỡn với Ngô Minh, bèn cười nói với bọn Lãnh Bạch Thạnh :

- Chúng ta trèo lên chỗ sườn núi nhỏ kia, có thể trông thấy cửa động Giáng Tuyết được, vả hai bên cách nhau chỉ vào khoảng mười ba mười bốn trượng, nhảy cũng dễ.

Mọi người theo lời nhảy lên sườn núi, quả thấy nơi đó có nhiều tảng đá lớn và cây tùng, rất dễ ẩn nấp.

Lãnh Bạch Thạnh nấp vào sau một cây cổ tùng, có những cành cong rủ xuống, lá tốt rườm rà, Uất Trì Xảo nấp vào giữa khe núi chỗ tốt nhất, còn Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân đều nhảy vào sau một tảng đá lớn.

Lúc này vì hãy còn sớm, nên cửa động Giáng Tuyết chưa có ai cả. Hoắc Tú Vân bèn ghé tai Hạ Thiên Tường nói rất khẽ :

https://thuviensach.vn

- Tường ca ca, từ lúc tới đây đến giờ, hình như ca ca có vẻ giận tiểu muội phải không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu, cười một cách đau khổ :

- Vân muội đừng đoán mò, Vân muội có lỗi gì mà tôi giận?

Hoắc Tú Vân nói :

- Nếu ca ca không giận tiểu muội, thì tại sao mặt lúc nào cũng lầm lầm như vậy? Hay là tại con thú lông vàng đánh ca ca đau quá? Để lần sau gặp nó, em sẽ dùng thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm chặt đứt chân trước của nó đi để báo thù cho ca ca.

Hạ Thiên Tường nghe nói giật mình, vội xua tay kêu :

- Ấy đừng, đừng! Vân muội chớ có động vào hai con thú ấy!

Trong lúc cuống quá, chàng buột miệng nói hơi to, làm cho Uất Trì Xảo phải cau mày, nhặt một viên đá nhỏ ném vào chỗ chàng ngồi để cảnh cáo.

Hạ Thiên Tường biết ý vội nín bặt, hai má chợt nóng bừng. Cũng ngay lúc ấy, ở trước cửa động Giáng Tuyết đã thấy hai tên đệ tử phái Kỳ Liên khiêng bàn ghế ra kê bày la liệt.

Lúc đó đã vào khoảng canh hai, có một bọn từ trong động Giáng Tuyết bước ra, đi đầu là hai ông già mặc áo vàng, tóc dài rũ xuống ngang lưng, theo sau hai người là một vị mặc áo trắng bịt mặt, và Thích Đại Chiêu Chưởng môn phái Kỳ Liên cùng với Âm Ty Tiêu Phán Ngô Vinh. Không thấy Bào Tam Cô và Đông Cự đâu cả.

Hai vị hoàng y lão nhân tóc dài xõa xuống che kín cả mặt, nên không trông rõ diện mạo, cả hai cùng ngồi vào ghế chủ tọa, Thích Đại Chiêu và Ngô Vinh thì ngồi hai bên bồi tiếp, còn người mặc áo bào trắng, có lẽ vì địa vị kém hơn, nên chỉ đứng sau hai ông già.

Bốn người ngồi yên đâu đấy, chợt vị lão nhân ngồi bên tả dùng một giọng kỳ dị hỏi Thích Đại Chiêu :

https://thuviensach.vn

- Thích chưởng môn, bao giờ giải Tri Phi Tử tới đây?

Thích Đại Chiêu mỉm cười đáp :

- Bào sư tỷ tôi và tam sư đệ Đông Cự sẽ áp giải Tri Phi Tử về đây, có lẽ độ canh ba thì tới.

Lãnh Bạch Thạnh nấp sau gốc tùng, nghe thấy thế không khỏi kinh dị, tự nghĩ Thích Đại Chiêu xưa nay vốn là một kẻ kiêu ngạo, cậy tài, nay sao đối với hai ông già này lại tỏ vẻ lễ phép cung kính như vậy? Tất nhiên họ phải là những bậc tuyệt đại cao nhân, vậy mà tại mình lại sao không nhận ra?

Vừa nghĩ đến đây, chợt lại nghe vị lão nhân ngồi bên hữu nói :

- Thích chưởng môn nhân, việc hai phái Điểm Thương và Kỳ Liên hợp một, cách thức thế nào?

Thích Đại Chiêu tỏ vẽ đắc ý cười ha hả nói :

- Thiết Quán đạo trưởng gần đây đã phóng hỏa đốt Bộ Hư đạo quan, xuất lĩnh những tay cao thủ dời sang Kỳ Liên, hai bên đồng minh, tăng cường thực lực mới có thể tranh hùng với các phái Tuyết Sơn, Nga Mi, La Phù, Võ Đang, Thiếu Lâm được chứ!

Lão nhân à một tiếng, rồi lại hỏi :

- Hai phái đã hợp làm một, thì cũng nên đổi một tên khác cho hợp lý hơn, ngươi đã nghĩ được chữ gì chưa?

Thích Đại Chiêu cười nói :

- Việc đó xin tùy hai vị lão nhân quyết định.

Ông già ngồi bên trái nói :

- Chúng ta đã định giúp ngươi áp đảo các phái khác, làm cho uy danh vang lừng thiên hạ, thì sao không đặt tên là phái Chấn Thiên, có phải oai không?

Thích Đại Chiêu vỗ tay khen :

- Vâng, vâng, ba chữ Chấn Thiên phái nghe kêu lắm, mà lại rất xứng nữa?

https://thuviensach.vn

Bọn Lãnh Bạch Thạch thấy nói hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương đã hợp làm một, đều giật mình kinh sợ, nín thở lắng nghe.

Ông già bên phải thốt nhiên thở dài một tiếng, nói với ông già bên trái :

- Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch đã biến thành Hàn Băng Tố Tượng, Chưởng môn phái Côn Luân Tri Phi Tử cũng đã thành một tử tù. Phái ấy thế là tan, chúng ta cũng hả bớt một phần oán khí!

Ông già bên trái hừ một tiếng rồi nói :

- Phái Côn Luân tan vỡ, đó đó mới chỉ là hoàn thành được tâm nguyện thứ hai, còn tâm nguyện thứ nhất chưa biết đến bao giờ mới đạt được? Hay là hắn đã khôn ngoan biết cơ bỏ trốn rồi chăng? Sao mãi đến bây giờ vẫn chưa thấy mặt?

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường nghe mấy câu đó đều hiểu chữ "hắn" mà hai ông già nói đây là chỉ một vị võ lâm kỳ hiệp nào đó mà họ đang muốn tìm kiếm. Nhưng hai người nghĩ mãi vẫn không sao đoán được là ai?

Ông già áo vàng ngồi bên phải, nghe ông già phía trái nói vậy, chỉ lạnh lùng đáp :

- Nhiều lắm chúng ta cũng chỉ chờ hắn một tháng nữa là cùng.

Vừa nói tới đây, Bào Tam Cô và Đông Cự đã song song bước tới, Đông Cự còn cắp trên nách vị Chưởng môn phái Côn Luân là Tri Phi Tử, lúc này còn đang hôn mê bất tỉnh.

Ông già ngồi bên trái nhìn Tri Phi Tử, rồi hỏi Bào Tam Cô :

- Đã giải độc Thiên Kinh độc thích cho hắn chưa?

Bào Tam Cô gật đầu :

- Hắn bị trúng ba mũi Thiên Kinh độc thích của tôi, bây giờ mới tan hết chất độc, nhưng Tư Đồ Kinh còn muốn phòng xa lỡ có xảy ra sự gì bất trắc chăng, nên lại điểm cả Ngũ Âm Trọng Huyệt của hắn nữa.

Ông già bên trái lắc đầu bĩu môi :

https://thuviensach.vn

- Đối phó với những hạng như Tri Phi Tử, việc gì phải cẩn thận quá thế?

Vừa nói vừa nhằm Tri Phi Tử nắm cách đó hơn một trượng khẽ phất tay áo bào, một luồng gió lạnh ùa tới. Tri Phi Tử khẽ rùng mình một cái, thì ra ông già đã vận dụng thần công tuyệt đỉnh dùng lối cách không đả huyệt giải Vựng Huyệt cho nạn nhân.

Người mặc áo thụng trắng đeo mặt nạ, đứng hầu phía sau ông già bên trái, từ lúc xuất hiện tới giờ, không hề hé răng nói nửa tiếng. Nhưng Hạ Thiên Tường vẫn nhìn hắn với một vẻ ngờ vực, vì chàng nhận thấy dáng đi và cử chỉ của hắn rất nhẹ nhàng, hình như mình đã gặp ở đâu thì phải.

Tri Phi Tử dần dần tỉnh lại, khẽ hé mắt ra nhìn. Thoạt đầu trông thấy Chưởng môn phái Kỳ Liên là Thích Đại Chiêu, bèn cau mày ngồi lên giận dữ hỏi :

- Thích chưởng môn nhân, phái Côn Luân đối với người có thù hận gì, sao ngươi lại thông đồng với phái Điểm Thương chờ lúc ta bất ngờ, ngầm hạ độc thủ?

Thích Đại Chiêu chỉ cười một cách độc ác, không trả lời. Ông già ngồi bên trái lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn người đeo mặt nạ đứng hầu bên cạnh nói :

- Ngươi vào trong động đem cỗ Hàn Băng Tố Tượng thứ nhất ra đây cho vị Chưởng môn phái Côn Luân xem đã, rồi sẽ nói chuyện sau.

Người mặt nạ nghe nói, bước lùi lại phía sau hai bước, rồi quay mình đi vào động.

Hạ Thiên Tường đối với người ấy vẫn đặc biệt chú ý, càng trông lại càng nhận thấy nhiều nét quen thuộc, nếu hắn bỏ chiếc mặt nạ ra, thì chắc chắn không phải là người xa lạ.

Người mặc áo trắng đeo mặt nạ vào động không lâu, đã đem ra cỗ Hàn Băng Tố Tượng của Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch, ném huỵch một cái xuống đất, trước mặt Tri Phi Tử.

https://thuviensach.vn

Tri Phi Tử giật mình đưa nhìn kỹ, mới biết chính là thi thể của tam sư đệ Tiêu Dịch đã bị chết cứng từ bao giờ, bất giác lộ vẻ đau đớn, trừng mắt nhìn Thích Đại Chiêu, nghiến răng hỏi :

- Thích Đại Chiêu! Hai phái Côn Luân và Kỳ Liên có mối thù thâm sâu đến đâu, mà các ngươi đối xử tàn nhẫn quá như vậy?

Thích Đại Chiêu cười nhạt nói :

- Tri Phi Tử đừng vội nóng ruột, bây giờ mới canh ba, chờ sang canh năm, ngươi sẽ được đi theo Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch và Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu, thành cỗ Hàn Băng Tố Tượng thứ ba trong động Giáng Tuyết. Nhưng trong thời gian từ canh ba đến canh năm, ngươi muốn hỏi chúng ta điều gì cứ việc hỏi, trái lại chúng ta cũng còn nhiều việc cũng cần phải hỏi ngươi.

Hạ Thiên Tường nấp sau tảng đá, nghe Thích Đại Chiêu nói vậy, mới biết rằng trong ba chiếc thi hài mình trông thấy ở trong động Giáng Tuyết hôm nọ, chỉ có thi hài của Tiêu Dịch và Mộ Vô Ưu là thật, còn thi hài của Lệ Thanh Cuồng là giả, nếu không sao Thích Đại Chiêu lại định xếp Tri Phi Tử vào hàng thứ ba?

Nghĩ tới Mộ Vô Ưu lúc này đã biến thành Hàn Băng Tố Tượng, Hạ Thiên Tường không khỏi thương xót bồi hồi, bất giác ứa hai hàng nước mắt.

Hoắc Tú Vân thấy chàng khóc vội dịch lại gần, tựa vào lòng chàng dùng Tuệ Ngữ Truyền Âm khẽ hỏi :

- Tường ca ca sao lại khóc?

Hạ Thiên Tường cũng dùng Tuệ Ngữ Truyền Âm đáp lại :

- Tôi thấy lão tiền bối Mộ Vô Ưu quả đã bị hại về tay quần tặc, nên thương cảm mà ứa nước mắt. Vân muội đừng nói nữa, lỡ đến tai hai ông già kia, thì phiền lắm!

Hai người vai kề vai, má áp má, tuy chỉ là vô tâm, nhưng bề ngoài thì rõ ra vẻ âu yếm thân mật dị thường.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc đó, trên một từng núi cao hơn chỗ hai người nấp, có một đôi mắt sắc như dao đang theo dõi từng cử chỉ của họ, chừng như đã thấy rõ cái cảnh lả lơi thân mật đó nên có vẻ tức giận vô cùng.

Đôi mắt ấy không phải mắt người, mà chỉ là mắt con Tiểu Bạch. Hai tay Tiểu Bạch cầm lăm lăm hai hòn đá, nhắm đúng phía Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân toan ném, mấy lần giơ tay lên, rồi lại rụt tay về ý chừng còn sợ kinh động tới bọn Kỳ Liên đang họp trước cửa động.

Lúc này Tri Phi Tử nghe Thích Đại Chiêu nói xong, cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi ngửa mặt lên trời thở dài nói :

- Ta đã bị các người ám toán, mất hết võ công, bây giờ các người muốn làm thế nào ta chả phải chịu?

Nói vừa dứt lời, chợt nghe ông già ngồi bên phải cười khẩy mấy tiếng mà rằng :

- Tri Phi Tử, ngươi đừng tưởng võ công đã đi đến chỗ siêu phàm nhập thánh, khấp nội kinh thần đâu, dù Ngũ Âm Trọng Huyệt của ngươi chưa bị điểm, nội gia công lực chưa mất, cũng không chống nổi trăm chiêu của ta.

Tri Phi Tử nhường như có ý không phục, ông già bên phải chợt lật bàn tay trái, chiếu thẳng vách đá cách đấy chừng bảy tám thước, lăng không ấn mạnh.

Không những Tri Phi Tử và bọn Kỳ Liên đã được nhìn tận mắt, cả bọn Lãnh Bạch Thạch nấp trên sườn núi cũng đều trông thấy rất rõ, trên vách đá, chỗ ông già vừa ấn không ngón tay vào đã hiện ra một vết lõm sâu tới gần một tấc vừa vặn bằng đầu ngón tay mà tuyệt không hề nghe thấy một tiếng động nhỏ.

Tháng chạp năm ngoái, ở trên Thiên Đô, Băng Tâm thần ni đã dùng sức Ban Thiền chưởng ấn vào đá thành vết. Nhưng người tinh mắt nhận thấy ngay là đêm nay ông già thi triển ngón Xô Phong âm chưởng để thị uy công lực so với Băng Tâm thần ni, tối thiểu cũng cao hơn hai thành hỏa hầu. Ngay cả

https://thuviensach.vn

đến Lãnh Bạch Thạch, một người xưa nay không hề chịu ai bao giờ, mà cũng phải giật mình kinh sợ, tự biết là mình còn thua xa.

Tri Phi Tử sau khi đã rõ thực lực của đối phương, biết rằng hắn không phải nói khoác, đành chỉ thở dài nói :

- Tri Phi Tử này số kiếp lâm đầu, cũng liều đem thân làm mồi cho ma đói, các ngươi muốn hỏi gì thì cứ hỏi, nhưng cũng nên chiếu theo qui củ giang hồ tôn trọng địa vị một bậc Chưởng môn đôi chút mới phải.

Thích Đại Chiêu chun mũi xì một tiếng, rồi bảo Đông Cự :

- Đông tam đệ, thôi thì cũng kệ hắn là một vị Chưởng môn nhân, lại là một kẻ sắp chết, ngươi chịu khó nhường chỗ cho hắn một lúc!

Đông Cự vâng lời đứng lên, nhường ghế cho Tri Phi Tử.

Ông già bên trái ngẩng mặt trông trời, rồi lại nhìn Tri Phi Tử, dùng một giọng quái gở, lạnh lùng nói :

- Lúc này đã gần sang canh năm, và cũng là giây phút cuối cùng của ngươi còn lưu lại trên trần, trong thời gian ngắn ngủi đó, ta cũng nên gỡ lẫn cho nhau những nghi ngờ thắc mắc, cho đỡ ấm ức trong bụng. Ngươi đã ở trong tay ta, ta cũng chẳng hẹp gì mà không nhường ngươi hỏi trước.

Tri Phi Tử cũng tự biết mình đã sa vào hang hổ, dù chắp cánh cũng không hòng trốn thoát bèn quyết định đem những nghi vấn chất chứa trong bụng từ mấy tháng nay, hỏi đối phương cho ra lẽ rồi có bị biến thành Hàn Băng Tố Tượng cũng cam lòng nhắm mắt không ân hận gì nữa!

Nghĩ vậy, ông tự cảm thấy tâm hồn nhẹ nhàng thư thái, coi hai chữ sống chết nhẹ như lông hồng, cất cao giọng hỏi Thích Đại Chiêu :

- Việc lạm dụng Thiên Kinh độc thích gieo vạ cho giới giang hồ chỉ có bọn ngươi, hay là còn có kẻ đồng lõa?

Thích Đại Chiêu cười nói :

https://thuviensach.vn

- Đó là ta và Thiết Quán đạo trưởng phái Điểm Thương hoạch định kế sách với nhau. Chỉ tiếc một điều là âm mưu bị tiết lộ quá sớm, thành ra hiệu quả không thu được như đúng như ý muốn!

Tri Phi Tử à một tiếng rồi lại hỏi :

- Bọn ngươi lấy Thiên Kinh độc thích ở đâu mà dùng?

Thích Đại Chiêu lại cười nói :

- Lúc đầu thì do môn hạ phái Côn Luân các ngươi cung cấp, sau ta sai người tới Bằng Thi cổ động núi Phục Ngưu đánh cây Thiên Kinh Kỳ Thụ ở đó về trồng trong động Giáng Tuyết, hiện nay thì sẵn lắm!

Tri Phi Tử nghe nói tụi gian tặc Kỳ Liên cũng tìm được một cây Thiên Kinh Kỳ Thụ khác, tuy cũng lấy làm lạ, nhưng không kinh sợ bằng khi nghe nói đệ tử phái Côn Luân có kẻ cung cấp Thiên Kinh độc thích cho giặc, bất giác buột miệng kêu :

- Phái Côn Luân ta làm gì có những hạng cõng rắn cắn gà nhà, tư thông với người ngoài để phản chủ?

Ông già ngồi bên trái lẳng lặng nghe đến đây, chợt cười khẩy mấy tiếng, nói chen :

- Cõng rắn cắn gà nhà vẫn là nghề riêng của phái Côn Luân các người. Sao ngươi không nhớ lại xem nếu ngươi không dùng thủ đoạn ấy thì làm sao mà chiếm được địa vị Chưởng môn?

Tri Phi Tử nghe nói giật mình kinh sợ mặt đỏ bừng bừng, ngẩng lên nhìn trừng trừng vào mặt ông già áo vàng, ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá là ai? Có thể cho tôi biết tên họ lai lịch được không?

Ông già lạnh lùng đáp :

- Lúc này hãy để ngươi tự đoán lấy, nhưng trước khi ngươi nhắm mắt, thế nào ta cũng cho ngươi biết rõ chân tướng của ta.

https://thuviensach.vn

Bọn Lãnh Bạch Thạch nghe nói thấy đều kinh hãi, tự nghĩ hèn nào mà Trọng Tôn Phi Quỳnh nói rằng Tri Phi Tử hình như có việc gì bí ẩn khó nói ra nay nghe giọng ông già áo vàng, mới biết trước kia Tri Phi Tử chiếm được địa vị Chưởng môn nhân phái Côn Luân quả đã dùng thủ đoạn đê hèn không chính đáng.

Tri Phi Tử thấy ông già áo vàng không chịu nói rõ tên họ, bèn cau mày tiếp tục hỏi Thích Đại Chiêu :

- Phản đồ Côn Luân là ai? Xin phiền cho biết.

Thích Đại Chiêu vừa nhếch mép định nói, thì ông già ngồi bên phải đã đón lời :

- Phàm những gì có liên can đến bộ mặt thật của từng người, hãy đợi đến khi hắn sắp trút hơi thở hãy cho biết cũng không muộn. Từ nãy đến giờ hắn hỏi cũng đã quá nhiều, cứ lý ra thì bây giờ phải đến lượt chúng ta!

Tri Phi Tử nói :

- Các ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi, nếu ta biết thì thế nào ta cũng trả lời!

Ông già bên trái nghiêm giọng hỏi :

- Sau khi ngươi chấp chưởng môn hộ phái Côn Luân, nhân hối hận vì đã làm một việc trái với lương tâm, nên mới đổi tên là Tri Phi Tử để tỏ ý là đã biết lỗi phải không?

Tri Phi Tử giật mình kinh sợ, trừng mắt hỏi :

- Tại sao ngươi lại biết rõ ràng như vậy? Ta làm điều gì trái với lương tâm?

Ông già bên trái cười nhạt đáp :

- Vị thượng đại tổ sư phái Côn Luân trước khi lâm chung có truyền dụ lập đệ tử Lục Bân là một người võ công cao nhất trong phái kế chức Chưởng môn. Lúc ấy chỉ có một mình ngươi đứng hầu bên giường bệnh bèn nổi dạ độc ác, giấu không tuyên di chúc cho ai biết, lại sai người tâm phúc, ám toán Lục Bân, thừa lúc bất ngờ đẩy nàng từ đỉnh núi A Nhĩ Kim Sơn xuống vực

https://thuviensach.vn

thẳm sâu hàng vạn trượng sau đó mới tự đứng ra chấp chưởng môn hộ phái Côn Luân.

Tri Phi Tử kinh ngạc vô cùng, thở dài một tiếng rồi nói :

- Hừ, lạ thật, lạ thật! Ta lúc này đã lọt vào tay các người, cái chết đã kề trước mắt, những chuyện lỗi lầm ngày trước cũng chẳng cần giấu giếm làm gì. Ta chỉ lấy làm quái lạ là tại sao ngươi biết?

Ông già ngồi bên trái cười một cách nham hiểm :

- Nếu muốn người ta không biết thì trừ phi đừng làm! Ta hãy hỏi ngươi, hồi đó kẻ vâng lệnh ngươi đẩy Lục Bân xuống vực là ai vậy?

Tri Phi Tử ấp úng chưa kịp trả lời, ông già lại sẵng giọng nói :

- Nếu ngươi không chịu nói thực, thì trước khi ngươi nhắm mắt, ta sẽ cho ngươi nếm ngón Thác Cốt Phân Cân Thủ cho biết mùi vị thế nào, chừng đó đừng oán ta là ác!

Tri Phi Tử lúc này đã như con gà chọi đấu thua, còn đâu uy phong thể thống? Đành phải chỉ tay vào cỗ Hàn Băng Tố Tượng trước mặt nói :

- Người tâm phúc ta sai lên A Nhĩ Kim Sơn ngày đó chính là Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch.

Ông già bên trái nhìn ông già bên phải cười nhạt :

- Tôi đoán có sai đâu! Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch chết có oan không?

Lúc này bọn Lãnh Bạch Thạch, Uất Trì Xảo, Hạ Thiên Tường, Hoắc Tú Vân nghe xong trong đầu mỗi người đều hiện lên một dấu hỏi.

Trước kia bọn họ đều cho rằng Tri Phi Tử đường đường là Chưởng môn một phái, không may bị lọt vào tay quần hung, nên mới vội vàng tìm đến, định toàn lực cứu ra, nhưng không ngờ trong lúc vô tình lại khám phá được câu chuyện bí mật, biết rằng cái địa vị Chưởng môn phái Côn Luân của Tri Phi Tử là bởi dùng thủ đoạn bất chính chiếm đoạt mà có, vậy thời có đáng để

https://thuviensach.vn

cho mình mạo hiểm lấy một số ít người liều mạng xông vào hang cọp cứu ra không?

Trong khi đó Tri Phi Tử lại tỏ vẻ ăn năn, thở dài nói :

- Hồi đó tôi tuy nhất thời ham mê danh vọng, bày mưu chiếm đoạt chức Chưởng môn, nhưng sau vì lương tâm cắn rứt, xấu hổ không dám chen vai với những bậc giang hồ hào kiệt chính đại quang minh, bèn đổi tên thành Tri Phi Tử, và bắt buộc môn hạ phải dè dặt, ít tiếp xúc với người ngoài, lại kiệt tâm tận lực dạy dỗ rèn luyện cho một nữ đệ tử là Lộc Như Ngọc, định mai sau cho kế tiếp địa vị Chưởng môn, gọi là chuộc tội với Lục Bân phần nào.

Ông già ngồi bên trái nghe tới đó lão ngẩng đầu lên nhìn trời, thì thấy thời gian đã gần sang canh tư, bèn lạnh lùng nói với Tri Phi Tử :

- Có phải ngươi sốt ruột muốn biết ai là người bội phản phái Côn Luân ăn trộm Thiên Kinh độc thích lén giao cho phái Điểm Thương, Kỳ Liên đúng không?

Tri Phi Tử cười một cách ngượng ngạo, gật đầu :

- Số kiếp ta đêm nay là hết, mà phái Côn Luân cũng có thể vì thế mà tan rã, đứng trước tình trạng này, các người cũng nên để ta chết thật minh bạch!

Ông già gật đầu chỉ tay vào người đeo mặt nạ đứng bên cạnh, đắc ý nói :

- Tên này chính là phản đồ phái Côn Luân, ngươi có nhận được hắn không?

Hai câu ấy làm cho Tri Phi Tử và bọn Lãnh Bạch Thạch tất cả mười mấy con mắt đều đổ dồn cả vào người mặc áo trắng, đeo mặt nạ.

Tri Phi Tử dẫu cố giương to đôi mắt, lục soát khắp trí nhớ cũng không sao đoán ra được người mặc áo trắng đeo mặt nạ, đứng sừng sững như một pho tượng đá giữa hai ông già kia là ai.

Ông già áo vàng ngồi bên trái thấy Tri Phi Tử không nhận ra, bất giác bật cười, giơ tay vỗ vào vai người đeo mặt nạ, rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi hãy cởi áo ngoài, bỏ mặt nạ ra, để vị Chưởng môn nhân phái Côn Luân xem cho kỹ.

Người đeo mặt nạ theo lời, bộ mặt thực vừa lộ ra, lập tức hai con mắt ngoài sáng, và tám con mắt trong xó tối đều trợn ngược lên, kinh ngạc đến cực điểm.

Thì ra người vừa cởi áo bào trắng, tháo bộ mặt nạ ra, không phải ai xa lạ, mà chính là Lộc Như Ngọc cô nương, người học trò đắc ý của Tri Phi Tử mà cũng là người ông đã hết lòng bồi dưỡng, dự định sẽ đặt lên thay mình kế tiếp đạo thống phái Côn Luân mai sau.

Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường lúc này mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, hèn nào mà ngày nọ Lộc Như Ngọc đã xé chiếc lá cây, lại ghim một mũi Thiên Kinh độc thích vào ngực Hạ Thiên Tường, chàng càng nghĩ lại càng thán phục vị Mai Khôi sứ giả cái gì cũng biết trước, ba chữ "Lộc có gai" thật là một lời phê bình xác đáng, con người thanh tú mỹ miều thế kia không ngờ lại là một bông hồng đầy những gai nhọn sắc!

Tri Phi Tử đôi mày cau nhíu lại, đăm đăm nhìn Lộc Như Ngọc giây lát, rồi mới cất giọng run run hỏi :

- Ngọc... nhi, ngày thường ta đối với con, tưởng cũng không đến nỗi bạc bẽo, ta thật không thể ngờ được kẻ phản đồ phái Côn Luân lại là con!

Lộc Như Ngọc mặt lạnh như tiền thủng thỉnh đáp :

- Nhân quả tuần hoàn, oan oan tương báo, nếu ngươi biết là ta, thì làm sao ta có thể làm phái Côn Luân tan thành ngói vụn!

Tri Phi Tử nghe nói kinh sợ hỏi :

- Ngươi nguyên là một đứa trẻ bị người ta bỏ rơi, được ta nhặt ở dưới chân ngọn tuyệt phong Côn Luân đem về, lấy chữ Lộc đặt làm họ, hết lòng nuôi dưỡng hơn mười năm nay, thương yêu như con đẻ, ân nghĩa không phải là bạc, sao tự nhiên ngươi nói đến bốn chữ "oan oan tương báo" là ý gì?

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc sắc mặt vẫn lạnh lùng, không một mảy may xúc động trả lời :

- Cái ơn ngươi nuôi nấng ta, không bù được cái oán ngươi giết mẹ ta!

Tri Phi Tử cau mày hỏi :

- Mẹ ngươi là ai?

Lộc Như Ngọc đôi mắt long lanh đầy vẻ hờn giận nói :

- Năm ấy nếu mẫu thân ta không bị ngươi sai Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch đẩy từ đỉnh ngọn A Nhĩ Kim Sơn rơi xuống vực thẳm sâu hàng vạn trượng thì khi nào lại đến tay ngươi kế tiếp đạo thống phái Côn Luân.

Tri Phi Tử giật mình hỏi :

- Vậy ra mẫu thân mi là sư muội Lục Bân của ta?

Lộc Như Ngọc gật đầu :

- Ngươi đã biết câu chuyện bí mật đó, chắc là bây giờ đã cam tâm biến thành cỗ Hàn Băng Tố Tượng thứ ba rồi chứ?

Tri Phi Tử thở dài một tiếng, cúi đầu chẳng nói chẳng rằng.

Ông già ngồi bên trái ngẩn mặt nhìn trời thấy đã sang canh năm, bèn nói với ông già bên phải :

- Đến giờ rồi, ta nên kết thúc cuộc dạ thẩm Chưởng môn Côn Luân cho dứt khoát mối tức oán bao nhiêu năm nay đi!

Ông già bên phải vừa gật đầu, Tri Phi Tử chợt đứng dậy kêu lên :

- Đêm nay Tri Phi Tử này đành đem xương máu đền bồi món nghiệt trái, nhưng trước khi chết, ta còn muốn các người cho ta hỏi Lộc Như Ngọc một câu nữa?

Lộc Như Ngọc lạnh lùng nói :

- Ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi đi, mau lên!

https://thuviensach.vn

Tri Phi Tử đăm đăm nhìn Lộc Như Ngọc, rồi hỏi :

- Mẫu thân mi là Lục Bân, chính tên thực là Vân Anh, vẫn còn là gái chưa chồng, bản tính lại rất mực trinh khiết, nếu đã chết trong vực thẳm A Nhĩ Kim Sơn thì làm sao còn sinh ra mi được? Và ai là cha mi?

Lộc Như Ngọc vừa hé cặp môi son toan trả lời, thì ông già bên trái đã nhìn Tri Phi Tử lạnh lùng nói :

- Câu hỏi của ngươi hơi quá phận, thôi để lát nữa, trên con đường xuống hoàng tuyền, ngươi vừa đi vừa tham ngộ sẽ hiểu.

Nói đến đấy chợt dừng lại, ngẩng đầu trong lên sườn núi, dùng giọng kỳ dị, cười một cách quái gở nói :

- Mấy vị bằng hữu võ lâm trên sườn núi, đứng xem đã mấy trống canh, lúc này nên xuống mà tống chung cho Chưởng môn phái Côn Luân đi thôi.

https://thuviensach.vn

Hồi 27

Thiên Ngoại Tình Ma

Quần hiệp nấp trên sườn núi đều giật mình kinh sợ, lúc này mới biết tai mắt ông già áo vàng quả nhiên tinh tường đặc biệt, bọn mình đã cẩn thận như vậy, mà còn bị người ta phát giác, và ẩn nhẫn đến bây giờ mới lên tiếng gọi.

Biết không thể sao lảng tránh được nữa, Lãnh Bạch Thạch đành buông tiếng cười ha hả, từ trong đám lá rậm rạp đề khí, rồi cùng Uất Trì Xảo, Hạ Thiên Tường, Hoắc Tú Vân giống như bốn ngôi sao xuống trước cửa động Giáng Tuyết.

Bọn gian đồ Kỳ Liên kể cả Lộc Như Ngọc đều trấn tĩnh dị thường không ai lộ vẻ kinh ngạc.

Tri Phi Tử lúc đầu thấy có người đến cũng hơi mừng, nhưng khi nhận rõ bọn Lãnh Bạch Thạch, biết rằng đối với bọ hung thần ác sát kia thực lực đôi bên còn chênh lệch xa quá, rốt cục chẳng ích gì, bất giác lại cảm thấy thất vọng.

Lúc này Chưởng môn phái Kỳ Liên là Thích Đại Chiêu từ từ đứng lên chắp tay mỉm cười nói với Lãnh Bạch Thạch :

- Lãnh huynh và chư vị đã đứng trên sườn núi trông thấy rõ ràng tất biết rằng bọn tôi sở dĩ đối phó với Tri Phi Tử như vậy thật không phải là không có lý do chính đáng!

Lãnh Bạch Thạch cũng tự biết không sao gỡ tội cho Tri Phi Tử được, nhưng cũng không muốn tỏ ra mình đuối lý, bèn đáp luôn :

- Chưởng môn phái Côn Luân tuy có thù với Lộc Như Ngọc cô nương, nhưng còn Võ Đang tam tử, Băng Tâm thần ni và vợ chồng Thân Đồ thần quân, chủ nhân tôi, đều là người ngoài cuộc, mà cũng kẻ bị thương, người bị chết về mấy mũi ám khí Thiên Kinh độc thích, điều đó thiết tưởng Thích huynh cũng đã có đủ lý do để giải thích rõ ràng cho anh em đồng phái võ lâm thiên hạ cùng biết rồi chứ?

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu không ngờ Lãnh Bạch Thạch lại tránh chính đề, rồi lại nhân đòn đó mà quật lại, nhất thời không biết trả lời thế nào, đành chỉ nín thinh.

Ông già bên trái thấy vậy, lại cất giọng như tơ bay, cười nói :

- Cái việc phái Kỳ Liên sử dụng Thiên Kinh độc thích đắc tội với các nhân vật khác, với chuyện ta báo thù Tri Phi Tử hôm nay là hai việc, không nên gom cả lại làm một.

Lãnh Bạch Thạch nhìn ông già áo vàng, vòng tay cười nói :

- Lãnh Bạch Thạch tuy không được rõ lai lịch tôn giá, nhưng cũng biết các ngài tất đều là những bậc tuyệt thế cao nhân, nên muốn vì Chưởng môn phái Côn Luân xin chút ân huệ không biết tôn giá có vui lòng chấp thuận không?

Ông già áo vàng chưa kịp đáp, Lộc Như Ngọc đứng bên đã đón lời :

- Tri Phi Tử mặt người dạ thú, ngoài mặt thì tử tế, kỳ thực trong bụng hung ác, mẹ con tôi ngậm hờn cho tới ngày nay mới được báo cừu tuyết hận sao ngươi còn xin cho hắn. Tôi xin hỏi Tri Phi Tử còn điểm nào có thể dung thứ được?

Lãnh Bạch Thạch cười nói :

- Lộc cô nương báo thù cho mẹ, cố nhiên là một việc chính đại quang minh, nhưng Tri Phi Tử dù sao cũng là Chưởng môn một phái trong tám môn phái lớn đương thời, và hắn đã bị phá hết võ công, dầu chắp cánh cũng không trốn thoát. Tôi chỉ muốn xin các vị tạm hoãn cái chết của hắn lại một thời gian, chờ tới kỳ đại hội Thiên Đô ngày mười sáu tháng chạp tới đây, lúc đó sẽ tuyên bố tội trạng hắn trước mặt các nhân vật võ lâm, nếu hắn quả có tội, không thể biện bạch được nữa, tất cả sẽ xấu hổ tự tử mà chết, có phải các vị đỡ mang tiếng là cậy đông hiếp yếu không?

Ông già bên trái lẳng lặng nghe xong, chợt cười khẩy mấy tiếng, rồi nói với Thích Đại Chiêu :

https://thuviensach.vn

- Thích chưởng môn có định tham gia dự kỳ đại hội Thiên Đô ngày mười sáu tháng chạp này nữa hay thôi?

Thích Đại Chiêu cười một cách độc ác, lắc đầu :

- Việc Kỳ Liên, Điểm Thương hai môn phái đồng tâm, đã thành một chuyện bí mật công khai chúng ta hà tất phải lặn lội xa xôi sang tận Hoàng Sơn để cho ba phái Võ Đang, La Phù, Tuyết Sơn chất vấn? Từ nay trở đi, bất luận người nào, ai muốn hỏi Thích Đại Chiêu việc gì, xin mời cứ đến thẳng Kỳ Liên tôi sẽ vui lòng đón tiếp!...

Ông già bên phải từ đầu đến giờ, chỉ thỉnh thoảng mới nói một câu, nhưng khi nghe Thích Đại Chiêu nói tới đây, thốt nhiên ngắt lời nói :

- Thích chưởng môn nhân và Thiết Quán đạo trưởng đã định hợp hai phái Kỳ Liên, Điểm Thương làm một và thành lập Chấn Thiên tân phái thì sao không lấy ngay ngày mười sáu tháng chạp làm ngày khánh thành tân phái của phái Chấn Thiên? Nhân ngày đó ta sẽ mời khắp mặt nhân vật võ lâm đương thời tới tham dự thịnh điển và ai có ân oán gì thì giải quyết cho xong, có phải tiện không?

Ông già bên trái không đợi Thích Đại Chiêu tác chủ, lập tức nói với Lãnh Bạch Thạch :

- Phương pháp đó tốt lắm, ngươi có thể phụ trách việc thông tri cho các phái trong võ lâm được không?

Lãnh Bạch Thạch bàn nhỏ với Uất Trì Xảo, Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân một lúc rồi trả lời :

- Tôi tuy có thể phụ trách chuyển đạt việc này với các phái võ lâm nhưng từ nay đến mười sáu tháng chạp, thời giờ gấp quá, sợ những người ở xa không thể đến kịp.

Ông già bên trái gật đầu :

- Ngươi cũng có lý, ta cũng mong tới ngày thịnh hội phái Chấn Thiên, được khắp các nhân vật tai mắt trong giới võ lâm đều đến họp đông đủ, như vậy

https://thuviensach.vn

thì có thể hoãn nhật kỳ lại thêm hai tháng nữa, đổi vào ngày mười sáu tháng hai sang năm cũng được.

Lãnh Bạch Thạch nói :

- Nếu vậy được, tôi sẽ nhận công việc truyền tin, nhưng các vị phải chấp thuận lời thỉnh cầu của tôi, hãy để Tri Phi Tử sống tới ngày ấy.

Ông già bên trái gật đầu lia lịa, cười một cách quái gở :

- Chấp thuận, chấp thuận!

Cười rồi nói tiếp :

- Ta không những chấp thuận tạm thời tha cho hắn khỏi chết, lại còn vui lòng cho các ngươi đem hắn đi theo! Nhưng có điều phương pháp đó so với việc giết hắn, bỏ vào động Giáng Tuyết cho biến thành Hàn Băng Tố Tượng, còn độc ác gấp mười lần.

Lãnh Bạch Thạch không hiểu đối phương nói thế là có ý gì, vừa ngạc nhiên cau mày thì ông già bên trái tỏ vẻ đắc ý cười nói :

- Các ngươi thử nghĩ Tri Phi Tử võ công đã mất, sư đệ tâm phúc là Tiêu Dịch đã chết, học trò yêu là Lộc Như Ngọc đã phản, những việc hèn hạ bẩn thỉu ngày trước cũng đã bị phanh phui, hắn còn mặt mũi nào mà sống ở trên đời, thà chết đi rồi biến thành Hàn Băng Tố Tượng còn dễ chịu hơn.

Nói đến đây lại đưa mắt nhìn vị Chưởng môn Tri Phi Tử lúc này mặt đã cắt không còn hột máu, toàn thân run lẩy bẩy dùng giọng điệu giễu cợt nói :

- Tri Phi Tử, ta đã bằng lòng tha cho ngươi khỏi chết, ngươi lại có thể trở về Côn Luân làm Chưởng môn nhân như cũ.

Tri Phi Tử lúc này vừa thẹn vừa giận, tự nghĩ không còn mặt nào trông thấy một ai trong võ lâm đồng đạo, bèn gầm lên một tiếng nghiến răng cắn đứt lưỡi, máu tươi phun ra òng ộc mà chết.

Lãnh Bạch Thạch thấy vị chí hữu của chủ nhân mình chết một cách thê thảm như vậy, bất giác cũng ngậm ngùi thương cảm, thở dài một tiếng, rồi vòng

https://thuviensach.vn

tay nói với Thích Đại Chiêu :

- Tri Phi Tử đã chết, bọn chúng tôi cũng xin báo từ.

Ông già ngồi bên trái chợt nói :

- Ngươi và lão hóa tử cứ về, còn hai đứa bé kia ta tạm giữ lại.

Lãnh Bạch Thạch và Uất Trì Xảo nghe nói, bất giác đưa mắt nhìn nhau, còn đang suy nghĩ không biết trả lời thế nào.

Hạ Thiên Tường đã lớn tiếng kêu lên :

- Các ngươi mời ta đi, ta cũng không đi, ta còn phải hỏi các ngươi một việc!

Ông già bên trái cười nói :

- Ta đã biết mi là một đứa bé ngỗ ngược tinh quái mà! Nào, mi muốn hỏi gì thì hỏi đi!

Trong mắt Hạ Thiên Tường thật không coi hai vị cao nhân áo vàng, và bọn hung ác Kỳ Liên vào đâu, chàng chỉ giận dữ hét :

- Ta dẫu ngỗ nghịch tinh quái, nhưng so với cái bọn tâm địa hung ác, không còn một chút nhân tính nào như các ngươi còn hơn nhiều lắm! Các ngươi đã giết Tiêu Dịch và Tri Phi Tử, còn viện cái cớ là báo thù, nhưng còn vị Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu thì có động chạm gì đến các ngươi mà các ngươi cũng giết đi.

Mấy câu hỏi đó, quả làm cho đối phương ấp úng không biết trả lời thế nào.

Yên lặng một lúc lâu, ông già áo vàng mới thủng thỉnh lên tiếng :

- Mộ Vô Ưu biết quá nhiều chuyện bí mật, lại thích tỏ cho mọi người biết là mình học thức sâu rộng, đi đến đâu cũng lắm chuyện nên bị Bào Tam Cô điểm huyệt đưa về động Giáng Tuyết, biến thành Hàn Băng Tố Tượng!

Hạ Thiên Tường nổi giận kêu :

- Người ta học nhiều biết rộng thì có gì đến các ngươi? Hoặc giả các ngươi trước kia đã làm những việc gì ô danh nhục tiết, sợ bị người ta phanh phui

https://thuviensach.vn

ra, nên mới hạ độc thủ giết một vị giang hồ hiệp sĩ đi, để diệt khẩu?

Ông già bên trái cười nói một cách độc ác, nói :

- Trẻ con không biết gì, đừng có láo! Ta tạm giữ các ngươi lại đây, không phải có ác ý! Nhưng nếu muốn nói hỗn thì đừng trách!...

Hạ Thiên Tường không đợi đối phương nói dứt lời lập tức cười ha hả nói :

- Ngươi đừng vội khùng, ở lại hay không là tùy ở ta, chúng ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, không ai cấm được!

Ông già bên trái bĩu môi cười nhạt :

- Ta chưa ra khỏi động Giáng Tuyết đã biết bọn ngươi núp trên sườn núi, nhưng vì muốn mượn các ngươi truyền khẩu cho thiên hạ thấy rõ bản lai diện mục của Tri Phi Tử, vì thế để mặc các ngươi đứng nghe trộm từ nãy đến giờ, nếu không thì chỉ một cái giơ tay là các ngươi đã thành tù nhân của ta rồi!

Lãnh Bạch Thạch nghe nói, tính cuồng ngạo lại nổi lên, vừa xếch ngược lông mày toan nói, Hạ Thiên Tường đã tỏ vẻ bất phục kêu lên :

- Lão quái vật đừng có nói khoác!

Ông già bên phải thốt tiếng cười nhạt :

- Nếu ngươi không tin, ta sẽ bắt ngay tên đồng bọn của ngươi xuống đây cho mà coi!

Nói vừa dứt lời, tà áo vàng phấp phới, từ chỗ ngồi tung mình nhảy lên cao tới năm trượng đứng trên vách đá, nhún chân lấy đà, rồi như một con chim cắt lớn bay vụt lên sườn núi, chỗ bọn Hạ Thiên Tường nấp ban nãy.

Lãnh Bạch Thạch công lực bao trùm phái Tuyết Sơn, lúc này được trông thấy thân pháp của ông già áo vàng, cũng tự biết mình không phải là đối thủ của lão.

Hạ Thiên Tường thấy thế, cũng rất lấy làm kinh ngạc, tự nghĩ: “Bọn mình chỉ có bốn người đều đứng đây cả, sao ông già lại nói trên sườn vẫn còn

https://thuviensach.vn

đồng bọn của mình nấp?”

Còn đang ngẫm nghĩ chợt nghe tiếng một con vượn kêu thét lên, ông già mặc áo vàng đã như đám mây tà tà bay xuống, trở về chỗ ngồi, trong tay còn cắp con Tiểu Bạch lúc này đã bị ông già điểm huyệt ngất đi.

Bấy giờ Hạ Thiên Tường mới biết Trọng Tôn Phi Quỳnh vẫn sai Tiểu Bạch đi theo tiếp ứng, vậy thì nàng đối với mình vẫn chưa đến nỗi tuyệt tình.

Nhưng Tiểu Bạch thân pháp lanh lẹ tới bậc nào, mà vẫn bị đối phương bắt một cách dễ dàng như vậy, đủ thấy công lực của ông già áo vàng quả không thua gì sư phó mình là Bắc Minh Thần Bà, muốn cứu Tiểu Bạch còn khó hơn thăng thiên!

Ông già cầm hai chân Tiểu Bạch giơ lên, cười nói với ông già bên trái :

- Trong thiên hạ có rất nhiều chuyện cực kỳ quái lạ, không ai có thể ngờ tới, cái áo giáp vàng của con vượn này, lại chế bằng những mảnh Hộ Huyệt Long Lân của Đại Biệt Tản Nhân để lại.

Hạ Thiên Tường cau mày nói với Lãnh Bạch Thạch và Uất Trì Xảo :

- Chúng ta làm thế nào cứu Tiểu Bạch bây giờ?

Lãnh Bạch Thạch vỗ vai Hạ Thiên Tường cười nói :

- Hạ lão đệ đừng lo, ta cũng liều nửa kiếp thanh danh, phó theo dòng nước chảy, đem môn thần công độc đáo của phái Tuyết Sơn dùng thử một chuyến xem sao!

Nói xong vừa định lên tiếng thách trận, không ngờ Hoắc Tú Vân đã yểu điệu bước ra, tay còn cầm thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm trông giống như một viên bạc, vừa đi vừa tung lên chơi.

Khi bước tới trước mặt hai vị lão nhân, nàng nhoẻn miệng cười thỏ thẻ nói :

- Hai vị đã từng coi mình là những bậc cao nhân tuyệt thế, hà tất phải hành hạ con vật một cách đáng thương như vậy? Nếu muốn đánh nhau thì bốn

https://thuviensach.vn

người chúng tôi cũng vui lòng tiếp chiến, không sợ ai đâu? Nhưng trước hết hãy buông tha con vượn kia ra đã!

Ông già bắt con vượn vừa thấy Hoắc Tú Vân bước ra sắc mặt chợt dịu hẳn lại, cười nói :

- Ngươi muốn xin cho con vượn, ta cũng có thể tha cho nó được, nhưng ngươi phải y theo ta một điều kiện.

Hoắc Tú Vân mỉm cười hỏi :

- Điều kiện thế nào?

Ông già bên phải dùng một giọng ôn hòa cười nói :

- Ta muốn giữ ngươi ở lại trong động Giáng Tuyết ba ngày, làm khách của ta!

Hoắc Tú Vân đứng nói chuyện với ông già không những không sợ mà trái lại còn nhận thấy ở ông ta có một vẻ gì đặc biệt đáng mến, bèn không cần suy nghĩ, gật đầu đáp :

- Chỉ cần người tha con bạch viên ra, là tôi xin vui lòng ở lại đây ba hôm.

Ông già bên phải gật đầu mỉm cười, giơ tay khẽ vỗ nhẹ vào gáy bạch viên, rồi nhấc bổng con vật ném lên trên không.

Hoắc Tú Vân thấy thế, sợ con vượn chưa tỉnh lỡ rơi xuống đất bị thương, bèn vội duỗi hai cánh tay ngọc đỡ lấy rồi ôm vào lòng.

Không ngờ con vượn quá trung thành với chủ, từ bữa ở Nga Mi Kim Đỉnh vừa rồi, mắt nó đã hai lần trông thấy Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân thân thiết với nhau như thế nào, nên nó đã coi nàng là tình địch của chủ nó.

Vậy nên khi được ông già giải huyệt, bạch viên dần dần tỉnh lại, khẽ mở mắt ra trông thấy mình đang nằm trong lòng Tú Vân, bèn lập tức thét lên một tiếng, giơ tay cào lên mặt nàng.

Hoắc Tú Vân không ngờ có sự biến chuyển mau lẹ như thế, vội nghiêng đầu né tránh, nhưng má bên trái đã bị bạch viên rạch một vệt dài tới hơn một tấc,

https://thuviensach.vn

hơi rớm máu.

Lúc này Hạ Thiên Tường vừa ngượng vừa sợ, Uất Trì Xảo và Lãnh Bạch Thạch cũng không biết làm thế nào, Tiểu Bạch đã nhảy ra khỏi lòng Tú Vân, giơ cả hai bàn tay móng sắc như thép, xông vào định cào nàng lần nữa?

Hoắc Tú Vân thật là dở khóc dở cười, lại không tiện ra tay đánh nhau với một con vượn, vừa định quay mình nhảy tránh, chợt thấy một luồng gió lạnh phớt qua, rồi một bóng người đã hiện ra trước mặt.

Con Tiểu Bạch nhanh nhẹn như thế mà người ấy chỉ duỗi tay một cái đã túm chặt được gáy nó, nhấc bổng lên không.

Hạ Thiên Tường thấy người vừa tới là một vị lão nhân mặc áo bào xanh, năm chòm râu dài thưa thớt, cốt cách thanh cao, phong thần tiêu sái, thân pháp nhanh đến nỗi không ai trông thấy ông ta ở đâu hiện ra, lại càng quái hơn nữa là con Tiểu Bạch nằm trong tay ông ta, chỉ duỗi thẳng hai chân hai tay, nín im thin thít, không dám cựa quậy.

Hạ Thiên Tường còn đang kinh ngạc, Uất Trì Xảo đã ghé vào tai chàng cười nói khẽ :

- Hạ lão đệ đừng lo, chúng ta đã có một tay trợ lực rất giỏi đây rồi! Vị này chính là Thiên Ngoại Tình Ma lừng danh bốn bể đó!

Hạ Thiên Tường nghe nói mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, thì ra lão nhân là phụ thân của Trọng Tôn Phi Quỳnh, hèn nào mà Tiểu Bạch không dám kháng cự.

Trọng Tôn Thánh đặt con vượn xuống, mỉm cười mắng :

- Mày thật là đồ ngu xuẩn vô dụng, bị người ta bắt, may nhờ Hoắc cô nương xin hộ, mới được thoát chết, mày đã không ơn thì chớ lại còn lấy oán trả ơn à?

Tiểu Bạch nghe nói, mới biết là lầm, bất giác đưa mắt nhìn Hoắc Tú Vân với một vẻ van lơn tha thiết.

Hoắc Tú Vân đã biết người vừa tới là ai, và mình bị thương cũng không lấy gì làm nặng, nên không nỡ chấp, bèn cung kính nói với Trọng Tôn Thánh :

https://thuviensach.vn

- Xin lão tiền bối khoan thứ cho Tiểu Bạch, vì nó vừa bị đối phương điểm huyệt, linh trí chưa hồi phục nên bị lầm.

Trọng Tôn Thánh không đợi Tú Vân nói hết, đã cười bảo Tiểu Bạch :

- Mày đã nghe rõ chưa? Bây giờ Hoắc cô nương lại xin cho mày lần nữa, ta hãy tạm tha cho, lần sau mà còn thế sẽ trừng trị thật nặng.

Nói xong buông tay ra, Tiểu Bạch lại lập tức nhảy vụt vào lòng Tú Vân.

Tú Vân biết lần này con vượn quyết không có ác ý bèn mỉm cười giơ tay đón nó rồi ôm vào lòng.

Quả nhiên Tiểu Bạch tỏ vẻ phục tùng, thè lưỡi liếm hết vết thương trên má Tú Vân, rồi lại gục đầu vào vai nàng ra chiều âu yếm lắm, nhưng mỗi lần trông thấy Hạ Thiên Tường, nó vẫn gườm gườm, hình như chưa nguôi cơn giận.

Lúc này, hai vị lão nhân và bọn Kỳ Liên, thốt nhiên thấy cường địch xuất hiện, cũng đều đứng cả dậy, ông già ngồi bên trái cất tiếng nói trước :

- Thiên Ngoại Tình Ma...

Trọng Tôn Thánh nghe tới đấy chợt lắc đầu quầy quậy :

- Ngươi cứ gọi ta là Trọng Tôn Thánh, ta không mặt nào còn dám nhận cái ngoại hiệu Thiên Ngoại Tình Ma nữa đâu!

Ông già bên trái ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Bốn chữ Thiên Ngoại Tình Ma danh tiếng vang lừng tám cõi, sao...

Trọng Tôn Thánh thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường gượng cười nói :

- Môn hộ ta xưa nay vẫn lấy mười sáu chữ: “Đương tụ tắc tụ, đương tán tắc tán, bất lạc ngôn thuyên, bãi trụy tình chướng” làm gia huấn, nhưng không ngờ tôi có một ái đồ là Hoa Như Tuyết, và một ái nữ là Trọng Tôn Phi Quỳnh, một đứa thì mê Nhất Bát thần tăng, một đứa thì mê... cả hai cùng bị

https://thuviensach.vn

sa vào lưới tình, không còn cách gì gỡ ra được, tôi còn mặt mũi nào vào nhận bốn chữ Thiên Ngoại Tình Ma?

Hạ Thiên Tường nghe Trọng Tôn Thánh nói vậy, biết là ông ấy có ý ám chỉ Trọng Tôn Phi Quỳnh có tình với mình, trong bụng lại cảm thấy cao hứng.

Ông già ngồi bên trái chỉ ông già bên phải hỏi Trọng Tôn Thánh :

- Ngươi tất phải khác với bọn kia, chắc đã đoán ra lai lịch của hai chúng ta rồi chứ?

Trọng Tôn Thánh mỉm cười gật đầu :

- Không cần phải đoán, ta vừa nhác trông thấy đã nhận ngay ra các ngươi là người quen biết cũ ở Chung Nam, năm xưa đã làm cho giới võ lâm phải một phen thất điên bát đảo chứ gì?

Ông già bên phải cười nói :

- Ngươi gọi chúng ta là người quen cũ ở Chung Nam đúng lắm. Hai mươi năm trước, chúng ta mới gặp nhau lần đầu ở gần Chung Nam tử cốc, ta còn nhớ ngươi lấy danh phận Thiên Ngoại Tình Ma, cũng đọc cho ta nghe mười sáu chữ đó!

Ông già bên trái cũng nói :

- Ngươi đã biết rõ lai lịch của chúng ta, vậy thì ta xin nhờ ngươi một việc!

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Các ngươi định nhờ ta tìm giúp vị tiên sinh ấy, đưa tới Kỳ Liên để kết liễu mối nghiệt trái năm xưa phải không?

Ông già bên trái gật đầu nói :

- Hắn tự động đến đây tìm chúng ta thì hơn, nếu để chúng ta phải đi khắp góc biển chân trời tìm cho được hắn, thì e rằng trong giới võ lâm lại một phen sôi nổi, quỷ khốc thần sầu, giống như cảnh tượng hai mươi năm về trước!

Trọng Tôn Thánh mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Việc này ta tuy tình nguyện nhận sự ủy thác, nhưng vị tiên sinh đó, xưa nay tung tích không khác gì một con thần long, chợt ẩn chợt hiện, khó tìm lắm, cần phải mất một thời gian lâu dài, mới có hy vọng tìm được.

Ông già bên trái ngẫm nghĩ một lát, rồi gật đầu :

- Ngươi nói câu ấy là do tình thực. Hiện nay hai phái Kỳ Liên, Điểm Thương đã hợp làm một, để sáng lập một phái lớn, lấy tên là phái Chấn Thiên, định đến ngày mười sáu tháng hai là ngày khai phái, sẽ mời khắp mặt các vị võ lâm hào kiệt đến tham dự thịnh điển, và kết liễu mọi chuyện ân thù. Ngươi chỉ cần bảo hắn tới ngày đó đến dự hội là đủ.

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Mười sáu tháng hai sang năm... được rồi, may ra tôi có thể làm tròn sứ mạng.

Nói tới đấy, lại ngoảnh sang bên cạnh nhìn Lãnh Bạch Thạch và Uất Trì Xảo mỉm cười :

- Lãnh huynh, Uất Trì huynh, mọi việc đã xong xuôi, chúng ta nên cáo biệt thôi chứ?

Lãnh Bạch Thạch và Uất Trì Xảo cùng cười nói :

- Xin tuân theo lệnh tiên sinh.

Trọng Tôn Thánh vừa định cáo từ, Hoắc Tú Vân đã nói nhỏ với Hạ Thiên Tường :

- Tường ca ca với các cứ đi trước ra cửa núi Kỳ Liên chờ tôi, tôi định giữ lời ở lại động Giáng Tuyết ba ngày.

Hạ Thiên Tường cau mày nói :

- Không được, Vân muội không thể ở trong hang cọp này một mình được! Bọn này hung ác lắm, không nên coi thường!

Tú Vân lắc đầu cười :

https://thuviensach.vn

- Tường ca ca đừng lo, xem ý hai vị lão nhân kia đối với tôi hình như cũng không đến nỗi ác! Vả lại tôi đã nhận lời với họ, không thể thất tín được!

Nói xong lập tức thả Tiểu Bạch ra cho nó chạy lại bên Trọng Tôn Thánh, rồi nhìn Hạ Thiên Tường mỉm một nụ cười rất tươi, đoạn thủng thỉnh bước về phía ông già ngồi bên phải.

Hạ Thiên Tường trong bụng vẫn thắc mắc không yên, cau mày gọi với :

- Vân muội...

Trọng Tôn Thánh chợt bước lại bên chàng, giơ tay khẽ vỗ nhẹ lên vai mỉm cười nói :

- Hạ hiền điệt đừng lo, cứ để mặc Hoắc cô nương ở lại đây ba ngày, ta đảm bảo nàng sẽ được an toàn, có lợi không có hại!

Hạ Thiên Tường chợt nhớ là mình đang đứng trước mặt Trọng Tôn Thánh, lẽ ra đối với Tú Vân phải tránh hiềm nghi, sao lại gọi nàng một cách thân mật quá thế?

Chàng nghĩ vậy đôi má chợt nóng bừng.

Nhưng Trọng Tôn Thánh hình như không để ý, chỉ vòng tay thi lễ nói với hai ông già áo vàng :

- Bọn Trọng Tôn Thánh xin tạm cáo biệt, đợi đến ngày mười sáu tháng hai sang năm, xin lại tới đây tham dự thịnh hội.

Hai vị lão nhân đối với Trọng Tôn Thánh cũng có vẻ kính nể, cũng đứng lên chắp tay tống biệt.

Trọng Tôn Thánh ra tới bên ngoài núi Kỳ Liên, mỉm cười nói với mọi người :

- Cuộc phong ba trong rừng võ lần này xem chừng dữ dội lắm, tôi phải lập tức đi khắp chân trời góc bể tìm người để bàn cách đối phó, Uất Trì huynh và Lãnh huynh cũng nên chia nhau đi báo tin cho các đại môn phái biết việc đình chỉ cử hành đại hội Thiên Đô và việc thành lập phái Chấn Thiên!

https://thuviensach.vn

Chúng ta mỗi người đều có nhiệm vụ cần thiết cả, không nên tụ họp lâu. Bất nhược nên chia tay ở đây, ngày khác sẽ gặp!

Nói dứt lời tà áo xanh phấp phới, người đã vượt xa tới ngoài mười trượng, trên tay vẫn ôm con bạch viên.

Lãnh Bạch Thạch và Uất Trì Xảo đang định hỏi Trọng Tôn Thánh xem hai vị lão nhân tóc dài là ai, và những sự bí ẩn của họ, bất đồ ông vừa nói dứt lời đã lập tức bỏ đi, giữ lại không tiện, đành phải vòng tay khom lưng tống biệt.

Người không tiện giữ, nhưng Hạ Thiên Tường cũng không chịu bỏ lỡ cơ hội, vội đề khí gọi to :

- Trọng Tôn lão tiền bối, xin hãy dừng lại một chút đã!

Trọng Tôn Thánh quay đầu lại cười hỏi :

- Hạ hiền điệt muốn nói chuyện gì?

Hạ Thiên Tường tuy có vẻ ngượng, nhưng cũng đánh bạo hỏi :

- Xin hỏi lão tiền bối, Trọng Tôn tỷ tỷ cháu hiện nay ở đâu?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Nó đối với hiền điệt hình như có vẻ thất vọng lắm, hiện giờ nó sang bên Vu Sơn thăm sư tỷ nó là Hoa Như Tuyết.

Nói xong lại tung mình nhảy đi, một xanh một trắng, nháy mắt đã biến dạng sau những rặng thương tùng.

Ba người đứng trông theo một lúc.

Lãnh Bạch Thạch mới cất tiếng nói :

- Uất Trì huynh và Hạ lão đệ hãy ở đây chờ Hoắc Tú Vân cô nương. Tôi xin trở về Tuyết Sơn trước để tường trình với chủ nhân tôi mọi việc, rồi sau đó lại bôn tẩu giang hồ, truyền tin đi các nơi cho kịp.

Uất Trì Xảo cười nói :

https://thuviensach.vn

- Lãnh huynh cứ việc đi trước, còn việc chuyển cáo với các phái võ lâm, không cần phải một mình Lãnh huynh đảm nhiệm. Hoắc cô nương ở đây, thì phái Nga Mi đã biết rồi. Lãnh huynh chỉ cần trình với vợ chồng Thân Đồ thần quân, rồi chuyển báo với nhị sư đệ của Tri Phi Tử là Côn Luân Dật Sĩ Hướng Siêu Nhiên, còn ba phái La Phù, Võ Đang, Thiếu Lâm thì đã có tôi và Hạ lão đệ phụ trách.

Lãnh Bạch Thạch gật đầu đồng ý, đoạn chắp tay vái chào rồi quay đi.

Nhưng vừa đi được vài bước, chợt như vừa nghĩ ra việc gì, quay lại gọi Hạ Thiên Tường :

- Ta còn một vật này tặng Hạ lão đệ!

Hạ Thiên Tường vâng lời chạy tới, Lãnh Bạch Thạch lấy trong mình ra một chiếc túi nhỏ bằng da con phất, đưa cho Hạ Thiên Tường, mỉm cười nói :

- Trong túi này có mười hai viên ám khí Băng Phách Thần Sa của phái Tuyết Sơn, uy lực rất mạnh, khi nào gặp cường địch, lão đệ dùng thử mà xem! Nhưng trước khi dùng, phải quán tụ Thuần Dương chân khí lên lòng bàn tay, rồi hãy cầm vào, nếu không thì chính mình lại bị thương trước!

Hạ Thiên Tường vui vẻ đỡ lấy, cảm ơn rồi cất vào bọc. Lúc ấy Lãnh Bạch Thạch mới thi triển khinh công bước đi như bay.

Lãnh Bạch Thạch đi khỏi, Uất Trì Xảo thấy Hạ Thiên Tường sắc mặt vẫn đăm đăm như có điều lo nghĩ thì biết ý, bèn mỉm cười hỏi :

- Hạ lão đệ, bây giờ chỉ có hai người, ta hỏi câu này, lão đệ phải nói cho thực!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao lão huynh lại nói vậy? Từ hồi đệ đi theo lão huynh đến giờ, có điều gì đệ dám giấu lão huynh đâu?

Uất Trì Xảo cười nói :

https://thuviensach.vn

- Cứ con mắt khách quan của ta nhận xét, thì Trọng Tôn cô nương và Hoắc cô nương đối với lão đệ đều tỏ ra tình sâu nghĩa nặng cả, nhưng không biết lão đệ coi hai người cũng như nhau, hay là thiên lệch?

Hạ Thiên Tường không ngờ Uất Trì Xảo lại hỏi thẳng ngay mình câu chuyện tư tình nhi nữ như vậy, bất giác thẹn thở dài một tiếng rồi nói :

- Chẳng giấu gì huynh, thực tình đệ vẫn mến Trọng Tôn Phi Quỳnh, còn Hoắc Tú Vân tính ngây thơ trong sáng, đệ cũng không muốn phụ nàng.

Uất Trì Xảo cười nói :

- Lão đệ đã có tình với hai nàng như vậy, ta sẽ tìm cách làm lão đệ chiếm được cả đôi, thành một thiên võ lâm giai thoại.

Hạ Thiên Tường cười một cách đau khổ :

- Lão huynh đừng đem đệ ra làm trò đùa, Trọng Tôn tỷ tỷ đệ đã tức giận bỏ đi, đệ còn đang lo tìm cách giải thích chưa xong.

Uất Trì Xảo ngắt lời cười :

- Việc giải thích những chuyện hiểu lầm giữa lão đệ với Trọng Tôn cô nương không có gì là khó. Đợi công việc ở đây xong, ta sẽ đi với lão đệ sang Vu Sơn. Nhưng lão đệ cần phải đề phòng Tiểu Bạch, Đại Hoàng đánh ghen thay cho chủ mới được!

Hạ Thiên Tường đỏ mặt ấp úng :

- Nhưng còn Vân muội...

Uất Trì Xảo giật mình nói :

- Ờ, sự an nguy của Vân cô nương cũng đáng lo thật! Ta nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao hai ông già trong động Giáng Tuyết lại muốn giữ nàng ở lại ba ngày để làm gì?

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh, giận dữ nói :

- Nếu sau ba ngày, họ không thả Vân muội ra, đệ sẽ ném trái Càn Thiên Tích Lịch phá tan tòa núi này ra cho coi!

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo bật cười nói :

- Nếu lão đệ làm cho tòa núi này tan ra, thì Hoắc cô nương sẽ bị chôn sống ở trong động!

Hạ Thiên Tường cũng cười nói :

- Ý đệ muốn nói nếu Vân muội bị họ hại rồi, đệ sẽ phá tan tòa núi để báo thù, còn nếu nàng còn sống, thì khi nào lại dám làm thế?

Uất Trì Xảo chỉ mỉm cười không nói gì nữa. Hai người chọn một khu đất ngoài cửa núi Kỳ Liên nghỉ ngơi, để đợi Hoắc Tú Vân.

Một ngày, hai ngày, rồi đến đêm hôm thứ ba, canh đã quá khuya, không những Hạ Thiên Tường nóng lòng sốt ruột, mà Uất Trì Xảo cũng lo lắng băn khoăn.

Bây giờ đang định vào tiết thịnh hạ, nhưng núi Kỳ Liên vị trí ở về phía Tây bắc, đất cao gió lộng, trời về đêm đã có hơi thu, Uất Trì Xảo ngẩng đầu trông trăng, mỉm cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Chúng ta tĩnh tọa điều khí ngưng thần, tạm quên phiền não, chờ đến sáng, nếu không thấy tin tức Hoắc cô nương, ta lại vào động Giang Tuyết gọi hai lão già ra hỏi.

Hạ Thiên Tường không biết làm sao được, đành phải vâng lời, tâm thần vừa nhập vào nội gia diệu cảnh, bên tai chợt lại nghe văng vẳng có tiếng gọi “Hạ Thiên Tường!”

Lúc đầu chàng còn cho là ảo giác, không chú ý lắm, nhưng khi nghe đến tiếng thứ hai, chàng mới giật mình, biết là có người dùng thần công Truyền Âm Nhập Mật gọi mình, nhưng không muốn cho Uất Trì Xảo nghe thấy.

Hạ Thiên Tường sẽ hé mắt nhìn, quả thấy Uất Trì Xảo vẫn ngồi im không động, bèn đứng lên rón rén bước lần về phía có tiếng gọi.

Đi được vài trượng, vòng qua một mỏm núi, mới biết tiếng gọi đó phát ra từ trong một tòa sơn động.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường vừa bước tới cửa động, đã nghe một giọng nói cực kỳ ôn hòa từ trong đưa ra :

- Hạ Thiên Tường, ngươi cứ ngồi ngoài cửa động, ta chỉ muốn nói chuyện với ngươi, chứ không muốn gặp mặt ngươi!

Hạ Thiên Tường nghe giọng nói tuy hơi quen quen, nhưng trong một lúc không sao nhớ ra được là ai, chàng theo lời ngồi xuống trước cửa động, rồi hỏi :

- Vị tiền bối nào ở trong động đó? Ngài gọi Hạ Thiên Tường đến đây định dạy bảo điều gì?

Người trong động cười nói :

- "Hoắc đáng thương, Quỳnh đa tình, Lộc có gai", câu nói của ta đã thấy ứng nghiệm chưa?

Hạ Thiên Tường mừng rỡ reo lên :

- À thì ra lão tiền bối là Mai Khôi sứ giả?

- Ngươi đoán không sai! Mai Khôi nguyện lực của ta đã giúp cho hai kẻ hữu tình Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy và Lăng Ba Ngọc Nữ Sài Vô Cấu tai qua nạn khỏi, hoàn thành tâm nguyện. Bây giờ ta chỉ còn việc dốc hết toàn lực lo việc cho ngươi.

Hạ Thiên Tường nghe nói mừng lắm, vội hỏi :

- Lúc này vãn bối đang mắc phải nhiều sự cực kỳ khó khăn tự nghĩ trên đời này chỉ có Mai Khôi sứ giả là đủ tài giúp được, không ngờ tâm động quỷ thần tri, lão tiền bối đã lập tức xuất hiện.

Mai Khôi sứ giả nói :

- Ngươi đừng cao hứng vội, việc của ngươi so với việc của Tư Đồ Úy và Sài Vô Cấu chỉ sợ còn khó khăn gấp bội.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên vừa định hỏi, Mai Khôi sứ giả lại nói :

https://thuviensach.vn

- Mảnh Mai Khôi lệnh ta sai ngươi cầm đến Nhất Bát thần tăng xin mấy giọt Thiên Niên Chi Dịch đâu rồi?

Hạ Thiên Tường thẹn thùng đáp :

- Bữa trước vãn bối đánh cuộc với Trọng Tôn Phi Quỳnh bị thua mất mảnh Mai Khôi lệnh, để ít nữa vãn bối sẽ tìm cách lấy về trả lại lão tiền bối.

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Không cần phải trả, cứ để Trọng Tôn Phi Quỳnh giữ làm kỷ niệm cũng được! Vì tất cả có ba vị Mai Khôi sứ giả, thay phiên nhau giữ Mai Khôi lệnh, nên cần phải đòi lại, nhưng bây giờ chỉ còn một mình ta...

Hạ Thiên Tường kinh ngạc, ngắt lời :

- Còn hai vị kia đã từ chức rồi hay sao!

Mai Khôi sứ giả thở dài nói :

- Trước kia chúng ta ba người đều phát lời thề nguyện sẽ tận hết sở năng suốt đời xin cầu Mai Khôi nguyện lực, giúp đỡ những đôi nam nữ hữu tình tiêu tai giải ách, kết hợp lương duyên, khi nào nửa chừng lại từ chức?

Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

- Nếu vậy thì chắc hai vị kia công đức đã viên mãn?

Mai Khôi sứ giả đáp :

- Ngươi đoán đúng đấy, hai vị Mai Khôi sứ giả đệ nhất và đệ nhị đều đã tọa hóa cả rồi, chỉ còn ta đây là đệ tam sứ giả! Trước khi vĩnh tuyệt hồng trần, ta sẽ hết sức đem Mai Khôi nguyện lực hoàn thành tâm nguyện cho ngươi.

Hạ Thiên Tường nghe nói khác nào như vừa được uống một liều thuốc bổ, mát cả tâm hồn, chợt lại nghe Mai Khôi sứ giả thở dài, nói tiếp :

- Nhưng ngày trước ở bên mộ Mai Khôi, ta đã hứa sẽ đem Mai Khôi nguyện lực thành toàn cho ngươi, không ngờ đó lại là một việc khó nhất đời ta.

Hạ Thiên Tường đang vui chợt lại đổi ra lo lắng, cau mày hỏi :

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối chỉ kêu mãi là khó, không biết khó ở chỗ nào?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Ngươi hãy thành thực nói cho ta biết, ngươi yêu ai?

Hạ Thiên Tường biết rằng trước mặt Mai Khôi sứ giả, nói dối chỉ bị thiệt, bèn thẳng thắn dốc bầu tâm sự :

- Vãn bối yêu cả Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hoắc Tú Vân, nhưng nếu không thể kiêm được cả hai, thì vãn bối xin lấy Trọng Tôn mà bỏ Hoắc.

Mai Khôi sứ giả nói :

- Mấy câu của ngươi tuy là thực tình, nhưng cái khó của ta cũng chính là ở đó...

Im lặng một lúc, lại cười nói tiếp :

- Người đời hiếu sắc là lẽ thường, và cả Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hoắc Tú Vân đối với ngươi đều tốt cả, chỉ cần hai người biết lượng giải cho nhau, cùng bằng lòng lấy ngươi, thời sao không được?

Hạ Thiên Tường nói :

- Nếu vậy sao lão tiền bối còn kêu là khó? Hay là vì tình ái chia cho hai người, thì Mai Khôi nguyện lực không thể thực hiện được?

Mai Khôi sứ giả nói :

- Nếu ta không tôn trọng Mai Khôi nguyện lực thì việc này chẳng có gì là khó khăn cả! Cái khó của ta chỉ ở chỗ ta hết sức tôn trọng Mai Khôi nguyện lực!

Hạ Thiên Tường còn đang ngơ ngác, không hiểu ông ta nói thế là ý thế nào thì Mai Khôi sứ giả lại nói tiếp :

- Việc này còn xen vào một lỡ lầm rất lớn, hiện thời ngươi yêu nhất Trọng Tôn Phi Quỳnh, rồi đến Hoắc Tú Vân, nhưng khi trước ngươi trông thấy một thiếu nữ áo choàng đen ở trên Cửu Nghi sơn, sinh bụng yêu mến, mới lần

https://thuviensach.vn

mò lên mồ Mai Khôi cầu xin Mai Khôi nguyện lực. Vậy thiếu nữ ấy có phải là một trong hai người mà ngươi đang theo đuổi đó không?

Hạ Thiên Tường ngẩn người ra một lát rồi cau mày nói :

- Có lẽ lão tiền bối đã điều tra ra thiếu nữ ở trên Cửu Nghi sơn bữa đó là ai rồi chăng?

Mai Khôi sứ giả than rằng :

- Vì ta đã tra ra, nên mới biết là khó, người ấy không phải là Hoắc Tú Vân cũng không phải Trọng Tôn Phi Quỳnh, mà lại là Lộc Như Ngọc.

Hạ Thiên Tường chợt lắc đầu quầy quậy :

- Không phải, không phải!

Mai Khôi sứ giả ngạc nhiên hỏi :

- Sao ngươi biết không phải?

Hạ Thiên Tường nói :

- Vãn bối đã hỏi thẳng Lộc Như Ngọc, nàng nói là không hề đến Cửu Nghi sơn bao giờ!

https://thuviensach.vn

Hồi 28

Người Ấy Ở Đâu?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Hồi ấy vì nàng sợ tiết lộ việc phản bội Tri Phi Tử, nên mới cố ý che đậy sự thật.

Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

- Nhưng Lộc Như Ngọc làm gì có ngựa long câu? Vả lại nàng đã cấu kết với Kỳ Liên, sao lại còn giết Kỳ Liên tứ quỷ?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Hồi đó Lộc Như Ngọc mới quen một trong hai vị lão nhân mặc áo vàng chứ chưa cấu kết với phái Kỳ Liên, con thiên lý long câu cũng là do vị lão nhân áo vàng mượn của Thích Đại Chiêu cho Lộc Như Ngọc cưỡi sang Cửu Nghi sơn tham yết vị lão nhân khác, vị này có quan hệ mật thiết với nàng lắm. Không ngờ khi đến Cửu Nghi sơn nàng gặp bốn tên quỷ phái Kỳ Liên, chúng thấy nàng cưỡi con long câu của Chưởng môn chúng, trong bụng nghi ngờ, bèn chặn đường hỏi, hai bên lời qua tiếng lại, rồi sinh ra đánh nhau, Lộc Như Ngọc dùng Côn Luân Thích thi triển luôn mấy chiêu tuyệt học, thế là Kỳ Liên tứ quỷ biến thành Cửu Nghi tứ quỷ!

Hạ Thiên Tường lúc ấy như người đang mê chợt tỉnh, trong bụng cũng cảm thấy khó khăn. Nghĩ bụng mình chỉ yêu Phi Quỳnh và Tú Vân vậy mà ngày trước lại vì Lộc Như Ngọc mò lên Mân Sơn cầu Mai Khôi nguyện lực, để đến nỗi xảy ra câu chuyện rắc rối ngày nay, bây giờ biết tính thế nào? Chàng lại cau mày rồi nói với Mai Khôi sứ giả :

- Việc này không ngờ lại rắc rối đến thế! Vãn bối thật không biết ứng phó thế nào cho phải.

Mai Khôi sứ giả cười nói :

https://thuviensach.vn

- Trước kia ta đã nhận lời đem Mai Khôi nguyện lực tác thành cho ngươi và Lộc Như Ngọc, thì trách nhiệm của ta chỉ là tác hợp cho hai người thành một đôi giang hồ hiệp lữ.

Hạ Thiên Tường giật mình nói :

- Còn Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hoắc Tú Vân thì sao?

Mai Khôi sứ giả bật cười :

- Ai bảo khi trước ngươi chưa tìm được đối tượng đã đi yêu bậy bạ. Việc hai người ấy không ở trong phạm vi Mai Khôi nguyện lực của ta, ngươi phải tự giải quyết lấy.

Hạ Thiên Tường sợ cuống lên, lại năn nỉ :

- Lão tiền bối thần thông quảng đại, nguyện lực vô biên, xin giúp vãn bối một tay!

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Mai Khôi nguyện lực của ta một khi đã thi cho ai thì không còn cách gì thủ tiêu được nữa.

Hạ Thiên Tường nhăn nhó nói :

- Vãn bối có xin lão tiền bối thủ tiêu đâu, chỉ xin lão tiền bối nới rộng nguyện lực chút nữa!

Mai Khôi sứ giả cười ha hả :

- Thằng nhỏ này người nhỏ nhưng tâm không nhỏ, lại muốn một mũi tên bắn cả ba con chim cơ à? Nếu vậy thì việc mở rộng Mai Khôi nguyện lực từ nay nên đổi thành Tề Nhân nguyện lực mới đúng.

Hạ Thiên Tường đỏ mặt đáp :

- Không phải vãn bối tham lam, nhưng...

Nói chưa dứt lời, Mai Khôi sứ giả chợt cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi nhảy lên hòn quái thạch trên vách núi bên phải kia mà xem, hình như ý trung nhân của ngươi đã đến đấy, ít nhất cũng phải có hai người.

Hạ Thiên Tường nghe nói, vội vận đề chân khí, dùng lối Tuẫn Cốt Xuyên Vân bay xéo đi tới bốn trượng, rồi nhảy lên một mỏm đá cao, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy từ trước cửa động Giáng Tuyết có hai cái bóng yểu điệu phơi phới đi ra.

Hạ Thiên Tường cúi xuống khẽ gọi :

- Lão tiền bối, hai người kia có phải là Hoắc Tú Vân và Trọng Tôn Phi Quỳnh không?

Trong động vẫn im lặng như tờ, thì ra Mai Khôi sứ giả thừa lúc Hạ Thiên Tường nhảy lên vách đá đã len lén bỏ đi mất hút.

Hạ Thiên Tường vội tung mình nhảy xuống, chạy vào động tìm quả nhiên không có ai cả, chàng thở dài một tiếng rồi lại chạy ra, tung mình nhảy lên mỏm đá, bất đồ chàng nhảy vội quá, suýt nữa thì đâm sầm vào hai cái bóng vừa rồi.

Thì ra hai cái bóng đó chính là Hoắc Tú Vân và Lộc Như Ngọc.

Tú Vân vừa trông thấy Hạ Thiên Tường vội cười nói :

- Tường ca ca có Trọng Tôn tỷ tỷ, tiểu muội cũng mới nhận được một vị tỷ tỷ đây.

Hạ Thiên Tường nghe nói liền đưa mắt nhìn Lộc Như Ngọc, nhận thấy nàng nhan sắc tuy không kém gì Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hoắc Tú Vân, nhưng lại nhớ tới tâm địa độc ác của nàng, bất giác lùi lại một bước.

Lộc Như Ngọc cũng đoán được tâm ý Hạ Thiên Tường, liền mỉm cười nói :

- Ngày trước vì muốn báo thù cho mẫu thân, nên không thể không che giấu được những sự bí mật. Lúc này Tri Phi Tử đã chết, không còn điều gì phải cố kỵ, chỉ xin chàng đối xử với Vân muội tử tế, tôi sẽ không bao giờ dùng Thiên Kinh độc thích đánh chàng nữa!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân tuổi chỉ sàn sàn nhau, vậy mà trong khi nói chuyện nàng lai dùng cái giọng kẻ cả bề trên, bất giác bật cười nói :

- Cô nương nói giống giọng bà chị lắm, nhưng không biết cô nương hơn Vân muội tôi bao nhiêu tuổi?

Lộc Như Ngọc nhướng cao lông mày đắc ý nói :

- Tôi tuy chỉ lớn hơn Vân muội năm ngày, nhưng đã đủ tư cách làm chị rồi.

Hạ Thiên Tường đến lúc này vẫn chưa dám tin hẳn lời Mai Khôi sứ giả, bèn hỏi Lộc Như Ngọc :

- Cô nương vừa nói Tri Phi Tử đã chết, không còn phải cố kỵ gì nữa, vậy tôi xin hỏi lần nữa, có phải cô nương đã có lần cưỡi con ngựa long câu sang núi Cửu Nghi giết chết bọn Kỳ Liên tứ quỷ không?

Lộc Như Ngọc gật đầu đáp :

- Có, có, việc ấy có thực, nhưng chàng hỏi để làm gì?

Hạ Thiên Tường nghe chính miệng Lộc Như Ngọc xác nhận bất giác đứng ngây người ra, Lộc Như Ngọc thấy thế bật cười hỏi lại :

- Tại sao chàng lại đứng ngây ra như vậy? Hoặc giả bọn Kỳ Liên tứ quỷ là bạn thân của chàng chăng?

Hoắc Tú Vân chợt nhớ hôm ở Nga Mi Kim Đỉnh, Hạ Thiên Tường cũng đã hỏi mình câu đó, bèn ngạc nhiên hỏi :

- Hôm nọ Tường ca ca cũng hỏi muội câu đó, có lẽ ca ca định báo thù cho Kỳ Liên tứ quỷ thật chăng?

Hạ Thiên Tường tức quá, cau mày nói :

- Hai vị cô nương thật hồ đồ, tôi có biết Kỳ Liên tứ quỷ là ai, mà báo thù cho họ?

Lộc Như Ngọc bật cười :

https://thuviensach.vn

- Chính chàng hồ đồ mà lại trách chúng tôi hồ đồ, thật là vô lý quá! Tôi đưa Hoắc tiểu muội tới đây, rồi còn phải về động Giáng Tuyết phục mệnh. Ngày khác may ra còn có phen gặp gỡ!

Nói xong, cung hài khẽ điểm, thân hình đã nhẹ nhàng lùi lại phía sau, nhưng thốt nhiên tay phải giơ lên, từ trong ống tay áo bay ra một vật sáng loáng, phóng thẳng vào ngực Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường giật mình, tưởng là nàng lại tặng thêm một mũi Thiên Kinh độc thích nữa, bèn vội nhảy tránh về bên trái xa tới ba thước chỉ nghe cách một tiếng, cái vật sáng loáng đó đã cắm vào vách đá tóe lửa lên.

Lộc Như Ngọc lúc ấy đã đi xa tới bốn năm trượng, còn quay lại cười nói :

- Hạ Thiên Tường đừng sợ, lần trước vì tôi vô cớ ném chàng một mũi Thiên Kinh độc thích, trong bụng cũng áy náy không yên, nên nay xin tặng chàng một vật không đến nỗi tầm thường, gọi là báo đáp chút đỉnh.

Nói xong chỉ thấy nhô lên hụp xuống vài lần, thân hình đã lẫn vào trong bóng tối.

Hạ Thiên Tường trông theo phía sau lưng Lộc Như Ngọc khi thấy bóng hồng đã khuất, mới bước tới bên vách đá rút tặng phẩm ra xem, thì ra đó là một cây trâm gài tóc của đàn ông, trông không phải là vàng, ngọc cũng không phải là xương hay đá, không biết chế bằng thứ gì.

Hoắc Tú Vân nhìn Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tường ca ca, Ngọc tỷ tỷ đối với ca ca tốt quá nhỉ?

Hạ Thiên Tường cất cây trâm vào bọc, rồi cùng Hoắc Tú Vân trở lại chỗ Uất Trì Xảo đang ngồi tĩnh tọa, vừa đi vừa hỏi nàng :

- Vân muội ở trong động Giáng Tuyết có gặp sự gì nguy hiểm không? Hai ông già áo vàng giữ Vân muội lại để làm gì vậy?

Hoắc Tú Vân lắc đầu :

https://thuviensach.vn

- Muội cũng không hiểu họ giữ muội ở lại trong động là có ý gì? Chỉ biết trong ba ngày ấy không những tuyệt không có sự gì nguy hiểm, trái lại còn được ăn rất nhiều thứ linh dược, trái cây lạ nữa. Ngoài ra muội còn được học ba chiêu kiếm pháp, uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Vân muội đã biết rõ tên tuổi lai lịch hai ông già áo vàng ấy chưa?

Tú Vân lắc đầu :

- Tôi không hỏi, mà họ cũng không nói.

Hạ Thiên Tường biết Tú Vân tính tình thành thật không biết nói dối, bèn lại hỏi :

- Nhưng chắc Vân muội đã được thấy những cỗ Hàn Băng Tố Tượng ở trong động Giáng Tuyết rồi chứ? Tất cả có mấy cỗ?

Hoắc Tú Vân gật đầu nói :

- Chỉ có ba cỗ, một là Tiêu Dịch, hai là Mộ Vô Ưu, còn một cỗ mới là Tri Phi Tử.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên nói :

- Lần trước tôi vào thám hiểm trong động, thấy cả Lệ Thanh Cuồng cũng đã bị biến thành Hàn Băng Tố Tượng, đặt ở phía trong cùng, sao Vân muội không trông thấy?

Hoắc Tú Vân cười nói :

- Tường ca ca lầm rồi, cỗ Hàn Băng Tố Tượng của Lệ Thanh Cuồng làm bằng sáp, chứ không phải người thật.

Hạ Thiên Tường lấy làm lạ, lại hỏi :

- Họ nặn hình Lệ Thanh Cuồng bằng sáp đặt ở trong động để làm gì vậy?

Hoắc Tú Vân cười nói :

https://thuviensach.vn

- Muội không biết, chỉ thấy mỗi buổi sáng sớm. Lộc Như Ngọc đều tới trước bức tượng đó quỳ xuống, kính cẩn lạy bốn lạy, xong đâu đấy lại đứng lên, nghiến răng trợn mắt nhìn bức tượng nguyền rủa, điệu bộ cực kỳ hung ác.

Hạ Thiên Tường nghe đến đấy, đã đoán ra người mà cả hai vị lão nhân áo vàng muốn gặp tất là Lệ Thanh Cuồng, nhưng không hiểu giữa mấy người ấy có ân thù với nhau thế nào.

Lúc này Uất Trì Xảo đã tọa công xong, vừa tỉnh dậy khẽ hé mắt ra đã thấy Hạ Thiên Tường và Hoắc Tú Vân đang sóng vai nhau thủng thỉnh bước tới bèn mỉm cười gọi :

- Hoắc cô nương sao ở trong động lâu thế, suýt nữa làm cho Tường ca ca của cô nương lo đến phát điên lên mất.

Hoắc Tú Vân nghe nói chỉ đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường một cách tình tứ mỉm cười im lặng.

Hạ Thiên Tường nghĩ bụng việc cần nhất của mình bây giờ là phải đi ngay sang Vu Sơn tìm Trọng Tôn Phi Quỳnh để giải thích sự hiểu lầm nếu không càng để lâu ngày lại càng khó gỡ.

Nhưng muốn sang Vu Sơn, cần phải chia tay với Hoắc Tú Vân, lại khổ nỗi không biết nói thế nào để nàng vui lòng trở lại Nga Mi một mình.

Uất Trì Xảo thấy Hạ Thiên Tường chỉ cau mày nhăn mặt cúi đầu ngẫm nghĩ, thì lấy làm lạ, bèn hỏi :

- Hạ lão đệ làm sao mà có vẻ lo lắng thế?

Hạ Thiên Tường thuận miệng đáp :

- Đệ còn đang nghĩ không biết bây giờ chúng ta nên đi thế nào cho tiện?

Uất Trì Xảo gật đầu nói :

- Phải phải, trách nhiệm của chúng ta không phải là nhỏ, nên phải thông tri cho ba phái La Phù, Võ Đang, Thiếu Lâm, và các nhân vật có tên tuổi trong võ lâm ngay mới được.

https://thuviensach.vn

Bây giờ lão đệ nên về Bắc Minh trình với tôn sư một tiếng, nếu được Hoàng Phủ Thần Bà chịu tới Kỳ Liên tham dự đại hội thì cũng có thể làm nhụt bớt nhuệ khí của quân địch rất nhiều.

Hạ Thiên Tường nghe Uất Trì Xảo nói xong, chợt nghĩ ra một kế liền đưa mắt thị ý, rồi mỉm cười nói :

- Chúng ta còn cần phải đi nhiều nơi lắm, nếu muốn tranh thủ thời gian, tất phải chia nhau mỗi người đi một ngã mới kịp.

Uất Trì Xảo thấy Hạ Thiên Tường đưa mắt cho mình rồi nói vậy, thì biết chàng có ý muốn đi tìm Trọng Tôn Phi Quỳnh một mình, bèn mỉm cười gật đầu :

- Lão đệ nói cũng có lý, chúng ta tất phải đi như thế mới khỏi lỡ việc.

Hạ Thiên Tường biết Uất Trì Xảo đã hiểu ý mình thì mừng lắm vội hỏi :

- Lão huynh có cao kiến gì không?

Uất Trì Xảo cười nói :

- Ta và Hoắc cô nương trở về Nga Mi xem Huyền Huyền Tiên Lỗ sang Điểm Thương có thấy gì lạ không? Nhân thể thuật lại những chuyện vừa qua cho Tiên Lỗ biết. Nếu gặp Tái Hàn Khang và Sài Vô Cấu thì sẽ rủ họ cùng sang Đông nam thông tri cho hai phái La Phù và Thiếu Lâm, cùng các vị võ lâm hiệp khách ở các vùng đó.

Hạ Thiên Tường thấy Uất Trì Xảo bàn trúng ý mình, trong bụng rất lấy làm cảm kích, bèn mỉm cười hỏi?

- Còn đệ?

Uất Trì Xảo lại cười nói :

- Bọn ta nhiều người trách nhiệm tất phải nặng hơn, còn lão đệ có một mình, thì chỉ cần thông tri cho phái Võ Đang và lệnh tôn sư, còn thì cứ việc tùy tiện đi đến đâu thì đi.

Hoắc Tú Vân nhìn Hạ Thiên Tường rồi cười nói :

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối cứ đi một mình sang Nga Mi báo tin cho sư phó vãn bối biết, còn vãn bối sẽ đi với Tường ca ca.

Hạ Thiên Tường giật mình, vội đưa mắt nhìn Uất Trì Xảo, tỏ ý cầu cứu. Uất Trì Xảo nhìn Hoắc Tú Vân mỉm cười nói :

- Hoắc cô nương không lên Bắc Minh được đâu. Hoàng Phủ Thần Bà tính nết lạ lắm, ta nên để Hạ Thiên Tường về trước bẩm với sư phó về việc kết nghĩa huynh muội với cô nương đã, nếu để bà ta đột ngột trông thấy cô nương, tất lại sinh lắm chuyện!

Hoắc Tú Vân bĩu môi nói :

- Sư phó tôi bằng lòng cho tôi nhận chàng làm ca ca, thì sao sư phó chàng lại không cho chàng nhận tôi làm muội muội?

Uất Trì Xảo mỉm cười nói :

- Nếu Bắc Minh Thần Bà cũng dễ tính như lệnh tôn sư thì giới võ lâm đã không gọi là một nhân vật khó chơi đệ nhất trong thiên hạ!

Mấy câu nói dối rất tài tình và hợp lý, làm cho Hoắc Tú Vân chỉ rơm rớm nước mắt, không biết nói gì nữa, Hạ Thiên Tường trong bụng cũng áy náy không yên, nhưng lần này cốt đi tìm Trọng Tôn Phi Quỳnh dù sao cũng không thể đem nàng đi theo được, đành chỉ mỉm cười an ủi :

- Vân muội đừng buồn. Chúng ta cách biệt lần này cũng không lâu, chậm lắm cũng chỉ đến ngày mười sáu tháng hai sang năm là cùng, có thể gặp sớm hơn kỳ hạn đó cũng chưa biết chừng.

Hoắc Tú Vân nghe nói chỉ buồn bã mỉm cười lặng ngắt không nói gì nữa.

Uất Trì Xảo thấy thế cười ha hả :

- Hoắc cô nương, ta nên để Hạ lão đệ về Bắc Minh, mời Hoàng Phủ Thần Bà ra tay đối phó với hai vị lão nhân áo vàng, họa may mới có thể vãn hồi được đại kiếp, chúng ta cũng nên trở về Nga Mi đi thôi!

https://thuviensach.vn

Hoắc Tú Vân không biết làm sao được, đành phải gạt lệ chia tay Hạ Thiên Tường rồi đi theo Uất Trì Xảo.

Hạ Thiên Tường lẳng lặng chờ cho hai người đi khỏi, mới ngửng mặt lên trời thở dài một tiếng, rồi lẩm bẩm nói một mình: "Ta yêu Phi Quỳnh, Tú Vân lại yêu ta, giữa hai người con gái ấy đã khó xử lắm rồi, bây giờ lại thêm Lộc Như Ngọc nữa, không biết việc này rồi sẽ đi đến đâu? Và không biết vị Mai Khôi sứ giả có chịu đem nguyện lực vô biên thành toàn cho ta được không?"

Nói chưa dứt lời chợt thấy từ trên một ngọn núi nhỏ có một mảnh giấy trắng đang phấp phới bay xuống trước mặt.

Hạ Thiên Tường cúi xuống nhặt lên, té ra là một phong giản thiếp.

Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn qua bốn chữ tên đề ở cuối thiếp mới biết lại là của Mai Khôi sứ giả, chàng vội vận đề chân khí, dùng thân pháp Hải Hạc Toàn Vân chuyển hóa thành Thần Long Ngự Phong nhảy lên sườn núi gọi to :

- Mai Khôi sứ giả lão tiền bối đừng đi vội. Hạ Thiên Tường còn muốn thỉnh giáo một câu đã.

Nhưng khi chàng lên tới sườn núi thì vị Mai Khôi sứ giả đã biệt tăm, những thứ hiện ra trước mắt chàng chỉ là núi xanh và mây trắng.

Hạ Thiên Tường giẫm chân thở dài không biết làm thế nào, đành phải mở phong giản thiếp ra xem, chỉ thấy có bốn câu không ra thơ mà cũng không ra kệ:

Muốn thành quyến thuộc đừng từ hết.

Tu đến uyên ương chẳng mộ tiên

Một tiễn ba chim thành định cục.

Phải nhờ nguyện lực mới nên duyên!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường xem xong chỉ lắc đầu nghĩ bụng: “Vị Mai Khôi sứ giả này muốn cho mình một mũi tên bắn cả ba chim, nhưng lại không chịu chỉ bảo tận nơi, cứ để mặc kệ mình, thì rồi chim đâu chẳng thấy, chỉ thấy cung gãy tên rơi thì có!”

Chàng nhét tờ giản thiếp vào bọc, rồi lập tức tìm đường đi sang Vu Sơn.

Ăn sương nằm gió, đi suốt ngày đêm, khi tới chân ngọn Triêu Vân núi Vu Sơn, mới là sơ tuần tháng bảy.

Hạ Thiên Tường đứng dưới chân núi, ngẩng trông lên đỉnh núi chỉ thấy mây khói mịt mù, tự nghĩ nếu được gặp Trọng Tôn Phi Quỳnh, chắc nàng cũng không đến nỗi làm cho mình bẽ mặt thái quá, chỉ sợ nhất là gặp hai con Tiểu Bạch, Đại Hoàng, thì không biết đối xử với chúng thế nào cho ổn thỏa?

Hạ Thiên Tường nghĩ vậy, bèn trước hết đề tụ Càn Thiên khí công để phòng thân, rồi mới trèo lên núi. Nhưng chàng cẩn thận cũng bằng thừa, vì suốt dọc đường không gặp sự gì ngăn trở.

Khi chàng tới trước cửa Triêu Vân cung, nơi Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết ở, mới gặp hai tên tỳ nữ nhan sắc xinh đẹp đứng hầu ở trước cửa cung.

Hạ Thiên Tường bước lại gần vòng tay mỉm cười nói :

- Xin phiền vào bẩm với Vu Sơn Tiên Tử là có Hạ Thiên Tường đệ tử Bắc Minh Thần Bà có chút việc muốn xin cầu kiến.

Hai tên tỳ nữ nghe tiếng, lập tức chia nhau, một người vào cung thông báo, chỉ trong khoảnh khắc, cửa Triêu Vân cung mở rộng, Vu Sơn Tiên Tử Hoa Như Tuyết sắc mặt tươi như hoa nở, cùng Nhất Bát thần tăng song song bước ra nghênh tiếp.

Hạ Thiên Tường chợt trông thấy Nhất Bát thần tăng cũng ở đây, bất giác nghĩ thầm: “Thế mới biết chỉ cần tấm chân tình thì dù đến vàng cũng phải mềm, đá cũng phải nát, một vị phương ngoại cao nhân ẩn cư ngoài Đông Hải, vậy mà mình chỉ nói hộ một câu, quả bị mối thâm tình của Hoa Như

https://thuviensach.vn

Tuyết làm cho cảm động, phải tới đây phó ước, cùng nàng kết thành đôi bạn thần tiên".

Nhất Bát thần tăng tay vẫn cầm cái bát trong có cây Thiên Niên Tử Chỉ như cũ, thấy Hạ Thiên Tường nhìn mình có vẻ ngạc nhiên, thì bật cười nói :

- Hạ lão đệ kinh ngạc, chắc vì cái cớ ta là một hòa thượng, sao không giữ thanh qui, mà lại lấy vợ, vào làm rể Vu Sơn phải không?

Hoa Như Tuyết đứng bên bất giác đỏ mặt đưa mắt lườm Nhất Bát thần tăng.

Hạ Thiên Tường trong bụng tuy cũng tức cười, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ nghiêm trang nói :

- Đại sư và Hoa tiên tử đã tham thấu sự thúc phộc ở trần hoàn kết thành mối tiên duyên tốt đẹp, câu chuyện giai thoại này, đủ để lưu truyền thiên cổ, khiến Hạ Thiên Tường hâm mộ vô cùng.

Hoa tiên tử mỉm cười nói :

- Chúng tôi được hoàn thành túc nguyện, cũng là nhờ công lão đệ giúp đỡ. Xin mời lão đệ vào cung, để tôi được tận lễ địa chủ.

Hoa Như Tuyết nói xong, lại cùng Nhất Bát thần tăng né tránh sang bên, nhường khách đi lên trước. Hạ Thiên Tường cũng không khách sáo lắm, chỉ nghiêng mình đáp lễ rồi bước vào.

Vào tới bên trong mới rõ tòa Triêu Vân cung này kiến trúc cực kỳ tinh xảo, tường chạm cột vẽ, thanh nhã vô cùng.

Chính giữa sảnh đường không có bài trí như các nhà phú quí tục gia, trừ bốn vách cầm thư la liệt, ngoài ra chỉ có một chiếc giường, trên giường đặt hai cái bồ đoàn, phía trước giường có ba bốn chiếc ghế, để khách ngồi chơi, thế thôi!

Hoa Như Tuyết mời Hạ Thiên Tường ngồi, rồi ngoảnh lại bảo tên thị tỳ :

- Các ngươi ra vườn hái mấy trái đan lựu mới chín, và lấy thứ tuyết mai lâu năm, pha một ấm long nha hương danh thết khách.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường không hề để tai nghe Hoa Như Tuyết nói gì, chỉ nhìn quanh nhìn quẩn không thấy bóng dáng Trọng Tôn Phi Quỳnh và hai con dị thú đâu, trong bụng không khỏi băn khoăn lo lắng.

Hoa Như Tuyết dặn thị tỳ xong lại cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ lại trở lại Vu Sơn, chẳng hay có việc gì cần không?

Hạ Thiên Tường đỏ mặt ấp úng nói :

- Đệ định đến tìm... tìm Phi Quỳnh tỷ tỷ!

Hoa Như Tuyết à một tiếng rồi mỉm cười :

- Trọng Tôn muội muội quả có ở đây ít lâu, tiếc rằng lão đệ đến chậm quá, nàng đã đem Tiểu Bạch, Đại Hoàng đi khỏi được ba hôm rồi!

Hạ Thiên Tường cuống quít bật dậy, hỏi :

- Hoa tiên tử...

Hoa Như Tuyết nhìn chàng xua tay cười :

- Trọng Tôn Phi Quỳnh là sư muội ta, lão đệ gọi nàng là tỷ tỷ sao không gọi ta là tỷ tỷ?

Hạ Thiên Tường dùng một giọng năn nỉ :

- Hoa tỷ tỷ có thể nói cho tôi biết Trọng Tôn tỷ tỷ đã đi đâu không?

Hoa Như Tuyết vừa toan trả lời, chợt thấy thị tỳ bưng ra một chiếc khay ngọc, trong tay có sáu trái đan lựu vừa chín tới, liền mỉm cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ hãy nếm thử mấy trái đan lựu, là một thứ đặc sản nơi đây, xem mùi vị thế nào.

Hạ Thiên Tường thấy quả đan lựu vỏ đỏ hạt trắng, hạt nào cũng mẩy ra tươi tốt ngon lành, trong bụng cũng biết là ngon lắm, nhưng vẫn lắc đầu, cười một cách khổ sở :

https://thuviensach.vn

- Nếu tỷ tỷ không bảo cho biết Trọng Tôn tỷ tỷ hiện nay đang ở đâu, thì dù hỏa táo, giao lê bầy ra trước mắt, Hạ Thiên Tường này cũng không tài nào nuốt trôi được!

Hoa Như Tuyết nghe nói, mỉm một nụ cười rất tươi, rồi ngoảnh lại nói với Nhất Bát thần tăng :

- Chàng coi Hạ lão đệ đối với Trọng Tôn sư muội cũng si tình như tôi đối với chàng mấy năm trước.

Nhất Bát thần tăng cười nói :

- Nàng chỉ thích chơi những trò ranh mãnh, có việc gì sao không nói thẳng cho Hạ lão đệ biết?

Hoa Như Tuyết cũng cười nói :

- Nhưng hắn không chịu ăn những thứ tôi thết, tôi không thích...

Nói chưa dứt lời, Hạ Thiên Tường đã vội kêu :

- Tôi ăn, tôi ăn! Hoa tỷ tỷ nói đi, nói đi!

Mấy câu nói đó làm cho Hoa Như Tuyết và Nhất Bát thần tăng cùng nhìn nhau cười rộ.

Hạ Thiên Tường mặt vốn dĩ đã đỏ, lúc này bị hai người cười lại càng cảm thấy tai nóng như lửa đốt, bèn nhặt lấy một trái đan lựu bóc lấy vài hạt cho vào miệng nhai trệu trạo cho đỡ ngượng.

Hạt lựu vừa thơm vừa ngọt, nuốt đến đâu, mát rượi cả ruột gan đến đấy, đầu óc cũng thấy sáng suốt tỉnh táo, Hạ Thiên Tường ăn hết hai quả, mới gượng cười, nó với Hoa Như Tuyết :

- Hoa tỷ tỷ, tôi đã ăn đan lựu rồi, giờ thì chắc hẳn tỷ tỷ hài lòng?

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Phi Quỳnh sư muội tôi xưa nay vẫn thích ngao du những nơi danh lam thắng cảnh, con ngựa Thanh Phong Ký và Tiểu Bạch, Đại Hoàng lại đều có

https://thuviensach.vn

tài ngày đi ngàn dặm. Khi sư muội tôi đi, không hề nói là đi đâu, lão đệ muốn tìm, chỉ e khó lòng tìm được.

Hạ Thiên Tường nghe nói, không khác gì một tiếng sét nổ bên tai, sắc mặt tái mét, chiếc vỏ lựu cầm trong tay, rơi xuống đất lúc nào không biết.

Hoa Như Tuyết thấy thái độ của chàng như vậy, bất giác bật cười :

- Hạ lão đệ không việc gì phải cuống lên như vậy, Phi Quỳnh sư muội tuy đi rồi, nhưng vật vẫn còn đây, nàng để lại hai thứ, nhờ đưa cho lão đệ.

Hạ Thiên Tường hỏi bằng một giọng run run :

- Nàng... nàng để lại vật gì?

Hoa Như Tuyết thò tay vào mình, lấy ra một tấm lưới Hồng Vân Thù Ti Võng, và một mảnh Tử Ngọc Mai Khôi, mỉm cười hỏi Hạ Thiên Tường :

- Hai vật này có phải ngày trước Hạ lão đệ đánh cuộc bị thua về tay Phi Quỳnh không?

Hạ Thiên Tường đã linh cảm thấy một điều bất tường, chỉ buồn bã gật đầu. Hoa Như Tuyết lại nói :

- Phi Quỳnh sư muội thấy huynh đệ tính tình bướng bỉnh táo bạo, đi đâu mua vạ đấy, nên nhờ tôi đưa trả lại tấm lưới này, đề huynh đệ phòng thân, còn mảnh Tử Ngọc Mai Khôi nguyên là của Mai Khôi sứ giả, sợ sau này ông ta hỏi, đệ không biết nói thế nào nên cũng hoàn lại lão đệ hết!

Hạ Thiên Tường buồn bã thở dài nói :

- Trọng Tôn tỷ tỷ gửi trả lại hai vật này, chắc là không muốn gặp tôi nữa?

Hoa Như Tuyết gật đầu nói :

- Tôi không hiểu vì cớ gì mà nàng giận lão đệ? Nhưng tôi biết nàng có vẻ chán đời lắm, nên đã định từ nay ẩn cư thế ngoại, không muốn trở lại hồng trần nữa.

Hạ Thiên Tường cảm thấy trong lòng đau xót, mắt đã rơm rớm ướt nhưng vừa trông thấy tấm lưới nhện đỏ lại nẩy ra một ý, bèn cố nén hai hàng nước

https://thuviensach.vn

mắt ngẩng đầu nhìn Hoa Như Tuyết, rồi nói :

- Hoa tỷ tỷ trông thấy tấm lưới này, tôi lại chợt nhớ hôm đánh cuộc ở bên sông Vu Giáp, tỷ tỷ còn thiếu tôi một món nợ.

Nhất Bát thần tăng thấy Hạ Thiên Tường đôi mắt dưng dưng muốn khóc, trong bụng không nỡ, bèn lấy tay khẽ vỗ nhẹ vào vai Hoa Như Tuyết. Như Tuyết hiểu ý bèn mỉm cười nói với Thiên Tường :

- Tôi nhớ món nợ ấy là hứa sẽ tận hết tâm lực giúp lão đệ một lần.

Hạ Thiên Tường cười một cách gượng gạo :

- Lúc này chính là lúc tôi muốn xin tỷ tỷ thực hiện lời hứa, không biết có được không?

Hoa Như Tuyết ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Lão đệ muốn tôi giúp cũng được, nhưng tôi chỉ có thể đọc được hai câu kệ này, lão đệ cứ theo đấy mà tham cứu. Và sau khi nghe xong hai câu kệ, lão đệ nên lập tức rời khỏi đây.

Hạ Thiên Tường lúc này ruột gan đã tan nát, không còn biết tính thế nào. Khi nghe Hoa Như Tuyết nói vậy chỉ gật đầu lia lịa, mắt đăm đăm nhìn nàng, như muốn uống lấy lời nói.

Hoa Như Tuyết mỉm cười khẽ ngâm:

“Muốn thành quyến thuộc đừng từ chết

Tu tới uyên ương chẳng mộ tiên!”

Đọc xong, lập tức cùng Nhất Bát thần tăng đứng lên tiễn khách.

Hạ Thiên Tường kinh ngạc, không ngờ hai câu kệ của Hoa Như Tuyết lại giống với hai câu trong tờ giản thiếp của Mai Khôi sứ giả đến thế. Chàng thấy Nhất Bát thần tăng và Hoa Như Tuyết đã đứng lên, biết không thể hỏi thêm được nữa, đành cũng phải đi ra.

Ra tới cửa cung Triêu Vân, Nhất Bát thần tăng và Hoa Như Tuyết đều vòng tay bái biệt, rồi lập tức quay vào, đóng sập cửa lại.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường lúc này đầu óc trống rỗng, không hề để ý đến những nghi vấn xung quanh, chỉ ngơ ngẩn như người mất hồn, thất thểu trèo lên sườn núi, cúi nhìn dòng sông cuồn cuộn chảy về phía đông, miệng lẩm bẩm nói một mình :

- Trọng Tôn tỷ tỷ ơi! Sao lại đi nghe lời Tiểu Bạch mà nỡ tuyệt tình như vậy? Sao không chịu cho ta giải thích một câu nào?

Nói đến đây lòng càng chua xót, hai hàng nước mắt tuôn rơi lã chã, ướt sũng cả vạt áo bào.

https://thuviensach.vn

Hồi 29

Sự Bí Mật Của Trái Tích Lịch

Hạ Thiên Tường đứng một mình trên núi, đau đớn bâng khuâng, một lát sau lại lẩm bẩm đọc đi đọc lại hai câu kệ.

Đọc đến lượt thứ năm, chàng chợt nhướng mày cười ha hả tự nói :

- Câu "muốn thành quyến thuộc đừng từ chết" nên đổi đi một chữ đầu, thành "không thành quyến thuộc đừng từ chết" có lẽ hay hơn! Phải rồi, chỉ cần chết đi, là mọi sự đều hết, không còn khổ não gì nữa!

Hạ Thiên Tường vừa nghĩ đến cái chết bất giác tâm hồn cảm thấy thư thái nhẹ nhàng, chàng ngẩng đầu nhìn đám mây trắng đang lơ lửng bay trên trời, lại lẩm nhẩm nói :

- Trọng Tôn tỷ tỷ ơi! Hạ Thiên Tường đối với tỷ tỷ một dạ chân thành, chỉ vì hiểu lầm nhau, mà mộng đẹp không thành, cõi hồng trần nhơ bẩn này còn có gì đáng tiếc nữa! Chi bằng nhảy xuống dòng sông kia giải thoát cho rồi.

Nói xong chợt ngửa cổ lên trời hú lên một tiếng thật dài, tiếng hú như xé tan tầng mây trắng, thấu đến trời xanh, dường như bao nhiêu nỗi uất ức căm hờn, đắng cay đau khổ, không thể nói ra với ai được thì lúc này đều đem trút cả vào tiếng hú cho tản ra khắp không gian.

Tiếng hú vừa dứt, Hạ Thiên Tường giậm chân đề khí nhảy vọt lên không định nhảy xuống vực tự tận.

Chàng vừa băng mình ra khỏi sườn núi thì một tiếng A di đà Phật vừa cao vừa trong đã vang lên ở không trung, rồi một đám mây hồng nhắm đúng Hạ Thiên Tường đón đầu buông xuống.

Hạ Thiên Tường đã rơi xuống đến sáu bảy thước, liền bị tấm lưới Hồng Vân Thù Ty Võng hóa thành một trùm mây đỏ cuốn lấy.

https://thuviensach.vn

Nhất Bát thần tăng và Hoa Như Tuyết cùng xuất hiện trên sườn núi một lúc, Nhất Bát thần tăng tay cầm tấm lưới nhện đỏ cứu Hạ Thiên Tường, còn Hoa Như Tuyết thì ngẩng đầu nhìn lên một cây cổ tùng trên vách núi, mỉm cười gọi to :

- Con tiểu quỷ ranh mãnh thích bới chuyện kia đã trông thấy rõ chưa? Hạ huynh đệ đối với chủ nhân mày có giả dối chút nào không?

Trên cây cổ tùng chợt có tiếng reo vui vẻ, rồi con linh viên Tiểu Bạch từ trong đám lá cây rậm rạp nhảy ra, rồi lại như một đốm sao sa, rơi xuống chân núi cao thẳm nghìn tầm, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Lúc này Hạ Thiên Tường vừa ở trong tấm lưới nhện đỏ chui ra, thấy vậy ngạc nhiên hỏi Hoa Như Tuyết :

- Hoa tỷ tỷ định bày trò gì thế?

Hoa Như Tuyết không nhịn được cười khúc khích :

- Hạ lão đệ mọi khi thông minh thật đáng yêu, lúc này ngây ngốc cũng thật đáng yêu, không trách được một người con mắt đặt trên trán, không coi ai ra gì như Phi Quỳnh sư muội mà cũng mắc phải lưới tình, không sao gỡ thoát!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Mắc phải lưới tình? Trọng Tôn tỷ tỷ chẳng tuyệt tình với đệ rồi ư?

Nhất Bát thần tăng mỉm cười nói :

- Mời lão đệ hãy trở lại cung Triêu Vân, nghe Hoa tỷ tỷ thuật lại mọi chuyện sẽ rõ.

Hạ Thiên Tường quả đã bị chữ tình làm cho mê mẩn, mất cả trí xét đoán. Sau khi về cung, lại thôi thúc Hoa Như Tuyết kể chuyện cho nghe.

Hoa Như Tuyết mỉm cười một cách thần bí :

- Hạ lão đệ cần phải nói thực câu này, có phải đệ có một bạn gái họ Hoắc, hai người đối xử với nhau thân mật lắm phải không?

Hạ Thiên Tường đỏ mặt hậm hực nói :

https://thuviensach.vn

- Chỉ tại con vượn quái ác, đơm đặt thị phi, Hoắc Tú Vân tình nết hãy còn trẻ con...

Hoa Như Tuyết không đợi Hạ Thiên Tường nói hết, vội ngắt lời cười :

- Hạ lão đệ bảo Hoắc Tú Vân còn trẻ con, nhưng Phi Quỳnh thì lại phê bình nàng là: “Thiên sinh ngọc chất, muội thấy cũng yêu”. Vậy có đúng thế không?

Hạ Thiên Tường nghe nói, đôi mày cau lại, sắc mặt buồn thiu. Hoa Như Tuyết thấy thế không nỡ trêu nữa, chỉ mỉm cười nói :

- Phi Quỳnh nói một thiếu nữ như Hoắc Tú Vân không những huynh đệ thương yêu, mà chính Phi Quỳnh cũng rất mến, vả lại trong hai người thì Tú Vân quen biết huynh đệ trước.

Hạ Thiên Tường cau mặt vừa toan phân biện, thì Hoa Như Tuyết lại cười nói :

- Vì vậy nên Tiểu Bạch và Đại Hoàng tuy đánh ghen thay cho chủ, nhưng sư muội ta đối với việc đó lại không để ý mấy, nàng chỉ muốn tìm cơ hội để thử xem lão đệ có chân thành với nàng không?

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh vội nói :

- Hạ Thiên Tường đối với Trọng Tôn tỷ tỷ một tấm chân tình xin thề...

Hoa Như Tuyết xua tay cười :

- Không cần thề, không cần thề, vừa rồi huynh đệ trên đỉnh núi cao tung mình nhảy xuống, còn lời thề nào bằng! Con vượn quái Tiểu Bạch chính mắt trông thấy, thế nào chẳng về báo với sư muội ta, từ nay trở đi chắc đôi bên lại vui vẻ thuận hòa không còn gì đáng buồn nữa!

Hạ Thiên Tường lúc ấy mới như người cất được gánh nặng, sắc mặt lại tươi tỉnh, hỏi Hoa Như Tuyết :

- Hoa tỷ tỷ, hiện giờ Trọng Tôn tỷ tỷ ở đâu, tỷ tỷ có thể cho đệ biết được không?

https://thuviensach.vn

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Vừa rồi ta có nói dối lão đệ đâu, Phi Quỳnh vâng lệnh sư phó đi tìm một người, chân trời góc bể còn biết đâu mà định hướng?

Hạ Thiên Tường vừa tươi cười được một chút, lại mặt ủ mày chau, cúi đầu lặng ngắt.

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Hạ lão đệ sao lại si tình quá vậy? Ngay bây giờ tuy không tìm thấy Phi Quỳnh, nhưng chậm lắm cũng chỉ đến tháng hai sang năm kỳ đại hội Chấn Thiên, thế nào chẳng gặp? Đến ngày ấy ta cũng sẽ cùng vị tình lang hòa thượng của ta, cùng tới họp cho đông.

Hạ Thiên Tường vội hỏi :

- Hoa tỷ tỷ quả có ý định dự hội Chấn Thiên thật à?

Hoa Như Tuyết gật đầu nói :

- Hồi nọ ta vì vị hòa thượng này suốt ngày tưởng nhớ, hồn phách đảo điên, hành sự không khỏi thất thường, đến nỗi làm cho Ly Trần Tử phái Võ Đang và Lạc Cửu Tường phái Thiếu Lâm bị xấu hổ quẫn bách quá, phải đâm đầu xuống sông mà chết. Vì vậy đối với hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang lúc nào ta cũng băn khoăn áy náy tự cảm thấy mình có lỗi. Ngày khai hội Chấn Thiên, thế nào chẳng xảy ra một trường võ lâm kịch chiến, chúng ta muốn có mặt ở đó, phòng xa lỡ hai phái ấy có người bị nguy đến tính mạng, sẽ ra tay cứu giúp, mong chuộc được tội lỗi phần nào!

Hạ Thiên Tường nghe Hoa Như Tuyết nhắc tới phái Võ Đang, lại chợt nhớ tới nhiệm vụ của mình. Lúc này Phi Quỳnh đã đi xa, dù có nấn ná ở lại cũng vô ích, nghĩ vậy bèn đứng lên hướng vào Nhất Bát thần tăng và Hoa Như Tuyết cáo từ. Hoa Như Tuyết cũng không giữ, đôi bên hẹn ngày tái ngộ, rồi cùng chắp tay từ biệt.

Hạ Thiên Tường rời khỏi Vu Sơn, thuê thuyền về đông, khi qua Tây Lăng, đến bến Nghi Xương thì lên bờ, rồi lại theo con đường năm cũ, đi lên núi Võ

https://thuviensach.vn

Đang.

Chàng vừa đi vừa ngắm cảnh, trong lòng cảm khái bâng khuâng, cảnh vẫn như xưa, mà Mộ Vô Ưu đã thành người thiên cổ, cả lão ngư ông Nam Cung Hạo cũng không thấy tăm hơi.

Hạ Thiên Tường càng nghĩ càng buồn, cứ cắm đầu lủi thủi đi, mãi tới khi đến chân ngọn Thiên Trụ, mới chợt nghe tiếng niệm Vô lượng thọ Phật giọng vừa cao vừa trong, làm cho chàng giật mình, bừng tỉnh cơn mê mộng.

Chàng vội ngẩng đầu lên, thấy người vừa niệm là một lão đạo nhân tay cầm phất trần, đang từ trên núi đi xuống.

Hạ Thiên Tường vội chắp tay mỉm cười nói :

- Dám hỏi đạo trưởng pháp hiệu là gì?

Lão đạo nhân nói :

- Bần đạo tên gọi Nhất Trần. Tiểu thí chủ quí tính là gì? Người ngẫu nhiên đi chơi qua đây, hay định tới Tam Nguyên quán có việc?

Hạ Thiên Tường thấy đạo nhân xưng là Nhất Trần, biết là vị đứng đầu trong bọn Võ Đang thất tử bèn lại thi lễ lần nữa, rồi cười nói :

- Thì ra đạo trưởng là Nhất Trần lão tiền bối. Tại hạ là Hạ Thiên Tường đồ đệ Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy, bữa nay có chút việc muốn vào tham yết quí Trưởng giáo.

Nhất trần tử nghe nói gật đầu mỉm cười :

- Xin mời Hạ lão đệ lên núi, Chưởng môn tôi đang ở trong Tam Nguyên quán.

Hạ Thiên Tường vâng lời, theo Nhất Trần Tử lên Thiên Trụ phong vào Tam Nguyên quán tham yết Hoằng Pháp Chân Nhân, chân nhân mời chàng ngồi rồi mỉm cười hỏi :

- Tôn sư có được mạnh không? Lão đệ phụng mệnh tới đây, chẳng hay có gì chỉ giáo?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cung kính đáp :

- Gia sư nhờ tổ ấm vẫn được bình yên. Nhưng Hạ Thiên Tường đến đây không phải do lệnh của gia sư, mà là theo lệnh của Trọng Tôn Thánh lão tiền bối, tới tham yết Trưởng giáo chân nhân và trình bày một việc.

Hoằng Pháp Chân Nhân thấy là người của Trọng Tôn Thánh sai đến thì hơi ngạc nhiên, cau mày hỏi :

- Trọng Tôn Thánh với ta còn có một chút hiềm khích, nay lại sai lão đệ đến đây có việc gì?

Hạ Thiên Tường bèn đem chuyện hai phái Kỳ Liên, Điểm Thương cấu kết với nhau, lạm dụng Thiên Kinh độc thích giá họa cho Côn Luân thế nào, nhất nhất kể hết cho Hoằng Pháp Chân Nhân nghe, nhưng lại khéo léo đem bao công lao khám phá gian tình hoàn toàn qui cho cha con Trọng Tôn Thánh Hoằng Pháp Chân Nhân và môn hạ phái Võ Đang nghe xong, khác nào như người đang mê chợt tỉnh. Nhất Trần đạo nhân niệm một câu Vô lượng thọ Phật rồi nói :

- Ly Trần sư đệ tôi gián tiếp bị nghĩa nữ kiêm đệ tử Trọng Tôn Thánh là Hoa Như Tuyết bức bách đến nổi xấu hổ mà phải đâm đầu xuống sông tự vẫn. Không ngờ vị Thiên Ngoại Tình Ma vẫn có lòng tốt chiếu cố đến phái Võ Đang như vậy.

Hạ Thiên Tường thừa dịp nói :

- Vừa rồi vãn bối đi qua Vu Sơn, thấy Hoa Như Tuyết cũng tỏ ý ăn năn về việc này lắm, hiện giờ sáng nào nàng cũng cùng một đạo lữ là Nhất Bát thần tăng ra bờ sông tụng kinh vãng sinh cho Ly Trần đạo trưởng và Lạc Cửu Tường một lượt. Hoa tiên tử và Nhất Bát thần tăng còn nói rằng sau này nếu Võ Đang hoặc Thiếu Lâm có gì khó khăn bọn họ biết được sẽ xin hết lòng giúp đỡ.

Hoằng Pháp Chân Nhân lẳng lặng nghe xong mỉm cười nói với Nhất Trần Tử :

https://thuviensach.vn

- Nếu quả đúng như lời Hạ lão đệ thì việc Ly Trần sư đệ tưởng cũng không cần phải nói đến nữa.

Nhất Trần Tử lại niệm một câu Vô lượng thọ Phật rồi nói :

- Nếu trước kia Hoa Như Tuyết vì vô tâm mà gây nên tội ác, xong rồi lại biết hối hận, thì tự nhiên oan gia nghi giải bất nghi kết. Huống chi lúc này hai bên đều chung một kẻ thù, tất phải đồng tâm hiệp lực mà đối phó, những lỗi lầm trước nên bỏ đi là phải! Nhưng còn hai vị lão nhân áo vàng, làm quân sư cho Kỳ Liên mà Hạ lão đệ vừa nói đó, chẳng hay Trưởng giáo chân nhân có đoán được là ai không?

Hoằng Pháp Chân Nhân nâng chén trà lên, cau mày ra vẻ nghĩ ngợi. Hạ Thiên Tường nhận thấy trách nhiệm của mình đã xong, liền đứng lên cáo biệt.

Hoằng Pháp Chân Nhân cười nói :

- Hạ lão đệ còn định sang thông tri cho hai phái La Phù và Thiếu Lâm hay sao, mà có vẻ vội vàng thế?

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Hai phái ấy đã có người khác nhận trách nhiệm thông tin rồi. Vãn bối còn phải về Bắc Minh bẩm báo với gia sư, mời người tham dự thịnh hội, may ra mới có thể khắc chế được hai vị lão nhân áo vàng kia.

Hoằng Pháp Chân Nhân gật đầu cười :

- Hoằng Phủ Thần Bà uy danh tuyệt nghệ quả có thể trấn áp được quần ma. Hạ lão đệ tuy bôn ba vất vả, nhưng tạo phúc cho võ lâm, công đức không phải nhỏ.

Vừa nói vừa đứng lên tiễn khách. Hạ Thiên Tường ra khỏi Thiên Trụ phong, định quay về Đông bắc, theo đường Hà Nam, Sơn Đông để về Bắc Minh, không ngờ đi chưa hết khu vực Võ Đang đã gặp chuyện lạ.

Khi chàng qua một con đường hẻm núi, hai bên là hai dãy núi cao chót vót, chợt thấy một luồng gió mạnh, thổi tà áo bay phần phật, lại nghe văng vẳng

https://thuviensach.vn

hình như có tiếng hát theo luồng gió đưa lại, hát rằng:

“Muốn thành quyến thuộc đừng từ chết,

Tu đến uyên ương chẳng mộ tiên!”

Hạ Thiên Tường nghe tiếng hát, mừng lắm, vội tung mình chạy về phía đó. Lần theo một vòng quanh sườn núi, lại nghe tiếng hát từ trong một tòa động cheo leo trên vách núi, cách mặt đất tới gần mười trượng đưa ra, nhưng vách núi trơn nhẵn như mài không còn chỗ nào có thể bám víu mà leo lên được. Hạ Thiên Tường cũng tự biết công lực của mình giỏi lắm cũng chỉ nhảy lên được tới năm trượng là cùng. Trong bụng rất lấy làm nghi hoặc, không biết người vừa hát đó, làm thế nào mà tiến vào động được?

Trong lúc chàng còn đang nghi hoặc chưa hiểu ra sao thì người trong động đã hát tới câu:

“Một tiễn ba chim thành định cục,

Phải nhờ nguyện lực mới nên duyên!”

Hạ Thiên Tường đã đoán biết là ai rồi, lập tức hớn hở, ngẩng đầu gọi to :

- Mai Khôi lão tiền bối cũng ở bên cạnh cháu nhưng sao lại cứ bí mật, không cho cháu gặp mặt thế?

Trong động quả có tiếng Mai Khôi sứ giả cười nói đưa ra :

- Ta vì muốn duy trì Mai Khôi nguyện lực của ta cho được tôn nghiêm linh nghiệm, nên không một giây phút nào ta không phải mệt đầu óc vì ngươi! Nhưng cứ theo sự quan sát của ta thì gần đây trái tim của ngươi chỉ dâng trọn cho Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hoắc Tú Vân, không kể Mai Khôi nguyện lực của ta vào đâu cả!

Hạ Thiên Tường cười một cách đau khổ :

- Lão nhân gia, không phải vãn bối không tôn trọng Mai Khôi nguyện lực, chỉ vì không biết xếp đặt ra sao mà thôi!

Mai Khôi sứ giả cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ta muốn thực hiện Mai Khôi nguyện lực của ta, thế tất phải chỉ dẫn đường lối cho ngươi chứ.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lão nhân gia có chỉ đường, xin chỉ minh bạch giùm cho, tránh cho cháu cứ phải đoán mò.

Mai Khôi sứ giả cũng cười nói :

- Lần này thì ta sẽ chỉ thật rõ, ngươi nên lập tức quay trở lại Tây bắc, rồi từ Xuyên vào Cam. Nội trong khoảng Cam Túc, Tân Cương, ngươi muốn du lãm nơi nào tùy ý.

Hạ Thiên Tường cau mày nói :

- Cháu còn phải lên Bắc Minh tham yết gia sư...

Mai Khôi sứ giả ngắt lời :

- Ngươi lên Bắc Minh làm gì? Sư phó ngươi lúc này có ở Bắc Minh thần sơn đâu?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão nhân gia biết sư phó cháu đi vắng?

Mai Khôi sứ giả nói :

- Cách đây không lâu khi ta cung tống linh cữu hai vị Mai Khôi sứ giả đệ nhất và đệ nhị công hành viên mãn, thì sư phó ngươi cũng có mặt ở đó, chúng ta đã nói chuyện với nhau suốt một ngày.

Hạ Thiên Tường vừa mừng vừa sợ, vội hỏi :

- Sư phó cháu có nói gì về việc cháu trốn đi không? Người có tỏ ý giận cháu không?

Mai Khôi sứ giả bật cười nói :

- Sư phó ngươi không giận lắm đâu, chỉ bảo ngươi là một thằng tiểu quỷ thích gây chuyện, ham chơi, bướng bỉnh, nhưng được cái thiên tư rất tốt. Bà

https://thuviensach.vn

ấy nhờ ta quản thúc ngươi hộ.

Hạ Thiên Tường nghe nói cũng hơi yên tâm, lại hỏi Mai Khôi sứ giả :

- Lão nhân gia nói vậy, chắc là người quen sư phó cháu đã lâu?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Không những quen biết, chúng ta đã có giao tình từ ba bốn chục năm nay, và cũng từng so kiếm mấy lần rồi!

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Vậy thì ai thắng, ai bại?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Chẳng ai thắng cả. Chúng ta đấu đến lần thứ tư, hai bên cùng mến tài nhau, bèn thôi không giao đấu nữa, mới kết thành đôi bạn đạo nghĩa giang hồ.

Hạ Thiên Tường chợt nhớ ra một việc, nhìn Mai Khôi sứ giả mỉm cười hỏi :

- Lão nhân gia, cháu còn gây nên một tai vạ rất lớn, sư phó cháu không thể không trừng phạt cháu được.

Mai Khôi sứ giả à một tiếng rồi hỏi :

- Ngươi còn gây nên vạ gì nữa?

Hạ Thiên Tường nói :

- Hồi cháu đi khỏi Bắc Minh thần sơn, có ăn cắp của sư phó một trái Càn Thiên Tích Lịch.

Mai Khôi sứ giả nghe nói bất giác buông tiếng cười một tràng dài.

Hạ Thiên Tường nghi nghi hoặc hoặc, không biết ông ta cười cái gì ngạc nhiên hỏi :

- Sao tự nhiên lão nhân gia lại cười?

- Nếu ngươi không nhắc thì ta quên phứt đi mất, sư phó ngươi còn nhờ ta bảo ngươi một câu rằng: “Hãy lập tức quăng ngay trái Càn Thiên Tích Lịch

https://thuviensach.vn

vô dụng đó vào sọt rác, kẻo cứ tưởng là mình có một món vũ khí ghê gớm, đủ trấn áp đối phương, thì rồi thế nào cũng có ngày vì nó mà chết mất xác!”

Hạ Thiên Tường giật mình hỏi :

- Chẳng lẽ trái Càn Thiên Tích Lịch cháu lấy trộm đây lại là của giả?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Một vật kỳ trân chí bảo có thể gây tai họa lở đất long trời như vậy, khi nào sư phó ngươi lại để cho ngươi lấy trộm đem đi dùng nhảm. Trái Tích Lịch ngươi vẫn giắt kè kè trong mình đó, chỉ là một viên đá đen ở Bắc Minh, so với những viên đá tầm thường chỉ nặng hơn một chút xíu thôi!

Hạ Thiên Tường nghe nói, vội thò tay vào bọc lấy trái Càn Thiên Tích Lịch đã bao phen cứu mình thoát hiểm, đặt lên bàn tay, mân mê ngắm nghía, sắc mặt đầy vẻ ngờ vực. Mai Khôi sứ giả lại cười nói :

- Ngươi không tin thử ném lên chỗ ta nấp coi!

Hạ Thiên Tường vừa giơ tay toan ném, chợt lại rút tay về, nghĩ bụng: “Ngộ nhỡ nó là trái Càn Thiên Tích Lịch thật, thì chẳng hóa ra mình lại giết vị Mai Khôi sứ giả, ân nhân của mình sao?”

Nghĩ vậy chàng quay sang phía khác, cầm trái Càn Thiên Tích Lịch ném vào vách núi, cách chỗ chàng đứng tới hơn ba trượng.

Mắt trông thấy trái Càn Thiên Tích Lịch sắp chạm vào vách núi, Hạ Thiên Tường còn vội ngồi thụp xuống, hai tay ôm chặt lấy tai, chỉ sợ tòa núi kia đổ xuống có thể vùi lấp cả thân mình, thốt nhiên nghe đánh bịch một tiếng, cái cục gọi là Càn Thiên Tích Lịch sức công phá nổi một tòa núi lớn, đã lăn long lóc từ trên vách đá rơi xuống vực sâu mất hút. Quả đúng với lời Mai Khôi sứ giả nói, nó chỉ là một cục đá đen.

Mai Khôi sứ giả cười ha hả nói :

- Ngươi đừng buồn, dù sao ngươi cũng đã nhờ nó chặn được mấy tay cao thủ võ lâm hoảng vía không dám tới gần rồi!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường đỏ mặt, ngẩng đầu lên chỗ Mai Khôi sứ giả nấp lớn tiếng nói :

- Lão nhân gia, dù gia sư không có ở Bắc Minh thần sơn, nhưng cháu vẫn phải đi tìm.

Nếu không thì làm sao tới kỳ đại hội Chấn Thiên gia sư biết mà đến dự được.

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Ngươi cứ yên trí theo lời ta dặn, qua Tứ Xuyên, Cam Túc, rồi cứ việc ngao du thỏa thích ở giữa hai miền Cam, Tân còn việc báo tin cho sư phó ngươi đã có ta đảm nhận.

Hạ Thiên Tường vẫn tỏ ý ngần ngại. Mai Khôi sứ giả lại nói :

- Người đừng lo, ta không để lỡ việc đâu! Nếu chẳng may tới ngày ấy, sư phó ngươi không đến kịp thời, ta sẽ tự tay đối phó với hai vị lão nhân núi Kỳ Liên là được rồi!

Hạ Thiên Tường nghe nói cũng hơi yên tâm, bèn lại ngẩng đầu lên hỏi :

- Lão nhân gia có thể cho cháu biết tên họ lai lịch của hai ông già áo vàng tóc dài kia không?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Ta tuy có biết, nhưng không cần phải nói rõ, để mặc ngươi tự dò xét lấy mới thú!

Im lặng một lúc, Mai Khôi sứ giả lại cười nói :

- Ta đã dặn dò cặn kẽ rồi đó. Bây giờ ta có việc phải đi trước. Ngươi cố gắng theo lời ta nói, ta cam đoan có thể giúp ngươi một mũi tên bắn suốt ba chim, trăng tròn, hoa đẹp!

Nói dứt lời giọng hát nổi lên, càng lúc càng xa, rồi tắt hẳn, tưởng chừng như vị Mai Khôi sứ giả, thần quỷ khôn lường kia đã chui vào trong lòng đá mà đi mất.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường lúc đầu tuy kinh ngạc, nhưng sau cũng đoán ra, chắc tòa tiểu động này còn có một lối đi khác, nhưng không biết đi về lối nào.

Mai Khôi sứ giả đã đi khỏi. Hạ Thiên Tường đành phải theo lời dặn quay về Tứ Xuyên, nhưng chàng không đi theo lối Tam Giáp, mà lại theo đường Võ Đang đi về phía tây. Khi tới một thôn trang nhỏ, giáp giới Phong Cao, trong lúc đang ăn uống ở một tửu quán, lại được gặp một dị nhân.

Ngôi tửu quán này mặt quay ra khe, lưng dựa vào núi, nước biếc non xanh, cảnh sắc bất tục, gà vàng rượu trắng, hương vị khác thường. Hạ Thiên Tường ngồi tựa cửa sổ uống rượu, đang đưa mắt ra bên ngoài ngắm cảnh, chợt nghe phía sau có tiếng người dằn mạnh chén rượu rồi thở dài.

Hạ Thiên Tường quay lại, thấy phía sau cây cột có một người mặc áo vàng, ngồi một mình một bàn. Màu áo vàng trông có vẻ quen lắm.

Chàng còn đang tìm tòi trong trí nhớ, xem mình đã gặp chiếc áo vàng ấy ở đâu, thì ông khách đã cất tiếng gọi tửu bảo lấy thêm rượu kế lại thở dài sườn sượt hình như trong lòng có sự gì uất ức lắm.

Hạ Thiên Tường nhân trong lúc ông khách nghiêng đầu gọi người lấy rượu đã trông thấy bộ râu quai nón mọc dài lên tận mang tai, bất giác giật mình nghĩ bụng không biết có phải vị này là Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng không?

Nhân Hạ Thiên Tường và Uất Trì Xảo đều đã đinh ninh là người mà hai vị lão nhân động Giáng Tuyết muốn gặp chỉ là Lệ Thanh Cuồng, nên lúc này gặp ông ta, chàng không khỏi tiếc thay cho cha con Trọng Tôn Thánh đang đi khắp góc biển chân trời lùng kiếm chưa được, nào ngờ mình không chủ ý đi tìm, thì lại tình cờ bắt gặp ở trong một ngôi tửu quán hẻo lánh quê mùa này, thật trớ trêu!

Chàng vội đứng lên sửa lại khăn áo, rồi bước sang bàn ông khách thi lễ cười nói :

- Hạ Thiên Tường không ngờ lại may mắn được gặp lão tiền bối ở đây.

https://thuviensach.vn

Lệ Thanh Cuồng lúc này hình như đã hơi quá chén, nên chỉ giương đôi mắt lờ đờ mệt mỏi nhìn Hạ Thiên Tường một lúc, rồi cười ha hả :

- À, à, ngươi có phải là Hạ lão đệ, đã gặp ta ở tửu lâu thành Nghi Xương dạo nọ, rồi lại tới đỉnh núi Kinh Môn giải vây cho Mộ Vô Ưu phải không? Ta còn nhớ hôm đó ta đã tặng lão đệ một chiếc quạt mà!

Hạ Thiên Tường thấy trong khi nói. Lệ Thanh Cuồng vẫn có vẻ dở say dở tỉnh, bèn dùng một giọng chán chường thử ướm ý xem ông ta có thực còn say không :

- Giang hồ biến đổi, thế sự không thường! Chiếc quạt lão tiền bối tặng vãn bối thì hiện giờ đã lọt vào tay phái Côn Luân còn Mộ lão tiền bối cũng đã thành oan hồn chết một cách cực kỳ thê thảm!

Mấy câu nói đó quả có hiệu nghiệm. Làm cho Lệ Thanh Cuồng nghe xong tỉnh cả rượu, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường hỏi :

- Hạ lão đệ, câu nói ấy ở đâu mà ra? Mời lão đệ ngồi, nói lại cho ta nghe rõ chút nào!

Hạ Thiên Tường cảm ơn rồi ngồi xuống, rồi đem chuyện mình hai lần tới thám hiểm Kỳ Liên, trông và nghe thấy những gì, thuật hết cho Lệ Thanh Cuồng rõ.

Lệ Thanh Cuồng nghe xong, chỉ hả mồm trợn mắt, lẩm bẩm nói, một mình :

- Không trách được, không trách được...

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Lệ lão tiền bối bảo không trách được cái gì?

Lệ Thanh Cuồng nửa như nói với Hạ Thiên Tường, nửa như nói một mình :

- Không trách được ta gặp Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên đem theo ba tên đệ tử phái Côn Luân muốn đón đường Lộc Như Ngọc để hại nàng.

Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

https://thuviensach.vn

- Lệ lão tiền bối, người mà hai vị lão nhân áo vàng trong động Giáng Tuyết núi Kỳ Liên muốn tìm, có phải là lão tiền bối không.

Lệ Thanh Cuồng ngẩng lên trời trồng mây, sắc mặt ảm đạm, hình như đang cố ôn lại những việc đã qua, miệng thì đáp :

- Chính ta, chính ta...

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Lệ lão tiền bối cùng hai vị lão nhân kia có thù với nhau thế nào, có thể cho vãn bối biết được không?

Lệ Thanh Cuồng không trả lời, chỉ với bình rượu rót một chén đầy, cầm lên tay nói :

- Hạ lão đệ, chúng ta hai lần gặp nhau trong quán rượu, đủ trở nên một đôi bạn rượu. Hôm nay ta phải đối ẩm đủ một trăm chén, để tưới tắt ngọn lửa sầu đang nung nấu tâm can...

Rượu trắng tính rất nặng, Hạ Thiên Tường ban nãy đã uống mấy chén, nên lúc này cũng đã chếch choáng hơi men. Lại nghe lời Lệ Thanh Cuồng cạn luôn một hơi mười chén nữa, rồi mỉm cười nói :

- Lệ lão tiền bối muốn dùng rượu tưới sầu, Hạ Thiên Tường không dám trái lệnh. Nhưng Thanh Liên cư sĩ có câu rằng: “Cất chén tưới sầu sầu thêm sầu...”

Lệ Thanh Cuồng nhướng cao lông mày, lại cạn luôn ba chén nữa rồi cười ha hả :

- Thanh Liên Cư Sĩ Lý Bạch là một đại tửu quỷ, mà cũng lại là một đại sầu nhân, tự nhiên ông ta phải nói đúng tâm sự của người sầu. Nhưng chỉ cần một chén trong tay, thì dù sầu lại thêm sầu, cũng có làm sao!

Nói đến đấy Lệ Thanh Cuồng hình như không nén nổi sầu tình, bất giác ứa hai hàng lệ.

https://thuviensach.vn

Nếu như lúc bình thường, Hạ Thiên Tường thấy thái độ của Lê Thanh Cuồng như vậy, tất lấy làm ngạc nhiên, hỏi đến tận nơi, nhưng lúc này chàng cũng đã say đến sáu bảy phần, nên chỉ lặng lẽ ngồi nhìn, rồi bất giác cũng dưng dưng nước mắt.

Lần này đến lượt Lệ Thanh Cuồng ngạc nhiên đăm đăm nhìn chàng rồi hỏi :

- Hạ lão đệ, ta vì thương tâm mà khóc, chứ lão đệ thì vì cớ gì mà cũng ứa nước mắt?

Hạ Thiên Tường nâng chén lên uống môt hơi cạn, rồi lại lẳng lặng ngồi im, chẳng nói chẳng rằng.

Lệ Thanh Cuồng đưa tay áo lau khô nước mắt, rồi vùng cười ha hả :

- Thôi ta hiểu rồi, một nhân vật phong lưu tiêu sái, anh tuấn khôi ngô lại đang thời trai trẻ như lão đệ, khó lòng khỏi gây ra những chuyện tình ái vẩn vơ, tương tư sầu não! Nhưng thương tâm lệ khó thu, tương tự bệnh dễ chữa, nếu lão đệ có lòng tin ta, thì cứ ngỏ tâm sự cho ta biết, họa may ta có thể giúp lão đệ được chút nào chăng?

Hạ Thiên Tường lúc này đã say mèm, đăm đăm nhìn Lệ Thanh Cuồng cười nói :

- Lệ lão tiền bối đừng nói khoác! Bệnh cháu dẫu đến Mai Khôi sứ giả cũng vị tất đã có thủ đoạn trị nổi.

Lệ Thanh Cuồng trừng mắt nói :

- Mai Khôi sứ giả tuy đã nguyện làm ông mai se duyên cho thiên hạ, nhưng làm việc gì cũng chỉ từ từ, đi từng giai đoạn một, còn ta đây lại khác, ta chỉ dùng thủ đoạn Bá Vương thỉnh khách một mình một đao, xông thẳng đến tận nơi, nếu không nghe thì bắt buộc phải nghe. Nhất là đối với bọn đàn bà con gái, thì lối đó lại càng công hiệu lắm. Hạ lão đệ hãy nói ngay cho ta biết, lão đệ muốn lấy cô nào?

Hạ Thiên Tường cố nhiên là nặng tình với Trọng Tôn Phi Quỳnh nhất, rồi đến Hoắc Tú Vân, nhưng hai vị hiệp nữ này đều đã tỏ ý chung tình với mình

https://thuviensach.vn

liệu không còn điều gì ngăn trở. Nên lúc say rượu chàng chỉ buột miệng thốt ra ba chữ Lộc Như Ngọc. Lệ Thanh Cuồng bất giác rùng mình kinh sợ, cau mày hỏi :

- Hạ lão đệ bảo sao? Lão đệ mơ tưởng Lộc Như Ngọc thật ư?

Hạ Thiên Tường lúc này, lưỡi đã díu lại, lè nhè đáp :

- Sao... sao không? Vãn... vãn bối đã vì Lộc... Lộc Như Ngọc, lên Mân Sơn, đến trước mồ... mồ Mai Khôi, cầu Mai Khôi nguyện lực...

Lệ Thanh Cuồng nghe xong, nhìn chằm chằm vào mặt Hạ Thiên Tường, đôi mắt lờ đờ chợt lóe sáng, cười ha hả :

- Hay, hay! Thật là trời tác hợp, nhất cử lưỡng đắc, may khéo là may! Vừa giải quyết được mối thương tâm của ta, lại vừa gỡ được mối tương tư cho lão đệ.

Hạ Thiên Tường tuy say nhưng vẫn nghe rõ ý tứ câu nói của Lệ Thanh Cuồng, chàng chỉ lắc đầu như cố xua bớt hơi rượu, rồi hỏi :

- Lệ lão tiền bối, việc gỡ mối... mối tương tư cho vãn bối thì có dính dáng gì đến việc giải mối thương tâm của tiền... tiền bối?

Lệ Thanh Cuồng cầm đôi đũa tre gõ bàn hát rằng:

“Thế gian những chuyện đau lòng,

Tiếc rằng không thể ngỏ cùng với ai!”

Ngâm xong, nước mắt lại ràn rụa, nhìn Hạ Thiên Tường cười sằng sặc :

- Hạ lão đệ, thôi chúng ta hãy xếp câu chuyện tương tư và thương tâm ấy lại một xó, tạm thời đừng nhắc đến nữa. Nào, bây giờ chúng ta hãy cạn thêm mười chén nữa nào!

Uống hết mười chén rượu lớn, Hạ Thiên Tường không sao gượng được nữa, liền nằm gục xuống bàn, mê man bất tỉnh.

* * * * *

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường say sưa ngủ một giấc ngon lành, mãi tới khi hơi rượu tan dần, mới mở hé mắt ra nhìn, bất giác giật mình kinh sợ, thì ra chỗ chàng nằm không phải là trong tửu quán, mà lại là một tòa sơn động.

Lúc này tuy chàng đã tỉnh, nhưng đầu óc vẫn còn mung lung không nhớ trong cơn say, mình đã nói câu gì, và đã làm việc gì, chỉ nhớ mang máng hình như mình đã uống rượu với Lệ Thanh Cuồng. Nhưng không hiểu tại sao bây giờ lại nằm ở đây.

Chàng ngồi lên, vươn vai ngáp một cái thật dài, vừa toan đứng chợt nghe phía ngoài văng vẳng có tiếng người nói :

- Chúng ta phải hiệp lực bắt cho được phản đồ, để báo thù cho Chưởng môn nhân.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên nghĩ thầm: "Chưởng môn nhân nào? Có lẽ là Chưởng môn Tri Phi Tử chăng? Nếu vậy thì bọn người này chắc là môn hạ phái Côn Luân đang đi lùng bắt Lộc Như Ngọc, như lời Lệ Thanh Cuồng nói với mình ban nãy chăng?"

Chàng rón rén bước lại sát bên cửa động, ghé mắt nhìn ra. Cửa động rất hẹp, bên ngoài lại bị dây mây um tùm che khuất. Đứng bên trong trông ra thì rõ, chứ ở phía ngoài trông vào, thì không thấy gì cả.

Cách cửa động chừng hai trượng, có khoảng đất rộng, một bọn bốn người vừa đàn ông vừa đàn bà đang đứng nói chuyện. Hạ Thiên Tường nhìn kỹ, thấy có ba người quen mặt là Triệu Ngọc, Phan Sa và Vân Giả Hạc, còn người kia tuy không biết là ai, nhưng cũng có thể đoán được chắc là nhị sư đệ của Tri Phi Tử, tên gọi Hướng Phiêu Nhiên. Vì thấy bọn ba người kia đối với hắn đều tỏ vẻ cung kính lắm.

Hướng Phiêu Nhiên hỏi Vân Giả Hạc :

- Ngươi có biết đích xác là con tiện tỳ Lộc Như Ngọc đêm nay sẽ đi qua con đường này không?

Vân Giả Hạc khom mình đáp :

https://thuviensach.vn

- Khởi bẩm sư thúc, tiểu điệt vô tình gặp Lộc sư muội...

Nói chưa dứt lời, Hướng Phiêu Nhiên đã phát gắt :

- Lộc sư muội gì? Phái Côn Luân không bao giờ thừa nhận những hạng đệ tử giết thấy phạm thượng như nó nữa.

Vân Giả Hạc vội đổi giọng :

- Tiểu điệt tình cờ gặp Lộc Như Ngọc cùng Bào Tam Cô phái Kỳ Liên chia tay nhau ở cửa tây núi Đại Ba, Bào Tam Cô thì sang Thiểm, Lộc Như Ngọc thì sang Ngạc. Đêm nay tất phải đi qua lối này.

Hướng Phiêu Nhiên nghe nói, nhướng cao lông mày, mặt đầy sát khí, nhìn Triệu Ngọc, Phan Sa, Vân Giả Hạc hỏi :

- Các ngươi trong mình có bao nhiêu cây Thiên Kinh độc thích?

Triệu ngọc nói :

- Vân sư huynh có bảy cây, Phan sư muội có mười cây, đệ tử có tám cây, cộng cả thảy là hai mươi lăm cây tất cả.

Hướng Phiêu Nhiên gật đầu nói :

- Ta còn mười cây, vị chi là ba mươi lăm cây. Đủ rồi!

Phan Sa cau mày hỏi :

- Hướng sư thúc định dùng Thiên Kinh độc thích đối phó với Lộc sư... Như Ngọc ư?

Hướng Phiêu Nhiên cười một cách độc ác :

- Con tiện tỳ võ nghệ không phải tầm thường, trước khi nó đến đây, ta phải đặt sẵn ám hiệu, khi nào liệu chừng không thể bắt sống được ta sẽ dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ Phóng cả hai mươi lăm mũi Thiên Kinh độc thích ra cùng một lượt, lo gì không giết chết được con tiện tỳ?

Hạ Thiên Tường nấp trong động nghe thấy cũng phải cau mày, nghĩ bụng: “Lão già này độc ác thật! Lộc Như Ngọc tài thánh cũng không sao trốn

https://thuviensach.vn

thoát!”

Vân Giả Hạc có vẻ ngạc nhiên hỏi Hướng Phiêu Nhiên :

- Còn sư thúc không ra tay ư?

- Bọn ngươi ba người chọi một cũng thừa sức lắm rồi! Ta sẽ nấp vào một chỗ kín, khi nào cần lắm mới phải ra tay!

Triệu Ngọc vừa toan nói, chợt nghe có tiếng vó ngựa từ phía tây lộp cộp đi tới.

Hướng Phiêu Nhiên trông lên trời, nhìn bóng trăng vừa lên khỏi khu rừng rậm chừng một con sào, rồi quay lại bảo ba người kia :

- Tiếng vó ngựa có lẽ là của con tiện tỳ Lộc Như Ngọc, ta nấp vào phía trên kia lược trận, các ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

Nói xong tung mình nhảy lên vách núi, chỗ có mấy cây thương tùng cành rủ xuống sát đất, cách chỗ vừa đứng tới bốn năm trượng.

https://thuviensach.vn

Hồi 30

Duyên Hay Nợ?

Lúc này tiếng vó ngựa hình như hơi chậm, ước chừng nguội một chén trà, mới thấy Lộc Như Ngọc vòng qua góc núi lỏng buông giây khấu cho ngựa đi từ từ, vừa đưa mắt ngắm nhìn cảnh trí ban đêm trên Đại Ba sơn, con ngựa nàng cưỡi vẫn là con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh của Thích Đại Chiêu, trên vai còn khoác một tấm áo choàng đen, làm nổi bật màu trắng như mở động, trông càng rõ vẻ tuyệt thế phong hoa.

Hạ Thiên Tường mắt đã trong thấy rõ ràng, đúng là người con gái hôm xưa mình đã gặp trên núi Cửu Nghi, không còn sai được nữa.

Mối ngờ đã giải, tấm cảm tình của chàng đối với Lộc Như Ngọc cũng được tăng thêm vài phần. Trong khi đang tấm tắc khen thầm, đã thấy bọn Triệu Ngọc ở trong xó tối, đứng xếp hàng chữ nhất, chặn đường không cho Lộc Như Ngọc tiến lên.

Lộc Như Ngọc chợt thấy ba vị sư huynh sư tỷ đứng chắn ngang đường, thì vội ngừng cương đứng lại, nhảy xuống đất, vòng tay cười nói :

- Vân sư huynh, Triệu sư huynh và Phan sư tỷ độ này được mạnh cả chứ?

Vân Giả Hạc và Triệu Ngọc xưa nay đối với tiểu sư muội này rất có tình cảm, lúc này lại thấy nàng lễ phép nhũn nhặn, không có ý chống đối, nên chỉ đưa mắt nhìn nhau, không biết xử trí thế nào. Ngừng một lát, Vân Giả Hạc mới lên tiếng trước :

- Lộc sư muội vẫn tự coi mình là môn hạ Côn Luân, còn gọi chúng tôi là sư huynh sư tỷ cơ à?

Lộc Như Ngọc thông minh tuyệt đỉnh, nghe Vân Giả Hạc nói thế, trong bụng đã hiểu rõ mười phần, bèn nhướng cao lông mày cười chúm chím :

https://thuviensach.vn

- Sao Vân sư huynh lại nói như vậy? Tôi có thù với Tri Phi Tử và Tiêu Dịch thôi, còn các sư huynh sư tỷ vẫn là những người tôi kính trọng như xưa, có gì thay đổi đâu?

Trong số ba người, chỉ có Phan Sa ngày thường thấy Lộc Như Ngọc được đắc sủng quá đáng, vẫn có ý ghen, lúc này nghe nàng nói vậy liền cười nhạt đáp :

- Lộc Như Ngọc, ngươi cấu kết với phái Kỳ Liên làm phản Côn Luân giết Chưởng môn sư tôn và Tiêu sư thúc, vi bội qui giới võ lâm, thần và người đều giận, cái tội ấy thật đáng giết! Ngươi còn dám mở miệng gọi chúng ta là sư huynh, tỷ, nhưng chúng ta lại rất xấu hổ khi có một vị sư muội như ngươi!

Lộc Như Ngọc bình thường tính tình vẫn bướng bỉnh ương ngạnh, vậy mà lúc này nghe Phan Sa nói, cũng không hề giận dữ, chỉ mỉm cười nói :

- Phan sư tỷ, chị em ta ngày thường thân thiết với nhau là thế, sao bữa nay sư tỷ mắng em quá tệ như vậy?

Phan Sa lạnh lùng nói :

- Thứ sư phạm thượng là tội đại ác, không phải chỉ mắng mấy câu mà xong được đâu!

Lộc Như Ngọc mặt vẫn không biến sắc, chỉ cười nói :

- Vừa rồi tôi chẳng đã nói là tôi có thâm cừu với Tri Phi Tử và Tiêu Dịch, nên mới phải báo thù ư?

Triệu Ngọc đứng bên ngoài ngắt lời hỏi :

- Lộc sư muội là một đứa trẻ bị người ta bỏ rơi, Chưởng môn sư tôn cứu được ở trong động hươu đem về, nên mới lấy chữ Lộc đặt làm họ, lại truyền thụ tuyệt nghệ, nuôi nấng nên người, ơn đức đối với sư muội thật cao hơn trời, rộng hơn bể, vậy hai chữ thâm cừu ở đâu mà ra?

Lộc Như Ngọc cười nói :

https://thuviensach.vn

- Các vị đối với tôi thành kiến đã sâu, dẫu tôi có nói rõ nguyên nhân mối thù ấy ra đây, cũng khó lòng làm các vị tin là thật. Để ngày khác tôi sẽ tìm một người làm chứng đưa tới Côn Luân đem nội tình tuyên bố công khai cho mọi người cùng biết.

Nói xong định nhảy lên mình ngựa phóng đi.

Phan Sa vội gọi to :

- Ngươi không thể đi được, bữa nay đệ tử phái Côn Luân sẽ vì Chưởng môn sư tôn và Tiêu sư thúc báo cừu tuyết hận!

Nói dứt lời tay hữu giơ lên, phóng một chưởng Thần Long Thám Chảo đánh trộm vào lưng Lộc Như Ngọc đó là chưởng lực Tiểu Thiên Tinh phóng ra tuy nhanh, nhưng không phát chưởng phong, một khi chưởng phong đã phát, thì đối phương tất thế nào cũng bị thương.

Trong lúc ngón tay Phan Sa đã gần chạm tới lưng Lộc Như Ngọc, nội lực Tiểu Thiên Tinh sắp sửa phát ra. Tấm áo choàng của Lộc Như Ngọc khẽ phất, nhanh nhẹn vô cùng, bước sang bên trái ba bước, quay mình lại nhìn Phan Sa, mỉm cười nói :

- Phan sư tỷ, tôi nghĩ tới giao tình đôi ta ngày trước, xin nhường sư tỷ một chưởng!

Phan Sa đỏ mặt, hai tay cùng vung, lại phóng thêm một chiêu Hồ Điệp Song Phi, đầy trời chưởng ảnh.

Lộc Như Ngọc khẽ cau lông mày, gót hài dẫm mạnh, dùng chiêu Đường Ngu Thôi Vị khẽ đập nhẹ vào ngực Phan Sa.

Phan Sa cũng biết Lộc Như Ngọc tài nghệ còn trên mình, trong bụng còn đang giận Triệu Ngọc, Vân Giả Hạc sao không ra tiếp tay cho mình, chợt thấy Lộc Như Ngọc đã động thủ, vội dùng thế Thôi Vân Trục Nguyệt hãm thế của đối phương lại.

Hạ Thiên Tường nấp ở trong động mắt đã trông thấy rõ ràng, biết rằng chiêu Đường Ngu Thôi Vị uy lực lợi hại, biến hóa vô cùng, không phải chiêu Thôi

https://thuviensach.vn

Vân Trục Nguyệt có thể hóa giải được, bất giác lo thay cho Phan Sa nếu không chết tất cũng bị thương nặng.

Còn đang nghĩ ngợi, quả thấy Lộc Như Ngọc đã biến đổi thân pháp, bàn tay ngọc đã đặt lên tử huyệt Thất Khảm trên ngực Phan Sa.

Phan Sa thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết, Vân Giả Hạc và Triệu Ngọc cũng sợ cuống lên, đều song song nhảy ra toan cứu.

Lộc Như Ngọc khẽ giơ ống tay bên trái lên phất nhẹ, phóng ra một luồng cang phong rất mạnh, đẩy lùi Vân, Triệu lại, rồi cười khanh khách :

- Vân huynh Triệu huynh cứ yên tâm, tôi không hại Phan sư tỷ đâu! Đây cũng chỉ như cuộc luyện võ hàng ngày, tôi muốn để Phan sư tỷ lĩnh hội và nhớ lấy, lần sau nếu thấy đối phương dùng ngón Đường Ngu Thôi Vị thì mình phải dùng chiêu Phục Hy Họa Quải trừ đi hoặc chiêu Bàn Cổ Khai Thiên đánh ngược trở lại, chiếm lấy ưu thế, đừng bao giờ dùng chiêu Thôi Vân Trục Nguyệt này, không những nguy cho thân mình, mà uy vọng của phái Côn Luân cũng vì thế mà bị tổn thất lây.

Phan Sa bị Lộc Như Ngọc giảng thuyết một hồi, thẹn quá, mặt đỏ tưng bừng, đưa mắt ra hiệu cho Vân Giả Hạc và Triệu Ngọc chuẩn bị dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ, ném ra hai mươi lăm mũi Thiên Kinh độc thích.

Giữa lúc ấy thốt nhiên nghe có tiếng người gọi :

- Triệu Ngọc huynh, hôm ở Chung Nam huynh mượn ta chiếc quạt bây giờ phải đưa trả ta đây.

Triệu Ngọc nghe tiếng giật mình quay lại, chỉ thấy từ trong một căn động hẹp, phía ngoài có dây mây rườm rà che kín, một chàng thanh niên mặc áo xanh, thần thái phong lưu tiêu sái thủng thỉnh bước ra.

Thì ra Hạ Thiên Tường thấy Lộc Như Ngọc đã thi triển thân thủ thị uy, lại dùng giọng châm biếm sói móc Phan Sa một hồi, sợ đối phương thẹn quá hóa giận, lại giở thủ đoạn độc ác ra, hoặc giả Hướng Phiêu Nhiên nấp trên cao, dùng mười mũi Thiên Kinh độc thích ám toán, thì Lộc Như Ngọc trong

https://thuviensach.vn

lúc vô tình, tất không sao tránh thoát, nên phải giả vờ mượn cớ đòi quạt, rồi đường hoàng bước ra.

Triệu Ngọc thấy Hạ Thiên Tường đòi quạt, liền thò tay vào bọc lấy cây Tương Phi Trúc Tập Phiến, hai tay đưa lên, mỉm cười nói :

- Tôi xin trả huynh chiếc quạt, ngày khác gặp nhau sẽ nói chuyện lâu. Vì bữa nay phái Côn Luân chúng tôi cần phải ở lại đây để thanh lý môn hộ.

Theo quy giới giang hồ, thì những việc thanh lý môn hộ, không cho người ngoài tham dự, Hạ Thiên Tường biết ý Triệu Ngọc muốn đuổi khéo mình đi, nhưng chàng chỉ giơ tay đỡ chiếc quạt, rồi mỉm cười nói :

- Hạ Thiên Tường bữa nay may mắn gặp Triệu huynh, trừ việc đòi quạt, còn muốn thay Lộc Như Ngọc cô nương làm một chứng nhân, như lời Lộc cô nương vừa nói!

Triệu Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Hạ huynh muốn làm chứng việc gì?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Việc Lộc Như Ngọc cô nương và quí Chưởng môn Tri Phi Tử, Bạch y Côn Luân Tiêu Dịch kết thành cừu oán, tôi ngẫu nhiên có mặt ở nơi đó, nên biết rõ hết thảy mọi chuyện.

Lộc Như Ngọc chú ý nhìn Hạ Thiên Tường, gật đầu cười nói :

- Đúng, đúng, hôm Tri Phi Tử đền tội, Hạ huynh có ở đấy thật!

Triệu Ngọc, Vân Giả Hạc và Phan Sa còn đang kinh ngạc, định hỏi lại Hạ Thiên Tường cho minh bạch, thốt nhiên nghe một tiếng vút như xé luồng không khí, rồi một chùm Thiên Kinh độc thích hóa thành một tấm lưới đen từ trên chỗ Hướng Phiêu Nhiên nấp bay xuống úp chụp lấy thân hình Hạ Thiên Tường và Lộc Như Ngọc.

Lộc Như Ngọc quả không ngờ ngoài ba vị sư huynh tỷ, còn có Hướng Phiêu Nhiên nấp trên vách núi, thừa cơ ám toán, huống chi chùm Thiên Kinh độc

https://thuviensach.vn

thích lại bao trùm thành một khoảng rộng, không sao tránh kịp, thật là nguy hiểm muôn phần.

Nhưng Hạ Thiên Tường đã có chuẩn bị từ trước, nhất là đối với Hướng Phiêu Nhiên đang nấp, lại càng đặc biệt chú ý, nên khi chùm Thiên Kinh độc thích vừa sa xuống đỉnh đầu, tấm lưới Hồng Vân Thù Ty Võng đã hóa ra một đám mây đỏ bay lên thu lấy.

Hạ Thiên Tường thu lưới về rũ mạnh, trong lưới rơi ra chín mũi Thiên Kinh độc thích. Chàng nhìn lên vách núi phía trước cười nói :

- Hướng Phiêu Nhiên lão tiền bối việc gì phải hạ độc thủ như vậy, xin hãy xuống đây nghe Hạ Thiên Tường thuật lại tình hình hôm quí Chưởng môn Tri Phi Tử lìa trần ở trước cửa động Giáng Tuyết núi Kỳ Liên thế nào, để các vị nghe.

Vừa nói dứt lời Hướng Phiêu Nhiêu đã từ trên vách núi bay xuống, nhìn Hạ Thiên Tường và Lộc Như Ngọc một cách lạnh lùng, không nói gì cả.

Hạ Thiên Tường vòng tay thi lễ mỉm cười nói :

- Hạ Thiên Tường xin hỏi lão tiền bối những sự thù hận trong chốn giang hồ thì loại thù nào là nặng hơn hết?

Hướng Phiêu Nhiên chưa kịp trả lời, Vân Giả Hạc đã nói đỡ :

- Trên chốn miếu đường thì thù vua là nặng, còn trong chỗ giang hồ thì thù cha mẹ mới là bất cộng đới thiên!

Hạ Thiên Tường gật đầu cười :

- Lộc cô nương sở dĩ coi Tri Phi Tử, Tiêu Dịch là kẻ thù, nhân vì cớ báo thù cho mẹ, và Tri Phi Tử vì xấu hổ ăn năn mà cắn lưỡi tự tận, còn Bạch Y Côn Luân Tiêu Dịch cũng không phải trực tiếp chết về tay Lộc cô nương!

Hướng Phiêu Nhiên kinh ngạc quay lại hỏi Lộc Như Ngọc :

- Mẫu thân mi là ai? Vì cớ gì mà kết thù với Chưởng môn sư huynh ta?

Hạ Thiên Tường cười nói đỡ :

https://thuviensach.vn

- Mẫu thân Lộc cô nương chính là nữ hiệp Lục Bân, người đã được vị Chưởng môn thượng đại phái Côn Luân di mệnh đặt lên tiếp Chưởng môn hộ Côn Luân. Tri Phi Tử vì mưu chiếm danh vị Chưởng môn mới bí mật sai Tiêu Dịch đứng trên đỉnh núi A Nhĩ Kim Sơn đẩy Lục nữ hiệp rơi xuống hang sâu vạn trượng.

Hướng Phiêu Nhiên lắc đầu cười nhạt :

- Những câu ngươi nói chỉ là chuyện vu vơ, cố ý bịa đặt để gỡ tội cho Lộc Như Ngọc. Có gì làm bằng cớ không?

Hạ Thiên Tường nói :

- Hôm ấy tôi cũng có mặt trước cửa động Giáng Tuyết núi Kỳ Liên, tai nghe thấy Tri Phi Tử tự nhận tội lỗi, đoạn cắn lưỡi mà chết.

Hướng Phiêu Nhiên nhất định không tin, cười khẩy :

- Ngươi làm như câu nói của ngươi toàn là lời vàng thước ngọc, bắt buộc người ta phải tin không bằng?

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, cười ha hả :

- Lời nói Hạ Thiên Tường tuy không đủ tin, nhưng những người được mục kích vụ đó, còn có Lãnh Bạch Thạch phái Tuyết Sơn, Hoắc Tú Vân phái Nga Mi, và Tam Thủ Lỗ Ban Uất trì Xảo. Nếu Hướng tiền bối không tin, xin cứ tìm ba người ấy mà hỏi, rồi lại đối chiếu với những câu tôi nói, xem có đúng không?

Hướng Phiêu Nhiên thấy Hạ Thiên Tường nêu ra nhiều nhân chứng như vậy, biết chắc là không phải chàng nói dối đành chỉ hầm hầm nhìn Lộc Như Ngọc không nói không rằng.

Lộc Như Ngọc từ lúc thấy Hạ Thiên Tường xuất hiện, vẫn đứng im không nói gì. Lúc này thốt nhiên lên tiếng gọi :

- Hướng Phiêu Nhiên?

Hướng Phiêu Nhiên kinh ngạc, trừng mắt nhìn nàng rồi hỏi :

https://thuviensach.vn

- Mi gọi ta là Hướng Phiêu Nhiên hả?

Lộc Như Ngọc chỉ Vân, Triệu, Phan ba người, lạnh lùng nói :

- Ta vẫn nhận ba vị này là sư huynh, sư tỷ nhưng không nhận ngươi là sư thúc!

Hướng Phiêu Nhiên giận quá, sắc mặt tái xanh, hỏi :

- Tại sao?

Lộc Như Ngọc cười nói :

- Vì tâm địa bọn họ ngay thẳng, không mất bản sắc của những nhân vật giang hồ.

Hướng Phiêu Nhiên sắc mặt đã đổi ra màu tím ngắt, giận dữ hỏi :

- Còn ta thì mất bản sắc nhân vật giang hồ à?

Lộc Như Ngọc cười nhạt, hỏi lại :

- Tri Phi Tử chết, tuy là tự vẫn, nhưng thực ra thì lỗi tại ai?

Hướng Phiêu Nhiên toàn thân rung lên, hình như đã tức giận đến cực điểm, trỏ tay vào mặt Lộc Như Ngọc quát to :

- Chưởng môn sư huynh ta chết, là vì mày chứ còn vì ai nữa?

Lộc Như Ngọc vẫn điềm đạm hỏi :

- Chưởng môn phái Kỳ Liên là Thích Đại Chiêu có tiếp được một phong mật tín, trong đó ngoại trừ việc tường thuật hành tung của Tri Phi Tử, còn nói rõ là ngón Vân Long chưởng lực của hắn tay trái hơi bị yếu, và mắt bên trái cũng có tật, trông không được rõ lắm, nếu muốn tập kích hắn, thì cứ dốc toàn lực đánh về phía trái chắc chắn sẽ thành công! Phái Kỳ Liên căn cứ vào câu ấy, mới sai mấy tay giỏi, mai phục sẵn bên đường, rồi cứ nhè mé trái phóng bừa Thiên Kinh độc thích ra, bắt sống được Tri Phi Tử.

Hướng Phiêu Nhiên lúc này đã giận đến nỗi râu tóc dựng ngược, run giọng hỏi :

https://thuviensach.vn

- Ngươi... ngươi nói ra những chuyện... chuyện đó để làm gì?

Lộc Như Ngọc đưa mắt nhìn Vân, Triệu, Phan một lượt, rồi lắc đầu cười nhạt :

- Thế là phái Côn Luân có một thời đại sản xuất ra mấy tay mưu đoạt chức Chưởng môn, Tri Phi Tử hại mẫu thân ta là Lục Bân, mưu đoạt danh vị Chưởng môn, rồi bây giờ lại đến lượt Hướng Phiêu Nhiên lại ngầm hại Tri Phi Tử, mưu đoạt địa vị Chưởng môn nữa!

Mấy câu ấy chẳng khác gì một tiếng sét nổ bên tai bọn Vân Giả Hạc, làm cho cả ba người đều trố mắt nhìn sư thúc Hướng Phiêu Nhiên, kinh ngạc đến cực điểm.

Hướng Phiêu Nhiên nghiến răng kèn kẹt, trừng mắt mắng Lộc Như Ngọc :

- Mi đừng có ngậm máu phun người, mưu toan chia rẽ!

Lộc Như Ngọc lạnh lùng nói :

- Nét chữ trong phong thư bí mật đúng là chữ ngươi, chẳng lẽ ta còn nhận lầm sao?

Hướng Phiêu Nhiên cặp mắt tóe lửa, sát khí tràn mi, nói như gầm lên :

- Nếu mi nêu ra được chứng cứ xác thực, thì Hướng Phiêu Nhiên này từ nay sẽ mai danh ẩn tích, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trong chốn giang hồ nữa, còn nếu không, ta sẽ băm vằm mi và cả tên Hạ tiểu cẩu này ra làm trăm ngàn mảnh!

Lộc Như Ngọc cười nhạt, thò tay vào bọc lấy ra một mảnh giấy đưa cho bọn Triệu Ngọc xem.

Hướng Phiêu Nhiên vừa trông thấy mảnh giấy, bất giác sắc mặt tái nhợt, thốt nhiên dùng ngón Tiềm Long Thăng Thiên nhảy chéo đi mấy trượng, rồi lại đổi thành Thần Long Độ Hải nhảy vào trong khu rừng rậm, mất hút.

Bọn Triệu Ngọc, Phan Sa, Vân Giả Hạc mở tờ giấy ra xem, quả thấy rõ ràng nét chữ Hướng Phiêu Nhiên, kế lại thấy hắn xấu hổ bỏ chạy, thì sự thực đã

https://thuviensach.vn

hiện rõ ràng, không còn chối cãi được nữa. Ba người bất giác nhìn nhau lắc đầu, lẳng lặng không nói gì cả.

Lộc Như Ngọc cũng tỏ vẻ cảm khái, thở dài nói :

- Hai vị sư huynh và Phan sư tỷ hà tất phải lấy thế làm buồn, Hướng Phiêu Nhiên đã xấu hổ bỏ đi, các vị lão bối trong phái Côn Luân từ nay không còn ai nữa! Ba vị trở về nên triệu tập đồng môn, tuyển lựa một vị Chưởng môn đứng đắn, bế quan tu luyện công lực, đừng dính vào những chuyện ân oán giang hồ! Mười năm, hai mươi năm về sau, nhất định khí tượng phái Côn Luân sẽ canh tân khởi sắc! Tiểu muội hiện nay còn nhiều ân oán bó buộc, không biết bao giờ mới kết thúc? Chúng ta nên chia tay ở đây!

Vân Giả Hạc, Triệu Ngọc, Phan Sa lúc này đối với Lộc Như Ngọc đã không còn địch ý, bất giác cùng tỏ vẻ bịn rịn, dặn dò trân trọng, rồi lẳng lặng quay đi.

Lộc Như Ngọc nhìn theo ba vị đồng môn đi đã khá xa, mới cúi xuống nhặt chín mũi Thiên Kinh độc thích mỉm cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Sao lại tới đây đúng dịp, giúp tôi thoát được một nạn lớn như vậy?

Vừa nói tới đấy, thốt nhiên nhìn nắm Thiên Kinh độc thích trong tay đột nhiên nói :

- Anh xem Hướng Phiêu Nhiên có độc ác không? Hắn biết trong mình tôi có thuốc giải Thiên Kinh độc thích, nên lại tẩm thêm chất độc khác vào ám khí, cho công hiệu hơn!

Hạ Thiên Tường cầm mũi ám khí lên xem, quả thấy ngoài màu tím đen đã sẵn của cây độc thích, lại phủ thêm một lượt ánh sáng biên biếc xanh, bất giác lắc đầu nói :

- Hướng Phiêu Nhiên tâm địa hiểm độc thật, hắn nhất định giết cho bằng được cô nương mới nghe!

Lộc Như Ngọc đôi mắt long lanh mỉm cười nói :

- Sao anh chỉ đi có một mình? Còn Hoắc tiểu muội đâu?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy Lộc Như Ngọc nói năng cũng dịu dàng khả ái, bèn đáp :

- Hoắc Tú Vân đã về Nga Mi từ bữa đó!

Lộc Như Ngọc à một tiếng rồi lại hỏi :

- Anh định đi đâu mà qua lối này?

Hạ Thiên Tường chưa kịp trả lời, chợt nghe con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh ngửa cổ lên trời, hú lên một tiếng thật dài rồi chạy tới bên cạnh Lộc Như Ngọc, giơ chân trước nhè nhẹ gạt nàng ra. Hạ Thiên Tường buột miệng khen :

- Con ngựa này khôn quá, hình như nó muốn nói với cô nương câu gì?

Lộc Như Ngọc gật đầu cười :

- Nó là loại long câu dị chủng, có linh tính. Anh có cao hứng cưỡi chơi một lúc, thử coi nó chạy có nhanh không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Không, không! Không cần phải thử, tôi cứ trông tướng nó cũng đủ biết!

Giữa lúc đó con ngựa lại chợt cất cao đầu lên nhìn Lộc Như Ngọc hí lên một tiếng, nghe thật bi thảm.

Hạ Thiên Tường biết con ngựa đã hai lần cho nên nó kêu tất không phải vô cớ, vừa toan nhắc Lộc Như Ngọc phải để ý đề phòng, thốt nhiên đã thấy nàng sắc mặt tái mét, tay ôm lấy vai phải lảo đảo chực ngã.

Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ, vội chạy lại hỏi :

- Lộc cô nương làm sao thế?

Lộc Như Ngọc nghiến chặt hai hàm răng, lật bàn tay rút trên vai ra một mũi Thiên Kinh độc thích có tẩm thêm thuốc độc khác, cau mày nói :

- Tôi trúng phải... phải ám khí của... của Hướng Phiêu Nhiên...

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường lúc này mới nghĩ ra con ngựa đã hai lần lên tiếng báo nguy, tiếc vì mình và Lộc Như Ngọc đều sơ ý không ngờ, đến nỗi bị người ám toán.

Chàng còn đang nghĩ ngợi, chợt từ trong khu rừng nhỏ, đã nhô ra cái bóng của Hướng Phiêu Nhiên với tấm áo bào rộng thùng thình, thân thể nhanh nhẹn, nhảy lên sườn núi cao, biến nhanh như một luồng điện rồi mất hút, sau khi đã ném lại một chuỗi cười đắc ý điên cuồng vang lên trong cảnh đêm tịch mịch.

Hạ Thiên Tường tuy căm giận con người vô sỉ hèn hạ, nhưng vì Lộc Như Ngọc đã bị trúng độc, cần phải cấp cứu, không còn thì giờ đuổi theo. Đành vội quay lại hỏi Lộc Như Ngọc, lúc này đang lấy thuốc giải độc ra uống :

- Lộc cô nương thấy trong mình thế nào? Liệu có...

Lộc Như Ngọc lấy tay vén mớ tóc mây xòa xuống trán, mỉm một nụ cười buồn bã :

- May ra còn có thể sống thêm được hai tiếng đồng hồ nữa!

Hạ Thiên Tường kinh sợ hỏi :

- Làm sao lại nặng đến nỗi thế?

Lộc Như Ngọc cười một cách đau khổ :

- Hướng Phiêu Nhiên là một chuyên gia chế tạo chất độc trong phái Côn Luân, hắn cố ý giết tôi, nên mới tẩm chất độc thật mạnh vào mũi Thiên Kinh độc thích. Trừ hai vị lão nhân áo vàng anh đã trông thấy ở trước cửa động Giáng Tuyết ra, thì tài trời cũng không cứu nổi?

Hạ Thiên Tường nhìn con ngựa long câu rồi nói :

- Tôi sẽ lập tức vực cô nương lên ngựa đưa về Giáng Tuyết động may ra còn kịp!

Lộc Như Ngọc lúc này hình như đã không thể gắng gượng được nữa, từ từ ngã mình xuống một phiến đá, lắc đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Cứ để tôi nằm yên thế này, họa chăng còn có thể sống được vài giờ nữa, nếu lại ngồi trên lưng ngựa giong đuổi đường trường, thì khó lòng sống nổi được một giờ! Và từ đây tới động Giáng Tuyết, cách hàng ngàn dặm, dù ngựa chạy nhanh đến đâu, cũng khó lòng về tới cửa động, trước khi tôi tắt thở.

Hạ Thiên Tường thấy tình hình như vậy, bất giác cuống lên, không biết làm thế nào, chỉ vò hai bàn tay vào nhau, băn khoăn nói :

- Làm... làm thế nào bây giờ?

Lộc Như Ngọc tuy bị trúng độc, nhưng tinh thần vẫn có vẻ trấn tĩnh hơn Hạ Thiên Tường, nghe chàng nói vậy, liền thở dài :

- Nếu anh muốn giúp tôi, thì xin tìm một sơn động nào sạch sẽ vứt tôi vào đó, để tôi chết cho được yên thân!

Hạ Thiên Tường bèn đứng lên bế Lộc Như Ngọc đưa vào căn động mình nấp ban nãy, cẩn thận đặt nàng nằm xuống. Lộc Như Ngọc đưa mắt trông khắp mọi nơi, hình như có vẻ hài lòng, mỉm cười nói :

- Cảm ơn anh!

Hạ Thiên Tường ngồi xuống bên cạnh hỏi :

- Lộc cô nương đã bế huyệt Thông Tâm chưa?

Lộc Như Ngọc nói :

- Nếu tôi không bế huyệt Thông Tâm, thì lúc nãy chắc đã tắt thở rồi!

Hạ Thiên Tường sắc mặt có vẻ vui mừng, vội nói :

- Nếu vậy thì tới lúc vạn bất đắc dĩ, ta có thể chặt bỏ một cánh tay đi được!

Lộc Như Ngọc lắc đầu buồn bã mỉm cười :

- Con gái ai không thích đẹp? Nếu sống mà mất một cánh tay, thì thà chết còn hơn!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường không biết làm thế nào, chỉ thở dài sườn sượt. Lộc Như Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Hôm xưa ở dưới chân núi Côn Luân tôi đã dùng Thiên Kinh độc thích ám toán chàng, sao chàng không giận lại còn tử tế với tôi như vậy?

Hạ Thiên Tường không đáp chỉ hỏi lại :

- Lộc cô nương có muốn nghe tôi kể lại một câu chuyện cũ không?

Lộc Như Ngọc gật đầu, vừa toan nói, thốt lại rên rỉ kêu lên :

- Trời ơi! Sao tôi lạnh quá thế này?

Hạ Thiên Tường cúi nhìn quả thấy toàn thân nàng run bắn lên, hai hàm răng đập vào nhau cầm cập, chàng biết chất độc đã ngấm, bèn ngồi xếp bằng tròn dưới đất, cởi áo thanh sam quấn lấy nàng, rồi ôm vào lòng, ngầm vận thần công, lấy chân hỏa thuần dương của mình hóa thành một luồng hơi ấm, ủ cho nàng đỡ rét.

Ước chừng một chén trà, Lộc Như Ngọc mới bớt run. Nàng ngước mắt nhìn Hạ Thiên Tường, tỏ vẻ cảm kích, cười một cách buồn bã nói :

- Anh đối với tôi tốt quá, tôi tình nguyện bắt chước Hoắc tiểu muội gọi anh là Tường ca ca.

Hạ Thiên Tường đối với Lộc Như Ngọc cũng hơi có bụng mến, nghe nàng nói thế, bèn mỉm cười gật đầu rồi ghì chặt nàng thêm chút nữa.

Lộc Như Ngọc nhắm nghiền hai mắt lại, hồi lâu lại từ từ hé mở ra, mỉm cười nói :

- Tường ca ca định nói chuyện gì thì nói ngay đi, để lát nữa sợ tôi không nghe kịp!

Hạ Thiên Tường thở dài một tiếng, đoạn đem câu chuyện mình tình cờ được trông thấy nàng ở trên Cửu Nghi sơn, rồi lại lần mò lên Mân Sơn cầu Mai Khôi nguyện lực thế nào kể hết cho nàng nghe một lượt.

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc nghe xong, mở to mắt đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường, rồi buồn bã nói :

- Tường ca ca thật có tài an ủi, câu chuyện cũ đó, nghe hay thì hay thật, đẹp thì đẹp thật, nhưng khó tin lắm!

Hạ Thiên Tường thấy nàng không tin, không biết làm thế nào, bất giác mặt đỏ bừng bừng, đôi mày cau lại, lẳng lặng không nói gì nữa.

Lộc Như Ngọc thấy thế, liền nở một nụ cười rất tươi nói :

- Tường ca ca đừng buồn, tôi xin sẵn lòng tin câu chuyện Mai Khôi cố sự đẹp đẽ của chàng là thật!

Hạ Thiên Tường chợt nhớ ra một vật có thể làm chứng cho câu chuyện của chàng, bèn vội thò tay vào bọc lấy mảnh Tử Ngọc Mai Khôi ra ấn vào tay Lộc Như Ngọc, mỉm cười nói :

- Lộc muội thử coi, đây là một cánh hoa Mai Khôi bằng ngọc đỏ của Mai Khôi sứ giả, vị chủ quản Mai Khôi nguyện lực tặng tôi!

Lộc Như Ngọc mân mê cánh Tử Ngọc Mai Khôi ra vẻ thích lắm, nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Tường ca ca, màu ngọc này trông đáng yêu quá nhỉ? Ca ca cho tôi nhé!

Hạ Thiên Tường giơ tay vuốt nhẹ mái tóc nàng gật đầu cười nói :

- Cố nhiên là để tặng Ngọc muội! Nhưng Ngọc muội bị trúng thương kịch độc, không còn cách gì cứu được thật ư?

Lộc Như Ngọc thấy Hạ Thiên Tường bằng lòng tặng mình cánh hoa ngọc thì mừng lắm, đặt ngay lên miệng hôn hít, ra vẻ yêu thích vô cùng. Nhưng tới khi nghe chàng hỏi mấy câu dưới, chợt lại lộ vẻ buồn bã nói :

- Tường ca ca, tôi nhất sinh cô khổ, ra đời gặp toàn những chuyện không may, sự sống chết đối với tôi thật không còn ý nghĩa gì nữa. Tôi chỉ ân hận một điều là mãi tới hôm nay, trước khi từ giã cõi đời, mới được gặp ca ca!

https://thuviensach.vn

Lúc này tôi cảm thấy trong mình sảng khoái dễ chịu vô cùng, có lẽ là triệu chứng sắp chết.

Hạ Thiên Tường xưa nay vốn vẫn là giống đa tình, lúc này lại nghe Lộc Như Ngọc nói những câu thương tâm như vậy, bất giác cúi xuống hôn lên má nàng, rồi buông rơi xuống mấy giọt lệ nóng bỏng.

Lộc Như Ngọc cũng cảm động ứa nước mắt sụt sùi nói :

- Tường ca ca đối với tôi tốt quá, chỉ tiếc kiếp này tôi mệnh bạc không được hưởng thụ. Sau khi tôi chết rồi, mong chàng đem chút cảm tình đối với tôi trút cả cho Hoắc Tú Văn, hết lòng thương yêu che chở nàng, thì tôi dẫu xuống suối vàng cũng được ngậm cười nhắm mắt!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc muội mới gặp Vân muội lần đầu tiên, sao đã có cảm tình với nàng như vậy?

Lộc Như Ngọc cười nói :

- Chúng tôi là một đôi chị em ruột...

Hạ Thiên Tường giật cau mày hỏi :

- Chị em ruột?

Lộc Như Ngọc cười nói :

- Tôi với Vân muội là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng điều này vẫn còn phải giữ bí mật Vân muội vẫn chưa biết!

Hạ Thiên Tường lại càng kinh ngạc hỏi :

- Mẫu thân Ngọc muội không phải là Côn Luân Nữ Hiệp Lục Bân sao? Còn phụ thân nàng là ai?

Lộc Như Ngọc thở dài nói :

- Mẫu thân tôi chính tên là Lục Bân, nhưng đã đổi tên khác được mấy chục năm rồi!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường toan hỏi, nàng lại xua tay nói tiếp :

- Mẫu thân tôi bị Tiêu Dịch đẩy xuống vực thẳm, tuy không đến nỗi chết, nhưng lại gặp một chuyện ngẫu hợp khác, khiến cho người đang từ một vị Côn Luân nữ hiệp, biến thành một ma nữ!

Lộc Như Ngọc thấy Hạ Thiên Tường cau mày, ra vẻ nghĩ ngợi, bất giác lại bật cười nói :

- Mẫu thân tôi, chàng cũng đã gặp rồi đấy! Bà là một tay thần công tuyệt thế, năm xưa tiếng tăm đã lẫy lừng trong chốn giang hồ, danh vị lớn lắm! Ca ca là người thông minh, chẳng lẽ tới lúc này vẫn chưa đoán được mẫu thân tôi là ai ư?

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lúc, rồi như chợt nghĩ ra, vội nói :

- À, có phải mẫu thân Lộc muội là vị lão nhân áo vàng ngồi mé trái trước động Giáng Tuyết hôm nọ phải không?

Lộc Như Ngọc cười nói :

- Ca ca đoán đúng đấy, vị lão nhân ngồi mé trái là mẫu thân tôi sau này đổi tên là Giáng Tuyết Tiên Nhân Lăng Diệu Diệu, còn vị lão nhân ngồi bên phải là mẫu thân Hoắc Tú Vân, tên gọi Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song!

Hạ Thiên Tường nghe đến đây, lại chợt nhớ lời Mộ Vô Ưu đã từng nói với mình là Lệ Thanh Cuồng không muốn gặp mặt Hoắc Tú Vân và mới hôm qua đây gặp Lệ Thanh Cuồng trong quán rượu, đem những lời ông ta nói trong lúc say rượu, đối chiếu với nhau, thì chàng cũng hiểu rõ vài phần bèn hỏi Lộc Như Ngọc :

- Nếu vậy thì thân phụ của Ngọc muội và Vân muội hẳn là lão tiền bối Lệ Thanh Cuồng phải không?

Lộc Như Ngọc cau mày, khẽ lấy tay vuốt ngực thở dài, nói :

- Gia gia tôi chính là Lệ Thanh Cuồng nhưng chuyện nay bên trong còn nhiều phức tạp, nói ra hơi dài...

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy sắc mặt nàng có vẻ mệt mỏi, bèn móc trong bọc còn mấy viên linh đan của Tái Hàn Khang tặng dạo nọ, đưa cả cho nàng uống hết.

Lộc Như Ngọc uống thuốc xong, nằm yên một lúc, rồi lại tiếp tục nói :

- Tường ca ca, tôi uống mấy viên linh đan, cũng cảm thấy dễ chịu. Vậy để tôi xin kể câu chuyện ân oán giữa cha mẹ tôi cho ca ca nghe.

Hạ Thiên Tường nhìn nàng có vẻ ái ngại, nói :

- Ngọc muội nên nghỉ ngơi một lát cho đỡ mệt.

Lộc Như Ngọc lắc đầu nói :

- Nếu tôi không nói bây giờ, thì câu chuyện bí mật ấy, không bao giờ chàng được nghe nữa.

Rồi nàng thủng thẳng kể tiếp :

- Dưới chân núi A Nhĩ Kim Sơn có một cái hang sâu thăm thẳm hàng vạn trượng, trong đó có một vị Ma giáo kỳ nhân, đời không ai biết đến, tên ông ta là Vô Tướng Ma Sư Công Dương Nghị.

Mẫu thân tôi bị Tiêu Dịch thừa lúc bất ngờ đẩy xuống vực thẳm, may sao lại được Công Dương Nghị cứu, Công Dương Nghị thấy mẫu thân căn cốt linh tú, bèn cho uống một viên Thánh Dược Mê Hồn của Ma giáo, khiến cho mẫu thân tôi quên hết cả thân thế, rồi mới thu làm đệ tử, đổi tên là Lăng Diệu Diệu, cùng với một thiếu nữ khác, tên gọi Đổng Song Song, cả hai cùng theo Công Dương Nghị học tập võ nghệ. Ít lâu sau mẫu thân tôi và Đổng Song Song thành nghề, ra ngoài hành đạo, damh tiếng lừng lẫy khắp giang hồ, cùng gia gia tôi là Lệ Thanh Cuồng tình cờ gặp gỡ, rồi đem lòng thương yêu nhau.

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Thật là mối lương duyên đẹp đẽ! Vậy mà tại sao trở về sau đến nỗi kết thành oán cừu được?

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc thở dài nói :

- Gia phụ tuy thương yêu hai vị mẫu thân tôi, nhưng dù sao người vẫn giữ gìn danh phận một vị đại hiệp đương thời, chê hai vị mẫu thân tôi xuất thân Ma giáo, không chịu khuất mình. Hai vị mẫu thân tôi mê quá không ngăn nỗi lòng, bèn âm mưu dùng phương pháp Bí Ma Thất Tình Yên mê hoặc gia gia tôi, kết quả cả ba cùng hòa duyên cá nước, sống êm đềm bên nhau trong Mạc Sầu Thạch Thất ở Ngưng Thúy cốc trên Cao Lê Cống Sơn!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Đã thành phu thê sao lại còn sinh thù oán? Hoặc giả bị người ly gián chăng?

Lộc Như Ngọc gật đầu nói :

- Ca ca đoán đúng đấy! Và người ly gián đó, không phải là xa lạ với ca ca. Người đó chính là Thiên Nhai Tửu Hiệp Mộ Vô Ưu!

Hạ Thiên Tường giật mình nói :

- À hèn nào...

Lộc Như Ngọc thở dài, kể tiếp :

- Mộ Vô Ưu lầm nghe giang hồ truyền thuyết, cho là hai vị mẫu thân tôi xuất thân Ma giáo, không được trong sạch cho lắm. Bèn ngầm khuyên ngăn gia gia tôi không nên để tơ tình ràng buộc, cam tâm đi theo hạng ma nữ vô sỉ, hòa mình vào chỗ bùn nhơ, đem danh đại hiệp phó cho dòng nước chảy. Gia gia tôi trước còn không tin, sau bị Mộ Vô Ưu nói đi nói lại mãi, cũng sinh nghi ngờ, bèn dùng lời ngon ngọt tra hỏi hai vị mẫu thân tôi. Chủ yếu sự thực của những lời đồn đại kia, tuy chỉ là bắt bóng dè chừng, song khốn nổi bên trong còn có những chi tiết vụn vặt thì lại đích xác là có thật. Gia gia tôi không tiện hỏi thẳng vào việc chính, mà những điều dò xét được, thì lại chỉ là những chi tiết vụn vặt đó thôi. Hai vị mẫu thân tôi, vì xét trong bụng không có điều gì đáng giấu, nên cứ thực tình trình bày, làm cho gia gia tôi

https://thuviensach.vn

càng tin lời Mộ Vô Ưu nói là đúng, dần dần người sinh ra chán ghét, khinh bỉ hai vị mẫu thân tôi!

Hạ Thiên Tường nghe tới đây cũng ngậm ngùi than thở hỏi lại :

- Rồi sau kết quả thế nào?

Lộc Như Ngọc cất giọng ai oán kẻ tiếp :

- Gia gia tôi tuy đã dần biến đổi, nhưng vì lúc này hai vị mẫu thân tôi đều có mang, nên đành phải tạm ẩn nhẫn. Tới khi tôi và Hoắc Tú Vân ra đời Mộ Vô Ưu lại cố xúi bẩy gia gia tôi nên vung tuệ kiếm cắt đứt tơ tình, kẻo để mấy giọt máu của mình bị hun đúc từ lúc sơ sinh lớn lên sẽ biến thành ma nữ.

Lộc Như Ngọc ngừng lại một lúc, rồi hậm hực nói tiếp :

- Lần này nghe Mộ Vô Ưu khuyên bảo, cha tôi vội nghe ngay. Khi tôi và Vân muội vừa đầy ba tháng, gia gia tôi liền nảy lòng hung ác, hạ độc thủ với hai vị mẫu thân tôi. Nhân lúc hai vị mẫu thân tôi không đề phòng, người liền điểm tán chân khí nội gia của hai bà, rồi bế tôi và Hoắc Tú Vân tiểu muội rời khỏi Mạc Sầu Thạch Thất.

Hạ Thiên Tường nghi hoặc hỏi :

- Lệnh nghiêm đã bế hai cô nương đi, tất phải nuôi nấng truyền nghệ, dạy dỗ nên người mới phải chứ? Sao lại vứt một người lên núi Nga Mi, một người xuống núi Côn luân?

Lộc Như Ngọc than rằng :

- Gia gia tôi vừa rời khỏi Cống Sơn, thì vị Vô Tướng Ma Sư Công Dương Nghị cũng vừa tới Mạc Sầu Thạch Thất, thấy tình hình như vậy thì giận lắm, phao ngôn là thế nào cũng đi khắp góc biển chân trời tìm giết cho được gia gia tôi, và giết tôi lẫn Hoắc Tú Vân nữa. Gia gia tôi nghe tin, tự xét công lực hỏa hầu của mình khó lòng địch lại nổi Công Dương Nghị, nên đành phải ẩn náu trốn tránh, lại muốn tính kế an toàn cho chị em tôi, bèn lập tức đưa chúng tôi vào Nga Mi và Côn Luân.

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc nói đến đây, hai má đỏ bừng, hơi thở dồn dập, hình như chất độc sắp sửa phát tác.

Hạ Thiên Tường kinh sợ, vội hỏi :

- Ngọc muội thấy trong mình thế nào?

Lộc Như Ngọc lắc đầu nói :

- Tường ca ca đừng lo lắng, được ca ca ngồi bên cạnh, tôi chết cũng không còn gì ân hận! Ở góc động về phía đông kia, có một bông hoa mọc chúc đầu xuống, trông đẹp quá nhỉ? Ca ca hái nó xuống cho tôi được không?

Hạ Thiên Tường nhìn theo tay nàng trỏ, quả thấy một bông hoa lạ màu ngũ sắc, nhìn giống dã cúc mọc ở trên vách động, bèn khẽ đặt Lộc Như Ngọc nằm xuống, tung mình nhảy lên hái lấy, đặt vào tay nàng.

Lộc Như Ngọc cầm hoa đưa lên mũi ngửi, thấy mùi thơm lắm. Nàng vừa ngửi hoa, vừa nói tiếp câu chuyện bỏ dở.

- Từ đấy về sau, gia gia tôi lảng tránh giang hồ, cố ý trốn tránh Công Dương Nghị. Không bao lâu Công Dương Nghị tọa hóa, đem cuốn Vô Tướng Ma Kinh chia ra truyền lại cho hai vị mẫu thân tôi. Sau này một vị ở trong động Giáng Tuyết núi Kỳ Liên, một vị ở Thiên Xích Giản núi Cửu Nghi, căn cứ vào pho Vô Tướng Ma Kinh, luyện lại nội gia chân khí, và các môn tuyệt học khác. Mãi tới gần đây, sau khi mẫu thân tôi đã khổ luyện tiềm tu, không những võ công đã hồi phục lại hết, mà ma lực của thứ thuốc Thánh Dược Mê Hồn cũng mất linh nghiệm, bao nhiêu chuyện đã đi qua dần dần nhớ lại tất cả. Nhân hồi đó có Bào Tam Cô cũng tọa quan luyện công ở trong động Giáng Tuyết, nên mới kết giao với nhân vật phái Kỳ Liên chuẩn bị tìm gia gia tôi, Mộ Vô Ưu, cùng bọn Tri Phi Tử, Tiêu Dịch để báo lại mối thù chất chứa bấy lâu.

Hạ Thiên Tường nghe xong mới rõ hết đầu đuôi câu chuyện bí mật võ lâm bèn cười hỏi :

- Ngọc muội đã nói hết chưa?

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc nhìn Hạ Thiên Tường bằng một đôi mắt chứa chan tình tứ, mỉm cười đáp :

- Còn một đoạn nữa, ca ca hãy chịu khó nghe tiểu muội kể nốt. Trong khi hành đạo giang hồ, thế nào tôi lại lạc lõng đi lầm vào động Giáng Tuyết. Mẫu thân tôi thấy tôi giống bà như tạc, bèn gạn hỏi tường tận, bấy giờ mẹ con mới nhận được nhau. Nhân tiện bà liền mượn Thích Đại Chiêu con long mã, sai tôi cưỡi sang Cửu Nghi sơn tìm Đổng mẫu, mời bà sang Kỳ Liên bàn cách đối phó với Tri Phi Tử, và bức bách gia gia tôi phải lộ mặt để giải quyết câu chuyện ở Mạc Sầu Thạch Thất cho xong.

Nói tới đây, Lộc Như Ngọc lại long lanh nước mắt nhìn Hạ Thiên Tường nói :

- Chuyện của tôi đến đây là hết. Còn về sau thế nào, chắc ca ca cũng đã hiểu được đại khái, tưởng không cần phải nói nữa.

Hạ Thiên Tường thấy sắc mặt Lộc Như Ngọc mỗi lúc lột đỏ dừ, đoán là thuốc độc đã ngấm, còn đang cau mày ngẫm nghĩ, không biết làm thế nào, Lộc Như Ngọc đã cầm bông hoa đưa lên mũi chàng cười nói :

- Tường ca ca ngửi thử mà xem, bông hoa này thơm quá! Có lẽ nó là một thứ thánh dược do linh khí của trời đất chung đúc mà nên?

Hạ Thiên Tường hít luôn mấy hơi, quả thấy bông hoa thơm một cách kỳ lạ, hương vừa xông vào mũi, toàn thân đã thấy thú sướng ấm áp dị thường.

Không ngờ bông hoa kỳ dị đó, chính tên là Túy Thần Hoa, hương nó có thể làm cho người ta mê hồn đảng phách, mất cả lý trí.

Hạ Thiên Tường và Lộc Như Ngọc đều trúng phải chất độc của hoa, không sao nén được tình dục, quên cả giữ gìn lễ nghĩa.

Chỉ trong khoảnh khắc, mưa tan mây tạnh, ma lực của Túy Thần Hoa dần dần tan rã. Hạ Thiên Tường đã hồi phục linh trí, bất giác xấu hổ muốn chết, mồ hôi toát ra như tắm.

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc trong mình đã trúng chất kịch độc, lại bị ma lực của hoa hấp dẫn, nên lúc này chỉ nằm thiêm thiếp, hơi thở thoi thóp như sợi tơ.

Hạ Thiên Tường vừa thẹn vừa hối, luống cuống không biết làm thế nào, vùng bước ra cửa, rồi cứ thế chạy khắp một vòng quanh khu động nhớn nhác tìm kiếm tưởng chừng như Lệ Thanh Cuồng vẫn còn lẩn quất đâu đây. Nếu tìm được ông ta, hoặc một bậc dị nhân nào có thể cứu được Lộc Như Ngọc sống lại thì may ra tội lỗi của chàng cũng nhẹ được một vài phần!

Nhưng chạy một lúc khá lâu kết quả vẫn không thấy tăm hơi Lệ Thanh Cuồng đâu cả. Chàng nhảy lên một mỏm núi cao, ngưng đủ chân khí, thi triển công lực Truyền Âm Cập Viễn gọi ba bốn tiếng thật to :

- Lệ lão tiền bối! Lệ lão tiền bối!

Bốn tiếng "Lệ lão tiền bối" do miệng chàng phát ra, đập vào vách đá, rồi dội vào lại tai chàng, đêm khuya thanh vắng, nghe ba bên bốn bề đều văng vẳng nổi lên những tiếng "Lệ lão tiền bối".

Hạ Thiên Tường thất vọng vô cùng, đành phải thất thểu quay về động.

Nhưng khi đi tới cửa động, chàng lại ngần ngại không muốn bước vào. Lúc này không biết Lộc Như Ngọc đã tỉnh chưa? Hay đã hương tiêu ngọc nát? Nhưng dù nàng sống hay chết, chàng cũng không còn mặt nào trông thấy nàng nữa! Bây giờ chỉ còn một cách là gieo mình xuống vực thẳm kia, cho thân thể tan ra từng mảnh, cuốn tất cả bao nhiêu sầu não, đau khổ, hối hận, xấu hổ tan theo, thế là giải thoát!

Trong bụng đã liều một chết, chàng liền quả quyết bước ra. Nhưng vừa đi được vài bước, chàng chợt giật mình, vừa rồi rõ ràng con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh vẫn nằm đây gặm cỏ, sao bây giờ đã biến đâu mất?

Hạ Thiên Tường cũng biết giống ngựa này tự nhiên vô cố, không khi nào chịu rời xa chủ, nay thốt nhiên bỏ đi, tất đã phát sinh biến cố? Chàng không biết phải làm thế nào, đành phải cắn răng nén ngượng, đánh liều bước vào động.

https://thuviensach.vn

Vào tới bên trong, bất giác chàng giật mình sửng sốt, đôi mắt mở thật to, trừng mắt nhìn khắp căn động, thì ra lúc này Lộc Như Ngọc đã biến mất, cả mảnh Mai Khôi Tử Ngọc cũng không thấy đâu nữa, còn bông Túy Thần Hoa thì đã bị vò nát ném bừa bãi trên mặt đất.

Điều làm cho chàng kinh ngạc hơn là có người dùng chỉ lực viết lên vách đá bốn chữ đại tự "là duyên hay nghiệt?" nét chữ như rồng bay phượng múa, tươi tốt dị thường?

Hạ Thiên Tường đi đi lại lại trong tòa động hẹp, suy nghĩ băn khoăn, không hiểu sao thời gian chàng rời khỏi động chỉ trong vài khắc, mà có ai đã vào động cứu Lộc Như Ngọc? Lại còn một điều lạ nữa là con ngựa long câu xưa nay tính vốn bướng bỉnh, sao hôm nay chịu để người ta điều khiển?

Trong lúc đầu óc chàng đang sôi nổi hoang mang không biết tính thế nào, thì chợt nghe văng vẳng có tiếng người gọi tên mình.

Tiếng gọi hình như nghe quen lắm, Hạ Thiên Tường giật mình, vội bước ra cửa động. Nhưng chàng chưa ra khỏi động thì lại nghe luôn một tiếng gọi thứ hai. Lần này gọi rõ hơn, nhưng không phải ở phía ngoài động, mà lại hình như từ trong động đưa ra.

Căn động này là một tòa tử động, bốn mặt bịt kín, tại sao lại có tiếng người ở phía trong, Hạ Thiên Tường bất giác cảm thấy rợn tóc gáy, trong bụng nghi nghi hoặc hoặc không biết là ma, hay là thần?

https://thuviensach.vn

Hồi 31

Mai Khôi Sứ Giả

Ba tiếng "Hạ Thiên Tường" vừa nổi lên lần thứ ba, lần này Hạ Thiên Tường nghe đích xác là tiếng gọi phát ra từ phía sau động, thấu qua vách đá mà ra ngoài.

Chàng vội vã chạy tới bên vách, lắng tai nghe ngóng, chợt lại nghe văng vẳng có tiếng người nói :

- Bức vách đá ấy là một cánh cửa lớn, có thể mở ra mở vào được. Ngươi dựa vào vách bên phải, cố sức đẩy thật mạnh là được.

Hạ Thiên Tường nửa tin nửa ngờ, bước sang phía hữu, khẽ ngưng tụ Càn Thiên khí công dùng sức đẩy mạnh, quả nhiên cả tấm vách đá lớn đều theo tay chàng mà từ từ mở rộng.

Cánh cửa đá vừa mở ra, trước mắt sáng bừng hẳn lên, Hạ Thiên Tường đã bước vào một gian thạch thất.

Gian thạch thất không lấy gì làm rộng, chu vi chỉ chừng hơn một trượng, trên vách có đĩa đèn dầu sáng tỏ trong nhà quét tước rất sạch sẽ.

Chính giữa nhà chỉ có một chiếc bồ đoàn rất dày, ngoài ra không trân thiết gì cả. Một vị lão tăng mặc áo xám, diện mạo hiền từ ngồi xếp bằng tròn trên bồ đoàn, đang chú ý nhìn Hạ Thiên Tường, miệng hơi mủm mỉm cười.

Hạ Thiên Tường tuy tính tình bướng bỉnh cao ngạo, nhưng vừa trông thấy thần tình khí vũ của lão tăng, cũng đoán biết là một vị kỳ nhân tuyệt thế, bèn vội chắp tay vái một vái dài, mỉm cười nói :

- Võ lâm mạt học Hạ Thiên Tường tham kiến đại sư, và xin thỉnh giáo pháp hiệu đại sư là gì?

Lão tăng áo xám mỉm cười hỏi lại :

https://thuviensach.vn

- Hạ lão đệ, ngươi mừng quá đâm mê, hay lo quá đâm mê? Ngươi không nhận được ta thật ư?

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lúc chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ bất giác lùi lại một bước, đăm đăm nhìn lão tăng, ngạc nhiên hỏi :

- Đại... đại sư là Mai Khôi sứ giả?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Chính ta đây! Ban nãy ngươi đứng ngoài cửa động vận đề chân khí gọi tên Lệ Thanh Cuồng phải không?

Hạ Thiên Tường nhìn Mai Khôi sứ giả với một vẻ oán hận, hỏi :

- Lão nhân gia ở đây, sao nghe vãn bối lại không ra mặt?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Nếu ta ra sớm quá, thì món nợ tương tư của ngươi làm sao mà đền được? Nguyện lực Mai Khôi của ta làm sao linh nghiệm?

Hạ Thiên Tường mặt đỏ bừng bừng, nín lặng một lúc rồi nói :

- Vãn bối vẫn tưởng Phong Trần Cuồng Khách đưa vãn bối vào đây, không ngờ tất cả đều do tay lão nhân gia xếp đặt!

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Phong Trần Cuồng Khách dù mặt dày đến đâu cũng không lẽ lại đi kiếm nhân tình cho con gái! Vả người sầu uống rượu dễ say, Lệ Thanh Cuồng đang mượn rượu tiêu sầu, nên lão cũng say mềm như ngươi, không còn biết trời đất gì nữa! Vì thế nên ta mới được ung dung xếp đặt theo ý muốn, tác hợp cho các ngươi kết liễu món nợ tương tư!

Hạ Thiên Tường nghe nói vừa thẹn vừa mừng, vội hỏi :

- Lão nhân gia không sợ Lộc Như Ngọc bị trúng kịch độc, thốt nhiên phát tác, có thể nguy hiểm đến tính mạng ư?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã đưa cho nàng mảnh Mai Khôi Tử Ngọc, công dụng của nó có thể giải trừ vạn độc. Lộc Như Ngọc đưa lên miệng hít ngửi hàng giờ như vậy, thì còn lo gì kịch độc?

Hạ Thiên Tường lúc ấy mới hiểu rõ dụng ý của Mai Khôi sứ giả, bất giác đỏ mặt tía tai, lại hỏi :

- Lão nhân gia, Lộc Như Ngọc hiện nay ở đâu?

Mai Khôi sứ giả nói :

- Ngươi vừa đi khỏi, thì Bào Tam Cô tình cờ đi ngang qua, thấy con thiên lý long câu nằm ngoài cửa động, mới tìm vào cứu được nàng đem đi.

Ngừng một chút, Mai Khôi sứ giả lại nói tiếp :

- Hạ lão đệ, Lộc Như Ngọc bị máu mẹ di truyền, nên tâm tình có lẫn đôi chút ma tính. Bình thường nàng có thể là một vị hồng trang hiệp nữ, thông tình đạt lý, nhưng ngẫu nhiên ma tính phát ra, thì không thể biết đâu mà lường được. Vả nữ tử phần nhiều tâm cao khí ngạo, thích giữ thể diện, việc của ngươi và nàng vừa rồi, không may bị Bào Tam Cô bắt gặp, Lộc Như Ngọc thẹn quá hóa giận, rất có thể đổi yêu làm thù! Là duyên hay nợ, lúc này chưa thể đoán chắc được, nhưng lần sau gặp nàng, lão đệ cũng nên đề phòng cẩn thận!

Hạ Thiên Tường cười một cách đau khổ :

- Lão nhân gia tác hợp bằng lối đó, thật là giết vãn bối. Một mai việc đến tai Phi Quỳnh và Tú Vân, không biết cháu còn mặt mũi nào.

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Tiền nhân đã định, trăng đến rằm thì tròn. Vả lão đệ phúc duyên dày lắm, việc gì mà phải lo.

Nói xong đôi mắt long lanh nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Hạ lão đệ là người thông minh, có đoán được tại sao bữa nay ta lại chịu để lão đệ diện kiến không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghĩ một lúc rồi lắc đầu. Mai Khôi sứ giả lại cười nói :

- Vì lần này chúng ta hội kiến là lần thứ nhất mà cũng là lần cuối cùng!

Hạ Thiên Tường giật mình vội hỏi :

- Có lẽ lão nhân gia cũng đã công thành viên mãn, định tọa hóa theo hai vị Mai Khôi sứ giả kia chăng?

Mai Khôi sứ giả gật đầu cười :

- Hôm nay là ngày ta tọa hóa, và gian thật thách này là nơi ta tọa hóa!

Hạ Thiên Tường đã được Mai Khôi sứ giả giúp đỡ nhiều lần, nên nghe ông nói thế, không khỏi đau lòng, buồn bã nói :

- Lão nhân gia mới cùng Hạ Thiên Tường gặp gỡ lần đầu, đã thành vĩnh quyết còn gì đáng buồn hơn nữa?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Lão đệ quả là người có tình! Nhưng con người ta ở đời ai không phải chết? Vả giải thoát được cái túi da này, quay về phương cực lạc, chính là công quả thượng thừa của nhà Phật, lão đệ nên mừng cho ta mới phải!

Hạ Thiên Tường sắc mặt vẫn buồn rầu lại hỏi :

- Trước khi lão nhân gia thị tịch, có thể cho vãn bối biết rõ tên họ được không?

Mai Khôi sứ giả nói :

- Lão đệ đã muốn biết, ta cũng chẳng giấu làm gì! Chính tên thật của ta là Xám Tình Cư Sĩ Từ Hương Phố, còn vị Mai Khôi sứ giả đệ nhất là Đa Tình thư sinh Ngô Vạn Thu, vị Mai Khôi sứ giả đệ nhị là Vô Tình kiếm khách Mạc Xuân Dương.

Hạ Thiên Tường thấy câu chuyện “tam nam nhị nữ” của Uất Trì Xảo nói với mình hôm xưa, không ngờ tam nam lại chính là ba vị Mai Khôi sứ giả, bèn ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Ba vị vốn là tử thù với nhau, tại sao sau này lại chí đồng đạo hợp, cùng biến thành Mai Khôi sứ giả được?

Mai Khôi sứ giả cười hỏi lại :

- Vậy ngươi có hiểu tại sao chúng ta lại thành ba kẻ tử thù không? Để ta thuật rõ cho ngươi nghe: nguyên do hồi đó ta cùng Ngô Vạn Thu và Mạc Xuân Dương sở dĩ thù oán nhau, là vì cả ba cùng say mê một vị tuyệt thế giai nhân, đó là Mai Khôi nữ hiệp.

Hạ Thiên Tường kêu :

- À, có phải Mai Khôi nữ hiệp tức là Ngụy Tử Bân, người bạn rất thân của sư phó tôi, bỗng dưng mất tích cách nay hai chục năm phải không?

Mai Khôi sứ giả gật đầu :

- Chính phải đó. Ba chúng ta vì nàng, đã từng lên núi Ngũ Nhạc, đấu với nhau năm lần, không lần nào phân thắng phụ. Lần cuối cùng lại hẹn nhau lên Nga Mi Kim Đỉnh quyết chiến, và cùng thanh minh rằng lần này nếu không phân thua được thì nhất định không ngừng tay. Trong ba người, người nào sống sót, sẽ được kết duyên cùng Mai Khôi nữ hiệp!

Cuộc chiến kéo dài tới ba ngày, cả ba cùng bị trọng thương, mà vẫn còn cố gượng chống đỡ ai cũng hy vọng mình sẽ là người sống sót.

Giữa lúc ấy Mai Khôi nữ hiệp ở đâu thốt nhiên chạy đến, nói rằng: nàng đối với ba chúng ta, đều thương yêu như nhau, không ai hơn kém, nhưng không thể phân thân làm ba mảnh được, đành chỉ liều một mạng nàng, kết liễu tình duyên, để chúng ta thôi đừng tranh đấu nữa. Nàng nói dứt lời, liền để lại một đóa Tử Ngọc Mai Khôi làm kỷ niệm, rồi lập tức tung mình nhảy xuống Kim Đỉnh, thế là ngọc vỡ, hương tan, thi hài biến tích. Ta cùng Ngô Vạn Thu, Mạc Xuân Dương, tự nhiên đau xót vô cùng và rất lấy làm cảm động, bèn xây một nấm mồ Mai Khôi ở trong Kim Ngọc cốc núi Mân Sơn, chỗ ở của Mai Khôi nữ hiệp trước làm kỷ niệm. Trong mộ chỉ chôn có nửa đóa Tử Ngọc Mai Khôi, còn nữa đóa chia cho mỗi người một cánh, thề rằng cả ba đều phải luân lưu nhau thủ mộ ba năm, đảm nhiệm chức Mai Khôi sứ giả,

https://thuviensach.vn

chủ quản Mai Khôi nguyện lực suy kỷ cập nhân, đem thực quả ái tình mình không được hưởng, nhường cho người khác được an nhiên hưởng thụ. Vì thế nên chúng ta đều kiệt hết sở năng, giúp những kẻ đến trước mồ Mai Khôi, cầu Mai Khôi nguyện lực, được hoa đẹp, trăng tròn, chung quy đều trở thành quyến thuộc!

Hạ Thiên Tường nghe xong không ngớt than thở, và kính phục vô cùng liền nói :

- Cái tinh thần vĩ đại "xả kỷ toàn thân" của Mai Khôi nữ hiệp, với cái ý chí cao đẹp "suy kỷ cập nhân" của ba vị lão nhân gia, quả khiến người ta phải khâm bội!

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Tên tuổi lai lịch của ta và những công việc đảm nhiệm chức vụ Mai Khôi sứ giả thế nào ta đã nói hết! Bây giờ ta nên bàn tới vấn đề chính, đó mới là cái cớ khiến ta phải gọi ngươi vào đây!

Hạ Thiên Tường giật mình hỏi :

- Lại còn vấn đề chính gì nữa?

Mai Khôi sứ giả nói :

- Hiện nay hai phái Kỳ Liên, Điểm Thương hợp nhất, tổ chức thành phái Chấn Thiên, Thích Đại Chiêu và Thiết Quán đạo trưởng thương nghị với nhau, biết rằng chỉ nhờ vào uy lực Đổng Song Song và Lăng Diệu Diệu làm hậu thuẫn để đối kháng với quần hùng, e rằng không đủ nên họ lại bóp trán tìm tòi, mời thêm được ba nhân vật "khó chơi" nữa dùng làm Hộ pháp tối cao cho phái Chấn Thiên!

Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

- Ba nhân vật đó là những ai?

Mai Khôi sứ giả nói :

https://thuviensach.vn

- Ba người ấy là Bạch Cốt Thiên Quân ở Đại Ba sơn - Thiên Ma Hắc, Bạch Cốt Võ Sĩ ở Lâu Sơn - Ác Quỷ giáp, và Bạch Cốt Tiên Tử ở Ai Lao sơn - Chu Trúc cốc. Gọi chung là Bạch Cốt tam ma. Ba người này đã đến bốn chục năm nay chưa từng xuất thế!

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Võ công của ba vị ấy chắc cao lắm?

Mai Khôi sứ giả đáp :

- Bạch Cốt tam ma năm xưa đã từng tề danh với Vô Tướng Ma Sư Công Dương Nghị, võ công tạo nghệ của họ cố nhiên đã tới bức lô hỏa thuần thanh, phi hoa khước địch!

Hạ Thiên Tường hỏi một cách thật thà :

- Theo sự nhận xét của lão nhân gia thì công lực của gia sư so với Bạch Cốt tam ma, ai hơn ai kém?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Ta đã đem thực lực hai bên cân nhắc kỹ rồi, sư phó ngươi có thể đối địch được với Bạch Cốt Thiên Quân, một tay lợi hại nhất trong bọn Bạch Cốt tam ma, Trọng Tôn Thánh có thể địch được Bạch Cốt Võ Sĩ. Ngoài ra, nhân vật các phái Võ Đang, Thiếu Lâm, Nga Mi, Tuyết Sơn, có thể đối địch với quần hùng phái Chấn Thiên và bọn môn hạ đệ tử của Bạch Cốt tam ma. Còn Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song thì đã có Lệ Thanh Cuồng tiếp chiến. Duy chỉ còn thừa vị Bạch Cốt Tiên Tử là vẫn chưa tìm được người đủ tài đối địch. Lẽ ra ta có thể đảm nhiệm việc ấy được, song lúc này ta đã mãn trần duyên, chỉ lát nữa là tọa hóa, vì thế nên ta phải tìm ngươi...

Hạ Thiên Tường nghe tới đây vội kêu :

- Lão nhân gia định bảo vãn bối đối địch với Bạch Cốt Tiên Tử hay sao?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi đoán tuy không đúng hẳn, nhưng cũng không đến nỗi sai lắm! Không những ta bảo ngươi đối địch với bọn Bạch Cốt tam ma, mà còn muốn ngươi trao đổi đối phương với sư phó ngươi, nhường bà ta khắc chế Bạch Cốt Tiên Tử, còn ngươi sẽ đối địch với tay lợi hại nhất trong bọn ấy, là Bạch Cốt Thiên Quân.

Hạ Thiên Tường à một tiếng, rồi cười sằng sặc :

- Cháu hiểu rồi! Lão nhân gia định dùng cái kế đua ngựa của Điền Kỵ với Tề Vương ngày trước, lấy con ngựa hạng bét của mình đấu với con ngựa hạng nhất của đối phương phải không?

Mà như thế tức là dùng Hạ Thiên Tường làm vật hy sinh rồi còn gì?

Mai Khôi sứ giả lắc đầu cười :

- Đây không giống cái kế đua ngựa của Điền Kỵ và Tề Vương đâu! Nhân vì Bạch Cốt Thiên Quân tự cậy thần công, kiêu cuồng tự đại, coi thiên hạ như cỏ rác. Ta mới định dùng ngươi, làm cho hắn xấu hổ không mặt nào dám đánh nhau nữa, phải trốn, thế là quần hiệp bớt đi một tay cường địch, có thể nắm vững được phần thắng.

https://thuviensach.vn

Hồi 32

Chuyển Chú Công Lực

Hạ Thiên Tường đăm đăm nhìn Mai Khôi sứ giả, ra ý hỏi. Ông lại cười nói tiếp :

- Một đứa bé con như ngươi, chỉ cần đứng trước mặt quần hùng tiếp nổi ba chiêu của Bạc Cốt Thiên Quân, là đủ làm cho hắn xấu hổ trốn biệt, không dám xưng hùng xưng bá với ai nữa!

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Nếu vậy thì dễ lắm, để tới hôm ấy, cháu sẽ ngưng tụ công lực tiếp lão ba chiêu!

Mai Khôi sứ giả thấy Hạ Thiên Tường tỏ vẻ khinh thường nói ngon như không bất giác phì cười :

- Hạ lão đệ, ngươi thật là một con nghé mới sinh, không biết sợ mãnh hổ! Cứ cái võ công của ngươi lúc này, đừng nói ba chiêu, dẫu đến nữa chiêu của hắn, cũng chưa chắc ngươi đã chống nổi.

- Hạ Thiên Tường nghe nói cau mày, tỏ ý không phục, Mai Khôi sứ giả lại cười nói :

Hạ lão đệ đừng cải vội, võ công hỏa hầu không thể miễn cưỡng được, ngươi thử nghĩ coi, hôm ở Bộ Hư đạo quan, ngươi đã bị một ngón Thiết Tụ thần công của Thiết Quán đạo trưởng, đến nỗi suýt mất mạng! Huống hồ Bạch Cốt Thiên Quân so với Thiết Quán đạo trưởng còn cao minh hơn nhiều!

Hạ Thiên Tường nghe nói đỏ mặt tía tai, lẳng lặng làm thinh. Mai Khôi sứ giả lại tiếp :

- Ta vẫn định sáng mai sẽ tán thủ quy tây, nhưng lúc này lại muốn đem công lực một đời ta, chuyển chú cho ngươi, và truyền thêm cho ngươi ba chiêu Mai Khôi tam thức nữa. Như vậy ngươi mới có thể chống đỡ nổi ba chiêu

https://thuviensach.vn

của Bạch Cốt Thiên Quân được. Dầu ta có tọa hóa sớm vài giờ cũng không sao!

Hạ Thiên Tường đã rõ lối công lực chuyển chú này cực kỳ khó khăn, người được chuyển chú nhiều lắm cũng chỉ tiếp thụ được năm thành, mà người chuyển chú thì phải kiệt hết nguyên khí tinh lực, khó sống được.

Cái phương pháp tổn nhân ích kỷ ấy, Hạ Thiên Tường khi nào chịu nghe? Chàng vừa lắc đầu toan nói. Thì Mai Khôi sứ giả đã tiếp :

- Ta hiện nay trần duyên chưa mãn, dẫu cố sống thêm vài giờ nữa cũng không ích gì! Chi băng đem công lực chuyển chú cho người, mà cũng là gián tiếp góp một phần vào công cuộc tiêu diệt quần ma nay mai nữa, có phải là nhất cử lưỡng đắc không?

Mặc dầu Mai Khôi sứ giả khuyên dỗ thế nào, Hạ Thiên Tường vẫn nhất định không chịu. Cuối cùng ông gắt :

- Ý ta đã quyết, nếu ngươi không nghe, ta sẽ điểm huyệt cho ngươi rồi chuyển chú sau cũng được. Nhưng nếu làm vậy thì công hiệu tất bị giảm sút, đáng thu được năm thành, chỉ thu được ba!

Hạ Thiên Tường không biết làm thế nào, đành phải vâng lời rồi nói :

- Thâm ân của lão nhân gia, Hạ Thiên Tường này không thể báo đáp được, chỉ nguyện xin noi theo chí hướng của lão nhân gia, tận tâm kiệt lực một đời giúp bọn thanh niên nam nữ hữu tình được hoa đẹp trăng tròn, điều thành quyến thuộc.

Mai Khôi sứ giả tỏ vẻ hài lòng gật đầu nói :

- Mấy câu nói của ngươi, làm cho ta cảm thấy cao hứng. Nào thôi, thì giờ ít ỏi, ngươi lại đây để ta truyền cho ba chiêu Mai Khôi tam thức trước đã. Ba chiêu này do trong lúc nhàn hạ, ta tự sáng chế diệu dụng vô cùng, chiêu thứ nhất gọi là Hán Nữ Đề Trang, chiêu thứ hai là Văn Quân Định Cầm, chiêu thứ ba là Mai Khôi Phi.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường văn võ toàn tài, học nhiều biết rộng, chàng biết hai chiêu trên đều có quan hệ đến điểm cố của mai hoa khôi. Còn cái tên Mai Khôi Phi, nghe đều mới mẻ tân kỳ. Ngoài ra lại còn Mai Khôi sứ giả, Mai Khôi nguyên lực, Mai Khôi phần v. v... đủ hiểu rằng những việc làm của vị Xám Tình Cư Sĩ Từ Hương Phố nửa đời về sau này, toàn là vì muốn kỷ niệm vị Mai Khôi nữ hiệp đã tuẫn tình ở Nga Mi Kim Đỉnh năm xưa.

Mai Khôi sứ giả lại nói tiếp :

- Chiêu thứ nhất là Hán Nữ Đề Trang chuyên dùng để hóa giải những thế công mãnh liệt của đối phương. Chiêu thứ hai là Văn Quân Địch Cầm chuyên dùng để phát động sức mạnh, đánh lại, chiêu thứ ba là Mai Khôi Phi chiêu này chỉ khi nào tình thế nguy hiểm đến cùng cực, bấy giờ mới dùng để thoát thân!

Nói xong đứng lên, diễn lại ba chiêu Mai Khôi tam thức cho Hạ Thiên Tường xem.

Hạ Thiên Tường thông minh tuyệt đỉnh, xem đến đâu ghi nhớ đến đấy đoạn mỉm cười nói :

- Vãn bối đã đoán được cái ý lão nhân gia muốn vãn bối lợi dụng ba chiêu Mai Khôi trêu tức Bạch Cốt Thiên Quân thế nào rồi cơ!

Mai Khôi sứ giả nhìn chàng mỉm cười :

- Ta biết ngươi cũng có đôi chút thông minh vặt! Nhưng việc này quan hệ đến sư hưng suy của hai phái chính tà, họa phúc của toàn thể võ lâm, không phải chuyện chơi! Nếu ngươi hiểu thì thử nói qua cho ta nghe xem nào!

Hạ Thiên Tường nói :

- Cháu chọc tức Bạch Cốt Thiên Quân, bằng cách đánh cuộc là cháu tiếp nổi hắn ba chiêu. Vị lão ma tự cao tự đại kia, tất khinh cháu còn nhỏ tuổi, tài kém cỏi, chiêu thứ nhất, chắc hắn chỉ dùng tới sáu thành công lực.

Mai Khôi sứ giả gật đầu cười. Hạ Thiên Tường nói tiếp :

https://thuviensach.vn

- Bạch Cốt Thiên Quân bị vãn bối thi triển chiêu Hán Nữ Đề Trang hóa giải chiêu thức của hắn, chắc hắn phải giật mình kinh hoảng, chiêu thứ hai thế nào hắn cũng gia thêm công lực, tối thiểu là tám thành, có khi tới chín thành.

Gặp trường hợp đó, cháu liền thi triển chiêu Văn Quân Địch Cầm chuyển môn phát động cường lực để phản kích, dùng tận lượng công lực lão nhân gia chuyển chú cho và mười hai thành tuyệt học Càn Thiên khí công của sư môn, đánh bật thế công đối phương, làm cho lão phải phát hoảng!

Mai Khôi sứ giả gật đầu nói :

- Được đấy, còn chiêu thứ ba?

Hạ Thiên Tường cười nói tiếp :

- Lão ma công lực thâm hậu, vãn bối tuy gặp cơ duyên may mắn, nhưng hỏa hầu khác nhau một trời một vực, làm sao đương nổi một đòn lợi hại mà hắn đã dốc hết toàn lực vào đó? Đến lúc ấy cháu chỉ còn cách dùng nốt chiêu Mai Khôi Phi mà tháo thân cho lẹ!

Mai Khôi sứ giả nghe nói, sắc mặt hiện ra một niềm an úy vô biên mỉm cười :

- Kỳ khai hội Chấn Thiên phái sang năm, ngươi cứ chiếu theo phương pháp ngươi vừa nói đó mà làm, là có thể đuổi được Bạch Cốt Thiên Quân, quét sạc tụi quần ma, khiến cho làng võ được hưởng cảnh tượng thái bình một vài chục năm. Thôi bây giờ chúng ta nên luyện lại ba chiêu thức đó cho thuộc lầu đi, kẻo muộn lắm rồi!

Nói xong; tự mình tiến chiêu, để Hạ Thiên Tường thực tập, và phát huy hết những diệu dụng bên trong.

Hạ Thiên Tường tư chất thông minh, lại thêm cố công học tập, nên chỉ trong một tiếng đồng hồ, đã tham thấu triệt để những chỗ tinh vi diệu dụng của ba chiêu tuyệt học đó.

Mai Khôi sứ giả thở ra một hơi dài, tỏ vẻ hài lòng lắm. Đoạn ông ngồi vào bồ đoàn, xếp chân bằng tròn, bảo Hạ Thiên Tường ngồi đối diện với mình,

https://thuviensach.vn

rồi nói :

- Bây giờ ta bắt đầu chuyển chú công lực, nếu ngươi thấy gân cốt khắp mình kêu răng rắc đủ ba trăm sáu mươi lăm lần là thành công. Và chúng ta cùng kẻ thiên đình người trần thế, vĩnh viễn xa nhau.

Hạ Thiên Tường lúc này coi Mai Khôi sứ giả không khác gì một vị nghiêm sư, từ phụ chợt nghe ông nói vậy, tự nhiên cũng râm râm nước mắt muốn khóc.

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Hạ lão đệ đừng buồn, ta sắp được quy tiên, lão đệ nên mừng cho ta mới phải chứ!

Hạ Thiên Tường nhìn Mai Khôi sứ giả bằng một đôi mắt chan chứa đau thương quyến luyến, thở dài nói :

- Lão nhân gia nói tuy phải, song Hạ Thiên Tường chịu ân thâm hậu, không thể không luyến tiếc được!

Mai Khôi sứ giả nghe nói, sắc mặt cũng tỏ vẻ thương cảm, nhưng chỉ trong nháy mắt lại vui cười nói :

- Lão đệ có cần hỏi gì thì hỏi ngay đi, trong khi ta chuyển chú công lực, thì thôi không được nói chuyện nữa.

Hạ Thiên Tường nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Lão nhân gia thần thông quảng đại, việc gì hình như cũng biết trước, chẳng hay có biết hiện giờ Trọng Tôn tỷ tỷ của cháu ở đâu không?

Mai Khôi sứ giả cười nói :

- Ta nghe Trọng Tôn Phi Quỳnh vâng lệnh sư phụ đi tìm Lệ Thanh Cuồng. Có lẽ nàng chỉ quanh quẩn mé tả Ngưng Thúy cốc trên Cao Lê Cống Sơn, lão đệ tới đó tìm, may ra sẽ gặp.

Hạ Thiên Tường vừa gật đầu, Mai Khôi sứ giả lại nói :

https://thuviensach.vn

- Bây giờ lão đệ phải dẹp bỏ ý nghĩ vẫn vơ, cố lắng tinh thần, điều khí hành công, quên hết mọi sự mới được!

Hạ Thiên Tường cung kính vâng lời. Mai Khôi sứ giả ấn bàn tay phải lên đầu chàng rồi nói :

- Sau khi ta tọa hoá, lão đệ đẩy mạnh tấm vách bên trái là có lối ra ngoài. Nhưng khi ra tới bên ngoài, xin lão đệ nhớ phách không phóng một chưởng vào chính giữa bức vách bên phải cho ta.

Tiếng nói vừa dứt, Hạ Thiên Tường liền cảm thấy từ trong lòng bàn tay của Mai Khôi sứ giả có một luồng hơi nóng đang từ trên Bách Hội huyệt ở đỉnh đầu, dần dần tràn đi khắp thân thể.

Chàng vội điều khí hành công, lấy chân khí trong mình dẫn luồng hơi nóng cho tràn khắp bách huyệt, chỉ một lúc sau, xương cốt khắp người đều nổi lên những tiếng răng rắc, khi đủ ba trăm sáu mươi lăm tiếng, chàng chợt thấy toàn thân thư thái dễ chịu vô cùng.

Hạ Thiên Tường không đứng lên ngay, còn ngồi lại hành công một lượt, càng lúc càng cảm thấy tinh thần sảng khoái sáng suốt. Lúc đó chàng mới khẽ mở hé mắt ra.

Hai mắt vừa mở, Hạ Thiên Tường đã thấy Mai Khôi sứ giả gân mũi rủ xuống, bảo tướng nghiêm trang, quả nhiên đã tọa hoá.

Hạ Thiên Tường đau đớn ứa nước mắt, lại sợ linh hồn Mai Khôi sứ giả chưa đi hẳn, không dám kinh động, chỉ ngây người ngắm vị ân nhân đáng kính một lúc, rồi khe khẽ đứng lên, đẩy mạnh bức vách bên trái, trở về gian thạch động.

Ra tới ngoài, chàng tuân theo lời dặn của Mai Khôi sứ giả, giơ cao tay phải lên, dùng tám thành công lực phách không đánh vào giữa tấm vách bên phải một chưởng.

Tức thì trên mặt tấm vách hiện ra một vết bàn tay sâu chừng vài tấc, kế đến khắp tòa động lại nổi lên những tiếng “cong cong” nho nhỏ.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường bước đến gần lấy tay đẩy mạnh vách đá, không thấy nhúc nhích tý nào, biết rằng gian thạch thất đã bị phong kín, từ nay vị Mai Khôi sứ giả sẽ vĩnh biệt hồng trần, hồn quy cực lạc.

Hạ Thiên Tường vừa cảm kích vừa đau thương, bất giác quỳ trước vách đá, cúi đầu hai lễ.

Lễ xong Hạ Thiên Tường đứng lên đi ra khỏi động, lúc này trời đã gần sáng, chàng theo lời đoán của Mai Khôi sứ giả, lần đường sang tỉnh Vân Nam, định tới Cao Lê Cống Sơn tìm Trọng Tôn Phi Quỳnh.

Không ngờ bữa kia chàng vừa vào tới địa hạt Vân Nam, chợt xảy ra một việc.

Buổi chiều hôm đó, chàng đang đi trên một con đường trong núi, thốt nhiên trông thấy mé dưới chân một ngọn đồi cao, cách chỗ chàng đứng chừng hơn mười trượng, có một cái bóng trắng di chuyển nhanh như một luồng điện.

Cái bóng vừa bé nhỏ, vừa nhanh nhẹn hình dạng trông giống hệt con Tiểu Bạch của Trọng Tôn Phi Quỳnh.

Hạ Thiên Tường mừng lắm, vội đề chân khí, cất cao tiếng gọi :

- Tiểu Bạch đừng đi, ta ở đây!

Cái bóng nghe tiếng gọi, vẫn thoăn thoắt leo lên đỉnh núi, không thèm quay đầu lại.

Hạ Thiên Tường lại tưởng là Tiểu Bạch vẫn còn giận mình nghĩ bụng khinh công của mình trước kia tuy còn thua xa con vượn, nhưng gần đây công lực đã tăng nhiều, ta thử đuổi theo xem may có thể kịp được.

Nghĩ vậy, bèn đề khí tung mình, nhảy theo con vượn.

Con vượn thấy có người đuổi, lại càng gia sức chạy thật nhanh, thân hình như một đốm sao, cứ trông thẳng về phía nam lao đi vùn vụt. Hạ Thiên Tường cũng dốc toàn lực đuổi theo đinh ninh là con vượn tất chỉ chạy về chỗ Trọng Tôn Phi Quỳnh.

https://thuviensach.vn

Lúc này tuy công lực của chàng đã tiến nhiều, nhưng khinh công bất quá cũng chỉ ngang với con vượn, nên rốt cuộc hai bên lúc nào cũng cánh nhau một khoảng chừng gần mười trượng.

Hai bên đều băng ngàn vượt núi đuổi nhau suốt đêm, mãi tới sáng hôm sau, khi tới trước một sơn cốc, ba mặt núi cao chót vót con vượn thốt nhiên dừng lại quay đầu nhìn Hạ Thiên Tường một cách giận dữ, đôi mắt long lên sòng sọc, khoanh hai chân trước thủ thế, có vẻ như muốn lấy đà để xông ra.

Vừa trông rõ mặt con vượn Hạ Thiên Tường mới biết là mình lầm.

Thì ra con vượn này thân hình tầm vóc màu lông tuy giống Tiểu bạch như hệt nhưng đồng tử mắt Tiểu Bạch thì đỏ như lửa, còn đồng tử con vượn này thì lại đen như nhung.

Hạ Thiên Tường đã biết rõ là lầm, bất giác vừa bực mình, vừa buồn cười tự nghĩ mình tưởng nhớ Phi Quỳnh thái quá, đến nỗi lú lấp cả ruột gan, trong khi chưa kịp nhận xét kỹ con vượn có phải Tiểu Bạch không đã cắm đầu cắm cổ đuổi theo suốt một đêm rốt cuộc thành công cốc.

Con vượn trắng trừng mắt nhìn Hạ Thiên Tường một lúc, thình lình kêu lên một tiếng, giơ cao hai tay, rồi nhanh như cắt, xông thẳng vào Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường định bụng bắt sống con vật đêm về nuôi, nên không muốn trả đòn chỉ dùng thân pháp tinh diệu nhảy tránh không để con vượn túm được.

Con vượn tuy nhanh nhẹn, nhưng đã bị Thiên Tường đuổi suốt một đêm thân thể cũng thấy mệt nhoài nhất là vừa rồi lại vồ hụt đối phương luôn mười lần, sức khoẻ càng sút kém, lúc này nó chỉ đứng thở dốc, thủ thế, không tấn công nữa.

Hạ Thiên Tường thấy thế tưởng con vượn đã hết hơi sức, rất có thể vuốt ve mơn trớn dùng lời nói khéo dụ dỗ nó theo, như thể Phi Quỳnh vẫn vuốt ve những con vật của nàng vậy. Bèn thủng thỉnh tiếng lên giơ tay vẫy vẫy, nét mặt tươi cười hòa ái, ra vẻ thân thiện lắm.

https://thuviensach.vn

Con vượn thấy đối phương tiến lại gần, đã có ý đề phòng kẻ lại gần thấy chàng giơ tay lên tưởng là chàn định bắt liền kinh hoàng kêu một tiếng bóng trắng vươn lên vút một cái, đã nhảy qua sườn núi chạy vào cốc.

Hạ Thiên Tường thấy thế cũng không đuổi nhưng đã đến đây, cũng muốn vào cốc xem bên trong có phong cảnh gì lạ và nơi này thuộc về đâu.

Đi hết một đường vòng núi chợt thấy trước mắt sáng hẳn lên, hình thể trong hang đột nhiên mở rộng nhìn vào bên trong thì đình đài lâu các san sát, thác chảy suối tuôn, thông reo trúc múa. Gần cửa cốc còn có một khu vườn, trồng đầy kỳ hoa dị thảo rêu xanh lá biếc muôn vẻ hữu tình thật là một cảnh tiên trong cõi tục.

Còn một điều đáng làm cho người ta kinh ngạc hơn nữa là những cây trúc trong hang này, hết thẩy đều là trúc đỏ, khác hẳn những loại trúc xanh tầm thường, mà ta vẫn được trông thấy.

Đây là lần đầu tiên Hạ Thiên Tường trông thấy trúc đỏ, nhưng trong bụng chàng vẫn nhớ mang máng hình như đã được nghe ai nói hai chữ “trúc đỏ” ở đâu rồi thì phải.

Trong lúc kinh nghi chợt nghe từ phía xa xa, đưa lại ba tiếng chuông vàng rồi một thiếu nữ mặc áo trắng ở trên một tòa lầu ba tầng đi ra. Thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn chỉ thấy nhô lên nhô xuống mười lần là đã đến trước mặt Hạ Thiên Tường.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn chàng từ đầu đến chân, rồi hỏi :

- Tên ngươi là gì? Tiên tử tôi truyền đòi ngươi vào Ấp Thúy lâu hỏi chuyện!

Hạ Thiên Tường vòng tay mỉm cười nói :

- Tại hạ là Hạ Thiên Tường nhân đuổi một con vượn trắng, mới vào đây. Xin hỏi cô nương đây là đâu? Và Tiên tử của cô nương là ai vậy?

Bạch y thiếu nữ đưa chàng vào một tòa lâu đài tường xây kim bích vừa đi vừa trả lời :

https://thuviensach.vn

- Đây là núi Ai Lao. Tên họ Tiên tử tôi xưa nay không nói với ai bao giờ. Ngươi vào tham kiến rồi hỏi người sẽ biết!

Ba chữ núi Ai Lao làm cho Hạ Thiên Tường lại chợt nhớ hôm ở Đại Ba, Mai Khôi sứ giả đã nói cho mình nghe là Bạch Cốt Tiên Tử ngụ ở Ai Lao sơn Chu Trúc cốc. Nay lại nghe bạch bạch y thiếu nữ gọi chủ nhân nàng là Tiên tử rõ rang là mình đã lọt vào tay bọn Bạch Cốt tam ma rồi!

Hạ Thiên Tường tuy đã biết chắc như vậy, nhưng không hề sợ hãi vẫn cứ ung dung bước vào.

Bạch y thiếu nữ dẫn chàng vào một căn phòng bài trí rất tinh nhã phía trước mặt có một tấm mành trúc buông kín xuống tận đất, đứng ngoài trông vào, chỉ thấy bên trong lờ mờ một bóng người mặc áo trắng ngồi xếp bằng tròn trên một chiếc bồ đoàn kê sát phía sau mành trúc.

Thiếu nữ bảo Hạ Thiên Tường dừng lại, rồi tiến lên trước, khom lưng nói với người phía trong mành :

- Khải bẩm Tiên tử, người này tên gọi là Hạ Thiên Tường. Đệ tử đã đưa vào đây, xin Tiên tử thẩm vấn!

Người trong mành cất tiếng hỏi, nghe ra giọng một người già :

- Hạ Thiên Tường, sao người lại đuổi con vượn yêu của ta chạy bán sống bán chết như thế?

Hạ Thiên Tường ung dung cười nói :

- Vị Tiên tử nào đó, xin đừng vội trách người! Làm sao tôi có thể biết con vượn ấy là vật có chủ?

Người áo trắng khẽ hừ một tiếng, rồi lại hỏi :

- Con vượn trắng của ta, không phải giống vượn tầm thường, không những nó chạy đã nhanh, mà thân pháp cũng rất dũng mãnh, ngươi làm cách gì đuổi được nó mà không bị nó đánh?

Hạ Thiên Tường lại cười nói :

https://thuviensach.vn

- Người là chúa vạn vật, chẳng lẽ lại không bằng giống cầm thú? Bạch vượn tuy được trời phú cho tài lạ, nhưng tôi đây cũng là tay võ công tuyệt thế...

Nói chưa dứt lời, đã nghe vị lão nhân áo trắng cười nhạt :

- Trên đời này chưa ai dám tự xưng là võ công tuyệt thế, ngươi là đệ tử phái nào?

Hạ Thiên Tường cười một cách ngạo mạn :

- Sư phó tôi là Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thuý, một nhân vật đệ nhất võ lâm đương thời!

Vị lão nhân áo trắng à một tiếng rồi cười nói :

- Danh tiếng của Bắc Minh Thần Bà quả không phải nhỏ nhưng ngươi dám tự tôn là đệ nhất đương thời, thì cũng hơi cuồng vọng!

Hạ Thiên Tường nhướng cao đôi lông mày, giận dữ nói :

- Ngươi là ai? Nếu không phục thì ra đây thử đấu với ta xem nào!

Bạch Y thiếu nữ đứng bên, nghe tiếng vội trừng mắt quát khẽ :

- Hạ Thiên Tường ngươi quả thật là kẻ ngông cuồng, không biết trời cao đất dày là gì cả! Ngươi muốn chết hay sao đấy?

Hạ Thiên Tường lại cố ý khiêu khích thêm :

- Thế nào là không biết trời cao đất dày? Ta tin rằng trên đời này, không còn ai võ công cao hơn sư phó ta nữa!

Vị lão nhân áo trắng không giận, chỉ cười nhẹ một tiếng, sai thiếu nữ vén màn lên.

Bạch Y thiếu nữ vâng mệnh, chạy vào góc nhà, kéo sợi giây thừng, lập tức chiếc mành trúc được từ từ cuộn lên.

Ngồi trên bồ đoàn là một lão phụ nhân, tóc trắng như tuyết, nhưng da dẻ hồng hào như da trẻ con. Người trong làng võ thấy tất biết ngay là một tay tu luyện nội công đã đến bực thượng thừa.

https://thuviensach.vn

Bạch Y lão phụ nhìn Hạ Thiên Tường một lượt, rồi hất miệng cười :

- Bé con...

Hạ Thiên Tường không đợi đối phương dứt lời, đôi mày đã xếch ngược, ngạo nghễ đáp :

- Ngươi đừng cho ta là trẻ con, kiến thức hẹp hòi, kỳ thực ta đi đã gần khắp thế giới!

Bạch y lão phụ cười nói :

- Ngươi nói khoác quá! Ngươi đã khoe kiến thức sâu rộng, vậy có biết ta là ai không?

Hạ Thiên Tường giả vờ đưa mắt ngắm kỹ đối phương vài lượt, rồi làm bộ nghĩ ngợi một lát, mới thủng thỉnh nói :

- Ngươi có phải Giáng Tuyết Tiên Nhân Lăng Diệu Diệu không?

Lão phụ gật đầu cười nói :

- Ừ, ngươi đoán cũng hơi đúng đấy, nhưng tiếc rằng ta không phải Lăng Diệu Diệu mà cũng không phải là Đồng Song Song!

Hạ Thiên Tường lại vờ nghĩ một lúc rồi nói :

- À, thôi ta biết rồi, có lẽ ngươi là Bạch Cốt Tiên Tử, một trong ba vị Bạch Cốt tam ma phải không?

Bạch Y lão phụ không ngờ mình ẩn tích bao nhiêu năm nay mà vẫn bị một thiếu niên như Hạ Thiên Tường đoán trúng lai lịch bất giác mỉm cười nói :

- Ngươi đã đoán đúng lai lịch của ta chắc ngươi cũng đã biết Bạch Cốt tam ma lợi hai như thế nào rồi chứ?

Hạ Thiên Tường chợt nghĩ ra một kế, bèn mỉm cười nói :

- Bạch Cốt tam ma lợi hại thế nào phải giang hồ đã đặt thành tám câu ca dao!

Bạch Cốt Tiên Tử có vẻ cao hứng, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tám câu ấy thế nào? ngươi có nhớ thì đọc thử ta nghe!

Hạ Thiên Tường gật đầu, mỉm cười, giả vờ nghĩ một lúc, rồi cất giọng ngâm:

“Hai ông một bà

Bạch Cốt tam ma

Uy hàng hổ, báo

Sức chém long, xà!

Tài cao xuất chúng,

Học rộng bao la...”

Hạ Thiên Tường ngâm đến đâu, sắc mặt Bạch Cốt Tiên Tử nở nang đến đấy. Chàng ngâm đến câu thứ sáu, thốt nhiên ngừng lại không đọc nữa.

Bạch Cốt Tiên Tử ngạc nhiên hỏi :

- Còn hai câu nữa thế nào? Sao ngươi không đọc nốt đi?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Sáu câu trên hay lắm, người nghe chắc phải thích, còn hai câu dưới rất khó nghe, nên bỏ đi là hơn.

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói :

- Khó nghe cũng không sao! Ngươi cứ đọc đi!

Hạ Thiên Tường cau mày, đọc dằn từng chữ:

“Còn ai địch nổi?...”

Bạch Cốt Tiên Tử thốt nhiên cười sằng sặc, ngắt lời :

- Câu thứ tám ngươi không cần đọc nữa, để ta đoán cho mà nghe.

Hạ Thiên Tường đăm đăm nhìn Bạc cốt Tiên tử ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi đoán thử xem có đúng không nào!

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Tiên Tử cũng bắt chước giọng Hạ Thiên Tường ngâm tiếp:

“Bắc Minh Thần Bà!”

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Đúng, đúng! Đó ngươi xem ta có nói khoác đâu! Nếu ngươi không phục, ta sẽ đấu thử coi!

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói :

- Ta không đấu với ngươi! Nhưng nếu ngươi muốn khoe tài! Ta sẽ dành cho ngươi một cơ hội!

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, lắng tai nghe Bạch Cốt Tiên Tử nói tiếp :

- Sư phó ngươi là Bắc Minh Thần Bà công lực so với ta cũng chỉ sàn sàn ngang nhau, ngươi đành chịu uỷ khuất đấu với đồ đệ ta vậy.

Bạch Cốt Tiên Tử nói xong lại quay lại bảo bạch y thiếu nữ :

- Anh nhi hãy ra bố trí Bạch Cốt thung đi, rồi sẽ lĩnh giáo cao đồ của vị kỳ nhân đệ nhất võ lâm mấy chiêu, xem võ học của hắn cao tới bực nào.

https://thuviensach.vn

Hồi 33

Bạch Cốt Tiên Tử

Bạch y thiếu nữ khúm núm lĩnh mệnh, rồi yểu điệu bước ra. Hạ Thiên Tường vừa định đi theo, Bạch Cốt Tiên Tử trỏ vào một chiếc bồ đoàn nhỏ gần đấy bảo chàng :

- Đàm Anh còn phải bố trí Bạch Cốt Thung, ngươi hãy ngồi đây hành công tĩnh tọa một lát, khôi phục sức khỏe rồi hãy đấu sức, như thế mới công bằng. Vì ngươi vừa chạy suốt một đêm tất nhiên cũng mỏi mệt.

Hạ Thiên Tường theo lời ngồi xuống. Bạch Cốt Tiên Tử lại hỏi :

- Gần đây hai phái Kỳ Liên, Điểm Thương hợp làm một, rồi tổ chức thành Chất Thiên phái, định đến ngày mười sáu tháng hai sẽ cử hành thịnh điểm khai phái, mời khắp quần hùng thiên hạ đến tham dự. Ngươi có biết không?

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Không những tôi biết, mà còn định đi dự hội nữa kìa!

Bạch Cốt Tiên Tử lại hỏi :

- Sư phó ngươi có đi dự không?

Hạ Thiên Tường gật đầu lia lịa :

- Có chứ, có chứ! Nếu Bạch Cốt tam ma có bản lĩnh thì tới ngày đó, cùng Kỳ Liên so tài cao thấp.

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói :

- Bọn ta ba người, mà sư phó ngươi có một mình phân lượng đôi bên thật quá chênh lệch! Vì ngoại trừ sư phó ngươi ra, còn ai đối thủ của bọn ta nữa.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Cử thế anh hùng, thiếu gì cao thủ? Các ngươi cứ tới đấy, tự nhiên sẽ biết!

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Tiên Tử hỏi :

- Ngươi thử kể sơ qua vài tên, những nhân vật mà ngươi cho là cao minh, đủ tài đấu sức với bọn ta xem.

Hạ Thiên Tường đắc ý cười :

- Một vị là Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh, một vị là Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng, một vị là... là Xám Tình Cư Sĩ Từ Hương Phố...

Bạch Cốt Tiên Tử giật mình kinh sợ hỏi :

- Ta nghe nói Xám Tình Cư Sĩ tọa hóa đã lâu, sao bây giờ vẫn còn ở trên dương thế?

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ cười thầm đáp :

- Từ lão tiền bối ngụ gần Chung Nam tử cốc, tinh thần vẫn còn kiện vượng, sao ngươi lại rủa người chết?

Vừa nói tới đấy, Bạch y thiếu nữ Đàm Anh bước vào điện, cúi mình nói với Bạch Cốt Tiên Tử :

- Khải bẩm Tiên tử, đã bày xong trận Bạch Cốt Thung.

Bạch Cốt Tiên Tử gật đầu nói :

- Đàm nhi hãy sắp sẵn cho ta hai cỗ băng sàng, một lò lửa và bảy mươi hai hạt Nhật Nguyệt Cương Châu!

Đàm Nhi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Tiên tử định so huyền công với ai?

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói :

- Ta càng trông thằng bé này, càng thấy nó không giản dị chút nào. Nếu chẳng may ngươi bị thua, ta sẽ cùng hắn ngồi băng sàng, chơi hỏa đạn.

Đàm Anh khom lưng hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tiên tử có bằng lòng cho đệ tử thi triển Bạch Cốt thập tam trảo không?

Bạch Cốt Tiên Tử ngẫm nghĩ một lúc rồi mỉm cười nói :

- Bạch Cốt thập tam trảo uy lực tuy mạnh, nhưng tên tiểu tử này đã khoác lác như vậy, tất nhiên cũng có đôi chút thực học, ngươi cứ việc thi triển đừng dè dặt gì hết!

Đàm Anh vâng lệnh cúi đầu lui ra, Bạch Cốt Tiên Tử lại mỉm cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Ngươi đã tự phụ bất phàm, vậy hãy so tài với đồ nhi ta xem.

Hạ Thiên Tường cũng gật đầu cười, Bạch Cốt Tiên Tử đứng lên, đưa Hạ Thiên Tường ra phía sau tòa Ấp Thủy lâu.

Sau tòa lâu đài là một khoảng đất phẳng, trải toàn một thứ cát vàng nhỏ mượt, trên cắm tám chín bảy mươi hai chiếc xương trắng, mỗi chiếc đều to bằng cổ tay, dài chừng hai thước nhưng lớn nhỏ không cùng một loại, hình như toàn xương chân người và thú vật.

Những chiếc xương này đều được cắm xuống cát, sâu không quá một tấc, hình như được cắm hờ hững, chỉ vừa đủ để đứng vững trong chốc lát. Nếu không phải là tay khinh công tuyệt đỉnh, thì đừng nói có thể đứng trên những chiếc xương trắng đó mà tiến chiêu, chỉ cứ đi hết nổi một vòng, cũng không phải là chuyện dễ.

Lại càng khó hơn nữa, là các loại trận Mai Hoa Thung, Kim Chuyên Hoán Chưởng, Trúc Đao trận, La Hán Thúc Hương Thung... bước chân cách nhau, thân thung cao thấp, đều theo cùng một thể, riêng có Bạch Cốt Thung là khác hẳn, có chiếc cao gần ba thước, có chiếc chỉ độ thước bảy thước tám, khoảng cách nhau cũng chỗ gần chỗ xa không đều. Đủ thấy người đứng trên thung, chỉ hơi sơ ý một chút một thân công lực, tối thiểu cũng giảm mất bảy phần.

Bạch Cốt Tiên Tử nhìn thấy Hạ Thiên Tường nhìn trận thế rồi cau mày ra vẻ nghĩ ngợi, biết rằng chàng đã nhìn thấy chỗ lợi hại của Bạch Cốt Thung, bèn

https://thuviensach.vn

mỉm cười nói :

- Ngươi đã là một danh gia đệ tử, tất nhiên đã nhận thấy trận Bạch Cốt Thung của ta không giống những trận thế tầm thường.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Những chiếc Bạch Cốt Thung hai đầu đều tròn, cắm nông choẹt trong bãi cát, thì cái sức chịu đựng của nó chắc cũng ngang La Hán Thúc Hương Thung, nhưng cao thấp so le, cách nhau không đều, những bước chân co duỗi, đều phải hạn chế có chừng độ. Cũng may là trước kia tôi có tập qua mấy buổi Lăng Ba Bộ, may ra hôm nay cũng có thể gắn gượng phụng bồi Đàm cô nương được.

Đàm Anh chỉ lạnh lùng cười khẩy một tiếng, rồi nhẹ nhàng như cánh bướm, bước lên một cây thung.

Hạ Thiên Tường từ khi được Mai Khôi sứ giả chuyển chú, công lực đã có thể so sánh được với những vị Đại chưởng môn, chàng lại còn cố "khoe tài" vận đề chân khí, thân hình lăng không bay vụt lên, đậu xuống một cây Bạch Cốt.

Cái lối biểu diễn khinh công đó, quả đã ngoài ý liệu Bạch Cốt Tiên Tử và khiến cho Đàm Anh cô nương cũng phải e dè.

Phàm đã so tài ở trên thung, trước khi giao thủ hai bên đều phải đi khắp một lượt trên các cây thung, để xem những cây thung đó có thể chịu được sức nặng tới trình độ nào, mỗi bước chân xa gần bao nhiêu, mà liệu trước.

Trong lúc đi thám mặt trận, Hạ Thiên Tường đã nhận thấy thân thung so le, khoảng cách xa gần không đều, tiến lui rất khó, chỉ hơi sơ ý một chút, là có thể ngã như chơi. Bèn nghĩ thầm: "Lối động thủ ở trên thung trận kỳ quái này, đối phương đã quen thuộc lắm rồi, còn mình thì hãy còn xa lạ, phần thiệt tất chỉ là về mình. Ta phải nghĩ cách gì, cho đỡ chịu thiệt mới được".

Nghĩ vậy nên trong lúc đi thăm thú, chàng bèn ngầm vận Kim Cương Đại Lực thân pháp ấn những cây Bạch Cốt Thung cao hơn cho sâu xuống một

https://thuviensach.vn

chút gần, bằng những cây thấp, nhưng còn những khoảng cách nhau xa gần, thì không làm gì khác được.

Đàm Anh đứng ngoài trông, cũng phục Hạ Thiên Tường là người tinh tế, lại ghét chàng ranh mãnh, bèn không dám coi thường, ngầm ngưng tụ Bạch Cốt huyền công quán chú lên hai tay, chuẩn bị đối phó với cường địch.

Hạ Thiên Tường đã thử hết tám chín bảy mươi hai cây Bạch Cốt Thung rồi, bèn quay về giữa trận, vừa toan lên tiếng mời Đàm Anh quá chiêu, nhưng mắt vừa nhìn vào mặt nàng, bỗng giật mình kinh sợ, nghĩ thầm: “Quái lạ cô nương này vừa rồi da dẻ đỏ hồng hào, sao chỉ trong nháy mắt, đã trắng bệch như da người chết thế kia?”

Trong lúc chàng đang còn đang kinh sợ ngờ vực, Đàm Anh đã duỗi hai tay nhỏ nhắn, đứng từ phía xa, lăng không quơ lấy ngực chàng. Hạ Thiên Tường chợt cảm thấy khắp người lạnh toát, thần hồn như muốn bay bổng, lúc này mới biết ngón Bạch Cốt thập tam trảo uy lực quả lợi hại thật, bèn vội định thần tỉnh trí, vận công chống lại, mắt đăm đăm nhìn Đàm Anh, mỉm cười một cách kiêu ngạo.

Ngón Bạch Cốt thập tam trảo của Đàm Anh chuyên luyện chia ra làm hai loại, một loại hữu hình và một loại vô hình. Chiêu thứ nhất gọi là Song Thủ Trảo Hồn thuộc loại vô hình dùng khoảng chín thành công lực.

Đàm Anh thấy thoạt đầu Hạ Thiên Tường hơi run run, những tưởng mình vừa ra tay đã thành công, nào ngờ đối phương chỉ hơi kinh sợ chút, thoắt cái đã đổi ra vẻ tươi cười, nhìn mình như có vẻ thách thức.

Đôi má Đàm Anh hơi ửng đỏ, Bạch Cốt thập tam trảo đang từ vô hình chuyển sang hữu hình, mười ngón tay nho nhỏ đều phóng ra một luồng âm phong rất mạnh, dùng ngón Li Mị Bác Nhân nhằm Hạ Thiên Tường đánh tới.

Hạ Thiên Tường không trả đòn chiêu thứ hai, hai chân xoay nhanh, thân hình bay đi, kế đó chàng dùng luôn chiêu Thiên Long Chuyển, một chiêu

https://thuviensach.vn

tuyệt học phòng thân lánh nạn của sư môn, nhảy tránh ra khỏi ba cây Bạch Cốt Thung.

Thân pháp Thiên Long chuyển cực kỳ thần diệu, Đàm Anh chỉ thấy bóng người thoáng qua trước mắt, chiêu Mị Li Bác Nhân đã đánh hụt ra ngoài. Bạch Cốt Tiên Tử đứng bên lược trận cũng gật đầu tỏ ý tán thưởng.

Chiêu thứ nhất Hạ Thiên Tường dùng Huyền Công Định Lực tiếp đòn, chiêu thứ hai dùng thân pháp tuyệt diệu nhảy tránh, chiêu thứ ba mới là phản công, bàn chân mớm đặt lên Bạch Cốt Thung, đã lập tức quay mình trở lại đồng thời ống tay áo bên trái phất ngược về phía sau phóng ra một luồng cang khí vô hình rất mạnh.

Đàm Anh vì chiêu thứ nhất mất công hiệu, chiêu thứ hai lại đánh hụt, con gái vốn tính hiếu thắng, vừa định đuổi theo Hạ Thiên Tường thừa lúc chàng chưa đứng vững, thi triển chiêu Âm Hồn Đoạt Mệnh là một chiêu lợi hại nhất trong Bạch Cốt thập tam trảo, đánh chàng ngã xuống thung để lấy lại thể diện.

Không ngờ thân hình vừa nhảy lên, chiêu chưa kịp phóng ra, thì một luồng cương khí vô hình đã ào ào cuốn tới.

Đàm Anh cũng là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, biết là vì mình quá tham công, nên đã mất lợi thế, nếu muốn chống lại luồng cường phong ấy, tuyệt không có hy vọng nắm chắc phần thắng, dù có may mắn không bị thương, nhưng nếu đối phương đuổi theo đánh lại, tất không thể tránh khỏi bị hiếp chế bèn dùng thân pháp Phi Nhứ Nghênh Phong tán hết công lực đã tụ trước, thừa thế đằng không, nhảy bay ra ngoài tám thước.

Hạ Thiên Tường cười ha hả, thân hình lại nhanh như một luồng gió, tiến thêm ba cây Bạch Cốt đang định tiếp tục tấn công Đàm Anh, chợt nghe Bạch Cốt Tiên Tử mỉm cười gọi :

- Đàm nhi hãy dừng tay! Thằng nhỏ này cũng có vài phần thực học, con không phải là đối thủ của hắn, đừng đánh nhau nữa!

Đàm Anh nghe nói hậm hực nhảy xuống, hỏi Bạch Cốt Tiên Tử :

https://thuviensach.vn

- Tiên tử nói vậy thật không công bằng, đệ tử chưa nhận thấy hắn hơn đệ tử ở chỗ nào?

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói :

- Chiêu thứ nhất Song Thủ Trảo Hồn của con không có công hiệu, điều đó đủ chứng tỏ nội công đối phương rất thâm hậu. Chiêu thứ hai Mị Li Bác Nhân đánh hụt đủ chứng tỏ đối phương thân pháp linh diệu, đến chiêu thứ ba Âm Hồn Đoạt Mệnh chưa kịp xuất, đã bị đối phương phất tay áo phóng ra một luồng cương khí, cuốn ra ngoài tám thước đủ tỏ rằng đối phương ứng biến nhanh lẹ, chân lực quá mạnh! Ta do đấy mà phê phán một cách công bằng thì công lực của Hạ Thiên Tường còn cao hơn con vào khoảng hai thành! Như vậy thì hà tất phải giao đấu, cũng biết ai thắng ai bại rồi.

Mấy câu của Bạch Cốt Tiên Tử lập luận thật công bình, phân tích rành rẽ, làm cho Đàm Anh cô nương mặt đỏ bừng, cúi đầu bẽn lẽn.

Hạ Thiên Tường nghe nói cũng cảm thấy nóng tai, vì chàng tự biết nếu không phải được Mai Khôi sứ giả chuyển chú công lực, thì khi nào địch nổi Đàm Anh, mà phải bại ngay về chiêu thứ nhất của nàng rồi.

Đàm Anh quay sang phía bên, sai bọn thị nữ khiêng tới hai khối băng lớn, và một lò lửa đang cháy rừng rực, lại bỏ bảy mươi hai hạt Nhật Nguyệt Cương Châu hình giống như những hạt Thiết Liên Tử trút cả vào lò lửa.

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Trong Chu Trúc cốc núi Ai Lao này xưa nay không có khách lạ, nên ta cũng buồn, muốn mượn hai khối huyền băng và lò liệt hỏa này, làm trò vui tiêu khiển một lát.

Hạ Thiên Tường cũng tự biết mình đang lâm vào một tình thế rất khó xử, ngoài mặt tuy vẫn tươi cười gật đầu, nhưng đôi mắt liếc nhìn lò lửa, trong bụng cũng hơi lo lo.

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi đừng lo, việc tu luyện huyền công, cần phải xem hỏa hầu sâu rộng, không thể miễn cưỡng được, ta và ngươi tuổi tác chênh lệch quá xa, bề thế trên dưới cũng khác, vậy ngươi không cần phải đúng theo tác vi của ta, cứ làm thế nào cho khỏi sai phương pháp, đã đáng quý lắm rồi!

Nói xong, lập tức bước lên một khối băng kê phía bên trái, ngồi xếp bằng tròn. Toàn thể khối băng dày đến hai thước, bề mặt vuông vắn, mỗi bề rộng chừng ba thước.

Hạ Thiên Tường cũng biết luyện môn huyền công này, không những phải chống được cái khí lạnh thấu xương, lại còn làm thế nào giữa cho băng khỏi tan mới là hợp cách, chàng bèn cũng ngồi xếp bằng tròn trên phía khối băng phía bên phải, ngưng tụ Thuần Dương Chân Hỏa giữ lấy Đan Điền và lưu thông các huyệt.

Bạch Cốt Tiên Tử giơ tay về phía chiếc lò lửa để cách xa chỗ ngồi chừng ba bốn thước, bắt vờ một cái, lập tức ba hạt Nhật Nguyệt Cương Châu nung đã cháy đỏ trong lò lửa bay vèo vào lòng bàn tay.

Hạ Thiên Tường thấy thế cũng định làm theo, Bạch Cốt Tiên Tử vội xua tay cười nói :

- Ngươi không cần phải lấy hạt châu trong lò, chỉ cần cần đỡ lấy ba hạt châu ở tay ta đây là đủ.

Nói xong liền cầm lấy ba hạt châu ném sang phía Hạ Thiên Tường. Hạ Thiên Tường ngầm tụ thần công vào lòng bàn tay rồi đón tiếp lấy ba hạt châu. Chàng biết Bạch Cốt Tiên Tử không cậy công lực áp bức hậu bối, tuy là ma đầu, nhưng cũng biết giữ thân phận ma đầu lắm!

Vì ba hạt Cương Châu ở trong lò, đã qua tay Bạch Cốt Tiên Tử rồi mới truyền sang tay chàng, sức nóng giảm đi nhiều, chỉ cần người đã luyện Hồng Sa chưởng, với mười hai thành công lực lên, đều có thể gắng gượng ứng phó được.

Bạch Cốt Tiên Tử tay trái ném ba viên Cương Châu cho Hạ Thiên Tường, tay phải đồng thời lại quơ vờ một cái ba viên Cương Châu khác cũng từ

https://thuviensach.vn

trong lò lửa rừng rực bay ra.

Hạ Thiên Tường tuy đã chiếm được lợi thế nhưng sau khi đỡ tới viên Cương Châu thứ sáu mươi công lực đã giảm nhiều, lòng bàn tay nóng như lửa đốt đau đớn khôn tả.

Nhưng chàng tính vốn bướng bỉnh, còn cố gượng đỡ hết mười hai viên nữa mới cười ha hả :

- Ngươi quả nhiên không hổ danh Bạch Cốt tam ma huyền công cao tuyệt! Tới ngày mười sáu tháng hai sang năm trên đại hội khai phái Chấn Thiên ngươi xứng đáng là đối thủ của sư phó ta đó.

Bạch Cốt Tiên Tử mỉm cười tung mình nhảy xuống đất chỉ thấy trên chỗ bà ta ngồi mặt băng vẫn phẳng phiu như cũ, tuyệt không có giấu vết gì cả.

Còn trên mặt băng chỗ Hạ Thiên Tường ngồi hơi lõm một chút, lờ mờ hiện ra một vệt lớn Bạch Cốt Tiên Tử nhìn chàng gật đầu cười nói :

- Vào cỡ tuổi ngươi mà có thể đỡ được luôn bảy mươi hai hạt Cương Châu, chỗ ngồi ở trên tảng băng lại chỉ hiện ra một vệt lờ mờ cũng đáng gọi là hậu sinh khả úy!

Hạ Thiên Tường lúc này đã cảm thấy hai bàn tay đau đớn khó chịu vô cùng, còn đang nghiến răng cố chịu, nghe Bạch Cốt Tiên Tử nói vậy chỉ mỉm cười.

Bạch Cốt Tiên Tử lại cười nói :

- Ngươi đừng quá ương ngạnh, ta thấy hình như lòng bàn tay của ngươi bị thương nặng lắm thì phải.

Hạ Thiên Tường không đợi đối phương dứt lời, vẫn cố làm ra vẻ ung dung chắp tay cáo từ.

Bạch Cốt Tiên Tử đăm đăm nhìn chàng, rồi thò tay vào bọc lấy ra một viên linh đan màu trắng đưa cho chàng, rồi nói :

- Loại linh dược này dùng để chữa những vết thương do nước hoặc lửa gây ra, linh nghiệm vô cùng...

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường khi nào lại chịu tiếp nhận ân huệ của đối phương, chàng chỉ cười to một tiếng, xua tay ngắt lời :

- Không sao, bảy mươi hai viên nhật nguyệt Cương Châu, chưa đủ làm hại được ta, ngươi đừng nghĩ lầm!

Nói dứt lời, lập tức đi vòng ra Ấp Thủy lâu, phóng mình chạy ra khỏi Chu Trúc cốc.

Bạch Cốt Tiên Tử đưa mắt nhìn theo rồi lắc đầu thở dài, lẩm nhẩm nói một mình :

- Thằng bé này ương ngạnh quá! Hai bàn tay nó đã bị trúng hỏa độc, lát nữa độc phát ra, thì dẫu da thịt luyện thành sắt cũng không thể chịu nổi!

Hạ Thiên Tường nhĩ lực rất tinh tuy cũng nghe rõ mấy câu đó của Bạch Cốt Tiên Tử, nhưng vẫn không thèm để ý, chỉ phóng mình chạy đi như bay.

Nhưng khi ra khỏi Chu Trúc cốc, tới một sơn giản hình thế cheo leo thì lời cảnh cáo của Bạch Cốt Tiên Tử đã biến thành sự thật.

Thiên Tường vừa thấy lòng bàn tay vừa nóng vừa đau không sao chịu nổi, bèn vội nhai nát hai viên linh đan xoa khắp những chỗ sưng tấy, xoa xong càng thấy đau dữ, chàng tìm quanh bốn phía, thấy trên vách đá có một dòng suối nhỏ, bèn vội vàng cắm đầu chạy đến, chọn một chỗ nước chảy xiết thả hai bàn tay xuống ngâm cho nước thấm vào.

Dòng nước suối lạnh buốt như chì, ngấm vào những chỗ bỏng rát, sưng u trên lòng bàn tay quả nhiên thấy mát rượi, dễ chịu vô cùng.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc sức mát giảm dần, hai bàn tay sưng vù lên biến thành màu đỏ lửng.

Lúc này nước suối tẩm vào da thịt không những không mát mẻ dễ chịu mà còn đau buốt như dao cắt, chàng đành rụt tay về tìm một phiến đá phẳng ngồi nghỉ.

Hai lòng bàn tay chính là yếu huyệt, nên nhiệt độc từ đấy chạy vào tim rất dễ. Thiên Tường lại gắng gượng chống chọi được chừng ăn xong bữa cơm

https://thuviensach.vn

rốt cục không chịu nổi, nằm gục trên phiến đá mê man thiếp đi.

Trong khi chàng đang mơ mơ màng màng, thần trí chưa mê hẳn, chợt nghe gần đấy hình như có tiếng hai người đàn bà đang thì thào nói nhỏ với nhau.

Hạ Thiên Tường tưởng lại lọt vào tay thầy trò Bạch Cốt Tiên Tử, nhưng khi mở hé mắt ra, chàng giật mình sửng sốt.

Thì ra hai người đàn bà ấy lại chính là Bào Tam Cô và Lộc Như Ngọc.

Thiên Tường chợt nhớ lời Mai Khôi sứ giả nói Lộc Như Ngọc bị ảnh hưởng di truyền của mẹ nàng, rất có thể bất chợt nổi cơn điên, lại rất có thể vì câu chuyện bữa trước mà thẹn quá hóa giận, nên khi gặp nàng cần phải đề phòng cẩn thận. Bèn tự than thầm mình vừa thoát hang hùm lại sa vào nọc rắn, hai bàn tay lúc này đã bị thương, còn hy vọng gì chống lại được nữa!

Còn đang nghĩ ngợi, chợt lại nghe Bào Tam Cô hỏi Lộc Như Ngọc :

- Lộc cô nương có phải người này đã từng lăng nhục cô nương ở Đại Ba sơn hay không?

Lộc Như Ngọc cùng Bào Tam Cô phụng mệnh Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song qua mấy nơi Đại Ba sơn, Lâu Sơn, Ai Lao sơn liên lạc với bọn Bạch Cốt tam ma không ngờ lại gặp Hạ Thiên Tường nằm ngất lịm trên tảng đá, trong bụng còn đang nửa thương nửa giận lại nghe Bào Tam Cô hỏi tựa như có ý khêu gợi, bèn cau mày gật đầu nói :

- Chính hắn.

Bào Tam Cô cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu đúng là thằng ranh con vô sỉ, thừa lúc người ta nguy nan mà giở trò thâu hương trộm ngọc ấy, thì chúng ta tìm cách báo thù cho đích đáng mới được.

Hạ Thiên Tường nghe nói trong bụng càng kinh sợ, nhắm chặt mắt lại giả đò chưa tỉnh chờ nghe xem Lộc Như Ngọc nói gì. Lộc Như Ngọc chỉ khẽ hừ một tiếng, hỏi Bào Tam Cô :

https://thuviensach.vn

- Lão bà bà chúng ta đã tự phụ là những tay cao thủ tuyệt kỹ, tất nhiên không khi nào lại giết một kẻ không còn một chút năng lực nào chống trả. Bà bà trông thấy Hạ Thiên Tường không những mê man bất tỉnh, hai bàn tay lại còn sưng u lên thế kia, làm sao có thể chống được mình?

Bào Tam Cô mắt sáng lên một cách hung dữ,cười khẩy nói :

- Nếu vậy thì khó gì ta sẽ chữa cho hắn khỏi vết thương này đã rồi sẽ thu thập hắn sau, như vậy là công bằng chứ gì?

Lộc Như Ngọc hỏi :

- Vết thương của hắn chữa có dễ không?

Bào Tam Cô đáp :

- Hình như hắn bị hỏa độc chạy vào đến tim? Bệnh này chỉ có Cửu Hàn đan của phái Kỳ Liên ta chữa là linh nghiệm nhất.

Hạ Thiên Tường nghe nói, chợt nghĩ: “Nếu Cửu Hàn đan trị được hỏa độc, thì Băng Phách Thần Sa của Lãnh Bạch Thạch tặng mình hôm nọ chắc cũng có công hiệu ngang thế.

Sao mình không lấy ra dùng thử xem sao?”

Vừa nghĩ đến đấy đã nghe Lộc Như Ngọc nói :

- Nếu thế Lão bà bà hãy làm phúc thí cho hắn một viên, chữa cho hắn khỏi, rồi để mặc tôi tự tay báo thù lấy!

Bào Tam Cô lập tức lấy hai viên thuốc nhét vào miệng Hạ Thiên Tường. Lộc Như Ngọc lại hỏi :

- Chừng độ bao lâu thì hắn khỏi được?

Bào Tam Cô cúi xuống nhìn hai lòng bàn tay Thiên Tường ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Vết thương của hắn nặng lắm, có thể mất đến hai giờ mới hết đau, khỏi sưng và có thể giao đấu được.

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc nói :

- Chẳng lẽ chúng ta phải ngồi đây chờ hắn hai giờ nữa hay sao?

Hạ Thiên Tường nghe giọng Lộc Như Ngọc quả thấy nàng đối với mình đã tuyệt đường nhân nghĩa bất giác nổi giận mở bừng hai mắt ra hỏi :

- Ngọc muội muốn đánh nhau với tôi thật ư?

Hai chữ "Ngọc muội" chàng vừa thốt ra trước mặt Bào Tam Cô, càng làm cho Lộc Như Ngọc giận dữ xấu hổ đôi mắt quắc lên, mặt đầy sát khí, nhìn chàng quát :

- Ai là Ngọc muội của hạng vô sỉ như ngươi? Hôm nay oan gia gặp mặt, ta nhất định báo cái thù ở Đại Ba sơn bị ngươi làm nhục!

Hạ Thiên Tường vừa giận vừa thương tâm, chàng chỉ lạnh lùng cười nhạt hỏi :

- Ngươi đã giận ta như vậy sao không giết ta ngay đi?

Lộc Như Ngọc mặt lạnh như tiền, nói :

- Lộc Như Ngọc này cũng không đế? nỗi khốn nạn thừa lúc người ta nguy mà lợi dụng như nhà ngươi đâu! Ta đợi ngươi khỏi tay có thể giao đấu được lúc ấy mới trị tội.

Hạ Thiên Tường cười ha hả nói :

- Ngươi giết ngay ta bây giờ thì không phải tốn chút hơi sức nào cả, nếu chờ tới khi ta khỏi thì chỉ một chút tài mọn như ngươi đâu phải là đối thủ của ta?

Lộc Như Ngọc trừng mắt chưa kịp nói gì thì Thiên Tường lại tiếp :

- Vừa rồi nghe các ngươi nói ta còn phải hai giờ nữa vết thương mới khỏi hẳn. Vậy các ngươi có việc gì cứ đi đi, hết hai giờ lại đến đây cho ta lĩnh giáo mấy chiêu tuyệt học!

Bào Tam Cô hỏi :

- Mày định đánh lừa chúng ta đi chỗ khác rồi thừa cơ bỏ trốn phải không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường trừng mắt xì một tiếng, tỏ vẻ khinh bỉ nói :

- Bào Tam Cô, ngươi uổng xưng là cao thủ đệ nhất, đệ nhị phái Kỳ Liên, thì ra trong bụng chỉ chứa toàn những tư tưởng hèn hạ ma tà! Ngươi đừng nên lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử!

Lộc Như Ngọc cười khanh khách :

- Ngươi tự xưng là quân tử thì bất nhược chúng ta cùng mở một hiệp định quân tử, thử coi ngươi có phải quân tử thật không?

Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

- Thế nào là hiệp định quân tử?

- Ta định vạch đất, tạm làm nhà giam, thử xem ngươi có biết tự trọng, giữ đúng lời hứa hay không?

Hạ Thiên Tường cũng cười nói :

- Lối đó cũng mới mẻ đấy, ngươi cứ việc vạch sẵn khu vực, và chỉ định thời gian. Tuy ở bốn mặt trống không, nhưng ta cũng tự coi mình như bị giam trong bốn bước tường đồng vách sắt, quyết không sai lời.

Lộc Như Ngọc đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi dùng mũi Côn Luân kiếm vạch xuống đất một vòng tròn chu vi rộng chừng ba bốn trượng đoạn ngẩng lên nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Nhà giam như thế này đủ rộng rãi chưa?

Hạ Thiên Tường nghiêm sắc mặt hỏi :

- Bao giờ thì ngươi đến phó ước?

Lộc Như Ngọc nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Lúc này mới là canh một, sáng sớm mai nhất định nhất định ta sẽ quay lại đây.

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Nếu sáng mai ngươi không đến thì sao?

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc cười nói :

- Nếu ta không đến thì ngươi cứ việc vượt ngục trốn đi, khôi phục tự do tự tại.

Bào Tam Cô đứng bên, cười một cách độc ác nói :

- Lộc cô nương đừng ngại! Tôi xem tướng thằng ranh này, sát khí xông thẳng lên hoa cái, tai họa đã gần kề trước mắt, rất có thể trước khi chúng ta đến đây, nó đã bị làm mồi cho hổ báo rồi.

Lộc Như Ngọc mặt lạnh như tiền cười nhạt với Hạ Thiên Tường :

- Ta mong rằng ngươi còn sống được đến sáng mai để ta rửa thù tuyết hận! Còn nếu chẳng may ngươi chết trước khi trời sáng, đúng như lời nguyền của Bào lão bà bà thì Lộc Như Ngọc này sẽ suốt đời ân hận!

Nói xong lập tức cùng Bào Tam Cô song song đi về Chu Trúc cốc.

Lộc Như Ngọc đi rồi, Hạ Thiên Tường ngồi lại trong bóng tối một mình, bất giác cảm khái vô hạn, tự nghĩ từ bữa ở Đại Ba sơn về đến nay mỗi lần nghĩ tới câu chuyện lỗi lầm, vẫn thấy áy náy, xấu hổ với Lộc Như Ngọc, bữa nay giáp mặt nàng, thấy nàng giở mặt mắng nhiếc mình một cách đoạn tình tuyệt nghĩa, thời những nỗi sượng sùng áy náy tự nhiên cũng tiêu tan, trong lòng lại dễ chịu!

Điều làm chàng lo lắng là người được chứng kiến câu chuyện đáng tiếc đó, và hiểu rõ tâm sự của mình chỉ có Mai Khôi sứ giả, nhưng lúc này ông đã quy tây. Còn Lộc Như Ngọc và Bào Tam Cô thì một mực đổ diệt tội ác cho mình, dẫu trăm miệng cũng không sao biện bạch nổi đành phải đeo tiếng xấu muôn đời không bao giờ rửa sạch!

Hạ Thiên Tường nghĩ đến đấy ruột gan càng nóng như lửa đốt. Chợt nghe bên tai văng vẳng có tiếng người nói tựa như có, tựa như không xa xôi, phiêu diễu :

- Hạ Thiên Tường, ngươi chết đến nơi rồi!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường giật mình đưa mắt nhìn quanh, nhưng không thấy gì cả, lại ngờ là ảo giác, liền thở dài một tiếng, lẩm bẩm một mình :

- Chết càng hay, chết là xong!

Vừa dứt lời, cái tiếng xa xôi lại nổi lên, lần này thì rằng :

- Chết không được, chết không xong đâu!

Hạ Thiên Tường kinh sợ, đảo mắt trông quanh, bụng nghĩ: "Không biết là người hay ma? Hai câu vừa rồi quả cũng xác đáng mình còn sống, họa chăng còn có ngày được sạch tiếng oan, chớ mình chết đi bây giờ, thì không những ôm hận xuống tuyền đài, mà danh vọng của sư môn cũng vì mình mà tổn hại".

Giữa lúc ấy chợ thấy một ông già mặc áo bào xanh, râu năm chòm thần thái phiêu dật từ trên góc núi bước ra. Hạ Thiên Tường ngẩng đầu trông kỹ, thì ra là Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh bất giác vừa mừng vừa sợ, vội đứng lên thi lễ nói :

- Hạ Thiên Tường tham kiến lão tiền bối!

Trọng Tôn Thánh đứng cách xa ngoài bốn, năm trượng, vẫy tay cười nói :

- Hạ lão đệ ra đây, ta nói chuyện một lúc.

Hạ Thiên Tường chạy tới chỗ Lộc Như Ngọc vạch đất làm rào, thì dừng lại cúi mình cười nói :

- Lão tiền bối xin thứ cho Hạ Thiên Tường không thể tuân lệnh được, vì Lộc Như Ngọc đã hẹn vãn bối sáng mai quyết chiến tại đây, nên đã vạch khu này làm giới hạn...

Trọng Tôn Thánh trông nét vạch dưới đất, lại nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Ngươi thật là một người biết trọng chữ tín, coi bốn phía trống không chẳng khác gì tường đồng vách sắt!

https://thuviensach.vn

- Hạ Thiên Tường tuy không dám tự khoe là người biết thủ tín, nhưng nhân vật võ lâm, một lời nói đáng giá ngàn vàng, hình như không thể không lấy tín nghĩa làm trọng.

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Biết trọng tín nghĩa cố nhiên là tốt, nhưng ta có một việc muốn thỉnh giáo lão đệ.

Hạ Thiên Tường sợ hãi cúi mình :

- Lão tiền bối có điều gì chỉ bảo xin cứ nói thẳng, cháu đâu dám nhận hai chữ "thỉnh giáo"?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Lão đệ thân ở trong nhà tù, bốn mặt đều là tường dầy, tại sao vừa rồi lại trông thấy ta?

Hạ Thiên Tường không ngờ Trọng Tôn Thánh lại hỏi câu ấy, không sao trả lời được, chàng cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi đỏ mặt ấp úng thưa :

- Trong bụng nghĩ là thực, nhưng trước mắt vẫn là hư, chỉ cốt không trái đạo lớn, còn việc nhỏ hà tất cứ phải quá câu chấp!

Trọng Tôn Thánh gật đầu mỉm cười :

- Mấy câu nói của lão đệ đã minh tâm kiến tính ta. Mong rằng lúc nào ngươi cũng nhớ câu "Chỉ cốt không trái đạo lớn, còn tiểu tiết hà tất câu chấp" là đủ lập thân xử thế trong đời rồi.

Nói xong miệng cười ha hả, tà áo thanh bào bay phấp phới, thân hình đã tung cao trên sáu trượng giống như một vị phi tiên, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường ngơ ngác không hiểu tại sao vị lão tiền bối này hốt nhiên lại trổ thuật khinh công ra để làm gì. Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Không phải ta cố ý khoe khoang vũ kỹ với lão đệ đâu, vì người ở trong lao, ta muốn nói chuyện lâu, tất phải nhảy qua tường mới vào được chứ?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy Trọng Tôn Thánh vui tính như vậy bất giác cũng phải mỉm cười. Trọng Tôn Thánh nhìn kỹ mi tâm Hạ Thiên Tường rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Hạ lão đệ đưa tay trái đây, ta bắt mạch cho!

Hạ Thiên Tường vội đưa tay ra, Trọng Tôn Thánh bắt mạch xong chợt cau mày cười nhạt.

- Hèn nào vừa rồi Bào Tam Cô nói quyết với Lộc Như Ngọc là ngươi sắp chết! Nếu ta không đi tìm Lệ Thanh Cuồng qua đây thì lão đệ không sống được quá canh năm chết một cách vô cùng mờ ám.

Hạ Thiên Tường đang còn kinh ngạc toan hỏi, Trọng Tôn Thánh lại nói :

- Vừa rồi Bào Tam Cô cho lão đệ uống mấy viên Cửu Hoàn Đan?

Hạ Thiên Tường nghĩ một lúc rồi nói :

- Lúc ấy vãn bối còn đang mơ màng, chưa tỉnh hẳn, chỉ mang máng nhớ hình như là hai viên thì phải.

Trọng Tôn Thánh gật đầu nói :

- Vậy thì đúng rồi, lão đệ bị trúng nhiệt độc, chỉ cần dùng một viên là thừa sức giải độc, Bào Tam Cô lại cho ngươi uống hai viên là muốn ngươi xương tan thành đá, chết cứng vì rét trước khi trời sáng.

Hạ Thiên Tường nghe nói hoảng nhiên tỉnh ngộ, bất giác rùng mình vừa toan lên tiếng, Trọng Tôn Thánh lại tiếp :

- Lão đệ cứ yên tâm, Bào Tam Cô dẫu hiểm độc nhưng mụ vẫn chưa đủ uy quyền phát lệnh truy hồn cho Diêm La Thiên Tử! Trọng Tôn Thánh này sẽ giúp lão đệ giải trừ hàn độc nhiệt độc và còn có thể khiến cho lão đệ nhân họa đắc phúc, sau này thân thể đủ sức chống lại những loại kỳ hàn khốc nhiệt lợi hại bằng mấy thế nữa.

Hạ Thiên Tường vội cúi rạp xuống bái tạ, Trọng Tôn Thánh lấy ra một viên linh đan đỏ như lửa đưa cho chàng mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Lão đệ uống xong viên Bính Linh Đan này, ta sẽ trợ lực thêm vào, có thể khiến long hổ điều hòa, khảm ly tương tế, sau này không sợ những loại kỳ hàn khốc nhiệt, mà đối với nội gia chân khí cũng có ích rất nhiều.

Hạ Thiên Tường vâng lời bỏ viên linh đan vào miệng nuốt lập tức như có một luồng lửa chảy vào cuống họng, trái tim bỏng rát khó chịu vô cùng.

Trái tim nóng bỏng còn tứ chi lại rét buốt, chỉ trong khoảnh khắc Hạ Thiên Tường không sao chịu nổi, thân thể run lên, miệng luôn luôn rên rỉ.

Trọng Tôn Thánh thấy vậy vội chạy một vòng xung quanh Hạ Thiên Tường, vừa chạy vừa phất ống tay áo rộng, vận dụng thần công tuyệt đỉnh của nội gia cách không đả huyệt. Điểm đủ một trăm linh đại huyệt trên khắp thân thể Hạ Thiên Tường Lúc mới đầu, Hạ Thiên Tường cảm thấy đã nóng lại rét, lại còn phải chịu từng luồng cương phong cứa thịt từ ngoài thổi vào, tưởng có thể chết đi được, đành phải cố gượng dùng nội gia định lực, tĩnh thủ thiên quân, hết sức quên hết mọi sự đau đớn.

Mãi tới lúc ba mươi sáu chủ huyệt đều bị Trọng Tôn Thánh điểm hết, mới thực là bỉ cực thái lai, sức nóng lạnh trong người dần tiêu giảm mà luồng cương phong cứa thịt bên ngoài, cũng trở nên hòa ấm dễ chịu.

Mãi đến quá canh tư Trọng Tôn Thánh mới dừng tay, nhìn Hạ Thiên Tường lúc này đã ngồi tĩnh tọa sắc mặt hồng hào tươi tốt gọi to :

- Hạ lão đệ bây giờ ngươi mới thật đáng chết!

Hạ Thiên Tường mở mắt nhìn vừa kinh sợ vừa ngờ vực, không hiểu Trọng Tôn Thánh nói thế là có ý gì.

Trọng Tôn Thánh lắng tai nghe ngóng rồi cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ thử nghe xem, hình như phía xa đã có tiếng bước chân người đi tới, rất có thể là Bào Tam Cô và Lộc Như Ngọc trở về. Lão đệ giả vờ trúng độc chết xem họ xử trí thế nào?

Hạ Thiên Tường nghe ông đề nghị như vậy cũng thấy thú vị, bèn gật đầu lia lịa xin vâng. Trọng Tôn Thánh trỏ về phía vách núi phía sau nói nhỏ :

https://thuviensach.vn

- Ta nấp trên vách đá phía sau đám dây mây kia bảo hộ cho lão đệ phòng xa lỡ Bào Tam Cô có giở trò gì chăng? Lão đệ phải giả vờ cho thật khéo mới được!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Cháu đã luyện qua Cương Thi công đã hiểu thuật bế khí...

Vừa nói tới đó chợt đã nghe tiếng bước chân chạy như bay, hình như từ hướng sườn núi bên nam đi tới. Trọng Tôn Thánh đưa mắt cho Hạ Thiên Tường rồi tung mình nhảy về phía sau vách núi, không một tiếng động nhỏ. Hạ Thiên Tường cũng vội hành công đi khắp tứ chi, bế khí nằm thẳng đờ như người chết thật.

Người vừa đi tới đã hiện ra trước mắt quả nhiên là Bào Tam Cô và Lộc Như Ngọc.

Lúc này đã qua canh năm khắp miền rừng núi đã bao trùm ánh sáng lê minh lờ mờ đùng đục.

Lộc Như Ngọc vừa trông thấy Hạ Thiên Tường quả giữa đúng lời hứa nằm bên sườn núi, bèn đứng cách xa ngoài năm trượng cất cao tiếng gọi :

- Hạ Thiên Tường ngươi to gan thật dám so huyền công với Bạch Cốt Tiên Tử, làm gì mà không chết. Nào ra đây! Bây giờ là canh năm. Trời đã sáng rõ ngươi hãy thi triển môn tuyệt học Bắc Minh của ngươi, thử đấu với môn Thần Ma tứ thức của ta xem nào!

Hạ Thiên Tường vẫn nằm im không cựa.

https://thuviensach.vn

Hồi 34

Nợ Tình Ràng Buộc

Lộc Như Ngọc thấy Hạ Thiên Tường cứ nằm im không thèm trả lời, thì giận lắm, lập tức dùng thế Phong Tống Phu Vân, tung mình nhảy ngang tới bốn trượng, vượt qua chỗ đất vừa vạch buổi tối.

Nhưng chân vừa đứng xuống đất, đã trông thấy Hạ Thiên Tường nằm một cách cực kỳ khó coi, bèn quay lại hỏi Bào Tam Cô :

- Sao hắn lai nằm như người chết thế kia?

Bào Tam Cô đã hiểu rõ tình đầu, bèn cười một cách độc ác :

- Lộc cô nương, tôi đã chẳng nói rằng hắn không thể sống được tới canh năm rồi ư? Trông kiểu hắn nằm thế kia, là hồn đã quy Địa phủ từ lâu rồi!

Lộc Như Ngọc không biết Bào Tam Cô đã ngầm hạ độc thủ, nên nghe mụ nói vẫn tỏ ý không tin, vội rảo bước đến gần nhìn kỹ, quả thấy Hạ Thiên Tường đã tắt thở, thân thể cứng đơ, bất giác trong bụng đau đớn, khẽ kêu rú lên một tiếng, hai hàng châu lệ chảy xuống ròng ròng!

Hạ Thiên Tường nghĩ thầm: “Con nha đầu vô sỉ, giở mặt như bàn tay, lúc này chẳng biết còn khóc gì nữa?”

Bào Tam Cô thấy thế, biết Hạ Thiên Tường đã chết hẳn rồi, bèn tỏ ra đắc ý, ngửa mặt cười sằng sặc. Lộc Như Ngọc ngạc nhiên chạy ra hỏi :

- Lão bà bà cười gì thế?

Bào Tam Cô nhướng cao lông mày nói :

- Đây là một kiệt tác đắc ý nhất của ta!

Lộc Như Ngọc đăm đăm nhìn mụ, hỏi bằng một giọng run run :

- Vậy ra hắn chết về tay lão bà bà?

https://thuviensach.vn

Bào Tam Cô đắc ý cười :

- Hạ Thiên Tường bàn tay trúng hỏa độc, chỉ cần uống một viên Cửu Hàn đan là khỏi, đằng này ta cho hắn uống tới hai viên, làm cho quả tim hắn cứ thế lạnh dần rồi chết!

Hạ Thiên Tường lúc này đang dùng phép nội gia quy tức, hô hấp không khí, nghe mụ nói bất giác cũng thây lạnh toát xương sống, mới biết lời của Trọng Tôn Thánh nói quả không sai.

Lộc Như Ngọc nghe xong, chợt nghiến chặt hai hàm răng giơ bàn tay ngọc, tát đánh bốp một cái vào má bên trái Bào Tam Cô, Bào Tam Cô lảo đảo bước lùi về sau mấy bước, vừa xoa má, vừa trợn tròn đôi mắt tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Lộc Như Ngọc trong lúc quá giận, đã ngưng tụ chân lực vào cái tát đó, nếu Bào Tam Cô không luyện thành kỳ công Tuyết Đống Cương Thi đao sang không phạm được, thì tất đã bị nát óc mà chết vì cái tát bằng trời giáng của nàng.

Hạ Thiên Tường hé mắt trông trộm, nghĩ bụng Trọng Tôn Thánh quả đã khơi mào được một tấn hoạt kịch vui tuyệt!

Bào Tam Cô giận quá, tóc dựng lên lởm chởm, trừng mắt nhìn Lộc Như Ngọc gắt :

- Lộc cô nương thế nghĩa là gì?

Lộc Như Ngọc càng đau đớn, nước mắt ràn rụa khóc không ra tiếng hỏi lại :

- Tại sao lão... lão bà bà lại giết... giết hắn?

Bào Tam Cô ngạc nhiên hỏi :

- Thế không phải hôm ở cổ động núi Ba Sơn, trong lúc cô nương bị trúng kịch độc, không đủ sức kháng cự, hắn mới thừa cơ làm nhục sao? Tôi giết hắn là vì muốn báo thù cho cô nương, tại sao cô nương còn trách?

Lộc Như Ngọc phì một tiếng rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Bà đã hoàn toàn bóp méo sự thực, tôi bị trúng tên độc của Hướng Phiêu Nhiên, được Hạ Thiên Tường cứu sống, sau đó cả hai người vì ngửi phải một thứ hoa lạ, hương thơm ngào ngạt, nên thần trí đều bị hôn mê, không sao giữ gìn được, đâu phải lỗi tại hắn?

Hạ Thiên Tường nghe mấy câu chính từ miệng Lộc Như Ngọc nói ra, khác nào như trút được gánh nặng, tự lấy làm mừng vì đã rữa sạch được thanh danh.

Nhưng mừng chưa được bao lâu, chàng lại thấy lo, vì Trọng Tôn Thánh lúc này đang nấp sau vách đá, nếu việc này lọt đến tai Phi Quỳnh thì thật tối ư nguy hiểm.

Bào Tam Cô nghe Lộc Như Ngọc nói xong, mới biết mình hơi lỗ mãng, trong bụng cũng ân hận bèn lại hỏi :

- Nếu cô nương không giận Hạ Thiên Tường, sao vừa rồi lại hẹn quyết chiến với hắn?

Lộc Như Ngọc nước mắt vẫn tuôn như mưa, ấm ức nói :

- Tôi vì thân phụ và thân mẫu tính tình đều cực kỳ cao ngạo khó lòng hòa hợp được, thân làm con đã không giúp mẹ phản lại cha, cũng không thể giúp cha phản lại mẹ, nghĩ đi nghĩ lại, trên đời tuyệt vô sinh thú, nên muốn mượn tay Hạ Thiên Tường là người đã từng thương yêu mình, giải thoát nợ đời, diệt trừ khổ não!

Bào Tam Cô thở dài một tiếng rồi nói :

- Nào tôi đâu có biết những uẩn khúc trong bụng cô nương, nên mới hạ thủ một cách lỗ mãng như vậy! Bây giờ sự đã rồi, còn làm sao được nữa?

Lộc Như Ngọc lấy tay áo lau nước mắt, mặt lạnh như tiền, nhì Bào Tam Cô lạnh lùng nói :

- Hừ câu “sự đã rồi” sao mà gọn thế? Lão bà bà thân là một cao thủ đệ nhất trong phái Kỳ Liên, tất phải biết câu “giết người đền mạng, thiếu nợ hoàn tiền” chớ?

https://thuviensach.vn

Bào Tam Cô nghe nói giật mình, ngạc nhiên hỏi :

- Lộc cô nương nói thế là ý thế nào? Chẳng lẽ cô nương bắt tôi phải đền mạng cho thằng ranh con này à?

Lộc Như Ngọc mắt quắc lên những tia giận dữ, nói :

- Bà nói đúng, tôi muốn lấy một mạng bà và cả mạng tôi nữa, đền mạng cho chàng.

Nói dứt lời, tay ngọc vươn lên, bảy mũi Thiên Kinh độc thích hóa thành một chùm hoa rực rỡ màu tím đen, hướng Bào Tam Cô bay tới!

Bào Tam Cô phất hai ống tay áo, bố trí thành màng lưới vô hình gạt băng bảy mũi ám khí của Lộc Như Ngọc ra ngoài, rồi cất tiếng nói to :

- Lộc cô nương lúc này đang cơn thịnh nộ, không thể lấy lý mà giảng giải được, lão bà này hãy tạm cáo biệt, đợi về đến động Giáng Tuyết sẽ xin lỗi cô nương sau.

Nói xong, thân hình lập tức bay lên không, Lộc Như Ngọc giận dữ thét to :

- Bào Tam Cô hãy để mạng tại đây, nếu không thì đừng hòng trốn thoát!

Nói dứt lời, một thế Long Du Thượng Hải đã tung mình lên cao sáu bảy trượng, xông về phía Bào Tam Cô.

Nhưng Bào Tam Cô đã nổi danh lại là cao thủ đệ nhất phái Kỳ Liên một khi đã trổ thuật khinh công, thì Lộc Như Ngọc làm sao mà đuổi kịp?

Lúc này Hạ Thiên Tường vì nằm quá lâu, mỏi quá không chịu nổi, bèn hạ thấp giọng khe khẽ gọi :

- Trọng Tôn lão tiền bối!...

Vừa gọi được năm tiếng, Lộc Như Ngọc vì đuổi theo Bào Tam Cô không kịp, đã buồn bã quay về, chàng đành câm mồm, nín thở nằm im như cũ.

Lộc Như Ngọc bước đến bên chàng ấm ức nói :

https://thuviensach.vn

- Tường ca ca, Lộc Như Ngọc vô tâm gây nên lầm lỗi không còn cách nào gì chuộc tội được nữa đành chỉ theo chàng xuống suối vàng cho vẹn tình tương ái, đính ước duyên sau!

Nói xong, hai hàng nước mắt lại tuôn rơi tầm tã, vươn tay rút cây Côn Luân thích ra, kề vào yết hầu...

Hạ Thiên Tường đã rõ mối thâm tình của Lộc Như Ngọc đối với mình vẫn chưa biến đổi, lại nghe giọng nói, biết nàng có ý nguyên sinh, bất giác sợ cuống lên chút nữa thì vùng đứng dậy.

Lộc Như Ngọc đã quyết liều một chết, nên lúc này chỉ nhắm nghiền đôi mắt, lăm lăm cầm cây Côn Luân thích đâm thẳng yết hầu.

Giữa lúc tính mệnh như ngàn cân treo sợi tóc, thì chợt đâu một luồng gió nhẹ phớt qua, cánh tay phải cứng đờ, rồi cây Côn Luân thích đã bị người ta cướp mất.

Lộc Như Ngọc kinh sợ, vội mở bừng mắt trông chỉ thấy trước mặt mình đã hiện ra một ông già mặc áo bào xanh, tướng mạo quắc thước, khi vũ hiên ngang, đang đứng sừng sững trước mặt.

Hạ Thiên Tường thấy Trọng Tôn Thánh đã ra tay, bèn lại nhắm nghiền mắt lại.

Lộc Như Ngọc trông vị Thanh bào lão nhân có vẻ quen quen, hình như gặp ở đâu, nàng cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, rồi chợt nhớ ra, vội hỏi :

- Lão nhân gia có phải là Trọng Tôn lão tiền bối không?

Trọng Tôn Thánh và Lệ Thanh Cuồng, thân phụ Lộc Như Ngọc là đôi bạn chí thân, thấy nàng hỏi thế, bèn gật đầu cười nói :

- Hiền điệt nữ tinh mắt lắm, hôm ở Giáng Tuyết động chỉ gặp mặt chốc lát, mà vẫn còn nhớ mặt ta ư?

Lộc Như Ngọc nhìn cây Côn Luân thích trong tay Trọng Tôn Thánh, bất giác lại ứa nước mắt, Trọng Tôn Thánh cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hiền điệt nữ việc gì phải đau đớn như vậy? Ta là Thiên Ngoại Tình Ma, đối với chuyện tình nam nữ ta đã có một ma lực rất cao, có thể giúp điệt nữ được!

Lộc Như Ngọc thấy Hạ Thiên Tường đã chết, trong bụng không còn thiết tha gì nữa, nên khi nghe ông nói vậy, chỉ dửng dưng không buồn chú ý, chỉ nhìn "thi thể" Hạ Thiên Tường nằm dưới đất, sụt sùi nói :

- Trong Tôn lão tiền bối nếu có cách gì nếu cứu được Hạ Thiên Tường sống lại, thì Lộc Như Ngọc này suốt đời cảm đức, không bao giờ quên!

Trọng Tôn Thánh ngửa mặt lên trời cười ha hả. Lộc Như Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão tiền bối lại cười :

Trọng Tôn Thánh trỏ vào mặt Hạ Thiên Tường cười nói :

- Hiền điệt nữ có bao giờ thấy người chết mà còn toát mồ hôi thế này không?

Lộc Như Ngọc vội cúi xuống nhìn, quả thấy trán Hạ Thiên Tường ướt đẫm mồ hôi, bèn ngơ ngác hỏi :

- Chàng... chàng chưa chết thật ư?

Trong tôn Thánh mỉm cười nói :

- Hạ Thiên Tường bị Bào Tam Cô cho uống Cửu Hàn đan quá độ khắp mình đang rét run bần bật, tính mạng sắp nguy đến nơi, vừa may gặp ta đi qua trong thấy, bèn phí chút hơi sức, giúp hắn khử độc trừ hàn, chỉ chốc lát nữa, hắn sẽ tỉnh dậy.

Lộc Như Ngọc thấy Hạ Thiên Tường chưa chết, bất lại đổi đau thương thành xấu hổ, lập tức khẽ uốn lưng ong, rồi như đám mây đen, nhẹ nhàng bay vượt ra ngoài bốn trượng.

Trọng Tôn Thánh mỉm cười gọi :

- Hiền điệt nữ đi đâu vội thế? Hãy đợi Hạ Thiên Tường tỉnh dậy rồi sẽ đi!

https://thuviensach.vn

Lộc Như Ngọc chân vẫn tiếp tục bước, ra khỏi ngoài hai mươi trượng mới dừng lại, vận đề nội gia chân khí, nói với Trọng Tôn Thánh :

- Đa tạ lão nhân gia đã cứu được người chết sống lại, nhưng Lộc Như Ngọc này đã thề không bao giờ gặp mặt Hạ Thiên Tường nữa! Và vì sự ân oán khó xử giữa song thân tôi, càng làm cho tôi ruột gan nóng như lửa đốt, bàng hoàng không biết tính sao, sau này tôi quyết tìm một nơi danh lam thắng cảnh, niệm Phật ăn chay, cho hết kiếp sống thừa, không còn mong gì hơn nữa!

Nói xong lại nhún mình chạy đi như bay, vòng ra phía sau núi, rồi biến mất dạng.

Trọng Tôn Thánh nhìn theo Lộc Như Ngọc, ngậm ngùi cất tiếng ngâm:

“Đời sao lắm chuyện bi thương?

Ruột gan nhi nữ ai lường, ai đo?”

Tiếng ngâm vừa dứt, dư âm vẫn còn văng vẳng chưa tan. Hạ Thiên Tường sốt ruột đã dùng công lực Truyền Âm Nhập Mật, hỏi vào tai Trọng Tôn Thánh :

- Lão nhân gia, cháu chết lâu lắm rồi, liệu đã hoàn hồn được chưa?

Trọng Tôn Thánh bật cười nói :

- Lộc Như Ngọc đã đi xa rồi, ngươi có thể dậy được. Nhưng nghe mấy câu sau cùng của nàng, ngươi đã thấu rõ mối chân tình và hoàn cảnh đáng thương của cô cháu gái ta chưa?

Hạ Thiên Tường thở dài một tiếng, vươn vai đứng lên, đôi má đỏ bừng, ấp úng hỏi :

- Lão nhân gia, nghe câu nói sau cùng của Lộc Như Ngọc, thì hình như nàng có ý buồn vì cháu, nên muốn thí phát đi tu, phải không?

Trọng Tôn Thánh lắc đầu cười :

https://thuviensach.vn

- Lộc Như Ngọc đứng trước hoàn cảnh éo le của gia đình, không biết xử trí thế nào, không lẽ bênh cha phản mẹ, lại cũng không lẽ bênh mẹ phản cha, nên mới chán đời, định xuất gia đầu Phật, chớ đâu phải vì lão đệ?

Hạ Thiên Tường cau mày, thở dài một tiếng, sắc mặt lộ vẻ buồn bã vô cùng.

Trọng Tôn Thánh biết ý nghĩ thầm: "Chữ 'tình' quả có mãnh lực vô biên, từ xưa đến nay, không biết nó đã làm hại bao nhiêu anh hùng hào kiệt".

Hạ Thiên Tường chợt ngẩng lên hỏi :

- Tại sao lao nhân gia lại đến núi Ai Lao làm gì?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Ta đi tìm Lệ Thanh Cuồng! Khi nào tóm được lão già điên ấy, ta sẽ mắng cho một trận nên thân, và bảo cho lão biết là lão đã làm khổ con gái lão đến thế nào?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lệ lão tiền bối hiện nay không ở Vân Nam. Vả ông cũng đã biết chuyện Lăng Diệu Diệu và Đồng Song Song đang tìm ông để thanh toán món nợ cũ!

Trọng Tôn Thánh hỏi :

- Ngươi có biết hiện giờ lão ở đâu không?

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện gặp Lệ Thanh Cuồng ở trong quán rượu thuật hết cho Trọng Tôn Thánh nghe, còn việc mình và Lộc Như Ngọc gặp nhau trong cổ động Đại Ba sơn thì chỉ nói lược qua những chỗ không quan hệ mấy.

Trọng Tôn Thánh nghe chàng thuật chuyện cũng đoán được phần nào câu chuyện rắc rối giữa chàng và Lộc Như Ngọc, nhưng cũng không hỏi cặn kẽ, chỉ mỉm cười nói :

- Ta cứ tưởng Lệ Thanh Cuồng còn ở Vân Nam, không ngờ lão đã sang Tứ Xuyên. Làm cho ta và Phi Quỳnh đi tìm phí bao nhiêu công phu vô ích!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghe Trọng Tôn Thánh nhắc đến Phi Quỳnh, lại động lòng thương nhớ, bèn ngập ngừng hỏi :

- Xin lão nhân gia cho biết Trọng Tôn tỷ tỷ của cháu hiện giờ ở đâu?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Bây giờ chắc nó hãy còn ở trên Cao Lê Cống Sơn, đang ra công tìm kiếm Lệ Thanh Cuồng!

Hạ Thiên Tường nói :

- Lão nhân gia, bây giờ cháu muốn lên ngay Cao Lê Cống Sơn tìm Trọng Tôn tỷ tỷ cháu!

Trọng Tôn Thánh gật đầu cười :

- Lão đệ muốn đi tìm nó cũng được, nhưng điều cần nhất là lúc này còn bao nhiêu việc khẩn yếu cần phải lo gấp, những chuyện nhi nữ thường tình hãy tạm gác lại một bên, đừng nghĩ đến vội!

Hạ Thiên Tường toát mồ hôi, cúi đầu cung kính hỏi :

- Lão nhân gia có việc gì sai khiến Thiên Tường đâu dám từ khó nhọc!

Trọng Tôn Thánh nghiêm sắc mặt nói :

- Ngày mười sáu tháng hai sang năm là ngày khai phái của phái Chấn Thiên, bữa đó chắc đủ mặt anh tài, rồng bay, hổ nhảy, tự nhiên là mạnh được yếu thua, tà suy chính thắng, nhưng tuyệt đối ta không nên để cho Lệ Thanh Cuồng giao đấu với hai bà vợ!

Hạ Thiên Tường vừa toan hỏi, Trọng Tôn Thánh lại tiếp :

- Vì giữa ba vợ chồng nhà ấy, đã có vết rạn rất sâu, ta không nên khơi cho nó sâu thêm nữa, nếu không thì dù ai thắng bại, kết quả cũng chỉ gây thành một tấn kịch hết sức thê thảm, đau thương!

Nói đến đấy, ông lại đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường rồi nhấn mạnh :

https://thuviensach.vn

- Vậy nên cái kế sách tuyệt diệu dùng để xử lý việc ân oán giữa ba người này hay hơn hết, là làm cho họ hòa hợp với nhau, gột bỏ hiềm khích nối lại tình xưa, đó chính là việc mà ta đang cần đến ngươi đấy.

Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Lão nhân gia cho là Hạ Thiên Tường có thể gánh nổi cái trọng trách đó chăng?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Ta biết đó là một vấn đề cực kỳ nan giải, có thể khó gấp trăm lần việc so huyền công với Bạch Cốt tam ma, nhưng chỉ có lão đệ là người duy nhất, có thể đảm đương nổi việc ấy, vì thề ta mới cần đến lão đệ.

Hạ Thiên Tường kinh ngạc hỏi :

- Vãn bối sức mọn tài hèn, làm sao có thể đương nổi?

Trọng Tôn Thánh lại cười nói :

- Nếu bàn về phương diện vũ kỹ, thì tự nhiên cần phải chú trọng ở nhuyễn ngạnh, khinh công, chân khí nội lực, và bình nhận chưởng pháp, nhưng bàn về phương diện giải hòa gỡ oán, lại cần ở chỗ quan hệ nông sâu, và một tấm chân tình! Ngươi đã cùng hai ái nữ của Lệ Thanh Cuồng có chút nhân duyên thâm hậu, thời tự nhiên ngươi là một nhân vật lý tưởng duy nhất trong vụ này!

Hạ Thiên Tường nghe xong, mới biết Trọng Tôn Thánh giao cho mình một trọng trách khá khó khăn, bất giác sắc mặt lộ vẻ lo lắng. Trọng Tôn Thánh biết ý mỉm cười nói :

- Lão đệ đừng ngại khó, chỉ cần cố gắng một chút là việc dù khó đến đâu, cũng có thể thành công được. Nếu lão đệ hiềm thế cố lực bạc, thì mọi việc nên cùng Phi Quỳnh bàn với nhau mà làm.

Hạ Thiên Tường thấy Trọng Tôn Thánh giao cho mình và Trọng Tôn Phi Quỳnh cùng làm việc ấy, bất giác lại thấy cao hứng, bèn mỉm cười cung kính nói :

https://thuviensach.vn

- Lão nhân gia đã giao phó trọng trách, Hạ Thiên Tường xin lập tức lên Cao Lê Cống Sơn tìm Phi Quỳnh tỷ tỷ để bàn luận với nhau cùng tìm lấy một kế hoạch.

Nói xong đứng lên cáo biệt, Trọng Tôn Thánh nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Lão đệ lên Cao Lê Cống Sơn, còn ta thì sang Lâu Sơn Ác Quỷ giáp thăm dò công lực của Bạch Cốt Võ Sĩ, để liệu cách đối phó. Tháng hai sang năm sẽ gặp nhau ở núi Kỳ Liên!

Nói xong, tà áo xanh phất phới, chân đã thủng thỉnh tiến về phía Đông bắc. Hạ Thiên Tường chờ ông đi một quãng xa, mới trổ thuật khinh công, trông về phương tây thẳng tiến.

https://thuviensach.vn

Hồi 35

Ma Kiếp Quá Nhiều

Trong khi đi đường, Hạ Thiên Tường vừa chú ý kiếm tìm dấu vết Trọng Tôn Phi Quỳnh, vừa ôn luyện ba chiêu Mai Khôi tam thức của Mai Khôi sứ giả truyền lại cho thật tinh thục.

Nhưng khi tới Cao Lê Cống Sơn, tìm khắp mọi hang sâu núi hiểm, mà tuyệt không hề thấy bóng Phi Quỳnh và ba con dị thú đâu cả. Hạ Thiên Tường buồn bực vô cùng, bụng nghĩ có lẽ Trọng Tôn Phi Quỳnh không tìm thấy Lệ Thanh Cuồng, nên lại đem mấy con vật đi nơi khác rồi chăng?

Hạ Thiên Tường tuy nghĩ vậy, nhưng không dám quả quyết, lại len lỏi vào những khu rừng sâu thẳm, không có vết chân người lui tới, định bụng tìm cho kỳ được.

Một hôm, đi tới khu rừng rậm, chàng trèo lên gò cao, trông xa thấy khu rừng mênh mông bát ngát, không biết tới đâu là cùng, chàng ước lượng chu vi nơi này có thể rộng tới vài chục dặm, bên trong không thiếu gì độc xà quái thú, chướng khí lam sơn. Hạ Thiên Tường vừa định quay sang phía khác, chợt trông thấy trên mặt đất phía khu rừng có mấy vết chân ngựa lẫn vào trong đám lá rụng.

Thâm sơn tuyệt lĩnh thiếu gì giống ngựa rừng nhưng dấu chân ngựa rừng khác hẳn dấu chân con Thanh Phong Ký, và móng không bao giờ bịt sắt vậy nên sau khi đã nhìn kỹ mấy vết chân ngựa, Hạ Thiên Tường chợt thấy trái tim hồi hộp, tự nghĩ mình đã khổ công tìm kiếm bao lâu, không ngờ nàng lại ở trong khu rừng này.

Chàng đã toan thi triển công lực Truyền Âm Nhập Mật đứng ngoài cửa rừng gọi to, nhưng sau lại nghĩ phần nhiều ở những nơi hoang sơn dạ trạch hay có những bậc dị nhân, nếu mình làm kinh động họ, lại sinh lắm chuyện, chi

https://thuviensach.vn

bằng vào tận nơi mà tìm, nhân dịp thưởng thức phong cảnh cho rộng tầm con mắt, càng hay?

Nghĩ vậy chàng bèn thủng thỉnh tiến vào, đi ước chừng hơn một dặm, xung quanh chỉ thấy toàn những lá rụng cành khô, ngoài ra không còn phong cảnh gì đáng để mắt. Nhưng đi vài chục trượng nữa, Hạ Thiên Tường thốt nhiên giật mình sửng sốt, thì ra sáu bảy bộ hài cốt nằm xếp thành hàng bên cạnh nhau.

Lúc đầu Hạ Thiên Tường còn cho rằng đây chỉ là những người vào rừng thám hiểm, bị độc xà ác thú cắn chết, nhưng sau chàng lại nghĩ, nếu họ bị rắn hay thú cắn chết, thì sao thi thể lại nằm xếp hàng ngay ngắn như thế này? Cứ trông tình hình mà xét đoán, tất nơi đây đã xảy ra sự gì đặc biệt quái dị vượt cả sức tưởng tượng của con người.

Hạ Thiên Tường là người gan dạ, lại có tính tò mò, nên sau khi đã phát hiện được sự lạ, chàng lại càng hăm hở tiến lên. Phía trước có một cây cổ thụ hàng ngàn năm, thân to tới ba bốn người ôm không xuể, nhưng cành lá đã rụng hết, chỉ còn trơ có thân cây và mấy cành lớn, dường như đã chết khô từ đời nào?

Hạ Thiên Tường vừa bước đến gốc cây, chợt thấy đầu óc như muốn xỉu đi, trong bụng cũng nôn nao muốn thổ.

Chàng nhập thế đã lâu, kiến thức cũng dần dần mở rộng, nên dù can đảm chàng cũng không khỏi đề phòng cẩn thận trước khi bước vào khu rừng rộng mênh mông chứa đựng bao nhiêu điều bí ẩn này. Nên khi thấy váng đầu buồn nôn, chàng vội lấy một viên linh đan giải trừ chướng khí của Tái Hàn Khang tặng dạo nọ, bỏ vào miệng ngậm.

Quả nhiên vừa ngậm linh đan vào miệng đã thấy hương thơm sực nức xông lên mũi, lập tức tinh thần lại trở nên sảng khoái dễ chịu. Hạ Thiên Tường càng cho là hơi chướng khí trong khu rừng này rất độc, và chàng đi vào giữa lúc nó đang phát tác.

https://thuviensach.vn

Không ngờ vừa đi khỏi gốc cây cổ thụ, chợt một cảnh tượng lạ lùng bày ra trước mắt làm cho chàng giật mình, vội đứng dừng lại.

Thì ra chỗ này cây cối hơi thưa, chính giữa có một khoảng đất rộng, vuông vắn chừng vài trượng, cỏ mọc um tùm, một con hổ đen lớn bằng con thủy ngưu đang ngồi chồm hổm trên bãi cỏ. Con hổ ngồi cách xa cây cổ thụ chừng hơn ba trượng, đôi mắt đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường một cách dữ dội.

Hạ Thiên Tường trông thấy mãnh hổ, chỉ hơi kinh ngạc một chút chứ không lấy làm sợ hãi. Trong lúc ấy, chàng lại nghe thấy từ trên cành cây khô có mấy tiếng chi chít nổi lên chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, nhớ ra cái hơi độc làm cho mình váng đầu buồn nôn ban nãy, có lẽ do một con quái xà nào núp trên cành cây cổ thụ, mà con hắc hổ đôi mắt đang đăm đăm nhìn kia không phải nhìn mình mà chỉ là rình con vật ở trên cây.

Đã khám phá ra điều ấy, chàng bèn thi triển môn khinh công Di Hình Hoán Ảnh tung mình nhảy lên một cành đại thụ, lá tốt rườm rà, cách đấy chừng ba trượng.

Con mãnh hổ tuy cũng trông thấy Hạ Thiên Tường nhảy lên cây nhưng vẫn ngồi im không động, đôi mắt long lánh như tỏa thần quang vẫn chăm chú ngó lên cây như trước.

Hạ Thiên Tường chọn một cành cây lớn mọc chĩa ngang ngồi xuống rồi cũng chú ý nhìn sang cây cổ thụ, chỉ thấy trên một cành khô cách mặt đất độ hơn hai trượng có một lỗ hổng, đường kính rộng tới gần một thước, trong lỗ hổng có một con quái vật đang lổm ngổm bò ra, hình thù rất kỳ dị.

Con quái vật này mình dài tới hơn một trượng, thân thể thì nửa trên tròn, nửa dưới dẹt, hai bên rìa bụng có hai hàng chân giống như chân rết vừa ngắn vừa thô, toàn thân một màu đỏ kệch, trông rất ghê tởm.

Có một điểm đặc biệt nhất là bề ngang con quái vật to gần bảy thước, vậy mà cái đầu hình tam giác của nó lại chỉ nhỏ bằng cái đấu, giữa trán có một con mắt long lanh sáng quắc, dưới cằm là một cái miệng đỏ lòm, lớn bằng

https://thuviensach.vn

cái chậu, răng mọc lởm chởm, nhọn hoắc như răng bừa, lưỡi luôn thè ra thụt vào, ai trông cũng phải mất vía.

Hạ Thiên Tường từ nhỏ đến giờ, đi đã nhiều nơi, nghe đã nhiều chuyện, mà tuyệt chưa hề trông thấy hoặc nghe thấy ai tả một con quái vật nào có cái hình thù ghê gớm như thế bao giờ.

Trông bề ngoài quái vật cũng đủ biết là nó hung dữ và nọc độc vô cùng, con hổ đen quyết không phải là địch thủ của nó. Tuy nhiên hổ ta chẳng những không hề sợ hãi, lại còn giương mắt trừng trừng nhìn quái vật, lông dựng chơm chởm, tựa như có vẻ thách thức.

Tám cặp chân của con quái vật ôm chặt lấy thân cây từ từ bò xuống đất, cất cao cái đầu hình tam giác lên nửa như kiêu ngạo, nửa như đắc ý, con mắt quắc lên nhìn thẳng vào mặt hổ đen, kêu choe chóe luôn mấy tiếng nghe thật khủng khiếp.

Con hổ cẩn thận lùi lại phía sau hai bước, cái đầu lắc lư, cổ họng gầm gừ, lấy đà để định đâm bổ vào quái vật.

Con quái vật thấy hổ thị oai với mình thì có vẻ không phục, lập tức vươn cổ nhe răng, rồi bất thình lình nhanh như một luồng gió lốc xông tới trước mặt mãnh hổ. Khi còn cách con hổ chừng sáu bảy thước, nó đã há miệng phun ra một luồng hơi độc đen ngòm.

Không ngờ hổ đen thân pháp cũng nhanh nhẹn vô tả, vừa thấy con quái vật phun hơi độc, nó đã nhảy tránh sang một bên, thoát khỏi đòn thế đối phương, rồi lại giơ một chân trước có những vuốt nhọn sắc như móc câu nắm lấy chỗ yếu hại trên cổ quái vật.

Quái vật tuy kiêu ngạo tự thị song cũng biết địch thủ lợi hại, mười sáu cẳng chân cùng dùng sức một lượt, nửa mình dưới dẹt như chiếc lưng đột nhiên cong hẳn lên, đón đầu mãnh hổ quét tới.

Con hổ hình như đã quen với lối tấn công của quái vật nhiều lần, cái nắm tay vừa rồi chỉ là nắm dứ, nên vừa giơ tay ra lại vội rụt về, thân hình đã lùi xa khỏi năm trượng.

https://thuviensach.vn

Đuôi quái vật quét hụt con hổ, quật vào mấy cây cổ thụ gần đó, làm cho mấy cây này đều gãy răng rắc, đổ rầm rầm, không khác gì một trận gió lốc vừa ào ào cuốn tới.

Hạ Thiên Tường tuy biết mãnh hổ khôn ngoan, nhưng quái vật đã biết phun hơi độc, lại có sức khỏe ghê gớm như vậy, mãnh hổ chắc thế nào cũng bị thua, không thể chống được.

Tự nhiên chàng thấy lo thấy lo thay cho con hổ và ghét con quái vật vô cùng, nên định tìm cách giết quái vật để cứu mãnh hổ. Trong lúc chàng đang cau mày nghĩ kế, hai con vật đã dồn đuổi nhau ra tới cách chỗ cũ chừng vài ba trượng.

Con hổ dường như cố ý dụ con quái vật ra xa. Hạ Thiên Tường ngạc nhiên nghĩ bụng, có lẽ nó còn có trợ thủ nào khác chăng?

Quả nhiên chỉ trong chốc lát, từ trong bụi cây rậm nhảy ra một con vượn nhỏ lông đen lay láy, chân trước giơ lên, ném một vật đo đỏ vào hốc cây chỗ con quái vật vừa chui ra ban nãy.

Hạ Thiên Tường còn đang ngẫm nghĩ cười thầm, mãnh hổ quả có trợ thủ, quái vật không khéo thua mật, thì tình thế trước mắt thốt nhiên đã biến chuyển ngược hẳn lại.

Thì ra con quái vật cũng là một giống vật cực kỳ khôn ngoan, tuy đã bị con hổ dụ đi xa nhưng con mắt vẫn đảo nhanh như chớp, không bỏ sót một động tĩnh nào xảy ra xung quanh.

Con vượn đen vừa ném một vật đo đỏ vào trong hốc cây, con quái vật đã như một chiếc cầu vồng, quật lộn trở lại, kêu chóe chóe vài tiếng, nửa mình bên dưới dẹt như một chiếc đai lưng vung ra quấn lấy con vượn.

Con hổ thấy con vượn bị cuốn vội gầm lên một tiếng xông đến. Con quái vật lại há cái miệng đỏ lòm nhằm đầu mãnh hổ phun ra một luồng hơi độc nữa.

Hạ Thiên Tường thấy tình thế nguy cấp, biết rằng nếu mình không ra tay thì cả con hổ và con vượn đều bị quái vật giết chết.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này chàng đứng cách xa chỗ mấy con vật tới hơn ba trượng, dầu thân pháp nhanh tới đâu cũng không sao chạy tới kịp. Đang lúc luống cuống, chợt chàng nhớ tới mấy viên Băng Phách Thần Sa của Lãnh Bạch Thạch tặng dạo nọ, bèn vội thò tay vào bọc lấy ra rồi ngưng tụ Thuần Dương chân khí vào tay phải, nhắm đúng đầu, mắt, miệng quái vật ném tới.

Chỉ thấy ba điểm hàn quang lấp loáng, lập tức hơi độc trong miệng quái vật tan biến, con mắt độc nhãn nhắm chặt lại, toàn thân run bần bật, không sao quấn nổi con vượn, bị con vượn nhanh nhẹn nhảy vụt ra xa tới hơn một trượng.

Hạ Thiên Tường còn sợ con vật chưa chết hẳn, lại búng thêm hai viên thần sa nữa. Con quái vật bị hai viên ám khí sau, thân thể lại càng run dữ, dần dần nằm thẳng đơ ra, không cựa được nữa.

Con vượn reo lên một tiếng vui mừng, nhảy đến bên quái vật, thò móng chân sắc, móc lấy mắt nó, còn con hổ thì chạy đến bên dưới gốc cây Hạ Thiên Tường ngồi, ngẩng đầu trông chàng, miệng khe khẽ gầm lên mấy tiếng.

Hạ Thiên Tường không ngờ mấy viên Băng Phách Thần Sa linh nghiệm đến thế, trong bụng rất cao hứng, cầm chiếc túi da trong còn bảy viên thần sa cẩn thận nhét vào túi áo, chợt thấy mãnh hổ đăm đăm nhìn mình, kêu lên những tiếng nho nhỏ, thì lấy làm kinh dị, không hiểu ý nó muốn gì.

Mãnh hổ kêu mãi, không thấy Hạ Thiên Tường chú ý tới mình, bèn quay đầu lại, nhìn con vượn đen kêu to một tiếng.

Con vượn chạy đến nhìn Hạ Thiên Tường, giơ chân vẫy vẫy, rồi nhảy phắt lên ngồi chèo bẻo trên lưng mãnh hổ.

Hạ Thiên Tường hiểu ý, bật cười nói :

- Có phải mày muốn ta cưỡi lên lưng hổ không? Con vượn quả nghe hiểu tiếng người, gật đầu lia lịa, giơ tay chỉ mãnh hổ, dường như có ý giục Hạ Thiên Tường mau mau nhảy xuống.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường tính vốn hiếu kỳ, vả đã nhận rõ hai con vật đối với mình tuyệt không có ác ý bèn mỉm cười gật đầu, từ trên cây nhảy xuống lưng hổ.

Con hổ chờ Hạ Thiên Tường ngồi yên đâu đấy, mới đứng lên, từ từ len qua khu rừng rậm đi về hướng Tây nam, con vượn cũng theo sát một bên.

Hạ Thiên Tường ngồi trên lưng hổ, thấy êm ái dễ chịu như người ngồi trên nệm bông, trong bụng lấy làm thích lắm.

Con hổ lúc trước còn đi thong thả, sau mỗi lúc một nhanh dần, chỉ trong nửa giờ đã đến một nơi u cốc.

Vừa tới cửa cốc, Hạ Thiên Tường chợt giật mình kinh sợ, vì chàng vừa trông thấy hai con Đại Hoàng và Tiểu Bạch bị người lấy dây mây buộc treo mỗi con một bên. Chàng vừa toan hỏi, nhưng hổ chạy như bay, chỉ vụt qua chỗ hai con thú bị trói, nháy mắt đã khuất vào phía trong cốc.

Đại Hoàng và Tiểu Bạch đã bị trói ở đây, thì Trọng Tôn Phi Quỳnh và Thanh Phong Ký có lẽ cũng đang bị hãm trong cốc, chàng muốn điều tra tất cũng không lấy gì làm khó. Vì vậy nên chàng vẫn ngồi yên, mặc con hổ muốn đưa đi đâu thì đi.

Lại đi quanh co một lúc, mãnh hổ thốt nhiên dừng lại. Hạ Thiên Tường biết là đã tới nơi, bèn tung mình nhảy xuống, đưa mắt trông khắp bốn phía, chỉ thấy cảnh vật xung quanh cực kỳ u nhã. Lạ nhất là có một cây sa bà bảo thụ, thân cao tới hơn mười trượng, một chiếc tổ chim khổng lồ nằm vững vàng ngay ngắn giữa ngọn cây. Hai con hổ đen và vượn đen đi đến trước cây sa bà, ngẩng đầu nhìn lên tổ chim trên ngọn cây, rồi cùng song song quỳ xuống.

Hạ Thiên Tường còn đang ngạc nhiên, chợt nghe từ trên cây đưa xuống một giọng nói như tiếng trẻ con :

- Chúng mày đã đi rước khách hộ ta, thì mời khách lên cây để ta nói chuyện!

Hạ Thiên Tường nghe nói, không đợi hắc hổ hắc viên ra hiệu mời, lập tức dùng ngón Hoàng Hộc Ma Tiêu nhảy lên cao năm trượng, hai tay đặt ngang

https://thuviensach.vn

ngực ấn xuống, thi triển luôn hai lần thân pháp Trường Tiễn Xuyên Vân đã nhảy tới ngọn cây.

Trong tổ chim có một ông già bé nhỏ mặc áo tăng nhân vàng, sắc mặt hồng hào tươi tốt, trông chỉ trạc độ ba bốn chục tuổi. Hoàng Y Tăng Nhân nhìn Hạ Thiên Tường một lượt, khẽ giơ tay ra dấu bảo chàng ngồi, thái độ có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo.

Hạ Thiên Tường vâng lời, cũng ngồi xếp bằng tròn trước mặt lão nhân. Lão nhân chờ chàng ngồi yên đâu đấy, lão chăm chú nhìn kỹ một lượt, sắc mặt có vẻ hòa nhã, mỉm cười nói một mình :

- Thính Kinh cốc của ta, hơn tám mươi năm nay không có khách lạ, không ngờ gần đây lại thành náo nhiệt, nào là người, nào là thú, kéo đến tấp nập.

Hạ Thiên Tường nghe lão nhân nói tám mươi năm nay không có khách lạ, bất giác giật mình, chợt nhớ tới một câu chuyện vẫn được truyền thuyết trong chốn giang hồ từ lâu, bèn cung kính hỏi :

- Đại sư có phải là Thiên Vũ Thượng Nhân cách đây gần một trăm năm, đã từng dùng một chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao, đánh bại các nhân vật võ lâm, không ai địch nổi. Sau rồi Người thốt nhiên đắc đạo quy ẩn phải không?

Hoàng Y Tăng Nhân thấy Hạ Thiên Tường đoán đúng danh hiệu mình thì ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ tên là gì, môn hạ của ai? Sao lại đoán trúng được lai lịch của ta thế?

Hạ Thiên Tường thấy lão tăng nhận là đúng, liền vội kính cẩn thưa :

- Vãn bối là Hạ Thiên Tường, gia sư là Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy!

Lão tăng nhắc lại :

- Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy...

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy lão tăng hình như chưa từng nghe cái tên Bắc Minh Thần Bà bao giờ, thoạt đầu cũng có ý tức, nhưng sau nghĩ lại biết Thiên Vũ Thượng Nhân nói hơn tám mươi năm nay chưa hề tiếp khách lạ, thì ông ta không biết tên sư phó mình cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Lão tăng lại mỉm cười nói :

- Từ hồi lão tăng vào đây, thấm thoát đã một trăm năm, nên đối với việc đời không được am hiểu lắm, lão đệ chớ trách ta kiêu ngạo vô lễ...

Hạ Thiên Tường đã vội cười nói :

- Sao đại sư lại nói vậy? Hạ Thiên Tường ngẫu nhiên qua đây, may gặp thần hổ, linh viên tiếp dẫn, được gặp đại sư là một bậc đắc đạo cao tăng...

Thiên Vũ Thượng Nhân cười ha hả :

- Lão đệ đừng gán cho ta cái tiếng "đắc đạo cao tăng, giác ngộ quy ẩn", kỳ thực ta chỉ là một kẻ bại hoại Phật môn, sở dĩ ẩn náu ở đây một trăm năm nay, chỉ là vì ta đã gặp một kẻ đối đầu tệ hại mà thôi!

Hạ Thiên Tường kinh ngạc vội hỏi :

- Người đối đầu với đại sư là ai? Đại sư có thể cho tại hạ biết được không?

Thiên Vũ Thượng Nhân cười nói :

- Tên lão là Tam Tuyệt Chân Nhân ngụ tại Thiên Sầu giản, phía tả cốc này. Chúng ta ngẫu nhiên gặp nhau trên chốn giang hồ, người nào cũng khoe tài cậy giỏi, không ai chịu ai, nên mới gây nên ác đấu. Từ đó cứ mỗi năm đấu với nhau một lần, ròng rã một trăm năm nay, chưa phân thắng phụ. Lại giao ước với nhau là trong khi chưa rõ hơn thua, không ai được xuất thế hoặc giải thoát thể xác trước, nếu không sẽ bị coi là bại trận.

Vừa nói tới đó, chợt nghe con vượn đen ở dưới gốc cây kêu lên mấy tiếng nho nhỏ.

Thiên Vũ Thượng Nhân hình như nghe hiểu tiếng thú, bèn lắng tai nghe một lúc, rồi mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Con hổ và con vượn của ta vừa rồi gặp sự nguy hiểm, nhờ lão đệ ra tay tương cứu, bần tăng xin đa tạ!

Hạ Thiên Tường khiêm nhún mấy câu rồi hỏi :

- Lúc nãy vãn bối đi qua cửa cốc, có trông thấy hai con vật...

Lão tăng ngắt lời cười nói :

- Hai con thú ấy khôn lắm, không biết là của ai và cũng không biết chúng định tìm kiếm cái gì mà chạy vào Thái Cổ Sào của ta đây la hét rầm rầm, bị ta bắt được đem treo ngoài cửa cốc. Ta định rèn bớt tính nóng của chúng đi, rồi dạy dỗ dần, sau này may ra có thể dùng được!

Hạ Thiên Tường nghe đến đấy vội chắp tay cười nói :

- Hai con dị thú khôn ngoan ấy, chính là của một người bạn thân vãn bối nuôi dạy từ nhỏ, dám xin đại sư lượng tình tha thứ!

Thiên Vũ Thượng Nhân chăm chăm nhìn Hạ Thiên Tường một lúc, rồi hỏi :

- Có phải người bạn thân của lão đệ cưỡi con long câu không?

Hạ Thiên Tường hấp tấp đáp :

- Phải, phải ạ, Hạ Thiên Tường lên Cao Lê Cống Sơn, mục đích là cốt đi kiếm nàng. Xin hỏi đại sư, hiện giờ nàng ở đâu?

Thượng Nhân cười nói :

- Trong khi ta bắt được hai con thú có nghe bên Thiên Sầu giản có tiếng long mã kêu, có thể người bạn lão đệ bị lạc vào tay Tam Tuyệt Chân Nhân bên Thiên Sầu giản? Lão ấy tính tình còn cổ quái khó chơi hơn ta nhiều!

Hạ Thiên Tường nghe nói, trong bụng rất lấy làm lo lắng, vội đứng lên cáo từ, và hỏi thăm lối sang Thiên Sầu giản.

Thượng Nhân cúi xuống gốc cây, ra lệnh cho Hắc Viên đi thả Đại Hoàng và Tiểu Bạch, rồi nói với Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ đừng nóng nảy, để ta hỏi lại cho chắc chắn đã.

https://thuviensach.vn

Nói xong lập tức nhìn sang một ngọn núi cao phía Tây nam hú lên mấy tiếng thật dài.

Cách một lúc không lâu, chợt lại nghe từ ngọn núi Tây nam, có tiếng hú đáp lại.

Thiên Vũ Thượng Nhân dùng một giọng ôn hòa hỏi vọng sang :

- Tam Tuyệt đạo sĩ, trong Thiên Sầu giản bữa nay có khách không?

Bên kia có tiếng trả lời :

- Có một cô bé tư chất tốt lắm, cưỡi con ngựa rất đẹp, xông vào Thiên Sầu giản. Ta còn đang nghĩ cách trị tội đây!

Hạ Thiên Tường ước lượng từ Thiên Sầu giản đến Thính Kinh cốc cách xa có tới vài dặm, vậy mà hai ông già này nói chuyện với nhau như ngồi trong một nhà, đủ biết công lực hỏa hầu của họ cao siêu đến đâu. Thiên Vũ Thượng Nhân cười ha hả, nói :

- Lão mũi trâu không biết xấu hổ, già ngần ấy tuổi đầu mà còn bắt nạt trẻ con! Mau thả cô bé ấy ra và bảo cho cô ta biết có một người bạn thân của cô ấy đang ở đây, nghe không?

Tam Tuyệt Chân Nhân cười sằng sặc đáp :

- Cô bé này tư chất tướng mạo đều khá cả, ta định phạt nàng ở lại đây ba ngày, để ta dạy cho một môn võ công.

Hạ Thiên Tường nghe nói, cũng khấp khởi mừng thay cho Trọng Tôn Phi Quỳnh, chợt lại nghe Tam Tuyệt Chân Nhân nói tiếp :

- Nhưng nay ta đã biết cô ta quen thuộc với lão trọc thì lại khác. Không những là không truyền võ công mà ta còn bắt nàng phải làm khổ công cho ta một trăm ngày, sau đó ta sẽ đuổi nàng ra khỏi Thiên Sầu giản.

Hạ Thiên Tường nghe tới đây, chợt lại giật mình, chỉ thấy Thượng Nhân sa sầm nét mặt nói :

https://thuviensach.vn

- Lão mũi trâu đừng có nói khoác vội. Bọn thanh niên nam nữ bây giờ phần nhiều đều có tính quật cường kiêu ngạo, khi nào cô bé ấy chịu nghe mệnh lệnh của ngươi?

Bên kia lại có tiếng cười đáp lại :

- Lão trọc đoán đúng đấy. Cô bé ấy tuy ương ngạnh nhưng xem ý nàng rất yêu con long mã, mà con long mã thì hiện giờ đang ở trong tay ta. Nếu nàng không ngoan ngoãn nghe ta chỉ bảo, ta sẽ chặt một chân ngựa của nàng để trừng phạt.

Thiên Vũ Thượng Nhân chợt như vừa nghĩ được một kế gì, sắc mặt lộ vẻ vui mừng nói :

- Lão mũi trâu đừng làm bậy, thế không được. Ta đã nghĩ được một cách may ra có thể sớm liễu kết được tâm nguyện giữa hai chúng ta...

Tam Tuyệt Chân Nhân không đợi Thượng Nhân dứt lời vội reo lên :

- Thế nào? Thế nào? Nói mau lên cho ta nghe thử nào?

Thiên Vũ Thượng Nhân cười nói :

- Từ trước đến nay, chúng ta đã từng đấu với nhau cả thảy chín mươi chín lần, mà không ai có thể cầm chắc kết quả phần thắng về mình, vậy thời cái tâm nguyện của ta bao giờ giải quyết xong? Chi bằng bây giờ chúng ta dùng kế Thân Ngoại Hóa Thân để phân cao thấp, có lẽ thú vị hơn!

Tam Tuyệt Chân Nhân hỏi :

- Thế nào là Thân Ngoại Hóa Thân?

Thượng Nhân nói :

- Bên này ta có một người bạn nhỏ, tên gọi Hạ Thiên Tường, bên ấy ngươi cũng có một thiếu nữ, tên là gì?

Tam Tuyệt Chân Nhân đáp :

- Trọng Tôn Phi Quỳnh!

https://thuviensach.vn

Thiên Vũ Thượng Nhân nhìn Hạ Thiên Tường, cười ha hả nói :

- Ta định thế này, chúng ta mỗi người bỏ ra mười hôm, hết lòng dạy dỗ Hạ lão đệ và Trọng Tôn cô nương, rồi sau đó chúng ta sẽ xuất lĩnh họ ra Ngọc Trâm phong phó ước.

Tam Tuyệt Chân Nhân hừ một tiếng rồi nói :

- Bọn họ dẫu tư chất thông minh đến đâu, cũng chẳng có thể trong vòng mười ngày đã lãnh lược được hết những sở đắc của chúng ta hằng trăm năm được.

Thiên Vũ Thượng Nhân cười nói :

- Điều đó không lo, ta chỉ cần hết sức truyền thụ cho Hạ lão đệ và Trọng Tôn cô nương mỗi người ba chiêu tuyệt học, rồi họ lại dùng ba chiêu đó quyết phân thắng phụ, hoàn thành tâm nguyện của chúng ta.

Tam Tuyệt Chân Nhân nghe xong, không thấy tiếng trả lời, tựa hồ như ông đang tính toán cân nhắc, xem có nên nghe không.

Hạ Thiên Tường khấp khởi mừng thầm, biết rằng mình và Trọng Tôn Phi Quỳnh đều may mắn được gặp những bậc dị nhân, thật là một kỳ duyên hiếm có.

Một lát sau, giọng nói lạnh lùng của Tam Tuyệt Chân Nhân lại thong thả cất lên :

- Biện pháp ấy có thể theo được. Ta bằng lòng. Vậy trừ ngày hôm nay không kể, bắt đầu từ sáng mai cho đến giờ ngọ ngày thứ mười, ta sẽ đem hai đứa trẻ đó ra hợp ở Long Bàn thạch trên đỉnh Ngọc Trâm phong.

Nói đến đấy, hai bên đều im tiếng. Thiên Vũ Thượng Nhân rũ màn tĩnh tọa, hình như muốn nhập định. Hạ Thiên Tường biết Thiên Vũ Thượng Nhân đang cần phải tĩnh dưỡng nên không dám kinh động cũng lẳng lặng ngồi im.

Lúc này Đại Hoàng và Tiểu Bạch đều đã được khôi phục tự do, cùng ngoan ngoãn đứng chầu ở dưới gốc cây sa bà. Ước chừng ăn xong bữa cơm, Thiên Vũ Thượng Nhân từ từ mở mắt, nhìn Hạ Thiên Tường cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ lão đệ, ban nãy ta nói chuyện với Tam Tuyệt Chân Nhân những gì, tất lão đệ đã rõ cả. Chẳng hay lão đệ có ý kiến gì không?

Hạ Thiên Tường cung kính đáp :

- Đại sư đã quá yêu tài bồi, Hạ Thiên Tường dám đâu không hết sức!

Thượng Nhân gật đầu nói :

- Lão đệ đồng ý thì hay lắm! Bây giờ ta hãy chia buổi học làm hai phần cho có thứ tự: năm hôm đầu ta sẽ cùng lão đệ bàn luận rõ ràng về những diệu chỉ võ công đã do ta nghiên cứu suốt một đời người mà ta thâu nhập được, năm hôm sau ta sẽ truyền cho lão đệ ba chiêu Độ Thế!

Hạ Thiên Tường biết rằng cuộc kỳ ngộ này thật là ngàn năm một thuở, nên phải lắng hết tinh thần ghi lấy những lời Thượng Nhân giảng dạy, không dám lơ là.

Năm ngày đầu đã qua, Thiên Vũ Thượng Nhân lại đem những diệu quyết ông đã truyền cho chàng, phúc khảo lại cặn kẽ từng tí, thấy chàng đối đáp trôi chảy lưu loát, tỏ ra đã thật thuộc làu. Ông có vẻ hài lòng, mỉm cười nói :

- Quả nhiên mắt ta cũng không đến nỗi gà mờ! Lão đệ tư chất thông minh, căn cơ tốt quá! Trên đời ít có ai được như thế!

Hạ Thiên Tường nói :

- Đại sư chớ quá khen, vãn bối tư chất ngu độn, nhờ ơn đại sư tận tâm chỉ dẫn, Hạ Thiên Tường thật cảm đức khôn cùng.

Thượng Nhân cười nói :

- Lão đệ không cần phải cảm ơn ta, chính ta phải cảm ơn lão đệ mới phải! Vì nếu không gặp lão đệ thì ta đành phải đem bao nhiêu tâm huyết suốt một đời người, chôn theo vào lòng đất, chẳng phải uổng lắm ru?

Ngừng một lát, ông lại nói :

- Lão đệ đã thuộc hết diệu quyết, bây giờ ta phải bắt đầu nghiên cứu môn Độ Thế tam chiêu là vừa!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường vâng lời, ông lại tiếp :

- Môn Độ Thế tam chiêu này, chiêu thứ nhất gọi là Cứu Khổ Cứu Nạn, chiêu thứ hai gọi là Đại Từ Đại Bi, chiêu thứ ba gọi là Phổ Độ Chúng Sinh. Ba chiêu này không phải là cầu thắng kẻ địch, nhưng có thì đảm bảo khỏi bị thua, mặc dù đối phương công lực cao đến đâu cũng không làm cho mình bị thương được! Nào thôi, bây giờ ta hãy xuống dưới kia, ta sẽ tận tâm truyền lại cho lão đệ.

Nói xong đứng lên, thân hình đã bay ra khỏi Thái Cổ Sào. Hạ Thiên Tường cũng nhảy theo xuống. Nhưng hai chân chàng vừa chạm đất đã bị Đại Hoàng và Tiểu Bạch mỗi con kéo một tay áo, định lôi chàng ra cửa Thính Kinh cốc.

Hạ Thiên Tường thấy hai con thú đối với mình đã tỏ vẻ thân thiện, thì biết rằng sở dĩ chúng không thù mình là do ở Triêu Vân phong mình đã nhảy xuống sườn núi định tự tử. Như vậy thì chắc Trọng Tôn Phi Quỳnh cũng đã lượng giải cho mình rồi. Lúc này lại thấy chúng xúm lại co kéo mình đi, chàng biết ý chúng muốn bảo mình đi cứu Trọng Tôn Phi Quỳnh, bèn mỉm cười nói :

- Chúng mày đừng lo, chủ nhân chúng mày ở Thiên Sầu giản mấy hôm để luyện võ công, chúng mày cứ ở đây, năm hôm nữa ta sẽ cùng đi tìm.

Tiểu Bạch, Đại Hoàng nghe hiểu ý chàng, bèn thôi không đòi đi nữa, lại ngoan ngoãn đi theo Thiên Vũ Thượng Nhân. Cả bọn cùng kéo vào một khu đất rộng trong lòng cốc.

Thiên Vũ Thượng Nhân thấy hai con thú thân hình nhanh nhẹn thì mỉm cười khen :

- Hai con vật này khôn ngoan lanh lợi thật hiếm có!

Hạ Thiên Tường nói :

- Trọng Tôn tỷ tỷ cháu rất giỏi thu phục các loài cầm thú, con ngựa nàng cưỡi còn khôn hơn hai con thú này nữa!

https://thuviensach.vn

Thượng Nhân nghe nói, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, mỉm cười :

- Trọng Tôn Phi Quỳnh đã có tài nuôi dạy bách thú, thì khi nào ta hoàn thành tâm nguyện, chứng quả quy tây, hai con vượn đen, hổ đen này sẽ có chủ mới, không đến nỗi lạc lõng trong chốn thâm sơn, nhập bọn với những loại thú vật tầm thường.

Hạ Thiên Tường khấp khởi mừng thầm, nghĩ bụng nếu mình được con hổ đen này để cưỡi thì thú vị biết mấy? Trông lại còn oai vệ hơn là cưỡi thiên lý long câu.

Còn đang cao hứng, đã thấy Thượng Nhân vỗ mạnh vào vai cười nói :

- Hạ lão đệ đừng nghĩ viển vông nữa, hãy chú ý xem ta diễn thử ba chiêu Độ Thế đây này!

Hạ Thiên Tường đỏ mặt, vội lắng hết tinh thần chú ý nhìn. Thiên Vũ Thượng Nhân vừa diễn vừa giảng, cặn kẽ từng ly. Hạ Thiên Tường nghe đến đâu ghi vào lòng đến đấy.

Chỉ từ sáng đến chiều, Hạ Thiên Tường nhờ trí thông minh, đã hoàn toàn thuộc lòng ba chiêu Độ Thế diệu dụng vô cùng phức tạp.

Thượng Nhân thấy thế cũng rất cao hứng, bèn lợi dụng thời gian bốn ngày còn thừa, đích thân cùng chàng tiến chiêu, thi triển đủ các ngón tuyệt học lợi hại nhất của các môn phái võ lâm liên tiếp tấn công, để Hạ Thiên Tường dùng mấy chiêu Độ Thế tam chiêu hóa giải cho chàng rút lấy kinh nghiệm phòng thủ khi lâm trận, ngự địch.

Tới ngày thứ năm, Thiên Vũ Thượng Nhân mỉm cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Đủ rồi, đủ rồi! Lão đệ mới luyện có mấy hôm mà tiến cảnh đã tới bực ấy thực cũng hiếm lắm! Nhưng ta còn ngờ một điều là: lão đệ ngộ tính rất tốt, có thể là do thiên phú võ công rất khá, có thể là nhờ minh sư, nhưng vào cỡ tuổi lão đệ mà nội lực đã hùng hậu như vậy, là vì cớ gì?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện Mai Khôi sứ giả cố ý thành toàn, đem công lực chuyển chú cho mình thế nào, thuật lại cho Thượng Nhân nghe.

Thiên Vũ Thượng Nhân lắng lặng nghe xong, mỉm cười nói :

- Lão đệ cơ duyên may mắn, gặp nhiều kỳ ngộ thật. Đã vậy ta cũng góp gió thành bão, tặng lão đệ một vật này nữa!

Nói xong nhảy lên Thái Cổ Sào lấy xuống bốn cái lông chim màu ngũ sắc, một chiếc dài, ba chiếc ngắn.

Thiên Vũ Thượng Nhân cầm chiếc lông dài chừng hai thước rưỡi, khẽ vạch lên trên một thân cây lớn thành một vệt sâu tới nửa thước.

Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi đại sư, bốn chiếc lông chim này có phải là Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao, một thần vật hàng mà năm xưa đã nổi danh lừng lẫy khắp giang hồ đó không?

Thiên Vũ Thượng Nhân gật đầu cười, đôi mắt chợt lộ vẻ mơ màng, xa thẳm, thủng thỉnh nói :

- Nó chính là binh nhận, ám khí, mà năm xưa ta đã dùng để hàng ma hành đạo. Chất nó rắn như thép luyện, đao kiếm tầm thường chạm vào đều phải gãy. Lão đệ cứ coi gần một trăm năm nay mà màu sắc của nó y nguyên không biến cũng đủ biết không phải là phàm vật!

Nói dứt lời, cầm cả bốn chiếc lông chim đưa cho Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Chiếc lông chim dài này dùng làm binh khí, về những chiêu thức của nó, lúc này chưa kịp truyền cho lão đệ, ta sẽ tặng lão đệ một cuốn thủ pháp Thiên Cầm Thất Xảo, lúc nào rảnh rỗi, cứ mở sách ra theo đó mà thử tập lấy, chắc chắn sẽ thành công. Còn ba chiếc lông ngắn này là ám khí chuyên dùng để phá các môn nội gia khí công. Để ta sẽ dạy đệ một ngón thủ pháp Tam Tài Hợp Nhất, Thái Vũ Phiên Phi, lão đệ nên lưu tâm nhớ lấy.

https://thuviensach.vn

Nói vừa dứt lời, ba chiếc lông chim trong tay lập tức lăng không bay lên, tựa như bị gió cuốn đi, lả tả không thành hàng lối, những màu sắc rực rỡ, nom hoa cả mắt, bay tới lưng chừng, thốt nhiên cùng tụ cả lại cắm vào một chiếc lá khô trên ngọn cây cổ thụ.

Hạ Thiên Tường mục lực rất tinh, chàng đã nhận ra thủ pháp đó có thể tùy ý thi triển, khiến đối phương không biết đâu mà phòng trước được, bèn mừng rỡ xin học.

Sang ngày thứ hai, mới cuối giờ Tỵ sang đầu giờ Ngọ, Thiên Vũ Thượng Nhân cùng Hạ Thiên Tường đem theo hắc hổ, hắc viên, Đại Hoàng, Tiểu Bạch sang Long Bàn thạch núi Ngọc Trâm phong, để chờ Tam Tuyệt Chân Nhân và Trọng Tôn Phi Quỳnh đến phó ước.

Long Bàn thạch là một phiến đá phẳng rất lớn, chu vi chừng trên hai trượng, ở giữa phiến đá có in hình một con rồng nằm phủ phục nhưng hình chỉ hơi lờ mờ, trông kỹ mới thấy.

Thiên Vũ Thượng Nhân ngẩng mặt trông trời, thốt nhiên thở dài một tiếng rồi nói :

- Thế sự mang mang, hồng trần ô uế, còn có gì đáng luyến tiếc. Ta định cùng Tam Tuyệt Chân Nhân bữa nay hữu đoạn nhân duyên xong cũng nên rũ sạch bụi trần, trở về tiên cảnh. Song trong lòng vẫn còn thắc mắc về một chuyện...

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên vội hỏi :

- Chẳng hay đại sư còn vướng tâm nguyện gì nữa?

Thiên Vũ Thượng Nhân cười, lắc đầu :

- Nào ta còn tâm nguyện gì khác đâu, duy chỉ có một người quen, hắn muốn đấu với ta đã lâu, nhưng vẫn không tìm được nơi ẩn cư của ta. Hôm nay nếu ta hoàn thành tâm nguyện, tọa hóa quy tây, thì đối với hắn thật là một điều ân hận.

Hạ Thiên Tường nghe nói, có vẻ thích thú, liền hỏi :

https://thuviensach.vn

- Người ấy là ai, thưa đại sư?

https://thuviensach.vn

Hồi 36

Cùng Quy Chính Quả

Thiên Vũ Thượng Nhân nói :

- Thực ra người này ta chỉ mới quen tên chứ chưa quen mặt, hắn họ Hạ Hầu, tên là Tốn...

Vừa nói đến đây chợt nghe trong Thiên Sầu giản nổi lên một tiếng hú thật dài, rồi chỉ trong nháy mắt đã thấy hai cái bóng song song bay tới trước Long Bàn thạch.

Hai cái bóng đó chính là Trọng Tôn Phi Quỳnh và một vị trung niên đạo sĩ, hình dung gầy gò bé quắt, tướng mạo không có gì đặc biệt.

Hạ Thiên Tường biết vị đạo sĩ đó chính là Tam Tuyệt Chân Nhân, trong bụng kinh sợ nghĩ thầm: "Ngọc Trâm phong vách đá chót vót, cao hàng trăm trượng, vậy mà vừa nghe tiếng hú của Tam Tuyệt Chân Nhân trong Thiên Sầu giản, làm sao người đã hiện thân ở trên Long Bàn thạch nhanh như thế được?"

Đại Hoàng, Tiểu Bạch vừa trông thấy Phi Quỳnh đều reo lên một tiếng vui mừng, chạy ra quấn lấy nàng.

Hạ Thiên Tường ngẩng lên nhìn Phi Quỳnh, bốn luồng nhãn tuyến vừa gặp nhau, chàng đã nhận thấy người yêu đối với mình không còn hiềm hận gì nữa, trong bụng khác nào vừa trút được gánh nặng, hớn hở gọi to :

- Tỷ tỷ!

Phi Quỳnh chợt nghiêm sắc mặt, xua tay nói :

- Võ lâm nhi nữ phải biết tôn trọng lời hứa, chúng ta may mắn được gặp các vị cao nhân và đã nhận lời giúp đỡ, phải trước hết lo xong việc chính đi đã, còn câu chuyện riêng lát nữa sẽ hay. Ngay lúc này chúng ta phải coi nhau như khách lạ mới được.

https://thuviensach.vn

Tam Tuyệt Chân Nhân tỏ vẻ đắc ý, cười ha hả nhìn Thiên Vũ Thượng Nhân hỏi :

- Ngươi coi thiếu nữ được ta tuyển lựa, bất cứ về tâm tính, thiên bẩm, hoặc căn cơ võ công, có phải đều là tuyệt phẩm hay không?

Thiên Vũ Thượng Nhân nhìn kỹ Trọng Tôn Phi Quỳnh một lát rồi gật đầu cười :

- Trọng Tôn cô nương quả là tiên phẩm Dao Trì, nhưng Hạ lão đệ ta đây cũng là một bông cỏ lạ trong võ lâm, có kém gì đâu?

Phi Quỳnh và Thiên Tường thấy hai vị lão tiền bối đều có tính hiếu thắng, không ai chịu nhường ai, bất giác cùng đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Tam Tuyệt Chân Nhân vừa toan cãi, Thiên Vũ Thượng Nhân lại hỏi :

- Ngươi truyền cho Trọng Tôn cô nương môn tuyệt học nào thế?

Tam Tuyệt Chân Nhân đắc ý nói :

- Ta truyền cho nàng môn tuyệt nghệ Vô Tướng Câu Hồn Long Phi Tam Tuyệt đã nổi tiếng của ta, còn ngươi truyền môn gì cho Hạ Thiên Tường?

Thiên Vũ Thượng Nhân cười ha hả nói :

- Ngươi hà tất phải hỏi, chúng ta đã đấu với nhau chín mươi chín lần, ngươi còn lạ gì tính ta? Cố nhiên là ta truyền cho hắn môn Độ Thế tam chiêu chớ còn gì nữa?

Tam Tuyệt Chân Nhân chỉ à một tiếng, gật đầu không nói gì cả. Thiên Vũ Thượng Nhân chợt lại cười nói :

- Bọn ta tuy đã nghiên cứu tinh tường các môn võ học, nhưng nửa đời tâm huyết đều ở mấy môn Vô Tướng Câu Hồn Long Phi Tam Tuyệt và Độ Thế tam chiêu, nay hai môn ấy đều đã có truyền nhân, ta cho rằng kết quả trận giao chiến lần thứ một trăm này vẫn không hơn không kém, thôi cũng nên bỏ giận hờn cho tâm ổn, ý tĩnh mới phải.

https://thuviensach.vn

Tam Tuyệt Chân Nhân nhìn Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường rồi gật đầu nói :

- Cái đó còn để xem bọn này có phụ lòng mong mỏi của chúng ta không đã? Nếu họ thi triển khả năng đúng được như mong muốn của mình thì dầu ta có tán thủ hồng trần thì cũng mát lòng hả dạ, không còn ân hận gì nữa.

Thiên Vũ Thượng Nhân cười nói :

- Đã vậy chúng ta bất tất phải kéo dài thời gian, nên bắt đầu khai mạc cuộc tỷ thí đi là vừa.

Tam Tuyệt Chân Nhân gật đầu :

- Ừ được, trước hết ta hãy định phương cách thi cử cho phân minh đã. Cuộc thi nên chia ra làm hai phần, nửa văn nửa võ, đầu tiên ta nêu ba đề mục để khảo sát thí sinh, rồi sau đó mới cho họ tỷ thí ba chiêu tuyệt học.

Thiên Vũ Thượng Nhân cười nói :

- Cũng được, ý ngươi muốn thế nào ta cũng bằng lòng. Nhưng ngươi định hỏi thí sinh trước, hay để ta hỏi trước?

Tam Tuyệt Chân Nhân cũng cười nói :

- Việc này do ngươi đề nghị trước, vậy thời ta là khách, ngươi là chủ. Ngươi nên nhường ta hỏi trước là phải.

Thiên Vũ Thượng Nhân bật cười nói :

- Lão mũi trâu chết cũng không chừa cái tính hiếu thắng. Thôi được, Hạ lão đệ đâu? Ra đây cho lão quái vật sát hạch.

Hạ Thiên Tường tủm tỉm cười bước tới trước mặt Tam Tuyệt Chân Nhân cung kính nói :

- Vãn bối Hạ Thiên Tường xin tuân lời chỉ dạy của lão nhân gia!

Tam Tuyệt Chân Nhân nhìn Hạ Thiên Tường một lát, rồi mỉm cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Hạ Thiên Tường, ngươi ở trong Thính Kinh cốc với lão hòa thượng mười ngày, đã học được ở hắn những gì?

Hạ Thiên Tường nghiêng mình đáp :

- Ngoài ba chiêu Độ Thế tam chiêu, vãn bối còn mang ân Thiên Vũ Thượng Nhân chỉ dạy rất nhiều chân quyết, nhưng vì đều quá ảo diệu tinh vi nên vãn bối chưa có thì giờ nghiên cứu tinh tường được, chờ sau này có đủ hỏa hầu, sẽ lại...

Tam Tuyệt Chân Nhân ngắt lời cười nói :

- Những chân quyết nội gia đó tuy bây giờ ngươi chưa thể luyện được, nhưng nếu ta hỏi câu gì, ngươi có thể trả lời được chứ?

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, dõng dạc đáp :

- Xin chân nhân cứ hỏi, vãn bối biết đến đâu sẽ trả lời đến đó.

Tam Tuyệt Chân Nhân gật đầu hỏi :

- Trong giới võ lâm, nếu gặp tay cường địch trong khi giao đấu, hai bên cùng ngang sức nhau, thì điều kỵ nhất là cái gì?

Hạ Thiên Tường không cần suy nghĩ trả lời ngay :

- Điều kỵ nhất là chữ "kiêu", hai người hỏa hầu ngang nhau nếu ai có bụng "kiêu", tất sẽ vì "kiêu" mà sinh sơ suất mà dẫn đến bại trận.

Tam Tuyệt Chân Nhân chỉ Thiên Vũ Thượng Nhân cười hỏi :

- Chẳng lẽ ta và lão hòa thượng kia cùng phạm cả chữ "kiêu" hay sao?

Hạ Thiên Tường cũng cười nói :

- Hai vị lão nhân gia công lực cao siêu tới bậc nào, khi nào còn phạm phải điều cấm kỵ ấy? Gần một trăm lần đấu với nhau, bề ngoài hai vị đều tỏ ra không phục, nhưng kỳ thực thâm tâm ai cũng phải cẩn thận đề phòng, bình tĩnh như mặt nước hồ thu, phong ba không gợn.

Tam Tuyệt Chân Nhân lại mỉm cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Còn một câu cuối cùng nữa, làm thế nào để có "tâm bình tĩnh như mặt nước hồ thu, phong ba không gợn" được như lời lão đệ vừa nói?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Triết lý đó thật quá cao thâm! Hạ Thiên Tường này giải thuyết làm sao cho thấu triệt được? Nhưng Phật gia có câu rằng: "Quy nguyên không hai nẻo, phương tiện rất nhiều đường", khi nào trong bụng người ta không nghĩ đến danh lợi, không bị tham, sân làm cho nó mờ tối thì cũng đã có thể gần tới bực đó!

Tam Tuyệt Chân Nhân cười nói :

- Từ xưa đến nay anh hùng hào kiệt, vua chúa thần hầu đều mấy ai đạt tới bực ấy?

Thiên Vũ Thượng Nhân cười nói :

- Lão mũi trâu việc gì phải cảm thán? Hôm nay chúng ta liễu đoạn tâm nguyện, rủ sạch bụi trần, còn việc gì làm ta phải bận tâm nữa?

Tam Tuyệt Chân Nhân cười ha hả nói :

- Phải đó! Thôi, bây giờ đến lượt lão hòa thượng hỏi Trọng Tôn cô nương, rồi ta sẽ cho họ thí võ.

Thiên Vũ Thượng Nhân lắc đầu nói :

- Cuộc thi văn kể như là kết thúc, ta không cần hỏi Trọng Tôn cô nương làm gì cho mệt! Nên để họ thí võ đi thôi!

Tam Tuyệt Chân Nhân lại cười sằng sặc nói :

- Ngươi đã không cần phải khảo sát văn học của Trọng Tôn cô nương thì bất tất để họ thi thố võ công làm gì? Chi bằng ta bỏ cả hai luôn đi!

Thiên Vũ Thượng Nhân nghe nói vừa mừng vừa sợ, hỏi :

- Ngươi định bỏ luôn cả cuộc thi võ công sao?

Tam Tuyệt Chân Nhân gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Chân như đã sáng tỏ thì vạn niệm đều không, tại sao lại không thể bỏ được? Bọn họ đã học được môn Vô Tướng Câu Hồn Long Phi Tam Tuyệt của ta và ba chiêu Độ Thế của ngươi, mai sau hành hiệp giang hồ, thụ dụng không hết rồi, hà tất cứ phải tỷ thí bây giờ mới được!

Thiên Vũ Thượng Nhân niệm một câu "A di đà Phật", rồi mỉm cười nói :

- Cao minh! Cao minh! Hôm nay ta mới chịu là ngươi cao minh hơn ta!

Tam Tuyệt Chân Nhân cười nói :

- Ta miễn đây chỉ là miễn cuộc hiệu lượng võ công của họ, nhưng còn giữa ta với ngươi, dầu sao cũng phải hiệu lượng một lần cuối cùng nữa, mới có thể xong được!

Thiên Vũ Thượng Nhân cau mày hỏi :

- Hiệu lượng gì nữa?

Tam Tuyệt Chân Nhân lại cười nói :

- Ta muốn thi xem hai chúng ta cùng thi ngồi tạo hóa, ai là kẻ chết trước và chết một cách thảnh thơi thoải mái, không còn vướng bận gì nữa!

Thiên Vũ Thượng Nhân gật đầu :

- Ngươi nghĩ được phương pháp ấy thế mà hay tuyệt! Thú vị lắm! Ta chấp thuận!

Tam Tuyệt Chân Nhân cười nói :

- Nếu ngươi không còn gì vướng bận với hồng trần này nữa, thì chúng ta nên lập tức bắt đầu từ ngay bây giờ!

Nói xong lại bảo Thiên Tường và Phi Quỳnh :

- Hạ lão đệ và Trọng Tôn cô nương, cuộc so tài cuối cùng giữa ta và lão hòa thượng kia, thắng phụ thế nào chúng ta cũng không thể xét đoán được, vậy phiền các ngươi làm trọng tài hộ nhé!

https://thuviensach.vn

Thiên Tường và Phi Quỳnh tự biết không sao cản nổi, đành phải cúi đầu tuân lệnh.

Hai vị kỳ nhân mỉm cười gật đầu từ giã hai người, rồi cùng ngồi xếp bằng, nhắm mắt, an thần tỉnh tọa, chờ giờ giải thoát. Thiên Tường và Phi Quỳnh cũng chia nhau đứng hầu hai bên, nín im thin thít, không dám nhích động.

Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân sắc mặt đều tươi cười rạng rỡ, thần thái trang nghiêm. Thiên Tường và Phi Quỳnh đều nhận thấy lúc này họ đã nguôi lòng danh lợi, dẹp bỏ tham sân, không còn nghĩ ngợi gì cả. Chỉ trong khoảnh khắc, khi nào sợi gân trên mũi chùng xuống là linh hồn họ đã thoát khỏi cõi trần tục.

Không ngờ giữa lúc đó, chợt nghe từ phía Tây bắc nổi lên một tiếng hú thật dài, như xé bầu không gian truyền tới.

Phi Quỳnh kinh sợ, vội đưa mắt nhìn hai vị lão nhân đang tạo hóa, thấy sắc mặt họ vẫn điềm tĩnh như thường, không hề bị tiếng hú làm bất ngờ mà kinh động.

Phi Quỳnh chỉ sợ tiếng hú đó cứ nổi lên mãi thì rất có hại cho giờ phút cuối cùng cần phải hết sức yên tĩnh của hai vị lão tiền bối.

Nhưng chờ một lúc lâu, không thấy tiếng hú đó nổi lên nữa. Nàng hơi yên tâm, lại đưa mắt nhìn hai người, thầy gân mũi của hai người đã hơi trề xuống, biết rằng chỉ trong khoảnh khắc nữa là họ sẽ chấm dứt cuộc đời, về bên kia thế giới.

Thiên Tường thấy tình hình như vậy, bụng nghĩ: “Hai ông già này giao đấu chín mươi chín lần, không phân thắng bại, còn một lần cuối cùng này, cũng lại không phân thắng bại mất”.

Cũng ngay lúc đó, con hổ và vượn vì theo Thiên Vũ Thượng Nhân nghe kinh lâu ngày, nên rất có linh tính, chúng biết chủ nhân chúng sắp chết đến nơi, nên đều nước mắt vòng quanh, bật lên những tiếng kêu thê thảm.

https://thuviensach.vn

Thật là kỳ quái, vừa rồi tiếng hú từ phương xa đưa lại như xé màng tai mà không làm cho Thiên Vũ Thượng Nhân mảy may rung động, vậy mà lúc này chỉ nghe mấy tiếng rên nho nhỏ của hai con thú, ông chợt cau đôi mày, sợi gân mũi đã thấy rủ xuống giờ lại co lên.

Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ, Thiên Vũ Thượng Nhân toàn thân rung lên, nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc mặt lại trở nên trầm tĩnh như thường, hai sợi gân mũi lại rủ xuống rồi viên tịch.

Một vị tuyệt đại kỳ nhân tuy nhờ ở chí khí kiên cường, chiến thắng được ác ma quấy nhiễu nhưng chỉ nghe mấy tiếng rên la của hổ và vượn đến nỗi động tâm giây lát mà bị thua cuộc với Tam Tuyệt Chân Nhân.

Thiên Tường buồn bã thở dài nói với Phi Quỳnh :

- Tỷ tỷ! Thế là bên tôi thua cuộc rồi! Vậy mới biết vạn duyên của con người ta, chỉ có chữ "tình" là khó thấu triệt nhất Phi Quỳnh đưa mắt nhìn con hổ và vượn đang nằm phục bên cạnh Thiên Vũ Thượng Nhân nước mắt chan hòa, cổ họng nấc lên những tiếng cực kỳ bi thảm, bèn cau mày nói :

- Hai vị lão nhân đã tạo hóa, chúng ta không thể để pháp thể của hai người bộc lộ ở đây được, phải nên nghĩ cách gì cho ổn thỏa đi.

Thiên Tường chưa kịp trả lời, cái tiếng hú trong trẻo lanh lảnh vừa rồi lại từ phía ngọn núi bên cạnh nổi lên, vang dậy một góc trời. Phi Quỳnh kinh ngạc nói :

- Tiếng hú của người này có lẫn Càn Thiên Cương Khí, công lực hình như không kém gì hai vị tiền bối. Sao ở trong Cao Lê Cống Sơn này lại có nhiều cao thủ ẩn náu như thế?

Thiên Tường nhướng cao lông mày, lắc đầu nói :

- Người này hình như cố ý muốn gây chuyện, chớ không phải tử tế gì đâu!

Nói vừa dứt lời, thốt nhiên mấy con linh thú đều châu cả về phái Tây bắc, cất lên những tiếng giận dữ, như gặp kẻ thù.

https://thuviensach.vn

Thiên Tường và Phi Quỳnh biết là có biến, vội chú ý nhìn theo, chỉ thấy trên đỉnh núi Ngọc Trâm hiện ra một ông già mặc áo vàng, thân thể cao lớn, thần thái cực kỳ uy mãnh.

Ông già áo vàng vừa lên tới đỉnh núi, chưa trông thấy Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân đã tạo hóa, chỉ nhìn con vượn và con hổ, cất tiếng hỏi Hạ Thiên Tường :

- Con hổ và con vượn kia có phải của Thiên Vũ Thượng Nhân?

Hạ Thiên Tường đối với lão già vốn sẵn đã có ác cảm, bèn lạnh lùng hỏi lại :

- Ngươi quen với Thiên Vũ Thượng Nhân à?

Ông già áo vàng lắc đầu nói :

- Ta chỉ biết tiếng, chứ không biết người. Ta đã tìm hắn bảy tám chục năm nay mà chưa thấy!

Thiên Tường chợt nhớ lại câu chuyện mà Thiên Vũ Thượng Nhân đã nói với mình ban nãy, bèn à một tiếng, mắt đăm đăm nhìn ông già, rồi nói :

- Tôi biết rồi, có phải ông tên là Hạ Hầu Tốn?

Ông già giật mình nói :

- Trên đời này còn có người biết tên thật của lão phu, thật là sự lạ!

Hạ Thiên Tường bĩu môi nói :

- Có gì là lạ? Ông tìm Thiên Vũ Thượng Nhân bảy tám chục năm nay thì Thiên Vũ Thượng Nhân cũng chờ ông bảy tám mươi năm nay! Có điều rằng mãi tới giờ phút cuối cùng ông mới đến đây, thành thử bị chậm một bước!

Ông già kinh sợ, vội nhìn hai vị lão nhân cau mày hỏi :

- Vị hòa thượng kia có phải là Thiên Vũ Thượng Nhân?

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân đã quy tiên rồi!

https://thuviensach.vn

Hạ Hầu Tốn kêu lên một tiếng bi thảm, sắc mặt đầy vẻ đau đớn, thủng thỉnh bước tới trước pháp thể của Thiên Vũ Thượng Nhân.

Hai con hổ đen và vượn đen vẫn nằm bên cạnh Thiên Vũ Thượng Nhân, tưởng là Hạ Hầu Tốn định hại chủ nhân, chúng gầm lên giận dữ cùng nhảy xô ra.

Hạ Hầu Tốn sầm nét mặt lại, phất nhẹ hai ống tay áo sang hai bên, tức thì một luồng cương khí vô hình ào ào cuốn tới gạt hai con vật ngã lăn lốc xa hơn một trượng, suýt nữa thì rơi xuống chân núi Ngọc Trâm.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh cùng song song nhảy tới trước pháp thể hai vị lão nhân, ngưng tụ công lực để hộ vệ. Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân đã chứng chân giác, chẳng lẽ lão tiền bối còn chưa quên được hận thù?

Ông già áo vàng lắc đầu :

- Bọn trẻ con chớ hiểu lầm! Hạ Hầu Tốn này nhân vì đi chậm một bước, nên không gặp được Thiên Vũ Thượng Nhân, trong bụng uất ức, không biết nói với ai, nên muốn đến tận nơi nhìn kỹ lão một lát, khóc lão một vài tiếng, chớ có gì đâu!

Nói xong đăm đăm nhìn vào mắt Thiên Vũ Thượng Nhân, ấm ức kêu to :

- Thiên Vũ Thượng Nhân, ta phiêu bạt giang hồ tìm ngươi đã hơn tám chục năm, không ngờ thật hẩm hiu, rốt cuộc vẫn không lĩnh giáo được cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao của ngươi. Mãi tới hôm nay mới tìm được đến đây, lại thành ra chậm một bước! Ngươi đã chứng chân giác, trên đời này còn ai là địch thủ của ta nữa? Hạ Hầu Tốn này bình sinh tâm nguyện, phút chốc thành không, hỏi sao mà không đau xót?

Vừa nói dứt lời, quả nhiên nước mắt chứa chan, rồi òa lên khóc thiệt!

https://thuviensach.vn

Hồi 37

Lời Hẹn Năn Năm

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh lúc đầu cũng hơi kinh ngạc, về sau thấy Hạ Hầu Tốn càng khóc càng thảm thiết, càng bi thương, bất giác cũng bật cười. Hạ Thiên Tường bèn gọi to :

- Hạ Hầu lão nhân gia đừng khóc nữa, tôi có cách làm cho lão nhân gia được an ủi phần nào!

Hạ Hầu Tốn lấy tay áo lau nước mắt, rồi ngẩng lên nhìn chàng ra ý hỏi. Hạ Thiên Tường thò tay vào bọc, lấy chiếc lông chim ngũ sắc giơ lên cho Hạ Hầu Tốn xem rồi nói :

- Lão nhân gia có biết đây là vật gì không?

Hạ Hầu Tốn nhìn kỹ một lát, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Cái này có lẽ là Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao, món binh khí đã nổi tiếng vô địch đương thời của Thiên Vũ Thượng Nhân chăng?

Hạ Thiên Tường gật đầu cười nói :

- Tôi đã có cái lông chim này, có thể đại diện Thiên Vũ Thượng Nhân đấu với lão nhân gia một trận. Như vậy cũng coi như lão nhân gia đã được đấu với Thiên Vũ Thượng Nhân rồi chứ gì?

Hạ Hầu Tốn hỏi :

- Vậy ra ngươi là kẻ y bát truyền nhân của Thiên Vũ Thượng Nhân phải không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Không phải, không phải! Tôi và Thiên Vũ Thượng Nhân chỉ mới biết nhau có mười ngày, nhưng được Thượng Nhân quá yêu tặng cho bốn cái lông vũ,

https://thuviensach.vn

lại truyền cho tôi thủ pháp Tam Nguyên Hợp Nhất, Thái Vũ Phân Phi và Thiên Cầm Thất Xảo chiêu thuật.

Hạ Hầu Tốn cau mày nói :

- Ngươi mới học mười ngày, dù được bí truyền, nhưng hỏa hầu còn sai nhiều lắm, làm sao đủ tư cách đấu với ta?

Hạ Thiên Tường đôi mắt quắc lên, tưởng như tóe lửa, kêu to :

- Hạ Hầu lão nhân gia đừng có khinh thường tôi, để tôi biểu diễn mấy đường cho lão nhân gia coi!

Hạ Hầu Tốn xua tay nói :

- Thong thả, ngươi đừng biểu diễn vội. Trước hết các ngươi hãy nói cho ta nghe vị lão đạo này là người thế nào? Tại sao lại cùng ngồi tọa hóa một lúc với Thiên Vũ Thượng Nhân?

Trọng Tôn Phi Quỳnh liền đem câu chuyện hai vị lão nhân giao đấu với nhau một trăm năm nay không phân thắng phụ thế nào, kể lại từ đầu chí cuối cho Hạ Hầu Tốn nghe.

Hạ Hầu Tốn lắng lặng nghe xong chợt vỗ tay cười ầm lên, kế lại giậm chân than rằng :

- Hay quá, hay quá! Chỉ tức rằng câu chuyện võ lâm giai thoại đó, Hạ Hầu Tốn này vô duyên không được tham dự. Tiếc thật, tiếc thật!

Nói xong lại nhìn Hạ Thiên Tường tiếp :

- Ngươi đừng biểu diễn thủ pháp vội, hãy để ta tặng hai vị lão nhân này một món trọng lễ đã!

Hạ Thiên Tường và Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe nói đều đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ ngạc nhiên, không hiểu lão già quái dị này lại định giở trò gì nữa đây?

Hạ Hầu Tốn nói xong, lại chắp hai tay ra sau lưng, đi đi lại lại quanh quẩn trên ngọn núi vài lần, rồi lựa một nơi phong cảnh tuyệt đẹp mặt trông ra chỗ

https://thuviensach.vn

thác chảy, ngồi đó có thể ngắm cảnh núi non trùng điệp ở khắp vùng, đoạn cũng xếp bằng tròn ngồi nhập định.

Hạ Thiên Tường kinh ngạc ghé tai Trọng Tôn Phi Quỳnh nói nhỏ :

- Có lẽ lão già này cũng muốn đi theo Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân chăng?

Phi Quỳnh chỉ lắng lặng không trả lời, lại còn đưa mắt nhìn hai con vật hắc hổ, hắc viên vừa bị Hạ Hầu Tốn phất tay áo xua đi, lúc này đã nằm phục bên Thiên Vũ Thượng Nhân, đôi mắt đẫm lệ. Bèn mỉm cười hỏi Hạ Thiên Tường :

- Hai con linh thú này, có lẽ Thiên Vũ Thượng Nhân cũng để lại tặng chàng chăng? Con hổ này trông đáng yêu quá!

Hạ Thiên Tường gật đầu cười nói :

- À, Trọng Tôn tỷ tỷ có biết hôm nọ chính con hổ đen ấy đưa tôi đến Thính Kinh cốc tham yết Thiên Vũ Thượng Nhân không?

Trọng Tôn Phi Quỳnh lắc đầu. Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện cứu mãnh hổ, hắc viên ở trong rừng thế nào, kể lại cho Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe, kể xong lại cười nói tiếp :

- Sau này tôi sẽ cưỡi con hổ đen, cho chạy đua với con long mã của tỷ tỷ xem con nào chạy nhanh hơn!

Trọng Tôn Phi Quỳnh mỉm cười, vừa toan trả lời, vị lão nhân áo vàng đã thở ra một hơi dài, sắc mặt cực kỳ mỏi mệt, rũ tay áo đứng lên. Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Hạ Hầu lão nhân gia, chẳng lẽ lão nhân gia ngồi nhập định một lúc như thế mà gọi là tặng Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân một món trọng lễ ư?

Hạ Hầu Tốn không trả lời, lại hỏi Trọng Tôn Phi Quỳnh :

- Này hai bé con, tên các ngươi là gi?

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh đáp :

- Anh ấy tên gọi Hạ Thiên Tường, còn tôi là Trọng Tôn Phi Quỳnh!

Hạ Hầu Tốn cười ha hả nói :

- Các ngươi để ý xem món lễ ta tặng hai vị lão nhân kia có quý không nhé!

Hạ Thiên Tường và Trọng Tôn Phi Quỳnh đều ngơ ngác đưa mắt ngắm quanh ngọn núi, không thấy có gì khác, liền cùng quay cả lại nhìn Hạ Hầu Tốn.

Hạ Hầu Tốn lại cười ha hả, tiếng cười vang dậy cả một góc trời, hai ống tay áo rộng tung bay phấp phới, rồi đứng ngay chỗ đó bắt đầu múa.

Khi ông ta múa, Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường đều chú ý nhìn, thấy tay áo của ông ta bay đến đâu thì lại cuốn một ít bụi đá nhỏ như bột phấn bay theo đến đó.

Nhưng bụi phấn đá đó không bay theo chiều gió, mà hình như đều có chất dính, dính liền vào mặt đất, cao dần cao dần thành ra một cái khuôn tròn.

Khuôn đá cao lên bao nhiêu, thì thân hình Hạ Hầu Tốn lại càng thấp xuống mãi cho tới khi cả người ông ta chìm sâu xuống khỏi mặt đất.

Lúc này Hạ Thiên Tường và Trọng Tôn Phi Quỳnh đều đã hơi nhận ra dụng ý của ông già áo vàng, nhưng còn chưa dám quả quyết, nên chỉ lẳng lặng chờ xem kết quả.

Một lát sau, Hạ Hầu Tốn dừng lại không múa nữa, áo vàng phấp phới, thân hình đã bay ra khỏi huyệt đá.

Chỗ đất vừa rồi bị ông ta đắp thành một cái hố sâu ước tới tám thước, chu vi rộng tới hơn một trượng, ngay ngắn tề chỉnh như đẽo bằng dao búa.

Phi Quỳnh hoảng nhiên tỉnh ngộ, thán phục vô cùng,mỉm cười khen rằng :

- Hạ Hầu lão nhân dùng thần công Kim Cương Thiền Tọa nghiền nát chất đá, lại thi triển Lưu Vân Phất Tụ đắp thành huyệt đá, chắc là định để mai táng Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân phải không?

https://thuviensach.vn

Hạ Hầu Tốn hình như đã dùng kiệt chân lực, khẽ nhắm nghiền đôi mắt, điều hòa hơi thở một lúc, rồi mới cười ha hả nói :

- Con gái bao giờ cũng thông minh tinh tế thật. Bây giờ ngươi đã nhận ra món lễ vật của ta là trọng hậu chưa?

Hạ Thiên Tường mừng lắm, vội nghiêng mình tỏ vẻ cung kính nói :

- Hạ Hầu lão nhân gia xây đắp phần mộ công đức vô lượng. Hạ Thiên Tường này thật khâm phục vô cùng!

Hạ Hầu Tốn nói :

- Ta đắp huyệt xong, thân thể rã rời, các ngươi chịu khó khiêng thi thể hai vị lão nhân gia đặt xuống huyệt mai táng cho xong đi.

Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường kính cẩn vâng lời, lập tức khiêng hai cỗ pháp thể đặt xuống lòng huyệt, không ngờ con hổ và con vượn cũng nhảy xuống theo nằm phục bên pháp thể Thiên Vũ Thượng Nhân, đuổi thế nào cũng không chịu lên.

Phi Quỳnh nhìn Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Cái mộng cưỡi hổ đen hành hiệp giang hồ của chàng không khéo hỏng mất, xem ý hai con vật này đều muốn theo chủ chúng về cực lạc cả rồi!

Hạ Thiên Tường cuống quýt, không biết làm cách nào, vừa toan cúi xuống gọi, thốt nhiên nghe hai tiếng thét thê thảm từ dưới mộ đưa lên, thì ra hai con vật trung thành đã tự đập vỡ óc chết theo chủ.

Hạ Hầu Tốn trông thấy chỉ lắc đầu thở dài, rồi phất tay áo hắt đống phấn đá xuống huyệt, Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường giúp một tay. Chỉ trong nháy mắt, một tòa mộ đá đã được đắp cao lù lù.

Phi Quỳnh đứng nhìn ngôi mộ, chợt lại cau mày nói :

- Mộ đắp toàn bằng phấn đá, nếu trời không mưa ngay cho nén xuống, thì chỉ vài cơn gió là bay đi hết!

https://thuviensach.vn

Hạ Hầu Tốn ngẩng nhìn bốn phía, rồi chợt hú lên một tiếng thật dài, tà áo hoàng bào bay phấp phới, trông giống như một con đại bàng lăng không bay vụt lên.

Thì ra ở gần ngọn núi Ngọc Trâm có một con suối không lớn lắm cũng không nhỏ lắm, nước tuôn xuống vách núi thăm thẳm nghìn tầng, tia nước va vào đá rồi lại bắn tóe lên trông như phun tuyết.

Hạ Hầu Tốn nhảy tới bên bờ suối, ngầm vận thần công, tay quơ tay duỗi, làm cho ngọn nước không chảy thẳng xuống mà lại quay về phía mộ Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân tưới xuống như mưa.

Phi Quỳnh thấy một màn mưa bụi từ trên không phơi phới bay xuống, bất giác ngẩn nhìn Hạ Thiên Tường, lè lưỡi lắc đầu tỏ vẻ khâm phục.

Hạ Thiên Tường hình như cũng không lấy làm lạ lắm, một lát sau, chàng ngẩng đầu nhìn lên ngọn suối, gọi to :

- Đủ rồi, đủ rồi! Mưa ướt thấm khắp ngôi mộ rồi, xin mời lão nhân gia xuống cho!

Hạ Hầu Tốn nghe nói, bèn thu thần công chân khí lại, một màn mưa bụi lập tức tan ngay.

Hạ Thiên Tường chờ đối phương bay đến trước mặt, mới mỉm cười nói :

- Bây giờ Hạ Hầu lão nhân gia có muốn xem tôi biểu diễn thủ pháp Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao không?

Hạ Hầu Tốn gật đầu nói :

- Ta cũng đang muốn xem trong vòng mười ngày ngươi đã học được những gì của Thiên Vũ Thượng Nhân mà dám khoe khoang khoác lác?

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Nói ra thật cũng đáng xấu hổ, về phương diện chiêu thuật Thiên Cầm Thất Xảo, tôi mới được Thượng Nhân truyền cho đồ giải bí cấp, chứ chưa hề tập

https://thuviensach.vn

luyện lần nào, vậy nên bây giờ tôi chỉ biểu diễn thủ pháp Tam Nguyên Hợp Nhất Thái Vũ Phân Phi được thôi!

Hạ Hầu Tốn có vẻ thất vọng, trầm ngâm một lát, rồi gật đầu nói :

- Được rồi, ngươi cứ diễn cho ta coi thử!

Hạ Thiên Tường cầm ba chiếc lông chim ngũ sắc ngắn, chỉ vào một cây cổ thụ cách đó chừng ba bốn trượng, nhìn Hạ Hầu Tốn mỉm cười nói :

- Hạ Hầu lão nhân gia hãy chỉ vào một điểm nào trên cây kia, để làm đích cho tôi ném.

Hạ Thiên Tường thuận tay dứt một chiếc khuy vải ở trên áo hoàng bào, ném mạnh một cái, chỉ nghe "bộp" một tiếng, chiếc khuy đã lọt thỏm vào thân cây.

Hạ Thiên Tường đã sẵn có căn cơ rất tốt, nên đối với những chiêu Độ Thế tam chiêu và thủ pháp Tam Nguyên Hợp Nhất, Thái Vũ Phân Phi do Thiên Vũ Thượng Nhân truyền cho, chàng học rất tấn tới. Lúc này đứng trước mặt Hạ Hầu Tốn và Trọng Tôn Phi Quỳnh, chàng càng phấn khởi tinh thần, cố ý phô trương tài nghệ, ba cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao không ném thẳng, lại ngầm vận lối Hồi Toàn Thác Kính, lật bàn tay lại ném ra phía sau.

Ba chiếc lông ngũ sắc vừa dời khỏi tay, đã biến thành ba mũi tên chạy xéo một đường, rồi bay vút lên không, khi lên tới ba trượng, thốt nhiên lại tản ra bốn phía, trông đẹp mắt vô cùng.

Nhưng giữa lúc ấy, ba chiếc lông chim lại hợp làm một, hóa thành một đạo cầu vồng ngũ sắc, rồi nhanh như một luồng điện xẹt, không thiên không lệch, đánh trúng ngay vào giữa cái nút áo ghim vào thân cây ban nãy của Hạ Hầu Tốn.

Phi Quỳnh sắc mặt tươi như hoa nở, đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường, Hạ Hầu Tốn cũng gật đầu khen :

- Thủ pháp đẹp thật! Chỉ trong một thời gian ngắn mà thành tựu được đến thế, kể cũng hiếm có!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường mày mặt nở nang, vừa toan cất tiếng, chợt thấy ba chiếc lông chim cắm trên cây, tự động bay vụt lên không, rồi rơi vào trong tay áo của Hạ Hầu Tốn.

Tình hình biến chuyển nhanh như chớp nhoáng, khiến không ai ngờ tới. Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão nhân lại thu ba chiếc lông chim của tôi về?

Hạ Hầu Tốn sắc mặt chợt trở nên đau khổ, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường thủng thỉnh nói :

- Ngươi tuy học được một chút thủ pháp của Thiên Vũ Thượng Nhân, nhưng công lực hỏa hầu hãy còn non quá, không thể đại biểu cho lão để đấu với ta được. Tám mươi năm tâm nguyện của ta, thế là thành mộng ảo. Tinh thần đã tan nát thì đời sống còn có thú gì?

Nói xong lại lấy ba chiếc lông chim ở trong tay áo ra, ngắm nghía một lúc, rồi buồn bã nói :

- Ta vì hâm mộ danh tiếng vật này mới đi khắp chín châu bốn bể ngũ nhạc tam sơn ròng rã tám chục năm trời, bây giờ mới trông thấy nên muốn giữ lấy để làm vật bồi táng!

Hạ Thiên Tường cau mày nghĩ một lúc rồi nói :

- Vừa rồi lão nhân gia cũng nhận thấy chỉ trong một thời gian ngắn, Hạ Thiên Tường đã học được Thiên Vũ Thượng Nhân một chút thủ pháp, không phải dễ dàng.

Hạ Hầu Tốn gật đầu :

- Quả có khiếu thật!

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh, nhướng cao đôi lông mày nói :

- Nếu vậy, sao lão nhân gia không dành cho tôi một thời hạn, để tôi có thì giờ nghiên cứu bí cấp Thiên Cầm Thất Xảo rồi sẽ cùng lão nhân gia đấu một

https://thuviensach.vn

trận, ít nhất cũng làm cho lão nhân gia bỏ công tìm kiếm tám chục năm trời, rút cục lại thành công cốc!

Hạ Hầu Tốn sắc mặt hớn hở, vội hỏi :

- Bí cấp Thiên Cầm Thất Xảo tinh ảo vô cùng, ngươi tự liệu cần phải tốn bao nhiêu thời gian, mới luyện được thuần thục?

Hạ Thiên Tường cúi đầu nghĩ một lúc rồi nói :

- Hạ Hầu lão nhân, đối với một cao thủ như ngài, Hạ Thiên Tường này không dám tự khoe thông minh, chừng độ năm năm có thể được không ạ?

Hạ Hầu Tốn tỏ vẻ cao hứng, mỉm cười nói :

- Năm năm nữa vào ngày tết Trùng Dương (mùng chín tháng chín) chúng ta sẽ gặp nhau ở Nam Thiên Môn núi Thái Sơn Đông Nhạc!

Nói tới đấy thốt nhiên lại cau mày, thở dài, lắc đầu quầy quậy :

- Không công bằng, không công bằng! Ngươi là một đứa trẻ thông minh đĩnh ngộ, bỏ ra một thời gian năm năm, hoặc giả có thể nghiên cứu bí cấp Thiên Cầm Thất Xảo cho tới bực hỏa hầu tương đương, nhưng dầu sao cũng không thể là một đối thủ của Hạ Hầu Tốn đã có đủ công lực hàng trăm năm được! Thôi ta đành bắt chước Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân, tán thủ hồng trần cho rảnh chuyện.

Nói xong giơ tay phải lên định đập vào hoa cái.

Trọng Tôn Phi Quỳnh tâm tính lương thiện, không muốn trông thấy cảnh tượng thương tâm, bèn vội cung kính cười nói :

- Hạ Hầu lão nhân gia đừng làm thế, vãn bối có một kế rất hay, có thể khiến lão nhân gia hoàn thành tâm nguyện được!

Hạ Hầu Tốn ngừng tay nhìn nàng, ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi có kế gì, mau nói cho ta nghe thử!

Phi Quỳnh mỉm một nụ cười tươi như hoa nở nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ Hầu lão nhân gia không muốn cho Hạ Thiên Tường đại diện Thiên Vũ Thượng Nhân đấu với người, vì cho là hai bên hỏa hầu huyền thù, võ học cách biệt, giao đấu như vậy không được công bằng, sao lão nhân gia không bắt chước lối Thiên Vũ Thượng Nhân và Tam Tuyệt Chân Nhân mà làm?

Hạ Hầu Tốn ngẩn người, không hiểu nàng nói thế là ý thế nào, Hạ Thiên Tường lại giải thích thêm :

- Trọng Tôn tỷ tỷ tôi muốn lão nhân gia tìm một người tư chất, tuổi tác cũng tương đương như tôi, rồi đem những môn tuyệt học truyền lại cho họ, trong một thời hạn năm năm chúng tôi sẽ đại diện cho lão nhân gia và Thiên Vũ Thượng Nhân so tài cao thấp.

Hạ Hầu Tốn nghe xong, mặt mày hớn hở, vỗ tay cười :

- Hay lắm, hay lắm! Ta sẽ y theo kế đó! Vậy trong vòng năm năm ngươi cố ra công nghiên cứu Thiên Cầm Thất Xảo cho tinh thục, ta cũng tìm một kẻ y bát truyền nhân rồi tới ngày mùng chín tháng năm năm về sau, ta sẽ họp mặt ở cửa Nam Thiên trên Thái Sơn Đông Nhạc!

Nói vừa dứt lời ném trả Hạ Thiên Tường ba chiếc lông chim rồi tà áo vàng phấp phới, thân hình đã vượt lên ngọn núi Ngọc Trâm biến mất.

Hạ Thiên Tường và Trọng Tôn Phi Quỳnh đưa mắt nhìn theo cùng lắc đầu than thở, trên đời thật lắm kỳ nhân kỳ sự, óc con người không biết đâu mà liệu đoán cho xiết được.

Lúc này Trọng Tôn Phi Quỳnh mới nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Sao chàng biết tôi ở Cao Lê Cống Sơn? Và làm thế nào xuyên qua khu rừng rậm này, tìm tới Thính Kinh cốc của Thiên Vũ Thượng Nhân?

Hạ Thiên Tường nói :

- Tôi được gặp Trọng Tôn lão bá ở núi Ai Lao. Phi Quỳnh vội ngắt lời chàng :

- Chàng gặp cha tôi à? Người có nói cho chàng biết là người đã tìm thấy Phong Trần Cuồng Khách hay chưa?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Lão bá chưa tìm thấy Phong Trần Cuồng Khách, nhưng tôi thì đã gặp ông ta!

Phi Quỳnh kinh ngạc hỏi :

- Chàng gặp ở đâu? Gặp khi nào?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi vào một quán rượu ở mé tả núi Đại Ba uống rượu gặp Lệ lão tiền bối cũng ngồi trong đó, chúng tôi cùng uống một nữa say túy lúy!

Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

- Chàng đi đâu mà đi nhiều nơi thế? Lúc thì ở Đại Ba sơn, lúc thì ở Ai Lao sơn, rồi bây giờ lại ở Cao Lê Cống Sơn nữa?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi ngàn dặm bôn ba cũng chỉ cốt đi tìm tỷ tỷ để xin lỗi!

Phi Quỳnh cau mày, lườm Hạ Thiên Tường, rồi nói :

- Chàng đối với tôi có lỗi gì mà phải xin? Chỉ có Đại Hoàng và Tiểu Bạch hỗn láo với chàng, lẽ ra tôi phải thay mặt chúng tạ tội với chàng mới đúng!

Mấy câu nói đó có vẻ lạnh nhạt khách sáo, làm cho Hạ Thiên Tường lại cảm thấy băn khoăn, bất giác cười gượng nói :

- Tỷ tỷ có biết vì tỷ tỷ tuyệt tình với tôi, bỏ đi, tôi đau khổ quá, mới nhảy xuống sườn núi Chiêu Vân tự tử không?

Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Chàng biểu diễn màn kịch khéo léo đó, Tiểu Bạch đã nói cho tôi biết rồi!

Hạ Thiên Tường cau mày nói :

- Tỷ tỷ vẫn không chịu lượng giải cho tôi ư? Tôi đối với tỷ tỷ một lòng một dạ chí thành, không phải là cố ý diễn kịch!

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh xua tay nói :

- Thôi không nhắc đến chuyện cũ nữa, tôi chẳng tử tế với chàng như trước là gì?

Hạ Thiên Tường nghe nàng nói vậy, lại đổi buồn làm vui, mặt mày hớn hở. Phi Quỳnh thấy cái điệu bộ si tình ngây ngây ngốc ngốc của chàng, cũng bật cười hỏi :

- Từ bữa chúng ta biệt nhau ở Kỳ Liên đến nay, chàng đã làm được những việc gì rồi?

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Những công việc vụn vặt, để lúc nào rảnh, tôi sẽ kể hết cho tỷ tỷ nghe. Hiện giờ có việc trọng yếu, Trọng Tôn lão bá giao cho tôi và tỷ tỷ phải hợp sức mà làm cho kỳ được!

Trọng Tôn Phi Quỳnh vội hỏi :

- Việc gì mà quan trọng thế?

Hạ Thiên Tường mỉm cười đáp :

- Lão bá muốn chúng ta tìm cách gì làm cho cặp bộ ba Lệ Thanh Cuồng, Lăng Diệu Diệu, Đổng Song Song bỏ hết giận hờn, hòa hợp như cũ.

Phi Quỳnh cau mày nói :

- Việc đó chẳng những là một nhiệm vụ trọng yếu, mà còn là một việc cực kỳ khó khăn!

Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Khó ở chỗ nào?

- Lệ Thanh Cuồng bướng bỉnh cao ngạo tuyệt đỉnh, mà hai bà vợ cũng quái dị vô cùng. Nếu muốn cho họ đánh nhau thừa sống thiếu chết thì dễ, chứ muốn họ gạt bỏ hiềm thù, hài hòa như cũ thì khó lắm!

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Tôi không đồng ý với tỷ tỷ ở chỗ đó. Theo ý tôi thì việc này cũng không lấy gì làm khó lắm!

Phi Quỳnh cười nói :

- Nói đi, nói đi! Tôi xin sẵn sàng nghe cao luận!

Hạ Thiên Tường cười hì hì :

- Lệ lão tiền bối với Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song trước kia không những là ba vợ chồng ân tình đắm thắm, lại còn sinh được Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân, tình nghĩa thâm sâu còn gì hơn nữa! Sau nhân vì một sự hiểu lầm, oán ghét nhau, đến nỗi gây ra tấn thảm kịch ngày nay. Nhưng nếu bây giờ ta tìm cách gì khơi gợi cho họ nhớ đến tình xưa nghĩa cũ, họa may họ sẽ quên hết giận hờn, trùng tu cựu mộng, cũng có thể được lắm chứ?

Phi Quỳnh gật lấy gật để, mỉm cười nói :

- Cao luận thì quả là cao luận! Nhưng làm thế nào mà gợi cho họ nhớ lại tình xưa? Đó mới là chuyện khó!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Trước khi tới đây tìm tỷ tỷ mà chưa gặp, tôi đã từng đem vấn đề đó ra khảo xét và tìm được một giải pháp, không biết có dùng được không?

Phi Quỳnh cười nói :

- Cứ nói đi, nói đi, tôi lại rửa tai cung kính lắng nghe cao luận lần nữa!

Hạ Thiên Tường nói :

- Tôi cho rằng chỗ dễ gợi cho họ nhớ lại chuyện ân ái mặn nồng không đâu bằng nơi mà họ đã định tình với nhau ngày trước!

Phi Quỳnh gật đầu :

- Ờ, phải đấy! Ý kiến của chàng hay lắm! Nhưng làm thế nào cho họ đến đấy được?

Hạ Thiên Tường nói :

https://thuviensach.vn

- Vì vậy ta phải tìm phương pháp gì đưa ba người đến Mạc Sầu thạch thất trong Ngưng Thúy cốc, nếu dụ được cả Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân nữa thì càng hay. Để cho vợ chồng cha con họ đoàn tụ một nhà, lúc ấy tự họ sẽ cảm thấy tình xưa lai láng, bể ái rạt rào, mình khỏi phải mất công dàn xếp, mà rồi tự nhiên đâu cũng vào đấy cả.

Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Phương pháp của chàng, thật là hợp tình hợp lý! Ta thử thí nghiệm xem!

Hạ Thiên Tường thấy Phi Quỳnh hoàn toàn đồng ý với mình thì mừng lắm, vội nói :

- Nếu tỷ tỷ đã đồng ý, thì ngay lúc này, ta nên đi tìm ngay Lệ Thanh Cuồng. Khi tìm thấy rồi, để tôi đánh lừa đưa ông ta đến Ngưng Thúy cốc, tỷ tỷ thì đi mời hai bà vợ của ông. Còn Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân, nếu gặp cả thời càng hay, bằng không thì thôi cũng được.

Phi Quỳnh hỏi :

- Chàng có biết hiện giờ Lê Thanh Cuồng ở đâu không?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Điều ấy cũng khó đoán lắm, vì hôm gặp Lệ lão tiền bối tôi đã nói cho ông biết câu chuyện hai vị lão nhân gia áo vàng muốn tìm ông để thanh toán món nợ cũ. Vì vậy, có lẽ ông chỉ quanh quẩn ở xung quanh động Giáng Tuyết chờ dịp hội kiến hai bà vợ, chứ không đi đâu xa!

Phi Quỳnh nói :

- Nếu như vậy thì chúng ta phải xuống núi Kỳ Liên ngay mới được, để chậm lỡ ông ta lại đi nơi khác chăng?

Nói xong ngoảnh lại bảo Tiểu Bạch và Đại Hoàng xuống núi tìm ngựa.

Tiểu Bạch chợt giơ tay phải ra, lòng bàn tay có một vật tròn tròn đen đen đưa cho Phi Quỳnh xem, miệng khẽ kêu mấy tiếng nho nhỏ, rồi cùng con Đại Hoàng song song chạy xuống Thiên Sầu giản.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu Bạch cầm trong tay cái gì thế?

Phi Quỳnh cười nói :

- Tiểu Bạch khoe con vượn đen của Thiên Vũ Thượng Nhân trước khi chết theo chủ, có tặng nó một chiếc Độc Xà Đan Nguyên, công dụng rất lớn.

Hạ Thiên Tường chợt nhớ ra, hôm ở trong rừng, mình giết chết con quái vật, con vượn đen vội chạy đến cấu lấy con mắt mọc trồi ra ngoài của con quái vật, thì ra con mắt ấy chính là Độc Xà Đan Nguyên.

Hai người cùng dắt nhau xuống núi, Đại Hoàng, Tiểu Bạch và Thanh Phong Ký đã đứng chờ sẵn. Hai người nhảy lên mình ngựa, trông về Kỳ Liên thẳng tiến.

https://thuviensach.vn

Hồi 38

Phong Trần Cuồng Khách

Hạ Thiên Tường được cưỡi long câu, kề bên người đẹp, khác nào như người lên cung tiên. Dọc đường vừa đi vừa thủ thỉ kể hết những chuyện sau khi ly biệt cho Phi Quỳnh nghe, duy có câu chuyện hoang đường trong động Bà Sơn với Lộc Như Ngọc thì giấu giếm.

Thần mã long câu ngày đi ngàn dặm, chỉ trong vài hôm đã tới khu vực Kỳ Liên.

Vừa tới Kỳ Liên, Trọng Tôn Phi Quỳnh lập tức sai Đại Hoàng và Tiểu Bạch chia nhau đi các ngả tìm kiếm Lệ Thanh Cuồng. Con Thanh Phong Ký cũng thả cho tự do, muốn đi đâu thì đi. Còn mình và Hạ Thiên Tường thì nắm tay nhau thủng thỉnh dạo xem phong cảnh.

Khi qua một sườn núi, Hạ Thiên Tường chợt trông thấy dưới chân núi có một ông già mặt xanh râu quai nón, bất giác nhướng cao đôi lông mày, ngầm đề chân khí, cất tiếng ngâm to:

“Màn che trướng phủ Mạc Sầu đường,

Tỉnh giấc canh khuya khặc lậu trường,

Thần nữ quanh năm ôm mộng ảo,

Tiểu cô ngày tháng thiết tình thương...”

Phi Quỳnh lẳng lặng nghe chàng ngâm xong, mỉm cười hỏi :

- Sao tự nhiên chàng lại ngâm bài thơ “Vô đề” của Lý Thương Ẩn, lại còn dùng công lực Truyền Âm Nhập Mật như thế để làm gì?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vừa rồi có một người quen cũ của tôi đi qua dưới chân núi, tôi muốn làm cho hắn giật mình, để hắn phải lên đây tìm tôi. Còn cái cớ mà tôi phải dùng

https://thuviensach.vn

công lực Truyền Âm Nhập Mật, là vì Lệ lão tiền bối rất thích ngâm bài thơ đó, nếu ông ta quanh quẩn đâu đây, mà nghe tiếng ngâm thì thế nào cũng tự động tìm đến, có phải đỡ mất công mình đi tìm kiếm không?

Phi Quỳnh bật cười nói :

- Chàng thật lắm trò! Nhưng người quen cũ ở dưới chân núi là ai? Nghe tiếng chân hắn đi, công lực cũng không phải là tầm thường, hình như hắn đã lên gần đến đây rồi thì phải.

Hạ Thiên Tường hạ thấp giọng cười nói :

- Tỷ tỷ hãy lánh mặt một lát, người này đối với tôi quan hệ trọng đại, để tôi biểu diễn một trò vui cho tỷ tỷ coi.

Phi Quỳnh mỉm cười gật đầu, thân mình hơi động, thoắt cái đã lẩn vào những tảng đá lớn.

Hạ Thiên Tường làm ra vẻ ung dung nhàn hạ, chắp tay sau lưng, một mình đứng trên sườn núi trông ngắm bông lông, miệng ngâm thơ sang sảng.

Tiếng ngâm vừa dứt, thốt nhiên từ phía sau lưng nổi lên một trận cười ha hả, tiếp theo là giọng một ông già ồm ồm nói :

- Ta đang không biết tìm mi ở đâu, không ngờ mi lại tự dẫn xác đến đây. Thật đúng như câu: “Chẳng phải oan gia chẳng đối đầu”.

Hạ Thiên Tường từ từ quay lại, nhìn ông già mặt xanh, râu quai nón, thân thể cao lớn, tướng mạo trông rất đáng sợ mỉm cười nói :

- À thì ra là Thiết Diện Quỷ Vương Đông Cự bằng hữu.

Đông Cự lạnh lùng nói :

- Hạ Thiên Tường ngày mười sáu tháng hai sang năm mới là ngày khai hội của phái Chấn Thiên, bây giờ mi đã tới đây để làm gì?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tòa núi Kỳ Liên này không phải của riêng phái Kỳ Liên. Hạ Thiên Tường muốn đến thì đến, miệng đi thì đi. Đông bằng hữu cấm thế nào được?

https://thuviensach.vn

Đông Cự cười nhạt nói :

- Ngươi đến Kỳ Liên, ta không cấm ngươi, ta chỉ hỏi ngươi một câu, tấm lưới Hồng Vân Thù Ty võng ngươi có giắt theo trong người không?

Hạ Thiên Tường cũng cười đáp :

- Tấm lưới ấy là vật phòng thân chí bảo của ta, sao lại không giắt theo?

Đông Cự cười ha hả :

- Mi còn nhớ chuyện đánh cuộc ở núi Phục Ngưu không? Bây giờ đã gần hết một năm, hai đùi Đông mỗ vẫn còn nguyên vẹn, tấm lưới Hồng Vân Thù Ty võng đâu? Giờ lấy đem ra đây nộp cho ta.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ta nhớ hình như chúng ta đánh cuộc với nhau vào ngày mùng tám tháng mười năm ngoái, phải không?

Đông Cự ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Mi nhớ đúng đây, chỉ còn vài hôm nữa là mãn kỳ, mi còn chờ gì mà không nhận thua cuộc?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Đã biết còn vài ngày nữa mới hết hạn, sao ngươi dám quyết là ta thua? Ta còn định vào Chúng Diệu đường đòi Thích Đại Chiêu phải nộp ta con ngựa Thiên lý long câu đây.

Đông Cự ngửa mặt lên trời cười sằng sặc :

- Chẳng lẽ trong vòng vài hôm nữa, tự nhiên ta bị chặt đứt một chân hay sao, mà còn phải chờ?

Hạ Thiên Tường nói :

- Nếu ta muốn thắng, thì ngay lúc này ta chặt luôn một chân của ngươi đi, có phải là tiện bao nhiêu không?

https://thuviensach.vn

Đông Cự nổi giận hét lên một tiếng, tụ nội gia chân lực tới tám thành hỏa hầu nhằm trúng ngực Hạ Thiên Tường lăng không phóng ra một chưởng.

Hạ Thiên Tường đã có ý muốn thí nghiệm xem từ khi được Mai Khôi sứ giả chuyền chú công lực thì chân khí nội lực của mình đã tiến được đến đâu, nên chỉ dùng một chiêu rất tầm thường là chiêu Cự Hổ Đương Môn, hai chân đứng vững, tay phải vung lên tiếp đón lai thế.

Một bên cậy cao tuổi, không coi đối phương vào đâu, chỉ dùng có tám thành công lực. Một bên cố ý khảo nghiệm xem công lực của mình đã tiến tới bực nào, nên chỉ ung dung vung chưởng đón đỡ. Chưởng phong, kinh khí lăng không chạm vào nhau, nhưng chỉ trong nháy mắt lại tách rời ra, không phân thắng phụ.

Đông Cự thấy đối phương chỉ hơi vung tay, đã hóa giải được công thế của mình, thần thái vẫn ung dung dường như không phải dùng sức, bất giác ồ một tiếng, trong bụng cũng hơi gờm gờm.

Hạ Thiên Tường thấy nội lực của mình quả đã tiến được một bước khá dài, lại càng vững bụng, bèn nhìn Đông Cự xua tay :

- Thong thả, thong thả. Để ta thương nghị với ngươi một việc đã.

Đông Cự chính đang ngâm công lực định đánh nữa, nghe chàng nói vậy bèn quát to :

- Hai bên đánh nhau chỉ bằng vào tài nghệ, ai giỏi thì thắng, còn phải thương nghị gì nữa?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Đã cuộc bằng con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh, một loại dị chủng long câu, ai mà không thích, không muốn lợi? Nhưng thắng lợi mà phải đổ máu, mà phải bắt buộc chặt đứt một chân của ngươi trước ngày mùng tám tháng mười thì quả tình ta cũng không muốn...

Đông Cự lạnh lùng ngắt lời :

https://thuviensach.vn

- Mi nói sao mà dễ dàng thế? Biết điều thì cứ nhận thua, rồi nộp tấm lưới nhện đó ra đây là xong.

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Ta không muốn thắng, nhưng cũng không muốn thua, vì vậy mới định thương nghị với ngươi thủ tiêu vụ đánh cuộc ấy đi, có được không?

Đông Cự lại ngỡ là Hạ Thiên Tường sợ, không dám đấu thủ với mình, bèn vênh bộ mặt xanh lên, cười ha hả :

- Nhân vật võ lâm rất trọng chữ tín, một lời đã nói ra, bốn ngựa khó theo, lúc này ngươi dẫu muốn xí xóa, cũng không phải xí xóa như thế là xong.

Hạ Thiên Tường thấy hắn ngoan cố ương ngạnh, chỉ mỉm cười hỏi :

- Đông bằng hữu chấp mê như vậy, thì chúng ta nhất định phải đấu nhau để phân thắng bại phải không?

Đông Cự cười sằng sặc nói :

- Nhân vật võ lâm muốn phân thắng bại, hình như chỉ có một đường đó thôi.

Hạ Thiên Tường lắc đầu than :

- Người ta có câu rằng: “Thuốc chữa bệnh không hết, Phật độ người hữu duyên”! Hạ Thiên Tường này dẫu cho có chút điểm nhân từ cũng không thể độ cho những kẻ chấp nộ bất mê như ngươi được.

Đông Cự nổi giận, tay phải dùng một chiêu Quỷ Vương Bát Phiến, tay trái dùng một chiêu Ngũ Chỉ Trảo Hồn, đồng thời phóng luôn hai chiêu thức khác nhau, kình lực cũng một cương một nhu, không cùng một loại, nhằm thẳng Hạ Thiên Tường đánh tới, thế nhanh như luồng điện.

Lối đánh này quả thực hung hiểm vô cùng, rất khó đối phó. Nhưng Hạ Thiên Tường vẫn đứng vững như núi Thái Sơn, chờ cho hai luồng kình lực một cương một nhu của Đông Cự sắp sửa chạm vào mình chỉ còn cách khoảng nháy mắt, mới đột nhiên thi triển một chiêu Mai Khôi Phi trong Mai Khôi

https://thuviensach.vn

tam thức, đôi vai sẽ xoay nhẹ một vòng, thân hình đã nhanh như cắt bay ra khỏi ngoài ba trượng.

Đông Cự đã nắm chắc tới chín phần mười là chỉ một chiêu đó đủ hạ được đối phương, không ngờ lại thành đánh hụt, trong bụng còn đang kinh hoàng, không ngờ Hạ Thiên Tường vừa nhảy ra ngoài ba trượng, bàn chân vừa chấm đất lại vụt quay trở lại, một chiêu Văn Quân Địch Cẩm, đầy đủ uy lực công kích, trong Mai Khôi tam thức bóng chưởng phơi phới, gió mạnh ào ào, kèm theo một chuỗi cười kiêu ngạo giòn tan, lăng không ùa tới.

Lần đầu tiên khi Hạ Thiên Tường thi triển chiêu Văn Quân Địch Cẩm đã làm cho Hạ Hầu Tốn phải giật mình kinh sợ, không muốn trả đòn, đủ biết uy lực của nó mạnh thế nào, biến hóa hay thế nào? Cứ tưởng tượng cũng rõ. Huống chi lần này chàng dùng tới mười hai thành công lực, thời một nhân vật đệ tam phái Kỳ Liên như Đông Cự làm sao có thể cự nổi?

Đông Cự không rõ chiêu thuật của đối phương biến hóa thế nào, đành chỉ gắng gượng dùng chiêu Thối Nguyệt Bài Vân, dốc toàn lực vào hai chưởng chặn giữ lấy lại thế.

Đôi bên chưởng ảnh vừa giao nhau, lập tức tiếng kêu rú thảm thiết nổi lên, cái thân hình cao lớn của Đông Cự bị bắn lên không cao tới tám thước.

Hạ Thiên Tường cũng nhảy lên theo, nhẹ nhàng dùng một chiêu Tiến Chỉ Thiên Nam điểm vào Vựng huyệt của Đông Cự, khiến cho hắn phải ngã gục xuống ngất lịm.

Đông Cự vừa ngã, Hạ Thiên Tường hớn hở nhìn về phía Trọng Tôn Phi Quỳnh nấp mỉm cười gọi to :

- Trọng Tôn tỷ tỷ trông tôi thi triển Mai Khôi tam thức có thần diệu không? Nay mai đại hội Chấn Thiên tôi dám chính thức đầu với Bạch Cốt tam ma một keo, cho thiên hạ biết tay.

Mấy câu cười cười nói nói đắc ý vô cùng đo không ngờ chỉ rơi vào khoảng không, phía sau tảng đá, tuyệt không nghe có tiếng ai đáp lại.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường kinh ngạc, vội vòng chạy ra phía sau mấy tảng đá, nào ngờ bóng hồng đã khuất, còn chăng chỉ là một chút hương thừa còn phảng phất trong không gian, cây cỏ...

Giữa lúc chàng đang bàng hoàng ngơ ngẩn, không biết vì cớ gì Phi Quỳnh lại giận dỗi bỏ đi? Hay là nàng đã gặp sự gì nguy hiểm? Thì một bóng trắng chợt hiện ra, linh viên Tiểu Bạch đã nhảy lên tới sườn núi, tay cầm một chiếc lá cây rất lớn.

Hạ Thiên Tường trông thấy lá cây có nét chữ, vội đỡ lấy xem, quả là nét chữ của Phi Quỳnh, nàng viết:

“Thư gửi Tường đệ,

Ngu tỷ tình cờ gặp Lệ lão tiền bối nên đã cùng tiền bối cùng lên Cao Lê Cống Sơn, đem cả Đại Hoàng đi theo, còn để lại Tiểu Bạch bầu bạn với hiền đệ. Mong Tường đệ tìm cách mời cho được Giáng Tuyết Tiên Nhân và Cửu Thiên Ma Nữ cùng lên Ngưng Thúy cốc họp mặt đừng quên!”

Hạ Thiên Tường đọc thư xong, thấy lời lẽ cực kỳ thân thiết mới được yên tâm. Bèn cúi xuống cắp Đông Cự lên tay, rồi cùng Tiểu Bạch song song thi triển thân pháp, chạy như bay về động Giáng Tuyết.

Đây lại nói về sự gặp gỡ tình cờ giữa Phi Quỳnh và vị Phong Trần Cuồng Khách.

Thì ra Trọng Tôn Phi Quỳnh nấp sau đống đá đang lắng tai nghe Hạ Thiên Tường ngâm thơ, chợt nghe có mấy tiếng thú văng vẳng từ xa đưa tới.

Nghe tiếng thú làm cho Trọng Tôn Phi Quỳnh chợt cau mày lại, vì nàng đã nhận ra tiếng con Đại Hoàng đang kêu la một cách giận dữ tức tối dường như đang bị ai chọc ghẹo. Nàng tưởng nó bị một nhân vật nào trong phái Kỳ Liên đón đường gây sự, cần phải cứu ngay mới được.

Nàng thấy Hạ Thiên Tường đang mắc bận, nên không muốn kinh động chàng, chỉ một mình len lén lẻn xuống núi, định bụng cứu Đại Hoàng xong,

https://thuviensach.vn

trở lại tiếp ứng cho chàng cũng vừa. Hạ Thiên Tường đang mãi đối đáp với Đông Cự, nên không hay biết gì cả.

Phi Quỳnh vừa vượt qua một ngọn núi, xa xa trông thấy trên một khu đá phẳng có hai cái bóng vàng đang đuổi theo, thân pháp đều như mây bay gió cuốn, linh diệu vô cùng.

Cái bóng vàng chính là Đại Hoàng, còn cái bóng chạy trước vì xa quá nên trông không rõ diệm mạo, nhưng nàng cũng nhận thấy người ấy tuyệt không có ác ý, chỉ dùng thân pháp tuyệt thế linh diệu hơn Đại Hoàng cố ý rỡn con thú chơi.

Phi Quỳnh vừa suy đoán, vừa chạy đuổi theo, tới khi nàng trông rõ cái bóng vàng đó là một vị quái khách râu quai nón, mặc áo vàng, liền cất cao tiếng gọi to :

- Đại Hoàng không được vô lễ! Vị này chình là Lệ lão tiền bối, ta đang sai mi đi tìm đó.

Đại Hoàng thấy chủ nhân chạy đến, quát mắng không cho đuổi, đành phải dừng lại, nhưng đôi mắt vẫn trợn trừng, hầm hầm nhìn ông khách, miệng luôn rít lên những tiếng nho nhỏ.

Lệ Thanh Cuồng nhìn kỹ Trọng Tôn Phi Quỳnh một lát, rồi mỉm cười hỏi :

- Con khỉ lông vàng hung dữ quá! Nó là con vật của cô nương nuôi đấy à? Nó nói cái gì thế?

Phi Quỳnh đưa mắt nhìn Đại Hoàng, mỉm cười đáp :

- Nó nói bữa nọ lão tiền bối cướp bông Chu Hồng Tuyết Liên do cháu giao cho nó đem đi cứu một người, làm cho nó suýt bị cháu trừng phạt nặng.

Mấy câu đó làm cho một vị thanh cuồng tuyệt thế như Lệ Thanh Cuồng bất giác cũng cảm thấy đôi má nóng bừng, nhìn Đại Hoàng một lúc, như chợt nhớ ra, gật đầu nói :

- Đúng, đúng, ta quả có làm chuyện vô lý ấy thật, hèn nào mà hôm nay nó vừa trông thấy ta liền lăn xả ra đuổi!

https://thuviensach.vn

Nói đến đây lại hỏi Phi Quỳnh :

- Cô nương phòng thân tuyệt thế, lai lịch tất cũng không phải tầm thường? Sao cô nương lại biết đúng tên tôi?

Phi Quỳnh nghiêng mình cung kính đáp :

- Vãn bối là Trọng Tôn Phi Quỳnh, gia phụ và lão tiền bối cùng Hoàng Phủ Thần Bà đều tề danh đương thế.

Lệ Thanh Cuồng nghe nói, mặt lại đỏ thêm, ông cố cất tiếng cười to để chữa thẹn :

- À thì ra là Trọng Tôn hiền điệt nữ, không ngờ điệt nữ lại có tài hàng long phục hổ, khéo dạy dỗ các loài thú vật như vậy.

Nói xong bộ mặt ngượng nghịu, thiết tha hỏi :

- Hiền điệt nữ vừa nói bông Chu Hồng Tuyết Liên bữa đó là cốt đem đi cứu người. Vậy người mà điệt nữ định cứu đó là ai? Có phải vì bị ta cướp đi mà làm hỏng việc lớn chăng? Bông hoa ấy ta đã dùng một nửa, còn một nửa nữa hiện hãy còn đây, để ta xin hoàn lại.

Vừa nói vừa thò tay vào trong áo toan lấy bông hoa, Phi Quỳnh vội xua tay nói :

- Lão tiền bối không cần phải trả lại, cháu xin tặng tiền bối để cứu thế độ nhân cũng vậy.

Lệ Thanh Cuồng thấy nàng nói một cách thành khẩn, bèn cũng không từ chối, chỉ mỉm cười hỏi :

- Nghe hiền điệt nữ nói thì có lẽ người chờ Chu Hồng Tuyết Liên cứu mệnh, đã thoát chết rồi phải không?

Phi Quỳnh gật đầu cười :

- Người ấy đối với lão tiền bối cũng không xa lạ gì đâu, hắn chính là Hạ Thiên Tường, người đã được lão tiền bối thưởng thức.

Lệ Thanh Cuồng à một tiếng rồi cười nói :

https://thuviensach.vn

- Thì ra là thằng quỷ con ranh quái ấy?

Phi Quỳnh nói :

- Hạ Thiên Tường bị Thiết Quán đạo trưởng thi triển môn Thiết Tụ Cương Phong, đánh cho phủ tạng bị thương, nếu không có Chu Hồng Tuyết Liên thì không thể cứu được vì thế cháu mới phải lên Huyền băng nguyên trên Đại Tuyết sơn cầu lấy vị linh dược hãn thế ấy. Tới khi thấy Đại Hoàng trở về tay không, báo cáo là bông tuyết liên đã bị mất ở dọc đường, bọn Tái Hàn Khang, Uất Trì Xảo và Sài Vô Cấu đều yên trí là Hạ Thiên Tường thế nào cũng chết, không ngờ hắn lại gặp một cơ duyên may mắn khác, thân đã nằm trong áo quan, lại được kỳ ngộ.

Lệ Thanh Cuồng ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ ngộ gì mà lại ở trong áo quan?

Phi Quỳnh bèn đem câu chuyện trong ngôi chùa nát bên bờ sông Nhị Hải kể lại từ đầu cho Lệ Thanh Cuồng nghe.

Lệ Thanh Cuồng lắng lặng nghe nàng thuật câu chuyện có tính cách truyền kỳ đó xong bèn cười ha hả nói :

- Câu chuyện càng ngày càng ngày càng kỳ diệu. Trọng Tôn điệt nữ thử đoán coi, nửa bông Chu Hồng Tuyết Liên kia ta dùng cho việc gì?

Phi Quỳnh chỉ lắc đầu cười, Lệ Thanh Cuồng lại tiếp :

- Hôm đó ở Cao Lê Cống Sơn ta đã dùng nửa bông Chu Hồng Tuyết Liên đó giúp Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy khôi phục được công lực.

Phi Quỳnh nghe nói cũng mừng thay cho Sài Vô Cấu, kế lại xin Lệ Thanh Cuồng kể ra cho nghe. Ông liền đem chuyện gặp Tư Đồ Úy và giúp chàng khôi phục võ công thế nào, thuật lại tỷ mỷ một lượt.

Phi Quỳnh nghe ông nhắc đến Cao Lê Cống Sơn, lại chợt nhớ đến kế hoạch của Hạ Thiên Tường nói với mình bữa nọ, bèn vờ làm như không biết, hỏi Lệ Thanh Cuồng :

https://thuviensach.vn

- Lệ lão tiền bối có biết Mạc Sầu thạch thất ở đâu không? Sao mới rồi cháu nghe có người muốn tới chỗ đó để ôn lại giấc mộng năm xưa?

Lệ Thanh Cuồng sắc mặt chợt tái mét, hấp tấp hỏi dồn :

- Hiền điệt nữ nghe thấy bao giờ? Ai nói câu ấy?

Phi Quỳnh cười nói :

- Buổi sáng hôm qua, cháu nghe Âm Ty Tiếu Phán Ngô Vinh phái Kỳ Liên nói. Hắn nói hai vị hộ pháp áo vàng của phái Kỳ Liên sắp tới Mạc Sầu thạch thất để ôn lại mộng cũ.

Mấy câu nói dối đó, thật là khéo léo, không lộ một chút sơ hở nào làm cho Lệ Thanh Cuồng tưởng thật, bèn cảm khái cất tiếng ngâm:

“Màn che trướng phủ Mạc sầu đường,

“Tỉnh giấc canh khuya khặc lậu trường...”

Phi Quỳnh ngẫm nghĩ cười thầm, mặc cho Lệ Thanh Cuồng cảm khái ngâm nga, nàng không khuyên giải cũng không căn vặn, chỉ đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh, thái độ cực kỳ tự nhiên.

Lòng con người ta phần nhiều hay giống nhau, những người có chuyện đau buồn như Lệ Thanh Cuồng, nếu có ai hỏi đến, thường giấu giếm không chịu nói ra, nhưng cứ để mặc họ, thì nhiều khi họ lại tự ý muốn cho mình biết. Chính Lệ Thanh Cuồng cũng không thoát ra ngoài lệ đó. Vậy nên ông ta ngâm nga một lúc, không thấy Phi Quỳnh hỏi gì, lại quay lại hỏi nàng :

- Hiền điệt nữ vậy ra lệnh nghiêm chưa nói chó điệu nữ nghe câu chuyện bí mật của ta năm xưa à?

Phi Quỳnh mỉm cười lắc đầu, Lệ Thanh Cuồng lại thở dài nói :

- Chuyện này nói ra còn dài lắm, lúc này ta cần phải đến ngay Mạc Sầu thạch thất Ngưng Thúy cốc, không có thì giờ kể cho hiền điệt nữ nghe...

Phi Quỳnh ngắt lời cười nói :

https://thuviensach.vn

- Phi Quỳnh lúc này vô sự, muốn theo lão tiền bối cùng sang Vân Nam có được không?

Lệ Thanh Cuồng ngẫm nghĩ một lúc, rồi gật đầu :

- Hiền điệt nữ muốn đi với ta cũng được, dọc đường ta sẽ tường thuật câu chuyện cũ cho điệt nữ nghe. Và lần này ta lên Mạc Sầu thạch thất họp mặt với hai vị hộ pháp phái Kỳ Liên xong, hoặc hòa hoặc chiến, hoặc sống hoặc chết, ta cũng định từ nay tuyệt tích giang hồ, lúc ấy còn một vài việc chưa hoàn tâm nguyện, sẽ nhờ điệt nữ giúp hộ.

Phi Quỳnh mỉm cười xin vâng, rồi ngầm tụ công lực, hú lên mấy tiếng nho nhỏ.

Lệ Thanh Cuồng nhìn nàng, mỉm cười hỏi :

- Hiền điệt nữ quả nhiên công lực tốt lắm! Cháu ngưng khí truyền thanh định gọi ai thế?

Phi Quỳnh cười nói :

- Cháu gọi con vượn trắng và con ngựa xanh của cháu.

Vừa nói dứt lời, tiếng chân ngựa đã lộp cộp vang rền, chỉ trong chốc lát, con Thanh Phong Ký đã nhanh như mũi tên lao đến trước.

Lệ Thanh Cuồng buột miệng khen :

- Thật là loài thần câu long chủng, đẹp quá...

Giữa lúc ấy lại thấy một bóng trắng bay nhanh vùn vụt tới, thì ra là con Tiểu Bạch cũng vừa nghe tiếng tìm đến.

Phi Quỳnh cấu một chiếc là cây thật lớn, lấy móng tay viết chữ để lại cho Hạ Thiên Tường, rồi đưa cho Tiểu Bạch, dùng tiếng nói của loài thú, dặn dò mấy câu, đoạn xuất lĩnh Đại Hoàng, cưỡi ngựa long câu, theo Lệ Thanh Cuồng sang Vân Nam.

Lúc này bút giả lại xin thuật tiếp câu chuyện vị phong lưu tiểu hiệp Hạ Thiên Tường cùng Tiểu Bạch đem Thiết Diện Quỷ Vương Đông Cự đã bị

https://thuviensach.vn

điểm được vào động Giáng Tuyết.

Chàng sai Tiểu Bạch kéo Đông Cự giấu vào sau đống đá lớn, rồi mới ngoảnh về phía cửa động, sẽ ngừng chân khí, cất tiếng gọi to :

- Hai vị lão tiền bối Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song, cùng Chưởng môn phái Kỳ Liên có ở trong động không? Xin mời ra đây hội kiến.

Ước chừng nguội một chén trà, mới thấy trong động có bốn người bước ra. Bốn người này, Hạ Thiên Tường đều quen mặt cả, đó là Thích Đại Chiêu, Thiết Quán đạo trưởng, Lôi Hóa và Ngô Vinh.

Thích Đại Chiêu thấy người gọi là Hạ Thiên Tường, bất giác kinh ngạc hỏi :

- Hạ Thiên Tường, ngươi đã chết ở trong núi Ai Lao rồi cơ mà? Làm sao linh hồn chưa tan, vẫn còn mò về đến đây được?

Hạ Thiên Tường đứng sừng sững, vênh mặt cười ha hả :

- Hai viên Cửu Hàn đan của Bào Tam Cô chẳng lẽ đủ giết chết được ta hay sao?

Ngô Vinh bằng một giọng âm hiểm :

- Hôm nay mới là mùng sáu tháng mười, còn cách bốn tháng nữa mới tới ngày hẹn, ngươi tới đây làm chi?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vì ngày mùng sáu tháng mười, nên ta mới phải tới đây cho đúng hẹn. Nếu để đến mùng chín mới tới thì chẳng hóa ra bội tín à?

Thích Đại Chiêu chợt nghĩ ra, liền cười ha hả :

- Thì ra ngươi đền đây vì việc đánh cuộc ở Phục Ngưu sơn dạo nọ? Không ngờ một đứa trẻ con như ngươi mà cũng biết thủ tín, kể cũng hiếm có. Thôi ngươi nên đem tấm lưới Hồng Vân Thù Ty võng ra nộp đi, ra sẽ tha cho ra khỏi đây được bình an vô sự.

Hạ Thiên Tường cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Hồng Vân Thù Ty võng, ta đã đem theo đây còn con long mã của ngươi đâu?

Thích Đại Chiêu chúm môi hú lên một tiếng thật dài, rồi nói :

- Con long mã yêu của ta sắp tới bây giờ...

Vừa nói tới đây, chợt từ trong động Giáng Tuyết lại thấy ba người nữa bước ra, đó là Lăng Diệu Diệu, Đổng Song Song và Bào Tam Cô. Cả ba người này đều yên trí là Hạ Thiên Tường đã chết, nay lại thấy chàng vẫn còn ở trên trần thế, thì không khỏi kinh ngạc đều dương cặp mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mặt chàng.

Thích Đại Chiêu đang tươi cười vui vẻ, chợt nhớ ra một việc, vội quay lại hỏi Ngô Vinh :

- Ngô tứ đệ, tam sư huynh ngươi có ở trong Chúng Diệu đường không?

Ngô Vinh sắc mặt vẫn lạnh như tiền, cười nói :

- Xin Chưởng môn sư huynh cứ yên tâm. Đông tam sư huynh chắc vẫn ở trong Chúng Diệu đường, vả lại công lực của tam sư huynh, dẫu đến ba Hạ Thiên Tường cũng chưa phải là địch thủ.

Thích Đại Chiêu gật đầu, rồi nói với Hạ Thiên Tường :

- Hiện nay Ngô tứ đệ của ta tuy bị ngươi ám toán chặt mất một chân, nhưng Đông tam đệ ta vẫn bình yên vô sự, như vậy là ngươi thua cuộc rồi, còn đợi gì mà không đem tấm lưới nhện đỏ ra nộp cho ta?

Chưa nói dứt lời, đã nghe tiếng ngựa hí vang trời rồi con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh đã tự động chạy đến, Hạ Thiên Tường trông thấy con ngựa mừng lắm, lại hỏi Thích Đại Chiêu :

- Người lấy gì chứng minh rằng hai cẳng chân Đông Cự vẫn còn nguyên vẹn?

Thích Đại Chiêu nhìn Lôi Hóa đứng bên cạnh, cười nói :

https://thuviensach.vn

- Phiền Lôi thiên tôn cưỡi con long câu của ta sang Chúng Diệu đường đón Đông tam đệ về đây, cho thằng tiểu quỷ này thấy mặt.

Lôi Hóa mỉm cười, vừa bước tới bên con ngựa, Hạ Thiên Tường chợt ngẩng mặt lên trời cười sằng sặc, Tiểu Bạch nấp sau đống đá bèn vận hết lực ôm cái thân thể to lớn của Đông Cự lăng không ném ra.

Hạ Thiên Tường vươn hai cánh tay vượn đỡ lấy, nhìn Lôi Hóa cười ha hả nói :

- Lôi bằng hữu đừng sang Chúng Diệu đường làm gì cho mất công. Thử nhìn xem đây có phải là Đông Cự không?

Bọn Thích Đại Chiêu, Bào Tam Cô, Ngô Vinh thấy Đông Cự quả nhiên đã lọt vào tay Hạ Thiên Tường, thì đều đưa mắt nhìn nhau, kinh sợ thất sắc...

Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song sắc mặt vẫn lạnh lùng như phủ một lớp băng, đứng im không nói gì cả.

Hạ Thiên Tường đăm đăm nhìn Thích Đại Chiêu, nhướng mày, ngạo nghễ hỏi :

- Thích chưởng môn nhân, bữa nay mới là mùng sáu tháng mười tam sư đệ ngươi đã lọt vào trong tay ta, nếu ta muốn thắng cuộc, thì chỉ cần chặt một chân của y, đánh đổi lấy con ngựa long câu của ngươi, có gì là khó?

Thích Đại Chiêu sắc mặt tái ngắt, không biết trả lời thế nào. Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh nhìn khắp mọi người một lượt, rồi lại cười nói :

- Nhưng nếu chỉ vì muốn thắng cuộc, mà phải làm cho đổ máu, phải chặt một chân của người ta, Hạ Thiên Tường này thật không nỡ, và cũng không thèm làm nên ta lại đem Đông Cự, không hề bị hao tổn một sợi tóc, kính hoàn lại Chưởng môn nhân. Nay đứng trước mặt hai vị tiền bối Lăng, Đổng đây, nếu ngươi chịu nhận thua thì đem con Thiên lý long câu đưa cho ta cưỡi, còn nếu bảo là ta thua, thì ta cũng tình nguyện hai tay nâng tấm lưới nhện đỏ này dâng nộp cho ngươi.

Nói xong quả nhiên nâng cao Đông Cự lên, ném về phía Thích Đại Chiêu.

https://thuviensach.vn

Cử chỉ của Hạ Thiên Tường thật là quang minh lỗi lạc, tận nghĩa tận tình. Mấy câu nói vừa rồi lại đầy những ý nghĩa mỉa mai châm chọc, lưỡi sắc như nước, làm cho Thích Đại Chiêu, một vị Chưởng môn nhân phải đỏ mặt tía tai, không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Ngô Vinh biết ý Chưởng môn sư huynh của mình không khi nào lại chịu mất không con ngựa quý, bèn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Hạ Thiên Tường không biết ngươi dùng thủ đoạn ty bỉ hèn hạ nào ám toán tam sư huynh ta, rồi lại còn dám đến đây khua môi mua mép? Thật là thiên đường không lên, lại muốn xuống Địa ngục. Chẳng qua chỉ làm cho động Giáng Tuyết của ta, lại thêm một cỗ Hàn Băng Tố Tượng nữa.

Hạ Thiên Tường lạnh lùng nhìn Ngô Vinh bĩu môi nói :

- Ngươi nói vậy là lầm, Hạ Thiên Tường đã dám đến đây, tất không coi cái động Giáng Tuyết của các ngươi vào đâu hết, chỉ trừ khi hai vị lão tiền bối Lăng, Đổng ra tay...

Lăng Diệu Diệu nghe tới đây, chợt ngắt lời cười nói :

- Hạ Thiên Tường cứ yên tâm, ngươi không cần phải nói khích, hai chúng ta xưa nay không bao giờ ra tay với bọn hậu bối. Ta chỉ chờ ngươi và Thích chưởng môn nhân thanh toán mọi việc xong xuôi, rồi trả lời cho ta một câu: Hiện giờ Lộc Như Ngọc ở đâu?

Hạ Thiên Tường hướng vào hai vị lão nhân áo vàng, nghiêng mình thi lễ, vừa toan trả lời, Thích Đại Chiêu đã nghĩ được một kế, vội nói :

- Ngươi còn nhớ hôm cưỡi thử ngựa ở trên Hoàng Sơn, ngươi đã bị con long câu của ta hất xuống đất hai lần không?

Hạ Thiên Tường chợt nhớ lại hôm bị ngã ngựa ở Hoàng Sơn, bất giác hai má đỏ bừng, đưa mắt nhìn còn thần mã ngạo nghễ đáp :

- Việc đó ngươi khỏi lo, nếu ta không có cách trị được ngựa thì cố nhiên ta không thể đem được nó đi. Ngươi còn muốn cớ gì để thoái thác nữa, cứ việc nói ra?

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu cười ha hả :

- Hôm nay mới là mùng sáu, còn hai hôm nữa mới hết hạn đánh cuộc. Trong vòng hai ngày nữa, ngươi có dám cam đoan là ngươi còn giữ được nguyên vẹn hai cẳng chân của ngươi không?

Hạ Thiên Tường cũng cười nói :

- Nếu ta giữ được thì sao?

Thích Đại Chiêu đáp :

- Nêu ngươi giữ được hai chân nguyên vẹn cho tới ngày mùng tám, và con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh chịu ngoan ngoãn theo ngươi, ta sẽ giao ngựa cho ngươi ngay trước mặt hai vị Lăng, Đổng lão nhân gia quyết không thoái thác.

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Được rồi, ta vui lòng. Nào ai muốn chặt hai chân Hạ Thiên Tường này, thì xin mời ra đây, ta xin thừa tiếp.

Lôi Hóa thấy Hạ Thiên Tường anh phong ngạo cốt đã có ý ghét, lại nhân hôm ở Bộ Hư đạo quan, hắn mới bị Thiết Quán đạo trưởng đánh cho một chiêu đã bị bại ngay, nên trong bụng khinh thường, bèn tuốt kiếm, thủng thỉnh bước ra. Hạ Thiên Tường cau mày, vật lại hỏi Thích Đại Chiêu :

- Thích chưởng môn nhân, các ngươi định phái đạo hữu định phái dồn thủ với ta hay là làm cái lối lần lượt tiếp chiến?

Thích Đại Chiêu cười ha hả đáp :

- Tùy ý ngươi muốn chọn ai giao đấu cũng được, chỉ cần khi nào đã phân chia thắng phụ, mà hai chân ngươi vẫn còn nguyên vẹn, thì kể là ngươi thắng cuộc.

Hạ Thiên Tường lẳng lặng nghe xong, liền xua tay cười, nói với Lôi Hóa :

- Xin mời Lôi bằng hữu về, ta không muốn đánh nhau với ngươi.

https://thuviensach.vn

Lôi Hóa vẫn định nhân dịp phô trương tài nghệ trước mặt phái Kỳ Liên để lấy uy tín, nhưng Thích Đại Chiêu đã nói thế, không biết tính sao, đành gượng hỏi :

- Vì cớ gì ngươi không dám đánh nhau với ta?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Sao ngươi kiêu ngạo tự lượng? Tài nghệ của ngươi, bất quá cũng chỉ ngang với Đông Cự, mà Đông Cự thì vừa giao đấu với ta có một chiêu là cùng. Ta muốn tìm một đối thủ mạnh hơn, mới có thể làm cho vị Chưởng môn nhân có chín cái cục thịt trên má kia, tâm phục khẩu phục được chứ?

Lăng Diệu Diệu nghe xong, ghé tai Đổng Song Song đứng bên cười nói :

- Hèn nào mà Như Ngọc tỏ ý ngưỡng mộ Hạ Thiên Tường lắm! Kể ra thằng bé này quả cũng bướng bỉnh quật cường đáng yêu đấy chứ.

Đổng Song Song chỉ mỉm cười gật đầu. Lúc này Lôi Hóa bị Hạ Thiên Tường nói những câu rẻ rúng khinh khi thì ức lắm, mặt đỏ bừng bừng, múa kiếm định xông ra đánh, nhưng Thiết Quán đạo trưởng đã vội ngăn lại, nói :

- Lội nhị đệ đừng nóng. Thích chưởng môn nhân đã bằng lòng cho Hạ Thiên Tường tuyển lựa lấy đối thủ, ta hãy để mặc hắn, xem hắn chọn ai.

Lôi Hóa đành phải tra kiếm vào vỏ, hậm hực lui ra. Thích Đại Chiêu nhìn Hạ Thiên Tường lạnh lùng hỏi :

- Ngươi đã tìm được tay đối thủ lý tưởng nào chưa?

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh, hào quang sáng chói, đăm đăm nhìn Thích Đại Chiêu, cười nói :

- Người địch thủ lý tưởng nhất của ta ở đây, không ai ngoài tôn giá?

Mấy câu đó làm cho quần ma thảy đều biến sắc, không ai ngờ một đứa trẻ con chưa ráo máu đầu đã có cái đảm lượng tầy trời, dám ngang nhiên thách đấu với Thích Đại Chiêu, một tay kiệt xuất trong tám vị Chưởng môn tám môn phái lớn thật là một chuyện động trời.

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu lắc đầu cười nhạt :

- Sao ngươi lại muốn đấu với ta?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vì ngươi là chủ con Thiên lý long câu, lý ưng ngươi phải tự tay nộp nó cho ta, hoặc giành nó lại mới là hợp lẽ.

Thích Đại Chiêu tức quá đến bật phì cười, rung tinh cả chín cái núm thịt trên đầu, cau mày hỏi :

- Ngươi định đấu với ta bằng gì? Quyền chưởng, binh nhân, huyền công, hay ám khí?

Hạ Thiên Tường kiêu ngạo đáp :

- Ta đã thách chiến với ngươi, lẽ tất nhiên chỉ muốn đấu với cây Cửu Bằng Triển Dực Cương Quải uy danh lừng lẫy giang hồ...

Thích Đại Chiêu không đợi chàng nói hết, bất giác ngửa mặt lên trời cười sằng sặc, Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

- Ta nói như vậy có gì sai lầm mà ngươi cười như con cú rúc vậy?

Thích Đại Chiêu cầm cây gậy sắt gõ xuống đất chan chát mấy tiếng làm cho những đốm lửa bắn tóe lên, rồi cất to tiếng nói :

- Sáu vị Chưởng môn sáu môn phái lớn như: La Phù. Nga Mi, Côn Luân, Võ Đang, Thiếu Lâm, Tuyết Sơn trông thấy cây gậy sắt này của Thích Đại Chiêu còn phải kiêng nể vài phần, ngươi lại còn cuồng vọng đến nỗi lấy trứng trọi với đá, lấy bọ ngựa chống xe, ai mà không phải tức cười.

Hạ Thiên Tường nhướng mày nói :

- Chỉ nói khoác suông thì có ý gì? Hễ thắng được ta mới gọi là tay có bản lĩnh. Thôi có muốn động thủ thì động thủ ngay đi, ta còn nhiều việc khác, không thể chờ đợi lâu được.

Thích Đại Chiêu cười nói :

https://thuviensach.vn

- Việc gì phải vội? Ta chỉ cần ba chiêu là đủ làm cho ngươi xương tan thành cám.

Hạ Thiên Tường cười cười nói :

- Nếu trong vòng ba trăm chiêu mà ngươi thắng ta, thời không những ta sẽ nhận thua cuộc, vui lòng dâng nộp ngươi tấm lưới nhện đỏ này, mà còn tự chặt hai chân đi nữa.

Thích Đại Chiêu thấy Hạ Thiên Tường đại ngôn quá sức tưởng tượng trong bụng cũng hơi gờm, không dám quá kiêu cuồng, chỉ hỏi :

- Ngươi dùng binh khí gì?

Hạ Thiên Tường lấy trong mình ra một chiếc túi da mềm, do Phi Quỳnh đặc chế, mở lấy chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao của Thiên vũ thượng nhân cho, cầm sẵn ở tay.

Thích Đại Chiêu thấy Hạ Thiên Tường chỉ dùng một cái lông chim để đối kháng với cây gậy sắt nặng một trăm năm mươi cân của mình, thì rất lấy làm lạ, nên không những không dám coi thường, mà còn cẩn thận nhìn kỹ món binh khí kỳ dị của đối phương vài lượt. Sau khi xem kỹ, mới biết chiếc lông ngũ sắc đó quả nhiên màu sắc bóng bảy phi thường, càng biết không phải là phàm phẩm, nhưng nhất thời không sao nghĩ ra tên chiếc lông cũng như lai lịch của nó xuất phát từ đâu.

Đổng Song Song chợt ồ một tiếng, sẽ nói với Lăng Diệu Diệu :

- Chiếc lông chim trong tay Hạ Thiên Tường giống như chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao một trăm năm về trước đã từng khét tiếng giang hồ, không biết hắn lấy ở đâu ra? Hay là Thiên Vũ đại sư Đường Nhất Mộng vẫn còn sống và đã truyền cho thằng bé này Thiên Cầm Thất Xảo thủ pháp một môn võ công tuyệt thế vô song chăng?

Mấy câu đó lọt vào tai Thích Đại Chiêu, làm cho hắn giật mình kinh sợ đoán chắc Hạ Thiên Tường đến đây hắn phải tin tưởng vào gì, mới dám liều lĩnh như vậy. Dầu sao ta cũng không nên lỗ mãng mà mua nhục.

https://thuviensach.vn

Hắn nghĩ bụng mình đường đường Chưởng môn nhân lại đi giao đấu với một đứa bé con thắng cũng chẳng vinh hạnh gì, mà thua thì nửa kiếp anh danh đành phó theo dòng nước chảy. Nhưng vì trước đã chót hứa là cho đối phương tự ý chọn lựa địch thủ, đối phương lại chỉ đích danh mình, bây giờ còn biết nói sao?

Thích Đại Chiêu vốn là một tay giang hồ lão luyện hắn chỉ nghĩ một lát đã nảy ra một ý.

Hạ Thiên Tường thấy Thích Đại Chiêu đăm đăm nhìn chiếc lông chim trong tay mình lẳng lặng hàng giờ không nói bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Thích chưởng môn nhân vẫn cho rằng Hạ Thiên Tường này không đáng thừa giáo hay sao?

Thích Đại Chiêu cười ha hả :

- Thích Đại Chiêu đường đường là Chưởng môn một phái, dẫu có dùng cây Cửu Bằng Triển Dực này đập nát ngươi ra thành tương, cũng bị nhân vật võ lâm cười là cậy lớn lấn bé, cậy khỏe lấn yếu, há chẳng dại lắm ru?

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Vậy theo ý Chưởng môn nhân phải giao đấu thế nào, cho ngươi khỏi mang tiếng?

Thích Đại Chiêu thấy Hạ Thiên Tường đã bị mình cho vào vòng, bèn cười một cách nham hiểm :

- Ngươi có dám để ta ra đề mục không?

Hạ Thiên Tường cũng biết hắn định giăng bẫy gài mình, nhưng vẫn thản nhiên, nhướng mày cười nói :

- Thích chưởng môn dẫu đặt sắm một vạc dầu ra đây, tôi cũng dám nhảy vào trước.

Lăng Diệu Diệu lại nghé tai Đổng Song Song cười nói :

- Thằng bé đáng yêu thật! Tôi đồng ý gả Như Ngọc cho hắn!

https://thuviensach.vn

Đổng Song Song mỉm cười, ngầm vận công lực Truyền Âm Nhập Mật đáp lại :

- Thư thư đừng mơ tưởng làm bà nhạc vội, theo ý tôi xem thì cậu con rể của thư thư cũng sính cường quá. Thế nào cũng bị Thích Đại Chiêu lừa cho mà coi. Đêm nay hắn khó lòng thoát ra khỏi cửa quan này.

Lăng Diệu Diệu vừa hừ một tiếng, đã nghe Thích Đại Chiêu cười ha hả nói :

- Hạ lão đệ quá nặng lời, chuyện đánh cuộc hôm nay thua được gì có quan trọng, mà ta phải giăng cạm bẫy đánh lừa lão đệ? Ta chỉ dùng cây gậy sắt này bày trò đùa với lão đệ một lúc cho vui, tránh cho đôi bên khỏi phải động thủ mà thôi.

Hạ Thiên Tường nghe nói cũng hơi yên tâm, bèn cười nói :

- Thích chưởng môn muốn thế nào, Hạ Thiên Tường cũng xin theo lệnh. Chúng ta nên tiết kiệm thì giờ, bắt đầu ngay đi thôi.

Thích Đại Chiêu cười một cách nanh ác, trong tay ngầm vận sức mạnh, cầm cây gậy sắt cắm vào đá sâu tới ba thước.

Sau đó hắn mới ngưng tụ thần công, nhằm đúng đầu gậy có chín con chim bằng xòe cánh bay, đinh, đinh, đinh đánh luôn mấy chưởng làm cho cây gậy sắt ngập hẳn vào trong đá, chỉ còn chừa có chín con chim bằng ra ngoài.

Thích Đại Chiêu đóng gậy xong, mới nhìn Hạ Thiên Tường tỏ vẻ đắc ý cười ha hả :

- Hạ Thiên Tường, chỉ cần ngươi rút được chiếc gậy này ra, mà không cần phải dùng sức ngoài, là vụ đánh cuộc ở núi Phục Ngưu dạo nọ ta xin nhận thua, và giao trả ngươi con Thiên lý long mã.

Ý kiến của Thích Đại Chiêu quả thật cao minh, hắn nghĩ dù cho Hạ Thiên Tường có may mắn được gặp Thiên Vũ đại sư Đường Nhất Mộng cũng chẳng qua chỉ học được mấy tuyệt chiêu tinh diệu là cùng, còn về mặt chân khí nội lực quyết không thể vượt bực mà đọ sức với mình được, phần thắng

https://thuviensach.vn

hẳn phải về mình? Và dù cho đối phương có rút nổi chiếc gậy thì mình dẫu thua cũng không đến nỗi mất thể diện.

Hạ Thiên Tường thấy Thích Đại Chiêu đóng gập chiếc gậy vào đá, mới tự hối là mình đã quá sính cường, đến nỗi mắc lừa. Phen này thì không những không chiếm được con long mã, lại còn mất luôn cả tấm lưới nhện đấy chớ không chơi.

Chàng còn đang băn khoăn lo lắng, thì Thích Đại Chiêu đã nhơn nhơn đắc ý, cười ha hả nói :

- Hạ Thiên Tường, vừa rồi ngươi bảo ta không nên kéo dài mất thì giờ, sao lúc này ngươi lại trùng trình như vậy? Mau rút gậy ra, rồi cưỡi long mã đi ngay cho được việc.

Hạ Thiên Tường đã bị dụ đến trước tình thế ấy, không thể lui được nữa, dầu được hay thua cũng phải giữ lấy thể diện, chàng bèn vênh mặt dõng dạc bước tới bên chiếc gậy cúi xuống hai tay nắm chắc lấy chỗ tay cầm có khắc chín con chim, ngưng đủ chân lực mắm môi rút mạnh.

Mai Khôi sứ giả chuyển chú công lực cho chàng quả thật đáng sợ, sau khi Hạ Thiên Tường vận hết sức bình sinh rút chiếc gậy ra tuy cây gậy sắt sức nặng vô cùng nhưng kết quả cũng bị chàng rút ra được ba tấc.

Điều đó không những làm cho quần ma phái Kỳ Liên hoảng vía mà cả hai vị lão nhân Lăng Diệu Diệu, và Đổng Song Song cũng phải kinh ngạc, tất cả đều xum lại xung quanh Hạ Thiên Tường, chú ý xem.

Thích Đại Chiêu chỉ lẳng lặng đứng một bên, miệng vẫn nở nụ cười đắc chí nhân vì hắn đã biết từ bắt đầu từ chỗ đầu gậy đó tới chỗ một thước bẩy, hai thước mốt, hai thước rưỡi, đều có một cái móc sắt cắm ngược, dùng để móc binh khí của đối phương vì vậy nên muốn rút gậy ra khỏi đá, còn khó hơn là cắm vào. Hạ Thiên Tường dẫu có sức khỏe ngang với mình, cũng chỉ rút chiếc gậy ra khỏi tảng đá chứng một thước là cùng.

Hắn tính liệu quả thực chuẩn xác, Hạ Thiên Tường rút chiếc gậy ra được tới chín tấc, hai cánh tay đã tê dại, quả tim đập thình thịch. mắt nẩy đom đóm,

https://thuviensach.vn

hai tai ù ù.

Chàng tuy biết sức đã kiệt, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu nhận thua, lại mắm môi ráng sức lực rút thật mạnh một lần nữa. Lần này chàng cảm thấy cây gậy sắt nặng tới ngàn cân, một đầu chàng đã ráng hết sức bình sinh mà nó vẫn đứng chơ chơ, không hề nhúc nhích.

Hạ Thiên Tường đã nản lòng, vừa toan thở dài một tiếng, cúi đầu nhận thua cho xong, chợt nghe tiếng Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song đứng phía sau, cùng cất tiếng cười nói :

- Hạ Thiên Tường, ngươi đã năm bảy lượt đến động Giáng Tuyết quấy nhiễu, thực là khả ố! Nhưng lúc nãy ngươi đã đánh cuộc với Thích chưởng môn nhân, phải cố nhổ cho bằng được cây gậy sắt ấy, còn may mắn chiếm được long mã mà ra khỏi đây, nếu không, chẳng những đã mất tấm lưới nhện đỏ, mà chúng ta còn muốn giữ cả hai cẳng chân của ngươi lại đây nữa.

Hạ Thiên Tường giận lắm, nói lại, nhưng chợt nhận thấy Lăng Diệu Diệu giọng nói tuy khắc bận, xong đôi mắt lại rất hiền từ, nhìn mình một cách âu yếm.

Giữa lúc ấy lại nghe có người dùng Nghi Ngữ Truyền Âm là một môn tuyệt đỉnh thần công, nói vào tai :

- Ngươi cứ cố sức nhổ gậy đi, chúng ta sẽ giúp ngươi, ta cam đoan thế nào ngươi cũng rút được chiếc gậy này ra khỏi tảng đá.

Hạ Thiên Tường nghe nói hiểu ý, bèn đưa mắt nhìn Lăng Diệu Diệu ngạo nghễ đáp :

- Các ngươi đứng vội kiêu cuồng. Hạ Thiên Tường này đã rút được cây gậy ra khỏi gần một thước, cố nhiên là có thể rút ra hết được.

Vừa nói tới đó, phía sau lưng chợt nhận thấy một luồng gió lạnh, từ từ nhập vào mình liên miên không dứt, dần dần biến thành một luồng hơi nóng, truyền đi khắp thân thể, làm cho Hạ Thiên Tường cảm thấy tinh thần phấn

https://thuviensach.vn

chấn, bao nhiêu mệt nhọc biến mất, chân tay và các khớp xương, dễ chịu thư thái vô cùng.

Hạ Thiên Tường biết rằng hai vị lão nhân áo vàng quả đã giúp mình, chàng không muốn để Thích Đại Chiêu sinh bụng nghi ngờ, giả cách hỏi :

- Thích chưởng môn nhân, tôi có thể uống một viên thuốc hỗ trợ lực không?

Thích Đại Chiêu gật đầu, mỉm cười, nói một cách chế diễu :

- Được lắm chứ? Để ta thử coi thứ thuốc tiên nào có thể giúp cho ngươi thêm được ngàn cân thần lực nữa.

Hạ Thiên Tường vừa toan làm bộ lấy thuốc ra uống, thốt nhiên nghe mấy tiếng vượn kêu, rồi con linh viên Tiểu Bạch từ phía sau đống đá khệnh khạng bước ra.

Hạ Thiên Tường thấy Tiểu Bạch tự nhiên chạy ra, đoán chắc tất có chuyện gì, bèn mỉm cười hỏi :

- Tiểu Bạch, mi định ra đây giúp ta chăng? Nhưng ta đã hứa với Thích chưởng môn là chỉ tự lực rút gật một mình, không được nhờ người ngoài giúp sức, vậy mày ra đây làm gì?

Tiểu Bạch chít, chít kêu mấy tiếng, tay phải cầm viên Độc Xà Đan Nguyên của con vượn đen tặng cho nó ngày trước, nhét vào miệng Hạ Thiên Tường, hình như muốn bảo chàng nuốt đi.

Lăng Diệu Diệu thấy Tiểu Bạch cầm trong tay viên Độc Xà Đan Nguyên, bất giác đưa mắt nhìn Đổng Song Song đôi môi hơi mấp máy.

Lập tức bên tai Hạ Thiên Tường nghe tiếng người dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói :

- Cái ở trong tay con vượn trắng cầm, hình như là Ngô Công Mãng Đan Nguyên, một thức thuốc rất hiếm có, ngươi nên nuốt ngay đi, rồi điều khí vận hành, tất sẽ có ích lợi không nhỏ. Chúng ta dẫu có thể giúp ngươi nhổ được cây gậy sắt ra, nhưng cái lối đó chỉ là vạn bất đắc dĩ, dẫu có nhổ được gậy, nhưng chân khí của ngươi cũng bị hao tổn ít nhất cũng phải nghỉ ngơi

https://thuviensach.vn

hàng nửa năm mới hồi phục lại được. Nay may có thứ thuốc này, trong ngoài tương trợ thì không ngại gì nữa.

Hạ Thiên Tường nghe nói mừng lắm vội nuốt ngay viên Ngô Công Mãng Xà Đan Nguyên vào bụng, rồi theo lời Lăng Diệu Diệu điều nguyên chân khí, biến đan nguyên thành ngọc dịch, tản đi khắp bách huyệt trong cơ thể.

Thích Đại Chiêu thấy Hạ Thiên Tường nhắm mắt ngồi im, điều tức vận nguyên hành công lâu quá, bất giác sốt ruột, ngẩng đầu trông trời, rồi hỏi :

- Hạ Thiên Tường, lúc này đã gần cuối giờ Hợi, ngươi còn làm bộ làm dạng, có kéo dài thời gian ra tới bao nhiêu nữa?

Hạ Thiên Tường mở mắt, mỉm cười đứng lên, lại chạy tới bên cây gậy sắt, đã được chàng kéo ra gần một thước, nhìn Thích Đại Chiêu cười nói :

- Thích chưởng môn cứ sắp sẵn con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh ra đền cuộc đi thì vừa, lần này ta nhất định rút hẳn chiếc gậy ra ngoài cho mà xem.

Thích Đại Chiêu chỉ hừ một tiếng, mặt như phủ một lợp băng, bĩu mồm đứng im.

Hạ Thiên Tường có cái cảm giác như sau lưng mình lại có một luồng gió lạnh từ từ len vào cơ thể, bèn dùng hai tay nắm chắc lấy thân cây gậy sắt, ráng sức nhổ thật mạnh.

Lần này Thích Đại Chiêu và khắp mặt quần ma phái Kỳ Liên đều há mồm trợn mắt, kinh ngạc vô cùng.

Thì ra cây gậy sắt đã bị Hạ Thiên Tường kéo dài ra thêm chín tấc nưa.

Chàng nhìn kỹ thân cây gậy sắt, thấy khoảng chỗ thước bảy có một chiếc móc sắt cắm ngược, bèn à một tiếng mỉm cười nói :

- Thì ra cây gậy sắt của Thích chưởng môn nhân còn có móc ngược, hèn gì mà nhỏ khó thế?

Sắc mặt Thích Đại Chiêu chợt đỏ bừng, rồi lại tím ngắt, tỏ ra luống cuống vô cùng.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc đó, Hạ Thiên Tường hú lên một tiếng trong vắt như rồng ngâm, nhờ sức đan nguyên trong cơ thể và luồng gió lạnh sau lưng trợ lực, đã rút bật được cây gậy sắt ra khỏi tảng đá, hai tay nâng lên trước mặt Thích Đại Chiêu, thái độ cực kỳ nhũn nhặn.

Thích Đại Chiêu quẩn quá, không biết làm thế nào, giận mà không thể trút vào đâu được, bèn cầm lấy cây gậy sắt bất thình tình vung lên, quật thật mạnh vào một tảng núi đá lớn bên cạnh, tia lửa bắn tóe lên như pháo bông, tảng đá lập tức vỡ ra làm bốn mảnh.

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ cười thầm, nhưng vẫn cố làm điệu bộ nghiêm trang, cung kính vái Thích Đại Chiêu một vái, mỉm cười nói :

- Võ lâm mạt học Hạ Thiên Tường, kính xin Thích chưởng môn nhân y ước ban cho con Thiên lý thần mã.

Trước tình hình đó, lại thêm Lăng Diệu Diệu, Đổng Song Song và bọn Thiết Quán đạo trưởng, Lôi Hóa chứng kiến. Thích Đại Chiêu dù có mặt dày đến đâu, cũng không thể thoái thác được nữa, đành chỉ nghiến chặt hai hàm răng, hậm hực nói :

- Nếu ngươi có thể cưỡi được con ngựa ấy, thì cứ việc đem đi.

Hạ Thiên Tường rất tự tin mấy câu thần chú của Phi Quỳnh truyền cho dạo nọ, bèn đường hoàng bước đến bên con Thiên Lý Cúc Hoa Thanh dùng cặp mắt thành khẩn, thân thiện, nhìn thẳng vào mắt con ngựa, rồi một tay vỗ nhẹ vào bờm ngựa, mà kề sát má, tỏ vẻ âu yếm ân cần sẽ nói :

- Ha ky lý ma, ma ky lý ha, ha ky ma ma cổ long!

Con ngựa quả nhiên tỏ vẻ hiền lành, mặc cho Hạ Thiên Tường vỗ về âu yếm, nhưng trong khóe mắt nó chợt long lanh mấy giọt lệ sắp sửa tràn ra ngoài.

Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ, chợt nhớ hồi nọ ở trên núi Đại Ba, con ngựa này đã hai lần kêu lên những tiếng thảm thiết báo nguy cho Lộc Như Ngọc, mà vì nàng sơ ý không đề phòng, đến nỗi trúng phải ám toán. Nay nó

https://thuviensach.vn

lại ứa nước mắt thế này, có lẽ bọn Kỳ Liên thẹn quá hóa giận, lại định mưu toan ngầm hại mình chăng?

Nghĩ vậy chàng càng phải lưu ý đề phòng không dám sơ hốt. Nhưng trong khi chàng nhảy lên mình ngựa, chưa kịp dong cương, chợt nghe Thích Đại Chiêu nghiến răng hừ một tiếng kèm theo là một tiếng vút xé luồng không khí bay tới.

Hạ Thiên Tường biết có biến, vừa toan cất tiếng hỏi, chợt đã nghe thấy con ngựa run bắn lên, rồi thốt nhiên ngã phục xuống.

Hạ Thiên Tường vội nhảy xuống đấy, đưa mắt nhìn, chỉ thấy tai bên trái con ngựa đã bị một mũi Thiên Kinh độc thích cắm ngập vào gần tới óc. Thế là một con Thiên lý long câu hiếm có trên đời đã chết dưới bàn tay độc ác tàn nhẫn của chính chủ nhân nó.

Hạ Thiên Tường giận quá, máu nóng bốc lên ngùn ngụt, trỏ mặt Thích Đại Chiêu thét lớn :

- Thích Đại Chiêu, ngươi chẳng gì cũng là thân phận Chưởng môn nhân một phái, sao lại làm những việc khốn nạn vô sỉ như vậy?

Thích Đại Chiêu sắc mặt tái xanh, sát khí ngùn ngụt lớn tiếng đáp lại :

- Hạ Thiên Tường, ngươi đừng khinh cuồng mà mua lấy cái chết ăn nói không biết chọn lời. Ta giết con ngựa của ta, sao lại gọi là vô sỉ, là khốn nạn?

Hạ Thiên Tường đau đớn, nhìn con ngựa nằm chết trên mặt đất, nghiến răng nói :

- Ngươi giết con ngựa của ngươi, cố nhiên không ai nói được, nhưng lúc này nó đâu còn phải là ngựa của ngươi nữa?

Thích Đại Chiêu bĩu mồm nói :

- Tay tuy có hứa nếu có thua cuộc sẽ trả ngươi con ngựa ấy, nhưng có nói là ngựa sống hay ngựa chết đâu?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghiến răng nói :

- Ta được cuộc trước, ngươi giết ngựa sau, rõ ràng là ngươi cố tình che đậy tội lỗi. Ta thề sẽ báo thù cho con ngựa vô tội.

Thích Đại Chiêu cười ha hả :

- Nếu không có mi đến đây quấy rối, thì con ngựa quý của ta khi nào bị chết? Mi mới chính là hung thủ giết ngựa, ta phải giết ngươi để thường mạng cho nó.

Nói xong cầm cây gậy sắt múa một vòng tròn dùng chiêu Lôi giáng cửu tiêu kèm theo một luồng gió ào ào như vũ bão, nhằm lưng Hạ Thiên Tường giáng xuống, Thích Đại Chiêu khét tiếng là hảo thủ trong số tám Đại chưởng môn, lại nhân trong lúc nóng giận phát chiêu, uy thế mạnh mẽ tưởng như có thể chuyển được cả nùi rừng, cây gậy còn cách xa mấy thước mà luồng kình phong tưởng chừng như bốc cả thân hình đối phương bay lên.

Hạ Thiên Tường thấy uy thế quá mạnh, không dám khinh thường, trong khi luồng quái phong vừa cuồn tới, chàng đã thi triển công lực Thiên Long Chuyển, là một chiêu tuyệt học dùng để thoát thân trong khí cấp nạn của sư môn, ung dung lách xa hai trượng.

Thích Đại Chiêu vừa định thừa thế truy kích, chợt nghe Giáng Tuyết Tiên Nhân Lăng Diệu Diệu sẽ hừ một tiếng, rồi lạnh lùng nói :

- Thích chưởng môn nhân hãy xin dừng lại, nghe ta nói một câu đã.

Thích Đại Chiêu thu gậy về, nhìn Lăng Diệu Diệu tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Lăng hộ pháp ngăn không cho tôi giết tên tiểu tặc này là có ý gì?

Lăng Diệu Diệu đưa mắt nhìn khắp quần ma, mỉm cười nói :

- Trước động Giáng Tuyết, bên ta đã tụ tập đủ các tay hảo thủ, đối phương chỉ có một mình Hạ Thiên Tường, thắng cũng chẳng ai khen mà thua thì bị người ta cười, dầu Chưởng môn nhân có hạ được hắn dưới cây gậy sắt này, cũng không tránh khỏi được những lời đồn đại truyền khắp giang hồ làm một trò cười cho thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu đôi má nóng bừng, hậm hực nói :

- Vậy theo ý Lăng hộ pháp thì tôi đành phải tha cho thằng nhãi con này hay sao?

Lăng Diệu Diệu cười nói :

- Ngày đại điểm khai phái của phái Chấn Thiên, quần hùng sẽ tệ tựu tại đây, lúc ấy Chưởng môn nhân có thể đêm câu chuyện hôm nay nói với sư phó hắn là Bắc Minh Thần Bà để bà ta nghiêm trị hắn thì hơn.

Thích Đại Chiêu nhướng cao đôi lông mày chổi xể, mắt tóe ra những tia lạnh như thép, nhìn Hạ Thiên Tường, dằn mạnh cậy gậy xuống đất, giận dữ nói :

- Lăng hộ pháp nói cũng có lý, tôi không sợ Bắc Minh Thần Bà nào hết. Chỉ đáng tiếc con ngựa quý của tôi bỗng dưng chết oan, mà chưa thể bằm văm thằng quỷ con này thành tăm ngàn mảnh...

Vừa nói tới đây, Đổng Song Song chợt mỉm cười ngắt lời :

- Thích chưởng môn nhân đừng giận! Đổng Song Song nói thẳng việc ngươi dùng Thiên Kinh độc thích ám toán con Thiên lý long câu, hình như có hơi thiếu suy xét một chút. Theo ý tôi thì cứ để cho Hạ Thiên Tường cưỡi đi, sau này còn có cơ hội chiếm lại được có phải khỏi phí mất con ngựa quý không?

Thích Đại Chiêu thây hai vị hộ pháp của mình, đều có ý bênh vực Hạ Thiên Tường, bất giác cảm thấy bất mãn, nhưng việc giết ngựa quả là do một lúc nóng giận làm bừa, nên cũng có ý hối. Tự mình làm trái, còn biết nói sao, đành chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi lẳng lặng đứng im.

Hạ Thiên Tường biết đêm nay mình sở dĩ không đến nỗi mất mặt toàn là nhờ công hai vị tiền bối giúp ngầm. Bây giờ việc tư đã xong, mới chợt nhớ đến nhiệm vụ chính, bèn hướng vào hai vị lão nhân áo vàng cung kính thưa :

- Hạ Thiên Tường đến đây hôm nay, không phải là vì việc đánh cuộc, mà là vì vâng lệnh của một vị lão tiền bối, đến mời hai vị.

Lăng Diệu Diệu chỉ hừ một tiếng, rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Ai mà kiêu cuồng như vậy? Hắn đã muốn gặp bọn ta, sao không thân hành đến động Giáng Tuyết, mà lại phải sai ngươi truyền tin?

Hạ Thiên Tường nghiêng mình cười đáp :

- Vị lão tiền bối đó nói là không tiện đến đây, nên mới sai Hạ Thiên Tường tới đây kính mời hai vị dời gót ngọc...

Đổng Song Song cười, ngắt lời :

- Người nào mà hách dịch vậy? Ngươi có biết tên hắn là gì không?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Người ấy họ Lệ tên Thanh Cuồng, trong giới vũ lâm gọi là Phong Trần Cuồng Khách, tề danh với gia sư và Trọng Tôn lão tiền bối.

Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song nghe nói đều rùng mình, tỏ vẻ hết sức kinh ngạc. Lăng Diệu Diệu vội hỏi :

- Ngươi đã gặp Lệ Thanh Cuồng ở đâu? Hắn mời bọn ta đến đâu họp mặt?

Hạ Thiên Tường thuận miệng nói bịa :

- Hạ Thiên Tường nhân vào uống rượu trong một tửu điếm tình cờ gặp Lệ lão tiền bối đang ngồi uống rượu. Người sai vãn bối mời hai vị lão nhân gia, đến tửu điếm nói chuyện.

Đổng Song Song hỏi :

- Tửu điếm đó ở đâu?

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Vãn bối không biết địa điểm đó tên là gì chỉ biết rằng từ đây tới đó phải mất khoảng hai ngày đường. Hạ Thiên Tường xin dẫn đường cho hai vị.

Lăng Diệu Diệu vừa gật đầu, Thích Đại Chiêu đứng bên đã cười nhạt nói :

- Có cái địa điểm nào mà lại không biết tên bao giờ? Lăng hộ pháp phải cẩn thận, đứng để thằng ranh con diệu ác này lừa vào khuôn sáo.

https://thuviensach.vn

Lăng Diệu Diệu cười khanh khách :

- Thích chưởng môn nhân đừng ngại, trên đời này ai dám thi quỷ kế với Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song? Chúng ta theo Hạ Thiên Tường tới gặp Lệ Thanh Cuồng cũng liễu kết tâm nguyện bao nhiêu năm nay, rồi sẽ trở về đây tức khắc. Ngươi hãy chôn cất con ngựa Thiên Lý Cúc Hoa Thanh đi, không cần phải lo gì cho chúng ta cả.

Nói xong lại bảo Hạ Thiên Tường :

- Thôi chúng ta đi, ngươi và con vượn trắng đi trước dẫn đường.

Hạ Thiên Tường nhìn con ngựa, rồi lại nhìn Thích Đại Chiêu nhướng mày kêu to :

- Thích Đại Chiêu, tới ngày khai phái của phái Chấn Thiên, ta sẽ báo thù cho con ngựa đáng thường này, ngươi khó lòng tránh khỏi công đạo.

Nói dứt lời, lập tức cùng Tiểu Bạch song song nhảy ra khỏi động Giáng Tuyết, trông về hướng nam thẳng tiến. Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song cũng nhún mình nhảy theo, bỏ mặc Thích Đại Chiêu mặt mày xám ngoẹt, không biết trút giận vào đâu, lại vung cây gậy sắt đập vào đá lớn làm vỡ tan ra thành cám.

Ra khỏi hai ngọn núi, Hạ Thiên Tường mới chấp tay mỉm cười nói với Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song :

- Hạ Thiên Tường xin đa tạ thâm ân của hai vị tiền bối đã ám trợ chân lực nên Hạ Thiên Tường mới nhổ được cây gậy sắt vừa rồi.

Lăng Diệu Diệu cười nói :

- Việc nhỏ mọn hà tất phải nhắc đến. Ta nghe Bào Tam Cô nói ngươi bị mụ cho uống hai viên Cửu Hàn đan, xương cứng lại thành đá mà chết, sao bây giờ vẫn còn sống?

Hạ Thiên Tường cười nói :

https://thuviensach.vn

- Bào Tam Cô tuy nham hiểm độc ác, nhưng Hạ Thiên Tường ở hiền lại gặp lành, may mắn được Trọng Tôn lão tiền bối cứu giúp, nên xương mới khỏi đông thành băng, lại nhờ hai viên Cửu Hàn đan chữa được hai bàn tay khỏi bị hỏa độc.

Lăng Diệu Diệu à một tiếng, rồi hỏi :

- Thì ra ngươi gặp Trọng Tôn Thánh, cái lão già hiếu sự, chỉ thích vọc vào chuyện người khác. Nhưng Lộc Như Ngọc có biết là ngươi còn sống không? Bây giờ nó ở đâu?

Hạ Thiên Tường cau mày nói :

- Trọng Tôn lão tiền bối đã nói cho Ngọc muội nghe là vãn bối chưa chết, kế lại thấy vãn bối đang dần dần hồi tỉnh, liền lập tức bỏ đi, còn nói là từ nay nàng sẽ tìm nơi âm thanh cảnh vắng, tu cho hết kiếp sống thừa, không muốn gặp mặt vãn bối nữa.

Lăng Diệu Diệu và Lộc Như Ngọc vì mẫu tử tình thâm, nên nghe chàng nói, bất giác buột miệng thở dài một tiếng, sắc mặt buồn bã, bâng khuâng.

Hạ Thiên Tường biết ý vội nói :

- Lão tiền bối cứ việc yên tâm chờ ngày kết liễu đại hội Chấn Thiên xong cháu sẽ đi khắp chân trời góc biển tìm cho kỳ được Ngọc muội mới nghe.

Lăng Diệu Diệu nghe nói cũng hơi yên tâm bèn lại hỏi :

- Ngươi đã tìm thấy Lộc Như Ngọc rồi liệu còn cô phụ tấm chân tình của nó đối với ngươi hay không?

Hạ Thiên Tường chỉ đỏ mặt lắc đầu không đáp.

Lăng Diệu Diệu cười nói :

- Không phụ là phải, nếu ngươi bội ước, thì chớ trách ta bụng dạ độc ác, bắt ngươi biến làm Hàn Băng Tố Tượng cho coi.

Hạ Thiên Tường tính tình kiêu ngạo, xưa nay không chịu khuất phục ai bao giờ, nên vừa nghe Lăng Diệu Diệu nói vậy, chàng đã xách ngược lông mày,

https://thuviensach.vn

mắt tóe lửa, nói :

- Lăng lão tiền bối đừng nói thế, cháu sở dĩ không phụ Lộc Như Ngọc là vì lương tâm đạo đức của cháu, và trước kia cháu đã vì nàng mò mẫn tìm lên mộ Mai Khôi trên Mân Sơn cầu Mai Khôi nguyện lực, chớ không phải vì khiếp sợ thần uy của lão tiền bối. Hạ Thiên Tường này trời sinh tâm tính bướng bỉnh, xưa này chưa hề biết sợ...

Lăng Diệu Diệu cười ngắt lời :

- Nếu ngươi không cao ngạo quật cường, thì khi nào Lộc Như Ngọc nó thèm để ý đến? Vừa rồi ngươi nói thế có phải ngươi bảo đã từng vì Lộc Như Ngọc lên mộ Mai Khôi, cầu xin Mai Khôi nguyện lực phải không?

https://thuviensach.vn

Hồi 39

Trăng Khuyết Lại Tròn

Hạ Thiên Tường đã biết Lăng Diệu Diệu là thân mẫu Lộc Như Ngọc, nhưng lại giả cách không biết bèn đem câu chuyện lên Mân Sơn cầu Mai Khôi nguyện lực thế nào và sự tình rắc rối giữa mình và Trọng Tôn Phi Quỳnh, Hoắc Tú Vân, Lộc Như Ngọc làm sao, kể sơ qua cho hai vị lão nhân nghe.

Đổng Song Song cười nói :

- Người ta có câu rằng "Hai gái khó lấy chung một chồng". Đằng này ngươi lại muốn một mũi tên sóc cả ba chim to kể cũng gan thật!

Lăng Diệu Diệu đưa mắt nhìn Đổng Song Song rồi mỉm cười hỏi Hạ Thiên Tường :

- Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân chúng ta đều đã thấy mặt còn Trọng Tôn Phi Quỳnh thì chỉ biết là ái nữ duy nhất của Trọng Tôn Thánh còn phẩm mạo võ công của nàng thế nào có bằng Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân không?

Hạ Thiên Tường chỉ lên hai ngôi minh tinh rực rỡ trên trời, nhướng mày nói :

- Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân diễm lệ tuyệt vời, không khác gì hai ngôi sao kia!

Đổng Song Song mỉm cười :

- Còn Trọng Tôn Phi Quỳnh?

Hạ Thiên Tường lại ngẩng đầu lên nhìn vành nguyệt vằng vặc như gương, mỉm cười nói :

- Trọng Tôn Phi Quỳnh thì phong hoa tuyệt đại, phẩm cách thanh cao, chẳng khác nào một vừng hạo nguyệt!

https://thuviensach.vn

Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song đều cho là Hạ Thiên Tường suy tôn Phi Quỳnh thái quá, nên chỉ đưa mắt nhìn nhau lẳng lặng. Một lát sau Lăng Diệu Diệu chợt nói :

- Ta không tin trên đời lại có người con gái nào quý đến thế? Ước gì ta có dịp gặp được nàng, thử xem có đúng như lời ngươi nói không?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Việc gì lão tiền bối phải ao ước? Trọng Tôn tỷ tỷ tôi hiện đang ở chỗ Lệ lão tiền bối chờ hai vị cùng tới họp mặt.

Đổng Song Song đang đi chợt dừng lại, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường rồi hỏi :

- Hạ Thiên Tường có phải ngươi cố ý đánh lừa chúng ta không? Có thật Lệ Thanh Cuồng sai ngươi đến mới chúng ta không?

Hạ Thiên Tường cung kính đáp :

- Hai vị lão tiền bối cứ yên tâm, Hạ Thiên Tường này khi nào cuồng vọng đến nỗi dám nói rỡn với hai vị lão tiền bối.

Lăng Diệu Diệu cũng tỏ vẻ nghi ngờ lạnh lùng nói :

- Hạ Thiên Tường ngươi đừng có dùng lời khéo nói che đậy, nhất định không có Lệ Thanh Cuồng nào đang chờ chúng ta ở tửu điếm cả!

Hạ Thiên Tường cũng khâm phục đối phương vội mỉm cười nói :

- Hai vị lão tiền bối cao minh thật, Lệ lão tiền bối quả thật không ở trong tửu điếm nào hết. Vừa rồi trong động Giáng Tuyết vì cớ đông người nên Hạ Thiên Tường phải nói bịa ra như vậy, kỳ thật thì Lệ lão tiền bối đang chờ hai vị ở Mạc Sầu thạch thất.

Lăng Diệu Diệu tỏ vẻ không bằng lòng nói :

- Mạc Sầu thạch thất trên Cao Cống Lê Sơn là nơi du ngụ của chúng ta ngày trước, bọn ta không bao giờ muốn bước chân tới đó, để gợi lại bao nhiêu

https://thuviensach.vn

chuyện thương tâm. Ngươi hãy đi tìm hắn báo hắn tới động Giáng Tuyết, cùng chúng ta rửa sạch món nợ cũ là được rồi!

Nói xong lập tức cùng Đổng Song Song quay trở lại con đường cũ. Hạ Thiên Tường cuống lên, không biết làm thế nào đành bịa ra một chuyện nữa :

- Xin hai vị hãy lưu lại một chút, để Hạ Thiên Tường thưa nốt đã! Nếu hai vị không lên Cao Cống Lê Sơn hôm nay thì e rằng kiếp này không bao giờ còn gặp được Lệ tiền bối nữa.

Mấy câu ấy quả nhiên làm hai vị lão nhân áo vàng đều ngạc nhiên dừng bước, Lăng Diệu Diệu liền hỏi :

- Ngươi nói thế là nghĩa thế nào?

Hạ Thiên Tường làm bộ nghiêm trang cúi mình nói :

- Lệ lão tiền bối không biết bị cảm xúc bởi chuyện gì mà tìm lên Mạc Sầu thạch thất định tự tử!

Đổng Song Song nghe tới đây, bất giác nhìn Lăng Diệu Diệu cười nhạt nói :

- Làm sao bây giờ hắn lại biến thành tồi tệ đến cái mức muốn chết để giải thoát? Bao nhiêu ý khí kiêu ngạo ngông cuồng ngày xưa, để đâu mất cả?

Lăng Diệu Diệu chỉ hừ một tiếng, Hạ Thiên Tường lại nói tiếp :

- Vãn bối và Trọng Tôn Phi Quỳnh nhân đi chơi Cao Cống Lê Sơn may sao tình cờ cứu được Lệ lão tiền bối, nhưng Lệ lão tiền bối nhất tâm cầu chết, chúng cháu can mãi không được. Sau Phi Quỳnh có nói thân phụ nàng ủy thác cho nàng đi tìm Lệ lão tiền bối, đưa về động Giáng Tuyết cùng hai lão tiền bối thanh toán món nợ cũ. Vậy nên Lệ lão tiền bối mới sai Hạ Thiên Tường này xuống Kỳ Liên mời hai vị lão tiền bối lên Mạc Sầu thạch thất họp mặt.

Lăng Diệu Diệu nghe xong cau mày cười gượng nói với Đổng Song Song :

https://thuviensach.vn

- Nếu hắn chết thì cái tâm nguyện bao nhiêu năm của bọn mình cũng đành uổng phí! Thôi thì ta đành trở về đất cũ một chuyến nữa vậy?

Đổng Song Song chưa kịp trả lời, Hạ Thiên Tường đã bịa thêm câu chuyện nữa cho có thủy có chung :

- Phi Quỳnh tỷ tỷ thấy Lệ lão tiền bối thương tâm thái quá, mới phải ở lại Cao Cống Lê Sơn để chăm sóc an ủi cho lão tiền bối đỡ buồn, còn cháu thì xuống Kỳ Liên đón hai vị.

Những câu nói dối của chàng thật là hợp tình hợp lý, hai vị lão nhân không còn nghi ngờ gì nữa, bèn lại theo Hạ Thiên Tường cùng lên Cao Cống Lê Sơn.

Đi không bao lâu đã vào đến Ngưng Thúy cốc, ba người và con vượn cùng tiến tới trước bức vách đá dưới Mạc Sầu thạch thất. Chỉ thấy Trọng Tôn Phi Quỳnh và Đại Hoàng cùng Thanh Phong Ký đang đứng thơ thẩn dưới gốc cây thông già hình giống bông hoa sen có vẻ mong ngóng. Hạ Thiên Tường cất tiếng gọi to :

- Trọng Tôn tỷ tỷ mau lại đây để tôi giới thiệu với hai vị lão tiền bối.

Phi Quỳnh hớn hở chạy ra đón, khom mình thi lễ cười nói :

- Vãn bối Trọng Tôn Phi Quỳnh tham kiến hai vị lão tiền bối! và xin thay lời gia phụ vấn an hai vị.

Lăng Diệu Diệu xua tay cười nói :

- Hiền điệt nữ hà tất phải thủ lễ thái quá!

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn kỹ Phi Quỳnh một lượt. Lăng Diệu Diệu vẫn tin tưởng rằng con gái bà ta là Lộc Như Ngọc và con gái Đổng Song Song là Hoắc Tú Vân tư chất phẩm mạo đều thuộc hàng thượng đẳng, cho nên khi nghe Hạ Thiên Tường tán dương Phi Quỳnh bà có vẻ không phục, nên mới chú ý ngắm kỹ xem nàng có quả đúng như lời Hạ Thiên Tường nói không?

Không ngờ càng nhìn càng thấy Phi Quỳnh quả là ôn nhu thanh tú, ngọc chất tiên nhan, bất giác thở dài một tiếng, nói với Đổng Song Song :

https://thuviensach.vn

- Lời Hạ Thiên Tường nói không sai. Trọng Tôn hiền điệt nữ quả nhiên thanh khiết vô song, phong hoa tuyệt đại, thật đúng là một vầng hoa nguyệt!

Đổng Song Song bật cười, ngầm dùng Nghị Ngữ Truyền Âm nói vào tai Lăng Diệu Diệu :

- Thư thư việc gì phải ghen thay cho con gái? Ta đã đến đây, cần nhất là phải tính ngay chuyện liễu đoạn tâm nguyện cho xong đi đã.

Lăng Diệu Diệu gật đầu hỏi Phi Quỳnh :

- Trọng Tôn hiền điệt nữ, Lệ Thanh Cuồng hiện giờ ở đâu?

Phi Quỳnh trỏ tay lên vách đá cao chót vót, mỉm cười nói :

- Hai vị lão tiền bối thử nghe xem!

Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song đều nghểnh cổ lắng tai, quả nhiên nghe có tiếng ngâm thơ nho nhỏ từ trong ruột trái núi, thấm qua vách đá mà bay ra ngoài ngâm rằng:

“Màn che trướng rủ Mạc Sầu đường,

Tỉnh giấc canh khuya khắc hậu trường...”

Đứng dưới phong cảnh cũ, nghe tiếng bạn cũ ngâm thơ, Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song dầu gan sắt đá cũng không khỏi động lòng chỉ vì trước kia bọn họ đã bị vu oan danh tiết, lại bị phế bỏ võ công, vợ chồng con cái phải lìa bỏ nhau, chịu oan uổng hai chục năm trời, niềm uất hận đã bị ăn sâu vào tiềm thức, cho nên sự động lòng chỉ thoáng hiện ra trong nháy mắt rồi lại rút lui, nhường chỗ cho ngọn lửa căm hờn bừng bừng bốc cháy. Diệu Diệu liền nói với Đổng Song Song :

- Lệ Thanh Cuồng đã vào Mạc Sầu thạch thất, chúng ta hãy lên gặp mặt hắn, để thanh toán món nợ cũ cho xong, kẻo cứ để uất kết mãi trong bụng, không sao chịu nổi!

Đổng Song Song gật đầu, quay lại nói với Thiên Tường và Phi Quỳnh :

https://thuviensach.vn

- Hạ lão đệ và Trọng Tôn cô nương xin mời lên cả Mạc Sầu thạch thất, ngộ nhỡ chẳng may cả ba chúng ta đồng quy y tận, thời các người nên đem đầu cuối câu chuyện này công bố cho các bạn vũ lâm cùng biết, để rửa sạch tiếng oan cho Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh thấy hai vị lão nhân vẫn không nén được lửa giận, nên cũng lo thay cho Lệ Thanh Cuồng, bèn cung kính vâng lời, rồi cùng thi triển khinh công, vịn vách đá leo lên.

Vào tới Mạc Sầu thạch thất, chỉ thấy Lệ Thanh Cuồng bệ vệ ngồi trên một chiếc ghế dựa bằng đá rõ ràng mắt ông ta đã trông thấy bọn Lăng Diệu Diệu bước vào, nhưng thái độ vẫn tỏ ra cao ngạo hách dịch, không thèm đứng lên cũng không thèm nhìn ngó.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh thấy thế đều cau mày nghĩ bụng Lệ Thanh Cuồng vẫn tỏ ra hối hận biết lỗi về những hành động năm xưa của mình, không hiểu sao lúc này lại có thái độ lạ lùng như vậy? Rõ ràng là cố ý khiêu khích bắt buộc đối phương phải xuất thủ!

Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song thấy Lệ Thanh Cuồng thần tình kiêu ngạo tự đắc như vậy, đều không sao nén được cơn giận, thoạt tiên Đổng Song Song nghiến răng hỏi :

- Lệ Thanh Cuồng, hôm nay chúng ta gặp nhau ở đây, món nợ năm xưa ngươi định thanh toán thế nào cho ổn thỏa.

Lệ Thanh Cuồng sắc mặt vẫn điềm nhiên, không tỏ ra vui hay buồn miệng vẫn ngâm tiếp bài thơ "vô đề" của Lý Thương Ẩn:

"...

Phong ba chẳng sót nhành lăng yếu,

Sương tuyết nào thương lá quế vàng!

..."

Lăng Diệu Diệu hừ một tiếng rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã biết những việc dèm pha của Mộ Vô Ưu ngày trước là vô căn cứ, thời cái việc hồi đó ngươi nhẫn tâm tàn ác điểm tán nội gia chân khí chị em ta và ngươi bắt hai đứa con gái đi, ngươi giải thích thế nào cho hợp lý?

Lệ Thanh Cuồng chỉ trừng mắt, không thèm đáp điệu bộ như người thách đố: Ừ, ta thế đấy, các người làm gì được ta?

Lăng Diệu Diệu bị ông ta chọc tức, giận mối thù xưa, đồng thời bốc lên ngùn ngụt, bèn ngầm vận thần công, phóng mạnh một chưởng vào giữa ngực, lập tức khắp gian Mạc Sầu thạch thất gió rít ghê hồn hơi lạnh rởn óc!

Lăng Diệu Diệu đã được Thích Đại Chiêu coi là vị thần hộ mệnh đủ thấy công lực cao tới bực nào?

Một chưởng phóng ra, uy thế có thể rung chuyển cả núi rừng, sức mạnh thực vô cùng khủng khiếp. Nhưng mặc dầu chưởng phong mạnh mẽ như vậy, mà Lệ Thanh Cuồng miệng vẫn mỉm cười, ngồi yên không tránh, cũng không đánh lại. Đổng Song Song giận lắm thét lớn :

- A ngươi vẫn còn dám cậy tài khinh cuồng đến thế cơ à? Hãy nếm thử miếng Thiên Ma Vô Phong âm chưởng của ta xem nào!

Nói dứt lời một tay giơ lên, nhằm Lệ Thanh Cuồng ấn vờ một cái.

Vừa rồi, một chưởng phách không của Lăng Diệu Diệu uy thế cường mạnh như vậy mà Lệ Thanh Cuồng vẫn coi như không, nhưng lúc này chỉ bị một cái ấn nhẹ của Đổng Song Song không hề phát ra một luồng gió mạnh nào, mà cũng phải làm cho ông phải đứng bật dậy.

Nhân vì chiếc ghế đá Lệ Thanh Cuồng ngồi, trước đó đã bị chưởng phong của Lăng Diệu Diệu đánh gãy, kế lại bị luôn Thiên Ma Vô Phong âm chưởng của Đổng Song Song ấn vào, làm cho nát nhừ thành một đống phấn bụi.

Lăng Diệu Diệu vừa toan giơ chưởng đánh nữa, Phi Quỳnh đứng bên cạnh vội can :

https://thuviensach.vn

- Lăng lão tiền bối đừng nên quá nóng để di hận chung thân, hai chưởng vừa rồi của hai vị thi triển trong cơn thịnh nộ, sức đủ đổ núi nghiêng rừng, chảy vàng nát đá, Lệ lão tiền bối đã chịu không thấu rồi kìa!

Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song đều chú ý nhìn, quả thấy trong khoảnh khắc sắc mặt Lệ Thanh Cuồng đã tái nhợt, mồm miệng, tai, mũi đều ứa máu, rõ ràng là trong mình đã bị nội thương rất nặng thân hình lảo đảo chực ngã. Hạ Thiên Tường tỏ ý không phục, vội tung mình nhảy tới lấy viên linh đan ấn vào miệng Lệ Thanh Cuồng, ngạc nhiên hỏi :

- Lệ lão tiền bối, tại sao hai vị lão nhân đánh tiền bối, tiền bối không chống lại?

Lệ Thanh Cuồng thở dài một tiếng, đôi mắt chúa đầy vẻ hối hận sượng sùng, đăm đăm nhìn Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song, thở hổn hển đáp :

- Những chuyện ta vu oan danh tiết, điểm tán chân khí và cướp ái nữ của họ, khiến họ bị hàm oan hai chục năm, nỗi đau khổ của họ so với hai chưởng vừa rồi nặng gấp mười lần! Nếu ta không cố ý trêu tức để họ phải ra tay và thản nhiên hứng đựng lấy hình phạt, thì làm sao biểu lộ được là mình đã thành tâm hối lỗi, khiến họ tiết bớt nỗi căm hờn uất ức hàng mấy chục năm nay!

Nói vừa dứt lời, toàn thân chợt run lên bần bật, thổ ra một đống máu tươi, rồi ngất lịm. Hạ Thiên Tường sợ cuống lên, vội cúi xuống toan cứu, Lăng Diệu Diệu đã cất tiếng nói :

- Hạ lão đệ đừng lo, nội công của hắn tinh thuần lắm, tuy vừa rồi hắn thản nhiên hứng đòn, phủ tạng đều bị trọng thương, nhưng không đến nỗi chết đâu mà sợ! Hắn với chúng ta còn có danh nghĩa vợ chồng, nên việc cứu hắn cứ để mặc chúng ta lo liệu!

Hạ Thiên Tường nghe giọng nói của bà ta có vẻ nghẹn nghào, bèn ngửng lên trông, quả thấy trên khuôn mặt hai vị lão nhân đã bị mối chân tình hối quá của Lệ Thanh Cuồng cảm động, đến nỗi đều nước mắt đầm đìa.

https://thuviensach.vn

Trọng Tôn Phi Quỳnh thông minh tuyệt đỉnh, thấy tình hình như vậy, biết là Lăng Diệu Diệu và Đổng Song Song đã quên hết hờn oán, bèn vội cúi mình cung kính nói :

- Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường còn có chút việc cần phải làm ngay, không thể ở đây lâu được, vậy xin hai vị lão tiền bối cho phép chúng cháu cáo biệt. Lăng Diệu Diệu cũng phải khen thầm Phi Quỳnh thật là người thông minh ý tứ, bèn mỉm cười gật đầu, lại đinh ninh dặn riêng Hạ Thiên Tường :

- Lệ lão tiền bối của ngươi bị hai chưởng vừa rồi nội thương rất nặng, chúng ta sẽ hết lòng cứu chữa dần dần, nên không thể tham dự đại hội khai phái của phái Chấn Thiên được! Sau khi bế mạc đại hội, nếu ngươi muốn đi tìm Lộc Như Ngọc, ta sẽ chỉ cho mấy nơi, ngươi cứ đến đó nhất định sẽ tìm thấy!

Hạ Thiên Tường mừng lắm, vội hỏi :

- Nếu Lăng lão tiền bối biết Lộc Như Ngọc ở đâu, xin chỉ dẫn cho vãn bối, xong việc đại hội rồi, vãn bối sẽ tức khắc đi tìm nàng!

Lăng Diệu Diệu gật đầu nói :

- Ta đoán nơi Lộc Như Ngọc độn tích không ngoài bốn địa điểm, một là đỉnh núi Côn Luân, hai là động Đại Ba, ba là cốc Chung Nam, bốn là cung Tịch Diệt!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên cau mày hỏi :

- Cung Tịch Diệt ở đâu, do ai làm chủ?

Lăng Diệu Diệu lắc đầu :

- Ai làm chủ cung Tịch Diệt ta cũng không biết, còn địa điểm thì lại càng hư vô phiêu diễu lắm! Người thì bảo ở trong giữa ruột núi Tuyết Sơn, người thì bảo ở đáy biển Nam Hải! Không biết ai nói đúng? Duy chỉ có một điều ta biết chắc chắn nơi đó chỉ là chỗ tụ tập của một bọn người thất tình tuyệt vọng. Mà trong bọn ấy, người nào cũng bị tâm sự đau buồn làm biến cải tính

https://thuviensach.vn

nết, thành những kẻ quái nhân đặc biệt, không muốn ai lọt vào đất họ, nếu không cùng một tâm sự đau khổ như họ!

Hạ Thiên Tường cau mày nói :

- Nếu vậy thì làm thế nào mà tìm được?

Lăng Diệu Diệu cười nói :

- Ngươi thử đi tìm ba nơi trên kia đi đã, nếu không thấy, ta sẽ dần dần hỏi thăm cung Tịch Diệt sau, cũng không muộn!

Hạ Thiên Tường cung kính lĩnh mệnh rồi cùng Phi Quỳnh rời khỏi Mạc Sầu thạch thất, men theo vách đá leo xuống. Đi được một quãng, Phi Quỳnh nghoảnh lại nhìn cửa động Mạc Sầu thạch thất hớn hở cười nói :

- Trăng khuyết lại tròn, hoa tàn lại thắm! Thế là chúng ta đã làm được một công đức, hoàn thành sứ mệnh của cha tôi giao phó.

Hạ Thiên Tường thở dài nói :

- Tuy hoàn thành một công đức, nhưng Hạ Thiên Tường lại cũng vì đó thêm một chuyện thương tâm!

Phi Quỳnh ngạc nhiên nhìn chàng ra ý hỏi, Hạ Thiên Tường lấy tay vỗ bờm con Thanh Phong Ký rồi ngậm ngùi nói :

- Trên đời chỉ có hai con long câu lông xanh ngày đi ngàn dặm, nhưng bây giờ chỉ còn một con ngựa của tỷ tỷ, còn Thiên Lý Cúc Hoa Thanh của Thích Đại Chiêu thì đã bị chủ nhân nó dùng Thiên Kinh độc thích ám toán một cách tối ư vô sỉ! Tôi thề thế nào cũng báo thù cho con ngựa đáng thương đó.

Nói xong bèn đem câu chuyện do thám Giáng Tuyết động thuật lại cho Phi Quỳnh nghe đoạn ấm ức than rằng :

- Nếu con ngựa ấy không bị Thích Đại Chiêu giết chết thì có phải lúc này tôi đã cùng tỷ tỷ mỗi người cưỡi một con long câu du hiệp giang hồ, đẹp đẽ biết bao!

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh thấy Hạ Thiên Tường tỏ ra đau xót vì con tuấn mã quá độ bất giác mỉm cười nói:

https://thuviensach.vn

Hồi 40

Đỉnh Núi Côn Luân

- Tường đệ đừng buồn, chờ đại hội Chấn Thiên cử hành xong quần ma bị chặt hết lông cánh giang hồ tạm yên, tôi sẽ sai Tiểu Bạch sang Tây Vực, tìm trong đám ngựa rừng, kiếm cho đệ một con tuấn mã lông xanh khác.

Hạ Thiên Tường vừa mừng vừa ngạc nhiên, vội hỏi :

- Tiểu Bạch cũng biết xem tướng ngựa à?

Tiểu Bạch nghe chàng hỏi nghênh mặt tỏ vẻ đắc ý khe khẽ rít lên hai tiếng, Phi Quỳnh cũng bật cười nói :

- Tường đệ không biết à? Từ sau hồi Tôn Ngộ Không đã phong làm Bật Mã Ôn trở về sau, phàm những con khỉ nào hơi có linh tính một chút, là đều có tài hàng phục ngựa cả! Nhưng Tiểu Bạch trừ tài hàng phục những con ngựa hung dữ, lại còn biết xem tướng ngựa rất giỏi nữa, thế mới lạ chứ!

Hạ Thiên Tường nghe nói liền xoa đầu Tiểu Bạch cười :

- Tiểu Bạch nếu vậy thì ta xin nhờ mày tìm giúp ta một con ngựa thật tốt nhé!

Tiểu Bạch đôi mắt long lanh gật đầu tỏ vẻ ưng chịu.

Phi Quỳnh chợt nhớ ra một việc lại hỏi Hạ Thiên Tường :

- Lăng lão tiền bối dặn Tường đệ khi nào tham gia đại hội xong, thì nên đi tìm Lộc Như Ngọc câu ấy là ý thế nào?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vì Lộc Như Ngọc muốn tìm nơi am thanh cảnh vắng thế phát đi tu, nên Lăng lão tiền bối mới chỉ cho tôi bốn địa điểm mà bà ngờ là nàng ẩn cư ở đó để tôi tới tìm.

Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tại sao Lộc Như Ngọc lại thế phát đi tu?

Hạ Thiên Tường hai má đỏ bừng tự nghĩ mình xưa nay vốn là người tâm địa quang minh thanh bạch, việc gì phải che đậy giấu diếm câu chuyện võ lâm gây thành tội lỗi ở động Ba Sơn dạo nọ. Và đối với Phi Quỳnh cũng nên thành thực tường khai để nàng tha thứ còn hơn. Phi Quỳnh thấy chàng mặt đỏ tưng bừng, mắt không dám trông thẳng lại lấy làm lạ bàn hỏi :

- Tường đệ mọi khi kẻ cả lắm cơ mà? Sao bữa nay lại lúng túng như vậy? Hoặc giả Lộc Như Ngọc chán đời đến thế là tự Tường đệ chăng?

Hạ Thiên Tường mặt đỏ như gấc, cố gắng lấy can đảm ngẩng đầu trông lên, nhìn Phi Quỳnh đôi mắt thẳng thắn nghiêm trang nói :

- Tôi làm việc này thực có hơi hoang đường, nói ra xin tỷ tỷ đừng cười và tha thứ cho, tôi mới dám nói?

- Tường đệ cứ nói đi!

Hạ Thiên Tường bèn ngập ngừng đem câu chuyện trên Đại Ba sơn và cuộc gặp gỡ trong núi Ai Lao giữa chàng và Như Ngọc thế nào, kể tỉ mỉ cho Phi Quỳnh nghe. Phi Quỳnh lắng lặng nghe xong, lập tức lưng ong khẽ uốn, thân hình đã nhảy lên ngựa, dong cương đi thẳng.

Hạ Thiên Tường cho là Phi Quỳnh giận mình, muốn đoạn tuyệt tình nghĩa, bất giác sợ cuống lên, cơ hồ suýt khóc, giậm chân gọi với :

- Trọng Tôn tỷ tỷ, việc đó không phải tại tôi, mà là tại thứ hoa quái quỷ kia mê hoặc! Tỷ tỷ nhất định không tha thứ cho tôi ư?

Phi Quỳnh chẳng nói chẳng rằng, cứ việc thúc ngựa phi nước kiệu chỉ trong nháy mắt đã biến mất dạng. Hạ Thiên Tường lòng đầy oan uổng, không biết nói với ai, cúi xuống đất khóc nức nở. Nhưng khóc được một lúc chợt thấy Tiểu Bạch và Đại Hoàng vẫn đứng bên cạnh, đang nhìn mình bằng đôi mắt chế giễu, chàng chợt nghĩ: Phi Quỳnh bỏ đi thật sao không đem hai con thú này đi?

Chàng vùng đứng lên thi triển công phu truyền âm cập viễn gọi to :

https://thuviensach.vn

- Trọng Tôn tỷ tỷ, Trọng Tôn tỷ tỷ!

Gọi luôn mấy tiếng nhưng rừng núi vẫn im lặng như tờ, ngoài tiếng chim kêu lá rụng thì không còn tiếng gì khác nữa, chàng tuyệt vọng lại ngồi phịch xuống đất thẫn thờ như người mất hồn.

Tiểu Bạch lại giương đôi mắt đỏ như lửa trừng trừng nhìn chàng hai tay vỗ vào nhau cười khành khạch. Hạ Thiên Tường bị con vượn chế giễu vừa thẹn vừa giận quát to :

- Con khỉ này dám cười ta, ta quật chết bây giờ!

Vừa nói dứt lời, chợt nghe phía sau lưng nổi một tràng cười giòn khanh khách như tiếng vàng reo!

- Nếu ngươi đánh Tiểu Bạch của ta thì ta nhứt định không tha thứ cho ngươi!

Hạ Thiên Tường mừng quá vội quay lại, quả thấy Trọng Tôn Phi Quỳnh không biết đã trở lại từ lúc nào, tay dắt dây cương đang đứng phía sau mình hai ba trượng. Chàng mừng rỡ chỉ thốt lên được một câu :

- Trọng Tôn tỷ tỷ...

Trọng Tôn Phi Quỳnh đã bĩu môi nói :

- Thế mà cũng tự nhận là nghệ nghiệp tinh tiến, người ta dắt ngựa đến bên cạnh lúc nào mà cũng không biết! Tai mắt trì độn như thế còn làm nổi trò gì nữa!

Hạ Thiên Tường hơi có ý thẹn cười gượng đáp :

- Không phải là tai mắt tôi trì độn, chỉ vì tôi thấy tỷ tỷ giận dữ bỏ đi, nhứt quyết tuyệt tình, nên tôi lo quá đến nỗi tâm thần bối rối không để ý...

Phi Quỳnh thấy chàng luống cuống một cách đáng thương bất giác cũng bật phì cười, Hạ Thiên Tường thấy nàng cười sắc mặt lại hớn hở như trẻ thơ vớ được cái bánh hớn hở hỏi :

- Tỷ tỷ tha thứ cho tôi rồi chứ?

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Tôi không phải hạng con gái theo thế tục tầm thường, xú diện đố nga mi việc gì mà không tha thứ? Vả nếu quả đúng như lời Tường đệ vừa nói thì hai người không có lỗi gì hết!

Hạ Thiên Tường mừng lắm lại hỏi :

- Tỷ tỷ không giận tôi sao vừa rồi đùng đùng bỏ đi làm tôi hết hồn?

Phi Quỳnh lườm chàng một cái rồi nói :

- Chàng ở núi Ai Lao giả chết làm Lộc Như Ngọc phải tức giận bỏ đi tu, nên tôi báo thù cho nàng cũng thử dọa chàng một lúc chơi, đã làm sao chưa?

Hạ Thiên Tường cười một cách đau khổ :

Sao cái gì tỷ tỷ cũng trút lên đầu tôi thế? Việc giả chết ở núi Ai Lao là do Trọng Tôn lão bá chỉ thị, đâu phải lỗi tại tôi?

Phi Quỳnh sẽ chau đôi mày liễu nói :

- Cha tôi xưa nay làm việc gì cũng chỉ theo hứng thú, mà không nghĩ tới kết quả! Bây giờ Lộc Như Ngọc đã đau khổ bỏ đi nếu không tìm được nàng về thì không những Mai Khôi nguyện lực của chàng không trọn vẹn, mà lương tâm cũng cắn rứt không yên, còn muốn tìm thì biết tìm vào đâu?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Lăng lão tiền bối đã chỉ cho tôi bốn chỗ, tôi định sau ngày đại hội sẽ...

Phi Quỳnh chợt nhảy phắt lên lưng ngựa, vẫy Hạ Thiên Tường rồi nói :

- Tường đệ lên đây, chúng ta phải đi tìm Lộc Như Ngọc ngay mới được!

Hạ Thiên Tường cũng nhảy lên mình ngựa vui mừng hỏi :

- Tỷ tỷ định cùng tôi đi tìm Lộc Như Ngọc ư? Sao không đợi khi đại hội bế mạc đã?

Phi Quỳnh nói :

- Bây giờ mới là tháng mười cách ngày đại hội còn xa, chúng ta không có việc gì sao không lên Côn Luân bây giờ có phải tiện không. Vả Lộc Như

https://thuviensach.vn

Ngọc vừa hờn giận Tường đệ, vừa khổ tâm về việc gia đình, dù cho chỉ muốn đi tu nhưng lòng chắc chưa yên được, bây giờ Lệ lão tiền bối và hai bà vợ đã hòa hợp với nhau, sao chúng ta không đi tìm nàng báo cho nàng biết tin mừng đó để nàng yên tâm có hơn không?

Hạ Thiên Tường khâm phục vô cùng, ghé sát mặt vào má nàng âu yếm nói :

- Tỷ tỷ đúng là một vầng hạo nguyệt thánh khiết thanh cao, không gì sánh kịp!

Phi quỳnh bật cười nói :

- Chàng dừng tâng bốc tôi quá đáng, nếu tôi giống như một vầng hạo nguyệt giữa trời thì chàng tức là một đám mây đen bên cạnh mặt trăng luôn luôn quấy phá ám ảnh làm cho mảnh gương trong suốt của tôi bị lu mờ, đạo tâm xáo trộn!

Hai người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, muôn dặm đường trường cũng không thấy xa nữa. Không bao lâu đỉnh chót núi Côn Luân đã từ từ hiện ra trước mặt. Phi Quỳnh bèn bảo Đại Hoàng, Tiểu Bạch Và Thanh Phong Ký dừng lại dưới chân núi tùy ý rong chơi còn mình và Hạ Thiên Tường thì thi triển khinh công vịn vách đá leo lên đỉnh núi. Lên tới tả cận Côn Luân cung, nơi cư trú của nhân vật phái Côn Luân, xa xa trông thấy một vị lão nhân mặc áo rộng thùng thình đai lưng buông lỏng, đang chắp hai tay sau lưng, đi đi lại lại ngắm cảnh trời mây ở ngay trước cửa cung, thái độ nhơn nhơn tự đắc.

Hạ Thiên Tường nhận rõ người ấy chính là Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên, bất giác ngạc nhiên đứng dừng lại nói nhỏ với Phi Quỳnh :

- Hướng Phiêu Nhiên mưu toan đoạt danh vị Chưởng môn ám hại Tri Phi Tử. Tâm địa của hắn độc ác hèn hạ vô cùng cái tội của hắn đã bị Lộc Như Ngọc tuyên bố trước mặt các môn hạ phái Côn Luân, tôi tưởng hắn không còn dám vác mặt về đây nữa, không ngờ hắn vẫn nhơn nhơn đứng kia!

Phi Quỳnh nghĩ một lúc rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Chúng ta tới đây cốt tìm Lộc Như Ngọc còn các việc khác tạm gác sang một bên. Bây giờ ta hãy đến hỏi thăm tin Lộc Như Ngọc xem hắn trả lời thế nào rồi sẽ liệu.

Hai người bèn vòng qua sườn núi bước thẳng tới cửa cung Côn Luân. Côn Luân cung đã giáp giới đỉnh Côn Luân quanh năm ít người đi lại, nên Hướng Phiêu Nhiên thấy hai người đi tới rất lấy làm sửng sốt trố mắt ra nhìn. Khi trông rõ hai người đi tới một người con trai, một người con gái, người con trai chính là Hạ Thiên Tường người đã được chứng kiến câu chuyện mớ ám của hắn bị Lộc Như Ngọc tuyên bố ở trên Đại Hạ sơn dạo nọ, thì hắn càng kinh ngạc vô cùng, bước ra chắn lối sầm nét mặt hỏi :

- Phái Côn Luân đã định bế quan mười năm, các môn hạ đại tử đều tụ tập trong cung để nghiên cứu tuyệt học, không giao thiệp với bất cứ nhân vật vũ lâm nào. Hai vị tới đây có việc gì xin hãy dừng bước!

Hạ Thiên Tường dừng lại mỉm cười hỏi :

- Chúng tôi thuận đường không phải định lên Côn Luân, chỉ vì có chút việc ở Tây Thùy thuận đường qua đây phó ước với một người bạn cũ.

Hướng Phiêu Nhiên hỏi :

- Phái Côn Luân ta, ai có hẹn với các ngươi?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi có hẹn với Triệu Ngọc, Phan Sa, xin Hướng bằng hữu hãy gọi bọn họ ra đây cho chúng tôi nói chuyện một lát.

Hướng Phiêu Nhiên ngẫm nghĩ cười thầm, vì Hạ Thiên Tường chưa biết Triệu Ngọc, Phan Sa và Vân Giã Hạc đã bị hắn dùng Thiên Kinh độc thích ám toán hóa thành ba đống xương trắng ở trong Đại Ba sơn từ dạo nọ rồi. Khi nghe Hạ Thiên Tường hỏi, hắn chỉ làm bộ thản nhiên đáp :

- Phái Côn Luân đã phẫn chí cải tổ mưu đồ thượng tiến trong mười năm, không những tạ tuyệt ngoại khách ngay đến bọn đệ tử, trừ kẻ nào tới phiên

https://thuviensach.vn

ra ngoài núi mua bán, còn thì không ai được ra khỏi cung nửa bước. Các ngươi muốn gặp Triệu Ngọc, Phan Sa phải đợi thêm mười năm nữa.

Hạ Thiên Tường sở dĩ nói muốn gặp Triệu Ngọc, Phan Sa chỉ là lấy cớ che đậy ý định chính, thấy Hướng Phiêu Nhiên nói vậy bèn thừa cơ chuyển vào chính đề, nhưng lại vờ làm như thuận miệng hỏi chơi :

- Hai vị Phan, Triệu đều bận việc còn Lộc Như Ngọc đâu?

Hướng Phiêu Nhiên vốn là tay lão gian cự hoạt, tuy Hạ Thiên Tường đã cố sức che đậy, chung quy cũng đã bị hắn xét thấu nội tình, hắn nghĩ bụng: "Thì ra Lộc Như Ngọc còn chưa chết vì mũi tên độc của mình, hai người này lên đây chắc cốt tìm nàng". Phi Quỳnh thấy hắn trầm ngâm không đáp liền hỏi :

- Hướng bằng hữu đừng có ngại, chúng tôi hội kiến Lộc Như Ngọc hay không, bằng hữu chỉ cần trả lời một câu là xong.

Hướng Phiêu Nhiên đã xét rõ tâm sự đối phương bèn nghĩ ra một mẹo gật đầu đáp :

- Vì Lộc Như Ngọc không có ở trong cung nên ta còn nghĩ xem có nên để cho nàng tiếp các ngươi mà không hại gì đến chuyện bế quan của bản phái chăng?

Hạ Thiên Tường nghe nói Lộc Như Ngọc quả có ở trong cung Côn Luân thì mừng lắm vội hỏi :

- Hiện giờ nàng ở đâu?

Hướng Phiêu Nhiên thấy chàng tỏ ý bồn chồn nóng nảy thì biết mình đoán không lầm, bèn đáp.

- Lộc Như Ngọc hình như có sự gì bất mãn, nên sau khi trở về Côn Luân người cứ lẩn thẩn như mất hồn, ta phải cho nàng lên ở đỉnh núi Côn Luân một mình, dưỡng sức ít lâu!

Mấy câu nói dối ấy chẳng những bịa chuyện rất khéo, lại còn đúng với lời Lăng Diệu Diệu nữa, nên Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường đều

https://thuviensach.vn

không nghi ngờ gì cả.

Hạ Thiên Tường bèn nói với Hướng Phiêu Nhiên :

- Hướng bằng hữu vui lòng cho tôi và Trọng Tôn thư thư lên thăm Lộc Như Ngọc, may ra chúng tôi có thể chữa được chúng bệnh thần kinh của nàng cũng nên.

Hướng Phiêu Nhiên ngẫm nghĩ cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ trầm ngâm, một lúc sau mới giả bộ miễn cưỡng gật đầu nói :

- Các ngươi đã nói vậy ta cũng bằng lòng để các ngươi lên Bách Trượng Bích nói chuyện với Lộc Như Ngọc một lúc. Nhưng các ngươi phải hứa rằng trước khi mặt trời lặn các ngươi nên về đi và đừng trở lại đây quấy nhiễu nữa!

Trọng Tôn Phi Quỳnh gật đầu cười :

- Hướng bằng hữu yên tâm chúng tôi xin đi khỏi đây trước mặt trời lặn.

Hướng Phiêu Nhiên nói :

- Vậy thì ngươi cứ tự tiện. Nhưng Bách trượng bích vách đá thẳng trơn trừ mấy cây mây có thể vịn vào mà leo lên được, còn thì rất khó đi các ngươi có cần ta cho mượn hai đôi giày Đăng Sơn Kiếm Lý hài của phái Côn Luân ta đặc chế không?

Hạ Thiên Tường xua tay cười nói :

- Không cần, không cần! Vài chục trượng vách đá có nghĩa lý gì? Chúng tôi có thể leo được.

Nói xong chắp tay vái chào rồi cùng Trọng Tôn Phi Quỳnh song song thi triển tuyệt thế khinh công, vòng qua cung Côn Luân sang Côn Luân tuyệt đỉnh. Chỉ trong chốc lát đã tới chân núi, quả thấy trước mặt hiện ra một vách núi sừng sững, cao tới bảy tám mươi trượng. Phi Quỳnh ngắm nghía bức vách một lúc, rồi mỉm cười nói với Hạ Thiên Tường :

https://thuviensach.vn

- Tường đệ chúng ta du hiệp giang hồ tối kỵ là cái tính kiêu ngạo cậy tài! Chàng thử coi tòa núi này cao tới bảy tám chục trượng, xung quanh phủ một lớp rêu dày mà vách núi phía trên thì thò ra, dưới thụt vào trông giống như một chiếc nấm khổng lồ, thẳng tới sát từng mây, nếu không có những sợi dây mây to tướng rủ xuống kia, chỉ nhờ vào công lực của mình liệu có leo lên nổi không?

Hạ Thiên Tường gật đầu cười, rồi vận đề chân khí, lăng không nhảy cao tới bốn trượng, nắm sợi dây mây, tiếp luôn ba thế Viên Lý Phiên Thân, đã leo lên tới mười tám mười chín trượng. Phi Quỳnh bất giác buột miệng khen :

- Tường đệ khinh công giỏi thật leo núi có phần còn nhanh hơn Tiểu Bạch!

Hạ Thiên Tường đắc ý cười nói :

- Thư thư đừng "chửi chữ" tôi nữa, mau lên đây ngắm cảnh mặt trời lặn trên đỉnh núi Côn Luân chắc là đẹp tuyệt!

Phi Quỳnh cũng theo lối Hạ Thiên Tường phi thân bám vào dây mây leo lên. Hai người vừa thi triển khinh công vừa nói chuyện cười đùa, chỉ trong chốc lát đã lên tới tuyệt đỉnh.

Nhưng trên đỉnh núi chỉ thấy mây trắng kết thành gió lạnh thấu xương, nào đâu thấy tăm hơi Lộc Như Ngọc. Hạ Thiên Tường chỉ tay lên cái động nhỏ xíu chỉ chứa vừa một người trên vách đá chót đỉnh, nói :

- Có lẽ Lộc Như Ngọc ở trong động kia chăng, chúng ta lên xem thử đi.

Phi Quỳnh nhìn lên lắc đầu cười gượng :

- Theo ý tôi đoán thì Lộc Như Ngọc không có ở trên ấy đâu.

Hạ Thiên Tường sẽ đề vận chân khí, nhảy lên cửa động nhìn vào bên trong ngạc nhiên nói :

- Thư thư đoán không sai, căn động này chỉ sâu vài thước thì ra là một cái động giả!

Phi Quỳnh cười nói :

https://thuviensach.vn

- Chúng ta chỉ sốt ruột đi tìm Lộc Như Ngọc, mà không để ý kỹ thái độ và giọng nói của Hướng Phiêu Nhiên đến nỗi bị hắn đánh lừa.

Nói chưa dứt lời chợt ngửi thấy một mùi khét lẹt từ dưới chân vách núi xông lên. Hạ Thiên Tường hít luôn mấy hơi ngạc nhiên hỏi :

- Thư thư có biết mùi gì khét thế không?

Phi Quỳnh cau mày nói :

- Cái mùi ấy tôi đã đoán từ trước, chắc là Hướng Phiêu Nhiên đốt những dây mây để chúng ta hết đường xuống.

Hạ Thiên Tường còn không tin, chạy tới bên vách đá nhìn xuống quả thấy những sợi dây mây đều bị đốt cháy vì dây có tẩm dầu nên cháy rất nhanh chỉ trong giây lát mấy cụm mây đã bị thiêu sạch không còn sót một sợi. Hạ Thiên Tường nhướng cao đôi mày kiếm cười nhạt nói :

- Cho hắn đốt hết dây mây cũng chẳng làm gì ta nổi!

Phi Quỳnh nói :

- Chúng ta đã bị dụ vào cảnh nguy hiểm, Tường đệ còn không biết sao? Tôi hỏi nếu chúng ta không có lối xuống thì ở đây lấy gì mà ăn, mà uống?

Hạ Thiên Tường chỉ ngẩn người không biết trả lời làm sao, Phi Quỳnh lại tiếp :

- Đã không có cơm ăn nước uống Hướng Phiêu Nhiên chỉ việc chờ cho chúng ta đói lả không còn sức kháng cự nữa, lúc ấy hắn mới trèo lên bắt có phải giản dị bao nhiêu không?

Hoặc giả hắn cứ mặc chúng ta nằm trên này, năm mười hôm nữa không hỏi gì đến, chúng ta cũng đến chết đói chết rét hết.

Lúc ấy Hạ Thiên Tường mới thấy hơi lo hỏi :

- Vậy thì làm thế nào bây giờ?

Phi Quỳnh cười nói :

https://thuviensach.vn

- Không sợ, ta đã có cách!

Nói xong liền rút ra một con ốc bể, chế theo một lối đặc biệt đặt lên môi thổi thành một điệu nhạc nghe thật kỳ dị. Lần đầu tiên Hạ Thiên Tường gặp Phi Quỳnh trên núi Đại Biệt cũng đã thấy nàng dùng con ốc ấy để truyền âm, bây giờ lại thấy nàng ngưng đủ chân khí thổi mạnh âm vang truyền đi rất xa thì chợt nghĩ ra liền mỉm cười hỏi :

- Thư thư định gọi Tiểu Bạch và Đại Hoàng đúng không?

Phi Quỳnh cất con ốc đi rồi gật đầu :

- Vách núi cao chót vót hàng trăm trượng thế này trừ Tiểu Bạch và Đại Hoàng thì ai leo lên nổi!

Hạ Thiên Tường vỗ tay cười nói: Có thế mà tôi không nghĩ ra! Thư thư bảo chúng kiếm cho một sợi dây mây rõ dài đem lên đây là chúng ta có thể xuống được rồi!

Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Không được làm lối ấy nguy hiểm lắm, ngộ chẳng may chúng ta leo xuống nửa chừng bị Hướng Phiêu Nhiên trông thấy lại tung lửa đốt nữa thì làm thế nào?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thư thư gọi chúng lên đây làm gì?

Phi Quỳnh cười nói :

- Chúng ta còn phải ở đây mười ngày nửa tháng, nếu không sai hai con thú kia đi kiếm lương thực cho mà ăn thì đành đợi chết đói hay sao?

Hạ Thiên Tường chau mày nói :

- Chúng ta làm gì mà phải ở đây lâu thế?

Phi Quỳnh gật đầu cười :

https://thuviensach.vn

- Theo tôi đoán thì ít nhất phải mười ngày nữa cứu tinh của chúng ta mới lên tới đây kịp. Trong khi cứu tinh chưa đến chúng ta làm cách gì mà xuống nổi ngọn núi trăm trượng này mà không bị nguy hiểm được?

Hạ Thiên Tường càng nghe lại càng mù tịt khó hiểu, giương đôi mắt tròn xoe hỏi lại :

- Cứu tinh của ta là ai?

Phi Quỳnh cười nói :

- Cởi chuông thì lại chính là người buộc chuông!

Hạ Thiên Tường kinh ngạc vội kêu lên :

- Thư thư định nói cứu tinh của chúng ta là Hướng Phiêu Nhiên ư?

Phi Quỳnh gật đầu :

- Trừ hắn ra còn ai trèo lên đỉnh núi Côn Luân này cứu ta nữa? Tường đệ thử nghĩ xem, bất cứ người nào, ai không muốn chính mắt mình trông thấy cái kết quả đắc ý tự tay mình làm ra? Vậy thì căn cứ vào chỗ đó tôi dám cam đoan thế nào Hướng Phiêu Nhiên cũng phải bò lên đây xem chúng ta chết đói thật chưa?

Hạ Thiên Tường chợt tỉnh ngộ liền à một tiếng rồi nói :

- Thư thư xét đoán cao thật nhưng sao thư thư biết ít nhất mười hôm nữa hắn mới lên?

Phi Quỳnh cười nói :

- Hắn cho là chúng ta như con thú trong cũi, không cần giết cũng chết, tội gì mà lên sớm? Ngộ nhỡ chúng ta có đem theo lương thực phòng thân trong vòng năm ba ngày chưa chết thì sao? Vì vậy tôi đoán thế nào hắn cũng chờ ít nhất là mười ngày hoặc nửa tháng cho mình chết hẳn, rồi mới bò lên như thế thì không còn phải lo ngại gì nữa!

Hạ Thiên Tường cười nói :

https://thuviensach.vn

- Thú vị, thú vị! Trong khi Hướng Phiêu Nhiên tưởng là ta chết đói thì ta đã nhờ Tiểu Bạch và Đại Hoàng tiếp tế lương thực ung dung ngồi đây chờ hắn đâm đầu vào lưới! Khoái thật! Hì! Hì!

Vừa nói tới đấy, đã thấy hai cái bóng một vàng một trắng nhảy lên đỉnh núi quả nhiên là Tiểu Bạch và Đại Hoàng.

Tiểu Bạch cởi chiếc túi ở thắt lưng ra quả nhiên có hai con gà quay thật béo và một miếng thịt thú rừng. Đại Hoàng đưa cho Phi Quỳnh một chiếc bầu thật lớn trong chứa đầy rượu ngon. Phi Quỳnh hỏi Tiểu Bạch :

- Tiểu Bạch những rượu thịt này chúng mày ăn trộm trong cung Côn Luân phải không?

Tiểu Bạch gật đầu lia lịa Phi Quỳnh lại nói :

- Chúng ta còn phải ở đây tu hành độ nửa tháng, không cần phải ăn uống những món ngon lành, cứ cách ba ngày chúng mày lại tiếp tế cho ta một ít lương khô và nước lã là đủ. Bây giờ mày và Đại Hoàng hãy xuống núi chơi với Thanh Phong Ký, nhưng cần phải trốn lẩn không được để ai trông thấy nghe chưa?

Tiểu Bạch khe khẽ kêu lên mấy tiếng nhỏ rồi cùng Đại Hoàng thoăn thoắt leo xuống núi. Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn hai con thú một lát rồi quay lại hỏi Phi Quỳnh :

- Vừa rồi thư thư dặn Tiểu Bạch là chúng ta ở đây tu hành nửa tháng ư?

Phi Quỳnh gật đầu, Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Chúng ta không làm điều gì thất đức tại sao lại phải tu hành?

Phi Quỳnh nghiêm sắc mặt nói :

- Tường đệ nghĩ coi, gần đây về phương diện ngoại lực Tường đệ đã học được mấy môn Mai Khôi tam thức và Độ Thế tam chiêu lại được cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao là một vật hàng ma chí bảo, còn tôi cũng học được môn Vô Tướng Câu Hồn Long Phi Tam Tuyệt uy lực cường mạnh, so với mấy tay cao thủ đương thời cũng đủ chống chọi, nhưng về phương diện căn

https://thuviensach.vn

bản nội lực vì độ này bận nhiều việc quá, không tiến thêm được một chút nào, chẳng có thế sao mà Tường đệ đã được Mai Khôi sứ giả chuyển chú công lực cho mà không nhổ nổi cây gậy sắt của Thích Đại Chiêu trước cửa động Giáng Tuyết bữa nọ? Bữa nay nhân dịp ta còn phải lưu lại đây chừng nửa tháng chính là một cơ hội tốt cho ta dẹp bỏ dục niệm, lắng chí dụng công, không nên bỏ lỡ và ngày hội Chấn Thiên khai phái cũng gần kề trước mặt, Tường đệ đã chịu sự ủy thác của Mai Khôi sứ giả sao không biết lo, ở đây tiết trời lạnh lẽo yên tĩnh chính là nơi tu luyện nội công rất tốt, chúng ta ăn uống xong nên nhập định ngay đừng nói chuyện nữa!

Hạ Thiên Tường nghe mấy câu nghiêm nghĩa chính của Phi Quỳnh bất giác toát mồ hôi, trong bụng vừa thẹn vừa sợ nghĩ bụng: “Phi Quỳnh thật đáng một vị tiên trên trời, từ phẩm cách trí tuệ cho đến kiến thức, võ công từ bất cứ phương diện nào cũng đều vượt hơn người một bực, ta ví nàng với vừng hạo nguyệt kể cũng không phải là quá!”

Đỉnh chót núi Côn Luân là nơi phong cảnh tuyệt đẹp, lại hấp thu được linh khí của trời đất tinh hoa của nhật nguyệt, nên Thiên Tường và Phi Qùynh sau khi hành công xong đều cảm thấy thần khí thịnh vượng, bách huyệt khí huyết lưu thông, thư thái dễ chịu vô cùng.

Thấm thoát đã hết mười ngày, trong vòng mười ngày đó, trừ Tiểu Bạch và Đại Hoàng mang lương khô và bước uống lên, còn thì tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Hướng Phiêu Nhiên đâu cả. Phi Quỳnh mỉm cười hỏi Thiên Tường :

- Tường đệ nhận thấy chúng ta tĩnh tọa mười hôm ích lợi như thế nào chưa?

Thiên Tường cũng cười nói :

- Đa tạ thư thư chỉ giáo, trong mười ngày tĩnh tọa không có việc gì phiền nhiễu, tôi tận tâm tham cứu đã có thể đem công lực chuyển chú của Mai Khôi sứ giả và Càn Thiên khí công của sư môn dung hợp với nhau chờ Hướng Phiêu Nhiên lên đây, tôi sẽ dùng hắn làm vật thí nghiệm trước.

https://thuviensach.vn

Nói xong giơ tay phải ấn vào chỗ không một cái, tức thì viên đá lớn cách đó chừng ba bốn thước, hiện ra một dấu bàn tay rất rõ! Phi Quỳnh biết công lực của chàng lúc này đã không kém Chưởng môn tám môn phái lớn hiện tại, nhưng không muốn nói ra mà cũng không khen, chỉ mỉm cười nói :

- Tường đệ muốn dùng Hướng Phiêu Nhiên làm vật thí nghiệm, có lẽ phải đợi chừng ba hôm nữa!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Sao thư thư biết?

Phi Quỳnh cười nói :

- Tôi cũng chỉ lấy lý mà đoán thế thôi. Trong mười hôm nay Hướng Phiêu Nhiên tất cũng nóng lòng sốt ruột muốn lên xem lắm, nhưng hắn vốn là một kẻ gian ác điêu ngoa, nên cẩn thận đề phòng không dám lỗ mãng, sợ xảy ra sự ý ngoại nào chăng? Nhưng chậm lắm cũng chỉ ba hôm nữa là cùng, thế nào hắn cũng phải bò lên!

Nói đến đây chợt ngừng lại một chút rồi lại tiếp :

- Sở dĩ Hướng Phiêu Nhiên muốn giết bọn ta chỉ vì Tường đệ đã biết việc hắn mưu hại Tri Phi tử. Và tôi đoán chắc là hắn sẽ lên đây vào ban đêm, để giấu nhẹm việc này, khiến thần không hay, quỷ không biết. Sau này không ai tra cứu được!

Hai người chuyện trò một lúc, ăn uống xong, lại ngồi nhập định.

https://thuviensach.vn

Hồi 41

Hương Tan Ngọc Nát

Ba ngày thấm thoát qua đi rất mau. Tới đêm thứ mười ba, quả nhiên nghe dưới chân đỉnh núi Côn Luân có tiếng đục đá canh cách, rồi hình như có tiếng người trèo từng bước một lên núi.

Thiên Tường ghé vào tai Phi Quỳnh cười nói sẽ :

- Thư thư quả là Gia Cát phục sinh!

Phi Quỳnh cũng cười nói :

- Tường đệ đừng nói nhảm! Chúng ta mau nằm xuống chỗ bóng tối kia, để cho hắn mừng hụt một mẻ!

Hai người cùng nằm lăn vào một chỗ tối, sau mấy tảng đá, nín thở.

Tiếng cách cách càng lúc càng gần, ước chừng ăn hết bữa cơm, quả thấy Hướng Phiêu Nhiên đem theo một sợi mây dài, ló mặt lên đỉnh núi.

Hạ Thiên Tường nằm trong bóng tối hé mắt nhìn trộm thấy Hướng Phiêu Nhiên chân đi giày mõm sắt, buộc vào chân là hai sợi dây gai, biết rằng đó tức là thứ giày mà hắn gọi là Đăng Sơn Kiếm Ký.

Còn sợi dây mây lớn trong tay hắn, chắc là dùng để xuống tuột cho nhanh, đỡ vất vả hơn là đi giày.

Hướng Phiêu Nhiên vừa lên đến đỉnh núi đã đảo mắt nhìn quanh thấy Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh đều nằm sóng sượt trên mặt đá, không động cựa gì hết, hình như đã chết từ lâu. Hắn đắc ý cười sằng sặc nói một mình :

- Số mệnh những kẻ biết chuyện bí mật của ta đều giống nhau cả, Triệu Ngọc, Phan Sa, Vân Giả Hạc đều biến thành dã quỷ ở núi Đại Ba, còn Hạ Thiên Tường thì lại thành ma đói ở đỉnh núi Côn Luân. Cái danh vị trưởng môn của ta từ nay vững như núi Thái.

https://thuviensach.vn

Nói tới đây lại tỏ vẻ đắc ý vô cùng, bất giác ngửa cổ lên trời cười sằng sặc một thôi dài như người điên.

Hạ Thiên Tường lúc ấy mới biết bọn Triệu Ngọc ba người hôm ở trên Đại Ba sơn, đều bị tên sư thúc táng tâm bệnh cuồng này giết chết cả.

Hướng Phiêu Nhiên cười một hồi xong, chợt lại nói :

- Chỉ đáng tiếc là Lộc Như Ngọc vẫn chưa chết! Đó cũng là một mối lo tâm phúc rất lớn của ta! Không biết làm cách nào mà tìm được nó bây giờ?

Nói tới đó, thốt nhiên hắn giận dữ giơ ống tay áo lên phất mạnh một cái, tức thì một luồng kình phong ào ào tuôn ra, làm cho chiếc bầu rượu và một đống xương gà giấu sau vách đá đều lăn lông lốc ra ngoài.

Hướng Phiêu Nhiên trông thấy bất giác giật mình kinh sợ đôi mắt quắc lên một cách dữ dội, quay lại nhìn trừng trừng hai người nằm trên mặt đá.

Hạ Thiên Tường nhân muốn biết tung tích của Lộc Như Ngọc, nên mới nằm im giả chết, để nghe xem trong lúc cao hứng Hướng Phiêu Nhiên có thốt ra không? Tới khi biết rằng chính hắn cũng không biết gì hơn, chàng bèn vùng ngồi dậy, ha hả cười nói :

- Chưởng môn nhân sao mãi bây giờ mới tới? Hạ Thiên Tường và Trọng Tôn Phi Quỳnh đang định tìm ngài để cảm ơn về việc ngài đã cho chúng tôi mượn nơi này để làm chỗ luyện công, và lại thù tiếp rượu thịt cho chúng tôi quá hậu nữa!

Hướng Phiêu Nhiên tâm tính điêu ngoa giảo hoạt, trong bụng tuy biết là nguy, nhưng ngoài mặt vẫn điềm tĩnh như thường, ngầm chuẩn bị sẵn sàng định hạ độc thủ.

Vậy nên khi Hạ Thiên Tường vừa nói dứt lời, hắn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, ống tay áo giơ lên, phất ra một luồng cang phong cực mạnh, nhằm ngực hai người đánh tới.

Tiếp theo luồng cang phong ấy, là một nắm chừng sáu bảy mũi Thiên Kinh độc thích, dùng thủ pháp Loạn Cái Thiên Hoa ném vào những chỗ yếu hại

https://thuviensach.vn

trên thân thể bọn Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường đã đề phòng từ trước, tay trái ngưng tụ Càn Thiên khí công đón luồng cang phong do ống tay áo của Hướng Phiêu Nhiên phóng ra, tay phải quăng tấm lưới nhện đỏ, biến thành một dải mây hồng chụp lấy sáu bảy mũi Thiên Kinh độc thích.

Chân khí nội lực của hai bên thoát ra, không phân cao thấp, nên vừa chạm vào nhau đều tan đi cả, còn mấy mũi ám khí đều bị lọt vào tấm lưới nhện đỏ.

Hướng Phiêu Nhiên giật mình bước lùi lại nửa bước, nghĩ bụng mình đã dùng đủ mười một thành công lực phóng tụ phong ra, mà sao đối phương lại hóa giải được một cách dễ dàng như vậy?

Hạ Thiên Tường đưa tấm lưới cho Phi Quỳnh giữ, rồi nhướng mày nói to :

- Hướng Phiêu Nhiên, ngươi vì mưu đoạt danh vị Chưởng môn, đến nỗi liên tiếp ám toán Tri Phi Tử, Lộc Như Ngọc, rồi đến cả Triệu Ngọc, Phan Sa, Vân Giả Hạc, không còn để sót mống nào, tâm địa thật là độc ác, tội nghiệt tày trời! Nơi đỉnh núi Côn Luân này sẽ là chỗ cho ngươi đền tội!

Hướng Phiêu Nhiên vẫn ngầm tụ công lực, sát khí đằng đằng lạnh lùng nói :

- Ta chẳng có tội gì mà phải đền! Ở đời mạnh được yếu thua, khôn sống mống chết, đừng nói nhiều lời! Trông đây!

Nói vừa dứt lời, hai tay hắn lại đưa ra thi triển một chiêu Ly Đính Thám Châu trong Vân Long chưởng pháp của phái Côn Luân, năm ngón tay bên phải cong lại như năm cái móc sắt đưa ra, cấu cuống họng Hạ Thiên Tường, đồng thời lại sửa soạn sẵn chờ đối phương né tránh là tung mình nhảy lên cao, thi triển môn Vân Long Tam Hiện là một môn rất nổi tiếng của phái Côn Luân đánh cho Hạ Thiên Tường phải tan xác.

Hạ Thiên Tường đã nhận rõ chiêu Ly Đính Thám Châu của Hướng Phiêu Nhiên dồn tụ kình lực tuy mạnh, nhưng chỉ là hư chiêu, đợi trong lúc mình đỡ đòn, mới biến hóa tung mình nhảy lên, bất thình lình thi triển ngón đòn ác, nhưng chàng nhân mới học được nhiều ngón tuyệt kỹ, nên không sợ gì

https://thuviensach.vn

cả, cố ý làm như trúng kế đối phương, đứng thật vững, tay trái chặn lấy ngực, tay phải chống địch, một chiêu Cự Hổ Đương Môn, phóng ra thật mạnh.

Chiêu Ly Đính Thám Châu của Hướng Phiêu Nhiên có thể thực mà cũng có thể hư, đối phương nếu cho là hư, không thèm để ý, thì sức mạnh phóng ra, năm đầu ngón tay có thể lập tức biến thành năm cái móc sắt, còn nếu cho là thực, dồn sức lại để đối phó, thì lại thi triển các lối biến hóa ẩn giấu trong chiêu đó.

Lúc này hắn thấy Hạ Thiên Tường xuống tấn một cách vững vàng, ngưng tụ công lực để đỡ, thì cười nhạt một tiếng, tay phải xuyên thẳng lên phía trên ống tay áo bên trái phất lên, trông như con rồng bay lên trời, nhảy cao tới bốn trượng, cúi lưng đánh xuống, hai mắt lóe ra những tia lạnh như thép, nhắm thẳng Hạ Thiên Tường, hai tay đặt vờ trước ngực, kình phong ù ù, lai thế hùng dũng, trong vòng năm sáu trượng xung quanh như đều bị thu cả vào nhỡn tuyến và chưởng phong của hắn.

Hạ Thiên Tường cố ý phô tài trước mặt Phi Quỳnh, nên chỉ nghiêng đầu lạnh lùng đứng nhìn lại thế chưởng của Hướng Phiêu Nhiên, hai tay cũng không buồn giơ lên đỡ, thái độ cực kỳ ung dung nhàn hạ.

Phi Quỳnh đứng bên thấy thế vội kêu to :

- Tường đệ đừng quá coi thường, đó là chưởng pháp Vân Long Tam Hiện uy lực rất mạnh của phái Côn Luân đó!

Trong lúc Phi Quỳnh nói, thì Hướng Phiêu Nhiên đã ngưng tụ Lục Dương Cương Khí, hai tay đặt trước ngực thốt nhiên lật nhanh, một luồng gió bão sức mạnh vô cùng khủng khiếp, kèm theo với bóng người bay sà xuống đầu Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường dù thi triển một môn nào trong Mai Khôi tam thức hoặc Đô Thế tam chiêu cũng đều dư sức hóa giải được công thế uy mãnh của đối phương nhưng chàng lại thị tài, nhảy lên đón đầu kẻ địch, giơ hai tay thi triển công lực Càn Thiên khí công, tiếp Hướng Phiêu Nhiên một chưởng.

https://thuviensach.vn

Lúc này chân khí nội lực của Hạ Thiên Tường tuy đã thắng quá Hướng Phiêu Nhiên, nhưng một đằng ở trên đánh xuống, một đằng ở dưới đánh lên, thì người đứng dưới cố nhiên là phải chịu thua thiệt, nên hai bên chỉ thu sức bình phân, Hạ Thiên Tường bị đẩy lùi về phía sau ba thước lảo đảo suýt ngã, còn Hướng Phiêu Nhiên thì bay dạt ra tới hơn một trượng, khí huyết như đảo lộn cả lại.

Phi Quỳnh cau mày nói :

- Tường đệ sao không thi triển những môn tuyệt học ra, lại tự chuốc lấy cái khổ như thế để làm gì?

Hạ Thiên Tường chỉ trong khoảnh khắc đã dẫn khí qui nguyên, nghe Phi Quỳnh nói thế bèn mỉm cười đáp :

- Thư thư đừng lo, tôi muốn thử xem sau mười ngày tĩnh tọa, công lực của mình đã tiến tới đâu. Và đối với Hướng Phiêu Nhiên, cần gì phải dùng đến những chiêu tuyệt học?

Nói xong lại nhìn Hướng Phiêu Nhiên bằng một cặp mắt khinh bỉ, cười nhạt nói :

- Hướng Phiêu Nhiên, ngươi tuy là một kẻ đạo danh hoán vị, nhưng dù sao cũng là Chưởng môn một phái, ta đã tiếp ngươi hai chưởng, đủ rõ thân pháp Vân Long Tam Hiện và Lục Dương Cương Khí của phái Côn Luân, chỉ có hư danh chứ chưa có thực chất. Bây giờ ta kính hoàn lại ngươi hai ngón Càn Thiên khí công của phái Bắc Minh để ngươi nếm thử.

Hướng Phiêu Nhiên cũng tự biết tình thế đã nguy, còn đang ngầm điều hòa khí huyết và chuẩn bị thi triển một chiêu hung hiểm cuối cùng nữa thì hai chiêu Phong Dao Sơn Nhạc và Lăng Dũng Bồng Lai của Hạ Thiên Tường đã kèm theo những tiếng gió hú điên cuồng như vũ bão, đánh thẳng vào ngực.

Hướng Phiêu Nhiên chẳng gì cũng là một vị Chưởng môn, khi nào chịu kém, bèn nghiến răng mắm môi, ngừng sức mạnh đón đỡ.

https://thuviensach.vn

Hai tiếng vang lên như sấm động, một luồng cuồng phong tản ra, Hướng Phiêu Nhiên lại lảo đảo bước lùi lại phía sau hai bước, thân đã đứng giáp ven sườn núi.

Hạ Thiên Tường cười ha hả :

- Cứ đánh lối này ít nhất ta cũng còn phóng ra được mười chưởng nữa, không biết Hướng chưởng môn nhân còn chịu nổi mấy chưởng?

Trong khi cười nói, chàng lại tụ Càn Thiên khí công tới mười một thành công lực, dùng chiêu Song Thôi Nhật Nguyệt định đẩy Hướng Phiêu Nhiên xuống chân núi.

Hướng Phiêu Nhiên trong bụng đã tính sẵn độc kế, bèn dùng chiêu Hoàng Long Chuyển Thân, nhảy sang bên trái năm thước, rồi thừa thế cầm sợi dây mây dài mà ban nãy hắn đã đem lên ném xuống chân núi.

Sợi dây ấy đối với Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh rất cần thiết, lúc này chỉ vì sơ ý không đề phòng, để Hướng Phiêu Nhiên ném đi mất, Hạ Thiên Tường bất giác nổi giận quát to :

- Hướng Phiêu Nhiên, ngươi độc ác thâm hiểm như vậy, ta không thể tha thứ được nữa, mau nộp mạng đây!

Vừa nói vừa định thi triển một chiêu tuyệt học giết chết Hướng Phiêu Nhiên, chợt thấy trong tay Hướng Phiêu Nhiên cầm một vật gì sáng lóng lánh như vàng.

Cái vật đó là con rồng một sừng, dài chừng thước rưỡi, thân rồng tuy nhỏ, nhưng cái đầu rất lớn, chiếc sừng thì cong về phía trước, râu rồng cứng như lông nhím, cách chế tạo cực kỳ tinh xảo.

Hướng Phiêu Nhiên tay cầm con rồng, hình như có vẻ tự tin lắm, trên môi nở một nụ cười đắc ý, giảo quyệt.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh trong bụng đều nghi nghi hoặc hoặc không biết con rồng đó có phải là binh khí của Hướng Phiêu Nhiên không? Và không biết công dụng của nó thế nào?

https://thuviensach.vn

Hướng Phiêu Nhiên thấy hai người đều đăm đăm nhì con rồng trong tay mình, bèn đắc ý cười nói :

- Các ngươi có biết cái này là vật gì không?

Hạ Thiên Tường bĩu môi không thèm đáp, Hướng Phiêu Nhiên lại cười sằng sặc nói :

- Các ngươi miệng còn hôi sữa! không trách không biết môn dị bảo hãn thế này là gì cũng phải. Thôi để ta nói cho mà nghe: ba mươi năm trước võ lâm có một vị kỳ nhân, chế tạo đồ vật rất tinh kỳ và nổi tiếng nhất là môn ám khí.

Phi Qùnh lập tức ngắt lời :

- À, người ấy có phải là Bách Thiên Tôn Uất Trì Tử Khuyết, chú ruột Lam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo không?

Hướng Phiêu Nhiên gật đầu :

- Ngươi đã biết tiếng Uất Trì Tử Khuyết thì phải biết vật này tức là một trong ba món Chung Hồn tam bảo, Uất Trì Tử Khuyết bình sinh rất lấy làm đắc ý, coi như tính mệnh, đến nỗi lúc chết bỏ vào áo quan chôn theo, không để lại cho cháu là Uất Trì Xảo.

Phi Quỳnh ngạc nhiên nói :

- Ta biết Chung Hồn tam bảo có ba thứ, một là Diêm Vương lệnh, hai là Quỷ Vương tiên, ba là Thiên Vương tháp, làm gì có Độc Giác Cù Long? Và Chung Hồn tam bảo đã cho vào áo quan chôn theo Uất Trì Tử Khuyết rồi, sao lại lọt vào tay ngươi?

Hướng Phiêu Nhiên đắc ý cười ha hả :

- Độc Giác Cù Long chính là Diêm Vương lệnh. Năm xưa Uất Trì Tử Khuyết vừa chết được ba tháng, thì bị một nhân vật giang hồ lấy trộm. Chiếc Diêm Vương lệnh này là một dị bảo của võ lâm, hôm nay các ngươi chết vì nó, chắc không còn ân hận gì nữa.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường bĩu môi :

- Cái vật nhỏ xíu như thế kia, uy lực có là bao, mà dám huênh hoang, chực lòe ta sao nổi?

Hướng Phiêu Nhiên lại ngửa cổ lên trời cười sằng sặc :

- Ngươi muốn biết uy lực của nó ghê gớm tới bực nào, để ta kể cho mà nghe, này nhé: mình rồng có bảy mươi hai cái vảy, toàn là những lưỡi dị hình phi đao, thân tẩm thuốc độc, chuyên dùng để phá các môn nội gia khí công, những sợi râu rồng này đều là những dị hình phi trâm, cũng tẩm thuốc độc, sừng rồng lại chứa một thứ khói độc tên gọi Tiêu Hồn, miệng rồng có thể phun mưa độc, gọi là Dung Cốt. Vô luận phi đao, phi trâm hoặc khói độc, mưa độc chỉ chạm vào mình một tí xíu, là lập tức toàn thân biến ra máu mà chết. Ta chỉ cần sẽ bấm vào cái cơ quan ở cái đuôi này là trong vòng mười trượng chu vi tức khắc biến thành Tu la Địa ngục, dẫu thiên thượng thần tiên cũng không hòng trốn thoát!

Phi Quỳnh lẳng lặng nghe xong, chợt mỉm một nụ cười tươi như hoa nở, thỏ thẻ gọi :

- Hướng chưởng môn nhân!

Hướng Phiêu Nhiên giật mình quay lại, nhãn quang của hắn chạm ngay phải đôi mắt trong như nước hồ thu của Phi Quỳnh, lúc này hắn mới nhận thấy người thiếu nữ đang đứng bên hắn có một nhan sắc cự kỳ lộng lẫy cao quý mơn mởn như một bông hoa hải đường vừa chớm nở giữa buổi sáng mùa xuân, có điểm mấy giọt sương lóng lánh, quả là một công trình tuyệt xảo của hóa công, dẫu người tàn ác đến đâu cũng không nỡ dang tay vùi dập! Hướng Phiêu Nhiên tuy tuổi đã cao, không còn nghĩ đến nữ sắc, nhưng đứng trước một sắc đẹp khuynh thành như vậy, hắn cũng không khỏi ngẩn ngơ luyến tiếc, bèn cố trấn tĩnh tâm thần, cau mày hỏi :

- Ngươi gọi gì ta? Hay là sợ uy lực của rồng này, mà muốn ta khai ân cho chăng?

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Uy lực của Diêm Vương lệnh có quả lợi hại đúng như lời của Chưởng môn vừa nói không?

Hướng Phiêu Nhiên đáp :

- Ta không nói sai câu nào, chẳng thế mà giới võ lâm vẫn gọi nó là “Vua ám khí”!

Phi Quỳnh duỗi bàn tay ngọc mềm mại như búp cỏ gianh mỉm cười duyên dáng :

- Chưởng môn nhân có thể cho tôi mượn xem một chút được không?

Hướng Phiêu Nhiên sửng sốt nghĩ thầm: đối phương yêu cầu một điều thật tối ư vô lý, hai bên đang đánh nhau, ai lại đòi xem ám khí của địch bao giờ? Hạ Thiên Tường cũng nhận thấy câu hỏi của Phi Quỳnh thật là ngây thơ ngớ ngẩn, y như một trò đùa.

Nhưng giữa lúc Hướng Phiêu Nhiên còn đang ngơ ngác không biết trả lời thế nào thì một làn hương thoang thoảng lướt qua trước mặt, bóng người phất phới, rồi không hiểu bằng cách nào con rồng Diêm Vương lệnh đã lọt vào tay Phi Quỳnh.

Hạ Thiên Tường thấy Phi Quỳnh cướp được chiếc Diêm Vương lệnh bằng một thân pháp, thủ pháp cực kỳ thần tốc, đẹp mắt vô cùng, bất giác tỉnh ngộ, mừng rỡ kêu to :

- Trọng tôn thư thư, thân pháp của thư thư có phải là thân pháp Vô Tướng Câu Hồn Long Phi Tam Tuyệt của Tam Tuyệt Chân Nhân truyền cho không?

Trọng Tôn Phi Quỳnh gật đầu cười :

- Đúng đấy, Diêm Vương lệnh đã vào tay tôi, còn vị Côn Luân Dật Sĩ này giao cho lão đệ...

Vừa nói tới đó phía sau lưng chợt có một luồng gió táp đến, thì ra Hướng Phiêu Nhiên đã nổi giận, ngưng tụ công lực, liên tiếp phóng ra ba chưởng vào sau lưng Phi Quỳnh.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cười ha hả thi triển chiêu Đại Từ Đại Bi trong Độ Thế tam chiêu ung dung nhẹ nhàng hóa giải công thế của đối phương, không còn thấy tăm tích gì nữa.

Hướng Phiêu Nhiên bị mất Diêm Vương lệnh đã giận dữ lồng lộn như một con hổ điên, lại bị Hạ Thiên Tường phá mất công thế, liền gầm lên một tiếng, dùng chiêu Thương Long Đầu Giáp lại ngưng tụ nội gia chân lực của mấy chục năm tính mệnh giao tu, liều mạng phóng ra bằng hết.

Hạ Thiên Tường thấy chiêu thức của đối phương phóng ra ào ào, khí thế cường mạnh, bèn không giám cậy tài khinh thường, vội dùng chiêu Văn Quân Dịch Cần dồn tụ đủ mười một thành công lực chống lại.

Nội lực của Hạ Thiên Tường lúc này đã không thua gì Thích Đại Chiêu, mà chiêu thuật lại là một trong ba chiêu Mai Khôi tam thức, Hướng Phiêu Nhiên làm sao chịu nổi? nên hắn chỉ hự lên một tiếng thân hình đã bị bắn ra ngoài một trượng, suýt nữa thì rơi xuống chân núi.

Hạ Thiên Tường tung mình nhảy theo, tay phải vừa giơ lên toan kết liễu tính mệnh một kẻ hung nhân đại gian đại ác cho rồi, không ngờ chợt nghe tiếng Phi Quỳnh gọi to :

- Tường đệ đừng giết hắn, chỉ điểm huyệt cho hắn là đủ!

Hạ Thiên Tường cau mày, thu bàn tay lại, duỗi một ngón tay dùng Tiểu Chỉ Bồng Lai. Điểm vào sườn Hướng Phiêu Nhiên.

Hướng Phiêu Nhiên còn muốn chống cự, liền thi triển một chiêu tuyệt học Xích Thủ Bác Long khóa cổ tay phải của Hạ Thiên Tường lại.

Chiêu Xích Thủ Bác Long nguyên là một chiêu tuyệt học của phái Côn Luân, nhưng lúc này Hướng Phiêu Nhiên đã bị thương ở phủ tạng, chân khí yếu quá, ra tay hơi chậm nên bị Hạ Thiên Tường ngưng tụ Càn Thiên khí công, kéo đi du lại, làm cho khúc xương cổ tay của hắn suýt gãy, cánh tay phải đau buốt muốn rụng, nhưng chỗ yếu hại trước ngực bỏ trống, bị Hạ Thiên Tường thừa thế dùng chiêu Thiên Thai Chỉ Lộ điểm vào Vựng Huyệt.

https://thuviensach.vn

Hướng Phiêu Nhiên đã ngã xuống, Hạ Thiên Tường mới quay lại hỏi Phi Quỳnh.

- Sao thư thư không để tôi giết hắn đi cho rồi? Chẳng lẽ đối với bọn người này, thư thư còn thương hại hay sao?

Phi Quỳnh cười nói :

- Không phải Phi Quỳnh thương hại hắn nhưng thiết nghĩ hắn muốn mưu đoạt địa vị trưởng môn đến nỗi mờ ám lương tâm, hãm hại Tri Phi Tử, ám toán Lộc Như Ngọc, giết chết Triệu Ngọc, Phan Sa, Vân Giả Hạc, những tội ác ấy đều rất quan hệ đến phái Côn Luân, chi bằng ta giao hắn cho người trong phái họ tự giải quyết với nhau là hơn cả!

Hạ Thiên Tường gật lấy gật để nói :

- Thư thư xử trí như vậy thực là công bằng, hợp lý!

Phi Quỳnh cười nói :

- Bây giờ ta tháo đôi giầy leo núi của hắn ra rồi lại làm cái lối "gậy ông đập lưng ông", mặc kệ hắn nằm đấy, để hắn nếm thử cái mùi đói khát xem thế nào. Xong rồi chúng ta xuống núi, đem tội ác của hắn thông tri cho phái Côn Luân biết, để họ liệu mà xử trí.

Hạ Thiên Tường gật đầu tán thành nhưng lại cau mày nói :

- Xử trí như vậy là ổn thỏa lắm rồi! Nhưng việc cần nhất của chúng ta bây giờ là làm sao mà xuống núi được?

Phi Quỳnh cười nói :

- Hướng Phiêu Nhiên đã nằm đây, thì việc xuống núi có gì khó.

Vừa nói tới đây chợt nghe dưới núi có tiếng thú kêu, Phi Quỳnh lắng tai nghe một lúc, rồi cũng ngưng khí hú lên mấy tiếng, nhìn Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tiểu Bạch, Đại Hoàng trông thấy dưới chân núi có sợi dây mây, hỏi ta có cần chúng đem lên đây không? Thế là việc xuống núi ta đã giải quyết xong

https://thuviensach.vn

rồi!

Hạ Thiên Tường nghe nói mừng lắm. Quả nhiên chỉ trong khoảnh khắc Tiểu Bạch, Đại Hoàng đã đem sợi dây mây lên đỉnh núi.

Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường y kế thi hành, lột bỏ đôi giày leo núi của Hướng Phiêu Nhiên ném xuống vực rồi cột sợi dây mây vào núi đá, song song bám vào dây leo xuống.

Xuống khỏi đỉnh núi Côn Luân, Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh viêt một phong thư kể hết tội lỗi Hướng Phiêu Nhiên, dán kín, ném vào trong cung Côn Luân.

Trải qua một phen hoạn nạn, tính ra đã tới kỳ khai phái Trấn Thiên, Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường lại cưỡi chung mình ngựa trở lại núi Kỳ Liên.

Khi tới tả cận núi Ký Liên mới vào ngày mười bốn tháng hai, Hạ Thiên Tường bèn cùng Phi Quỳnh vào thành Lương Châu chơi, đến bữa lại kéo nhau vào tửu quán mà mấy tháng trước chàng đã tình cờ gặp Ngô Vinh ở đó.

Uống rượu được nửa chừng, chợt nghe trong gian đối diện đưa ra tiếng thở dài.

Hạ Thiên Tường nghe tiếng thở dài quen lắm, bèn mỉm cươi nói với Phi Quỳnh :

- Nghe tiếng thở dài quen quá, có lẽ là tiếng Uất Trì lão tiền bối chăng?

Phi Quỳnh cười đáp :

- Hôm nay đã gần ngày đại hội, Uất Trì lão tiền bối và Hoắc Tú Vân rất có thể đã trở về đây? Để tôi thử hỏi xem có phải không?

Nói dứt lời liền cất cao tiếng hỏi :

- Người ngồi gian bên có phải Uất Trì lão tiền bối và Hoắc Tú Vân tiểu muội không? Vãn bối Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường đây.

Nói chưa dứt lời, bóng rèm đã động, rồi một người tiến vào, người đó chính là Uất Trì Xảo, nhưng lúc này vẻ mặt ông ta lạnh như một lớp băng, lông

https://thuviensach.vn

mày cau có, lại không thấy Hoắc Tú Vân đi theo.

Hạ Thiên Tường biết tính Uất Trì Xảo nhật thường vui vẻ hoạt bát, hay pha trò, diễu đời này tự nhiên thấy ông ta mặt ủ mày châu thì lấy làm kinh sợ, đớn chắc có chuyện chẳng lành, bèn vội đứng lên nhường chỗ, rồi cười hỏi :

- Lão tiền bối vẫn được mạnh chứ ạ? Hoắc Tú Vân đâu? sao không đi cùng với lão tiền bối?

Uất Trì Xảo uể oải ngồi xuống, đỡ chum rượu trong tay Hạ Thiên Tường vừa rót, nhưng chưa đặt chén lên môi, mấy giọt lệ anh hùng đã tuôn rơi thánh thót.

Hạ Thiên Tường sợ quá vội hỏi :

- Lão tiền bối tại sao lại buồn thế ạ? Hoặc giả Hoắc Tú Vân có bị tai nạn gì chăng?

Uất Trì Xảo thở dài một tiếng buồn bã nói :

- Hạ lão đệ, Uất Trì Xảo này bất lực, không bảo vệ được Hoắc Tú Vân, thực ra không còn mặt mũi nào nhìn thấy lão đệ!

Hạ Thiên Tường chợt thấy nhói đau trong tim, đưa mắt cho Phi Quỳnh, ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, an ủi Uất Trì Xảo :

- Lão tiền bối đừng buồn, cứ xin cho chúng cháu biết Hoắc Tú Vân bị tai nạn gì, để chúng cháu tìm cách cứu nàng.

Uất Trì Xảo lắc đầu than :

- Nếu là một tai nạn thường thì còn có thể tìm cách cứu được, đằng này Hoắc Tú Vân đã hương tiêu ngọc nát...

Uất Trì Xảo vừa nói đến đây, Hạ Thiên Tường sắc mặt đã tái mét, chén rượu trong tay đã bị chàng bóp vỡ lúc nào không biết, nước rượu chảy ướt cả vạt áo của Phi Quỳnh.

Phi Quỳnh sợ Hạ Thiên Tường bi thương quá độ, Trung Nguyên bị hao tổn, vội nắm lấy tay chàng ôn tồn nói :

https://thuviensach.vn

- Tường đệ đừng buồn, ta hãy hỏi Uất Trì lão tiền bối xem thi thể Hoắc tiểu muội hiện giờ ở đâu đã?

Uất Trì Xảo nghẹn ngào nói :

- Tôi tuy không sao tìm được thi thể Hoắc Tú Vân, và mắt cũng chưa trông thấy nàng, nhưng biết chắc là nàng đã lìa trần, không còn nghi ngờ gì nữa!

Hạ Thiên Tường nghe xong lại nảy ra một tia hy vọng, vội hỏi :

- Đầu đuôi thế nào lão tiền bối có thể nói rõ cho chúng cháu biết được không?

Uất Trì Xảo nâng ống tay áo rách lau khô nước mắt, uống cạn chén rượu, cố lắng tinh thần, thủng thỉnh nói :

- Tôi và Hoắc Tú Vân đem tin đại hội Hoàng Sơn thay đổi kỳ hạn thông tri cho hai phái La Phù, Thiếu Lâm và các bạn võ lâm đồng đạo xong, nhân thấy đã đến gần ngày đại hội Chấn Thiên, bèn đi ngược trở lại phía tây, định lên Nga Mi trước, hội hợp với Huyền Huyền Tiên Lỗ cùng Nga Mi Tam Tú, nhất tề phó ước.

Nói đến đây ông lại thở dài kể tiếp :

- Trên đường về đều được bình an vô sự, nhưng khi thuyền tới Cù Đường, vừa ra khỏi giáp, gặp giữa lúc đêm thanh, Vân cô nương tự nhiên cao hứng bảo tôi bỏ thuyền đi bộ định trèo lên đỉnh núi, đứng trên đầu vách đá treo leo, cúi ngắm cảnh đêm trăng dưới Quỳ môn.

Uất Trì Xảo nói đến đó đột nhiên ngừng lại, mắt đăm đăm nhìn vào khoảng trống tựa như muốn ôn lại chuyện cũ. Hạ Thiên Tường suốt ruột giục :

- Rồi sao nữa, lão tiền bối nói cho chúng cháu nghe nốt đi.

Uất Trì Xảo chậm rãi kể tiếp :

- Chúng tôi leo lên đến đỉnh núi, cúi xuống ngắm dòng nước đang cuồn cuộn chảy xiết dưới chân và ánh trăng vàng dịu dàng phủ lên vạn vật, quả thực tâm thần cũng thấy thư thái lâng lâng, Hoắc cô nương cao hứng bèn se sẽ cất

https://thuviensach.vn

tiếng hát bài Niệm nô kiều của Đông Pha cư sĩ, lời ca hùng tráng, giọng ca êm ái, lại thêm tiếng sóng vỗ gió reo, trăng sáng vằng vặc, cảnh tượng thật vô cùng mỹ diệu!

Hạ Thiên Tường cau mày hỏi :

- Nếu thế thì tại sao tự nhiên sinh ra tai họa?

Uất Trì Xảo than rằng :

- Phong vân bất trắc, nào ai liệu được cơ trời! Hoắc cô nương vừa ngâm dứt bài ca, thì từ trong bóng tối chỗ góc núi, thủng thỉnh bước ra một u hồn mặc một bộ quần áo màu đen.

Hạ Thiên Tường kinh sợ hỏi :

- Một u hồn? Thế ra có ma thật à?

Uất Trì Xảo nói :

- U hồn mặc đồ đen đó có phải ma quỷ gì đâu! Sở dĩ ta gọi là u hồn chỉ vì người con gái đột nhiên xuất hiện đó mặc toàn đồ đen, mặt lại phủ một mảnh da đen trông kinh khủng như một con quỷ nhập tràng vừa ở trong áo quan chui ra mà thôi!

Phi Quỳnh à một tiếng rồi lại giục :

- Rồi sao nữa? Lão tiền bối kể tiếp đi!

Uất Trì Xảo lắc đầu than :

- Người con gái đó vừa bước ra liền chỉ tay xuống dòng sông đang chảy xiết dưới chân núi, bảo chúng tôi phải nhảy xuống đó tự tử.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh đều kinh ngạc, mở to mắt nhìn Uất Trì Xảo như muốn uống lấy lời nói. Uất Trì Xảo vẫn thủng thỉnh nói tiếp :

- Hoắc cô nương hỏi cô ta là ai, và có quyền gì bắt chúng tôi phải tự vẫn? Cô ta đáp tên họ quên hết cả rồi, bây giờ chỉ còn một tên là Tịch Mịch nữ lang. Cô ta lại nói phải khó nhọc lắm mới tìm được ngọn núi Tịch Mịch này, định để hưởng thụ cho đến hết đời, không ngờ lại bị tiếng hát của cô nương làm

https://thuviensach.vn

xáo trộn, vì thế cô ta bắt chúng tôi phải nhảy xuống sông tự tận không thì không xong.

Hạ Thiên Tường giận dữ nói :

- Sao lại có con người vô lý đến thế là cùng? Thế rồi Hoắc Tú Vân trả lời ra sao?

Uất Trì Xảo nói :

- Hoắc Tú Vân cũng nhận thấy cô ta đòi hỏi quá ư là vô lý bèn hỏi: nếu chúng tôi không nghe thì sao? Cô ta nghe hỏi bèn thò tay vào mình lấy ra một thanh Ngô Câu kiếm và nói nếu chúng tôi không chịu nhảy xuống sông thì chết vì thanh kiếm của nàng cũng thế!

Thấy đối phương đã rút kiếm ra và nói như vậy, Hoắc cô nương tự nhiên cũng phải thi triển thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm chống lại.

Tịch Mịch nữ lang kiếm pháp cũng tinh lắm, hai người đấu với nhau hơn năm chục chiêu, chưa phân thắng phụ, nhưng sau khi Hoắc cô nương biến đổi kiếm pháp, thi triển mấy chiêu tuyệt học của phái Nga Mi, đánh luôn mấy đường đã dồn được đối phương ra sát mép núi.

Nói đến đây, ông lại thở dài một tiếng rồi tiếp :

- Hoắc cô nương sở dĩ bị thiệt hại chỉ vì chút điểm nhân từ, nàng dùng chiêu Cuồng Phong Quyển Hà biến thành Thiên Đài Đắc Lộ chém gãy thanh Ngô Câu kiếm của đối phương, mũi kiếm của nàng đã chỉ đúng yết hầu của thiếu nữ.

Hạ Thiên Tường vội hỏi :

- Như thế sao còn bị hại?

Uất Trì Xảo hậm hực nói :

- Nhưng giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc đó có lẽ Hoắc cô nương tự nghĩ, hai bên không thù oán gì nhau, chỉ vì sự tranh chấp xoàng, hà tất phải đưa nhau đến chỗ chết! Nên mũi kiếm đã đặt sát yết hầu chợt lại đưa chếch hất mảnh

https://thuviensach.vn

se che mặt thiếu nữ xuống, định cho biết con người vô lý bí mật đó mặt mũi như thế nào.

Phi Quỳnh chép miệng than :

- Hoắc tiểu muội sơ ý quá, đến nỗi phạm một điều tối kỵ của con nhà võ! Đáng tiếc thật! Nhưng chẳng hay người con gái kia mặt mũi thế nào?

Uất Trì Xảo nói :

- Khuôn mặt thiếu nữ trông rất thanh tú, da dẻ trắng nõn. Rõ là một mỹ nhân, nhưng trên mặt đầy những vết sẹo chăng ngang chăng dọc, chỗ tím chỗ đen, miệng mũi lệnh lạc, không biết bị thứ thuốc gì tàn phá dung nhan đến nỗi diện mạo biến thành dữ tợn xấu xí gớm chết như vậy?

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh nghe xong đều kinh hãi đưa mắt nhìn nhau, Uất Trì Xảo lại kể tiếp :

- Hoắc Tú Vân vừa trông thấy bộ mặt quái gở của đối phương bất giác giật mình kinh sợ, Tịch Mịch nữ lang cũng nhân cơ hội tốt đó chím miệng phun ngay vào mặt Hoắc Tú Vân một luồng hơi đen ngòm.

Phi Quỳnh buột miệng kêu lên :

- Luồng hơi đen đó, rất thể là một thứ thuốc mê mà Tịch Mịch nữ lang chế thành một chiếc răng giả để phòng khi nguy cấp thì dùng đến.

Uất Trì Xảo gật đầu đáp :

- Cô nương đoán có lẽ đúng, Hoắc cô nương bị phun thuốc xong, hai chân lập tức lảo đảo chực ngã, cũng ngay lúc đó, lại bị Tịch Mịch nữ lang nhanh như chớp, rút ra một mũi chùy nhọn, đâm vào sườn bên trái của nàng.

Hạ Thiên Tường nghe tới đây đã không sao ngăn nổi đau đớn, bất giác ứa nước mắt, nghẹn ngào nói :

- Chắc là Hoắc tiểu muội bị một đao trí mạng?

Uất Trì Xảo cũng nước mắt đầm đìa lắc đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Hoắc cô nương tuy bị một đao ngập sườn, chỉ còn thò ra ngoài có cái chuôi, nhưng không đến nỗi chết, thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm lập tức vung lên, ánh sáng chói mắt nàng chém một nhát, phạt một nhát, chiếc đầu quái gở lập tức văng xa ba thước.

Phi Quỳnh kéo vạt áo lau nước mắt, buồn bã nói :

- Tịch Mịch nữ lang đã chết, thì Hoắc Tú Vân dẫu bị thương, tất cũng còn nắm trên núi, sao lại...

Uất Trì Xảo thở dài ngắt lời :

- Tịch Mịch nữ lang hung độc như con rắn, chết mà vẫn còn vùng vẫy, dẫu đã bay đầu rồi mà tay vẫn còn túm được vạt áo trước ngực Hoắc cô nương, thế lá cả hai người cùng quấn vào nhau, lăn tỏm xuống dòng nước.

Uất Trì Xảo nói đến đây, nước mắt lại ứa ra ràn rụa, nhưng ông vẫn cố nén, nói tiếp :

- Sự biến chuyển nhanh như chớp nhoáng đó, làm cho tôi hoảng hốt rụng rời, chạy vội ra ven núi, muốn cứu mà không biết cứu bằng cách nào. Lúc ấy mặt trăng lại bị một đám mây đen che khuất, chẳng trông thấy gì cả, mãi một lúc sau, mới nghe thấy mặt nước đánh ùm một tiếng, thân thể Hoắc cô nương và xác người thiếu nữ đã rơi xuống dòng nước chảy xiết ở dưới Tam Giáp cuốn đi mất tích.

Hạ Thiên Tường tự nghĩ Hoắc Tú Vân đã bị trọng thương, lại rơi từ trên đỉnh núi cao trăm trượng xuống dòng nước đang chảy mạnh, quả thực không còn hy vọng gì sống sót nữa, bất giác ruột đau như dao cắt, lại ứa hai hàng nước mắt.

Phi Quỳnh không biết dùng câu gì an ủi, đành cũng chỉ ngồi bên kéo tay áo lau nước mắt khóc theo.

Uất Trì Xảo lại nói :

- Giữa lúc ấy, ta càng nghĩ càng thấy xấu hổ không muốn thấy Hạ lão đệ nữa, nhất là đối với sư phụ Hoắc Tú Vân là Huyền Huyền Tiên Lỗ, không

https://thuviensach.vn

biết nói làm sao, đã toan nhảy xuống nhằm tự tử để cầu giải thoát.

Uất Trì Xảo nói đến đây, lại nghẹn ngào tiếp :

- Sở dĩ lúc ấy tôi chưa chết ngay, là vì tôi còn phải lưu lại chút hơi tàn để báo cáo cho lão đệ biết về tình hình Hoắc cô nương bị hại thế nào bây giờ tâm nguyện đã xong...

Vừa nói vừa giơ bàn tay lên định đập vào tử huyệt trên đỉnh đầu.

Hạ Thiên Tường vừa toan cứu, Phi Quỳnh ngồi gần hơn, đã phất ống tay áo một cái, Uất Trì Xảo chợt thấy cánh tay bên phải tê dại, không vận dụng được nữa, rơi thẳng xuống mặt bàn.

Uất Trì Xảo thở dài than rằng :

- Hạ lão đệ và Trọng Tôn cô nương sao không để tôi chết cho rồi. Lão hóa tử nhẫn nhục sống đến lúc này cũng đã quá lâu, còn phải chịu đến bao giờ nữa?

Trọng Tôn Phi Quỳnh an ủi :

- Lão tiền bối hà tất phải lấy thế làm khó chịu! Việc Hoắc tiểu muội ngộ nạn, không phải lỗi tại lão tiền bối và trong chốn giang hồ, những chuyện lạ xảy ra rất nhiều, óc con người ta không sao lường thấu, lão tiền bối chưa trông thấy thi thể Hoắc tiểu muội, biết đâu nàng hãy còn ở trên dương thế?

Uất Trì Xảo nhân đã cùng Hoắc Tú Vân đồng hành lâu ngày, hai bên cảm tình thân mật, khác nào như cha con, nên tuy nghe lời Phi Quỳnh khuyên giải, vẫn không nguôi được chút nào.

Phi Quỳnh chợt nghĩ ra một việc, liền hỏi Hạ Thiên Tường :

- Thiếu nữ tự xưng là Tịch Mịch nữ lang này, tính tình đã kỳ quái mà cái tên nghe cũng lạ tai, hay chính cô ta là nhân vật trong cung Tịch Diệt mà Lăng lão tiền bối nói chuyện với Tường đệ hôm nọ đấy?

Hạ Thiên Tường ờ một tiếng, rồi gật đầu nói :

- Thư thư đoán có lẽ đúng, hay ít nhất cũng trúng đến tám chín phần mười.

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo nghe hai người nói chuyện với nhau, trong bụng nghi hoặc, vội hỏi :

- Thế nào gọi là cung Tịch Diệt?

Hạ Thiên Tường liền đem câu chuyện Lộc Như Ngọc giận dữ bỏ đi và Lăng Diệu Diệu mách bốn địa điểm cho mình đi tìm, thuật lại cho Uất Trì Xảo nghe.

Phi Quỳnh cũng kể cho ông rõ việc hai người lên Côn Luân tuyệt đỉnh tìm Lộc Như Ngọc, tình cờ đoạt được Diêm Vương lệnh ở trong tay Hướng Phiêu Nhiên thế nào, đoạn nàng thò tay vào mình lấy con rồng một sừng ra, đưa cho Uất Trì Xảo xem.

Uất Trì Xảo vừa trông thấy con rồng, vội đứng phắt dậy kêu lên :

- Đây là một trong ba món Chung Hồn tam bảo của phúc phụ tôi là Bách Thủ Thiên Tôn Uất Trì Tử Khuyết đây mà. Vật này khi còn sinh thời thúc phụ tôi quý lắm, lúc chết lại đem bỏ vào áo quan theo, không hiểu tại sao lại lọt vào tay Hướng Phiên Nhiên?

Phi Quỳnh nói :

- Cứ lời Hướng Phiêu Nhiên nói thì lệnh thúc lúc vừa mất được ba tháng, đã bị một nhân vật giang hồ đào mộ lấy trộm, nhưng không hiểu tại sao lại lọt vào tay hắn?

Uất Trì Xảo đỡ lấy con rồng, ngắm nghía một lúc, rồi thở dài nói :

- Thúc phụ tôi năm xưa cậy có ba món Chung Hồn tam bảo mà tạo nên bao nhiêu tội nghiệt, đến nỗi lúc chết còn bị người đào mồ cuốc mả, bộc lộ thi thể. Uất Trì Xảo thật không muốn sử dụng môn ám khí quá hung độc này nữa, để ta hủy nó đi cho rồi.

Nói xong, cầm con rồng giơ lên toan đập, Hạ Thiên Tường vội giữ lại nói :

- Uất Trì lão tiền bối, thực ra thì ám khí nó có tội tình gì, tất cả chỉ là do tâm địa của người sử dụng nó mà thôi. Hiện nay người đào mộ ăn trộm bảo vật chưa rõ là ai, hai món Thiên Vương tháp và Quỷ Vương Tiễn cũng chưa lấy

https://thuviensach.vn

được, sao lão tiền bối không giữ Diêm Vương lệnh lại, chờ khi nào tra ra được tên đào mộ, sẽ dùng vật này trừng trị hắn.

Uất Trì Xảo cũng cho là phải, bèn thôi không hủy bảo vật nữa.

Ăn uống xong xuôi, ba người lại rủ nhau ra núi Kỳ Liên chờ xem có gặp ai quen không. Tới chân núi, Hạ Thiên Tường chợt bảo Phi Quỳnh :

- Thư thư để Thanh Phong Ký và Đại Hoàng ở đây chờ, chúng ta chỉ nên đem Tiểu Bạch vào động Giáng Tuyết thôi. Kẻo để Thích Đại Chiêu trông thấy con Long Mã này, hắn lại nhớ đến con ngựa của hắn mà sinh ghen tức ám hại chăng?

Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Tường đệ lo xa như vậy cũng phải.

Nói xong bèn thả Thanh Phong Ký ra, và dặn dò Đại Hoàng mấy câu, đoạn cả ba người và Tiểu Bạch lại tiến vào động Giáng Tuyết.

Đang đi Hạ Thiên Tường chợt trông thấy trên sườn núi cách đó chừng hơn một trượng có hai bông hoa lạ, một bông đã nở hẳn, còn một bông đang hàm tiếu, cánh đủ năm màu, trông rất đẹp, bèn chỉ cho Phi Quỳnh xem, rồi nói :

- Thư thư coi, hai bông hoa kia đẹp qua nhỉ?

Phi Quỳnh vừa ngẩng lên nhìn, chợt thấy một cơn gió lạnh thoảng qua làm cho những cánh hoa nở bay lả tả khắp trên mặt đất.

Hạ Thiên Tường thở dài nói :

- Hoa đẹp chóng tàn, đời hoa thật chẳng khác gì số mệnh của Hoắc Tú Vân muội muội.

Phi Quỳnh thấy chàng lại súc cảnh sinh tình, bèn vội kiếm cách nói lảng sang chuyện khác, mỉm cười hỏi :

- Còn bông hoa hàm tiếu kia thì giống ai?

Hạ Thiên Tường không cần suy nghĩ, đáp ngay :

https://thuviensach.vn

- Bông ấy thật giống tỷ tỷ!

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Nếu vậy thì chỉ nay mai tôi cũng bị khô héo điêu tàn như bông hoa kia?

Hạ Thiên Tường hấp tấp cải chính :

- Tôi lầm, tôi lầm! Thư thư là một loài hoa ở Dao trì, đời đời tươi tốt, không bao giờ tàn!

Phi Quỳnh nghiêm sắc mặt nói :

- Tường đệ không nên si tình thái quá. Hoa tàn hoa nở đều có định kỳ, người thọ người yểu cũng do số mệnh. Nếu Hoắc tiểu muội đã hết số, thì chúng ta dẫu đau xót cũng vô ích, còn nếu số nàng chưa chết, thì rồi có phen lại được trùng phùng. Lúc này chúng ta cần phải lắng tâm tĩnh khí, tạm gác bỏ thường tình ra một bên, mà nhớ đến nhiệm vụ hàng ma vệ đạo mới được.

Trong lúc Phi Quỳnh vừa nói tới bốn chữ hàng ma vệ đạo mới được, chợt nghe có một tiếng cười lạnh như thép, xé luồng không khí bay tới.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh công lực lúc này đứng vào hàng đệ nhất cao thủ, nên nhận ngay ra tiếng cười lạnh lẽo đó từ ngoài ba chục trượng truyền lại, tiếng tuy không cao nhưng lọt vào tai làm cho người nghe phải sởn ốc, lạnh người, đủ thấy nội gia chân khí của người này đã tới cõi lô hỏa thuần thanh, muốn sao được vậy.

Giữa lúc ba người đang lắng tai nghe ngóng, đã thấy một vị đạo nhận mặc áo xám, thân hình vừa cao vừa gầy, hai gò má nhô lên, đôi tròng mắt hõm lại, mũi khoằm như móc câu, mắt hau hau như mắt cú, da trắng nhợt như da người chết. Trên búi tóc của lão còn cài một cái xương người trắng hếu.

Đạo nhân vẫn thủng thỉnh bước đều, không thèm đưa mắt nhìn bọn Uất Trì Xảo, thần tình cực kỳ kiêu ngạo.

Tuy trông hắn đi một cách thủng thỉnh, không hề thi triển khinh công thân pháp gì, mà kỳ thực thì nhanh không thể tưởng tượng, chỉ trong chớp mắt, hắn đã đi hết quãng đường dài hai chục trượng, vòng ra sau núi, mất hút.

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo kinh sợ hỏi Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ có biết ai đó không?

Hạ Thiên Tường nghĩ một lúc rồi đáp :

- Cháu không biết, nhưng cứ cách ăn mặc của lão mà đoán, thì có thể lão là Bạch Cốt Võ Sĩ một trong ba Bạch Cốt tam ma hiện ngụ tại Ác Quỷ giáp ở Lâu Sơn cũng nên.

Phi Quỳnh hỏi :

- Tường đệ, Mai Khôi sứ giả định cử nhân vật nào áp chế Bạch Cốt Võ Sĩ?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Trừ Trọng Tôn bá phụ ra, thì còn ai áp chế nổi hắn?

Phi Quỳnh cau đôi mày liễu, lắc đầu nói :

- Bạch Cốt Võ Sĩ vừa rồi thi triển thân pháp Di Hình Hoán Cốt lại hòa hợp cả lối Xúc Địa thần công, võ học của hắn cao lắm, gia gia của tôi gần đây chỉ chuyên tâm về đạo học, phương diện võ công chắc cũng hoang phế nhiều, không chắc đã chế phục nổi hắn.

Vừa nói tới đây, chợt thấy một cái bóng xanh từ trên sườn núi bay xuống, trông như một vị phi tiên, cười ha hả nói với Phi Quỳnh :

- Quỳnh nhi, Chấn Thiên đại hội chưa khai mạc, sao con đã dám đoán chắc là cha bỏ phế võ công, không đấu nổi Bạch Cốt Võ Sĩ?

Phi Quỳnh đỏ mặt tía tai, giương đôi mắt ngây thơ nhìn cha nũng nịu :

- Gia gia, con không bằng lòng thế đâu! Sao gia gia cứ chế diễu con hoài?

Trọng Tôn Thánh chào Uất Trì Xảo và Hạ Thiên Tường, rồi mỉm cười nói với Phi Quỳnh :

- Con bé này thật vô lý hết sức, con phê bình gia gia thì được, gia gia nói con như vậy không được sao?

Phi Quỳnh dựa vào vai Trọng Tôn Thánh, cười hì hì, thỏ thẻ hỏi :

https://thuviensach.vn

- Gia gia có dám chắc đánh được Bạch Cốt Võ Sĩ không?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Hắn là Bạch Cốt Nhất Ma, ta là Thiên Ngoại Tình Ma, ma lại đấu với ma, nếu ta không chế nổi hắn, cũng vị tất hắn đã chế nổi ta?

Nói đến đây ông chợt ngừng lại nhìn Phi Quỳnh, cười nói tiếp :

- Quỳnh nhi, sao lúc này cha thấy con tâm thần hoảng hốt, không được thông minh mẫn tuệ như trước, thế là lý gì?

Phi Quỳnh dẩu môi nói :

- Gia gia thấy hài nhi hoảng hốt ở chỗ nào?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Lúc ta ở trên sườn núi đi xuống, con không để ý trông xem thân pháp của cha có gì khác không à?

Phi Quỳnh hấp tấp nói :

- Có chứ, con thấy thân pháp của gia gia không giống ngày trước, hình như gia gia đã tham thấu Thái Ất Thiên Huyền thần công rồi phải không? Nhưng gia gia có để con kịp hỏi gì đâu, chưa thấy mặt đã chế diễu, mắng nhiếc, làm cho con không kịp thở, bây giờ lại còn kêu là con tâm thần hoảng hốt, mất hết thông minh...

Trọng Tôn Thánh bật cười, quay lại nói với Hạ Thiên Tường :

- Sau khi chia tay lão đệ ở Ai Lao, ta định đến Lâu Sơn thám thính xem thực lực của Bạch Cốt Võ Sĩ thế nào, nhưng sau nghĩ lại, thấy rằng cất công đi thám thính người ta, chẳng bằng cố trau dồi tài nghệ của mình cho tiến bộ còn ích hơn. Vì thế ta mới tìm một nơi yên tĩnh vắng vẻ, đem môn Thái Ất Thiên Huyền thần công là một môn ta tham nghiên đã lâu, mà chưa gặt được mấy kết quả, tỉ mỉ nghiên cứu lại.

Trong lúc vô tâm, may sao lại gặp sư phó ngươi là Bắc Minh Thần Bà, hai người trong khi nhàn rỗi, đều đem sở học của mình diễn luyện cho thấu suốt,

https://thuviensach.vn

thành ra tham thấu được rất nhiều diệu quyết, không tốn bao nhiêu hơi sức, mà gỡ lần được hết những chỗ chân thuyên khó hiểu của môn Thái Ất Thiên Huyền thần công.

Hạ Thiên Tường hớn hở hỏi :

- Vậy gia sư đâu, sao không đến đây với lão tiền bối một thể?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Sư phó ngươi nghiên cứu xong Thiên Huyền thần công, công hạnh đột nhiên tiến triển một cách nhanh chóng lúc này đại đạo đã đắc hạnh, nên không đến tham dự Chấn Thiên đại hội nữa, lại lập tức trở về Bắc Minh thần sơn, sửa soạn thoát hóa.

Hạ Thiên Tường nghe nói sư phó sắp giải thoát trần duyên, bất giác đau đớn ứa nước mắt nói :

- Nếu vậy thì vãn bối cũng phải về ngay Bắc Minh thần sơn để thị phụng sư phó, không thể tham dự đại hội được nữa.

Trọng Tông Thánh ngẫm nghĩ khen thầm, mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ cứ yên tâm sư phó ngươi còn ở lại cõi trần hai tháng nữa. Người nhờ ta nhắn lão đệ cứ việc tham dự đại hội Chấn Thiên xong, rồi hãy trở về Bắc Minh, cùng bà họp mặt một lần cuối cùng nữa.

Nói xong lại ngoảnh lại cười nói với Phi Quỳnh :

- Quỳnh nhi, con có biết ta cũng sắp đi theo Hoàng Phủ lão tiền bối, cũng thành đạo quả?

Phi Quỳnh hoảng hốt kêu lên một tiếng: Gia gia! Sắc mặt đột nhiên tái ngắt, lệ châu thánh thót tuôn rơi xuống như mưa.

Trọng Tôn Thánh lấy tay vuốt mái tóc mây của nàng, mỉm cười nói :

- Quỳnh nhi đừng buồn, công hạnh của ta chưa theo kịp Hoàng Phủ lão tiền bối, nên ngày giải thoát của ta còn phải chờ hai năm nữa.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh nghe nói cũng hơi yên tâm, giương đôi mắt to long lanh ngấn lệ, dẩu môi nũng nịu nói :

- Việc hai năm về sau, còn mơ hồ chưa quyết định, sao gia gia đã nói ra làm gì vội, để hài nhi mất hồn?

Trọng Tông Thánh cười nói :

- Ta bảo con sớm, cũng có cớ. Số là sau khi đại hội Chấn Thiên bế mạc, Tường đệ con sẽ trở về Bắc Minh, tiễn sư phó hắn quy Tây, còn con cũng phải theo gia gia tìm chỗ tĩnh mịch bế quan một năm, để tập luyện Thái Ất Thiên Huyền thần công, một có thể gánh nổi trọng trách phù trì chính khí cho phái võ lâm, ứng phó với cục diện biến chuyển khó khăn sau này.

Phi Quỳnh kinh sợ nói :

- Lúc này Hoàng Phủ lão tiền bối không đến bên ta còn thiếu một nhân vật chủ yếu đối thủ với Bạch Cốt tam ma, tình thế đại hội Chấn Thiên đã hung hiểm lắm rồi, sao gia gia còn bảo cục diện mai sau còn khó khăn hơn nữa?

Trọng Tông Thánh thở dài nói :

- Đại hội lần này tuy thiếu Hoàng Phủ lão tiền bối, nhưng ta đã tham ngộ Thái Ất Thiên Huyền thần công và Tường đệ con gần đây cũng gặp nhiều kỳ ngộ, có thể đương nổi một mặt, ngoài ra còn năm đại môn phái lớn nữa, nên dẫu bên ta không toàn thắng, cũng không đến nỗi nguy hiểm. Nhưng theo những tin tức của Hoàng Phủ Thần Bà vừa cho biết, thì bọn Ngoại Vực Quần Hung bấy lâu vẫn nom dòm võ lâm Trung Nguyên, thế nào cũng xuẩn động nay mai, bọn họ toàn là những kẻ cùng hung cực ác, nếu lại cấu kết với phái Chấn Thiên và Bạch Cốt tam ma, thì từ nay trong chốn giang hồ, ít có ngày yên tĩnh.

Hạ Thiên Tường kinh ngạc vội hỏi :

- Trọng Tôn bá phụ Ngoại Vực Quần Hung là những nhân vật nào vậy?

Trọng Tông Thánh đáp :

https://thuviensach.vn

- Đó là một bọn võ lâm hung nhân, sống bên ngoài bản đồ Trung Quốc. Đại khái như: Bát Mạc Yêu Vương, Đông Doanh tam nụy, Thân Độc song quái, Tây Vực tứ thiên tôn... chẳng lẽ lão đệ lại không được nghe lệnh sư nhắc tới bao giờ ư?

Hạ Thiên Tường sắc mặt đỏ ửng, nói :

- Cháu chỉ được nghe gia sư nói qua về Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt, nói hắn nguyên là người Hán, nhân vì tổ tiên có tội bị lưu đày ra biên cương, nên mới lấy Bát Mạc làm quốc tịch. Năm xưa gia sư sang chơi Tây nam, ngẫu nhiên gặp hắn, hai bên bàn luận võ học, thấy hình như công lực người ấy còn cao hơn gia sư.

Trọng Tôn Thánh gật đầu nói :

- Hiện giờ ba bọn kia đều suy tôn Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt làm thủ lãnh, chuẩn bị tiến vào Trung Nguyên, khuấy rối võ lâm, xưng bá thiên hạ. Vì thế ta mới muốn bế quan một năm đem mấy môn tuyệt nghệ truyền lại cho Phi Quỳnh. Lão đệ về Bắc Minh tất cũng được sư phó truyền dạy bí kỹ, lão đệ phải cố chuyên tâm học tập, gắng sức trau dồi, bọn già chúng ta sắp nối tiếp nhau quy ẩn, cái trọng trách duy trì bảo hộ chính nghĩa giang hồ, thanh uy của nền võ học Trung Nguyên, sau này đặt lên vai các ngươi nặng lắm không phải chuyện chơi đâu.

Hạ Thiên Tường cúi đầu lĩnh mệnh. Uất Trì Xảo nghe đến đây chợt nói xen vào :

- Việc đó chưa cần thiết lắm, để thong thả hãy bàn cũng được. Bây giờ bên ta thiếu mất một tay cao thủ tất nhiên kế hoạch phải cải biến. Trọng Tôn lão huynh nên lo xếp đặt trước đi, kẻo đến lúc đó lại lúng túng.

Trọng Tôn Thánh nói :

- Các môn phái tới dự hội nổi giận lắm, chúng ta chỉ nên góp ý kiến chứ không nên chủ trương. Để tôi thử tính qua xem phía địch có mấy cao thủ.

Nói xong lại cong ngón tay đếm vừa đếm vừa nói :

https://thuviensach.vn

- Bạch Cốt tam ma, Thích Đại Chiêu, Bào Tam Cô, Thiết Quán đạo trưởng này... lại còn Lăng Diệu Diệu, Đổng Song Song...

Phi Quỳnh nghe tới đây, vội cười ngắt lời :

- Gia gia đừng tính hai vị ấy vào phía địch.

Trọng Tôn Thánh ngạc nhiên hỏi Hạ Thiên Tường :

- À, hôm ở Ai Lao sơn, ta có dặn lão đệ và Quỳnh nhi tìm cách hòa giải mối hiềm khích giữa bộ ba Lệ Thanh Cuồng và hai bà vợ ông ta các ngươi đã thi hành xong chưa?

Hạ Thiên Tường chưa kịp trả lời, Phi Quỳnh đã nhướng đôi mày liễu, mỉm cười đắc ý nói :

- May không đến nỗi nhục mệnh.

Nói xong lại đem câu chuyện mình và Hạ Thiên Tường đánh lừa hai bên tới Mạc Sầu thạch thất, kết quả thế nào, thuật hết cho Trọng Tôn Thánh nghe. Trọng Tôn Thánh lắng lặng nghe xong, cũng gật gù khen là diệu kế. Ông trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu vậy thì nhân vật cao thủ của đối phương chỉ còn có Bạch Cốt tam ma. Bạch Cốt Võ Sĩ đã do ta đối phó...

Hạ Thiên Tường ấp úng ngắt lời :

- Theo kế hoạch của Mai Khôi sứ giả thì Bạch Cốt Thiên Quân đã có vãn bối.

Trọng Tôn Thánh mỉm cười nói :

- Bạch Cốt Thiên Quân tài nghệ đứng đầu tam ma, đối địch với hắn tốt ư nguy hiểm. Cái kế của Mai Khôi sứ giả cho lão đệ ứng phó với Bạch Cốt Thiên Quân, chỉ là một thủ đoạn huyền nghi, không thể coi là định luận bất dịch được. Tới lúc ấy ta sẽ châm chước lại tình hình và sẽ có cách xử trí thích đáng, nếu không cần phải mạo hiểm, thì cũng không nên bắt lão đệ mạo hiểm làm gì.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường đang nhơn nhơn tự đắc, chợt nghe mấy câu của Trọng Tôn Thánh làm cho cụt hứng, nhưng không dám cãi, chỉ cúi mặt ngồi yên. Trọng Tôn Thánh biết ý, bèn vỗ nhẹ vào vai chàng, cười :

- Hạ lão đệ đừng buồn, rồi lúc đó, nếu không lựa được người đấu với Bạch Cốt Thiên Quân, tất phải nhờ lão đệ mạo hiểm vậy.

Hạ Thiên Tường nghe nói, bất giác đôi má đỏ bừng, đưa mắt nhìn Phi Quỳnh mỉm cười.

Phi Quỳnh nói với Trọng Tôn Thánh :

- Còn Bạch Cốt Tiên Tử, gia gia đã chọn được đối thủ chưa? Theo ý con thì nếu Hoa tỷ tỷ đến, ta nên để chị ấy đối phó.

Trọng Tôn Thánh lắc đầu nói :

- Hoa tỷ tỷ con tuy võ học không đến nỗi kém, nhưng công lực đâu được tinh thuần như năm vị Đại chưởng môn?

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Còn Nhất Bát thần tăng?

Uất Trì Xảo nói xen :

- Vị hòa thượng đẹp trai ấy, ở trong chốn giang hồ chỉ thấy chuyên làm những việc hòa giải xưa nay chưa từng thấy giao thủ với ai bao giờ, vì thế nên võ công của ông ta cao thấp thế nào chắc Trọng Tôn huynh cũng không rõ lắm?

Trọng Tôn Thánh gật đầu cười nói :

- Uất Trì huynh với tình hình võ lâm còn thông thạo hơn tôi nhiều vậy mà còn không biết võ công của Nhất Bát thần tăng cao tới bực nào, thì tôi biết lám sao được?

Vừa nói tới đây, chợt thấy trên con đường núi, từ phía sau núi vòng lại, có bốn đại hán khiêng một cái kiệu lớn theo sau là bốn ông già đều mặc áo đen, thân hình trông như một bộ xương khô.

https://thuviensach.vn

Người ngồi trong kiệu mặc mũ áo như một vị vương giả, vì kiệu còn ở xa quá, nên trông không rõ mặt mũi.

Nơi bọn Trọng Tôn Thánh đứng, về phía bên sườn núi, nên vừa thoáng trông thấy cỗ kiệu, lại bị mỏm núi che khuất ngang.

Phi Quỳnh hừ một tiếng, rồi nói :

- Người ngồi trong kiệu ăn mặc như một hoàng đế kia, không biết có phải Bạch Cốt Thiên Quân không?

Uất Trì Xảo gật đầu nói :

- Trọng Tôn cô nương đoán đúng đấy! Nhưng tôi trông trước kiệu của hắn hình như có dán một câu đối thì phải. Hạ lão đệ có đọc rõ chữ gì không?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Vãn bối đọc được, nhưng...

Nói tới đây chợt đưa mắt nhìn Trọng Tôn Thánh, muốn nói lại thôi. Trọng Tôn Thánh biết ý, bèn cười nói :

- Hạ lão đệ cứ đọc tự nhiên, đừng ngại.

Hạ Thiên Tường mỉm cười xin lỗi rồi đọc :

- Về câu đối vế trên là: “Thiên Ngoại Tình Ma ba chỉ mất mạng”, vế dưới là: “Phong Trần Cuồng Khách một chưởng bay hồn”. Trên cửa kiệu còn treo một bức hoành phi, viết bốn chữ lớn: “Bắc Minh vỡ mật”.

Uất Trì Xảo cười nhạt nói :

- Huyênh hoang cuồng cọng đến thế là cùng. Hắn định làm một mẻ lưới vô hết ba đại nhân vật “khó chơi” của giới võ lâm vào tròng quả cũng to gan thật.

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Ta cũng không nên trách hắn kiêu cuồng. Người này quả có tài thông thiên triệt địa, công lực rất cao, không những thế bốn lão già mặc áo đen đi sau

https://thuviensach.vn

kiệu, cũng không phải tay tầm thường, ta không nên khinh địch.

Bọn Trọng Tôn Thánh bốn người nói chuyện xong, lại tìm một nơi u tĩnh, tĩnh tọa dụng công, thấm thoắt đã tới ngày chính hội.

https://thuviensach.vn

Hồi 42

Đại Hội Chấn Thiên

Sáng tinh sương ngày mười sáu tháng hai, cửa Kỳ Liên đã xuất hiện thêm bốn bóng người vùn vụt bay tới.

Bốn người đó chính là Huyền Huyền Tiên Lỗ, Chưởng môn phái Nga Mi và Nga Mi Tam Tú là Tú Lăng đạo cô, Tú Viên đạo cô và Thịnh Tú Chi.

Huyền Huyền Tiên Lỗ chợt trông thấy bọn Trọng Tôn Thánh bèn dừng lại chào hỏi, đoạn quay lại hỏi Uất Trì Xảo :

- Uất Trì đại hiệp, còn Hoắc Tú Vân đâu?

Nguyên Huyền Huyền Tiên Lỗ cùng Nga Mi tứ tú là sư tỷ muội, riêng Tú Vân vì từ bé được Huyền Huyền Tiên Lỗ nuôi dưỡng truyền thụ võ nghệ, tuổi tác chênh lệch quá xa nên nàng nhất định gọi Huyền Huyền Tiên Lỗ là sư phó, Huyền Huyền Tiên Lỗ ép nàng không được nên phải chiều lòng. Vì thế nên hai người vừa là thầy trò, lại vừa là chị em, tình nghĩa rất thân mật. Tú Vân lại là một thiếu nữ thiên tư đĩnh ngộ, nên Huyền Huyền Tiên Lỗ thương yêu như con ruột, vừa trông thấy Uất Trì Xảo vội hỏi thăm ngay ái đồ.

Uất Trì Xảo mặt đỏ như gấc, ấp úng không nói nên lời, Trọng Tôn Thánh bèn đáp thay :

- Hoắc cô nương vừa gặp tai nạn, chưa biết sống chết thế nào mong rằng Tiên Lỗ xét thấu cái lẽ thọ yểu của con người đều do số mệnh, đừng quá bi thương, đợi khi đại hội Chấn Thiên xong, tất cả sẽ dốc toàn lực đi tìm tông tích Hoắc cô nương, xem hạ lạc nơi nào.

Mấy câu nói đó, làm cho Huyền Huyền Tiên Lỗ và Nga Mi Tam Tú đều sợ tái người vội xúm lại hỏi thăm tin tức.

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo đành thuật lại cho mọi người nghe tai nạn bất ngờ xảy ra trên Quỳ Giáp Tuyệt Phong. Huyền Huyền Tiên Lỗ quả xứng đáng tư cách một Chưởng môn một phái, sắc mặt vẫn giữ vẻ trấn tĩnh, chỉ khẽ thở dài một tiếng nói :

- Hoắc Tú Vân trong cái vẻ thông minh lanh lợi còn có ẩn giấu tướng phúc hậu, tâm địa quang minh hiền thục, thật là một bông hoa lạ của võ lâm, làm sao lại đến nỗi chết yểu được? Vậy nên tình trạng lúc bấy giờ dẫu có hung hiểm nhưng Uất Trì đại hiệp chưa trông thấy thi thể, biết đâu lại không gặp được cứu tinh? Trọng Tôn huynh nói cũng có lý, lúc này công việc hàng ma vệ đạo là việc quan trọng lớn lao, chúng ta nên phải chuyên tâm đối phó, hãy tạm gác lại câu chuyện đau thương ấy lại, chờ đại hội Chấn Thiên xong, tôi sẽ huy động toàn thể lực lượng phái Nga Mi đi thăm dò tung tích của Tú Vân.

Nga Mi Tam Tú đều cúi đầu giấu giọt nước mắt, tỏ vẻ thương xót đau đớn. Trọng Tôn Thánh muốn phá vỡ bầu không khí nặng nề bèn mỉm cười nói với Huyền Huyền Tiên Lỗ :

- Tiên Lỗ, lúc này đã muộn, ta nên vào động Giáng Tuyết phó hội thì vừa.

Huyền Huyền Tiên Lỗ vâng lời, cả bọn đều thủng thỉnh tiến dần về phía động Giáng Tuyết. Trong khi đi đường, Trọng Tôn Thánh lại thuật lại sơ qua cho Huyền Huyền Tiên Lỗ nghe tình hình thực lực hai bên, và cách xếp đặt của mình, Huyền Huyền Tiên Lỗ cũng rất tán thành.

Vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã đến trước cửa động Giáng Tuyết. Môn hạ phái Chấn Thiên đã kết hai dãy rạp ở hai bên cửa động, chính giữa chỉ chừa ra một phiến đá phẳng phiu rộng rãi vuông vắn chừng hai trượng, để làm chỗ cho quần hào hiệu kỹ.

Trong rạp rượu thịt bày la liệt, những tên đệ tử trẻ tuổi mặc áo quần đẹp đẽ chạy đi chạy lại để tiếp đãi tân khách.

Những nhân vật chủ yếu phái quần tà, vì đại hội tới đúng ngọ mới khai mạc nên vẫn còn ở cả trong động chưa ra, nhưng về phía quan khách đến dự hội

https://thuviensach.vn

thì hầu như đã đủ mặt.

Trọng Tôn Thánh đưa mắt nhìn khắp bốn phía, thấy trong dãy rạp bên trái chỉ có một người đầu như cái đấu, da dẻ đen như sơn, tầm vóc cao lớn vạm vỡ.

Còn dãy rạp bên phải đã đủ mặt Hoằng Pháp Chân Nhân phái Võ Đang, Băng Phách Thần Quân, Băng Phách Thần Phi, Lãnh Bạch Thạnh phái Tuyết Sơn, Hộ pháp Tĩnh Giác thiền sư phái Thiếu Lâm, Phương trượng Thiên Hoằng trưởng lão phái Tung Sơn, Chưởng môn Băng Tâm thần ni phái La Phù và Sài Vô Cấu, Tư Đồ Úy, Tái Hàn Khang v. v...

Trọng Tôn Thánh cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Hạ hiền điệt, các nhân vật chủ yếu bên ta đã đủ mặt, Trưởng giáo Thiếu Lâm tuy chưa đến nhưng đã có lão đại diện Tĩnh Giác thiền sư và Thiên Hoằng trưởng lão đại diện. Đủ thấy đại hội Chấn Thiên bữa nay cực kỳ trọng yếu, hàng ma vệ đạo ai cũng một lòng, thật là hiếm có.

Nói tới đó đã bước vào tới dãy rạp bên phải, quần hùng các phái đều đứng lên chào đón, mời ngồi.

Hạ Thiên Tường nhân vì đã lâu không gặp bọn Tái Hàn Khang, Sài Vô Cấu, nên vừa trông thấy đã vội chụp tới, ân cần thăm hỏi, kể lể những nông nỗi sau khi cách biệt.

Phi Quỳnh cau mày hỏi Trọng Tôn Thánh :

- Hoa Như Tuyết tỷ tỷ còn hẹn thế nào cũng đến dự hội, mà sao bây giờ vẫn chưa thấy?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Hoa tỷ tỷ con bao giờ chẳng thích cái trò úp mở, có khi nó đến rồi mà còn ẩn nấp đâu đó cũng chưa biết chừng!

Lúc này hộ pháp phái Thiếu Lâm trông chiều trời đã gần tới ngọ bèn chắp hai tay đặt trước ngực nói :

https://thuviensach.vn

- A di đà Phật! Giờ ngọ đã gần tới, chờ điển lễ khai phái của phái Chấn Thiên xong, tất nhiên một cuộc ác đấu võ lâm khó lòng tránh khỏi! Đối phương đã có Bạch Cốt tam ma làm hộ pháp, thực lực hùng hậu, chúng ta muốn cẩn thận, cũng nên công cử một vị trí tuệ cao thâm, thống ngự mọi việc mới khỏi lâm thời lúng túng.

Trọng Tôn Thánh gật đầu cười nói :

- Ý kiến Thiền sư hay lắm, vậy tôi xin đề cử Hoằng Pháp Chân Nhân...

Nói chưa dứt lời, Hoằng Pháp Chân Nhân đã đứng lên chắp tay cúi đầu, niệm câu Vô lượng Phật rồi nói :

- Trọng Tôn đại hiệp nói thế làm Hoằng Pháp tôi xấu hổ chết mất! Hiện thời các nhân vật có mặt tại đây, luận về võ công, cơ trí, cho tới lịch duyệt giang hồ không ai hơn được đại hiệp, vậy nên trọng trách thống ngự quần hào, thiết tưởng đại hiệp không nên đùn đẩy cho ai mới phải!

Cử tọa nghe Hoằng Pháp Chân Nhân nói xong đều tỏ vẻ tán thành đồng thanh ủy nhiệm Trọng Tôn Thánh thống xuất quần hùng, chỉ huy nhất thiết. Trọng Tôn Thánh không sao từ chối được, đành phải ưng thuận. Hoằng Pháp Chân Nhân lại cười nói :

- Hiện thời ngôi chủ soái đã ấn định, bần đạo yêu cầu chư vị trong khi giao thủ với quần ma, nếu không có lệnh của Trọng Tôn đại hiệp thì bất cứ ai cũng không được khinh cử vọng động làm loạn phép tắc.

Quần hiệp đều mỉm cười đồng ý. Trọng Tôn Thánh chú ý nhìn hai người khách lạ mặt ngồi dãy rạp bên trái, rồi nói với mấy vị Chưởng môn :

- Các vị đã biết việc Vực Ngoại Quần Hung suy tôn Bát Mạc Yêu Vương làm thủ lãnh, định nay mai tiến vào Trung Nguyên chưa?

Băng Tâm thần ni gật đầu cười nói :

- Trước khi đại hiệp tới đây, tôi đã cùng hai vị Chưởng môn phái Tuyết Sơn và Võ Đang thảo luận về việc ấy rồi.

Trọng Tôn Thánh cũng cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hai người khách ngồi ở trong rạp bên trái kia, cách ăn mặc trông giống dân man, không biết có phải là nhân vật trong Đông Doanh Tam Ngụy và Thân Độc song quái không?

Vừa nói tới đó, chợt nghe thấy ba hồi chuông ngân vang, rồi quần ma phe Chấn Thiên đắc ý nhơn nhơn dương oai diệu võ, lũ lượt trong động bước ra.

Điển lễ khai phái của phái Chấn Thiên rất quái dị, chỉ do mấy tên đệ tử trong phái hướng vào Bạch Cốt tam ma và chánh phó Chưởng môn khấu đầu ba lượt là xong lễ.

Hoằng Pháp Chân Nhân thấy thế lắc đầu cười nói :

- Thế mà cũng gọi là khai phái thánh điển đã vậy lại còn dám mời quan khách xa xôi hàng nghìn dặm tới đây để xem thịnh võ!

Thân Đồ Hợi ngắt lời cười nói :

- Điển lễ khai phái của họ chỉ là để lấy cớ dụ những kẻ đối lập với họ rồi thừa thế làm một mẻ quét sạch, nên họ chỉ làm cử hành lào phào thế thôi!

Vừa nói tới đó bọn chủ não phái Chấn Thiên ồ ạt kéo vào trong rạp rồi Thích Đại Chiêu tiến lên trước gặp quần hào chắp tay nói :

- Hôm nay chư vị cao bằng các phái đều tập họp trên núi Kỳ Liên thật là một thịnh sự ít thấy trong giới võ lâm gần đây. Thích Đại Chiêu xin tận lễ địa chủ gọi là có chén rượu nhạt kính thỉnh các vị, xin các vị vui long chiếu cố cho! Sau nữa, bon ta đều từng lăn lộn trong chốn giang hồ, tất không khỏi có những chuyện hàm ơn kết oán, nay nhân gặp cơ hội tốt, ta lên liễu đoạn cho xong và cũng là để lưu lại cho cuộc thịnh hội hôm nay một vài kỷ niệm.

Nói xong vái chào quay về chỗ ngồi, quan khách bắt đầu dự tiệc mỹ tửu giai hào, cực kỳ phong thịnh.

Tư Đồ Úy trong lòng thiết tha về mối thù của sư thúc, và việc Thiết Quán đạo trưởng tự tiện đem phái Điểm Thương sáp nhập vào Kỳ Liên, bèn nói với Trọng Tôn Thánh :

https://thuviensach.vn

- Trọng Tôn đại hiệp, Tư Đồ Úy tôi có thể ra thách đấu với trưởng huynh tôi và Thiết Quán đạo trưởng để chỉnh đốn môn hộ phái Điểm Thương, và báo thù cho sư thúc tôi được không?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Tình thế hôm nay, hai bên khó lòng lưỡng lập, ai có ân có oán đều có thể thanh toán được hết! Việc Tư Đồ huynh chỉnh đốn môn hộ phái Điểm Thương tuy danh chính ngôn thuận, nhưng lúc này nên cố nén, cứ việc ăn uống thung dung, thử xem đối phương kiêu cuồng tới bực nào sẽ hay!

Tư Đồ Úy nghe Trọng Tôn Thánh nói thế lại ngồi xuống cùng Sài Vô Cấu, Hạ Thiên Tường chuyện trò vui vẻ.

Quả nhiên lúc này về phái quần tà thấy Thích Đại Chiêu đã lên tiếng, mà đối phương không ai trả lời, thì có vẻ sốt ruột, đây đó đều nổi lên những tiếng cười quái gở, rồi đột nhiên về bên rạp mé trái có một bóng đen nhanh như con vượn nhảy vụt ra rơi xuống giữa phiến đá phẳng.

Người đó là một trong bốn ông già áo đen đi theo sau kiệu Bạch Cốt Thiên Quân mà bọn Trọng Tôn Thánh trông thấy vừa rồi.

Ông già vừa đáp xuống đất sắc mặt đầy vẻ kiêu cuồng vòng tay nói với quần hiệp :

- Tai hạ Vũ Văn Hồng, người ta gọi là Tam Môn Hắc Sát, cuộc thịnh hội hôm nay, cao thủ võ lâm vân tập ở Kỳ Liên, chả lẽ lại không có gì điểm xuyết? Vậy nên Vũ Văn Hồng không ngại tài nghệ kém cỏi, dám ném ngói đầm ngọc, xin mời một vị hạ trường cho tai hạ thỉnh giáo vài chiêu.

Đối phương đã có người hạ trường thách trận, về phía quần hiệp tự nhiên phải ứng chiến. Nhưng trận đầu tiên, muốn tìm một đấu thủ tương xứng, lại làm cho Trọng Tôn Thánh phải khó nghĩ.

Vì Trọng Tôn Thánh đã nhận thấy Vũ Văn Hồng là một tay võ học kỳ tuyệt, công lực chẳng kém gì bọn Thích Đại Chiêu, Bào Tam Cô; nhưng địa vị của hắn chỉ là một tên tùng tướng của Bách Cốt Thiên Quân, không lẽ lại để

https://thuviensach.vn

năm vị Chưởng môn ra đối phó, mà chọn người khác thì e không phải là địch thủ của hắn.

Lãnh Bạch Thạch thấy Trọng Tôn Thánh cau mày nghĩ ngợi, bèn cười nói khẽ :

- Trọng Tôn đại hiệp, xin cho Lãnh Bạch Thạch ứng phó trận đầu!

Trọng Tôn Thánh mỉm cười nói :

- Trận này đâu đã dám phiền đến Lãnh huynh! Tôi muốn Lãnh huynh hãy dưỡng tinh xúc nhuệ để lát nữa đối phó với Bào Tam Cô, một tay đã từng luyện công lực Tuyết Đống mới thích hợp.

Nói xong, liền nhìn ái nữ Phi Quỳnh khẽ goi :

- Quỳnh nhi lại đây!

Phi Quỳnh đang nói chuyện với Sài Vô Cấu, nghe cha gọi vội bước tới gần hỏi :

- Gia gia định phái con ra trận ư?

Trọng Tôn Thánh vẻ mặt trịnh trọng, gật đầu nói :

- Ta nghĩ chỉ con ra ứng phó trận đầu là hợp lý hơn cả. Tên Vũ Văn Hồng là tùng tướng đắc ý của Bạch Cốt Thiên Quân, con không nên khinh thường. Vả lại trận đầu tiên, phải làm sao thắng được hắn, để làm nhụt bớt nhuệ khí của đám quần ma đó đi! Vậy con hãy đem mấy chiêu tuyệt học mới học được, thi thố hết ra, càng thắng được nhanh chừng nào càng hay chừng ấy!

Trong lúc Trọng Tôn Thánh còn đương dặn dò ái nữ, Vũ Văn Hồng lại càng tỏ vẻ ngông cuồng đắc trí, mắt phóng ra những tia sáng dữ dội, cười ha hả :

- Nào là tinh anh của năm đại môn phái đâu? Chẳng lẽ không có ai dám đấu thử với Vũ Văn Hồng này à?

Nói chưa dứt lời, một đám mây đen đã tà tà bay xuống trước mặt, Phi Quỳnh lấy tay vén mớ tóc mây, thái độ ung dung, mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Vũ Văn bằng hữu đừng học thói ếch ngồi đáy giếng, khinh thiên hạ không có người tài chỉ vì cái ngoại hiệu Tam Môn Hắc Sát của ngươi xấu quá, nên khó lựa chọn đối thủ, nhất là mấy vị lão tiền bối cao thủ trong năm đại môn phái không ai muốn mới đầu đã nhúng tay vào màu tang tóc!

Vũ Văn Hồng nhướng cao lông mày, đăm đăm nhìn Phi Quỳnh lạnh lùng hỏi :

- Trẻ con đừng nên nói những câu thâm độc, hãy báo tên họ lai lịch ra đây!

Phi Quỳnh cười nói :

- Ta tên là Trọng Tôn Phi Quỳnh, không thuộc tôn phái nào trên võ lâm cả!

Vũ Văn Hồng cười ha hả nói :

- Bé con đã liều mạng ra đây thì cứ việc tiến thủ đi, ngươi tuy là con gái một người có tăm tiếng, nhưng cũng không chống nổi ba chiêu của ta đâu!

Phi Quỳnh nghe nói chỉ nở một nụ cười rất tươi, sắc mặt nghiêm trang, đăm đăm nhìn Vũ Văn Hồng.

Vũ Văn Hồng cảm thấy nụ cười của nàng không những tươi đẹp như thiên tiên, lại còn có sức hấp dẫn đặc biệt, làm cho tâm thần hắn bỗng nhiên trở nên rối loạn.

Nhưng võ công của hắn quả thật không phải tầm thường, hắn vội trấn định tinh thần, cất tiếng hỏi :

- Sao ngươi không tiến chiêu đi còn cười cái gì?

Phi Quỳnh vẫn giữ nụ cười duyên đáp :

- Ngươi muốn ta tiến chiêu, dễ lắm, nhưng nếu ta ra tay thì ngươi lập tức bị thua ngay, như thế có phải cả chủ nhân của ngươi là Bạch Cốt Thiên Quân, một vị chủ tịch hộ pháp của phái Chấn Thiên cũng bị mất mặt không?

Nụ cười của nàng lần này, khác hẳn với nụ cười trước, trong khi nói, lưng ong khẽ uốn, thân pháp nhanh như chớp nhoáng, bước lên vài bước, tay phải đưa lên, nhè nhẹ phất vào ngực Vũ Văn Hồng một cái.

https://thuviensach.vn

Vũ Văn Hồng thấy Phi Quỳnh tiến chiêu một cách nhanh nhẹn như vậy, cũng giật mình kinh sợ, vội thóp ngực hít hơi, dùng chiêu Phi Nhứ Tập Hoa trước khi năm ngón tay búp măng của đối phương chạm vào áo, hắn đã nhảy lùi lại phía sau chừng một trượng rưỡi.

Phi Quỳnh không đuổi theo, chỉ mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn bằng hữu, thủ pháp của tôi thế nào?

Vũ Văn Hồng cau mày, lạnh lung nói :

- Chiêu Tiên Nữ Trích Hoa của ngươi tuy cũng đáng gọi là khá, nhưng Vũ Văn Hồng này thân nhẹ như nắm bông nõn, né tránh nhanh nhẹn nên chưa hề chạm đến sợi tóc,...

Hắn nói chưa dứt lời, một trận cười sằng sặc giòn tan thốt nhiên từ trong rạp bên phải đưa ra, rồi tiểu hiệp Hạ Thiên Tường đã gạt chân đứng phắt dậy, đôi mắt long lanh như điện.

Thích Đại Chiêu tỏ vẻ không bằng long nói :

- Hạ Thiên Tường, hai bên động thủ thắng bại chưa phân, ngươi tự nhiên cười ầm lên như thế là nghĩa gì?

Hạ Thiên Tường lại cười thật lớn nói :

- Ta cười là lão ma đầu Bạch Cốt Thiên Quân tốn bao nhiêu công phu dạy một thằng vô dụng, trí óc đần độn, võ công tầm thường, chẳng khác gì một pho tượng gỗ. Thế mà cũng dám mở miệng khoác lác, coi trời bằng nửa con mắt!

Vũ Văn Hồng nghe nói giận quá, cặp mắt trợn trừng, như muốn tóe lửa, gầm lên như sấm. Hạ Thiên Tường xua tay cười nói :

- Ngươi đừng vội nổi giận, để ta nói cho ngươi nghe, ngươi sẽ phải phục! Này nhé: thủ pháp Trọng Tôn tỷ tỷ ta vừa dùng là thủ pháp Long Phi Tam Tuyệt trong Thiên Long Giáng Trạch ngươi lại tưởng là Tiên Nữ Trích Hoa trong Việt Nữ Quyền, như thế có đáng cười không? Hai huyệt lớn Tương Đài và Huyền Cơ trước ngực ngươi đã bị Trọng Tôn tỷ tỷ ta điểm trúng, xé

https://thuviensach.vn

rách áo để cảnh cáo cho mà biết, chớ không nỡ gia hại, thế mà còn mơ hồ không biết, chẳng phải giống pho tượng gỗ là gì? Điều làm cho người ta tức cười hơn nữa là chỉ một chiêu đã rõ ai được ai thua vậy mà Thích Đại Chiêu còn bảo chưa phân thắng phụ. Ta thật không hiểu sao một người ngu độn vô tài như hắn, mà còn dám vác mặt tự nhận là Chưởng môn phái Chấn Thiên?

Chàng nói một thôi hồi, dùng toàn một giọng mỉa mai chua chát, làm cho bọn Bạch Cốt tam ma và cả Thích Đại Chiêu đều mặt xám như chàm, thẹn chín người, không còn biết nói làm sao được!

Hai người khách lạ ngồi rạp bên trái từ nãy đến giờ chỉ dùng vai khách bàng quan, lẳng lặng ngồi xem không nói câu nào, lúc này nghe Hạ Thiên Tường nói thế đều trợn mắt nhìn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường, nhỡn quang như nảy lửa.

Vũ Văn Hồng vẫn còn chưa tin, liền cúi xuống nhìn, quả thấy trên hai huyệt Tương Đài và Huyền Cơ ở trước ngực, đã bị Phi Quỳnh dùng ngón tay ngọc, điểm thành hai lỗ thủng nhỏ ở trên áo.

Mặc dầu Vũ Văn Hồng mặt dày đến đâu, cũng không tránh khỏi xấu hổ, bao nhiêu uy phong lúc đầu đều biến mất hết, hắn chỉ thở dài một tiếng, thốt nhiên quay lại hóa thành một luồng khói đen, bay vào rạp bên trái.

Nhưng Vũ Văn Hồng vừa hạ chân xuống cửa rạp, đã thấy chủ nhân là Bạch Cốt Thiên Quân mặt như phủ một lớp băng, mi đầy sát khí bất giác rùng mình biết là nguy rồi!

Quả nhiên trong khi Vũ Văn Hồng chân đứng chưa vững, Bạch Cốt Thiên Quân đã phất tay áo bào, tay phải chặn trước ngực, lăng không phóng ra một chưởng.

Hú một tiếng, một luồng gió mạnh kinh khủng, xưa nay chưa từng thấy, cuồn cuộn táp tới, đánh trúng ngay vào giữa ngực Vũ Văn Hồng làm cho hắn chỉ kịp hự lên một tiếng, thân hình bật lại phía sau tới hơn một trượng, máu tươi phun ra đầy trời, rơi xuống đất chết thẳng.

Quần tà phái Chấn Thiên đều im thin thít, không ai dám thở mạnh.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy chưởng lực của Bạch Cốt Thiên Quân quá ư hùng hậu, trên đời không ai sánh kịp, cũng lấy làm kinh sợ. Phi Quỳnh thấy Vũ Văn Hồng đột nhiên bị Bạch Cốt Thiên Quân chấn nát phủ tạng mà chết, bất giác cau mày lấy tay áo che mặt, trở về liên trận.

Hoằng Pháp Chân Nhân niêm một câu Vô lượng thọ Phật, mỉm cười khen :

- Trọng Tôn cô nương mới ra tay đã là giảm nhuệ khí của địch rất nhiều, thật không thẹn là con gái một bực danh phụ! Nhưng bần đạo xin hỏi tại sao cô nương lại học được môn Vô Tướng Câu Hồn, Long Phi Tam Tuyệt là môn võ học đã khét tiếng thiên hạ của Tam Tuyệt Chân Nhân?

Phi Quỳnh mỉm cười chưa kịp trả lời chợt đã nghe phía bên đối diện có tiếng Bạch Cốt Thiên Quân quát hỏi :

- Hạ Thiên Tường, bao giờ sư phó ngươi mới đến?

Hạ Thiên Tường nhướng cao đôi mày, hỏi lại :

- Ngươi hỏi sư phó ta làm gì?

Bạch Cốt Thiên Quân lạnh lùng nói :

- Mày là thằng quỷ con, miệng lưỡi quá khắc bạc, đáng phải trừng phạt thật nặng, nhưng ta xưa nay không bao giờ ra tay với tụi trẻ con hậu bối, nên muốn tìm sư phó ngươi...

Nói chưa dứt lời Hạ Thiên Tường đã tiếp :

- Sư phó ta chính vì tụi ma đầu các ngươi có mặt ở đây, nên không muốn đến dự hội.

Bạch Cốt Thiên Quân cười ha hả nói :

- Bắc Minh Thần Bà đã được coi là một nhân vật khó chơi đệ nhất thiên hạ mà cũng biết sợ bốn chữ Bạch Cốt Thiên Quân cơ à?

Hạ Thiên Tường phì một tiếng rồi kêu :

- Thôi lão ma đầu đừng có tự tô son trát phấn lên mặt nữa đi! Sư phó ta nào có sợ gì ngươi. Người bảo ta rằng: đại hội Chấn Thiên phải mời đến cả bọn

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt tam ma làm hộ pháp thì đủ hiểu là một hội như thế nào, khi nào ta thèm tham dự, mày đến đó trừng trị cho tụi yêu ma quỷ quái bất thành tài mà cứ tưởng là hay hớn đó một trận là được rồi!

Bạch Cốt tam ma nghe nói, thẩy đều cười nhạt một tiếng.

Hạ Thiên Tường cười một cách ngạo mạn nói :

- Bọn lão ma đừng làm bộ không phục, bất cứ người nào trong bọn ngươi muốn ra tay, ta cũng xin tiếp một trăm hiệp.

Trọng Tôn Thánh không muốn trong khi hai bên vừa bắt đầu so tài đã nói khích cho bọn Bạch Cốt tam ma phải thân tự ra tay, bèn nhìn Tư Đồ Úy mỉm cười nói :

- Quỳnh nhi vừa thắng trận, đối phương nhuệ khí đã giảm, Tư Đồ huynh nếu muốn báo thù cho lệnh sư thúc thì lúc này nên ra tay là vừa.

Tư Đồ Úy nghe nói, bèn đứng lên rời chỗ ngồi, dùng ngón Thiên Ngoại Phi Hồng nhẹ nhàng bay xuống giữa phiến đá.

Sài Vô Cấu thấy chàng đã bước vào trận tuyến cũng chạy ra đứng dựa vào cây cột ở trước cửa rạp chú ý lược trận.

Tư Đồ Úy đứng giữa trận khoanh tay trước ngực, đưa mắt nhìn về phái rạp bên trái, cất tiếng nói to :

- Tư Đồ Úy vẫn chờ con người táng tâm bệnh cuồng đã nhẫn tâm giết Quản Tam Bạch sư thúc ta và tự tiện sửa đổi môn hộ Điểm Thương ra đây nói chuyện.

Tư Đồ Úy vừa lên tiếng thách trận, Thiết Quán đạo trưởng tự biết mình có lỗi, trong bụng cũng hơi sượng, còn đang cau mày ngẫm nghĩ, chưa kịp trả lời, Tư Đồ Kính cũng có ý khiếp sợ, bèn cho Lôi Hóa tung mình ra nghênh chiến.

Tư Đồ Úy trong thấy Lôi Hóa, bèn nghiêng mình thi lễ, mắt long lanh nghiêm sắc mặt nói :

https://thuviensach.vn

- Lôi nhị sư huynh tuy cũng không thể chối được là hoàn toàn vô tội, nhưng sư huynh bị người ta dụ hoặc, chỉ đáng kể là tòng phạm. Tư Đồ Úy còn muốn dành cơ hội cho sư huynh cải hóa. Người tôi muốn tìm trước nhất chỉ là Tư Đồ Kính, kẻ đã tự chặt tay cắt lưỡi Quản tam thúc kia!

Lôi Hóa quả nhiên bị cặp mắt sang quắc long lanh của Tư Đồ Úy nhìn thẳng vào mặt, làm cho hắn cũng lạnh xương sống, còn đang ngẫm nghĩ không biết trả lời thế nào, thì một bóng người mặc áo đạo bào đã từ trên không sa xuống.

Thì ra Tư Đồ Kính đã bị Tư Đồ Úy gọi đích danh ra trận chẳng lẽ lại trốn tránh nên phải đành căn dặn Cận Lưu Hương đứng ngoài lược trận, còn mình thì tung mình nhảy ra.

Lôi Hóa thấy Tư Đồ Kính đã xuất trận, tự nhiên cũng thừa thế rút lui, nhảy về rạp, miệng còn dặn với :

- Tam sư đệ cẩn thận nhé!

Tư Đồ Úy đôi mắt long lanh như điện đăm đăm nhìn Tư Đồ Kính lạnh lùng nói :

- Lần trước ở trong Bộ Hư đạo quan, trong lúc lưỡi Bạch Long kiếm này đã kề vào yết hầu người, nhưng ta lại rút về tha cho ngươi sống, tình anh em thế là đã hết! Lúc này chỉ bàn về công lý, không nói đến tư tình, món nợ máu nghịch luân của ngươi đối với Quản sư thúc, bữa nay ngươi phải thanh toán cho xong đi!

Tư Đồ Kính vì lý khuất, nên không có câu gì cãi lại chỉ lẳng lặng quài tay ra sau vai, rút thanh trường kiếm.

Tư Đồ Úy cũng bấm vào cái bao lò xo rút thanh Bạch Long thần kiếm cầm trên tay, ngửa mặt lên trời kêu to :

- Vong linh Quản sư thúc xin chứng giám cho tiểu điệt Tư Đồ Úy bữa nay xin rửa hờn cho sư thúc!

https://thuviensach.vn

Câu nói cuối cùng vừa dứt, Tư Đồ Kính phóng chiêu trước, một ngón Vạn Liễu Phiêu Ty, chỉ thấy từng luồng kiếm ảnh kèm theo tiếng gió mạnh vù vù nhằm Tư Đồ Úy phóng thật nhanh tới.

Tư Đồ Úy qua thủ pháp dùng kiếm của Tư Đồ Kính đã nhận thấy từ hồi bị bại trận ở Bộ Hư đạo quan về sau, hắn cũng đã khắc khổ dụng công, nên chân lực kiếm chiêu có phần cũng tinh tiến hơn trước.

Cuộc giao đấu hôm nay không những chỉ nhằm vào việc báo thù cho sư thúc lại còn vì cớ chấn chỉnh môn hộ Điểm Thương nên Tư Đồ Úy không dám lơ là, thanh Bạch Long kiếm múa lên một vòng, gạt phăng chiêu Vạn Liễu Phiêu Ty của đối phương rồi thừa thế dùng chiêu Thừa Phong Qui Trục phản công lại.

Hai người vừa giao thủ cùng dùng một kiếm pháp, công lực cũng ngang nhau nên trong vòng hai ba chục chiêu đầu không phân hơn kém.

Nhưng thanh Bạch Long kiếm chém sắt như chém bùn, loại kiếm tầm thường không thể thắng nổi, nên trước khi chưa thi triển những chiêu tuyệt học chàng cũng dần chiếm được thượng phong.

Cận Lưu Hương đứng ngoài thấy tình hình có vẻ bất lợi, sắc mặt liền lộ vẻ lo lắng bồn chồn, tiến lên vài bước, tay phải thò vào túi như định lấy vật gì.

Tái Hàn Khang trông thấy cười nhạt một tiếng, gọi Sài Vô Cấu lúc này đang đứng trước cửa rạp chú ý lược trận bảo rằng :

- Sài nữ hiệp cẩn thận đấy nhé! Con yêu phụ vô sỉ Cận Lưu Hương có thể phóng ám khí trợ trận cho Tư Đồ Kính đó!

Uất Trì Xảo cười sằng sặc nói :

- Lão quái vật và Sài nữ hiệp cứ yên tâm, để lão hoa tử khuếch khoác vài câu có thể khiến cho không ai dám dùng ám khí nữa!

Vừa nói vừa chạy ra cửa rạp, nhìn Cận Lưu Hương mặt đang đằng đằng sát khí gọi to :

https://thuviensach.vn

- Cận Lưu Hương nghe đây! Việc Tư Đồ Úy báo thù cho sư thúc theo quy củ võ lâm, cấm không cho người ngoài can thiệp, nếu ngươi định dùng Cửu U Lân Hỏa hoặc Thiên Kinh độc thích trợ trận thì chỉ chuốc lấy tai vạ mà thôi! Ngươi có biết cái gì ở trong tay ta đây không?

Cận Lưu Hương bị người ta phá mưu gian, trong bụng đã hốt hoảng lại nghe tiếng gọi bèn ngẩng lên nhìn, thấy trong tay Uất Trì Xảo có một con rồng một sừng, vẩy vàng lóng lánh, dài chừng thước rưỡi.

Thị là một kẻ bình sinh chuyên môn dùng ám khí, đối với những loại ám khí có tiếng, kiến thức cũng khá rộng, nên vừa trông thấy con rồng một sừng trong tay Uất Trì Xảo, trong bụng thị cũng hơi run. Uất Trì Xảo miệng đã bô bô vừa cười vừa nói :

- Đây là Diêm Vương lệnh, một loại ám khí tối ư lợi hại trong Chung Hồn tam bảo của thúc phụ ta là Bách Thủ Thiên Tôn Uất Trì Tử Khuyết, đã được các nhân vật võ lâm kêu là "Vua ám khí". Ngươi nên biết loại ám khí này so với Cửu U Lân Hỏa và Thiên Kinh độc thích của ngươi, uy lực còn mạnh gấp trăm lần.

Cận Lưu Hương nghe nói, sắc mặt tái mét, đôi mày cau lại, chẳng nói chẳng rằng.

Lúc này trong mặt trận, Tư Đồ Úy đã phát thần uy, luôn luôn thi triển những ngón đòn độc, dùng toàn những chiêu thức mênh mông như biển cả.

Thiết Quán đạo trưởng thấy tình thế đã đến lúc nguy ngập, nếu mình không tiếp cứu thì tính mạng Tư Đồ Kính khó lòng thoát chết, bèn đứng dậy, nhúng đôi mày sâu róm quát to :

- Việc giết Quản Tam Bạch và bãi bỏ môn hộ phái Điểm Thương là do ta làm chủ. Lúc này ta hạ trường thay cho Tư Đồ Kính có thể gọi là người ngoài nhúng tay can thiệp được không?

Nói vừa dứt lời, cánh tay áo bào phất mạnh, thân hình đã như một con dã hạc bay lạng đi tới sáu trượng, nhằm thẳng phía Tư Đồ Úy, Tư Đồ Kính đang chiến đấu say sưa, lao tới.

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng đã nhận cả hai tội Tư Đồ Úy chỉ trích, quy cả vào mình nên khi hắn xuất trận, quần hiệp các phái kể cả Sài Vô Cấu không ai lên tiếng ngăn trở.

Nhưng Thiết Quán đạo trưởng đã tới chậm một bước, Tư Đồ Úy trước khi hắn nhảy tới đã vung lưỡi kiếm Bạch Long lên thi triển luôn hai chiêu tuyệt học Tùng Hoa Chỉ Lộ và Minh Nguyệt Đương Đầu.

Trước còn là những bông hoa kiếm bay chờn vờn trước ngực, sau đó là những bóng kiếm phủ kín đỉnh đầu. Tư Đồ Kính hoa mắt, kinh hồn, rút cục bị Tu Đồ Úy đâm một mũi kiếm thấu suốt từ ngực ra đến sau lưng.

Thiết Quán đạo trưởng vừa nhảy tới nơi, đã thấy Tư Đồ Kính máu phun như tưới, thân hình ngã gục xuống đất, bất giác tức giận điên cuồng, gầm lên một tiếng, phất ống tay áo rộng phóng ra một luồng thiết tụ cương phong, ngưng đủ mười hai thành công lực, xé luồng không khí rít lên thành tiếng, nhằm thẳng sau lưng Tư Đồ Úy ào ào cuốn tới.

Tư Đồ Úy nguyên là một kẻ chí tình nhân hậu nên lúc này thấy thân huynh bị chết dưới lưỡi Bạch Long kiếm của mình, thù sư thúc tuy đã báo nhưng thâm tình cốt nhục lại dào dạt tâm can, chàng cúi xuống nhìn xác huynh trưởng mà nước mắt tuôn ra như suối.

Tư Đồ Úy trong lúc đau thương, không nghe tiếng quát của Thiết Quán đạo trưởng, cả luồng cương phong mạnh như vũ bão đang ào ào cuốn tới phía sau lưng cũng không hay biết.

Sài Vô Cấu thấy thế sợ cuống lên, không kịp suy nghĩ gì nữa vội tung mình nhảy ra. Băng Tâm thần ni vừa niệm một câu A di đà Phật thân hình đã từ chỗ ngồi bay vào trận tuyến.

Sài Vô Cấu đến chậm mất một bước, thân còn ở trên lưng chừng đã trông thấy Tư Đồ Úy bị luồng cương phong cuốn ra xa tới mấy thước miệng thổ máu tươi, nằm ngất lịm dưới đất.

Sài Vô Cấu đau đớn vô cùng, tròn xoe khóe hạnh, dồn tụ sức mạnh định đánh Thiết Quán đạo trưởng, thốt nhiên nghe phía sau có tiếng Băng Tâm

https://thuviensach.vn

thần ni quát to :

- Sư muội không được lỗ mãng, hãy mau dìu Tư Đồ Úy về rạp cứu chữa đi, để ta lĩnh giáo vị phó Chưởng môn phái Chấn Thiên mấy hiệp.

Sài Vô Cấu vâng lời, cúi xuống bế Tư Đồ Úy và nhặt thanh Bạch Long kiếm rồi quay về bản trận. Băng Tâm thần ni đã hạ trường, thiên hạ quần hùng trước cửa động Giáng Tuyết đều chú ý theo dõi, vì ai cũng biết La Phù và Điểm Thương là hai phái thế thù, lúc này lại do Chưởng môn hai phái so tài với nhau, tất nhiên sẽ gây thành một trường long tranh hổ đấu, quỷ khấp thần sầu.

Băng Tâm thần ni dõi mắt đăm đăm nhìn Thiết Quán đạo trưởng lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng trước kia là Chưởng môn phái Điểm Thương, bây giờ cũng là phó Chưởng môn phái Chấn Thiên, chẳng hay có nhận thấy việc đứng sau lưng Tư Đồ Úy phóng tay áo đánh trộm là mất danh dự không?

Thiết Quán đạo trưởng đỏ mặt, nhướng cao lông mày sâu róm sẵng giọng đáp :

- Việc hôm nay đã đi tới giai đoạn mạnh được yếu thua, thực còn giả mất, hà tất phải giảng cứu những cái lề lối cũ rích vô vị của giang hồ ra làm gì cho thêm rởm! Đại sư xuống đây cũng hay, chúng ta sẽ tiếp tục nốt cuộc chiến ở Chung Nam tử cốc dạo nọ.

Băng Tâm thần ni mặt lạnh như tiền, cười nhạt một tiếng, trỏ vào xác Tư Đồ Kính nằm sóng sượt dưới đất mà rằng :

- Ngày trước ở Chung Nam tử cốc bần ni nếu không nhờ được vị chí hữu Nhất Bát thần tăng cứu thì đã chết bởi mũi ám khí Thiên Kinh độc thích rồi? Lúc này Tư Đồ Kính đã quy kiếp số, chắc không còn ai núp trong bóng tối ngầm phóng ám khí độc ấy ra nữa chứ?

Mấy câu nói đã phá mưu gian của Thiết Quán đạo trưởng ra trước mặt mọi người, lời lẽ sắc như dao găm, làm cho Thiết Quán đạo trưởng ấp úng không

https://thuviensach.vn

sao trả lời được, bèn tìm cách đánh trống lảng quay lại vẫy Cận Lưu Hương đang đứng lẫn trong môn hạ phái Chấn Thiên, mày hoa ủ dột nước mắt đầm đìa, bảo khiêng thi thể Tư Đồ Kính về Chúng Diệu đường lo liệu hậu sự.

Sau khi thi thể Tư Đồ Kính đã được dời đi chỗ khác, bộ mặt dài như mặt giải của Thiết Quán đạo trưởng lạnh như phủ một lớp băng nhìn Băng Tâm thần ni nói :

- Băng Tâm đại sư, chúng ta định giao đấu bằng cách nào?

Băng Tâm thần ni cặp mắt long lanh như điện cao giọng đáp :

- Dùng Ban Thiền chưởng lực của ta và Hồi Phong Vũ Liễu kiếm pháp của ngươi quyết liều một trận sống chết. Hai bên đều ước định chưa thấy hoàn toàn không được dừng tay, cách thức cũng theo đúng như năm trước ở Chung Nam tử cốc!

Nói đến đấy, thốt nhiên thở dài một tiếng, đôi mắt trở nên hiền từ đổi giọng nói :

- Tuy nhiên phái Chấn Thiên đã khai sáng, tôn phái Điểm Thương đã hủy, mối hiềm oán lâu đời giữa hai phái La Phù và Điểm Thương lẽ ra cũng nên thủ tiêu! Chúng ta hà tất phải gây ra những trận gió tanh mưa máu sôi sục giang hồ vô ích!

https://thuviensach.vn

Hồi 43

Người Lành Trời Giúp

Tịnh Giác thiền sư nghe nói đến đấy, khẽ cười nói với Trọng Tôn Thánh :

- A di đà Phật, Trọng Tôn đại hiệp thử coi Băng Tâm đại sư xưa nay vẫn là người tâm cao khí ngạo, không ngờ cũng nói ra được những câu đó, đủ thấy võ học, thiền công của đại sư độ này đều tiến đã khá sâu.

Trọng Tôn Thánh mỉm cười gật đầu, chú ý nhìn vào chiến trường, chỉ thấy Thiết Quán đạo trưởng cau đôi mày rậm đôi mắt đảo lia, lạnh lùng nói :

- Đại sư xưa nay vẫn được tiếng là Băng Tâm Thiết Uyển sao tự nhiên hôm nay lại nảy ra ý niệm từ bi? Ngươi đã chắc Thiết Quán này biết đài cử sao?

Băng Tâm thần ni nói :

- "Nghiệt hải vô biên, hồi đầu thị ngạn". Ngươi đã trông thấy kết quả của Tư Đồ Kính hôm nay, chẳng lẽ còn chưa ăn năn tỉnh ngộ ư?

Thiết Quán đạo trưởng lẳng lặng giây lâu, thốt nhiên ngửa mặt lên trời cười sằng sặc.

Băng Tâm thần ni cho là hắn chế nhạo mình, bất giác nổi giận hỏi :

- Ta nói vậy có gì là trái? Nếu ngươi quả tội nghiệt thâm sau, chấp mê không tỉnh, ta sẽ vui lòng siêu độ cho ngươi mau thoát cõi hồng trần dơ bẩn này!

Bất ngờ Thiết Quán đạo trưởng lại chỉ mỉm cười đáp :

- Cái ý niệm bi thiên mẫu nhân của đại sư thật hiếm có, Thiết Quán xin tuân mệnh! Hôm nay chúng ta chỉ nên thi triển một môn thần công, hai bên cùng tiến tới một điểm nào đó thì thôi.

Mấy câu nói đó không những vượt ra ngoài ý niệm của Băng Tâm thần ni mà quá nửa nhân vật có mặt tại đó cũng đều lấy làm kinh ngạc, chỉ có Thích Đại Chiêu là hiểu rõ mười phần.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt tam ma cũng cho là Thiết Quán đạo trưởng quá mềm yếu, cùng hừ khẽ một tiếng. Thích Đại Chiêu vội phải đem ý đoán của mình giải thích cho ba vị hộ pháp rõ.

Băng Tâm thần ni cũng đoán được một phần nào là Thiết Quán đạo trưởng tính tình hung tàn bạo ngược, có khi nào chỉ vì một câu nói mà chịu xóa bỏ cựu thù, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vui vẻ, cười nói :

- Đạo trưởng đã sáng suốt như vậy thì may lắm, chúng ta thử đấu một trăm chiêu giải trí cũng hay!

Nói xong, lập tức tà áo đen phấp phới, hai bên cùng tiến chiêu động thủ.

Một đạo, một ni đều đứng địa vị Chưởng môn một phái, võ công hỏa hầu đâu phải tầm thường? Hai bên quá chiêu tuy đứng ngoài trông thì chỉ nhẹ nhàng thong thả tưởng như đánh chơi, nhưng kỳ thực sức mạnh khác nào cặp Thái Sơn, như vượt Bắc Hải, chưởng nào cũng đều ngưng tụ thần công nhằm những chỗ sơ hở của đối phương mà tiến đánh không hề sao nhãng một ly, vì không ai muốn đem thanh danh của mình cũng như thanh danh môn hộ phó theo dòng nước chảy.

Chỉ trong nháy mắt đã được bảy mươi chiêu, Thiết Quán đạo trưởng và Băng Tâm thần ni đều không tìm thấy một ly sơ hở nào của đối phương.

Thân Đồ Hợi liền quay sang hỏi Huyền Huyền Tiên Lỗ :

- Tiên Lỗ thử đoán xem Băng Tâm thần ni liệu có thắng nổi Thiết Quán đạo trưởng không?

Huyền Huyền Tiên Lỗ lắc đầu cười nói :

- Cuộc giao đấu này khó đoán lắm. Nhưng theo ý tôi, nếu đấu tới ngoài ba trăm chiêu thì may ra Băng Tâm thần ni có thể thắng được nửa chưởng!

Sài Vô Cấu nhân Tư Đồ Úy đã được Tái Hàn Khang cho uống linh dược, dẫn khí quy nguyên xong, thương thế không có gì đáng ngại nữa nên cũng yên tâm, nghe Huyền Huyền Tiên Lỗ nói vậy bèn mỉm cười nói nhỏ :

https://thuviensach.vn

- Tiên Lỗ cứ yên tâm, Chưởng môn sư tỷ tôi vì cớ ứng phó với đại hội hôm nay đã phải đem môn tuyệt học Bồ Thiên Hồi Lan Nhất Thập Nhị Thủ của phái La Phù khổ công rèn luyện đã khá tinh thục, phần thắng có thể cầm chắc!

Huyền Huyền Tiên Lỗ kinh sợ nói :

- Môn tuyệt học ấy thất truyền đã lâu lắm, không ngờ lệnh sư tỷ đã luyện thành công! Thật là hiếm có!

Vừa nói tới đó, trong chiến trường Băng Tâm thần ni đã thi triển luôn mấy chiêu tuyệt diệu làm cho Thiết Quán đạo trưởng đã hơi lộ vẻ luống cuống.

Thì ra Băng Tâm thần ni nhận thấy hai phái Điểm Thương, La Phù tích oán đã lâu, không bao giờ gỡ được nên muốn nhân cơ hội này hòa giải cho xong, vì thế mới không dùng những chiêu tuyệt học đã tham ngộ được gần đây. Nhưng khi đấu đến tám mươi chiêu, chợt nhận thấy Thiết Quán đạo trưởng chiêu nào cũng ngừng đủ chân lực tựa hồ muốn đánh bại mình, bèn cười nhạt một tiếng, thi triển liên tiếp ba chiêu tuyệt học tinh diệu trong Hồi Lan Lục Thủ.

Ba chiêu tuyệt học uy lực thật vô cùng ghê gớm, quả nhiên làm cho Thiết Quán đạo trưởng luôn luôn lùi tránh.

Băng Tâm thần ni mỉm cười, dùng công lực Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Thiết Quán đạo trưởng :

- Thiết Quán đạo trưởng, chúng ta nên kể là không phân thắng phụ, hòa đi là hơn!

Tiếng nói vừa dứt, một chiêu Lan Thạch Bổ Thiên lại đã phóng ra.

Chiêu này tinh diệu nhất trong Bổ Thiên Lục Thức biến hóa vô cùng, chu vi trong vòng vài trượng, đều bị bao trùm bởi uy thế trong hai bàn tay của Băng Tâm thần ni.

Thiết Quán đạo trưởng nhân vì hai bên đều là địa vị Chưởng môn, vừa rồi bị đối phương làm quẩn, đã cảm thấy sượng sùng, lúc này chẳng lẽ lại hoảng

https://thuviensach.vn

hốt bỏ trốn thì còn đâu là uy phong của phái Chấn Thiên?

Nghĩ vậy, hắn nghiến chặt hai hàm răng lại, không để ý đến lời khuyến cáo của Băng Tâm thần ni, đem công lực mấy chục năm dồn vào tay phải, dùng chiêu Lực Sĩ Thôi Sơn nghênh đón lại thế Luyện Thạch Bổ Thiên của đối phương, định nhờ nội lực trầm hùng nhất quyết thắng phụ để cứu vãn thể diện.

Chiêu thức của Thiết Quán đạo trưởng tuy ngưng tụ công lực, nhưng lại ngầm vận sức âm nhu, từ từ đánh ra, trước khi hai chưởng gặp nhau chưa phóng hết sức mình. Băng Tâm thần ni sơ ý không xét kỹ, nên chiêu thức Luyện Thạch Bồ Thiên phóng ra nửa chừng lại thu về mỉm cười nói :

- Thiết Quán đạo trưởng, chúng ta nên ngừng tay đi, từ nay mối túc cừu bất giải giữa hai phái La Phù, Điểm Thương cũng nên hóa giải. Ngươi nghĩ thế nào?

Nói vừa dứt lời, hai chưởng đã tiếp xúc, Thiết Quán đạo trưởng chợt lật ngược lòng bàn tay, dùng Tiểu Thiên Tinh chưởng lực, phóng hết sức mạnh ra, miệng thì cười một cách nanh ác, quát to :

- Băng Tâm yêu ni, đừng có mơ mộng, ai hóa giải tiền cừu với ngươi? Ta đang định sau khi đại hội kết liễu, sẽ xuất lĩnh môn hạ phái Chấn Thiên lấy máu rửa sạch La Phù để trả thù cho tam sư đệ ta nữa kia!

Băng Tâm thần ni thực không ngờ Thiết Quán đạo trưởng bụng dạ lại hung hiểm đến thế, lập tức sầm nét mặt, phóng Ban Thiền chưởng lực ra.

Công lực hai bên xưa nay vốn vẫn không hơn kém nhau bao nhiêu nhưng Thiết Quán đạo trưởng đã cố ý liều mạng, dồn sức mạnh để chờ phóng ra, tất nhiên lợi thế hơn. Băng Tâm thần ni thì vì trong lúc vội vàng, miễn cưỡng chống đỡ, nên phải chịu thiệt. Lúc này hai chưởng giao nhau nội lực cùng phóng ra, Băng Tâm thần ni bất giác hự một tiếng, bước lùi lại nửa bước, biết rằng mình chỉ vì chút ý niệm từ bi, đến nỗi bị người thừa cơ đắc thế, làm cổ tay trái của bà bị thương rất nặng.

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng đắc ý cười một cách độc ác, vừa định phóng thêm chưởng nữa, trước hết hãy giết chết Băng Tâm thần ni đã, rồi nói chuyện sau. Bất đồ giữa lúc ấy một luồng gió mạnh từ trên không ùa xuống rồi cái lưng cao lớn của Lãnh Bạch Thạch đã sừng sững trấn ngang trước mặt.

Lãnh Bạch Thạch không thèm ngó đến Thiết Quán đạo trưởng chỉ cung kính vái Băng Tâm thần ni một vái rồi nói :

- Chín cõi mênh mông, chúng sinh khó độ, dù nguyện lực của đại sư có rộng lớn đến đâu cũng không thể cảm hóa được những loại ma quỷ bụng dạ như rắn rết sài lang! Xin mời đại sư về rạp, để Lãnh Bạch Thạch này thử xem đối phương còn bao nhiêu quỷ kế độc ác vô sỉ nữa?

Băng Tâm thần ni cũng tự biết mình đã bị thương, ngay lúc này không thể tiếp tục chiến đấu được nữa, bèn đưa mắt lạnh lung nhìn Thiết Quán đạo trưởng rồi cười nói với Lãnh Bạch Thạch :

- Lãnh huynh nên ghi nhớ lấy, nếu không có lòng từ bi độ thế định cắt thịt mình cho hổ ăn thì nên kiệt lực thi vi, đừng nể nang gì hết. Tôi đã nhận ra là hễ gặp rắn độc không đánh rập đầu thì nó cũng cắn lại.

Nói xong thì mỉm cười quay về bản trận.

Khi Lãnh Bạch Thạch vừa xuất trận, Bạch Cốt Võ Sĩ đã nhận ra đối phương võ công rất cao, bèn nói nhỏ với Thích Đại Chiêu.

- Thích chưởng môn nhân, Thiết Quán đạo trưởng đã đấu với Chưởng môn phái La Phù gần một trăm chiêu, chân lực cũng hao tổn, huống chi người ta vừa ra trận, thân thủ cao lắm, Chưởng môn nhân nên tuyển người khác ra thay mới được.

Thích Đại Chiêu ngẫm một lúc rồi quay lại nhìn Bào Tam Cô nói :

- Bào sư tỷ, Lãnh Bạch Thạch công lực bất tục, tất phải phiền sư tỷ ra tay mới có thể nắm chắc phần thắng.

Bào Tam Cô nghe nói đứng phắt ngay lên, thủng thỉnh bước vào vòng chiến, nói với Thiết Quán đạo trưởng :

https://thuviensach.vn

- Xin mời Phó chưởng môn về bản trận, để lão bà này lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học phái Tuyết Sơn!

Thiết Quán đạo trưởng cũng nhân cơ hội chuồn thẳng. Bào Tam Cô nhân vừa rồi thủng thỉnh bước ra đã chuẩn bị sẵn môn kỳ công Tuyết Đống Cương Thi bèn nhìn Lãnh Bạch Thạch cười một cách quái gở hỏi :

- Lãnh Bạch Thạch, chúng ta định giao đấu thế nào?

Lãnh Bạch Thạch cười một cách ngạo mạn :

- Quyền, cước, binh nhận, nội lực, huyền công tùy ngươi lựa chọn, bất cứ môn nào, Lãnh Bạch Thạch này cũng xin được phụng bồi.

Bào Tam Cô lạnh lùng cười nói :

- Ngươi ngụ trên Đại Tuyết sơn Huyền băng nguyên là một xứ rất lạnh, ta ngụ ở Kỳ Liên sơn Giáng Tuyết động cũng là một nơi tuyết đóng quanh năm, vậy trước hết chúng ta hãy so công phu Băng Đống đã rồi sau hãy thử năng lực chiến đấu được không?

Lãnh Bạch Thạch nhướng cao đôi mày gật đầu đáp :

- Ta đã bảo tùy ngươi lựa chọn thế nào cũng được mà!

Bào Tam Cô quay ra dặn bọn đệ tử Chấn Thiên đi kiếm hai khối tuyết lớn mới giáng.

Núi Kỳ Liên địa thế rất rộng, trên đỉnh núi và dưới khe rãnh chỗ ấm chỗ lạnh không đều nhau, trước cửa động Giáng Tuyết nguyên là một khu đất, khí lạnh ghê hồn quanh năm tuyết đóng, nên muốn kiếm một đống tuyết thật lớn không phải sự khó, chỉ trong chốc lát, bọn đệ tử phái Chấn Thiên đã xếp được hai đống tuyết lớn vuông vắn chừng ba thước, đặt giữa phiến đã phẳng dùng làm võ trường.

Lãnh Bạch Thạch nhìn đóng tuyết rồi hỏi :

- Có phải mụ định tỷ thí huyền công Tọa Tuyết Thành Băng không?

Bào Tam Cô gật đầu cười, hỏi lại :

https://thuviensach.vn

- Ngươi có biết huyền công Tọa Tuyết Thành Băng phải cần những điều kiện gì không?

Lãnh Bạch Thạch cười ha hả :

- Đối với công lực "tay nghề" sao lại không biết? Lối huyền công này trước hết hãy tọa tuyết thành băng, rồi sau lại tọa thủy thành băng nữa! Nhưng phải làm thế nào cho băng cao lên tới ba tấc, mới đáng gọi là công phu đã tới bực thượng thừa.

Nói xong, mỗi người đề trèo lên một đống tuyết, ngồi xếp chân bằng tròn, tĩnh tọa.

Chỉ trong khoảng khắc, hai đống tuyết đã bắt đầu tan ra thành băng.

Hạ Thiên Tường lấy làm lạ bèn ghé tai Phi Quỳnh nói nhỏ :

- Hôm tôi ở núi Ai Lao cũng đã cùng Bạch Cốt Tiên Tử tỷ thí lối ngồi băng sàng. Lối ấy cần phải giữ sao cho băng khỏi tan thế mà thực khó, còn lối Tọa Tuyết Thành Băng này không biết khó ở chỗ nào? Tôi tưởng chỉ cần người nào biết đề tụ chân hỏa Đan Điền là làm được hết!

Phi Quỳnh chưa kịp trả lời, Mai Ngọc Thanh ngồi bên đã mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ hãy để ý kỹ đã rồi hãy phê bình, loại công lực này Lãnh Bạch Thạch và Bào Tam Cô là tay cực xuất sắc cả, dẫu Bạch Cốt tam ma cũng vị tất đã tập luyện đến bực ấy.

Hạ Thiên Tường đỏ mặt, chú ý trông vào trận, quả nhiên dần dần đã thấy hứng thú.

Hai khối tuyết lúc này đã tan hẳn thành nước, nhưng không hề chảy ra một giọt, hình như bị một vật vô hình gì giữ lại, thành ra hai cột nước.

Lãnh Bạch Thạch và Bào Tam Cô vẫn nghiễm nhiên ngồi trên cột nước không những không hề lún xuống chút nào mà quần áo cũng khô như không, không hề ướt át.

https://thuviensach.vn

Càng hay hơn nữa là các nhân vật có mặt tại chỗ đều là những tay võ lâm cao thủ, mục lực tinh tường cũng xác nhận là cả hai cây cột nước đều chưa kết thành băng.

Bạch Cốt tam ma xem đến đây đều mỉm cười đưa mắt cho nhau gật gù tỏ vẻ thán phục.

Qua một lúc nữa, hai cây cột nước đã dần biến thành màu khác rồi chỉ trong khoảnh khắc tất cả đều kết lại thành băng.

Lãnh Bạch Thạch và Bào Tam Cô thân hình khẽ động, cùng song song đứng lên, đưa mắt nhìn sang cột đá băng của đối phương.

Bào Tam Cô nhận thấy trên cột băng của Lãnh Bạch Thạch hiện ra một cái khuôn hình ngồi xếp bằng tròn, không những không lõm xuống mà còn lại lồi lên khỏi mặt cột chừng bốn tấc nữa.

Lãnh Bạch Thạch cũng nhận thấy trên cột băng của đối phương một cái hình giống hệt như thế. Bất giác cười ha hả, nhìn Bào Tam Cô nói :

- Bào lão bà tử. Trận này kể là hòa, còn trận thứ hai đấu thế nào? Nói thử ta nghe.

Bào Tam Cô cười một giọng quái gở nói :

- Trận thứ hai là chịu đòn, dễ lắm! Ta sẽ tìm một cách tối ư giản dị, mỗi người đều chịu ba chưởng, nhưng chỉ được ngưng tụ công lực đón đỡ, cấm không được tránh, mà cũng không được đánh trả.

Lãnh Bạch Thạch gật đầu nói :

- Ừ thế cũng tiện, ta cho mụ đánh trước!

Bào Tam Cô tỏ ý không bằng long hỏi :

- Tại sao ta lại được chiếm quyền ưu tiên?

Lãnh Bạch Thạch cười ha hả :

- Vì mụ là đàn bà, ta là đàn ông, cái quyền ưu tiên cố nhiên là về phần mụ!

https://thuviensach.vn

Bào Tam Cô lạnh lùng nói :

- Ta đã ra đề mục, khi nào lại còn đánh trước, thế ra có bao nhiêu lợi thế, mình ta chiếm cả sao được?

Lãnh Bạch Thạch ép mụ không được còn đang chưa biết tính cách gì, chợt trông lên trời, thấy từ phía xa xa có một đàn nhạn đang bay lại bèn trỏ tay nói :

- Chúng ta ai đánh trước đánh sau, khỏi cần tranh chấp, cứ nghe đàn nhạn kia, nếu nó kêu tiếng lẻ thì ta đánh mụ trước, nó kêu tiếng chẵn thì mụ đánh ta trước.

Bào Tam Cô vừa gật đầu, chợt nghe con nhạn bay đầu kêu lên ba tiếng.

Lãnh Bạch Thạch cười hềnh hệch :

- Vận ngươi hôm nay xui quá, thế là con chim nhạn đã giúp ta! Thôi mau dồn tụ công lực, sửa soạn mà ăn đòn!

Bào Tam Cô ngửa cổ lên nhìn trời, cười hinh hích một tràng nghe như tiếng cú rúc, rồi nói :

- Lão bà tử đây, thân đã thành kim cương bất hoại, ngươi muốn phát chưởng lúc nào cũng được!

Lãnh Bạch Thạch ngầm tụ thần công, nhận thấy đối phương tuy tuổi đã cao, nhưng dù sao cũng là đàn bà, nên không muốn dùng đòn thực bèn đổi dùng nội gia ám kích, giơ chưởng nhằm giữa ngực Bào Tam Cô lăng không phóng tới, tiếng rít lên như tiếng gió hú.

Bào Tam Cô quả không tránh, cũng không đánh trả, bị Lãnh Bạch Thạch phóng một chưởng, than hình chỉ hơi lảo đảo, lùi lại phía sau nửa bước, miệng khẽ hừ một tiếng, nói :

- Chưởng lực khá quá! Ta bình sinh mới gặp một tay kình địch như ngươi là lần thứ nhất.

https://thuviensach.vn

Lãnh Bạch Thạch thấy chưởng thứ nhất mình đã dồn tới mười một thành công lực, sức đủ khai sơn phá thạch, vậy mà chỉ làm cho mụ bật lùi lại phía sau nửa bước, không hề bị thương tổn gì cả, thật là một sự quái lạ.

Bào Tam Cô lại giục :

- Lãnh Bạch Thạch, sao ngươi không tiếp tục động thủ đi, còn chờ gì nữa?

Lãnh Bạch Thạch chẳng nói chẳng rằng, ngầm vận mười hai thành nội gia chân lực dồn vào tay phải, lại nhằm ngực Bào Tam Cô lăng không phóng tới.

Chưởng này uy thế càng mạnh hơn nữa, quả nhiên làm cho Bào Tam Cô phải lảo đảo lùi lại mấy bước, sắc mặt hơi tái. Mụ dừng lại một lúc để định thần mắt quắc lên dữ dội, cười nhạt nói :

- Lãnh Bạch Thạch, nội gia kình lực của ngươi tuy mạnh nhưng lão bà tử này dám tự tin là còn có thể chịu nổi mười chưởng nữa.

Hoằng Pháp Chân Nhân nghe xong, liền cau mày khẽ nói với Thân Đồ Hợi ngồi bên :

- Nếu Lãnh huynh đánh luôn ba chưởng mà không làm cho Bào Tam Cô bị trọng thương thì không khéo nguy với mụ mất!

Thân Đồ Hợi mỉm cười nói :

- Chân nhân cứ yên tâm, Lãnh Bạch Thạch nội công tu vi còn thâm hậu hơn vợ chồng tôi, vả lại được hưởng cái lợi động thủ trước, dẫu hắn phóng luôn ba chưởng không công hiệu gì, nhưng Bào Tam Cô phủ tạng cũng bị rung động, chân nguyên bị hao tổn, vị tất đã đủ sức làm cho Lãnh Bạch Thạch bị trọng thương!

Hoằng Pháp Chân Nhân lặng im không nói gì nữa, nhưng Hạ Thiên Tường thấy Lãnh Bạch Thạch sắp bị đánh đến nơi, bất giác lại thấy lo thay, vội vàng đứng lên chạy ra đến cửa rạp, đề khi cất giọng gọi to :

- Lãnh đại ca, mụ ấy có luyện kỳ công Tuyết Đống Cương Thi, không những chống lại được nội gia chưởng lực, mà đến bảo đao, bảo kiếm cũng không

https://thuviensach.vn

chém được vào người. Còn một chưởng cuối cùng này, đại ca phải dùng công lực gì đặc biệt mới mong thắng nổi mụ!

Bào Tam Cô thấy Hạ Thiên Tường nói toạc sự bí mật của mình ra trước công chúng thì giận lắm, trừng mắt lườm chàng mấy cái.

Hạ Thiên Tường cười ha hả nói :

- Bào lão bà tử lườm gì ta? Mụ hãy để ý xem Lãnh đại ca ta ngưng tụ thần công gì kia, uy lực của chưởng này, đại khái mụ chịu hết nổi!

Bào Tam Cô quay lại nhìn, quả thấy Lãnh Bạch Thạch miệng hơi tủm tỉm, đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm vào mặt mình, thân hình hơi run, nước da trở nên trắng bệch.

Bào Tam Cô đã nhân ngay ra loại thần công tuyệt thế đó, bất giác cũng cảm thấy rùng mình. Mụ thấy Lãnh Bạch Thạch từ từ cuốn tay áo bên phải lên, từ cổ tay trở xuống đã biến thành màu đồng màu với cây cột băng. Hắn cười khẩy mấy tiếng, đôi mắt quắc lên như tóe lửa, thủng thẳng nói :

- Mụ đã luyện được kỳ công Tuyết Đống Cương Thi. Chẳng lẽ lại còn sợ ngón Cửu Chuyển Thiên Hàn Thủ của ta sao?

Bào Tam Cô nghiến răng nói :

- Ngươi đừng đắc ý vội, ngón Cửu Chuyển Thiên Hàn Thủ uy lực tuy mạnh, song ngươi chỉ còn một chưởng cuối cùng, nếu lão bà này nhờ công lực tu vi lâu năm, không đến nỗi xương đóng thành băng, thì ngươi cũng khó thoát khỏi ba chưởng của ta!

Lãnh Bạch Thạch cười ha hả, thu bàn tay phải vào bọc, sau đó thốt nhiên mới lật ngược lại, nhằm giữa ngực Bào Tam Cô phóng tới.

Vì chưởng này quan hệ rất lớn, nên không những các nhân vật chính phái đều nín thở hồi hộp ngóng đợi, mà cả quần ma ngồi bên rạp phía trái cũng đều bồn chồn nhốn nháo đứng cả dậy chờ xem.

Kể thì cũng lạ, hai chưởng nội gia trọng chưởng trước của Lãnh Bạch Thạch phóng ra, tiếng hú lên như gầm như thét, uy thế tưởng chừng có thể lay

https://thuviensach.vn

chuyển cả núi rừng, mà cũng không làm cho Bào Tam Cô phải khốn đốn, vậy mà lúc này chỉ bị một chưởng Cửu Chuyển Hàn Huyền thần công, nhè nhẹ phóng ra làm cho thân hình mụ bật lên trên không rơi cách xa chừng năm bước.

Quần ma vừa kêu lên một tiếng kinh hoàng, đã bị Thích Đại Chiêu xua tay ngăn lại, tỏ vẻ hết sức bình tĩnh.

Chỉ thấy Bào Tam Cô ngồi xếp bằng phía trước cách Lãnh Bạch Thạch chừng năm thước, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân run lên bần bật.

Cứ tọa toàn là người trong làng võ, ai cũng biết Bào Tam Cô sở dĩ run lên như thế chính là mụ đang dùng nội công tinh thuần kháng cự lại hàn độc.

Nếu sức kháng cự của mụ thất bại, thì xương sẽ đông lại thành băng, chết cứng, còn nếu sức kháng cự thành công, thời Lãnh Bạch Thạch chỉ còn nước sửa soạn chịu những đòn ác liệt của đối phương trả thù.

Quan khách ngồi hai bên rạp đều ngẩng mặt nhìn không chớp mắt, trong bụng ai cũng hồi hộp lo lắng, bồn chồn, ngóng đợi từng giây, từng phút.

Tất cả chỉ có một đôi mắt tuy cũng đăm đăm nhìn Bào Tam Cô nhưng vẫn giữ được vẻ ung dung tự đắc.

Đôi mắt đó chính là mắt Lãnh Bạch Thạch, trong lúc mọi người băn khoăn lo sợ, thì ông ta vẫn chắp hai tay ra sau lưng, bình tĩnh chờ đợi.

Ước chừng nguội ba chén nước trà, tình trạng khẩn trương đó cũng dần dần trôi qua.

Thân hình Bào Tam Cô đã hết run, hai mắt hé mở, lóe lên những tia sáng hung dữ, nhưng thần tình có vẻ mỏi mệt, từ từ đứng lên.

Lập tức, tiếng hoan hô của phái Chấn Thiên vang lên như sấm.

Thích Đại Chiêu mặt mày hớn hở, trong bụng nhẹ nhõm như người vừa trút được khối đá nặng.

https://thuviensach.vn

Vợ chồng Thân Đồ Hợi đưa mắt nhìn nhau, lông mày cau lại. Hạ Thiên Tường thì kéo tay Phi Quỳnh, thở dài nói :

- Trọng Tôn tỷ tỷ, chỉ tại tôi mách Lãnh đại ca về việc Bào Tam Cô luyện Tuyết Đống Cương Thi muộn quá, không khéo Lãnh đại ca dừ đòn với mụ mất!

Phi Quỳnh mỉm cười an ủi :

- Tường đệ đừng lo, vừa rồi Thân Đồ thần quân đã nói Lãnh đại ca nội công rất tốt, đủ sức chịu đòn mà!

Vừa nói tới đấy, Lãnh Bạch Thạch đã bị một chưởng rất mạnh đánh vào huyệt Tướng Đài trên ngực.

Thì ra Bào Tam Cô không kiêng kỵ nam nữ phân biệt như Lãnh Bạch Thạch, mụ nhằm đúng ngay yếu huyệt đối phương, vận chưởng đánh thẳng đến tận nơi. Vì là thực kích, uy lực mạnh hơn phách không phóng ra nhiều. vì thế nên mới chưởng thứ nhất, Lãnh Bạch Thạch đã bật lùi lại phía sau hai bước.

Lãnh Bạch Thạch tự biết nếu Bào Tam Cô động thủ trước mà cũng đánh cái lối độc ác Nhận Huyệt Hạ Chưởng như vậy, thì mình khó lòng thoát chết, nhưng lúc này đối phương đã bị mình đánh cho ba chưởng, chân lực ít nhất cũng giảm đi bốn phần, vậy thời mình nhờ công tu vi tinh thuần, khổ luyện lâu năm, cũng có thể chịu đựng nổi, quá lắm thì đến bị trọng thương là cùng.

Trong khi nghĩ ngợi, chưởng thứ hai của Bào Tam Cô lại đã phóng ra lần này thì mụ đánh vào tử huyệt Thất Khảm của Lãnh Bạch Thạch.

Nhân đã có lời giao hẹn trước, chỉ được dồn tụ sức khỏe chống giữ, chớ không được né tránh, cũng không được đánh lại, Lãnh Bạch Thạch nguyên là một bực nam nhi lỗi lạc, khi nào lại chịu ăn lời, đành chỉ vận hết công lực trong mình, dồn cả vào huyệt Thất Khảm để chống đỡ lai thế.

Bào Tam Cô bụng dạ độc ác như sài lang, chờ khi ngón tay chạm vào áo đối phương, mới đột nhiên phóng nội lực Tiểu Thiên Tinh ra, lòng bàn tay lật

https://thuviensach.vn

lại, đánh cho Lãnh Bạch Thạch bật lùi lại phía sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt, lảo đảo suýt ngã.

Cái lối đòn độc hiểm như thế đừng nói là con người, dẫu xương thịt đúc bằng gang thép cũng khó lòng chịu đựng nổi cũng may Lãnh Bạch Thạch nhờ nội công thâm hậu, và Bào Tam Cô chân lực đã suy yếu, nếu không tất nhiên chỉ một chưởng ấy cũng đủ làm cho đối phương chết không kịp ngáp.

Hoằng Pháp Chân Nhân không chịu nổi cái hành vi độc ác ấy, đôi mắt tỏa hào quang đăm đăm nhìn vào vòng chiến, quần hiệp, cũng nhao nhao đứng cả dậy.

Thân Đồ Hợi biết rõ Lãnh Bạch Thạch tính tình cao ngạo, bèn cau mày khẽ nói :

- Các vị đừng nên ra tay trợ trận, cứ để Lãnh Bạch Thạch chịu đủ ba chưởng, may ra còn có hy vọng sống được, nếu không tất bức hắn phải xấu hổ tự tử mất.

Hạ Thiên Tường giận dữ kêu :

- Lãnh đại ca chắc thế nào cũng chết còn hy vọng gì nữa? Bây giờ tôi mới nghĩ ra trong khi hai bên giao ước, Lãnh đại ca đã bị con mụ kia lừa! Chưởng thứ ba này, thế nào mụ cũng đánh vào tử huyệt trên hoa cái của Lãnh đại ca, chớ không thể khác được.

Câu nói của Hạ Thiên Tường đã thức tỉnh quần hiệp, khiến ai nấy đều giậm chân than thở, Thân Đồ Hợi và Mai Ngọc Thanh đều ứa nước mắt, đau đớn vô cùng.

Lúc này Bào Tam Cô lấy tay vuốt ngực, nghỉ ngơi một lát rồi lại đề tụ chân lực, thủng thỉnh bước lên, quả như Hạ Thiên Tường dự đoán, mụ giơ cao chưởng, nhằm đúng thiên linh cái của Lãnh Bạch Thạch đánh xuống.

Hai tử huyệt Thất Khảm, Tương Đài của Lãnh Bạch Thạch đã bị trúng đòn nặng, phủ tạng đảo lộn cả lên, lại thấy đối phương nhằm vào óc mình mà

https://thuviensach.vn

đánh, không còn sức chống cự nữa, lại cũng không chịu né tránh, đành chỉ thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Quần hiệp đều lấy tay áo che mặt, không ai nỡ trông thấy cảnh tượng Lãnh Bạch Thạch vỡ óc ngã lăn ra đất chết.

Nhưng trong con mắt Trọng Tôn Thánh, người đứng thống xuất quần đội, chợt nảy ra một tia sáng lạ.

Hoằng Pháp Chân Nhân cũng tỏ vẻ mừng rỡ nói một mình :

- Hộ thiện trừng ác, thiên đạo không lầm. Lãnh huynh đã có cách cứu được rồi!

Nói vừa dứt lời, áo bào phấp phới, lập tức cùng Trọng Tôn Thánh biến thành hai luồng khói xanh bay xuống vòng trận nhanh như chớp nhoáng.

Trọng Tôn Thánh và Hoằng Pháp Chân Nhân thân hình vừa động, thì bên rạp phía trái cũng có hai bóng người bay vụt ra.

Hai bóng người đó chính là Bạch Cốt Tiên Tử và Thích Đại Chiêu. Hai bên công lực tuy ngang nhau, nhưng Trọng Tôn Thánh và Hoằng Pháp Chân Nhân vì nhảy ra trước, nên đến sớm hơn được một bước.

Bàn tay phải của Bào Tam Cô chỉ còn cách ba tấc nữa thì đã chạm tới đầu Lãnh Bạch Thạch, thốt nhiên trước mắt thoáng hiện bóng người, cổ tay đã bị Hoằng Pháp Chân Nhân thi triển ngón Cầm Long Thủ khóa chặt lại.

Nếu là lúc bình thường, Bào Tam Cô công lực không yếu, dù phép Cầm Long Thủ của Hoằng Pháp Chân Nhân có tinh diệu, cũng chưa chắc đã khóa được tay mụ một cách dễ dàng! Nhưng lúc này mụ vừa bị ba chưởng của Lãnh Bạch Thạch trong mình đã bị thương ngầm, nguyên khí sút kém, nên vị Trưởng giáo Võ Đang mới khắc chế được.

Lãnh Bạch Thạch yên trí là mình tất chết, chợt cảm thấy hai luồng gió lạnh, lăng không cuốn tới, biết có cứu tinh, bèn mở mắt ra nhìn, thấy Hoằng Pháp Chân Nhân đã khóa chặt cổ tay phải của Bào Tam Cô đang sắp giáng xuống đầu mình, liền thở dài một tiếng rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Trưởng giáo chân nhân, Lãnh Bạch Thạch tuy cảm hậu đức, nhưng lúc lâm nguy được người cứu vớt, còn mặt mũi nào mà sống nữa đành tự tận chết đi cho rồi!

Vừa nói dứt lời, bỗng nghe đánh huỵch một tiếng, thân hình đã ngã khuỵu xuống đất thì ra ông ta bị Trọng Tôn Thánh đoán biết tâm sự, đang đứng phía sau lưng hộ vệ đã thừa cơ điểm vào Vựng Huyệt.

Lúc này Bạch Cốt Tiên Tử và Thích Đại Chiêu cũng vừa bay tới, Bạch Cốt Tiên Tử lạnh lùng hỏi Hoằng Pháp Chân Nhân :

- Ngươi thân phận là Trưởng giáo phái Võ Đang tại sao trong khi hai bên đánh nhau chưa phân thắng phụ, ngươi lại xen vào tiếp ứng? Ngươi xử sự như vậy có xấu hổ với hai chữ công chính mà người ta vẫn dùng để tán tụng phái Võ Đang không?

Hoằng Pháp Chân Nhân cười ha hả nói :

- Nếu không vì hai chữ công chính thì bần đạo đã không xuống đây! Tâm địa thủ đoạn của Bào lão bà bà thật quá ư thâm độc!

Thích Đại Chiêu giận dữ nói :

- Hai bên đã giao ước, mỗi người chịu ba chưởng, vả lại Bào sư tỷ ta đã bị đánh trước, vậy còn chỗ nào là không công bằng?

Hoằng Pháp Chân Nhân cười nói :

- Lãnh đại hiệp bị hai chưởng đầu, tuy tính mệnh chỉ còn trong hô hấp nhưng vì đã có lời ước hẹn từ trước, mặc dầu đối phương ra đòn độc hiểm như thế nào cũng phải ráng chịu, vì vậy nên bao nhiêu bè bạn chỉ đành đứng ngoài lo lắng thương tiếc, quyết không ai ra tay tiếp viện!

Bạch Cốt Tiên Tử lạnh lùng nói :

- Có thế mới đúng luật lệ giang hồ và bản sắc của các nhân vật võ lâm chứ!

Hoằng Pháp Chân Nhân nghe mụ mỉa mai, vẫn mỉm cười nói tiếp :

https://thuviensach.vn

- Nhưng đến chưởng thứ ba, nếu cứ để mặc Bào lão bà bà đánh xuống, thời thanh danh cũng như tính mệnh của Lãnh huynh đều bị đạp tống một cách oan uổng, chết xuống suối vàng cũng không sao nhắm mắt được!

Thích Đại Chiêu giận dữ thét lớn :

- Mỗi người ba chưởng, còn oan uổng gì nữa! Nếu không trả lời được một cách công bình, Thích Đại Chiêu này sẽ lập tức hạ lệnh, thống xuất tất cả nhân vật phái Chấn Thiên, lấy máu rửa sạch núi Võ Đang đi cho mà coi!

Hoằng Pháp Chân Nhân lúc này mới biến sắc mặt, nhướng cao đôi lông mày, tay phải nắm cổ tay Bào Tam Cô lật ngược trở lại, Bào Tam Cô rú lên một tiếng đau quá suýt ngất đi.

Thích Đại Chiêu thấy thế vừa định cất tiếng quát mắng, nhưng mắt vừa nhìn vào tay Bào Tam Cô, thốt nhiên mặt đỏ bừng bừng, câu nói thâm độc đã tuôn ra gần cửa miệng, lại vội nuốt ực ngay vào cuống họng.

Nguyên do giữa khe ngón tay cái và ngón tay trỏ của Bào Tam Cô vẫn gài một mũi Thiên Kinh độc thích.

Thì ra trong khi Bào Tam Cô cố đánh xong chưởng thứ hai, đưa tay vuốt ngực nghỉ ngơi đã ngầm lấy ra một cây Thiên Kinh độc thích. Vì mụ đứng quay lưng về phía rạp bên trái nên quần ma phái Chấn Thiên không một ai biết, bất đồ lại bị Trọng Tôn Thánh và Hoằng Pháp Chân Nhân trông thấy.

Hoằng Pháp Chân Nhân cầm cây Thiên Kinh độc thích giơ lên không cất cao tiếng nói :

- Bần đạo xin thỉnh giáo Bạch Cốt Tiên Tử và Thích chưởng môn nhân việc cái cử chỉ dùng chưởng đánh vào Thiên Linh Cái của người ta lại còn thủ ngầm một mũi ám khí Thiên Kinh độc thích có đáng kể là quy củ giang hồ, bản sắc võ lâm không?

Nói xong buông tay ra, Bào Tam Cô lại kêu rú lên một tiếng ngã chúi xuống đất. Thích Đại Chiêu nghiến chặt hai hàm răng, mắt tóe ra lửa, Bạch Cốt Tiên Tử thì mặt đỏ như gấc không biết đáp làm sao.

https://thuviensach.vn

Chân tướng đã sáng tỏ, quần hùng hai bên rạp đang trong tình trạng khẩn trương, nín im thin thít, bất giác nổi lên những tiếng bàn tán xì xào.

Hạ Thiên Tường cao hứng nhất, nhướng mày cười khúc khích nói :

- Trọng Tôn lão tiền bối và Trưởng giáo Võ Đang cao minh thật! Làm thế này không những cứu được tính mệnh của Lãnh đại ca mà Bào Tam Cô cũng không còn mặt mũi nào sống ở trên đời nữa! Nhất định mụ sẽ tự tử cho mà xem!

Uất Trì Xảo cười nói :

- Hạ lão đệ đoán sai rồi, nhân vật giang hồ không những chỉ phân ra tà chính, mà ngay trong bọn ma đầu cũng có kẻ cứng rắn, người hiểm độc khác nhau. Vậy nên Chưởng môn Tri Phi Tử bị lộ ác tính, xấu hổ cắn lưỡi tự tận, Tang Môn Ác Sát Vũ Văn Hồng bại trận với Trọng Tôn cô nương nên bị Bạch Cốt Thiên Quân xử tử. Nhưng còn Bào Tam Cô thì lại khác, ta đoán mụ không những vẫn cố nhịn nhục cầu sinh mà lại còn tìm cách cực kỳ tàn ác báo thù phái Võ Đang cho đã giận chớ khi nào chịu tự tử!

Lúc này ở trong trận, Thích Đại Chiêu đã đỡ Bào Tam Cô dậy, ân cần khẽ hỏi :

- Sư tỷ thấy trong mình thế nào?

Bào Tam Cô thở hổn hển một lúc, rồi nghiến răng nói :

- Thằng tặc đạo Hoằng Pháp thừa cơ ta bị nội thương không ngưng tụ được công lực Tuyết Đống Cương Thi nên hắn dùng thần công Tử Dương bẻ gãy tay phải của ta.

Hoằng Pháp Chân Nhân nghe nói, bèn nghiêm sắc mặt đáp :

- Bào Tam Cô mụ thật không biết điều chút nào! Cứ cái hành vi hèn hạ của mụ, chỉ bị ta dùng Tử Dương thần công bẻ gãy một tay là ta còn thể lòng hiếu sinh của thượng thiên, khoan dung cho mụ đó.

Bạch Cốt Tiên Tử nhân người của mình có lỗi rành rành, không sao che đậy được bèn dung Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Thích Đại Chiêu :

https://thuviensach.vn

- Thích chưởng môn nhân hãy đem lệnh sư tỷ về động Giáng Tuyết để dưỡng thương đi đã, còn việc báo thù để mặc ta?

Thích Đại Chiêu nghe lời cúi xuống đỡ Bào Tam Cô về bản trận.

Hoằng Pháp Chân Nhân cũng quay lại nói với Trọng Tôn Thánh :

- Chúng ta cũng nên đưa Lãnh đại hiệp về nghỉ, rồi hai bên lại cử người khác xuất trận.

Nói vừa dứt lời chợt nghe Bạch Cốt Tiên Tử cười khẩy mấy tiếng, thủng thỉnh nói :

- Chúng ta đã xuất trận, việc gì còn phải chọn ai nữa? Vô luận Thiên Ngoại Tình Ma hoặc Trưởng giáo Võ Đang xin một trong hai vị ở lại cho lão bà tử này thỉnh giáo.

Hoằng Pháp Chân Nhân đã biết trong Bạch Cốt tam ma thì Bạch Cốt Thiên Quân công lực mạnh hơn hết mà bên quần hiệp chỉ có một mình Trọng Tôn Thánh là đủ sức đối địch, vậy phải dưỡng uy sức nhuệ để chờ đấu thủ, mình đành phải liều mạo hiểm ứng phó với Bạch Cốt Tiên Tử trận này mới được! Nghĩ vậy bèn mỉm cười nói với Trọng Tôn Thánh :

- Trọng Tôn đại hiệp xin cứ đưa Lãnh huynh về rạp, để bần đạo đem chút tài mọn ứng phó với môn tuyệt học danh tiến lẫy lừng của Bạch Cốt Tiên Tử xem sao!

Trọng Tôn Thánh không biết làm sao được, đành phải gật đầu nói :

- Đạo huynh nên cẩn thận ứng phó, nhân vật võ lâm quá thủ thua được là sự thường, không nên nhận chân thái quá!

Hoằng Pháp Chân Nhân khẽ cười nói :

- Trọng Tôn đại hiệp cứ yên tâm, bần đạo đã hiểu rõ thâm ý của đại hiệp.

Trọng Tôn Thánh ẵm Lãnh Bạch Thạch về rạp, giải huyệt xong lại nói cho ông ta rõ tình hình vừa xảy ra, Lãnh Bạch Thạch mới yên tâm không còn thắc mắc nữa.

https://thuviensach.vn

Vợ chồng Thân Đồ Hợi cùng bước đến trước mặt Hoằng Quang đạo trưởng cung kính thi lễ, đoạn Thân Đồ Hợi nói :

- Trưởng giáo Võ Đang ban ơn cho phái Tuyết Sơn chúng tôi nhiều lắm, vợ chồng tôi xin ghi tâm khắc cốt và nguyện xin hết lòng đền đáp!

Hoằng Quang đạo trưởng cũng từ tốn không dám nhận, Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Đạo trưởng bất tất phải quá khiêm, tôi đã nhận thấy trong con mắt chị em Bào Tam Cô, biết rằng họ giận phái Võ Đang đến nhập cốt. Sau này Tam Nguyên quan tất không khỏi sinh lắm chuyện, nếu được phái Tuyết Sơn hợp lực chống địch thì vẫn hơn!

Đoạn ông quay đầu lại lắc đầu gượng cười nói với vợ chồng Thân Đồ Hợi :

- Nếu vừa rồi Bào Tam Cô không giấu ám khí trong tay, thì tính mệnh Lãnh huynh cũng khó lòng toàn vẹn, mà chúng ta cũng không tiện ra tay tiếp cứu. Thế mới biết câu: “người lành trời giúp”, quả thực không sai!

Lãnh Bạch Thạch đã thoát nguy hiểm, lúc này hai phái quần hiệp quần tà lại chăm chú nhìn vào võ trường xem hai tay cao thủ tranh đấu.

https://thuviensach.vn

Hồi 44

Long Tranh Hổ Đấu

Hoằng Pháp Chân Nhân biết gặp tay cứng, trước hết hãy cố trấn tĩnh tinh thần, mỉm cười nói với Bạch Cốt Tiên Tử :

- Tiên tử định đấu thế nào?

Bạch Cốt Tiên Tử vốn vẫn không coi võ công của Hoằng Pháp Chân Nhân vào đâu, nên nghe câu hỏi chỉ lạnh lùng cười nói :

- Ngươi là một nhân vật có tên tuổi trong chính phái, ta là một kẻ tà ma tà đạo, nên ngươi ra đề mục thì chính đáng hơn, vì ngộ chẳng may đạo phải thua tà, lại bảo là ta ngầm thi độc kế.

Hoằng Pháp Chân Nhân không nhún nhường gì cả, đáp ngay :

- Tiên tử đã nói vậy, bần đạo xin vâng mệnh.

Hoằng Pháp Chân Nhân nghĩ bụng mình tự ra đề mục càng cần phải hết sức thận trọng, nếu lỡ ra một chút, có thể chôn vùi cả thanh danh một đời, và uy phong phái Võ Đang xuống đất đen, nên không dám hấp tấp trả lời, chỉ cúi đầu ra vẻ suy nghĩ.

Bên rạp phía hữu, Trọng Tôn Thánh cũng nói với quần hiệp :

- Trận đấu này quan hệ trọng đại, tuy Bạch Cốt Tiên Tử là một cường thủ của phe tà đạo, nhưng Hoằng Pháp Chân Nhân được cái lợi tự ra đầu đề lấy, chắc cũng không đến nỗi...

Nói chưa dứt lời, đã nghe Hoằng Pháp Chân Nhân cất cao tiếng nói :

- Chúng ta lấy ba trận quyết định hơn thua, trận thứ nhất đấu kiếm thuật, ta tự ra đầu đề, trận thứ hai đấu huyền công, do Tiên tử quyết định, thứ ba so nội lực, thắng phụ đều do ở tu vi hỏa hầu, không phải nhờ vào sự may rủi.

Bạch Cốt Tiên Tử gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi ra ba đề mục ấy cũng rất đích đáng. Bây giờ chúng ta nên bắt đầu ngay trận thứ nhất, xin ngươi rút thần kiếm ra.

Hoằng Pháp Chân Nhân mỉm cười nói :

- Võ công đã tới bực hỏa hầu như chúng ta, thiết tưởng cần gì dùng đến binh nhận? Muốn giữ tuyệt đối công bằng, xin Tiên tử cho người chặt lấy hai cành cây khô bằng nhau đem vào đây, dùng thay cho kiếm.

Bạch Cốt Tiên Tử nhìn Hoằng Pháp Chân Nhân, lạnh lùng nói :

- Ngươi kiêu ngạo thật. Đúng là tư cách một vị Trưởng giáo. Ta cũng xin tuân mệnh, để ta bảo nó chặt cây.

Trọng Tông Thánh nghe đến cũng hơi yên tâm, cười nói với quần hiệp :

- Trận thứ nhứt này Hoằng Pháp Chân Nhân ra đề mục quả thực thỏa đáng, nhân vì kiếm thuật của Võ Đang sở trường về lối kín đáo mềm dẻo nay lại dùng cành cây thay kiếm, càng làm cho đối phương không thể phát huy tài nghệ được, vậy là mình đã đứng vào cái thế "bất bại" rồi?

Nói xong chợt quay sang phía Hoằng Quang đạo trưởng cau mày hỏi :

- Trận này tôi đoán Hoằng Pháp Chân Nhân không thể thua được, trận thư hai đấu huyền công, thắng phụ không rõ rệt lắm, nhưng còn trận thứ ba so nội lực, tôi không khỏi e ngại, đạo trưởng có biết tại sao Hoằng Pháp Chân Nhân lại ra đề mục như vậy không?

Hoằng Quang đạo trưởng không hề giấu diếm mỉm cười đáp :

- Trưởng giáo sư đệ tôi sau khi ở Hoàng Sơn dự hội về, đã đoán biết là họa kiếp võ lâm sắp giáng xuống, bèn đóng cửa khổ luyện mấy môn tuyệt học truyền tôn của bản phái vì nhất tâm tu vi khắc khổ, quả nhiên thâu được kết quả bất ngờ, hiện giờ có thể do môn Tử Dương thần công sinh được Đại Hoàn chân lực.

Trọng Tôn Thánh kinh sợ nói :

- Vậy thì quả cũng hiếm có!

https://thuviensach.vn

Hoằng Quang đạo trưởng lại thở dài nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc là sư đệ tôi mới thông diệu đạo, tiếp ngay đến kỳ đại hội Chấn Thiên, nên hỏa hầu hãy còn kém lắm không biết có địch nổi Bạch Cốt Tiên Tử không?

Quần hiệp bàn luận đến đây, đã thấy đệ tử phái Chấn Thiên chặt được hai cành cây khô, lớn nhỏ bằng nhau dài chừng ba thước. Hoằng Pháp Chân Nhân và Bạch Cốt Tiên Tử mỗi người cầm lấy một cây. Hoằng Pháp Chân Nhân lại hỏi :

- Xin hỏi Tiên tử trận đấu kiếm này, chúng ta phải đấu đến bao giờ phân thắng phụ mới thôi, hay là chỉ định bao nhiêu chiêu làm giới hạn?

Bạch Cốt Tiên Tử suy nghĩ một lát rồi đáp :

- Bữa nay quần hùng tụ tập đông đúc, nếu trận thứ nhất chúng ta đấu đến năm sáu trăm chiêu chưa phân thắng bại, thì mất thì giờ quá. Vậy chỉ nên đấu đủ một trăm chiêu, nếu không ai hơn kém thì kể là hòa.

Hoằng Pháp Chân Nhân gật đầu đồng ý, hai người cùng bước xa vài thước, tay cầm cành cây khô, ngưng thần chờ đối phương tiến chiêu.

Hai vị tuyệt đại cao thủ đồng thời tiến bước, di dộng thân hình, chủ khách ngồi hai bên rạp đều nín thở im phăng phắc, chú ý theo dõi.

Hai người đứng cách nhau tới hơn một trượng, từ từ xoay ba vòng, Hoằng Pháp Chân Nhân thần thái vẫn ung dung nhàn nhã, tay cầm ngang cành cây, mắt đăm đăm nhìn đối phương, giữ dáng điệu quyết lẫy tĩnh chế động của nội gia: địch không động, ta cũng không động, địch muốn động, ta động trước, không dám tơ hào lỗ mãng.

Huyền Huyền Tiên Tổ đưa mắt cho ba vị sư muội, tấm tắc khen :

- Các vị sư muội thử coi, Trưởng giáo Võ Đang đối với diệu quyết của chữ "tĩnh" là một diệu quyết khó nhất của con nhà võ, đã đạt tới bực lô hỏa thuần thanh rồi đó.

https://thuviensach.vn

Vừa nói dứt lời, tình thế trong trường đột nhiên biến chuyển, hai vị cao thủ đã khác nào như gió cuốn mưa sa, đấu xong ba hiệp.

Thì ra hai bên cầm thế một lúc lâu. Bạch Cốt Tiên Tử tự nghĩ lấy công lực của mình đối phó với một vị Trưởng giáo, việc gì phải sợ hãi rụt tè, ta cứ ra tay trước, coi thử xem sao.

Không ngờ ý nghĩ của mụ đã bị Hoằng Pháp Chân Nhân phát giác, ông hú một tiếng dài cành cây khô trong tay rung lên, lập tức ba chiêu tuyệt học Thiên Hà Luồng Giáp, Bình Giả Thủy Tinh, và Loạn Thạch Băng Vân liên tiếp đánh ra, cuồn cuộn như sóng dồn như gió giật.

Bạch Cốt Tiên Tử cũng hơi hoảng vì cách ứng biến nhanh nhẹn, và kiếm chiêu tinh diệu của Hoằng Pháp Chân Nhân, thân hình bước lùi lại hơn một bước, giơ cao cành cây, dùng chiêu Long Khởi Vân Đăng kèm theo tiềm lực, nhẹ nhàng hóa giải uy thế ba chiêu tuyệt học của Hoằng Pháp Chân Nhân.

Tái Hàn Khang ngây người đứng xem, buột miệng khen :

- Kiếm thuật Võ Đang tuy sở trường về lối kín đáo mềm dẻo, nhưng những chỗ linh kỳ uy mãnh của nó vẫn như núi lở sóng dồn, sấm sét long trời lở đất.

Hoằng Pháp Chân Nhân lại tiếp tục tiến công ba chiêu nữa liên tiếp mười lần, cộng ba mươi chiêu, toàn những chiêu tuyệt học, lăng lệ vô cùng.

Đáng tiếc là mỗi lần tấn công, đều bị Bạch Cốt Tiên Tử múa cành cây khô, dùng tiềm lực thuần hậu, thung dung hóa giải mất.

Đánh xong ba mươi chiêu, Hoằng Pháp Chân Nhân cũng biết đối phương không khi nào chịu đòn mãi, tất thế nào cũng phải trả đũa, bèn vội trấn định tâm thần, chờ ứng biến.

Vừa nghĩ xong, bên tai đã nghe tiếng gió thổi ù ù, kinh hồn bạt vía, trước chỉ thấy hoa lên những bóng cây nhấp nhoáng, cuồn cuộn tới. Bạch Cốt Tiên Tử hoàn toàn bắt chước đúng lối Hoằng Pháp Chân Nhân vừa thi triển, cũng tấn công luôn ba chiêu tuyệt học quỷ dị vô cùng.

https://thuviensach.vn

Đối phương đã theo đúng phương pháp của mình, thì khi nào mình lại chịu tỏ ra hèn yếu? Hoằng Pháp Chân Nhân cũng ngầm tụ nội gia tiềm lực, cầm cành cây khô vung lên vạch thành một bản đồ thái cực, quả nhiên cũng thung dung hóa giải được ba chiêu của Bạch Cốt Tiên Tử.

Bạch Cốt Tiên Tử nhướng mày cười nhạt, ba chiêu, ba chiêu, rồi lại bằng chứng chiêu, liên tiếp tấn công không ngớt.

Hoằng Pháp Chân Nhân cầm cành cây khô vẽ luôn những hình thái cực không ngừng, rút cục cũng ứng phó được đủ ba mươi chiêu tấn công của Bạch Cốt Tiên Tử.

Hạ Thiên Tường xem đến đây, mặt mày hớn hở, cười nói với Phi Quỳnh :

- Trận đấu kiếm đẹp quá, xem thú ghê! Bây giờ lại đến lượt Hoằng Pháp lão tiền bối tấn công, thử xem còn bốn chục chiêu nữa, ai thắng ai bại?

Không ngờ lúc này Hoằng Pháp Chân Nhân không tấn công như Hạ Thiên Tường vừa đoán ông chỉ cầm ngang cành cây đứng sừng sững, giữa trận, vững vàng như một tòa núi miệng vẫm tủm tỉm cười.

Bạch Cốt Tiên Tử thấy đối phương không tấn công nữa, biết rằng sáu mươi chiêu nửa công nửa thủ vừa rồi, ông ta đã có ý khiếp địch. Nên cố ý kéo dài thời giờ, để nghĩ mưu kế làm thế nào cho khi đánh đủ một trăm chiêu, hai bên cùng không phân thắng phụ.

Đã đoán như vậy, Bạch Cốt Tiên Tử khi nào chịu nhường nhịn. Mụ bèn cười khẩy mấy tiếng, thân hình sẽ động múa cây xông vào tiến công lần nữa, lần này lối đánh của mụ không phải chỉ cứ ba chiêu một, mà là chiêu nọ tiếp chiêu kia liên miên không dứt nhất định sẽ hạ Hoằng Pháp Chân Nhân trong bốn chục chiêu này để tỏa danh phái Võ Đang cái đã.

Bạch Cốt Tiên Tử đã dốc toàn lực tấn công, uy thế mãnh liệt như mưa sa gió táp, chỉ trong phút chốc đã vây kín Hoằng Pháp Chân Nhân vào vòng kiếm quang lấp loáng.

Hạ Thiên Tường cau mày nói nhỏ với Phi Quỳnh :

https://thuviensach.vn

- Tỷ tỷ coi Hoằng Pháp Chân Nhân lão tiền bối đường đường là một vị Trưởng giáo, sao chỉ tấn công có một lần rồi thôi? Chả lẽ người chỉ biết ba chục chiêu kiếm pháp ấy hay sao?

Phi Quỳnh thấy Hoằng Quang đạo trưởng cũng ngồi gần đấy, mà Hạ Thiên Tường dám nói như vậy, thật quá vô lễ bèn sầm mặt lại, mắng :

- Tường đệ nói hay nhỉ?

Vừa nói tới đây Hoằng Quang đạo trưởng đã gượng cười ngắt lời :

- Hạ lão đệ nói đúng đấy bao nhiêu tinh hoa của nền kiếm thuật Võ Đang, đã bị sư đệ ta lựa những chiêu uy mãnh hơn hết, dùng ngay trong ba chục chiêu đầu, chỉ còn giữ lại một chiêu duy nhất là chiêu Hỗn Độn Sơ Khai là chưa thi triển thôi.

Thân Đồ Hợi lẩm nhẩm đếm, rồi nói :

- Tất cả chín mươi chiêu rồi, nếu Hoằng Pháp Chân Nhân cầm cự được mười chiêu này nữa, thì kể là hòa.

Nói xong lại tiếp tục đếm :

- Chín mươi ba... chín mươi tư... chín mươi nhăm... chà chiêu chín mươi sáu này mới nguy hiểm chứ!

Tâm tình các vị kỳ hiệp cũng theo tiếng đếm của Thân Đồ thần quân mà càng lúc càng thêm trầm trọng.

Ba chiêu chín mươi bẩy, chín mươi tám, chín mươi chín là những chiêu Chỉ Thiên Hoạch Địa, Tùng Đào Vạn Khoảnh, Nguyệt Dũng Trường Giang Bạch Cốt Tiên Tử đã dốc hết toàn lực mà thi triển, kèm theo một luồng chân lực rất mạnh, làm cho cành cây khô trong tay xé không gian hú lên những tiếng kinh hồn, dệt thành một màn quang tuyến bao bọc khắp xung quanh Hoằng Pháp Chân Nhân.

Hoằng Pháp Chân Nhân càng đến phút cuối cùng lại càng thận trọng, ông thi triển môn Xúc Cốt thần công phối hợp với chiêu Yến Thanh Thập Bát Thiển

https://thuviensach.vn

Phiên lại thêm cây gậy trong tay luôn luôn vẽ thành bản đồ thái cực, quả nhiên vượt qua được cửa ải nguy hiểm cuối cùng.

Khi đã qua được bước nguy hiểm, Hoằng Pháp Chân Nhân mới thừa thế phát chiêu, cành cây khô trong tay hơi dựng thẳng, nhằm giữa ngực Bạch Cốt Tiên Tử từ từ điểm tới một cách hết sức chậm chạp.

Băng Phách thần ni buột miệng khen :

- Trưởng giáo Võ Đang quả là một bực siêu phàm, giữa lúc tình thế nguy hiểm như thế, mà vẫn trả đũa được, giỏi thật.

Bạch Cốt Tiên Tử thấy ba chiêu cuối cùng của mình đã dốc toàn lực thi vi, mà vẫn không có công hiệu gì, bất giác vừa sợ vừa giận, thuận tay vung cành cây khô lên, gạt ngang cây gậy của Hoằng Pháp Chân Nhân ra ba thước.

Thân Đồ thần quân nhẹ hẳn người đi, như vừa trút được gánh nặng, đề khí nói to :

- Đủ một trăm chiêu rồi!

Bạch Cốt Tiên Tử nghe nói, dừng tay nhìn Hoằng Pháp Chân Nhân, giận dữ nói :

- Số ngươi còn may, nếu đánh thêm mười chiêu nữa, trận này nhất định không thể hòa được.

Hoằng Pháp Chân Nhân tâm thần chấn định, mỉm cười nói :

- Trận đầu tiên này, bần đạo may mắn được Tiên tử nhường nhịn nên không đến nỗi hòa!

Bạch Cốt Tiên Tử giật mình, ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi bảo ta thua à?

Hoằng Pháp Chân Nhân mỉm cười, hạ thấp giọng nói cho người khác khỏi nghe tiếng :

https://thuviensach.vn

- Xin Tiên tử coi cành cây trong tay, chỗ cách đầu cây ba tấc xem có thấy gì không?

Bạch Cốt Tiên Tử cúi xuống nhìn, bất giác đỏ bừng đôi má, thì ra chiêu cuối cùng, vì tức giận vô ý, múa cây gạt bừa, nên bị Hoằng Pháp Chân Nhân ngầm dùng thủ pháp Phượng Hoàng Điểm Đầu điểm thành ba lỗ thủng tròn tròn nho nhỏ tề chỉnh ngay ngắn ở chỗ cách đầu gậy chừng ba tấc.

Đứng ở địa vị bọn họ, mà đã sơ ý như vậy, thì chỉ còn một nước là nhận thua. Bạch Cốt Tiên Tử giận dữ bẻ cành cây làm đôi, ném ra phía ngoài, lạnh lùng nói :

- Được rồi, trận thứ nhất kể là ta thua! Trận thứ hai đấu huyền công, sẽ rõ ai cao ai thấp!

Phe quần hiệp tuy còn ngơ ngác chưa hiểu đầu cuối ra sao, nhưng nghe mấy câu cuối cùng của Bạch Cốt Tiên Tử, cũng thấy hả lòng mát dạ.

Bên quần tà thì đều lắng lặng ngồi im, Bạch Cốt Võ Sĩ thấy thế, cười nói :

- Chư vị cứ yên tâm, trận này Bạch Cốt Tiên Tử khinh địch nên bị bại. Tôi dám bảo đảm hai trận cuối cùng này thế nào phần thắng cũng về ta.

Lúc này Hoằng Pháp Chân Nhân đã cười hỏi Bạch Cốt Tiên Tử :

- Trận thứ hai này Tiên tử đã nghĩ xong phương pháp chưa?

Bạch Cốt Tiên Tử đôi mắt long lanh, vừa nói được một câu: “Tôi định...” thì từ phía ngoài một tiếng A di đà Phật trong trẻo sang sảng như tiếng chuông, và một chuỗi cười khanh khách như tiếng bạc gieo thốt nhiên nổi vang dậy cả một khu võ trường. Rồi từ trên ngọn núi phía Đông bắc, cách mặt đất chừng ba bốn chục trượng, hiện ra một vị tăng nhân mặc áo xám, tay dắt một thiếu nữ mặc áo trắng, tươi đẹp như hai vị phi tiên, từ trên cao tà tà bay xuống.

Môn thân pháp kinh nhân, thế gian hãn hữu đó, làm cho hào khách tại trường, đều ngồi im phăng phắc, cả Bạch Cốt Tiên Tử cũng dừng lại không

https://thuviensach.vn

nói gì nữa, mắt không dời ngắm nghía, xem hai người mới tới là nhân vật thuộc hạng nào.

Phi Quỳnh nhướng cao lông mày, tỏ vẻ cao hứng nói với Trọng Tôn Thánh :

- Gia gia, Hoa Như Tuyết sư tỷ và Nhất Bát thần tăng đã đến. Chị ấy thi triển thân pháp Thiên Tiên Phiêu Đới mà năm xưa Gia gia đã tĩnh tâm sáng chế ra.

Trong khi nói thi Nhất Bát thần tăng và Hoa tiên tử đã bay xuống tới võ trường. Lúc này quần hào mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, biết rằng hai người sở dĩ có thể bay từ trên bốn năm chục trượng cao xuống, là nhờ vì hai giải thắt lưng rộng buộc ở sau lưng Hoa Như Tuyết, có thể cản bớt sức gió lại được.

Hoa Như Tuyết không nhìn Hoằng Pháp Chân Nhân chỉ chắp tay thi lễ với Bạch Cốt Tiên Tử, sắc mặt tươi như hoa nở, Bạch Cốt Tiên Tử ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá là ai? Chúng ta chưa từng quen biết bao giờ, sao lại giữ lễ quá thế?

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Tôi tên gọi Hoa Như Tuyết, nhân vì ở Vu Sơn lâu ngày, nên người ta gọi là Vu Sơn Tiên Tử, nhưng ngoại hiệu Vu Sơn Tiên Tử của tôi không có tiếng tăm lừng lẫy như ngoại hiệu Bạch Cốt Tiên Tử của bà, võ công và bề thế cũng còn cách biệt khá xa, vậy nên vừa rồi tôi thi lễ, một là tôn kính bậc tiền bối, hai là vì muốn thỉnh cầu một việc.

Bạch Cốt Tiên Tử không biết Hoa Như Tuyết là học trò yêu của Trọng Tôn Thánh, chỉ thấy đối phương dung mạo đã đáng yêu, nói năng lại từ tốn lễ phép, bèn mỉm cười ôn tồn nói :

- Cô nương định thỉnh cầu gì, lát nữa sẽ hay, bây giờ tôi còn đang bận tỷ thí công lực với vị Trưởng giáo Võ Đang đây.

Hoa Như Tuyết bây giờ mới quay lại nhìn Hoằng Pháp Chân Nhân, rồi lại mỉm cười nói với Bạch Cốt Tiên Tử :

https://thuviensach.vn

- Việc tôi thỉnh cầu đây, chỉ là muốn xin lão tiền bối để tôi được đấu với vị Trưởng giáo đây một trận trước.

Bạch Cốt Tiên Tử ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng hay giữa hai người có thâm thù túc oán gì, mà phải tỷ thí?

Hoa Như Tuyết gật đầu nói :

- Ly Trần Tử là một trong Võ Đang thất tử bị tôi bức bách phải đâm đầu xuống sông tự tử.

Nhất Bát thần tăng lẳng lặng đứng bên nghe tới đây bèn đặt một bàn tay lên ngực, niệm một câu A di đà Phật.

Hoằng Pháp Chân Nhân không ngờ lúc này Hoa Như Tuyết lại ra mặt quấy rối, bất giác cau lông mày, cũng niệm một câu Vô lượng Phật đôi mắt long lanh, cất cao giọng nói :

- Hoa tiên tử viêc cũ năm xưa, phái Võ Đang đã nguyên lượng cho Tiên tử vì vô tâm mà gây nên tội lỗi, vậy từ nay không nên nhắc đến nữa. Bây giờ xin các vị hãy tạm lui ra, để tôi và Bạch Cốt Tiên Tử so thử huyền công xem ai cao thấp.

Hoa Như Tuyết nghe nói, lại khép tà áo thi lễ với Hoằng Pháp Chân Nhân, rồi nói :

- Cái tội vô tâm gây ra của Hoa Như Tuyết đã được chân nhân rộng lượng khoan thứ, vậy Như Tuyết tôi xin đa tạ.

Hoằng Pháp Chân Nhân chỉ cúi đầu đáp lễ, Hoa Như Tuyết lại bước đến bên Bạch Cốt Tiên Tử, mỉm cười duyên dáng nói :

- Lão tiền bối đã định so huyền công với Trưởng giáo Võ Đang thì sao không bắt đầu ngay đi? Cho bọn vãn bối được chiêm ngưỡng môn tuyệt học thần kỳ, khét tiếng hoàn cầu của lão tiền bối.

Người đẹp đi đâu cũng được ưu đãi, nụ cười của Hoa Như Tuyết đã tươi như bông hoa xuân đang hàm tiếu, lại thêm giọng nói của nàng ngọt như đường

https://thuviensach.vn

phèn, một điều lão tiền bối, hai điều lão tiền bối, làm cho Bạch Cốt Tiên Tử khoái chí vô cùng, liền mỉm cười nói :

- Ta còn đang nghĩ ra đề mục tỉ đấu thế nào cho thích đáng.

Hoa Như Tuyết tươi cười nói :

- Lão tiền bối hà tất phải nghĩ lâu cho mệt, để vãn bối ra một đề mục thay cho người, và đứng làm trọng tài có được không ạ?

Bạch Cốt Tiên Tử không ngờ Hoa Như Tuyết còn có ẩn ý, và cũng nghĩ huyền công mạnh yếu dành dành ra đấy, ai cũng trông thấy, dù đấu bằng phương pháp nào, hoặc do ai phán đoán cũng không thể ăn gian được, bèn gật đầu đáp :

- Được, được lắm!

Hoa Như Tuyết hỏi Hoằng Pháp Chân Nhân :

- Không biết chân nhân có đồng ý như thế không ạ?

Hoằng Pháp Chân Nhân cũng mỉm cười đáp :

- Quyền quyết định trận này do Bạch Cốt Tiên Tử. Bần đạo thì thế nào cũng được.

Hoa Như Tuyết nghe nói xong, bèn quay về phía rạp bên trái, gọi to :

- Xin Thích chưởng môn nhân sai người đem ra đây cho tôi hai chén rượu lớn.

Phi Quỳnh ngồi trong rạp, sẽ nói nhỏ với Hạ Thiên Tường :

- Không biết Hoa tỷ tỷ định bày trò gì thế?

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Vô luận Hoa tỷ tỷ giở trò gì, nhưng trận này do chị ấy ra đề, lại đứng làm trọng tài, thì nhất định Hoằng Pháp Chân Nhân thế nào cũng thắng. Trong ba trận, chân nhân đã thắng hai, thì dù trận thứ ba có thua, thanh danh của

https://thuviensach.vn

Hoằng Pháp Chân Nhân vẫn không mất, mà lại làm cho Bạch Cốt Tiên Tử phải tức hộc máu ra nữa. Thế mới khoái chứ!

Hoằng Quang đạo trưởng nghe chàng nói vậy hơi yên tâm, nhưng Trọng Tôn Thánh lại cau mày nói :

- Hạ hiền điệt nói cũng có lý, nhưng Hoa Như Tuyết nếu tỏ ra thiên vị, tất đối phương không chịu, rất có thể sẽ gây nên một trận ác chiến kinh hồn.

Phi Quỳnh giật mình nói :

- Gia gia nói không sai, có lẽ Thích Đại Chiêu phòng xa Hoa tỷ tỷ có âm mưu gì, nên thân hành rót rượu đem ra võ đài để tiện thể giám sát kia kìa.

Mọi người đều ngửng trông lên, quả thấy Thích Đại Chiêu bưng hai chén rượu từ rạp bên trái thủng thỉnh đi ra thật.

Hoa Như Tuyết trông thấy Thích Đại Chiêu, vẫn thản nhiên làm như không chú ý, giơ tay đỡ lấy hai chén rượu, mỉm cười nói với Bạch Cốt Tiên Tử và Hoằng Pháp Chân Nhân :

- Xin hai vị lão tiền bối ngồi xếp bằng tròn, cách xa nhau chừng hai trượng.

Bạch Cốt Tiên Tử đã nhận lời để Hoa Như Tuyết ra đề, lúc này cũng phải cùng Hoằng Pháp Chân Nhân theo lời nàng ngồi xuống. Hoa Như Tuyết cười nói :

- Đề mục của tôi là thế này: bây giờ hai vị lão tiền bối đều vận huyền công lăng không uống cạn rượu ở trong hai chén này. Nhân một vị là Bạch Cốt Tiên Tử danh chấn hoàn cầu, một vị là Trưởng giáo Võ Đang uy lừng bốn cõi, muốn ngưng khí hút rượu, tất phải đặt chén cách xa chừng một trượng, để quần hùng đều được chiêm ngưỡng thần công tuyệt thế hiếm có, ít khi được trông thấy, không biết hai vị có cho thế là hơi xa quá không ạ?

Bạch Cốt Tiên Tử và Hoằng Pháp Chân Nhân đều gật đầu đông ý, Hoa Như Tuyết bèn bước tới giữa chỗ hai người ngồi bưng hai chén rượu để ngang hàng chính khoảng giữa, rồi mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Bây giờ mời hai vị lão tiền bối mỗi người đều uống cạn chén rượu bên tay phải...

Nói chưa dứt lời, Thích Đại Chiêu chợt nghĩ ra một việc, bèn nhìn Hoa tiên tử, nói xem :

- Có thể đổi vị trí hai chén rượu này không?

Hoa Như Tuyết tươi cười nói :

- Rượu là do Chưởng môn nhân đem ra, tất không có hai thứ, cố nhiên có thể đổi được! Vậy xin hai lão tiền bối đều uống chén rượu về mé tay trái của mình.

Thích Đại Chiêu lại hỏi :

- Hai ngươi cùng uống một lúc, hay là kẻ uống trước người uống sau?

Hoa Như Tuyết ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Uống cùng một lúc, thì cao thấp khó phân biệt lắm, nên để người uống sau, người uống trước thì hơn. Có điều như thế, thì người uống trước hơi bị thiệt một chút.

Bạch Cốt Tiên Tử và Hoằng Pháp Chân Nhân nghe xong, ai cũng đòi uống trước.

Hoa Như Tuyết mỉm cười hỏi :

- Trận đấu kiếm vừa rồi, vị nào thắng?

Hoằng Pháp Chân Nhân nhướng mày đáp :

- Bần đạo được cái may mắn ấy.

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Vãn bối đã được vinh hạnh đứng làm trọng tài, tất nhiên phải công bình tuyệt đối. Trưởng giáo Võ Đang đã thắng trận đầu, trận này cũng nên chịu thiệt một chút. Xin mời Trưởng giáo uống trước.

https://thuviensach.vn

Hoằng Pháp Chân Nhân mỉm cười gật đầu, ngầm tụ nội gia thần công mấy chục năm tính mệnh giao tu, chuẩn bị lăng không uống cạn chén rượu để cách xa mình một trượng.

Bạch Cốt Tiên Tử và Thích Đại Chiêu đều nhận thấy Hoa Như Tuyết xử sự rất mực công bằng, không hề tư vị.

Hoằng Pháp Chân Nhân ngưng tụ thần công xong, đăm đăm nhìn chén rượu mé trái, hút mạnh một hơi, quả nhiên nước rượu trong chén, hóa thành một vòi nước rượu thơm bừng bay vọt lên không, rớt vào miệng Hoằng Pháp Chân Nhân, chỉ trong nháy mắt, chén đã cạn không còn một giọt.

Quần hùng chính, tà hai phái đều vỗ tay rần lên, ca tụng không ngớt...

Bạch Cốt Tiên Tử về mặt nội lực huyền công, thành tựu rất cao, lại nhân muốn vãn hồi thể diện trong trận đấu cố ý phô tài, mới ngầm tụ sẵn công lực từ trước, đợi đến lượt mình mới sẽ há miệng hút một hơi, chiếc chén bên trái lập tức bay thẳng lên không.

Khi chén rượu hay tới nửa chừng, nước rượu mới hóa thành một dòng nước suối lìa khỏi chén bay vào miệng Bạch Cốt Tiên Tử, còn chiếc chén không bay trở về chỗ cũ.

Quan khách hai bên tả hữu, la hét rầm rầm, một lúc mới yên, Trọng Tôn Thánh bất giác buột miệng thở dài, nói với Phi Quỳnh :

- Quỳnh nhi, ta nói thế nào? Coi tình hình này thì dù Hoa sư tỷ con có muốn giúp Hoằng Pháp Chân Nhân cũng khó lắm.

Thân Đồ thần quân nói :

- Hoằng Pháp Chân Nhân đã thắng trận đầu, trận này cũng kể là hòa! Nhưng Bạch Cốt Tiên Tử huyền công đã cao như vậy, thì nội lực tất cũng hùng hậu vô cùng. Trận thứ ba này mới thật nguy hiểm, các vị phải nghĩ cách gì, cứu vớt lấy thanh danh cho Trưởng giáo phái Võ Đương mới được.

Quần hùng ai nấy đều cau mày, không biết tình kế gì, đã nghe tiếng Hoa Như Tuyết phê bình cuộc thắng bại của hai bên. Quả đúng như lời Trọng

https://thuviensach.vn

Tôn Thánh, Hoa Như Tuyết không hề thiên vị một ly thẳng thắn tuyên bố là Bạch Cốt Tiên Tử thắng cuộc.

Tuyên bố xong, nàng mới cung kính vái chào Hoằng Pháp Chân Nhân và Bạch Cốt Tiên Tử, mỉm cười nói :

- Hai vị lão tiền bối mỗi người thắng một trận, như thế là hòa, còn trận thứ ba này mới so sánh cao thấp. Hoa Như Tuyết sở nguyện đã xong, tạm xin cáo biệt.

Nói xong cùng Nhất Bát thần tăng lui ra.

Thích Đại Chiêu thấy Bạch Cốt Tiên Tử đã thắng trận, cũng hớn hở quay về rạp.

Trận này đấu nội lực, Hoằng Pháp Chân Nhân và Bạch Cốt Tiên Tử đều bước lại gần, mỗi người vẽ xuống chân một vòng tròn, đường kính chừng một thước, đứng vào giữa vòng, cùng giơ tay phải, ngưng công lực tiếp vào nhau. Cả hai cùng lẳng lặng, chẳng nói chẳng rằng.

Hoa Như Tuyết và Nhất Bát thần tăng về tới rạp, vào tham yết Trọng Tôn Thánh, rồi chào hỏi các vị kỳ hiệp.

Phi Quỳnh thấy Hoa tiên tử vẫn hớn hở tươi cười, ra vẻ đắc ý bất giác cau mày hỏi :

- Hoa tỷ tỷ khéo quá hóa vụng đã làm cho Hoằng Pháp lão tiền bối bị thua một trận, lại còn đắc ý gì nữa?

Hoa Như Tuyết kéo Phi Quỳnh vào lòng, dựa vào vai nàng cười nói :

- Quỳnh muội, ta tự xét mình có lỗi với hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm, nên trong bụng vẫn áy này không yên, hôm nay nhân dịp mới thi được chút tài mọn, gọi là chuộc lỗi với Hoằng Pháp lão tiền bối chút đỉnh, sao lại không đắc ý?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Hoa tỷ tỷ, Hoằng Pháp lão tiền bối vừa thua trận, sao tỷ tỷ lại bảo đó là một cách chuộc lỗi, thế là ý gì?

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Tường đệ cũng trách ta như vậy sao? Thôi để ta đem "bí quyết" của ta công bố ra, để chư vị rõ vậy.

Quần hùng nghe nói, đều ngẩn mặt lắng tại chờ nghe Hoa Như Tuyết nói nàng báo đáp Hoằng Pháp Chân Nhân bằng cách nào.

Hoa Như Tuyết tươi cười nói với Hoằng Quang đạo trưởng :

- Vãn bối nhân dự đoán trận thứ hai chắc chắn Hoằng Pháp Chân Nhân sẽ bị thua, nên mới cố ý nhận đứng chân trọng tài, phê phán một cách công bằng lại còn hơi thiên vị đối phương một chút để cho họ không nghi ngờ, rồi mới nhân giúp Hoằng Pháp lão tiền bối chút đỉnh để giữ cho trận thứ ba khỏi bị thua sút, may mắn lại được thành công một cách dễ dàng, cả bọn tà ma phái Chấn Thiên giảo hoạt như hồ ly kia mà tuyệt không một ai khám phá ra được.

Quần hiệp nghe nói vẫn ngơ ngác chẳng hiểu nàng nói thế là ý thế nào. Trọng Tôn Thánh ngẫu nhiên trông thấy chiếc bát ngọc trong tay Nhất Bát thần tăng, chợt tỉnh ngộ nói :

- Ta hiểu rồi, ngươi cho một giọt Thiên Niên Chi Dịch vào chén rượu của Hoằng Pháp Chân Nhân chớ gì?

Hoa Như Tuyết khom lưng nói :

- Ân sư cao minh thật, Tuyết nhi đã dụng hết tâm cơ mà vẫn không che nổi pháp nhãn của ân sư.

Trọng Tôn Thánh mỉm cười nói :

- Nếu ta không trông thấy cây Thiên Niên Chi Thảo của Nhất Bát thần tăng, tự nhiên xúc động linh cơ, thì cũng vị tất đã đoán nỏi. Mưu cơ của con chu đáo lắm, nhất là lại theo lời Thích Đại Chiêu thẳng thắn đánh đổi hai chén rượu, cử chỉ đó, không còn ai ngờ vào đâu được nữa.

https://thuviensach.vn

Quần hiệp nghe xong, ai nấy đều thở đánh phào một cái, nhẹ nhõm cả người, nhất là đối với diệu kế của Hoa Như Tuyết đều tỏ ý khâm phục sát đất.

Trọng Tôn Thánh mỉm cười nói nhỏ với Nhất Bát thần tăng :

- Đại sư quả thật cao minh, nghiệt đồ từ khi được cùng đại sư thành tựu tới này, khí chất đã biến đổi nhiều lắm.

Nhất Bát thần tăng hai má đỏ bừng, không biết đáp lại làm sao, chỉ đưa mắt nhìn hai đối thủ đang gắng sức vận nội lực trong trận, rồi nói lảng sang chuyện khác :

- Trưởng giáo Võ Đang tuy đã uống một giọt Thiên Niên Chi Dịch chân lực tăng rất nhiều, nhưng nếu gắng sức lâu quá, về phương diện tu vi, cũng vẫn còn đáng ngại lão tiền bối nên đề nghị với Bạch Cốt Thiên Quân hoặc Thích Đại Chiêu, ra cho một giới hạn nào đó mới được.

Trọng Tôn Thánh nghe nói bèn thi triển thần công Truyền Âm Nhập Mật, hướng về rạp phía trái, nói với Bạch Cốt Thiên Quân và Thích Đại Chiêu :

- Chúng ta có nên gia thời hạn cho Bạch Cốt Tiên Tử và Hoằng Pháp Chân Nhân không? Nếu cứ để họ đấu mãi thế này đến mấy ngày đêm, thì cuộc đại hội hôm nay mất hết hào hứng.

Bạch Cốt Thiên Quân lạnh lùng nói :

- Trọng Tôn lão nhi đừng nóng, chỉ nửa giờ đồng hồ nữa, ta cam đoan lục phủ ngũ tạng của Hoằng Pháp Chân Nhân sẽ bị Bạch Cốt Tiên Tử ép nát, không lâu đâu mà lo.

Trọng Tôn Thánh chửi thầm đối phương, quá ư kiêu cuồng nên chỉ cười nhạt nói với Thích Đại Chiêu :

- Thích chưởng môn nhân, bây giờ trời đã xế chiều, quý phái định bao giờ mới ăn cơm tối?

Thích Đại Chiêu đáp :

https://thuviensach.vn

- Cuối giờ Dậu thì nghỉ, lúc đó sẽ dùng cơm tối, cơm tối xong lại tiếp tục chiến đấu.

Trọng Tôn Thánh cười nhạt nói :

- Đại hội Chấn Thiên, ngươi tuy là Chưởng môn nhưng chưa chắc đã được toàn quyền làm chủ, hãy nên hỏi lại vị chủ tịch quý phái một câu mới thỏa đáng.

Bạch Cốt Thiên Quân đã rõ công lực Bạch Cốt Tiên Tử, cho là thế nào mụ cũng thắng trận trước cuối giờ Dậu, bèn gật đầu nói :

- Trọng Tôn lão nhi việc gì phải nói khích? Thích chưởng môn nhân, cố nhiên vẫn có toàn quyền làm chủ. Nếu Võ Đang Trưởng giáo cố cầm cự nổi từ đầu giờ đến cuối giờ Dậu chưa bị môn Huyền Công Bạch Cốt của tam muội ta đánh bật ra ngoài vong, thì trận này kể là hòa.

Nói xong lại dùng công lực Nghi Ngữ Truyền Thanh, hướng vào trong trận, nói với Bạch Cốt Tiên Tử :

- Tam muội, ta đã hẹn với Trọng Tôn lão nhi là hễ bắt đầu ăn cơm tối thì nghỉ, vậy tam muội nên thi hết toàn lực đánh bật đối phương ra ngoài vòng trước cuối giờ Dậu, phen này nhất định phải làm cho uy thế Võ Đang bị vùi xuống đất đen mới được.

Hai bên cũng cùng một tâm lý, trong khi Bạch Cốt Thiên Quân dặn dò Bạch Cốt Tiên Tử, thì Trọng Tôn Thánh cũng ngầm dụng thần công nói nhỏ vào tai Hoằng Pháp Chân Nhân :

- Đối phương công lực cao lắm, trận này chân nhân chỉ nên cẩn thận cầu hòa, chớ có mạo hiểm mưu đồ thắng lợi. Chén rượu chân nhân vừa uống, có hòa một giọt Thiên Niên Chi Dịch, thêm vào đó lại còn chân lực Đại Hoàn chân nhân đã tham ngộ được trong Tử Dương thần công, khéo léo giữ gìn là có dư sức, chỉ cần cầm cự nổi tới cuối giờ Dậu, bắt đầu ăn cơm tối là hưu chiến, cơm xong đã có người khác xuất trận.

https://thuviensach.vn

Hoằng Pháp Chân Nhân từ lúc uống xong chén rượu nhận thấy rượu có một mùi thơm kỳ lạ, làm cho chân lực trong mình đột nhiên tăng tiến, tinh thần phấn chấn, khác hẳn bình thường. Lúc này lại nghe Trọng Tôn Thánh nói thế, mới biết rõ nguyên do, bất giác thầm cảm kích thầy trò Hoa Như Tuyết vô hạn. Bèn theo đúng lời dặn tĩnh khí ngưng thần đem nội gia thần công mấy chục năm trời, của tính mạng sống chết trong chớp mắt, từ từ quán chú vào tay phải, kháng cự lại nguồn kình lực mạnh mẽ vô cùng từ lòng bàn tay của đối phương đang cuồn cuộn liên miên tuôn ra.

Bạch Cốt Tiên Tử sau trận đấu thứ hai, đã nhận thấy huyền công nội lực của mình còn cao hơn đối phương rất nhiều, nên khi nghe Bạch Cốt Thiên Quân dặn dò, trong bụng chỉ cười thầm đại ca đã đề cao Hoằng Pháp Chân Nhân thái quá, cái bộ Trưởng giáo phái Võ Đang làm sao cầm cự nổi môn Bạch Cốt huyền công của mình tới cuối giờ Dậu.

Không ngờ tới lúc gia công, mới biết tình hình khác hẳn ý liệu, kình lực trong lòng bàn tay đối phương, tuy không khiến cho mình cảm thấy bị uy hiếp, nhưng mặc dầu môn Bạch Cốt huyền công của mình do từ bảy thành, tám thành, lên tới chín mười thành, vẫn không làm cho thân hình Hoằng Pháp Chân Nhân di chuyển đến nửa bước, thậm chí cũng không đẩu lùi cánh tay phải của đối phương ra được nửa tấc.

Bạch Cốt Tiên Tử giận quá, nghiến răng nghiến lợi, gia tăng công lực làm cho gan ruột của đối phương phải nát ra như cháo, chân lực từ trong lòng bàn tay cuồn cuộn tuôn ra, tưởng có thể đánh bật Hoằng Pháp Chân Nhân ra khỏi vòng đai tức khắc.

Hoằng Pháp Chân Nhân, tự nhiên cũng phải kiệt lực cầm cự, nhưng nội tạng cũng bị đè ép quá sức, nếu thời gian kéo quá dài, rất có thể mất mạng như bỡn, hoặc ít nhất cũng bị trọng thương.

Tình hình cứ đều hòa như vậy cho tới đầu giờ Dậu, Hoằng Pháp Chân Nhân trán đã lấm tấm mồ hôi, Bạch Cốt Tiên Tử hơi thở cũng gấp rút mái tóc bạc trắng như tuyết đã nhấp nhổm muốn dựng cả dậy.

https://thuviensach.vn

Quần hiệp đã trông rõ tình trạng như vậy, thẩy đều cau mày, Hoằng Quang đạo trưởng gượng cười hỏi Trọng Tôn Thánh :

- Trông điệu này không khéo kết cục hai bên cùng bị trọng thương mất, đại hiệp tính sao?

Trọng Tôn Thánh ngẫm nghĩ một lúc, rồi chậm rãi nói :

- Vì có kỳ hạn, nên Bạch Cốt Tiên Tử vội muốn cầu thắng, mới dốc hết toàn lực để tấn công như thế. Theo ý tôi, chỉ chân lực Đại Hoàn của Hoằng Pháp Chân Nhân liên miên bất diệt thế kia, rất có thể thừa cơ thắng được, cũng không biết chừng.

Hoằng Quang đạo trưởng trợn tròn đôi mắt có vẻ kinh ngạc, nửa tin nửa ngờ, lẳng lặng không nói gì nữa. Hoa Như Tuyết thông minh tuyệt đỉnh, đã hiểu rõ dụng ý của Trọng Tôn Thánh, bèn ghé tai Phi Quỳnh cười sẽ nói :

- Ân sư có làm ra vẻ đắc ý, nói hơi to tiếng, bọn Chấn Thiên nếu nghe thấy, chắc thế nào cũng bị mắc lừa.

Nàng đoán quả không sai, Trọng Tông Thánh vừa nói dứt lời, đã bị Bạch Cốt Võ Sĩ nghe tiếng.

Nguyên do Bạch Cốt Võ Sĩ tính tình cực kỳ hiểm độc, hắn thấy Hoằng Pháp Chân Nhân đấu với Bạch Cốt Tiên Tử, tuy lúc này đã thấy mồ hôi đẫm trán, thân hình vẫn vững như bàn thạch, thì lấy làm lạ quá, bèn ngầm tụ công lực Thiên Nhĩ thần công, nghe lén xem bên quần hiệp bàn tán ra sao.

Ai ngờ ma cao một thước, thì Phật cũng cao một trượng. Hắn vừa lắng tai tình cờ đã nghe lỏm được câu nói dối của Trọng Tôn Thánh, bất giác giật mình kinh sợ, cũng không kịp hỏi ý kiến Bạch Cốt Thiên Quân vội dùng Nghi Ngữ Truyền Âm, nói với Bạch Cốt Tiên Tử :

- Tam muội chú ý, ta vừa dò được tin tên tặc đạo Hoằng Pháp luyện được chân lực Đại Hoàn, tam muội đừng khinh địch mà bị hắn thừa thế phản công nhé.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Tiên Tử đang lấy làm kinh lạ vì tiềm lực bền bỉ của Hoằng Pháp Chân Nhân, lại nghe Bạch Cốt Võ Sĩ nói thế, bất giác hoảng sợ vội vàng rút bớt đi hai thành công lực.

Hoằng Pháp Chân Nhân tự nhiên thấy sức dồn ép đã giảm, Chân Lực Đại Hoàn lại liên miên tràn ra, trong lòng chợt nhẹ bỗng như vừa trút được gánh nặng.

Bạch Cốt Tiên Tử quả nhiên lợi hại, vừa thử một chút, quả thấy đối phương có luyện Chân Lực Đại Hoàn thực, bèn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão bà tử này thậy không ngờ ngươi đã có luyện chân lực Đại Hoàn.

Hoằng Pháp Chân Nhân tâm thần đã trấn định, bèn mỉm cười nói :

- Bần đạo tuy đã tham ngộ chân lực Đại Hoàn, nhưng sở đắc chưa được bao nhiêu, chỉ có thể tự giữ mình, chớ không thể thắng được Tiên tử. Chúng ta nên nghỉ ngay bây giờ, hay chờ đến cuối giờ Dậu?

Bạch Cốt Tiên Tử nhân vừa rồi mình đã dốc toàn lực vẫn chưa thắng nổi đối phương, nên trong bụng cũng gờm, bèn thừa thế gật đầu nói :

- Đã không phân thắng phụ thì hà tất phải đấu đến kết cục? Ta nên đồng thời rút lui ra khỏi vòng giới hạn đi thôi.

Nói xong cùng thu tay về, thân hình sẽ động, song song nhảy ra khỏi vòng tròn, quay về bản trận.

Hoằng Pháp Chân Nhân vừa về tới rạp, đã hướng vào thầy trò Trọng Tôn Thánh cúi đầu ngang ngực, vái một vái thật dài. Thầy trò Trọng Tôn Thánh vội luống cuống đáp lễ. Hoằng Pháp Chân Nhân quay lại gượng cười nói với Hoằng Quang đạo trưởng :

- Không lên Thái Sơn, không biết thiên hạ là rộng. Chút điểm tu vi của tiểu đệ, gặp bực chân chính cao nhân, thật không kham nổi một đấm. Lần này về Võ Đang, ta phải xuất lĩnh anh em bế quan ba năm nhất mực tĩnh tu, không hỏi gì đến việc đời mới được.

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu thấy Bạch Cốt Tiên Tử và Hoằng Pháp Chân Nhân đã dừng tay, bèn sai người sửa soạn tiệc yến, và cho treo đèn lên chỉ trong phút chốc, trước cửa động Giáng Tuyết ánh sáng rực rỡ như ban ngày.

Quần hùng vừa ăn uống, vừa bàn cách ứng địch. Huyền Huyền Tiên Tổ nói :

- Công lực của Thích Đại Chiêu không có gì đáng kể, bất cứ vị Chưởng môn phái nào ứng phó cũng được. Nhưng bên họ còn hai cao thủ là Bạch Cốt Võ Sĩ và Bạch Cốt Thiên Quân, bên ta chỉ có một mình Trọng Tôn đại hiệp thì làm sao đối phó được?

Trọng Tôn Thánh chợt đưa mắt nhìn Nhất Bát thần tăng, mỉm cười nói :

- Đại sư xưa này ở trong chốn giang hồ, chưa từng ra tay lần nào bữa nay thử phá lệ xem sao!

Nhất Bát thần tăng niệm một câu A di đà Phật rồi nói :

- Lão tiền bối nhận định sai rồi, chút nghề mọn của bần tăng, làm sao đương nổi Bạch Cốt tam ma?

Trọng Tôn Thánh mỉm cười nói :

- Đại sư đừng nên giấu tài, vừa rồi người nhờ cái sức nhỏ mọn Thiên Tiên Phiêu Đới của Hoa Như Tuyết, tung mình nhảy từ trên mấy chục trượng cao xuống, như vậy bảo là không có tuyệt nghệ à?

Nhất Bát thần tăng cười nói :

- Bần tăng trừ môn khinh công ra, còn một môn "chịu đòn" là hơi có sở đắc đôi chút. Sức mạnh như Bạch Cốt Thiên Quân, bần tăng cũng có thể tránh nổi ba chục đòn, còn việc đánh người, thật quả chưa từng nghiên cứu...

Hạ Thiên Tường vốn vẫn muốn đấu với Bạch Cốt Thiên Quân chỉ sợ Nhất Bát thần tăng cướp "mối hàng" liền vội ngắt lời nói :

- Thế thì hay lắm, lát nữa tôi và đại sư cùng xuất trận, gọi Bạch Cốt Thiên Quân ra thách đấu, cho hắn đánh đại sư, để tôi đánh hắn.

Nhất Bát thần tăng nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Kế sách của Hạ lão đệ hay đấy, nhưng chưa chắc Bạch Cốt Thiên Quân đã chịu đồng ý với cái lối đánh trận kỳ khôi xưa nay chưa từng thấy bao giờ như vậy.

Trọng Tôn Thánh chợt cười nói :

- Mấy anh ma đầu hãn thế này phần nhiều đều có tính cổ quái càng thấy những trò quái gở ngược đời, họ lại cáng thích. Ta hãy cứ thử xem.

Hạ Thiên Tường được Trọng Tôn Thánh đồng ý, rất lấy làm cao hứng, sắc mặt như hoa cười chúm chím.

Hoa Như Tuyết thấy thế cũng mỉm cười khen một câu :

- Không ngờ Tường đệ lại nghĩ được một trò còn kỳ quái hơn ngu tỷ.

Quần hùng vãn yến đã xong, người hầu dẹp bỏ chén bát, dưới ánh đèn rực rỡ trước cửa động Giáng Tuyết lại hiện ra một không khí sôi nổi nhộn nhịp.

Hạ Thiên Tường trông sang bên dãy rạp bên trái, thấy Bạch Cốt tam ma, Thích Đại Chiêu đang mật đàm với nhau, hình như họ đang bàn xem nên cho người nào xuất trận, chàng bèn gọi con vượn trắng vẫn ngồi dựa bên Phi Quỳnh bảo rằng :

- Tiểu Bạch, mày có trông thấy con vượn ngồi bên Bạch Cốt Tiên Tử ở rạp bên kia không? Nó cũng lớn bằng mày, bản lĩnh lại rất giỏi. Mày có muốn đấu với nó một trận thì ra mà đấu.

Tiểu Bạch vốn tính cao ngạo, nghe Hạ Thiên Tường nói thế, cũng ngứa ngáy chân tay, bèn nhìn Phi Quỳnh sẽ rít mấy tiếng.

Phi Quỳnh vỗ lên đầu Tiểu Bạch, mỉm cười nói :

- Mày muốn ra thì ra, nhưng lần này hai bên đánh nhau, không cần phải dè dặt nhân nhượng. Nếu mày có thể đánh chết được nó, thì cứ đánh. Ta không mắng đâu.

Tiểu Bạch vui mừng đứng lên thủng thỉnh bước ra võ đài.

https://thuviensach.vn

Lối đi của nó làm cho quần hiệp đều bật cười, vì nó không nhảy mà cũng không bò, cứ đứng thẳng hai chân, ưỡn ngực, bắt chước dáng người, thần khí ngang nhiên, ung dung bước từng bước một.

Bên quần ma đã bàn luận xong xuôi, họ định cử Thích Đại Chiêu xuất trận, để lấy tiếng cho phái Chấn Thiên đã, chờ khi nào Trọng Tôn Thánh tự ra tay, bây giờ sẽ do Bạch Cốt Thiên Quân hoặc Bạch Cốt Võ Sĩ tiếp chiến.

Giữa lúc ấy lại thấy từ phía rạp bên hữu thủng thỉnh bước ra một con vượn trắng, tinh thần hoạt bát, thái độ ung dung, kế lại nghe tiếng Hạ Thiên Tường nói vọng sang :

- Bạch Cốt Tiên Tử, trận này chúng ta sẽ cho hai con vượn đấu với nhau. Liệu con vượn của Tiên tử có dám ứng chiến không?

Con vượn của Bạch Cốt Tiên Tử cũng là một giống vật thông linh sức có thể xé đôi được những hổ báo, nên khi nghe Hạ Thiên Tường gọi, mụ bèn hẩy tay sai con vật ra trận.

Con bạch viên vừa hóa thành một luồng sáng bạc lẹ như một làn chớp, lăng không bay ra, thì Ngô Vinh từ nãy vẫn ngồi im bên cạnh Bạch Cốt Tiên Tử đã cất tiếng nói :

- Tiên tử nên dặn bạch viên phải cẩn thận, cái áo giáp vàng ở trên mình con vượn kia, tức là bộ giáp Hộ Huyệt Long Lân, một vật chí bảo của Đại Biệt Tản Nhân để lại, dẫu ám khí Thiên Kinh độc thích ném cũng không thủng.

Mấy câu nói đó, không những làm cho Bạch Cốt tam ma sửng sốt, cả đến hai người khách lạ ngồi phía rạp bên trái, cũng trố mắt nhìn Tiểu Bạch, lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Trong khi đó, Tiểu Bạch kiêu ngạo, từ từ cởi bộ áo giáp ra, khi con vượn kia vừa nhảy tới nơi, thì nó đã ném chiếc áo xuống đất.

Hai con vượn cùng đứng bày hai chân, đối mặt nhau, đăm đăm nhìn đối phương, chờ cơ hội tiến đánh, cả hai phe quần hiệp, quần hùng đều tấm tắc khen lạ, vì hai con vật này hình dáng, tầm vóc đều y hệt như nhau, chỉ khác

https://thuviensach.vn

một điểm là đồng tử mắt Tiểu Bạch thì đỏ như lửa, còn đồng tử mắt con vượn kia thì đen như than.

Phi Quỳnh nhìn kỹ hai con vật một lúc, rồi quay lại nói với Hạ Thiên Tường :

- Trận này thế nào Tiểu Bạch của ta cũng thắng.

Hạ Thiên Tường mừng lắm vội hỏi :

- Sao tỷ tỷ biết?

Phi Quỳnh cười nói :

- Hai con mắt của Tiểu Bạch đỏ là tượng trưng cho đạo hạnh của nó cao thâm hơn, còn hai mắt con vượn kia đen, là hỏa hầu còn kém, cho nên nó vừa trông thấy Tiểu Bạch là đã tỏ ý khiếp sợ.

Hạ Thiên Tường vừa gật đầu, trong chiến trường bốn cánh tay vượn đã giơ lên, luôn miệng kêu khẹc, khẹc xông vào quần nhau dữ dội.

Trận ác đấu này thật vô cùng đẹp mắt, vì hai con vượn này không những chỉ ôm lấy nhau mà quần, chúng còn luôn luôn thi triển những chiêu võ học tinh diệu tuyệt luân, đủ thấy chủ nhân của chúng toàn là những tay cao thủ tuyệt đỉnh cả.

Cuộc đấu đã đến lúc hăng say, dưới ánh trăng và ánh đèn thân hình hai con vật đã biến thành một luồng hơi trắng lờ mờ, nhanh như điện chớp, quay thành một vòng tròn, lăn khắp võ trường.

Cử tọa đều ngây mặt ra nhìn, nhất là hai người khách lạ cùng chạy ra đứng bên võ trường, chắp tay sau lưng đứng xem.

Ước chừng ăn xong một bữa cơm, hai con vượn tự nhiên tách rời ra tiếp theo là một tiếng rú khủng khiếp đau đớn.

Hạ Thiên Tường vùng cười ha hả, vừa giơ ngón tay cái lên định ra hiệu cho Phi Quỳnh thốt nhiên tái hẳn sắc mặt, rồi nhanh như điện, biến thành một luồng khói xanh bay ra khỏi rạp.

https://thuviensach.vn

Thì ra tiếng kêu đau đớn vừa rồi, chính là tiếng con vượn trắng của Bạch Cốt Tiên Tử đã bị Tiểu Bạch móc mất đôi mắt.

Nhưng đồng thời bộ giáp vàng của Tiểu Bạch ném dưới đất cũng bị người khách lùn mặc quần áo lạ kiểu, nhanh như cắt, lẻn đến cướp mất.

Tiểu Bạch vừa thắng trận, còn đang nhơn nhơn đắc ý, chợt thấy bộ giáp của mình bị người ta cướp mất, bất giác nổi giận, thét lên một tiếng, rồi lập tức tung mình đuổi theo.

Người khách lùng cướp được tấm áo, liền cùng người khách da đen, chạy như bay về phía Tây nam đi trốn.

Trong khi đang chạy, chợt thấy Tiểu Bạch lăng không nhảy đến, người khách da đen liền lật bàn tay lại, phóng ra một chưởng.

Tiểu Bạch tuy lúc này không mặc áo giáp, nhưng trời sinh đã sẵn mình đồng da sắt, chưởng lực, binh khí tầm thường cũng khó làm cho nó bị thương, vậy mà trong khi đôi bên còn cách xa mấy thước, bị gã quái hán phóng ra một chưởng, làm con vật chỉ kịp hự lên một tiếng, thân hình lăng không bắn ra xa đên năm sáu thước.

Hạ Thiên Tường vừa chạy tới nơi, hai cánh tay giơ ra đón ngay được con vượn, nhưng hai người khách lạ đã chạy xa tới hai chục trượng.

Hạ Thiên Tường nhận thấy con vượn nằm thiêm thiếp trên tay, không biết còn sống hay chết, bất giác kinh sợ bồi hồi, khi nào còn dám đuổi theo kẻ cướp áo, đành phải bế Tiểu Bạch quay về.

Phi Quỳnh chạy ra đến cửa rạp, đã thấy Hạ Thiên Tường bế Tiểu Bạch về, vội hỏi :

- Tường đệ, Tiểu Bạch bị thương có nặng không?

Thiên Tường không đáp, bế Tiểu Bạch tới trước mặt Tái Hàn Khang, hấp tấp nói :

- Tái lão tiền bối, Tiểu Bạch bị thương có lẽ nặng lắm. Lão tiền bối thử coi.

https://thuviensach.vn

Tái Hàn Khang đỡ lấy con vượn, lúc này hơi thở chỉ còn thoi thóp, xem kỹ một lượt, thấy phía sau tai gần cổ nó có một vệt hơi đen đen.

Tái Hàn Khang chỉ vào vệt đen, hỏi quần hiệp :

- Các vị có biết cái này là chưởng lực gì không?

Quần hiệp đều lắng lặng lắc đầu, Tái Hàn Khang vừa bắt mạch, vừa lộ vẻ khó khăn, luôn luôn lắc đầu thở dài.

Phi Quỳnh đã dơm dớm nước mắt, nghẹn ngào hỏi :

- Tái lão tiền bối, Tiểu Bạch bị thương làm sao? Có thể còn cứu được nữa không?

Tái Hàn Khang đưa mắt nhìn Nhất Bát thần tăng, trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cứu thì cũng có thể cứu được...

Nhất Bát thần tăng biết ý, liền nói :

- A di đà Phật, Tiểu Bạch là một giống thông linh dị thú, còn đáng quý hơn người. Tái thí chủ cứ việc thi triển diệu thủ hồi xuân đi, bần tăng tình nguyện tặng một giọt Thiên Niên Chi Dịch.

Tái Hàn Khang mừng lắm nói :

- Đại sư đã khẳng khái như vậy, tôi cũng xin kiệt hết tâm lực, khiến Tiểu Bạch gặp bước may mắn, chuyển họa thành phúc, lưu lại một đoạn giai thoại cho võ lâm sau này.

Hạ Thiên Tường thấy Tiểu Bạch đã được cứu sống, cũng hơi yên tâm, bèn nói với Trọng Tôn Thánh :

- Tiểu điệt muốn xuất trận, đòi Thích Đại Chiêu một chút công đạo.

Trọng Tôn Thánh gật đầu cười nói :

- Hiền điệt xuất trận cũng được, nhưng cần nhất là đừng cậy tài khinh địch, đề phòng ám toán, không nên coi thường.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường lĩnh mệnh, bước ra giữa trận, trông về phía rạp bên trái gọi to :

- Đệ tử Bắc Minh Hạ Thiên Tường mời Thích chưởng môn nhân ra đây nói chuyện.

Thích Đại Chiêu thấy Hạ Thiên Tường gọi tên mình thách trận. Trong bụng tuy không bằng lòng, nhưng chẳng lẽ lại không ra, bất đắc dĩ phải đứng lên, tung mình nhảy ra võ trường.

Hạ Thiên Tường vòng tay nói :

- Xin hỏi Thích chưởng môn nhân, hai vị quý khách ăn cướp áo của con vượn vừa rồi, phải chăng cũng là theo qui củ võ lâm?

Thích Đại Chiêu đôi mắt hơi ửng đỏ, nhưng vẫn cố gượng cười ha hả :

- Hai vị ấy chỉ là tân khách phương xa tới xem hội, không phải nhân vật phái Chấn Thiên. Tất nhiên hành vi của họ có sai lầm Thích Đại Chiêu này cũng không phải chịu trách nhiệm?

Hạ Thiên Tường cười nhạt nói :

- Thích chưởng môn nhân thật khéo đùn đẩy, không còn vướng víu gì đến mình nữa, nhưng hai tên vô sỉ đó, ngồi ghế thượng tọa chủ rạp, ăn ăn uống uống hàng nửa ngày, chả lẽ Thích chưởng môn nhân vẫn không biết gì về tên họ lai lịch của chúng hay sao?

Thích Đại Chiêu biết không thể chối được, đành gượng đáp :

- Bọn họ một người tên là Hách Ni Cam Lỗ, một người tên gọi là Kim Đao Tân Nhị Lang, đều là người ngoại quốc cả.

Hạ Thiên Tường gật gù nói :

- Quả nhiên đúng như lời ta đoán, một người là Đông Doanh tam my, một người là Thân Độc song quái.

Thích Đại Chiêu thấy Hạ Thiên Tường đoán trúng lai lịch của hai người khách, cũng hơi ngạc nhiên, bèn nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ bằng hữu đã biết như thế, thì cũng nên biết cho rằng Thích Đại Chiêu này không thể phụ trách về hành vi của họ được.

Hạ Thiên Tường cười nhạt nói :

- Thích chưởng môn nhân đã không chịu phụ trách về hành vi của quý thượng tân, nhưng còn hành vi của chính ngươi, không biết ngươi có chịu phụ trách không?

Thích Đại Chiêu sa sầm mặt lại hỏi :

- Hành vi của ta làm sao mà phải phụ trách?

Hạ Thiên Tường cười nhạt :

- Sao ngươi chóng quên thế? Ngươi đánh chết con ngựa đã bị thua cuộc về tay ta, hôm nay ta phải báo thù cho nó.

Thích Đại Chiêu biết câu chuyện đó, phần trái về mình, nên không muốn biện bạch nhiều lời, chỉ quắc đôi mắt hung dữ, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn báo thù bằng cách nào, ta cũng vui lòng bồi tiếp.

Hạ Thiên Tường thò tay vào mình lấy chiếc lông chim ngũ sắc ra, ngạo mạn nói :

- Hạ Thiên Tường muốn lấy chiếc lông chim này lĩnh giáo môn Phi Bằng quải pháp đã khét tiếng giang hồ của ngươi.

Bạch Cốt Võ Sĩ trông thấy chiếc lông chim, bèn ghé lại gần Bạch Cốt Thiên Quân sẽ hỏi :

- Chiếc lông chim ngũ sắc kia, không biết có phải là Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao mà năm xưa Thiên Vũ đại sư Đường Nhất Mộng đã nhờ nó mà thành danh không?

Bạch Cốt Thiên Quân cau mày nói :

- Trừ vị hòa thượng cổ quái ấy ra, thì ta chưa từng nghe có vị võ lâm nào dùng lông chim làm võ khí cả. Nhị đệ nên nhắc Thích Đại Chiêu phải cẩn thận một chút mới được.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Võ Sĩ liền dùng công lực Nghi Ngữ Truyền Âm, nói vào tai Thích Đại Chiêu :

- Thích chưởng môn nhân chú ý, chiếc lông chim ngũ sắc trong tay Hạ Thiên Tường là môn binh khí thành danh của Thiên Vũ đại sư Đường Nhất Mộng. Chiếc lông chim này còn sắc bén hơn cả bảo kiếm, bảo đao, vật gì cứng rắn đến đâu chạm vào nó cũng phải gãy. Nhất là chiêu thuật Thiên Cầm Thất Xảo lại càng linh diệu vô cùng, trong khi động thủ, Chưởng môn nhân nên để ý cẩn thận, đừng khinh thường mà nguy.

Thích Đại Chiêu đối với Hạ Thiên Tường nguyên đã cảm thấy nhức đầu, lại nghe mấy câu dặn dò của Bạch Cốt Võ Sĩ, trong bụng càng thêm bứt rứt. Nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ kẻ cả, đúng tư cách một vị Chưởng môn, bảo Hạ Thiên Tường :

- Ta không muốn mang tiếng là bắt nạt trẻ con, vậy ta xin lấy danh phận Chưởng môn phái Chấn Thiên nhường ngươi ba chiêu đầu. Rồi sau đó hai bên sẽ giao đấu mười chiêu, nếu không phân thắng phụ, thì kể là hòa.

Hạ Thiên Tường nghe nói chính trúng tâm lý, vì tự nghĩ hỏa hầu của mình chỉ có giới hạn, so với một tay cái thế ma đầu như thích đại chiêu còn kém xa lắm, sở dĩ chàng dám tranh đấu với hắn chỉ là nhờ vào mấy chiêu tuyệt học của Thiên Vũ Thượng Nhân và Mai Khôi sứ giả truyền thụ nhưng nếu cuộc chiến kéo dài, thì phần thua vẫn nắm chắc. Vì vậy nên khi nghe Thích Đại Chiêu đề nghị, chàng vội đồng ý ngay.

Thích Đại Chiêu tay cầm ngang cây gậy sắt, trấn tĩnh tinh thần, đứng vững như một tòa núi, cao giọng nói :

- Hạ bằng hữu cứ việc tiến chiêu đi. Ba chiêu đầu, ta quyết không trả đòn đâu.

Hạ Thiên Tường ngang nhiên tiến lên một bước, vào thẳng đòn giữa, Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao vung lên, nhắm giữa ngực Thích Đại Chiêu từ từ điểm tới.

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu nhân vừa nghe Bạch Cốt Võ Sĩ cảnh cáo, nên khí thấy Hạ Thiên Tường phóng ra một chiêu Quyền Điểu Đầu Lâm là một chiêu rất tầm thường lại tưởng là chiêu thuật Thiên Cầm Thất Xảo biến hóa vô biên của Đường Nhất Mộng. Nhất là lại không tìm thấy chỗ huyền diệu của nó ở đâu nên lại càng kinh hoảng. Nhưng vì đã có giao ước từ đầu, nên cũng đành cố gắng bình tĩnh chờ chiêu thức đối phương biến hóa thế nào, rồi sẽ liệu.

Hạ Thiên Tường phát một chiêu đầu, chỉ là để thám thính xem đối phương ứng phó thế nào. Bất ngờ chiếc lông chim ngũ sắc đã chạm đến ngực đối phương, vẫn thấy Thích Đại Chiêu đứng im không động, bất giác cả mừng, chợt lật bàn tay trái lại, phóng ra một chiêu Văn Quân Địch Cầm, tay phải ngưng tụ công lực, cầm chiếc lông chim vạch một vạch thật mạnh vào giữa thân cây gậy sắt của Thích Đại Chiêu.

Thích Đại Chiêu chỉ chú ý vào chiếc lông chim ngũ sắc ở trong tay Hạ Thiên Tường, không ngờ thốt nhiên chàng lại dùng tay trái tiến công.

Chiêu Văn Quân Địch Cầm quả có uy lực vô cùng, làm cho bọn Bạch Cốt tam ma đứng ngoài trông thấy, cũng giật mình nơm nớp lo thay cho Thích Đại Chiêu.

Còn may một điều là Thích Đại Chiêu công lực thâm hậu, quả không hổ là Chưởng môn một phái, trong khi đối phương đột nhiện ra đòn mạnh nguy hiểm mười phần, hắn chợt hấp khí, hú lên một tiếng dùng chiêu Bằng Bác Cổ Liêu, nhảy bay cái thân hình cao lớn và chiếc gậy nặng một trăm năm mươi cân ra khỏi vòng chiến tới hơn một trượng.

Nhưng hắn tuy kiệt tận tâm lực tránh khỏi chiêu Văn Quân Địch Cầm, mà vẫn không kịp nhìn đến cây gậy sắt Cửu Bằng Triển Dực trong tay, đến nỗi bị Hạ Thiên Tường dùng chiếc lông chim, ngầm tụ sức vạch ngang hai vạch vào thân cây gậy sắt, thân to bằng quả trứng vịt, bị khía đứt một nửa.

Lông chim ngũ sắc vốn là một vật mềm, chạm vào dẫu không phát ra thành tiếng, lại cũng không sắc bén như lưỡi dao lưỡi kiếm, cho nên tuy đã cắt được thân gậy đứt ra hơn năm phân mà cả Thích Đại Chiêu và Hạ Thiên Tường đều không ai biết.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy Thích Đại Chiêu hoảng hốt nhảy tránh, khi nào chịu buông tha, chàng bèn nhảy theo, lại dùng chiêu Văn Quân Địch Cầm tấn công nữa.

Nhưng gót chân chàng vừa chấm xuống đất, Thích Đại Chiêu đã dùng ngón Xảo Thái Tam Tinh, nhanh như luồng chớp vòng ra mấy thước.

Chiêu Văn Quân Địch Cầm thứ hai của Hạ Thiên Tường quả nhiên lại bị đánh hụt, chưởng phong rít lên phất vào sau lưng địch thủ.

Chiêu thức của Hạ Thiên Tường đã dùng hết cỡ, Thích Đại Chiêu tuy không thể đánh lại được, nhưng cũng thừa sức thung dung ứng phó. Tuy nhiên, hắn vốn tính gian hoạt, nên cố ý vờ như bị chưởng phong của Hạ Thiên Tường đánh trúng, hai chân chuệch choạng đường không vững, cốt lừa cho đối phương hấp tấp phóng nốt chiêu thứ ba, để dễ bề né tránh, và sau khi né tránh, liền lập tức thi triển, Phi Bằng quải pháp đánh luôn mười chiêu, thế mạnh như vũ bão thử xem đối phương chạy đâu cho thoát?

Hạ Thiên Tường kinh nghiệm giang hồ còn kém, nên quả nhiên bị trúng kế, trong lúc vội vàng, chàng hấp tấp quay lưng lại, đánh bồi thêm một chiêu nữa, lần này cũng vẫn dùng chiêu Văn Quân Địch Cầm.

Sở dĩ ba lần chàng đều dùng một chiêu Văn Quân Địch Cầm, là vì chàng định lát nữa còn phải đấu với Bạch Cốt Thiên Quân, nên không muốn tiết lộ cho đối phương biết trước là mình có những chiêu tuyệt học gì.

Lần này Thích Đại Chiêu đã nắm chắn phần thắng, nên vừa nghe tiếng chưởng phong rít lên ở phía sau lưng, người đã như một mũi tên bắn lên không, cao tới trên bốn trượng, rồi lập tức đề khí xoay mình lại, chúc đầu phóng tới, cây gậy sắt trong tay múa lên vù vù, trông như một đám mây đen, bao kín xung quanh Hạ Thiên Tường một khoảng rộng tới ba bốn trượng.

Trọng Tôn Thánh trông thấy thế liền thở dài nói với Phi Quỳnh :

- Quỳnh nhi, đã trông thấy chưa. Võ công dẫu giỏi đến đâu, cũng cần phải có đủ kinh nghiệm giang hồ, mới có thể phát huy được hiệu dụng lớn.

https://thuviensach.vn

Tường đệ con hấp tấp quá, thành ra thất cơ. Ta rất lo cho hắn không biết có chống nổi mười chiêu liên kích của đối phương không?

Phi Quỳnh cười nói :

- Gia gia đừng lo, Tường đệ biết bay cơ. Cứ một chiêu Mai Khôi Phi cũng thừa sức thoát ra ngoài vòng gậy, hay một chiêu Cứu Khổ Cứu Nạn cũng đủ hóa giải được công thế mãnh liệt của đối phương.

Nói vừa dứt lời, trận thế võ trường đã đột nhiên biến đổi, một người đã bị cái đầu gậy sắt có gắn chín con chim bằng xóe cánh bay của Thích Đại Chiêu đập trúng đỉnh đầu vỡ óc mà chết.

Người chết đó cố nhiên không phải Thích Đại Chiêu, cũng không phải Hạ Thiên Tường, mà lại là một tên môn hạ của phái Chấn Thiên giữ việc hầu hạ tân khách, đứng tận trọng một góc võ trường.

Thì ra Hạ Thiên Tường phóng luôn ba chiêu đều bị hụt, trong bụng vừa sợ vừa giận, thân hình còn chưa kịp quay về, đã thấy một luồng cang phong ào ào chụp xuống đầu, thấy đối phương trả đòn quá nhanh Hạ Thiên Tường cũng hơi hoảng, vừa toan thi triển Mai Khôi Phi để tránh lai thế đã, rồi sẽ liệu.

Nhưng vừa nghĩ vậy, đã thấy một luồng kinh phong vút qua đầu mình, bay xa tới mấy trượng.

Thì ra cây gậy của Thích Đại Chiêu tuy nặng tới một trăm năm mươi cân, nhưng phần nặng nhất lại ở chỗ đầu gậy có chín con chim bằng.

Thân gậy đã bị Hạ Thiên Tường dùng chiếc lông chim ngũ sắc vạch đứt sâu tới hơn năm tấc, sức đã không chịu được nặng, lại bị Thích Đại Chiêu phấn khởi thần lực, vung gậy múa thật mạnh, thân gậy lập tức gãy làm đôi, đuôi gậy vẫn còn ở trong tay Thích Đại Chiêu, còn đầu gậy thì bay xa tới mấy trượng, rơi trúng vào đầu tên đệ tử xấu số nọ.

Hạ Thiên Tường chỉ hơi sửng sốt một chút, rồi không bỏ lỡ dịp chế diễu đối phương, vùng cười ha hả nói :

https://thuviensach.vn

- Thích chưởng môn nhân, tên đệ tử của ngươi, chưa từng bị ngươi đánh cuộc thua với ta, như con ngựa Thiên Lý Long Câu, sao ngươi lại ném gậy đánh hắn chết?

Thích Đại Chiêu dù mặt dày đến đâu cũng không thể không xấu hổ, hắn cười ha hả, cầm nửa chiếc gậy trong tay giơ lên định đập vào thiên linh cái tự tử.

Hạ Thiên Tường cao hứng cười sằng sặc :

- Thích chưởng môn nhân làm gì mà nóng nẩy thế? Cây gậy ấy gãy thì ta đúc cây gậy khác, Hạ Thiên Tường cam đoan không...

Nói chưa dứt lời, một luồng gió lạnh kinh hồn điểm trúng ngay vào huyệt Tướng Đài trên ngực chàng, tuy nhờ trong lần áo lót có mảnh Hộ Huyệt Long Lân, không đến nỗi bị thương. Nhưng vì luồng gió quá mạnh, vẫn đẩy được chàng lảo đảo bước lùi ra phía sau mấy bước, kế lại thấy có người đưa tay ra đỡ lấy ngang lưng mình.

Hạ Thiên Tường sau khi kinh hồn đã định, liền mở mắt nhìn, thấy Bạch Cốt Võ Sĩ đã cướp lấy cây gậy sắt trong tay Thích Đại Chiêu. Trọng Tôn Thánh thời đang ôm lưng mình, sắc mặt đầy vẻ lo lắng.

Bạch Cốt Võ Sĩ cười một cách âm hiểm nói với Trọng Tôn Thánh :

- Thiên Ngoại Tình Ma, bần đạo ngưỡng mộ thịnh danh đã lâu, bây giờ chúng ta hãy đưa hai người này về rạp, rồi lại ra đây họp mặt, được không?

Trọng Tôn Thánh gật đầu nói :

- Trọng Tôn Thánh tình nguyện xin lĩnh giáo cao minh, nhưng sắc mặt Thích chưởng môn nhân có vẻ hình như quá giận nên động đến can hỏa, đạo trưởng nên điều trị cẩn thận.

Bạch Cốt Võ Sĩ cúi xuống nhìn quả thấy Thích Đại Chiêu sắc mặt tái nhợt, môi tím ngắt, bèn cười nhạt một tiếng, rồi nói :

- Bần đạo cũng biết nghề thuốc, sẽ có cách điều trị cho Thích chưởng môn nhưng vừa rồi ta vì giận Hạ Thiên Tường quá điêu xảo tai ác, có trừng trị

https://thuviensach.vn

hắn một chút, nếu không chữa ngay, rất có thể nguy hiểm tính mạng.

Hạ Thiên Tường nghe nói, giận quá, vừa toan nói lại, đã bị Trọng Tôn Thánh ôm xốc ngang lưng, tung bay về rạp vừa nghé tai chàng nói sẽ :

- Hạ hiền điệt không được lên tiếng, ngươi trúng phải Bạch Cốt Âm Phong của Bạch Cốt Võ Sĩ rồi.

https://thuviensach.vn

Hồi 45

Đòn Sáng, Đòn Ngầm

Hạ Thiên Tường lúc ấy mới biết luồng gió lạnh vừa rồi chính là Bạch Cốt Âm Phong chỉ lực của Bạch Cốt Võ Sĩ phóng ra, ai đã trúng phải, không còn cách gì chữa được nữa.

Nhân lại thấy Trọng Tôn Thánh sắc mặt lộ vẻ lo lắng, cắp mình bay về rạp, rõ ràng là ông nghĩ mình bị trọng thương, bèn cười nói :

- Bá phụ đừng lo, huyệt Tướng Đài của cháu đã được che bằng một mảnh Hộ Huyệt Long Lân, dẫu có bị âm phong chỉ lực cũng không sao cả!

Trọng Tôn Thánh nghe nói mới được yên tâm. Sau khi về tới rạp, ông bèn nghiêm sắc mặt nói với Hạ Thiên Tường :

- Hạ hiền điệt, ban nãy lúc hiền điệt giao đấu với Thích Đại Chiêu, không những về mặt ứng biến, liệu địch còn sơ sót, mà giọng lưỡi cũng hơi khắc bạc điêu ngoa. Quả đúng như lời Bạch Cốt Võ Sĩ vừa nói. Ta vì là bạn đồng đạo với sư phó ngươi, nên ta xin khuyên ngươi một câu: "Là từ nay về võ công, phải biết mình biết người. Còn về mặt xử thế, cũng không nên để mất cái đạo làm người".

Lần này là lần đầu tiên, Hạ Thiên Tường bị mắng ngay trước mặt một số đông nhân vật võ lâm. Trong khi nói, Trong Tôn Thánh tuy vẫn giữ sắc ôn hòa, nhưng giọng nói có vẻ tức giận, bất giác chàng thấy hai má nóng bừng, mồ hôi lạnh toát.

Trong Tôn Thánh thấy thế, lại vỗ nhẹ vào vai chàng mỉm cười nói :

- Hạ hiền điệt đừng nên lấy thế làm khó chịu. Người quân tử có lỗi, khác nào như nhật thực, nguyệt thực, vào cỡ tuổi hiền điệt mà đã có thể làm cho Thích Đại Chiêu phải mất mặt giữa chỗ đông người. Quả cũng hiếm có.

Nói xong lại bảo Nhất Bát thần tăng :

https://thuviensach.vn

- Đại sư nên cùng Hạ hiền điệt bàn sẵn cách đối phó với Bạch Cốt Thiên Quân trước, để lát nữa khỏi lúng túng. Bây giờ tôi phải ra trận so tài với Bạch Cốt Võ Sĩ đã.

Dứt lời, lập tức nhún mình nhảy xuống võ đài.

Hạ Thiên Tường được Trọng Tôn Thánh an ủi mấy câu, trong bụng cũng được hả hê đôi chút, nhưng sắc mặt vẫn còn hơi bẽn lẽn. Chàng bước tới chỗ Phi Quỳnh, thấy nàng đang ôm con vượn trắng, vuốt ve ra chiều thân mật lắm.

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Trọng Tôn tỷ tỷ đã thấy Thiên Niên Chi Dịch của Nhất Bát thần tăng, công hiệu lớn lao thế nào chưa? Tiểu Bạch vừa rồi bị thương nặng như thế mà bây giờ đã hoàn toàn bình phục.

Tiểu Bạch nằm trong lòng Phi Quỳnh, quay đầu lại, đôi mặt đỏ như lửa, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường, bập bẹ nói :

- Tôi... tôi khỏi... khỏi... rồi.

Hạ Thiên Tường giật nẩy mình, kinh ngạc quá, kêu lên :

- Ơ kìa, sao Tiểu Bạch lại nói được tiếng người?

Phi Quỳnh chưa kịp nói gì, Tái Hàn Khang ngồi bên cạnh đã đỡ lời :

- Tiểu Bạch nguyên là một giống thú có linh tính, được Trọng Tôn cô nương dạy dỗ từ lâu, nên hình như nó đã kiêm thông văn võ, không cái gì là không biết, chỉ khổ một nỗi cái xương ngang ở cổ nó chưa tiêu đi được, nên không nói được tiếng người. Lần này nó bị thương lại đúng vào bộ phận cuống họng, nhờ có giọt Thiên Nhiên Chi Dịch của Nhất Bát thần tăng, tôi mới chịu tốn một chút công, lấy cái xương ngang đã bị gãy ra, khiến cho nó trở thành một con vượn biết nói, khôn ngoan hiếm có nhất đời.

Hạ Thiên Tường nghe nói mừng lắm, lúc này chàng đã quên hết những nỗi sượng sùng vừa rồi, bèn ngồi xuống bên cạnh Phi Quỳnh chú ý xem cuộc ác chiến của hai vai chủ não hai phe.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Võ Sĩ đưa Thích Đại Chiêu vế rạp bắt mạch cho hắn, thấy quả đúng như lời Trọng Tôn Thánh nói, Thích Đại Chiêu thấy món binh khí thành danh của mình bị phá hủy, tức giận điên cuồng, nộ hỏa bốc lên gan, nên chân nguyên hơi bị thương tổn, bèn vội lấy linh dược trong mình ra cho hắn uống và an ủi vài câu.

Thích Đại Chiêu uống thuốc xong, tâm thần đã hơi chấn định, nhưng nghĩ tới cây gậy sắt nặng một trăm năm mươi cân, tiếng tăm lừng lẫy của mình, đã bị phá hủy, trong bụng vẫn thấy ấm ức không nguôi!

Bạch Cốt Võ Sĩ khẽ cười, nói :

- Thích chưởng môn đừng lấy thế làm buồn. Đối phương hôm nay tụ họp đủ tinh anh năm phái, lại thêm cha con Trọng Tôn Thánh, tất nhiên không thể ứng phó một cách dễ dàng được. Nhưng nếu lấy thực lực phái Chấn Thiên, chờ sau khi xong hội, sẽ tỉa dần từng phái một, thì có gì là khó?

Thích đại chiêu gật đầu nói :

- Chân nhân nói cũng có lý, tôi cũng định sau khi bế mạc đại hội, sẽ tiêu diệt phái Võ Đang trước, rồi băm thằng tiểu cẩu Hạ Thiên Tường ra làm trăm nghìn mảnh sau.

Bạch Cốt Võ Sĩ mỉm cười, nhảy ra võ trường, lúc này Trọng Tôn Thánh đã đứng chờ, với một thái độ hết sức an nhàn bình tĩnh.

Bạch Cốt Võ Sĩ hỏi :

- Thiên Ngoại Tình Ma, bây giờ chúng ta định đấu thế nào đây?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Bạch Cốt tam ma danh Chấn Thiên hạ, Trọng Tôn Thánh này cũng gọi là có đôi chút tiếng tăm, hai bên danh phận ngang nhau, nếu ta ra đề, cũng không khi nào muốn dành phần hơn, hoặc để ngươi ra đề cũng vậy.

Bạch Cốt Võ Sĩ nói :

https://thuviensach.vn

- Chúng ta cũng nên bắt chước lối Bạch Cốt Tiên Tử và Trưởng giáo Võ Đang vừa rồi, lấy ba trận định hơn thua, có được không?

Trọng Tôn Thánh mỉm cười ngắt lời :

- Còn trận thứ ba, ta nên nghĩ ra một đề mục gì cho mới mẻ một chút.

Bạch Cốt Võ Sĩ nói :

- Được, ngươi nghĩ được đề mục gì, cứ nói ra, càng mới mẻ, kỳ quái càng hay.

Trọng Tôn Thánh nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Thế này nhé! Đề mục trận thứ ba là mỗi người phải trả lời ba vấn đề nan giải, nhưng trong ba vấn đề ấy, phải có hai vấn đề liên quan tới võ công.

Hạ Thiên Tường nghe thấy thế, liền cười nói với khẽ với Phi Quỳnh :

- Gia đình tỷ tỷ tự nhiên thành một "vấn đề thế gia", Hoa tỷ tỷ hỏi Lý Trần Tử ba vấn đề, làm cho ông ta quẫn trí phải đâm đầu xuống sông tự tận. Tỷ tỷ hỏi Tái lão tiền bối ba vấn đề, làm cho lão tiền bối mất con ngựa Thanh Long Ký, bây giờ lão bá lại hỏi Bạch Cốt Võ Sĩ ba vấn đề nữa, chắc là Bạch Cốt Võ Sĩ hôm nay bị vận xui rồi.

Phi Quỳnh chỉ nguýt chàng một cái, không bảo sao cả. Trong võ trường Bạch Cốt Võ Sĩ đã nói với Trọng Tôn Thánh :

- Đề mục trận thứ ba của ngươi ra khá mới mẻ đấy! Nhưng không biết chúng ta tự hỏi lấy, hay do người khác hỏi?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Chúng ta tự hỏi lấy thì còn gì là thú vị nữa! Tốt hơn hết là mỗi người nên cử một thanh niên, để hắn hỏi chúng ta, như vậy đối với họ cũng không phải là vô ích!

Bạch Cốt Võ Sĩ gật đầu nói :

- Như vậy cũng được, để ta cử sư điệt Đàm Anh môn hạ tam sư muội ta, còn ngươi định cử ai?

https://thuviensach.vn

Trọng Tôn Thánh nói :

- Ta cử Bắc Minh môn hạ Hạ Thiên Tường!

Hạ Thiên Tường kinh sợ, buột miệng kêu :

- Trọng Tôn lão bá, không được rồi! Sao lão bá không gọi Quỳnh tỷ tỷ hoặc Hoa tỷ tỷ có phải hơn không?

Phi Quỳnh cười nói :

- Gia gia tôi không muốn chiếm lợi thế, nên phải tránh hiềm nghi, không thể gọi con, hay học trò ra trận được. Người cử Tường đệ là phải lắm rồi, đừng từ chối nữa!

Lúc này trận thứ nhất đã bắt đầu, quần hào đều lặng lặng chú ý nhìn vào võ trường.

Trọng Tôn Thánh sai môn hạ đệ tử phái Chấn Thiên lấy hai thùng lớn đựng đầy cát vàng nhỏ mượt, và bốn chục viên gạch xanh.

Bạch Cốt Võ Sĩ chỉ lẳng lặng đứng một bên xem Trọng Tôn Thánh sai người chồng bốn chục viên gạch chia làm bốn chồng, mỗi chồng mười viên. Đoạn đem hai thùng cát dổ xuống phía trước bốn chồng gạch, trông giống như hai ngọn núi nhỏ, cao hơn mặt đất chừng hai thước.

Bạch Cốt Tiên Tử thấy thế bèn hỏi :

- Trận này đấu thế nào? Có phải là phép Sa Phong Lập Túc, Diệu Chấn Thành Chuyên không?

Trọng Tôn Thánh không trả lời, lại hỏi lại :

- Chân nhân có nhận thấy cách xếp đặt thế này tục quá, không thi chiển được diệu kỳ chăng?

Bạch Cốt Võ Sĩ lắc đầu cười :

- Cát và gạch tuy tục, nhưng thi triển thế nào, đều là tự người. Công lực như tôi, thì dù một chiếc lá khô, nửa bông hoa cũng có thể biểu diễn nhưng môn tuyệt kỹ thần kỳ được.

https://thuviensach.vn

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Bây giờ chúng ta nhảy lên đống cát này, mỗi người dùng hai chồng gạch, thi triển công lực.

Bạch Cốt Võ Sĩ đạo bào vừa phấp phới, thân hình đã bay lên ngọn tòa núi cát ở mé bên trái, đứng một cách ung dung như người hóng mát.

Trọng Tôn Thánh cũng nhảy lên ngọn núi bên phải, vòng tay cười nói :

- Để tôi đem cách thức thi triển huyền công trên chồng đá xanh nói rõ ra đã, để cho bọn hậu bối dễ hiểu và dùng làm điển phạm mai sau.

Bạch Cốt Võ Sĩ mỉm cười cất cao tiếng đáp :

- Bần đạo xin nhất thiết tuân theo ý kiến đại hiệp.

Hai vị tuyệt đại kỳ nhân trước khi sao sánh huyền công, trao đổi với nhau mấy câu, đã làm cho cử tọa vô cùng thán phục.

Nguyên do hai ngọn núi cát tuy chỉ cao có hai thước nhưng toàn là cát xốp, không chịu nổi sức nặng dẫu chỉ la một chiếc lá bay qua, cũng đủ làm cho hột cát bay xuống.

Lúc này hai người đứng trên ngọn núi cát, mà không hề chạm đến hột cát, tuyệt nghệ khinh công đã đủ khinh người. Đã vậy lại không cần đề khí, nói chuyện tự nhiên như người đứng dưới mặt đất, thì thật là một sự lạ lùng hiếm có.

Càng lạ lùng hơn nữa, hai người cìng định đứng trên núi cát ngưng tụ chân khí đánh vỡ những viên gach xanh, thì chỉ trừ có thần tiên hoặc yêu ma, còn ai là người có cái khả năng ghê gớm như vậy?

Trọng Tôn Thánh nghiêm trang nói :

- Hai tay ta sẽ lăng không ấn nhẹ một cái vào chồng gạch phía trái. Trừ hòn gạch trên đầu còn nguyên vẹn, từ hòn thứ hai và thứ tư, thứ sáu thứ tám, thú mười, nửa mặt trên sẽ ra thành cám, còn nửa dưới vẫn y nguyên, hòn thứ ba, thứ năm, thứ bảy, thứ chín thì nửa trên vẫn còn nguyên, còn nửa dưới sẽ

https://thuviensach.vn

thành cám vụn. Còn chồng gạch bên phải, số chẵn và số lẻ còn nguyên vẹn hoặc nát ra phải trái ngược với bên này.

Bạch Cốt Võ Sĩ vừa ngầm ngưng tụ sức Bạch Cốt Tối Tâm chưởng vừa nói :

- Hai tay ta vừa phóng ra, chồng gạch bên trái, hòn thứ nhất, ba, năm, bẩy, chín vẫn nguyên vẹn như thường; viên hai, bốn, sáu, tám, mười sẽ in rõ hình vết bàn tay, còn chồng gạch bên phải thì trái lại.

Quần hiệp, quần tà nghe nói thảy đều lắc đầu, trừ Bạch Cốt Thiên Quân, Bạch Cốt Tiên Tử trở xuống đều tự hỏi lòng, không bao giờ có thể luyện được tới bực ấy.

Trọng Tôn Thánh và Bạch Cốt Võ Sĩ nói xong, đều nhìn nhau mỉm cười, rồi đều hướng về hai chồng gạch cử quyền lăng không ấn hờ một cái, đoạn cùng phơi phới bay xuống đất.

Trọng Tôn Thánh thân hình bay xuống đất cát bụi vẫn y nguyên không động, còn Bạch Cốt Võ Sĩ thì trong khi cử chưởng dưới chân bị một ít cát trụt xuống.

Hạ Thiên Tường mừng rỡ nói :

- Trọng Tôn lão bá thắng rồi!

Hoằng Pháp Chân Nhân lắc đầu nói :

- Thắng bại còn phải xem hai bên biểu diễn công lực có đúng như lời họ nói hay không nữa? Cứ như ý bần đạo đoán thì trận này không khéo còn hòa nữa.

Bọn đệ tử thị ứng trong trường thấy hai người đã thi triển huyền công xong, bèn đem bốn chồng gạch ra kiểm tra.

Kết quả cuộc kiểm tra, quả đúng như lời hai bên đã tuyên bố trước. Quần hiệp, quần tà reo lên như sấm.

Trọng Tôn Thánh chú ý nhìn mười viên gạch có in chưởng ấn rành rành, liền tỏ ý thán phục, nói với Bạch Cốt Võ Sĩ :

https://thuviensach.vn

- Sức Bạch Cốt Tối Tâm chưởng của chân nhân quả đã tới bực lô hỏa thần thanh, Trọng Tôn Thánh xin tình nguyện nhận thua.

Bạch Cốt Võ Sĩ lắc đầu cười nói :

- Cái lối hiện rõ vết tay trên gạch xanh của tôi so với đấm gạch thành phấn của đại hiệp có thể còn khó hơn chút ít, nhưng đại hiệp đứng trên núi cát mà không dộng một chút bụi nào, tôi vì dồn tụ sức mạnh hơi quá, nên ngọn núi cát bị gạt bằng mất một chút. Vậy nên lấy công bằng mà nói thì trận này ai cũng có sở trường, sở đoản, thắng phụ không phân, thôi để chờ trận thứ hai vậy.

Trọng Tôn Thánh nghe nói, biết Bạch Cốt Võ Sĩ quả không hổ danh là tay cự phách trong tụi ma đầu, hắn vốn giàu tâm cơ, hung giả độc ác, nhưng trong khi đối địch giữa công chúng, vẫn không chịu tơ hào gian dối, làm mất danh dự.

Lúc này nghe Bạch Cốt Võ Sĩ giục đấu trận thứ hai, ông lại bảo thị ứng đệ tử lấy hai thùng cát vàng nữa đổ xuống đất, trải thành một tấm cát, vuông vắn hai trượng.

Thảm cát đã trải xong, Trọng Tôn Thánh cười nói với Bạch Cốt Võ Sĩ :

- Chúng ta sẽ dùng chiêu thuật, thân pháp, chân khí nội lực các môn hòa hợp với nhau mà tỷ thí, đứng trên thảm cát này đấu với nhau một trăm chiêu, chân nhân có đồng ý chăng?

Bạch Cốt Võ Sĩ nói :

- Theo phương pháp của Trọng Tôn đại hiệp thì nếu một trăm chiêu không phân thắng phụ dẫu có muốn đấu nữa cũng chẳng có ích gì.

Trọng Tôn Thánh mỉm cười nói :

- Chúng ta muốn thêm hào hứng thì khi thi đấu xong, muốn biết thắng bại, cứ đếm dấu chân trên cát lõm bằng, mỗi bên chỉ để lại hai chục dấu chân là cùng.

Bạch Cốt Võ Sĩ cười nói :

https://thuviensach.vn

- Đồng ý, ngoài ra tôi còn muốn gia thêm ba điều hạn chế nữa, một là chân giẫm xuống cát, không được làm cát bay lên, hai là trong khi né tránh, không được để vạt áo quạt mạnh cho cát bay, ba là trong khi phóng chưởng không được làm động đến mặt cát. Bất cứ làm cách gì để bụi cát bay lên, đều kể như là thua cuộc.

Trọng Tôn Thánh mỉm cười tán thành, Hoằng Pháp Chân Nhân ngồi ngoài nghe tiếng, bất giác lắc đầu than thở :

- Hoằng Pháp bình sinh vẫn học thói ếch ngồi đáy giếng, tự phụ, tự hòa, coi thiên hạ không ai bằng mình. Hôm nay mới biết các bậc cao minh trong bốn phương tám cõi, nhiều không kể hết, thân mình thật chẳng thấm vào đâu.

Quần hiệp còn đương cảm thán, nghị luận phân vân, thì trong võ trường, hai vị võ lâm kỳ hiệp và cái thế ma đầu đã nhảy lên thảm cát.

Hai người song song rơi vào giữa thảm, đứng cách nhau bốn thước, dưới chân, mặt cát vẫn phẳng lỳ, không một mảy may lay động.

Bạch Cốt Võ Sĩ thân hình vừa đứng vững đã khởi thế công ngay, hai tay chặn ngang trước ngực, một chiêu Bế Môn Thôi Nguyệt dùng dương cương chưởng lực đánh ra, tức thì một luồng kình phong mạnh như vũ bão rít lên thành tiếng, nghe thật rùng rợn.

Trọng Tôn Thánh lúc đầu còn hơi sửng sốt, sau mới chợt tỉnh ngộ, nhận thấy mười ngón tay của Bạch Cốt Võ Sĩ hơi cong về phía sau, lòng bàn tay hơi chếch lên trên, hai tay đưa ngang từ ngực ra. Lối đánh đó tuy là dùng cương lực, sức mạnh vô cùng, nhưng chỉ nhằm thắt lưng trở lên nên cát bụi không thể bay lên được.

Đối phương tâm tư đã tinh tế, phát chiêu lại nhanh như điện chớp. Trọng Tôn Thánh hai chân đã giẫmlên mặt cát, vì muốn giữ cho cát khỏi bay nên không dám lùi lại, đừng nói thân hình bị đẩy lên, đầu tà áo bị chưởng phong của Bạch Cốt Võ Sĩ cuốn tung lên, làm bay một chút cát, cũng gọi là thua.

Trọng Tôn Thánh đã bỏ mất lợi thế, nên tình trạng vụt trở nên nguy hiểm, nhưng một bực đại thế kỳ nhân, danh tiếng đã vang lừng tám cõi, đâu phải

https://thuviensach.vn

tầm thường, ông chỉ khẽ vận chưởng từ Đan Điền lên, đem môn Thái Ất Thiên Huyền thần công mới luyện, hóa thành một mạng lưới mềm dẻo vô hình, chắn xéo ở phía trước ngực, gạt luồng kình phong chưởng lực của đối phương đưa ngược trở lên, rồi thừa thế tiến sát lại gần, hoàn lại một chiêu Tiêu Hà Vấn Lộ, tay phải đột nhiên duỗi ra đập mạnh vào vai bên trái Bạch Cốt Võ Sĩ.

Bạch Cốt Võ Sĩ quả không ngờ Trọng Tôn Thánh đang ở trong tình trạng bị động, mà lại có thể chuyển nguy thành an, phát chiêu trả đũa, bất giác vùng cười ha hả, bước lùi lại hai bước để tránh lại thế công, trên mặt cát lúc này đã hiện rõ bốn dấu giày của đạo sĩ.

Mạnh như hổ, nhanh như vượn, vững vàng như sông núi, linh diệu như phượng, long. Chỉ trong nháy mắt, hai bên đã đấu được năm chục chêu, mà mặt cát vẫn phẳng lỳ, không hề bị xáo trộn.

Quần hùng, quần ma ngồi hai bên rạp đều trợn tròn đôi mắt, ngẩn mặt ngồi xem. Trong lúc ai nấy đều nơm nớp lo thay cho người bên mình, thì trời già oái oăm, đang tự dưng đùng đùng nổi lên một cơn gió lốc, cuốn hết cát trên tấm thềm bay mịt mù khắp võ trường.

Trọng Tôn Thánh và Bạch Cốt Võ Sĩ đồng thời hú lên một tiếng trong vắt như rồng ngâm, cùng băng mình nhảy ra khỏi mặt trận, rồi nhìn nhau, cười rộ.

Thì ra mặt cát tuy bị gió cuốn bay tung ra bốn ngả, nhưng dấu chân in trên thảm vẫn còn lờ mờ nhận ra được, hai người cùng lẩm nhẩm đếm, thấy quả đủ bốn chục dấu, mỗi người một nửa.

Trọng Tôn Thánh và Bạch Cốt Võ Sĩ thầm kính phục lẫn nhau, cùng cất tiếng cười ha hả. Người sung sướng nhất là Trọng Tôn Phi Quỳnh. Nàng vui vẻ nói với Hạ Thiên Tường :

- Tường đệ sửa soạn câu hỏi chưa? Cố tìm ra câu gì thật khó, làm cho Bạch Cốt Võ Sĩ phải lắc đầu không trả lời được, cho hắn bẽ mặt một phen!

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày cười nói :

https://thuviensach.vn

- Tỷ tỷ cứ yên chí, tôi cam đoan không đến nỗi làm cho tỷ tỷ phải thất vọng.

Nói chưa dứt lời, đã nghe tiếng Trọng Tôn Thánh và Bạch Cốt Võ Sĩ lên tiếng gọi Hạ Thiên Tường và Đàm Anh ra trận.

Hạ Thiên Tường dạ một tiếng thật lớn, rồi tung mình nhảy ra, phía bên Đàm Anh cũng thủng thỉnh bước vào trận tuyến. Trọng Tôn Thánh nhìn hai người cười nói :

- Hạ hiền điệt hỏi Bạch Cốt chân nhân ba vấn đề, còn Đàm cô nương thì hỏi tôi. Nhưng trong ba vấn đề ấy, có hai vấn đề có liên quan đến võ học. còn một vấn đề nữa, tùy ý hai người muốn hỏi gì thì hỏi, không hạn chế gì cả.

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói với Đàm Anh :

- Xin mời cô nương hỏi Trọng Tôn lão tiền bối trước.

Đàm Anh không nhún nhường, cung kính hỏi Trọng Tôn Thánh :

- Xin hỏi Trọng Tôn lão tiền bối thế nào gọi là Tam Thi? Thế nào gọi là Lục Tặc? Và cái đạo phải cắt đứt Tam Thi, diệt trừ Lục Tặc là như thế nào?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Tri, Trịnh, Ý gọi là Tam Thi. Sắc, Hương, Thân, Vị, Súc, Pháp gọi là Lục Tặc. Nói tóm lại thì đều là do chữ tình mà ra cả. Vậy nên, con người ta nếu có thể cắt đứt được tình, thì nhất thiết ma chướng không cần diệt, tự tay nó, nó cũng phải diệt.

Đàm Anh lại hỏi :

- Dám hỏi lão tiền bối, làm thế nào mà dứt được tình?

Trọng Tôn Thánh nói :

- Nếu muốn dứt tình, trước hết phải trừ ba nghiệp: Thân, Khẩu, Ý; muốn trừ Thân, Khẩu, Ý thì trước hết hãy nén tâm, nếu khiến được cho tâm lặng tĩnh, thì tự nhiên vạn niệm không sinh, bụi trần không gợn, “tâm định, rồng xuống biển, tình quên, hổ về rừng”! Cái học định tâm vong tình đó, chính là cái đạo của nội gia vô thượng thần công, hàng long phục hổ, và cửa ngõ

https://thuviensach.vn

giữa tính mạng giao tu vậy. Tuy nhiên những điều đó nói thì dễ, mà làm thì lại rất khó, đừng nói gì cô nương, dẫu đến tôi và sư phó, sư bá cô nương, gần một trăm năm khắc khổ tu vi, mà cũng chưa từng thoát khỏi lưới tình nữa là...

Hạ Thiên Tường nghe xong, bất giác cười thầm, tự nghĩ Đàm Anh thật có mắt không trông thấy Thái Sơn, đứng trước Thiên Ngoại Tình Ma, mà dám đem chữ tình ra chất vấn, quả đúng múa rìu qua mắt thợ.

Chàng còn đang suy nghĩ, đã nghe Đàn Anh hỏi tiếp :

- Trọng Tôn tiền bối năm xưa đã tự xưng là Thiên Ngoại Tình Ma đối với chữ tình tất nhiên đã có kiến giải tinh vi độc đáo! Trong hai câu hỏi, đối với nội gia tu vi, Đàm Anh đã được giáo ích rất nhiều. Còn vấn đề thứ ba, Đàm Anh cũng không dám hỏi việc gì khác ngoài việc cầu giáo lão tiền bối về chữ tình.

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Cô nương muốn hỏi gì, xin cứ tự nhiên.

Đàm Anh nhướng mày, khom lưng hỏi :

- Dám hỏi lão tiền bối, thế nào gọi là thâm tình? Thế nào gọi là đạm tình? Thế nào gọi là tình chân? Thế nào gọi là tình giả? Thế nào gọi là tình xa xôi? Thế nào gọi là tình buồn bã? Thế nào gọi là tình cực kỳ đau khổ? Thế nào gọi là tình cực kỳ hùng tráng? Xin lão tiền bối nêu ví dụ giải thích rõ ràng cho Đàm Anh này được mở khối óc ngu tối đôi chút, thì thật may mắn cho vãn bối vô cùng!

Hạ Thiên Tường nghe xong chợt giật mình khinh sợ, nghĩ thầm: “Vừa rồi mình cười Đàm Anh hỏi không đắc thế, không ngờ đối phương tâm cơ cực kỳ tinh tế, thâm trầm. Vấn đề thứ ba này chia ra làm tám loại tình khác nhau, nếu cứ thuận miệng trả lời, cũng không phải chuyện dễ, nhất là Trọng Tôn Thánh đã từng nổi tiếng về chữ tình, đừng nói là không thể trả lời được, dẫu chỉ phải suy nghĩ, hoặc ấp úng đôi chút, cũng đã đủ bẽ mặt lám rồi. Lại

https://thuviensach.vn

chẳng may nếu ông thua đối phương vì không giải đáp nổi chữ tình, thì thanh danh một đời đều phó theo dòng nước chảy".

Hạ Thiên Tường còn đang suy nghĩ, đã thấy Trọng Tôn Thánh lên tiếng :

- Tám loại tình của Đàm cô nương hỏi, quả có ý tứ, nhưng tôi trả lời trong lúc vội vàng, chưa chắc đã được thụ giáo chính xác.

Nói xong lại đưa mắt nhìn Đàm Anh và Hạ Thiên Tường một lượt, cười nói :

- Lấy đạo nghĩa giao du với nhau là thâm tình; lấy rượu chè giao du với nhau là đạm tình, Ngu Cơ từ biệt Sở vương là tình chân, Quý Trát treo kiếm trước mộ vua Từ là tình giả; Đào Tiềm thưởng cúc động ly, vui thú say trăng gió là tình xa xôi, Lý Lăng, Tô Vũ chia tay nhau ở Hà Lương là tình buồn bã; khát uống tuyết Thiên Hồ, đói nhá cờ Bắc Hải, mà trong bụng vẫn không quên xã tắc nhà Hán, như Tô Vũ là tình cực đau khổ, đến như cái tình cực kỳ hùng tráng, thì phải lấy những câu văn trong bài Chính Khí ca của Văn Thiên Tường ra làm đại biểu.

Đàm Anh nghe xong, lẳng lặng cúi đầu, cung kính lui ra, trong bụng hết sức bội phục.

Bạch Cốt Võ Sĩ thấy Đàm Anh đã hỏi xong, liền mỉm cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Hạ Thiên Tường, bây giờ đến lượt ngươi hỏi ta, cứ tìm câu gì khó nhất mà hỏi, càng khó càng hay.

Hạ Thiên Tường cười hỏi :

- Đạo trưởng cứ yên tâm, vừa rồi Đàm cô nương hỏi Trọng Tôn lão tiền bối mấy câu không lấy gì làm khó lắm, vậy thì tôi cũng không đem những vấn đề khắc khe cổ quái ra để chất vấn đạo trưởng làm gì.

Vừa nói tới đó, chợt nghĩ ra một kế, thân hình khẽ chuyển, thi triển luôn một chiêu Văn Quân Địch Cẩm.

Bạch Cốt Võ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Ngươi định hỏi gì, sao không hỏi đi? Tự nhiên thi triển thân pháp ra để làm gì vậy?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vừa rồi tôi thi triển chiêu thủ pháp này tấn công Thích chưởng môn ba lần, mà không thành công. Vậy vấn đề thứ nhất tôi xin thỉnh giáo đạo trưởng là chiêu này có chỗ nào thiếu sót không?

Bạch Cốt Võ Sĩ không ngờ Hạ Thiên Tường lại hỏi một câu thực tế như vậy, nhưng chẳng lẽ không trả lời, bàn cau mày nói :

- Chiêu thủ pháp của người cực kỳ tinh diệu, không thiếu sót chỗ nào, nếu đối phương có công lực cao hơn ngươi tới hai thành và kinh nghiệm phong phú, thì khó lòng chống nổi. Nhưng cứ như mắt ta coi, thì ngươi hình như mới tập được chưa bao lâu. Về phương diện bình tĩnh, vững vàng hỏa hầu vẫn còn non kém, biến hóa chưa được nhanh nhẹn, nếu không thế thì vừa rồi Thích chưởng môn đã bị thua rồi.

Hạ Thiên Tường thấy Bạch Cốt Võ Sĩ phê bình rất xác đáng, bèn khom lưng thụ giáo. Đoạn lại thi triển một chiêu Cứu Khổ Cứu Nạn của Thiên Vũ Thượng Nhân truyền cho, rồi cười hỏi Bạch Cốt Võ Sĩ :

- Vấn đề thứ hai, Hạ Thiên Tường xin hỏi: chiêu thủ pháp phòng thân tôi vừa thi triển, có khuyết điểm nào không? Thí dụ như nếu tôi cùng giao thủ với Bạch Cốt Thiên Quân, thì có thể dùng thân pháp đó hóa giải nổi những chiêu thức mãnh liệt của đối phương không?

Vấn đề này tựa hồ làm cho Bạch Cốt Võ Sĩ hơi lung túng. Ông ta trầm ngâm một lát, rồi cau mày nói :

- Chiêu phòng thân của ngươi lại càng tinh diệu hơn chiêu trước, không hề bị khuyết điểm chút nào. Đối phương nếu công lực không cao hơn ngươi năm thành trở lên, thì mặc dầu thế công nào cũng có thể hóa giải được hết. Nhưng một khi đại ca dốc hết toàn lực tấn công, thì vì hai bên công lực cách xa nhau quá, dù ngươi nhờ có chiêu thuật tinh diệu, may mắn tránh được thoát chết, nhưng cũng không khỏi bị trọng thương.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghe nói, tự biết đối phương quyết không nói dối để lòe mình, nên trong bụng cũng hơi lo, không biết lát nữa làm thế nào tránh khỏi ba chiêu của Bạch Cốt Thiên Quân?

Bạch Cốt Võ Sĩ đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường, mỉm cười hỏi :

- Ngươi chỉ còn một câu hỏi cuối cùng nữa cứ việc nghĩ cho kỹ, cố tìm lấy một câu thật hiểm hóc, không thì ta và Thiên Ngoại Tình Ma lại phải hòa thêm một trận nữa.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vừa rồi Đàm cô nương nêu ra ba câu hỏi, đều không ra ngoài chữ tình, Hạ Thiên Tường cũng không muốn vượt ra ngoài phạm vi ấy.

Bạch Cốt Võ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi còn định thi triển một chiêu gì nữa hay sao?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Câu thứ ba của tôi hỏi đạo trưởng chiêu thức công địch và chiêu thức phòng thân tôi thi triển vừa rồi, tên gọi là gì, và của môn phái nào?

Câu hỏi làm cho Bạch Cốt Võ Sĩ đứng ngẩn mặt rồi tắc cổ không sao trả lời được.

Tuy ban nãy ông ta trông thấy Hạ Thiên Tường dùng chiếc lông chim Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao, mà đoán ra hai chiêu thuật kỳ diệu chàng vừa thi triển, ít nhất cũng có một chiêu liên quan tới Đường Nhất Mộng, nhưng vì không biết đích xác, lại không biết tên gọi là gì, nên chỉ đành đỏ mặt, giậm chân thở dài rồi cùng Đàm Anh quay về rạp.

Hạ Thiên Tường còn đang nhơn nhơn đắc ý, chợt thấy Trọng Tôn Thánh đập nhẹ vào vai mỉm cười nói khẽ :

- Hạ lão đệ, đại hội Chấn Thiên sắp đến hồi kết thúc, đối phương còn một cao thủ lợi hại nhất là Bạch Cốt Thiên Quân, chắc cũng sắp sửa xuất trận. Chúng ta mau trở về rạp, cùng các vị Chưởng môn tìm cách đối phó.

https://thuviensach.vn

Nói xong nắm tay chàng, song song nhảy về chỗ ngồi. Hạ Thiên Tường cười nói với Phi Quỳnh :

- Trọng Tôn tỷ tỷ, tiểu đệ may không đến nỗi nhục mệnh.

Trọng Tôn Phi Quỳnh thấy trong khi nói, Hạ Thiên Tường tỏ vẻ đắc ý vô cùng, bất giác cũng mỉm cười đáp :

- Tường đệ đắc ý cũng phải, ba vấn đề đó quả thật cao minh, cao minh hơn Đàm Anh nhiều.

Trọng Tôn Thánh nói với năm vị Chưởng môn :

- Đại hội đã đến hồi cuối, tôi tưởng không cần phải đợi Bạch Cốt Thiên Quân xuất trường, mình nên cho Hạ Thiên Tường ra khiêu chiến trước thì hơn.

Lãnh Bạch Thạch cau mày hỏi :

- Trọng Tôn đại hiệp định cho Hạ lão đệ ra ứng phó với Bạch Cốt Thiên Quân, tôi e hơi quá mạo hiểm.

Trọng Tôn Thánh sắc mặt trầm trọng đáp :

- Cố nhiên là mạo hiểm, nhưng nếu cử người khác, thì lại càng mạo hiểm hơn nữa. Tôi vì muốn bảo toàn danh dự cho các vị Chưởng môn các phái nên đành phái Hạ hiền điệt và Nhất Bát thần tăng liên thủ tập kích, lấy thân thí nghiệm. Cứ để hai người tùy cơ ứng biến, cũng không đến nỗi nguy hiểm lắm đâu.

Hạ Thiên Tường vâng lệnh, hớn hở đứng lên, dùng thuật khinh công nhảy ra mặt trận.

Ra đến giữa đài, chàng chắp tay nói với Bạch Cốt Thiên Quân đang ngồi chủ vị rạp bên trái, mỉm cười nói :

- Bắc Minh môn hạ đệ tử Hạ Thiên Tường kính mời Bạch Cốt Thiên Quân ra nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Thiên Quân cười nhạt một tiếng, ngoảnh lại nói với Bạch Cốt Võ Sĩ, Bạch Cốt Tiên Tử và Thích Đại Chiêu :

- Thằng bé con này luôn gặp may, đến nỗi đắc ý vong hình, lại muốn tìm cái chết. Đã vậy để ta phá lệ một lần thử coi.

Nói dứt lời, thân hình đã nhanh như một luồng chớp, bay xuống trước mặt Hạ Thiên Tường, bĩu môi nói :

- Những vị võ lâm đại hiệp của ngươi, ngày thường vẫn khoe khoang tự phụ, sao lúc này không ai dám thò mặt ra? Lại để cho một đứa bé con ra đây chịu chết?

Hạ Thiên Tường giận dữ nói :

- Bạch Cốt Thiên Quân, xin hãy tự tôn trọng địa vị một chút. Hạ Thiên Tường này chỉ vì bốn chữ Bắc Minh Táng Đảm đề trên tấm biển ngang treo trước cửa kiệu của ngươi, mà phải ra mặt, đòi ngươi một điểm công đạo.

Bạch Cốt Thiên Quân cười ha hả nói :

- Người đòi ta một điểm công đạo, phải là Bắc Minh Thần Bà Hoàng Phủ Thúy. Chứ như ngươi mới có một dúm tuổi đầu, một dúm công lực như vậy, làm sao có đủ tư cách.

Hạ Thiên Tường nhướng mày đáp :

- Có chí sợ gì tuổi trẻ. Vô tài uổng kiếp sống lâu. Người đời chỉ luận tài, không cần luận tuổi.

Bạch Cốt Thiên Quân lại cười ha hả nói :

- Ngươi muốn chết cũng chẳng có gì khó. Chỉ hiềm một nỗi, xưa nay ta không hề ra tay với bọn hậu bối bao giờ.

Trong khi nói, lão đã dồn tụ công lực tuyệt thế ra bàn tay phải, chuẩn bị chờ Hạ Thiên Tường còn nói câu gì tỏ vẻ ngạo mạn, kiêu căng nữa, thì mượn cớ phóng ra để trừ hậu hoạn.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hạ Thiên Từờng phúc chí tâm linh, bao nhiêu ý nghĩ ngông cuồng, kiêu ngạo ngày thường, tự nhiên nén tắt, chàng chỉ mỉm cười nói :

- Nếu ngươi hiềm ta là tiểu bối nhỏ tuổi, thì để ta kiếm thêm một tay bang thủ có được không?

Bạch Cốt Thiên Quân hơi ngạc nhiên một chút, rồi gật đầu nói :

- Được rồi, ngươi gọi bang thủ của ngươi ra đây cho ta coi.

Hạ Thiên Tường quay đầu về rạp, gọi to :

- Xin mời Nhất Bát đại sư xuống đây.

Nhất Bát thần tăng tay vẫn cầm chiếc bát ngọc, tung mình nhảy ra võ đài, sắc mắt tươi cười hòa ái.

Bạch Cốt Thiên Quân vẫn tưởng Hạ Thiên Tường sẽ gọi Trọng Tôn Phi Quỳnh ra, như vậy mình càng tiện dịp báo thù cho Vũ Văn Hồng luôn thể.

https://thuviensach.vn

Hồi 46

Việc Đời Như Thể Bàn Cờ

Nhưng lúc này lại thấy Nhất Bát thần tăng hiện ra, Bạch Cốt Thiên Quân không khỏi sửng sốt, liền cau mày hỏi :

- Các ngươi tưởng hai người tiếp tay nhau là đủ chống lại với ta, phải không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Nhất Bát thần tăng xưa nay không hề đánh ai bao giờ, ông ta chỉ biết có một môn chịu đòn thôi!

Bạch Cốt Thiên Quân lại cau mày hỏi :

- Hắn đã không biết đánh ai, thì định ra đây cho ai đánh?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Trừ ngươi ra, thì còn ai đánh được Nhất Bát thần tăng nữa?

Bạch Cốt Thiên Quân lại càng ngơ ngác hỏi :

- Hắn chuyên môn chịu đòn như vậy, chẳng cũng thiệt thòi lắm sao?

Hạ Thiên Tường nói :

- Không thiệt thòi đâu, để ngươi đánh Nhất Bát thần tăng, rồi ta lại đánh ngươi, như vậy là chí công bằng.

Bạch Cốt Thiên Quân à một tiếng, rồi gật đầu nói :

- Cái lối đó cũng lạ đấy, thì ra các ngươi, một người chuyên đánh người, một người chuyên để người đánh!

Hạ Thiên Tường nhếch miệng cười nói :

- Tới bây giờ ngươi mới hiểu, đủ thấy trí tuệ của ngươi cũng không có gì đáng sợ!

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Thiên Quân nổi giận nói :

- Hạ Thiên Tường, ngươi đừng vội đắc ý! Nên biết rằng dù là để cho người đánh ta, ngươi cũng chưa chắc có lợi đâu! Thôi không nói dằng dai nữa, ngươi sửa soạn bắt đầu đi, ta cho ngươi đánh trước, rồi ta sẽ đánh tên kia sau!

Hạ Thiên Tường mừng lắm nói :

- Vậy là ngươi tán thành phương pháp của ta rồi ư!

Bạch Cốt Thiên Quân lạnh lùng nói :

- Việc gì mà không tán thành? Ta cam đoan chỉ nội trong ba chiêu, trong hai ngươi, kẻ đánh người hai tay sẽ bị gãy, phủ tạng sẽ bị dập nát, còn kẻ chịu đòn thì cũng thịt nát xương tan!

Nhất Bát thần tăng lẳng lặng nghe đến đây, mới niệm câu “A di đà Phật” rồi nói :

- Bần tăng xin chờ thí chủ siêu độ!

Bạch Cốt Thiên Quân bình tĩnh đứng yên, chờ Hạ Thiên Tường phát chiêu.

Hạ Thiên Tường ngầm tụ chân lực, một chưởng đặt ngang giữa ngực từ từ đẩy ra.

Chàng đã biết Bạch Cốt Thiên Quân công lực đứng đầu trong bọn Bạch Cốt tam ma, tất nhiên không dám coi thường. Chiêu đầu tiên của chàng là dùng chiêu Đại Từ Đại Bi, một trong ba chiêu Độ Thế của Đường Nhất Mộng.

Bạch Cốt Thiên Quân quả cũng biết người biết của, lão vừa trông đã rõ ngay trong chưởng thức từ từ đánh ra đó, cách biến hóa cực kỳ ảo diệu khôn lường, theo con mắt kinh nghiệm của lão mà còn không nhận ra, thì cái uy lực của nó mạnh đến thế nào đủ rõ. Bèn không dám liều lấy thân thí nghiệm, trong khi chiêu thức của đối phương chưa kịp biến hóa, lão đã thi triển thân pháp Thiên Ma Vô Ảnh khẽ xoay mình ra nhảy tới hơn một trượng.

https://thuviensach.vn

Thân hình vừa bay đi, lão liền thừa thế khẽ phất ống tay áo, phóng ra một luồng gió nhẹ, nhằm Nhất Bát thần tăng quạt tới.

Hạ Thiên Tường không ngờ Bạch Cốt Thiên Quân lại tự nhiên sợ đòn mình, nhảy tránh một cách nhanh nhẹn như vậy, đành phải thu chưởng về kêu to :

- Đại sư cẩn thận nhé! Công lực của vị Hộ pháp này không phải tầm thường đâu!

Nhất Bát thần tăng miệng vẫn mỉm cười, tựa hồ không nghe thấy câu cảnh cáo của Hạ Thiên Tường, cả đến cái cử chỉ của Bạch Cốt Thiên Quân hướng vào mình, phất ống tay áo, cũng hình như không trông thấy.

Công lực của Bạch Cốt Thiên Quân quả nhiên lợi hại, luồng gió nhẹ phóng ra, mới bắt đầu trông như không có hình có tiếng, nhưng khi tới gần Nhất Bát thần tăng còn cách bốn năm thước, chợt biến thành một luồng cương khí, ào ào như thác đổ, uy mãnh vô biên, nhằm giữa ngực đối phương cuốn tới.

Nhất Bát thần tăng một tay che trước ngực, miệng niệm nam mô, thân hình thốt nhiên lăng không, hình như bị luồng gió ở ống tay áo của đối phương cuốn lên, rơi ra ngoài chừng một trượng rưỡi.

Tới khi chân vừa chấm đất, không những dáng điệu thần tình vẫn giữ nguyên vẻ ung dung nhàn nhã, thậm chí đến vạt tăng bào cũng phẳng phiu không hề rung động.

Hạ Thiên Tường thấy thân pháp tránh đòn của Nhất Bát thần tăng còn cao hơn mình gấp bội, bất giác khâm phục vô cùng. Liền tụ công lực lên tới mười một thành, thốt nhiên dùng chiêu Văn Quân Địch Cầm, lại nhằm Bạch Cốt Thiên Quân tấn công lần nữa.

Bạch Cốt Thiên Quân đã biết rõ chiêu Văn Quân Địch Cầm rất khó tránh, nhưng lão tự cậy là đã luyện sức Hồi Nguyên Phản Chấn của môn Bạch Cốt Tồi Tâm chưởng, nên không cần phải né tránh, chỉ mỉm cười đứng im đỡ đòn.

https://thuviensach.vn

Chưởng lực của Hạ Thiên Tường đã đánh trúng ngực Bạch Cốt Thiên Quân, thốt nhiên thấy chân khí chuyển động mạnh, phủ tạng như đảo lộn cả lên, cánh tay phải đau buốt, cơ hồ muốn rụng.

Thấy tình hình như vậy, chàng hoảng hốt lùi lại phía sau ba bước, rồi vội lắng tĩnh tâm thần, điều hòa khí huyết cho quy về nguyên bản.

Nhưng Bạch Cốt Thiên Quân cũng không ngờ nội lực chân khí của Hạ Thiên Tường lại mạnh đến thế, nên sau khi bị một chưởng, ông ta cũng phải bật lùi lại nữa bước.

Nửa bước giật lùi đó, cũng đủ làm cho Bạch Cốt Thiên Quân đỏ mặt tía tai, trong cơn tức giận không biết làm gì hơn, lão liền định lấy Nhất Bát thần tăng làm nơi tiết phẫn.

Lão liền cười khẩy mấy tiếng, rồi lại phất ống tay áo lên.

Lần này khác hẳn lần trước, vừa ra tay, lão đã phóng ngay một luồng cang phong cực kỳ mãnh liệt, sức có thể bạt núi băng ngàn, ào ào cuốn tới, tiếng gió rít lên nghe thật rùng rợn.

Tụ phong của Bạch Cốt Thiên Quân tuy mạnh, nhưng thân pháp của Nhất Bát thần tăng cũng linh diệu vô cùng, chiêu Mai Khôi Phi thi triển, tựa hồ như cưỡi gió bay vèo đi, xa tới hai trượng.

Hạ Thiên Tường dẫn khí quy nguyên xong, lại xông vào Bạch Cốt Thiên Quân, thi triển nốt chiêu Phổ Độ Chúng Sinh, là một trong ba chiêu Độ Thế nữa!

Chiêu tuyệt học này bao gồm tất cả linh diệu của mấy chiêu kia, uy lực vô cùng hunh mãnh, Bạch Cốt Thiên Quân kinh sợ, đành lại phải thi triển thân pháp Thiên Ma Vô Ảnh và Ngũ Hành Dạ Du nhẹ nhàng bay ra khỏi ba trượng.

Hai lần phất ống tay áo, biết rằng vị Nhất Bát thần tăng này, quả nhiên thiện trường về mặt chịu đòn, nếu không dùng tâm cơ, thì không thể cứu vớt được thể diện.

https://thuviensach.vn

Hắn đã định bụng như vậy bề ngoài tuy là vẫn phất ống tay áo lần thứ ba, uy thế so với hai lần trước cường mạnh hơn nhiều, nhưng bên trong lại ngầm cong lại hai ngón tay, búng ra một luồng cang phong cực kỳ mãnh liệt, đánh vào chiếc bát ngọc trong tay Nhất Bát thần tăng Nhất Bát thần tăng chỉ vì một lúc sơ ý, thấy Bạch Cốt Thiên Quân phất ống tay áo lần thứ ba, cũng lại định dùng chiêu Mai Khôi Phi, ngưng thần vận khí chờ sẵn, thực không ngờ đối phương lại nhằm đánh vào chiếc bát trong tay mình.

Luồng kình khí do ngón tay búng ra ào ào cuốn tới trước, mãi đến khi Nhất Bát thần tăng có cái cảm giác là lạ, mới vội nhảy tránh thì đã không kịp, chiếc bát ngọc trong tay ông rung lên, và phát ra những tiếng "tách tách" rạn vỡ của ngọc, ông vội cúi xuống nhìn, thấy chiếc bát quý của mình đã bị nứt ngang mấy vệt.

Nhất Bát thần tăng nhướng cao đôi lông mày, vừa định lên tiếng trách thì luồng cường phong do ống tay áo đối phương phóng ra đã ào ào cuốn tới trước ngực, đành lại phải thi triển môn Mai Khôi Phi hấp khí khinh thân, theo gió bay đi.

Hạ Thiên Tường thấy Nhất Bát thần tăng sắc hơi biến đổi, thì tưởng là ông ta bị thương ngầm, bèn vội nhảy tới bên cạnh, ân cần hỏi :

- Đại sư làm sao thế?

Nhất Bát thần tăng nhìn những vệt rạn ở chiếc bát, đôi mày xếch ngược, mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ đứng đây lược trận cho tôi, để tôi thỉnh giáo vị Bạch Cốt Thiên Quân vài câu.

Nói xong một tay lên ngực, nhìn Bạch Cốt Thiên Quân lạnh lùng nói :

- A di đà Phật, Hạ Thiên Tường lão đệ đánh thí chủ ba chiêu, sao thí chủ còn đặc biệt gia ân cho bần tăng, ngoài ba tụ phong phóng ra, lại còn kèm thêm một cái búng nữa?

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Thiên Quân cũng tự biết mình trái, bị đối phương vặn lý trước mặt quần hào, không biết trả lời sao được. Nhất Bát thần tăng thấy Bạch Cốt Thiên Quân chỉ đỏ mặt đứng im liền trỏ vào chiếc bát ngọc, cười nhạt, nói tiếp :

- Bần tăng bình sinh chỉ nhờ chiếc bát này mà nổi tiếng, bây giờ thí chủ phá hoại, nên vì cố báo thù cho chiếc bát, đành phải phá bỏ cái lệ không tranh đấu ngày trước, bữa nay xin cùng thí chủ đấu thử ba chín hai mươi bảy chưởng!

Bạch Cốt Thiên Quân đang khổ không biết tìm cách gì rút lui cho đỡ ngượng, nghe đối phương nói vậy, bất giác mừng thầm, bèn cười ha hả đáp :

- Nếu ngươi có thể tiếp nổi ta ba chín hai mươi bảy chưởng, ta sẽ đền ngươi chiếc bát!

Nhất Bát thần tăng hỏi :

- Chiếc bát của ta đây chế bằng cả một khối ngọc quý ở Hòa Điền, trên đời này làm gì có tới hai chiếc, ngươi lấy đâu ra mà đền?

Bạch Cốt Thiên Quân vênh mặt đáp :

- Dùng cái đầu của lão phu đây, hoặc bốn chữ Bạch Cốt Thiên Quân bồi thường cho ngươi, chẳng lẽ lại không xứng đáng với chiếc bát ngọc hay sao?

Nhất Bát thần tăng lắc đầu :

- Người tu hành lấy từ bi làm gốc, ta không cần cái đầu ngươi! Còn việc ngươi định dùng bốn chữ Bạch Cốt Thiên Quân bồi thường chiếc bát, có ý nghĩa thế nào ngươi nói ta nghe thử.

Bạch Cốt Thiên Quân đáp :

- Ý nghĩa là nếu ngươi tiếp nổi ba chín hai mươi bảy chưởng của ta, thì từ nay ta sẽ ẩn tích mai danh, vĩnh viễn không bao giờ xuất thế nữa! Nhưng ngươi nên hiểu ta nói tiếp chưởng đây không phải trốn tránh như kiểu vừa rồi đâu.

https://thuviensach.vn

Nhất Bát thần tăng gật đầu cười nói :

- Được rồi chúng ta cứ theo phương pháp đó mà làm, trước mặt cử thế quần hào đây, không ai được nói đi nói lại!

Hạ Thiên Tường tỏ vẻ lo lắng, kéo áo Nhất Bát thần tăng sẽ hỏi :

- Lão ma đầu này công lực tuyệt thế dễ sợ...

Nhất Bát thần tăng mỉm cười ngắt lời :

- Hạ lão đệ đừng lo, ta đã nhận rõ uy thế ba luồng tụ phong của lão phóng ra rồi, tự biết mình dư sức tiếp nổi ba chưởng của lão!

Hạ Thiên Tường ơ một tiếng, rồi nói :

- Sao lại ba chưởng? Vừa rồi thấy đại sư hứa tiếp hắn hai mươi bảy chưởng cơ mà?

Nhất Bát thần tăng cười nói :

- Lão đệ thông minh tuyệt đỉnh, lẽ ra phải hiểu là ta chỉ cần tiếp nổi lão ba chưởng, là có thể tiếp luôn gấp chín lần ba chưởng nữa, lại nhân cớ đó làm nhục lão trước mặt công chúng, để lão lui về thâm sơn cùng cốc, mai danh ẩn tích cho rồi! Như vậy tức là ta đã trừ được một mối hại lớn cho võ lâm, công đức cũng to lắm chớ phải chơi sao!

Hạ Thiên Tường nghe nói, vẫn ngây người ra, không hiểu Nhất Bát thần tăng nói thế là ý thế nào? Sao ba chưởng lại hóa thành hai mươi bảy chưởng được!

Trong khi chàng còn đang suy nghĩ nghi nghi hoặc hoặc, Nhất Bát thần tăng đã thủng thỉnh bước lên phía trước, định cùng Bạch Cốt Thiên Quân, bắt đầu khai chiến.

Hạ Thiên Tường biết không ngăn cản nổi, đành phải gọi to :

- Đại sư hãy đưa chiếc bát cho tôi giữ hộ!

Nhất Bát thần tăng quay lại nhìn chàng, ánh mắt lộ vẻ thần bí mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Không phải phiền lão đệ giúp, bần tăng muốn cứ giữ chiếc bát này để thỉnh giáo Bạch Cốt Thiên Quân!

Hạ Thiên Tường vốn tính thông minh, nên mắt vừa chạm phải làn nhãn quan thần bí của Nhất Bát thần tăng, bất giác chợt xúc động linh cơ tự nghĩ: "Nhất Bát thần tăng đã biết rằng nhiều lắm là chịu nổi Bạch Cốt Thiên Quân ba chưởng, vậy mà lại dám hẹn với đối phương ba chín hai mươi bảy chưởng, tất nhiên bên trong phải có bí quyết ảo diệu gì chớ chẳng không? Nay cứ căn cứ vào con số ba chín hai mươi bảy mà đoán, thì cái bí quyết đó, tất nhiên phải ở con số 'chín'?"

Chàng vừa nghĩ tới đây, chợt đôi mắt tình cờ chạm ngay phải cây Thiên Niên Chi Thảo trong chiếc bát ngọc của Nhất Bát thần tăng, chàng nghĩ cây Thiên Niên Chi Thảo có chín lá, Nhất Bát thần tăng lại muốn trong khi giao đấu tay vẫn giữ chiếc bát không rời, có lẽ ông ta định nhờ cậy gì vào uy lực của chín cái lá ấy chăng?

Lúc này Bạch Cốt Thiên Quân đã đề tụ huyền công, nước da tự nhiên trắng bệch như tuyết. Nhất Bát thần tăng tuy rất vững bụng tự tin, nhưng cũng biết chưởng lực Bạch Cốt Tồi Tâm của đối phương không thể ví với những chưởng lực tầm thường, bèn cùng đề tụ Phật gia thần công Già Diệp Kim Cương Thủ ngưng thần giới bị.

Bạch Cốt Thiên Quân cười nhạt một tiếng, ống tay áo bào vung lên, tay phải đặt ngang trước ngực, rồi một luồng kình khí lạnh buốt, xé luồng không khí bất chợt phóng ra.

Nhất Bát thần tăng thấy lai thế của đối phương quá mạnh, vội lật tay phải một chiêu Già Diệp Kim Cương Thủ dồn đủ mười hai thành công lực cùng phóng ra nghênh địch.

Già Diệp Kim Cương Thủ tuy là môn tuyệt học của Phật gia, thần công thượng thừa, nhưng vì công lực của Bạch Cốt Thiên Quân đã đạt tới bực đăng phong tạo cực, lộ hỏa thuần thanh, nên khi hai luồng chưởng phong vừa giao nhau, Bạch Cốt Thiên Quân vẫn đứng im không động, còn Nhất Bát thần tăng thì phải lui về sau nữa bước.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Thiên Quân cười ha hả nói :

- Không ngờ ngươi lại tiếp nổi ta một chưởng? Nhưng đây mới là chưởng đầu, còn những hai mươi sáu chưởng nữa cơ! Nói bây giờ hãy còn sớm quá!

Miệng vừa nói dứt, chưởng thứ hai đã phát ra cứ nghe tiếng rít của luồng chưởng phong, cũng đủ biết lần này còn gia tăng hơn nữa.

Nhất Bát thần tăng vì đã trót hẹn trước là không được né tránh, đành chỉ dồn tụ công lực Già Diệp Kim Cương Thủ chống đỡ.

Lần này chưởng phong vừa tiếp, đất cát xung quanh bay lên mù mịt, tà áo và chòm râu dài của Bạch Cốt Thiên Quân đều tung bay phất phới, còn Nhất Bát thần tăng thì bịch, bịch, bịch lùi lại phía sau luôn ba bước.

Bạch Cốt Thiên Quân nhướng cao lông mày, không chịu ngừng tay, lại phóng luôn ra một chiêu thứ ba nữa.

Nhất Bát thần tăng liền lợi dụng ngay trong thời gian một khoảnh khắc đó, hái vội một lá chi thảo, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến nuốt đi, rồi cũng phóng ra một chiêu chống lại.

Chiêu thứ ba này, tình hình lại càng nguy hiểm, Bạch Cốt Thiên Quân vẫn đứng yên không động, còn Nhất Bát thần tăng thì bị sức Bạch Cốt Tồi Tâm chưởng của Bạch Cốt Thiên Quân gạt bay ra tới bảy tám thước.

Bạch Cốt Thiên Quân ngửa mặt lên trời cười ha hả :

- Thế này thì cần gì phải đợi đủ số ba chín hai mươi bảy? Chỉ chừng ba chiêu nữa, là ta có thể siêu độ ngươi về cực lạc.

Vừa nói dứt câu, chưởng phong lại hú lên thành tiếng, làm cho quần hiệp ngồi trong rạp đều hồi hộp lo thay. Nhất là Hoa Như Tuyết và Băng Tâm thần ni, hai người không ai bảo ai, cùng đứng cả dậy, đăm đăm nhìn vào trận tuyến.

Nhất Bát thần tăng nhờ uống lá cây chi thảo, nên công lực đã khôi phục như thường. Ông lại ung dung phát chiêu nghênh địch.

https://thuviensach.vn

Kết quả chưởng thứ tư cũng ngang với chưởng đầu tiên, nhất là Nhất Bát thần tăng chỉ hơi lùi lại phía sau nữa bước.

Bạch Cốt Thiên Quân cũng hơi lấy làm ngạc nhiên, đôi mắt long lanh sáng quắc, rồi chưởng thứ năm, ông ta lại hái một lá chi thảo bỏ vào miệng nhai.

Bạch Cốt Tồi Tâm chưởng và Già Diệp Kim Cương Thủ là hai môn võ lâm tuyệt học, luôn luôn đối kháng nhau, luồng cang phong rít lên như gió bão rùng rợn kinh hồn.

Quần hiệp quần tà ngồi hai bên rạp, ai cũng hồi hộp nín thở, theo dõi từng giây.

Chớp mắt Bạch Cốt Thiên Quân đã phóng ra hai mươi mốt chưởng lực Bạch Cốt Tồi Tâm, mà cây Thiên Niên Chi Thảo của Nhất Bát thần tăng cũng chỉ còn lại hai lá.

Bạch Cốt Thiên Quân phóng đến chưởng thứ mười mốt, tựa hồ hơi có vẻ mệt mỏi, chưởng phong đã hơi yếu dần, không được mạnh như trước nữa.

Nhất Bát thần tăng đỡ được hai mươi mốt chưởng, thốt nhiên cuối đầu ngang ngực, vái Bạch Cốt Thiên Quân một vái thật dài, rồi nói :

- Thí chủ công lực tuy thâm hậu, nhưng cứ kiệt lực duy trì thế này mãi, phóng luôn một lúc hai mươi mốt chưởng, tất nhiên tinh thần khí lực phải hao tổn rất nhiều!

Bạch Cốt Thiên Quân chớp mau đôi mắt, nhưng vẫn ngạo nghễ đáp :

- Ta dẫu có hao tổn chân lực đôi chút, nhưng vẫn còn đủ sức phóng được sáu chiêu nữa.

Nhất Bát thần tăng mỉm cười gật đầu :

- Vẫn đành là thí chủ còn có thể phóng ra được sáu chiêu nữa, nhưng cây chi thảo trong bát của bần tăng đây cũng vẫn còn hai lá. Trước khi ra trận tôi đã tính toán cẩn thận, công hiệu của mỗi chiếc lá này, có thể chống nổi ba chiêu của thí chủ.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Thiên Quân đã thí nghiệm qua hai mươi mốt chưởng kia, nên biết Nhất Bát thần tăng không nói dối, bất giác tỏ vẻ buồn bực, nín lặng không nói gì cả.

Nhất Bát thần tăng lại khom lưng cười nói tiếp :

- Với công lực tu vi vủa thí chủ đã lên tới bức đỉnh, nếu sớm biết rút lui ra khỏi sóng gió giang hồ, đừng chen chân với vòng danh lợi, vui cùng trăng gió, bạn với trúc tùng, há chẳng phải là một vị lục địa thần tiên sao?

Bạch Cốt Thiên Quân tuy là một cái thế ma đầu nhưng tu vi đã tới hỏa hầu, linh tính rất cao, nghe Nhất Bát thần tăng nói chưa dứt lòng lão đã như bị tưới một bầu rượu lên đầu, bao nhiêu nét hung ác trên mặt đều biến mất, tường quang chợt hiện, lão quay lại gọi bốn tên tráng hán khiêng kiệu, rồi cười ha hả, gật đầu nói :

- Đem kiệu ra đây! đem kiệu ra đây!

Bốn tên tráng hán vâng lệnh khiêng cổ kiệu lớn chạy như bay.

Bạch Cốt Thiên Quân giơ tay tháo mấy câu đối treo trước cửa kiệu, lật mặt trái lại, lấy bút đề mười bốn chữ lớn rằng:

“Thử khứ vĩnh vi liễn thủ khách

Bất tác giang hồ danh lợi tranh!”

Cái biển ngang đề bốn chữ “Bắc Minh táng đởm” trước, bây giờ cũng đổi đề: “Thế sự như kỳ”: việc đời như thể bàn cờ, rồi nhảy lên kiệu, nhìn Nhất Bát thần tăng và quần hiệp, quần tà hai bên tả hữu mỉm một nụ cười, đoạn do bốn tên tráng hán khiêng ra khỏi núi Kỳ Liên.

Quần hiệp thấy thế, bất giác đều than thở ngậm ngùi, Trọng Tôn Thánh gật đầu nói :

- Việc đời như thể bàn cờ, không đánh mới là tay cao....

Vừa nói tới đây, Nhất Bát thần tăng và Hạ Thiên Tường đã bước vào rạp.

https://thuviensach.vn

Quần hiệp đều nhao nhao khen ngợi Nhất Bát thần tăng. Lúc này Hoằng Pháp Chân Nhân chợt đứng lên, sắc mặt nghiêm trang, nói với mọi người :

- Hiện thời phái Chấn Thiên thực lực rất mạnh, quần ma quấy rối, Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt lại cấu kết với tụi tà đạo ngoại biên, định dòm ngó Trung Quốc, chúng ta đã lãnh trọng trách "hàng ma vệ đạo" cũng nên tính kế vẹn toàn về sau. Theo ý bần đạo thì ngay bây giờ chúng ta hãy tìm lấy một vài người trong bọn tiểu bối có căn cốt khá, rồi tất cả bọn chúng ta đây mỗi người truyền lại cho họ một môn tuyệt kỹ, đào tạo lấy mấy tay hảo thủ xuất chúng, mai sau còn có thể thay mình...

Cử tọa nghe nói đều tỏ ý tán thành. Hoằng Pháp Chân Nhân lại nói tiếp :

- Hạ Thiên Tường lão đệ và Trọng Tôn Phi Quỳnh cô nương, vũ công tạo nghệ và căn cốt, tâm tính đã có thể gọi là tuyệt đại kỳ tài được chưa?

Ba vị Chưởng môn và Hộ pháp phái Thiếu Lâm đều gật đầu, Hoằng Pháp Chân Nhân lại nói tiếp :

- Nếu vậy, tôi xin yêu cầu mỗi vị đem một môn tuyệt nghệ truyền tặng cho Trọng Tôn cô nương và Hạ lão đệ, trong bọn họ một người là học trò danh sư, một người là con gái danh phụ, nhưng góp gió thành bão, thiết tưởng cũng không phải là thừa.

Hạ Thiên Tường và Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe nói mừng rỡ vô cùng, vội song song hướng vào năm vị chưởng chấp tay vái tạ.

Sau đó mỗi vị Chưởng môn đều lấy ra một cuốn bí quyết tuyệt nghệ trao cho Trọng Tôn Thánh, nhờ ông truyền thụ cho hai thiếu niên đào tạo cho làng võ vài bông hoa lạ.

Nhất Bát thần tăng thấy thế cười nói :

- Chư vị đã quý mến nên Hạ lão đệ và Trọng Tôn thế muội như vậy bần tăng cũng xin lấy hai lá Thiên Niên Chi Thảo còn sót lại đây, tặng hai vị gọi là góp vui.

Nói xong quay lại nhìn Hạ Thiên Tường và Trọng Tôn Phi Quỳnh cười nói :

https://thuviensach.vn

- Cây Thiên Niên Chi Thảo này đã bị tôi hái liền bảy lá, nên hai lá còn lại đây cũng bị giảm linh hiệu, vậy để tôi phải gia sức vun bồi tưới ít lâu nữa, cho nó khôi phục lại nguyên khí, rồi tặng lão đệ và thế muội sau.

Hạ Thiên Tường và Trọng Tôn Phi Quỳnh cúi đầu cảm tạ. Trọng Tôn Thánh nhìn quần hiệp năm đại môn phái cười nói :

- Đại hội Chấn Thiên đến đây là kết thúc, chúng ta cũng nên trở về bản phái, đốc thúc môn hạ đệ tử nổ lực dụng công, chuẩn bị ứng phó với cục diện khó khăn mai sau.

Quần hiệp đều vâng lời, Trọng Tôn Thánh ra trước cửa rạp, hướng về phía Thích Đại Chiêu chắp tay, đề khí nói to :

- Thích chưởng môn, đại hội Chấn Thiên đến đây hình như đã tạm thời kết thúc. Trọng Tôn Thánh thay mặt các vị đồng đạo, xin Chưởng môn cho phép cáo từ.

Thích Đại Chiêu cũng đứng lên chắp tay nói :

- Xin quí vị thứ cho Thích Đại Chiêu này cái lỗi khoản đãi không được chu đáo! Non nước còn dài, thế nào chúng ta cũng có phen tái hội!

Thế là quần hiệp, quần tà đều đứng lên giải tán. Chỉ trong thoáng chốc trước cửa núi Kỳ Liên chỉ còn sót lại có ba người. Ấy là Trọng Tôn Thánh, Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường. Trọng Tôn Thánh dặn hai người đứng chờ, còn mình thì đi tìm con ngựa Thanh Phong Ký và Đại Hoàng đứng chờ.

Trọng Tôn Phi Quỳnh vừa đi khỏi, Hạ Thiên Tường liền nắm lấy bàn tay ngọc của Phi Quỳnh, sắc mặt vô cùng buồn bả.

Phi Quỳnh cũng cố nén đau thương, nhìn một lúc rồi nói :

- Bắc Minh Thần Bà công hành viên mãn, sắp sửa giải thoát, Tường đệ phải nên cấp tốc trở về Bắc Minh để tiễn người lên tiên giới cho trọn đạo thầy trò, không nên vì chút tình nhi nữ, mà để lỡ việc lớn! Sau này có hối cũng không kịp!

Hạ Thiên Tường giật mình, mồ hôi toát ra như tắm, vội nói :

https://thuviensach.vn

- Quỳnh tỷ đừng coi thường tôi vậy? Khi nào dám để lỡ việc tiễn sư phó tôi về trời? Nhưng chúng ta từ biệt lần này, không biết đến bao giờ mới lại gặp nhau, vì thế nên tôi không khỏi đau lòng!

Phi Quỳnh cười nói :

- Chờ tôi luyện xong Thái Ất Thiên Huyền thần công sẽ lại lập tức đi khắp giang hồ, tìm cho được Tường đệ.

Nói xong liền lấy mấy tập bí quyết của năm vị Chưởng môn đưa cho Hạ Thiên Tường, rồi nói :

- Tường đệ hãy đem những bí quyết này về nghiên cứu trước đi.

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Quỳnh tỷ theo lão bá tham nghiệm Thái Ất Thiên Huyền công, còn thừa thì giờ thì nên nghiên cứu luôn cả năm môn tuyệt học đó, bên cạnh đã có lão bá chỉ dẫn, nhất định sẽ tiến ích gấp bội. Hạ Thiên Tường còn nhiều việc phải làm, chưa có thì giờ học tập.

Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

- Tường đệ còn việc gì mà kêu là nhiều?

Hạ Thiên Tường nói :

- Sau khi cung tống gia sư xong, tôi còn phải nghiên cứu Thiên Cầm Thất Xảo bí cấp của Thiên Vũ Thượng Nhân, nếu không thì năm năm nữa làm sao có thể sang Thái Sơn phó ước với Hạ Hầu Tốn được?

Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Ờ nhỉ! Thế mà tôi quên khuấy mất câu chuyện đó!

Hạ Thiên Tường lạ kể tiếp :

- Ngoài ra tôi còn phải đi tìm tung tích Lộc Như Ngọc xem nàng lưu lạc vào đâu, và Hoắc Tú Vân sống thác thế nào, nữa chứ?

Phi Quỳnh gật đầu :

https://thuviensach.vn

- Đó toàn là những việc trọng yếu, Tường đệ nên cố sức! Tôi xin thành thực chúc Tường đệ thành công.

https://thuviensach.vn

Hồi 47

Đắc Đạo Quy Tiên

Phi Quỳnh lại cởi chiếc túi đeo bên mình lấy ra ba mảnh Hộ Huyệt Long Lân, đưa cho Hạ Thiên Tường rồi nói :

- Bộ Hộ Huyệt Long Lân cả thảy có ba mươi sáu miếng, trừ ba chục miếng dùng làm áo giáp cho Tiểu Bạch còn sáu miếng trước kia tôi và Tường đệ đã chia đôi mỗi người một nửa, cũng nhờ nó mà mấy lần tránh được nguy hiểm. Bây giờ tôi theo gia gia về núi học nghệ, không dùng đến nó nữa, chi bằng Tường đệ giữ cả lấy, còn được việc hơn.

Hạ Thiên Tường đỡ lấy ba mảnh Hộ Huyệt Long Lân thấy hãy còn âm ấm, bất giác đặt lên môi hôn lấy hôn để, rồi lẩm nhẩm nói một mình :

- Trời có thể già, đất có thể hoang, hoa có thể tàn, nguyệt có thể khuyết, biển có thể khô, đá có thể nát...

Phi Quỳnh thấy Hạ Thiên Tường đưa mấy mảnh Hộ Huyệt Long Lân mình vừa giắt trong mình lên môi hôn hít, còn đang đỏ mặt tía tai, lại nghe chàng nói những câu là lạ, nào là trời... già... đất... hoang, nào hoa... tàn, nào trăng... khuyết... bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Tường đệ niệm kinh gì thế?

Hạ Thiên Tường đăm đăm nhìn Phi Quỳnh, bằng đôi mắt say sưa, cười nói :

- Những câu đó ở bài văn bia trên mồ Mai Khôi. Tôi cảm thấy tình của tôi đối với tỷ tỷ thật đúng như mấy câu cuối cùng trong bài văn bia "Chí ái thuần tình, bất hội ma diệt".

Phi Quỳnh à một tiếng, rồi gật đầu nói :

- Bài văn bia nói đúng quá nhỉ? Trời có thể già, đất có thể hoang, hoa có thể tàn, trăng có thể khuyết, biển có thể khô, đá có thể nát, nhưng nếu như hai đàng hòa hợp, chí ái chí tình, thì không bao giờ mai một được!

https://thuviensach.vn

Một đôi nam nữ đang say sưa đắm đuối trong tình ái thuần khiết. Thì Trọng Tôn Thánh đã dắt Thanh Phong Ký và Đại Hoàng thủng thỉnh đi tới.

Hạ Thiên Tường thấy Trọng Tôn Thánh đã trở lại, biết không thể lưu luyến được nữa. Vả lòng đang nghĩ đến ân sư, cũng muốn lập tức về ngay Bắc Minh, bèn tạm gác mối tình nhi nữ, nghiêng mình cáo từ cha con Trọng Tôn Thánh.

Trọng Tôn Thánh vỗ nhẹ lên vai chàng, mỉm cười nói :

- Hạ hiền điệt xử sự như thế mới đúng bản sắc anh hùng, các ngươi tuổi hãy còn nhỏ, chỉ cần đôi bên thật dạ thương yêu, sau này còn ở bên nhau lâu dài, hà tất băn khoăn về những chuyện biệt ly nhỏ nhặt!

Hạ Thiên Tường cúi đầu thụ giáo, đoạn quay lại hỏi Phi Quỳnh :

- Khi nào tỷ tỷ thành tài xuất sơn, tôi muốn tìm tỷ tỷ thì tìm ở đâu?

Phi Quỳnh nghĩ một lúc rồi nói :

- Hẹn trước bây giờ, sau này lại có những sự đổi thay bất ngờ, không thể liệu trước được. Vậy để khi nào tôi xuất sơn, sẽ tới Vu Sơn thăm Hoa tỷ tỷ tôi, lúc ấy nếu tôi định đi đâu, sẽ bảo tỷ tỷ tôi, chàng cứ lại đấy hỏi sẽ rõ.

Hạ Thiên Tường gật đầu, rồi chắp tay bái biệt.

Hạ Thiên Tường là một đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ được Bắc Minh Thần Bà nuôi dạy, nên thầy trò tự nhiên cảm tình rất sâu đậm.

Lúc này chàng đã biết tin ân sư sắp sửa thành đạo, nên sau khi từ biệt Trọng Tôn Thánh, chàng lập tức đi gấp ngày đêm, những mong gần gũi ân sư thêm được ngày nào hay ngày ấy.

Hành trình hết mấy ngày đêm, bữa nay chàng đã tới trước Thính Đào Tiểu Trúc trên Bắc Minh thần sơn, nơi Hoàng Phủ Thúy vẫn tu luyện một mình.

Chàng đứng ngoài hàng rào, nhìn vào hai cánh cửa khép chặt, quả tim đập như trống làng, rụt rè không dám tiến bước.

https://thuviensach.vn

Thính Đào Tiểu Trúc lưng dựa vào núi, mặt quay ra biển, bốn mặt đều là quái thạch phi toàn, tùng xanh trúc biếc, cảnh sắc tuyệt đẹp. Hạ Thiên Tường đừng giữa nơi sinh trưởng từ nhỏ, lòng lại càng nhớ đến ân sư, bất giác rơm rớm nước mắt.

Trong lúc chàng đang băn khoăn ngờ vực, mấy lần toan giơ tay gõ cửa, rồi lại rụt rè không dám, chợt nghe bên trong Thính Đào Tiểu Trúc có một giọng nói già nua, vang như tiếng chuông đưa ra :

- Có phải Tường nhi đứng ngoài cửa đó không?

Hạ Thiên Tường nghe rõ tiếng ân sư, bất giác mừng rỡ điên cuồng, không kịp đợi mở cửa, lập tức dạ to một tiếng, rồi tung mình nhảy qua hàng rào chạy vào trong nhà, lao vào lòng Bắc Minh Thần Bà đang ngồi xếp bằng tròn trên bồ đoàn, miệng hơi tủm tỉm.

Bắc Minh Thần Bà lấy tay nâng cằm chàng lên, ngắm nghía một lúc âu yếm mỉm cười nói :

- Tường nhi, hiện giờ con đã có ba vị hồng nhan tri kỷ, từng trải bao nhiêu nguy hiểm gian nan, tiếng tăm vang dội, sao vẫn còn nũng nịu như trẻ con? Không sợ ta mắng vì cái tội bỏ Bắc Minh thần sơn trốn đi hay sao?

Hạ Thiên Tường quỳ hai gối xuống trước bồ đoàn, nước mắt tuôn ra như suối, nghẹn ngào nói :

- Ân sư lúc này dẫu muốn thương Tường nhi cũng còn không kịp, khi nào còn nỡ quở trách? Tường nhi chỉ giận không có hai cánh mà bay từ Giáng Tuyết Động về đây, để được hầu ân sư thêm vài ngày nữa.

Bắc Minh Thần Bà lấy tay vuốt tóc Hạ Thiên Tường, mỉm cười nói :

- Đại hội Chấn Thiên là ngày mười sáu tháng hai, ta cũng không ngờ con về được nhanh đến thế. Thấy trò ta còn được sum họp với nhau nửa tháng nữa.

Hạ Thiên Tường được ân sư phủ dưỡng mười mấy năm trời, không khác gì một vị từ mẫu, nay thấy nói chỉ còn sum họp có nửa tháng nữa, bất giác đau xót trong lòng, nước mắt lại tuôn rơi lã chã.

https://thuviensach.vn

Hoàng Phủ Thần Bà tuy đã sắp thành đạo, tham thấu hồng trần, nhạt tình thế sự, nhưng lúc này trông thấy ái đồ xót thương bịn rịn cũng phải mủi lòng, rơm rớm nước mắt.

Hạ Thiên Tường chợt nghĩ ân sư đã sắp công thành viên mãn, không nên vọng động thất tình, nếu lại bị mình đem mối tình con trẻ khuấy gợn lòng trần, lỡ mất chính giác, thì thật là một tội nặng, không thể tha thứ được.

Nghĩ tới đó, vội ngồi nhỏm dậy lau ráo nước mắt, rồi hỏi lảng sang chuyện khác :

- Ân sư đã gặp Trọng Tôn sư thúc, rồi lại trở về Bắc Minh ngay, chắc không biết rõ tình hình đại hội Chấn Thiên ra sao, phải không ạ?

Hoàng Phủ Thúy cười nói :

- Từ hồi ấy đến nay, ta chưa hề ra khỏi Bắc Minh nửa bước, nên không rõ tình hình đại hội, tuy nhiên cứ trông con về đây bình yên, cũng đủ thấy kết quả chắc đã được như ý muốn?

Hạ Thiên Tường lắc đầu :

- Ân sư đoán chỉ đúng một phần, để Tường nhi kể tường tận cho ân sư nghe.

Nói xong chàng đem tình hình đại hội Chấn Thiên nhất nhất thuật lại một lượt.

Bắc Minh Thần Bà lẳng lặng nghe xong, cau mày nghĩ ngợi một lúc, rồi thủng thỉnh nói :

- Theo lời con nói, thì kết quả thu hoặch lớn nhất ở đại hội Chấn Thiên là việc Nhất Bát thần tăng nói khích được Bạch Cốt Thiên Quân lui về núi ẩn, vĩnh viễn không bao giờ xuất thế nữa. Nhưng Bạch Cốt Thiên Quân tuy đã đi khỏi, mà phái Chấn Thiên vẫn còn Bạch Cốt Tiên Tử và Bạch Cốt Võ Sĩ, uy thế chưa giảm, huống hồ họ lại còn cấu kết với tụi hải ngoại quần hung, thì mấy phái Võ Đang, La Phù, Nga Mi, Thiếu Lâm làm sao có thể đối phó nổi?

Hạ Thiên Tường hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tường nhi còn nhớ năm xưa đã được nghe ân sư nói có gặp Bát Mạc Yêu Vương một lần?

Bắc Minh Thần Bà gật đầu nói :

- Trước kia ta có gặp hắn ở biên giới phía tây nam một lần thật. Người ấy công lực cao lắm, bình sinh ta mới gặp một địch thủ lợi hại như vậy là một.

Hạ Thiên Tường cau mày toan nói, Bắc Minh Thần Bà lại tiếp :

- Hiên Viên Liệt trừ công lực cao tuyệt cao ra, hắn còn giỏi nuôi dạy những loại rắn độc và mấy tên thủ hạ có những môn võ thuật kỳ dị giúp hắn nữa.

Ngừng một lát, bà lại nói tiếp :

- Tường nhi đừng nên lấy thế làm lo, xưa nay tà không bao giờ thắng chính, thiện ác đáo đầu, tự nhiên sẽ có báo ứng. Con tuy gặp nhiều may mắn, nhưng trước khi thầy trò chia tay, thế nào ta cũng có tuyệt nghệ truyền cho con.

Hạ Thiên Tường ngẩng lên nhìn nét mặt từ bi vui vẻ của sư phụ, thủng thỉnh nói :

- Tường nhi không muốn sư phụ truyền thụ một môn nào nữa, chỉ muốn được yên ổn hầu hạ bên mình sư phụ cho hết nửa tháng nữa thôi.

Hoàng Phủ Thúy nghe nói chỉ mỉm cười, vỗ nhẹ lên đầu chàng mấy cái, rồi dịu dàng nói :

- Sao con ngây thơ thế? Ta hãy hỏi tính tình của sư phụ con ngày thường thế nào?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Ngày thường sư phụ đối với Tường nhi rất mực yêu thương, còn đối người ngoài thì lại rất cương cường cao ngạo.

Hoàng Phủ Thúy gật đầu cười nói :

- Con đã rõ tính ta như vậy, thì tất biết rằng trước khi tọa hóa, ta không thể không truyền lại cho con một vài môn tuyệt nghệ, để sau này con sẽ làm vẻ

https://thuviensach.vn

vang cho môn hộ Bắc Minh!

Hạ Thiên Tường biết ân sư đã quyết định, thì không bao giờ thay đổi, bèn hỏi :

- Ân sư đã dạy, Tường nhi không dám trái lời, nhưng không biết ân sư định truyền cho đệ tử môn gì?

Hoàng Phủ Thần Bà mỉm cười nói :

- Ta và Trọng Tôn sư thúc con sau khi cùng gia công nghiên cứu đã luyện thành công lực Càn Nguyên Nhất Chỉ là một công lực uy thế rất mạnh trong Càn Nguyên khí công!

Hạ Thiên Tường vừa sợ vừa mừng vội hỏi :

- Ân sư định truyền cho Tường nhi môn đó chăng?

Bắc Minh Thần Bà gật đầu :

- Ta sẽ để lại cho con bộ Bắc Minh tâm pháp, truyền thêm cho con công lực Càn Nguyên Nhất Chỉ, về các môn thần công khác của bản phái, con cứ theo trong Bắc Minh tâm pháp mà nghiên cứu dần dần, rồi tự nhiên sẽ thành, nhưng còn công lực Càn Nguyên Nhất Chỉ, cần phải khổ công tu luyện, sớm tối không ngừng, mới có kết quả, vì cứ ta xem thì nếu con không luyện được môn tuyệt học ấy cho tới mười hai thành hỏa hầu, sau này làm sao chống nổi Bát Mạc Yêu Vương?

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Nếu vậy Tường nhi phải luyện bao nhiêu lâu mới tới được bực đó?

Hoàng Phủ Thần Bà mỉm cười nói :

- Môn thần công tuyệt thế đó, nếu luyện suốt từ đầu, ít nhất cũng phải ba mươi năm mới tới được bực lô hỏa thuần thanh. Nhưng tình hình đối với con lại khác, một là vì tiên thiên của con được trời phú bẩm rất tốt, hai là vì đã có ta hết sức rèn luyện, ba là đối với công lực Càn Nguyên Khí Công con đã có căn cơ thâm hậu từ nhỏ, bốn là vì gặp kỳ ngộ khá nhiều, công lực tăng

https://thuviensach.vn

tiến một cách cực kỳ nhanh chóng. Con đã được bốn điều kiện hơn người đó, tự nhiên không phải chiếu theo thường lệ, ta đoán chỉ mất một thời gian chừng năm ba năm khổ công nghiên cứu, dầu chưa được lô hỏa thuần thanh thì công lực cũng đã đạt tới mười thành hỏa hầu.

Hạ Thiên Tường hớn hở nói :

- Năm ba năm thì được, con tưởng ân sư bắt con phải chờ đủ ba chục năm nữa mới được đấu sức với Bát Mạc Yêu Vương, thì chắc con chịu không nổi!

Bắc Minh Thần Bà cười nói :

- Cái tính nóng nảy của con, thật giống ta như hệt. Nhưng con nên nhớ môn hạ Bắc Minh chỉ có một mình con, nếu muốn thay ta đem võ học bản phái làm rạng danh trong chốn giang hồ, thí phải gắng sức mới được!

Nói đến đấy, chợt lại nhớ ra một việc, bèn hỏi :

- Tường nhi, khi con bỏ Bắc Minh thần sơn trốn đi, có lấy cắp một trái Càn Thiên Tích Lịch, hiện giờ để đâu?

Hạ Thiên Tường đỏ mặt đáp :

- Từ hôm Tường nhi gặp Mai Khôi lão tiền bối bảo cho biết trái tích lịch đó là giả, nên Tường nhi đã ném nó xuống chân vực phái Võ Đang rồi...

Chàng ngừng một chút, lại cười nói tiếp :

- Kỳ thực thì trái Càn Thiên chí bảo của ân sư, uy danh vang lừng tám cõi, chẳng có thế, Tường nhi mấy lần gặp hiểm, đều nhờ viên gạch đó lòe bịp quần tà, mà tránh được thoát.

Hoàng Phủ Thúy cười nói :

- Sau khi tọa hóa, ta sẽ để lại cho con ba thứ tức là Càn Nguyên tâm pháp, Càn Nguyên Nhất Chỉ, và một trái Càn Thiên Tích Lịch thứ thiệt.

Hạ Thiên Tường rất cảm động vì thâm ân của sư phụ, nước mắt rưng rưng nghẹn ngào nói :

https://thuviensach.vn

- Ân sư đối với Tường nhi thật là ân nặng như non, nhưng thầy trò sum họp, chỉ còn một thời gian ngắn ngủi, Tường nhi biết báo đáp làm sao?

Hoàng Phủ Thần Bà lấy tay vỗ nhẹ lên vai Hạ Thiên Tường dịu dàng nói :

- Tường nhi, con đối với ta tuy là danh phận thầy trò, nhưng tình thâm như mẹ con, việc gì phải nói đến hai chữ báo đáp! Nếu con biết khang phò chính nghĩa, làm vẻ vang cho môn hộ Bắc Minh, thì tức là một niềm an ủi rất lớn cho ta rồi. Thôi bây giờ đừng nói chuyện nữa, con phải ngưng thần chuyên chú để ta truyền cho con công lực Càn Nguyên Nhất Chỉ!

Công lực Càn Nguyên Nhất Chỉ uy lực cường đại vô biên, diệu lý bên trong tất nhiên cũng phải uyên thâm cùng cực. Hạ Thiên Tường phải dẹp bỏ hết mọi ý nghĩ, lắng tâm mười ngày, kiệt lực tham cứu, mới gọi là hiểu rõ đường lối có thể cứ theo đó ngày đêm gia công luyện tập, tuần tự tiến dần.

Quang âm thấm thoát, nháy mắt đã hết mười lăm ngày. Hoàng Phủ Thúy đến kỳ, quả nhiên đạo thành tọa hóa, Hạ Thiên Tường thương khóc cực kỳ thảm thiết. Chôn cất ân sư xong, chàng mang theo bộ Bắc Minh tâm pháp và trái Càn Thiên Tích Lịch rời khỏi Bắc Minh thần sơn, lại dấn bước vào vòng giang hồ đầy chông gai hiểm hóc.

Hạ Thiên Tường vừa ra khỏi núi, đã nhận được một tin hung dữ kinh hồn.

Số là sau khi đại hội Chấn Thiên bế mạc được nửa tháng, Thích Đại Chiêu dốc hết nhân lực toàn phái lại được hộ pháp Bạch Cốt Võ Sĩ giúp sức đột ngột đến đánh úp phái Võ Đang. Phái Võ Đang vì bất ngờ không kịp phòng bị, đến nỗi suýt nữa hoàn toàn bị tiêu diệt. Hoằng Quang đạo trưởng và Nhất Trần Tử bị chết ngay trong Tam Nguyên quán, còn Chưởng giáo là Hoằng Pháp Chân Nhân cũng trúng phải Bạch Cốt Âm Phong chưởng bị trọng thương, may nhờ có mấy đệ tử liều chết cứu ra, nhưng không biết hiện thời hạ lạc vào đâu.

Hạ Thiên Tường nghe tin bất giác kinh sợ bồi hồi, nghĩ bụng phái Võ Đang đã bị tàn phá, không hiểu mục tiêu thứ hai của phái Chấn Thiên định nhắm vào đâu?

https://thuviensach.vn

Chàng nghĩ ngợi một lúc, rồi quả quyết đi sang La Phù thăm Sài Vô Cấu, và luôn tiện báo cho Băng Tâm thần ni biết tin dữ của phái Võ Đang mà đề cao cảnh giác, đề phòng bị tập kích bất ngờ.

Trên con đường đi sang La Phù, chàng vừa đi vừa ôn luyện công lực Càn Nguyên Nhất Chỉ sớm tối không ngừng.

Khi chàng tới La Phù thì may mắn gót chân bọn Chấn Thiên chưa dày xéo tới, Băng Tâm thần ni và Tần Lạc Phố vẫn an nhiên vô sự.

Thần ni nghe tin dữ của phái Võ Đang, rất lấy là xúc động, bèn niệm một câu "A di đà Phật" rồi nói :

- Không ngờ quần tà phái Chấn Thiên lại dám càn rỡ như vậy? Từ nay ta phải đề phòng cẩn thận mới được.

Hạ Thiên Tường không thấy Sài Vô Cấu đâu, liền hỏi :

- Băng Tâm sư thái, Sài cô cô tôi đâu?

Băng Tâm thần ni cười nói :

- Sài cô cô ngươi cùng Tư Đồ Úy sang Điểm Thương tế diện Từ Tâm Võ Sĩ Quân Tâm Bạch, và tìm cách chấn chỉnh môn hộ Điểm Thương.

Hạ Thiên Tường cau mày nói :

- Nếu vậy ta phải mau mau tiếp ứng cho Tư Đồ đại hiệp và Sài cô cô ngay mới được, vì Thiết Quán đạo trưởng tuy ở Kỳ Liên, nhưng nhất thiết mọi việc ở Điểm Thương, tất thế nào hắn cũng chú ý, chỉ sợ...

Băng Tâm thần ni không đợi chàng nói hết, vội ngắt lời :

- Hạ lão đệ nói rất có lý, bần ni đã sai người mời Tần sư thúc, đợi người tới đây sẽ cùng bàn cách tiếp ứng bọn họ.

Nói tới đấy đã nghe tiếng Tần Lạc Phố cười ha hả từ ngoài cửa đưa vào :

- Ta đã nghe tiếng Hạ lão đệ là một bực hiệp cốt siêu phàm, chỉ đáng tiếc là hôm ở đại hội Hoàng Sơn chỉ thoáng gặp một lúc, bữa nay phải nhìn kỹ mới được!

https://thuviensach.vn

Tiếng nói cuối cùng vừa dứt, thì người cũng đã bước vào tới nơi, hai tay ông chộp lấy vai Hạ Thiên Tường, chợt nhận thấy sắc mặt Băng Tâm thần ni có vẻ lo lắng, bèn ngạc nhiên hỏi :

- Hạ lão đệ đem tin gì tới đây mà trông sư điệt có vẻ không vui thế?

Băng Tâm thần ni nói :

- Sư thúc, Hạ lão đệ vừa tới báo cho một tin rất dữ, quả nhiên đúng như ta liệu trước, quần tà phái Chấn Thiên âm mưu tiêu diệt dần các môn phái khác, đã lấy Võ Đang làm mục tiêu thứ nhất.

Tần Lạc Phố kinh sợ hỏi :

- Vậy thì kết quả phái Võ Đang có bị thiệt hại gì không?

Băng Tâm thần ni nói :

- Vì có Bạch Cốt Võ Sĩ trợ Trụ vi ngược, phái Võ Đang trong lúc bất ngờ, không kịp phòng bị, rút cục Huyền Quang đạo trưởng và Nhất Trần Tử bị tử trận trong Tam Nguyên quan, còn Hoằng Pháp chưởng giáo cũng bị thương nặng, không biết sống chết thế nào...

Tần Lạc Phố với Huyền Quang đạo trưởng giao tình rất hậu, nên vừa nghe đến đấy đã giậm chân thở dài, tỏ vẻ tức giận, nghiến răng nói :

- Võ Đang bị tai nạn đầu tiên, bọn giặc Chấn Thiên tất lại thừa thế hoành hành hơn nữa. La Phù, Kỳ Liên cách nhau không xa, nhưng chúng ta không thể không tính kế phòng bị.

Băng Tâm thần ni nói :

- Sở dĩ phái Chấn Thiên đánh Võ Đang trước là vì hôm đại hội Chấn Thiên, Hoằng Pháp Chân Nhân dùng Tử Dương thần công bẻ gãy tay Bào Tam Cô, hai bên kết oán đã sâu, lại thêm Bạch Cốt Tiên Tử ba trận so tài, cũng sinh hiềm hận. Vậy nên tôi đoán bọn họ trước khi chưa đụng chạm đến hai phái ở gần là Tuyết Sơn và Nga Mi, thì cũng chưa đụng đến La Phù. Hạ lão đệ vừa nói Sài sư muội và Tư Đồ đại hiệp đến Điểm Thương chuyến này tình hình rất nguy hiểm, ta phải liệu tiếp ứng ngay mới được.

https://thuviensach.vn

Tần Lạc Phố gật đầu lia lịa nói :

- Hạ lão đệ nói phải lắm, Chưởng môn nhân nên liệu tính ngay đi. Nên cử tôi tiếp ứng cho bọn họ hay phái người nào khác?

Băng Tâm thần ni nói :

- Quần tà Chấn Thiên đã hoành hành ngang ngược như vậy, tôi phải ở nhà để còn tìm cách tham yết Mai Hoa lão nhân tiền bối, xin lão nhân gia hoạch định cho một phương pháp an toàn. Việc tiếp ứng cho Sài sư muội và Tư Đồ đại hiệp, xin phiền sư thúc cùng với Hạ lão đệ sang chơi Tây nam một chuyến.

Tần Lạc Phố gật đầu cười nói :

- Chưởng môn sư điệt tính thế cũng phải. Hiện thời tà chính hai bên đã không thể đứng đôi với nhau được. Mai Hoa lão nhân nếu không chịu xuất sơn, thì ít nhất cũng nên cho mượn Mai Hoa tam bảo để góp sức phù trì chính nghĩa mới phải, còn việc sang Điểm Thương đã có tôi và Hạ lão đệ phụ trách.

Băng Tâm thần ni mỉm cười nói :

- Việc này cần phải nhanh chóng, sư thúc đã vui lòng đi chơi xa như vậy, thì nên tức khắc khởi hành ngay mới kịp. Hạ lão đệ tài cao gan lớn, đi dọc đường không khỏi sinh sự, sư thúc cũng cần chú ý luôn luôn, không nên để mất thì giờ vào những chuyện vô ích.

Tần Lạc Phố liền quay về chỗ ở thu thập hành lý, rồi cùng Hạ Thiên Tường từ biệt Băng Tâm thần ni, đoạn trông về hướng tây nam thẳng tiến.

Một già một trẻ, tính tình cũng rất tương hợp. Tần Lạc Phố thấy Hạ Thiên Tường trong lúc đi đường, mặc dầu vất vả mỏi mệt, vẫn không quên sớm tối luyện công, không bỏ ngày nào, bất giác khen rằng :

- Hạ lão đệ tư chất đã tốt, lại chịu khó khổ luyện ngày đêm, hèn nào mà tài trí thông minh chẳng vượt các bạn đồng tuổi...

Hạ Thiên Tường vội cười, ngắt lời :

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối quá khen, Hạ Thiên Tường vì đần độn ngu si, nên không dám lười biếng, để phụ công ân sư dạy dỗ, chớ có tài giỏi gì đâu!

Tần Lạc Phố tuy không tham dự đại hội Chấn Thiên nhưng đã nghe Băng Tâm thần ni tường thuật mọi chuyện, nên cũng hiểu qua đại khái, bèn hỏi Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ dụng công đêm ngày không nghỉ, chắc đã luyện xong môn Ban Thiền chưởng lực của Chưởng môn sư điệt ta truyền lại phải không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Hôm đại hội Chấn Thiên, vãn bối tuy được năm vị Chưởng môn lưu bí cấp truyền thụ cho năm môn tuyệt nghệ, nhưng đã đưa cả cho Phi Quỳnh tỷ tỷ đem theo Trọng Tôn lão tiền bối về thâm sơn nghiên cứu trước, vậy nên tới bây giờ vãn bối cũng chua tập luyện được môn nào cả.

Nhắc tới Trọng Tôn Phi Quỳnh, Hạ Thiên Tường chợt lại liên tưởng đến Lộc Như Ngọc và những lời dặn của Lăng Diệu Diệu, liền ngẩng lên nhìn Tần Lạc Phố rụt rè hỏi :

- Tần lão tiền bối, chúng ta sang Điểm Thương, có thể đi vòng đường được không?

Tần Lạc Phố mỉm cười nói :

- Vòng đường cũng được chứ sao? Lão đệ muốn đi đâu?

Hạ Thiên Tường nói :

- Cháu định sang Chung Nam tử cốc.

Tần Lạc Phố ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ định sang Chung Nam tử cốc làm gì? Hay là có hẹn quyết đấu với ai ở đấy?

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện Lộc Như Ngọc mất tích, và Lăng Diệu Diệu dặn mình đi tìm ở bốn địa điểm kể qua cho Tần Lạc Phố nghe, rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Trong bốn địa điểm đó, cháu mới lên có đỉnh núi Côn Luân, bây giờ cháu muốn rẽ sang Chung Nam tử cốc tìm thử xem sao!

Tần Lạc Phố lắc đầu nói :

- Theo ý tôi thì chưa chắc Lộc Như Ngọc đã ẩn cư ở Chung Nam tử cốc!

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Chắc lão tiền bối đối với Chung Nam tử cốc đã am hiểu tường tận lắm phải không?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Người trong võ lâm ai không biết tiếng Chung Nam tử cốc? Trong cốc chỉ có gió âm lạnh lẽo, xương chất thành non...

Hạ Thiên Tường ngắt lời hỏi :

- Cháu còn nghe người ta nói những bộ xương khô ở trong tử cốc toàn là xương của các danh thủ võ lâm?

Tần Lạc Phố gật đầu :

- Ai đã vào được Chung Nam tử cốc, tất phải biết môn Xúc Cốt thần công, đã biết môn Xúc Cốt thần công thì tất phải là cao thủ võ lâm rồi! Vả trừ những kẻ thâm thù, quyết liều sinh tử, thì không ai lại rồ dại gì mà hẹn nhau tới đấy giao đấu.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Cháu đã đến Chung Nam tử cốc một lần, nơi ấy vắng vẻ hẻo lánh lắm, đúng là một nơi lý tưởng cho những ai muốn quyết đấu.

Tần Lạc Phố cười nói :

- Lý tưởng thì có lý tưởng, nhưng cái dấu hiệu thì không tốt, vì những người vào đó giao đấu, kết quả phần nhiều đều biến thành xương trắng cả.

Hai người vừa nói chuyện, vừa rẽ sang con đường tới núi Chung Nam.

https://thuviensach.vn

Tần Lạc Phố chưa đến Chung Nam tử cốc bao giờ, nên Hạ Thiên Tường phải hướng dẫn. Một già một trẻ trèo đèo qua suối, vượt núi băng rừng, bao nhiêu công phu vất vả, mới lần tới bên cạnh Thanh đàm, nơi tích chứa nước ở trên thác chảy xuống, trước cửa bí động Chung Nam tử cốc.

Hạ Thiên Tường và Tần Lạc Phố rẽ lau vạch cỏ len lỏi tới trước cửa động Chung Nam tử cốc. Vừa ngẩng đầu trông lên, thốt nhiên chàng sửng sốt đứng sững lại.

Thì ra chàng đã trông thấy phía sau dòng thác, hai bên vách động, chỗ có hình hai bàn tay nắm vào nhau của Băng Tâm thần ni, và cành liễu rũ của Thiết Quán đạo trưởng lưu làm biểu ký năm xưa đều đã bị san phẳng, thêm vào đó là hai hàng chữ, vách bên trái đề rằng:

“Cốc này đã đóng”

Vách nên phải đề rằng:

“Ai vào cốc sẽ chết!”

Tần Lạc Phố đọc xong hừ một tiếng, rồi cau mày nói :

- Xem thế này thì đủ biết trong Chung Nam cốc quả có người ẩn cư thật!

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lát, rồi lắc đầu nói :

- Tuy trong cốc có người ở, nhưng xét giọng lưỡi ngông cuồng hợm hĩnh quyết không phải là Lộc Như Ngọc.

Tần Lạc Phố cười nói :

- Nếu vậy thì chúng ta có nên vào không?

Hạ Thiên Tường đôi mắt tỏa thần quang, ngạo nghễ đáp :

- Vì mấy chữ “Ai vào cốc sẽ chết” chúng ta lại càng nên vào lắm. Để thử xem tên hung thần ác sát ở trong đó mặt mũi thế nào!

Tần Lạc Phố mỉm cười đồng ý. Hạ Thiên Tường ngầm tụ thần công rồi hai người cùng tiến vào động, chàng lại lấy tấm lưới nhện đỏ cầm sẵn ở tay đề phòng bất trắc.

https://thuviensach.vn

Trong động tối như mực, hai người vì muốn so tài với người trong động, nên không cần phải lén lút, đi tới nửa chừng, liền cùng cầm hỏa tập vung lên soi.

Hạ Thiên Tường vừa đi vừa cười nói :

- Không biết tên ma quỷ ở trong động này là ai? Cháu thật không sao đoán ra được?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Dạo này những bậc kỳ nhân quái khách biệt thế đã lâu lại thấy lần lượt xuất hiện trong chốn giang hồ, ta làm sao biết được? Duy có điều ta biết chắc đó là điều không bao lâu nữa, sẽ có một phen hạo kiếp kinh hồn, không tiền khoáng hậu.

Hai người qua bốn năm lần rẽ quặt, đã thấy giữa động có một lớp vách đá chắn ngang. Tần Lạc Phố đưa tay chỉ vào cái cửa động tròn trên bức vách rộng chừng hơn một thước, cười nói :

- Cách xếp đặt này rõ ràng là do nhân công chớ không phải thiên tạo. Chung Nam tử cốc năm xưa chắc là của một vị cao nhân nào độn thế ẩn cư, không hiểu tại sao sau này lại thành ra một nơi quyết chiến của các nhân vật võ lâm?

Hạ Thiên Tường chợt giơ cao cây hỏa tập lên, mỉm cười nói :

- Lão tiền bối thử coi, trên cửa động kia cũng có tám chữ lớn.

Tần Lạc Phố ngẩng đầu trông lên, quả thấy trên cửa động có gắn hai cái xương trắng, khắc hai hàng chữ như sau này:

“Hỡi ai tới đó, xin dừng bước tại đây”

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ý chủ nhân muốn nói nếu không dừng bước tại đây, sẽ biến thành khô cốt. Nhưng Hạ Thiên Tường này bình sinh lại rất thích mạo hiểm. Vậy thì ta cứ tiến lên, thử coi có gì lạ?

https://thuviensach.vn

Nói xong hai cánh tay giơ lên, các đốt xương kêu răng rắc, rồi lập tức thi triển công lực Xúc Cốt thần công chui qua cửa động nhỏ.

Nhưng người vừa vào tới động, thốt nhiên đã thấy một luồng gió mạnh quạt vào mặt, tiếng gió cực kỳ nhọn sắc, hình như có vô số những chiếc phi châm ném tới.

Hạ Thiên Tường cười nhạt một tiếng, ngưng tụ Càn Thiên khí công há miệng phun ra một luồng chân khí vô hình.

Hạ Thiên Tường gần đây công lực thâm hậu không kém Thích Đại Chiêu mấy tý, nên luồng chân khí vô hình của chàng cực kỳ hùng mạnh, tỏa khắp bốn mặt tiểu động, bức luồng kình phong phải quay đầu lại va vào vách động, bật lên những tiếng lách cách rất nhỏ.

https://thuviensach.vn

Hồi 48

Chung Nam Tam Sát

Hạ Thiên Tường đã nghe rõ những tiếng cách cách đó mới biết mình đoán không sai, quả là một loại phi châm có tẩm thuốc độc.

Chàng chui qua cửa động, nhảy xuống đất, cười nói :

- Tần lão tiền bối cứ yên tâm vào đây, tuy có mai phục nhưng cháu đã quét hết rồi.

Tần Lạc Phố cũng thi triển Súc Cốt thần công chui qua cửa động, rồi thuận tay nhổ một mũi phi châm nhỏ màu hơi xanh xanh, nhìn kỹ một lúc chợt cau mày lại, hỏi Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ vừa nói có mai phục, tức là những cái trâm này đây à?

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Đúng là những cái trâm ấy. Lão tiền bối có nhận được lai lịch của nó không?

Tần Lạc Phố lắc đầu đáp :

- Ta không dám chắc lắm, chỉ thấy nó hơi giống loại ám khí của Thất Thủ Dạ Xoa Ngưu Lang Nguyên, một trong ba tên đại bại hoại của bọn lục lâm ngày trước.

Hạ Thiên Tường chưa từng nghe ai nói tới cái tên đó bao giờ, liền tò mò hỏi :

- Ba tên đại bại hoại của bọn lục lâm là những ai?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Ba người này tuy thành danh từ ba chục năm về trước, võ học cũng khá cao, nhưng hành vi độc ác, gian giảo điêu ngoa, vô sỉ cùng cực, nên bị bọn đồng đạo hắc cũng như bạch, không ai thèm chơi mới bàn nhau định giết đi.

https://thuviensach.vn

Ba người tự biết không thể chống lại lòng công phẫn của quần chúng, bèn bỏ trốn đi, từ đấy không nghe ai nhắc đến nữa. Bọn họ, một người danh hiệu là Độc Phật Không Không hòa thượng, một người là Ngụy Cước Đà Long Bào Nhất Phi, còn một người tức là Thất Thủ Dạ Xoa Ngưu Lang Nguyên ta vừa nói ban nãy. Ngưu Lang Nguyên không những có tài dùng các loại ám khí, lại rất thích màu xanh, nên ta mới đoán những cây trâm này của hắn.

Hạ Thiên Tường nghe nói, chỉ cười nhạt một tiếng. Tần Lạc Phố lại nói :

- Hạ lão đệ đừng nên khinh thường, trong bọn ba tên này, người nào cũng xứng danh cao thủ cả.

Vào đến tầng vách đá thứ hai, Hạ Thiên Tường nói với Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối, chúng ta tuy không sợ khó khăn, nhưng cũng không nên mạo hiểm, để cháu thử coi xem trong động thứ hai này có mai phục gì không đã!

Nói xong, liền cầm chiếc lông chim ngũ sắc thò vào trong động sẽ khoắng mấy cái, chạm ngay vào vách đá, bật lên những tiếng soàn soạt, tựa hồ có người đang hành công chui qua vách đá, rồi có đến mấy chục đốm sao vàng từ từ bay ra cửa động.

Tần Lạc Phố thấy mấy chục đốm sao ấy đều là sinh vật cả, bất giác kinh hoàng, vội gọi Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ chú ý cẩn thận nhé! Mấy chục đốm sao kia hình như toàn là những giống sinh vật có nọc độc cả đó!

Hạ Thiên Tường nhân đã có ý đề phòng, bèn giơ tay phải lên, tấm lưới nhện đỏ tung ra như một đám mây hồng, nhanh như một luồng chớp, quơ hết mấy chục đốm kim tinh vào giữa.

Hai người nhìn kỹ thấy có ước tới mười mấy con vật nhỏ, hình giống ong mà không phải ong, lại giống như ruồi mà không phải ruồi, mình lớn bằng cái trứng chim bồ câu, đầu nhọn, chân dài, da vàng, trông thật quái dị.

https://thuviensach.vn

Tần Lạc Phố rất giàu kinh nghiệm giang hồ, sau khi xem kỹ mấy con quái trùng, liền giật mình nói :

- Đây là loại ong vàng hút máu, lại có tên là sâu chết, đầu đuôi và chân của nó đều có nọc độc, nếu để nó đến gần mình thì nguy lắm.

Hạ Thiên Tường nghe xong, liền tụ Càn Thiên khí công, phách không đánh một chưởng qua tấm lưới nhện đập chết cả mười mấy con quái trùng. Đánh xong hai người lại thi triển Súc Cốt thần công chui qua vách động vào trong.

Hạ Thiên Tường cười nói với Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối, chúng ta đã qua được hai tầng vách động rồi, còn hai tầng nữa là vào tới Chung Nam tử cốc, nhưng cửa động hai tầng phía trong còn nhỏ hơn hai cửa bên ngoài nhiều.

Tần Lạc Phố cười nói :

- Cửa động nhỏ cũng không lo, ta chỉ nên đề phòng đối phương ám toán, rất có thể mỗi tầng hạ lại bố trí nguy hiểm hơn nữa?

Vừa nói tới đó, hai người đã đi tới tầng vách đá thứ ba. Hạ Thiên Tường ngẩng đầu trông lên, thấy trên khung cửa lại hiện ra mấy chữ nữa, viết rằng:

“Qua hai lần cửa, đủ rõ ý thành, không dám cản đường, xin mời vào cốc!”

Hạ Thiên Tường đọc xong, ngoảnh lại nhìn Tần Lạc Phố cười nói :

- Tần lão tiền bối, nếu quả đúng như lời nói, thì bên trong không có mai phục nữa đâu.

Tần Lạc Phố cười nói :

- Nên tin là có, chớ đừng tin là không, chúng ta cứ cẩn thận một chút là hơn.

Hạ Thiên Tường gật đầu đồng ý, nhưng khi qua hết hai tầng vách động, vào tới Chung Nam tử cốc, quả không gặp trở ngại nào hết.

Trong Chung Nam tử cốc địa thế không lấy gì làm lớn lắm, nhưng xung quanh núi non chót vót, cao sát từng mây, vả vách đá đều thẳng tắp, nguy hiểm khó trèo, tất cả chỉ có mỗi một lối đi.

https://thuviensach.vn

Trong cốc xương trắng chất ngổn ngang thành đống, tất cả tới mấy chục bộ, toàn là của các vị võ lâm cao thủ đã đem nhau tới đây quyết đấu, rồi bỏ thây ở trong cốc. Tần Lạc Phố ngắm nghía một lát rồi nói :

- Những bộ xương này hình như do tay người xếp, chớ không phải tự nhiên. Để ta xem thử họ bày thành hình gì!

Hạ Thiên Tường nghe nói cũng chợt nghĩ ra, liền chú ý nhìn vào một lát, thốt nhiên reo lên :

- Cháu trông rõ rồi, họ xếp thành hai chữ "TỊCH MỊCH"

Tần Lạc Phố tỏ vẻ ngạc nhiên nói :

- Quái lạ, không biết họ xếp hai chữ này là dụng ý gì?

Nhân hai chữ "Tịch Mịch" Hạ Thiên Tường lại liên tưởng tới cung "Tịch Diệt" liền giật mình nói :

- Tần lão tiền bối, hay là người ẩn cư trong Tử cốc này có liên quan gì đến cung Tịch Diệt chăng?

Tần Lạc Phố nói :

- Có liên quan hay không, lúc này chưa thể đoán được. Để ta thử gọi người trong cốc ra nói chuyện sẽ rõ.

Nói xong nghoảnh vào phía trong cốc, cất tiếng gọi to :

- Tần Lạc Phố phái La Phù, và Hạ Thiên Tường môn hạ Bắc Minh đã lọt vào Chung Nam tử cốc, xin mời vị bằng hữu giang hồ nào trong đó, ra đây nói chuyện.

Một lát sau, quả thấy một ông già mặc áo vải thô, lưng hơi gù, từ phía sườn núi trước mặt bước ra.

Sắc diện ông già sau làn da trắng bệch còn ẩn những nét hung ác thâm hiểm. Lão bước tới trước mặt hai người, khi còn cách bảy tám thước thì dừng lại, giương cặp mắt lạnh lùng nhìn Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường một lúc lâu, lẳng lặng không nói gì cả.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cất tiếng hỏi trước :

- Chỉ có một mình ông ẩn cư ở Chung Nam tử cốc này thôi ư?

Ông già hừ một tiếng không đáp, quay đầu hỏi Tần Lạc Phố :

- Giang hồ rộng rãi, trời đất bao la, các người thiếu gì chỗ đi chơi, sao bỗng dưng kéo nhau vào đây làm gì?

Tần Lạc Phố thấy lão nói năng cao ngạo, bèn cũng nhướng mày đáp :

- Bốn phương tám cõi, Ngũ Nhạc tam sơn, chúng ta thích đến đâu thì đến, tôn giá là ai mà có quyền ngăn cấm? Chẳng lẽ ngươi định chiếm nơi này làm của riêng hay sao?

Lão già lưng gù trên môi nở một nụ cười hung ác, thủng thỉnh nói :

- Vũ trụ tuy rộng, nhưng không có chỗ cho anh em ta dung thân, không ngờ một nơi hoang vắng tịch mịch này mà cũng có kẻ theo đến phá rối!

Hạ Thiên Tường trỏ hai chữ tịch mịch xếp bằng xương trắng, hỏi :

- Hai chữ tịch mịch này là ngụ ý gì?

Lão già cười nói :

- Nói Chung Nam tử cốc này bốn bề chỉ có núi cao chót vót, xương chất thành đống, quanh năm không có bóng người, dẫu đến chim chóc rắn rít cũng ít thấy, như thế còn chưa đáng gọi là tịch mịch sao?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Sao các người đã sợ tịch mịch, lại còn vào đây ẩn cư, và mai phục ngoài cửa động, ngăn cản người qua lại?

Lão già gù nói :

- Chúng ta sợ tịch mịch, mà cũng không muốn trông thấy người đời, vì trên đời này hình như ai cũng là kẻ thù của chúng ta cả!

Hạ Thiên Tường chợt nhớ lời Tần Lạc Phố nói vừa rồi, bèn mỉm cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Có phải ngươi là Ngụy Cước Đà Long Bào Nhất Phi, một trong ba tên đại bại hoại của lục lâm ngày trước không?

Ông già thoạt nghe Hạ Thiên Tường đoán trúng tên họ của mình thì hơi giật mình sửng sốt, nhưng khi nghe hết mấy câu dưới, bất giác đùng đùng nổi giận, đôi mắt tóe lửa, nhằm thẳng đối phương hai tay giơ lên lấy thế, tiến lên vài bước.

Hạ Thiên Tường thấy thế mỉm cười hỏi :

- Ngươi làm điệu bộ như thế để định nạt ai? Đừng nói ngươi chỉ là một con đà long chân ngắn, chớ nếu là một con đà long chính cống thời tiền cổ, Hạ Thiên Tường này cũng đâu có sợ!

Bào Nhất Phi càng giận, vung mạnh tay phải lên, vút một tiếng lăng không phóng ra một chưởng.

Hạ Thiên Tường đã quyết chí đấu sức với đối phương, nên trước khi lên tiếng, chàng đã ngưng tụ Càn Thiên khí công hóa thành một màn lưới giăng trên không, chỉ chờ chưởng phong của Bào Nhất Phi phóng tới là xuất kỳ bất ý phản ứng lại liền.

Nhưng chưởng phong của đối phương phóng ra, uy thế mạnh như núi lở sóng dồn, không kém gì mấy vị Chưởng môn các phái võ lâm hiện tại.

Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ, vừa định thi triển hết sức mạnh, tăng cường uy lực cho màn lưới Càn Thiên, nhưng Tần Lạc Phố đã giơ tay phải lên, mỉm cười nói :

- Bào bằng hữu cũng là một nhân vật có tên tuổi trong làng võ, sao vừa thấy mặt đã giở ngón đòn độc ra với Hạ lão đệ như vậy?

Thì ra Tần Lạc Phố thấy chưởng phong của Bào Nhất Phi quá mạnh, sợ Hạ Thiên Tường không đương nổi, vội phóng Ban Thiền chưởng lực ra đón đỡ.

Hai môn tuyệt học võ lâm gặp nhau trên không gian, quả nhiên bên tám lạng bên nửa cân không phân hơn kém. Bào Nhất Phi bất giác kinh sợ, Tần Lạc Phố cũng nhận thấy ba tên cự khấu lục lâm bao nhiêu năm vùi đầu trong núi,

https://thuviensach.vn

quả nhiên đã luyện thành tuyệt nghệ. Nếu cứ trêu tức họ mãi, rất có thể họ sẽ thẹn quá hóa giận, xúm nhau lại mà đánh, thì khó lòng chống nổi.

Giữa lúc ấy từ trong lòng cốc, lại thấy nhảy ra hai người, một vị tăng nhân mặc áo vàng và một ông già áo trắng, thân thể vừa cao vừa gầy.

Hạ Thiên Tường vừa nhìn đã đoán ra ngay vị tăng nhân kia là Độc Phật Không Không hòa thượng, còn ông già áo trắng chính là Thất Thủ Dạ Xoa Ngưu Lăng Nguyên, người chuyên dùng những loại ám khí tẩm thuốc độc.

Bào Nhất Phi thấy hai người kia xuất hiện, bèn cười một cách nanh ác nói :

- Đại ca, tam đệ, bữa nay Chung Nam tử cốc tự nhiên có ngoại khách, mà toàn là những tay võ nghệ tuyệt cao cả, chúng ta cũng nên so tài một lúc, cho đỡ tịch mịch.

Không Không hòa thượng tăng bào phất phới, trổ công lực Di Hình Hoán Ảnh bước đến bên Bào Nhất Phi, đưa mắt ngắm nghía hai người một lúc, rồi quay lại hỏi :

- Nhị đệ đã hỏi lai lịch tên tuổi của hai người này chưa?

Bào Nhất Phi cười nói :

- Đây là Tần Lạc Phố bằng hữu, ngoại hiệu Vạn Mai lão nông, nhân vật phái La Phù, còn cậu bé này là Hạ Thiên Tường, môn phái Bắc Minh.

Không Không hòa thượng nghe xong, niêm một câu A di đà Phật rồi quay về phía Tần Lạc Phố, chắp hai tay trước ngực lạnh lùng nói :

- Tần thí chủ và Hạ thí chủ đều là chính phái danh môn, sao bỗng dưng lại quang lâm Chung Nam tử cốc? Có việc gì vậy?

Tần Lạc Phố cũng vòng tay đáp lễ, nói :

- Tần Lạc Phố và Hạ lão đệ sở dĩ tới đây là vì có việc riêng, thật không biết ba vị ẩn cư trong Chung Nam tử cốc.

Không Không hòa thượng có vẻ không tin, cười nhạt nói :

https://thuviensach.vn

- Tần bằng hữu hà tất phải nói quanh. Chung Nam tử cốc là một nơi vắng vẻ hẻo lánh, có phải là con đường hiểm yếu của giang hồ...

Hạ Thiên Tường không đợi hắn nói hết, lập tức cắt ngang :

- Chúng ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, việc gì phải nói dối ai?

Không Không hòa thượng mặt lạnh như tiền, vừa toan trả lời, Ngưu Lăng Nguyên đã nói đón :

- Hạ bằng hữu tuổi còn trẻ, sao đã thốt ra những lời cuồng vọng ấy? Phải biết các ngươi đã lọt vào tay Chung Nam tam sát, không phải là muốn đi thì đi, muốn đến thì đến dễ dàng như các ngươi tưởng đâu!

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, ngửa mặt lên trời nhìn đám mây trắng đang từ từ bay, cười khẩy một tiếng, không thèm đáp lại.

Ngưu Lăng Nguyên biến sắc mặt hỏi :

- Ngưu mỗ nói thế không phải hay sao, Hạ bằng hữu cười gì vậy?

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh như điện, cao giọng đáp :

- Ta cười ngươi chỉ là một tên Thất Thủ Dạ Xoa nên chỉ chiếm đoạt có Chung Nam tử cốc chớ nếu ngươi là Thiên Thủ Dạ Xoa thì chắc bốn phương tám cõi hết thảy biến thành thế giới đầu trâu mặt ngựa cả!

Bào Nhất Phi nổi giận kêu to :

- Đại ca, tam đệ, hôm nay nếu ta không giữ nổi hai tên này ở lại Chung Nam tử cốc, thì Bào Nhất Phi thề rằng sẽ đâm cổ tự vẫn!

Hạ Thiên Tường bĩu môi hỏi :

- Các ngươi bằng vào cái gì mà đòi giữ chúng ta lại?

Bào Nhất Phi nói như gầm thét :

- Bằng vào chưởng lực Hắc Sát Truy Hồn của ta, và bảy môn ám khí của Ngưu Lăng Nguyên và thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm của đại ca ta là Không Không hòa thượng.

https://thuviensach.vn

Nghe năm chữ Liễu Diệp Miên Ty kiếm, Hạ Thiên Tường chợt giật nảy mình, trống ngực đập thình thịch.

Vì thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm là của Hoắc Tú Vân, nàng đã đeo bên mình khi lâm nạn, sao bây giờ lại lọt vào tay Không Không hòa thượng?

Tần Lạc Phố biết việc này không sao dàn xếp được êm đẹp nữa, lại thấy Hạ Thiên Tường có vẻ trầm ngâm, thì cho là chàng sợ, bèn mỉm cười nói :

- Ba vị đã muốn giao thủ, bọn tôi cũng xin vui lòng lĩnh giáo. Vậy chúng ta nên lấy ba trận định thắng bại, Tần Lạc Phố hãy xin tiếp chưởng lực Hắc Sát Truy Hồn của Bào bằng hữu trước.

Hạ Thiên Tường nghe tới đây, vội chắp tay vái Tần Lạc Phố một vái, mỉm cười nói :

- Hạ Thiên Tường muốn được một mình đấu với Chung Nam tam sát, xin lão tiền bối nhường cả ba trận cho vãn bối, lão tiền bối chỉ việc đứng ngoài lược trận là đủ.

Tần Lạc Phố thấy chàng vừa đưa mắt cho mình, biết là chàng có dụng ý gì, đành phải gượng cười nói :

- Ba vị Chung Nam tam sát đều là những tay tuyệt kỹ khét tiếng một thời, lão đệ phải cẩn thận mới được!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lão tiền bối đừng nên đề cao họ quá. Cứ theo ý cháu thì mấy người này chỉ khoác lác khoe kkhoang, danh bất xứng kỳ thực.

Ngưu Lăng Nguyên dằn giọng quát to :

- Hạ bằng hữu đừng ăn nói ngông cuồng, ngươi bảo anh em ta khoác lác ở chỗ nào?

Hạ Thiên Tường cười ha hả :

- Liễu Diệp Miên Ty kiếm là một vật chí bảo của Đại Biệt Tản Nhân để lại, tại sao lại lọt vào tay Chung Nam tử cốc được? Không phải các ngươi nói

https://thuviensach.vn

khoác để bịp đời là gì?

Không Không hòa thượng lườm Hạ Thiên Tường một cái, đoạn thò tay vào bọc lấy ra một viên bạc, đặt trên bàn tay, khẽ tụ chân khí, viên bạc tự nhiên mở ra thành một thanh kiếm nhỏ bản rộng bằng lá liễu, thân dài hơn hai thước, cực kỳ sắc bén rắn rỏi.

Hạ Thiên Tường nhìn kỹ thanh kiếm trong tay Không Không hòa thượng, quả đúng là thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm của Hoắc Tú Vân, trong bụng bàng hoàng kinh sợ, không hiểu vì đâu thanh kiếm đó lạivào tay Không Không hòa thượng? Hoặc là nàng vẫn còn ở trên trần thế chăng?

Ngưu Lăng Nguyên thấy Hạ Thiên Tường lông mày cau có, lẳng lặng đứng im, thì cười khẩy, nói :

- Hạ bằng hữu sao vừa rồi thì hống hách thế? Mà từ lúc trông thấy thanh kiếm lại mất hết nhuệ khí, hoặc giả thấy thanh kiếm của ta sắc quá mà sợ chăng?

Hạ Thiên Tường vênh mặt đáp :

- Hạ Thiên Tường xưa nay chưa từng biết sợ là gì, ta đang muốn tìm cách đánh cuộc với ngươi đây!

Bào Nhất Phi hỏi :

- Đánh cuộc cái gì?

Hạ Thiên Tường nói :

- Một mình ta sẽ lần lượt lĩnh giáo ba người mỗi người một trận, trong ba trận đó nếu ta thắng cả là ta được cuộc, còn nếu không may ta bị thua một trận, cũng kể là các ngươi thắng.

Tần Lạc Phố thấy Hạ Thiên Tường quá ư kiêu căng khinh địch, nhưng lời đã nói ra, không sao kéo lại được nữa, đành chỉ lắc đầu thở dài.

Không Không hòa thượng lạnh lùng bĩu môi :

- Anh chàng bé con này ngông cuồng thực. Ngươi lấy cái gì ra đặt cuộc?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thò tay vào mình lấy trái Càn Thiên Tích Lịch ra, giơ tay lên cho Chung Nam tam sát xem, rồi nói :

- Nếu ta thua sẽ tình nguyện tặng ba ngươi trái Càn Thiên Tích Lịch này, là một vật chí bảo của phái Bắc Minh, còn nếu các ngươi thua...

Chung Nam tam sát trông thấy trái Càn Thiên Tích Lịch bất giác vừa sợ vừa mừng. Bào Nhất Phi nhìn đăm đăm vào tay Hạ Thiên Tường, gật gù cười ha hả :

- Được được! Ngươi thua thì ngươi tặng ta trái Càn Thiên Tích Lịch đó, còn nếu chúng ta thua, ta sẽ tặng ngươi thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm.

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Thanh kiếm đó ta chỉ cần giao đấu với các ngươi ba chục chiêu là ta cướp được, vì thế ta không nhận các ngươi dùng nó để đặt cuộc.

Ngưu Lăng Nguyên nghe nói ngứa tai, hét to :

- Điên cuồng, điên cuồng! Trên đời thật không còn người nào điên cuồng hơn nữa.

Không Không hòa thượng vốn tính thâm trầm, nghe Hạ Thiên Tường nói ra giọng khinh dễ mình như vậy cũng không giận, chỉ mỉm cười hỏi :

- Vậy ngươi muốn ta đánh cuộc bằng cái gì?

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh cười nói :

- Nếu ta may mắn thắng cả ba trận, thì các ngươi chỉ cần trả lời cho ta ba câu hỏi tuyệt đối không được nói dối!

Bào Nhất Phi cau mày hỏi :

- Nếu chỉ có thế, thì chẳng hóa ra chúng ta lợi lắm hay sao?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Lợi thì chưa chắc đã lợi đâu!

Không Không hòa thượng nói xen :

https://thuviensach.vn

- Nhị đệ không cần phải thắc mắc, ý Hạ bằng hữu cho rằng thế nào hắn cũng nắm chắc phần thắng trong tay, dù chúng ta chỉ mất ba câu trả lời cũng vẫn là thua.

Bào Nhất Phi cười nhạt, quát to một tiếng, thân hình bay vèo đi tới hơn một trượng, nhảy lên đống xương trắng, ngưng thần đứng thẳng, vẫy tay gọi Hạ Thiên Tường ra đối trận.

Tần Lạc Phố có vẻ không yên tâm, ghé tai Hạ Thiên Tường nói nhỏ :

- Ba tên này tính tình độc ác hung hiểm, Hạ lão đệ cần phải lưu ý cẩn thận lắm mới được!

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Tần lão tiền bối chỉ giáo, Hạ Thiên Tường xin lĩnh ý, chỉ cốt lão tiền bối đứng ngoài lưu tâm lược trận là đủ.

Nói dứt lời chàng cũng nhảy lên một đống xương trắng khác, cách chỗ Bào Nhất Phi đứng bốn thước.

Bào Nhất Phi giận Hạ Thiên Tường ăn nói cuồng ngạo, định bụng bắt đầu tiến chiêu, thì ra luôn đòn độc, vì thế nên lão nhảy lên đống xương trắng trước, lợi dụng thời gian một khoảnh khắc đó, dồn tụ mười thành công lực vào chưởng lực Hắc Sát Truy Hồn vận lên tay phải chờ khi Hạ Thiên Tường và Tần Lạc Phố nói chuyện xong, bước lên đống xương phía trước, bàn tay của lão đã biến thành màu tím sẫm, giấu trong tay áo, dồn tụ sức mạnh để chực phóng ra.

Hạ Thiên Tường nhảy lên đống xương, vòng tay mỉm cười nói với Bào Nhất Phi :

- Hạ Thiên Tường xin lĩnh giáo cao minh. Bào bằng hữu còn đợi gì mà chưa ra tay?

Bào Nhất Phi cười nhạt một tiếng, ống tay áo rộng phất lên ngang ngực từ từ đẩy ra.

https://thuviensach.vn

Chưởng lực phóng ra, uy thế vừa nhanh vừa mạnh, kèm theo một luồng chưởng phong lạnh buốt, xen lẫn một mùi ngai ngái tanh tanh.

Hạ Thiên Tường vẫn định dùng môn tuyệt học Càn Thiên khí công của sư môn hóa thành tấm lưới vô hình giải tỏa lại thế của đối thủ, nào ngờ chưởng lực của Bào Nhất Phi uy thế quá mạnh vượt ra ngoài ý niệm của chàng, nên không dám khinh thường, cũng phải dồn tụ công lực dùng chiêu Thôi Vân Xuất Trục phong trụ môn hộ.

Một bên thì dốc hết toàn lực để đợi địch, một bên thì nước đến chân mới nhảy, hấp tấp vội vàng, nên cố nhiên phải chịu thiệt. Hạ Thiên Tường kinh hoảng, hai cánh tay bị tê dại, chân đứng không vững, phải lùi lại hai bước, làm gãy mất mấy khúc xương trắng.

Bào Nhất Phi cười ha hả nói :

- Tiểu bối vô tri, mới học được một dúm võ nghệ đã dám khoác lác, đói một mình đấu với Chung Nam tam sát!

Nói chưa dứt lời đã phóng mình đuổi theo, một chiêu Khát Ký Bôn Toàn lại dùng chưởng lực Hắc Sát Truy Hồn phóng ra.

Tần Lạc Phố kinh nghiệm giang hồ quả đã già dặn, ông thấy Hạ Thiên Tường trong lúc vội vàng ứng địch, nên bị kém thế, nhưng chân tuy lùi bước, mà thân pháp vẫn không loạn, biết chàng còn chưa trổ tới môn tuyệt học, Bào Nhất Phi thừa thế đuổi theo, sơ xuất khinh địch, tất sẽ bất lợi.

Trong khi Hạ Thiên Tường vừa sợ vừa thẹn, đã lập tức thi triển một chiêu Văn Quân Địch Cẩm dồn tụ Càn Thiên chân khí mười hai thành công lực phóng ra, hầu vớt lại thể diện.

Từ hồi chàng được Mai Khôi sứ giả chuyển chú công lực, và uống Ngô Công Mãng Xà Đan Nguyên đến giờ, lại theo đà công hành tăng tiến, chân lực mỗi ngày một mạnh thêm, so với kỳ đại hội Chấn Thiên, còn tiến bộ hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Và chiêu Văn Quân Địch Cẩm lại là một tuyệt chiêu của làng võ, tinh diệu vô cùng, nên đã làm cho Bào Nhất Phi một vố đau.

Bào Nhất Phi không tin là Hạ Thiên Tường mới một nhúm tuổi đầu đã có chân tài thực học, nhất là lại thấy mình vừa phóng ra một chưởng đầu tiên đã chiếm ngay được ưu thế, nên lại càng kiêu căng lắm.

Lúc này chưởng lực Hắc Sát Truy Hồn của hắn chưa tới lưng Hạ Thiên Tường, đã thấy đối phương xoay mình lại phóng ra một chiêu, rõ ràng là thủ pháp kỳ diệu biến hóa vô cùng, kèm theo một luồng kình phong sức mạnh đủ lay rừng chuyển núi, ào ào như thác đổ gió cuồng, lăng không cuốn tới.

Bào Nhất Phi biết tình thế nguy hiểm, muốn né tránh nhưng không kịp, hai môn tuyệt học vừa chạm vào nhau, Bào Nhất Phi hự lên một tiếng thân hình đã bị Càn Thiên chân khí của Hạ Thiên Tường hắt bắn ra tới bảy tám thước.

Hạ Thiên Tường đã được thắng thế, khi nào chịu buông tha, một chiêu Mai Khôi Phi, giống như con thần long cưỡi gió, bay qua mình Bào Nhất Phi, thi triển công lực Càn Thiên Chỉ mới luyện được sáu bảy thành hỏa hầu, điểm nhẹ vào chỗ lưng gù của Bào Nhất Phi, miệng thì mỉm cười nói :

- Bào bằng hữu đừng vội kiêu cuồng, hãy mở mắt ra mà coi công lực của vô tri tiểu bối.

Không ngờ một vị Đà Long Ngụy Cước khét tiếng giang hồ lại chịu không nổi một cái điểm nhẹ của Hạ Thiên Tường, lão chợt kêu rú lên một tiếng, thổ ra một búng máu tươi, rồi ngã lăn ra ngất đi.

Thì ra Hạ Thiên Tường lâm cơ ứng biến, đã đổi chiêu Mai Khôi Phi là một chiêu phòng thân bảo mệnh thành thế đuổi địch tấn công. Bào Nhất Phi không kịp phòng bị, vả chỗ lưng gù lại chính là chỗ luyện công của hắn, nên chỉ sẽ đấm một cái cũng không chịu nổi, huống hồ Hạ Thiên Tường trong khi vô ý lại dùng tới công lực Càn Thiên Chỉ, tự nhiên Bào Nhất Phi không tánh khỏi bị trọng thương.

Mọi biến chuyển vô cùng đột ngột đó, không những bọn Chung Nam nhị sát không ngờ, mà cả Tần Lạc Phố cũng rất lấy làm kinh dị.

https://thuviensach.vn

Không Không hòa thượng cúi xuống bắt mạch cho Bào Nhất Phi. Và cho hắn uống hai viên linh dược.

Ngưu Lăng Nguyên mắt tóe ra những tia lửa hung dữ, hỏi Không Không hòa thượng :

- Đại ca, liệu nhị ca có còn sống được không?

Không Không hòa thượng sắc mặt vẫn bình tĩnh, trả lời :

- Chết thì chưa chết, nhưng bao nhiêu công lực tu luyện mấy chục năm nay, quá nửa là theo dòng nước chảy.

Ngưu Lăng Nguyên nghe nói, trừng mắt nhìn Hạ Thiên Tường, lạnh lùnh hỏi :

- Hừ, thế mà cũng dám tự xưng là đệ tử danh môn chính phái! Thủ đoạn còn độc ác hung dữ hơn những kẻ lục lâm bại hoại như chúng ta đây. Có lẽ sư phó ngươi là Hoàng Phủ Thúy chỉ dạy ngươi chuyên môn nhè cháo môn của người ta mà hạ thủ hay sao?

Hạ Thiên Tường bị hắn chỉ trích, đôi má đỏ bừng, không biết trả lời sao cả.

Tần Lạc Phố cau mày lại, trách Hạ Thiên Tường mấy câu, kỳ thực thì bên trong có ngụ ý nhắc nhở :

- Hạ lão đệ sao cố ý nhằm chỗ cháo môn luyện công của Bào bằng hữu mà hạ thủ?

Hạ Thiên Tường nghe Tần Lạc Phố nhắc, mới chợt nhớ ra, vội bào chữa :

- Tần lão tiền bối xét cho, cháu với Bào bằng hữu tình cờ gặp gỡ, hai bên giao đấu mới có hai chiêu, làm sao biết được là cháo môn luyện công của hắn ở chỗ lưng gù?

Tần Lạc Phố quay lại cười nói với Không Không hòa thượng và Ngưu Lăng Nguyên :

Hạ lão đệ quả tình không biết chỗ cháo môn luyện công của Bào bằng hữu ở đâu mà cố ý hạ độc thủ! Hai bên hóa chiêu, sự lỡ tay không thể tránh được.

https://thuviensach.vn

Thôi để mời Ngưu bằng hữu tiếp trận thứ hai đi cho.

Ngưu Lăng Nguyên cười nhạt nói :

- Được rồi, trận này nếu Hạ bằng hữu có xảy ra sự gì, Tần bằng hữu cũng đừng trách ta độc tay nhé!

Tần Lạc Phố cũng hơi lo, sẽ đưa mắt cho Hạ Thiên Tường rồi nói :

- Môn Nhất Thủ Thất ám khí của Ngưu bằng hữu đã khét tiếng một thời, Hạ lão đệ định lấy vật gì để thảo giáo?

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, ngạo nghễ đáp :

- Sư phó cháu xưa nay không hề dạy cháu dùng bất cứ một loại ám khí nào. Vì vậy nên trận này cháu nhất định không trả đũa, chỉ nhờ thân pháp khinh công né tránh mà thôi!

https://thuviensach.vn

Hồi 49

Bài Ca Tịch Mịch

Tần Lạc Phố nghe Hạ Thiên Tường nói vậy, trong bụng lại càng lo, còn Ngưu Lăng Nguyên thì cười ha hả nói :

- Ngươi chỉ cần tránh khỏi bảy môn ám khí của ta, mà không bị thiệt mất một sợi lông sợi tóc, là ta sẽ cam tâm nhận thua.

Hạ Thiên Tường gật đầu, tung mình nhảy xa tới một trượng rưỡi, đứng lên trên một đống xương trắng, mỉm cười yên lặng.

Bảy môn ám khí của Ngưu Lăng Nguyên gồm có ba cây Lục Hồn châm, ba cây Phi Ngư thích, ba hạt Ngũ Mang cầu, một nắm Lạc Hồn sa, một chiếc Thanh Lân Tử Mẫu xoa, bảy miếng Toàn Quang Thốt Độc đao, và một ống Hoàng Phong vĩ. Nhân vì trận đầu tiên Hạ Thiên Tường đã đánh Bào Nhất Phi bị thương nặng, nên hắn định bụng trận thứ hai này sẽ cố ý báo thù cho nhị ca, nên mới ngầm dùng thêm ba cái Thất Độc Cửu Vũ cầm sẵn trong bàn tay trái.

Hạ Thiên Tường vừa nhảy ra, định quay lại nói, thì Ngưu Lăng Nguyên đã phất ống tay áo bên phải lên, tất cả bảy món binh khí đều cùng tung ra một lúc, duy còn ba chiếc Thất Độc Cửu Vũ vẫn giữ lại chưa phát.

Bảy món ám khí tuy cùng một bàn tay phát ra, nhưng có cái sau cái trước, cái bên phải cái bên trái không cùng một loạt. Nói tóm lại là đầy trời tinh quang lấp lánh, tiếng bay veo veo, mười mấy chiếc ám khí có tẩm độc vây kín xung quanh Hạ Thiên Tường thành một vòng lưới sáng rực, chỉ cần một cây châm hay một viên cát chạm vào da thịt hơi bị rớm máu là đủ tính mạng đi đời.

Hạ Thiên Tường thấy đối phương thủ pháp linh diệu như vậy, cũng giật mình kinh sợ, một mặt ngầm vận Càn Thiên khí công hóa thành một màn

https://thuviensach.vn

lưới vô hình che kín quanh mình, một mặt dùng thân pháp Mai Khôi Phi nhảy tránh.

Mặc dầu thân pháp Mai Khôi Phi của chàng linh diệu vô cùng, nhưng vì bảy loại ám khí của Ngưu Lăng Nguyên con số quá nhiều, nên kết quả chàng vẫn bị một cây Phi Ngư thích, ba hạt Lạc Hồn sa, một mảnh Toàn Quang Thốt Độc đao và hai ống Hoàng Phong vĩ đánh trúng. May là xung quanh mình chàng đã chăng một tấm lưới Càn Thiên khí công, nên các món ám khí chạm vào đều lả tả rơi xuống đất, không hề bị thương tổn chút nào.

Ngưu Lăng Nguyên thấy Hạ Thiên Tường có cái công lực lợi hại như vậy, bất giác cũng kinh sợ, bèn giơ tay trái lên vung mạnh một cái, lập tức ba cây Thất Độc Cửu Vũ theo đường vòng cung bay đi không hề nghe thấy một tiếng động nhỏ.

Hạ Thiên Tường nhảy xuống đất, vừa giơ một ngón tay cái lên khen xỏ Ngưu Lăng Nguyên :

- Thủ pháp Nhất Thủ Thất ám khí của Ngưu bằng hữu thật quả độc bộ giang hồ...

Nói chưa dứt lời, ba cây ám khí Thất Độc Cửu Vũ tẩm chất độc chuuyên phá nội gia chân khí đã vòng theo đường cánh cung bay tới sau lưng, đánh trúng vào huyệt Tích Tâm của Hạ Thiên Tường.

Ngưu Lăng Nguyên cười như người điên, nói :

- Ha ha! Thủ pháp Nhất Thủ Thất ám khí của Ngưu Lăng Nguyên cố nhiên độc bộ giang hồ, nhất là ba cây Thất Độc Cửu Vũ chuyên phá nội gia chân khí, tẩm đủ các loại thuốc độc, chẳng kém gì Thiên Kinh Độc Thích của phái Côn Luân, người bị trúng nó chỉ hơi rớm máu một chút là lập tức chết liền! Hạ bằng hữu vừa rồi miệng lưỡi sắc như dao, giờ thử nói cho ta nghe nào. Ha ha!

Tần Lạc Phố thấy thế chỉ thở dài một tiếng giậm chân xuống đất, không nói gì cả.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hạ Thiên Tường vẫn ung dung như không có chuyện gì xảy ra, đôi mắt long lanh, thò tay ra sau lưng rút ba cây ám khí đã xuyên thủng áo ngập vào chính giữa huyệt Tích Tâm ném trả Ngưu Lăng Nguyên, bĩu môi cười nói :

- Ngưu bằng hữu thủ pháp và tâm tư cũng cao minh như nhau, nhưng ám khí hình như thừa một món, vậy từ nay nên đổi Thất ám khí thành Bát ám khí mới hợp! Bây giờ ta mới hiểu tại sao nhân vật giang hồ lại gọi ba anh em ngươi là ba đại bại hoại của lục lâm, thật là danh phù kỳ thực!

Huyệt Tích Tâm của Hạ Thiên Tường đã bị trúng ám khí, vậy mà chàng vẫn cười nói như không, điều này không những làm cho Ngưu Lăng Nguyên kinh sợ tới cực điểm, cả đến Tần Lạc Phố cũng bàng hoàng ngơ ngẩn, không hiểu ra sao!

Kỳ thực thì chính Hạ Thiên Tường cũng toát mồ hôi trán, suýt xoa hú vía thầm. Thì ra có gì đâu, chỉ bởi hôm cùng Trọng Tôn Phi Quỳnh chia tay ở Kỳ Liên, nàng lại tặng thêm cho ba mảnh Hộ Huyệt Long Lân nữa dùng để hộ vệ sau lưng, nếu không thì bữa nay trúng luôn ba cây ám khí, dẫu người võ công siêu tuyệt đến đâu, cũng không thể thoát chết được.

Ngưu Lăng Nguyên sắc mặt sượng sùng, lẳng lặng lui ra, Tần Lạc Phố vẫn không yên tâm, sẽ ghé tai Hạ Thiên Tường hỏi nhỏ :

- Hạ lão đệ không nên hiếu thắng, nếu quả bị thương thật, thì để trận này cho ta...

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lão tiền bối cứ yên tâm, cháu có làm sao đâu! Lão tiền bối cứ đứng lược trận cho cháu là đủ.

Lúc này Không Không hòa thượng đã cầm cây Liễu Diệp Miên Ty kiếm thủng thỉnh bước ra mỉm cười nói :

- Hạ bằng hữu võ công khá thực! Nhưng bần tăng nhớ rằng vừa rồi ngươi nói chỉ trong ba chục chiêu là ngươi có thể đoạt nổi thanh kiếm này phải

https://thuviensach.vn

không?

Hạ Thiên Tường nhướng cao đôi mày, cười ha hả :

- Hà tất phải đủ ba chục, chỉ trong vòng ba chiêu, nếu ta đoạt không nổi thanh kiếm ấy thì ta xin tình nguyện thua cuộc.

Không Không hòa thượng sắc mặt vẫn điềm tĩnh như thường, gật đầu cười mỉm :

- Hạ bằng hữu tuy khinh thường bần tăng, nhưng bần tăng cũng vì thế mà phải chú ý cẩn thận. Nào xin bằng hữu rút binh khí ra!

Hạ Thiên Tường vốn đã định dùng tay không đoạt kiếm, nhưng sau lại nghĩ trận này là trận cuối cùng, quan hệ rất lớn, nếu chẳng may sai thác một chút, thì không sao cứu vãn lại được nữa. Nghĩ vậy nên không dám sính cường, cũng thò tay vào mình lấy cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao ra cầm trong tay.

Không Không hòa thượng trông thấy chiếc lông chim ngũ sắc thì hơi ngạc nhiên, nhưng cũng đoán chắc không phải vật tầm thường, bèn ngầm tụ công lực vung lưỡi kiếm lên.

Thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm vừa nhỏ vừa ngắn, thốt nhiên biến thành một màn hoa bạc lóng lánh sáng ngời, nhanh như luồng chớp nhằm Hạ Thiên Tường bay tới.

Hạ Thiên Tường nhác trông đã biết Không Không hòa thượng kiếm thuật cực tinh, vừa ra tay đã dùng ngay chiêu tuyệt học Phiêu Tinh Quyện Nhữ trong Việt Nữ kiếm.

Hạ Thiên Tường cầm chiếc lông chim ngũ sắc hướng vào màn hoa kiếm, nhẹ nhàng phẩy một cái.

Không Không hòa thượng tuy không biết chiêu thuật Hạ Thiên Tường vừa dùng tức là chiêu Cứu Khổ Cứu Nạn của Thiên Vũ Thượng Nhân, chỉ thấy đối phương thuận tay phẩy nhẹ một cái mà thế kiếm lanh lẹ ảo diệu vô cùng của mình đều bị phong tỏa.

https://thuviensach.vn

Trong khi kinh sợ, vừa định biến đổi chiêu thức, nhưng Hạ Thiên Tường động tác nhanh như chớp, chiếc lông ngũ sắc vừa hơi rung lên, chiêu tuyệt học Phổ Độ Chúng Sinh đã phóng ra, thừa lúc Không Không hòa thượng thu thế biến chiêu, đánh quật trở lại.

Chiêu Phổ Độ Chúng Sinh uy thế vô cùng mạnh mẽ, hôm ở đại hội Chấn Thiên, Bạch Cốt Thiên Quân còn không dám tiếp thẳng ngọn đòn thì Không Không hòa thượng làm sao chống nổi?

Ánh sáng ngũ sắc đầy trời, biến ảo nhanh như luồng điện, Không Không hòa thượng muốn tránh không kịp, muốn chống không nổi, chỉ đành bỏ liều không đỡ gạt nữa, lại dùng chiêu Xuân Ngưu Canh Giả phản kích Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường chỉ cố ý thăm dò thực lực đối phương, chứ không muốn hại người, chàng cầm chiếc lông chim ngũ sắc phất nhẹ vào vai bên phải của Không Không hòa thượng, làm cho ông ta rú lên một tiếng thê thảm, hai chân lảo đảo, thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm quả nhiên đã lọt vào tay Hạ Thiên Tường.

Tần Lạc Phố cười ha hả, vỗ tay kêu rầm lên :

- Hạ lão đệ, hai chiêu thủ pháp của lão đệ quả thật ảo diệu tinh vi, Tần Lạc Phố này xin bái phục!

Hạ Thiên Tường chỉ tủm tỉm cười, giơ cao kiếm, đôi mắt sáng ngời nhìn khắp Chung Nam Tam Sát một lượt lạnh lùng hỏi :

- Hạ Thiên Tường đã đấu đủ ba trận, trận nào cũng được các vị nhường cho, nhất là trận thứ ba này lại càng may mắn chỉ có hai chiêu là đoạt được kiếm. Không biết ba vị cam tâm chịu thua chưa?

Không Không hòa thượng sắc mặt vẫn điềm nhiên như cũ trả lời :

- Anh em Chung Nam Tam Sát xin nhận thua cuộc, Hạ bằng hữu muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cúi nhìn thanh kiếm trong tay, rồi lại nhìn Không Không hòa thượng hỏi :

- Thanh kiếm này ngươi lấy được ở đâu?

Không Không hòa thượng đáp :

- Ta lấy được ở trong tay một thiếu nữ rất đẹp!

Hạ Thiên Tường giật mình hỏi :

- Nhưng ngươi lấy ở đâu, có phải ở Quỷ Giáp giáp khẩu không?

Không Không hòa thượng lắc đầu nói :

- Không phải, không phải! Bần tăng được thanh kiếm ấy ở ngay Chung Nam tử cốc này.

Hạ Thiên Tường nghe càng thấy mịt mù khó hiểu, liền cau mày hỏi :

- Thiếu nữ ấy hiện nay ở đâu?

Không Không hòa thượng chỉ tay vào đống xương trắng mới, mỉm cười nói :

- Thiếu nữ xinh đẹp ấy hiện thời đã hương tiêu ngọc nát, biến thành đống xương khô kia.

Hạ Thiên Tường quả tim đập thình thịch, vội hỏi :

- Không Không đại sư, vị thiếu nữ ấy hình dáng ra sao? Cách ăn mặc thế nào? Đại sư có thể bảo cho tôi biết được không?

Không Không hòa thượng chú ý nhìn vào mặt Hạ Thiên Tường, cười một cách âm hiểm :

- Ngươi giao ước chỉ hỏi ta có ba câu, ngoài ba câu ấy ra, ta không cần phải trả lời nữa.

Hạ Thiên Tường ngẩn người ra một lát, rồi gật đầu :

- Ngươi trả lời ta đủ ba câu rồi thật, còn những câu ta hỏi ra ngoài, nếu ngươi trả lời, ta sẽ xin thù tạ xứng đáng!

https://thuviensach.vn

Không Không hòa thượng mỉm cười hỏi :

- Ngươi định thù tạ ta cái gì?

Hạ Thiên Tường giơ thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm trrrong tay lên, cười nói :

- Ta sẽ tặng các vị thanh kiếm này!

Kkh không hòa thượng lắc đầu :

- Ta không cần thanh kiếm ấy, trừ phi ngươi đưa tặng chúng ta trái Càn Thiên Tích Lịch!

Hạ Thiên Tường mỉm cười đáp :

- Trái Càn Thiên Tích Lịch là một vật chí bảo của sư môn ta, khi nào lại tặng cho ai?

Vứa nói tới đấy chợt rùng mình một cái, gai ốc khắp mình rởn cả lên, Không Không hòa thượng thốt nhiên ngửng mặt lên trời cười sằng sặc :

- Ngươi muốn tặng thì tặng, không tặng thì trái Càn Thiên Tích Lịch ấy cũng là một vật trong túi ta rồi!

Hạ Thiên Tường hừ một tiếng rồi nói :

- Ngươi đã là một viên tướng bại trận, còn dám phách lối thế à?

Không Không hòa thượng lại cười một cách nham hiểm nói :

- Hai chữ Độc Phật đã được các nhân vật hai phái hắc bạch kinh sợ như thần, chỉ có hạng tiểu bối vô tri như ngươi mới không biết trời cao đất dày gì hết! Kỳ thực thì trong mình ngươi đã bị trúng độc, sống chết chỉ trong nháy mắt, còn chưa chịu đem dâng trái Càn Thiên Tích Lịch, xin ta mở lòng từ bi chữa cho ư?

Hạ Thiên Tường quên mất là vừa rồi tự nhiên rùng mình sởn gai ốc, vẫn cứ ngang nhiên cười nói như không, Tần Lạc Phố cau mày, sẽ ghé lại gần hỏi :

- Lão đệ thử vận khí hành công, xem trong mình có gì lạ không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường mỉm cười chưa kịp vận khí hành công, đã thấy đầu óc mê man, nằm lăn xuống đất bất tỉnh.

Không Không hòa thượng cười ha hả, nhảy tới bên cạnh chàng, cướp lấy thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm.

Tần Lạc Phố tưởng hắn định giết Hạ Thiên Tường, vội quát lên một tiếng, ngưng tụ Ban Thiền chưởng lực phách không đánh ra.

Không Không hòa thượng nhảy tránh xa tới hơn một trượng, mỉm cười nói :

- Tần bằng hữu đừng nóng, ta chỉ cần trái Càn Thiên Tích Lịch của thằng bé họ Hạ này thôi, chớ có cần lấy tính mạng của hắn làm gì đâu!

Tần Lạc Phố đánh một chưởng hụt ra ngoài, làm cho mấy đống xương khô bắn tung ra bốn phía đá vụn bay lên mù mịt.

Đối phương đã tránh ra chỗ khác, Tần Lạc Phố liền thừa thế nhảy tới bên Hạ Thiên Tường phòng vệ cẩn thận, nhưng khi nhỡn quang chạm vào thanh kiếm trong tay Không Không hòa thượng, Tần Lạc Phố chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, liền hỏi :

- Đại sư thật là người có cơ tâm, thì ra ngươi đã tẩm thuốc độc vào chuôi thanh kiếm?

Không Không hòa thượng gật đầu cười nói :

- Tần bằng hữu tinh mắt thật, thằng tiểu quỷ họ Hạ này đã thị tài sính cường, tự khoe chỉ trong ba chục chiêu là cướp nổi thanh kiếm, bần tăng mới gia thêm tặng phẩm vào chuôi kiếm, để mặc hắn muốn đoạt lúc nào thì đoạt!

Tần Lạc Phố nghe xong rất căm giận tên hòa thượng quá ư hung độc, bèn cười khấy mấy tiếng rồi nói :

- Đại sư không nên hạ độc thủ như vậy, ngươi nên biết Hạ Thiên Tường lai lịch không phải tầm thường, hắn là đồ đệ Bắc Minh Thần Bà, mà cũng là khoái tế tương lai của Trong Tôn Thánh...

Không Không hòa thượng ngắt lời cười sằng sặc :

https://thuviensach.vn

- Ta bất chấp hắn là ai, chỉ trong vòng thời gian nguội chén nước trà nếu ngươi không đưa trái Càn Thiên Tích Lịch cho ta, thì thằng bé này xương thịt sẽ tan ra thành nước, ruột gan đứt ra từng khúc.

Tần Lạc Phố trong bụng chợt cảm thấy trù trừ, tự nghĩ trái Càn Thiên Tích Lịch là vật chí bảo của Hạ Thiên Tường, uy lực rất mạnh, nếu để lọt vào tay bọn côn đồ hung ác như Chung Nam Tam Sát thì tất sẽ gây hậu quả vô cùng tai hại. Nhưng tình thế lúc này, Hạ Thiên Tường đã bị trúng độc, nếu không thuận theo hắn để cầu thuốc chữa, thì làm sao cứu được...

Không Không hòa thượng lại cất tiếng cười the thé nói :

- Tần bằng hữu để chậm phút nào, thì tính mệnh thằng tiểu quỷ này sẽ bị nguy hiểm thêm phút ấy. Ngươi nghĩ thế nào phải quyết định mau mau đi!

Tần Lạc Phố biết không thể trì hoãn được nữa đành nghiến răng nói :

- Đại sư cứ đưa thuốc giải đây, Tần Lạc Phố bằng lòng tạm giao trái Càn Thiên Tích Lịch cho ngươi, nhưng mai sau gặp gỡ trong giang hồ...

Không Không hòa thượng gật đầu cười :

- Cố nhiên, cố nhiên! Của báu vô giá đó, khi nào các ngươi chịu cam tâm cho không ta.

Sau này các ngươi cứ việc trổ hết bản lãnh ra mà cướp về!

Tần Lạc Phố chìa tay ra nói :

- Đâu thuốc giải độc đâu? Ngươi đưa ngay đây cho ta!

Không Không hòa thượng lại cười ha hả nói :

- Nếu ta đưa thuốc giải độc cho ngươi trước thì còn mong gì lấy trái Càn Thiên Tích Lịch?

Tần Lạc Phố nhướng mày nói to :

- Bốn chữ Vạn Mai lão nông của Tần Lạc Phố này cũng có đôi chút tiếng tăm trong giới võ lâm. Việc này ta xin lấy danh dự bảo đảm quyết không ăn lời đâu mà sợ!

https://thuviensach.vn

Không Không hòa thượng bĩu môi cười nói :

- Trái Càn Thiên Tích Lịch là của Hạ Thiên Tường, dù ngươi không ăn lời, nhưng hắn không chịu thì làm thế nào?

Tần Lạc Phố đôi mắt quắc lên như nẩy lửa, đáp :

- Hạ lão đệ tính tình sảng khoái, không khi nào hắn chịu bán rẻ tên họ của ta, nếu chẳng may hắn không ưng thật, thì ta sẽ lập tức hoành kiếm tự tử, các ngươi cứ yên chí, đừng lo!

Không Không hòa thượng cũng tự biết Chung Nam Tam Sát đã nổi tiếng gian ác từ lâu, đối phương quyết không khi nào chịu đưa trái Càn Thiên Tích Lịch cho mình trước khi lấy được thuốc giải độc. Nếu hai bên cứ giằng co mãi thì câu chuyện đánh đổi này sẽ thành công cốc, còn bao giờ có dịp may như thế nữa. Hắn bèn vung tay áo bào, lăn không ném ra một viên thuốc đỏ.

Tần Lạc Phố sợ đối phương lắm mưu nhiều mẹo, chưa biết chừng trong viên thuốc đó còn ẩn giấu trò gì chăng, bèn trước hết ngưng tụ nội gia chân khí tưới lên khắp bàn tay phải khiến năm ngón tay đều biến thành sắt nguội và tạm thời phong bế huyệt mạch ăn thông vào tim rồi mới giơ tay đỡ lấy viên thuốc.

Chung Nam Tam Sát thấy Tần Lạc Phố phòng bị cẩn thận như vậy, bất giác đều nghĩ thầm, gừng già cũng có khác thật, vừa rồi nếu đổi là địa vị ông lão này thì chưa chắc đã đánh lừa được dễ dàng như vậy!

Tần Lạc Phố cầm viên thuốc xem xét kỷ càng, thấy không có gì khác, lại để lên mũi ngửi đi ngửi lại thấy thơm tho ngào ngạt, rõ ràng là thuốc giải độc, lúc ấy mới yên tâm bỏ vào miệng của Hạ Thiên Tường.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hạ Thiên Tường đã vươn mình tỉnh dậy, đứng phắt lên, trừng mắt nhìn Chung Nam Tam Sát mắng rằng :

- Thủ đoạn hèn hạ của tụi lục lâm bại hoại các ngươi, dẫu chết cũng không sao sửa đổi được!

https://thuviensach.vn

Không Không hòa thượng cười một cách giảo quyệt, nói :

- Lục lâm bại hoại cũng được, thủ đoạn hèn hạ cũng được. Bây giờ chất độc trong mình ngươi đã được giải trừ, mau đưa ngay cho ta trái Càn Thiên Tích Lịch đây!

Hạ Thiên Tường không hiểu câu chuyện trao đổi giữa đôi bên vừa rồi, liền trợn mắt quát :

- Tại sao ta lại phải đưa trái Càn Thiên Tích Lịch cho ngươi? Dù bọn Chung Nam Tam Sát các ngươi có phanh thây xé xác cũng không thể làm điếm nhục vật chí bảo của sư môn ta được!

Không Không hòa thượng cười nói :

- Đó chỉ là chuyện trao đổi, nếu không thế thì ta đã không cho ngươi thuốc giải độc, cứ để mặc ngươi chết phứt cho rồi!

Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ, quay lại hỏi Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối, cháu uống thuốc giải độc của hắn thật đấy à?

Tần Lạc Phố đỏ mặt, thở dài nói :

- Tần Lạc Phố lão hủ vô tài, không có cách gì cứu được lão đệ, đành phải tạm thời dùng cái kế quyền nghi đó vậy!

Hạ Thiên Tường nhìn Không Không hòa thượng, cau mày hỏi :

- Nếu ta không chấp thuận việc trao đổi ấy, thì bọn ngươi làm gì ta?

Ngưu Lăng Nguyên giận dữ thét lên một tiếng, Không Không hòa thượng chỉ Tần Lạc Phố cười nói :

- Cuộc trao đổi do Tần lão tiền bối lấy thanh danh bốn chữ Vạn Mai lão nông ra đảm bảo, nếu ngươi không ưng ông ta sẽ dùng kiếm tự tử!

Hạ Thiên Tường nghe xong, quay lại hỏi Tần Lạc Phố :

- Có thật lão tiền bối hứa với hắn thế không?

Tần Lạc Phố gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Ta có hứa thế thật, nhưng Hạ lão đệ cứ yên tâm, ta biết trái Càn Thiên Tích Lịch quan hệ rất lớn, không nên để lọt vào tay bọn côn đồ hung sát này! Hạ lão đệ phải giữ lấy nó...

Không Không hòa thượng mới nghe tới đấy, đã xếch ngược đôi mày sâu róm, trừng mắt nhìn Tần Lạc Phố quát to :

- Tần Lạc Phố, ngươi không tiếc mấy chục năm danh dự mà dám bội tín nuốt lời hay sao?

Tần Lạc Phố cũng quắc mắt nói :

- Ai bảo ngươi là ta không tiếc thanh danh? Ai bảo ngươi là ta bội tín? Ta đã nói là ta sẽ tình nguyện cầm kiếm tự tận, thì ta sẽ làm đúng như lời, ai thèm bội tín với các ngươi!

Chung Nam Tam Sát tuy hung ác nham hiểm, nhưng nghe Tần Lạc Phố nói vậy, cũng chỉ đành đưa mắt nhìn nhau, không biết làm cách gì hơn được!

Trong lúc hai bên đang lẳng lặng nhìn nhau, chợt thấy một vật tròn đen lóng lánh từ trong tay Hạ Thiên Tường nhằm phía Không Không hòa thượng bay tới.

Không Không hòa thượng lòng đầy hy vọng, vội mở tay áo rộng hứng lấy rồi cầm lên tay, mắt vừa nhìn rõ, thốt nhiên mừng rú lên, quả tim đập thình thịch, thì ra đó chính là trái Càn Thiên Tích Lịch, một vật hãn thế dị bảo đủ làm cho các nhân vật võ lâm phải kinh hồn khiếp đảm.

Tần Lạc Phố thấy Hạ Thiên Tường ném trái Càn Thiên Tích Lịch cho Không Không hòa thượng, bất giác giật mình kinh sợ, vừa toan ngăn lại, nhưng đã không kịp, đành phải giậm chân, bứt đầu bứt tai kêu to :

- Hạ lão đệ, sao... sao...

Hạ Thiên Tường mỉm cười xua tay ngắt lời :

- Tần lão tiền bối, trái Càn Thiên Tích Lịch tuy là một vật chí bảo, nhưng nếu đem so với thanh danh của lão tiền bối thì có đáng kể gì? Nên Hạ Thiên

https://thuviensach.vn

Tường thà bỏ nó, chớ không khi nào để bốn chữ Vạn Mai lão nông của tiền bối bị thương tổn!

Mấy câu nói đó thật là quang minh lỗi lạc, hào khí ngút trời, không những Tần Lạc Phố phải khâm phục, mà cả đến bọn Chung Nam Tam Sát hung ác trần đời cũng phải đem lòng kính nể.

Hạ Thiên Tường nói đến đấy, đưa mắt nhìn Không Không hòa thượng đang cầm trái Càn Thiên Tích Lịch trên tay, rồi cười nói với Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối, chúng ta đã giao trái Càn Thiên Tích Lịch cho đối phương rồi, giờ có nên tìm cách đoạt lại không?

Tần Lạc Phố gật đầu :

- Rất có thể đoạt lại được chứ. Nhưng theo qui củ giang hồ thì công việc hôm nay như thế là xong. Lần khác gặp nhau hai bên sẽ trổ hết thủ đoạn ra mà chiếm lấy.

Hạ Thiên Tường nghe xong gật đầu cười, nói với Chung Nam Tam Sát :

- Tần lão tiền bối đã nói vậy, ba vị nên giữ trái Càn Thiên Tích Lịch và thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm này cho cẩn thận, và giấu giếm cho kỹ, nếu chẳng may có ngày gặp lại Hạ Thiên Tường này chừng đó sợ các vị không giữ nổi đâu!

Không Không hòa thượng cười ha hả nói :

- Anh em ta có một tâm nguyện bao nhiêu lâu nay chưa đạt, bây giờ được trái Càn Thiên Tích Lịch này đã đủ xứng tâm mãn ý. Vậy nên sau khi các người ra khỏi đây, anh em ta cũng lìa khỏi Chung Nam tử cốc, góc biển ven trời có gặp nhau nữa không còn nhờ duyên phận.

Hạ Thiên Tường nói với Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối chúng ta nên cáo lui đi thôi!

Tần Lạc Phố vừa gật đầu, Không Không hòa thượng vội nói :

- Khoan đã!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư còn muốn chỉ giáo gì nuữa?

Không Không hòa thượng đáp :

- Vừa rồi ngươi định hỏi ta câu gì, bây giờ cứ việc hỏi đi, ta sẵn lòng trả lời.

Hạ Thiên Tường thấy hắn nhắc, mới chợt nhớ ra, liền hỏi :

- Ta định hỏi ngươi, người thiếu nữ có thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm này hình dạng thế nào, có đặc điểm gì không? Ngươi có thể trả lời cho ta được thì hay quá!

Không Không hòa thượng đáp :

- Vị nữ lang đó diện mạo rất xinh đẹp, mình mặc áo đen, tôi chỉ biết có thế, ngoài ra không còn biết gì hơn nữa!

Hạ Thiên Tường càng nghe lại càng nghi nghi hoặc hoặc, biết rằng không thể hỏi thêm gì được nữa, liền cùng Tần Lạc Phố thi triển thần công súc cốt chui ra khỏi Chung Nam tử cốc.

Hạ Thiên Tường ra tới Thanh Đàm, ngửng mặt nhìn đám mây bay trên trời, bất giác thở dài một tiếng.

Tần Lạc Phố lại hiểu lầm ý chàng, sắc mặt chợt lộ vẻ sượng sùng cười một cách đau khổ, nói :

- Câu chuyện trong Chung Nam tử cốc vừa rồi quả là tại Tần Lạc Phố phòng ngừa không thấu đáo, để đến nỗi lão đệ phải bỏ mất một bảo vật không biết bao giờ mới lấy lại được!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Việc này hoàn toàn tại cháu cuồng vọng sơ xuất, chớ có can gì đến lão tiền bối? Nếu không có lão tiền bối tùy cơ ứng biến thì lúc này cháu đã chết vì thuốc độc của chúng rồi!

Tần Lạc Phố lắc đầu than rrằng :

https://thuviensach.vn

- Thực ra thì Tần Lạc Phố sống đã gần trăm tuổi, chết cũng chẳng tiếc gì? Ta chỉ lo trái Càn Thiên Tích Lịch uy lực quá mạnh, nay để lọt vào tay bọn Chung Nam Tam Sát, ngộ nhỡ chúng lại gây nên tội ác đầy trời thì tội ấy ai mang?

Hạ Thiên Tường nghe xong chợt ngửa mặt lên trời cười khanh khách. Tần Lạc Phố ngạc nhiên hỏi :

- Hạ lão đệ, ta đang nóng lòng vì trái Càn Thiên Tích Lịch, lão đệ còn hứng thú gì mà cười như vậy?

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Cháu chỉ tức cười cho Không Không hòa thượng, uổng phí bao nhiêu tâm cơ chiếm đoạt cho được trái Càn Thiên Tích Lịch, rút cục thành ra công cốc!

Tần Lạc Phố nghe nói cả mừng, vội hỏi :

- Hạ lão đệ nói thế, thì ra trái Càn Thiên Tích Lịch ấy là đồ giả sao?

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Giả thì không giả, nhưng Tần lão tiền bối thử nghĩ xem một vật dị bảo hãn thế, uy lực có thể bạt núi băng ngàn, tất nhiên khi sử dụng phải có thủ pháp đặc biệt riêng của nó chứ!

Tần Lạc Phố chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, liền cười ha hả :

- Phải phải, có lẽ lão hòa thượng vớ được trái Càn Thiên Tích Lịch, mừng quá đến nỗi quên cả hỏi lão đệ xem nó có thủ pháp gì đặc biệt không?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vì thế nên cháu cũng không lo chúng đoạt trái Càn Thiên Tích Lịch để gây loạn trong thiên hạ. Bây giờ ta hãy tạm để nó đấy, chờ công việc rảnh rang, sẽ đi tìm ba tên lục lâm bại hoại đó chiếm lại cũng không khó gì!

Hạ Thiên Tường miệng tuy cười nói, nhưng sắc mặt vẫn lộ vẻ âu sầu. Tần Lạc Phố thấy thế ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Sao trông lão đệ vẫn buồn bực như vậy? Hay là còn nghĩ đến thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm?

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Cháu mời lão tiền bối vòng đường sang Chung Nam tử cốc là cốt ý tìm Lộc Như Ngọc, không ngờ người định tìm không thấy, mà lại thấy Liễu Diệp Miên Ty kiếm của một người bạn gái khác tên gọi Hoắc Tú Vân.

Tần Lạc Phố hỏi :

- Hoắc Tú Vân hiện thời ở đâu, lão đệ có biết không?

Hạ Thiên Tường bèn đem lai lịch và chuyện ngộ nạn của nàng kể sơ qua cho Tần Lạc Phố nghe rồi nói :

- Cháu thấy Không Không hòa thượng tả hình dáng của người thiếu nữ có thanh kiếm, lại càng thắc mắc thêm vì Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân diện mạo cũng sấp sỉ như nhau, và nhất là cả hai cùng hay mặc áo choàng đen, nên khó đoán quá, nếu bảo thiếu nữ đó là Lộc Như Ngọc thì làm gì có thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm? Còn nếu bảo là Hoắc Tú Vân thì Uất Trì lão tiền bối đã trông thấy tận mắt nàng bị đâm một lưỡi dao vào cạnh sườn, trượt chân ngã xuống sông sâu hàng trăm trượng còn làm sao mà lên được?

Tần Lạc Phố nói :

- Thế gian lắm chuyện ly kỳ, không biết đâu mà liệu trước được. Rất có thể Hoắc cô nương ở hiền gặp lành, được người cứu vớt cũng nên.

Hạ Thiên Tường cười gượng nói :

- Hy vọng đó mong manh lắm! Vả nếu số nàng không chết, quả gặp cứu tinh như lời lão tiền bối nói, thì tất nhiên nàng phải về ngay núi Nga Mi cho sư phó nàng biết tin chứ. Khi nào lại thơ thẩn tìm vào Chung Nam tử cốc làm gì?

Tần Lạc Phố nghe xong, không biết giải thích làm sao, đành chỉ tìm lời an ủi :

https://thuviensach.vn

- Theo ý ta thì thiếu nữ áo đen này quyết không phải là Lộc Như Ngọc, mà cũng không phải Hoắc Tú Vân. Lão đệ đừng nghĩ vơ vẩn cho thêm mệt. Hãy ráng tìm kiếm xem sao đã.

Hạ Thiên Tường tâm sự trùng trùng, nên mặc dầu Tần Lạc Phố hết lời an ủi, vẫn không sao nguôi được.

Giữa lúc ấy chợt nghe trên sườn núi phía đông nổi lên mấy tiếng mõ cốc cốc cốc.

Tần Lạc Phố muốn làm cho Hạ Thiên Tường nghĩ sang chuyện khác bèn ơ một tiếng, rồi nói :

- Đây là cùng thâm núi Chung Nam, địa thế cheo leo hiểm trở, người thường không thể tới được, vị xuất gia gõ mõ này hẳn cũng là một võ lâm kỳ khách chớ không sai, Hạ Thiên Tường quả bị tiếng mõ hấp dẫn, cái tính nghịch ngợm tò mò lại nổi lên, bèn ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, mỉm cười nói :

- Chúng ta hãy thử nấp vào một chỗ xem vị xuất gia này là ai, và đến đây có mục đích gì?

Tần Lạc Phố gật đầu, cùng Hạ Thiên Tường trổ thuật khinh công nhảy lên một cây cổ thụ cao ngất từng mây, cành lá rườm rà ở ngay trước mặt Thanh Đàm, núp vào trong lùm lá.

Tiếng mõ càng lúc càng gần, chỉ trong thoáng chốc, từ trên đỉnh sườn núi đá bay xuống một bóng người, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn.

Đó là một vị tăng nhân mặc áo đen, vóc người nhỏ thó, trên mặt lại có một vuông sa đen trùm kín.

Tần Lạc Phố do thân pháp khinh công của vị tăng nhân, đã nhận thấy người này võ công rất cao, có thể là một tăng đồ thuộc môn phái võ lâm nào, nhưng không sao đoán ra được.

Tăng nhân áo đen đứng trên bờ đầm, nhìn quanh bốn phía rồi gật gù lẩm nhẩm nói một mình :

https://thuviensach.vn

- Thật là một nơi yên tĩnh vắng vẻ, ta cần phải hưởng thụ cái "Tịch Mịch" này mới được!

Hai chữ "Tịch Mịch" lại nhắc nhở cho Hạ Thiên Tường nhớ đến nữ lang Tịch Mịch giao đấu với Hoắc Tú Vân ở trên đỉnh núi Quỷ môn, rồi kết cục cả hai cùng bị rơi xuống sông.

Theo lời Uất Trì Xảo nói thì vị nữ lang ấy cũng mặc áo đen, mặt cũng che một vuông khăn đen, cách phục sức y hệt như vị tăng nhân đang đứng trước mặt.

Vậy thì vị tăng nhân ưa thích tịch mịch này phải chăng cũng là một nhân vật trong cung Tịch Diệt chăng?

Vừa nghĩ tới đấy, đã thấy vị tăng nhân ngồi xuống một phiến đá lớn dưới gốc cây tùng, mặt nhìn ra hồ, lặng lẽ ngồi yên.

Tình trạng kéo dài được chừng nửa giờ, làm cho quang cảnh quanh hồ, trừ tiếng suối chảy róc rách còn thì hết thảy đều im lìm như cảnh chết.

Hạ Thiên Tường chờ lâu quá sốt ruột, định bụng thử hát lên một bài, xem người này có cự mình phá hoại cảnh tịch mịch của họ, như người con gái trên Quỳ môn đã cự Hoắc Tú Vân dạo nọ không?

Nhưng chàng vừa toan cất tiếng, Tần Lạc Phố đã lấy tay khẽ huých chàng một cái, rồi trỏ xuống phía dưới.

Hạ Thiên Tường chú ý nhìn, chỉ thấy vị tăng nhân thở dài một tiếng, rồi lấy chiếc mõ gỗ ở bên mình gõ luôn một hồi cốc cốc cốc. Tiếng mõ vừa nổi lên, tăng nhân chợt cất cao giọng hát, hát rằng:

"Trời tịch mịch mây sầu man mác,

Đất quạnh hiu sa mạc mênh mông"

Vị tăng nhân hát tới đây, chợt nghe từ trên đầu sườn núi phía nam đưa xuống một chuỗi cười giòn như nắc nẻ, kế đó lại bắt chước giọng tăng nhân hát theo:

https://thuviensach.vn

“Vạn duyên nếu chẳng bợn lòng.

Thì theo ta tới của Không cho rồi!”

Tiếng hát vừa dứt, một cái bóng vòng từ trên sườn núi tà tà bay xuống.

Tần Lạc Phố ghé tai Hạ Thiên Tường nói khẽ :

- Một vị hòa thượng đang than dài thờ ngắn vì tịch mịch, một vị hòa thượng khác lại đòi tế độ thật là chuyện tức cười. Thế nào chúng ta cũng sắp được xem một trò vui.

https://thuviensach.vn

Hồi 50

Mạc Sầu Cửa Đóng Then Cài

Thì ra cái bóng vàng vừa từ sườn núi phía nam bay xuống cũng là một vị tăng nhân mặc áo hoàng bào đầu to mắt sâu, trông không giống người Trung Quốc.

Vị tăng nhân áo đen thấy đối phương bay tới trước mặt, vẫn ngồi yên trên tảng đá, chỉ cười nhạt hỏi :

- Đại sư từ bi, thật ý muốn bần tăng cùng về chân giác chăng?

Tăng nhân áo vàng gật đầu, miệng niệm một câu A di đà Phật, rồi nói :

- Trung Nguyên nhiều khổ nạn, Tây Vực có chân như.

Tăng nhân áo đen à một tiếng rồi hỏi :

- Hắn là đại sư ở Tây Tạng đến đây?

Tăng nhân áo vàng lại gật đầu cười nói :

- Nếu ngươi theo về Pháp môn Tây Vực, ta sẽ bảo đảm cho ngươi không bao giờ còn cảm thấy tịch mịch nữa!

Hạ Thiên Tường nghe xong liền dùng nghĩ ngữ truyền âm nói vào tai Tần Lạc Phố :

- Vị sư áo vàng này là người Tây Vực, võ nghệ lại cao cường, không biết có phải là một nhân vật trong bọn Tây Vực tứ thiên tôn không?

Tần Lạc Phố mỉm cười gật đầu, ra hiệu cho Hạ Thiên Tường đừng nói nữa, để yên nghe ngóng.

Vị tăng nhân áo đen nghe nhà sư Tây Vực nói xong, đôi mắt long lanh, đăm đăm nhìn đối phương, mỉm cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Đại sư danh tiếng vang lừng Tây Vực, chẳng hay có phải là một trong bốn vị Tây Vực tứ thiên tôn chăng?

Hạ Thiên Tường thấy vị tăng nhân áo đen cũng hỏi đúng như câu mình muốn hỏi, bèn cố lắng tai nghe, chỉ thấy hoàng bào lão nhân đáp :

- A di đà Phật! Đại sư đoán quả không sai! Hồ Kỳ Lâm phong cảnh tuyệt đẹp, CUNG TỨ THIÊN là phúc địa của nhân gian, bần tăng đứng thứ ba trong Tứ thiên tôn, người ta gọi là Đại Lực Thiên Tôn Thường Thắng Phật.

Vị tăng nhân áo đen mỉm cười nói :

- Ngoại hiệu của đại sư nghe oai phong lắm, nhưng đại sư dù là một vị cao tăng bên Tây Vực lại hết sức khoe khoang cảnh trí hồ Kỳ Liên và cung Tứ Thiên, song bần tăng cũng không ham, vì bần tăng đã nhận thấy rằng trong cõi hồng trần ô trọc này, chỉ có một nơi đáng gọi là cực lạc!

Thường Thắng Phật ngạc nhiên hỏi :

- Nơi cực lạc đó gọi tên là gì?

Tăng nhân áo đen đáp :

- Cung Tịch Diệt!

Ba chữ kỳ dị đó vừa lọt vào tai Hạ Thiên Tường làm cho chàng vừa sửng sốt vừa cao hứng, suýt nữa thì buột miệng reo lên.

Thường Thắng Phật cau mày ngẫm nghĩ một lát, rồi nói :

- Đại sư pháp hiệu là gì?

Tăng nhân áo đen nói :

- Tôi là Tịch Mịch hòa thượng trong cung Tịch Diệt.

Thường Thắng Phật lắc đầu mỉm cười hỏi :

- Cung Tịch Diệt có cái gì thú, mà gọi là cực lạc?

Tịch Mịch hòa thượng đáp :

https://thuviensach.vn

- Ai, vạn chuyện đều diệt hết, tâm hồn thanh tĩnh chẳng lo âu!

Thường Thắng Phật càng lắc đầu quầy quậy nói :

- Muốn diệt hết thất tình, đâu phải là chuyện dễ dàng thế được?

Tịch Mịch hòa thượng cười nói :

- Vì thế nên đại sư muốn độ cho bần tăng về Tứ Thiên để cùng lễ chân như, bần tăng lại muốn độ đại sư về cung Tịch Diệt để cùng tôi đồng qui cực lạc!

Thường Thắng Phật cười ha hả nói :

- Diệu tuyệt! Ta muốn độ ngươi, ngươi lại muốn độ ta, việc này nên giải quyết thế nào đây?

Tịch Mịch hòa thượng cười nói :

- Khó gì, muốn giải quyết việc này, chúng ta hãy thử đánh cuộc...

Hạ Thiên Tường nghe tới đấy, lại dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Tần Lạc Phố :

- Tuyệt! Tuyệt! Cháu bình sinh chỉ hay đánh cuộc, hôm nay thử xem hai vị hòa thượng này đánh cuộc bằng cách gì?

Thường Thắng Phật thấy Tịch Mịch hòa thượng muốn đánh cuộc cũng có vẻ cao hứng, gật đầu mỉm cười hỏi :

- Cách thức đánh cuộc thế nào? Cuộc bằng cái gì?

Tịch Mịch hòa thượng cũng cười nói :

- Hai bên đều là người trong làng võ, lẽ tất nhiên cách đánh cuộc không ra ngoài hai chữ võ công, ta sẽ biểu diễn võ học Trung Quốc, còn đại sư thì thi triển thần công Tây Vực.

Thường Thắng Phật gật đầu :

- Cách đó cũng hay, nhưng nếu thua cuộc thì làm sao?

Tịch Mịch hòa thượng cười nói :

https://thuviensach.vn

- Nếu ta thua, ta sẽ theo đại sư về hồ Kỳ Lâm, gia nhập phái Tây Vực, còn nếu đại sư thua thì phải lập lời thề là sau này sẽ về ở cung Tịch Diệt!

Thường Thắng Phật ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lại phải thề là sau này mới về ở cung Tịch Diệt? Sao không đi theo luôn đại sư ngay bây giờ?

Tịch Mịch hòa thượng cười nói :

- Vì người trong cung Tịch Diệt, ai cũng có tâm sự đau khổ, tuyệt vọng, đều là giống muông chim, cầm thú, nếu không có sự đau buồn, cũng không được bước vào nơi ấy!

Thường Thắng Phật hỏi :

- Đại sư vừa nói trong cung Tịch Diệt cực lạc vô ưu, sao lại...

Tịch Mịch hòa thượng ngắt lời :

- Tôi không nói sai, câu đó chỉ có nghĩa là nếu ai không có một sự cực kỳ đau đớn thì không được vào cung Tịch Diệt hưởng thụ cực lạc. Vậy nếu đại sư thua cuộc, thì xin trỏ lên trời thề nguyện sau này nếu chẳng may gặp sự đau thương cực điểm, chán cảnh hồng trần, thì nên theo lời ta về ở cung Tịch Diệt!

Thường Thắng Phật gật đầu cười nói :

- Được, được! ta đồng ý lối đánh cuộc đó. Bây giờ ta hãy bàn xem nên biểu diễn công lực thế nào.

Tịch Mịch hòa thượng vừa toan trả lời, chợt nghe bên tai vang lên một tiếng: A di đà Phật rồi một bóng người từ trên cây cổ thụ nhảy xuống trước mặt hai vị hòa thượng, thì ra người đó chính là Hạ Thiên Tường.

Thường Thắng Phật chú ý nhìn, đã nhận ra Hạ Thiên Tường tuổi tuy còn nhỏ, nhưng thần thái đĩnh đạc, rõ ra một người nội công rất tốt, không phải như những hạng võ lâm tầm thường tục tử, bèn không dám coi thường, mỉm cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tiểu thí chủ quí danh là gì? Tại sao lại niệm Phật?

Hạ Thiên Tường cố tạo ra một bộ mặt đau khổ, chắp tay đặt trước ngực, cau mày đáp :

- Tôi là người "Thương Tâm". Tôi có một tâm sự đau thương cực điểm, những muốn dứt hết trần duyên, qui y ngã Phật. Trong hai vị đại sư đây, vị nào mở lượng từ bi ra tay tiếp dẫn?

Tần Lạc Phố lúc này đã rõ bản lĩnh của Hạ Thiên Tường nên không cần phải nhảy theo xuống, chỉ núp ở trên cây rình xem, trông thấy điệu bộ đau khổ của chàng, bất giác cũng phải bấm bụng nhịn cười.

Nhân vật trong giới võ lâm, không ai là không muốn thu phục những kẻ thanh niên nam nữ có tư chất tốt làm môn hạ, nên khi Hạ Thiên Tường vừa dứt lời, Thường Thắng Phật đã vội cười nói đón :

- Bần tăng tình nguyện tiếp dẫn, hoan nghênh tiểu thí chủ sang Tứ Thiên cung Tây Vực, ngoạn cảnh hồ Kỳ Lâm. Tới đó, mọi ưu phiền đều rũ sạch...

Tịch Mịch hòa thượng cũng không cam tịch mịch, vội ngắt lời :

- Tiểu thí chủ đã có một tâm sự đau thương cùng cực, thời nên về cung Tịch Diệt là thích đáng hơn cả!

Hạ Thiên Tường đoán là thế nào cả hai bên cũng cố tranh giành cho được mình, bèn giả vờ nghĩ ngợi một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Hồ Kỳ Lâm Tây Tạng phong cảnh tuyệt đẹp, tôi tuy rất thích, nhưng cung Tịch Diệt đối với những kẻ thương tâm như tôi lại có một mãnh lực hấp dẫn hơn. Hai vị đại sư đều mở lòng từ bi, tình nguyện tiếp dẫn, khiến cho tôi càng thêm khó nghĩ!

Thường Thắng Phật cười nói :

- Họa phúc vô môn, tùy tâm lực chọn. Tiểu thí chủ tư chất tuyệt thế, tuệ căn thâm sâu cũng nên nghĩ đi nghĩ lại cho kỹ, không nên để lỡ cơ hội.

Hạ Thiên Tường cười nói :

https://thuviensach.vn

- Tôi đã nghĩ kỹ, chỉ có một cách có thể giải quyết được sự khó khăn đó.

Tịch Mịch hòa thượng mỉm cười hỏi :

- Cách gì? Tiểu thí chủ thử nói cho chúng tôi nghe xem nào!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Chỉ còn một cách là tôi cũng tham gia vào chuyện đánh cuộc của hai đại sư!

Tịch Mịch hòa thượng và Thường Thắng Phật đều ngạc nhiên, trố mắt nhìn chàng. Hạ Thiên Tường vẫn ung dung nói tiếp :

- Nếu Đại Lực Thiên Tôn thắng cuộc, thì tôi và Tịch Mịch đại sư xin theo người cùng về Tây Vực, cón nếu Tịch Mịch đại sư thắng thì tôi xin lập tức theo đại sư về cung Tịch Diệt, không cần phải đợi mai sau vì hiện thời tôi đang là người đau khổ nhất đời!

Tịch Mịch hòa thượng bật cười nói :

- Còn nếu tiểu thí chủ thắng thì sao?

Hạ Thiên Tường cũng cười đáp :

- Tôi đã không phải là sứ giả của nhà Phật, thì khi nào còn có lượng độ người? Nếu may mắn kẻ võ lâm mạt học này được thắng cuộc thì chỉ xin lãnh giáo hai vị đại sư, mỗi vị giải đáp cho hai vấn đề, không quan trọng gì cả.

Thường Thắng Phật đôi mắt long lanh, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường một lúc rồi nói :

- Thì ra tiểu thí chủ là một kẻ hữu tâm, cố ý tham dự cuộc này.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi là kẻ thương tâm, không phải kẻ hữu tâm! Thôi chúng ta bắt đầu vào cuộc đi, để thử xem kẻ hèn này có duyên được vị nào tiếp dẫn.

https://thuviensach.vn

Thường Thắng Phật đã hiểu rõ thâm ý của Hạ Thiên Tường, nên nghe chàng giục chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, rồi nói với Tịch Mịch hòa thượng :

- Theo ý tôi, việc đánh cuộc này nên để cho vị tiểu thí chủ đây ra đề mục!

Tịch Mịch hòa thượng gật đầu đồng ý, Hạ Thiên Tường cũng không khiêm tốn, giơ tay chỉ xuống Thanh Đàm, mỉm cười nói :

- Chúng ta hà tất phải hoạch định phương pháp, xin hai vị cứ tự ý tùy nghi phóng nội gia chân khí xuống mặt hồ, xem mặt nước cao thấp thế nào để phân thắng bại.

Tịch Mịch hòa thượng gật đầu nói :

- Như vậy cũng được, bần tăng xin phô dốt trước.

Nói xong, ngầm vận nội gia chân khí, giơ bàn tay phải lên, chẻ hờ xuống mặt nước một cái, chỉ nghe ùm một tiếng, mặt nước bị lún sâu xuống hơn một thước, tia nước bắn tóe lên như phun hoa.

Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ, nghĩ thầm vị hòa thượng này trông rất tầm thường, không ngờ lại có một công lực ghê gớm như thế đủ thấy trong cung Tịch Diệt còn ẩn náu không biết bao nhiêu nhân vật kỳ khôi, che giấu nanh vuốt?

Thường Thắng Phật thấy thế cũng tấm tắc khen thầm rồi tụ mười hai thành công lực, chắp hai tay lại, hướng về mặt hồ vái một cái.

Không có gió mạnh, không có tiếng hú, mà mặt hồ vừa phẳng lặng tự nhiên chợt hiện ra một cái xoáy, sâu tới hai thước, một làn mưa bụi mù mịt đầy trời.

Tịch Mịch hòa thượng chợt biến sắc mặt, niệm một câu A di đà Phật rồi nói :

- Công lực Hàng Long Thủ Ấn của đại sư tinh thuần lắm, bần tăng thật không bằng.

https://thuviensach.vn

Thường Thắng Phật sắc mặt đang nhơn nhơn lộ vẻ đắc ý, nhưng chỉ thoáng chốc lại hiện ra vẻ bẽn lẽn sượng sùng, vì Hạ Thiên Tường đã thi triển chỉ lực Càn Thiên Chỉ vạch hờ lên mặt hồ một vạch, làm cho mặt nước hồ xẻ ra một vệt sâu tới ba thước.

Tịch Mịch hòa thượng thấy Hạ Thiên Tường thắng cuộc, trong bụng khoan khoái như người cất được gánh nặng, bất giác cao hứng vỗ tay khen.

- Giỏi quá! Thế mới biết hậu sinh khả úy thật! Tiểu thí chủ đã thắng cuộc vậy muốn hỏi điều gì xin cứ hỏi, bần tăng biết đến đâu xin thưa đến đấy.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi chỉ xin hỏi đại sư hai điều, điều thứ nhất là trong cung Tịch Diệt của đại sư có thiếu nữ nào tên là Lộc Như Ngọc không?

Tịch Mịch hòa thượng lắc đầu :

- Trong cung Tịch Diệt toàn là khách đoạn trường, tuyệt vọng, bọn họ vào đấy phần nhiều đều cố gắng quên hết dĩ vãng, nên không chịu xưng tên họ, vì thế bần tăng không biết ai là Lộc Như Ngọc. Tốt hơn hết là tiểu thí chủ hãy tả hình dáng và cỡ tuổi của Lộc cô nương, họa may bần tăng có thể đoán được chăng?

Hạ Thiên Tường bèn đem diện mạo dáng dấp của Lộc Như Ngọc tả tỉ?mỉ? kỹ càng cho Tịch Mịch hòa thượng nghe.

Tịch Mịch hòa thượng nghe xong, giật mình kinh sợ nói :

- Quái lạ, sao nghe tiểu thí chủ tả hình dáng vị cô nương này lại giống vị Công chúa trong cung Tịch Mịch thế?

Hạ Thiên Tường cũng hơi sửng sốt một chút, kế lại hỏi tiếp :

- Vấn đề thứ hai, xin hỏi đại sư cung Tịch Diệt ở đâu?

Tịch Mịch hòa thượng cười gượng nói :

- Những người trong cung Tịch Diệt chúng tôi đã từng thề độc không mách cho ai biết địa chỉ.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường hiểu ý mỉm cười nói :

- Nếu không nói thẳng ra được, thì ít nhất đại sư cũng cho biết một cách gián tiếp vậy.

Tịch Mịch đại sư không muốn trái lời giao ước, bất đắc dĩ phải gượng cười nói :

- Tiểu thí chủ muốn tìm cung Tịch Diệt, thì nên đến Mai Ưu cốc trên ngọn núi Nộ Sơn Vấn Thiên gọi ba lần tên Mai Ưu Cư Sĩ, ông ta sẽ ra tiếp và hỏi căn vặn xem thí chủ có những tâm sự đau thương gì. Sau đó có nên chỉ lối cho thí chủ vào cung Tịch Diệt hay không, là do quyền của ông ta quyết định.

Hạ Thiên Tường cảm ơn chỉ giáo, Tịch Mịch hòa thượng lại cất tiếng ca tịch mịch, đem theo một bầu tâm sự tịch mịch, thủng thỉnh bước đi.

Lúc này Thường Thắng Phật mới cười hỏi Hạ Thiên Tường :

- Tiểu thí chủ muốn hỏi hai vấn đề gì thì xin hỏi đi, bần tăng còn có việc cần, không thể chờ lâu được.

Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Tại hạ muốn hỏi đại sư điều thứ nhất là: đại sư có quen Hách Ni Cam Lỗ và Kim Đao Tân Nhị Lang không?

Thường Thắng Phật hơi ngạc nhiên một chút, rồi gật đầu :

- Hai người này thì tôi quen lắm, Hách Ni Cam Lỗ là một trong Thân Độc song quái, còn Kim Đao Tân Nhị Lang là một trong Đông Doanh tam nụy.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Còn câu hỏi thứ hai là nếu tôi muốn gặp hai người ấy mà không muốn sang Thân Độc Đông Doanh, thì có cách gì tìm họ được dễ dàng không?

Thường Thắng Phật cười nói :

- Tiểu thí chủ hỏi thăm thật đúng chỗ, bần tăng xin mách một phương pháp rất giản dị: Tới ngày rằm tháng giêng sang năm là ngày tết Nguyên Tiêu, tức

https://thuviensach.vn

là ngày thọ đản một trăm tuổi của Hiên Viên Pháp Vương ở Bát Mạc, quần hùng võ lâm bốn bể đều cử hành đại hội chúc thọ ở núi Thái Bạch trên tuyệt đỉnh núi Chung Nam. Ngày đó không những Thân Độc Nhị Quái, Đông Doanh tam nụy, mà cả bọn Tây Vực Tứ Tôn chúng tôi cũng đều đến tham dự. Tiểu thí chủ chỉ cần đến đấy, tự nhiên sẽ gặp họ, khỏi cần đi đâu xa!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Bát Mạc Yêu Vương lại phải lên đỉnh núi Chung Nam làm tiệc thọ?

Thường Thắng Phật gật đầu nói :

- Vì quần hùng võ lâm hải nội hải ngoại đều ngưỡng mộ thần công hãn thế của Hiên Viên Pháp Vương, nên mới mở thịnh hội thỉnh Pháp vương giá lâm tuyệt đỉnh, khiến cho nhân vật Trung Nguyên được chiêm ngưỡng phong thái!

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày gật đầu nói :

- Nếu vậy được, để ngày ấy tôi sẽ lên Chung Nam xem mặt mũi Yêu Vương Bát Mạc thế nào, cũng hay.

Thường Thắng Phật cười nói :

- Tiểu thí chủ có đi, thì nên nhớ đem theo lễ vật, vì nếu không có lễ vật gì quý, thì e khó lòng được lên đỉnh núi.

Hạ Thiên Tường cười nhạt nói :

- Thì ra vị yêu vương này không những chỉ hiếu danh, lại còn tham lợi nữa. Mà con người đã không ra khỏi vòng danh lợi, thì công lực tu vi còn cao minh sao được.

Thường Thắng Phật nói :

- Ấy thế mà sở học của Pháp vương thực quả đủ kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, vả người cũng rất đạm bạc với hai chữ danh lợi, lễ vật đây chỉ là để hiến kính Pháp vương phu nhân mà thôi!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên, lại hỏi :

- Bát Mạc Yêu Vương vẫn còn phu nhân cơ à?

Thường Thắng Phật cười nói :

- Pháp vương phu nhân tức là Thành Hoa Thánh Mẫu, võ học không kém Pháp vương bao nhiêu. Tiểu thí chủ chưa được nghe tên bao giờ ư?

Hạ Thiên Tường chỉ bĩu môi lắc đầu, Thường Thắng Phật lại nói :

- Để tới ngày đó, tiểu thí chủ lên Chung Nam sẽ rõ! À quên, tôi còn chưa hỏi thí chủ quí danh là gì, thuộc về môn phái nào?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Tôi tên Hạ Thiên Tường, tiên sư là Hoàng Phủ Thần Bà, ngụ ở núi Bắc Minh.

Thường Thắng Phật hơi sửng sốt một chút, rồi lại nhìn kỹ Hạ Thiên Tường, gật đầu cười nói :

- Hèn nào Hạ thí chủ còn nhỏ tuổi mà nội gia chân khí đã luyện được tinh thuần tới bực ấy, thì ra là môn hạ Bắc Minh Thần Bà! Tiểu thí chủ cũng nên đem những câu bần tăng nói vừa rồi tuyên bố cho các vị võ lâm Trung Quốc biết vì Pháp vương Hiên Viên và phu nhân đều rất mong kỳ đại hội Chung Nam này sẽ được cùng các vị võ lâm cao thủ Trung Nguyên hội diện thì vui lắm.

Hạ Thiên Tường gật đầu cười, Thường Thắng Phật chắp tay từ biệt. Tà áo tăng bào vừa phất phới, thân hình đã như một đám mây vàng bay xa tới vài trượng, rồi vin vào vách núi theo con đường lúc nãy đi mất.

Hắn vừa đi khỏi, Tần Lạc Phố đã từ trên cây nhảy xuống, cất tiếng cười ha hả :

- Hạ lão đệ thắng cuộc vừa rồi thật là đẹp đẽ, lại còn nhân thế mà hỏi được bao nhiêu tin tức bí mật nữa! Tuyệt thú! Ha ha...

Hạ Thiên Tường cau mày nói :

https://thuviensach.vn

- Cháu vẫn còn thắc mắc về chuyện Lộc Như Ngọc, nếu quả đúng như lời Tịch Mịch hòa thượng nói, thì hiện nay nàng đã là Công chúa trong cung Tịch Diệt, vậy thì người thiếu nữ chết trong Chung Nam tử cốc là ai?

Tần Lạc Phố lắc đầu đáp :

- Việc đó đành phải để tra xét dần dần, thế nào rồi cũng tìm ra manh mối. Vả ta cũng không nên tin mồm lão Không Không hòa thượng, biết đâu hắn không đánh lừa mình?

Hạ Thiên Tường cũng nhận thấy Tần Lạc Phố nói có lý, liền gật đầu cười :

- Thôi việc đó hãy tạm gác lại, bây giờ chúng ta phải lập tức đi sang Điểm Thương cứu ứng cho Tư Đồ Úy và Sài cô cô đã.

Hai người cùng thi triển thân pháp khinh công, trèo đèo vượt suối, thẳng đường đi sang Điểm Thương.

Trong khi đi đường, Hạ Thiên Tường nói với Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối, lúc này trong giới võ lâm sát khí nổi lên bốn phía, hạo kiếp đương đầu, yêu tà, dị phái tới tấp ra đời, nếu chúng ta được biết có vị tuyệt đại kỳ khách nào, thì cũng nên tìm cách mời ra, để cùng hợp lực hàng ma vệ đạo, không nên để các vị ấy cứ việc nằm khểnh một chỗ, mặc cho tụi tà ma ngoại đạo hoành hành!

Tần Lạc Phố cười nói :

- Lão đệ có ý kiến hay đấy. Nhưng lão đệ có biết vị nào không?

Hạ Thiên Tường nói :

- Cháu định lần này sang Vân Nam xong sẽ tiện đường lên Cao Lê Cống Sơn tham yết ba vợ chồng Lệ lão tiền bối!

Tần Lạc Phố nghe Hạ Thiên Tường nhắc mới chợt nhớ ra liền nói :

- Lão đệ không nói thì suýt nữa ta cũng quên mất. Trời đất này mà họ cứ nằm co ngủ kỹ, phó mặc việc đời thực cũng đáng giận!

Hạ Thiên Tường cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ba vị lão nhân vì tâm nguyện bao năm đã toại, nên lãnh đạm chuyện đời. Nhưng lần này lên đó, chúng ta sẽ đem những sự biến chuyển trong giới giang hồ, và tà ma yêu quái lũ lượt xuất hiện gần đây thuật lại cho các vị nghe, và xin các vị vì chính khí giang hồ hoạch định cho một phương sách. Nhân dịp cháu cũng cần phải báo cho ba vị nhân gia biết tin của Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân một thể.

Tần Lạc Phố gật đầu nói :

- Ờ nhỉ! Ta quên bẵng mất Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân là ái nữ của Lệ Thanh Cuồng. Nếu họ nghe tin này, tất thế nào cũng xuống núi tìm con, hà tất phải đợi ta mời!

Hai người vừa trò chuyện cười nói, dọc đường không xảy ra sự gì ngăn trở, yên yên ổn ổn tới thẳng Điểm Thương.

Tòa Bộ Hư đạo quan được xưng là Thánh địa võ lâm đã bị Thiết Quán đạo trưởng phóng hỏa thiêu rụi, lúc này chỉ còn trơ một đống đất không.

Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường vẫn tưởng Tư Đồ Úy Và Sài Vô Cấu đã xây cất lại tòa đạo quan, chấn chỉnh lại đạo thông Điểm Thương, ai ngờ lúc đến nơi mới thấy quang cảnh ra ngoài ý liệu, bất giác đều giật mình thầm lo thay cho Tư Đồ Úy và Sài Vô Cấu.

Sau khi dò hỏi những người xung quanh, mới hay rằng Tư Đồ Úy đã trù liệu được đủ tiền, đang định xây cất lại tòa Bộ Hư đạo quan, thì được nghe tin phái Chấn Thiên đại cử quần hùng, đánh phá Võ Đang để trả thù. Sài Vô Cấu bèn khuyên Tư Đồ Úy không nên hưng công vội, tạm thời hãy đem mấy tay hảo thủ, môn hạ Điểm Thương trước kia không chịu theo Thiết Quán đạo trưởng di cư sang La Phù, chờ khi nào quần hùng chính phái hiệp lực tiêu diệt xong bọn hung đồ phái Chấn Thiên, lúc ấy sẽ phục hưng đạo thống Điểm Thương cũng không muộn.

Tư Đồ Úy cũng tự biết mình thế cô lực kiệt, nếu phái Chấn Thiên kéo đến, thì không sao chống cự nổi, bèn tán thành ý kiến của Sài Vô Cấu, tụ tập hơn mười tên mộn hạ xuất sắc tạm dời sang La Phù.

https://thuviensach.vn

Một bọn trở đi, một bọn trở lại, nhưng vì bọn Hạ Thiên Tường đi vòng sang Chung Nam, nên không gặp nhau.

Hạ Thiên Tường hỏi được tin tức đích xác, bèn cười nói với Tần Lạc Phố :

- Kế hoạch của Sài cô cô cháu cũng cao minh lắm, làm như vậy thì chẳng những Tư Đồ Úy và bọn môn hạ tính mệnh được an toàn hơn, mà phái La Phù cũng nhân đó mà thêm vây cánh.

Tần Lạc Phố cũng cảm thấy yên tâm, mỉm cười nói :

- Công việc ở đây xong rồi, chúng ta nên đi ngay lên Cao Lê Cống Sơn tham kiến ba vợ chồng Phong Trần Cuồng Khách đi thì vừa!

Hạ Thiên Tường vâng lời, hai người lập tức dùng thuật khinh công đi suốt ngày đêm lên Mạc Sầu thạch thất.

Nhưng khi tới trước Mạc Sầu thạch thất, đã thấy cửa động khóa chặt, trên vách có đề bốn câu thơ, nét chữ như rồng bay phượng múa:

“Chẳng may trăm tuổi bạc đầu,

Nắm xương tàn muốn bên nhau đời đời.

Mạc Sầu cửa đóng then cài,

Mối tình nhi nữ gác ngoài song thưa!”

https://thuviensach.vn

Hồi 51

Diệu Kế Cản Địch

Hạ Thiên Tường đọc xong mấy câu thơ, liền quay lại hỏi Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối, Lệ lão tiền bối đã lưu thơ tạ khách, chúng ta cứ đòi vào tham kiếm, hay nên lui về, đừng làm rộn họ nữa?

Tần Lạc Phố ngâm đi ngâm lại mấy câu thơ rồi thở dài nói :

- Hai câu thơ trên lời lời trầm thống, tình cảm chân thành, Phong Trần Cuồng Khách và hai vị Phu nhân bao nhiêu năm biển tình nổi sóng, bây giờ mới giải thích được những hiểu lầm, chán cảnh hồ?g trần, chỉ cần thanh tĩnh nếu ta lại đêm chuyện hồng trần làm rộn họ nữa, thì thật là vô ý thức. Chi bằng ta hãy quay về, trừ khi nào vạn bất đắc dĩ sẽ hay.

Hạ Thiên Tường gật đầu cười nói :

- Tần lão tiền bối nói phải lắm, cháu cũng đồng ý!

Nói xong cùng Tần Lạc Phố quay ra, đi được vài bước chàng lại hỏi?

- Hôm lên đây, chúng ta có đi qua Nộ Sơn, nhưng vì đi vội thành thử không rẽ vào. Lúc này rỗi rãi, lão tiền bối bảo ta có nên tới Mai Ưu cốc hỏi thăm Mai Ưu Cư Sĩ không?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Nên lắm chứ! Không những Hà lão đệ nóng muốn dò tin tức Lộc Như Ngọc, chính ta cũng muốn biết cung Tịch Diệt ở về đâu, trong cung có nhân vật thần bí nào chấp chưởng uy quyền, thi hành hiệu lệnh!

Hành trình đã định, hai vị võ lâm kỳ hiệp một già một trẻ vừa thủng thỉnh bước ra khỏi Ngưng Thúy cốc, vừa ngắm xem cảnh sắc núi non.

Bấy giờ đương mùa viên nhiệt, tiết trời oi bức, nhưng ở trong Ngưng Thúy cốc, cây cối vẫn xanh um, cành lá rườm rà che kín cả bóng mặt trời. Lúc này

https://thuviensach.vn

màn đêm đã bao phủ cảnh vật, trăng ngà lấp ló trên không, từng cơn gió rừng mát hay hẩy đưa qua, làm cho người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Giữa lúc ấy, bên ngoài Ngưng Thúy cốc, chợt thấy thoáng một ánh sáng xanh xanh hiện ra ở trên lưng chừng trời.

Hạ Thiên Tường ơ một tiếng, rồi khẽ nói với Tần Lạc Phố :

- Lão tiền bối có trông thấy ánh sáng xanh vừa rồi không? Và có biết nó là cái gì không?

Tần Lạc Phố lắc đầu nói :

- Chỗ phát ra ánh sáng ấy, cách đây xa lắm, nhưng không biết là ánh sáng từ trên trời hiện ra, hay là do người làm? Làm sao mà đoán được, chúng ta thử ra cửa cốc xem sẽ biết chắc chắn hơn.

Nói xong hai người cùng trổ thuật khinh công, nhảy ra cửa cốc.

Lúc này ánh sáng xanh xanh huyền ảo vừa rồi, lại hiện lên không lần nữa.

Tần Lạc Phố còn đương ngẫm nghĩ, đã thấy Hạ Thiên Tường quay lại vẫy vẫy, sắc mặt chừng lộ vẻ kinh hoàng bối rối, hình như đã khám phá ra được sự gì cực kỳ quan trọng.

Tần Lạc Phố bèn nhảy tới Hạ Thiên Tường, chỉ thấy trên không về phía đông bắc hiện ra bảy đốm lửa xanh, trông giống như bảy ngọn đèn, đang dần dần tắc ngấm.

Tần Lạc Phố lấy làm kinh dị, vừa toan cất tiếng nói, Hạ Thiên Tường vội xua tay, rồi dung công lực ngữ Truyền Âm khẽ nó :

- Tần lão tiền bối phải cẩn thận đừng đánh tiếng, quanh đây rất có thể có nhân vật Chấn Thiên mai phục. Những đốm lửa xanh kia là họ dùng để báo hiệu cho nhau. Ta cứ xem đốm lửa nhiều hay ít, là biết địa vị người đó thấp hay cao!

Tần Lạc Phố đã nhận ra những đốm lửa kia tức là Cửu U Lân Hỏa liền cau mày nói :

https://thuviensach.vn

- Phái Chấn Thiên đã tập kích Võ Đang rồi, còn lên Cao Lê Cống Sơn làm gì thế không biết?

Hạ Thiên Tường nói :

- Rất có thể họ định tới Ngưng Thúy cốc âm mưu sự gì bất lợi cho Lệ tiền bối và hai vị phu nhân chăng?

Tần Lạc Phố hỏi :

- Hạ lão đệ nói cứ xem đốm lửa nhiều ít thì biết thân phận người đó thấp hay cao, mà vừa rồi ta đếm được tất cả bảy đốm...

Hạ Thiên Tường ngắt lời nói :

- Chín đốm mới là đại biểu cho vị Chưởng môn, còn bảy đốm thì địa vị hơi kém, người này chẳng qua chỉ vào hạng Tử Diệm Thiên Tôn Lôi Hóa, hoặc là Thiết Diện Quỷ Vương Đông Cự đó thôi.

Tần Lạc Phố lắc đầu nói :

- Không đúng, nhất định không đúng!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên nói :

- Lão tiền bối, cháu đã biết rõ hiệu lệnh này của họ, từ hồi còn là phái Kỳ Liên, còn lầm sao được?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Không phải ta bảo lão đệ lầm, nhưng ta nghĩ Chấn Thiên quần tà làm gì không biết Lệ đại hiệp và phu nhân đều là cao thủ tuyệt thế cả, nếu chúng muốn mưu đồ sự gì, tất phải do Thích Đại Chiêu và Thiết Quán đạo trưởng, hoặc hai vị Hộ pháp của họ thân hành cùng đến chứ, sao lại chỉ sai nhưng tên đàn em đi, thì có khác gì châu chấu đá xe, thiêu thân đâm vào dầu lửa?

Hạ Thiên Tường nghe Tần Lạc Phố nói cũng có lý, còn đang ngẫm nghĩ, chợt lại thấy dưới chân sườn núi, cách đấy chừng mười lăm mười sáu trượng cũng bay lên tám đốm lửa khác Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường lúc này mới biết mình đoán không sai, đối phương quả mai phục ở xung quanh cốc

https://thuviensach.vn

thật, nếu không cẩn thận dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói chuyện với nhau, thì tung tích đã bại lộ rồi.

Hạ Thiên Tường ghé tai nói với Tần Lạc Phố :

- Chỗ sườn núi kia cũng không cao lắm, chúng ta lẻn lên đấy, có thể nghe trộm được họ nói chuyện gì với nhau ở dưới chân núi.

Tần Lạc Phố mỉm cười gật đầu, hai người cùng trổ thân pháp khinh công tuyệt đỉnh, đi vòng ra phía sau núi lẻn sang.

Hạ Thiên Tường chưa tới đỉnh sườn núi đã ngoảnh nhìn Tần Lạc Phố mỉm cười nói :

- Lão tiền bối trong tám đốm Cửu U Lân Hỏa vừa rồi đã đoán được người dưới chân núi là ai chưa?

Tần Lạc Phố nói :

- Nếu chín đốm lửa là đại biểu Chưởng môn, thì người này rất có là Bào Tam Cô.

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Cháu cũng đoán thế!

Vừa nói tới đấy, chợt nghe về phía đông bắc có tiếng tà áo bay phần phật đưa lại, rồi một bóng người cao lớn đã hiện ra cách đó chừng bốn năm trượng, nhằm phía chân núi lao tới.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Quẻ bói này đoán trúng quá, tên kia chính là tam sư đệ của Thích Đại Chiêu. Tên gọi là Đông Cự đó.

Nói xong lại cúi đầu nhìn xuống dưới chân núi quả thấy trên một tảng đá vuông lớn. Bào Tam Cô đã ngồi lù lù ở đó từ lúc nào.

Vừa trong thấy Đông Cự đi tới, Bào Tam Cô liền đứng lên, mỉm cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Đông tam đệ, công việc Phó chưởng môn nhân và Bạch Cốt Tiên Tử đem bọn Lôi đạo trưởng càn quét Nga Mi thế nào, có thuận lợi không? Sao tam đệ lại về đây trước? còn bọn kia đâu?

Mấy câu hỏi đó, làm bọn Hạ Thiên Tường đều giật mình kinh sợ, nghĩ bụng phái Nga Mi nhân số ít ỏi, nếu bị bọn Thiết Quán đạo trưởng kéo đại đội đến đánh úp như vậy, thì làm sao chống cự nổi? Kết quả chắc chắn còn bi thảm hơn số phận phái Võ Đang nhiều?

Hai người còn đang bàng hoàng lo thay cho Huyền Huyên Tiên Lỗ, chợt nghe tiếng Đông Cự nói :

- Đại sư tỷ, phái Nga Mi có lẽ đã biết hung tin của phái Võ Đang, nên đều bỏ trốn hết, trong đạo viện Khôn Linh không có một bóng người!

Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường nghe xong đều thở phào một cái như vừa trút được gánh nặng, đưa mắt cho nhau, mỉm cười.

Bào Tam Cô lại hỏi :

- Nếu vậy thì Bạch Cốt Tiên Tử và Phó chưởng môn nhân còn bận gì mà chưa đến?

Đông Cự nói :

- Phó chưởng môn nhân phóng hỏa đốt Khôn Linh Đạo Viện và còn định ở lại đấy, cho người đi kiếm xem đối phương có ẩn nấp quanh đó không. Nên chỉ sai tiểu đệ về đây báo tin cho sư tỷ biết. Vì kế hoạch của ta cần phải thay đổi chút ít xin sư tỷ đừng vọng động vội.

Bào Tam Cô cau mày hỏi :

- Thay đổi thế nào?

Đông Cự nói :

- Bạch Cốt Tiên Tử cho rằng trong Ngưng Thúy cốc tuy chỉ có ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng, nhưng người nào cũng là cao thủ quán thế cả không dễ hạ được ngay. Nên muốn chúng ta hãy đợi tới Đại Tuyết sơn hội hợp với Hộ

https://thuviensach.vn

pháp Bạch Cốt Võ Sĩ và Thích chưởng môn nhân cùng diệt phái Tuyết Sơn trước đã rồi sẽ đem toàn quân về đây hợp lực chiến đấu với bọn Lệ Thanh Cuồng, mới có thể thành công được!

Bào Tam Cô mừng rỡ cười nói :

- Đánh phái Tuyết Sơn trước, càng hay, vì ta đã vào Ngưng Thúy cốc thăm dò, không thấy bọn Lệ Thanh Cuồng đâu cả. Và ta cũng nóng muốn gặp ngay tên Lãnh Bạch Thạch để báo cái thù ở đại hội Chấn Thiên bữa nọ.

Hạ Thiên Tường nghe tới đây, liền dùng công lực Nghi Ngữ Truyền Âm nó với Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối, nghe Bào Tam Cô nói thì bọn Chấn Thiên vẫn chưa biết Mạc Sầu thạch thất ở đâu! Bây giờ chúng ta hãy tạm gác việc sang Mai Ưu cốc lại, và lập tức lên Tuyết Sơn báo tin cho Lãnh đại kha biết để họ chuẩn bị trước đã.

Tần Lạc Phố gật đầu, chưa kịp trả lời đã nghe tiếng Bào Tam Cô nói :

- Bọn Bạch Cốt Tiên Tử chừng bao giờ thì tới đây?

Đông Cự đáp :

- Có thể đêm nay sẽ tới. Phó chưởng môn nhân dặn tiểu đệ và sư tỷ chờ ở đây, rồi kéo cả lên Đại Tuyết sơn cùng Chưởng môn nhân hợp lực công phá phái Tuyết Sơn.

Hạ Thiên Tường nhân đã nghe hết kế hoạch của chúng, không còn việc gì cần nữa, bèn cùng Tần Lạc Phố len lén lui xuống khỏi sườn núi, chàng lại hỏi Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối thử tính thử xem ta có nên trừ ngay hai tên này không?

Tần Lạc Phố trầm ngâm một lúc, rồi nói :

- Không cần, giết hai tên này cũng không tổn thiệt gì cho phái Chấn Thiên, mà lại làm cho bọn Bạch Cốt Tiên Tử biết là cơ mưu đã bại lộ, rất có thể lại tính kế khác, thì càng khó cho mình thêm.

https://thuviensach.vn

Nói xong kéo tay Hạ Thiên Tường lại trở về Ngưng Thúy cốc, vừa đi vừa nói :

- Ta hãy trở vào cốc làm xong việc này đã, rồi lập tức phải đi ngay lên Tuyết Sơn mới kịp!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối định làm việc gì ở trong Ngưng Thúy cốc?

Tần Lạc Phố chỉ cười không đáp, khi đến trước Mạc Sầu thạch thất, ông mới tụ công lực vịn đá leo lên, cạo hết mấy câu thơ đề trên bức vách, kế lại lấy một nắm đất có lẫn rêu bôi lên cho mất dấu.

Lúc này Hạ Thiên Tường mới hiểu ra, bất giác buột miệng khen rằng :

- Lão tiền bối tinh tế thật, làm thế này thì phái Chấn Thiên không sao dò được Mạc Sầu thạch thất ở đâu, chúng đỡ kéo đến làm phiền nhiễu ba vị lão nhân gia...

Tần Lạc Phố gật đầu nói :

- Thôi bây giờ yên chí rồi, chúng ta chỉ việc lên Tuyết Sơn tiếp ứng cho bọn Thân Đồ thần quân, không nên trì hoãn.

Hai người ra khỏi Ngưng Thúy cốc, trổ thuật khinh công, đi suốt ngày đêm lên núi Đại Tuyết.

Nhưng khi gần tới Huyền Băng Nguyên, đã gặp một chuyện rắc rối.

Hai người tới chân núi, đã vào quá nữa đêm, mặt trăng bị mây che khuất, trong bóng tối lờ mờ, trong xa những hòn quái thạch đều biến thành ma quái đâu trâu mặt ngựa, nhe nanh giơ vuốt, đang định xông ra vồ người cả.

Hạ Thiên Tường đôi mắt rất tinh, chàng vừa thi triển khinh công, vừa nhìn ra phía xa xa cách đấy chừng mười trượng, hình như có một bóng đen thấp thoáng.

Bóng đen chỉ hiện ra thoáng như một luồng điện, nhưng cũng đã thấy rõ là một trong thân thủ tuyệt thế.

https://thuviensach.vn

Lú này Tần Lạc Phố cũng đã trông thấy, liền lấy tay khẽ huých Hạ Thiên Tường một cái, ra ý bảo chàng phải đề phòng.

Hạ Thiên Tường tài cao mật lớn, khi đi tới chân núi thình lình dừng lại, cất tiếng cười khanh khách cất tiếng gọi to :

- Vị võ lâm bằng hữu nào ẩn núp sau núi thế? Xin mời ra đây cho chúng tôi hội diện!

Tiếng nói vừa dứt, phía sau núi quả có tiếng cười nhạt, rồi một người không khác gì bóng ma, nhảy vọt ra chắn ngang trước mặt Hạ Thiên Tường và Tần Lạc Phố.

Tần Lạc Phố mắt sáng như điện, nhìn qua đối phương một lượt, chỉ thấy người đó là một vị hòa thượng mặt áo vàng, mặt mũi gầy gò, vóc người vừa phải. Vì xưa nay chưa từng gặp mặt bao giờ, nên không rõ lai lịch thế nào, bèn chấp tay mỉm cười :

- Đại sư pháp hiệu là gì? Tại sao lại chặn đường chúng tôi?

Hoàng Bào tăng nhân cũng chắp hai tay đặt trước ngực thái độ cao ngạo đáp :

- Bần tăng là Nguyên Thông, quê ở Tây Vực, sở dĩ tôi chặn đường hai vị thí chủ là vì chút công đức!

Hạ Thiên Tường chợt nghĩ tấm áo của vị tăng nhân này từ màu sắc tới chất vải cùng một loại với tấm áo của Thường Thắng Phật mình gặp ở Chung Nam tử cốc bữa nọ, rất có thể hai người cùng một tông phái bèn cười hỏi :

- Đai sư có phải là một trong bốn vị Tây Vực tứ thiên tôn không?

Hòa thượng ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng như tỏa thần quang đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường nói :

- Tiểu thí chủ sao đoán được lai lịch của bần tăng? Chắc hẳn đã từng gặp bọn anh em bần tăng ở đâu rồi phải không?

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Đại sư đoán quả không sai, tôi đã được gặp Đại Lực Thiên Tôn Thường Thắng Phật ở bên ngoài Chung Nam tử cốc!

Nguyên Thông hòa thượng à một tiếng rồi nói :

- Đó là tam sư đệ của bần tăng, tên gọi Nguyên Trí, bần tăng đứng hàng thứ hai, người ta thường gọi là là Thất Bảo Thiên Tôn Đa Thủ Phật. Hai vị thí chủ quí tính cao danh là gì?

Tần Lạc Phố nói :

- Lão hủ tên gọi là Tần Lạc Phố, còn vị lão đệ đây tên gọi Hạ Thiên Tường. Vừa rồi đại sư nói định ngăn đường chúng ta là vì chuyện công đức, chẳng hay câu ấy là ý thế nào?

Nguyên Thông hòa thượng cười nói :

- Nguyên có mấy vị thí chủ, pháp lực thần thong muốn tới tiêu diệt lũ oan hồn oán quỷ, vậy nên vòng quanh đây trong vòng mười dặm, đã biến thành cõi chết. Bần tăng sợ hai vị thí chủ không biết tiến vào, lại mang họa lây, nên mới lấy lòng từ bi của nhà Phật khuyên can hai vị. Cứu người khỏi tai ương, không phải là công đức hay sao?

Hạ Thiên Tường hiểu ý Nguyên Thông hòa thượng gọi bọn Bạch Cốt Võ Sĩ và Thích Đại Chiêu là những vị pháp lực thần thông, còn bọn Tuyết Sơn là lũ oan hồn oán quỹ, bèn nghĩ ra một kế, mỉm cười nói :

- Đại sư tuy một lòng từ bi cứu thế, nhưng chúng tôi có lẽ vì số kiếp khó tránh, nhưng dù sao cũng nhất định phải vào Quỷ Môn Quan!

Nguyên Thông cau mày, niệm một câu A di đà Phật, rồi nói :

- Hai vị thí chủ có việc gì cần mà phải mạo hiểm như vậy?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Chúng tôi định lên Huyền Băng Nguyên trên núi Đại Tuyết, tham dự quần anh đại yến.

Nguyên Thông hòa thượng ngạc nhiên hỏi :

https://thuviensach.vn

- Thế nào gọi là quần anh đại yến?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Hai vợ chồng Chưởng môn phái Tuyết Sơn vì vụ phái Chấn Thiên tàn sát Võ Đang vừa rồi, rất lấy làm căm giận, bèn cùng Huyền Huyên Tiên Lỗ phái Nga Mi và Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng với hai vị phu nhân Lăng Diệu Diệu, Đồng Song Song lien danh đứng mời tất cả cá bọn võ lâm thân hữu, để cùng thảo luận tìm cách chế ngự phái Chấn Thiên, cuộc tụ hội này gọi là Quần anh chính khí đại yến. Đại sư ở Tây Vực, danh tiếng lẫy lừng một phương chẳng lẽ còn chưa biết chuyện ấy sao? Và đã thấy Thân Đồ thần quân gửi thiếp mời chưa?

Tần Lạc Phố nghe Hạ Thiên Tường nói dối đâu ra đấy y như thật bất giác vuốt râu mỉm cười.

Nguyên Thông hòa thương có biết đâu câu chuyện của Hạ Thiên Tường chỉ là hoàn toàn bịa đặt, bèn cúi đầu ngẫm nghĩ một chút rồi đứng sang bên cạnh nhường lối, miệng niệm một câu A di đà Phật rồi nói :

- Hai vị thí chủ đã có việc cần như vậy, bần tăng không dám cản trở, chỉ xin Phật tổ từ bi bảo hộ cho hai vị thí chủ khỏi bị loài oan hồn tìm nhiễu, đến nỗi vướng vào tai ách!

Hạ Thiên Tôn còn sợ Nguyên Thông hòa thượng âm mưu ám toán gì chăng, bèn vừa cùng Tần Lạc Phố tiến lên, vừa ngầm tụ Càn Thiên khí công, và cầm sẵn lưới nhện đỏ, đề phòng ngừa bất trắc.

Không ngờ Nguyên Thông hòa thượng không hề có động tác gì dị dạng, hai người bèn vội vã đi như bay lên Huyền Băng cốc.

Bọn Tần Lạc Phố ra khỏ chân núi, để y xem xét xung quanh, thấy không còn mai phục nữa. Tần Lạc Phố mới cười hỏ Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ đưa ra câu chuyện Quần Anh đại yến chắc là có thâm ý gì hẳn?

Hạ Thiên Tường đắc ý cười nói :

https://thuviensach.vn

- Cháu biết lần này bọn Chấn Thiên phái dốc hết toàn lực đánh úp Tuyết Sơn, tình thế cực kỳ hiểm, nên mới tương kế tựu kế bắn tin qua Nguyên Thông hòa thượng, dọa chúng sợ một mẻ! Tuy nhiên Thích Đại Chiêu là một tay gian hoạt, vị tất đã chịu tin nhưng ít nhất hắn cũng biết suy tính dè dặt, hay phái người dò xét trước đã, như vậy việc tấn công của chúng sẽ phải kéo dài ra thêm một thời gian, đủ để Thân Đồ thần quân bố trí canh phòng cho thêm chu đáo!

Tần Lạc Phố cười nói :

- Đó chính là kế Phản Không Thành hay lắm, nhất là vừa rồi bọn Thiết Quán đạo trưởng lên Nga Mi và Cao Lê Cống Sơn không gặp ai cả, đem những điểm ấy ra mà đối chứng, thì thật ăn khớp như in. Có thể Thích Đại Chiêu sẽ tin là thực, mà tự động cuốn cờ im trống mà rút lui cũng nên!

Hạ Thiên Tường nói :

- Lui hay không lui mặc họ. Có điều rằng phái Tuyết Sơn nhân số tuy ít, nhưng cháu nghe Trọng Tôn tỷ tỷ cháu nói thì địa thế Huyền Băng Nguyên tối ưu hiểm trở, dễ giữ khó đánh nếu chúng ta có cơ duyên giúp phái Tuyết Sơn, cùng tụi Thích Đại Chiêu hỗn chiến một trận cũng hay.

Tần Lạc Phố cười nói :

- Hồi ta còn trẻ tuổi đã từng làm đến chức Tham Tán trong quân đội, nếu quả lần này phải dùng đến chiến thuật công phòng với bọn Chấn Thiên, thì chút vốn học hỏi của ta, cũng không đến nỗi vô dụng!

Hai người vừa đi vừa trò chuyện cười nói chân vẫn không ngừng, mãi tới tờ mờ sáng mới đến Huyền Băng Nguyên trên sườn núi Tuyết Sơn, chờn vờn trăm trượng.

Tần Lạc Phố va Hạ Thiên Tường báo danh xong, tên đệ tử trông coi Huyền Băng Nguyên lập tức sai người vào Quảng Hàn động phủ thông báo.

Chỉ trong khoảnh khắc, một giọng cười ha hả vừa to vừa thô từ phía xa vọng lại, không nhưng Lãnh Bạch Thạch chạy ra đón trước, mà cả hai vợ chồng

https://thuviensach.vn

Thân Đồ thần quân cũng song song bước ra khỏi động Quảng Hàn.

Tần Lạc Phố vội tiến lên mấy bước, chấp tay cười nói :

- Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường đâu dám phiền Thân Đồ chưởng môn và phu nhân thân hành đón tiếp thế này?

Thân Đồ Hợi nhân vì Tần Lạc Phố là sư thúc của Băng Tâm thần ni, nên vẫn tôn xưnng là lão tiền bối. Khi nghe Tần Lạc Phố nói vậy liền mỉm cười đáp :

- Tần lão tiền bối va Hạ lão đệ đai giá quang lâm, thật vẻ vang cho tòa Huyền Băng Nguyên của chúng tôi nhiều lắm! Xin mời hai vị vào tệ xá Quảng Hàn động nói chuyện.

Nói xong hai vợ chồng đứng ra hai bên mời khách, rồi cùng vào cả trong động Quảng Hàn.

Hai chữ Quảng Hàn thật là danh bất hư truyền, không nhưng động phủ rộng mênh mông, lại gió mát suốt ngày, giữa tháng sáu tiết trời oi bức, người ngồi trong động mặc áo dày mà vẫn không có mồ hôi.

Người hầu pha trà thơm dâng lên, Thân Đồ Hợi nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Hạ lão đệ, từ hồi chia tay ở Kỳ Liên, lão đệ đã đi du hiệp những nơi nào?

Hạ Thiên Tường nghiêng mình đáp :

- Vãn bối về Bắc Minh thăm thầy.

Mai ngọc Thanh cười hỏi :

- Tôn sư độ này có được mạnh không?

Hạ Thiên Tường rơm rớm nước mắt, buồn rầu đáp :

- Gia sư công hành viên mãn, nên đã quy tiên!

Mai Ngọc Thanh sửng sốt một chút, rồi nhìn chàng, an ủi :

- Người tu đạo mà đến lúc công hành viên mãn, là một việc đáng mừng, nhất là Hoàng Phủ thần bà lại được một vị đệ tử đắc ý như Hạ lão đệ đây, cũng

https://thuviensach.vn

đủ làm cho thanh uy Bắc Minh ngày thêm rạng rỡ, không còn ân hận gì nữa!

Thân Đồ Hợi cũng an ủi thêm vài câu, đoạn lại quay sang hỏi Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối may mắn gặp Hạ lão đệ ở đâu? Và cùng kết bạn lên Huyền Băng Nguyên này hẳn có việc gì chỉ giáo?

Tần Lạc Phố sắc mặt nghiêm trang hỏi lại :

- Chẳng hay ít lâu nay Thân Đồ chưởng môn và Thần Phi có biết chuyện gì xảy ra trong giới võ lâm không?

Thân Đồ Hợi lắc đầu :

- Sau khi đại hội Chấn Thiên, tôi nhận thấy đại kiếp tai ương sắp giáng xuống đầu giới võ lâm, nên từ hôm trở về, chỉ dốc thúc đệ tử trong phái, khắc khổ dụng công, luyện tập những môn tuyệt nghệ của bản phái, chưa hề bước chân đi đâu, nên cũng không hiểu chuyện gì mới xảy ra cả.

Tần Lạc Phố thở dài nói :

- Đại hội Chấn Thiên vừa xong được ít lâu, thì bọn Thích Đại Chiêu thống xuất quần tà, có Bạch Cốt Tiên Tử và Bạch Cốt Võ Sĩ yểm hộ, thừa lúc xuất kỳ bất ý kéo lên Võ Đang đánh úp Tam Nguyên quan. Hoằng Quang đạo trưởng và Nhất Trần Tử đều bị tử trận ngay lúc đó, còn Trưởng giáo Hoằng Pháp Chân Nhân không biết sống chết thế nào...

Cái tin dữ dội đó, làm vợ chồng Thân Đồ Hợi và Lả Bạch Thạch đều kinh sợ bàng hoàng, mặt mày tái mét. Tần Lạc Phố lại nói tiếp :

- Bọn đồ tể Chấn Thiên phái tàn sát Võ Đang xong, chúng lại quay mục tiêu về núi Nga Mi...

Mai Ngọc Thanh hốt hoảng kêu :

- Ái cha! Phái Nga Mi số người không đông bằng Võ Đang làm sao có thể chống lại được?

Tần Lạc Phố cười nói :

https://thuviensach.vn

- Cũng may Chưởng môn phái Nga Mi biết tin trước, nên đã đem tất cả môn hạ lánh đi nơi khác, mới thoát khỏi độc thủ của chúng, tuy nhiên bọn côn đồ Chấn Thiên lòng lang dạ thú, không biết trút cơn giận vào đâu, bèn nổi lửa đốt tòa Khâm Nghi đạo viện cháy tan ra tro.

Thân Đồ Hợi thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn Mai Ngọc Thanh và Lanh Bạch Thạch, rồi nói :

- Ta đã biết thời buổi này quần ma quấy rối, đại kiếp lâm đầu, nhưng thật không ngờ lại xảy ra nhanh như thế! Bộ côn đồ Chấn Thiên không phải chỉ hoành hành có thế mà thôi, thế nào rồi chúng cung kéo đi tàn sát nơi khác. Không biết mục tiêu thứ ba của chúng là ở đâu?

Hạ Thiên Tường nhướng mày nói :

- Mục tiêu thứ ba của chúng là phái Tuyết Sơn, bọn chúng không những dốc toàn lực đánh úp nơi đây, mà lại cò cấu kết với mấy tên hung tăng Tây Tạng nữa. Hiện lúc này chúng đã dàn quân ở dưới chân Huyền Băng Nguyên rồi!

Lãnh Bạch Thạch giật mình, nhảy phắt lên, năm lấy hai vai Hạ Thiên Tường, trừng mắt hỏi :

- Hạ lão đệ, câu ấy có thực không? Có quả đúng thế không?

Hạ Thiên Tường nghiêm sắc mặt nói :

- Việc này liên hệ rất lớn, tiểu đệ đâu dám nói đùa! Nếu Thần quân không tính kế đề phòng ngay, thì chỉ nội đêm mai là cùng, chúng sẽ kéo cả đại đội tới đây.

Nói xong lại đêm câu chuyện tai nghe mắt thấy ở dọc đường thuật lại đầu đuôi cho vợ chồng Thân Đồ Hợi và Lãnh Bạch Thạch nghe.

Bọn Thân Đồ Hợi nghe xong ai nấy đều cau mày nghĩ ngợi. Tần Lạc Phố nâng chén thơm nhấp một hơi, rồi cười nói :

- Thân Đồ thần quân, trước hết chúng ta hãy quyết định phương sách nên đánh hay nên giữ, sau đó sẽ nghiên cứu kỹ càng cách đối phó.

https://thuviensach.vn

Thân Đồ Hợi gật đầu nói :

- Tần lão tiền bối chắc đã có kế hoạch. Thân Đồ Hợi này xin được nghe cao luận.

Tần Lạc Phố cười nói :

- Trong khi đi đường, Tần mỗ đã thay Thần quân hoạch định ba phương pháp, chia là thượng trung hạ!

Thân Đồ Hợi cả mừng vội hỏi :

- Trước hết hãy thỉnh giáo lão tiền bối về hạ sách!

Tần Lạc Phố cười nói :

- Hạ sách thì nên bắt chước lối của Nga Mi, hãy tạm tránh đi chỗ khác, rồi sẽ tính sau.

Thân Đồ Hợi lắc đầu nói :

- Tuyết Sơn và Nga Mi hai phái tình thế không giống nhau, Nga Mi chỉ có bốn chị em, nên tránh đi nơi khác là thượng sách. Tuyết Sơn thì môn hạ đệ tử đã có tới hai ba chục người, đem đi đâu cho hết được? Vả lại vợ chồng Thân Đồ Hợi đối với bọn hung đồ phái Chấn Thiên cũng không muốn tỏ ra quá khiếp nhược! Vậy xin hỏi Tần lão tiền bối: Trung sách là thế nào?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Trung sách thì tức là mình quật lại chúng, nhân lúc chúng vừa vượt ngàn dặm tới đây, ta dốc toàn lực đánh dồn cho chúng một trận.

Thân Đồ Hợi trầm ngâm rồi lắc đầu :

- Nếu quả đúng như lời lão tiền bối vừ nói, thì nhân vật đối phương toàn những tay cừ khôi cao thủ, thực lực hai bên chênh lệch quá xa, dẫu Tuyết Sơn có nhờ được Tần lão tiền bối và Hạ lão đệ giúp nhưng cường nhược vẫn phân chia rõ rệt, nếu cứ liều mạng quyết chiến thì chỉ mua lấy vạ diệt vong. Vậy xin lão tiền bối cho biết thượng sách?

Tần Lạc Phố gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Thân Đồ thần quân bất nản bất kiêu, quả là một bậc cao minh! Thượng sách của tôi chỉ muốn lợi dụng địa thế tòa núi băng cao hàng trăm trượng này, chặn giữ chỗ hiểm yếu không cho tụi Chấn Thiên được tiến lên một bước!

Tần Lạc Phố vừa nói dứt lời, Mai Ngọc Thanh đã vỗ tay cười, mà rằng :

- Địa thế Huyền Băng Nguyên chỉ nên giữ chứ không nên đánh. Chúng ta nên chiếu theo thượng sách của Tần lão tiền bối mà thi hành! Bây giờ chỉ việc tính xem nên phòng thủ thế nào cho hiệu quả?

Hạ Thiên Tường nói :

- Tần lão tiền bối trước kia đã từng tham dự việc quân nhung, bụng đấy kinh luân thao lược, tất sẽ có cách phá địch.

Tần Lạc Phố bật cười nói :

- Hạ lão đệ đừng có đề cao ta thái quá! Ta mới đến đây lần đầu, đã hiểu rõ địa thế quanh khu Huyền Băng Nguyên nào mà hoạch định kế sách được? Việc này đã có Thân Đồ thần quân và Thần Phi cùng Lãnh huynh định liệu chúng ta có biết điều gì thì góp ý thêm là đủ.

Thân Đồ Hợi biết Tần Lạc Phố nói câu ấy là thực tình, nên cũng không nài ép, chỉ bảo Lãnh Bạch Thạch :

- Ngươi ra truyền lệnh chô bọn đệ tử, phải vận chuyển hết những đống tuyết ra phía tòa bài lầu ở Huyền Băng Nguyên để đợi khi dùng đến.

Lãnh Bạch Thạch vâng lời lui ra. Hạ Thiên Tường cười nói với Thân Đồ Hợi :

- Có phải Thần quân định đắp một phòng tuyến thứ nhất trước cửa Huyền Băng Nguyên không?

https://thuviensach.vn

Hồi 52

Tuyết Sơn Ác Chiến

Thân Đồ Hợi vừa gật đầu, chợt lại nghĩ ra câu hỏi của Hạ Thiên Tường hình như còn có ý riêng, bèn mỉm cười hỏi :

- Hạ lão đệ, phòng tuyến thứ nhất mà lão đệ nói đây là ý thế nào?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tình thế hôm nay địch mạnh ta yếu, vậy nên phòng tuyến thứ nhất, cần nhất là cầu an, thứ nhì là cầu tỏa nhuệ khí của địch. Vừa rồi Hạ Thiên Tường tới đây, đã từng coi qua địa thế. Huyền Băng Nguyên, tuy là cao thật, nhưng không cheo leo hiểm trở lắm, chúng ta dù có hết sức cố thủ, e không được bền lâu. Vậy nên theo ý tôi cần phải bố trí phòng tuyến thứ nhất cho chặt chẽ, phòng xa phía ngoài Huyền Băng Nguyên có sự bất trắc, thì mình có đường lui.

Vợ chồng Thân Đồ Hợi đều nhìn chàng bằng con mắt khâm phục, vừa toan trả lời thì Tần Lạc Phố đã cười ha hả nói :

- Hạ lão đệ tính thế thật là biết mình, biết người, lo tiến lo thoái rất hợp với phép dùng binh, Thần Đồ Thần Quân thử nghĩ xem trên Huyền Băng Nguyên còn có chỗ nào hiểm yếu hơn, có thế phòng thủ được không?

Thân Đồ Hợi còn đang ngẫm nghĩ, Mai Ngọc Thanh đã mỉm cười hỏi :

- Thiên Hàn cốc thế nào?

Hạ Thiên Tường nói :

- Nếu Thiên Hàn cốc địa thế hiểm yếu thì tốt lắm, Thần quân nên lựa trong bọn đệ tử lấy năm tay hảo thủ theo chúng ta ngự địch ở phòng tuyến thứ nhất, còn bao nhiêu đệ tử và các đồ vật nặng nề, nên cho dọn cả vào Thiên Hàn cốc.

https://thuviensach.vn

Thân Đồ Hợi gật đầu nói :

- Hạ lão đệ nói phải lắm.

Rồi ông quay lại cười nói với Lãnh Bạch Thạch :

- Lãnh huynh hãy ra bảo năm người là bọn Tam Tùng, Hổ Tuấn, Tôn Cửu Tiên, Lãnh Oánh và Lãnh Khiết ở lại cự địch với ta, còn thì cho họ về cả Thiên Hàn cốc chờ lệnh, không có lời ta, không được vọng động!

Lãnh Bạch Thạch vâng lời lui ra, Tần Lạc Phố lại nói với Thân Đồ thần quân :

- Ý tôi muốn đổi Thiên Hàn cốc thành phòng tuyến thứ ba.

Thân Đồ Hợi hỏi :

- Vậy lão tiền bối định đặt phòng tuyến thứ nhì ở đâu?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Vừa rồi lúc tôi vừa đi vào. Quảng Hàn động phủ, thấy bên trong hình như có rất nhiều động huyệt mà hình thế những động huyệt ấy lại còn có vẻ hợp âm dương ngũ hành nữa thì phải?

Mai Ngọc Thanh nghe nói cũng thầm phục Tần Lạc Phố là người tinh tế, bèn gật đầu cười nói :

- Trong núi băng tất cả có một trăm linh tám cái động, động nọ ăn thông sang động kia, quả thật có ẩn giấu trận pháp ngũ hành bí mật, tất cả chỉ có một lối ra.

Tần Lạc Phố cười nói :

- Nếu thế thì khi nào phòng tuyến thứ nhất bị địch phá vỡ, ta có thế dụ đối phương vào trong núi băng, làm cho chúng bị lạc lối để dùng nhụt bớt nhuệ khí đi.

Nói tới đây chợt lắc đầu, tiếp :

https://thuviensach.vn

- À mà không được! Dùng ngọn Băng phong đẹp đẽ thế kia làm phòng tuyến thứ nhì, tuy có thể làm cho tụi giặc lạc lối, nhưng nhở ra họ thẹn quá hóa giận, phá mất một nơi linh tú thế này thì uổng quá!

Thân Đồ Hợi xua tay cười nói :

- Lão tiền bối đừng lo, phái Chấn Thiên phá hủy tòa Quảng Hàn động phủ của tôi, tôi có thể xây lại luôn mười tòa khác nữa. Vả lại bọn họ đã vào tới đây, nếu cử động mạnh quá ngộ lỡ toàn núi băng sụp xuống chôn sống cả lũ xuống đấy, thì có phải từ nay trở đi, thiên hạ sẽ yên ổn thái bình không?

Vừa nói tới đây, chợt thấy tên đệ tử được phái ra đắp núi ở đầu Huyền Băng Nguyên hốt hoảng chạy vào báo rằng :

- Khải bẩm Thần Quân, dưới chân Huyền Băng Nguyên đã thấy rất nhiều nhân vật giang hồ xuất hiện, tựa hồ có ý muốn xông lên núi.

Tần Lạc Phố giật mình nói :

- Sao họ đến sớm như vậy? Hoặc giả lại thay đổi kế hoạch chăng?

Mai Ngọc Thanh cười nhạt nói :

- Trong bọn hung đồ có nhiều nhân vật xuất sắc, không nên khinh thường! Nhưng họ đã hứa đến đây ta cũng nên mời họ nếm thử huyền băng tích tuyết trên xem mùi vị thế nào!

Nói tới đây lại bảo Lam Bạch Thạch :

- Lãnh huynh mau ra đốc thúc bọn đệ tử dọn hết đồ vật vào Thiên Hàn cốc, bố trí phòng tuyến thứ ba. Mọi việc xong xuôi rồi thì nên ra ngay đầu Huyền Băng trợ trận.

Lãnh Bạch Thạch lĩnh mệnh lui ra Mai Ngọc Thanh lại nói với Thân Đồ Hợi :

- Tôi ra Huyền Băng Nguyên trước, để lo việc phòng bị còn phu quân nên đưa Tần lão tiền bối và Hạ lão đệ đi xem động phủ Quãng Hàn, chỉ rõ

https://thuviensach.vn

phương vị cửu cung bát quái, lối tắt, đường mê và chỗ thông phong ở các cung cho hai vị xem, rồi ra sao cũng được.

Nói xong cúi đầu chào khách, rồi rảo bước đi ngay.

Hạ Thiên Tường thấy vị Băng Phách Thần Phi, người đã thanh kỳ tuyệt tục, trong cơn nguy biến lại biết điều khiển ung dung, không hề loạn trí, trong bụng kính phục vô cùng.

Thân Đồ Hợi cũng vội đứng lên đưa bọn Tần Lạc Phố đi xem khắp động, chỉ điểm rành rọt từng chỗ từng nơi. Trong tất cả chín cung quả thấy cung nào cũng có một chỗ thông gió.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Dám hỏi Thần Quân những chỗ thông gió này dùng để làm gì?

Thần Đồ Thần Quân vừa đưa khách ra Huyền Băng Nguyên vừ nói.

- Những chỗ thông gió đó, đều là tự nhiên sinh thành. Mỗi ngày cứ vào giờ Tý giờ Ngọ là có một luồng âm phong rét buốt như kim châm từ trong những chỗ thông gió thổi ra vì thế mà tuyết lạnh trong Trung Cung Chủ Khiếu lại càng rét ghê rét gớm, không sao chịu nổi. Hai vợ chồng tôi tốn không biết bao nhiêu tâm lực, mới tìm được cách là cho nó tự động mở ra đóng vào được!

Tần Lạc Phố ngạc nhiên hỏi :

- Nếu vậy thì tại sao không lấp hẳn nó đi, lại còn tìm cách cho nó tự mở ra đóng vào làm gì nữa?

Thân Đồ Hợi đáp :

- Lão tiền bối không biết, phái Tuyết Sơn chúng tôi có một công lực là Tý Ngọ Âm Phong chưởng mỗi khi luyện công, tất phải nhờ có âm phong trợ lực.

Hạ Thiên Tường chợt nghĩ ra một kế, bèn cười nói :

https://thuviensach.vn

- Vậy thì lát nữa, nếu phái Chấn Thiên uy thế quá mạnh, không thể trấn giữ được ở Huyền Băng Nguyên, ta dụ đối phương vào Quảng Hàn động phủ, rồi mở hết những chỗ thông gió Cửu Cung Phong Khiếu ra, để cho họ hưởng mùi vị Đồng Tủy Âm Phong thế nào, chả hay ư?

Thần Đồ Hợi đôi mắt long lanh, gật đầu cười nói :

- Kế ấy hay lắm! Nếu chúng ta quả không giữ nổi Huyền Băng Nguyên, tất phải theo kế của lão đệ.

Ba người ra tới gần tòa Bài lâu ở Huyền Băng Nguyên, chỉ thấy Mai Ngọc Thanh đang chú ý cúi nhìn xuống chân núi. Ba người cùng bước tới đào nguyên quả đã thấy có tới hơn mười nhân vật võ lâm đứng lố nhố ở dưới chân núi. Chỉ vì chân núi lên tới lên tới đầu núi, cách nhau tới sáu bảy chục trượng nên không trông rõ mặt người.

Thân Đồ Hợi cười nhạt nói :

- Bọn họ chọn giữa mùa hè tấn công Tuyết Sơn cho đỡ rét, nhưng có biết đâu trên Huyền Băng Nguyên quanh năm tuyết đọng, nên chắc còn đứng xa bàn tán, không dám lên vội.

Tần Lạc Phố nhì kỹ hình thế dưới chân núi Tuyết Sơn, thấy khoảng hơn bốn chục trượng về phía trước, sườn núi không lấy gì làm dốc lắm, nhưng khoảng hai chục trượng về mặt sau vách núi gần như đứng dựng hẳn lên, dù khinh công giỏi đến đâu, cũng phải lấy đà hai lần, mới nhảy lên đầu nguyên được.

Nhưng trên đầu nguyên hai bên tả hữu đã bị bọn đệ tử Tuyết Sơn vận những tản băng đen và những khối tuyết đọng trong núi, chất lên thành một tòa núi tuyết và một tòa núi băng đề phòng cự địch.

Hạ Thiên Tường nhìn hai tòa núi băng và tuyết, ngẫm nghĩ một chút rồi nói với Mai Ngọc Thanh :

- Mai Thần Phi, bọn kia thương nghị xong, tất sẽ kéo nhau lên núi. Từ chân núi lên tới đây, tối thiểu chúng cũng phải đề khí ba lần, lấy đà hai lượt, rồi

https://thuviensach.vn

mới nhảy lên được. Trong khi đó chúng ta cứ để yên mặc họ, đừng có động dạng gì hết, chờ cho đối phương đề khí lần thứ hai, lấy đà nhảy lên, toàn thân lơ lửng trên không, định dựa vào vách núi lấy đà lần nữa, nhưng khi gót chân họ chưa chạm vào núi, lúc ấy ta mới kích động tập kích phòng thủ. Đánh lối đó, đối phương tránh đã khó, lại đều nhảy lên cao tới hơn mười trượng rồi, nếu bị trúng phải một tảng băng lớn, ngả xuống chân núi, thì cũng là một đò khá nặng.

Mai Ngọc Thanh luôn luôn gật đầu cười nói :

- Ý kiến của lão đệ hay lắm! Đối địch với họ, ta phải sắp sẵn chương trình, chia từng giai đoạn một, kẻo đến lúc lâm cơ lại luống cuống. Nếu chẳng may để họ vượt lên đầu nguyên, chừng đó ta phải dùng Băng Phách Ngân Quang Tán để chống cự.

Nói xong lại quay ra dặn dò năm đệ tử, cứ theo đúng kề hoạch mà làm.

Lúc này bọn Chấn Thiên quần tà quả đúng như lời Hạ Thiên Tường xét đoán đều lũ lượt kéo nhau lên núi. Tần Lạc Phố ghé lại gần Thân Đồ Hợi nói nhỏ :

- Uy lực của những tản băng tuyết này tuy không kém gì những môn ám khí, nhưng đối với những nhân vật kiệt xuất như bọn Bạch Cốt song ma sợ rằng...

Thân Đồ Hợi không đợi ông ta nói hết, bèn gật đầu cười :

- Võ học của bọn Bạch Cốt song ma quả cao hơn chúng ta thật vậy nên đối với họ, ta phải tiếp đãi một cách đặc biệt mới được.

Vừa nói vừa lấy một chiếc túi da, và một chiếc bao tay bằng da thú trắng, cười nói với Tần Lạc Phố :

- Đây là Băng Phách Thần Sa, so với Băng Phách Ngân Quang Tán còn mạnh hơn nhiều.

Lão tiền bối và Thân Đồ Hợi nên chuyên tâm đối phó với hai tên ma đầu đó, đừng để chúng lên tới đây!

https://thuviensach.vn

Lúc này bọn Chấn Thiên đã lên hết chỗ sườn núi không dốc lắm, sắp sửa tới chỗ khó đi, đứng trên trông xuống, không những đã nhận rõ mặt từng người cả đến những tiếng cười nói của họ cũng nghe rõ mồn một.

Hạ Thiên Tường cố gắng nhìn kỹ, nhận thấy trong bọn có một Bạch Cốt Võ Sĩ, Thích Đại Chiêu, Thiết Quán đạo trưởng, Bào Tam Cô, Đông Cự, Cận Lưu Hương, Lôi Hóa, Nguyên Thông hòa thượng, ngoài ra còn hai tên lạ mặt, mặc quần áo khác kiểu, cộng tất cả mười người, không thấy có Bạch Cốt Tiên Tử.

Bọn họ lên tới chân chỗ sườn núi dốc, đều đứng xúm cả lại một chỗ. Thích Đại Chiêu cười ha hả nói với Thiết Quán đạo trưởng :

- Lão Tần Lạc Phố và thằng quỷ con Hạ Thiên Tường chắc là vận số đã hết, nên mới tự nhiên vượt hàng vạn dặm tới đây chịu chết.

Hạ Thiên Tường nghe xong chỉ rún vai, nhướng cao lông mày, liếc mắt nhìn trộm, thấy trong tay Thích Đại Chiêu vẫn cầm một côn gậy sắt, có vẽ nặng lắm, nhưng hình như mới đánh thì phải, vì đầu gậy không thấy có chín con chim bằng như côn gậy cũ.

Thiết Quán đạo trưởng cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Đã có hai tên ấy lên Huyền Băng Nguyên báo tin, tất vợ chồng Thân Đồ Hợi phải dự lực tiếp chiến chứ, sao lúc này vẫn chưa thấy động tĩnh gì cả?

Bào Tam Cô cười hắc hắc một hồi, nghe như tiếng én rúc, rồi nói :

- Rất có thể họ bắt chước phái Nga Mi, im trống cuốn cờ, trốn biệt từ lâu rồi!

Thích Đại Chiêu lại cười nói với Bạch Cốt Võ Sĩ :

- Hộ pháp Bạch Cốt Tiên Tử lo xa quá, bà ấy tìm khắp núi không thấy bọn Huyền Huyền Tiên Lỗ đâu, lại cho là họ thừa cơ đánh úp Kỳ Liên, nên vội vã quay về phòng bị. Thực ra, theo ý tôi thì lực lượng phái Nga Mi có gì đâu mà dám...

Bạch Cốt Võ Sĩ cũng cười ngắt lời :

https://thuviensach.vn

- Tam sư muội tôi lo xa như vậy, cũng không phải là thừa! Trong khi hai bên đang so tài đấu trí, thận trọng một chút vẫn là thượng sách. Vả lại chúng ta ở đây đã có ngần này người, dư sức làm cỏ phái Tuyết Sơn, dẫu chúng có thêm Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường, chăng qua cũng chỉ như hai con thiêu thân đâm đầu vào lửa, có gì mà ngại?

Hạ Thiên Tường nghe xong mới hiểu cái cớ tại sao lại vắng mặt Bạch Cốt Tiên Tử, và Thiết Quán đạo trưởng sao lại đến sớm như vậy?

Giữa lúc ấy nghe tiếng Lôi Hóa hỏ Thiết Quán đạo trưởng :

- Sư huynh đã biết lực lượng hai bên chênh lệch như vậy, sao chúng ta không tiến lên đi, còn đứng đây chờ gì nữa?

Thiết Quán đạo trưởng chưa kịp trả lời. Thích Đại Chiêu đã cười nói :

- Lôi huynh đừng nôn nóng, tôi đang nghĩ xem có nên phái người lên trước thăm dò đối phương động tịnh ra sao không?

Lôi Hóa không do dự, lập tức trả lời :

- Lôi Hóa nguyện lên trước thăm dò.

Thích Đại Chiêu gật đầu nói :

- Lôi huynh đã muốn đi, để ta cho Đông tam đệ đi theo cho có bạn. Lôi Hóa và Đông Cự vừa toan đề khí bay lên thì Thích Đại Chiêu lại dặn :

- Các người phải nhớ sắp sẵn Cửu U Lân Hỏa và Tử Diệm thần sa đề phòng trên đầu nguyên có phục binh cản trở.

Há Thiên Tường nghe đến đây, khẽ cười nói với Thân Đồ Hợi :

- Thân Đồ thần quân, chúng ta cũng nên thay đổi kế hoạch một chút, chờ hai tên kia lên tới đây, ta sẽ xông ra bắt sống có được không? Bọn kia đứng dưới chân núi, dẫu có muốn cứu cũng không kịp!

Thân Đồ Hợi còn đang ngẫm nghĩ, Tần Lạc Phố lắc đầu cười nói :

- Lôi Hóa và Đông Cự tuy không đáng sợ, nhưng Cửu U Lân Hỏa và Tử Diệm thần sa của chúng độc lắm, chúng ta không nên mạo hiểm, chi bằng cứ

https://thuviensach.vn

theo kế cũ mà làm!

Thân Đồ Hợi biết ý Tần Lạc Phố chỉ sợ hai món ám khí của đối phương có thể làm cho bọn đệ tử Tuyết Sơn bị thương, bèn nói :

- Tần lão tiền bối cẩn thận thế cũng phải. Vậy trong khi họ hãy còn ở lưng chừng núi, Hạ lão đệ nên ra tay trước đi là hơn!

Hạ Thiên Tường cúi nhìn xuống dưới, thấy Lôi Hóa và Đông Cự đã trổ khinh công nhảy lên.

Chàng thầm tính cứ theo công lực của Lôi Hóa và Đông Cự, thì it nhất họ cũng phái ẩn thân vào vách núi lấy đà ba lần, tới lần thứ tư mới có thể tới đầu Huyền Băng Nguyên được, chàng bèn vớ lấy hai khối huyền băng rất lớn cầm sẵn trên tay lẳng lặng ngồi chờ.

Nhưng hai tên ác tặc phái Chấn Thiên cũng sợ có phục binh ở đầu nguyên, nên một người thì cầm Tử Diệm thần sa, một người thì cầm Cửu U Lân Hỏa đề phòng bất trắc.

Chỉ trông thoáng chốc Lôi Hóa va Đông Cự đã lấy đà hai lần, phi thân ba lần, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn là cho Nguyên Thông hòa thượng và hai vị ăn mặc lối ngoại bang, đều nhìn nhau gật đầu, tỏ vẻ than phục.

Trên đầu Huyền Băng Nguyên vẫn lặng lẽ như tờ.

Bạch Cốt Võ Sĩ ơ một tiếng, rồi nói với Thích Đại Chiêu :

- Quái lạ, có lẽ bọn này nghe động bỏ trốn cả rồi chắc? Tại sao họ không lợi dụng chỗ hiểm yếu này để mai phục?

Nói chưa dứt lời, chợt một giọng cười khanh khách nổi lên, vang cả bầu trời, rồi vị tiêu hiệp Bắc Minh Hạ Thiên Tường thốt nhiên xuất hiện đầu nguyên Huyền Băng.

Hạ Thiên Tường vừa hiện thân, lập tức ra tay, hai khối băng đen lớn, đã bị chàng ngầm vận công lực, bóp ra từng miêng nhỏ, khối nào cũng ngưng túc Càn Thiên khí công, dùng thủ pháp đặc biệt Mãn Thiên Hoa Vũ nhắm đúng đầu hai tên hung tặc tưới xuống.

https://thuviensach.vn

Lúc này Lôi Hóa và Đông Cự vừa đạp chân vào vách núi, toan lấy đà nhảy lên đầu nguyên đột nhiên thấy Hạ Thiên Tường hiện ra ngăn trở, thì tức giận vô cùng.

Hạ Thiên Tường đã lựa đúng lúc hạ thủ, hai tên côn đồ nhảy đã hết đà, chân còn chưa chạm vào vách, bốn mặt đều trống, không còn dựa dẫm vào đâu mà tránh được, chỉ đành gượng ném ra bổng đầu Cửu U Lân Hỏa và một nắm Tử Diệm thần sa, lại phất tay áo, toan dùng nột gia công lực đánh tan những mảnh băng vụn đang bay tới trước mặt.

Không ngờ những mảnh băng đó đứng từ trên ném xuống, uy lực đã mạnh, lại được Hạ Thiên Tường gia thêm mười thành Càn Thiên khí công, Đông Cự và Lôi Hóa trong lúc hoảng hốt, phất tay áo lên chống đỡ, thì chống làm sao?

Nhất là thứ băng đen đóng lại thành khối lâu tới hang vạn năm ở trên Huyền Băng Nguyên, chất nó đã rắn như sắt, đâu phải tầm thường? Nên khi vừa thấy hoa băng tụ vào một chỗ, là hai tiếng rú khủng khiếp nổi lên, rồi hai thân hình lực lưỡng từ trên cao năm sáu chục trượng, đồng thời rơi xuống chân núi.

Không những hai tên ác tặc thân hình bị rơi xuống núi, mà những ám khí của chúng, vì đứng ở dưới thấp ném lên cao, nếu sức không đi được xa, vừa tới đầu nguyên, bị trận gió rừng cuốn đi sạch.

Bọn Chấn Thiên thấy trên đầu nguyên quả có mai phục, hai người kia đã bị ngã xuống, vột chạy ra tiếp cứu!

Lôi Hóa và Đông Cự tuy đã luyện nội công rất tốt, nhưng vừa bị trúng phải nhiều mảnh băng của Hạ Thiên Tường ném ra, lại rơi từ năm sáu chục trượng xuống chân núi, nên khắp mình đều bị thương tích, tình trạng cực kỳ lang bối.

Thích Đại Chiêu chống mạnh cây gậy sắt xuống đất ghiến răng gầm lên :

- Hạ Thiên Tường, mi là một thằng quỷ độc ác! Đợi ta phá Huyền Băng Nguyên xong, sẽ dùng công gậy đập nát mi ra thành tương.

https://thuviensach.vn

Nói chưa dứt lời, đã thấy trên Huyền Băng Nguyên nổi lên một trận cười ha hả, trong như tiếng rồng ngâm, phượng hót.

Tiếng cười đó chính là tiếng cười của Hạ Thiên Tường.

Thích Đại Chiêu đôi mắt nhìn té lửa, đề khí gọi to :

- Hạ Thiên Tường, mi cười gì thế?

Hạ Thiên Tường bĩu môi đáp :

- Ta cười ngươi thân đã làm tới Chưởng môn, mà hành động quá ư hạ lưu ti bỉ nói năng thì khoác lác, một tấc đến trời!

Thích Đại Chiêu giận đến phát run, ngẩn đầu lên hỏi :

- Ta nói khoác ở chỗ nào? Mi nói ta nghe!

Hạ Thiên Tường lại cười ha hả nói :

- Cây gậy Cửu Thủ Phi Bằng là một vật đã thành danh của ngươi, mà hôm trước ở đại hội Chấn Thiên, còn bị lông chim của ta cắt đứt bây giờ bằng một cây gậy sắt tầm thường như kia, ngươi định đập nát ta ra thành tương, như thế không gọi là nói khoác thì gọi là gì?

Thích Đại Chiêu giận lắm, không sao nén được, bèn cầm cây gậy sắt vung lên, đập vào vách băng, làm thành một lỗ hổng lớn.

Hạ Thiên Tường bật cười nói :

- Ngươi dẫu có sức khỏe như Hạng Bá Vương cũng không thể đánh đổ nổi tòa núi băng này đâu! Xem ra ngươi chân hỏa quá vượng, để ta tặng cho một ít băng, tắm cho nó mát mẻ một chút!

Nói xong khẽ ngưng càn nguyên khí công, nhằm đúng chân ngọn núi băng phóng ra một chưởng, lập tức có một tảng tuyết lớn, lăng không rơi xuống, bọn Chấn Thiên hốt hoảng, vội dùng khinh công xô nhau nhảy lui về phía sau né tránh.

Vợ chồng Thân Đồ Hợi và Tần Lạc Phố trông thấy cảnh tượng ấy đều bật phì cười.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc đó, Tần Lạc Phố chợt biến sắc mặt nói :

- Thân Đồ thần quân mau truyền lệnh cho bọn đệ tử phải chú ý, đối phương đã tiến lên núi rồi kìa!

Thân Đồ Hợi cúi xuống nhìn, quả thấy dưới chân núi đã có ba cái bóng bay lên. Chính giữa là Bạch Cốt Võ Sĩ, bên trái là Thiết Quán đạo trưởng, bên phải là Bào Tam Cô.

Thân Đồ Hợi thấy đối phương toàn những tay cao thủ, là thứ hung mãnh dị thường, bèn vội cấp tốc cắt đặt cho hai vợ chồng đứng giữa đối địch với Bạch Cốt Võ Sĩ, lại mời Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường đứng bên trái đón Thiết Quán đạo trưởng, còn Bào Tam Cô ỏ rúc bên phải đã có năm đệ tử hợp lực đối phó!

Kế sách vừa định xong, ba bóng người đã nhảy lên gần tới đầu nguyên.

Vợ chồng Thân Đồ Hợi không dám sơ hốt, vội ngưng đủ mười hai thành công lực, dùng chiêu Cửu Chuyển Hoàn Thái Công song song đẩy chưởng pháp ra một luồng gió lạnh kinh hồn nhắm trúng đầu Bạch Cốt Võ Sĩ ấn xuống.

Bạch Cốt Võ Sĩ chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, ống tay áo bào phất mạnh, một luồng Bạch Cốt Âm Phong hóa thành nội gia cương khí lập tức bay lên đón đỡ.

Lối đánh như thế, mạnh được yếu thua, có thể biết ngay tức khắc.

Nếu là đánh nhau ở chỗ đất bằng, thì hai vợ chồng Thân Đồ Hợi dù hợp sức vào, cũng khó lường đương nổi Bạch Cốt Võ Sĩ.

Nhưng lúc này Bạch Cốt Võ Sĩ phải chịu ba điều thiệt :

Một là lão đã phải vận khí nhảy lên cao tới mười bảy mười tám trượng, chân lực tự nhiên cũng bị hao tổn ít nhiều; Hai là hắn vừa dẫm vào vách núi lấy đà lần thứ hai, cái thế vươn lên đã hết, thân hình đang lơ lửng trên không, rất khó phát triển sức mạnh; Ba là từ núi đánh lên, không thể thuận lợi bằng từ trên đánh xuống được.

https://thuviensach.vn

Vì vợ chồng Thân Đồ Hợi chiếm được ba lợi thế đó, nên khi đôi bên dốc toàn lực vung đánh thành ra ngang sức, không phân thắng phụ và kết quả là cả ba người, đều lùi lại phía sau nửa bước.

Bạch Cốt Võ Sĩ toàn thân đang lơ lửng trên không, đã bị đẩy lùi, tất phải rơi xuống chân núi, nhờ được thân pháp lão rất nhẹ nhàng nên không hề bị thương tổn gì cả.

Thế là phòng tuyến giữa nguy hiểm nhất đả được vợ chồng Thân Đồ Hợi may mắn đuổi được quân địch, nhưng phòng tuyến bên trái lúc này chợt nỗi lên một chuỗi cười đắc ý.

Đó là tiếng cười của Hạ Thiên Tường, vì Thiết Quán đạo trưởng Phó chưởng môn phái Chấn Thiên đã chẳng may bị trúng một chưởng.

Thì ra Hạ Thiên Tường đã tiến được một bước khá dài, có thế ngang sức với Thiết Quán đạo trưởng.

Nếu hai bên chiến đấu ở chỗ đất bằng, đối phương cũng khó lòng hạ nổi chàng, huống hồ lúc này chàng lại được lợi thế đứng trên đánh xuống, nên chàng đã ngưng tụ Càn Thiên khí công chờ sẵn, giữa lúc vợ chồng Thân Đồ Hợi hợp sức chống đối Bạch Cốt Võ Sĩ, thì ở đằng này chàng cũng nhằm đầu Thiết Quán đạo trưởng đánh tới.

Một bên dốc hết toàn lực tấn công, một bên phụ trách việc phòng thủ, Tần Lạc Phố khi nào chịu đứng yên, bèn cũng chiến thắng đối phương phóng thêm một chưởng Ban Thiền chưởng lực.

Thiết Quán đạo trưởng thân còn lơ lửng trên không, chống đỡ đã khó, huống chi lại còn bợ luôn hai chưởng toàn là tuyệt thế thần công giáng thẳng xuống đầu, thì làm sao mà tránh nổi?

Vì thế chỉ nghe đánh bực một tiếng, cái thân hình đồ sộ của lão bay ra ngoài năm sáu thước, rồi rơi xuống chân vách núi.

Thích Đại Chiêu thấy thế thét lên một tiếng, cắm chiếc gậy sắt xuống đất, xòe rộng tay áo, rồi như một con chim đại bàng lăng không bay lên.

https://thuviensach.vn

Vừa bay lên mấy trượng, đã đón được Thiết Quán đạo trưởng, lão lấy tay ấn nhè nhẹ vào sườn Thiết Quán đạo trưởng một cái.

Thiết Quán đạo trưởng được người giúp sức, cố chịu cơn đau, giữ vững được thân hình, để cho Thích Đại Chiêu dìu xuống mặt đất.

Nhưng khi vừa xuống tới mặt đất, lão chợt thấy hai mắt hoa lên rồi thổ ra một đống huyết tươi.

Bạch Cốt Võ Sĩ cũng đã nhảy xuống tới đất bèn lấy viên linh đan cho vào miệng Thiết Quán đạo trưởng, bảo lão nuốt đi.

Hạ Thiên Tường đã báo được cái thù bị Thiết Quán đạo trưởng đánh một ống tay áo vào ngực ở Bộ Hư đạo quan ngày trước trong bụng lấy làm hả hê vui sướng lại buông tiếng cười ha hả như người điên.

Nhưng giữa lúc chàng đang cười vui thú, thì trên Huyền Băng Nguyên đã gây thành một cảnh hỗn loạn.

Số là phòng tuyến giữa và phòng tuyến bên trai đã được bọn Thân Đồ Hợi và bọn Tần Lạc Phố đối phó xong xuôi, còn mé phải, cho năm tên đệ tử phái Tuyết Sơn chống giữ Bào Tam Cô, chung qui không giữ được để mụ phá phòng tuyến vượt lên.

https://thuviensach.vn

Hồi 53

Độc Đấu Quần Tà

Không ngờ Bào Tam Cô, chẳng những khi ngưng tụ công lực thì thân thể rắn như sắt, lại nhân ở trong động Giáng Tuyết lâu ngày khổ luyện Tuyết Đống Cương Thi, nên dù khí lạnh đến đâu mụ cũng không sợ.

Vì vậy nên băng tuyết tuôn ra như mưa, cũng không sao ngăn nổi mụ, chỉ thấy một cái bóng đầu bạc phơ phơ, mặt mũi nanh ác, từ trong màn mưa tuyết nhảy lên đầu Huyền Băng Nguyên.

Tôn Cửu Tiêu, một trong năm tên đệ tử phái Tuyết Sơn, tính nóng như lửa, thấy hai mặt trận kia đã đẩy lui được quân địch, còn mặt trận của mình lại bị đối phương vượt qua thì giận lắm, lập tức xông lên, dùng một chiêu Thôi Vân Xuyết Trục dồn tụ thần công đánh vào vai bên trái Bào Tam Cô. Bào Tam Cô cười nhạt nói :

- Ngọc bằng hạt tấm, cũng dám khoe ánh sáng cơ à?

Mụ vừa phất ống tay áo bên trái lên, tức thì một luồng cương phong rất mạnh, ào ào phóng ra, Tôn Cửu Tiêu chỉ kịp kêu một tiếng hự, thân hình đã bật lùi lại phía sau mấy bước.

Bào Tam Cô tay trái phất ống tay áo gạt Tôn Cửu Tiêu, tay phải phát ra bốn đốm Cửu U Lân Hỏa đánh bọn Lãnh Oánh, Lãnh Khiết, một mặt vận khí kêu to :

- Ta đã xông lên được đầu nguyên rồi, Chưởng môn sư đệ mau xuất lĩnh đại đội tấn công lên đi!

Nói chưa dứt lời, một đám mây đỏ và một cái bóng cao lớn đã đồng thời lăng không phóng tới.

Cái bóng đó chính là Lãnh Bạch Thạch, vừa ở trong Thiên Hàn cốc trở ra. Còn đám mây đỏ tức là tấm lưới nhện đỏ của Hạ Thiên Tường tung ra vét

https://thuviensach.vn

hết bốn đốm Cửu U Lân Hỏa của Bào Tam Cô.

Lãnh Bạch Thạch quay mắt nhìn Bào Tam Cô cười gằn nói :

- Mụ già tới đây hay lắm! Chúng ta thật có tiền duyên, hôm nay phải đánh nhau một trận cực kỳ thấy khoái mới hả!

Miệng vừa cười, tay vừa phóng luôn hai chiêu Chấn Hãm Càn Khôn, Thôi Sơn Sân Hải, kèm theo thần công Cửu Chuyển Thiên Hàn, uy lực vô cùng mãnh liệt, nhằm Bào Tam Cô đánh tới.

Bào Tam Cô nghiến răng kèn kẹt, dùng một chiêu Thân Thủy Đồ Kình hóa giải lại thế tấn công của đối phương, rồi lập tức phản công dồn lại.

Lúc này dưới chân núi, Thích Đại Chiêu thấy sư tỷ đã phá vỡ được phòng tuyến bên trái, bèn hớn hở phất tay áo rộng, xuất lĩnh quần tà kéo nhau lên núi chỉ để một mình Thiết Quán đạo trưởng ở lại để lấy sức.

Thân Đồ Hợi thấy năm tên đệ tử đã để Bào Tam Cô lọt vào phòng tuyến thì hoảng sợ, vừa định chạy đến tiếp cứu, chợt thấy Lãnh Bạch Thạch đã nhảy vào giao chiến với Bào Tam Cô, Hạ Thiên Tường cũng vừa tung Hồng Vân Thù Ty Võng ra quơ hết Cửu U Lân Hỏa nên cũng yên tâm đôi chút.

Nhưng tình thế trên Huyền Băng Nguyên vừa hơi hòa hoãn thì dưới chân núi, bọn Chấn Thiên quần tà đã tấp nập nhảy lên, Tần Lạc Phố cau mày nói với Thân Đồ Hợi :

- Lần này đối phương kéo cả bọn lên tấn công, nếu chúng ta không dốc toàn lực chống cự lại, e không giữ nổi phòng tuyến này mất!

Thân Đồ Hợi sắc mặt trầm trọng, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, rồi cùng Mai Ngọc Thanh và Tần Lạc Phố, hợp sức đẩy hai tòa núi băng và tuyết cho đổ nhào xuống.

Hai tòa núi này tuy mới đắp, chỉ cao chừng một trượng, nhưng cùng một lúc đổ lật cả xuống, sức mạnh có tới hàng vạn cân, không những ngăn được thế của đối phương, mà lại còn làm vài người trong số đó bị thương nhẹ.

https://thuviensach.vn

Bọn Chấn Thiên quần tà không hiểu trên Huyền Băng Nguyên có bao nhiêu băng tuyết, nên đều cau mày nhìn nhau, không biết tính kế gì.

Thích Đại chiêu trong bụng chỉ lo cho sư tỷ Bào Tam Cô một mình ở trên đầu Huyền Băng Nguyên tình thế mười phần nguy cấp. Lão vò đầu bứt tai, cây gậy sắt trong tay luôn luôn gõ xuống mặt đất.

Lúc này, Lãnh Bạch Thạch và Bào Tam Cô đã đấu hơn năm chục chiêu, nhưng một người là đại hiệp Tuyết Sơn, một người là nữ ma Giáng Tuyết, hai bên công lực ngang nhau, không phân hơn kém. Hạ Thiên Tường thấy vậy liền hỏi Tần Lạc Phố :

- Lão tiền bối bảo Lãnh đại ca cháu liệu có thắng nổi Bào Tam Cô không?

Tần Lạc Phố lắc đầu nói :

- Hai người hỏa hầu ngang nhau, đồng tài đồng sức, họ có thể đấu đến lúc nào kiệt hết chân lực cũng chưa chắc đã phân thắng phụ.

Hạ Thiên Tường lại nói :

- Bọn Thích Đại Chiêu ở dưới núi, người nào người nấy đôi mắt đều hau háu như hổ rình mồi, khi nào lại để hai người giao đấu lâu như thế! Cháu muốn giúp Lãnh đại ca cháu một tay hạ Bào Tam Cô cho sớm nhưng lại sợ trái với quy củ giang hồ.

Tần Lạc Phố chỉ xuống chân núi, mỉm cười nói :

- Bọn chúng tự nhiên kéo bè họp hội đến đánh trộm người ta thế kia, có kể gì đến quy củ giang hồ không? Nếu chúng ta không sớm nghe tin, thì lúc này trên Huyền Băng Nguyên đã thây chất thành núi, máu chảy thành sông từ lâu rồi!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Theo lời lão tiền bối thì cháu giúp Lãnh đại ca là đáng lắm, phải không?

Tần Lạc Phố cũng cười nói :

https://thuviensach.vn

- Người ta có câu rằng: “Gặp Văn Vương bàn lễ nghĩa, thấy Kiệt Trụ nói binh đao!“, sao lại không đáng.

Nói chưa dứt lời, Hạ Thiên Tường đã lập tức phóng ra một chiêu Phổ Độ Chúng Sinh nhằm Bào Tam Cô điểm vào Vựng Huyệt.

Bào Tam Cô đang đấu với Lãnh Bạch Thạch, nhân hai bên công lực tương đương, nên phải toàn thân ứng phó, chiêu nào phóng ra cũng đủ sức bạt núi băng ngàn, kinh trời động đất, khi nào còn nghĩ tới một người xưa nay vẫn cao ngạo, coi người bằng nửa con mắt như Hạ Thiên Tường, lại nhân lúc ấy ra tay ám toán.

Mãi tới khi phát giác ra sự đó, mụ mới giật mình kinh sợ, vừa định chống đỡ, nhưng Hạ Thiên Tường đã dốc toàn lực vào ngón Càn Thiên Chỉ, hóa thành một luồng kinh khí vô thanh vô sắc uy lực cực kỳ ghê gớm, yểm hộ chiêu Phổ Độ Chúng Sinh, cách không điểm vào cạnh sườn mụ.

Bào Tam Cô cảnh giác hơi chậm, nên không tránh kịp, chỉ kịp kêu lên một tiếng, rồi lập tức ngã ngay.

Lãnh Bạch Thạch giao đấu đang hăng say, chợt thấy tình hình đột nhiên biến chuyển, bèn trợn trừng đôi mắt, giậm chân gắt :

- Hạ lão đệ làm thế là nghĩa lý gì? Hiền đệ sợ ta không địch nổi mụ ấy chăng?

Hạ Thiên Tường vội cười nói :

- Lãnh đại ca thần công vô địch, nhất định thế nào cũng thắng, nhưng phái Chấn Thiên đông quá, và họ sắp ùa lên tấn công bây giờ, tiểu đệ làm việc này có hơi mạo muội nhưng thực ra chỉ vì sự an nguy của toàn thể phái Tuyết Sơn, xin Lãnh đại ca lượng giải cho!

Lãnh Bạch Thạch nghe xong, chợt đỏ bừng mặt, cúi xuống nhấc bổng Bào Tam Cô, chạy ra đầu nguyên, giơ cao lên cho bọn Chấn Thiên trông thấy, rồi gọi to :

https://thuviensach.vn

- Chưởng môn phái Chấn Thiên nghe đây: sư tỷ ngươi là Bào Tam Cô đã bị Hạ lão đệ điểm huyệt, nếu các ngươì còn dám cuồng vọng nữa, ta sẽ chặt con mụ yêu tinh này ra làm năm bảy mảnh!

Bọn Thích Đại Chiêu đang ngửa mặt nhìn lên Huyền Băng Nguyên, nghiến răng căm giận, chưa biết tính cáhc gì, chợt thấy Bào Tam Cô đã bị Lãnh Bạch Thạch bắt được, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, cau mày tức tối.

Thích Đại Chiêu quả không hổ là một tay gian hùng cái thế, hắn ngẫm nghĩ một lúc, đôi mắt quắc lên như tóe lửa, cất cao giọng nói :

- Ta đa thề không làm cỏ được Huyền Băng Nguyên, thì không khi nào chịu quay về!

Nếu các ngươi dám động đến sợi tóc của sư tỷ ta, thì ta sẽ giết hết già trẻ, lớn bé phái Tuyết Sơn để báo thù.

Lãnh Bạch Thạch khi nào sợ lời đe dọa ấy, ông ta gầm lên một tiếng, vừa định ném Bào Tam Cô xuống vực sâu, thì Hạ Thiên Tường vội xua tay ngăn lại rồi nói với Thân Đồ Hợi :

- Thân Đồ thần quân, theo ý tôi, ta hãy tạm lưu cái mạng mụ này lại, để lấy cớ uy hiếp bọn kia. Thần Quân nghĩ có nên không?

Thân Đồ Hợi gật đầu, khuyên Lãnh Bạch Thạch hãy cố nén giận, đừng ném mụ Bào Tam Cô xuống rồi nói :

- Ơ! Chim gì mà tiếng kêu lạ quá nhỉ? Ta chưa bao giờ nghe thấy tiếng chim nào giống như thế cả?

Mai Ngọc Thanh ngẩng đầu lên trông chợt biến sắc mặt, chỉ về phía đông nam, hạ thấp giọng nói :

- Con chim to chưa kìa! Mà lại có cả người cưỡi trên lưng nó nữa mới kỳ chớ!

Vừa nói tới đấy, thốt nhiên thấy hai người lạ mặt trong bọn Chấn Thiên hú lên một tiếng hình như để hạo với tiếng chim kêu trên không.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường ngẩng trông chỉ thấy một con chim điêu rất lớn, trên lưng còn cõng một người ăn mặc dị dạng, đang bay về phía có tiếng hú.

Chàng chợt nhớ ra một chuyện, liền nói với Thân Đồ Hợi :

- Tôi nghe Bát Mạc Yêu Vương, có tài nuôi dạy các loài cầm thú lạ, con chim điêu lông xanh kia đã cùng trú với bọn Chấn Thiên, thì đâu Huyền Băng Nguyên khó lòng giữ được. Chi bằng chúng ta nên lui cả vào phòng tuyến thứ nhì đi thôi!

Thân Đồ Hợi cũng biết tình thế cực kỳ nghiêm trọng, bèn sai Lãnh Bạch Thạch và năm tên đệ tử đem Bào Tam Cô về Thiên Hàn cốc nhưng phải cẩn thận đừng để con chim trông thấy.

Lãnh Bạch Thạch vâng lời vừa định quay đi, thì Thân Đồ Hợi lại nói :

- Lãnh huynh đưa Bào Tam Cô vào Thiên Hàn cốc xong, lúc trở về nên mở kho Thiên Hàn Bảo lấy chiếc cung Thần Mộc, và Xuyên Vân Tiễn ra đây cho tôi nhé!

Lãnh Bạch Thạch đi rồi, Tần Lạc Phố hỏi Thân Đồ Hợi :

- Không ngờ Thần Quân còn tinh thông cả nghề cung tên nữa kia đấy!

Mai Ngọc Thanh cười, đỡ lời :

- Hồi mới tới Đại Tuyết sơn, phu quân tôi chỉ có một chiếc cung Thần Mộc, và bảy mũi Xuyên Vân Tiễn đủ chấn nhiếp được quần hào sáng lập phái Tuyết Sơn. Lâu lắm không thấy dùng đến, bữa nay chắc vì trông thấy con chim kia, mới lại nhớ đến nghề xưa, phải không?

Thân Đồ Hợi chỉ gật đầu mỉm cười, Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lúc này cung tên chưa thể đem đến ngay được, mà bọn Chấn Thiên thì sắp kéo cả đại đội lên tấn công bây giờ, vậy chúng ta có nên bỏ phòng tuyến này, lui về động Quảng Hàn, chờ quân địch đâm đầu vào lưới không?

Thân Đồ Hợi gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ lão đệ nói cũng có lý, trước hết ta hãy dụ họ vào động Quảng Hàn, cho họ nếm mùi vị Tý Ngọ Âm Phong, sau đó ta lại rút về phòng tuyến thứ ba, quyết nhất tử chiến!

Nói xong, cả mấy người cùng len lén rời khỏi Huyền Băng Nguyên lui về động Quảng Hàn.

Vừa lên tới đầu nguyên, Bạch Cốt Võ Sĩ đưa mắt nhìn khắp bốn phía, không thấy một bòng người, lấy làm ngạc nhiên vô cùng, lập tức sai chim xuống núi lần lượt chở từng người lên.

Thiết Quán đạo trưởng lúc này đã khỏi hẳn vết thương, vừa lên tới nơi, lão đã bô bô nói :

- Cửa ải đầu tiên đã phá vỡ rồi, chúng ta phải lấy máu rửa sạch Huyền Băng Nguyên, giết hết phái Tuyết Sơn, nhất định không để cho tên nào sống sót!

Bạch Cốt Võ Sĩ chỉ lên ngọn núi băng xua tay nói :

- Phó chưởng môn thử coi, tòa núi này hình thế thật là đặc biệt, trên cao nguyên lại còn có cao sơn, bọn Tuyết Sơn đã trốn đâu hết, muốn tìm ra bọn họ tưởng cũng khó lòng.

Cận Lưu Hương xếch cao đôi mày liễu, sát khí đằng đằng nói :

- Chúng ta đã nhiều người, lại có Nguyên Thủy hòa thượng và các vị Long gia tam kiệt trợ trận, dẫu chúng có trốn trên mây cũng không thoát!

Thì ra ba người ăn mặc lối ngoại bang đó tức là anh em Long Thị Tam Hùng, ba tên thủ hạ đắc lực của Bát Mạc Yêu Vương thường vẫn tự xưng là Long gia tam kiệt.

Bạch Cốt Võ Sĩ vừa nghe Cận Lưu Hương nói xong, chỉ lạnh lùng cười nói :

- Cận nương tử nói cũng có lý, nhân vật phái Tuyết Sơn nếu đường đường đối địch với ta, thì chẳng có gì đáng sợ, nhưng đằng này chúng lại dựa vào địa thế đặc biệt của tòa núi này, chỉ đào hào đắp lũy, núp kín không ra, thì ta làm gì được họ?

https://thuviensach.vn

Cận Lưu Hương hừ một tiếng, vừa toan đáp lại, đã thấy Độc Giác Long Phi Long Tại Thiên, người cưỡi con chim điêu đến sau cùng, cười nói :

- Thân nhân cứ yên tâm, con chim điêu của tôi đôi mắt tinh lắm, nó có thể bay cao trên trăm trượng mà trông thấy con thỏ núp trong bụi cỏ, hạt ngọc rơi dưới đất. Nếu sai nó đi tìm bọn Tuyết Sơn, thì chúng có mà chui xuống suối vàng, nó cũng moi ra được!

Nói xong chúm môi hú một tiếng, con chim điêu lập tức xòe cánh bay lên ngọn núi băng cao chót vót tới sát tầng mây, lượn đi lượn lại dò tìm tung tích quân địch.

Bạch Cốt Võ Sĩ thấy thế, liền cười nói với Thiết Quán đạo trưởng :

- Ta đã được một tay giúp việc đắc lực thế này, thì lo gì không báo được thù cho Chưởng môn nhân!

Nói vừa dứt lời, chợt nghe có một tiếng hát cực kỳ trong trẻo, không rõ từ đâu văng vẳng đưa tới, điệu ra hùng tráng vô cùng. Bạch Cốt Võ Sĩ lắng tai nghe một lúc, thốt nhiên sẽ thở dài lắc đầu nói :

- Đây là tiếng hát của thằng tiểu quỷ Hạ Thiên Tường. Thằng bé ấy thực là một bậc kỳ tài hiếm có trong giới võ lâm gần đây! Các vị nghe hắn hát bài Qui Triều Hoa có hay không?

Thiết Quán đạo trưởng đối với Hạ Thiên Tường thật đã căm giận thấu xương, khi nào lại muốn nghe Bạch Cốt Võ Sĩ tâng bốc quân địch, bèn ngoảnh lại nói với Thích Đại Chiêu :

- Chưởng môn nhân, tiếng hát nghe như ở trong tòa núi Tuyết đưa ra, có khi đối phương cố ý dụ địch, và mai phục sẵn những cạm bẫy ghê gớm gì ở trong đó chăng?

Thích Đại Chiêu nhướng cao lông mày nói :

- Chúng ta đã dám vào long đàm hổ huyệt, còn sợ gì kiếm thụ đao sơn? Nếu đã nghe rõ tiếng hát cất lên từ đấy, thì chúng ta cứ tiến vào giết một mẻ cho sướng tay!

https://thuviensach.vn

Nói xong vung cây Thiết trượng lên, phấn chấn tiến vào Quảng Hàn động phủ trước, bọn hung đồ cũng lần lượt đi theo, chỉ trong nháy mắt đã tới gần ngọn Tuyết Phong, nơi Hạ Thiên Tường lấy làm phòng tuyến thứ nhì.

Hạ Thiên Tường thấy bọn Chấn Thiên đã bị tiếng hát của mình dụ dẫn, liền hỏi Thân Đồ Hợi :

- Thân Đồ thần quân, giờ này là giờ gì?

Thân Đồ Hợi đáp :

- Vào khoảng cuối giờ Tỵ sang đầu giờ Ngọ.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Thật đúng là vận xui của bọn Chấn Thiên quần tà đã đến! Lúc này chính là giờ Tý Ngọ Âm Phong sắp phát. Bây giờ xin ba vị chuẩn bị sẵn sàng, khi nào nghe tôi hú lên ba tiếng dài, thì mở tất cả ba cửa thông gió ra, sau đó sẽ theo con đường bí mật lén ra khỏi Quảng Hàn động phủ.

Thân Đồ Hợi ngạc nhiên hỏi :

- Còn Hạ lão đệ thì làm gì?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi muốn đứng chấn ngoài cửa để cự địch, chờ lúc gió âm phong nổi lên, mới thả bọn Chấn Thiên vào động.

Mai Ngọc Thanh nhìn Hạ Thiên Tường tỏ vẻ tha thiết, mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ công lực tuy tinh thâm, nhưng không nên quá khinh địch, lão đệ có một mình làm sao giữ nổi quân địch?

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Xin lão tiền bối cứ yên tâm, Hạ Thiên Tường cũng tự biết mình lắm chứ! Tôi chỉ cần tránh không trêu ghẹo Bạch Cốt Võ Sĩ là được rồi, lão ma đầu này muốn giữ tiếng, quyết không chịu ra tay trước, còn mấy tên kia, dù giỏi đến đâu, thì trong chốc lát cũng chưa thể làm gì tôi được!

https://thuviensach.vn

Vừa nói tới đấy, bọn Chấn Thiên đã vào tới trước ngọn núi, Hạ Thiên Tường bèn đứng lên gật đầy chào ba người, rồi thủng thỉnh bước ra cửa động.

Vợ chồng Thân Đồ Hợi không yên tâm, vừa toan đi theo lược trận, Tần Lạc Phố xua tay nói nhỏ :

- Hạ lão đệ cơ trí hơn người, hắn đã quả quyết như vậy, chắc vậy không có gì là đáng ngại, chúng ta cứ nên theo kế hắn, chuẩn bị sẵn sàng đi thôi.

Thân Đồ Hợi nghe Tần Lạc Phố nói vậy, đành phải theo lời, đi mở sẵn những cửa thông gió.

Bọn Chấn Thiên vừa tới cửa động chợt thấy Hạ Thiên Tường thủng thỉnh bước ra một mình, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh.

Thích Đại Chiêu đối với Hạ Thiên Tường vốn đã ghét cay ghét đắng, lại còn thấy ớn đến tận xương sống.

Lúc này thấy chàng ung dung như vậy, không khỏi nghi hoặc không biết đối phương lại định giở trò gì nữa đây? Bèn cầm cây thiết bổng ra hiệu cho quần tà hãy tạm dừng bước.

Hạ Thiên Tường cũng dừng lại đứng cách bọn Chấn Thiên chừng hơn một trượng, đăm đăm nhìn Thích Đại Chiêu, mỉm cười hỏi :

- Các người tụ họp đông người từ xa đến đây, định lấy máu rửa Huyền Băng Nguyên, giết sạch già trẻ lớn bé phái Tuyết Sơn, sao không tiến vào đi? Chẳng lẽ một bọn sài lang hùng hùng hổ hổ như kia, mà trông thấy Hạ Thiên Tường đã hoảng sợ muốn rút lui chăng?

Thích Đại Chiêu nổi giận gầm lên một tiếng, Hạ Thiên Tường vẫn thản nhiên, đưa mắt nhìn khắp quần tà một lượt, rồi gật đầu thủng thẳng nói tiếp :

- Kể ra thì cũng chẳng có gì lạ, vì bọn ngươi tuy đông người, nhưng trừ mấy tên nổi tiếng hung tà, còn thì rặt những phường bị thịt, vô danh tiểu tốt...

Cận Lưu Hương cho là hắn nói móc mình, bèn trợn mắt, quát to :

- Hạ tiểu quỷ, đừng nói láo! Mi bảo ai là vô danh tiểu tốt?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, cười nhạt đáp :

- Mi cứ yên tâm, ta không nói mi đâu, vì mi là một con hồ ly dâm đãng, vô sỉ, quyến rũ Tư Đồ Kính, xúi dục tên táng tận lương tâm giết chú hại em, đến nỗi kết cục bị chết dưới thanh Bạch Long thần kiếm, phái Điểm Thương đường đường là một phái lớn, đang chen vai thích cánh trong tám đại môn phái võ lâm, cũng bị mi làm cho tan nát, tiếng tăm của mi đến thế còn nhỏ gì nữa?

Chàng nói một thôi một hồi, chẳng những làm cho Cận Lưu Hương không sao mở miệng được, mà cả Thiết Quán đạo trưởng và Lôi Hóa cũng cảm thấy tím mặt.

Thích Đại Chiêu giận dữ quát :

- Hạ Thiên Tường, ngươi hãy mở mắt ra xem bọn chúng ta đây toàn là những vị cao thủ võ lâm, ngươi bảo ai là vô danh tiểu tốt?

Hạ Thiên Tường nhân cố ý muốn thử sức ba tên lạ mặt, bèn chỉ vào họ, bĩu môi nói :

- Ba tên đứng sau lưng ngươi, người không ra người, quỷ không ra quỷ thế kia, còn không phải là vô danh tiểu tốt sao?

Anh em Long thị vốn tính hung ác nóng nảy thấy Hạ Thiên Tường tỏ ý khinh miệt thì nổi giận đùng đùng. Lão nhị là Long Tại Uyên xông lên trước, gằn giọng nói :

- Hạ bằng hữu hãy còn nhỏ tuổi, không nên nói những câu quá khắc bạc! Long Tại Uyên tôi rất muốn thỉnh giáo một đệ tử danh môn võ lâm Trung Quốc, xem thần công tuyệt thế đến đâu!

Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Ngươi muốn gì?

- Long Tại Uyên muốn được tiếp Hạ bằng hữu ba chưởng!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường đã ngầm tụ Càn Thiên cương khí, ngoài mặt vẫn giữ thái độ kiên cường, thủng thỉnh nói :

- Ba chưởng nhiều quá, ngươi làm sao tiếp hết được?

Long Tại Uyên giận lắm, chòm râu chỗi sể dựng đứng cả lên, sẵng giọng đáp :

- Nếu ta không tiếp nổi ngươi ba chưởng, thì ta thề sẽ không bao giờ bước chân tới Trung Nguyên nữa!

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Vậy thì tốt lắm! Ta tưởng tên người đã là Long Tại Uyên thì cũng nên ẩn náu trong chỗ đầm vực mà tỉnh tu mới phải, việc gì phải làm mưa làm gió, múa may quay cuồng cho mệt!

Long Tại Uyên quả là một nội gia hảo thủ, trong khi giận giữ tới cực điểm, lại chợt nghĩ mình phải cái tính hấp tấp nóng nảy, nên trúng kế đối phương, bèn vội trấn định tâm thần, sắc mặt trở nên bình tĩnh, mỉm cười nói :

- Nếu ta thua, xin giữ đúng lời hứa từ nay không trở lại Trung Nguyên nữa, nhưng nếu ta may mắn thắng được thì sao?

Hạ Thiên Tường thấy đối phương đã trúng kế của mình, cơn giận đang bốc lên ngùn ngụt, thốt nhiên lại trở nên trầm tĩnh ôn hòa, bất giác cũng phải thán phục, bèn nhướng cao lông mày, nói :

- Nếu ngươi thua thì rồng lặn xuống vực, còn nếu ta thua thì rồng bay lên trời, ngươi nói với Thích chưởng môn nhân cứ việc dùng cây gậy sắt của hắn đập vào óc ta một gậy là xong!

Long Tại Thiên tức là lão đại trong ba anh em, họ Long nghe Hạ Thiên Tường nói thế thì giật mình, sẽ hỏi Thích Đại Chiêu :

- Tên Hạ Thiên Tường này trình độ võ học đến bậc nào mà dám nói khoác như vậy?

Thích Đại Chiêu cau mày đáp :

https://thuviensach.vn

- Hắn là đệ tử đắc ý của Bắc Minh Thần Bà, công lực cũng khá cao, Long đại huynh nên nhắc nhị huynh phải cẩn thận lắm mới được!

Long Tại Thiên nghe xong, bèn nói với Long Tại Uyên một lời bằng tiếng Tây Tạng.

Trong khi đó thì Hạ Thiên Tường đã đề tụ Càn Thiên chân khí tới mười một thành, quán chú lên tay phải, rồi nói :

- Nào ta thử xem môn hạ Hiên Viên Liệt công lực kinh người đến đâu nào!

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay phải đã đẩy ra một luồng Càn Thiên chân khí sức mạnh tưởng chừng có thể bạt núi băng ngàn, ào ào dội vào ngực Long Tại Uyên.

Long Tại Uyên cũng đã đề phòng từ trước, không dám khinh thường, thấy thế quá mạnh, vội dùng chiêu Nộ Hải Phiêu Lam cũng dùng tay phải dồn tụ sức mạnh đón tiếp.

Một bên là tuấn kiệt Trung Nguyên, một bên là ma đầu Tây Tạng, hai chưởng vừa gặp nhau, hơn kém lập tức rõ rệt.

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, thân hình vẫn đứng yên không động, trên môi vẫn còn giữ một nụ cười khinh miệt.

Long Tại Uyên thì đứng không vững, thân thể hơi chao đi, chân trái bước lùi lại một bước.

Hạ Thiên Tường đã thấy rõ nội lực đối phương còn kém mình một chút, nên cũng yên tâm bèn lại phóng luôn một chiêu thứ hai, chiêu này là Lăng Phách Hồng Nhan, cũng tụ đủ mười hai thành Càn Thiên chân khí lại ngậm dưới hai ngón tay thực và trong chỉ phụ thêm công lực Càn Thiên Chỉ Lực đánh ra!

Long Tại Uyên đã khiếp vì Hạ Thiên Tường chưởng lực mạnh mẽ, lại kinh vì chàng biến hóa rất nhanh, nhưng mình chẳng gì cũng là một nhân vật đã thành danh ở hải ngoại, không lẽ mới một chưởng đã bỏ chạy, nên đành phải vận chân khí lên hai tay, tiếp thêm chưởng nữa.

https://thuviensach.vn

Lần này thì mạnh yếu đã phân chia rõ rệt, Long Tại Uyên chỉ hự lên một tiếng, rồi bịch, bịch, bịch bật lùi phía sau ba bước.

Nhất là ngón Càn Thiên Chỉ Lực, Hạ Thiên Tường ngầm phóng ra lại càng lợi hại, trong khi Long Tại Uyên bật lùi về phía sau, thì chỉ phong đã vô hình vô thanh đuổi theo tập kích.

Long Tại Uyên vừa đứng vững, toan phóng chưởng đánh trả lại, chỉ nghe vù một tiếng khẽ, rồi một luồng hơi mạnh vô cùng đã đập mạnh vào đầu vai hắn.

Tránh cũng không kịp, chống cũng đã chậm, Long Tại Uyên chỉ đành nghiến răng, tụ khí vào vai phải đón đỡ.

Càn Thiên Chỉ Lực, uy lực mạnh vô cùng, Hạ Thiên Tường hỏa hầu tuy hơi non, vậy mà Long Tại Uyên đã chịu không nổi chỉ rú lên một tiếng xương vai đã gãy dừ, người cũng ngã gục xuống đất không dậy được nữa.

Anh em Long thị, lớn là Độc Giốc Phi Long Long Tại Thiên, người thứ ba là Trường Vĩ Độc Long Long Tại Điền, thấy thế vừa sợ vừa giận, đều quát lên một tiếng cùng song song nhảy ra.

Bạch Cốt Võ Sĩ đứng ngoài trông, đã nhận thấy võ công của Hạ Thiên Tường lúc này so với hôm ở đại hội Chấn Thiên còn cao hơn nhiều, chỉ có mình là đủ sức chế ngự được y, ngoài ra không ai địch nổi, bèn niệm một câu Vô lượng Phật rồi nói với anh em họ Long :

- Hại vị đừng vội nóng, hãy lo chữa vết thương cho Long nhị ca đi đã, để bần tăng siêu độ tên này mới được.

Anh em Long thị vâng lời, vực Long Tại Uyên ra ngoài cứu chữa. Bạch Cốt Võ Sĩ thủng thẳng bước lên vài bước, trừng mắt nhìn Hạ Thiên Tường, cười khẩy hỏi :

- Hạ Thiên Tường, tài học của ngươi đã bằng Trọng Tôn Thánh chưa?

Hạ Thiên Tường vội nghiêng mình, nghiêm giọng nói :

https://thuviensach.vn

- Trọng Tôn lão tiền bối khác nào như vầng trăng vằng vặc giữa trời, Hạ Thiên Tường chỉ là một ánh sáng đom đóm, có đâu dám sánh!

Bạch Cốt Võ Sĩ lại hỏi :

- Vậy ngươi so với Hoằng Pháp Chân Nhân Chưởng môn phái Võ Đang thế nào?

Hạ Thiên Tường vẫn giữ vẻ cung kính đáp :

- Hoằng Pháp Chân Nhân là Chưởng môn một phái, công hành già dặn, hỏa hầu tinh thuần, lại là một điển hình trong các bậc tiền bối, Hạ Thiên Tường khi nào dám ví tới?

Bạch Cốt Võ Sĩ cười nói :

- Hôm ở đại hội Chấn Thiên, Thiên Ngoại Tình Ma đã giao đấu với ta hai lần không phân thắng phụ, còn bữa huyết chiến Võ Đang, Hoằng Pháp Chân Nhân đã bị trọng thương dưới ngón Bạch Cốt thần công của ta, suýt nữa thì nguy hiểm đến tính mạng. Bọn họ còn thế, huống chi là ngươi...

Hạ Thiên Tường không đợi Bạch Cốt Võ Sĩ nói dứt lời, lập tức nhướng mày đáp :

- Chân nhân đừng nên diễu võ giương oai, Hạ Thiên Tường này so sánh một bậc thành danh ngay với các vị tiền bối như chân nhân, cố nhiên là còn xa cách nhiều, nhưng tôi cũng có cái lý để mà dựa vào, nên mới dám ứng chiến.

Bạch Cốt Võ Sĩ ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi dựa vào cái lý gì?

Hạ Thiên Tường đôi mắt sáng quắc như tỏa thần quang, đảo nhanh một lượt khắp mặt quần tà, rồi cất giọng sang sảng đáp :

- Các ngươi kéo đàn kéo lũ đến đây để định đánh trộm phái Tuyết Sơn, hành vi hèn hạ, sư xuất vô danh, Hạ Thiên Tường thì vì cớ trượng nghĩa phù nguy, rút đao tương trợ, vì vậy nên ta chỉ dựa vào cái chính khí hạo nhiên

https://thuviensach.vn

chan hòa khắp trời đất, bao phủ khắp giang hồ, mà dám ngang nhiên chống đối với các ngươi, không sợ sức mạnh!

Mấy câu nói đó thật vô cùng đẹp đẽ, không những làm cho bọn Thích Đại Chiêu tắc họng không biết nói sao, mà cả Bạch Cốt Võ Sĩ cũng đỏ mặt sượng sùng, lẳng lặng đứng im.

Lão yên lặng một lúc, rồi hỏi lảng sang chuyện khác :

- Bây giờ ngươi định động thủ cách nào?

Hạ Thiên Tường ngầm tính thời giờ, biết rằng chỉ còn chốc lát nữa là tới chính Ngọ, nên quyết định trước hết thử đấu sức với Bạch Cốt Võ Sĩ xem công lực của mình tới đâu, sau đó sẽ dụ họ vào động Quảng Hàn. Nghĩ vậy bèn cười nói với Bạch Cốt Võ Sĩ :

- Tôi cũng không cần lập dị, cứ theo cách gì khác cho mệt, xin cứ theo cách đấu vừa rồi, tiếp ngươi ba chưởng!

Bạch Cốt Võ Sĩ cười nhạt mấy tiếng, lại nhại câu của Hạ Thiên Tường rồi nói với Long Tại Uyên ban nãy :

- Ba chưởng thì nhiều quá, liệu ngươi có đỡ nổi không?

Hạ Thiên Tường cười ha hả, ngạo nghễ đáp :

- Hạ Thiên Tường tuy tuổi hãy còn nhỏ, nhưng tâm địa quang minh như hai vâng nhật nguyệt, đừng nói chỉ có ba chưởng của ngươi, dẫu cả Bạch Cốt tam ma kéo cả đến đây, ta cũng không sợ! Có điều ta còn một việc cần phải thương lượng với ngươi trước!

Bạch Cốt Võ Sĩ gật đầu cười :

- Được rồi, ngươi muốn gì cứ nói!

https://thuviensach.vn

Hồi 54

Quảng Hàn Động Phủ

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ta muốn chia ba chưởng ra làm ba lần, và ba địa điểm khác nhau, chưởng thứ nhất ta sẽ tiếp ngươi ở đây.

Bạch Cốt Võ Sĩ hỏi :

- Còn chưởng thứ hai đánh ở đâu?

Hạ Thiên Tường chỉ vào động nói :

- Chưởng thứ hai ta sẽ tiếp ngươi trong kia.

Bạch Cốt Võ Sĩ cười nhạt đáp :

- Mặc dù các ngươi bố trí kiếm thụ đao sau ở trong đó ta cũng không sợ, còn chưởng thứ ba, ngươi định tiếp ở đâu?

Hạ Thiên Tường đắc ý cười :

- Còn chưởng thứ ba, ta hãy tạm chờ đến Tết Nguyên Tiêu sang năm, đôi bên gặp nhau ở đỉnh Thái Bạch phong trên núi Chung Nam.

Bạch Cốt Võ Sĩ ngạc nhiên, chưa kịp hỏi, Hạ Thiên Tường đã cười nói :

- Ngươi đừng lấy thế làm lạ, số là Tết Nguyên Tiêu sang năm, Hiên Viên Liệt sẽ mở tiệc thọ trên đỉnh núi Thái Bạch, vậy nên ta muốn để dành chưởng thứ ba đến ngày ấy, họp nhau cho vui!

Bạch Cốt Võ Sĩ chỉ cười nhạt, giơ cao tay phải lên nói :

- Hạ Thiên Tường, ngươi mau chuẩn bị sẵn, tiếp chưởng thứ nhất của ta đây này!

Hạ Thiên Tường thấy cánh tay của Bạch Cốt Võ Sĩ suốt từ cườm tay lên tới nách đều trắng muốt như tuyết, biết rằng chưởng lực Bạch Cốt Tồi Tâm của

https://thuviensach.vn

lão uy lực mạnh vô cùng, vội tĩnh tâm lặng trí, vận dụng công lực toàn thân dồn lên tay phải, mỉm cười đứng im.

Bạch Cốt Võ Sĩ tuy giận Hạ Thiên Tường vô cùng, nhưng thấy chàng phong tư tuấn lãng, thần thái an nhiên cũng khen thầm, bèn đặt tay phải lên ngang ngực từ từ đưa ra.

Chưởng này thế đưa ra đã không lấy gì làm nhanh, lại không thấy một luồng gió nào, người ngoài trông không có một uy lực gì đặc biệt.

Nhưng Bạch Cốt Võ Sĩ vừa cất tay lên, Hạ Thiên Tường đã cảm thấy một luồng sức mạnh nặng như trái núi lạnh buốt ào ào cuốn đến, cơ hồ không đứng vững.

Chàng giật mình kinh sợ, tay phải cũng ngưng tụ mười hai thành Càn Nguyên khí từ từ đẩy ra.

Hai bàn tay phải cùng đẩy ra một cách hết sức từ từ thong thả, nhưng Hạ Thiên Tường thì hình như còn chậm hơn. Thích Đại Chiêu thấy thế, trên mặt lộ vẻ vui mừng, lão biết công lực của Bạch Cốt Võ Sĩ thừa sức chế ngự thằng bé cứng đầu cứng cổ kia.

Hai bàn tay vừa chạm vào nhau, Bạch Cốt Võ Sĩ vẫn đứng yên không nhúc nhích, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh lẽo còn Hạ Thiên Tường thì tim đập thình thịch, khí huyết đảo lộn, mặt đỏ như gấc, không sao đứng vững được, phải lùi lại phía sau một bước.

Bạch Cốt Võ Sĩ đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường gật đầu cười nói :

- Ngươi chịu nổi một chưởng Bạch Cốt Tồi Tâm của ta, thật cũng không thẹn là môn hạ Bắc Minh! Mau vào động chuẩn bị trước đi, ta thử xem các ngươi bố trí núi đao rừng kiếm gì trong đó!

Hạ Thiên Tường lẳng lặng không nói, chỉ chắp hai tay lại, rồi quay mình lui vào động phủ.

Thích Đại Chiêu đưa mắt nhìn theo chàng, rồi cười nói :

https://thuviensach.vn

- Chân nhân đã thắng trận, Hạ Thiên Tường không nói được câu nào, chắc là bị nội thương nặng lắm?

Bạch Cốt Võ Sĩ gật đầu, than rằng :

- Một chưởng của ta vừa rồi đã vận đủ mười hai thành công lực, hỏa hầu của hắn còn kém xa lắm, nhất định thế nào cũng bị nội thương. Nhưng ta tung hoành trên đời bao nhiêu năm, trừ Thiên Ngoại Tình Ma ra, Hạ Thiên Tường cũng phải kể là một đối thủ cao cường, đáng chú ý.

Câu nói của Bạch Cốt Võ Sĩ thực không phải quá đáng, Hạ Thiên Tường đã bị nội thương rất nặng, vừa vào tới trong động, chàng đã không sao gượng nổi, thân hình lảo đảo chực ngã.

Tần Lạc Phố và vợ chồng Thân Đồ Hợi thấy thế đều giật mình kinh sợ. Tần Lạc Phố vội cất tiếng hỏi trước :

- Hạ lão đệ thấy trong mình thế nào?

Hạ Thiên Tường vừa thò tay vào bọc lấy ra một viên linh đan Tái Hoàn Khang tặng ngày trước bỏ vào miêng nuốt đi, vừa mỉm cười đáp :

- Vãn bối không hề gì, chỉ vì chưởng lực của Bạch Cốt Võ Sĩ mạnh quá, nên tạng phủ hơi bị chấn động. Các vị tiền bối đã sắp đặt xong chưa, để vãn bối gọi bọn chúng vào, rồi còn tiếp Bạch Cốt Võ Sĩ một chưởng nữa!

Mai Ngọc Thanh can rằng :

- Lão đệ đã bị thương, không nên miễn cưỡng, chưởng thứ hai không tiếp cũng chẳng sao.

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh, lắc đầu đáp :

- Đại trượng phu lời nói ngàn vàng, Hạ Thiên Tường dẫu chết cũng phải tiếp hắn chưởng nữa.

Thân Đồ Hợi lấy ra một viên thuốc đỏ, hương thơm sực nức, đưa cho Hạ Thiên Tường, cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ lão đệ đã nhất quyết như vậy, ta cũng không dám ngăn cản, vậy ta xin tặng viên thuốc này, lão đệ uống vào sẽ có bổ ích!

Hạ Thiên Tường bái tạ, rồi cầm lấy thuốc uống, chỉ thấy trong miệng thơm tho ngào ngạt, viên thuốc đã biến thành ngọc dịch quỳnh tương, vừa trôi qua cuống họng, lập tức bao nhiêu đau đớn đều biến đâu mất hết, tinh thần lại thấy sảng khoái gấp bội.

Tần Lạc Phố thấy thế mừng lắm, liền bảo Hạ Thiên Tường :

- Bây giờ đã đúng giờ Ngọ, Hạ lão đệ nên ra dụ quần tà vào đây là vừa!

Hạ Thiên Tường liền quay ra cửa động, đề khí gọi to :

- Thích chưởng môn nhân, xin mời các vị vào trong này nói chuyện!

Bọn Thích Đại Chiêu nghe chàng gọi, ai nấy đều sửng sốt kinh ngạc. Bạch Cốt Võ Sĩ nói :

- Quái lạ, vừa rồi rõ ràng ta trông thấy hắn bị thương rồi mà? Sao bây giờ nghe giọng nói của hắn lại hình như chẳng làm sao cả?

Thích Đại Chiêu trầm ngâm một lát, rồi bảo Long Tại Uyên và Thiết Quán đạo trưởng rằng :

- Hai vị hãy tạm đứng ngoài này phòng khi cần đến, còn thì xin mời chư vị sư huynh theo Thích Đại Chiêu tiến cả vào động.

Thiết Quán đạo trưởng và Long Tại Uyên đều gật đầu tuân lệnh. Thích Đại Chiêu xuất lĩnh bóng người ung dung tiến vào cửa động.

Vào tới trong động rẽ ngoặt vài vòng, thì tới một gian thạch thất cao rộng nguy nga, nhưng bốn mặt đều có cửa động, hình như là những lối đi tắt.

Chính giữa gian thạch thất đã có bốn người đứng chờ sẵn, đó chính là vợ chồng Thân Đồ Hợi Chưởng môn nhân phái Tuyết Sơn, Tần Lạc Phố, Hạ Thiên Tường.

Hai bên gặp mặt đều không biết nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nhau. Thích Đại Chiêu mới lên tiếng trước :

https://thuviensach.vn

- Thân Đồ thần quân, đại sư tỷ tôi hiện nay ở đâu?

Thân Đồ Hợi mỉm cười đáp :

- Bào lão bà bà hiện đang là khách quý trên Đại Tuyết sơn, chờ khi nào các vị thưởng ngoạn phong cảnh Quảng Hàn động phủ xong, sẽ...

Bạch Cốt Võ Sĩ ngắt lời hỏi :

- Các người dụ chúng ta vào đây định âm mưu gì?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tòa động phủ này bố trí cực kỳ khéo léo, bên trong còn có trận pháp cửu cung bát quái ảo diệu vô cùng. Chẳng mấy khi các vị có nhã hứng chiếu cố Tuyết Sơn, xin quá bộ vào thăm cho biết!

Thích Đại Chiêu cười ha hả nói :

- Thích Đại Chiêu đã lăn lộn trong giang hồ hàng mấy chục năm nay, còn lạ gì trận pháp cửu cung bát quái! Các người muốn lòe ta sao nổi?

Thân Đồ Hợi nghe xong vòng tay nói :

- Đã vậy xin mời các vị tiến vào cho!

Dứt lời ông cùng Mai Ngọc Thanh và Tần Lạc Phố chia nhau vào ba động rồi biến mất, không thấy tung tích đâu nữa.

Thích Đại Chiêu không ngờ đối phương chưa giao thủ với mình đã vội chuồn ngay, nhưng vì thân thủ ba người đều vào hạng tuyệt thế, động tác nhanh như chớp, kịp khi biết ra thì đã muộn, muốn đuổi theo cũng không kịp, đành quay lại hỏi Hạ Thiên Tường lúc này vẫn đứng sừng sững ở giữa nhà :

- Sao người không theo ba con quỷ già mặt lớn bằng mặt chuột, trốn cả đi một thể, còn đứng đấy làm gì?

Hạ Thiên Tường cười nhạt nói :

https://thuviensach.vn

- Thích chưởng môn sao chóng quên thế? Vừa rồi ta còn có hẹn với Bạch Cốt Võ Sĩ cơ mà?

Bạch Cốt Võ Sĩ cười nói :

- À, nếu ngươi đã muốn sính cường, thì cứ sửa soạn đi!

Hạ Thiên Tường chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngầm tụ mười hai thành Càn Thiên cương khí để định phóng ra :

Chàng bước tới trước mặt Bạch Cốt Võ Sĩ, đưa tay phải ra, tức thì một luồng khí rất mạnh, xé không khí ào ào tuôn ra, sức mạnh đến nỗi làm cho bọn Cận Lưu Hương, Lôi Hóa, Đông Cự là những người công lực hơi kém, đứng cách xa ngoài một trượng cũng phải lao đao suýt ngã.

Bạch Cốt Võ Sĩ thấy kình lực của Hạ Thiên Tường so với chưởng vừa rồi còn mạnh hơn nhiều, trong bụng rất lấy làm lạ, bèn cũng không dám khinh thường, vội ngưng tụ Bạch Cốt Tồi Tâm chưởng lực chống đỡ.

Hạ Thiên Tường cũng tự biết hỏa hầu của mình còn kém, không phải đối thủ của Bạch Cốt Võ Sĩ, nên trong khi phóng chưởng, chàng đã để ý đề phòng, thừa lúc Bạch Cốt Tồi Tâm đánh tan Càn Thiên Cương Khí của mình, chàng đã nhẹ nhàng rút lui ra ngoài cửa động, phương vị Càn cung.

Bạch Cốt Võ Sĩ ngạc nhiên, vừa ngẩn người nhìn, Hạ Thiên Tường đã cười ha hả nói :

- Bạch Cốt tam ma quả nhiên danh bất hư truyền, chưởng thứ ba xin để dành đến Tết Nguyên Tiêu sang năm, sẽ gặp nhau trên Thái Bạch phong núi Chung Nam! Còn bây giờ xin mời theo Hạ Thiên Tường vào trong này để xem uy lực thiên nhiên của Quảng Hàn động phủ.

Nói xong mỉm cười vẫy tay một cái rồi biến mất.

Bạch Cốt Võ Sĩ khi nào lại chịu tỏ ra hèn kém, bèn ngoảnh lại nói với Thích Đại Chiêu :

- Chúng ta có tám người, vừa vặn mỗi người vào một cung. Thử xem ra sao, nếu chẳng may gặp sự nguy hiểm, thì hãy dùng công lực Truyền Âm Nhập

https://thuviensach.vn

Mật báo tin cho đồng bọn, để kịp thời tiếp ứng!

Dặn xong tung mình nhảy theo Hạ Thiên Tường, quần tà cũng chia nhau mỗi người một cửa.

Ta hãy tạm gác bọn bảy người kia lại, đây chỉ thuật riêng về Bạch Cốt Võ Sĩ.

Vào tới giữa động, Bạch Cốt Võ Sĩ không khỏi ngạc nhiên vì thấy Hạ Thiên Tường vẫn đứng chờ mình. Chàng vừa trông thấy Bạch Cốt Võ Sĩ, chợt cười sằng sặc, rồi cất giọng ngâm :

- Trái ba, phải ba, hay ở chính giữa, uy lực vô cùng, Bạch Cốt vỡ sọ!

Tiếng ngâm vừa dứt, thân hình đã lẹ như một luồng chớp, biến vào trong cùng động, mất dạng.

Bạch Cốt Võ Sĩ không hề sợ hãi, cũng vội vàng chạy theo, nháy mắt không thấy Hạ Thiên Tường đâu nữa, mà mình thì đã đứng trong một tòa thạch thất tròn, không lấy gì làm rộng lắm, tòa thạch thất này chỉ có hai cửa động ra vào, mà cửa nào cũng hẹp bằng nhau.

Chính giữa bức vách tòa thạch thất, có một tấm sắt hình tròn, trên viết một hàng chữ trắng: “Muốn biết đầu đuôi, xin quay tấm ván này, bên trái ba vòng, bên phải ba vòng, chỗ ảo diệu ở chính giữa”.

Người trong làng võ, phần nhiều có tính cao ngạo hiếu kỳ, đối phương càng nói rõ là bên trong diệu dụng vô cùng, càng tò mò muốn biết, Bạch Cốt Võ Sĩ từng gặp đại địch, kinh nghiệm phong phú, trước khi xoay tấm sắt, lão đã tính sẵn cách chế ngự.

Lão cho là rất có thể bên trong chứa toàn rắn độc, hoặc ám khí, khói độc, có khi hồng thủy nữa, nhưng mặc dầu đối phương mai phục lợi hại đến đâu, lão xét công lực của mình cũng thừa sức đối phó.

Lão chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với các trường hợp xảy ra xong xuôi đâu đấy, mới mỉm cười ung dung tiến lại chỗ bức vách, xoay thử tấm sắt tròn, theo đúng lời dặn, bên trái ba vòng, bên phải ba vòng, thử xem phái Tuyết Sơn mai phục những gì mà có vẻ tự tin như vậy?

https://thuviensach.vn

Ngón tay vừa đụng vào mảnh sắt, đã thấy lạnh buốt như kim châm, tới khi lão xoay hết mỗi phía ba vòng, thì mảnh sắt tự nhiên rời ra rồi một luồng gió lạnh kinh hồn rít lên như điên cuồng như gầm thét từ phía sau mảnh sắt ào ào cuốn ra.

Bạch Cốt Võ Sĩ trong lúc bất ngờ, không kịp đề phòng, rét quá đến nỗi chân tay run lập cập. Lão toan lẩn tránh, nhưng vì sức gió quá mạnh, thân thể như bị luồng gió vây chặt cứng, không sao nhúch nhích được nữa.

Bạch Cốt Võ Sĩ tức giận vô cùng, dồn hết toàn lực chống lại. Lão nghĩ nếu vận dụng thân pháp Kim Cương Trụ Địa, dựa lưng vào vách, để mặc gió lạnh thổi, tới khi nào hết thì thôi. Nhưng lúc này lão chỉ hơi cử động một chút, rất có thể bị luồng gió cuốn băng đi lập tức.

Biết rằng không thể kháng cự được nữa, Bạch Cốt Võ Sĩ đành phải vận dụng công lực, đem tam muội chân hỏa ở đan điền cho tản đi khắp tứ chi bách huyệt, chống laị sức mạnh của trận hàn phong đang thấm vào cơ thể mỗi lúc một mạnh hơn.

Trung cung như vậy, còn các cung khác, tình hình cũng không hơn gì, có điều, sức mạnh của luồng gió Tý Ngọ Âm Phong hơi dịu hơn Trung Cung đôi chút mà thôi.

Chỉ trong chốc lát, khắp tòa Quảng Hàn động phủ đã biến thành Quảng Băng địa ngục, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét như điên cuồng liên miên không dứt.

Lúc này, vợ chồng Thân Đồ Hợi, Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường đều đã theo con đường tắt bí mật lẻn ra ngoài động phủ hội họp với nhau.

Chỗ bọn họ đứng là phía bên động, cách cửa chính chừng hơn hai chục trượng nên không bị Thiết Quán đạo trưởng và Long Tại Uyên phát giác. Nhưng trái lại, họ lại bị đôi mắt sáng như điện của Hạ Thiên Tường trông thấy. Chàng đắc ý nói với Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối, ta có nên thu thập hai tên hung ác này trước không?

https://thuviensach.vn

Tần Lạc Phố chưa kịp trả lời, Mai Ngọc Thanh đã mỉm cười nói :

- Ta đã bắt được bọn Bào Tam Cô làm con tin, bọn Chấn Thiên lúc này đang cố sức liều chết chống cự ngọn Tý Ngọ Âm Phong, chúng ta hà tất phải bức họ quá đáng.

Hạ Thiên Tường vừa toan nói, chợt nghe trong đám mây có mấy tiếng chim điêu vọng lại.

Mai Ngọc Thanh ngẩng đầ? trông lên, mấy con chim điêu xanh đang bay từ Thiên Hàn cốc lại, thì bất giác chau mày nói :

- Con chim này nếu không trừ được đi thì phiền lắm! Không hiểu sao Lãnh huynh đi lấy cung tên mà lâu thế?

Thân Đồ Hợi cũng lấy làm lạ, bèn rủ cả bọn cùng sang Thiên Hàn cốc xem sự thể ra sao.

Vừa tới cửa Thiên Hàn cốc, Mai Ngọc Thanh đưa cho Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường mỗi người một viên thuốc ngự hàn, rồi cùng tiến cả vào cốc.

Ai ngờ vừa vào tới cốc, đã thấy Lãnh Bạch Thach và Bào Tam Cô đang giao chiến kịch liệt, cả hai hình như đã gần kiệt sức.

Thân Đồ Hợi ngạc nhiên nói :

- Bào Tam Cô đã bị Hạ lão đệ điểm huyệt rồi, không biết ai lại giải cho mụ thế?

Hạ Thiên Tường đã đoán ra, liền mỉm cười nói :

- Có khi chính Lãnh đại ca giải huyệt cho mụ cũng nên?

Lãnh Bạch Thạch đã thấy bọn này kéo vào vội kêu to :

- Lãnh Bạch Thạch hôm nay không giết được mụ La Sát này, thề không chịu thôi! Nếu ai ra tay tương trợ, mỗ sẽ đập đầu vào núi mà chết!

Thân Đồ Hợi cau mày, vẫy tay gọi Tuyết hài nhi Hồ Tuấn tay ôm chiếc cung thần mộc đang đứng lược trận cho Lãnh Bạch Thạch hỏi thăm duyên cớ. Hồ Tuấn thưa rằng :

https://thuviensach.vn

- Lãnh sư thúc vừa đưa Bào Tam Cô vào Thiên Hàn cốc, mụ liền chửi rầm lên bảo Lãnh sư thúc cậy đông người bắt nạt, chớ thật ra không có bản lĩnh đối địch nổi mụ. Lãnh sư thúc giận lắm, lấy cung đưa cho đệ tử bảo đưa sang động Quảng Hàn, rồi tự tay giải huyệt cho mụ.

Đệ tử sợ quá, không dám bỏ đi ngay, xin Chưởng môn sư tôn thứ tội!

Thân Đồ Hợi đỡ lấy cây cung, lại hỏi :

- Các anh em khác đâu? Sao không thấy ai cả?

Hồ Tuấn khúm núm nói khẽ :

- Tất cả các anh em đều vâng mệnh Lãnh sư thúc nấp vào trong Thiên Hàn bảo khố!

Thân Đồ Hợi gật đầu. Hạ Thiên Tường đứng ngoài xem, chỉ lăm le muốn nhảy vào giúp Lãnh Bạch Thạch một tay, nhưng lại không dám. Cuối cùng chàng tính được một kế, cố ý nói to để trợ uy cho Lãnh Bạch Thạch :

- Lãnh đại ca cứ yên chí, tiểu đệ quyết không cướp mất mối "làm ăn" của đại ca đâu, đại ca cứ việc giở thần công, tống mụ về hoàng tuyền cho sớm!

Lãnh Bạch Thạc nghe xong, quả nhiên tinh thần trở nên phấn chấn, liên tiếp phóng ra ba chiêu tuyệt học Phong Quyện Tàn Vân, Lôi Kích Cửu Thiên, Nguyệt Dũng Đại Giang, tấn công một lượt dồn Bào Tam Cô vào giữa. Bào Tam Cô bị lâm vào một tình trạng hết sức nguy hiểm, phải lùi về phía sau mấy bước.

Bào Tam Cô đánh với Lãnh Bạch Thạch, hai bên công lực ngang nhau, không phân thua được, nhưng lúc này tâm thần đã rối loạn chỉ giữ miếng, chớ ít khi được trả đòn, dần dần lâm vào thế bại.

Thì ra các nhân vật võ lâm trong lúc động thủ, kỵ nhất là tâm thần hoảng hốt không chuyên chú vào đối phương. Bào Tam Cô mới đầu nói khích được Lãnh Bạch Thạch giải huyệt xong, máu hung bạo lại nổi lên, tấn công dồn dập, cũng chiếm được sáu thành công thế, về sau thấy bọn Thân Đồ Hợi tiến

https://thuviensach.vn

vào, mụ sinh ra run sợ, liền bị Lãnh Bạch Thạch đánh dồn cho luôn ba chiêu cực kỳ lăng lệ, chiếm được thượng phong.

Thân Đồ Hợi thấy Lãnh Bạch Thạch đã hơi thắng thế, không có gì nguy hiểm đáng ngại, bèn đưa mắt cho Mai Ngọc Thanh đứng ngoài lược trận, đề phòng bất trắc.

Giữa lúc ấy lại nghe trên không có tiếng chim điêu, Hạ Thiên Tường ngẩng đầu lên trông, thấy con chim đang lượn đi lượn lại trên Thiên Hàn cốc, bèn cười nói với Thân Đồ Hợi :

- Thân Đồ thần quân, để tôi dụ con chim điêu đến đây, Thần quân nên lắp sẵn cung tên mà trổ tài thiện xạ.

Nói xong, chàng bèn vận chân khí hú lên một tiếng thật dài.

Con chim điêu đang bồi hồi bay lượn, nghe tiếng hú của Hạ Thiên Tường, lập tức trông về phía chàng bay tới.

Thân Đồ Hợi lắp sẵn tên vào cung, chăm chú ngắm lên không, rình con chim bay tới ngay tầm là bắn.

Không ngờ con chim giảo hoạt vô cùng, vừa bay tới Thiên Hàn cốc hình như đã đoán biết những người đứng dưới đều có ý muốn hại mình nên chỉ quanh co bay lượn trên không, không dám đáp xuống.

Thân Đồ Hợi kéo hết dây cung, vừa định bắn thử thì Hạ Thiên Tường đã mỉm cười nói :

- Con chim này bay cao quá, vả nó đã được Hiên Viên Liệt dạy dỗ, chắc phải có linh tính khôn ngoan, khó lòng có thể bắn trúng được. Thần quân không nên nóng nảy, hãy chờ lát nữa, tôi đoán thế nào nó thấy Bào Tam Cô bị Lãnh đại ca đánh ngã, cũng nhào xuống.

Thân Đồ Hợi nghe Hạ Thiên Tường nói thấy có lý, bèn thôi không bắn nữa.

Bào Tam Cô lúc này đã bị hãm vào vòng vây, trong bụng sợ hãi, tinh thần không trấn định, nguy cơ càng lúc càng rõ. Hạ Thiên Tường chợt cất tiếng cười, nói to :

https://thuviensach.vn

- Lãnh đại ca, sao không giở ngón thần công Cửu Chuyển Thiên Hàn ra?

Lãnh Bạch Thạch nghe chàng nhắc, bèn hú lên một tiếng, râu tóc dựng ngược, dừng tay không đánh nữa, đôi mắt long lanh như điện, chỉ trừng trừng nhìn đối phương không chớp.

Hôm ở đại hội Chấn Thiên, Bào Tam Cô đã được nếm mùi Cửu Chuyển Thiên Hàn thần công, lúc này lại thấy hai bàn tay Lãnh Bạch Thạch dần dần đổi ra màu trắng, buiết rằng chỉ trong nháy mắt, sẽ không sao đương nổi uy lực của một chưởng này nữa.

Mụ sẽ đưa mắt nhìn mấy người đứng ngoài, thấy tất cả bấy nhiêu con mắt đều đổ dồn vào mình, tự nghĩ dẫu mình có nhờ vào mấy chục năm tu vi công lực có tránh thoát một chưởng của Lãnh Bạch Thạch, thì mấy tay đại địch đứng kia, cũng không tha nào!

Mụ còn đang cảm thấy tuyệt vọng, kinh hoàng, thì cánh tay phải trắng như tuyết của Lãnh Bạch Thạch đã dồn đủ sức mạnh, từ từ cất lên.

Một kẻ hung nhân tuyệt đại như Bào Tam Cô, đương nhiên phải có tính hung bạo khác thường, mụ đã liệu chừng không còn đường sống, nhưng cũng không khi nào chịu giao tính mạng của mình vào tay người khác.

Bào Tam Cô tuy đã quyết liều một chết, nhưng trước khi chết, mụ còn sống kéo theo một người trong phe địch chết theo mới cam tâm.

Kẻ thù của mụ, trừ Lãnh Bạch Thạch, ngoài ra mụ ghét nhất là Hạ Thiên Tường, nên lúc này mụ đã ngầm dự bị, nhằm chàng hạ độc thủ.

Nhân Bào Tam Cô hai hàm răng đã rụng hết nhẵn, những cái răng của mụ hiện giờ, toàn là răng giả, đầu răng hơi nhọn, có thể phòng khi lâm nạn giữ mình, lại có thể dùng làm ám khí không ai ngờ tới.

Mụ thừa lúc Lãnh Bạch Thạch ngừng lại không tấn công tới nữa, bèn đẩy những cái răng giả rụng ra và đề tụ mười hai thành Hỗn Nguyên chân khí chờ sẵn.

https://thuviensach.vn

Lãnh Bạch Thạch vừa giơ tay phải lên, Bào Tam Cô đã nhanh như một luồng điện, quay ngón tay điểm vào quả tim tự tuyệt.

Nhưng trước khi ngón tay chạm vào yếu huyệt, phì một tiếng mụ đã phun ra một luồng Hỗn Nguyên chân khí rất mạnh, kèm theo hai chục chiếc răng giả, thổi vào mặt Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường cũng biết Bào Tam Cô tất không khi nào chịu chết uổng, nhưng thật không ngờ là mụ không liều mạng với Lãnh Bạch Thạch, mà lại nhằm vào mình thi độc kế.

Lại càng không ngờ tới hơn nữa là ám khí lại từ miệng đối phương phun ra. Vả lại, hai bên đứng cách quá gần, nên dù có một thân tuyệt nghệ, cũng không hòng giở tay kịp.

Thân Đồ Hợi thì lúc này đang toàn thân chú ý rình bắn con thanh điêu, còn Tần Lạc Phố và Mai Ngọc Thanh cũng chỉ chuyên tâm lược trận cho Lãnh Bạch Thạch. Lúc này chợt thấy tai biến xảy ra trong khoảnh khắc, Hạ Thiên Tường bị lâm vào thế nguy, bèn vội vàng thi triển thần công, song song ra tiếp cứu.

Cửu Chuyển Thiên Hàn thần công và Ban Thiền chưởng lực, đồng thời xé không khí bay đến ngăn chặn được luồng Hỗn Nguyên chân khí, và gạt ra được rất nhiều những chiếc răng giả.

Nhưng không ngờ vì cứu viện hơi chậm, nên vẫn còn ba chiếc răng trúng phải Hạ Thiên Tường, khiến chàng chỉ kịp hự lên một tiếng, bật lùi lại phía sau hai bước.

Giữa lúc tình hình đang bối rối, hỗn loạn, thì con chim điêu xanh thốt nhiên thu cánh bay vù xuống đất.

Thân Đồ thần quân dùng một thủ pháp cực kỳ mẫn tiệp, đón đầu con chim, liên tiếp bắn ra ba phát.

Cung mở như vành bán nguyệt, tên đi như ngôi sao băng, một đằng từ trên đâm bổ xuống, một đằng từ dưới bắn lên, sức mạnh vô cùng khủng khiếp

https://thuviensach.vn

không sao tránh kịp.

Nhưng con chim điêu là một giống dị chủng thông linh, lại được huấn luyện từ nhỏ, nên trong lúc tình hình nguy cấp, hai chân sẽ đưa ra gạt nhẹ một cái, tức thì ba mũi tên của Thân Đồ Hợi đều lả tả rơi ra ngoài. Con chim vẫn nhằm Lãnh Bạch Thạch bay sà xuống.

Trong khi Lãnh Bạch Thạch ngưng tụ Cửu Chuyển Thiên Hàn thần công đủ mười hai thành thì Bào Tam Cô đã tự điểm tâm huyệt tự tuyệt, Hạ Thiên Tường cũng đã bị trọng thương.

Lãnh Bạch Thạch vừa sợ vừa giận, chợt thấy con chim xanh từ trên không đâm bổ xuống đầu mình, bèn lập tức giơ tay phải lên, phóng thần công Cửu Chuyển Thiên Hàn ra đánh ngược trở lên.

Con chim tuy gạt nổi ba mũi Xuyên Vân Tiễn nhưng lại không chịu nổi luồng cương phong lạnh như cứa thịt, đành phải nghiêng đôi cánh, định tránh ra bên cạnh.

Thân Đồ Hợi thừa thế, lại giương cung lên bắn thêm một phát nữa xuyên suốt bụng chim, khiến con chim ngã xuống chết ngay lập tức.

Bào Tam Cô và con thần điêu đã song song phơi thây trên mặt đất, vợ chồng Thân Đồ Hợi, Lãnh Bạch Thạch, Tần Lạc Phố đều xúm lại hỏi thăm Hạ Thiên Tường thương tích ra sao.

Hạ Thiên Tường vỗ nhẹ lên vai trái, cười một cách gượng gạo nói :

- Số tôi hãy còn may, trong ba chiếc răng giả thì có hai chiếc trúng vào miếng Hộ Huyệt Long Lân ở giữa ngực, chỉ có một chiếc trúng vào vai trái, không khéo đến bị gãy xương.

Lãnh Bạch Thạch nói :

- Lão đệ cứ yên tâm, Lãnh Bạch Thạch rất giỏi nghề mổ xẻ, để ta lấy chiếc răng giả trong thịt ra cho, phái Tuyết Sơn cũng có thuốc tiếp xương hay lắm.

Hạ Thiên Tường cố cắn răng nhịn đau để Lãnh Bạch Thạch lấy con dao nhỏ bằng ngọc khoét thịt lấy chiếc răng giả ra, lại xoa thuốc tiếp xương vào,

https://thuviensach.vn

băng bó cẩn thận.

Hạ Thiên Tường cơn đau đã dịu, chợt đưa mắt nhìn cái xác con chim điêu, tặc lưỡi nói :

- Hoài của, con chim lớn thế này mà chết uổng! Hồi trước tôi và Trọng Tôn tỷ tỷ thường ao ước kiếm được một con chim điêu thật tốt, để thỉnh thoảng cưỡi bay đi chơi, ai ngờ tìm mãi không tìm được con nào ưng ý. Bây giờ mới thấy một con đẹp mắt, thì lại bị bắn chết mất, hoài quá!

Lãnh Bạch Thạch cười nói :

- Nó là giống vật của Hiên Viên Liệt, dẫu không bị cắn chết cũng không khi nào chịu theo lão đệ. Nếu lão đệ thích, thì để hôm nào ta sẽ tặng một con chim bằng tuyệt đẹp.

https://thuviensach.vn

Hồi 55

Núi Băng Hại Địch

Hạ Thiên Tường mừng lắm vội hỏi :

- Lãnh đại ca kiếm đâu được chim bằng mà định cho tiểu đệ?

Lãnh Bạch Thạch cười nói :

- Ngày xưa tôi ngẫu nhiên đi chơi Bắc Thiên Sơn, có quen một vị tên là Vô Cơ tiên sinh. Ông ta tính chỉ ưa rừng núi, cỏ cây, mến vân tùng điểu thú, là những loài vật vô tri, nên mới gọi là Vô Cơ tiên sinh.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Chắc hẳn nhà ông ta có nuôi nhiều chim bằng?

Lãnh Bạch Thạch cười nói :

- Tôi thấy ông lấy một thứ linh quả cho con chim rất lớn ăn. Nghe người ta đồn, thì con chim đó tức là giống Đại Bằng Kim Thủy Điểu như người đời vẫn thường truyền thuyết.

Tôi và ông ta thân nhau lắm, lại biết ông ta rất thích thư họa, bây giờ nếu được bức chữ của Vương Hi Chi và bức tượng Phật của Ngô đạo tử mà Thân Đồ thần quân cất ở trong kho, đem tặng ông ta, đổi lấy con chim bằng, chắc ông ta bằng lòng ngay!

Thân Đồ Hợi cười nói :

- Lãnh huynh cứ việc đem tranh và chữ đổi cho ông ta lấy chim bằng tặng Hạ lão đệ, tôi không tiếc đâu!

Hạ Thiên Tường nghe nói cũng tỏ vẻ cao hứng vô cùng. Lãnh Bạch Thạch lại dặn rằng :

- Vết thương của Hạ lão đệ tuy không làm gì đáng ngại, nhưng phải nhớ là trong vòng mười ngày không được vọng dụng công lực mới được!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường vâng lời, lại ngẩng lên nhìn trời rồi nói với Thân Đồ Hợi :

- Bây giờ hình như đã sang giờ Mùi, Tý Ngọ Âm Phong chắc cũng đã hết, không biết Chấn Thiên quần tà có bị thương tổn gì không, mà sao không thấy động tĩnh gì cả nhỉ?

Thân Đồ Hợi cũng lấy làm ngạc nhiên, cau mày đáp :

- Ờ nhỉ, lạ thật! Hay là ta cho người sang Quảng Hàn động phủ dò xét xem sao!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Bọn chúng đông lắm, nếu ta sai ngươi?do thám rất dễ mắc vào vòng vây của chúng, chi bằng ta kéo cả sang còn hơn!

Lãnh Bạch Thạch nói :

- Hạ lão đệ mới bị thương, không cần phải đi cũng được!

Hạ Thiên Tường nói :

- Lãnh đại ca cứ yên tâm, tiểu đệ không giao đấu là được rồi, ở đây ngồi một mình buồn chết!

Thế là năm người cùng kéo nhau trở về Quảng Hàn động phủ.

Ai ngờ vào đến nơi chỉ thấy động phủ vắng hoe, mà hai người đứng tiếp ứng ngoài cửa động là Thiết Quán đạo trưởng và Long Tại Uyên cũng biến đâu mất dạng.

Bọn Thân Đồ Hợi rất lấy làm ngạc nhiên, cùng tiến vào động tìm kỹ một lượt, cũng không thấy bóng một ai.

Tần Lạc Phố nhắm mắt nghĩ ngợi một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Cứ xem tình hình này rất có thể bọn Chấn Thiên bị ngọn gió Tý Ngọ Âm Phong tập kích, bị tổn hại nặng. Nếu không thì làm sao chúng rầm rầm rộ rộ kéo đến, rồi lại im trống cuốn cờ kéo đi? Cả đến Bào Tam Cô và con chim điêu còn mất ra sao, cũng không có thì giờ xét hỏi đến nữa.

https://thuviensach.vn

Tần Lạc Phố đoán quả không sai, trong bọn Chấn Thiên trừ Bạch Cốt Võ Sĩ hỏa hầu đã sâu, còn bọn Thích Đại Chiêu, Đông Cự, Cận Lưu Hương thì vì ở trong Giáng Tuyết nham lâu ngày, chịu lạnh đã quen, nên không đáng ngại lắm, còn những người khác đều bị ngọn âm phong thấm vào thân thể đến nỗi xương cứng lại như băng, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Trước tình thế ấy, Bạch Cốt Võ Sĩ và Thích Đại Chiêu lại sợ nếu phái Tuyết Sơn thừa thế phản công, thì sự tổn thất lại càng tai hại, nên mới vội vàng xuống núi chuồn thẳng, không kịp đi tìm Bào Tam Cô và con chim điêu nữa.

Trong khi bọn Thân Đồ thần quân đều vui vẻ hiện ra sắc mặt, thì Hạ Thiên Tường lại cau mày nghĩ ngợi, tỏ ý lo lắng. Tần Lạc Phố thấy, ngạc nhiên hỏi :

- Hạ lão đệ nghĩ gì vậy?

Hạ Thiên Tường cau mày đáp :

- Cháu nghĩ hai bên thù oán mỗi ngày một sâu, ngay bây giờ tuy đại địch đã tạm lui, nhưng ít nữa bọn Hiên Viên Liệt kéo cả đại đội đến đây thì Thân Đồ thần quân và Thần Phi liệu có thể cứ ngồi yên mà chờ giặc tới được không?

Mấy câu nói đó, làm cho vợ chồng Thân Đồ Hợi đều đưa mắt nhìn nhau, lẳng lặng không nói gì cả. Lãnh Bạch Thạch hỏi :

- Hạ lão đệ có kế sách gì đối phó được không?

Hạ Thiên Tường :

- Theo ý tôi thì đã nhổ cỏ tất phải nhổ hết rễ, nếu ta không giải quyết bọn này cho đến nơi đến chốn thì trong giới võ lâm quyết không ngày nào được yên tĩnh!

Tần Lạc Phố hỏi :

- Vậy lão đệ bảo phải giải quyết bằng cách nào?

Hạ Thiên Tường đáp :

https://thuviensach.vn

- Bây giờ bốn phái Thiếu Lâm, La Phù, Tuyết Sơn, Nga Mi và những bậc chính nghĩa trong võ lâm, vì việc huyết tẩy vũ dương liên danh ký kết, viết thư hẹn quần tà một ngày hội họp.

Tần Lạc Phố gật đầu nói :

- Như thế thì rõ ràng là danh chính ngôn thuận rồi! Nhưng việc liên lạc các phái, phải tốn nhiều thì giờ, cơn khát đã gần cháy cổ họng, mà nước thì còn ở xa lắm, làm sao cho kịp được?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lão tiền bối có dám chắc là các chính phái đồng ý với mình về chuyện đó không?

Tần Lạc Phố nói :

- Phái La Phù thì có thể làm chủ được, còn Tuyết Sơn, Nga Mi cùng bị quân tà hành hung, lẽ tất nhiên ai cũng căm giận. Đến như Thiếu Lâm và các nhân vật chính nghĩa khác, xưa nay vẫn lấy sự trừ tà vệ đạo làm nhiệm vụ, có lý nào lại phản đối một ý kiến chính đáng như thế?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Nếu đã chắc chắn không ai phản đối, thì ta cứ mượn danh nghĩa các chính phái hạ chiến thư quân tà phái Chấn Thiên trước đã, xong đâu đó ta sẽ chia nhau đi thông báo cho các phái sau, như vậy có phải nhanh chóng hơn không?

Thân Đồ Hợi gật đầu nói :

- Ý kiến của lão đệ hay lắm. Bây giờ ta lại phải nghiên cứu xem nên hẹn với bọn họ ngày nào? Và ai đứng tên hạ chiến thư? Gửi chiến thư đến đâu?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ngày tháng xin để các vị lão tiền bối quyết định, còn việc hạ chiến thư thì xin chờ đến ngày Tết Nguyên Tiêu sang năm, Hạ Thiên Tường sẽ xin đem

https://thuviensach.vn

tới Thái Bạch phong trên núi Chung Nam, nhân ngày tiệc thọ trăm tuổi của Hiên Viên Liệt, quân tà hội họp đông đủ ở đó, khỏi phải đi đâu xa!

Thân Đồ Hợi đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường rồi hỏi :

- Có lẽ lão đệ muốn kéo cả môn phái Hiên Viên Liệt vào việc này hay sao?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Cứ coi việc đánh Tuyết Sơn hôm nay có cả bọn Long thị tam hùng và Nguyên Thông hòa thượng thì đủ rõ là quân tà nội ngoại đều cấu kết với nhau thành một khối. Huống hồ Thân Đồ thần quân còn bắn chết con chim điêu của Hiên Viên Liệt, hai bên đã gây thành thù oán, mình không thỉnh họ, họ cũng đến, chẳng bằng mình cứ mời mọc đàng hoàng.

Thân Đồ Hợi gật đầu nói :

- Lão đệ nói cũng có lý, nhưng Hiên Viên Liệt võ công tuyệt thế, lại nuôi rất nhiều rắn rết, cầm thú lạ, ngoài ra còn có những bọn Đông Doanh tam nụy, Thân Độc song quái, Tây Vực tứ thiên tôn phục tòng mệnh lệnh, thanh thế rất mạnh. Chúng ta đã hẹn giao đấu với họ, tất phải chuẩn bị chu đáo, mới khỏi thất bại.

Hạ Thiên Tường thở dài nói :

- Chỉ tiếc sư phó tôi đã thành đạo! Nếu không thì cũng đỡ lo! Lại còn Trọng Tôn lão tiền bối không biết có chịu nán lại hồng trần năm ba năm nữa không?

Mai Ngọc Thanh nói :

- Dù cho Trọng Tôn đại hiệp tạm thời lưu lại, cũng chỉ đủ đối phó với Bạch Cốt Võ Sĩ, còn bọn Hiên Viên Liệt và Bạch Cốt Tiên Tử vẫn chưa có đối thủ...

Tần Lạc Phố ngắt lời nói :

- Cứ theo tình hình hiện thời mà bàn, thì quần hiệp và các chính phái có đoàn kết với nhau, thanh thế vẫn chưa bằng phe địch. Chúng ta phải tìm

https://thuviensach.vn

cách nào mời cho bằng được ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng hạ sơn mới xong!

Lãnh Bạch Thạch nói :

- Ba vị ấy công lực dẫu cao, nhưng chẳng qua cũng chỉ ngang với Trọng Tôn đại hiệp là cùng, vẫn không phải là địch thủ của Hiên Viên Liệt.

Hạ Thiên Tường cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, chợt hớn hở nói :

- Tôi nghĩ ra rồi, xin các vị tiền bối định kỳ hạn xa thêm một chút, hoặc giả tôi có thể đủ thì giờ để tìm được bậc kỳ khách này chăng?

Tần Lạc Phố mừng lắm vội hỏi :

- Hạ lão đệ nói vị kỳ khách đó là ai?

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện hôm Thiên Vũ đại sư và Tam Tuyệt Chân Nhân tọa hóa, tự nhiên có một vị lão nhân áo vàng tên gọi Hạ Hầu Tốn đến tìm, tình hình thế nào thuật lại cho mọi người nghe rồi mỉm cười nói tiếp :

- Công lực của vị lão nhân này thật đã đến mức xuất quỷ nhập thần, nhưng phải cái tính quá hiếu thắng, nếu Hạ Thiên Tường gặp ông ta, tất thế nào cũng tìm cách nói khích cho ông ta phải xuống núi so tài với Hiên Viên Liệt một phen mới nghe!

Tần Lạc Phố gật đầu nói :

- Vậy thì được lắm! Nhưng ông ta đã có cái ước năm năm với Hạ lão đệ, lúc này tất phải tìm một nơi thanh vắng, huấn luyện đồ đệ, ta dẫu muốn tìm cũng không phải là chuyện dễ!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Vì thế vãn bối mới muốn kéo dài ngày hẹn ra, để có thì giờ đi tìm.

Thân Đồ Hợi nghĩ một lúc rồi nói :

- Tôi định hẹn họ đến Tết Trung Thu sang năm nữa, có đủ không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Đủ, đủ, Tết Nguyên Tiêu sang năm, vãn bối đi hạ chiến thư xong, thời gian còn những một năm rưỡi nữa, làm gì mà không đủ!

Thân Đồ Hợi lại hỏi :

- Thế còn địa điểm thì nên hẹn ở đâu?

Hạ Thiên Tường nói :

- Hay là ta lấy ngay địa điểm ngọn Thái Bạch trên núi Chung Nam là nơi Hiên Viên Liệt mở tiệc thọ, là tiện hơn cả.

Mọi người đều tán thành. Mai Ngọc Thanh liền lấy giấy bút viết chiến thư. Mọi việc xong xuôi, Hạ Thiên Tường lại nói với Thân Đồ Hợi :

- Việc Bào Tam Cô tự tận, xin Thần Quân hãy tạm thời giữ bí mật cho, đừng tuyên dương vội.

Thân Đồ Hợi gật đầu. Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường đều đứng lên cáo biệt.

Thân Đồ Hợi biết Hạ Thiên Tường còn có việc riêng nên cũng không cố giữ, hai vợ chồng cùng Lãnh Bạch Thạch tiễn hai người xuống núi, rồi mới chia tay.

Ra khỏi Đại Tuyết sơn, Hạ Thiên Tường bèn hỏi Tần Lạc Phố :

- Lão tiền bối có phải về ngay La Phù báo việc này cho Băng Tâm thần ni biết không?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Kỳ hẹn còn mãi đến Tết Trung Thu sang năm nữa, việc gì phải gấp? Ta có thể sang núi Chung Nam hạ chiến thư với lão đệ, rồi trở về cũng không muộn.

Hạ Thiên Tường nói :

https://thuviensach.vn

- Việc hạ chiến thư còn phải chờ đến Tết Nguyên Tiêu sang năm. Bây giờ chúng ta nên đi đâu?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Lão đệ chẳng định đi tìm Lộc Như Ngọc cô nương đấy ư? Vậy thì bây giờ chúng ta phải đi tìm Mai Ưu Cư Sĩ trên Mai Ưu cốc, chứ còn đi đâu nữa?

Hạ Thiên Tường gật đầu. Hai người đi được một lúc, Hạ Thiên Tường chợt nói :

- Cháu càng nghĩ càng lấy làm lạ, bọn người trong cung Tịch Diệt, người nào cũng mang trong lòng một mối ưu phiền, không gì giải được, phải tìm vào một nơi bí ẩn, quanh năm không có vết chân người lạ, để diệt ưu phiền, cam tâm sống một cuộc đời tịch mịch, thì sao lại còn phái những nhân vật trong cung đi lại trong giang hồ làm gì?

Tần Lạc Phố gật đầu nói :

- Lão đệ nghĩ thế cũng phải, chính ta cũng lấy làm ngờ!

Hạ Thiên Tường lại nói :

- Theo ý cháu thì kẻ chủ trì trong cung Tịch Diệt này, tất phải có cái hùng tâm ghê gớm, không biết đâu mà lường! Họ chỉ mượn hai chữ tịch mịch làm danh nghĩa lôi cuốn những tay hảo thủ võ lâm có tâm sự đau buồn để tăng cường thực lực cho họ mà thôi!

Tần Lạc Phố mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ nghĩ thế, thì người chủ trì trong cung Tịch Diệt chắc không phải là Tịch Mịch công chúa!

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Lộc Như Ngọc làm gì có đủ tư cách chủ trì nổi cung Tịch Diệt! Chẳng qua nàng chỉ là một vị Tịch Mịch công chúa bù nhìn của họ mà thôi!

Tần Lạc Phố nói :

https://thuviensach.vn

- Nếu có cơ hội, ta cũng nên vào cung Tịch Diệt, xem trong đó có bao nhiêu quái nhân quái khách, cũng hay!

Hạ Thiên Tường nói :

- Chúng ta muốn vào cung Tịch Diệt không phải là chuyện dễ dàng đâu! Lão tiền bối không nhớ Tịch Mịch hòa thượng dặn ta khi gặp Mai Ưu Cư Sĩ, phải đem những sự thương tâm đau khổ của mình kể ra, rồi sau đó lại phải xem cư sĩ ấy quyết định có nên cho ta vào cung hay không mới được hay sao?

Tần Lạc Phố gật đầu cười nói :

- Ừ, ta quên khuấy mất câu đó. Đã vậy chúng ta nên bịa sẵn ra một chuyện đau lòng kẻo khi bị hỏi, lại lúng túng!

Hạ Thiên Tường mỉm cười gật đầu. Đi không bao lâu đã tới Vấn Thiên phong. Hai người bèn thủng thỉnh bước vào một con đường nhỏ, chính giữa giáp cốc chân núi Vấn Thiên.

Vừa tới cửa cốc đã trông thấy một bức vách cao chót vót tới sát chân trời có mấy hàng chữ, viết rằng:

“Hoa không thơm, chim không hót, suối không chảy, lệ không ngừng, lòng chưa tuyệt vọng, đừng bước vào vòng!”

Hạ Thiên Tường đọc xong, cười nói với Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối đã đọc mấy dòng chữ kia chưa? Chắc hẳn chúng ta đã lọt vào nước của những vị quái nhân rồi đây!

Tần Lạc Phố gật đầu, rồi cười hỏi :

- Hạ lão đệ đã nghĩ xong câu chuyện thương tâm chưa?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Cháu có khối chuyện buồn, sau đó sẽ thêm mắm thêm muối cho nó đậm đà một chút là đủ.

Hai người bèn rẽ sang phía đông, nhằm thẳng Mai Ưu cốc đi lên.

https://thuviensach.vn

Đến trước ngọn núi Vấn Thiên, Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi cười nói với Tần Lạc Phố :

- Tòa núi này không những đã cao ngất tầng mây, mà trên đỉnh núi lại giống như cái miệng người ta há ra. Cái tên Vấn Thiên (hỏi trời) thật là hợp quá!

Tần Lạc Phố cũng cười nói :

- Tên đất này rất có liên quan đến cung Tịch Diệt, lão đệ có nhận thấy không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu, ông lại nói tiếp :

- Ở bên kia còn có đôi câu đối, lão đệ đọc thử mà xem.

Hạ Thiên Tường ngẩng đầu nhìn lên qủ thấy trên vách núi về phía mé trái, có đề đôi câu đối, vì lâu ngày nét chữ đã bị rêu phủ hết một nửa, nhưng nhìn kỹ vẫn còn đọc được, đối rằng:

“Trút giận không nói, trời tịch mịch

Chôn sầu có lối, lộ mênh mông”

Hạ Thiên Tường đọc xong, ơ một tiếng rồi nói :

- Theo như vế dưới câu đối này, thì chắc con đường trong cốc còn sâu lắm!

Tần Lạc Phố gật đầu, hai người sánh vai đi, vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc trong cốc.

Đi không được bao lâu, chợt thấy trên vách núi có mấy giò lan, hoa nở rất đẹp, Tần Lạc Phố lấy làm lạ nói :

- Bây giờ đã vào quí tiết, làm gì còn có hoa lan.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Đã có quái cốc, tất phải có quái hoa, để cháu thử ngửi xem có phải hoa ở đây không thơm thật chăng!

Nói vừa dứt lời đã nhảy lên bức vách, ghé gần lại bông hoa hít luôn mấy hơi.

https://thuviensach.vn

Không ngờ chàng vừa ngửi xong, chợt thấy hai chân mềm nhũn, rồi lăn từ trên vách núi xuống.

Thì ra bông hoa lạ ấy, không những không thơm, lại còn có một mùi hăng hắc rất khó chịu, hơi xông vào mũi, làm người ta thần trí mê man, thân thể mềm như bún.

Tần Lạc Phố thấy thế kinh hãi rụng rời, vội tung mình nhảy lên đón lấy chàng, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Hạ Thiên Tường lắc đầu mấy cái, cố xua đuổi cơn buồn ngủ cho thần trí tỉnh táo, gượng cười nói :

- Quái lạ, không hiểu tại sao bông hoa đẹp như thế, mà cái mùi nó hăng hắc khó ngửi quá!

Tiếng nói của chàng làm cho mấy con chim đậu trên cây giật mình kinh sợ, len lén bay đi không kêu một tiếng!

Tần Lạc Phố cười nói :

- Ai ngờ trong cốc này quả nhiên hoa không thơm, chim không hót thực!

Hai người vừa nói chuyện vừa tiếp tục đi, đi quanh quẩn một lúc khá lâu, vẫn không thấy một ai cả.

Hạ Thiên Tường chợt nhớ lời dặn của Tịch Mịch hòa thượng, bèn vận đề chân khí dùng lối Truyền Âm Nhập Mật gọi luôn ba tiếng :

- Mai Ưu Cư Sĩ! Mai Ưu Cư Sĩ!

Gọi không bao lâu, đã thấy có tiếng hát từ trong cốc bay ra, biết rằng:

“Trời tịch mịch đất càng tịch mịch

Mây sầu vương, cây cỏ héo khô!”

Hạ Thiên Tường nghe xong cười nói :

- Tần lão tiền bối, người này nhất định là Mai Ưu Cư Sĩ! Để cháu thử hát họa lại mấy câu.

https://thuviensach.vn

Nói dứt lời chàng đã cất tiếng ngâm:

“Núi tịch mịch mây che Ngũ Nhạc,

Nước lạnh lùng lăng, vược vắng hoe”.

Hạ Thiên Tường vừa hát dứt câu, chợt thấy trong lòng cốc đã hiện ra một ông già nước mắt ròng ròng, hình như vì nghe bài hát của Hạ Thiên Tường mà bồi hồi cảm xúc vậy!

Tần Lạc Phố chắp tay mỉm cười nói :

- Lão nhân gia có phải là Mai Ưu Cư Sĩ không? Tại sao lại bi thương như vậy?

Ông già chưa kịp trả lời, Hạ Thiên Tường đã nói đón :

- Lão tiền bối không đọc mấy câu thơ “Suối không chảy, lệ không ngừng” khắc ở trên vách đá ngoài cửa cốc vừa rồi ư?

https://thuviensach.vn

Hồi 56

Mai Ưu Cư Sĩ

Ông già nước mắt ràn rụa nói :

- Lão hủ chính là Mai Ưu Cư Sĩ. Xin hai vị cho biết quý danh và đến đây có việc gì?

Hạ Thiên Tường không giấu giếm gì, thẳng thắn trả lời :

- Tôi tên gọi Hạ Thiên Tường, còn vị lão nhân gia đây họ Tần, tên gọi Lạc Phố. Chúng tôi tới đây có việc gì, thiết tưởng lão trượng không cần phải hỏi, vì ai đã bước chân tới Mai Ưu cốc này, tất nhiên cũng chỉ cốt để chôn sầu nuốt hận mà thôi.

Mai Ưu Cư Sĩ giơ ống tay áo lên quệt ngang nước mắt, rồi ngắm nghía Hạ Thiên Tường và Tần Lạc Phố một lát, mới thủng thỉnh hỏi :

- Ai chỉ cho các ngươi đến đây?

Hạ Thiên Tường đáp :

- Tôi gặp một vị Tịch Mịch hòa thượng ở trên Chung Nam tử cốc. Hòa thượng chỉ chúng tôi lại đây.

Mai Ưu Cư Sĩ đăm đăm nhìn chàng một lúc rồi nói :

- Vậy thì hai vị có muốn tình nguyện vào nước Tịch Mịch không?

Từ Lạc Phố nói :

- Chúng tôi lại đây cốt ý đi tìm tịch mịch, xin cư sĩ chỉ đường cho.

Mai Ưu Cư Sĩ lại hỏi :

- Muốn vào nước Tịch Mịch cũng không khó, miễn là có đủ hai điều kiện. Hai vị đã biết thể lệ chưa?

Hạ Thiên Tường nói :

https://thuviensach.vn

- Điều kiện gì, xin cư sĩ chỉ rõ cho!

Mai Ưu Cư Sĩ nói :

- Điều kiện thứ nhất là: Nếu không có sự gì đau khổ đến cực điểm thì không được vào nước Tịch Mịch.

Từ Lạc Phố nói :

- Điều đó thì chúng tôi có đủ tư cách, còn điều kiện thứ hai thế nào?

Mai Ưu Cư Sĩ lại nói :

- Điều kiện thứ hai phải là người văn võ kiêm toàn, có một tài nghệ đặc biệt.

Hạ Thiên Tường nghe xong, càng thấy sự ước đoán của mình là hợp lý, nếu người chủ trì trong cung Tịch Diệt không cần những người có tài năng thực học để tăng cường thực lực thì việc gì phải cầu kỳ đến thế? Chàng chưa kịp nói gì, thì Mai Ưu lại tiếp :

- Trước khi vào cung phải qua tay lão phu khảo thí, khi nào nhận thấy là hợp cách, lúc ấy sẽ có thư tiến hiền, chờ Tịch Mịch công chúa có chiếu tới triệu, sẽ xin thỉnh quý khách vào cung.

Hạ Thiên Tường kinh ngạc hỏi :

- Vậy ra người chủ trì mọi việc trong nước Tịch Mịch là Tịch Mịch công chúa ư?

Mai Ưu Cư Sĩ gật đầu.

Tần Lạc Phố hỏi :

- Cung Tịch Diệt có gì quý, mà người nào muốn vào phải khó khăn đến thế?

Mai Ưu Cư Sĩ nói :

- Đại phàm những kẻ mang trong lòng một mối tâm sự đau thương không sao kham nổi, sau khi vào cung Tịch Diệt rồi, dần dần cảm thấy yêu tịch mịch, bao nhiêu những nỗi thống khổ sẽ trở nên hứng thú vô cùng.

Hạ Thiên Tường à một tiếng nói :

https://thuviensach.vn

- Đã có chỗ tốt như vậy, chúng tôi xin vui lòng để lão trượng khảo thí.

Mai Ưu Cư Sĩ lại hỏi Tần Lạc Phố :

- Tần bằng hữu hãy nói cho chúng tôi biết tâm sự đau khổ của bạn trước.

Tần Lạc Phố thở dài một tiếng như nát đá tan vàng, rồi cất giọng rầu rĩ ngâm rằng:

“Nhà tan nước mất cực chưa?

Tay không giữ vững cơ đồ được sao?

Một phen chìm nổi ba đào

Mày râu bạc trắng, lệ trào thấu canh!”

Mai Ưu Cư Sĩ nghe đến đấy, vội ngắt lời hỏi :

- À, thì ra Tần bằng hữu là đại tướng nhà Tiên Minh, máu lệ cô thân, thương tâm tuyệt đỉnh... được rồi! Thế là bằng hữu đã trúng tuyển điều kiện thứ nhất! Còn Hạ lão đệ thì đau buồn về việc gì, xin cho nghe thử?

Hạ Thiên Tường nghe Tần Lạc Phố tỏ tâm sự bằng mấy câu thơ, nghe cũng hay hay, bèn bắt chước lên giọng ngâm:

“Tương tư ruột héo gan rầu,

Bụi hồng mù mịt tìm đâu thấy người?

Giải sầu mượn chén làm vui

Năm canh máu lệ đầy vơi một mình...”

Mai Ưu Cư Sĩ lắng lặng nghe xong gật đầu nói :

- Điều kiện thứ nhất hai người đều hợp cách. Bây giờ lão phu xin khảo thí điều kiện thứ hai!

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Lão nhân gia định khảo thí văn hay võ?

Mai Ưu Cư Sĩ đáp :

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi hai vị xuất khẩu thành thơ, đã đủ rõ về văn tài. Bây giờ các vị chỉ cần biểu diễn một môn võ công là đủ.

Tần Lạc Phố ung dung cất tay phải lên, lăng không ấn vờ một cái vào khối đá lớn ở cách xa chừng hơn ba thước, tức thì trên mặt đá hiện một vết bàn tay, không lấy gì làm sâu lắm.

Vết tay tuy nông, nhưng công lực đã đủ kinh người. Mai Ưu Cư Sĩ trông thấy, trên nét mặt đau khổ bất giác cũng nở một nụ cười khô héo.

Hạ Thiên Tường cũng giơ tay phải lên, phóng ra một luồng chưởng phong cực kỳ lăng lệ đập vỡ tảng đá có in hình bàn tay của Tần Lạc Phố ra làm năm sáu mảnh.

Mai Ưu Cư Sĩ gật đầu lia lịa, vỗ tay khen mãi. Hạ Thiên Tường hỏi :

- Lão nhân gia, Tần Lạc Phố dấu tay hơi nông, Hạ Thiên Tường đập đá vỡ không đều, không biết có hợp cách không?

Mai Ưu Cư Sĩ đáp :

- Hợp cách, hợp cách! Hai vị hãy tạm thời chờ ở đây, để ta phi thư xin chỉ thị.

Hạ Thiên Tường nghe xong, lặng im không nói, lẳng lặng chờ xem đối phương phi thư bằng cách nào, và cung Tịch Diệt ở về đâu.

Mai Ưu Cư Sĩ chúm miệng hú lên một tiếng, âm vang đi rất xa, đoạn thò tay vào bọc lấy giấy bút giắt sẵn trong mình ra viết mấy chữ giới thiệu Hạ Thiên Tường và Tần Lạc Phố.

Mai Ưu Cư Sĩ vừa viết thư xong liền thấy một con chim nhỏ lông ngũ sắc, tựa như anh vũ mà không phải anh vũ, từ trên ngọn Vấn Thiên bay vào trong cốc.

Mai Ưu Cư Sĩ kẹp lá thư vào hai ngón tay ném lên không, con chim ngũ sắc nhanh nhẹn dị thường, sà xuống ngậm lấy phong thư, rồi lại bay lên đỉnh núi.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường thấy thế nghĩ bụng: “À, thì ra cung Tịch Diệt bí mật lại ở trên đỉnh núi Vấn Thiên”.

Mai Ưu Cư Sĩ nói :

- Hai vị đừng sốt ruột, chỉ chờ chiếu công của Tịch Mịch công chúa đến đây, lão hủ sẽ lập tức thân hành đưa hai vị vào cung Tịch Diệt, từ đấy trở đi sẽ hưởng thụ cảnh tịch mịch yên vui.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Không biết Tịch Mịch công chúa có bằng lòng cho chúng tôi vào cung Tịch Diệt không?

Mai Ưu Cư Sĩ nói :

- Tôi đã tiến cử ai, thì rất ít khi Tịch Mịch công chúa không chấp thuận.

Hạ Thiên Tường cố ý hỏi dò :

- Nếu vậy thì quyền của lão nhân gia tất còn trên quyền Tịch Mịch công chúa?

Mai Ưu Cư Sĩ vội xua tay nói :

- Tịch Mịch công chúa nắm giữ uy quyền trong cung Tịch Diệt, không còn ai ở trên nữa. Tôi chẳng qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, chịu người sai bảo, đâu dám ví với Công chúa.

Tần Lạc Phố lại hỏi :

- Tịch Mịch công chúa đã có một uy quyền chí tôn như vậy, thì cung Tịch Diệt chắc là do Công chúa sáng lập ra?

Mai Ưu Cư Sĩ giảo hoạt dị thường, trả lời một cách kín đáo :

- Nhất thiết mọi sự vật trong cung đều phải giữ bí mật, không được nói cho người ngoài biết, hai vị vào trong cung sẽ hiểu.

Vừa nói tới đấy, con chim ngũ sắc đã từ trên đỉnh núi từ từ bay xuống. Mai Ưu Cư Sĩ nói :

https://thuviensach.vn

- Tịch Mịch công chúa đã ban chiếu thư xuống.

Hạ Thiên Tường và Tần Lạc Phố đều ngẩng lên trông, quả thấy con chim nhỏ miệng ngậm một phong thơ màu vàng, bay xuống đậu trên vai Mai Ưu Cư Sĩ.

Mai Ưu Cư Sĩ đỡ lấy phong thư, con chim lại bay lên núi.

Hạ Thiên Tường thấy Mai Ưu Cư Sĩ đọc thư xong, sắc mặt hơi có vẻ khác thường, giơ bức thư lên cho hai người xem rồi nói :

- Hai vị thử coi, lần này là lần thứ nhất, lão hủ nhận được một loại chiếu thư đặc biệt thế này!

Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường cùng đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên giấy vàng biên rằng:

“Bằng lòng cho Tần Lạc Phố vào cung Tịch Diệt, còn Hạ Thiên Tường thì đuổi ra khỏi Mai Ưu cốc!”

Cuối thư đóng một cái dấu đỏ chói, tỏ ra rất trịnh trọng về việc đó.

Hạ Thiên Tường thấy nét chữ tuy tươi đẹp, nhưng không phải chữ Lộc Như Ngọc, bèn hỏi :

- Chiếu thư này có phải tự tay Tịch Mịch công chúa viết không?

Mai Ưu Cư Sĩ lắc đầu :

- Bao giờ Công chúa cũng chỉ truyền dụ bằng miệng, còn viết thì đã có một viên nữ quan.

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, hỏi tiếp :

- Chiếu thư đã ban ra, tất không thể sửa đổi được nữa, chẳng hay lão trượng có định thi hành theo dụ chỉ không?

Mai Ưu Cư Sĩ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Tần bằng hữu thì xin mời vào cung diện kiến Công chúa, còn Hạ lão đệ thì vì xa xôi tới đây, nên cả gan vi lệnh, đổi hai chữ “đuổi ra” thành hai chữ

https://thuviensach.vn

“mời ra” cho lịch sự!

Tần Lạc Phố cười nói :

- Hạ lão đệ đã không được vào cung, thì tôi cũng không muốn vào.

Mai Ưu Cư Sĩ nghe nói rất đỗi ngạc nhiên, đôi mắt long lanh nói :

- Các vị không thể muốn đi thì đi được!

Hạ Thiên Tường nhướng mày cười nói :

- Thiên hạ danh sơn ai đứng chủ? Năm hồ, bốn bể mặc rong chơi! Chẳng lẽ bọn người đau khổ tịch mịch các ngươi lại thành ra một bọn chiếm cứ sơn lâm làm của riêng hay sao?

Mai Ưu Cư Sĩ thấy Hạ Thiên Tường nói có ý xấc, thì giận tái mặt, lạnh lùng đáp :

- Danh sơn thiên hạ tuy không có chủ, nhưng Mai Ưu cốc không phải là chỗ ai muốn ra vào tùy ý. Tần Lạc Phố đến được nhưng đi không được, Hạ Thiên Tường thì đi được nhưng đến không được.

Hạ Thiên Tường hừ một tiếng rồi hỏi :

- Ngươi bằng vào cái gì mà đuổi được ta ra khỏi đây và giữ được Tần lão tiền bối ở lại?

Mai Ưu Cư Sĩ cười nhạt nói :

- Ta bằng vào một thân võ học và đầy bụng cơ mưu, đủ bắt buộc các ngươi phải tuân theo mệnh lệnh!

Hạ Thiên Tường nghe xong, ngửa mặt lên trời cười sằng sặc :

- Nói về cơ mưu, ngươi chưa chắc đã thắng nổi Tần Lạc Phố, bàn về võ học thì ngươi cũng đã chắc thắng nổi Hạ Thiên Tường!

Mai Ưu Cư Sĩ bĩu môi nói :

- Hừ, vừa rồi ta thấy các ngươi biểu diễn công lực, ta còn lạ gì! Các ngươi thật chưa phải đối thủ của ta, biết điều thì nên ngoan ngoãn nghe lời ta dạy

https://thuviensach.vn

bảo là tốt hơn hết!

Tần Lạc Phố đăm đăm nhìn Mai Ưu Cư Sĩ, rồi mỉm cười hỏi :

- Ngươi thử liệu sức xem độ mấy chiêu thì hạ nổi chúng ta?

Mai Ưu Cư Sĩ đưa mắt ngắm hai người một lát, rồi trả lời bằng một giọng ngạo mạn :

- Muốn thắng ngươi thì phải mất chừng ba chục chiêu, còn muốn thắng tên này thì chỉ cần mười chiêu cũng quá đủ!

Tần Lạc Phố và Hạ Thiên Tường đều giật mình kinh sợ, đưa mắt nhìn nhau, lắng lặng không nói gì cả.

Vì vừa rồi trong khi biểu diễn võ công, hai người tuy còn giấu bớt vài phần công lực, nhưng cũng đã tỏ ra vào hạng thượng thừa. Mai Ưu Cư Sĩ mắt trông thấy rõ ràng, vậy mà lão còn dám khoác lác như vậy, đủ hiểu tài nghệ của lão phải kinh người đến đâu, nên lão mới dám tự tin tự phụ như thế được chứ?

Hạ Thiên Tường không dám giữ thái độ ngông cuồng như trước nữa, chỉ hỏi :

- Ngươi có dám đánh cuộc với ta không?

Mai Ưu Cư Sĩ hỏi :

- Cuộc thế nào?

Tần Lạc Phố cười nói :

- Ai đánh cuộc riêng phần người nấy, nếu trong vòng ba chục chiêu mà ngươi hạ nổi ta, thì ta sẽ ở lại cung Tịch Diệt, còn nếu ta thắng ngươi thì không những ta muốn đi hay ở tùy ý, mà ngươi còn phải thành thực trả lời cho ta một câu hỏi nữa!

Mai Ưu Cư Sĩ ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp :

- Được rồi, việc đánh cuộc của chúng ta thế là quyết định xong!

https://thuviensach.vn

Nói xong, lão nhìn Hạ Thiên Tường, tỏ vẻ khinh thường, bĩu mồm nói :

- Còn ngươi thì không cần phải dự vào cuộc này cũng được vì ta nói mười chiêu là đã rộng rãi quá rồi!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ngươi đừng tự phụ vội, ta dám cam đoan là hai vụ đánh cược này, ngươi sẽ bị thua một cách thảm hại.

Mai Ưu Cư Sĩ hừ một tiếng rồi nói :

- Ngươi chưa biết trời cao đất thấp là gì thì để ta cho ngươi nếm thử cũng được, nếu ngươi bị thua...

Hạ Thiên Tường ngắt lời :

- Nếu trong vòng mười chiêu ngươi thắng ta, ta sẽ tuân theo chỉ thị của Tịch Mịch công chúa rút lui khỏi Mai Ưu cốc.

Mai Ưu Cư Sĩ cười lạt :

- Nếu ngươi thua thì cố nhiên ngươi phải rút rồi, như thế sao gọi là đánh cuộc?

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Mai Ưu Cư Sĩ nói :

- Ta muốn ngươi phải thề là vĩnh viễn không bao giờ được bước chân vào đây nữa!

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Được, ta đồng ý! Nhưng nếu trong vòng mười chiêu, ngươi không thắng nổi ta, thì cũng phải thành thực trả lời ta một câu hỏi, giống như Tần lão tiền bối vừa nói.

Mai Ưu Cư Sĩ nói :

https://thuviensach.vn

- Sao mà các ngươi lắm câu hỏi thế? Thôi cũng được, ta vui lòng chấp thuận. Nào, ai động thủ trước thì sửa soạn đi!

Tần Lạc Phố cười nói :

- Để ta lãnh giáo trước!

Mai Ưu Cư Sĩ lạnh lùng nhìn đối thủ một cái, rồi đứng thẳng người lên, hai tay buông xuôi, trông giống như người chết!

Tần Lạc Phố giật mình kinh sợ, không hiểu đối phương lập thức theo môn phái nào, mà sao giống thân pháp Cương Thi Ngũ Độc trảo đã lâu lắm không thấy xuất hiện trên giang hồ như thế?

Nhưng nếu là thân pháp Cương Thi Ngũ Độc trảo thì toàn thân phải cứng đờ, da trắng như tuyết, hai cánh tay từ trên nách trở xuống hơi có bóng đen mới phải, đằng này Mai Ưu Cư Sĩ tay đã không đen, da cũng không trắng, chỉ có toàn thân cứng đờ không thôi, vậy thì không hiểu môn võ này thuộc lộ số nào?

Những tay cao thủ trong võ lâm mỗi khi giao thủ, nếu chưa hiểu rõ tình hình đối phương, quyết không chịu khinh động, Tần Lạc Phố bèn khoanh tay trước ngực, đứng vững như một trái núi.

Hạ Thiên Tường cũng nhận thấy võ học của đối phương có vẻ quỷ bí, bèn chú hết tinh thần theo dõi.

Mai Ưu Cư Sĩ mỉm một nụ cười khinh bỉ, lạnh lùng hỏi :

- Tần Lạc Phố, chắc ngươi đã nhận rõ võ công của ta thuộc lộ số nào, nên không dám tiến thủ phải không?

Tần Lạc Phố cười nói :

- "Khách không lấn chủ" ta sở dĩ nhường ngươi tiến chiêu trước là vì theo quy củ giang hồ, giữ lễ khiêm nhún mà thôi. Còn như thân pháp của tôn giá, trừ da không trắng, tay không đen ra, còn thì đều giống hệt thân pháp Cương Thi Ngũ Độc trảo của Ngũ Độc Phi Thiên Mạc Tử Kính năm xưa, có gì là lạ!

https://thuviensach.vn

Mai Ưu Cư Sĩ cười một cách quái gở, rồi nói :

- Ngươi đã biết tiếng Cương Thi Ngũ Độc trảo thì cũng đáng kể là một người có kiến thức rộng!

Hạ Thiên Tường nói góp :

- Hay chính ngươi là đồ tử đồ tôn của Mạc Tử Kính đó!

Mai Ưu Cư Sĩ quát to :

- Ngũ Độc Phi Thiên Mạc Tử Kính là cái thá gì? Uy lực của Thất Xảo Cương Thi Thủ của ta đây còn cao hơn môn Cương Thi Ngũ Độc trảo của hắn nhiều!

Hạ Thiên Tường cười nhạt nói :

- Chỉ toàn là thủ đoạn "cương thi", cái tên nghe thật kỳ quặc! Có mắt ta trông, thì chẳng có gì là cao minh cả!

Mai Ưu Cư Sĩ nổi giận nói :

- Cao minh hay chẳng cao minh, các ngươi cứ nếm thử sẽ biết.

Nói chưa dứt lời, thân hình đã bay đi, năm ngón tay phải duỗi thật nhanh, móng tay nhọn hoắt rạch vào giữa ngực Tần Lạc Phố.

Tần Lạc Phố đã biết ngón Cương Thi Ngũ Độc trảo của Mạc Tử Kính hễ trúng vào ai là người ấy sẽ bị chết ngay lập tức vì những móng tay đều rất độc, còn môn Thất Xảo Cương Thi Thủ của Mai Ưu Cư Sĩ tất cũng cùng một loại mà ra. Nghĩ vậy ông bèn không đỡ thẳng, chỉ dùng chiêu Xảo Bát Liên Hoàn, thân hình sẽ động, né về bên cạnh, duỗi ngón tay trỏ và ngón tay giữa ra, điểm vào mạch môn Mai Ưu Cư Sĩ.

Mai Ưu Cư Sĩ cười một tiếng quái gở, tay phải rụt lại, tay trái duỗi ra, năm móng tay sắc như dao, lại vạch lại mạch môn của Tần Lạc Phố.

Tần Lạc Phố thấy đối phương toàn thân tuy cứng đờ, nhưng động tác lại cực kỳ nhanh chóng, bất giác trong bụng kinh hãi cũng mang chiêu Bát Xảo Liên Hoàn của mình, vẫn còn để dành đường rút lui, chưa dùng hết mức,

https://thuviensach.vn

bèn hạ tay phải xuống, tay trái đặt ngang ngực sẽ đưa ra thi triển chưởng lực Bàn Thiền Lăng Không đánh vào Mai Ưu Cư Sĩ, nhân vì không dám khinh thường đối phương, nên đã dùng đủ mười hai thành công lực.

Mai Ưu Cư Sĩ chợt cảm thấy một sức mạnh như cả một trái núi đẩy mạnh vào ngực, bèn cùng thu hai tay lại, đón đầu lui thế, cố hết sức đẩy ra.

Hai môn thần công võ lâm lăng không xô vào nhau, gió mạnh tản ra bốn phía, cát bụi bay mù mịt, Mai Ưu Cư Sĩ và Tần Lạc Phố đều lùi lại phía sau nửa bước.

Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ, Tần Lạc Phố cũng biến sắc mặt.

Nguyên do, khi hai chưởng phong va chạm vào nhau, cứ bề ngoài trông thì tuy bên nửa cân, bên tám lạng, không ai hơn kém, nhưng kỳ thực thì Tần Lạc Phố đã thua nửa bực.

Vì Tần Lạc Phố đã vận dụng mười hai thành công lực để phát chưởng, còn Mai Ưu Cư Sĩ thì trong lúc vội vàng biến đổi chiêu thức, chưa dốc hết toàn lực, cứ một điểm đó đủ thấy Mai Ưu Cư Sĩ quả có tuyệt học, chân khí nội lực so với Ban Thiền chưởng của phái La Phù còn mạnh hơn đôi chút.

Mai Ưu Cư Sĩ cũng hơi sửng sốt, nhìn chằm chằm vào mặt Tần Lạc Phố rồi gật đầu nói :

- Hà, không ngờ ngươi vẫn có thâm ý, vừa rồi trong khi biểu diễn võ học, vẫn còn dấu tài, chưa chịu phô ra hết! Nhưng mặc dầu ngươi còn chiêu tuyệt học nào chưa chịu giở ra, thì trong vòng ba chục chiêu cũng không hòng thoát khỏi tay mỗ!

Tần Lạc Phố trong bụng cũng dè dặt đề phòng, bèn gật đầu đáp :

- Rất có thể như vậy, nhưng nếu tôn giá muốn hạ Tần Lạc Phố này trong vòng ba chục chiêu, tất nhiên còn phải giở thêm môn tuyệt học nào khác nữa?

Mai Ưu Cư Sĩ lắc đầu, đáp bằng một giọng cực kỳ ngạo mạn :

- Không cần, chỉ một môn Thất Xảo Cương Thi Thủ của ta là đủ.

https://thuviensach.vn

Nói xong, hai tay cùng vươn ra, liên tiếp phóng luôn ba chiêu cực kỳ hung độc, kỳ dị xưa nay chưa từng thấy, vây Tần Lạc Phố vào giữa luồng gió lạnh.

Hạ Thiên Tường đứng ngoài đã trông thấy rõ ngón Thất Xảo Cương Thi Thủ của Mai Ưu Cư Sĩ quả nhiên cao minh cực điểm, Tần Lạc Phố đã đem hết sở học ra chống đỡ, nhưng nguy cơ vẫn vây phủ bốn bề, rất có thể chỉ trong vòng ba chục chiêu là ông bị hạ thật!

Chàng cau mày tự nghĩ: "Nếu Tần Lạc Phố thua thì mình phải tính cách nào để cứu vãn lại, không thì nguy to".

Hạ Thiên Tường còn đang nghĩ ngợi, đã thấy hai bóng người chia ra làm đôi, Tần Lạc Phố thì lông mày cau có, sắc mặt đầy vẻ sượng sùng. Mai Ưu Cư Sĩ thì tay nắm một mảnh vạt áo của Tần Lạc Phố, đắc ý cười nói :

- Con số ba chục chiêu, mới hết một nửa, thắng phụ đã phân, Tần Lạc Phố, bây giờ thì ngươi vui lòng vào cung Tịch Diệt rồi chứ? Hà hà!

Tần Lạc Phố đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường, thở dài nói :

- Đại trượng phu đã nói một lời như đinh đóng cột, cố nhiên là ta phải giữ lời hứa, hà tất phải hỏi!

Hạ Thiên Tường chợt ngửa cổ lên trời cười ha hả :

- Tần lão tiền bối hãy thong thả, lão tiền bối tuy thua cuộc, nhưng biết đâu Hạ Thiên Tường không thắng?

Mai Ưu Cư Sĩ bĩu mồm nói :

- Ta chỉ có đánh mười lăm chiêu đã hạ được hắn, chẳng lẽ trong vòng mười chiêu lại không hạ nổi ngươi sao?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Không những ngươi không thắng nổi ta, mà chưa biết chừng ta còn thắng ngươi nữa kia!

Mai Ưu Cư Sĩ nổi giận quát :

https://thuviensach.vn

- Đứa trẻ con miệng còn hôi sữa như ngươi, mà đã dám ăn nói ngông cuồng, coi trời bằng nửa con mắt, thật đáng ghét! Ngươi không muốn sống nữa sao?

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, ngạo nghễ đáp :

- Ngươi có dám đánh cuộc nữa không?

Mai Ưu Cư Sĩ gật đầu :

- Ngươi có muốn đánh thêm bao nhiêu cuộc, ta cũng bắt hết!

Hạ Thiên Tường tuy biết Mai Ưu Cư Sĩ võ nghệ cao cường nhưng vì muốn cứu Tần Lạc Phố, nên không thể liều mạo hiểm một phen, bèn dõng dạc nói :

- Nếu trong vòng mười chiêu mà ta thắng được ngươi, thì chuyện đánh cuộc giữa ngươi và Tần lão tiền bối vừa rồi, kể như không có!

Mai Ưu Cư Sĩ vẫn cho là Hạ Thiên Tường tuổi còn nhỏ, hỏa hầu còn kém, công lực tất không thể bằng Tần Lạc Phố được, nhưng lúc này thấy chàng đã trông thấy ngón Thất Xảo Cương Thi Thủ của mình lợi hại thế nào, vậy mà vẫn giữ thái độ kiêu cuồng, không tỏ ra chút gì sợ hãi, thì cũng lấy làm kinh lạ, lại đưa mắt ngắm kỹ đối phương một lát, rồi gật đầu nói :

- Được, ta bằng lòng? Nhưng nếu ngươi thua thì sao?

Hạ Thiên Tường thò tay vào trong mình lấy tấm lưới Hồng Vân Thù Ty võng ra ném lên mặt đá, rồi nói :

- Nếu ngươi thắng ta, thì ta xin hai tay dâng tấm lưới nhện đỏ này cho ngươi!

Mai Ưu Cư Sĩ nhìn tấm lưới nhện, rồi kinh ngạc hỏi :

- Đây có phải là tấm Hồng Vân Thù Ty võng của Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh không?

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Chính nó! Tấm lưới này diệu dụng vô cùng, ta vẫn giắt luôn bên mình, không lúc nào rời. Bây giờ đem ra đặt cuộc, ngươi có đồng ý không?

https://thuviensach.vn

Mai Ưu Cư Sĩ gật đầu cười, nói :

- Ta đồng ý! Nhưng ngươi can gì phải lấy trứng chọi với đá, tự nhiên mất không một vật báu hiếm có của võ lâm như thế, để làm gì?

Hạ Thiên Tường bĩu môi nói :

- Ếch ngồi đáy giếng chê trời nhỏ! Tần lão tiền bối ta vừa rồi chẳng may sơ ý lỡ tay, nên mới để ngươi lừa được, chứ nếu phải tay Hạ Thiên Tường này, thì chỉ trong vòng năm, ba chiêu, sẽ làm cho ngươi phải cụt hứng!

Sở dĩ, Hạ Thiên Tường dám nói khoác như thế, là vì chàng đã tính toán, một chiêu Văn Quân Địch Cầm có thể công địch được, còn ba chiêu Độ Thế chiêu nào cũng uy lực vô biên, nếu cả bốn chiêu tuyệt kỹ cũng không hạ nổi Mai Ưu Cư Sĩ, thì đành lại phải dùng chiêu thuật Thiên Cầm Thất Xảo của Đường Nhất Mộng và ngón Càn Thiên Chỉ của sư môn, là những môn chàng mới tập, liều chết chống lại.

Chủ ý đã định, lại thấy Mai Ưu Cư Sĩ người đã cứng đờ như một con quỷ nhập tràng, bèn phủ đầu trước, dùng một chiêu Văn Quân Địch Cầm ngưng đủ công lực phóng ra.

Chiêu Văn Quân Địch Cầm cực kỳ ảo diệu, làm cho Mai Ưu Cư Sĩ hoảng sợ, kêu lên một tiếng ơ không dám coi thường, hai chân nhảy lên cao tới ba trượng, tránh ra ngoài chưởng phong của Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường cười sằng sặc nói :

- Ngươi đừng chạy, hãy thử xem câu nói của ngươi đúng, hay câu nói của ta đúng? Có phải ngươi là ếch ngồi đáy giếng, hay ta là quả trứng chọi với đá?

Chàng vừa nói vừa đuổi theo, dùng thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, liên tiếp phóng ra ba chiêu Độ Thế hóa thành đầy trời bóng chưởng, bên trong còn có kèm theo Càn Thiên Chỉ Lực, uy thế dũng mãnh vô cùng.

Mai Ưu Cư Sĩ nhận thấy Hạ Thiên Tường vừa cất tay phóng chiêu, khí thế đã cực kỳ thần diệu, không sao lường được võ công của địch thủ cao thâm

https://thuviensach.vn

đến đâu, nên trước hết hãy tạm lánh đi, định xem cho rõ lực lượng đối phương thế nào rồi mới trả đũa.

Không dè chân vừa chạm đất, mấy câu chế giễu của Hạ Thiên Tường đã lọt vào tai, lão chợt thấy mặt mũi nóng bừng, bèn thôi không tránh nữa, định dùng món độc công sát thủ của mình phản công lại.

Nhưng còn đang suy tính, thân hình đã bị chưởng ảnh của Hạ Thiên Tường bao trùm khắp bốn phía.

Ba chiêu Đại Từ Đại Bi, Cứu Khổ Cứu Nạn và Phổ Độ Chúng Sinh là võ học kết tinh của Thiên Vũ Thượng Nhân, năm xưa khắp mặt võ lâm đã không có một tay địch thủ. Hạ Thiên Tường gần đây công lực lại tinh tiến rất nhiều, nên uy thế cường mạnh, cách biến hóa linh diệu không gì hơn được.

Một chiêu đã khó lòng đương nổi, huống hồ ba chiêu liên tiếp phóng ra một lúc, làm cho Mai Ưu Cư Sĩ phải hoa mắt, tâm thần hoảng hốt, kinh sợ tự nghĩ đối phương đã có nhiều thủ pháp tuyệt thế như vậy, mình không làm sao mà kháng cự được?

Đã không biết lối nào mà kháng cự, lão đành phải giở một chiêu Cương Thi Bái Nguyệt hóa thành một luồng khói nhẹ, bay thẳng lên trời, thoát ra khỏi vòng chưởng ảnh.

Thân ở trên lưng chừng trời, tai còn nghe Tần Lạc Phố lạnh lùng hừ một tiếng, Hạ Thiên Tường thì cười sằng sặc như người điên.

Lão nhẹ nhàng rơi xuống đất, rồi quay phắt mình phóng ra một luồng chưởng phong cường liệt, lạnh buốt như tiền, đề phòng Hạ Thiên Tường đuổi đánh nữa.

Nhưng chưởng phong ra, chỉ làm cho cát bụi bay mù trời, cây gãy cỏ nát, chớ chẳng thấy bóng đối phương đâu cả.

Mai Ưu Cư Sĩ mặt lại đỏ bừng, đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường lúc này vẫn đứng nguyên chỗ cũ, vẻ mặt đắc ý nhơn nhơn, xẵng giọng nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ Thiên Tường, thủ pháp của ngươi tuy không đến nổi tục, nhưng cũng chẳng làm gì nổi ta! Ngươi còn đắc ý gì nữa?

Hạ Thiên Tường bĩu môi cười nói :

- Ta đã thương tình nới tay, mà ngươi vẫn còn mặt dày chưa chịu nhận thua à?

Mai Ưu Cư Sĩ nổi giận nói :

- Lão phu chẳng qua chỉ nhường ngươi bốn chiêu, chưa đánh trả đòn, chứ ta thua ngươi ở chỗ nào?

Tần Lạc Phố đứng bên bật cười nói :

- Hạ lão đệ đã được chân truyền, thủ pháp linh diệu, trên đời không ai sánh kịp, sao ngươi không sờ tay ra trọng huyệt Tiếu Yêu ở sau lưng xem thử đã nào?

Mai Ưu Cư Sĩ nghe nói, vội thò tay ra sau bất giác tái mặt, thì ra trên áo ngoài chỗ yếu huyệt của lão, đã bị Hạ Thiên Tường dùng Càn Thiên Chỉ Lực điểm rách một mảng lớn.

Hạ Thiên Tường thấy đối phương mặt mày tái nhợt, liền mỉm cười hỏi :

- Bây giờ chắc ngươi đã hiểu rõ tại sao chỉ bị rách áo, mà không chạm đến huyệt đạo rồi chứ, có phải là ta cố ý nới tay không nỡ hại ngươi không?

Mai Ưu Cư Sĩ không thể chối cãi được, sắc mặt lạnh như tiền, thủng thỉnh đáp :

- Được, ta thừa nhận sơ ý lỡ tay, trả lại tự do cho Tần Lạc Phố, chuyện thắng cuộc vừa rồi, không kể đến nữa!

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Không đủ, không đủ! Việc khôi phục tự do của Tần lão tiền bối chỉ là việc phụ, vấn đề chính là ngươi phải giải đáp cho ta một câu hỏi, ngươi quên rồi sao?

Mai Ưu Cư Sĩ không làm sao được, đành phải gật đầu :

https://thuviensach.vn

- Ngươi muốn hỏi gì thì cứ hỏi, nhưng ta chỉ có thể trả lời những điều mà ta biết mà thôi!

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Ngươi cứ yên tâm, ta chỉ hỏi một câu rất giản dị, nhưng ngươi phải trả lời thành thực, không được...

Mai Ưu Cư Sĩ cười lạt, ngắt lời :

- Ngươi chẳng qua may mắn thắng được một trận nhỏ, chưa chi đã lên mặt khinh người! Ngươi là cái thá gì mà ta phải nói dối?

Hạ Thiên Tường nhặt tấm lưới nhện đỏ bỏ vào túi, rồi cười nói :

- Vậy thì tốt lắm, ta chỉ hỏi ngươi một câu là Tịch Mịch công chúa chính tên thật là gì?

Mai Ưu Cư Sĩ cau mày, lẳng lặng không đáp, Hạ Thiên Tường tỏ vẻ không bằng lòng nói :

- Ngươi đừng quên câu hỏi đó chỉ ở trong phạm vi đánh cuộc!

Mai Ưu Cư Sĩ bất đắc dĩ phải nói :

- Công chúa tên là Lộc Như Ngọc.

Hạ Thiên Tường đã yên chí là Lộc Như Ngọc rồi, nên không lấy gì làm lạ lắm, chỉ đưa mắt cho Tần Lạc Phố, rồi lại hỏi :

- Cung Tịch Diệt có phải ở trên đỉnh núi Vấn Thiên hay không?

Mai Ưu Cư Sĩ đăm đăm nhìn chàng, rồi cất giọng cười sắc như dao, nói :

- Ta đã đánh cuộc trả lời ngươi một câu, thì ta đã trả lời rồi, sao ngươi còn tham lam, được đằng chân lân đằng đầu như thế?

Hạ Thiên Tường cũng chỉ là thuận miệng hỏi chơi, không ngờ lại bị đối phương diễu lại, bèn cười một cách ngạo mạn nói :

- Hỏi hay không là quyền của ta, đáp hay không đáp là quyền của ngươi. Đừng có làm tàng! Ngươi tưởng nếu không có ngươi chỉ dẫn thì ta không

https://thuviensach.vn

tìm được cung Tịch Diệt hay sao?

Mai Ưu Cư Sĩ cười nhạt nói :

- Người nào mà có duyên vào cung Tịch Diệt, thì khác nào lên Tiên giới, kẻ nào vô duyên mà vào cung Tịch Diệt, thì chẳng khác gì xuống Địa ngục. Lão phu thành thực khuyên các ngươi đừng uổng phí tâm cơ, dấn bước vào những nơi nguy hiểm!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Ta xưa nay vẫn có tính hay đi tìm những cái bí ẩn, Tiên giới cũng thích lên, mà Địa ngục cũng muốn xuống, không ai có thể ngăn cản được!

Mai Ưu Cư Sĩ chắp tay đặt lên ngang trán, rồi nói :

- A di đà Phật! Các ngươi đã chấp mê như vậy, ta cũng đành vì các ngươi niệm cho một vài lượt kinh vãng sinh, chứ còn biết làm sao được nữa!

Nói xong quay ngoắt mình đi vào trong cốc.

Hạ Thiên Tường cũng cùng Tần Lạc Phố đi ra khỏi Mai Ưu cốc.

Tần Lạc Phố vừa thủng thỉnh bước đi, vừa lộ vẻ sượng sùng, nói với Hạ Thiên Tường :

- Không ngờ Mai Ưu Cư Sĩ võ công lại cao đến thế, nếu hôm nay không nhờ có lão đệ thì...

Hạ Thiên Tường biết ý, vội ngắt lời cười nói :

- Lão tiền bối đừng nói thế, nếu không nhờ mấy chiêu tuyệt kỹ của Mai Khôi sứ giả và Thiên Vũ đại sư mà cứ đường đường đối địch thì cháu cũng khó lòng chống nổi lão năm chiêu thực!

Tần Lạc Phố mỉm cười lắc đầu :

- Lão đệ bất tất quá khiêm. Ta dầu thua cũng không hề ân hận, vì đối phương quả nhiên thủ pháp cao minh, ta quả thật không phải đối thủ của lão! Ta chỉ lấy làm ngờ, không hiểu lai lịch của Mai Ưu Cư Sĩ thế nào, mà võ công giỏi thế?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Cháu cũng rất lấy làm lạ, một người đã có tuyệt học như lão tại sao cũng cam tâm để cho Lộc Như Ngọc chỉ huy sai khiến?

Tần Lạc Phố nghĩ một lúc rồi nói :

- Ta không tin Lộc Như Ngọc mới vào cung, lại đã được đóng vai Tịch Mịch công chúa, nắm trọn quyền hành trong tay như vậy?

Hạ Thiên Tường chợt cười nói :

- Lão tiền bối, chúng ta có nên vào cung Tịch Diệt thám hiểm một phen không?

https://thuviensach.vn

Hồi 57

Khách Ngụ Vu Sơn

Tần Lạc Phố vuốt chòm râu bạc cười nói :

- Ta bấy nhiêu tuổi đầu, cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa còn sợ gì mà không dám thám hiểm? Nhưng lão đệ có biết cung Tịch Diệt ở đâu mà đòi vào thám hiểm?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Con chim đưa thư ban nãy ở trên núi bay xuống, rồi lại bay về núi, chắc cung Tịch Diệt cũng chỉ ở quanh đấy. Chúng ta đợi đến lúc mặt trời lặn thì bắt đầu lên núi. Lên tới đỉnh núi vừa đến nửa đêm là vừa.

Tần Lạc Phố gật đầu. Hai người tìm một nơi phong cảnh u nhã ngồi chơi một lúc. Mãi đến lúc mặt trời đã xế về tây, mới trổ thuật khinh công trèo lên núi.

Lên tới đỉnh núi, chỉ thấy tối đen như mực, bốn về vắng vẻ, trừ những tảng quái thạch đứng ngồi ngổn ngang, ngoài ra không hề thấy dấu vết cung Tịch Diệt đâu cả.

Hạ Thiên Tường gượng cười nói :

- Chỗ địa phương ma quỷ này...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng hú kinh hồn, rồi một cái bóng đen lớn bằng cái bánh xe, bay vụt qua đầu Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường tưởng là bị ám toán, trong bụng vừa giận vừa sợ, bèn ngầm tụ Càn Thiên Chỉ Lực nhằm cái bóng đen phóng ra một luồng cương khí rất mạnh.

Bóng đen lập tức kêu lên một tiếng thê thảm, rồi lăn xuống khe núi, thì ra đó là một con dơi khổng lồ.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường vừa bật tiếng cười, thì trước mặt chàng lại một bóng đen nữa bay tới, Tần Lạc Phố kinh nghiệm giang hồ đã lão luyện, vội buột miệng kêu lên :

- Hạ lão đệ chú ý, lần này không phải là con dơi đâu!

Hạ Thiên Tường quả sơ ý không đề phòng kịp, khi nghe Tần Lạc Phố nhắc, thì cái bóng đã bay tới sát cổ họng.

Nếu là người khác tất không sao tránh thoát, nhưng Hạ Thiên Tường khinh công cực giỏi, thân pháp rất nhanh, chàng chỉ dùng một chiêu Ngưỡng Quan Thiên Tinh thân hình ngả ra phía sau, vai bên phải chấm xuống đất, tiếp liền hai chiêu Long Môn Phiên Lãng lộn sang mé bên phải tới hai ba thước.

Nguy cơ vừa thoát, cơn giận lại bốc lên, chàng vừa toan phát tác, chợt thấy có bốn năm cái bóng đen bật lên mấy tiếng keng, keng, bay xéo về bên trái một chút, rồi như một vật có linh tính, nhằm đầu vai bên trái Hạ Thiên Tường đâm bổ xuống.

Nhân vì một lúc lúng túng, nên bốn cái bóng đen kia, cũng nghiêng mình liệng tới, vây chàng vào giữa.

Trước tình thế đó, Tần Lạc Phố đành chịu phép, không sao tiếp tay được, mắt đã trông thấy Hạ Thiên Tường bị vây bốn bề, không ít thì nhiều, quyết không tránh khỏi thương tổn, đành chỉ buột lên một tiếng thở dài.

Không ngờ giữa lúc ấy, chợt một bóng người giống như một con thần long bay vụt lên không, tiếp theo là những tiếng kim khí va vào nhau và những tia lửa tóe ra chói cả mắt.

Thì ra trong lúc cực kỳ nguy hiểm, Hạ Thiên Tường đã thi triển chiêu Mai Khôi Phi, bay lên tới gần hai trượng.

Bóng người vừa vụt bay lên, bốn cái bóng đen lập tức va vào nhau, bật thành những tiếng loảng xoảng, có cái rơi xuống tảng đá, làm cho những tia lửa bắn tóe lên như tràng pháo hoa cà hoa cải.

https://thuviensach.vn

Mới đầu vì trời tối quá, Hạ Thiên Tường và Tần Lạc Phố đều không trông rõ gì hết, lúc này mới nhận ra mấy cái bóng đó, chỉ là những cái não bạt vừa nhọn vừa sắc.

Mấy tiếng kim khí va chạm vào nhau, chỉ còn sót lại một chút dư âm vang vang như tiếng tơ bay, những đốm hỏa tinh cũng lần lượt tắt ngấm, đỉnh núi Vấn Thiên trở lại khung cảnh tịch mịch, tối tăm như lúc mới tối.

Hạ Thiên Tường không dám sơ hối, chàng ngưng tụ Càn Thiên chân khí hộ thân, vừa cất cao giọng hỏi :

- Lũ chuột nhắt vô sỉ, sao không thò đầu ra? Chỉ đứng trong xó tối mà đánh trộm người ta, còn ra cái giống gì nữa?

Núi đã cao, đêm lại tĩnh, tiếng nói của Hạ Thiên Tường lại sang sảng như tiếng chuông, nhưng đáp lời chàng chỉ có những tiếng oang oang của khe núi vọng lại, không hề có phản ứng.

Hạ Thiên Tường giận lắm, đôi mắt sáng quắt như tỏa thần quang đảo khắp chung quanh một lượt.

Đỉnh núi Vấn Thiên, địa thế tuy không nhỏ, nhưng trừ những tảng quái thạch cao thấp không đều, ngoài ra không hề có một gian nhà, cả đến cây cối cũng rất thưa thớt.

Hạ Thiên Tường trong bụng suy đoán, mấy chiếc phi bạt vừa rồi có lẽ là từ phía sau một tảng đá lớn cách hai trượng về mé trái phóng ra, chàng bèn ngầm tụ chân lực Càn Thiên vào tay phải, rồi kéo Tần Lạc Phố đi về phía trái, cố ý cất cao giọng nói :

- Tần lão tiền bối, vị Mai Ưu Cư Sĩ hình dung ngọn Vấn Thiên như một tòa Địa ngục, quả cũng không sai. Chúng ta lên đây hình như chỉ gặp toàn ma quỷ!

Nói vừa dứt lời, thân hình đã bay vèo một cái, chỉ còn cách tảng đá cao, mà chàng ngờ là có người nấp chừng non một trượng, lại dùng một thế Long Du Phượng Vũ cực kỳ nhanh nhẹn, nhảy tới mé phải tảng đá.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên đã thấy núp sau tảng đá là một bóng người mặc áo trắng.

Hạ Thiên Tường đắc ý cười nói :

- Bằng hữu, ngươi thật là một con ma, đêm nay cũng khó lòng trở về được Âm phủ!

Tiếp theo tiếng nói, một luồng Càn Thiên chân khí đã nhằm đúng bóng người áo trắng, phách không phóng tới.

Bóng người phía sau tảng đá bị luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt tập kích, chẳng những không hề tỏ ra sợ hãi, mà cũng không trốn tránh hay kháng cự lại.

Hạ Thiên Tường thấy thế, biết là có sự lạ. Quả nhiên luồng chưởng phong vừa ào ào cuốn đến, cái bóng trắng lập tức bay lan ra bốn phía, thì ra cái bóng ấy chỉ là một cỗ xương khô đã lâu năm.

Càng quái hơn nữa, là bộ xương khô vừa bị Hạ Thiên Tường dùng chưởng phong đánh bắn tung ra bốn phía, bên tai đã nghe luôn mấy tiếng chóe chóe như ma kêu, rồi cách đó chừng ba bốn trượng, phía nam và phía bắc đều xuất hiện hai bộ xương khô đứng thẳng như người sống.

Hai bộ xương khô vừa hiện ra xong, vừa múa may nhảy nhót, vừa nhìn Hạ Thiên Tường và Tần Lạc Phố, cất lên những tiếng khóc cực kỳ thảm thiết ai oán, nghe rợn cả tóc gáy.

Tần Lạc Phố vốn giàu kinh nghiệm giang hồ, sau khi đã nhìn kỹ hai bộ xương khô, liền sẽ nói nhỏ với Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ, đây chỉ là bọn nhân vật giang hồ, lợi dụng trên đỉnh núi tối đen như mực, mới mặc những bộ áo chế theo hình hài cốt để trêu chúng ta, chớ chẳng có ma quỷ nào hết!

Hạ Thiên Tường nói :

- Hừ, đã vậy chúng ta nên chia nhau ra, mỗi người tóm lấy một tên là xong.

Tần Lạc Phố gật đầu cười :

https://thuviensach.vn

- Ta bắt tên phía bắc, lão đệ bắt tên phía nam. Nhưng nhớ đừng có giết chết, để nó sống ta còn có thể tra hỏi được!

Nói vừa dứt lời, thân hình đã nhảy sang phía bắc, Hạ Thiên Tường cũng nhảy sang phía nam. Nhưng vừa sang tới nơi, đã thấy sự việc xảy ra khác hẳn ý liệu.

Thì ra chàng vừa động thân, tiếng quỷ khóc đột nhiên im bặt, nhưng cái thây ma vẫn nhảy múa không ngừng.

Hạ Thiên Tường bước đến tận nơi, mới biết Tần Lạc Phố đã đoán sai, bộ xương khô đó không phải là nhân vật giang hồ nào trá hình cả, mà chính thật là một bộ xương người đã lâu năm, máu thịt đã khô đét, đứng trên mặt đất, chân tay khua múa loạn xạ.

Hạ Thiên Tường bất giác rùng mình, khắp mình rởn gai ốc, bèn thử sẽ ngưng công lực, nhè nhẹ phóng ra một chưởng.

Bộ xương khô lập tức theo tay ngã xuống, lại gãy rời làm năm bảy mảnh, không động cựa gì nữa. Hạ Thiên Tường ngơ ngác, chẳng hiểu đầu cuối ra sao, định bụng hỏi Tần Lạc Phố, bèn lên tiếng gọi :

- Tần lão tiền bối! Tần lão tiền bối!

Gọi luôn mấy tiếng, nhưng tuyệt không nghe tiếng Tần Lạc Phố đáp lại.

Hạ Thiên Tường kinh ngạc quay lại, nhìn ngược nhìn xuôi, không thấy bóng dáng Tần Lạc Phố đâu cả.

Tuy là một người ở phía nam, một người ở phía bắc nhưng cách nhau cũng không xa lắm, tai Hạ Thiên Tường cũng rất thính, vậy mà tuyệt không hề nghe thấy một tiếng động nhỏ, Tần Lạc Phố cứ thế biến đi như một bóng ma, không để lại một dấu vết nào để có thể dựa vào đó mà suy đoán được!

Hạ Thiên Tường từ thủa dấn bước giang hồ đến giờ đã từng trải bao phen nguy hiểm sóng gió, cũng chưa từng gặp trường hợp nào quái dị như vậy!

Chàng kinh sợ hốt hoảng, vội nhảy về phía Tần Lạc Phố đuổi bắt bóng ma ban nãy, chú ý tìm kỹ một hồi, nhưng trên đỉnh núi ngoài mấy tảng đá ra,

https://thuviensach.vn

tuyệt không thấy gì lạ, ngay cả bộ xương khô vừa rồi cũng biến đâu mất hút.

Hạ Thiên Tường nhất định không chịu mất người một cách vô lý như vậy bèn chạy quanh khắp đỉnh núi tìm kiếm lung tung, nhưng cũng không thấy tăm hơi Tần Lạc Phố đâu hết!

- Không biết ma, hay là quỷ? Hay là...

Hạ Thiên Tường vừa uất ức vừa kinh ngạc, cũng chỉ đành vò đầu bứt tóc, than thở một mình không biết làm gì hơn. Chàng tự nghĩ: thà rằng hôm ở Huyền Băng Nguyên, Tần Lạc Phố bị chết vì tay Bạch Cốt Võ sĩ, hoặc Thích Đại Chiêu thì lại khác, đằng này ông bỗng dưng bị mất tích một cách hết sức hồ đồ vô lý, không thể tưởng tượng được, rồi nay mai gặp Băng Tâm thần ni hoặc Sài Vô Cấu, biết nói thế nào cho người ta tin?

Trong lúc căm phẫn, chàng lại định đi tìm đối phương, bắt hắn phải trả Tần Lạc Phố, bằng không chàng sẽ liều mạng chiến đấu, chết cũng không từ.

Nhưng ngọn núi Vấn Thiên lúc này, trừ chàng và mấy tảng quái thạch ra, thì còn có ai đâu mà hỏi?

Giữa lúc ấy, trong khung cảnh im lìm như chết đột nhiên lại nổi lên những tiếng ma khóc quỷ hờn cực kỳ thê thảm.

Hạ Thiên Tường tinh thần lại phấn khởi, vội ngưng tụ Càn Thiên Chỉ Lực, nghiến răng đợi tình hình biến chuyển.

Nhưng chỉ nghe tiếng ma, chứ không thấy hình ma, tiếng khóc mỗi lúc một bi thảm.

Hạ Thiên Tường nghe tiếng khóc trong bụng cũng cảm thấy nôn nao buồn bực, chàng vội vận đề nội gia chân khí dùng công lực Truyền Âm Nhập Mật kêu to :

- Các ngươi chỉ nấp trong xó tối giả ma giả quỷ nạt nộ con nít thì được, chứ sao lòe được ta? Có giỏi thì ra đây đối địch với ta xem nào?

Chàng vừa chửi xong, quả thấy từ trong những quái thạch hiện lên vô số những đốm sáng xanh lè của lân tinh, làm cho đỉnh Vấn Thiên càng tăng

https://thuviensach.vn

thêm vẻ quái gở thần bí.

Những đốm lân tinh ấy dần dần tụ cả vào khoảng giữa. Hạ Thiên Tường biết là sắp có sự lạ, bèn cố trấn định tinh thần, lẳng lặng chờ xem.

Thật là kỳ quái, những đốm lân hỏa đang ở rải rác khắp nơi, dần dần tụ lại thành mười sáu chữ xanh lè sáng rực.

Hạ Thiên Tường chú ý nhìn, thấy những chữ đó đề rằng:

“Cung Tịch Diệt đã thu Tần Lạc Phố

Cửa Địa ngục không nhận Hạ Thiên Tường!”

Những đốm lân tinh vẫn nhấp nha nhấp nháy, chỗ sáng chỗ tắt, tưởng như những dòng chữ kia cũng cố tình trêu cợt Hạ Thiên Tường.

Chàng giận lắm, tung mình nhảy lại gần, nhằm đúng những dòng chữ phóng ra một chưởng.

Ánh sáng lập tức tắt ngấm, đỉnh núi Vấn Thiên lại im lìm biến thành cõi chết, nhưng ở phía đông, chân mây đã hiện ra một màu đùng đục.

Hạ Thiên Tường đứng ngây như tượng gỗ trên đỉnh Vấn Thiên, cho mãi tới lúc ánh sáng ban mai đã chan hòa trên khắp các đầu khe ngọn suối chàng mới thở dài một tiếng, rồi lại bắt đầu cuộc tìm kiếm người bị mất tích.

Tuy đã biết tính mạng Tần Lạc Phố không đến nỗi nguy hiểm, nhưng chàng cũng không chịu khuất phục địch thủ ngay. Tuy nhiên, cuộc tìm kiếm lần này cũng không có kết quả gì hơn lần trước.

Chàng chợt ngước mặt lên trời hú một tiếng trong như tiếng rồng ngâm, như trút bao nhiêu nỗi căm hờn uất ức cho tản ra khắp bốn phương, rồi thân hình chàng cũng theo liền với tiếng hú, dùng thuật khinh công chạy như bay xuống núi.

Hạ Thiên Tường trong lúc buồn bực đau khổ, lại chợt nhớ đến Trọng Tôn Phi Quỳnh bèn quả quyết tìm sang núi Vu Sơn hỏi thăm xem nàng đã về đấy chưa.

https://thuviensach.vn

Hôm vừa rời khỏi Bắc Minh, chàng đã định sang ngay Triều Vân phong hỏi thăm tin tức Phi Quỳnh, chẳng ngờ giữa đường chợt nghe hung tin của Võ Đang, nên mới thay đổi kế hoạch, quay sang La Phù báo cho Băng Tâm thần ni trước, vì thế mới chậm trễ tới hôm nay.

Dọc đường, chàng cũng không còn bụng dạ nào thưởng ngoạn phong cảnh, chỉ cắm đầu đi thẳng một mạch tới Quỷ Môn, rồi thuê thuyền xuôi đông.

Thuận buồm xuôi gió, thuyền đi như bay, chẳng mấy chốc đã đến chân núi Triều Vân.

Hạ Thiên Tường chợt nhớ hôm tới Triều Vân phong, mới gặp Vu Sơn Tiên Tử lần đầu, nghe nàng ca hát véo von, chàng lại cảm thấy bồi hồi cảm khái, bèn cũng cất tiếng ngâm một bài thơ:

“Vu Sơn một dải mây hồng

Vườn Tiên trắng xóa tuyết lồng sớm hôm

Dao Trì một đóa hoa thơm

Nga Mi trăng dải đầu non lạnh lùng

Than ôi mây tản, tuyết rung

Hoa tàn trăng khuyết, tơ lòng quặn đau”.

Tiếng ngâm vừa dứt, chợt từ đâu một luồng kim quang rất dài lăng không bay tới, bộp một tiếng, rồi một chiếc dây bằng vàng, trên đầu có mũi đinh nhọn đã cắm phập vào đầu mũi thuyền.

Người lái thuyền sợ quá, nhưng Hạ Thiên Tường đã kịp nhận ra chiếc dây vàng đó chính là cái Kim Giao Trường Sách của Hoa Như Tuyết, bèn mỉm cười, xua tay ra hiệu bảo người lái đò đừng sợ, một mặt đề khí gọi to :

- Hoa tỷ tỷ, tiểu đệ Hạ Thiên Tường ở đây!

Phía sau một bụi thương trung trên bờ sông, đã thấy xuất hiện cái bóng dáng kiều diễm của Hoa Như Tuyết, tay nàng cầm sợi dây vàng từ từ kéo thuyền Hạ Thiên Tường vào bến.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường trả tiền đò, rồi nhảy lên bờ.

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Ta nghe tiếng hát biết ngay là hiền đệ, nhưng hiền đệ ở Bắc Minh xuống thì phải đi ngược dòng sông trở lên, chứ sao lại xuôi dòng xuống?

Chàng liền nói sơ qua cho nàng biết mình từ đâu đến, đoạn cùng sóng vai đi về cung Triều Vân.

Gần tới cửa cung, Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi Hoa Như Tuyết :

- Hoa tỷ tỷ, Nhất Bát thần tăng độ này có được mạnh không? Sao hôm nay tỷ tỷ lại ra bờ sông chơi một mình?

Hoa Như Tuyết giơ xâu cá tươi cầm ở tay cho Hạ Thiên Tường xem, rồi cười nói :

- Đa tạ hiền đệ hỏi thăm, Nhất Bát thần tăng lúc này vẫn mạnh, bây giờ đang ngồi trong cung tham thiền. Tôi vừa xong buổi học, mới ra bờ sông kiếm mấy con cá tươi về làm món nhắm.

Hạ Thiên Tường bật cười nói :

- Nhất Bát thần tăng là một cao nhân Phật môn, sao không ăn chay, lại còn uống rượu nữa?

Hoa Như Tuyết chưa kịp trả lời, đã nghe một giọng trong trẻo của Nhất Bát thần tăng từ trong cung nói vọng ra :

- Hạ lão đệ là một trang phong lưu thiếu niên, sao lại có quan niệm như bậc hủ nho thế? Lão đệ muốn bắt các ông sư phải kiêng rượu thịt cả ư?

Hạ Thiên Tường ngước mắt trông lên, đã thấy Nhất Bát thần tăng đang từ cung Triều Vân thủng thỉnh bước ra, chàng thi lễ, rồi cười nói :

- Không phải tôi muốn đại sư kiêng rượu, mà chỉ định xin đại sư vài chén rượu ngon thôi!

Nhất Bát thần tăng cũng cười nói :

https://thuviensach.vn

- Rượu thì sẵn lắm, nhưng còn phải chờ Hoa tỷ tỷ của lão đệ làm vài món nhắm thật ngon, ta sẽ tìm một chỗ mát mẻ, uống một bữa thật say!

Hoa Như Tuyết xách cá xuống bếp, Nhất Bát thần tăng mời Hạ Thiên Tường vào cung. Chàng vừa đi vừa hỏi :

- Xin hỏi đại sư, Trọng Tôn lão tiền bối và Phi Quỳnh tỷ tỷ tôi hiện nay thanh tu ở đâu, và còn phải mất bao nhiêu công thành hỏa hầu nữa mới thành công? Đại sư có biết không?

Nhất Bát thần tăng lắc đầu nói :

- Hành tung của cha con Trọng Tôn lão tiền bối bí mật lắm! Người thì bảo ở Bắc Nhạc Hằng Sơn, người thì nói ở Mân Sơn Mai Khôi phần, thực ra thì tôi cũng không biết đích xác. Theo tôi đoán thì chỉ chừng cuối năm nay, chắc thế nào Trọng Tôn sư muội cũng tới đây tìm lão đệ.

Hạ Thiên Tường hớn hở nói :

- Nếu quả đúng như lời đại sư nói thì hay lắm, tôi chỉ sợ Phi Quỳnh tỷ tỷ về muộn quá lại không kịp mất!

Nhất Bát thần tăng ngạc nhiên hỏi :

- Kịp cái gì cơ?

Hạ Thiên Tường bèn đem câu chuyện Hiên Viên Liệt ăn mừng thượng thọ ở trên núi Chung Nam, và hải nội quần tà tụ tập chúc thọ như thế nào, kể hết một lượt cho Nhất Bát thần tăng nghe đoạn lại nói tiếp :

- Tôi định rủ Trọng Tôn tỷ tỷ cùng lên Thái Bạch phong một thể cho vui.

Nhất Bát thần tăng ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Quần tà tụ tập đông như vậy, thì trong đó thiếu gì tay tài giỏi, lão đệ định cùng Trọng Tôn cô nương lên đó, tôi cho là quá mạo hiểm.

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Đại sư không biết, đằng nào tôi cũng phải đi, Trọng Tôn tỷ tỷ tôi đến không kịp thì tôi cũng đi một mình!

https://thuviensach.vn

Rồi chàng thò tay vào bọc, lấy ra một phong thư đưa cho Nhất Bát thần tăng coi. Giữa lúc ây Hoa Như Tuyết cũng vừa đi vào, mỉm cười hỏi :

- Thơ gì vậy?

Hạ Thiên Tường lại thuật những chuyện quần tà tập kích Võ Đang, Nga Mi, ác chiến ở núi Tuyết Sơn, Tần Lạc Phố bị mất tích như thế nào, kể hết từ đầu chí cuối cho hai người nghe.

Nhất Bát thần tăng nghe chuyện Hạ Thiên Tường, vừa xem xong bức thư, liền cười nói với Hoa Như Tuyết :

- Cứ như lời Hạ lão đệ nói, thì đại kiếp võ lâm đã tới trước mắt, chúng ta cũng không nên tiêu dao thế ngoại nữa, mà phải góp sức vào công việc vệ đạo hàng ma mới phải.

Hoa Như Tuyết cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ đúng là một vị ma đầu chuyên gây tai họa, vừa lên Triều Vân phong chưa được một lúc đã dụ ngay được ông chồng hòa thượng của tôi xúc động lòng trần rồi.

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Nếu hai vị tham dự vào việc hàng ma vệ đạo thì thật là hồng phúc của võ lâm, mà công đức của tiểu đệ cũng không nhỏ!

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Từ nay đến Tết Nguyên Tiêu sang năm còn lâu, Hạ lão đệ định làm gì để tiêu ma hết quãng thời gian đó?

Hạ Thiên Tường nói :

- Tiểu đệ bây giờ cũng không dám nhiều chuyện nữa, từ khi ở Bắc Minh thần sơn xuống núi, đầu tiên đã bị nguy cơ ở Chung Nam tử cốc, thua cuộc mất trái Càn Thiên Tích Lịch, sau lại bị Bạch Cốt Võ Sĩ đánh trọng thương ở trên núi Tuyết Sơn, tự biết sức học còn non kém, sau này khó lòng đương nổi trọng trách, nên mới lên đây, định nhờ tỷ tỷ cho mượn đỡ một gian để

https://thuviensach.vn

nghiên cứu mấy môn tuyệt học, vừa đợi Phi Quỳnh tỷ tỷ một thể. Không biết Hoa tỷ tỷ có vui lòng không?

Hoa Như Tuyết gật đầu lia lịa, mỉm cười nói :

- Nghe mấy câu đó, đủ thấy độ này Tường đệ không những về võ học tu vi đã tiến bộ nhiều, mà cả về kinh nghiệm giang hồ cũng lại dồi dào phong phú nữa! Triều Vân phong cảnh tuyệt đẹp, u tĩnh dị thường, ngu tỷ rất hoan nghênh Tường đệ ở lại đây tham cứu võ học.

Nhất Bát thần tăng cười nói :

- Hạ lão đệ ở đây thanh tu, còn ta thì lại phải xuống núi để lo liệu một việc quan trọng!

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Đại sư định làm việc gì?

- Đại kiếp võ lâm đã ở trước mắt, vậy mà bọn Lệ Thanh Cuồng, Lăng Diệu Diệu, Đổng Song Song không chịu hạ sơn vì đồng nguyên trừ hại, chỉ tiêu dao thế ngoại, vui thú yên hà, thậm chí đến hai cô con gái của họ là Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân sống chết thế nào, cũng không buồn hỏi đến. Nên tôi định chuyến này sẽ lên Cao Lê Cống Sơn lôi họ xuống.

Hạ Thiên Tường cau mặt nói :

- Việc này tôi cũng đã nghĩ đến từ lâu, nhưng cửa Mạc Sầu thạch thất đã niêm phong, làm sao thông được tin tức?

Nhất Bát thần tăng cười nói :

- Lão đệ đừng lo, ta đã có cách!

Hạ Thiên Tường đăm đăm nhìn Thần tăng, vừa toan hỏi thì Hoa Như Tuyết ngồi bên đã tủm tỉm cười nói :

- Ông ta có môn tuyệt học Phật Môn Lâm Ngữ còn cao minh hơn công lực Truyền Âm Nhập Mật nên có thể đứng quả núi bên này nói chuyện với bọn Lệ Thanh Cuồng ở quả núi bên kia được.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghe xong mừng lắm, vội nói :

- Nếu thế thì may quá, tôi đang khổ không biết làm thế nào thông tin Lộc Như Ngọc và Hoắc Tú Vân cho Lệ lão tiền bối biết. Vậy nhờ đại sư nói giúp cho một tiếng.

Hoa Như Tuyết lại nói với Nhất Bát thần tăng :

- Chàng đã muốn sang Mạc Sầu thạch thất, thì tiện đường ghé qua Nộ Sơn, thăm dò xem Mai Ưu Cư Sĩ là người thế nào?

Nhất Bát thần tăng gật đầu cười nói :

- Cao Lê Cống Sơn và Nộ Sơn không xa nhau mấy, thế nào tôi cũng ghé qua. Nhưng chỉ sợ Mai Ưu Cư Sĩ giữ tôi ở lại cung Tịch Diệt làm Tịch Mịch hòa thượng thì phiền lắm!

Hoa Như Tuyết phì một tiếng, rồi nói :

- Nếu chàng làm Tịch Mịch hòa thượng, thì tôi cũng xin vào cung Tịch Diệt làm Tịch Mịch ni cô tức khắc.

Hạ Thiên Tường nghe hai người nói chuyện cũng bật cười.

Nhất Bát thần tăng lấy chiếc chén nhỏ bằng bạch ngọc rót đầy một chén rượu ngon đưa mời Hạ Thiên Tường rồi cười nói :

- Hạ lão đệ, hôm nay ta sẽ hạ sơn, vậy trước khi khởi hành, ta xin kính mời lão đệ một chén.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên, không hiểu tại sao Nhất Bát thần tăng lại đổi chén khác mời rượu, Thần tăng biết ý, liền cười nói :

- Lão đệ không nên nghi hoặc, hãy cứ uống cạn chén này, rồi bần tăng sẽ nói cho mà nghe!

Hạ Thiên Tường tiếp lấy chiếc chén ngọc, uống một hơi cạn, chợt nhận thấy trong rượu có một hương thơm đặc biệt, khác hẳn thứ rượu uống ban nãy.

Nhất Bát thần tăng cười ha hả nói :

https://thuviensach.vn

- Lão đệ quên rằng hôm ở đại hội Chấn Thiên ta đã hứa với lão đệ thế nào rồi ư?

Hạ Thiên Tường chợt nhớ lời Nhất Bát thần tăng hứa tặng mình và Phi Quỳnh mỗi người một lá Thiên Niên Chi Thảo để tăng cường công lực, bèn mừng rỡ nói :

- Có lẽ trong rượu này, đại sư đã cho lẫn Thiên Niên Chi Dịch chăng?

Nhất Bát thần tăng gật đầu nói :

- Trong rượu có nước ở lá cây chi thảo vắt ra. Còn một lá nữa ta sẽ để dành phần Trọng Tôn sư muội.

Hạ Thiên Tường mừng lắm, vừa toan cảm ơn, chợt thấy trong bụng nóng ran, thân thể ấm áp dị thường.

Nhất Bát thần tăng mỉm cười nói to :

- Hạ lão đệ nên điều hòa hơi thở, giữ vững thiên quân, thấy có hiện trạng gì lạ, cũng đừng để ý đến là được.

Hạ Thiên Tường biết Nhất Bát thần tăng muốn dùng công lực tuyệt thế tăng thêm công hiệu cho thuốc dẫn đi mạnh hơn, bèn vâng lời ngồi yên. Hai mắt vừa nhắm lại, đã thấy một bàn tay của Nhất Bát thần tăng đặt lên giữa Thiên Linh Cái của mình, tức thì một luồng hơi nóng truyền vào quả tim, liên miên không dứt.

Hoa Như Tuyết cũng chuỗi bàn tay ngọc đặt lên hậu tâm Hạ Thiên Tường, hợp sức làm cho linh dược càng thêm công hiệu.

Hạ Thiên Tường lúc đầu còn cảm thấy trong người thư thái dễ chịu, nhưng luồng hơi nóng càng lúc càng mạnh, làm cho chàng bực bội vô cùng, các đầu khớp xương đều tưởng như muốn vỡ ra.

Nội gia định lực của chàng vốn rất kiên cường, và đã được Nhất Bát thần tăng báo cho biết trước, lúc này chàng chỉ việc dẹp bỏ hết những sự đau đớn thống khổ sang một bên, nên cũng không lấy gì làm khó khăn lắm.

https://thuviensach.vn

Sự đau đớn dần dần giảm đi, thì sự khoan khoái dễ chịu lại theo đấy mà sinh ra. Mãi đến lúc Hạ Thiên Tường cảm thấy khắp mình thư thái thảnh thơi, thì tâm thần chàng đã hợp vào với cảnh giới tối cao vô nhân vô ngã.

Không biết qua bao lâu nữa, Hạ Thiên Tường hơi động đậy mi mắt, sắp sửa mở ra, chợt nghe tiếng Hoa Như Tuyết vừa cười vừa gọi :

- Kính mừng lão đệ, lần này lão đệ nghiên cứu mấy môn tuyệt nghệ thần kỳ, dám chắc công phu chỉ mất một nửa, mà kết quả sẽ được gấp đôi.

Hạ Thiên Tường vội mở mắt cười nói :

- Đại sư và Hoa tỷ tỷ gia ơn cho tiểu đệ nhiều quá...

Chàng đang nói, thốt nhiên ngừng bặt, vì thấy trước mắt chỉ có một mình Hoa Như Tuyết, chàng bèn hỏi :

- Nhất Bát đại sư đâu?

Hoa Như Tuyết mỉm cười nói :

- Chàng đã sang Điền Tây, lúc này chắc đã ở cách đây hàng ngàn dặm.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Tôi vừa nhập định một lúc, Nhất Bát đại sư dẫu có thuật rút đất cũng không đi được nhanh đến thế!

Hoa Như Tuyết lắc đầu cười nói :

- Tường đệ tưởng mình vừa mới nhập định có một lúc, chứ kỳ thực thì trong khi đó luồng nội gia chân khí của Tường đệ đã đi khắp Cửu Cung Lôi Phủ không biết mấy lần, và thông qua Thập Nhị Trùng Lâu mấy lượt, vì thế nên tinh thần mới được rạng rỡ thế kia chứ.

Hạ Thiên Tường đỏ mặt hỏi :

- Vậy thì đệ nhập định đã được bao lâu rồi?

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Mới có ba hôm!

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường giật mình, nghĩ bụng: “Quái lạ! Sao ta lại có thể ngủ say đến thế được?”

https://thuviensach.vn

Hồi 58

Bát Mạc Yêu Vương

Ngày tháng thoi đưa, thắm thoát đã hết một năm, không những Trọng Tôn Phi Quỳnh không tới, mà Nhất Bát thần tăng cũng chẳng thấy tăm hơi.

Hạ Thiên Tường thấy đã gần tới Tết Nguyên Tiêu không thể chờ đợi được nữa, bèn nói với Hoa Như Tuyết xin cáo từ. Hoa Như Tuyết mỉm cười nói :

- Tường đệ cứ yên tâm đi trước, nếu Phi Quỳnh tới đây, tôi sẽ bảo lên Thái Bạch phong tìm Tường đệ.

Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Nhất Bát đại sư chưa về, sao Hoa tỷ không sang Điền Tây tìm?

Hoa Như Tuyết lắc đầu đáp :

- Nhất Bát xưa nay vẫn lấy từ bi làm gốc, tuy có một thân tuyệt học, nhưng chẳng bao giờ chịu phô trương, tay không từng nhuộm huyết, việc gì mà lo? Chàng sở dĩ về muộn, chắc là còn vướng việc riêng, thế giới mông mênh, biết đâu mà tìm được?

Hạ Thiên Tường nghe nàng nói vậy, bèn mỉm cười từ biệt.

Hai người ở chung đã lâu ngày, nên tình thân thiết chẳng khác chị em ruột. Hoa Như Tuyết thân tiễn chàng ra cửa, ân cần dặn :

- Tường đệ tuy lúc này công lực đã tiến nhiều, nhưng cũng đừng nên lấy thế làm tự mãn, nhất là bốn chữ "kiêu căng nóng nảy" lại càng phải kiêng kỵ, chớ coi làm thường.

Hạ Thiên Tường kính cẩn vâng lời, rồi cáo biệt thẳng đường đi sang Chung Nam.

Chàng tới tả cận Thái Bạch phong đã vào ngày mười ba tháng giêng cách ngày sinh nhật của Bác Mạc Yêu Vương chỉ còn có hai hôm.

https://thuviensach.vn

Thịnh hội tuy chưa đến, nhưng xung quanh ngọn núi Thái Bạch đi chỗ nào cũng gặp các nhân vật võ lâm, đầu trâu mặt ngựa.

Hạ Thiên Tường hỏi dò được biết ai muốn lên núi chúc thọ vợ chồng Hiên Viên Liệt tất phải vượt qua ba cửa quan, công việc không phải dễ dàng như chàng tưởng.

Cửa quan thứ nhất là một trạm thu lễ đặt ở dưới chân núi, nếu lễ vật không thuộc vào loại hãn thế trân kỳ thì người đưa lễ chỉ đứng dưới chân núi uống ba chén rượu thọ rồi về.

Cửa quan thứ hai là một tòa cách núi cheo leo, cao tới ba chục trượng, xung quanh rêu phong phủ trơn như mỡ, nếu không phải là tay khinh công tuyệt đỉnh, thì chỉ còn cách đứng dưới nhìn lên mà thở dài.

Cửa quan thứ ba lại càng đặc biệt hơn nữa, ấy là khách đã đưa được lễ vật trân quí đến có công lực cực kỳ cao minh, leo qua được vách núi rồi, lại phải báo danh với một viên tri khách đứng chờ sẵn trên đầu vách, để hắn bẩm lại với Bát Mạc Yêu Vương. Nếu Bát Mạc Yêu Vương muốn tiếp thì mời lên đỉnh núi dự tiệc, bằng không muốn tiếp thì lại mời xuống chân núi uống rượu thường.

Hạ Thiên Tường hỏi thăm được đầy đủ tin tức, bất giác cau mày, vì cửa quan thứ hai thứ ba, quả thật chàng không thấy khó lắm, duy có cửa quan thứ nhất, thì đào đâu ra lễ vật trân quí mà thông qua được bây giờ?

Trong mình chàng tuy có mấy món dị bảo của võ lâm như tấm lưới nhện đỏ, và chiếc lông chim ngũ sắc thật, nhưng không lẽ lại đem dâng cho Hiên Viên Liệt dùng làm lễ thọ?

Hạ Thiên Tường nghĩ mãi, không biết làm thế nào, đành định bụng cứ đi liều, rồi đến lúc ấy sẽ tùy cơ ứng biến.

Hai hôm sau chính là ngày mười lăm tháng giêng, vừa qua giờ thìn, Hạ Thiên Tường bèn thủng thỉnh đi lên chân núi Thái Bạch.

https://thuviensach.vn

Lúc này các nhân vật võ lâm đã lũ lượt kéo đến, nhưng lễ vật họ đưa, phần nhiều là loại tầm thường, những người được phép lên núi, trăm phần không được một.

Hạ Thiên Tường đứng ngoài xem, nhận thấy khách đến chúc thọ, đại đa số là người trong hắc đạo, còn các nhân vật chính phái hào hiệp thì tuyệt không thấy một ai.

Chàng nghĩ ngợi một lúc, chợt nghĩ được một kế, sắc mặt lộ vẻ đắc ý, mỉm cười, rồi thốt nhiên dùng ngón Phi Long Cửu Thiên tung mình nhảy lên cao tới bảy trượng, rơi xuống trước trạm thu lễ, cười một cách ngạo mạn khoanh tay đứng im.

Một ngón tuyệt thế khinh công đó, đã làm cho quần chúng kinh hoảng, những tiếng ồn ào thốt nhiên im bặt, hàng trăm làn nhãn tuyến long lanh đổ dồn cả vào Hạ Thiên Tường.

Tên thủ hạ của Bát Mạc Yêu Vương trông coi việc thu lễ bị cái khí võ hiên ngang của Hạ Thiên Tường làm cho bạt vía, y cung kính chắp tay nói :

- Có phải bằng hữu định lên chúc Hiên Viên Pháp Vương và phu nhân không!

Hạ Thiên Tường chỉ lắc đầu một cách lãnh đạm.

Tên thủ hạ ngạc nhiên hỏi :

- Bằng hữu đã không định lên núi chúc thọ thì đến đây làm gì?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi có hai việc còn quan trọng hơn việc chúc thọ Hiên Viên Pháp Vương nhiều, nên cần phải lên núi mới được.

Tên thủ hạ cau mày hỏi :

- Bằng hữu có thể cho tôi biết việc cần đó là việc gì không?

Hạ Thiên Tường cười nói :

https://thuviensach.vn

- Việc thứ nhất là tôi có hẹn với Bạch Cốt Võ Sĩ, hộ pháp phái Chấn Thiên hôm nay cùng tới đây so tài...

Quần hào có mặt tại đây, không ai là không biết đại danh Bạch Cốt Võ Sĩ, khi nghe chàng nói vậy, ai nấy đều giương cặp mắt hoài nghi nhìn chàng.

Hạ Thiên Tường lại thò tay vào bọc lấy phong chiến thư của Mai Ngọc Thanh ra, giơ lên cho tên thủ hạ xem rồi cười nói :

- Còn việc thứ hai là tôi vâng lệnh năm vị Chưởng môn Thiếu Lâm, Võ Đang, La Phù, Tuyết Sơn, Nga Mi và Phong Trần Cuồng Khách Lệ lão tiền bối đến hạ chiến thư với Hiên Viên Pháp Vương. Các ngươi dám ngăn trở không cho ta lên núi chăng?

Nói vừa dứt lời, chàng hú lên một tiếng trong vắt như rồng ngâm, rồi dùng ngón Bình Bộ Thanh Vân nhảy cao tới năm trượng, nhún mình nhảy thêm mấy bước đã lên tới mười bảy mười tám trượng.

Bọn thủ hạ của Hiên Viên Liệt đã không dám cản chàng, mà dù có cản, cũng không kịp, chỉ đành phóng ba mũi tên phát ra âm thanh và kèm theo một luồng khói đen lên đỉnh núi.

Hạ Thiên Tường lúc này chân khí nội lực đã tăng tiến hơn trước nhiều, bình thường chàng không để ý, nhưng tới lúc trổ thuật khinh công, mới rõ là công lực của mình quả đã tiến một cách không ngờ, bất giác chàng cũng lấy làm cao hứng.

Vượt qua hai ba chục trượng vách núi vừa nhọn vừa trơn, chớp mắt đã lên tới tuyệt đỉnh. Hai vị tăng nhân mặc áo vàng, đứng bên vách núi đăm đăm nhìn chàng, sắc mặt đều lộ vẻ kinh sợ.

Hạ Thiên Tường trông cách phục sức của đối phương, đã đoán ngay ra lai lịch của họ bèn vòng tay thi lễ, mỉm cười hỏi :

- Hai vị đại sư có phải là đệ nhất và đệ tứ thiên tôn trong Kỳ Lâm Hồ Tứ Thiên Cung không?

https://thuviensach.vn

Hai vị tăng nhân thấy Hạ Thiên Tường đoán trúng lai lịch của mình, thì lấy làm ngạc nhiên hết sức. Vị tăng nhân bên trái chắp tay nói :

- Bần tăng là Nguyên Tĩnh, ngoại hiệu là Nhất Chỉ Thiên Tôn Lãnh Diện Phật còn tứ sư đệ đây là Nguyên Đức, ngoại hiệu là Tam Tuyệt Thiên Tôn Vô Địch Phật. Chẳng hay tiểu thí chủ danh tính là gì?

Hạ Thiên Tường cất cao giọng đáp :

- Tôi tên gọi là Hạ Thiên Tường, đồ đệ của Bắc Minh Thần Bà, tôi vâng lệnh hai vị tiền bối là Trọng Tôn Thánh và Lệ Thanh Cuồng đến bái kiến Hiên Viên Pháp Vương.

Nguyên Tĩnh đại sư không biết là Hạ Thiên Tường ngầm dùng thần công Truyền Âm Nhập Mật phát âm, tiếng nói của chàng đã truyền lên tới đỉnh núi, bèn chắp tay nói :

- Hạ lão đệ hãy chờ đây một lát, để bần tăng vào thông báo...

Nói chưa dứt lời, đã nghe một giọng nói trong trẻo từ trên đỉnh núi đưa xuống :

- Hạ lão đệ là cao đồ của một danh sư, lại là hảo thủ xuất kỳ trong các nhân vật tiền bối của võ lâm Trung Nguyên, đừng nói là có sứ mệnh, dẫu tự nhiên đến chơi, lão phu cũng muốn được tiếp kiến. Vậy Nguyên Tĩnh đại sư nên thay ta đón khách lên núi.

Nguyên Tĩnh đại sư nghe xong nhìn Hạ Thiên Tường lạnh lùng nói :

- Hạ lão đệ công lực Truyền Âm Nhập Mật khá lắm! Hiên Viên Pháp Vương đã có lời mời, xin Hạ lão đệ đi theo chúng tôi.

Hạ Thiên Tường nghe giọng biết Nguyên Tĩnh đại sư có ý không bằng lòng về việc mình dùng công lực Truyền Âm Nhập Mật nên cố ý mượn cớ đưa khách lên núi để so tài khinh công, bèn ngạo nghễ hú lên một tiếng dùng ngón Bằng Bát Cửu Tiêu nhảy lên vài trượng, nhằm đỉnh núi Thái Bạch phóng đi như bay.

https://thuviensach.vn

Nguyên Tĩnh đại sư không ngờ Hạ Thiên Tường nói đi là đi, hành động nhanh như điện, sợ mình bị lạc hậu thì ê mặt, bèn cũng vội thi triển khinh công đuổi theo.

Trên đỉnh Thái Bạch đã bày mấy thời thịnh yến, tất cả bọn Chấn Thiên đều có mặt trong đó, không thiếu người nào. Bạch Cốt Võ Sĩ và Bạch Cốt Tiên Tử thì ngồi ở hàng ghế thủ tịch.

Ngồi hàng ghế thủ tịch trừ Bạch Cốt nhị ma và Thích Đại Chiêu Thiết Quan đạo trưởng ra, còn có một chàng quái hán da đen, một quái khách lùn, cùng một bà già tay chống gậy trúc, tóc bạc phơ phơ, một ông già mặc áo ngân bào, dáng người gầy gò, thân hình phiêu dật.

Hạ Thiên Tường biết người da đen tức là một nhân vật trong Thân Độc song quái còn người lùn là nhân vật trong Đông Doanh tam nụy một bọn hung tàn ngoại vực, quả nhiên đều tụ tập ở đây, chỉ còn thiếu có Hách Ni Cam Lỗ và Kim Đao Tân Nhị Lang là chưa thấy.

Còn bà già tóc bạc và ông lão mặc áo ngân bào, có lẽ chính là Hiên Viên Liệt và Kim Hoa Thánh Mẫu.

Trong khi nghĩ ngợi, Hạ Thiên Tường chợt nhận thấy sáu luồng nhãn quang đang chòng chọc nhìn một cách hung ác.

Sáu luồng nhãn quang đó chính là của ba anh em Long thị tam hung, đang đứng sau lưng ông già mặc áo ngân bào.

Hạ Thiên Tường thấy ba anh em họ Long đứng hầu phía sau ông già càng đoán chắc ông ta chính là Hiên Viên Liệt, bèn bước lên hai bước khom mình thi lễ nói :

- Bắc Minh môn hạ, mạt học võ lâm là Hạ Thiên Tường xin tham kiến Hiên Viên Pháp Vương và Thánh mẫu, chúc hai vị sống lâu muôn tuổi.

Kim Hoa Thánh Mẫu lặng im không nói, chỉ đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường một lượt, sắc mặt không lộ vẻ vui hay buồn. Hiên Viên Liệt thì tỏ ra nhã nhặn hòa ái, xua tay cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ta không dám nhận lời chúc thọ, ta chỉ muốn xem mặt một nhân vật xuất loại bạt tụy của võ lâm Trung Nguyên mà thôi! Tôn sư có được mạnh không?

Hạ Thiên Tường thấy ông ta hỏi thăm ân sư của mình, vội đứng nghiêm chỉnh, sắc mặt buồn rầu đáp :

- Gia sư đã thành đạo!

Hiên Viên Liệt nghe nói giật mình, buột miệng kêu lên :

- Hoàng Phủ Thần Bà đã thành đạo, thì trong đời này ra còn tìm đâu được một đối thủ nữa?

Mấy câu nói ấy thật quá ngạo mạn, các nhân khác đều tôn thờ vợ chồng Hiên Viên Liệt như một bậc thần minh, còn không lấy làm khó chịu, chứ như Bạch Cốt Võ Sĩ và Bạch Cốt Tiên Tử đều cảm thấy sượng mặt chỉ đưa mắt nhìn nhau nín lặng.

Hạ Thiên Tường trông thấy phân minh, liền nhướng cặp lông mày, cao giọng nói :

- Lão tiền bối tuy tài cao như núi, học rộng như bể, thiên hạ đều trọng vọng, nhưng các vị cao nhân trong võ lâm thiếu gì kỳ khách? Theo chỗ tôi biết thì những người công lực cao siêu, so với lão tiền bối đều có thể ngang vai ngang sức, mỗi người riêng một sở trường.

Hiên Viên Liệt à một tiếng rồi nói :

- Những người đó là ai? Lão đệ thử nói ta nghe!

Hạ Thiên Tường chờ cho đối phương nói xong, vùng ngửa mặt lên trời, buông một chuỗi cười sằng sặc.

Hiên Viên Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ cười gì vậy?

Hạ Thiên Tường nhướng mày đáp :

https://thuviensach.vn

- Chúng ta đã không có dây dưa với nhau về tôn phái thứ bậc, Hạ Thiên Tường sở dĩ tôn xưng người là lão tiền bối, chẳng qua chỉ trọng về tuổi tác. Hạ Thiên Tường đến đây là khách lão tiền bối là chủ, đã là chủ khách, tất phải có lễ khoản đãi, vậy mà từ lúc vãn bối lên đây, chưa thấy lão tiền bối ban cho một chỗ ngồi, một chén rượu, làm sao có thể cùng lao tiền bối bàn về anh hùng thiên hạ được?

Hiên Viên Liệt thấy Hạ Thiên Tường nói năng đĩnh đạc, hào khí ngất trời, cũng sinh lòng kính nể, bèn giơ tay mời chàng vào tiệc, đoạn cười ha hả nói :

- Hạ lão đệ dạy phải lắm, Hiên Viên Liệt già nua lẩm cẩm, xin nhận tội thất lễ! Nào, trước hết ta hãy xin kính lão đệ một chén rượu ngon, gọi là...

Hạ Thiên Tường đỡ lấy chén rượu, không đợi Hiên Viên Liệt dứt lời, vội cười nói :

- Lão tiền bối chớ quá khiêm, chén rượu này lẽ ra Hạ Thiên Tường phải kính lão tiền bối để tạ tội mới phải.

Hiên Viên Liệt hỏi :

- Lão đệ có tội gì mà phải tạ?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Dưới chân núi có trạm thu lễ, đã nêu một qui lệ là: ai không có lễ vật gì trân quí thì không được lên núi. Hạ Thiên Tường muốn lên núi nhưng thẹn vì chỉ có hai bàn tay trắng...

Chàng nói tới đây, Hiên Viên Liệt đỏ bừng mặt, ngoảnh lại nói với Thích Đại Chiêu :

- Thích chưởng môn nhân hãy ra lệnh thủ tiêu ngay cái lệ hủ bại ấy đi, nếu không thì tiệc rượu này, vợ chồng Hiên Viên Liệt thật không dám thao nhiễu!

Thích Đại Chiêu không sao được, đành phải vâng lệnh lui ra. Kim Hoa Thánh Mẫu lườm Hạ Thiên Tường một cái, tỏ ra căm giận vô cùng.

https://thuviensach.vn

Bát Mạc Yêu Vương chờ Thích Đại Chiêu đi khỏi, mới mỉm cười nói với chàng :

- Hạ lão đệ lúc này đã uống rượu rồi, đã có thể bàn tới các nhân vật anh hùng thiên hạ được chưa?

Hạ Thiên Tường nâng chén rượu nhắp một hơi, rồi đưa mắt nhìn Bạch Cốt song ma, mỉm cười nói :

- Vừa rồi lão tiền bối đã coi người bằng nửa con mắt, ngài cho là sau khi ân sư tôi thành đạo, thì trong đời không làm gì còn đối thủ nữa, nhưng lão tiền bối không biết rằng "Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!" Ngay ở trên ngọn Thái Bạch này cũng có những nhân vật cao tài tuyệt nghệ, lệch đất nghiêng trời, còn phải tìm đâu xa?

Hiên Viên Liệt quả không biết Bạch Cốt song ma công lực thâm hiểm thế nào, bèn mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ nói thế có lẽ tự cho mình giống Tào Mạnh Đức năm xưa uống rượu thanh mai và nói với Lưu Huyền Đức "Thiên hạ anh hùng duy chỉ có Sứ Quân và Tháo!" Phải không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Lão tiền bối đoán sai rồi? Lão tiền bối tuy có thể liệt vào hạng Tào Tháo được, nhưng Hạ Thiên Tường là một kẻ mạt học võ lâm, đâu dám ví với Lưu Sứ Quân?

Câu nói tuy vừa khắc nghiệt, vừa hàm ý thóa mạ, nhưng ngoài mặt chàng vẫn không hề tỏ vẻ diễu cợt, làm cho Hiên Viên Liệt phải dở khóc dở cười.

Hạ Thiên Tường lại trỏ Bạch Cốt song ma mỉm cười nói :

- Hai vị tiền bối đây đều là bậc cao minh, uy danh lừng lẫy ở Trung Nguyên từ lâu, cứ con mắt Hạ Thiên Tường coi, thì lão tiền bối công lực dẫu cao cũng quyết không hơn được!

Hiên Viên Liệt a một tiếng, ngoảng mặt nhìn Bạch Cốt song ma rồi nâng chén rượu lên cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hiên Viên Liệt vừa rồi nói năng cuồng ngạo, mong hai vị đạo hữu tha thứ cho.

Bạch Cốt Võ Sĩ và Bạch Cốt tam ma nghe nói, đều cảm thấy run sợ biết rằng Hiên Viên Liệt đã bị Hạ Thiên Tường nói khích, nên mới dùng công lực cực cao của nội gia chân lực Chấn Nhĩ Thiên Thanh nói để dò xét.

Bèn đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng dùng công lực Chấn Nhĩ Thiên Thanh nâng chén cười nói :

- Hiên Viên Pháp Vương và phu nhân đều là những tay tuyệt học vô song, thiên hạ kính ngưỡng, chúng ta là bạn đồng đạo, có đâu lại để ý đến việc nhỏ mọn ấy.

Hiên Viên Liệt thấy hai người cũng dùng công lực Chấn Nhĩ Thiên Thanh trả lời, biết là Hạ Thiên Tường không nói dối. Bèn lại hỏi chàng :

- Trừ hai vị đạo hữu của ta đây, ngươi còn nhận thấy bao nhiêu vị tuyệt thế cao nhân nữa?

Hạ Thiên Tường cười ha hả :

- Ngũ nhạc, tam sơn, bát hoang, tứ hải, thiếu gì tráng sĩ anh hùng, trừ mấy vị Chưởng môn các môn phái lớn mà ai cũng biết ra, còn thì đại loại như Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh, Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng, Giáng Tuyết Tiên Nhân Lăng Diệu Diệu, Cửu Thiên Ma Nữ Đồng Song Song...

Hiên Viên Liệt vừa lắng tai nghe, vừa lắc đầu cười nhạt, tỏ ý không coi những người ấy vào đâu.

Hạ Thiên Tường thấy lão cười cợt như vậy, cũng hơi tức bèn cười nhạt nói :

- Lão tiền bối không nên kiêu ngạo quá như vậy! Nên biết những bậc cao nhân tôi vừa kể đó toàn là những tay bản lĩnh kinh người, không kém gì lão tiền bối. Ngoài ra còn một nhân vật kỳ tuyệt nữa, vị này công lực nhất định còn ở trên lão tiền bối!

Hiên Viên Liệt giật mình vội hỏi :

https://thuviensach.vn

- Người ấy là ai? Hạ lão đệ mau nói cho ta biết!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Người này tên gọi là Hạ Hầu Tốn. Ông ta bình sinh chỉ có một điều ân hận, là tìm khắp trong làng võ, không một ai có đủ tư cách đối thủ với ông ta.

Hiên Viên Liệt có vẻ cao hứng, mỉm cười hỏi :

- Hạ Hầu Tốn hiện nay ở đâu? Ta muốn tìm ông ta đấu thử ba ngàn hiệp cho giãn gân cốt kẻo cứ ngồi không mãi, lại phải than rằng thịt bắp vế lại đầy ra!

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Hạ Hầu lão nhân công lực cao thâm không thể tưởng tượng được mà tông tích cũng bí mật khó tìm. Tôi cũng không biết ông ta ở đâu!

Nói xong, bèn đem câu chuyện gặp Hạ Hầu Tốn thế nào và hai vị kỳ khách Thiên Vũ Thượng Nhân, Tam Tuyệt Chân Nhân cùng tọa hóa làm sao, kể hết cho Hiên Viên Liệt nghe.

Hiên Viên Liệt tuy không biết Hạ Hầu Tốn, nhưng đã nghe danh Tam Tuyệt Chân Nhân và Đường Nhất Mộng từ lâu, nên cũng đoán là công lực họ Hạ Hầu chắc phải cao minh lắm, bèn đứng dậy gật đầu cười nói :

- Nếu Hạ Hầu Tốn quả là bậc cao minh thật thì thế nào ta cũng tìm được!

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Lão tiền bối định tìm bằng cách nào?

Hiên Viên Liệt cười nói :

- Ta có nuôi rất nhiều giống chim lạ và thú lạ, ta sẽ làm vài chục chiếc bảng, trên đề rằng: Hiên Viên Liệt hẹn gặp Hạ Hầu Tốn, sai tụi nó đeo đi khắp các nơi danh lam thắng cảnh, hoặc những nơi ít có dấu chân người qua lại, bay lượn rong chơi. Hạ Hầu Tốn nếu quả là một nhân vật cao minh thì trông thấy những tấm bảng ấy, tất phải đến đây tìm ta.

Hạ Thiên Tường gật đầu khen phải, Hiên Viên Liệt lại hỏi :

https://thuviensach.vn

- Lão đệ lên đây hôm nay, mục đích có việc gì?

Hạ Thiên Tường nói :

- Vãn bối có hai việc quan trọng, một là nhân các vị lão tiền bối trong giới võ lâm Trung Nguyên có một phong thư, sai tôi đem đến trình lão tiền bối.

Vừa nói vừa thò tay vào bọc, lấy phong chiến thư đặt lên trước mặt Hiên Viên Liệt.

Hiên Viên Liệt xem qua phong thư, rồi đưa cho Kim Hoa Thánh Mẫu, cười nói :

- Các vị cao thủ võ lâm Trung Nguyên hẹn ta đến Tết Trung Thu sang năm sẽ tới đây họp mặt.

Kim Hoa Thánh Mẫu từ lúc Hạ Thiên Tường lên núi tới giờ, chưa hề hé miệng, lúc này xem chiến thư xong, mới lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Như vậy càng đỡ cho chúng ta phải bận tay nhưng từ nay đến Tết Trung Thu sang năm còn những một năm rưỡi nữa lâu quá, ai mà đợi được?

Hiên Viên Liệt cười nói :

- Vợ chồng ta mới giao thủ với các nhân vật Trung Nguyên lần đầu, cũng nên để họ có thì giờ sửa soạn ung dung chứ!

Đoạn lại nói với Hạ Thiên Tường :

- Phiền lão đệ nói với các vị kí tên trong thư là vợ chồng Hiên Viên Liệt và tất cả các đồng đạo hảo hữu đều vui lòng y ước.

Hạ Thiên Tường vâng lời, kế lại nhìn Bạch Cốt Võ Sĩ cười nói :

- Còn việc thứ hai là Hạ Thiên Tường định đến Thái Bạch tiễn ước Bạch Cốt Võ Sĩ lão tiền bối.

Bạch Cốt Võ Sĩ rất lấy làm khó nghĩ, vì hôm ở Huyền Băng Nguyên, hai lần đối chưởng lão nhận thấy Hạ Thiên Tường công lực rất cao, chỉ trừ khi hai bên giao đấu đường hoàng, mới có thể thắng nổi, còn chỉ định dùng một chưởng để hạ hắn thì khó lắm. Vả lại mình là một nhân vật tiếng tăm lừng

https://thuviensach.vn

lẫy khắp Trung Nguyên, nếu đánh một tên hậu bối võ lâm không xong thì trước mặt Hiên Viên Liệt và Kim Hoa phu nhân tránh sao khỏi mất thể diện?

Lão chợt nảy ra một kế, bèn mỉm cười nói :

- Nếu hai bên đã ước hẹn Tết Trung Thu sang năm sẽ cùng lên Thái Bạch phong hội họp, thời cái hẹn một chưởng của chúng ra cũng nên dời tới ngày ấy là phải. Và hôm nay là ngày sinh nhật của Hiên Viên Pháp Vương, trong tiệc mừng ta không nên gây chuyện hung dữ!

Hạ Thiên Tường cũng thầm phục đối phương tâm cơ giảo hoạt, liền gật đầu cười :

- Lão tiền bối đã muốn cải kỳ, Hạ Thiên Tường cũng xin vui lòng chiều ý.

Hạ Thiên Tường nói xong, lại nâng chén rượu lên uống một hơi, đoạn hỏi Hiên Viên Liệt :

- Xin hỏi lão tiền bối: Hách Ni Cam Lỗ và Kim Đao Tân Nhị Lang đâu sao không thấy mặt?

Hiên Viên Liệt cười nói :

- Bọn họ đã đến đây tặng vợ chồng ta một vật rất quí rồi có việc cần vội vã đi ngay.

Hạ Thiên Tường chợt nghĩ ra một việc bèn nhướng mày hỏi :

- Có phải hai người ấy đã tặng lão tiền bối một bộ nhuyễn giáp ghép bằng ba chục mảnh Hộ Huyệt Long Lân không?

Hiên Viên Liệt ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão đệ đoán đúng thế? Bộ Hộ Huyệt Long Lân là một chí bảo của vị kỳ hiệp Đại Biệt Tản Nhân thời xưa để lại, người thường chỉ cần lấy một mảnh cũng khó khăn thay, huống hồ đằng này lại có đến ba chục mảnh ghép thành một bộ giáp, thật đáng gọi là “hãn thế trân kỳ”.

Hạ Thiên Tường lẳng lặng nghe xong, chợt ngửa mặt lên trời, buông một chuỗi cười giòn khanh khách.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Liệt ngạc nhiên, chú ý nhìn chàng, hỏi :

- Hạ lão đệ cười gì vậy? Lão phu nói thế không đúng ư?

Hạ Thiên Tường mím miệng nói :

- Lão tiền bối cho Hách Ni Cam Lỗ và Kim Đao Tân Nhị Lang tặng bộ Hộ Huyệt Long Lân nhuyễn giáp là một lễ chúc thọ cực kỳ trân quí, nhưng theo ý Hạ Thiên Tường thì lại cho rằng bọn họ đối với lão tiền bối đã tỏ ra cực kỳ hỗn xược.

Hiên Viên Liệt kinh ngạc vội hỏi :

- Câu nói ấy bởi đâu mà ra?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lão tiền bối chỉ biết bộ Hộ Huyệt Long Lân là của quí, nhưng chắc không biết lai lịch của nó thế nào?

Hiên Viên Liệt gật đầu nói :

- Lão phu không biết thật!

Lúc này Thích Đại Chiêu ngồi trên bàn tiệc mặt đã đỏ bừng, mấy lần toan nói lại thôi.

Hạ Thiên Tường liền đem câu chuyện hôm ở Chấn Thiên đại hội, hai con vượn ác chiến, rồi Hách Ni Cam Lỗ và Tân Nhị Lang thừa lúc không ai để ý, cướp bộ nhuyễn giáp của con vượn trắng Tiểu Bạch bỏ chạy thế nào kể hết cho Bát Mạc Yêu Vương nghe, rồi kết luận :

- Lão tiền bối thử nghĩ coi, bộ giáp này lai lịch của nó đã như thế, vậy mà hai người kia đem dùng làm lễ chúc thọ, như vậy chẳng phải là một đại bất kính, coi lão tiền bối cũng như con vượn là gì?

Hiên Viên Liệt bị Hạ Thiên Tường chửi xỏ một hồi, thật là dở cười dở khóc, đôi mày cau lại, nhìn Thích Đại Chiêu, hỏi :

- Thích chưởng môn nhân là chủ trì đại hội Chấn Thiên, tất nhiên phải biết những câu Hạ lão đệ nói vừa rồi là đúng hay sai chứ?

https://thuviensach.vn

Thích Đại Chiêu không lẽ lại chối, đành phải gật đầu công nhận.

Hiên Viên Liệt sắc mặt đỏ bừng nhướng cao lông mày, nói với Hạ Thiên Tường :

- Lão phu luyện nội gia chân lực đã đủ hỏa hầu, không cần phải dùng đến Hộ Huyệt Long Lân nhuyễn giáp. Nếu quả đúng sự thực như thế, ta xin giao trả lão đệ bộ giáp ấy.

Hạ Thiên Tường nghe nói, cũng phải khen thầm Hiên Viên Liệt quả không hổ là một vị khôi thủ quần ma, tâm địa độ lượng thật khác hẳn những bọn ma quái tiểu yêu.

Nhưng lão quái khách lùn lại xua tay ra hiệu cho Hiên Viên Liệt nói một thôi một hồi bằng tiếng Tây Vực.

Hiên Viên Liệt trầm ngâm một lúc rồi nói với Hạ Thiên Tường :

- Vị này tức là Chư Bản Anh Cơ trong Đông Doanh tam nụy ông ta muốn rằng bộ Hộ Huyệt Long Lân đã là của con vượn trắng của Trọng Tôn Phi Quỳnh, thì nên chờ Trọng Tôn Phi Quỳnh hoặc con vượn trắng đến lấy. Không phải giao cho lão đệ nữa.

https://thuviensach.vn

Hồi 59

Bách Độc Mỹ Nhân

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Ông ấy nói cũng đúng, nhưng có thể hẹn cho một địa điểm thời gian, để tôi nói lại cho Trọng Tôn tỷ tỷ tôi rõ.

Hiên Viên Liệt lại dùng tiếng Tây Vực bàn luận với Chư Bản Anh Cơ mấy câu, rồi nói với chàng :

- Ta không nhận món thọ lễ ấy nữa và sẽ trao trả lại cho Đông Doanh tam nụy và Thân Độc song quái. Vậy tới ngày mùng một tháng tư này các người tới Lục Chiếu sơn Phi Ma Bích mà hội họp.

Hạ Thiên Tường đứng lên cáo từ Hiên Viên Liệt lại dặn thêm :

- Hạ lão đệ nếu nhớ bữa ấy có đi thì nên rủ thêm mấy người vì bọn Hách Ni Cam Lỗ cả thảy năm người, có thể ta còn phái thêm mấy con chim con thú tới để thử coi con vượn trắng của Trọng Tôn Phi Quỳnh có bản lĩnh gì.

Hạ Thiên Tường gật đầu cười nói :

- Như vậy càng hay, trước kỳ đại hội Trung Thu năm tới, đôi bên cũng nên có những cuộc tiếp xúc nho nhỏ trước.

Thích Đại Chiêu ngồi bên chợt cũng nói :

- Ngươi đừng cao hứng vội, hãy cố ráng mà tới đó trước ngày một tháng tư là tốt.

Hạ Thiên Tường nghe Thích Đại Chiêu nói như thế, bèn xếch ngược lông mày long lanh đôi mắt ngạo nghễ nói :

- Thích chưởng môn nhân có lẽ muốn giữ Hạ Thiên Tường ở lại đây chăng?

Thích Đại Chiêu chỉ cười khẩy mấy tiếng, không trả lời sao cả. Hạ Thiên Tường đứng phắt dậy, nhìn khắp mọi người xung quanh một lượt, rồi cất cao

https://thuviensach.vn

tiếng nói :

- Hạ Thiên Tường du hiệp thiên hạ, chỉ nhờ vào một chút tài mọn và một bầu nhiệt huyết, giúp người cứu vật, can thiệp những chuyện bất bình tự nhiên không tránh khỏi được những sự gây thù chuốc oán. Hôm nay trên ngọn Thái Bạch phong này, nếu có bạn giang hồ nào quen biết muốn thanh toán nợ cũ, thời cứ hạ trường. Hạ Thiên Tường này sẽ vui lòng xin hầu tiếp.

Quần hùng nghe xong đều lặng thinh Kim Hoa Thánh Mẫu lúc này mới hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Hôm nay là ngày sinh nhật trăm tuổi của vợ chồng ta, được các vị cao bằng đặt tiệc chúc thọ, khi nào lại có kiến thức hẹp hòi như vậy? Ngươi cứ yên tâm, nội nhật ngày hôm nay, ta bảo đảm quanh ngọn núi Thái Bạch này trong vòng một trăm dặm, rất bình yên vô sự.

Hạ Thiên Tường cười ha hả nói :

- Tôi đã quấy nhiễu rượu thọ đủ rồi, vậy xin cáo từ, còn vị nào cao hứng, thì canh ba đêm nay, xin ra khỏi đây ngoài trăm dặm Hạ Thiên Tường sẽ chờ lĩnh giáo.

Hiên Viên Liệt cười ha hả, đứng lên rời khỏi bàn tiệc, vỗ vai Hạ Thiên Tường cười nói :

- Hạ lão đệ thật là một thiếu niên anh tuấn can đảm, anh dũng vô cùng, lão phu bình sinh mới được gặp là một, chỉ tiếc rằng đôi bên không cùng một đạo...

Hạ Thiên Tường nhận thấy trong đám gian tà, Hiên Viên Liệt quả có một phong độ khác biệt, người thường không thể sánh kịp, bèn khom mình kính cẩn cười nói :

- Lão tiền bối quá khen, Hạ Thiên Tường đối với thần uy của lão tiền bối thật cũng hết sức kính ngưỡng.

Hiên Viên Liệt cười ha hả nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ lão đệ là người cao ngạo, coi đời như cỏ rác mà còn nói ra câu ấy, thật là một sự không ngờ. Chúng ta gặp nhau hôm nay kể cũng có duyên, vậy lão phu xin tặng lão đệ một câu để làm kỷ niệm. Câu ấy là nếu lão đệ có lỗi gì đối với lão phu, lão phu cũng sẽ vui lòng tha chết cho một lần!

Hạ Thiên Tường trầm ngâm một lát, rồi chắp tay cảm ơn cười nói :

- Lão tiền bối có lòng yêu, Hạ Thiên Tường này không dám trái ý nhưng cho bằng quả đào quả mận thì phải trả bằng ngọc quỳnh ngọc dao. Vậy Hạ Thiên Tường cũng xin thanh minh với lão tiền bối một câu, là sau này lão tiền bối có gặp tai nạn gì, nếu vẫn bối có mặt tại đó, sẽ xin hết sức cứu lão tiền bối thoát khỏi kiếp số một lần, để báo cái đức của lão tiền bối hôm nay.

Kim Hoa Thánh Mẫu và quần hung nghe xong ai nấy đều cười nhạt, nhưng Hiên Viên Liệt lại đăm đăm nhìn chàng cười nói :

- Lão phu xin cảm tạ thịnh ý của lão đệ, Tết Trung Thu sang năm, chúng ta sẽ gặp nhau ở đây.

Hạ Thiên Tường cúi mình cáo biệt, và vái chào cử tọa, rồi dùng thuật khinh công xuống núi.

Chàng vừa đi vừa nghĩ Trọng Tôn Phi Quỳnh mãi bây giờ vẫn chưa thấy tới, chỉ sợ từ nay tới mùng một tháng tư vẫn chưa gặp nàng, thì chẳng lẽ một mình đến Lục Chiến sơn hội với bọn Hách Ni Cam Lỗ hay sao?

Bọn thủ hạ dưới chân núi đã được Thích Đại Chiêu dặn trước, nên thấy Hạ Thiên Tường xuống cũng không ngăn trở, chàng bèn thẳng đường đi sang đông nam.

Chàng cắm đầu đi một mạch, không biết bao nhiêu lâu mãi đến lúc chợt có mấy giọt sương rỏ xuống má, chàng mới giật mình, ngẩng lên nhìn trời, chỉ thấy trăng sao vằng vặc, thời gian đã quá canh hai, mà địa điểm cũng đã cách Thái Bạch phong ngoài trăm dặm, mặc dầu đối phương có người đuổi theo hay không, mình cũng phải đợi, đừng để cho tụi họ chê cười và đem chuyện ấy làm đầu đề để chế giễu.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghĩ vậy, bèn lập tức quay trở về, tới một nơi khoảng chừng còn cách Thái Bạch phong một trăm dặm thì trông sắc trời đã vừa đúng canh ba.

Chỗ chàng đi tới, về mé tay phải có một tòa vách núi cao chót vót mé trái là một khu rừng rậm, chính giữa có một phiến đá phẳng, không lớn lắm mà cũng không nhỏ lắm, chính là một chỗ giao đấu rất tốt.

Trăng sáng như nước, da trời không một gợn mây, ngoài tiếng gió đưa cành lá va chạm vào nhau xào xạc, thì không còn tiếng gì khác nữa.

Hạ Thiên Tường đang nhìn quanh nhìn quẩn, định tìm chỗ nghỉ chân, chợt nghe phía trên đỉnh vách núi nổi lên một tiếng hú thật dài.

Hai bóng người nhanh như hai ngôi sao, bay từ trên sườn vách núi nhấp nhó mấy cái, đã đứng sừng sững trước mặt Hạ Thiên Tường, chỉ còn cách chừng sáu bảy thước.

Hạ Thiên Tường chú ý nhìn kỹ thấy hai người vừa tới một quen và một người lạ.

Người quen tức là Cửu Tu Thần Long Long Tại Uyên mà hôm ở Huyền Băng Nguyên đã bị chàng cho một ngón Càn Thiên chỉ. Còn người lạ là một thiếu nữ mặc áo hoa tuổi trạc hai mươi bốn hoặc hai mươi lăm, nhan sắc xinh đẹp tuyệt trần nhưng đầu mày cuối mắt lộ vẻ lẳng lơ dâm đãng.

Hạ Thiên Tường cau mày cười nhạt một tiếng rồi hỏi :

- Không ngờ Long bằng hữu lại tới đây, còn bọn Thân Độc song quái và Đông Doanh tam nụy đâu? Sao không thấy?

Long Tại Uyên cười khẩy đáp :

- Những người kia đã đính ước với ngươi đến mùng một tháng tư vậy lúc này họ tới đây làm chi? Long mỗ này nhân hôm ở Huyền Băng Nguyên đã được Hạ bằng hữu ban cho một chỉ...

Hạ Thiên Tường không đợi hắn nói hết liền à một tiếng, rồi đáp :

https://thuviensach.vn

- Thì ra Long bằng hữu tới đây cốt để kiếm chuyện đó!

Long Tại Uyên nói :

- Kiếm chuyện hay không, không cần phải nói, nhưng Long mỗ có một món binh khí, muốn lĩng giáo bằng hữu.

Hạ Thiên Tường gật đầu cười :

- Được lắm, Hạ Thiên Tường nhất định phụng bồi, nhưng còn vị cô nương này, Hạ Thiên Tường chưa được hân hạnh quen biết bao giờ, sao Long bằng hữu không giới thiệu cho biết.

Long Tại Uyên tỏ vẻ đắc ý cười ha hả nói :

- Đây là Ban Bích Ngọc cô nương, thị nữ yêu của Kim Hoa Thánh Mẫu, ngoại hiệu là Bách Độc Mỹ Nhân Nô. Tất cả những loại dị thú linh cầm độc xà của Hiên Viên Pháp Vương nuôi đều do một tay Ban cô nương huấn luyện.

Hạ Thiên Tường thông minh tuyệt đỉnh, nghe nói thế biết ngay thiếu nữ này tất phải là một nhân vật cực kỳ hung ác, ghê gớm bèn chắp tay mỉm cười nói :

- Ban cô nương và Hạ Thiên Tường chưa từng quen biết, sao lại chịu khó lặn lội xa xôi tới đây, hoặc giả cũng định tứ giáo Hạ Thiên Tường điều gì chăng?

Trông cái vẻ phong tư anh đĩnh của Hạ Thiên Tường, quả thực bất cứ thiếu nữ cũng phải sinh lòng cảm mến. Ban Bích Ngọc cũng không ra ngoài lệ đó, bèn mỉm một nụ cười tươi nói :

- Tôi vì mắc chút việc, nên khi tới đỉnh núi Thái Bạch đã thấy Hạ bằng hữu đi rồi, chỉ được nghe Hiên Viên Pháp Vương nói với tân khách khen bằng hữu là người có căn cốt, can đảm, nên mới cao hứng theo Long đại ca tới đây chiêm ngưỡng.

Hạ Thiên Tường cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hạ Thiên Tường là một kẻ dung tục, Ban cô nương nghe Hiên Viên Pháp Vương quá khen, bôn ba tới đây, thật phí công!

Ban Bích Ngọc đôi mắt đong đưa, lắc đầu cười nói :

- Tôi đi đi về về hai trăm dặm đường, thật không tiếc công chút nào! Chàng thật là một mỹ nam tử hiếm có trong giới võ lâm. Nhất là đảm lượng lại càng đáng phục nữa!

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương tại sao biết là tôi có đảm lượng?

Ban Bích Ngọc cười khanh khách nói :

- Nhân vì tôi thấy Hạ bằng hữu nghe năm chữ Bách Độc Mỹ Nhân Nô mà không run sợ thì đủ biết!

Hạ Thiên Tường quả không biết Bách Độc Mỹ Nhân Nô lợi hại thế nào, nên chỉ điềm nhiên cười nói :

- Cô nương chỉ là một mỹ nhân phong lưu kiều diễm, có gì đáng sợ đâu? Hai chữ "bách độc" tuy hơi chướng tai, nhưng cũng không đủ cho người nghe giật mình!

Ban Bích Ngọc lại cười nói :

- Đó là tại Hạ bằng hữu đối với các nhân vật trong Nam Hoang chúng tôi còn lạ lùng bỡ ngỡ nên chưa biết đó thôi. Thực ra từ Chu Ba, Thân Độc cho tới các vị hào kiệt võ lâm suốt một giải Khang, Tang, Điền, Quế, ai nghe thấy danh hiệu Bách Độc Mỹ Nhân Nô mà không kinh hồn hoảng vía? Bọn họ đã có câu rằng: "Thà gặp mỹ nhân mãng, còn hơn gặp mỹ nhân nô" câu ấy nghe cũng thú đấy chứ?

Hạ Thiên Tường cười :

- À ra thế! Mỹ nhân mãng là một giống yêu quái lợi hại vô cùng, vậy mà các vị võ lâm hào hùng không sợ bằng cô nương, tất nhiên cô nương phải có bản lĩnh gì đặc biệt?

https://thuviensach.vn

Ban Bích Ngọc môi trên cắt chặt lấy môi dưới, mỉm cười nói :

- Thủ đoạn tệ hại của tôi, thật không nỡ đem ra thi thố với một người như Hạ bằng hữu. Nhưng nếu có duyên thì thế nào cũng có ngày để ngươi nếm thử mùi vị.

Long Tại Uyên thấy hai người nói chuyện dằng dai thì có vẻ không bằng lòng, nói :

- Ban cô nương hà tất phải nhiều lời! Pháp vương đã định trước khi mặt trời mọc là trở về Bát Mạc, thì giờ không còn mấy nữa, nếu cô nương không chịu ra tay thì tôi ra tay trước!

Nguyên do ba anh em Long thị đều là phường hiếu sắc, đối với Bích Ngọc, chúng vẫn nhỏ rãi từ lâu, nhưng Bích Ngọc tự cậy sắc đẹp, coi mình như một vị thiên kim, không chịu để thân cận với chúng. Lúc này Long Tại Uyên thấy Bích Ngọc vừa gặp Hạ Thiên Tường đã tỏ vẻ lả lơi chớt nhả làm gì mà hắn không ghen tức?

Bích Ngọc là người thông minh tuyệt đỉnh, nên đã biết rõ ý hắn, bèn mỉm cười nói :

- Long nhị kha, tôi đã nói trước là tôi chỉ cốt đến đây để chiêm ngưỡng phong thái Hạ bằng hữu, và hôm nay trong mình tôi cũng không được khỏe, không có hứng thú muốn hoạt động. Nhị kha muốn báo thù, xin cứ tự tiện.

Long Tại Uyên thấy Bích Ngọc không chịu giúp mình, rõ ràng là đã có tình với Hạ Thiên Tường, máu ghen càng bốc lên ngùn ngụt, không sao nén được. Hắn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, rồi nói :

- Không ngờ một người giết người không chớp mắt như Ban cô nương, mà tự nhiên hôm nay cũng đại phát từ bi...

Nói chưa dứt lời, Bích Ngọc đã quắc đôi mắt phượng, long lanh như hai luồng điện nhìn trừng trừng vào mặt Long Tại Uyên.

Long Tại Uyên đã biết Bích Ngọc rất được vợ chồng Hiên Viên Liệt thương yêu, vả lại tính tình lại cực kỳ cao ngạo, trở mặt như bàn tay, võ công cũng

https://thuviensach.vn

cao hơn mình một bậc, nên không dám chọc giận, vội đổi giọng cười xòa, nói :

- Ban cô nương trong mình đã khó ở, thì cứ đứng ngoài trợ uy cho tôi cũng được. Vả lại tôi dám chắc đối phương không thể thoát nổi cây Thất Sát Chung Hồn Trượng này của tôi.

Nói xong thò tay ra sau lưng rút một cây gậy ngắn đen bóng, nhưng hắn vừa lấy tay kéo một cái, một tiếng lách cách nổi lên, tức thì cây gậy đã biến thành một cây thiết trượng dài tới bốn năm thước.

Hạ Thiên Tường kinh ngạc nghĩ thầm: cây gậy này thì có gì lạ mà Long Tại Uyên có vẻ tự phụ thế?

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe tiếng Bích Ngọc cười khanh khách nói :

- Long nhị kha nói phải lắm, cây Thất Sát Chung Hồn Trượng của nhị kha bên trong có chứa bảy loại ám khí tối ư lợi hại, mỗi thứ đều có thể làm cho đối phương chỉ rớm máu một chút là chết, rất khó đề phòng, huống hồ nhị kha còn mượn một bông Đoạt Mệnh Kim Hoa của Thánh Mẫu, định ra một đòn tối độc cuối cùng, chắc chắn thế nào cũng thắng, hà tất phải nhờ tôi giúp.

Long Tại Uyên nghe Bích Ngọc nói toạc những bí mật của mình ra cố ý để đối phương nghe tiếng, thì giận đến phát run lên, đôi mắt như tóe ra lửa, giận dữ nói :

- Ban cô nương, không phải tôi nói khoác. Hạ Thiên Tường dẫu có vì câu nói của cô nương, biết hết những sự bí mật, hắn cũng không thể trốn thoát khỏi cây gậy sắt của tôi, có thể không phải dùng đến bông Đoạt Mệnh Kim Hoa của Thánh Mẫu nữa!

Ban Bích Ngọc hừ một tiếng, đăm đăm nhìn hắn, thủng thỉnh nói :

- Long nhị kha, không ngờ mấy câu thuận miệng nói của tôi, lại làm cho nhị kha ngờ tôi là người ăn cây táo rào cây sung...

Long Tại Uyên sợ nàng giở mặt vội cười nịnh :

https://thuviensach.vn

- Cô nương đừng lầm lẫn, tôi đâu dám nghi cô nương, tôi chỉ định...

Bích Ngọc không đợi hắn nói hết, liền sầm mặt đáp :

- Tôi không cần biết anh nghi tôi hay không nghi, lát nữa trước mặt Pháp vương và Thánh mẫu, tôi sẽ nói chuyện với anh!

Long Tại Uyên thấy nàng giở mặt thật, đành cười gượng nói :

- Ban cô nương...

Bích Ngọc mặt vẫn lạnh như tiền, cười lạt ngắt lời :

- Anh chỉ biết trọng cây gậy sắt của anh, mà coi thường bông Đoạt Mệnh Kim Hoa của Thánh Mẫu, đã đủ phạm tội bất kính rồi! Bây giờ tôi thay mặt Thánh Mẫu đòi anh phải trả lại bông hoa ấy cho tôi.

Kim Hoa Thánh Mẫu sở dĩ tiếng tăm lừng lẫy giang hồ cũng là nhờ môn ám khí Đoạt Mệnh Kim Hoa đó Long Tại Uyên phải khó khăn lắm mới mượn được một bông, dùng làm bùa hộ mệnh, lúc này thấy Bích Ngọc đòi, hắn không sao nhịn nổi, bèn xếch ngược lông mày nói :

- Cô nương có quyền gì mà đòi lấy bông hoa của Thánh Mẫu đã cho tôi mượn?

Bích Ngọc thấy hắn sẵng giọng hỏi mình câu đó chỉ nhếch miệng cười lạt trả lời :

- Nhị kha hỏi rất phải, tôi là thân phận tôi đòi, có quyền gì mà dám thay mặt Thánh Mẫu ra lệnh cho anh?

Nàng vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy ra một chiếc thẻ bài, trên mặt khắc hai con rồng vàng, nhìn Long Tại Uyên mỉm cười nói :

- Nhị kha có biết cái này là cái gì không?

Long Tại Uyên giật mình kinh sợ, vội kính cẩn đáp :

- Đây là Song Long lệnh bài tín vật quí nhất của Pháp vương và Thánh mẫu.

Bích Ngọc mỉm cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Tôi tuy chỉ là một con hầu, nhưng nếu có vật này trong tay, thì có quyền sai khiến được anh không?

Long Tại Uyên sắc mặt tái nhợt, cung kính đứng nghiêm, ấp úng nói :

- Trông thấy lệnh bài như trông thấy Pháp vương, Thánh mẫu, Long Tại Uyên này xin tuân lệnh cô nương chỉ bảo.

Bích Ngọc sầm nét mặt lại quát to :

- Kiêu ngạo ngông cuồng, không tôn kính Thánh Mẫu, trước hết ta hãy thu hồi bông Đoạt Mệnh Kim Hoa đã!

Long Tại Uyên mặt mày nhăn nhó, nhưng lại không dám trái lệnh đành phải lấy trong bọc ra một bông hoa bằng vàng, hình thù kỳ lạ, lớn bằng miệng bát, hai tay cung kính đưa cho Bích Ngọc.

Bích Ngọc cầm lấy cho vào bọc, đoạn quát bảo :

- Đối phương đã hẹn với Đông Doanh tam nụy và Thân Độc song quái tới ngày mùng một tháng tư sẽ tụ họp ở Lục Chiếu phong nếu có thù hận gì, cũng phải chờ tới ngày ấy sẽ thanh toán một thể. Bây giờ Long Tại Uyên phải lập tức trở về Thái Bạch phong chờ xa giá Pháp vương và Thánh mẫu trở về Bát Mạc.

Long Tại Uyên nghiến răng kèn kẹt, trừng đôi mắt giận dữ nhìn Hạ Thiên Tường, lúc này đang đứng dựa gốc cây, thần thái ung dung tự tại, hắn thu cây thiết trượng về, cúi chào Bích Ngọc, sắc mặt vẫn hầm hầm, rảo bước đi về hướng tây bắc.

Bích Ngọc đưa mắt nhìn theo hắn một lúc, rồi mới dời gót sen thủng thỉnh bước đến trước mặt Hạ Thiên Tường cười một cách duyên dáng :

- Tiểu huynh đệ thế là đêm nay tôi đã giúp được huynh đệ một việc rất lớn nhé!

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, ngạo nghễ cười nói :

- Cô nương tưởng tôi sợ Long Tại Uyên và cây gậy của hắn lắm phải không?

https://thuviensach.vn

Bích Ngọc nhìn chàng mỉm cười nói :

- Tiểu huynh đệ, tôi đã biết công lực của chàng không phải tầm thường, có lý nào phải thua Long Tại Uyên? Nhưng chàng không thể không sợ bông Đoạt Mệnh Kim Hoa của Kim Hoa Thánh Mẫu mà tôi vừa lập kế lấy lại đây...

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Một bông hoa vàng bé tý thế kia, có uy lực gì mà gớm thế?

Bích Ngọc cười nói :

- Tôi không dám tiết lộ những chỗ ảo diệu của bông hoa này, nhưng chàng là người thông minh, cứ xem một việc Kim Hoa Thánh Mẫu không những nhờ nó mà thành danh, và cũng lại dùng nó mà khắc phục được hết thảy anh hùng hào kiệt trong xứ Tây Tạng, thì đủ thấy uy lực của nó ghê gớm thế nào. Hai chữ "Đoạt mệnh" đâu phải là nói ngoa?

Hạ Thiên Tường cũng đoán những câu Bích Ngọc nói vừa rồi quyết không phải là dọa nạt. Bích Ngọc lại cười nói tiếp :

- Tiểu huynh đệ đã biết bông Đoạt Mệnh Kim Hoa này là lợi hại, thì tất nhiên cũng biết tôi đã giúp chàng đòi lại nó trong tay Long Tại Uyên, công lao không phải nhỏ...

Hạ Thiên Tường tuy biết Bích Ngọc là một tay lợi hại, nhưng thấy nàng đối với mình có vẻ thân thiện, tự nghĩ nếu mình có một người thân ở bên cạnh Hiên Viên Liệt và Kim Hoa Thánh Mẫu, thì sau này may ra cũng có lợi ích cho mình không nhỏ, nhân lại thấy nàng kêu mình là tiểu huynh đệ, bèn mỉm :

- Đâ tạ Bích tỷ tỷ đã giúp tôi. Nhưng lúc này trời đã sắp sáng, Bích tỷ còn phải theo Hiên Viên Pháp Vương và Kim Hoa Thánh Mẫu hồi giá Bát Mạc, thì cũng nên về sớm cho kịp. Chúng ta nếu có duyên phận sau này chắc cũng còn nhiều phen gặp gỡ!

https://thuviensach.vn

Hai chữ Bích tỷ quả nhiên có ma lực vô cùng, làm cho Bích Ngọc càng thấy thần hồn mê mẩn, tình ý triền miên...

Nhưng khi ngẩng lên trông trời, nàng bỗng buồn rầu thở dài một tiếng nói :

- Muộn quá rồi, tôi phải về thật! Tiểu huynh đệ nên thận trọng mình vàng, tôi xin cáo biệt. Tới ngày mùng một tháng tư này, gặp nhau trên đỉnh Lục Chiếu phong, ta sẽ nói chuyện nhiều.

Nói dứt lời, nhìn chàng vẫy tay mỉm cười từ biệt. Tà áo hoa vừa phấp phới, thân hình đã bay cao tới bốn trượng, trên lưng chừng trời, hai chân đứng thẳng, lại lấy đà nhảy lên cao nữa, dùng luôn thế Hải Hạc Toản Vân nháy mắt đã lên tới đỉnh chót vách núi, biến dạng.

Bích Ngọc vừa biểu diễn một môn khinh công thượng thừa, vô cùng đẹp mắt, làm cho Hạ Thiên Tường phải luôn luôn gật đầu thán phục. Chàng tự nghĩ quả nhiên trong bọn thủ hạ của Hiên Viên Liệt quả nhiên không thiếu gì ngọa hổ tàng long, cao minh tuấn kiệt, thật là một mối lo lớn cho giới võ lâm.

Chàng còn đang trầm ngâm suy nghĩ, chợt thoáng nghe phía sau có một luồng quyền phong mạnh như gió bão, xé không khí ào ào cuốn tới. Hạ Thiên Tường lúc này công lực đã cao siêu tuyệt đỉnh, nên vừa nghe tiếng gió, một ngón Toàn Chuyển Càn Khôn đã đưa thân hình chàng bay xa tới hai ba thước.

Thoát khỏi luồng gió, chàng vội đưa mắt trông ra phía sau, chỉ thấy rừng núi tối om, bốn bề tịch mịch, nhưng luồng quyền phong vừa rồi sức mạnh thật vô cùng khủng khiếp, tảng đá lớn trước mặt Hạ Thiên Tường đã bị đập tan ra từng mảnh vụn.

Hạ Thiên Tường kinh sợ vô cùng, vì chàng nhận ra lai lịch của luồng quyền phong đó, chính là môn tuyệt nghệ Bách Bộ thần quyền của phái Võ Đang.

Và người sử dụng môn thần quyền vừa rồi, trừ Hoằng Pháp Chân Nhân ra, còn thì từ Hoằng Quang đạo trưởng trở xuống, cũng không ai có được cái công lực cao tới bậc ấy.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường xét kỹ mình không có lỗi gì với phái Võ Đang sao tự nhiên họ lại tập kích mình? Chàng kinh ngạc vô cùng, bèn tung mình nhảy vào khu rừng tối.

Vừa bước tới cửa rừng, chợt lại có một luồng kình khí lăng không ào tới, nhưng lần này không phải là quyền phong mà lại là chỉ lực.

Hạ Thiên Tường vì chưa nhận định rõ đối phương là địch hay bạn, nên không tiếp đòn vội, chàng chỉ dùng ngón Xảo Thái Thất Tinh nhẹ nhàng nhảy tránh ra ngoài ba thước.

Chát một tiếng, một cây cổ thụ lớn tầng ôm đã rung chuyển dữ dội, thân cây chợt hiện ra một dấu ngón tay lõm sâu tới hơn một tấc.

Hạ Thiên Tường căn cứ theo chỗ chàng biết, nhận ra dấu chỉ lực đó chính là thần công Nhất Chỉ Đàn một môn bí truyền của phái Thiếu Lâm. Nhưng cứ coi dấu chỉ lực sâu thế kia, thì những nhân vật tầm thường công lực kém Trưởng giáo Thiếu Lâm không thể làm nổi.

Đó lại là một biến cố cực kỳ đáng sợ, Hạ Thiên Tường đành phải lui lại, đứng tựa lưng vào vách đá, đăm đăm nhìn vào trong rừng, cất cao giọng nói :

- Hạ Thiên Tường đệ tử Bắc Minh Thần Bà ở đây, vị tiền bối nào ở trong rừng, xin mời ra đây hội kiến!

Lúc này bóng đêm đã qua, phía đông đã hiện lên một giải mây trắng lờ mờ đùng đục, nhưng trong rừng sâu vẫn im lặng như tờ, không có cả một tiếng động.

Hạ Thiên Tường chờ một lúc, vừa toan cất tiếng hỏi nữa, chợt lại thấy một luồng chưởng phong từ trong rừng ào ào cuốn tới, chàng vội né mình tránh sang bên cạnh, thì vách đá chỗ chàng tựa lưng vừa rồi lại lập tức xuất hiện ra dấu một bàn tay rất đẹp.

Kỳ thật! Lạ thật! Không ai có thể tưởng tượng nổi, vì đó chính là thần công Ban Thiền chưởng một môn tuyệt học của phái La Phù! Chưởng lực cao

https://thuviensach.vn

minh không kém gì Băng Tâm thần ni!

Ba tay tuyệt đỉnh hảo thủ của ba phái Võ Đang, Thiếu Lâm và La Phù đều dùng tuyệt học bí truyền của phái mình tập kích Hạ Thiên Tường cùng một lúc, thật là một chuyện động trời ít ai dám tin.

Nhưng Hạ Thiên Tường sau khi đã ngắm kỹ bàn tay nhỏ bé xinh đẹp in trên vách đám, chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, mừng cuống lên, cất tiếng gọi to :

- Trọng Tôn tỷ tỷ, thôi đừng đùa nữa, mau đi ra đây! Độ này công lực của tỷ tỷ tiến quá rồi nhỉ!

Trong rừng yên lặng một lúc, quả thấy một mỹ nhân nhan sắc như tiên thủng thỉnh bước ra, đó chính là Trọng Tôn Phi Quỳnh, người mà Hạ Thiên Tường vẫn đêm mơ ngày tưởng, không giờ phút nào nguôi.

Tay phải nàng dắt con Tiểu Bạch, Đại Hoàng thì chạy theo sau duy không thấy Thanh Phong Ký đâu cả.

Hạ Thiên Tường thấy mình đoán đúng, mừng quá, vội vàng tung mình nhảy tới trước mặt nàng reo lên :

- Tỷ tỷ...

Nhưng hai chữ tỷ tỷ vừa thốt ra khỏi miệng, Hạ Thiên Tường chợt ngừng bặt, ngơ ngác đứng ngây người ra.

Vì chàng vừa nhận ra Phi Quỳnh tỷ tỷ lúc này mặt lạnh như tiền, nhìn chàng một cách nghiêm khắc lạnh lùng, chứ không tươi cười thân mật như trước nữa.

Hạ Thiên Tường không hiểu tại sao Phi Quỳnh lại thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy? Còn đang bàng hoàng kinh sợ, nàng đã bĩu môi cười nhạt nói :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ... sao mà nghe ngọt như mía thế? Chàng đã có hai muội muội, một tỷ tỷ rồi mà còn chưa đủ sao?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường lúc này mới biết là Trọng Tôn Phi Quỳnh đã nấp ở trong rừng từ trước, nên nghe thấy mình gọi Bích Ngọc là tỷ tỷ thì có ý giận bèn à một tiếng rồi phì cười nói :

- Tỷ tỷ đừng trách vội, tôi vì chợt nghĩ ra một kế, định bụng kết giao với một người thân cận vợ chồng Hiên Viên Liệt để tiện việc nghe ngóng tin tức, nên mới giả vờ làm thân với Ban Bích Ngọc, chứ có ý gì khác đâu.

Trọng Tôn Phi Quỳnh chỉ định trêu Hạ Thiên Tường chơi chứ không phải giận chàng thật, nên khi nghe chàng nói vậy thì cũng bật cười đáp :

- Từ mười sáu tháng hai năm ngoái tới rằm tháng giêng năm nay mới có mười một tháng trời, mà Tường đệ đã biến thành một người thông minh cơ trí, biết đặt sẵn một nước cờ nhàn bên cạnh vợ chồng Hiên Viên Liệt, thật là một chuyện lạ đời, Phi Quỳnh thật không sao ngờ tới.

Hạ Thiên Tường thấy Phi Quỳnh sắc mặt đã vui vẻ tươi cười, trong bụng cũng nhẹ nhõm như người vừa trút được gánh nặng, bèn mỉm cười, hỏi :

- Gần một năm nay tỷ tỷ tu đạo ở đâu? Lão bá có được mạnh không?

Phi Quỳnh cười nói :

- Tường đệ chắc không thể đoán được, tôi và gia gia tôi cùng lão tiền bối Tái Hàn Phong cùng tu đạo ở Thương Sơn Thiên Tâm bình.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tái lão tiền bối được kết bạn với một bậc cao minh như lão bá tất nhiên thu hoạch cũng được nhiều bổ ích?

Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Ông ta được cha tôi chỉ dẫn rất nhiều diệu quyết nội gia, ngược lại cha tôi cũng được ông giúp cho cách luyện linh đan diệu dược, hai bên đều thu hoạch được nhiều điều ích lợi cả, chỉ còn chừng hai ba tháng nữa, cha tôi cũng thành đạo.

Hạ Thiên Tường hỏi :

https://thuviensach.vn

- Con Thanh Phong Ký của tỷ tỷ đâu?

Phi Quỳnh đáp :

- Hoa tỷ tỷ muốn đi du ngoạn giang hồ, nhân tiện để tìm Nhất Bát thần tăng, nên tôi cho chị mượn con ngựa. Tôi được Hoa tỷ tỷ báo cho biết Tường đệ lên Thái Bạch phong, mới tìm, không dè khi tới nơi thì Tường đệ còn hẹn ai muốn gặp thì sang phía Đông nam, nên tôi mới theo gót đến đây.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tỷ tỷ đến đây vừa hay. Tôi đang lo lắng không biết làm sao gặp tỷ tỷ trước ngày mùng một tháng tư.

Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

- Tường đệ muốn gặp tôi trước ngày mùng một tháng tư để làm gì?

Hạ Thiên Tường vừa cười vừa thuật cho nàng nghe cuộc đính ước giữa mình và Chủ Bản Anh Cơ thế nào.

Phi Quỳnh cười nói :

- Vậy thì tốt lắm! Đến ngày ấy chúng ta lại được một dịp làm quen với nhân vật Tây Tạng, thử xem họ có những bản lĩnh ghê gớm gì...

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Hiên Viên Liệt còn hẹn hôm ấy sẽ phái mấy con dị thú tới để thử sức với Đại Hoàng và Tiểu Bạch.

Phi Quỳnh nghe xong, cười nói với Đại Hoàng :

- Mày ngồi không đã lâu, bây giờ sắp có cơ hội đánh nhau, thích nhé.

Đại Hoàng tóet miệng ra cười hệch hệch mấy tiếng, nhưng vẫn duỗi thẳng hai tay, kính cẩn đứng yên bên cạnh Phi Quỳnh.

https://thuviensach.vn

Hồi 60

Đất Lạ Gặp Người Quen

Hạ Thiên Tường vẫn biết Đại Hoàng tính tình hung bạo, không được ngoan ngoãn như Tiểu Bạch. Vậy mà lúc này lại thấy nó trở nên hiền từ, dễ bảo, thì lấy làm lạ, bèn hỏi :

- Tỷ tỷ bản lĩnh cao thật, mới đầy một năm, mà đã rèn luyện được Đại Hoàng biến đổi cả tính chất.

Phi Quỳnh bật cười nói :

- Tường đệ đừng nịnh, tôi dẫu biết dậy bảo những loài ác thú, nhưng chưa tới bực thần thông để có thể biến đổi tâm tính hung dữ của con vật này được.

Hạ Thiên Tường ngơ ngác hỏi :

- Hay là Đại Hoàng cũng gặp kỳ ngộ gì chăng?

Trọng Tôn Phi Quỳnh đưa mắt nhìn Đại Hoàng, cười nói :

- Kỳ ngộ thì không, bất quá nó chỉ ăn trộm có một lần.

Đại Hoàng đứng bên nghe nói, bất giác cúi gầm mặt xuống, có ý xấu hổ.

Hạ Thiên Tường càng lấy làm kinh ngạc, cố hỏi cho kỳ được, Phi Quỳnh cười nói :

- Tái lão tiền bối vì gia gia tôi sắp thành đạo cần dùng một ít linh đan, nên mới đặc biệt chế riêng một lò, bị Đại Hoàng ăn vụng mất một nửa. Bất đồ sức thuốc mạnh quá, nó chịu không nổi, suýt nữa thì đứt mạch máu ra mà chết. May nhờ có Tiểu Bạch trông thấy nó đang lăn lông lốc ở bên cạnh lò thuốc, bèn báo cho gia gia tôi và Tái lão tiền bối biết. Các ngài phải tận tâm kiệt lực, cứu được nó thoát chết. Không ngờ từ hôm khỏi bệnh, chân lực của nó tăng rất mạnh, bản lĩnh cũng tiến nhiều, cả cái tính hung dữ thường ngày, tự nhiên cũng giảm đi quá nửa.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghe xong cao hứng nói :

- Đại Hoàng vốn dĩ đã khỏe mạnh, gan dạ, lúc này thần lực lại tăng thêm, chắc chắn nó sẽ đành bại bầy ác thú của Hiên Viên Liệt, lấy lại được bộ nhuyễn giáp của Tiểu Bạch cho mà xem.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nói :

- Cuộc hẹn ở trên Lục Chiến Phong, lực lượng của đối phương đã đông đảo như vậy, chúng ta có cần phải tìm thêm bang thủ nữa không?

Hạ Thiên Tường nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu nói về nhân số, thì họ nhiều ta ít, khó lòng thủ thắng được nhưng từ nay đến ngày mùng một tháng tư, thì giờ gấp rút, làm thế nào tìm được bang thủ?

Phi Quỳnh nói :

- Chúng ta cứ đi khắp một giải Tây nam, biết đâu không gặp bạn quen, hoặc nhân vật chính phái nào có thể giúp ta được cũng nên.

Hạ Thiên Tường cũng cho là phải, Phi Quỳnh thò tay vào bọc lấy ra một tập bí quyết tuyệt học của Chưởng môn bốn phái lớn, trao cho Hạ Thiên Tường rồi nói :

- Mấy môn tuyệt học này, tôi đã nghiên cứu thuần thục rồi, vậy xin trao lại cho Tường đệ.

Hạ Thiên Tường đỡ lấy cất cẩn thận vào bao, rồi cười nói :

- Bây giờ chúng ta nên sang Nộ Sơn và Chung Nam tử cốc đi.

Phi Quỳnh cười nói :

- Tôi nghe Hoa tỷ nói, đã biết ý Tường đệ muốn sang Nộ Sơn làm gì rồi, nhưng còn Chung Nam tử cốc, thì chúng ta có việc gì mà đến.

Hạ Thiên Tường nói :

- Tôi muốn đến Chung Nam tử cốc là vì muốn đòi trái Càn Thiên Tích Lịch.

https://thuviensach.vn

Rồi chàng thuật chuyện bị anh em Bào Nhất Phi đánh lừa đoạt mất trái Càn Thiên Tích Lịch thế nào cho Phi Quỳnh nghe. Phi Quỳnh nghe xong, lắc đầu nói :

- Tôi tin rằng sau khi bọn Chung Nam tam sát chiếm được trái Tích Lịch rồi, thế nào chúng cũng thiên cư đi nơi khác. Nhưng Tử cốc ở gần ngay đây, chúng ta ghé lại tìm thử xem, dù không thấy cũng không mất công bao nhiêu.

Hai người bèn dắt Tiểu Bạch, Đại Hoàng thủng thỉnh tiến về Chung Nam tử cốc.

Quả nhiên đúng như lời Phi Quỳnh dự đoán trong Chung Nam tử cốc trừ một đống xương trắng ra, còn chẳng thấy tung tích bọn Chung Nam tam sát đâu nữa.

Hạ Thiên Tường buồn bực vô cùng, đành lại cùng Phi Quỳnh đi về phía nam, định qua Thiểm Xuyên rồi sang Diên.

Ai ngờ chưa ra khỏi sơn mạch Chung Nam đã gặp một ngay một trận mưa rất lớn, mưa như trút nước, từ xưa đến nay ít có trận mưa nào lớn thế bao giờ.

Phi Quỳnh tìm một tòa sơn động sạch sẽ trú mưa, nhưng mưa suốt ngày không ngớt, chừng đến khi tạnh, thì nước lũ lại dâng lên, không thể nào đi được.

Hạ Thiên Tường buồn quá, chạy ra cửa động, nhìn dòng nước cuốn cuồn cuộn như thác đổ, nói với Phi Quỳnh :

- Lần đầu tôi vào Chung Nam tử cốc gặp Nhất Bát thần tăng, lúc trở ra cũng gặp trận lụt thế này. Nhưng trước khi nước chưa dâng lên, đã có hàng vạn cái giống dã thú biết trước, xô nhau chạy. Tiểu Bạch, Đại Hoàng cũng ngồi trên lưng Thanh Phong Ký chạy lẫn trong đám đó.

Phi Quỳnh hình như không nghe tiếng Hạ Thiên Tường nói, mắt vẫn đăm đăm nhìn lên sườn một tòa núi cao phía bờ khe trước mặt.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Tỷ tỷ nhìn gì vậy?

Phi Quỳnh nói :

- Tôi trông trong tòa sơn động ở bên cây cổ thụ sườn núi bên kia, hình như thoáng có bóng người.

Hạ Thiên Tường bật cười nói :

- Thế thì có gì lạ, chắc là người ta cũng đi tránh mưa như mình chớ gì?

Phi Quỳnh lắc đầu :

- Người này thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, rõ ràng là võ công đã đến bực thượng thừa. Tôi ngờ không khéo bọn Chung Nam tam sát đã thiên cư sang đấy cũng nên.

Hạ Thiên Tường nhướng mày nói :

- Mặc dầu họ có phải là Chung Nam tam sát hay không, lát nữa nước rút, ta cũng thử chạy sang xem cho biết.

Nước lên tuy mạnh, nhưng rút cũng rất nhanh, chỉ chừng một giờ sau, mây tan mưa tạnh, vừng Thái Dương đã chói lọi trên không, hao cỏ xanh tươi, vạn vật như đang vươn mình chỗi dậy.

Hạ Thiên Tường nóng lòng muốn biết, nên không chờ Phi Quỳnh, lập tức tung mình nhảy qua khe núi, nhắm tòa sơn động trước mắt chạy đi như bay.

Vừa tới cửa động, đã thấy một phiến đá xanh vuông vắn đề dựng trước động, trên khắc tám chữ:

“Bên trong nguy hiểm, xin chớ bước vào”

Tám chữ tầm thường đó dọa sao nổi một người to gan lớn mật như Hạ Thiên Tường? Chàng ngầm tụ Càn Thiên khí công, rồi cứ thủng thỉnh tiến vào.

Sơn động không những rất sâu, mà lại còn quanh co khúc khuỷu, Hạ Thiên Tường đi được một trượng, liền trông ngay thấy giữa chỗ khúc quanh có

https://thuviensach.vn

một tảng đá vuông cực lớn, sức nặng có tới mấy ngàn cân, chặn ngang giữa lối nếu muốn vào bên trong, tất phải thi triển thần công xúc cốt chui qua cái khe cao không đầy một thước, ở trên đầu tảng đá.

Trong động có rất nhiều kẽ hở, vào sâu tới bên trong, vẫn có ánh sáng ở ngoài lọt vào, nên Hạ Thiên Tường đã đọc rõ được tám chữ khắc trên tảng đá:

“Khách du lớn mật, dừng bước tại đây”

Lúc này Phi Quỳnh đã theo kịp tới nơi Hạ Thiên Tường bèn chỉ dòng chữ cho nàng xem, rồi cười nói :

- Quỳnh tỷ đoán không sai, tòa động này có người ở thật. Chúng ta nên nhảy qua tảng đá thử xem bên trong có cái gì lạ không.

Phi Quỳnh vừa cau mày toan nói, thì Hạ Thiên Tường đã tung mình nhảy lên đầu tảng đá.

Trong khi chàng chưa trông rõ cảnh tượng tối om ở phía sau tảng đá ra làm sao, thì một luồng chưởng phong mạnh như gió bão đã nhằm chàng cuốn tới.

Hạ Thiên Tường đã nhận thấy người phóng luồng chưởng phong đó, công lực rất cao, lại nhận chưa rõ đối phương lai lịch thế nào, nên không muốn tiếp chưởng, chỉ nhảy xuống tránh...

Thân hình vừa rơi xuống đất, chiếc núm đá ở trên nóc động đã bị chưởng phong đánh vào, nát vụn ra, bụi phấn bay tơi tả.

Phi Quỳnh sẽ lấy tay áo phẩy bụi, rồi cười nói :

- Vị võ lâm bằng hữu nào ở trong động đó? Chúng ta đi chơi núi vì hiếu kỳ tìm vào đây xem, tuyệt không có ý ác. Can gì chưa trông thấy mặt, đã vội hành hung? Chẳng lẽ các hạ định chiếm tòa cổ động này làm của riêng chăng?

Người trong động nghe Phi Quỳnh nói xong, lắng lặng một lát, rồi thốt nhiên cất tiếng ngâm bài “Tần Vương ẩm tửu thi” của Lý Trường Cái, giọng

https://thuviensach.vn

sang sảng như tiếng chuông vàng.

Hạ Thiên Tường nghe xong bật cười nói :

- Người trong động này có lẽ là một vị tửu khách?

Phi Quỳnh mỉm cười gật đầu, chợt nghe trong động có tiếng cười ha hả, rồi lại ngâm thêm bài nữa hát rằng:

“Mời anh một chén chớ từ,

Mời anh hai chén đừng ngờ ta say,

Mời anh ba chén mới hay,

Hôm nay cũng giống như ngày hôm qua”.

Tiếp theo tiếng ngâm là một hương rượu thơm ngào ngạt từ trong động bay ra.

Hạ Thiên Tường cũng là một tay sành rượu, vừa ngửi thấy hương rượu thơm phức, chàng đã thấy nước miếng ứa ra, bèn nhìn vào trong động vừa cười vừa gọi to :

- Vị chủ nhân này cũng keo quá miệng thì nói: mời anh một chén mời anh hai chén, mời anh ba chén, mà chỉ độc mời suông, chẳng thấy mang rượu ra?

Nói vừa dứt lời, chợt thấy từ trong khe đá ló ra một cái đầu, tóc bù xù, râu quai nón, đôi mắt lóng lánh như mắt cọp nhìn Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh một lượt, rồi cười một cách quái gở nói :

- Các ngươi muốn uống rượu của ta thật à?

Hạ Thiên Tường nói :

- Việc tầy trời cũng không bằng chén rượu trong tay, chủ nhân không nên keo lận đối với viễn khách.

Vị quái nhân cười nói :

- Hay, hay! Các ngươi không phải là hạng giang hồ tục sĩ, xin mời hãy ra phía ngoài tảng đá này đợi một lát, để ta sửa soạn đũa chén đem ra đãi

https://thuviensach.vn

khách.

Hạ Thiên Tường mỉm cười, cùng Phi Quỳnh lui ra phía cửa động, vừa đi vừa cao hứng nói với Phi Quỳnh :

- Quỳnh tỷ, không ngờ một nơi núi hoang rừng vắng này cũng có thứ rượu ngon đến thế?

Phi Quỳnh cười nói :

- Nhãn quang của chủ nhân tuy hơi dữ, nhưng không có tà khí, chắc là một vị ẩn hiệp trong làng Ma men.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Bất cứ là hiệp hay là ma cũng mặc, miễn là ta hãy uống xong bữa rượu đã, rồi sẽ nói chuyện sau, nếu họ là hiệp, ta sẽ kết giao, bằng là ma ta sẽ tru diệt.

Nói vừa dứt lời, chợt nghe phía sau nổi lên một chuỗi cười sằng sặc rồi tiếng nói của vị quái nhân lại sang sảng đưa ra :

- Vị lão đệ này nói tuy hay, nhưng ta chẳng những không là hiệp mà cũng lại không phải là ma, các ngươi cứ gọi ta là Chung Nam Túy Khách Tiêu Tam Dật là được rồi.

Tiếp theo tiếng nói, một bóng người cũng vừa hiện ra, Tiêu Tam Dật mặc áo dài bằng vải đen, tay trái bưng một chiếc khay lớn, trong khay đựng một đĩa nem hươu và một đĩa thịt nai nóng, tay phải xách nậm rượu, bước ra ngoài động.

Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường cùng chắp tay thi lễ và xưng tên họ. Hai người đưa mắt nhìn thấy Tiêu Tam Dật trạc ngoài sáu mươi tuổi, đáng tôn là bực tiền bối.

Phi Quỳnh bèn cười nói :

- Tiêu lão tiền bối quả thật là bực giang hồ ẩn hiệp, một thân tuyệt nghệ kỳ tài.

Tiêu Tam Dật lắc đầu cười :

https://thuviensach.vn

- Hiệp thì cứu người, maa thì hại người, Tiêu mỗ này đã không cứu ai, mà cũng chẳng hại ai, chỉ ẩn thân trong núi Chung Nam này nấu vài hồ rượu ngon, say sưa tối ngày, đánh bạn với cỏ cây cầm thú, vì thế nên không phải là hiệp, ma cũng không.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tiêu lão tiền bối đã thích rượu như vậy thì chế rượu tất phải ngon lắm?

Tiêu Tam Dật thấy Hạ Thiên Tường mắt chỉ đăm đăm trong vào hồ rượu, bèn rót một chén đưa cho chàng, mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ thử nếm mọt chén, xem rượu của lão phu chế hương vị thế nào.

Hạ Thiên Tường đỡ lấy chén rượu, thấy nước rượu màu hơi xanh xanh, trông rất đẹp mắt, vừa nhấp thử một chút, đã thấy hương thơm sực nức, tràn khắp kẽ răng, mát thấu tim phổi. Từ nhỏ đến giờ, chàng chưa từng được nếm thứ rượu nào ngon thế, bất giác buộc miệng khen :

- Tiêu lão tiền bối, rượu của lão tiền bối ngon quá, ngon nhất trần đời! Không biết tên nó là gì?

Tiêu Tam Dật chỉ tòa động đá, đắc ý cười nói :

- Trong động có một cái suối thiêng nước suối tuy không thuộc vào loại Linh Thạch Tiên Nhũ Vạn Tải Không Thanh nhưng chất của nó tốt lắm không phải những loại nước suối tầm thường có thể sánh được, dùng nó để chế rượu, thì phong vị ngon vô cùng, thế gian không có thứ rượu nào ngon bằng. Vậy nên ta vẫn gọi nó là Ngọc Dịch Quỳnh Tô.

Hạ Thiên Tường gật gù khen :

- Hay lắm! Ngọc Dịch Quỳnh Tô thật không còn cái tên nào xứng đáng hơn nữa.

Tiêu Tam Dật tỏ vẻ cao hứng nâng chén rượu lên uống một hơi cạn, lại gắp một miếng nem hươu, cho vào miệng nhai nhồm nhoàm. Phi Quỳnh thấy Tiêu Tam Dật dựng phiến đã ngoài cửa động ý không muốn tiếp khách, tất nhiên bên trong còn có ẩn tình định bụng dò xét xem sao. Ba người cùng

https://thuviensach.vn

ngồi uống rượu, chén tạc chén thù, chuyện trò vui vẻ. Rượu được nửa chừng, Phi Quỳnh cười nói :

- Uống rượu suông cũng buồn, sao ta không ra vài tửu lệnh để trợ hứng, có vui không?

Tiêu Tam Dật gật đầu cười nói :

- Vậy xin mời cô nương làm lệnh chủ. Tiêu Tam Dật tuy đã lâu không chơi lối đó, nhưng cũng có thể góp vui được.

Phi Quỳnh nói :

- Bây giờ một người đặt câu hỏi, một người trả lời. Những câu hỏi đó là: "Có vật gì? Không có vật gì? Muốn vật gì? Không muốn vật gì?" Người hỏi lần lượt hỏi bốn câu đó, người đáp trả lời mỗi câu bằng một thành ngữ mà phải hợp vần thành bài thơ, nếu không thành, hoặc không sát ý, sẽ bị phạt.

Tiêu Tam Dật cười nói :

- Ờ, tửu lệnh như thế kể cũng phong nhã thú vị đây. Vậy tôi xin hỏi cô nương trước :

- Có cái gì?

Phi Quỳnh nhìn Tiêu Tam Dật mỉm cười đọc :

- Phong lưu nhàn nhã tuyệt trần.

Tiêu Tam Dật cười nói :

- Bốn chữ "phong lưu nhàn nhã", tôi đâu dám nhận? Câu ấy nói về cô nương thì đúng hơn. Bây giờ tôi lại xin hỏi: "Không có vật gì?".

Phi Quỳnh đọc tiếp :

Miếu đường vắng tiếng ca ngâm canh dài.

Tiêu Tam Dật gật đầu nói :

- Trong chỗ thâm sơn cùng cốc này, cố nhiên không được nghe tiếng ca ở chố? miếu đường. Xin cô nương trả lời tiếp câu dưới: "Cô nương muốn gì?"

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh nâng chén rượu, mỉm cười đọc tiếp :

- Sao bằng mượn chén làm vui?

Tiêu Tam Dật cười ha hả :

- Thật là thích hợp với cảnh tượng lúc này, vả lại thích hợp với cuộc đời của Tiêu Tam Dật nữa. Lão phu xin cô nương cho nghe tiếp câu thứ tư của cô nương không muốn gì?

Phi Quỳnh uống cạn chén rượu, ngửng lên trông trời thủng thỉnh đọc :

- Ra gì cái tiếng để đời mà ham?

Tiêu Tam Dật than rằng :

- Đó là câu thơ của Lý Thái Bạch, khoát đạt vô cùng, cô nương dùng làm kết, thật không còn gì hay hơn. Bây giờ đến lượt Hạ lão đệ tiếp lệnh. “Có cái gì?”

Hạ Thiên Tường cười đáp :

- Núi non cây cỏ thảnh thơi.

Phi Quỳnh gật đầu cười :

- Câu mở đầu của Tường đệ thật hợp cảnh hợp tình. Bây giờ tôi lại hỏi: “Không có cái gì?”

Hạ Thiên Tường hướng về phương bắc, nhìn đám mây bay, đọc tiếp :

- Tràng An xa cách lòng người quặn đau.

Tiêu Tam Dật cười nói :

- Ngồi ở Chung Nam, trông về Tràng An, cũng là một tứ tức cảnh. Vậy thì lão đệ muốn gì?

Hạ Thiên Tường cầm nậm rượu rót đầy vào chén của Tiêu Tam Dật, rồi mỉm cười đọc :

- Hãy xin canh chén tiêu sầu.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tam Dật cười ha hả nói :

- Diệu tuyệt, tuyệt diệu! Ta xin cạn chén này Hạ lão đệ không cần cái gì?

Hạ Thiên Tường đọc luôn :

- Tóc xanh mấy lúc pha màu tuyết sương?

Tiêu Tam Dật cười nói :

- Trọng Tôn cô nương và Hạ lão đệ đều là bực kỳ tài, phun châu nhả ngọc, thuộc làu kinh sử tứ chương. Lão phu bỏ sách đã lâu ngày chỉ sợ không thụ nổi tửu lệnh.

Hạ Thiên Tường nói :

- Lão tiền bối chớ quá nhún mình. Cháu xin hỏi lão tiền bối có cái gì?

Tiêu Tam Dật cười nói :

- Nhẹ nhàng như chiếc thuyền không.

Phi Quỳnh khen rằng :

- Câu phá thật là cảnh tượng siêu nhiên cao xa vô hạn, cháu xin mừng lão tiền bối một chén. Và xin hỏi lão tiền bối không có vật gì?

Tiêu Tam Dật đọc :

- Ham chi gác tía lầu hồng thảnh thơi.

Hạ Thiên Tường cũng khen :

- Một phá một thừa đều hào sảng vô cùng. Xin hỏi lão tiền bối muốn gì?

Tiêu Tam Dật vuốt chòm râu quai nón, cất cao giọng đọc :

- Rong buồm ra thẳng biển khơi.

Hạ Thiên Tường thành thực khen :

- Khí thế đi suốt một thể, trước sau vẫn không suy giảm, hành lệnh như thế thật hiếm có. Bây giờ xin lão tiền bối thu lện: Người không cần cái gì?

https://thuviensach.vn

Tiêu Tam Dật nhìn ra phía ngoài, cất chén nó :

- Năm canh mưa gió sập sùi nào hay? Lão phu bỏ lối chơi này đã lâu, khỏi bị phạt là may. Nào bây giờ chúng ta mỗi người uống mộ? chén, để kết thúc tửu lệnh.

Phi Quỳnh chỉ muốn mượn cớ ra tửu lệnh để dò xét khẩu khí của Tiêu Tam Dật, khiến cho ông ta trong tửu hứng, tự thổ lộ tâm sự mình. Lúc này nàng đã lờ mờ đoán được một vài tâm ý của vị quái hiệp, bèn vui vẻ cùng ngồi uống rượu.

Một già hai trẻ rượu đã ngà ngà, chợt Tiêu Tam Dật cao hứng cầm chiếc đũa gõ vào miệng chén, ngâm:

“Sân ngoài rêu phủ xanh rờn.

Vườn đào xơ xác, rau non rườm rà.

Trồng đào đạo sĩ đâu ta?

Chàng Lưu năm ngoái lại qua chốn này”.

Phi Quỳnh nói :

- Đó là bài thơ qua Huyền Đạo Quan của Lưu Vũ Tích, đọc lên khiến người nghe phải sinh lòng cảm khái. Hay thật!

Nói đến đây nàng chợt nhận thấy Hạ Thiên Tường vẻ mặt buồn thiu, đôi mắt mơ màng nhìn ra ngoài xa, bất giác lấy làm lạ bèn hỏi :

- Tường đệ nghĩ gì mà có vẻ đăm chiêu thế?

Hạ Thiên Tường thở dài nói :

- Vì nghe lão tiền bối ngâm thơ Huyền Đạo Quan làm tôi lại liên tưởng đến Tam Nguyên quan, nghĩ tới hiện kiếp của phái Võ Đang nói rồi mà không khỏi bùi ngùi thương cảm.

Tiêu Tam Dật nghe mấy câu ấy thốt nhiên mở to đôi mắt, sắc mặt chợt hiện ra một vẻ khác lạ, nhưng chỉ trong nháy mắt, tựa như muốn nói gì lại thôi.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh an ủi chàng rằng :

- Hoằng Pháp lão tiền bối tuy lúc này không biết ẩn náu nơi đâu, nhưng xưa nay tà không bao giờ thắng chính, người hiền tự nhiên trời giúp, Tường đệ đừng lo.

Phi Quỳnh là người thông minh tuyệt đỉnh, tinh tế vô cùng, chỉ thoáng qua giây lát, nàng đã nhận thấy Tiêu Tam Dật vừa nghe Hạ Thiên Tường nhắc đến phái Võ Đang, sắc mặt chợt như xúc động, nên sau khi an ủi Hạ Thiên Tường xong, nàng lại thừa dịp hỏi Tiêu Tam Dật :

- Tiêu lão tiền bối hàng ngày vui cảnh sơn lâm, có lẽ chưa biết chuyện bọn Chấn Thiên phái cấu kết với Bạch Cốt nhị ma, bất thình lình kéo tới Tam Nguyên quan đánh úp. Nhất Trần Tử và Hoằng Quang đạo trưởng đều bị tử trận, còn Hoằng Pháp Chân Nhân cũng bị trọng thương được một đệ tử liều mạng cứu thoát, bây giờ không biết tung tích ở đâu.

Tiêu Tam Dật nghe tới đây, ngắt lời đáp :

- Tôi tuy lâu nay không ra khỏi Chung Nam nhưng đối với một việc quan trọng như vậy, cũng đã được nghe qua. Hai vị nhắc tới chuyện ấy, hoặc giả có liên lạc gì với phái Võ Đang chăng.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Thân phụ Quỳnh tỷ tôi tức là Trọng Tôn đại hiệp, cùng gia sư là Hoàng Phủ Thần Bà, đối với phái Võ Đang tuy giao tình không thâm hậu lắm. Nhưng khi gặp nhau trên đại hội Chấn Thiên, đôi bên địch khái đông cừu, Hoằng Pháp Chân Nhân có lòng yêu, bèn truyền cho môn Bách Bộ thần quyền là một môn bí học của phái Võ Đang...

Tiêu Tam Dật buộc miệng hỏi :

- Hoằng Pháp Chân Nhân lại chịu đem môn bí học của Võ Đang truyền cho người ngoài cơ à?

Hạ Thiên Tường bèn đưa mắt nhìn Phi Quỳnh mỉm cười, Phi Quỳnh bèn ngầm tụ công lực Bách Bộ thần quyền giơ cao tay đánh vào một tảng đá ở

https://thuviensach.vn

bên sườn núi, cách đó chừng sáu bảy thước.

Quyền phong vừa đưa tới, những mảnh đá vỡ bắn tóe ra những đốm lửa như hỏa tinh, cả tảng đá lớn hình như cũng bị lún sâu xuống đất một ít.

Tiêu Tam Dật vừa mừng vừa sợ, đăm đăm nhìn Phi Quỳnh, cười nói :

- Cô nương luyện môn Bách Bộ thần quyền của phái Võ Đang đã tới trình độ ấy, thật khiến Tiêu Tam Dật kính phục vô cùng. Để tôi xin kính cô nương chén rượu.

Nói xong cầm hồ rượu toàn rót thấy hồ đã cạn khô, liền bật cười nói :

- Hai vị hãy ngồi đây chờ tôi một lát. Để tôi vào lấy thêm hồ rượu nữa. Hôm nay chúng ta phải uống một thật say mới được.

Hạ Thiên Tường thấy Tiêu Tam Dật đã đi khỏi, bèn sẽ nói với Phi Quỳnh :

- Tôi xem vị Tiêu lão tiền bối này hình như có quan hệ rất mật thiết với phái Võ Đang thì phải vì cứ mỗi lần ta nhắc đến Hoằng Pháp Chân Nhân, thì ông ta có vẻ xúc động, bồi hồi.

Phi Quỳnh gật đầu cười, vừa toan nói thì Tiêu Tam Dật đã từ trong động bước ra, lần này ông ta xách một hồ rượu lớn, và bưng một chiếc khay, trong có thịt gà, thịt thú rừng, lại còn thêm cả một phần đũa chén nữa.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Đũa chén đã đủ rồi, lão tiền bối còn lấy thêm làm gì nữa?

Tiêu Tam Dật cười nói :

- Tôi định giới thiệu với cô nương và lão đệ một ông bạn cũ lâu năm.

Phi Quỳnh cười nói :

- À thì ra Tiêu lão tiền bối còn có quí hữu ở trong động. Vậy xin mời ra đây cho chúng cháu được bái kiến.

Tiêu Tam Dật quay mặt vào phía trong gọi to :

https://thuviensach.vn

- Lão hữu sao còn chưa ra? Trọng Tôn cô nương và Hạ lão đệ đây không phải khách lạ, và hai vị ấy đều rất quan tâm đến lão hữu, nên ra cả ngoài này, nói chuyện cho vui.

Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường đều giật mình kinh sợ, vừa đưa mắt nhìn nhau, thì một bóng người đã từ trong động xuất hiện.

Đó là một vị đạo trưởng, mình mặc áo bào xanh, diện mạo thanh tú, nhưng đầu mày cuối mắt lộ đầy những nét u uất lo âu thì ra đó chính là Hoằng Pháp Chân Nhân, Trưởng giáo phái Võ Đang.

https://thuviensach.vn

Hồi 61

Tịch Diệt Sinh Biến

Phi Quỳnh tuy đã đoán biết Tiêu Tam Dật và phái Võ Đang có liên hệ với nhau, nhưng thật không ngờ Hoằng Pháp Chân Nhân lại ẩn náu ở trong động nên lúc này thấy ông đột nhiên xuất hiện, thì không khỏi giật mình, vội cùng Hạ Thiên Tường song song đứng lên vái lạy.

Hoằng Pháp Chân Nhân vội nghiêng mình tránh ra một bên, giơ tay ngăn lại, cười một cách buồn bã nói :

- Hạ lão đệ và Trọng Tôn cô nương xin miễn lễ. Lệnh tôn và lệnh sư vẫn được mạnh chứ? Hôm ở hội Chấn Thiên về, ta đã biết đại kiếp võ lâm khó lòng tránh thoát, nhưng thật không ngờ bọn Thích Đại Chiêu lại lang độc đến thế.

Phi Quỳnh thấy Hoằng Pháp Chân Nhân trong khi nói năng vẫn tỏ ra vô cùng xúc động, bèn mỉm cười, an ủi :

- Gia phụ nhờ trời vẫn được bình an, còn Bắc Minh Thần Bà đã thành đạo. Việc phái Võ Đang tao nạn, đến Tết Trung Thu tháng tám sang năm, sẽ có công đạo phán xử. Xin lão tiền bối cứ yên tâm.

Hạ Thiên Tường cũng nói :

- Lão tiền bối chắc chưa biết chuyện sau khi Võ Đang phái bị hành hung xong, hai phái Nga Mi và Tuyết Sơn cũng lần lượt bị phái Chấn Thiên tập kích?

Hoằng Pháp Chân Nhân than rằng :

- Sau khi Thiên Trụ phong bị đột kích, ta chỉ ra mật lệnh cho bọn đệ tử còn sống sót, ẩn náu một nơi, gia công luyện tập vũ nghệ, chờ lệnh trở về trùng tu cựu nghiệp còn lão phu vẫn ở đây khổ tu Tử Dương thần công Đại Hoàn chân lực, không ra khỏi Chung Nam nửa bước, nên không biết những việc

https://thuviensach.vn

xảy ra ở bên ngoài. Mong rằng kiếp nạn Nga Mi và Tuyết Sơn, không đến nỗi nặng nề quá như Võ Đang.

Hạ Thiên Tường bèn đem tình hình hai phái Nga Mi, Tuyết Sơn bị tấn công thế nào, thuật lại từ đầu chí cuối cho Hoằng Pháp Chân Nhân và Tiêu Tam Dật nghe.

Hoằng Pháp Chân Nhân lẳng lặng nghe xong, bèn rót một chén Ngọc Dịch Quỳnh Tô, đưa mời Hạ Thiên Tường, mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ, một trận ở Huyền Băng Nguyên không những bảo toàn được danh dự cho phái Tuyết Sơn, lại còn làm nhụt nhuệ khí của quân địch rất nhiều. Và việc hạ chiến thư trên núi Thái Bạch, đủ thời gian cho các chính phái quần hiệp ung dung sửa soạn, quả thực công đức vô lượng, lão phi xin kính lão đệ một chén.

Hạ Thiên Tường kính cẩn đỡ lấy chén rượu uống một hơi cạn, mỉm cười nói :

- Hôm nay chúng cháu được gặp lão tiền bối ở đây, thật là may mắn vô cùng. Hiện giờ cách Tết Trung Thu sang năm còn xa, lão tiền bối có thể yên tâm tu luyện, tới ngày ấy sẽ cùng hợp lực diệt thù, chấn chỉnh lại uy danh cho phái Võ Đang.

Hoằng Pháp Chân Nhân gượng cười nói :

- Không giấu gì lão đệ và cô nương, tôi từ hôm thoát hiểm ở Võ Đang, đã đem hết các môn tuyệt kỹ truyền dạy cho bọn môn hạ đệ tử, bắt họ phải ngày đêm gia công nghiên cứu, không tới lúc tự xét thực lực có thể phục cừu được, thì quyết không xuất thế.

Nói tới đây, ông ngừng lại một lát, nhìn Hạ Thiên Tường, rồi lại tiếp :

- Hạ lão đệ, ta vừa nghe Tiêu huynh nói Trọng Tôn cô nương đã luyện được môn Bách Bộ thần quyền tới bực hỏa hầu tương đương còn lão đệ không biết đã luyện đến đâu rồi?

Hạ Thiên Tường sắc mặt đỏ bừng, ngượng nghịu nói :

https://thuviensach.vn

- Vãn bối vì phải thị phụng ân sư thành đạo, cùng Quỳnh tỷ chia tay, mãi đến bây giờ mới gặp lại, nên năm môn thần công của các vị tiền bối quá yêu truyền cho, chưa luyện được môn nào.

Hoằng Pháp Chân Nhân cười nói :

- Nếu lão đệ chưa luyện thì thôi, bất tất phải luyện nữa, để ta truyền cho một môn bí học khác.

Hạ Thiên Tường mừng lắm, cảm ơn rồi hỏi :

- Lão tiền bối định truyền cho Hạ Thiên Tường môn gì? Hay là môn kiếm thuật Võ Đang chăng?

Hoằng Pháp Chân Nhân lắc đầu cười :

- Lão đệ đã không dùng kiếm, thì học kiếm thuật làm gì cho phí công. Và kiếm thuật Võ Đang tuy có tinh diệu thật, nhưng đối địch với những tay cao thủ tuyệt đỉnh, vẫn không hợp dụng.

Hạ Thiên Tường lại càng mừng rơn, vội hỏi :

- Thế thì chắc lão tiền bối định truyền cho cháu một môn thần công vô thượng, có thể dùng để đối phó với những tay cao thủ tuyệt đỉnh phải không?

Hoằng Pháp Chân Nhân gật đầu :

- Vừa rồi ta nghe lão đệ tự thuật, được biết lão đệ đã nghiên cứu rất nhiều các môn tuyệt học hãn thế, mới đây lại được uống một lá Thiên Niên Chi Diệp, công lực đủ sánh với những tay cao thủ tuyệt đỉnh của giới võ lâm. Duy về mặt chân lực còn phải bồi bổ nhiều, nên ta định truyền cho lão đệ môn Đại Hoàn bí quyết. Học xong lại phải ngày đêm luyện tập không ngừng. Chịu khó tham nghiệm từ nay cho tới tháng tám sang năm, nhất định sẽ thành tựu.

Hạ Thiên Tường mừng lắm, cảm tạ luôn mồm. Ngay lúc ấy Hoằng Pháp Chân Nhân liền đem diệu quyết Đại Hoàn truyền cho chàng.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tam Dật từ nãy đến giờ chỉ ngồi uống rượu và nghe mọi người nói chuyện, lúc này thấy Hoằng Pháp Chân Nhân truyền khẩu quyết Đại Hoàn cho Hạ Thiên Tường đã xong bèn cười ha hả nói :

- Chân nhân sớm tối gia công tu luyện, mấy môn Tử Dương thần công và Đại Hoàn chân lực thành tựu đã khá cao, bây giờ có định theo Hạ lão đệ và Trọng Tôn cô nương tham dự cuộc hẹn trên Lục Chiếu phong không? Hay là cứ ở đây với tôi, chờ đến Tết Trung Thu sang năm sẽ xuất thế một thể?

Hoằng Pháp Chân Nhân ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Tôi còn phải chuẩn bị nhiều việc, nên chưa muốn xuất đầu lộ diện vội. Thế nào cũng còn phải lưu lại đây để uống cho hết mấy vò rượu Ngọc Dịch Quỳnh Tô của Tiêu huynh mới chế đã.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lão tiền bối, hãy tạm thời ẩn náu ít lâu nữa cũng hay, để đến Tết Trung Thu sang năm mới đột nhiên xuất hiện, làm cho lũ gian tặc phải táng đởm kinh tâm, giở tay không kịp.

Hoằng Pháp Chân Nhân cười nói :

- Hạ lão đệ, ta muốn nhờ lão đệ hai việc.

Hạ Thiên Tường cung kính nói :

- Lão tiền bối có việc gì, xin cứ sai khiến, Hạ Thiên Tường quyết không dám từ nan.

Hoằng Pháp Chân Nhân cười nói :

- Việc thứ nhất là lão đệ có gặp Thích Đại Chiêu ở đâu, cũng đừng giết hắn, để chờ đến Tết Trung Thu sang năm, tự tay ta sẽ báo thù cho sư huynh và Nhất Trần Tử.

Phi Quỳnh hỏi :

- Hoằng Quang đạo trưởng và Nhất Trần Tử cùng do tay Thích Đại Chiêu giết cả ư?

https://thuviensach.vn

Hoằng Pháp Chân Nhân sắc mặt thê thảm gật đầu nói :

- Bọn Chấn Thiên bất chợt sấn vào Thiên Trụ phong rồi, ta mới được tin, biết rằng đại kiếp đã lâm đầu, vì muốn bảo tồn nguyên khí của bản phái, trong lúc vội vàng, ta đành phải cho bọn đệ tử đi trốn, dặn họ mai danh ẩn tích, chờ cơ hội phục thù, còn ta và sư huynh Hoằng Quang đạo trưởng, Nhất Trần Tử thì ở lại ngự địch.

Một lúc sau, quần tà kéo đến, vì quá bất địch chúng, ta bị Bạch Cốt Võ Sĩ vây chặt, Nhất Trần Tử bị Thích Đại Chiêu giết chết, sư huynh ta đang đánh nhau với Thiết Quán đạo trưởng, cũng bị tên vô sỉ đó ám toàn bằng một mũi tên Thiên Kinh độc thích.

Hạ Thiên Tường nghe tới đây, chợt nghiến răng nổi giận nói :

- Thằng gian tặc hèn hạ độc ác đến thề là cùng, nhưng Hạ Thiên Tường cũng xin tuân lời lão tiền bối, để hắn sống tới sang năm. Còn việc thứ hai là việc gì, xin tiền bối cho biết nốt.

Hoằng Pháp Chân Nhân lấy trong mình ra một thanh kiếm nhỏ màu hoàng kim, dài độ ba tấc, đưa cho chàng, cười nói :

- Còn việc nữa, là ta xin tặng lão đệ thanh kiếm nhỏ này. Mai sau mỗi khi hành hiệp giang hồ mong rằng lão đệ sẽ đưa nó vào bên tà áo chỗ nào dễ trông thấy nhất.

Hạ Thiên Tường đỡ lấy thanh kiếm ngắm nghía một lúc, thấy chế tạo rất tinh vi bèn đeo ngay vào ngực áo, mỉm cười nói :

- Xin hỏi lão tiền bối, thanh kiếm nhỏ này có cái gì hay?

Hoằng Pháp Chân Nhân cười nói :

- Thanh kiếm này đã không thể chém sắt chặt vàng, lại cũng không thể vệ đạo hàng ma được, nhưng nó là một tín vật truyền tôn, người đeo thanh kiếm này tức là ở địa vị Trưởng giáo phái Võ Đang.

Hạ Thiên Tường ơ một tiếng, sắc mặt đỏ bừng nói :

https://thuviensach.vn

- Nếu thế thì Hạ Thiên Tường này có đức gì mà dám đeo?

Nói xong vừa định tháo ra Hoằng Pháp Chân Nhân xua tay ngăn lại, mỉm cười nói :

- Lão đệ đừng tháo ra, ta vì tạm thời chưa muốn ra mặt, mới định nhờ lão đệ đại diện, trong khi đi du hiệp, nếu gặp môn hạ Võ Đang, thì thay ta truyền cho họ một mệnh lệnh.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Lão tiền bối định truyền mệnh lệnh gì, Hạ Thiên Tường xin hết sức. Nhưng các môn hạ Võ Đang trông thấy thanh kiếm này tuy biết cháu phụng mệnh lệnh lão tiền bối, nhưng còn cháu thì làm sao biết được ai là môn hạ Võ Đang?

Hoằng Pháp Chân Nhân gật đầu nói :

- Lão đệ hỏi câu ấy, đủ tỏ ra là người tinh tế. Đại phàm môn hạ Võ Đang, ai trông thấy thanh kiếm này, tất cũng kính cẩn đứng nghiêm, miệng đọc tám câu: “Thông linh huyền lăng, đạo điệu hoằng minh”. Vậy lão đệ gặp người nào trông thấy thanh kiếm, mà có những động tác như trên, thì bảo họ biết là tới ngày rằng tháng tám sang năm, vào đúng giờ ngọ phải tới chân núi Thái Bạch Chung Nam chờ lệnh và thông báo cho tất cả các bạn đồng môn cùng biết.

Hạ Thiên Tường kính cẩn xin vâng, Tiêu Tam Dật cười ha hả nói :

- Hạ lão đệ nhận chuyến sai này thật là đích đáng, tự nhiên lại được đóng vai Trưởng giáo Võ Đang.

Bốn người lại ăn uống chuyện trò một lúc, mới tan tiệc. Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh đứng lên cáo từ. Hai vị lão nhân cũng không cố giữ.

Đi khỏi cổ động một quãng xa, Hạ Thiên Tường vừa mân mê thanh kiếm vàng đeo trước ngực, vừa cười nói với Phi Quỳnh :

- Lần này chúng ta vào cổ động thám hiểm, chẳng những đã được uống rượu Ngọc Dịch Quỳnh Tô của Tiêu Tam Dật đặc chế, lại may mắn gặp được

https://thuviensach.vn

Hoằng Pháp Chân Nhân...

Phi Quỳnh không đợi chàng nói tiếp, lập tức ngắt lời :

- Môn Đại Hoàng Chân Lực Hoằng Pháp Chân Nhân truyền cho Tường đệ quan trọng lắm, đừng coi làm thường. Tường đệ cần phải khổ, công tinh luyện, sớm tối không ngừng, mới mong thành tựu được.

Hạ Thiên Tường gật đầu cười nói :

- Tôi hẹn Bạch Cốt Võ Sĩ giao đấu ba chưởng, còn một chưởng nữa chưa thi hành. Tháng tám sang năm nếu tôi luyện xong môn chân lực này, sẽ thách hắn đấu luôn một trăm chưởng, bao giờ hắn kiệt sức mới thôi.

Phi Quỳnh chỉ mỉm cười không đáp. Hai người dắt Tiểu Bạch, Đại Hoàng thẳng đường đi sang Vân Nam.

Hạ Thiên Tường nhân trong bụng vẫn băn khoăn về Lộc Như Ngọc và Tần Lạc Phố không rõ an nguy thế nào, nên bàn với Phi Quỳnh hãy tới cung Tịch Diệt trước.

Vừa tới chân ngọn Vấn Thiên, Phi Quỳnh bèn hỏi Hạ Thiên Tường :

- Tường đệ nói Tần lão tiền bối mất tích ở chỗ này ư?

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Đỉnh núi Vấn Thiên không khác gì nơi ma quỷ ở, bí hiểm vô cùng. Quỳnh tỷ nghĩ ta nên vào Cốc Mai Ưu trước, hay lên đỉnh núi trước?

Phi Quỳnh nói :

- Theo ý tôi: Mai Ưu Cư Sĩ tất phải là một nhân vật quan trọng cung Tịch Diệt, vậy trước khi lên núi, ta hãy thử tìm gặp lão trước xem sao đã.

Hạ Thiên Tường bèn đưa nàng tới hang Mai Ưu.

Vừa đi gần tới nơi, chợt thấy một vị đạo sĩ mặt áo bào xanh, tuổi trạc bốn mươi, từ trong cốc thủng thỉnh bước ra, Hạ Thiên Tường vội gọi lại hỏi thăm :

https://thuviensach.vn

- Đạo trưởng có gặp Mai Ưu Cư Sĩ ở trong cốc không?

Đạo nhân vừa lắc đầu, toan nói, chợt trông thấy thanh kiếm vàng lóng lánh đeo trước ngực Hạ Thiên Tường, liền biến sắc, vội đứng nghiêm trang, kính cẩn nói :

- Thông linh huyền lăng, đạo diệu hoằng minh.

Hạ Thiên Tường cũng ngạc nhiên sửng sốt hỏi :

- Đạo trưởng là môn hạ Võ Đang ư? Xin hỏi pháp hiệu người là gì?

Thanh bào đạo nhân khom lưng nói :

- Đệ tử là Liễu Phàm. Tôn giá đã có kim kiếm của Trưởng giáo Võ Đang trong mình, đệ tử không dám nhận lời xưng hô ấy.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Đạo trưởng đừng quá khiêm tốn, tôi chỉ vâng lệnh Hoằng Pháp Chân Nhân ủy thác, đeo thanh kiếm này để liên lạc với các môn hạ quí phái, truyền đạt một mệnh lệnh.

Liễu Phàm vẫn giữ vẻ cung kính nói :

- Tôn giá đeo kim kiếm thì cũng như Trưởng giáo giáng lâm, bất cứ muốn sai khiến việc gì, Liễu Phàm này cũng nguyện hết sức.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Hoằng Pháp Chân Nhân nhờ tôi chuyển cáo các vị môn hạ phải gắng sức tiềm tu, đến giờ ngọ ngày rằm tháng tám sang năm, phải tề tựu ở dưới chân núi Thái Bạch chờ nghe mệnh lệnh, diệt địch báo thù khôi phục danh dự cho phái Võ Đang.

Thanh bào đạo nhân sắc mặt hớn hở, khom lưng đáp :

- Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ Trưởng giáo.

Hạ Thiên Tường nghiêm trang nói :

https://thuviensach.vn

- Môn hạ Võ Đang đều mai danh ẩn tích, gắng sức tiềm tu, tôi muốn tìm họ cũng không phải chuyện dễ, vậy phiền đạo trưởng chuyển đạt giùm cho.

Liễu Phàm lại khom lưng đáp :

- Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ.

Hạ Thiên Tường tính tình hào sảng, không quen bó buộc, thấy Liễu Phàm đạo trưởng cung kính lễ phép một cách quá đáng, trong bụng hơi khó chịu, bèn tháo thanh kiếm ra, cười nói :

- Tôi đại biểu Trưởng giáo Võ Đang truyền lệnh xong rồi, bây giờ xin lấy tư cách bạn đồng đạo nói chuyện với nhau, xin đạo trưởng đừng giữ lễ nữa.

Thanh bào đạo nhân thấy Hạ Thiên Tường đã cất thanh kiếm đi, bèn cúi đầu ngang ngực, cười nói :

- Bần đạo chưa được biết quý danh của tiểu thí chủ và cô nương đây.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tôi tên gọi Hạ Thiên Tường, đệ tử Bắc Minh Thần Bà, còn đây là Trọng Tôn Phi Quỳnh cô nương, ái nữ của Trọng Tôn đại hiệp.

Liễu Phàm à một tiếng, rồi cười lớn :

- Thì ra là Hạ tiểu hiệp và Trọng Tôn cô nương. Bần đạo xin chịu tội thất kính. Xin hỏi tiểu hiệp hiện giờ Trưởng giáo chân nhân tôi ở đâu?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Xin đạo trưởng thứ cho Hạ Thiên Tường không thể trả lời được câu ấy, nhân vì Hoằng Pháp Chân Nhân cho là thời cơ chưa đến, chưa nên tuyên bố chỗ ở của người vội.

Liễu Phàm cũng biết sự an nguy của Hoằng Pháp Chân Nhân qua hệ tới khí vận hưng suy của cả phái Võ Đang nhất là lúc này, khí thế quần hung đang mạnh, chỗ nào cũng có tai mắt quân thù, hành tung lại càng cần phải giữ kín. Nên nghe Hạ Thiên Tường nói vậy, ông chỉ mỉm cười đáp :

https://thuviensach.vn

- Đã vậy, bần tăng không dám hỏi nữa. Vừa rồi Hạ tiểu hiệp hỏi thăm Mai Ưu Cư Sĩ, chẳng lẽ hai vị cũng quen biết lão già quá ấy ư?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Mấy tháng trước tôi có gặp ông ta ở trong này một lần.

Liễu Phàm đạo nhân nói :

- Lần này tiểu hiệp đến hơi chậm, vì cửa cung Tịch Diệt đã đóng kín, không ai có thể tìm được lối vào, cả Mai Ưu Cư Sĩ cũng không biết đã đi đâu mất.

Hạ Thiên Tường kinh ngạc vội hỏi :

- Đạo trưởng có biết cung Tịch Diệt tại sao lại đóng cửa không?

Liễu Phàm cười nói :

- Việc này nói ra còn dài lắm, mời tiểu hiệp và cô nương hãy tạm ngồi nghỉ chân trên phiến đá kia để bần đạo thủng thẳng thuật lại đầu đuôi cho hai vị rõ.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh vừa ngồi xuống, Liễu Phàm liền nói :

- Hôm phía Chấn Thiên đánh úp Võ Đang tôi đang đi hành đạo ở các tỉnh thuộc Điền Tây, nghe tin dữ, trong bụng rất lấy làm đau đớn, không sao nguôi được, tinh thần càng cảm thấy chán nản mệt mỏi, không thiết sống nữa. Tình cờ lại gặp một vị tự xưng là Tịch Mịch đạo sĩ, khuyên tôi nên vào cung Tịch Diệt, tiêu trừ phiền não.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Trong cung Tịch Diệt thật có đủ các hạng người, bữa nọ tôi gặp một vị Tịch Mịch hòa thượng ở Chung Nam tử cốc, còn đạo trưởng lại gặp Tịch Mịch đạo sĩ.

Liễu Phàm đạo trưởng lại nói tiếp :

- Tôi nghe lời khuyên của Tịch Mịch đạo sĩ, liền đến Mai Ưu cốc tìm Mai Ưu Cư Sĩ.

https://thuviensach.vn

Mai Ưu Cư Sĩ nghe tôi tự thuật nguyên nhân, bảo là tôi chưa hợp cách, hãy về nghĩ kỹ thêm nửa năm nữa, nếu thật quả ý niệm không thay đổi, hãy đến đây tìm ông ta.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- À thì ra đạo trưởng đến đây lần này là lần thứ hai rồi đấy.

Liễu Phàm đạo trưởng nói :

- Mười hôm trước tôi cũng đã đến đây một lần. Mai Ưu Cư Sĩ bảo tôi là cung Tịch Diệt gần đây mới xảy ra biến cố, nên cửa cung đã đóng, tạm thời không thu thêm những vị nhân sĩ chán đời, ham tịch mịch nữa.

Phi Quỳnh hỏi :

- Ông ta có nói với đạo trưởng là trong cung xảy ra biến cố gì không?

Liễu Phàm đạo trưởng nói :

- Tôi hỏi thì ông ta nói việc này đầu tiên xảy ra cho vị Công chúa cung Tịch Diệt, nhưng rồi sau lại lan man ra lắm chuyện nữa.

Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường nghe nói đều giật mình kinh sợ, đưa mắt nhìn nhau, lắng lặng giây lâu. Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Đạo trưởng có biết thêm điều gì nữa không?

Liễu Phàm đạo trưởng cười nói :

- Tôi nghe Mai Ưu Cư Sĩ thuật lại, thì khi Tịch Mịch công chúa vào cung, đã có thai được mấy tháng, nên cách đây ít lâu, nàng đã mãn nguyệt khai hoa, sinh hạ được một chú bé con.

Mấy câu nói ấy, làm cho Hạ Thiên Tường đỏ mặt tía tai há mồm trợn mắt, không biết nên mừng hay nên giận.

Phi Quỳnh lúc đầu hơi kinh ngạc, sau lại cao hứng, nhìn Hạ Thiên Tường mỉm một nụ cười rồi nói :

- Kính mừng Tường đệ, kính mừng Tường đệ.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường mặt đỏ bừng bừng, còn Liễu Phàm đạo nhân thì ngơ ngác, chẳng hiểu mô tê gì hết.

Phi Quỳnh thấy thế, bèn mỉm cười giải thích cho đạo nhân nghe :

- Đạo trưởng không biết, Tịch Mịch công chúa tức là phu nhân của Tường đệ, Tường đệ mới sinh con trai, sao lại không đáng mừng.

Liễu Phàm đạo nhân càng nghe lại càng mờ mịt, vì từ nãy đến giờ, ông ta vẫn yên trí Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh là một đôi tình lữ, vậy mà tại sao chàng lại có phu nhân là Tịch Mịch công chúa.

Trong bụng tuy hoài nghi, nhưng ngoài miệng không tiện hỏi kỹ, ông đành bắt chước Phi Quỳnh, cũng nói mấy câu chúc mừng Hạ Thiên Tường.

Thiên Tường bối rối không biết nên xử trí thế nào cho phải, chỉ cúi mặt làm thinh. Phi Quỳnh biết chàng ngượng quá, không nỡ đùa dai bèn ngoảnh lại nói với Liễu Phàm đạo sĩ :

- Đạo trưởng, bên trong chuyện này tất còn có nhiều uẩn khúc, chứ chả lẽ chỉ có việc Tịch Mịch công chúa sinh con, mà phải đóng cửa cung hay sao?

Liễu Phàm gật đầu nói :

- Cô nương đoán đúng đấy, bên trong việc đó lại còn có biến cố khác nữa. Số là Tịch Mịch công chúa vừa sinh được đầy tháng, thì đứa trẻ thốt nhiên mất tích.

Hạ Thiên Tường chợt giật nẩy mình, quả tim đập thình thịch, hốt hoảng hỏi :

- Ủa, sao lại có chuyện lạ thế?

Liễu Phàm đạo trưởng nói :

- Nguyên nhân vì đâu, không ai biết cả, nhưng đồng thời trong cung lại mất tích luôn hai người nữa, một người là Tịch Mịch lão nông, và một người là Tịch Mịch chưởng môn.

Hạ Thiên Tường ồ một tiếng, rồi nói với Phi Quỳnh :

https://thuviensach.vn

- Quỳnh tỷ, Tịch Mịch lão nông, nhất định là Vạn Mai lão nông Tần lão tiền bối rồi, còn Tịch Mịch chưởng môn không biết là ai?

Phi Quỳnh không đáp, lại hỏi Liễu Phàm đạo nhân :

- Tịch Mịch công chúa mất con, có sai người tìm kiếm gì không?

Liễu Phàm đạo nhân nói :

- Sao lại không? Sau vụ biến cố đó xảy ra, Tịch Mịch công chúa cũng mất tích nốt. Cung Tịch Diệt phát sinh luôn mấy vụ biến cố lớn đó, nên mới tạm phong bế cửa cung, và huy động toàn thể lực lượng, đi khắp góc bể chân trời tìm kiếm những người mất tích.

Hạ Thiên Tường cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi ngẩng lên nói :

- Tôi cho là con trai Tịch Mịch công chúa tất bị tên Chưởng môn bế trộm đi mất, có thể Tịch Mịch lão nông ngẫu nhiên bắt gặp, mới theo dõi rình mò, định cứu đứa trẻ.

Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Tường đệ đoán cũng có lý, tôi còn nghĩ không khéo tên Chưởng môn đó chính là Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên cũng nên.

Hạ Thiên Tường lẳng lặng giây lâu, rồi gật đầu :

- Cũng có thể như thế lắm. Nhưng tôi không hiểu Hướng Phiêu Nhiên làm cách nào mà xuống khỏi đỉnh núi Côn Luân?

Phi Quỳnh cười nói :

- Hắn ở Côn Luân từ bé, địa thế đã thuộc như cháo, tất có thể hắn tự tìm được đường xuống, hoặc do kẻ tâm phúc của hắn cứu thoát, cũng chưa biết chừng. Bây giờ cửa cung Tịch Diệt đã phong, chúng ta ở đây cũng vô ích, chi bằng nên đi tìm xem Tịch Mịch công chúa hạ lạc vào đâu, rồi sẽ lên Lục Chiếu phong phó ước cũng vừa.

Hạ Thiên Tường nói :

https://thuviensach.vn

- Việc tìm Lộc Như Ngọc tuy cần, nhưng bốn bể mông mênh, biết phương hướng nào mà đi? Vậy nên theo ý tôi, ta hãy lên Lục Chiếu phong trước đã, rồi sẽ tính chuyện kiếm người sau. Và cuộc hẹn sắp tới đây, đối phương thực lực rất mạnh, ta chỉ có hai người, cần phải chú hết tinh thần tùy cơ ứng phó mới được, không nên coi thường.

Liễu Phàm từ nãy vẫn lắng lặng ngồi nghe hai người nói chuyện, lúc này mới nói chen vào :

- Hạ tiểu hiệp và Trọng Tôn cô nương đã có đính ước với ai, thì để bần đạo đi theo lược trận, trợ uy cho hai vị, được không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười nói :

- Đa tạ mỹ ý của đạo trưởng, nhưng bọn họ tuy đông người, mà không ngờ phải những tay chính yếu, hà tất phải phiền đạo trưởng lao tâm. Xin đạo trưởng trở về, đem mật lệnh của Hoằng Pháp Chân Nhân thông tri cho các môn hạ, đó là điều cần hơn hết.

Liễu Phàm đạo trưởng thấy chàng nói vậy cũng không nài, bèn chắp tay cáo biệt, rồi lập tức đi ngay.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh cũng rời khỏi Mai Ưu cốc, hướng về phía Lục Chiếu phong. Trong khi đi đường, Hạ Thiên Tường chợt nói :

- Thật đáng tiếc, nếu lúc này ta gặp Hoa tỷ tỷ và Nhất Bát thần tăng, có phải được hai vị bang thủ đắc lực bao nhiêu không?

Phi Quỳnh cười nói :

- Không những được bang thủ, lại còn được con Thanh Phong Ký cưới đi tìm Lộc Như Ngọc, mỗi ngày vượt hàng ngàn dặm, tiện lợi biết bao?

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ, quên cả đường xa nhọc mệt, chẳng mấy chốc đã tới khu vực Lục Chiếu phong.

Trước mắt là một sơn cốc thâm u tịch mịch Phi Ma Bích là chỗ tận cùng ở sơn cốc ấy.

https://thuviensach.vn

Đại Hoàng và Tiểu Bạch vừa tới cửa hang. Thốt nhiên đứng dừng cả lại, miệng rít lên những tiếng khe khẽ lông dựng xù như lông nhím.

Phi Quỳnh đã rõ tính hai con thú, biết ngay rằng trong cốc tất có những giống quái cầm dị thú hoặc độc xà trùng nguy hiểm, bèn cùng Hạ Thiên Tường đứng lại, vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Bạch, cười nói :

- Tiểu Bạch này, trông thấy cái gì trong cốc thế?

Tiểu Bạch trả lời bằng mấy tiếng thú, Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu Bạch đã biết nói tiếng người rồi, sao vẫn dùng tiếng thú nói với tỷ tỷ?

Phi Quỳnh cười nói :

- Tiếng người đâu có dễ học, Tiểu Bạch tuy thông linh, và đã cắt bỏ được chiếc xương ngang ở giữa cuống họng, nhưng cũng còn phải mất một thời gian lâu, mới có thể nói sõi được tiếng người.

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Vừa rồi nó nói gì thế?

Phi Quỳnh đáp :

- Nó nói chính nó cũng không biết trong hang có vật gì, chỉ thất rờn rợn, hình như bên trong có cái gì nguy hiểm lắm mà thôi.

Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày, cười một cách ngạo nghễ :

- Càng nguy hiểm càng hay, nếu cứ bình thản thế này thì buồn chết. Công lực của chúng ta lúc này...

Phi Quỳnh vội gắt :

- Tường đệ hay nhỉ? Đại địch ở ngay trước mặt mà không biết đề phòng, còn vẫn giữ thói tự phụ tự đắc...

Nàng đang nói nửa chừng chợt ngưng bặt, ngước mắt nhìn lên đầu vách núi, sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng.

https://thuviensach.vn

Hồi 62

Người Tranh Thú Đấu

Hạ Thiên Tường thấy thế, vội ngẩng đầu nhìn theo, bất giác cũng rùng mình kinh sợ, thì ra chàng vừa trông thấy một con vật thân dài tới trượng tư, trượng rưỡi. Khắp mình có vảy đỏ như máu, đuôi dài lê thê đang chạy như bay trên vách núi, nháy mắt đã vòng ra góc núi mất hút, khiến người trông không kịp nhận rõ là thú hay xà.

Hạ Thiên Tường ngoảnh lại thấy Tiểu Bạch còn bình tĩnh chứ Đại Hoàng thì đã xù cả bộ lông vàng lên, coi bộ sợ hãi đến cực điểm. Phi Quỳnh mỉm cười nói với chàng :

- Con vật này không biết là xà hay thú? Trông cái đuôi nó dài thế, đủ hiểu mình nó lớn đến đâu. Có lẽ là một loài độc vật của Hiên Viên Liệt mà Ban Bích Ngọc đem đến đây trợ trận cũng nên! Xem vậy thì cuộc ước hẹn hôm nay không phải dễ ứng phó đâu!

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Trông Tiểu Bạch có vẻ bình tĩnh thế kia, chắc có khi nó đã nhận ra con vật ấy thuộc loại gì, và tự lượng sức có thể trị được nó, phải không?

Tiểu Bạch bập bẹ đáp bằng tiếng người :

- Đúng, đúng tôi biết nó mà, tôi không sợ nó đâu.

Phi Quỳnh mỉm cười hỏi :

- Mày đã biết nó, thì mày thử nói ta nghe xem nó là vật gì nào?

Tiểu Bạch vò đầu bức tai hàng giờ đồng hồ vẫn không tìm được câu gì diễn đạt hết ý nghĩ, đành lại phải khẹc khẹc một hồi, tả bằng tiếng thú cho Phi Quỳnh nghe.

Phi Quỳnh nghe xong, cười nói với Hạ Thiên Tường :

https://thuviensach.vn

- Tiểu Bạch nói con vật ấy là giống Bích Hổ, biết phun nước độc, tướng mạo hung ác, nhưng kỳ thực thì không có gì ghê gớm cả.

Hạ Thiên Tường nói :

- Hôm ở Chung Nam, Hiên Viên Liệt nói sẽ cho mấy giống quái vật tham dự cuộc hẹn, để so tài với Tiểu Bạch Đại Hoàng. Vậy thì trong cốc chắc còn nhiều loại thú vật khác nữa. Không phải chỉ có một con Bích Hổ mà thôi.

Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Tường đệ nói có lý, tôi cũng nghĩ như vậy.

Chính lúc ấy chợt nghe có một luồng gió mạnh ào ào, bèn theo mấy tiếng kêu kỳ dị từ phía sau lưng vụt ngang qua đầu.

Tiểu Bạch Đại Hoàng đều ngồi xổm xuống lấy thế, định nhảy lên không vồ, Phi Quỳnh vội quát khẽ một tiếng, bảo chúng đứng im, chờ biến chuyển.

Quả nhiên giữa lúc luồng gió mạnh vượt qua đầu hai người đã hiện rõ một con miêu ưng cực kỳ to lớn, trên lưng nó còn cõng một người, người đó chính là Bách Độc Mỹ Nhân Nô Ban Bích Ngọc.

Ban Bích Ngọc nghiêng đầu nhìn xuống, dùng thần công Thiên Lý Truyền Âm nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười gọi :

- Tiểu huynh đệ thật là người biết thủ tín! Bọn Chư Bản Anh Cơ đang đợi ở phía trước kia.

Con quái điểu bay nhanh như tên, câu nói cuối cùng của nàng vừa lọt vào tai Hạ Thiên Tường, thì cả người lẫn chim đều khuất vào phíasau rặng núi.

Phi Quỳnh nhìn Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tường đệ nghe rõ chưa? Bọn họ đã chờ ta ở phía trước núi. Vậy ta phải đi mau lên mới được.

Vào tới bên trong, qua hai lần rẽ quặt, thì tới lòng cốc.

Trước mắt là tòa vách núi cao ước tới bảy tám trượng, hình thế vừa trơn vừa dốc, trên vách có rất nhiều tảng đá nhô ra trông giống những hình ma quỷ.

https://thuviensach.vn

Phía trước bức vách có bốn người đang đứng chờ. Chính là Kim Đao Tân Nhị Lang, Chư Bản Anh Cơ, Hách Ni Cam Lỗ và Ban Bích Ngọc.

Nhưng con Bích Hổ đuôi dài, và con chim miêu ưng vừa rồi thì không thấy đâu cả.

Hách Ni Cam Lỗ thấy bọn Hạ Thiên Tường dừng lại phía trước, bèn trợn đôi mắt cú lên, nói líu lo một hồi bằng tiếng Thân độc.

Hạ Thiên Tường không hiểu hắn nói gì, chỉ nhìn Phi Quỳnh lắc đầu cười, Bích Ngọc liền thông ngôn :

- Hắn hỏi có phải bọn ngươi chỉ có hai người và hai thú đến phó ước không?

Hạ Thiên Tường biết Bích Ngọc là một tay tối ưu lợi hại, có lẽ khó đấu nhất trong đám, nên không muốn làm mất lòng nàng, bèn mỉm cười nói :

- Nhờ Bích tỷ nói hộ với anh đen và hai anh lùn, là muốn đánh ba tên bị thịt đó, chỉ một mình Hạ Thiên Tường là đủ không cần Trọng Tôn tỷ tỷ tôi phải ra tay.

Bích Ngọc cười một cách duyên dáng :

- Tiểu huynh đệ đừng nói khoác quá! Nên biết đao pháp Đông Doanh của Chư Bản Anh Cơ và Kim Đao Tân Nhị Lang uy mãnh tuyệt thế, ngón Hắc Sảnh Lạc Hồn Thủ của Hách Ni Cam Lỗ hiểm độc vô cùng, không phải chuyện chơi đâu!

Hạ Thiên Tường xếch ngược đôi mày ngạo nghễ đáp :

- Tỷ tỷ cứ bảo với họ là tôi không sợ họ đâu.

Bích Ngọc cười nói :

- Tiểu huynh đệ gọi ta là tỷ tỷ không sợ Trọng Tôn tỷ tỷ của ngươi ghen à?

Nàng vừa nói vừa đưa mắt ngắm nhìn kỹ Phi Quỳnh, bất giác cũng phải sửng sốt khen thầm vì cái nhan sắc yêu kều diễm lệ của người thiếu nữ Trung Nguyên ấy.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh đã biết Hạ Thiên Tường có ý lợi dụng Bích Ngọc nên khi nghe nàng nói thế, bèn mỉm cười đáp :

- Không sao, không sao! Anh ta có nhiều tỷ tỷ muội muội nay dẫu thêm một tỷ tỷ nữa càng hay chớ sao! Ban cô nương hỏi Kim Đao Tân Nhị Lang và Hách Ni Cam Lỗ hộ tôi rằng: Bọn họ có đem bộ Hộ Huyệt Long Lân đến đây không?

Bích Ngọc lại quay lại dịch cho những câu của Phi Quỳnh nói cho bọn kia nghe.

Kim Đao Tân Nhị Lang liền trỏ tay lên đầu vách núi và nói mấy câu bằng tiếng ngoại quốc với Bích Ngọc.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh nhìn theo tay hắn, mới trông thấy bộ nhuyễn giáp Hộ Huyệt Long Lân được xếp lại thành một đống nhỏ để trên một tảng đột thạch, cách mặt đất chừng ba mươi bốn trượng.

Bích Ngọc nhìn Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Tân Nhị Lang nói, nếu cô nương muốn lấy lại bộ nhuyễn giáp thì phải đấu với ba người này, mỗi người một trận. Trong ba trận nếu cô nương thắng hai. Thì cứ việc mà đem bộ giáp về.

Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Đã đến phó ước, tất phải động thủ. Còn cô nương có định cho chúng tôi lĩnh giáo nữa không?

Bích Ngọc cười nói :

- Các người hãy cứ thanh toán với nhau cho xong chuyện bộ nhuyễn giáp đi đã. Còn việc của chúng ta sẽ tính sau. Vả ta còn phụng mệnh Hiên Viên Pháp Vương cho mấy con độc xà so tài với hai con linh thú của cô nương, xem chúng có bao nhiêu bản lĩnh.

Phi Quỳnh gật đầu mỉm cười. Hạ Thiên Tường bước lên hai bước nói với Bích Ngọc :

https://thuviensach.vn

- Bích tỷ bảo họ là ai muốn ra tay trước, thì xin ra đây, bất cứ dùng binh nhận, chưởng pháp, nội lực, huyền công, môn nào Hạ Thiên Tường này cũng xin vui lòng thừa tiếp.

Kim Đao Tân Nhị Lang bèn thò tay rút con đao đeo ở thắt lưng ra, bản đao hơi hẹp, chuôi đao rất dài, mũi đao hơi cong cong, hai tay ôm lấy cán đao, đứng sừng sững như một tòa núi.

Lúc mới đầu, Hạ Thiên Tường quả cũng có ý khinh địch, nhưng vừa thấy đối phương đứng lập thế, bất giác cũng hơi hoảng.

Nhân vì cách dùng hai tay nắm chuôi đao của Tân Nhị Lang đã khác hẳn phương pháp cầm đao của các nhân vật võ lâm Trung Quốc, cả đến cái tư thế vững như một tòa núi của hắn, đối với con mắt nhà nghề vừa thoáng trông qua đã thấy đối phương quả có thân thủ phi thường độc đáo.

Hạ Thiên Tường đã định chỉ dùng tay không đoạt đao của đối thủ, trước hết hãy làm cho quần tà phải hoảng vía đã. Nhưng lúc này thấy lối cầm đao của Tân Nhị Lang, chàng phải đổi ý.

Tân Nhị Lang cầm con đao đặt chéo trước ngực mũi đao chếch lên phái trái, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường mói mấy câu tiếng Hán chưa được sõi lắm.

- Sao ngươi còn chưa rút binh nhận ra?

Hạ Thiên Tường mỉm cười, thò tay vào mình lấy ra một chiếc lông chim ngũ sắc.

Bọn Kim Đao Tân Nhị Lang ở dị vực nên không biết lao lịch của chiếc lông chim này, thấy Hạ Thiên Tường định dùng nó để chống lại đao kiếm, thì cho là chàng tự thị quá cao, khinh người như rác. Bích Ngọc liền nói với chàng :

- Tiểu huynh đệ đừng quá kiêu ngạo, nên biết đao pháp Đông Doanh khác hẳn đao pháp Trung Quốc, lăng lệ uy mãnh vô cùng, ngươi dùng một chiếc lông chim thế kia, làm sao đương nổi?

Hạ Thiên Tường cười nói :

https://thuviensach.vn

- Bích tỷ đừng lo, cây Cửu Bằng Triển Dực của Thích Đại Chiêu nặng tới một trăm năm mươi, uy danh lừng lẫy khắp tám cõi, mà còn bị chiếc lông chim này cắt đứt, huống hồ con đao kia, có gì đáng kể.

Vừa nói tới đấy, chợt một tiếng thét nổi lên kèm theo một luồng đao quang lạnh như luồng điện, giáng xuống giữa đỉnh đầu.

Hạ Thiên Tường đã biết giống người lùn độc ác hung dữ, nên trong khi nói chuyện với Bích Ngọc, chàng vẫn để ý đề phòng. Nên khi thấy đối phương tấn công một cách đột ngột, chàng chỉ tảng lờ như không biết. Và cũng không đón đỡ, mãi tới lúc đao quang chỉ còn cách đầu chàng vài tất, mũi đao đã hạ sát đỉnh đầu, chàng mới ung dung trổ thân pháp Thiên Long Chuyển, một chiêu tuyệt học của sư môn, hai chân khẽ xoay đi một vòng, nhảy ra ngoài bảy thước.

Tân Nhị Lang đao pháp, thân pháp đều cực kỳ nhanh chóng, đao thứ nhất vừa đánh, đao thứ hai đã tiếp tục phóng ra, thuận thế tiến lên một bước, mũi đao quét ngang vào lưng Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường chợt vận khí, một chiêu Tiềm Long Xuất Hải thân hình đã bốc cao lên tám thước để mặc cho luồng đao quang xẹt ngang qua dưới chân.

Tân Nhị Lang vốn là nhân vật võ lâm xuất sắc ở Đông Doanh, công lực không phải tầm thường, trước khi lật đao chém qua lưng Hạ Thiên Tường, ý đã liệu thế nào đối phương cũng nhảy lên cao tránh, bèn thi triển đao pháp chém ngược là một đao pháp riêng biệt của xứ Đông Doanh, trong khi mũi đao chém phớt qua chân Hạ Thiên Tường, y chợt lật cổ tay lại, sống đao quay xuống đất, lưỡi đao đưa ngược lên vạch xéo một nhát vào lưng Hạ Thiên Tường.

Lối đánh này thật ra ngoài ý liệu của mọi người, mắt trông thấy Hạ Thiên Tường đã dùng hết đà, không thể biến đổi chiêu thức được nữa lưng bên trái là chỗ yếu hại, đã chạm vào mũi đao của địch thủ. Bích Ngọc bất giác giậm chân thở dài.

https://thuviensach.vn

Nhưng tiếng thở dài vừa lọt ra ngoài, luồng đao quang đã chém vào khoảng không, thì ra trong lúc tình thế nguy nan vạn trạng, Hạ Thiên Tường đã dùng chiêu Mai Khôi Phi thần kỳ vô địch, linh diệu vô cùng, bay ra xa tới hơn một trượng, tay cầm chiếc lông chim, mỉm cười ngạo nghễ đứng nhìn đối thủ.

Tân Nhị Lang sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường miệng líu lo mấy câu. Bích Ngọc lại dịch ra tiếng Hán :

- Hắn hỏi tại sao tiểu huynh đệ không trả đòn đi, mà chỉ né tránh?

Hạ Thiên Tường cười ha hả nói :

- Đó là lễ độ, kiếm khách Trung Nguyên gặp võ sĩ Đông Doanh bao giờ cũng phải nhường ba chiêu đầu.

Tân Nhị Lang cầm đao chỉ vào Hạ Thiên Tường nói thêm mấy câu nữa.

Bích Ngọc cười nói :

- Hắn bảo tiểu huynh đệ nên cẩn thận, hắn sắp dùng một chiêu uy danh lừng lẫy khắp Đông Doanh, chỉ trong vòng uống cạn chén nước trà, đủ phóng ra bảy mươi hai đạo Toàn Phong Khoái Trảm.

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh, mỉm cười nói :

- Cái tên Toàn Phong Khoái Trảm nghe hay đấy! Nhưng không biết hắn nhanh hay tôi nhanh?

Nói dứt lời, thân hình đã nhảy lên cao chừng bốn trượng, chiếc lông chim ngũ sắc trong tay ngưng đủ chân lực vung lên thành những đốm phi tinh xanh đỏ lấp lánh đầy trời, chiếu thẳng đầu Tân Nhị Lang ép xuống.

Thủ pháp này chính là một chiêu tuyệt học trong Thiên Cầm Thất Xảo bí cấp của Đường Nhất Mộng truyền lại, tên gọi Ngân Hán Phi Tinh biến hóa không cùng, uy lực rất lớn.

Tân Nhị Lang cũng khiếp sợ uy thế của chiêu Ngân Hán Phi Tinh nhưng thấy binh khí của đối phương chỉ là một chiếc lông chim còn con đao của

https://thuviensach.vn

mình thì được chế bằng một thứ thép tốt, tôi đi luyện lại hàng trăm lần, vật gì cứng rắn đến đâu cũng chém đứt được, nên không sợ gì cả, chỉ nhướng mày hét to một tiếng, dùng đao pháp Toàn Phong Khoái Trảm cầm đao múa thành một màn đao quang lạnh buốt, nhanh như điện, đưa lên đón đỡ.

Một màn phi tinh xanh đỏ vừa rơi xuống, lập tức gặp luồng đao quang sáng chói vung lên, hai món võ khí chạm vào nhau, bật lên thành những tiếng ngân trong vắt như rồng ngâm.

Cứ kể lông chim chạm vào đao mà bật lên những tiếng ngân như thế cũng đủ là một sự lạ ra ngoài ý tưởng của Tân Nhị Lang, huống hồ sau khi vũ khí chạm nhau, hắn chợt thấy hổ khẩu ê hẳn đi, cơ hồ cầm không vững con đao.

Tân Nhị Lang kinh sợ vô cùng, không dám sính cường nữa, vội vàng vung đao lên, hộ vệ thân thể, rồi lùi về mé trái tới hơn một trượng.

Hạ Thiên Tường thu chiêu về, cũng không đuổi theo, tay cầm ngang chiếc lông chim, miệng cười hì hì, đứng sừng sửng như một tòa núi.

Tân Nhị Lang thấy đối phương không đuổi theo, mới giơ con đao ở trong tay lên xem.

Không ngờ mắt vừa nhìn tới, hồn vía đã rụng rời, rồi bất thình lình òa khóc lên như một đứa con nít.

Thì ra trong khi đao và lông chim chạm vào nhau, chiếc lông chim của Hạ Thiên Tường thì không sao mà cây đao danh tiếng lừng lẫy chém sắt như bùn của Tân Nhị Lang lại bị mẻ đến tám chín miếng như hạt gạo.

Người lùn yêu đao còn hơn tính mệnh, phần nhiều họ đều có lời thề, hễ đao còn thì người còn, đao mất thì người mất, huống chi Tân Nhị Lang vừa xấu hổ vừa đau đớn, hắn khóc xong, chợt gầm lên một tiếng, lại rút ở thắt lưng ra một con đao bằng vàng bé nhỏ, sắc mặt tỏ ra thê thảm vô cùng.

Hạ Thiên Tường cho là đối phương định rút đao ra đánh nữa, bèn mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi dùng đao dài còn chưa phải là địch thủ của ta, bây giờ lại đổi dùng đao ngắn càng...

Vừa nói tới đấy Bích Ngọc đã ngắt lời :

- Tiểu huynh đệ hắn lấy con dao nhỏ ra không phải là định giao thủ nữa đâu mà chỉ là định rạch bụng tự sát.

Nói chưa dứt lời Kim Đao Tân Nhị Lang đã gầm lên một tiếng giận dữ, tay cầm dao tự đâm vào bụng mình.

Phi Quỳnh nghe Bích Ngọc nói vậy, đã ngầm tụ thần công Nhất Chỉ Thiền một môn tuyệt học của phái Thiếu Lâm ngón tay trỏ bên phải vừa duỗi nhanh, một luồng cuồng phong rất mạnh đã cách không đánh bật con dao vàng trong tay Tân Nhị Lang làm cho con dao gãy làm hai mảnh rơi xuống đất.

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Nhân vật võ lâm đấu sức, thắng bại là thường tôn giá không nên làm thế.

Người muốn tự tận, phần nhiều chỉ ở trong lúc phẩn nộ xúc động nhất thời, nhưng qua lúc đó, thì dũng khí tự nhiên mất hết, vì thế nên Tân Nhị Lang chỉ trừng mắt nhìn Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh miệng lầm bầm như nguyền rủa chớ không dùng cách khác để rạch bụng nữa.

Hạ Thiên Tường nhìn Bích Ngọc cười nói :

- Bích tỷ, Trọng Tôn tỷ tỷ tôi đã cứu mạng hắn, hắn còn lôi thôi gì nữa?

Bích Ngọc cười nói :

- Hắn nói hôm nay các ngươi tha được hắn, nhưng mai sau gặp ở chỗ khác, hắn nhất định không tha cho các ngươi!

Hạ Thiên Tường cười hả hả :

- Chúng tôi vì nghĩ tới đức hiếu sinh của thượng thiên, nên đối với tất cả những kẻ ác, đều dành cho họ một đường sống, để họ tự hồi đầu hướng

https://thuviensach.vn

thiện. Nếu họ vẫn u mê không tỉnh, thì lần sau gặp chúng tôi, tất sẽ không được may mắn như lần này đâu!

Nói xong lại trừng mắt nhìn Hách Ni Cam Lỗ và Chư Bản Anh Cơ gọi to :

- Tất cả ba trận, ta đã may mắn được thắng một rồi, còn hai trận nữa, vị nào muốn lãnh giáo trước, thì xin mời ra đây!

Bích Ngọc lại thông ngôn mấy câu của chàng cho hai người kia hiểu. Chư Bản Anh Cơ tính vốn gian ác hiểm độc, hắn thấy chiếc lông chim ngũ sắc của Hạ Thiên Tường cực kỳ lợi hại bèn đùn cho Hách Ni Cam Lỗ ra trận trước.

Hách Ni Cam Lỗ tự cậy mình đã luyện được công lực tuyệt độc bèn ngạo nghễ bước ra, nhìn Hạ Thiên Tường nói với chàng mấy câu bằng tiếng Thân tộc.

Bích Ngọc nói với Hạ Thiên Tường :

- Hắn bảo hắn không đấu binh nhận, chỉ đấu chưởng thôi.

Hạ Thiên Tường nhếch miệng cười, thu chiếc lông chim lại nói :

- Được hắn muốn đấu gì, tôi cũng xin chiều ý.

Giữa lúc ấy, Tiểu Bạch chợt kéo áo Phi Quỳnh kêu lên mấy tiếng khe khẽ, Phi Quỳnh cười nói :

- Tường đệ, Tiểu Bạch muốn báo cái thù ở đại hội Chấn Thiên bữa đó, vậy Tường đệ hãy nhường cho nó trận này.

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

- Không được, trước hết ta hãy đấu người, rồi mới đấu thú sau. Tiểu Bạch đừng nóng, để ta thử xem công lực của hắn thế nào đã rồi sẽ đến lượt mày.

Đoạn chàng lại nói với Hách Ni Cam Lỗ :

- Năm ngoái ở đại hội Chấn Thiên ngươi đánh con vượn nhỏ của Phi Quỳnh tỷ tỷ ta một chưởng, hôm nay ta sẽ báo thù cho nó.

https://thuviensach.vn

Sau khi nghe Bích Ngọc thông ngôn xong. Hách Ni Cam Lỗ không để đối phương kịp phòng bị, bất thình lình giơ tay ấn hờ vào ngực Hạ Thiên Tường một cái.

Hạ Thiên Tường đã cố ý thử sức đối phương, nên không phóng chưởng đón đỡ, cũng không né tránh, chỉ ngầm tụ Càn Thiên chân khí, giăng thành một tấm lưới vô hình trước mặt.

Nào ngờ tấm lưới vô hình vừa bố trí xong, chàng đã cảm thấy một luồng hơi nóng bỏng áp tới trước ngực. Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ, vội thót ngực lại hít một hơi dài, rồi dùng chiêu Phong Tống Liên Hoa bay về phía sau tới sáu bảy thước.

Hách Ni Cam Lỗ đắc ý, quát to một tiếng, tung mình đuổi theo, hai tay liên tiếp phóng chiêu ra. Hắn phóng luôn năm sáu chiêu phách không chưởng lực, kèm theo một luồng gió nóng cực kỳ mãnh liệt.

Hạ Thiên Tường bị hắn tấn công liên tiếp cũng phát cáu, đành chỉ dùng môn khinh công tuyệt thế né tránh luôn luôn, nhưng trong khi nhảy tránh chàng lại ngưng tụ Càn Thiên chỉ lực đủ mười hai thành chuẩn bị cho đối phương nếm một đòn đích đáng.

Phi Quỳnh đứng ngoài xem, đã hiểu rõ tâm lý của chàng bất giác cũng tủm tỉm cười lẳng lặng chờ coi kết quả.

Quả nhiên Hạ Thiên Tường dùng chiêu Nhược Liễu Tùy Phong tránh khỏi lần tấn công thứ sáu của Hách Ni Cam Lỗ xong, gót chân vừa chạm xuống đất, lại lập tức quay lại, dùng chiêu Thiên Thai Chỉ Lộ ngưng tụ Càn Thiên chỉ đủ mười hai thành công lực, thành một luồng kình phong từ ngón tay phóng ra.

Càn Thiên chỉ là một luồng cuồng phong mạnh hơn những luồng cuồng phong tầm thường một chút, nên Hách Ni Cam Lỗ không coi vào đâu, bèn dùng một chưởng mà bình sinh hắn lấy làm đắc ý nhất là chưởng Hắc Sảnh Lạc Hồn Thủ trong ngầm chứa một chất kỳ độc vô tả, chuyên môn cách

https://thuviensach.vn

không hại người đón đầu lại thế, hai tay cùng đẩy ra, định làm cho đối phương phải bị thương mới nghe.

Nguồn hơi nóng của chưởng Hắc Sảnh Lạc Hồn Thủ vừa chạm phải luồng kình phong của Càn Thiên chỉ mạnh yếu lập tức đã phân chia rõ rệt. Hạ Thiên Tường miệng vẫn tủm tỉm cười, thân hình đứng im không động còn Hách Ni Cam Lỗ thì rú lên một tiếng, bước lùi lại hai bước, tay phải buông thỏng xuống, sắc mặt đầy vẻ hung dữ căm hờn.

Thì ra chưởng Hắc Sảnh Lạc Hồn Thủ địch không lại Càn Thiên chỉ nên hai bên vừa chạm vào nhau, không những luồng hơi nóng bị đánh tan ra, mà ống xương trên cánh tay phải của Hách Ni Cam Lỗ cũng bị gãy rời.

Bích Ngọc đã biết võ công của Chư Bản Anh Cơ còn thua Hách Ni Cam Lỗ nay Hách Ni Cam Lỗ đã bị bại về tay Hạ Thiên Tường, nếu mình không động thủ giúp họ, thì lúc về biết nói với vợ chồng Hiên Viên Liệt làm sao.

Nghĩ vậy, nàng bèn xua tay ngăn Hách Ni Cam Lỗ không cho xông vào đánh nữa, miệng thì ngâm lên một thôi dài.

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh nhìn Bích Ngọc cười nói :

- Bích tỷ cũng định ra tay à?

Bích Ngọc cau mày gượng cười nói :

- Hiên Viên Pháp Vương và Thánh Mẫu sai tôi đem hai con thú đến đây trước, nếu không ra tay lát nữa biết nói với các ngài thế nào!

Hạ Thiên Tường gật đầu cười :

- Bích tỷ ra tay cũng hay, nếu không thực quả tôi đánh thế vẫn chưa đủ nghiền.

Bích Ngọc lắc đầu nói :

- Tôi không giao đấu với tiểu huynh đệ, chỉ cho hai con vật đấu với hai con linh thú kia một trận. Xong rồi tôi sẽ thỉnh giáo Trọng Tôn cô nương vài chiêu.

https://thuviensach.vn

Trọng Tôn Phi Quỳnh coi vũ khí của Bích Ngọc đã biết nàng có một công lực kỳ tuyệt, bèn gật đầu mỉm cười nói :

- Nếu Ban cô nương có hứng, thì tôi cũng xin vui lòng phụng bồi.

Bích Ngọc lại ngâm lên một hồi nữa, khác nào như tiếng phượng hót oanh ca, nghe rất vui tai.

Tiếp theo tiếng ngâm, chợt từ trên đỉnh vách núi có hai con quái vật một hồng một lam lăng không nhảy xuống.

Con quái vật có vảy đỏ chính là con Bích Hổ mà bọn Phi Quỳnh trông thấy lúc mới bước chân vào cốc, còn con quái vật lông màu lam hình hơi giống loài vượn, tầm vóc còn cao hơn Đại Hoàng tới một cái đầu.

Hai con quái vật vừa nhảy xuống, liền quỳ mọp dưới chân Bích Ngọc tỏ vẻ phục tùng. Bích Ngọc nói với Phi Quỳnh :

- Con Bích Hổ này tên gọi Độc Diên Huyết Lệ, còn con thú lông màu lam tên gọi Lam Tinh Phất. Bây giờ ta nên cho mỗi cặp đấu với nhau một trận, hai bên đều được tự ý chỉ định con nào đấu trước, nào thôi bây giờ bắt đầu đi.

Nói xong liền vẫy tay ra hiệu cho con Lam Tinh Phật, con thú liền buông thỏng hai tay, chạy ra trước trận.

Phi Quỳnh nhân vừa rồi nghe Tiểu Bạch nói nó có cách trị con Bích Hổ bèn sai Đại Hoàng ra nghênh chiến trước.

Đại Hoàng được lệnh, lập tức nhảy ra, bộ lông vàng xù lên lởm chởm như lông nhím, đứng cách con Lam Tinh Phất chừng sáu bảy thước, ra oai lấy thế.

Hai con vật hình như đều có ý gờm nhau, nên chỉ đứng giữ miếng gầm gừ, không con nào chịu xông ra trước.

Bích Ngọc thấy thế bật cười, nói với Phi Quỳnh :

https://thuviensach.vn

- Hai con thú này không biết còn định giữ miếng tới bao giờ? Hay ta cùng thúc chúng xông vào đi.

Phi Quỳnh vừa gật đầu, Bích Ngọc đã ngâm lên một tiếng dài đồng thời Phi Quỳnh cũng hú lên một tiếng nhỏ.

Hai con vật nghe chủ nhân thôi thúc bèn không kể gì sống chết, cùng gầm lên một tiếng, rồi lập tức xông vào.

Thân pháp của chúng có thể còn nhanh hơn cả các tay võ lâm cao thủ, chỉ trong nháy mắt đã không sao hiện rõ được thân hình, đứng ngoái trông thấy chỉ một vòng tròn xoay tít như cái chong chóng, lúc thì ánh vàng, thoắt cái đã lại đổi thành ánh lam.

Hạ Thiên Tường thấy con Lam Tinh Phất uy mãnh vô cùng, bất giác cũng lo thay cho con Đại Hoàng bèn hỏi Phi Quỳnh :

- Quỳnh tỷ đoán Đại Hoàng có thể chống nổi con thú lông màu lam kia không?

Phi Quỳnh cười nói :

- Con Lam Tinh Phất nguyên là một giống lai đười ươi và chó sói sức mạnh phi thường, chính ra thì Đại Hoàng không phải là địch thủ của nó. Nhưng được cái may là Đại Hoàng mới ăn vụng được một ít linh đan công lực tăng tiến nhiều, nên cũng không đáng ngại.

Hai con vật đấu với nhau đã lâu lắm chưa phân thắng bại, bất giác đều nổi nóng, thay đổi lối đánh, trước còn lên, lui, né, tránh sau thì ôm ghì lấy nhau quần thảo, cào, cấu. cắn, xé loạn xạ.

Lúc này thân hình hai con vật đã quấn lại thành một quả cầu tròn màu sắc sặc sở vàng lam lẫn lộn, lăn lông lốc khắp mặt đất.

Dần dần trên những tảng đá, vách núi đều vấy đầy máu, những sợi lông vàng sợi lông màu lam bay phơi phới trên không gian. Phi Quỳnh rất lo cho con thú yêu, bèn cau mày nói với Bích Ngọc :

https://thuviensach.vn

- Bích Ngọc cô nương, hai con thú này không khéo đều bị thương nặng cả, không có một con chết thì nhất định chúng không chịu thôi.

Bích Ngọc nghiến răng nói :

- Bây giờ nên kể con nào chết trước là con ấy thua, con nào chết sau là con ấy được.

Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Chúng ta hà tất phải tranh thủ lấy phần thắng đầy máu me ấy làm gì, chẳng bằng ra lệnh cho chúng đình chiến đi, rồi kể là hòa, có hơn không?

Bích Ngọc nhận thấy phe mình thua luôn mấy trận, trong bụng cũng hơi khó chịu, bèn chớp đôi mắt quả quyết nói :

- Trừ phi bây giờ cô nương cam tâm nhận thua, còn nếu không thì tôi thà phải hy sinh con thú này, chớ không khi nào lại ra lệnh hưu chiến.

Phi Quỳnh thấy máu trên mặt đất càng lúc càng nhiều, hai con thú cũng hết hơi kiệt sức miệng thở hồng hộc, nàng đành chau mày gật đầu nói :

- Chủ nhân tuy hiếu thắng nhưng linh thú có tội gì? Ban cô nương đã muốn vậy thì tôi nhận thua cũng được. Chúng ta nên mau truyền lệnh hưu chiến đi.

Ban Bích Ngọc bèn ngâm lên một tiếng dài, triệu Lam Tinh Phất, Phi Quỳnh cũng hú một tiếng gọi Đại Hoàng nhưng hai con thú đang lúc say sưa tranh đấu khi nào chịu vâng lệnh chủ? Mãi tới khi Bích Ngọc và Phi Quỳnh đều quát mắng ầm lên, chúng mới chịu buông nhau ra trước khi quay đi, chúng còn trừng mắt nhìn nhau một hồi, rồi mới chịu lê cái mình đẫm máu trở về chủ nhân.

Phi Quỳnh thương Đại Hoàng quá, vội lấy hai viên linh đan bỏ vào miệng nó, rồi lại lấy khăn tay của mình lau chùi băng bó cho con vật.

Hạ Thiên Tường thấy thế cũng tự khen thầm: “Không trách Phi Quỳnh có thể thu phục được các loài cầm thú. Chỉ là nhờ một tấm lòng nhân cũng đủ cảm thông tới giống vật, thật là đáng kính đáng phục”.

https://thuviensach.vn

Lúc này Đại Hoàng đã được Phi Quỳnh băng bó vết thương cẩn thận rồi miệng vẫn luôn luôn kêu gào tỏ vẻ ấm ức lắm.

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Có lẽ Đại Hoàng oán Quỳnh tỷ không cho nó đánh nữa để dành phần thắng phải không?

Phi Quỳnh nói khẽ :

- Con Lam Tinh Phất không sống được bao lâu nữa, tội gì ta để Đại Hoàng liều mạng?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên toan hỏi, Phi Quỳnh lại dùng công lực Nghi Ngữ Truyền Âm nói tiếp :

- Móng chân Đại Hoàng có những cái móc ngầm bên trong có chất độc, chạm vào đâu đối phương chỉ hơi rớm máu, là nội trong một tuần thế nào cũng chết, không thuốc nào cứu được nữa.

Hạ Thiên Tường chưa kịp nói gì thì Bích Ngọc đứng bên kia trận đã gọi to :

- Trọng Tôn cô nương chúng ta lại bắt đầu trận thứ hai đi chứ?

Phi Quỳnh ngẩng lên thấy Bích Ngọc cứ để mặc con Lam Tinh Phất quỳ ở bên cạnh thở hổn hển, không chữa chạy gì cả, liền cau mày nói :

- Sao cô nương không chữa những vết thương cho Lam Tinh Phất đi đã?

Bích Ngọc đầu mày cuối mặt sát khí đằng đằng miệng vẫn cười khanh khách :

- Trọng Tôn cô nương có lẽ cho tôi là đồ man ri mọi rợ không biết gì sao? Ta biết con khỉ vàng của ngươi là giống Ngủ Chảo Hoàng Tinh móng chân có móc, trong chứa chất độc, chạm vào người rớm máu là chỉ nội một tuần sẽ chết. Con Lam Tinh Phất của ta thương tích cùng mình còn sống làm sao được.

Phi Quỳnh nghe nói cũng phải thầm phục đối phương học vấn uyên bác. Nàng chưa kịp nói gì, thì Bích Ngọc đã nhẹ hẩy bàn tay, một luồng kình khí

https://thuviensach.vn

vừa tuôn ra, con Lam Tinh Phất đã rú lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã ra chết ngay tức khắc.

Hạ Thiên Tường nghĩ thầm: “Bích Ngọc nhân tài như thế, bản lĩnh như thế, mà sao tâm địa lại tàn nhẫn như thế thật cũng đáng tiếc”.

Bích Ngọc đã đánh chết con linh thú, bèn lại hẩy tay một cái, ra hiệu cho con quái vật Độc Diện Huyết Lệ ra trận.

Tiểu Bạch không đợi Phi Quỳnh truyền lệnh lập tức hóa thành một luồng sáng trắng, nhảy tới trước mắt con vật có vảy đỏ.

https://thuviensach.vn

Hồi 63

Sự Lạ Liên Tiếp

Con Độc Diên Huyết Lệ thân dài năm thước, đuôi dài tới gần một trượng, giống hệt một con mối khổng lồ, khắp mình đầy những vẩy đỏ, tướng mạo cực kỳ hung ác, khiến ai trông thấy cũng phải hết vía.

Chú vượn con thì vừa gầy vừa bé, trông chẳng có mẽ chút nào, nhất là khi nó đứng cách con mối có ba thước, sự chênh lệch lại càng quá rõ rệt. Hạ Thiên Tường không khỏi lo thầm, bèn hỏi Phi Quỳnh :

- Quỳnh tỷ thử liệu xem Tiểu Bạch có thắng nổi con quái vật kia không?

Vừa nói dứt lời Tiểu Bạch chợt quay phắt đầu lại nhìn Phi Quỳnh khẹc khẹc mấy tiếng, Phi Quỳnh cười nói :

- Tường đệ đừng lo, Tiểu Bạch cam đoan thế nào cũng thắng, nó còn xui mình đánh cuộc với Ban cô nương kia!

Nàng nói câu đó bằng một giọng hơi cao, Bích Ngọc thoáng nghe thấy khi nào chịu được, bèn cười khẩy mấy tiếng, nói với sang :

- Trọng Tôn cô mương đã nắm chắc thắng thì ta thử đánh cuộc chơi cũng thú.

Phi Quỳnh cười nói :

- Cô nương muốn đánh cuộc cái gì?

Bích Ngọc đôi mắt đong đưa liếc Hạ Thiên Tường một cái tình tứ rồi nói :

- Nếu con Độc Diên Huyết Lệ thắng thì cô phải để Hạ Thiên Tường ở đây với ta ba hôm.

Hạ Thiên Tường nghe xong mặt đỏ bừng, vừa toan lên tiếng cự lại thì Trọng Tôn Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Được, được, còn nếu Tiểu Bạch thắng thì sao?

https://thuviensach.vn

Bích Ngọc trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Nếu như Tiểu Bạch thắng, thì ta sẽ đem những con thú vật đi chỗ khác không lý gì đến chuyện của các người ở đây nữa, ngoài ra ta còn hứa, sau này nếu có dịp thế nào ta cũng giúp Hạ Thiên Tường một lần.

Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Được lắm tôi tán thành lối đó...

Vừa nói con vượn lại quay lại khẹc khẹc thêm mấy câu nữa, Bích Ngọc khen rằng :

- Con vượn này khôn quá nhỉ! Nó nói gì thế?

Phi Quỳnh cười nói :

- Nó bảo nếu con mối không dám xông lên mà chạy lùi về thì kể như cô nương thua cuộc.

Bích Ngọc phì cười :

- Con Độc Diên Huyết Lệ của ta, miệng có dãi độc phun ra chết người, đuôi nó đập vào đá, đá phải vỡ, việc gì nó phải sợ con vượn oắt con kia? Được rồi, ta bằng lòng đánh cuộc như thế, nếu bên nào bỏ chạy thì kể như bên ấy thua cuộc.

Bích Ngọc nói xong, miệng ngậm lại mấy tiếng thật dài tựa hồ có ý thúc dục con mối mau mau đem hết toàn lực ra tấn công. Con mối đỏ nghe lệnh chủ nhân tức thì chiếc đuôi dài đỏ như máu cong lên quật qua quật lại, làm cho phấn đá bay mù mịt hai mang phồng lớn như hai quả bóng, hình như sắp sửa phun rãi độc vào mặt Tiểu Bạch. Hạ Thiên Tường thấy vậy đang thấp thỏm lo thay cho Tiểu Bạch. Thốt nhiên con vượn khóc ào lên ba tiếng, giọng nghe cực kỳ quái gở, khóc xong nó lại cười khạch khạch lên ba tiếng thật to. Thật kỳ quái, con mối đỏ kia vừa rồi đã thủ thế lấy oai, định phát tác, vậy mà khi nghe con vượn cất tiếng khóc, nó bỗng co rúm người lại toàn thân run lẩy bẩy, hình như có vẻ sợ sệt lắm thì phải. Bích Ngọc thấy thế kinh

https://thuviensach.vn

ngạc vô cùng, vừa định ra lệnh cho nó tiến lên, chợt nghe Tiểu Bạch cười lên ba tiếng.

Cái tiếng cười khành khạch cực kỳ trối tai của con vượn vừa cất lên thì con Độc Diên Huyết Lệ đã kinh hãi rụng rới, không sao trấn tĩnh được, lập tức quy đầu chạy thật nhanh về nằm nép bên chân Bích Ngọc, những chiếc vảy đỏ trên mình đều run lên lẩy bẩy. Hạ Thiên Tường cũng ngẩn người, không hiểu thế là nghĩa lý gì, chàng bèn hỏi Phi Quỳnh :

- Quỳnh tỷ...

Phi Quỳnh vội ngắt lời :

- Đừng vội, đợi lát nữa hãy nói!

Bích Ngọc vốn tính cuồng ngạo tư cao, trừ Hiên Viên Pháp Vương và Kim Hoa Thánh Mẫu ra, thì xưa nay chưa từng chịu ai bao giờ. Nay thốt nhiên bị cái nhục này, bất giác thẹn quá hóa giận, vung giơ tay phóng ra một chưởng, đập chết con Độc Diên Huyết Lệ lập tức.

Phi Quỳnh thấy nàng tàn nhẫn như vậy, vừa thốt lên một tiếng ủa thì Bích Ngọc đã ngâm lên một tiếng, tức thì con quái điểu hình giống như miêu ưng đã hiện ra trên đỉnh Phi Ma Bích rồi bay vù xuống.

Thoạt đầu Hạ Thiên Tường tưởng Bích Ngọc định dùng con chim quái điểu đó để lấy lại sĩ diện, nên chàng ngầm tụ công lực Càn Thiên chỉ, chuẩn bị tập kích. Nào ngờ quái điểu còn ở trên lưng chừng vách núi, Bích Ngọc đã phất ống tay áo, thân hình bay bổng lên cao tới năm trượng rồi nhảy lên ngồi lưng con quái điểu.

Phi Quỳnh tuy nhận thấy Bích Ngọc tâm địa độc ác, nhưng cũng phục nàng là người trọng tín nghĩa, nói đi là đi không lôi thôi gì hết bèn ngẩng đầu lên trời mỉm cười gọi với :

- Ban cô nương đừng để tâm chuyện này nữa, thua được là sự thường và sở dĩ Tiểu Bạch chế ngự được Bích Hổ chẳng qua là vì nó hiểu phương pháp đó thôi chứ có tài giỏi gì đâu!

https://thuviensach.vn

Bích Ngọc nghe gọi, lại sai chim quay lại đứng trên không cười nói :

- Đối với chuyện được thua xưa nay tôi vẫn không để tâm đến. Nhưng tôi có một lời tung cáo cần phải nói với cô nương.

Phi Quỳnh cười :

- Cô nương có điều gì xin cứ cho biết.

Bích Ngọc chỉ Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tường đệ của cô nương thật là một thiếu niên anh tuấn khiến trong bụng tôi không khỏi ái mộ.

Hạ Thiên Tường nghe xong hai tai chợt nóng bừng, mặt đỏ như gấc chín, Phi Quỳnh vẫn thản nhiên, mỉm cười nói :

- Cô nương đã mến chàng thì cứ tự nhiên mà chiếm đoạt.

Bích Ngọc bắt con chim hạ thấp xuống lượn đi lượn lại trên không, mỉm cười nói :

- Ta ở Man Hoang thường vẫn lấy làm tự hào về sắc đẹp của mình, nhưng nay gặp cô nương mới biết là mình còn kém xa. Vậy nên lúc nào đó cô nương ở bên chàng thì ta quyết không hạ thủ không thì...

Nói đến đây chợt dừng lại thay vào một chuỗi cười giòn khanh khách, rồi lấy tay vỗ nhẹ lên lưng quái điểu, con chim lập tức bay vụt lên không lẩn vào đám mây biến mất. Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn theo cau mày có vẻ nghĩ ngợi. Phi Quỳnh mỉm cười tinh nghịch ngâm:

“Người tiên cưỡi hạc lên mây,

Mặc cho quái vật phơi thây giữa trời”.

Thiên Tường bật cười nói :

- Ban Bích Ngọc độc ác tàn nhẫn như thế ai dám đến gần? Thân cận với cô ta thì rồi thế nào cũng có lúc cô ta đối phó với mình như đối phó với hai con quái vật vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh lắc đầu :

- Tường đệ đừng nghĩ thế. Người con gái này tuy lòng dạ hung độc mắt hơi lẳng lơ, nhưng lại biết rất nhiều thứ tiếng, giỏi huấn luyện thú vật, võ công cũng vào bực thượng thừa, kể cũng là bực tuyệt đại kỳ tài, trên đời hiếm thấy. Nếu Tường đệ khéo biết lợi dụng khiến nàng cải tà quy chính, thì thật là công đức vô lượng!

Hạ Thiên Tường chợt hoảng hốt kêu lên :

- Quỳnh tỷ! Quỳnh tỷ! chúng ta chỉ mãi xem mấy con thú giao đấu mà quên phứt đi mất, không biết bọn Kim Đao Tân Nhị Lang trốn đi đâu mất cả rồi!

Phi Quỳnh ngẩng lên nhìn, quả thấy dưới chân Phi Ma Bích, trừ mình và Hạ Thiên Tường ra thì không còn ai nữa. Giữa lúc ấy, Hạ Thiên Tường trỏ tay lên vách núi, mỉm cười nói :

- Bọn hung tà vô sỉ tuy trốn bỏ hết rồi, nhưng bộ Hộ Huyệt Long Lân chúng vẫn còn để trên vách núi kia.

Phi Quỳnh ngước mặt trông lên mỉm cười bảo Tiểu Bạch :

- Tiểu Bạch mày ngồi đây với Đại Hoàng, để chúng ta lên đầu vách đá lấy bộ nhuyễn giáp xuống cho.

Nói xong nàng lại bảo Hạ Thiên Tường :

- Bây giờ tôi và Tường đệ mỗi người nhảy lên một đầu xem ai lấy bộ nhuyễn giáp trước.

Hạ Thiên Tường mỉm cười gật đầu, rồi hai người cùng hóa thành hai luồng khói một xanh một đen bay vụt lên vách núi. Hai người tư thế ngang nhau, công lực ngang nhau nếu cứ thẳng thân so tài, thì Phi Quỳnh còn hơn Hạ Thiên Tường nửa bực, nhưng trong khoảng cách mười ba, mười bốn trượng cũng khó lòng phân biệt được ai cao thấp.

Vì thế hai người đã đồng thời nhảy lên cùng một lúc, thì tất cũng đồng thời nhảy lên tới hòn đột thạch trên vách núi để bộ nhuyễn giáp cùng một lúc.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi hai thân hình họ còn cách hòn đột thạch chừng năm thước, chợt thấy bộ nhuyễn giáp tự động bay lên đầu vách núi. Hạ Thiên Tường thấy trên bộ nhuyễn giáp còn buộc một sợi dây mây nhỏ chợt tỉnh ngộ nghĩ ra biết rằng đối phương đã cố ý xếp đặt từ trước bất giác nổi giận quát to :

- Đồ chuột nhắt vô sỉ nào nấp trên vách núi thế?

Trên đỉnh Phi Ma Bích chợt nổi lên một chuỗi cười ha hả rồi năm bóng người đột nhiên xuất hiện.

Ba người lùn chính là bọn Đông Doanh tam nụy còn hai anh chàng da đen chính là bọn Thân Độc song quái. Phi Quỳnh thấy năm tên gian đồ, đều ở cả trên đỉnh vách núi, biết là trúng kế, hoàn cảnh đột nhiên trở nên nguy hiểm, bèn vội gọi Hạ Thiên Tường.

- Tường đệ cẩn thận bọn họ trên cao mình ở dưới.

Vừa nói tới đây, ba tên giặc lùn đã đồng thanh cười một cách gian ác, mỗi người ném một nắm cát đen hợp lại thành một đám mây mùi tanh tưởi xông lên lộn mửa, úp chụp xuống đầu Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh. Hạ Thiên Tường vừa toan cầm tấm lưới nhện đỏ ra đỡ thì bên tai đã nghe những tiếng ầm ầm rung chuyển mặt đất. Thì ra Thân Độc song quái đã vận sẵn lên đỉnh núi những tảng đá rất lớn, chờ đến lúc đó mới đẩy xuống.

Cát độc tưới xuống như mưa sa, đá rơi ầm ầm như sấm dậy, cả hai đều khó tránh huống hồ Phi Quỳnh và Thiên Tường lại đứng chỗ vách đá cheo leo, cách mặt đất tới mười ba, mười bốn trượng.

Tình thế thật vô cùng nguy hiểm, mắt đã trông thấy rõ ràng là hai vị thiếu niên kỳ hiệp và hai con linh thú chắc chắn không thoát khỏi kiếp số.

Cục diện nguy hiểm muôn phần, đành hãy tạm thời gác lại và quay sang câu chuyện đỉnh núi Côn Luân.

Nguyên do câu chuyện xảy ra, đúng như Phi Quỳnh dự đoán. Người lấy trộm đứa trẻ trong cung Tịch Diệt không ai ngoài Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên.

https://thuviensach.vn

Hướng Phiêu Nhiên ngày đó tuy bị Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh hãm ở trên đỉnh núi Côn Luân, ném thư vào cung Côn Luân tuyên bố tội ác của hắn. Nhưng phong thư đó chẳng may lọt vào tay một kẻ tâm phúc của Hướng Phiêu Nhiên. Thế là tên này vội vàng lên đỉnh núi cứu hắn xuống.

Sau khi được cứu sống Hướng Phiêu Nhiên còn sợ Hạ Thiên Tường biết mình chưa chết, có khi lại tìm lên cung Côn Luân lần nữa bèn dặn xuống tên đệ tử tâm phúc, ngầm gây thế lực đề phòng mọi mặt, còn mình thì xuống núi tìm một nơi kín đáo ẩn tích ít lâu và luyện thêm mấy môn võ công hung độc, rồi trở về Côn Luân chấp chưởng môn hộ.

Hướng Phiêu Nhiên trong bụng đã tính toán như vậy, lại nhân gặp cơ duyên may mắn lọt vào cung Tịch Duyệt, nhờ một nơi bí mật không giao tiếp với người đời, hắn được yên tâm gắng công khổ luyện hai môn công lực đó.

Trong cung Tịch Diệt, người nào cũng che mặt bằng một mảnh sa đen. Trừ Mai Ưu Cư Sĩ một vị có toàn quyền khống chế hết thảy các nhân vật trong cung và có tâm cơ riêng ra còn phần nhiều người nào cũng như cây khô hết nhựa, chẳng ai muốn nói chuyện với ai, thậm chí cũng chẳng biết tên họ của ai nữa. Nhưng Hướng Phiêu Nhiên thì hữu tâm mà Lộc Như Ngọc thì lại vô tình, dần dần hắn đã nhận ra nàng và lại còn thăm dò biết nàng có thai với Hạ Thiên Tường nữa.

Hướng Phiêu Nhiên đã tổn phí bao nhiêu tâm huyết, mới chiếm được địa vị Chưởng môn nhân mà hắn khao khát mơ tưởng bao nhiêu lâu nay, không ngờ lại bị Hạ Thiên Tường phá hoại, vì thế hắm giận chàng thâm nhập cốt tủy, bèn chờ đứa bé được đầy tháng, lén ẵm trộm đi, định dùng cớ đó uy hiếp Hạ Thiên Tường khiến chàng phải giữ mồm giữ miệng, không phanh phui những sự thật bí mật của hắn ra hoặc giả dùng đứa trẻ làm mồi nhử chàng tới một nơi kín đáo, giết phắt đi trừ hậu họa.

Không ngờ khi Hướng Phiêu Nhiên bề trộm đứa trẻ, Lộc Như Ngọc tuy không có đấy, nhưng vẫn bị một người tự xưng là “Tịch Mịch lão nông” tức Vạn Mai Lão Nông Tần Lạc Phố bắt gặp.

https://thuviensach.vn

Hôm ở trên đỉnh Vấn Thiên, Tần Lạc Phố không phải bỗng dưng mất tích, ông ta nhân có tính hiếu kỳ, nên nửa như bị dụ, nửa tự động nhảy vào một căn động bí mật tối om, do Mai Ưu Cư Sĩ dựa vào hình thế thiên nhiên lại thêm nhân công tu bổ sửa sang, một cách vô cùng khéo léo, con người mắt thường khó lòng mà tìm ra được.

Vào lọt cung Tịch Diệt, Tần Lạc Phố lại cảm thấy yên tâm. Ông vẫn lăm le chờ có dịp nào sẽ thay mặt Hạ Thiên Tường tố cáo nỗi lòng của chàng cho Lộc Như Ngọc rõ.

Nhưng Mai Ưu Cư Sĩ đã biết Tần Lạc Phố và Lộc Như Ngọc có liên quan với nhau, nên đề phòng cực kỳ nghiêm mật, không cho hai người có dịp nói chuyện riêng.

Tần Lạc Phố vào cung không bao lâu, Lộc Như Ngọc lại sinh một đứa con trai. Ông cũng mừng hộ Hạ Thiên Tường. Tự nghĩ trong cung Tịch Diệt tĩnh mịch an toàn, chi bằng hãy cứ tạm ở đây một thời gian bảo hộ hai mẹ con Lộc Như Ngọc, chờ Hạ Thiên Tường được lối vào sẽ tính sau.

Bữa đó, Tần Lạc Phố chợt thấy Mai Ưu Cư Sĩ nhân lúc Mai Ưu cốc có người lạ mới tới, bèn do đường hầm dưới đất đi ra. Ông bèn vội vã tìm đến chỗ ở Lộc Như Ngọc định thổ lộ hết mọi chuyện bên ngoài cho nàng nghe.

Nào dè chưa gặp được mặt Lộc Như Ngọc đã trông thấy vị Tịch Mịch chưởng môn bế đứa con nàng chạy trốn. Tần Lạc Phố cũng không biết vị Tịch Mịch chưởng môn này là ai, nhưng thấy hắn bắt trộm đứa con của Lộc Như Ngọc thì kinh hãi rụng rời lập tức đuổi theo.

Đuổi tới ngoài một trăm dặm mới theo kịp, hai người ác đấu một trận kết quả Hướng Phiêu Nhiên bị trúng mấy chưởng Ban Thiền, Tần Lạc Phố cũng bị trúng một chưởng Hắc Sát Huyền Âm Thủ của Hướng Phiêu Nhiên mới luyện thành, bắp đùi trái còn trúng thêm ba mũi Thiên Lục Thần Trâm nữa.

Một chưởng Hắc Sát Huyền Âm Thủ tuy mạnh Tần Lạc Phố nhờ có nội công thâm hậu còn có thể gắng gượng được, nhưng đến ba mũi Thiên Lục Thần Trâm uy lực quá ư lợi hại, khiến ông không thể không liều tự chặt một

https://thuviensach.vn

chân rồi giương mắt nhìn Hướng Phiêu Nhiên bế đứa bé cười ha hả, bỏ trốn một mạch.

Hướng Phiêu Nhiên đi khỏi Tần Lạc Phố vì mất máu nhiều quá nên vết thương bị trúng Hắc Sát Huyền Âm Thủ nhân cũng vì thế mà nặng thêm, làm cho ông ngất đi nằm mê man trên vũng máu. May nhờ có một người trong thôn tốt bụng cõng về nhà chạy chữa nên mới thoát chết. Tuy nhiên muốn bệnh tình khỏi hẳn cũng phải điều dưỡng một năm hoặc nửa năm nữa.

Lộc Như Ngọc từ hồi vào cung Tịch Diệt, tơ lòng đã dứt thân như khúc gỗ, không còn cảm giác gì nữa, không ngờ đến khi sinh được đứa con, dần dần nàng lại thấy yêu đời ham sống. Lúc này thấy đứa con yêu bị mất tích nàng kinh hãi rụng rời tưởng chừng như người xảy chân rơi từ núi cao xuống dưới vực thẳm, thần hồn mê mẩn, không còn kịp suy nghĩ gì nữa thét lên một tiếng thê thảm, rồi đâm đầu chạy ra khỏi cửa cung.

Nhưng nàng không biết đứa con của nàng bị ai cướp và tìm ở đâu nên chỉ như một người điên, chạy lăng quăng khắp chốn thấy ai bế trẻ con cũng giằng lấy xem mặt.

Đây nói về Hướng Phiêu Nhiên về tới Côn Luân nói dối rằng vừa đi vân du trở về. Rồi lão sai các đệ tử ra ngoài tu luyện ngoại công, chỉ giữ lại mấy đệ tử tâm phúc. Đứa bé con thì lão nuôi một người vú sữa chăm chút và cho lên ở trên đỉnh núi Côn Luân. Dưới chân núi lão lại mai phục mấy loại ám khí tối lợi hại. Khi lão vừa bố trí xong xuôi thì truy binh cũng vừa kéo tới.

Truy binh đây tức là Mai Ưu Cư Sĩ người biết rõ lai lịch của lão và ba tay võ nghệ xuất quần trong cung Tịch Diệt. Vừa trông thấy bốn người kéo đến, Hướng Phiêu Nhiên vùng cười ha hả nói :

- Mai Ưu Cư Sĩ ngươi đã biết rõ chân tướng của ta thì ta cũng chẳng lạ gì lai lịch của ngươi, ngươi chính là Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính một kẻ đại gian đại ác tội lỗi chất cao như núi cả hai phe hắc bạch đều không dung nổi, có đúng thế không?

https://thuviensach.vn

Mạc Tử Kính cười nhạt một tiếng chưa kịp trả lời. Hướng Phiêu Nhiên lại trỏ ba người bịt mặt cùng đi với Mạc Tử Kính nói :

- Đừng nói ngươi mà tên tuổi lai lịch ba người này ta cũng biết hết.

Mạc Tử Kính có vẻ không tin đăm đăm nhìn hắn bảo :

- Ngươi thử nói ta nghe xem có đúng không?

Hướng Phiêu Nhiên cười nói :

- Bọn họ đếu là bạn chí giao của ngươi khi trước, một người là Độc Phật Không Không hòa thượng, một người là Nụy Cước Đà Long Bào Nhất Phi, còn một người là Thất Thủ Dạ Xoa Ngưu Lăng Nguyên!

Bọn Mạc Tử Kính giật mình kinh sợ, không hiểu sao hắn lại biết rõ như thế, Hướng Phiêu Nhiên lại nói tiếp :

- Không những ta biết rõ lai lịch các ngươi, mà ta còn biết ý các ngươi định lợi dụng danh nghĩa cung Tịch Diệt để chiêu tập những tay võ lâm cao thủ có tâm sự yếm thế đau khổ dần dần biến họ thành vây cánh để mưu đồ việc lớn nữa kia.

Mạc Tử Kính lạnh lùng nói :

- Ngươi thật là một kẻ có tâm cơ! Nhưng trước hết ta hãy hỏi ngươi một câu: ngươi bắt đứa con mới đẻ của Tịch Mịch công chúa về đây là có dụng ý gì?

Hướng Phiêu Nhiên đôi mắt quắc lên, như tóe ra những tia sáng hung dữ, nghiến răng nói :

- Ta muốn báo thù!

Mạc Tử Kính hỏi :

- Ngươi và Lộc Như Ngọc có thù oán gì?

Hướng Phiêu Nhiên lắc đầu :

- Ta không thù gì Lộc Như Ngọc, nhưng ngươi nên biết rằng đứa con trai nàng tức là máu huyết của Hạ Thiên Tường, mà Hạ Thiên Tường là kẻ thù

https://thuviensach.vn

không đội trời chung của ta.

Bọn Mạc Tử Kính chưa kịp nói gì, Hướng Phiêu Nhiên trong bụng đã có tính toán từ trước, nên hắn không cần giấu giếm, thuật hết câu chuyện mình mưu đoạt địa vị Chưởng môn và bị Hạ Thiên Tường phá hoại như thế nào, cho bọn Mạc Tử Kính nghe. Không Không hòa thượng cười mộ cách quái gở rồi nói :

- Nếu vậy thì chúng ta cũng cùng chung một quân thù, giữa Hạ Thiên Tường và chúng ta cũng có nhiều chuyện bất bình!

Rồi hắn đem chuyện đánh cuộc với Hạ Thiên Tường ở Chung Nam tử cốc, đoạt được trái Càn Thiên Tích Lịch lại quên không hỏi cách sử dụng, thành ra một vật võ lâm chí bảo lại thành một vật vô dụng thế nào, kể hết cho mọi người nghe. Hướng Phiêu Nhiên lại lấy làm cao hứng cười ha hả :

- Thấy các ngươi tới Côn Luân, ta đã nảy ra cái ý muốn hợp tác. Bây giờ càng nghe chuyện ta càng nhận thấy không thể không hợp tác được.

Mạc Tử Kính nhướng mày nói :

- Ngươi muốn thế nào thử nói ta xem có hợp tác được không?

Hướng Phiêu Nhiên trỏ lên đỉnh núi Côn Luân nhơn nhơn đắc ý nói :

- Đứa con Hạ Thiên Tường bị ta giấu trên ngọn núi kia, dưới chân núi đều có đặt mai phục. Bây giờ ta chỉ cần phao ngôn lên là Hạ Thiên Tường thế nào cũng tìm đến. Ta sẽ uy hiếp hắn phải nói cho ta biết cách dùng trái Càn Thiên Tích Lịch thế nào, sau đó ta mới giết chết hai cha con hắn đi, thế là ổn chuyện. Tới Tết Trung Thu sang năm, các vị cao thủ từ bốn phương tám hướng đều tụ tập ở ngọn Thái Bạch phong núi Chung Nam Sơn, ta sẽ ngầm phóng trái Tích Lịch ra giết sạch một mẻ, như vậy trong làng võ lâm chỉ còn sót lại có bọn ta, tha hồ làm mưa làm gió, bá chiếm hoàn cầu còn ai tranh vào đó được nữa?

Mạc Tử Kính cũng hơi động sắc mặt, gật đầu nói :

- Ngươi tính toán như vậy kể cũng hợp lý!

https://thuviensach.vn

Hướng Phiêu Nhiên lại cười nói :

- Nếu chư huynh thành thực hợp tác thì cứ ở luôn đây luyện tập thần công và đợi Hạ Thiên Tường đến chịu chết, chả cần phải về cung Tịch Diệt làm gì cho mất công.

Mạc Tử Kính còn đang suy nghĩ, Hướng Phiêu Nhiên đã cười nói tiếp :

- Chư huynh yên tâm tôi và Mạc huynh cùng chấp chưởng môn phái Côn Luân không phân chính phó, còn ba vị đây chúng tôi xin mời làm hộ pháp cho bổn phái.

Bọn Mạc Tử Kính nghe có vẻ bùi tai bèn gật đầu ưng thuận. Thế là từ đó năm người cùng nghiên cứu mấy môn công lực hung độc. Hướng Phiêu Nhiên còn phái người tâm phúc đi khắp nơi tìm kiếm Hạ Thiên Tường để dụ chàng vào lưới.

Đây lại nói về bọn Hạ Thiên Tường và hai con linh thú đang bị nguy khốn ở Phi Ma Bích trên Lục Chiếu phong.

Nếu bọn Đông Doanh tam nụy không dùng độc sa tập kích trước, thì bọn Hạ Thiên Tường tất sẽ phải chết bẹp hoặc ít nhất cũng bị trọng thương dưới những tảng đá lớn từ trên cao vần xuống của bọn Thân Độc song quái quyết không một ai tránh thoát. Nhưng lúc này độc sa ném trước, đá mới ném sau nên trái lại làm bọn Hạ Thiên Tường nhờ đó mà thoát chết.

Nguyên khi thấy độc sa biến thành một đám sa mù đen úp xuống đầu, thì Hạ Thiên Tường đã định lấy tấm lưới nhện đỏ ra phòng thân.

Phi Quỳnh là người tinh tế hơn, nàng biết tấm lưới nhện đỏ uy lực tuy thần diệu, nhưng không ngăn nổi những hạt cát nhỏ li ti và đám sa mù như bưng lấy mắt, trông không rõ động tác của quân địch, rất có thể sau khi ném cát xong, họ lại còn thi triển môn ám khí gì hung độc hơn nữa chăng?

Vì thế bèn ngăn không cho Hạ Thiên Tường lấy tấm lưới nhện ra rồi nắm tay chàng, cùng trổ ngón khinh công tuyệt đỉnh Hoàng Độ Thiên Hà đứng trên lưng chừng trời, hấp hơi cho thân thể thăng bằng rồi nấp vào dưới hòn

https://thuviensach.vn

đột thạch để bộ Hộ Huyệt Long Lân ban nãy. Họ vừa nấp xong trên đầu nghe tiếng nổ ầm ầm, rồi những tảng đá lớn to bằng mấy cái đấu thi nhau rơi xuống như mưa.

Hạ Thiên Tường thấy thế vừa sợ vừa thầm phục Phi Quỳnh là người cơ trí. Nếu không lúc này hai người không bị đá ném nát như tương thì cũng bị gãy xương thành tật Phi Quỳnh vừa được thoát nguy lại nghĩ đến hai con vật nàng vội chạy xuống chân vách núi nhìn thì chỉ thấy đá ném ngổn ngang, còn hai con linh thú không biết đã biến đâu mất hút.

Phi Quỳnh tưởng chúng bị đè bẹp dưới làn mưa đá nước mắt đầm đìa, toan nhảy xuống tìm thì Hạ Thiên Tường dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói vào tai nàng :

- Quỳnh tỷ đừng lo, Tiểu Bạch, Đại Hoàng nấp dưới tảng đột thạch đằng kia kìa!

Phi Quỳnh nhìn theo tay chàng chỉ quả thấy hai bộ lông vàng trắng ngồi sát bên nhau bên dưới một tảng đá lớn lúc đó nàng mới đổi buồn làm vui.

Lúc này trận mưa đá đã ngừng bọn hung đồ tưởng là mưu độc đã thành, bèn đồng thanh cất tiếng cười ha ha. Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh đề chân khí nhảy xuống chân Phi Ma Bích, ngẩng đầu quát to :

- Chúng mày một lũ hung tàn mọi rợ hèn hạ vô sỉ, chỉ rình đánh trộm đánh lén trời đất nào dung...

Nói xong chưa dứt lời, bọn gian đồ đứng trên đầu vách núi đã sửng sốt kinh hoàng, cùng rú lên một tiếng, rồi hè nhau chạy mất biến.

Tiểu Bạch, Đại Hoàng thấy chủ nhân nhảy xuống núi bèn cùng chạy ra đón tỏ ý mừng rỡ vô cùng. Cơn nguy biến đã qua, hai người nắm tay nhau, thủng thẳng bước ra khỏi cốc, hai con linh thú cũng lững thững đi theo. Vừa đi Hạ Thiên Tường vừa hỏi :

- Vừa rồi Tiểu Bạch nhìn con Bích Hổ khóc ba tiếng, rồi lại cười ba tiếng làm con Bích Hổ kinh hồn bạt vía bỏ chạy là cớ gì?

https://thuviensach.vn

Trọng Tôn Phi Quỳnh cười nói :

- Năm xưa Tiểu Bạch ở vùng man hoang đã được trông thấy một con Bích Hổ lớn hơn con Độc Diên Huyết Lệ?vừa rồi nhiều, vậy mà bị con Khốc Tiếu Kim Viên đánh chết, không dám kháng cự. Hôm nay nó mới bắt chước giọng con Kim Viên vừa khóc vừa cười, quả nhiên làm cho con vật kia bủn rủn quay đầu chạy mất.

Hạ Thiên Tường nghe xong than rằng :

- Trời sinh một vật tất có một vật khác để khắc chế, cái khéo của con Tạo thật vô cùng!

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Việc bộ nhuyễn giáp Hộ Huyệt Long Lân kể như đã xong. Bây giờ chúng ta phải dốc hết tinh thần vào việc đi tìm Lộc Như Ngọc và đứa bé để chậm quá e bất lợi.

Hạ Thiên Tường nghe nàng nhắc xong bất giác thấy bồn chồn lo lắng liền cau mày hỏi :

- Quỳnh tỷ đã đoán đứa trẻ bị Hướng Phiêu Nhiên ẵm đi thì sao chúng ta không lên Côn Luân tìm xem?

Phi Quỳnh cười nói :

- Đó là tôi căn cứ vào cái tên Tịch Mịch chưởng môn mà đoán phỏng thế chứ đã chắc gì? Vả từ đây lên Côn Luân đường đất xa lắm. Nếu lên đến nơi mà không phải lại quay về, thì lỡ hết công việc! Theo ý tôi thì bất nhược ta chia nhau ra, mỗi người đi tìm một phía mới có kết quả hơn.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Quỳnh tỷ định chia thế nào?

Phi Quỳnh nói :

- Tôi đoán Tịch Mịch chưởng môn ăn cắp đứa trẻ, quyết không dại gì bế về Đông nam là nơi dân cư đông đúc mà tất chỉ quanh quẩn ở mấy tỉnh như

https://thuviensach.vn

Vân, Quý, Khang, Tạng, Xuyên, Lũng, Thanh, Tân đó thôi. Nên tôi định đi tìm ở Xuyên, Thiểm, Cam, Tân còn Tường đệ đi về mặt Vân, Quý, Khang, Tạng. Vì mấy tỉnh đó tương đối gần hơn.

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Việc này tự tôi gây ra, thì lý ra tôi phải đi xa hơn Quỳnh tỷ mới phải. Vậy ta nên đổi ngược lại đi.

Phi Quỳnh cũng vừa nghĩ tới Vân, Quý gần Bát Mạc sợ Hạ Thiên Tường sang đấy gặp Ban Bích Ngọc thấy chàng đi đơn độc một mình, biết đâu cô ta không đi theo quấy nhiễu bèn bằng lòng đánh đổi. Hai người bàn luận xong xuôi, Phi Quỳnh cho Tiểu Bạch đi theo Hạ Thiên Tường còn mình dắt theo Đại Hoàng hai bên cùng đinh ninh dặn dò tới rằm tháng tám năm nay sẽ gặp nhau ở Nga Mi Kim Đỉnh.

Phi Quỳnh chia tay Hạ Thiên Tường ở Lục Chiếu phong trong bụng không khỏi buâng khuâng buồn bã nàng dắt Đại Hoàng thủng thỉnh đi về phía Tây. Sở dĩ nàng đi về phía tây là muốn lên Cao Cống Lê Sơn xem ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng có còn ở Mạc Sầu thạch thất, hay đã nghe lời Nhất Bát thần tăng xuống núi rồi, nhân thể tìm xem vì cớ gì Nhất Bát thần tăng đi mãi không về.

Nhưng khi chưa tới Cao Cống Lê Sơn, vừa qua Vô Lượng Sơn đã xảy ra một chuyện rắc rối. Phi Quỳnh vừa đi tới một con đường trong u cốc núi Vô Lượng chợt cảm thấy một luồng gió mạnh ù ù từ trên không giáng xuống, con Đại Hoàng linh cảm rất nhanh, nó vội kêu lên mấy tiếng báo động. Phi Quỳnh ngẩng đầu trông lên bất giác cũng giật mình kinh sợ.

Thì ra con quái điểu khổng lồ hình dạng giống miêu ưng của Ban Bích Ngọc cưỡi hôm ở Lục Chiếu phong không biết từ đâu xuất hiện ở trên không rồi nhanh như một ngôi sao bay đâm bổ xuống đầu nàng.

Phi Quỳnh cau đôi mày liễu, ngưng tụ Ban Thiền chưởng lực chuẩn bị đợi con chim tời gần là đón đầu phóng ra. Bất đồ khi con chim chỉ cách đầu nàng hơn một trượng nàng mới nhận ra hai mắt nó đã mù và đầu thì nghẻo

https://thuviensach.vn

sang một bên, rõ ràng không phải nó cố ý bay xuống, bèn tạm thời không phóng chưởng vội chỉ kéo Đại Hoàng nhảy tránh xa ra một quãng dài.

Quả nhiên không ngoài ý nàng liệu, con chim khổng lồ rơi huỵch một tiếng xuống khe núi đá lông cánh xơ xác lả tả bay ra bốn phía hình như nó đã chết từ khi ở trên không.

Phi Quỳnh nghĩ bụng giống ác điểu này cực kỳ hung dữ lại rất khôn ngoan sao bỗng dưng bị tai nạn? Nghĩ tới đây nàng ngẩng lên trông thấy trên không còn một mảnh vải trắng dài hơn một trượng đang tà tà bay xuống, trên mảnh vải hình như còn có chữ viết.

https://thuviensach.vn

Hồi 64

Yêu Con Tình Thiệt

Phi Quỳnh chờ cho mảnh vải rơi xuống đất mới mở ra xem thấy, trong viết mười chữ lớn như sau:

“Hiên Viên không địch thủ

Hạ Hầu ở nơi đâu?”

Đọc xong mấy chữ đó Phi Quỳnh chợt nhớ lời Hạ Thiên Tường thuật lại cuộc hội kiến với Bát Mạc Yêu Vương trên đỉnh ngọn Thái Bạch dạo nọ, mới biết con chim này tức là của Hiên Viên Liệt sai đi các nơi rừng núi thâm u để đi tìm Hạ Hầu Tốn tương hội.

Lúc này con chim tự nhiên chết tất nhiên là nó bị một vị cao nhân tuyệt thế nào tập kích, không lẽ Hạ Hầu Tốn lại ở đây chăng?

Vừa nghĩ tới đây, chợt thấy một ông già mặc áo vàng, nhanh như một luồng chớp từ trên sườn vách núi bay xuống lòng cốc. Phi Quỳnh chú ý nhìn kỹ quả là Hạ Hầu Tốn, bèn vội dặn Đại Hoàng đứng yên, không được chọc mắt ông già mà khốn. Hạ Hầu Tốn vừa trông thấy Phi Quỳnh, bất giác cũng sửng sốt đứng dừng lại.

Phi Quỳnh chắp tay thi lễ nói :

- Hạ Hầu tiền bối lâu nay vẫn mạnh chứ ạ?

Hạ Hầu Tốn chỉ con chim chết hỏi nàng :

- Con chim này có phải của cô nương nuôi không?

Phi Quỳnh lắc đầu :

- Không phải chim của cháu nhưng cháu biết chủ nó là ai rồi!

Hạ Hầu Tốn mừng lắm nói :

https://thuviensach.vn

- Nói mau, nói mau!

Rồi chừng như nhận thấy câu ấy có vẻ lỗ mãng, ông lại đổi giọng cười nói :

- Cô nương bảo cho tôi biết chủ con chim ấy là ai? Tôi sẽ có quà báo đáp.

Phi Quỳnh cười nói :

- Lão tiền bối muốn hỏi thăm lai lịch chủ nhân con chim, vãn bối tất phải thưa thực, đâu dám nhận quà của lão tiền bối! Người chủ của nó chính là Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt!

Hạ Hầu Tốn gật đầu rồi hỏi tiếp :

- Lão ấy công lực thế nào?

Phi Quỳnh đáp :

- Ông ta được quần tà ngoại vực tôn làm thủ lĩnh, mấy vị Hộ pháp phái Chấn Thiên như Bạch Cốt Võ Sĩ, Bạch Cốt Tiên Tử đều phải khâm phục. Võ công cao lắm có thể gọi là tuyệt thế vô song!

Hạ Hầu Tốn đôi mắt đảo lia lịa, ngạc nhiên hỏi :

- Tuyệt thế vô song? Không lẽ võ học của Hiên Viên Liệt còn ở trên ta hay sao?

Phi Quỳnh đã biết Hạ Thiên Tường lâu nay vẫn để ý tìm Hạ Hầu Tốn, cốt kiếm cách nói khích ông ta phải lộ diện đối đầu với Hiên Viên Liệt. Hôm nay không dè mình lại vô tình gặp được ông ta trong trường hợp thuận tiện thế này, không thể không nắm lấy cơ hội, bèn giả vờ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Lão tiền bối công lực tuy đã tới bực lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực, nhưng nếu so với Hiên Viên Liệt e rằng còn...

- Thôi thôi cô nương đừng nói nữa, lão phu sẽ đi giết ngay tên ấy bây giờ cho cô nương xem!

Nói rồi ông ta sẽ đề chân khí, bay bổng lên tới năm trượng nhảy lên tước bích. Phi Quỳnh ngẫm nghĩ cười thầm, cất tiếng gọi to :

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối đừng đi vội, Lão tiền bối đã biết Hiên Viên Liệt ở đâu chưa?

Hạ Hầu Tốn chợt thấy hai tai nóng ran liền nhảy xuống, bật cười nói :

- Lão phu quên khuấy đi mất không hỏi cô nương Hiên Viên Liệt hiện ngụ ở đâu và cũng quên luôn cả vừa rồi đã hẹn sẽ tặng cô nương một món quà.

Phi Quỳnh nghiêng mình cung kính nói :

- Vãn bối có câu nói thẳng nhưng hơi vô lễ vậy trước khi nói xin tiền bối hãy rộng lượng bỏ qua cho!

Hạ Hầu Tốn cười nói :

- Không sao, cô nương cứ nói đi!

Phi Quỳnh nghiêm trang nói :

- Các nhân vật võ lâm trong khi giao thủ, giả như hai bên công lực ngang nhau, thì người nào bình tĩnh vẫn thắng, người nào nóng nảy vẫn bại. Hiên Viên Liệt võ công tuyệt thế lại có tài bá chủ, lão tiền bối có gặp hắn cũng nên giữ cho tâm trí bình tĩnh chớ nên nóng nảy!

Hạ Hầu Tốn mặt đỏ bừng bừng, ngượng nghịu nói :

- Đa tạ những lời vàng ngọc của cô nương! Tôi lại còn muốn nhờ cô nương một việc.

Phi Quỳnh cười nói :

- Lão tiền bối sai khiến việc gì, Phi Quỳnh cũng xin tuân mệnh.

Hạ Hầu Tốn cũng cười nói :

- Lần trước chúng ta chia tay ở Cao Cống Lê Sơn, tôi tình cờ gặp được một thiếu nữ tư chất rất tốt, bèn thu làm học trò truyền những môn tuyệt nghệ.

Phi Quỳnh nói :

- Nếu vậy cháu xin kính mừng lão tiền bối đã tìm được đồ đệ đắc ý!

Hạ Hầu Tốn mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Ta vì cái tính hiếu thắng, nên sau khi ta truyền tâm pháp thượng thừa cho nàng xong, liền nhốt nàng vào một tòa cổ động, để cho nàng yên chí tiềm tu, không bị ngoại vật quấy nhiễu.

Phi Quỳnh ngẩng đầu trông bốn phía rồi hỏi :

- Tòa cổ động ấy ở đâu lão tiền bối có thể chỉ cho cháu biết được không?

Hạ Hầu Tốn mỉm cười nói :

- Tòa động này không ở trong Vô Lượng Sơn mà ở trong Đại Ba sơn kia.

Phi Quỳnh ủa một tiếng rồi hỏi :

- Đại Ba sơn cách đây xa lắm, tiền bối để nàng ở đấy một mình thì ai đưa cơm nước cho nàng?

Hạ Hầu Tốn gật đầu nói :

- Trọng Tôn cô nương hỏi câu ấy rất đúng, chính vì cớ đó mà tôi đang định phiền cô nương đây.

Phi Quỳnh nở một nụ cười rất tươi, rồi nói :

- Chắc lão tiền bối muốn bảo cháu đưa cơm nước cho lệnh đồ?

- Trong động đã có suối nên nước uống không cần lo, còn lương thực nhiều lắm cũng chỉ dùng được tới cuối năm nay là hết. Vì vậy tôi muốn nhờ cô nương trước ngày cuối năm, xin tới tòa cổ động ấy thả cô học trò của tôi ra.

Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

- Còn lão tiền bối thì đi đâu?

Hạ Hầu Tốn cười một cách buồn bã nói :

- Hiên Viên Liệt vẫn tự khoe là vô địch mà ta cũng bôn ba mấy chục năm chưa tìm được đối thủ. Lần này hai bên so sức tất phải dốc hết toàn lực, rất có thể cả hai cùng phơi xác Nam Hoang đồng quy ư tận. Vậy nên những việc ta đang làm dở nhờ cô nương liệu lý nốt cho.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh thấy ông ta nói mấy câu đó bằng một giọng hết sức bi thảm, cũng không biết an ủi làm sao, chỉ cung kính vâng lời Hạ Hầu Tốn lại lấy tay vẽ lên vách núi hình thế tòa cổ động trong núi Đại Ba, vừa vẽ vừa chỉ dẫn cho nàng từng tí, vẽ xong ông lại mỉm cười nói :

- Trọng Tôn cô nương, còn một điều chắc cô nương không thể ngờ tới, là tôi không hề biết tên họ của cô học trò tôi là gì!

Phi Quỳnh kinh ngạc chưa kịp hỏi, thì ông đã nói tiếp :

- Nguyên tiểu đồ đã trải qua một cơn nguy hiểm nhất đời, bị kích thích quá độ, tuy được tôi cứu sống, nhưng bao nhiêu việc về trước đều quên hết, đến cả tên họ và lai lịch sư môn cũng không còn nhớ gì nữa.

Phi Quỳnh nghe xong mới hiểu ra, bèn cười hỏi :

- Lão tiền bối sai cháu thả nàng ra không cần bắt nàng tu luyện nữa sao?

Hạ Hầu Tốn thở dài nói :

- Trước kia ta có hẹn với Hạ Thiên Tường lão đệ là sau năm năm sẽ gặp nhau ở Thái Sơn, bây giờ đã có Hiên Viên Liệt làm đối thủ hà tất còn phải đem cái bụng tranh kỳ hiếu thắng đó gửi gắm cho hậu bối làm gì nữa? Vậy nhờ cô nương nói hộ với Hạ lão đệ là ta đã thủ tiêu cuộc hẹn trên Cao Cống Lê Sơn dạo nọ rồi.

Đoạn ông thò tay vào bọc lấy ra ba chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ đưa cho Phi Quỳnh, cười nói :

- Nhờ cô nương đưa hộ ba chiếc lông chim này cho Hạ lão đệ và phiền hai vị sau này chiếu ứng cho tiểu đồ, thì lão phu cũng được yên tâm.

Phi Quỳnh thấy Hạ Hầu Tốn nói toàn những câu gở miệng, bèn đỡ lấy ba chiếc lông chim, mỉm cười nói :

- Hạ Hầu Tốn lão tiền bối không nên nói thế, chúng cháu còn phải nhờ lão tiền bối chỉ bảo uốn nắn nhiều.

Hạ Hầu Tốn chỉ lắc đầu rồi nói :

https://thuviensach.vn

- Bây giờ xin cô nương bảo cho tôi biết Hiên Viên Liệt ở đâu?

Phi Quỳnh cười :

- Hiên Viên Liệt ngụ ở Bát Mạc Vạn Bàn sơn trong Tiếp Thiên cung. Người này không những võ học tuyệt thế mà bà vợ là Kim Hoa Thánh Mẫu công lực cũng không kém gì chồng. Ngoài ra họ còn nuôi rất nhiều các giống độc xà mãnh thú, hung tợn dị thường. Lão tiền bối đi có một mình, cũng nên đặc biệt cẩn thận mới được.

Hạ Hầu Tốn cười nói :

- Đa tạ Trọng Tôn cô nương quan tâm, tôi còn tặng cô nương một món đồ chơi nhỏ, thật không đáng gọi là báo đáp!

Nói xong ông đưa cho nàng một hạt châu lớn bằng quả long nhãn màu xám, trông chẳng có gì quý giá cả. Phi Quỳnh biết địa vị của Hạ Hầu Tốn thì vật này đã được ông trân trọng giắt trong mình quyết không phải là vật tầm thường bèn cảm ơn, rồi cung kính đỡ lấy... Hạ Hầu Tốn cười nói :

- Công dụng của hạt châu này, tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết nó không phải là vật tầm thường. Sau này nếu cô nương gặp những tay sành chơi thì nhờ họ chỉ giáo cho.

Phi Quỳnh mỉm cười xin vâng, Hạ Hầu Tốn lại trổ thuật khinh công, tung mình nhảy lên vách núi lẩn vào sau những đám mây trắng mịt mù.

Phi Quỳnh đưa mắt trông theo ông già quái dị, trong lòng cảm khái vô cùng. Tự nghĩ nếu quả Hạ Hầu Tốn trừ được Bát Mạc Yêu Vương thì kỳ đại hội Chung Nam tháng tám sang năm, nhất định sẽ quét sạch quần tà, khiến cho giới võ lâm được yên hưởng thái bình vài ba mươi năm thì hay biết mấy.

Phi Quỳnh vừa nghĩ vừa ra hiệu cho Đại Hoàng, rồi hai thầy trò lại tiếp tục lên đường.

Đi không bao lâu đã tới Cao Cống Lê Sơn vừa vào đến rừng sâu, chợt nghe con Đại Hoàng đi phía sau kêu lên mấy tiếng vui mừng. Tiếp theo đó từ phía

https://thuviensach.vn

xa xa lại nghe văng vẳng có tiếng ngựa hí. Tiếng ngựa nghe quen lắm, Phi Quỳnh vừa nghe đã nhận ra ngay chính là tiếng con Thanh Phong Ký.

Nhưng lắng tai nghe kỹ thì hình như tiếng vó ngựa đang đi về hướng Tây nam, chớ không đi về hướng mình. Phi Quỳnh bèn đề chân khí, dùng nội gia thần công Truyền Âm Cập Viễn gọi to :

- Hoa Như Tuyết tỷ tỷ, biểu muội Phi Quỳnh ở đây!

Chỉ trong khoảnh khắc, con Thanh Phong Ký đã quay đầu trở lại, từ phía xa xa đã trông thấy người ngồi trên lưng ngựa quả đúng là Hoa Như Tuyết. Phi Quỳnh chạy ra hớn hở nói :

- Tỷ tỷ đã tìm thấy Nhất Bát thần tăng chưa?

Hoa Như Tuyết lắc đầu cười :

- Ngu tỷ nhờ sức con Thanh Long Ký, đi hầu hết khắp vùng Tây nam mà chẳng thấy tung tích lão ta đâu cả!

Phi Quỳnh lấy làm kinh ngạc, lại hỏi: :

- Vừa rồi nghe tiếng ngựa chạy về hướng Tây nam, tỷ tỷ định sang đấy làm gì?

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Ngu tỷ đang định theo dõi một người hình tích rất khả nghi.

- Người thế nào mà gọi là khả nghi?

- Đó là một thiếu nữ mặc áo đen, mặt trùm một vuông sa đen.

Mỗi khi thấy người sơn dân nào bế đứa trẻ con mới đẻ là cô ta cướp lấy xem. Tôi nghe người ta nói thế, nhận thấy người con gái này quả thật thần bí, chợt nảy hứng thú, bèn đuổi theo coi cho biết.

Phi Quỳnh hấp tấp hỏi :

- Ủa vậy... vậy cô ta vẫn còn ở trong Cao Cống Lê Sơn ư?

https://thuviensach.vn

- Có lẽ thế! Nghe người ta nói hình như cô ta định đi tìm cái gì. Chắc vẫn còn quanh quẩn đâu đây?

Nói đến đây, nàng lại nhìn đăm đăm Phi Quỳnh cười hỏi :

- Quỳnh muội có quen người con gái ấy à?

- Tiểu muội nghi ngờ người con gái này là Tịch Mịch công chúa Lộc Như Ngọc, nàng vừa mới sinh với Hạ Thiên Tường một đứa con trai.

Lần này đến phiên Hoa Như Tuyết đứng đờ người ra một lúc mới cất tiếng hỏi :

- Vậy sao nàng không ở trong cung Tịch Mịch mà nuôi con lại chạy như cuồng lên đây làm gì?

- Vì đứa con nàng mới sinh bị người ta bế trộm đi mất!

Nói xong nàng kể lại cho Hoa Như Tuyết nghe những biến cố xảy ra cho Lộc Như Ngọc vừa rồi, Hoa Như Tuyết nghe xong gật đầu nói :

- Nếu thế người con gái mặc áo đen kia đến tám chín phần mười là Lộc Như Ngọc rồi.

Phi Quỳnh nói :

- Nếu quả là nàng thật thì chúng ta phải lập tức đi tìm ngay để bảo vệ cho nàng, để nàng khỏi cô quạnh một mình tội nghiệp!

Hoa Như Tuyết đăm đăm nhìn Phi Quỳnh, một lát mới mỉm cười nói :

- Quỳnh muột thật là một người có độ lượng và nhân từ hiếm có, đổi địa vị người khác tất không khi nào họ...

Phi Quỳnh đỏ bừng hai má xua tay lắc đầu :

- Ồ sao tỷ tỷ lại khen muội quá đáng như vậy? Lộc Như Ngọc từ bé đã phải xa cha mẹ, uống sữa hươu mà sống cuộc đời của nàng thật đáng thương...

Nàng vừa nói tới đây, chợt nghe phía xa xa đưa lại một tiếng kêu ai oán y như tiếng vượn khóc, thê thảm vô cùng, Phi Quỳnh giật mình nói :

https://thuviensach.vn

- Người vừa kêu đó không khéo là Lộc Như Ngọc cũng nên!

Nói xong toan chạy tới phía tiếng kêu, Hoa Như Tuyết chợt nắm lại nói :

- Quỳnh muội đừng hấp tấp, tiếng kêu ở về phía sau ngọn núi cao kia, nếu chúng ta chạy nhanh đến không khỏi có tiếng động, lại làm cho nàng hoảng sợ bỏ chạy, chi bằng ta cứ len lén bất thình lình ập đền mới được.

Phi Quỳnh nghe nàng nói cũng có lý bèn dặn Đại Hoàng và Thanh Phong Ký ở đó chờ, đoạn cùng Hoa Như Tuyết thi triển khinh công lén ra phía sau núi.

Phía sau núi là một thung lũng cực kỳ u tĩnh, bên dưới sương khói mịt mờ sâu không biết đến đâu mà lường.

Trên bờ thung lũng có một người con gái mặc áo đen hình dáng yểu điệu đang đứng ngây ra một mình. Thiếu nữ đứng quay lưng về phía Hoa Như Tuyết và Phi Quỳnh nên không trông rõ mặt, nhưng cứ nhìn nàng chùm chiếc khăn sa đen che mặt cũng đủ biết là một nhân vật trong cung Tịch Diệt. Phi Quỳnh chợt thấy trống ngực đập mạnh, vội tung mình nhảy ra đứng cách thiếu nữ sáu bảy bước. Thiếu nữ tựa như có cảm giác, chợt quay phắt lại, đôi mắt long lanh, phóng những tia sáng lạnh như thép qua tấm sa đen, nhìn trừng trừng vào mặt hai người.

Phi Quỳnh biết thiếu nữ vì kích thích quá mạnh nên thần trí đã mất sáng suốt, bèn cố làm ra vẻ tươi cười dịu dàng hỏi :

- Cô nương có phải quý danh là Lộc Như Ngọc không?

Thiếu nữ tỏ vẻ ngạc nhiên, lại ngắm kỹ hai người một lượt, rồi mới gật đầu nói :

- Các chị là ai? Sao biết tôi là Lộc Như Ngọc? Con tôi đâu?

Ba câu trả lời lại thành ba câu hỏi. Hỏi đến câu cuối cùng giọng đã trở nên nghẹn ngào tức tưởi. Phi Quỳnh trong bụng cũng cảm thấy bồi hồi thương cảm bèn mỉm cười nói :

- Tôi tên gọi Trọng Tôn Phi Quỳnh, còn đây là sư tỷ tôi...

https://thuviensach.vn

Nói chưa dứt lời, Lộc Như Ngọc thốt nhiên trừng mắt nhìn nàng, rồi cất giọng cười the thé, tiếng cười nghe thật thê thảm, lạnh lùng lại như chất chứa bao nhiêu nỗi căm hờn uất ức. Làm cho Phi Quỳnh thấy rợn cả người, dựng cả tóc gáy. Hoa Như Tuyết cau mày hỏi :

- Lộc cô nương cười gì thế?

Lộc Như Ngọc trỏ tay vào Phi Quỳnh nghiến răng nói :

- Người đẹp như một Ngọc Nữ Dao Đài, Hằng Nga Nguyệt Điện thế kia, chẳng trách trượng phu ta không cần đến ta nữa!

Mấy câu nói ấy làm cho Phi Quỳnh đỏ mặt tía tai, khóc cũng dở cười cũng dở! Hoa Như Tuyết cũng chỉ đành gượng cười, không biết nói làm sao. Trong lúc đó Lộc Như Ngọc thốt nhiên lại kêu :

- Cướp chồng ta là mi, cướp con ta nhất định cũng lại là mi nốt!

Tiếp theo câu nói ống tay áo lập tức vung lên, rồi ba mũi Thiên Kinh độc thích như một luồng điện chớp nhắm thẳng mặt Phi Quỳnh lao tới. Phi Quỳnh không ngờ vì lòng tốt của mình mà gây ra bao nhiêu phiền phức, đành chỉ vận dụng thân pháp Thất Tinh Ảo Bộ xoay mình về bên phải né tránh, miệng thì gọi Hoa Như Tuyết :

- Hoa tỷ em phải làm thế nào bây giờ?

Hoa Như Tuyết chưa kịp trả lời, Lộc Như Ngọc đã quát to :

- Làm thế nào à? Mi phải chết về tay ta!

Tiếp theo tiếng nói, mười đầu ngón tay cong lên hung mãnh dị thường, thân hình nhảy lên trên không, nhằm đầu Phi Quỳnh đâm bổ xuống. Phi Quỳnh thấy Lộc Như Ngọc thần kinh bị kích thích quá độ, nên đã biến thành một con hổ điên, thì trong lòng thương xót vô cùng, bèn lại hấp khí tung mình nhảy tránh lại thế.

Hoa Như Tuyết thấy Lộc Như Ngọc võ công rất khá, Phi Quỳnh gần đây công lực đã tiến bộ nhiều, nhưng chỉ giữ thế thủ mà không chịu tấn công, nên tình thế cũng trở nên cực kỳ nguy hiểm, bèn bảo nàng :

https://thuviensach.vn

- Quỳnh muội cứ tấn công đi, hãy đánh bại đối phương đã rồi hãy tính sau!

Phi Quỳnh cũng đành phải nghe theo, sau khi tránh khỏi một đòn tấn công cực kỳ mãnh liệt của đối thủ, nàng bèn dùng chiêu Khát Ký Bôn Toàn nằm đúng ngực Lộc Như Ngọc phóng ra một chưởng. Không ngờ Lộc Như Ngọc thần trí đã loạn, không coi cái chết vào đâu, nên thừa lúc Phi Quỳnh sấn vào phóng chiêu, hai bên đứng cách nhau quá gần lại dùng một chiêu Thần Long Phiên Chảo tay phải lật nhanh kèm theo những tiếng vù vù ào ào phóng tới.

Phi Quỳnh trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị lập tức bị lâm vào thế nguy suýt nữa thì không sao chống nổi. Cùng bất đắc dĩ nàng phải dùng tới môn thần công Thái Ất Huyền Thiên là một môn mới được gia gia truyền thụ, nhưng hỏa hầu chưa thuần thục lắm, ống tay áo đưa lên nhẹ nhàng phất một cái. Môn thần công này thật là mãnh liệt vô biên, Phi Quỳnh tuy còn thiếu vài phần hỏa hầu, nhưng cũng không phải sức Lộc Như Ngọc có thể chịu nổi nên vừa bị luồng tụ phong phất vù một tiếng, nàng đã lảo đảo lùi lại, suýt nữa thì rơi xuống vực. Phi Quỳnh hốt hoảng, vội dừng tay lại mỉm cười nói :

- Lộc cô nương đừng lầm hãy nghe tôi giải thích đã...

Vừa nói tới đây chợt cau mày im bặt không nói tiếp được nữa. Vì Lộc Như Ngọc sau khi lảo đảo lùi lại phía sau, đã đánh rớt chiếc khăn trùm mặt xuống, mắt trông thấy nàng đang nhắm nghiến chặt hai hàm răng ngọc, sắc mặt đầy vẻ căm hờn, rõ ràng là đối với mình, nàng đã giận đến thâm nhập cốt tủy, còn làm sao giải thích cho nàng nghe ra được nữa!

Phi Quỳnh vừa im miệng Lộc Như Ngọc đã hậm hực cất lời :

- Trọng Tôn Phi Quỳnh! Chồng ta mi cướp, con ta mi bắt trộm, đánh mi không đánh được, ta biết làm thế nào báo thù được bây giờ?

Phi Quỳnh xưa nay vẫn là người có tài biện bác, mà lúc này nghe mấy câu hỏi của Lộc Như Ngọc cũng chỉ đỏ bừng đôi má không biết trả lời làm sao. Lộc Như Ngọc đôi mắt sáng như điện nhìn Hoa Như Tuyết, rồi lại nhìn Phi Quỳnh thốt nhiên cười khanh khách, nói :

- Ta sống đã không báo thù được thì chết đi biến thành lệ quỷ, họa chăng...

https://thuviensach.vn

Nói chưa dứt lời, tay phải đã phóng ra một chiêu Kim Quyền Địch Vũ đánh Phi Quỳnh, tay trái cũng đánh ra một chiêu Thủ Huy Ngũ Huyền nhằm đúng cạnh sườn Hoa Như Tuyết đánh tới. Phi Quỳnh và Hoa Như Tuyết nghe giọng nói của Lộc Như Ngọc biết là nàng đã có ý chán đời, đều có ý phòng bị, không ngờ nàng lại còn ra tay công địch. Hai người đều cho rằng nàng có ý liều chết nên không ai muốn đỡ đòn đều nhảy lùi xa cách sáu bảy thước để né tránh.

Không dè Lộc Như Ngọc vừa phóng hai chiêu ra liền lập tức ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng cực kỳ thê thảm, thân hình nhảy lùi về phía sau tới hơn một trượng, rồi rơi xuống vực thẳm.

Phi Quỳnh kinh hoàng thét lên một tiếng, rồi không kịp suy ngĩ gì nữa, lập tức băng mình nhảy theo, túm lấy lưng áo Như ngọc chỉ nghe xoạt một tiếng, trong tay Phi Quỳnh chỉ còn nắm được nửa mảnh vạt áo, còn thân hình Lộc Như Ngọc thì không khác một ngôi sao băng rơi tuột xuống vực thẳm, mà Phi Quỳnh vì nhảy quá đà, nên suýt nữa cũng lao theo. May mà Hoa Như Tuyết vừa chạy kịp tới, bèn dùng chiêu Vân Phiêu Viễn Trục nhảy lên không nắm được một cánh tay của Phi Quỳnh, kéo nàng ra xa tới bốn trượng rơi xuống bờ vực bên kia.

Phi Quỳnh không biết là mình vừa chết hụt, mắt vẫn đăm đăm nhìn xuống vực, nhưng nào có thấy bóng dáng Như Ngọc đâu, bất giác nàng giẫm mạnh xuống đất làm cho phiến đá dưới chân vỡ thành ba bốn mảnh, hai hàng nước mắt lã chã như mưa. Hoa Như Tuyết cũng thở dài một tiếng lấy tay sẽ vuốt mái tóc mây óng ả của nàng, an ủi :

- Quỳnh muội đừng buồn, việc đã đến thế dẫu đến Đại La Kim Tiên cũng không sao vãn hồi được!

Phi Quỳnh nức nở nói :

- Lộc... Lộc Như Ngọc thật... thật đáng thương quá, còn đứa con lại cũng bị nạn... tôi biết nói với Tường đệ thế nào bây giờ...?

Hoa Như Tuyết lắc đầu than :

https://thuviensach.vn

- Việc này không phải sức người có thể cứu được, Tường đệ chắc sẽ lượng giải cho em. Thôi để ngu tỷ xuống vực xem thế nào, may ra còn cứu được Lộc Như Ngọc thì hay quá!

Nói xong bèn vỗ mạnh hai tay vào vách đá dùng thuật Du Long từ từ bay xuống đám sương mù. Phi Quỳnh trong lòng chứa chan hy vọng, đứng trên bờ vực chú ý ngóng đợi. Ước chừng ăn xong bữa cơm. Hoa Như Tuyết mới từ trong đám mây mù nhô lên, lên tới bờ vực nàng liền nhìn Phi Quỳnh gượng cười nói :

- Ngu tỷ xuống tới hơn hai chục trượng đã nhận thấy không còn đường nào đi thông xuống được nữa. Đành phải quay về, không trông thấy xác Lộc Như Ngọc đâu cả.

Phi Quỳnh dậm chân nghẹn ngào :

- Chúng ta mất bao nhiêu công sức mới tìm được Lộc Như Ngọc, không ngờ lại thành ra bức nàng phải nhảy xuống vực sâu, đến nỗi thi thể cũng không tìm thấy nữa!

Hoa Như Tuyết thở dài nói :

- Việc đã xảy ra như thế, còn lấy lại làm sao được nữa? Bây giờ chúng ta chỉ còn một cách đi tìm ngay Hạ Thiên Tường cùng hợp sức cứu đứa bé họa chăng có an ủi vong linh nàng được chút nào chăng?

Phi Quỳnh nói :

- Hoa tỷ nói cũng phải, nhưng tiểu muội còn muốn vào Ngưng Thúy cốc đã rồi sẽ đi Côn Luân sau.

- Có phải Quỳnh muội muốn vào Mạc Sầu thạch thất tìm bọn Phong Trần Cuồng Khách thì đừng đi nữa cho mất công, vì ngu tỷ đã đi qua rồi chỉ thấy cửa động phong kín, không còn cách gì vào được không những không thấy tung tích bọn Lệ lão tiền bối đâu mà cả đến người đi tìm họ là Nhất Bát thần tăng cũng biệt tăm nốt.

Phi Quỳnh gượng cười nói :

https://thuviensach.vn

- Tiểu muội cũng biết khó lòng tìm được ba vị ấy, nhưng Lộc Như Ngọc là con gái họ, ta cũng tìm cách lưu lại mấy chữ ngoài Mạc Sầu thạch thất, nói rõ nguyên nhân nàng bị nạn và trỏ chỗ gieo mình của nàng cho họ biết mà tìm.

Hoa Như Tuyết gật đầu nói :

- Quỳnh muội nghĩ cũng phải. Thôi ta nên đi ngay cho sớm sủa.

Hai người bèn trở về chỗ cũ dắt Thanh Phong Ký và Đại Hoàng vào Ngưng Thúy cốc. Không ngờ vừa đến trước vách đá có cửa động đi vào Mạc Sầu thạch thất, Hoa Như Tuyết và Phi Quỳnh đều sửng sốt đứng dừng lại.

Thì ra trên bức trơn nhẵn phẳng lỳ, khiến cho người ta không sao tìm được cửa động ở vào quãng nào, lúc này thốt nhiên hiện ra một cái huyệt sâu thăm thẳm. Hoa Như Tuyết cho là bọn Lệ Thanh Cuồng ở trong động muốn đi ra, bất giác mừng rỡ vội tung mình nhảy lên tước bích, đứng ngoài cửa động khom lưng thưa rằng :

- Đệ tử là Hoa Như Tuyết và Trọng Tôn Phi Quỳnh có việc cần xin vào bái yết ba vị tiền bối!

Nói chưa dứt lời, chợt từ trong lòng động có tiếng cười ha hả đưa ra, Hoa Như Tuyết đã nhận ra tiếng cười đó của ai liền tức giận kêu lên :

- Trời! Tôi đi tìm chàng hết hơi không thấy, nào ngờ chàng vẫn ung dung ngồi tốt ở đây!

Phi Quỳnh nghe Hoa Như Tuyết nói còn đang kinh ngạc, đã thấy một bóng người từ trong động hiện ra, thì ra chính là vị hòa thượng đẹp trai Nhất Bát thần tăng.

Nhất Bát thần tăng nhìn Hoa Như Tuyết mỉm cười hỏi :

- Nàng tìm tôi làm gì? Tôi ở trong thạch thất này thu thập được bao nhiêu lợi ích.

Hoa Như Tuyết càng giận nói :

https://thuviensach.vn

- Phải chàng thu thập được bao nhiêu lợi ích, còn tôi và Quỳnh muội cũng thu thập được bao nhiêu cay đắng!

Phi Quỳnh gượng cười hòa giải :

- Thôi hai ông bà đừng cãi nhau nữa, chúng ta hãy vào cầu kiến ba vị tiền bối đi!

Nhất Bát thần tăng cười nói :

- Trọng Tôn cô nương đến chậm quá, bọn Lệ lão tiền bối đã đi khỏi từ lâu rồi!

Hoa Như Tuyết ngạc nhiên hỏi :

- Bọn Lệ lão tiền bối đã đi rồi, thì chàng ở đây làm gì từng ấy ngày?

Nhất Bát thần tăng thấy Hoa Như Tuyết có vẻ sốt ruột, cũng lấy làm lạ hỏi :

- Mọi khi nàng bình tĩnh ung dung lắm cơ mà? Sao hôm nay có việc gì mà tự nhiên lại nóng tính thế?

Hoa Như Tuyết cau mày nói :

- Việc này còn dài lắm, chàng hãy nói cho chúng tôi biết những chuyện gặp gỡ của chàng đã, rồi tôi sẽ kể cho mà nghe.

Nhất Bát thần tăng cũng đoán biết sự tình có vẻ nghiêm trọng, bèn kể sơ qua cho hai nàng nghe những chuyện tao ngộ của mình. Nhất Bát thần tăng đến Mạc Sầu thạch thất dùng Phật Quang Tâm Ngữ gọi mấy lần đều không nghe trong động có tiếng trả lời, bất giác lấy làm nghi hoặc, tưởng là bọn Lệ Thanh Cuồng ba người đều thành đạo cả rồi.

Nhất Bát thần tăng đã nghi ngờ như vậy bèn chú ý tìm kỹ trên đá, rút cục tìm ra cửa động, bèn dùng chưởng lực Tu Di Kim Cương chưởng đẩy cửa bước vào.

Khi vào tới bên trong mới biết bọn Lệ Thanh Cuồng chưa hề quy tiên, nhân đã tự biết còn hai ba năm công hành nữa mời viên mãn, nên không muốn vướng bận vì mối tình nhi nữ, bèn thiên cư tới một nơi bí ẩn, tĩnh mịch hơn

https://thuviensach.vn

để tu dưỡng, đồng thời lại đem thủ pháp Chu Thiên Cửu Cửu Đẩu La một môn kết tinh mấy chục năm tâm huyết, do cả ba người cùng hợp sức tham nghiên khắc vào vách đá trong động để lưu lại cho hai ái nữ là Lộc Như Ngọc, Hoắc Tú Vân và ái tế Hạ Thiên Tường.

Nhất Bát thần tăng thấy bọn Lệ Thanh Cuồng đã dời đi nơi khác, đã định quay về Vu Sơn ngay, chợt nhận thấy mấy chỗ trên vách đá vì lâu ngày biến chất, nên long lở dần, đến nỗi trong số chín chín tám mươi mốt ngón Chu Thiên Đẩu La Thủ đã có ba ngón nét khắc không được rõ.

Nhất Bát thần tăng sợ môn tuyệt học võ lâm do tâm huyết ba vị võ lâm kỳ hiệp kết tinh tập hợp lại bị thất truyền, bèn đành tạm lưu lại, lấy bút vẽ đủ tám mươi mốt thức lên vạt tăng bào. Người trong làng võ ai không có tính hiếu học, nên chi Nhất Bát thần tăng vừa vẽ vừa chiếu theo cách thức tập luyện và trong khi tham ngộ ông đã nghĩ ra được ba thức đã bị mờ rồi bổ khuyết thêm vào.

Ngày hôm nay vừa đúng là ngày đại công cáo thành, bèn mở cửa động chuẩn bị về Vu Sơn thì vừa hay bọn Hoa Như Tuyết tìm đến.

Nhất Bát thần tăng nói xong Hoa Như Tuyết cũng đem câu chuyện Lộc Như Ngọc vừa gieo mình xuống vực, đầu cuối thế nào kể hết cho Thần tăng nghe.

Nhất Bát thần tăng nghe xong chỉ chắp tay ngang ngực, miệng luôn luôn niệm A di đà Phật. Hoa Như Tuyết vừa bực mình vừa buồn cười nói gắt :

- Thôi đi! Chàng đừng niệm Phật nữa cho người ta thêm sốt ruột! Việc này không chì ngồi đây mà A di đà Phật được đâu! Phải tính cách gì mới được chứ?

Nhất Bát thần tăng niệm thêm một câu nữa rồi mới nói :

- Cứ lấy bốn chữ Tịch Mịch chưởng môn mà phân tích ra thì nhất định đứa trẻ bị Hướng Phiêu Nhiên bắt trộm thật, mà Hạ Thiên Tường chắc cũng đã tìm đến Côn Luân rồi, bây giờ chúng ta phải đi ngay để kịp tiếp ứng cho hắn.

https://thuviensach.vn

Hoa Như Tuyết và Phi Quỳnh cùng gật đầu đồng ý. Ba người cùng ra khỏi Ngưng Thúy cốc, rồi hai nàng cưỡi Thanh Phong Ký đi trước còn Nhất Bát thần tăng thì dắt Đại Hoàng rồi trổ thuật khinh công đi sau.

Đây nói về Hạ Thiên Tường, vì nghe lời phao đồn của bọn thủ hạ Hướng Phiêu Nhiên bèn lập tức đi ngay đến núi Côn Luân. Lúc này phái Côn Luân chỉ còn toàn bọn thủ hạ tâm phúc của Hướng Phiêu Nhiên khi thấy Hạ Thiên Tường sấn vào cung, một tên đệ tử trực nhật ngăn lại hỏi :

- Người kia là ai? có việc gì mà xông vào đây như vậy?

Hạ Thiên Tường nhân chưa biết đứa con mình bị giấu trong cung Côn Luân thật không, nên không dám nặng lời với đối phương chỉ chắp tay thi lễ ôn tồn hỏi :

- Tại hạ tên gọi Hạ Thiên Tường, có chút việc muốn cầu kiến Chưởng môn nhân.

Tên đệ tử hỏi :

- Phái tôi có hai vị Chưởng môn nhân, ngươi định hỏi vị nào?

Hạ Thiên Tường ngẩn người ra một lúc rồi hỏi :

- Tại sao quý phái lại có những hai vị Chưởng môn nhân? Hai vị ấy tên họ gì?

Tên đệ tử nói :

- Một vị là Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên, còn một vị là Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính.

Hướng Phiêu Nhiên chưa chết điều ấy chàng đã đoán ra, nhưng còn Mạc Tử Kính là ai? Hay chính là tên Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính. Một tên lục lâm khét tiếng thời xưa, mà hai đạo hắc bạch trong võ lâm đều không dung nổi và hôm ở trong Mai Ưu cốc Tần Lạc Phố đã nhận thấy thủ pháp của Mai Ưu Cư Sĩ giống thủ pháp của Mạc Tử Kính, vậy chẳng lẽ Mạc Tử Kính Chưởng môn phái Côn Luân bây giờ lại chính là Mai Ưu Cư Sĩ chăng?

https://thuviensach.vn

Chàng còn đang cau mày nghĩ ngợi, tên trực nhật đệ tử lại hỏi :

- Hạ bằng hữu muốn cầu kiến Hướng chưởng môn nhân hay Mạc chưởng môn nhân?

Hạ Thiên Tường nói :

- Tôi muốn gặp Hướng Phiêu Nhiên.

Tên đệ tử đáp :

- Lúc này Hướng chưởng môn đang ở trên đỉnh Côn Luân chơi rỡn với một đứa bé.

Hạ Thiên Tường nghe xong mạch máu trong mình tưởng như căng thẳng, chàng không thèm hỏi gì nữa hấp tấp dắt Tiểu Bạch đi lên Côn Luân Tuyệt Đỉnh.

Chàng vừa đi khỏi Côn Luân cung đã thấy hai người bước ra, hai người đó chính là Hướng Phiêu Nhiên và Mai Ưu Cư Sĩ.

Hướng Phiêu Nhiên hỏi tên đệ tử là Ngô Lang :

- Hạ Thiên Tường đi có một mình hay còn ai nữa?

Ngô Lang khom mình đáp :

- Khải bẩm Chưởng môn nhân, hắn còn mang theo một con vượn nhỏ.

Mạc Tử Kính cười rộ :

- Một con vượn thì làm trò gì? Thôi ta cứ chiếu theo lễ trước mà thi hành.

Hướng Phiêu Nhiên cười một cách hung ác, gật đầu đồng ý. Hai tên lại lui về Côn Luân cung, chuẩn bị mọi việc. Hạ Thiên Tường đi tới chân núi Côn Luân thấy cảnh sắc vẫn y nguyên như cũ, chỉ thấy hai sợi dây mây dài từ trên đỉnh buông xuống rất tiện cho việc đi lại. Đừng nói Hạ Thiên Tường là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh, dẫu người ngu xuẩn đến đâu cũng phải hiểu rằng bên trong cảnh vật thanh bình kia còn ẩn giấu rất nhiều nguy cơ ghê gớm không ai lường được.

https://thuviensach.vn

Nhưng phụ tử tình thâm, huống hồ Hạ Thiên Tường lại rất lo lắng về sự an nguy của Lộc Như Ngọc và Tần Lạc Phố nên chàng chỉ muốn gặp ngay Hướng Phiêu Nhiên để hỏi cho ra nhẽ vì vậy chàng đành cam mạo hiểm, không kịp suy tính đắn đo gì hết, vươn mình nắm lấy sợi dây mây leo lên.

Con Tiểu Bạch cũng nhảy theo sau. Lên tới nửa chừng Hạ Thiên Tường mới nhận ra mình đã quá liều lĩnh, nếu lúc này Hướng Phiêu Nhiên quả có ở trên đỉnh núi thì hắn ta chỉ sẽ hấy tay một cái cắt đứt sợi dây là mình và Tiểu Bạch đều phải tan xương nát thịt.

Nhưng dẫu sao đã chót leo lên tới đây, không lẽ quay trở lại? Chàng nghiến răng đánh nước bài liều, một mặt cứ tiếp tục leo, một mặt chú hết tinh thần, đề phòng mọi sự bất trắc. Không ngờ sự lo lắng đề phòng của chàng chỉ là thừa, khi leo tới cách đỉnhnúi còn hơn một trượng vẫn không xảy ra sự gì nguy hiểm, bên tai chàng lại còn nghe cả tiếng trẻ khóc oe oe!

Cái tiếng trẻ khóc đó càng làm cho Hạ Thiên Tường tăng thêm can đảm phấn khởi tinh thần, chàng hú lên một tiếng thật dài, hai tay nắm chắc lấy sợi dây, thân hình dướn cao lăng không nhảy lên đỉnh núi. Trên đỉnh núi không có gì lạ, chỉ thấy một thiếu phụ sơn thôn ngồi trước cửa động nhỏ đang cho đứa trẻ bú.

Hạ Thiên Tường mừng rỡ vô cùng, vội giằng lấy đứa trẻ trong tay người đàn bà bế lên xem kỹ, quả thấy tướng mạo nó giống mình như đúc, trong khoảng giữa mắt và lông mày có một vài nét hơi giống Lộc Như Ngọc.

https://thuviensach.vn

Hồi 65

Âm Mưu Tối Độc

Hạ Thiên Tường bế được con vào lòng, đưa mắt nhìn quanh, bất giác lại sinh lòng ngờ vực, chàng không hiểu tại sao Hướng Phiêu Nhiên đã phí tổn bao nhiêu tâm huyết mới bắt được đứa trẻ về đây, mà lại không phòng bị gì cả, để cho mình tìm thấy một cách quá dễ dàng thế này là nghĩa lý gì?

Đang lúc nghi nghi hoặc hoặc chợt nghe phía trong tiểu động có một giọng cười cực kỳ nanh ác đưa ra.

Hạ Thiên Tường lầ? trước cùng Phi Quỳnh bị hãm trên đỉnh núi này một thời gian rất lâu, nên hình thế chung quanh đây chàng đã quen thuộc lắm. Chàng biết tòa động nhỏ này rất nông, đứng ngoài có thể trông suốt tận đáy, chỉ có thể tạm thời dùng để tránh mưa gió được thôi. Bây giờ nghe tiếng cười từ bên trong đưa ra, thì đủ hiểu Hướng Phiêu Nhiên đã để hết tâm cơ bố trí nơi đây thành một cạm bẫy tối ư nguy hiểm.

Bụng tuy nghĩ vậy, nhưng chân Hạ Thiên Tường vẫn bước thẳng ra sườn núi, nhìn xuống bên dưới. Thấy mấy sợi dây mây vừa rồi đã bị ai cắt, không còn lối đi xuống nữa. Dưới chân vách núi có hai người sóng vai nhau mà đứng, chính là Hướng Phiêu Nhiên và Mai Ưu Cư Sĩ, lúc này đã lấy lại tên cũ là Mạc Tử Kính.

Hướng Phiêu Nhiên thấy Hạ Thiên Tường đứng trên núi thò đầu nhìn xuống, liền mỉm cười gọi :

Hạ lão đệ đã trông thấy cậu con trai chưa? Giọng nói của hắn không lấy gì làm lớn nhưng nghe rất rõ ràng, mà lại từ trong tòa động nhỏ đưa ra, lọt vào tai Hạ Thiên Tường.

Hạ Thiên Tường không muốn dùng thần công Thiên Lý Truyền Âm cho tốn hơi sức, bèn cũng quay về phía động nhỏ trả lời :

https://thuviensach.vn

- Xin đa tạ ơn đức Hướng bằng hữu đã trả lại cho tôi đứa con, Hạ Thiên Tường còn muốn thỉnh giáo một điều là Lộc Như Ngọc và Tần Lạc Phố hiện giờ ở đâu?

Hướng Phiêu Nhiên cười khẩy nói :

- Lộc Như Ngọc và Tần Lạc Phố chưa thấy tới đây, lúc này chỉ có một mình ngươi là vị khách quí của ta đó thôi.

Hạ Thiên Tường lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn giữ ta ở đây bao lâu nữa?

Hướng Phiêu Nhiên cười hềnh hệch mấy tiếng, rồi nói :

- Lần trước ngươi đã ở trên ấy mười ba ngày, thì lần này do ngươi tự quyết định lấy, muốn ở lâu thì được lâu, muốn ở chóng thì được chóng!

Hạ Thiên Tường nói :

- Ta muốn đi ngay bây giờ.

- Nếu vậy ngươi chỉ cần trả lời ta một câu, rồi ta sẽ thân hành đón ngươi xuống.

Hạ Thiên Tường nói :

- Ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi đi, để ta còn xét xem có trả lời được không đã.

Hướng Phiêu Nhiên nói bằng một giọng hết sức ôn tồn :

- Ta muốn hỏi Hạ lão đệ về cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên vội hỏi :

- Sao ngươi lại có trái Càn Thiên Tích Lịch?

Hướng Phiêu Nhiên cười nói :

- Độc Phật Không Không đại sư, Nụy Cước Đà Long Bào Nhất Phi, Thất Thủ Dạ Xoa Ngưu Lang Nguyên cùng với Mạc huynh đây, cùng làm chức Côn Luân Hộ Pháp.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường gật gù nói :

- À thì ra phái Côn Luân đã tạo ra bao lâu nay, bây giờ thanh thế lại chấn hưng rồi đó?

Hướng Phiêu Nhiên đắc ý cười nói :

- Nếu ngươi bảo cho ta biết cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch thế nào, ta sẽ có thể cùng phái Chấn Thiên tranh ngôi hùng cường trong thiên hạ được.

Hạ Thiên Tường lạnh lùng nói :

- Hừ ngươi tưởng ta sẽ bảo cho ngươi biết cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch thật ư?

Mạc Tử Kính từ nãy vẫn đứng yên, lúc này mới lên tiếng :

- Hạ Thiên Tường, nếu ngươi là người thông minh, thì nên thành thực chỉ dẫn cho ta phương pháp sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch thế nào, vì trái ấy hiện nay đã ở trong tay chúng ta, ngươi dẫu hy sinh hai mạng của cha con ngươi để giữ bí mật cũng vô ích!

Hạ Thiên Tường lấy tay vỗ nhẹ vào lưng đứa trẻ cười ha hả nói :

- Mạc Tử Kính, ngươi đừng cho Hạ Thiên Tường là một kẻ dễ đánh lừa như vậy đâu! ta càng bảo ngươi cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch sớm chừng nào, là các ngươi hạ độc thủ sớm chừng náy chớ gì?

Mạc Tử Kính cũng biết Hạ Thiên Tường không khi nào chiu tin mình, bèn bàn nhỏ với Hướng Phiêu Nhiên mấy câu rồi lại nói với Hạ Thiên Tường :

- Ngươi cứ yên tâm nói thực đi, ta sẽ thề độc là ta xin bảo đảm cho cha con ngươi được vô sự!

Hạ Thiên Tường lại cười ha hả nói :

- Anh hùng hiệp sĩ, một lời nói ra giá trị ngàn vàng, còn lời thề của bọn giặc cướp tội ác tày trời như các ngươi thì giá trị chỉ ngang với câu nói của một đứa trẻ lên ba.

https://thuviensach.vn

Mạc Tử Kính nổi giận nói :

- Hạ Thiên Tường, ngươi đã bị hãm ở trên đỉnh núi Côn Luân, chẳng lẽ ta không làm gì nổi ngươi sao?

Hạ Thiên Tường lại cười sằng sặc nói :

- Ba món võ mèo cào của Hướng Phiêu Nhiên đã là bại tướng ở tay ta, còn ngón Thất Xảo Cương Thi Thủ của Mạc Tử Kính, ta cũng đã được lĩnh giáo ở trong Mai Ưu cốc rồi. Tài nghệ của các ngươi chẳng qua chỉ có thế, nếu các ngươi lên núi đối địch với ta, thì thế nào cũng bại, mà không lên núi thì làm gì được ta?

Hướng Phiêu Nhiên giận lắm nói :

- Ta sẽ để ngươi chết đói, ngươi mới biết thân!

Hạ Thiên Tường bĩu mồm :

- Lần trước ngươi hãm ta và Trọng Tôn Phi Quỳnh ở trên này mười ba ngày ta đã chết đói chưa? Hay là rút cục chính ngươi suýt bị biến thành ma đói trên đỉnh Côn Luân đó? Ngươi chưa thấy ớn sao?

Hướng Phiêu Nhiên đỏ mặt chưa kịp nói gì, thì Mạc Tử Kính đã cười một cách nanh ác.

- Cho dầu ngươi có tài nhịn đói, nhưng còn đứa trẻ thì sao?

Hạ Thiên Tường nhìn người vú em, rồi lại cười nói :

- Các ngươi toàn là đồ ngốc, không nhớ rằng trên này vẫn còn người vú nữa hay sao?

Mạc Tử Kính cười khẩy luôn mấy tiếng, rồi giơ tay ấn vào một cái nút ngầm dưới chân vách núi. Hạ Thiên Tường còn đang ngơ ngác, không hiểu hắn làm trò gì, thì chợt thấy trong động nhỏ nổi lên mấy tiếng cách cách rồi ánh đao chợt lóe sáng ngời.

Lúc này Hạ Thiên Tường mới chợt nghĩ ra là trong tòa động nhỏ kia không những đặt máy thông âm mà lại còn bố trí các cơ quan khác nữa, chỉ tiếc là

https://thuviensach.vn

mình ứng cứu chậm quá, nên vừa nghe mỗi tiếng rú thê thảm, người vú em đã bị bảy mũi Thốt Độc Liễu Diệp phi đao ném nằm phơi thây trên mặt đất.

Hạ Thiên Tường thấy người vú đã chết, bất giác cơn giận sôi lên sùng sục, trợn mắt quát to :

- Hai tên côn đồ kia có bản lĩnh thì cứ đường đường đối địch với ta, sao lại giết hại một người đàn bà vô tội?

Mạc Tử Kính đắc ý, cười một cách âm hiểm :

- Người vú đã chết, đứa trẻ không có sữa, nhiều lắm chỉ ba ngày là sẽ chết đói. Ta cho ngươi tính toán một đêm, sáng mai sẽ trả lời cho chúng ta biết!

Nói xong bèn cùng Hướng Phiêu Nhiên chuồn thẳng.

Hạ Thiên Tường thấy chúng đi rồi, trong bụng buồn bực, không biết tính thế nào đứa trẻ lúc này lại oa oa khóc rầm lên, ý chừng đã đói bụng, đòi bú.

Hạ Thiên Tường vừa dỗ đứa trẻ, vừa nói với Tiểu Bạch :

- Tiểu Bạch, lần trước ta và Quỳnh tỷ bị khốn ở đây, nhờ có mi và Đại Hoàng đem thức ăn lên tiếp tế. Bây giờ còn phải lo cả sữa cho đứa bé này, biết kiếm đâu ra?

Tiểu Bạch vò đầu bức tai, nghĩ một lúc, rồi bập bẹ nói :

- Tôi... tôi có... có cách...

Hạ Thiên Tường mừng lắm, vội hỏi :

- Cách gì? Mày nói mau cho ta nghe xem nào!

Tiểu Bạch thân hình sẽ động, hóa thành một luồng sáng trắng, lợi dụng bản năng trời phú cho, chân tay bám vào vách núi phía sau thoăn thoắt bò xuống.

Hạ Thiên Tường ngồi một mình trên đỉnh núi, lúc này chàng mới nhận thấy bọn Hướng Phiêu Nhiên cốt dùng đứa trẻ đánh bảy mình, bắt mình phải chỉ dẫn cách dùng trái Càn Thiên Tích Lịch cho chúng để chúng mượn uy lực tuyệt thế của vật chí bảo đó, mà uy hiếp võ lâm xưng hùng thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, chàng bất giác cảm thấy lạnh toát xương sống tự nhủ: “Thà là phải hy sinh thân mình, còn hơn là để tụi gian hùng lợi dụng một vật trọng bảo mà sư phó mình hao tổn bao nhiêu tâm huyết sáng chế ra làm lợi khí tàn hại sinh linh, và thỏa mãn cuồng vọng của chúng”.

Đứa trẻ vẫn gào khóc không ngừng, mà Tiểu Bạch cũng chưa thấy trở lại. Hạ Thiên Tường đành lấy một hạt linh đan nhai nhỏ rồi mớm cho đứa trẻ.

Viên linh đan của Tái Hoàng Khang sáng chế, trong còn có lẫn chất Thiên Niên Chi Dịch, nên khi đứa trẻ nuốt xong, quả nhiên thiu thiu ngủ mất.

Hạ Thiên Tường thấy thế cũng hơi được yên tâm, lẳng lặng ngồi chờ Tiểu Bạch.

Một lát sau, trên đỉnh núi đã thấy nhô lên một cái bóng trắng, Linh viên Tiểu Bạch đã trở về, tay phải còn mang rất nhiều món ăn, tay trái lại xách một chiếc túi da.

Hạ Thiên Tường mở túi ra xem, thấy bên trong đầy những sửa, chàng mừng lắm vỗ vai Tiểu Bạch hỏi?

- Tiểu Bạch, sữa này là sữa gì?

Tiểu Bạch giơ hai tay lên đầu làm thành hai cái sừng, ra hiệu Hạ Thiên Tường mới biết là sữa hươu. Chàng chợt nhớ năm xưa Lộc Như Ngọc cũng bị bỏ vào hang hươu, được uống sữa hươu mà sống, không ngờ bây giờ con nàng sinh ra, cũng phải nuôi bằng sữa hươu. Thật là một sự ngẫu hợp ly kỳ, biết đâu không là do Thiên Công xếp đặt.

Ở đây đã sẵn sữa hươu, lại được Tiểu Bạch nhờ có bản năng thiên phú lên xuống tự nhiên, chàng có thể vững bụng đua gan đấu trí với bọn Hướng Phiêu Nhiên một thời gian lâu mà không lo bị chết đói.

Một đêm đã qua, vào khoảng giờ thìn hôm sau, hai tên ma đầu lại hiện ra ở phía dưới chân vách núi, hỏi chàng đã chịu chỉ dẫn cho họ cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch chưa? Hạ Thiên Tường cười nhạt nói :

https://thuviensach.vn

- Các ngươi không cần phải nói nhiều, cứ làm thế nào cho người vú này sống lại, ta sẽ chỉ cho cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch đó.

Mạc Tử Kính không ngờ Hạ Thiên Tường lại cứng đầu cứng cổ như vậy, bèn quát to :

- Nếu ngươi nhất định không chịu nói, thì ta sẽ giết đứa trẻ con!

Hạ Thiên Tường cũng đoán tất chúng cón có âm mưu gì uy hiếp mình, chớ không phải chỉ có mỗi việc để hai cha con chết đói mà thôi, chàng bèn cười ha hả nói :

- Mạc Tử Kính, các ngươi đừng lấy sự an nguy của đứa trẻ ra mà uy hiếp ta các ngươi nên biết Hạ Thiên Tường này đường đường một trang hán tử, có coi đứa con nít này là nghĩa gì đâu!

Nói dứt lời, hai hàm răng nghiến chặt lại, nhấc bổng đứa trẻ tung lên không, cao tới hai ba trượng rơi về phía sau đoạn hai tay chấp cạnh sườn, ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi nhìn hai tên ác tặc buông một chuỗi cười cực kỳ phóng khoáng.

Mạc Tử Kính và Hướng Phiêu Nhiên đều không ngờ Hạ Thiên Tường lại nhẫn tâm ném đứa con đi như vậy. Hướng Phiêu Nhiên giận dữ nghiến răng nói :

- Tên tiểu quỷ kia đã quật cường ương bướng chúng ta đành phải đốt ngòi địa lôi, cho hắn tan xương nát thịt ra mới xong!

Nói dứt lời giơ tay định điểm vào một cái huyệt nhỏ ở trên vách núi, Mạc Tử Kính vội kéo tay hắn lại, nói rằng :

- Nếu Hướng huynh đốt tên tiểu quỷ này chết thì còn ai bảo cho ta cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch được nữa? Mà nếu không có trái ấy thì làm sao cho quần hùng khiếp phục? Làm sao được lên ngôi bá chủ võ lâm?

Hướng Phiêu Nhiên lắc đầu nói :

- Hạ Thiên Tường đến con hắn còn chẳng thiết, khi nào hắn lại chịu bảo mình cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch chi bằng trừ phắt đi cho khỏi

https://thuviensach.vn

hậu hoạn.

Mạc Tử Kính cười một cách quỷ quyệt :

- Hướng huynh không nên nản chí, Hạ Thiên Tường chẳng qua cũng chỉ là một con người, mà phàm đã là người thì không phải ai tránh khỏi có một vài nhược điểm nếu chúng ta tìm ra được nhược điểm của hắn thì lo gì không khuất phục nổi hắn?

Hướng Phiêu Nhiên nhận thấy Mạc Tử Kính nói cũng có lý, và Hạ Thiên Tường đã bị hãm ở trên đỉnh núi, dẫu mọc cánh cũng không thể bay thoát được, nên tạm thời cũng chưa cần châm ngòi địa lôi vội.

Hai tên ma đầu đã đi khỏi, Hạ Thiên Tường đứng một mình trên đỉnh núi, trong bụng lại càng cảm thấy buồn bực không yên.

Chàng tuyệt không hề biết là dưới chân mình đã chôn đầy những địa lôi và thuốc dẫn hỏa, rất có thể chỉ trong nháy mắt, thân mình đã biến thành tro bụi, mà chỉ buồn vì hai cha con với Tiểu Bạch không biết còn phải giam hãm ở đây đến bao giờ? Và liệu có thoát khỏi gian mưu của tụi Hướng Phiêu Nhiên không?

Thì ra trước khi Hạ Thiên Tường ném đứa con chàng đã dặn Tiểu Bạch cầm tấm lưới nhện đỏ, đứng ở đằng sau chờ sẵn, nên đứa bé bị rơi vào tấm lưới vẫn không hề xay xát tý nào.

Chàng làm thế chẳng qua chỉ tạm thời cắt đứt cái quan niệm tưởng lợi dụng đứa trẻ để uy hiếp mình phải nghe theo mệnh lệnh của hai tên ma đầu mà thôi, chớ kỳ thật cũng không phải là một phương sách lâu dài.

Lại qua vài hôm nữa, Mạc Tử Kính vẫn chưa tìm được kế gì thuyết phục Hạ Thiên Tường, mà Hạ Thiên Tường cũng chưa tìm được cách gì thoát thân.

Một buổi sáng chợt thấy dưới chân núi Côn Luân có một con thần câu xuất hiện, rồi từ trên lưng ngựa nhảy xuống hai nàng mỹ nữ tươi đẹp như thiên tiên đó chính là chị em Hoa Như Tuyết và Trọng Tôn Phi Quỳnh.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh dặn con ngựa chơi quanh dưới chân núi còn mình thì cùng Hoa Như Tuyết trổ thuật khinh công trèo non vượt suối đi thẳng tới trước cửa cung Côn Luân.

Hai tên ma đầu đã được báo trước, Mạc Tử Kính thấy nói Phi Quỳnh là người yêu của Hạ Thiên Tường thì mừng lắm liền nói với Hướng Phiêu Nhiên :

- Có thể nhược điểm của Hạ Thiên Tường ở đây rồi, bây giờ ta hãy mời hai cô ả này vào cung, rồi giữ lấy Phi Quỳnh bắt thằng bé họ Hạ phải cung khai hết phương pháp sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch, nếu không thì ta sẽ giết nàng, lo gì nó không xưng.

Mạc Tử Kính vì đã lâu năm vùi đầu trong cung Tịch Diệt, nên chỉ biết có Lộc Như Ngọc là một trang tuyệt sắc nhất đời, bọn nữ tử trong cung không ai sánh kịp nay trông thấy hai vị mỹ nhân trước mắt, nhan sắc lồ lộ khác nào như Tây Tử Thường Nga, thì bất giác cũng hơi sửng sốt kinh ngạc, trong bụng không khỏi tấm tắc khen thầm.

Hắn lúc này nhân đã cải mặc đạo trang, bèn chắp tay cúi đầu ngang ngực nói :

- Hai vị nữ thí chủ quí danh là gì, và có việc gì giáng lâm Côn Luân? Xin cho được biết.

Hoa Như Tuyết nhãn lực rất tinh, vừa nhác trông qua, nàng đã nhận thấy vị đạo nhân này võ công tuyệt cao, tính tình cũng cực kỳ nham hiểm.

Nàng đã nhận xét như vậy, bèn cũng để ý đề phòng, chỉ chắp tay thi lễ, mỉm cười nói :

- Tôi là Hoa Như Tuyết còn sư muội tôi đây là Trọng Tôn Phi Quỳnh, xin hỏi đạo trưởng pháp hiệu là gì?

Mạc Tử Kính cũng không cần giấu giếm, thủng thỉnh trả lời :

- Bần đạo tên gọi là Mạc Tử Kính, năm xưa còn có ngoại hiệu xấu xí nữa là Ngũ Độc Phi Thi.

https://thuviensach.vn

Hoa Như Tuyết và Phi Quỳnh vừa nghe thấy lão xưng danh hiệu, bất giác cùng giật mình, bước lùi lại phía sau nữa bước.

Phi Quỳnh đưa mắt ngắm kỹ lão từ đầu tới chân một lượt, rồi nói :

- Mạc đạo trưởng hình như còn một ngoại hiệu nữa là Mai Ưu Cư Sĩ?

Mạc Tử Kính gật đầu lia lịa, cười ha hả :

- Đúng, đúng ta, Mạc Tử Kính là ta, Mai Ưu Cư Sĩ cũng là ta và hiện thời Chưởng môn nhân phái Côn Luân cũng lại là ta nốt.

Phi Quỳnh ngẩn người hỏi :

- Ông là Chưởng môn phái Côn Luân, thế còn Hướng Phiêu Nhiên đâu?

Mạc Tử Kính đắc ý cười :

- Phái Côn Luân hiện giờ có hai Chưởng môn nhân, tôi là một còn vị kia là Hướng huynh.

Hoa Như Tuyết lúc này mới lên tiếng :

- Xin hỏi đạo trưởng đứa con của Tịch Mịch công chúa Lộc Như Ngọc có phải bị Hướng chưởng môn nhân bắt đem về đây không?

Mạc Tử Kính gật đầu. Hoa Như Tuyết và Phi Quỳnh bèn đưa mắt nhìn nhau rồi theo lời mời của chủ nhân cũng bước vào phòng khách.

Mạc Tử Kính mời hai nàng ngồi rồi sai đạo đồng pha trà, Phi Quỳnh sốt ruột không sao nán được lại hỏi :

- Xin hỏi Chưởng môn nhân, Hạ Thiên Tường đã tới đây chưa?

Mạc Tử Kính vẫn thẳng thắn gật đầu.

- Hạ thí chủ lúc này vẫn ở trên Côn Luân tuyệt đỉnh.

Phi Quỳnh thấy đối phương thừa nhận một cách hết sức sảng khoái trong bụng cũng hơi run, bèn hỏi :

- Chàng...

https://thuviensach.vn

Mạc Tử Kính không đợi nàng dứt lời lập tức mỉm cười đáp :

- Cô nương cứ yên trí, Hạ thí chủ vẫn bình yên vô sự, chỉ tạm thời ở trên đỉnh núi, vì chưa có đường xuống mà thôi.

Hoa Như Tuyết đăm đăm nhìn hắn, lạnh lùng hỏi :

- Các ngươi giam cha con Hạ Thiên Tường ở trên đỉnh núi là có dụng ý gì vậy?

Mạc Tử Kính vẫn ôn tồn mỉm cười nói :

- Phái Côn Luân tuyệt không có ác ý với cha con Hạ thí chủ. Chẳng qua chỉ muốn hỏi Hạ thí chủ một việc bí mật, nếu Hạ thí chủ vui lòng cho biết chúng tôi sẽ cung kính lên đỉnh núi đón xuống.

Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Các ông xử sự như thế là sai, đối với Hạ Thiên Tường chỉ nên dùng lối mềm mỏng van nài họa may còn được, chớ đã giở đến lối bắt ép thì không xong đâu!

Mạc Tử Kính cười một cách nham hiểm :

- Trọng Tôn cô nương nói phải lắm, tôi đã dùng đủ mọi thủ đoạn, mà Hạ Thiên Tường vẫn không mắc. Nhưng tới khi nào mục đích của chúng tôi không đạt và không thể dung dưỡng được nữa, chúng tôi đành phát động một ngón đòn độc cuối cùng, khiến cho cha con hắn phải hóa thành tro bụi lúc ấy cô nương đừng trách.

Phi Quỳnh lắc đầu cười nhạt :

- Tôi chỉ sợ các người không thể làm được như vậy thôi!

Mạc Tử Kính cười một cách nham hiểm.

- Trên Côn Luân tuyệt đỉnh cả thẩy có mười tám chỗ chôn địa lôi hỏa dược, chúng tôi chỉ việc đốt một mồi lửa, ném lên dù cho Hạ Thiên Tường mình đồng da sắt cũng không thể không cháy ra thành than được.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh nghe nói, lạnh toát cả người, chau mày lẳng lặng. Mạc Tử Kính lại đắc ý nói :

- Hai vị không tin, tôi xin đưa ra tận nơi mà xem.

Hoa Như Tuyết nghe giọng lưỡi của hắn, biết là hắn không nói dối liền cau mày hỏi :

- Phái Côn Luân muốn biết chuyện bí mật gì?

Mạc Tử Kính cười nói :

- Trước kia Hạ thí chủ có một trái Càn Thiên Tích Lịch, một vật chí bảo của phái Bắc Minh, bị lọt vào tay bọn Chung Nam tam sát, chỉ tiếc là bọn họ đều không biết cách sử dụng, nên muốn hỏi Hạ thí chủ...

Phi Quỳnh ngắt lời hỏi :

- Bọn Chung Nam tam sát cũng ở Côn Luân ư?

Mạc Tử Kính gật đầu cười :

- Ba vị ấy hiện được mời làm Hộ Pháp phái Côn Luân!

Hoa Như Tuyết cười nhạt một tiếng, ánh mắt sáng như điện, đăm đăm nhìn Mạc hỏi :

- Ý hắn các ông muốn nhờ cái uy lực tuyệt thế của trái Càn Thiên Tích Lịch để tiêu diệt những kẻ đối lập rồi xưng hùng xưng bá trong võ lâm phải không?

Mạc Tử Kính cười ha hả nói :

- Nếu chúng ta không mưu đồ bá nghiệp, thời việc gì phải tổn phí bao nhiêu tâm cơ giữ Hạ Thiên Tường lên đỉnh núi Côn Luân để giam giữ?

Hoa Như Tuyết cau mày, ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Thôi được, việc này hãy để chúng tôi xem tình thế nơi đó ra sao, rồi sẽ xin đứng trung gian điều đình cho hai bên mới xong.

https://thuviensach.vn

Mạc Tử Kính thấy hai người đã trúng kế, lấy làm đắc ý vô cùng, bèn cười một cách đanh ác, nói :

- Lúc này Hướng chưởng môn nhân đang nói chuyện với Hạ Thiên Tường, hai vị nữ thí chủ xin đi vào gian bên trái này, đẩy cánh cửa sổ về phía bắc ra, sẽ trông thấy rõ ràng.

Hoa Như Tuyết mới đến Côn Luân lần này là lần đầu, nên không rõ địa thế, còn Phi Quỳnh tuy đã đến mấy lần, nhưng khốn nỗi lúc này nàng chỉ nóng lòng sốt ruột lo cho Hạ Thiên Tường đến nỗi không nhớ là đỉnh núi Côn Luân ở cách đây rất xa, làm sao đứng trong cửa sổ mà trông thấy được?

Hai nàng vừa bước vào gian bên trái, Mạc Tử Kính ngẫm nghĩ cười thầm, lập tức lẻn ra ngoài, ấn vào nút cơ quan bên cánh cửa, sầm một tiếng, từ trên nóc nhà rơi xuống một tấm vách sắt vừa nặng vừa dày, bịt kín cả lối đi.

Phi Quỳnh nổi giận, quát lên một tiếng, định tìm lối ra, Hoa Như Tuyết cười nhạt xua tay nói :

- Quỳnh muội đừng tìm vô ích, chúng ta chỉ vì sơ ý một chút, đến nỗi mắc vào cạm bẫy của đối phương căn phòng này bốn mặt tất nhiên là tường đồng vách sắt, làm gì còn lối ra?

Phi Quỳnh lấy tay sờ thử, quả đúng như lời Hoa Như Tuyết nói, đến cả những cái cửa sổ dán giấy trắng, trông bề ngoài thì tưởng là chất gì, nhưng sờ tay vào mới biết toàn là bằng một khối sắt đúc thành cả, dù chưởng lực nào cũng không phá hủy nổi.

Hoa Như Tuyết mặt lạnh như phủ một lớp sương, đưa cho Phi Quỳnh hai viên linh đan, bảo nàng để vào mũi, phòng bị lỡ đối phương dùng mê hương ám toán chăng.

Chỉ trong giây lát, quả thấy khắp phòng xông lên một hương thơm là lạ, Hoa Như Tuyết cười nhạt nói :

- Mạc Tử Kính, ngươi chẳng gì cũng là địa vị Chưởng môn một phái sao lại hành động một cách quá vô sỉ như vậy? Nhưng đừng tưởng cái thủ đoạn hạ

https://thuviensach.vn

lưu ti bỉ dùng hương mê hồn làm ám khí, mà hại được chị em ta đâu.

Mạc Tử Kính thẹn đỏ mặt, ghé vào ống truyền âm cười nhạt nói :

- Hoa Như Tuyết nghe đây, ta sẽ xông hương mê hồn suốt đêm ngày không lúc nào ngơi, thử xem các ngươi chịu nổi không, chỉ cần chút xíu cũng đủ làm cho người ta thần hồn mê mẫn, mất hết tri giác.

Hoa Như Tuyết và Phi Quỳnh đưa mắt nhìn nhau, nhưng tình thế lúc này, cũng đành phải bó tay, không còn biết làm gì hơn được.

Mạc Tử Kính lắng tai nghe ngóng, thấy bên trong vẫn im phăng phắc, biết là chiến thuật công tâm của mình đã có hiệu lực, bèn cười khẩy nói :

- Các ngươi nếu muốn bảo toàn tính mệnh thì hãy ngoan ngoan nghe theo mệnh lệnh của ta Hoa Như Tuyết cúi đầu ngẫm nghĩ, nàng nhận thấy tình thế này chỉ còn cách hoãn binh, để chờ Nhất Bát thần tăng đến, họa may còn có hy vọng thoát thân, ngoài ra không còn cách gì hơn nữa. Nàng bèn hỏi Mạc Tử Kính :

- Ngươi định lợi dụng chúng ta việc gì?

Mạc Tử Kính cười một cách nanh ác :

- Các ngươi chỉ viết mấy chữ cho Hạ Thiên Tường khuyên hắn nên bảo cho chúng ta biết cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch thế nào ta sẽ tha các ngươi ngay lập tức.

Hoa Như Tuyết cười khanh khách :

- Ngươi tính thế không xong rồi, và Hạ Thiên Tường chưa hề biết nét chữ của chúng ta, không thể bằng vào một mảnh giấy vu vơ mà làm cho hắn tin được.

Mạc Tử Kính nghe nói, lẳng lặng không đáp, Hoa Như Tuyết lại cười tiếp :

- Nếu ngươi tình nguyện đem bốn mạng người chúng ta đánh đổi lấy phương pháp sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch thì ta sẽ mách ngươi một kế.

Mạc Tử Kính cười một cách quái gở nói :

https://thuviensach.vn

- Ngươi cứ nói đi, ta với các ngươi không thù không oán, ta cũng không có ý định hại các ngươi làm gì. Nếu ngươi làm cho Hạ Thiên Tường chỉ dẫn ta phương pháp đó, ta sẽ đảm bảo cho bọn các ngươi đều được an toàn ra khỏi nơi đây.

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Kế của ta hay lắm, các ngươi cứ việc giữ ta ở đây làm nhân chứng, còn để cho Phi Quỳnh lên gặp Hạ Thiên Tường và khuyên hắn phải theo ý các ngươi Hạ Thiên Tường rất tin lời Phi Quỳnh ta dám chắc thế nào hắn cũng phải nghe theo.

Mạc Tử Kính bàn nhỏ với Hướng Phiêu Nhiên từ nãy giờ vẫn ẩn mình trong xó tối - mấy câu cả hai cùng nhận thấy kế hoạch của Hoa Như Tuyết có thể dùng được Hướng Phiêu Nhiên khẽ nói :

- Mạc huynh cứ ừ đi, đằng nào thì công việc xong, ta cũng giết cả bọn chúng, chúng có chạy lên trời cũng không thoát.

Mạc Tử Kính lại ghé vào ống Truyền Âm, nói to :

- Ta bằng lòng nhận đề nghị của ngươi. Vậy mời Trọng Tôn cô nương ngồi lên chiếc ghế gỗ tử đàn kê bên kỷ trà ở mé bên trái gian phòng đó.

Hoa Như Tuyết biết là trước khi chưa hỏi được Hạ Thiên Tường những điều bí mật, không khi nào chúng dám vọng động, bèn bảo Phi Quỳnh cứ việc ngồi lên ghế, lại dặn khẽ vào tai nàng :

- Quỳnh muội nhớ dặn Tường đệ cố tìm cách kéo dài thời gian ra, rồi sao Tiểu Bạch xuống chân núi Côn Luân chờ đón Nhất Bát thần tăng bảo chàng liệu tìm cách ứng cứu.

Nói vừa dứt lời, đã thấy trời đất như đảo lộn kèm theo tiếng máy chạy cách cách, rồi cả Phi Quỳnh lẫn chiếc ghế đều biến mất.

Phi Quỳnh và chiếc ghế rơi xuống một con đường hầm, chớp mắt đã đi tới một tòa động đá ở phía sau cung Côn Luân. Mạc Tử Kính đã đứng chờ sẵn

https://thuviensach.vn

bên ngoài cửa động, hắn vừa đưa Phi Quỳnh lên đỉnh núi Côn Luân vừa cười một cách quái gở nói :

- Cô nương phải khéo léo khuyên nhủ Hạ Thiên Tường, đừng nên manh tâm phản trắc, vì ngươi chỉ hơi xuẩn động một chút là Hạ Thiên Tường và Hoa Như Tuyết đều bị chết một cách cực kỳ thảm khốc ngay.

Phi Quỳnh chỉ lẳng lặng cười nhạt, chỉ trong giây lát, hai người đã đứng dưới chân đỉnh núi Côn Luân.

Mạc Tử Kính lấy tay khẽ ấn chân bức vách đá, tức thì bên trên vách đá để lộ ra một cửa động hình tròn. Phi Quỳnh thấy thế bèn hỏi :

- Có phải ngươi bảo ta chui qua tòa động đá này, lên thẳng đỉnh núi phải không?

Mạc Tử Kính gật đầu, cười hềnh hệch :

- Tòa động đá nguyên vẫn sẵn có từ trước, gần đây chúng ta mới đục cho thông suốt lên đỉnh núi lại còn đặt thêm ống Truyền Âm nữa. Cô nương cứ yên tâm mà đi, ta bảo đảm là không có gì nguy hiểm.

Phi Quỳnh không hề đắn đo lập tức nhảy vào bí động. Mạc Tử Kính cũng đóng sập cửa động lại. Đường trong động vừa hẹp vừa dài, xoáy tròn như trôn ốc, phí tổn phải đi vòng mà lên.

Phi Quỳnh sờ soạng trong bóng tối, mò mẫm bước dần, nên không sao đi nhanh được.

Đi ước chừng nửa giờ, mới thấy một vách đá rất dày chắn ngang trước mặt, không còn đường nào đi lên được nửa.

Cái giọng nói lạnh lẽo hung hiểm của Mạc Tử Kính lại văng vẳng truyền đến tai nàng.

- Trọng Tôn cô nương, để tôi mở tấm vách đá cho cô nương ra nhưng chỉ trong nháy mắt, nó lại tự sập lại, cô nương phải chú ý hết tinh thần mà nắm lấy cơ hội đừng để lỡ.

https://thuviensach.vn

Tiếng nói vừa dứt quả nhiên trên bức vách chợt hiện ra một vật sáng, rồi lớn dần thành một cái khe.

Phi Quỳnh đã biết cơ hội này rất ngắn ngủi, không thể chần chừ được, bèn vội uốn lưng cong băng mình luồn qua khe đá.

Thân hình vừa ra khỏi, động đá lại đóng sập vào thì ra là đã lên tới đỉnh núi.

Lúc này Hạ Thiên Tường đang ru đứa trẻ ngủ, chợt trông thấy Phi Quỳnh khác nào như vừa ở trên mây rơi xuống, chàng vừa mừng vừa sợ, sửng sốt hỏi :

- Quỳnh tỷ sao... sao lại ở trong vách nhảy ra? Nếu đã tìm đường bí mật, thì chúng ta tất có lối thoát rồi!

Phi Quỳnh lắc đầu cười nói :

- Tôi được Mạc Tử Kính mở cơ quan bí mật đưa lên đây. Bây giờ tôi cũng như Tưởng đệ, chỉ có đường lên mà không có đường xuống.

Vừa nói nàng vừa đón lấy đứa trẻ trong tay Hạ Thiên Tường, ngắm nghía một lúc, bất giác trong lòng chua xót, ứa nước mắt nói :

- Đứa trẻ này giống như Lộc Như Ngọc quá, chỉ đáng thương là cha nó đã tìm được lên đây, thì mẹ nó lại...

Hạ Thiên Tường nói :

- Mẹ nó không biết đi đâu? Nếu chúng ta may mắn thoát khỏi nơi này, rồi sẽ kiếm cách đi tìm sau, chắc thế nào cũng thấy.

Phi Quỳnh biết lúc này Hạ Thiên Tường trong bụng chắc đang lo lắng bồn chồn, nên cũng không muốn cho chàng biết tin Lộc Như Ngọc vội. Bèn đưa mắt nhìn quanh, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu Bạch đi đâu rồi?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Tiểu Bạch thật khôn ngoan và tử tế vô cùng, lần này nếu không được tỷ tỷ sai nó đi với tôi thì đứa trẻ này chết đã lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh nghe chàng nói tới đây đã hiểu ngay ra, bèn cười hỏi :

- Chắc là nó đi kiếm sữa cho đứa trẻ phải không?

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Nó thấy sữa hươu đã gần hết, nên vừa xuống núi kiếm thêm.

Phi Quỳnh cười hỏi :

- Tường đệ bị khốn ở đây, chắc khổ lắm nhỉ?

Hạ Thiên Tường cười gượng nói :

- Khổ đến đâu tôi cũng không sợ, chỉ sợ nhất một điều là hôm nào cũng như hôm nào, thâu đêm suốt sáng chỉ nằm nghe những tiếng thê lương tịch mịch nó gặm nhấm ruột gan, tưởng chừng không sao chịu nổi nhưng bây giờ đã có tỷ tỷ bên mình, không những còn hy vọng có lối thoát thân, mà nếu có phải suốt đời ở trên đỉnh núi này, tôi cũng không ân hận gì hết.

Phi Quỳnh nguýt chàng một cái, giả vờ giận dữ nói :

- Tường đệ nói nghe sao mà ngon lành thế? Chàng có biết nơi chúng ta đang đứng chung quanh có tới mười tám chỗ chôn địa lôi không?

Hạ Thiên Tường vẫn thản nhiên, gật đầu nói :

- Tôi cũng đoán biết từ trước, nhưng trước khi chưa biết cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch, quyết không khi nào chúng dám hạ độc thủ. Nên chi tôi vẫn cho là dù xung quanh mình chôn toàn địa lôi thuốc nổ, cũng chẳng chết được mà sợ.

Phi Quỳnh cười nhạt nói :

- Phải, chúng ta tuy tạm thời an toàn thật, nhưng còn Hoa tỷ tỷ đang nằm trong cung Côn Luân, làm con tin cho chúng thì sao?

Hạ Thiên Tường giật mình vội hỏi :

- Sao? Cả Hoa Như Tuyết tỷ tỷ cũng đến đây à?

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh liền đem câu chuyện tình cờ gặp Hạ Hầu Tốn và Hoa Như Tuyết, Nhất Bát thần tăng thế nào kể hết cho chàng nghe, chỉ giấu có chuyện Lộc Như Ngọc gieo mình xuống vực là chưa nhắc đến.

Hạ Thiên Tường nghe xong, giậm chân than rằng :

Thế thì hỏng mất! Hỏng, hỏng...

https://thuviensach.vn

Hồi 66

Chuyển Nguy Thành An

Vừa nói tới đây, chợt lại nghe tiếng cười khành khạch của Mạc Tử Kính từ dưới chân núi đưa lên.

- Hạ Thiên Tường nếu ngươi không chịu nói rõ cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch, ta sẽ phát động tất cả các cơ quan trong gian mật thất, đánh ngã Hoa Như Tuyết, khiêng nàng ra đây để cho bọn đệ tử Côn Luân mặc sức lăng nhục, cho các ngươi coi.

Hạ Thiên Tường tuy lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nhưng không biết làm sao được đành phải nén giận nói :

- Mạc Tử Kính, ngươi hãy để ta nghĩ kỹ ít lâu đã.

Mạc Tử Kính biết rằng mình đã nắm được nhược điểm của đối phương rồi, trước sau gì rồi hắn cũng khuất phục bèn cười ha hả, đắc ý nói :

- Được rồi, ta lại cho ngươi nghĩ thêm một ngày nữa. Nếu đúng giờ ngọ ngày mai mà ngươi vẫn không chịu nói, đừng oán ta độc ác.

Nói xong, hắn bỏ đi luôn. Hạ Thiên Tường nhìn Phi Quỳnh lắc đầu thở dài :

- Hoa tỷ tỷ đã lọt vào tay bọn ma đầu, chỉ sợ mình không sao giữ bí mật cách sử dụng trái Tích Lịch được lâu hơn nữa.

Phi Quỳnh cau mày nói :

- Nhất Bát thần tăng đến đây kịp thì hay, bằng không thì ta đành phải bảo họ vậy. Sau này rồi ta tìm cách lấy về.

Hạ Thiên Tường thở dài nói :

- Trái Càn Thiên uy lực mạnh lắm, nếu để họ dùng gây nên tội ác tày trời, thì đó tức là cái nhục cho môn hộ Bắc Minh, tôi còn mặt mũi nào đối với vong linh ân sư ở dưới suối vàng nữa.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh cười nói :

- Sao Tường đệ không bịa ra một phương pháp giả, mà bảo họ có được không? Được cái tất cả chỉ có một trái Càn Thiên Tích Lịch, họ có muốn thử xem mình nói đúng hay sai cũng không có cách gì thử được kia mà.

Hạ Thiên Tường cười gượng :

- Tôi cũng đã nghĩ đến cách ấy, nhưng lại sợ sau khi mình bảo họ, họ tưởng thật, lúc ấy mới tính cách nhổ cỏ tận gốc, hạ độc thủ trừ luôn bọn mình và Hoa tỷ tỷ cho tuyệt hậu hoạn thì sao?

Phi Quỳnh lúc ấy mới tỉnh ngộ, giật mình nói :

- Ờ nhỉ! Tường đệ lo xa như vậy cũng có lý. Nếu vậy thì chúng ta chỉ còn nước ngồi chờ Nhất Bát thần tăng đến tiếp cứu nữa thôi.

Vừa nói đến đây đã thấy một bóng trắng nhô lên đỉnh núi, thì ra linh viên Tiểu Bạch đã lấy được đầy một túi sữa xách về.

Phi Quỳnh vừa lấy sữa cho đứa trẻ bú, vừa dặn Tiểu Bạch xuống núi tìm Nhất Bát thần tăng, lại bảo Hạ Thiên Tường lấy cây đốt thành than viết thư kể hết tình cảnh cho ông ta nghe.

May mắn làm sao, Tiểu Bạch vừa xuống tới chân núi đã trông thấy một bóng xám và một bóng vàng từ phía xa xa, nhanh như một luồng điện bay lại.

Bóng vàng chính là con dị thú Đại Hoàng, còn cái bóng xám là Nhất Bát thần tăng, người mà Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường đều đang đặt hết niềm hy vọng vào đó.

Tiểu Bạch mừng rỡ reo lên một tiếng, rồi chạy ra đón, lại đưa bức thư của Hạ Thiên Tường cho Nhất Bát thần tăng xem.

Nhất Bát thần tăng xem thư xong, bất giác cau mày nghĩ bụng: “Bọn ma đầu phái Côn Luân người đông thế mạnh, mình thì chỉ có hai con thú giúp sức, làm sao giải cứu được nguy cơ ghê gớm này?”

https://thuviensach.vn

Hoàn cảnh thật hết sức khó khăn, Nhất Bát thần tăng đành phải gạt bỏ mọi sự lo lắng, ngồi nhắm mắt tĩnh tọa.

Nhất Bát thần tăng quả không hổ là một vị kỳ tăng trong võ lâm đương thời, chỉ trong giây phút tĩnh tâm, Thần tăng đã nghĩ ra được một diệu kế.

Thoạt đầu ông quyết định một nguyên tắc, cho là những điều lo lắng của Hạ Thiên Tường rất hợp lý, bọn Côn Luân chỉ chờ chàng bảo cho biết cách sử dụng trái Càn Thiên xong, là sẽ lập tức hạ độc thủ sát hại cả bốn nhân mạng, để trừ hậu hoạn.

Điều thứ hai Nhất Bát thần tăng tự lượng sức mình, thêm cả hai con dị thú nữa, cũng chỉ cứu được Hoa Như Tuyết là cùng, còn hai người trên đỉnh núi, tuyệt đối không sao chiếu cố được xiết.

Nội trong hai việc đó, không sao có thể lưỡng toàn được, mà nhất định lại cần phải lưỡng toàn, như vậy thì chỉ còn một cách là mạo hiểm.

Thần tăng sai hai con thú đi hái rất nhiều dây mây, rồi ông tự tay tạo thành một cái sọt rất lớn.

Sau đó ông mới chọn lấy mười sợi dây thật tốt, dài độ ba trượng rồi bỏ tất cả vào sọt, lại viết một phong thư, sai Tiểu Bạch, Đại Hoàng vòng ra sau núi, đưa lên đỉnh Côn Luân.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh xem thư xong, rất lấy làm bội phục, bèn lấy mười sợi dây mây buộc vào đầu sọt, mỗi đầu năm sợi.

Xong đâu đó mới đem ra sau núi, chọn một cây cổ tùng bên sườn núi, cách chỏm núi ước hơn một trượng, buộc năm sợi dây vào cây tùng, còn năm sợi buộc vào một khe đá, chiếc sọt được buông thõng xuống, cách xa đỉnh núi chừng hơn ba trượng, trên đầu là một khoảng không bao la vạn trượng, còn dưới chân thì là một vực sâu thăm thẳm ngàn trùng.

Thì ra Nhất Bát thần tăng đã dặn Hạ Thiên Tường cứ đợi đến giờ ngọ ngày mai, vào đúng giây phút cuối cùng, hạn kỳ đã mãn, bọn ma đầu phái Côn Luân đem Hoa Như Tuyết tới chân đỉnh núi mượn cớ dọa dẫm bọn Hạ Thiên

https://thuviensach.vn

Tường thì mới chịu thua bịa ra một phương pháp láo, chỉ dẫn cho chúng cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch. Sau khi đã được thỏa mãn, tất họ sẽ lập tức hạ độc thủ giết hại bọn Hạ Thiên Tường và cả Hoa Như Tuyết.

Về phần Hoa Như Tuyết đã có Nhất Bát thần tăng và hai con thú mai phục ở phía sau núi, đến lúc ấy sẽ đổ ra tiếp cứu.

Còn Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh ở trên núi, bọn ma đầu tất sẽ đốt địa lôi và các chất dẫn hỏa. Nhưng địa lôi chôn ở dưới núi đá, tất cũng không lấy gì làm sâu lắm, và đứng ở dưới chân núi đốt lửa, do một sợi dây dẫn lửa truyền lên, tất cũng phải mất một thời gian lâu mới có thể phát nổ được.

Nếu Nhất Bát thần tăng tính không sai, thì trong khi trên đỉnh núi Côn Luân nổ lên một tiếng lớn, rung chuyển cả tòa núi, đá vụn bay mù trời. Hạ Thiên Tường, Phi Quỳnh và đứa trẻ đã ngồi yên trong chiếc sọt mây, lơ lửng giữa trời, dưới đỉnh núi tới hơn ba trượng rồi.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh đều nhận thấy Nhất Bát thần tăng an bài như thế, quả thật là một diệu sách có một không hai.

Nhưng sau khi buột xong sọt mây, Hạ Thiên Tường lại muốn sai Tiểu Bạch, Đại Hoàng đem đứa bé xuống núi trước. Phi Quỳnh kinh ngạc hỏi, Thiên Tường cười một cách buồn bã nói :

- Tiếng địa lôi nổ ở trên đầu, sức mạnh vô cùng ghê gớm, ngộ không may những sợi dây chịu không nổi sức rung chuyển mà bị đứt sọt mây rơi xuống vực thẳm thì tôi và Quỳnh tỷ chịu chết đã đành, hà tất phải phí thêm mạng một đứa trẻ nữa.

Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Tường đệ nghĩ tuy phải, nhưng vách núi này vừa trơn vừa dốc, hai con thú tuy giỏi leo trèo, song chúng leo một mình thì được, chớ bắt chúng cõng một đứa con nít, ngộ nhỡ trượt chân, có phải là cầu an mà lại thành mang họa không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường nghe nàng nói có lý, cũng thôi không nghĩ tới điều ấy nữa, chỉ sai Tiểu Bạch, Đại Hoàng xuống núi chờ lệnh Nhất Bát thần tăng sai khiến.

Sáng hôm sau đã nghe tiếng Mạc Tử Kính léo nhéo trong ống truyền âm :

- Thế nào Hạ Thiên Tường? Ngươi nghĩ một đêm, đã quyết định xong chưa?

Hạ Thiên Tường cười nhạt, chỉ đáp gọn lỏn có mấy tiếng :

- Xin thứ cho Hạ Thiên Tường không thể nói được.

Mạc Tử Kính giận lắm, chỉ hừ một tiếng nhưng một lát sau, hắn lại cười hềnh hệch nói :

- Hạ Thiên Tường, ngươi đã cứng đầu, cứng cổ như vậy thì để ta đem Hoa Như Tuyết ra đây, thử xem ngươi có thể cứ ngồi đó, giương mắt xem nàng bị lăng nhục được không?

Nói xong lại thấy dưới chân núi yên lặng như tờ, không nghe động tịnh gì nữa. Hạ Thiên Tường biết là lúc này hai bên đã đi đến giai đoạn quyết liệt, bèn cười nói với Phi Quỳnh :

- Quỳnh tỷ bế con ngồi vào sọt trước đi. Chúng ta cần phải chuẩn bị ngay mới được.

Phi Quỳnh gật đầu khen phải, bế đứa nhỏ đi trước. Hạ Thiên Tường chờ cho nàng ngồi vào sọt đâu vào đấy, thì mới ra mặt trước đỉnh núi hiên ngang đứng đợi.

Đứng trên cao nhìn xuống, chàng nhận thấy một bóng vàng, một bóng xám và một bóng trắng thấp thoáng, nửa ẩn nửa hiện sau những đám quái thạch nguy nga.

Cái bóng xám hình như đang giơ tay ra hiệu cho chàng. Hạ Thiên Tường biết cái bóng đó chính là Nhất Bát thần tăng, bèn cũng vẫy tay đáp lại, tỏ ý đã sẵn sàng hết cả rồi.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, trong cung Côn Luân đã lũ lượt kéo ra một bọn, những người này là Mạc Tử Kính, Hướng Phiêu Nhiên, Bào Nhất Phi, Ngưu Nguyên Lăng, và mấy tên đệ tử phái Côn Luân, duy có Không Không Hòa Thượng là vắng mặt.

Hoa Như Tuyết không biết bị trúng ám khí gì, chỉ thấy nàng nằm mê man trên chiếc chõng tre, do mấy tên đệ tử khiên ra. Bọn Mạc Tử Kính tuy gian giảo, nhưng cũng sao ngờ được là xung quanh dãy đá đã có mai phục, chúng bèn đặt chiếc chõng tre ngay phía trước đám quái thạch, chỉ còn cách Nhất Bát thần tăng nấp chừng sáu bảy thước.

Mạc Tử Kính thấy Hạ Thiên Tường vẫn ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi, đưa mắt nhìn xuống, bèn cười ha hả, đắc ý gọi to :

- Hạ Thiên Tường nghe đây, bây giờ ta sai người cởi bỏ quần áo của Hoa Như Tuyết ra, trước hết hãy để nàng khỏa thân đã, nếu ngươi vẫn ương ngạnh không nói rõ cách sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch, thì ta sẽ cho phép bọn đệ tử tha hồ làm nhục nàng, cho ngươi coi.

Nhất Bát thần tăng bản tính vốn rất bình tĩnh ôn hòa, vậy mà lúc này nghe mấy câu hèn hạ vô sỉ của Mạc Tử Kính, bất giác cũng giận lên, đôi mắt như nảy lửa. Nghĩ bụng không trách năm xưa, các nhân vật hai phái hắc bạch trong võ lâm, nghe nói đến tên Mạc Tử Kính ai cũng căm giận, chỉ muốn phân thây hắn ra làm trăm mảnh.

Mạc Tử Kính nói xong, liền vẫy tay một cái, lập tức có hai tên đệ tử lừ lừ tiến về phía Hoa Như Tuyết nằm.

Nhất Bát thần tăng hốt hoảng vừa định liều mạng nhảy ra tiếp cứu thì chợt nghe Hạ Thiên Tường quát to :

- Khoan đã!

Mạc Tử Kính cả mừng, vội xua tay ra hiệu cho hai tên đệ tử hãy dừng lại, rồi cất cao tiếng hỏi :

https://thuviensach.vn

- Ngươi nói gì thì nói mau đi! Nên biết rằng lần này không thể tìm cách hoãn binh được nữa đâu.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Nếu ta nói ra, các ngươi có thể để cho bọn ta an nhiên vô sự rời khỏi nơi đây không?

Mạc Tử Kính đưa mắt cho Hướng Phiêu Nhiên rồi gật đầu cười nói :

- Nếu ngươi chịu nói thật, ta sẽ đảm bảo cho các ngươi, đừng sợ!

Hạ Thiên Tường cố ý tỏ vẻ nghi ngờ nói :

- Ngươi hãy thề đi đã, mà phải thề thật độc, ta mới tin.

Mạc Tử Kính bĩu môi, rồi làm bộ trịnh trọng cất cao tiếng thề :

- Sau khi ngươi chỉ cho ta phương pháp bí mật sử dụng trái Càn Thiên Tích Lịch rồi, nếu ta bội tín không tha cho các ngươi ra thì ta sẽ bị chết dưới móng sắc nanh nhọn của giống thú vật.

Hạ Thiên Tường lẳng lặng nghe xong, lại hỏi :

- Bên dưới trái Càn Thiên Tích Lịch, có bảy cái trâm đen nho nhỏ, các ngươi có trông thấy không?

Bào Nhất Phi vội đáp :

- Có, có, bảy cái trâm đó là bày theo hàng bảy ngôi sao Bắc Đẩu.

Hạ Thiên Tường nói :

- Trước khi sử dụng trái đó, các ngươi hãy dùng chỉ lực kim cương nhổ bỏ một mũi trâm đi, tự nhiên sẽ có linh diệu. Nhưng vật này uy lực mạnh lắm, sức có thể lay chuyển rừng núi. Nên sau khi ném trái đó đi, phải chạy ngược trở lại, mà trốn đi thật xa, nếu không thì người ném cũng tan xác.

Hạ Thiên Tường nói mấy câu đó bằng một giọng hết sức tự nhiên, y hệt như thật, làm cho Mạc Tử Kính không nghi ngờ gì cả. Hắn chợt ngửa cổ lên trời

https://thuviensach.vn

buông ra một chuỗi cười sằng sặc, tiếng cười nghe chẳng khác gì tiếng cú rúc, làm cho mấy người đứng xung quanh cũng phải rợn gai ốc.

Hạ Thiên Tường cau mày quát to :

- Mạc Tử Kính, ta đã nói hết những bí mật trong trái Càn Thiên Tích Lịch rồi, sao ngươi chưa thả chúng ta ra, còn cười gì nữa?

Mạc Tử Kính lại cười ha hả như điên, rồi nói :

- Hạ Thiên Tường, sao ngươi ngây thơ quá thế? Ngươi còn muốn sống nữa ư?

Hạ Thiên Tường thấy mình dự liệu quả không sai, bèn nghiến răng thét lên :

- Mạc Tử Kính, ngươi đã quên lời thề ban nãy rồi sao?

Mạc Tử Kính lại cười một cách nanh ác :

- Trời cao mù mịt, hơi đâu mà để ý đến những việc cỏn con dưới nhân gian. Thề bồi chẳng qua chỉ là chuyện trẻ con, ăn nhằm gì? Bây giờ ta hãy cho ngươi xem một màn kịch vui, ấy là kịch "Hoa Như Tuyết với bọn đệ tử Côn Luân", rồi sau đó ta mới làm cho các ngươi phải tan xương nát thịt, hóa thành tro bụi này coi.

Nói dứt lời hắn giơ tay trỏ Hoa Như Tuyết, quát bảo bọn thủ hạ :

- Các ngươi mau cởi bỏ quần áo cô bé kia ra, rồi ta sẽ cho các ngươi được luân lưu hưởng thụ tấm thân ngà ngọc của nàng.

Hai tên đệ tử Côn Luân miệng cười toe toét, vừa bước tới bên nàng, chưa kịp giơ tay, thì thấy từ phía sau đám quái thạch bay ra hai đốm phi tinh, một vàng một trắng xông thẳng về phía hai tên đó.

Hai đốm đó chính là Đại Hoàng và Tiểu Bạch, chúng núp sau đống đá, thấy những hành động dã man của lũ hung đồ, đã giận đến thấu xương, nên lúc này không hề biết gớm tay, chỉ nghe chúng rít lên một tiếng, bốn con ngươi của hai tên côn đồ đã bị chúng móc hết.

https://thuviensach.vn

Nhất Bát thần tăng lại càng nhanh hơn nữa, ông dùng thủ pháp cực kỳ thần tốc ấn luôn một viên linh đan chế luyện bằng Thiên Niên Chi Dịch vào miệng Hoa Như Tuyết.

Mạc Tử Kính và Hướng Phiêu Nhiên thật không sao ngờ tới sự việc chuyển biến một cách quá đột ngột như vậy, nên sau khi hoảng hốt bàng hoàng giây lát, Hướng Phiêu Nhiên vội phất ống tay áo lập tức có bảy tám mũi Thiên Kinh độc thích bay ra nhằm bọn Nhất Bát thần tăng phóng tới.

Mạc Tử Kính thì phóng một chưởng vào hòn đột thạch trên vách núi, tức thì sao lửa lóe ra, rồi có những tiếng nổ ầm ầm đưa dần lên đỉnh núi.

Hạ Thiên Tường biết hắn đã châm ngòi địa lôi, bèn vội tung mình nhảy về phía sau ngọn núi dùng thuật Du Long, tuột xuống trước bích, nhảy vào trong sọt mây, cùng Phi Quỳnh lẳng lặng ngồi chờ biến chuyển.

Lúc này, dưới chân núi, bọn Nhất Bát thần tăng không những vẫn được bình an mà Hoa Như Tuyết cũng đã hồi tỉnh, đang từ từ ngồi dậy, ngơ ngác nhìn quanh.

Thì ra Nhất Bát thần tăng đã biết hai con dị thú tuy được trời phú cho da thịt cứng như sắt, những loại đao kiếm, ám khí tầm thường không hại nổi chúng, nhưng còn thứ gai độc của cây Thiên Kinh là một loại ám khí rất mạnh, quyết không thể cho chúng chạm phải. Nên khi thấy Hướng Phiêu Nhiên vung ống tay áo lên, ông cũng mở rộng vạt áo tăng bào thi triển môn Tu Di Kim Cương thần công là một môn tuyệt học thượng thừa của Phật gia, phẩy mạnh một cái, tức thì bảy tám mũi ám khí bay tản ra bốn phía biến mất.

Hoa Như Tuyết nhờ sức linh dược, nên lúc này đã tỉnh táo hẳn, nàng trông thấy Nhất Bát thần tăng và hai con dị thú đều đứng bên cạnh, còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, đã nghe tiếng Hướng Phiêu Nhiên cười một cách nanh ác :

- Hoa Như Tuyết, ngươi tỉnh rồi cũng hay, chờ đấy mà xem bọn Hạ Thiên Tường sắp sửa tan xương trên đỉnh núi kia kìa.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nói dứt câu, Hoa Như Tuyết chợt nhanh như luồng điện, tung mình nhảy ra, tay phải dùng chiêu Kiếm Điêu Phiên Chảo đánh Hướng Phiêu Nhiên, tay trái một chiêu Thiết Bát Ti Huyền dùng chỉ lực Thiết Tỳ Bà đánh Mạc Tử Kính, miệng thì nói :

- Nếu các ngươi dám chạm vào cái tóc của Phi Quỳnh hoặc cha con Hạ Thiên Tường, thì ta sẽ lột da các ngươi để bồi thường vào đó.

Miệng thì nói, tay trái, tay phải thì dùng chưởng lực, chỉ lực tấn công hai gã ma đầu, nhưng chân nàng cũng chẳng để không, nhân dịp tung mình lên cao, nàng lại dùng chiêu Túy Thích Kim Cương bất thình lình đá vào ngực Ngưu Lăng Nguyên, lúc này đang đứng bên tay phải Mạc Tử Kính.

Mạc Tử Kính dùng ngón Cương Thi Bái Nguyệt tránh thoát chỉ lực của Hoa Như Tuyết, còn Hướng Phiêu Nhiên thì ngưng tụ Hắc Sát Huyền Âm Thủ là một thủ pháp hắn mới luyện được hồi ở trong cung Tịch Diệt, tiếp đón chưởng lực của nàng.

Khi hai chưởng vừa chạm vào nhau, vì hai bên công lực tương đương nên chưa phân hơn thua được. Nhưng Ngưu Lăng Nguyên thì vì trong lúc bất ngờ bị một cái đá, sức mạnh ngàn cân, lập tức xương ngực gãy rời, thất khiếu lưu huyết, thân hình bắn ra ngoài ba bốn thước mà chết.

Thế là Hoa Như Tuyết đã trừ cho võ lâm được một tên đại gian ác và cũng trừ cho nàng và Nhất Bát thần tăng được bao nhiêu phiền phức. Vì nếu hắn không chết thì bảy món ám khí, món nào cũng tẩm thuốc độc của hắn, làm sao mà đề phòng cho xiết được?

Mạc Tử Kính thấy Ngưu Lăng Nguyên đã chết bất giác nổi giận gầm lên một tiếng sắp sửa xông vào, thì trên đỉnh núi đã phát ra mười tiếng nổ dữ dội, rung chuyển cả núi rừng, kèm theo tiếng nổ là những tảng đá lớn nhỏ đủ cỡ, từ trên trời giáng xuống như mưa, cát bụi mù mịt.

Bọn Mạc Tử Kính và Hướng Phiêu Nhiên không dám tham chiến vội vàng xuất lĩnh đệ tử chạy như bay về cung Côn Luân.

https://thuviensach.vn

Nhất Bát thần tăng và Hoa Như Tuyết cùng hai con thú cũng tránh xuống chân núi.

Đỉnh núi Côn Luân đầu to chân thót, nên những tảng đá từ trên rơi xuống đều bắn ra ngoài, bọn Nhất Bát thần tăng vì đứng nép mình vào vách đá nên đều được vô sự.

Nhưng vừa mừng được thoát nạn, thì Hoa Như Tuyết lại nước mắt đầm đìa, ướt đẫm cả hai gò má, Nhất Bát thần tăng lấy làm lạ, bèn hỏi :

- Tuyết muội làm sao thế?

Hoa Như Tuyết nức nở nói :

- Tôi nghĩ đến Quỳnh muội, Tường đệ...

Nhất Bát thần tăng cười ha hả ngắt lời :

- Tuyết muội đừng lo, bọn họ không có việc gì đâu.

Hoa Như Tuyết kinh ngạc, toan hỏi, Nhất Bát thần tăng bèn kể cho nàng nghe mưu kế của mình xếp đặt ra sao, và bây giờ chắc là bọn Hạ Thiên Tường đã an ổn nằm khểnh ở trong sọt mây rồi. Hoa Như Tuyết nghe xong trong bụng mới yên, bèn lấy tay áo lau nước mắt, cười nói :

- Vậy thì bây giờ ta lại đi cắt thêm dây mây kết lấy vài sợi dây thừng dài, đón bọn họ xuống đi.

Nhất Bát thần tăng lắc đầu nói :

- Việc đó ta hãy tạm thời đừng cho bọn ma đầu biết vội. Bây giờ ta cần phải đem Đại Hoàng và Tiểu Bạch vào cung Côn Luân thám thính xem sao đã, rồi sẽ đón Phi Quỳnh, Hạ Thiên Tường xuống sau.

Hoa Như Tuyết gật đầu cười :

- Việc này toàn do công lao của chàng cả, bây giờ chàng bảo gì tôi cũng nghe.

Nhưng khi vào đến cung Côn Luân, chỉ còn trông thấy lửa cháy rực trời, tuyệt không thấy một bóng người nào cả.

https://thuviensach.vn

Nhất Bát thần tăng niệm một câu “A di đà Phật” rồi nói :

- Bọn này chắc lại có mưu kế chi đây, nên mới chịu bỏ cả cơ nghiệp mà cuốn xéo đi hết.

Hoa Như Tuyết mỉm cười nói :

- Cho chúng trốn đi càng hay, bây giờ ta chỉ việc đón bọn Quỳnh muội xuống, khỏi lo gì nữa.

Nhất Bát thần tăng lại sai Tiểu Bạch đi hái thật nhiều dây mây, bện thành một sợi dây thừng dài tới trăm trượng đem lên đỉnh núi.

Chân núi Côn Luân tuy nguy hiểm đã qua, nhưng trên đỉnh núi, vẫn còn đầy những sầu vân thảm vụ.

Nguyên do bọn Hạ Thiên Tường vừa ngồi yên trong sọt mây, thì trên đỉnh núi những tiếng nổ kinh hồn liên tiếp nổ lên, cát đá bay rào rào, cây cối ngã nghiêng, tưởng chừng như cả tòa núi đá sắp sửa đổ sập xuống.

Cũng may, nhờ hình thế đặc biệt của ngọn núi trên xòe dưới thót, chỗ bọn Hạ Thiên Tường nấp lại đúng vào chỗ lõm, nên những tảng đá rơi xuống chỉ bay sượt ngang mình, không đến nỗi nguy hiểm lắm.

Nhưng mười tám tiếng nổ long trời chuyển đất đó, đã làm cho mười sợi dây buột chiếc sọt của bọn Hạ Thiên Tường ngồi, bị đứt đi mấy sợi làm cho chiếc sọt bị lệch hẳn về một bên, bên trĩu xuống lại đúng vào chỗ Phi Quỳnh ngồi. Nếu nàng không nhanh trí, và công lực cao siêu, đưa tay giữ chặt lấy chiếc sọt, gắng sức treo người lên không thì chỉ suýt nữa là cả nàng và đứa nhỏ đều rơi xuống vực thẳm nghìn trượng.

Hạ Thiên Tường thấy thế sợ quá, lạnh toát cả người, mồ hôi vã ra như tắm, chàng vội cùng Phi Quỳnh trổ thuật khinh công, nhảy lên đỉnh núi, lúc này những tiếng nổ đã êm, nhưng đỉnh núi biến thành một khung cảch lạ.

Phi Quỳnh vừa đặt chân xuống đất, đã lắc đầu than :

- Nguy hiểm thật! Bữa nay tình thế còn nguy cấp gấp trăm lần hôm ở Lục Chiếu phong. Chúng mình thật là những kẻ chết đi sống lại.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường tuy can đảm, nhưng nhớ lại cảnh tượng Phi Quỳnh và đứa bé suýt rơi xuống vực vừa rồi, chàng vẫn còn thấy phát run.

Phi Quỳnh lại cười nói :

- Thằng bé này gan quá, những tiếng nổ dữ dội như vậy, mà nó vẫn ngủ khì, không khóc mới tài chứ.

Nàng vừa nói vừa nhấc đứa trẻ lên, chợt nhận thấy sắc mặt nó đã tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Phi Quỳnh sợ quá kêu rú lên một tiếng, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Hạ Thiên Tường còn tỉnh hơn, vội cúi xuống nhìn rồi mỉm cười nói :

- Quỳnh tỷ đừng lo, nó sợ quá nên ngất đi đó thôi. Ta cho nó uống một viên linh đan là khỏi.

Nói xong liền lấy viên linh đan đưa cho Phi Quỳnh, bảo nàng nhai mớm cho đứa bé.

Quả nhiên chỉ một lúc sau, trong bụng đứa bé nghe có tiếng óc ách. Phi Quỳnh mới yên tâm, bèn lau nước mắt, mỉm cười nói với Hạ Thiên Tường :

- Kính mừng Tường đệ, thế là đứa bé đã thoát nạn rồi.

Hạ Thiên Tường mừng lắm toan nói, thì đã thấy Đại Hoàng, Tiểu Bạch cầm sợi dây mây dài, leo lên tới đỉnh núi.

Hạ Thiên Tường đỡ lấy sợi dây buộc vào khe đá, rồi cả bọn lần lượt leo xuống.

Nhất Bát thần tăng lại cho đứa trẻ uống thêm một viên linh đan có trộn chất Thiên Niên Chi Dịch nữa. Đứa trẻ uống thuốc xong, da dẻ trở lại hồng hào, thiu thiu ngủ mất.

Phi Quỳnh nhìn Hoa Như Tuyết, ngượng ngịu nói :

- Vì việc cha con Tường đệ mà làm khổ lây đến Hoa tỷ. Suýt nữa thì ngu muội ân hận suốt đời. Bây giờ Hoa tỷ và đại sư định đi đâu?

https://thuviensach.vn

Hoa Như Tuyết cười nói :

- Bây giờ chúng tôi trở về Vu Sơn, chuẩn bị sẵn sàng, chờ tới rằng tháng tám sang năm lên Thái Bạch phong dự hội.

Hạ Thiên Tường đôi mắt mấp máy, dường như muốn nói gì lại thôi. Nhất Bát thần tăng mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ muốn thế nào, xin cho biết!

Hạ Thiên Tường ấp úng :

- Tôi... tôi định... định...

Hoa Như Tuyết bật cười nói :

- Tường đệ mọi khi hào sảng lắm cơ mà, sao bữa nay lại lúng túng thế?

Hạ Thiên Tường đỏ mặt, chỉ đứa bé trong tay Phi Quỳnh nói :

- Chúng tôi còn phải đi nhiều nơi, mà đem theo đứa bé này thì bất tiện quá. Nên tôi muốn phiền đại sư và Hoa tỷ thu nó làm đồ đệ và phủ dưỡng cho nó nên người, sau này nếu tiểu đệ tìm được mẹ nó...

Phi Quỳnh không muốn nghe chàng nhắc tới chuyện đó, bèn giả vờ tươi cười ngắt ngang :

- Sao Tường đệ không cho nó nhận đại sư và Hoa tỷ làm cha mẹ nuôi, có phải sau này hai vị ấy lại càng tận tâm dạy dỗ nó hơn không?

Nhất Bát thần tăng chắp tay ngang trán, niệm luôn ba câu “A di đà Phật” rồi giơ tay đón lấy đứa trẻ trong lòng Phi Quỳnh.

Hạ Thiên Tường thấy thế biết Nhất Bát thần tăng đã vui lòng nhận đứa trẻ làm con nuôi, trong bụng vui mừng vô hạn, vội nghiêng mình cảm tạ, rồi cùng Phi Quỳnh cáo biệt.

Xuống dưới chân núi, Phi Quỳnh huýt sáo gọi ngựa, rồi hai người nhảy lên yên ra roi đi thẳng.

Đi được vài chục trượng, Hạ Thiên Tường chợt hỏi :

https://thuviensach.vn

- Chúng ta nên đi tìm Lộc Như Ngọc để báo cho nàng biết là đã cứu được đứa trẻ, nhưng biết tìm nàng ở đâu bây giờ?

Phi Quỳnh nghe nói lại chạnh lòng chua xót, nhưng nàng đã quyết định, hãy tạm giấu kín, không cho chàng biết tin dữ dội kia, bèn giả bộ tươi cười nói :

- Tường đệ đừng lo, trên đời có nhiều sự ngẫu hợp rất ly kỳ, nhiều khi ta không phải tìm nó, mà tự nhiên nó đến tìm ta. Làm sao tính trước được?

Hạ Thiên Tường cười gượng nói :

- Đành vậy, nhưng ta cũng phải tính xem nên đi về hướng nào chứ?

Phi Quỳnh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Hay ta hãy lên núi Đại Ba tìm cô học trò của Hạ Hầu lão nhân đi.

Hạ Thiên Tường hỏi :

- Quỳnh tỷ hãy tả tình thế tòa cổ động ấy cho tôi nghe xem có phải là chỗ Mai Khôi sứ giả tạo hóa dạo nọ không nào.

Phi Quỳnh bèn theo lời Hạ Hầu Tốn vẽ phác qua cho chàng nghe. Hạ Thiên Tường nghe xong, luôn luôn tắc lưỡi kêu: “lạ quá!”

Phi Quỳnh thông minh rất mực, thấy thế tủm tỉm cười nói :

- Có lẽ đúng là tòa cổ động mà chàng và Lộc Như Ngọc tự tình ngày trước chăng?

Hạ Thiên Tường đỏ mặt gật đầu :

- Nghe Quỳnh tỷ tả địa thế xung quanh thì giống lắm thôi, ta cứ đi đến tận nơi sẽ biết.

Phi Quỳnh lại đưa cho chàng ba chiếc lông chim ngũ sắc ngắn, rồi nói :

- Hạ Hầu lão tiền bối gửi trả chàng ba vật này, và tuyến bố thủ tiêu lời ước năm năm dạo nọ.

Hạ Thiên Tường đỡ lấy ba chiếc lông chim, rồi than rằng :

https://thuviensach.vn

- Ông già này tính nết thật là kỳ quái đáng yêu. Không hiểu lần này, ông ta lên Bát Mạc lành dữ thế nào?

Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Hạ Hầu lão nhân một mình xông vào hổ huyệt, lành ít dữ nhiều, e khó lòng thoát hiểm được.

https://thuviensach.vn

Hồi 67

Gặp Gỡ Bất Kỳ

Hai người vừa đi vừa chuyện trò cười nói, quên cả đường dài, nên chẳng bao lâu đã vào đến khu vực núi Đại Ba.

Phi Quỳnh ghi nhớ lời dặn của Hạ Hầu Tốn, nên không mất bao công phu, đã tìm thấy tòa động cổ.

Tòa động này ở trong một u cốc dưới chân ngọn núi cao, ngoài động có rất nhiều cây mây leo chằng chịt, nếu không chú ý vạch những cây mây ra mà tìm cho kỹ, thì không sao thấy được.

Phi Quỳnh cho hai con thú và Thanh Phong Ký ở bên ngoài động, tha hồ muốn đi chơi đâu thì đi. Còn mình cùng Hạ Thiên Tường tiến vào trong động. Vừa đi nàng vừa hỏi :

- Tường đệ, có phải tòa động này là nơi quen cũ của chàng không?

Hạ Thiên Tường lắc đầu :

- Không phải, tôi còn nhớ tòa động ấy ở phía sau ngọn núi này cơ.

Hai người đi hết ba lần rẽ ngoặc, chợt lại thấy một bức vách đá, chắn ngang lối đi. Tòa cổ động đến đây là hết.

Phi Quỳnh thấy trong động không hề có vết chân người, bèn gượng cười nói :

- Hạ Hầu lão nhân đùa một cách thật tai hại, tự nhiên ông bắt mình lặn lội vượt ngàn dặm tới đây, để rồi thành ra bị lừa.

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Theo ý tôi thì Hạ Hầu lão nhân không nói đùa đâu. Cô học trò quí của ông ta chắc ở phía sau bức vách này.

Phi Quỳnh lắc đầu, tỏ vẻ không tin, Hạ Thiên Tường lại cười nói :

https://thuviensach.vn

- Quỳnh tỷ không nhớ Hạ Hầu lão nhân nói là ông ta "nhốt" cô học trò trong động ư? Nếu cô ta được tự do đi ra đi vào, thì việc gì còn phải nhờ người tiếp tế lương thực?

Phi Quỳnh nghe xong, bất giác cũng phì cười, nhưng sau khi nhìn kỹ bức vách, nàng lại cau mày hỏi :

- Có lẽ Hạ Hầu lão nhân thấy đã có đối thủ, mừng quá, quên cả dặn dò cách mở vách đá. Biết làm sao mà vào được?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Quỳnh tỷ đừng lo, tôi đã nhận ra tòa động cổ quái này ăn thông với tòa động Mai Khôi sứ giả thành đạo ngày trước. Để tôi bắt chước lối mở vách đá của ông ta, thử xem có được không.

Phi Quỳnh mừng lắm, giục chàng mở thử. Chàng bước lại gần vách đá, dùng theo đúng phương pháp mở vách của Mai Khôi sứ giả truyền cho ngày trước giơ tay khẽ đẩy một cái, quả nhiên nghe tiếng đá chuyển động rầm rầm, rồi tấm vách lập tức hiện ra một khung cửa. Phi Quỳnh vội lách mình đi vào, vừa gọi to :

- Tường đệ vào đây mà xem, trong này chỉ là một cái động sâu thăm thẳm, làm gì có chỗ nào giấu người?

Hạ Thiên Tường nhìn khắp một lượt rồi nói :

- Tôi chắc Hạ Hầu lão nhân không khi nào nói dối, chúng ta thử vào sâu trong kia xem thế nào rồi sẽ liệu.

Hai người lại đi quanh co thêm một lúc nữa, chợt thấy trước mặt hơi lờ mờ có ánh sáng, hình như lại sắp đi tới một cửa động khác.

Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh vội chạy ra ngoài động nhìn, ngoài động là một sơn cốc hình thế rất lạ, chu vi chỉ chừng bảy tám trượng vuông, bốn bề vách đá, không thể lên xuống được. Lòng cốc thì toàn những quái thạch, hòn cao hòn thấp, lớn nhỏ không đều. Dưới vách núi đối diện cũng có một cái động nữa.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường trỏ cửa động nói với Phi Quỳnh :

- Trong động kia tất cũng có một bức vách đá chặn ngang, giống như bức vách mình vừa đi qua ban nãy. Rất có thể đó chính là chỗ Mai Khôi sứ giả thành đạo năm xưa.

Phi Quỳnh đưa mắt đảo quanh một lượt, chợt trỏ một hòn đá lớn, nói với chàng :

- Tường đệ có trông thấy vết bàn tay sâu lõm vào ở trên tảng đá kia không? Hạ Hầu lão tiền bối nói quả không sai, chỗ này có người luyện công thật.

Hạ Thiên Tường bước lên vài bước, định xem xét cho kỹ, bất đồ trong đám quái thạch chợt nhảy vụt ra một bóng người nhỏ nhắn, thân hình mềm mại dịu dàng, nhằm chỗ yếu hại sau lưng Hạ Thiên Tường, lăng không phóng ra một chưởng.

Phi Quỳnh sợ Hạ Thiên Tường không tránh kịp, vội kêu ầm lên :

- Có người ám toán, Tường đệ mau tránh về bên phải kia!

Vừa nói, nàng vừa dùng Ban Thiền chưởng lực phóng ngang ra một chưởng chặn đầu lại thế của đối phương. Hạ Thiên Tường đã biết trước khi nàng lên tiếng cảnh cáo, thân hình hơi chuyển lánh xa ra tới sáu thước.

Chàng vừa tránh ra, hai luồng chưởng phong của Phi Quỳnh và đối phương cũng xô vào nhau.

Phi Quỳnh công lực đã cao, mà chưởng lực Ban Thiền lại là một môn tuyệt học của phái La Phù, lẽ ra chỉ một chưởng ấy cũng đủ đánh bại được đối phương.

Không ngờ, sự việc xảy ra lại ngoài ý liệu, sau khi hai luồng nội gia thần công cách không chạm nhau, Phi Quỳnh tuy hơi thắng thế nhưng đối phương cũng chỉ lùi về phía sau nửa bước.

Khi hai người ngẩng đầu trông lên, bất giác cùng sửng sốt kinh hoàng, tưởng mình ở trong giấc mộng.

https://thuviensach.vn

Thì ra vị nữ lang mặc áo đen ở sau đống đá xông ra tập kích Hạ Thiên Tường, chẳng ai xa lạ mà chính là Hoắc Tú Vân, người đã ngộ nạn trên đỉnh núi Quỷ Môn dạo nọ.

Hai người còn đang bàng hoàng kinh sợ chưa kịp nói gì, thì Hoắc Tú Vân đã trừng mắt nói :

- Các ngươi vào đây làm gì? Có cút ngay ra không? Sư phụ ta không cho ai vào trong cốc này cả.

Hạ Thiên Tường lúc ấy mới buộc miệng kêu lên :

- Vân muội, Vân muội, ngu huynh đây mà...

Hoắc Tú Vân nghe chàng nói, cũng hơi sửng sốt lùi lại nửa bước, trừng mắt nhìn Hạ Thiên Tường, sắc mặt đầy vẻ nghi ngờ cau mày hỏi :

- Ngươi gọi ai cơ? "Vân muội" là ai? Sao ta nghe cái tên ấy quen quá nhỉ?

Hạ Thiên Tường biết là nàng đã hoàn toàn mất hết trí nhớ, trong lòng đau xót vô cùng, ngoài mặt chàng vẫn cố làm ra vẻ tươi cười nói :

- Vân muội tên là Hoắc Tú Vân, tôi là Hạ Thiên Tường, còn đây là Trọng Tôn Phi Quỳnh, đã tặng muội thanh Liễu Điệp Miên Ty kiếm, Vân muội đã nhớ ra chưa?

Hoắc Tú Vân đôi mắt mơ màng, lẩm bẩm như nói một mình :

- Hoắc Tú Vân, Hạ Thiên Tường, Liễu Điệp Miên Ty kiếm, Trọng Tôn Phi Quỳnh... mấy cái tên đó nghe quen quá, mà sao ta nhớ không ra?

Hạ Thiên Tường tiến lên mấy bước, mỉm cười nói :

- Vân muội thử cố nghĩ lại xem.

Hoắc Tú Vân lập tức giơ bàn tay bé nhỏ lên quát to :

- Ta không nhớ, không nhớ gì hết! Nếu ngươi cứ bước lên đây, ta sẽ đánh ngươi.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường muốn kích thích cho nàng nhớ lại chuyện cũ, bèn cứ bước sấn lên, miệng luôn gọi: "Vân muội!"

Ai ngờ Hoắc Tú Vân không phải chỉ nói dọa, nàng giơ tay phóng luôn hai chưởng Hồng Nhan Phách Lãng đánh thẳng vào Hạ Thiên Tường.

Chàng khẽ xoay đôi chân, quay mình đi tránh khỏi, miệng vẫn nói :

- Vân muội còn nhớ chúng ta đã cùng lên Đại Biệt sơn lấy báu vật, cùng thưởng nguyệt trên Nga Mi Kim Đỉnh và cùng vào động Giáng Tuyết thám hiểm không?

Hoắc Tú Vân đôi mắt mơ màng, lắc đầu nói :

- Ta không nhớ gì hết, ta chỉ nhớ sư phó ta dặn rằng: người nào đến gần ta, ta sẽ đánh người đó.

Nói dứt lời, lại phóng ra ba chiêu cực kỳ quỷ bí, liên tiếp theo một vòng tròn biến thành một màn chưởng ảnh vây Hạ Thiên Tường vào giữa.

Hạ Thiên Tường không nhận ra lai lịch của ba chiêu kỳ lạ đó, chỉ đoán là môn tuyệt học bí truyền của Hạ Hầu Tốn, nên không dám coi thường, trước khi thân hình bị lọt vào trong màn chưởng ảnh, chàng vội dùng chiêu Mai Khôi Phi, người giống như một cánh hoa Mai Khôi, theo gió bay ra xa tới hơn một trượng.

Phi Quỳnh đứng ngoài thấy thế, bất giác sinh lòng cảm khái, nàng nghĩ Lộc Như Ngọc vì đột nhiên mất đứa con yêu nên đau đớn quá độ đến nỗi điên loạn, liều chết đánh nhau với mình, kết cục đâm đầu xuống vực, bây giờ đến lượt Hoắc Tú Vân, vì bị kinh sợ thái quá, mất cả trí nhớ, gặp người yêu, mà tưởng là kẻ thù, nhắm mắt kháng cự. Cảnh ngộ của hai chị em nhà ấy sao mà thảm thế? Sao mà đáng thương thế?

Phi Quỳnh đã trông thấy vết bánh xe đổ trước, nên lần này không dám sơ sót, nàng chú ý theo dõi từng động tác của Hoắc Tú Vân, đề phòng những sự bất trắc có thể xảy ra.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong nháy mắt, Hạ Thiên Tường đã tránh thoát chín chưởng liên tiếp của Hoắc Tú Vân, xem chừng nàng ta vẫn còn hung hăng muốn tấn công tiếp, Phi Quỳnh liền kêu to :

- Tường đệ hãy tránh ra xa, để tôi hỏi nàng mấy câu.

Hạ Thiên Tường nghe lời, liền nhảy ra ngoài vòng chiến. Hoắc Tú Vân giương đôi mắt vừa to vừa đen nhìn trừng trừng vào mặt Phi Quỳnh tựa như chờ xem nàng muốn nói gì.

Phi Quỳnh vừa tiến lên hai bước, Hoắc Tú Vân lại kêu to :

- Ngươi không được bước tới gần đây, nếu không ta cũng đánh.

Phi Quỳnh vội đứng lại, mỉm cười nói :

- Hoắc cô nương, chúng tôi với cô nương có thù gì nhau không?

Hoắc Tú Vân lắc đầu, Phi Quỳnh lại hỏi :

- Chúng ta đã không thù hằn gì nhau, sao cô nương lại định đánh chúng tôi?

Hoắc Tú Vân nhướng cao lông mày nói :

- Tại sư phó tôi dặn hễ thấy ai đến gần là đánh.

Phi Quỳnh biết đã có lối phân giải được, bèn tươi cười nói :

- Nếu vậy chắc cô nương tin lời lệnh sư lắm phải không?

Hoắc Tú Vân gật đầu :

- Cố nhiên, ta không tin lời sư phó ta thì tin lời các ngươi à?

Phi Quỳnh cười nói :

- Chính sư phó cô sai tôi tới đây để truyền lệnh cho cô, vậy cô phải vâng lời tôi.

Hoắc Tú Vân nổi giận nói :

- Ngươi đừng nói láo, sao tự nhiên sư phó ta lại sai ngươi tới đây truyền lệnh cho ta?

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh thấy Hoắc Tú Vân vẫn ngưng tụ công lực, chỉ định phóng tay ra đánh, vội xua tay cười nói :

- Sao cô nương ngẩn ngơ thế? Nếu sư phó cô không trỏ đường cho tôi tới đây, thì làm sao tôi tìm được căn động bí mật này?

Hoắc Tú Vân nghe nói cũng hơi ngạc nhiên, ngẫm nghĩ một lúc, rồi cau mày hỏi :

- Nếu các ngươi là người của sư phó ta sai đến, thì tất phải biết tên tuổi và hình dạng sư phó ta thế nào chứ?

Hạ Thiên Tường nói ngang :

- Sư phó cô nương tức là Hoàng Y lão nhân Hạ Hầu Tốn phải không?

Phi Quỳnh lại tả hình dạng và diện mạo của Hạ Hầu Tốn cho Hoắc Tú Vân nghe, Hoắc Tú Vân lúc ấy mới tin là thực, liền mỉm cười nói :

- Sao sư phó tôi không về mà lại nhờ các người tới đây làm gì?

Phi Quỳnh chỉ Hạ Thiên Tường cười nói :

- Lệnh sư và Hạ Thiên Tường đã thủ tiêu cái ước năm năm, và đã trở nên bạn tốt, không phải là hai kẻ đối đầu nữa, nên ông bảo chúng tôi tới đây trả tự do cho cô nương.

Hoắc Tú Vân lúc này mới nhớ ra, đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường rồi nói :

- À! Phải rồi, hèn gì tôi nghe cái tên Hạ Thiên Tường quen quá, thì ra ngươi chính là người hẹn giao đấu với sư phó tôi ở trên Thái Sơn ư?

Phi Quỳnh lại cười nói :

- Đấy mới là một việc, còn việc thứ hai là lệnh sư nhờ chúng tôi đưa cô nương đến thăm một vị thần y.

Hoắc Tú Vân ngạc nhiên hỏi :

- Để làm gì?

Phi Quỳnh nói :

https://thuviensach.vn

- Lệnh sư nói cô nương đã trải qua một cơn nguy hiểm ghê gớm suýt chết, nên bao nhiêu việc trước đều quên hết cả. May ra vị thần y này có thể chữa cho cô nương khôi phục lại trí nhớ chăng!

Hoắc Tú Vân cười nói :

- Thật là quái lạ, bao nhiêu những việc về trước tôi chỉ nhớ một cách lờ mờ. Đại khái như vừa rồi, các người gọi tôi là Hoắc Tú Vân, tôi có cảm tưởng như đúng, mà lại cảm tưởng như không đúng.

Phi Quỳnh bước đến gần nắm tay thon nhỏ của nàng, mỉm cười nói :

- Căn bệnh quái ác đó không đáng sợ. Cô nương theo chúng tôi đến nhờ vị thần y ấy khám bệnh cho, có khi chỉ uống một vài viên thuốc là khỏi.

Hoắc Tú Vân lúc này lại tỏ vẻ ngoan ngoãn, theo Phi Quỳnh bước ra ngoài, vừa đi vừa hỏi :

- Vị thần y đó ở đâu? Tên ông ta là gì?

Phi Quỳnh đáp :

- Ông ta tên là Tái Hàn Khang, hiện ngụ ở Thiên Tâm bình trên Thương Sơn.

Hạ Thiên Tường nghe nói cũng thầm phục nàng là người tinh tế, chu đáo đủ đường. Hoắc Tú Vân lẳng lặng vào động thu xếp hành trang. Hạ Thiên Tường lại hướng vào căn động của Mai Khôi sứ giả tọa hóa ngày trước, kính cẩn bái vọng mấy lễ. Sau đó ba người cùng ra khỏi động, đi lên Thương Sơn.

Vì lần này những ba người, nên không tiện cưỡi ngựa, Phi Quỳnh bèn sai con Thanh Phong Ký, và Tiểu Bạch, Đại Hoàng lên Thương Sơn chờ trước.

Tái Hàn Khang là chủ cũ của Thanh Phong Ký, Thiên Tâm bình lại là đất cũ quê xưa, nên khi nghe Phi Quỳnh dặn dò, Thanh Phong Ký mừng rỡ, hí lên một tiếng thật dài, rồi cùng Đại Hoàng, Tiểu Bạch phóng đi như bay.

https://thuviensach.vn

Bọn Phi Quỳnh lững thững dắt nhau đi bộ. Hoắc Tú Vân tuy không nhớ việc cũ, nhưng đối với hai người bạn mới này cũng có cảm tình, hình như có tiền duyên từ kiếp trước vậy.

Không bao lâu, ba người đã tới Thiên Tâm bình, nhưng chỉ thấy một mình Tái Hàn Khang ở nhà, Trọng Tôn Thánh thì hình như đã đi khỏi. Phi Quỳnh vội hỏi :

- Tái lão tiền bối, gia gia cháu đi đâu rồi?

Tái Hàn Khang nói :

- Lệnh tôn vừa đi khỏi được mười hôm. Nghe đâu ông ta định lên núi Ngũ Nhạc, giao đấu với một tay đại cường địch.

Phi Quỳnh kinh ngạc nói :

- Gia nghiêm bản tính ôn hòa, không thích gây thù chuốc oán, nhất là mấy năm gần đây người lại càng chuyên tâm tu đạo, không muốn dính đến chuyện hồng trần, sao bỗng dưng lại lên Ngũ Nhạc giao đấu với cường địch nào thế không biết?

Tái Hàn Khang lắc đầu cười :

- Ta cũng không rõ lắm, hình như lệnh tôn có nói việc này chính tự cô nương gây ra. Đó là một việc quan trọng nhất, và cũng là một ma kiếp cuối cùng trong đời ông.

Phi Quỳnh càng nghe càng lấy làm kinh sợ, nàng cau mày nói với Hạ Thiên Tường :

- Tường đệ, thế này nghĩa lý gì? Chúng ta hành đạo giang hồ, có làm điều gì đến nỗi gây thành ma kiếp cho gia gia tôi đâu?

Hạ Thiên Tường cũng cau mày, không biết trả lời sao. Tái Hàn Khang nói :

- Trọng Tôn đại hiệp cho là cô nương đã gây ra vạ lớn, tất thế nào cũng đến đây tìm ông, nên dặn tôi bảo cô nương và Hạ lão đệ tạm thời đừng tìm ông

https://thuviensach.vn

vội, chờ đến sơ tuần tháng tám sang năm thì đến Chung Nam tử cốc mà xem kết quả của cuộc tai biến này thế nào là đủ.

Phi Quỳnh sợ cuống lên, giậm chân nói :

- Khổ quá đi mất. Thật là bé cái lầm. Nào cháu có gây ra tai vạ gì đâu. Lần này về đây là cốt nhờ lão tiền bối dùng thuật hồi xuân cứu cho cô bạn cháu đây, chớ có phải định đi tìm gia nghiêm làm gì đâu?

Tái Hàn Khang à một tiếng rồi hỏi :

- Cô nương này bị bệnh gì mà phải chữa?

Phi Quỳnh liền giới thiệu Hoắc Tú Vân với ông, rồi thuật cho ông nghe sơ qua việc nàng ngộ nạn thế nào, bây giờ chỉ nhờ ông tìm phương thuốc gì chữa cho nàng khôi phục trí nhớ.

Tái Hàn Khang nghe xong, lại đưa mắt ngắm kỹ Hoắc Tú Vân, thấy nàng chỉ giương đôi mắt dại dại nhìn ông cười một cách ngây ngô.

Sau khi bắt mạch xong, Tái Hàn Khang khẽ cau mày, lẳng lặng không nói gì. Hạ Thiên Tường thấy vậy cũng hơi lo, bèn hỏi :

- Tái lão tiền bối, bệnh của Hoắc cô nương liệu có thể chữa được không?

Tái Hàn Khang lắc đầu nói :

- Chữa thì không khó, nhưng phải lâu ngày. Bây giờ cho nàng uống các loại thuốc thanh tâm an thần, để tri giác dần dần hồi phục lại như cũ, ít nhất cũng phải mất ba năm.

Phi Quỳnh kêu lên một tiếng, rồi nói :

- Ba năm thì lâu quá! Lão tiền bối có thể làm cách gì rút ngắn thời hạn được không?

Tái Hàn Khang cười nói :

- Nếu muốn chóng nữa, tất phải dùng thủ đoạn phi thường, may ra,...

Phi Quỳnh mừng lắm, vội hỏi :

https://thuviensach.vn

- Lão tiền bối định dùng thủ đoạn gì? Xin cho chúng cháu được biết.

Tái Hàn Khang đưa mắt nhìn Hoắc Tú Vân rồi cười không trả lời. Phi Quỳnh hiểu ý, liền bảo Hạ Thiên Tường đưa Hoắc Tú Vân ra ngoài xem phong cảnh. Chờ cho hai người đi khỏi, Tái Hàn Khang mới nói :

- Đại phàm chữa bệnh, phải chia ra làm hai loại, có bệnh chữa bằng thuốc, có bệnh chữa bằng tinh thần, lại có bệnh cần phải trị bằng cả hai cách đó. Cái đó phải xem chứng bệnh thế nào, rồi mới phân biệt được.

Ông dừng lại một lúc, rồi lại nói tiếp :

- Tôi định bây giờ cho Hoắc cô nương uống một vài thứ thuốc thanh tâm an thần có tính ôn hòa, rồi đưa nàng lên đỉnh núi Quỷ Môn, chỗ nàng ngã xuống sông ngày trước cho nàng diễn lại tấn kịch hôm đó. Làm như thế tôi tin rằng có thể gợi lại cho nàng rất nhiều hồi ức. Sau đó ta mới dùng một thứ thuốc có tính chất kích thích mạnh cho nàng uống. Vậy thì dù chưa khỏi hẳn, dám chắc cũng đỡ được quá nửa.

Phi Quỳnh trong lòng rất lấy làm bội phục, bất giác buột miệng than rằng :

- Lão tiền bối thật xứng đáng với danh hiệu Thần Y dẫu đến Hoa Đà, Biển Thước ngày xưa cũng không hơn được.

Tái Hàn Khang cười nói :

- Các vị hãy lưu lại Thiên Tâm bình vài hôm, chờ lão phu chế vài thứ thuốc cho Hoắc Tú Vân, rồi cùng đi một thể.

Phi Quỳnh vâng lời, rồi ra ngoài nói chuyện riêng cho Hạ Thiên Tường biết.

Ba hôm sau mọi việc thu xếp xong xuôi, Phi Quỳnh cho con ngựa và Đại Hoàng ở lại Thiên Tâm bình, chỉ đem theo Tiểu Bạch, rồi cả bọn cùng lên đường.

Hoắc Tú Vân vừa đi vừa hỏi :

- Quỳnh tỷ, chúng ta đi đâu bây giờ?

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Chúng ta sang Tam Giáp hái vài vị thuốc, chữa bệnh cho cô nương, sau đó trở về Nga Mi Kim Đỉnh ngắm cảnh đêm trăng trên đỉnh núi. Cô nương có ưng ý không?

Hạ Thiên Tường biết Phi Quỳnh cố ý nhắc lại những tên đó, để gợi lại trí nhớ cho Hoắc Tú Vân, bèn nói :

- Tam Giáp trên Trường Giang, rất nhiều cảnh đẹp, nhất là đỉnh Quỷ Môn cực kỳ cheo leo hiểm trở, còn Nga Mi Kim Đỉnh...

Hoắc Tú Vân xua tay ngăn không cho chàng nói tiếp, đôi mắt mơ màng, tựa như suy nghĩ chuyện gì, rồi chép miệng :

- Quái, nghe tên mấy chỗ đó quen lắm, hình như tôi đã đi qua rồi thì phải.

Hạ Thiên Tường mừng thầm, mỉm cười nói :

- Vân muội cố tĩnh tâm nghĩ kỹ xem nào?

Hoắc Tú Vân nghĩ một lúc, rồi lắc đầu :

- Tường ca ca, không hiểu sao tôi nghĩ mãi không ra. Tôi chỉ nhớ mang máng hình như cái tên Quỷ Môn nghe rất đáng sợ mà cái tên Nga Mi Kim Đỉnh thì rất đáng yêu.

Hạ Thiên Tường lại hỏi :

- Vân muội sợ Quỷ Môn, thì có dám lên không?

Hoắc Tú Vân cười nói :

- Sao lại không dám? Càng sợ tôi lại càng muốn lên để xem cho biết tại sao mỗi lần nghe thấy hai tiếng đó, tôi lại thấy rợn tóc gáy?

Hạ Thiên Tường nghe nàng nói, trong bụng cũng mừng thầm, chàng đoán kế hoạch của Tái Hàn Khang thế nào cũng thu kết quả tốt.

Tới Quỷ Môn, Tái Hàn Khang căn cứ vào lời Uất Trì Xảo tả quang cảnh nơi xẩy ra tấn thảm kịch bữa đó, bèn sai Phi Quỳnh đóng giả vai Tịch Mịch Nữ Lang, Hạ Thiên Tường thì cầm tấm lưới nhện đỏ nấp sẵn một chỗ ven sườn núi.

https://thuviensach.vn

Xếp đặt xong đâu đấy, nhân trong bóng đêm lờ mờ, Tái Hàn Khang đưa Tú Vân leo lên đỉnh núi Quỷ môn.

Tú Vân vừa đi vừa nhìn ngang nhìn ngửa, chợt thốt lên :

- Tái lão tiền bối, chỗ này hình như cháu đã đi qua rồi.

Tái Hàn Khang cười nói :

- Cô nương có nhớ một vị quái hiệp võ lâm tên là Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo không?

Hoắc Tú Vân đôi mắt long lanh, gật đầu kêu :

- À phải rồi! Cháu nhớ là cháu có đi với một ông già tên gọi Uất trì Xảo, lên đỉnh núi Quỷ Môn một lần.

Tái Hàn Khang mừng thầm, lại hỏi :

- Cô nương nhớ lại xem, hôm ấy có phải chỉ có cô nương và Uất Trì Xảo ở trên đỉnh núi này thôi không?

Hoắc Tú Vân đứng trước cảnh cũ, những chuyện năm xưa lại lờ mờ hiện ra trong trí nhớ. Nàng nghĩ một lúc, rồi lắc đầu nói :

- Không phải chỉ có hai người, hình như còn có cả một người con gái mặt áo đen nữa thì phải.

Tái Hàn Khang chỉ tay về phía trước, nói :

- Cô nương nói đúng, người con gái mặt áo đen có phải kia không?

Hoắc Tú Vân ngẩng lên nhìn, quả thấy một thiếu nữ mặc áo đen, mặt trùm khăn đen, từ phía sau vách đá, yểu điệu bước ra.

Quang cảnh năm xưa lại hiện ra trước mắt, Hoắc Tú Vân bất giác giơ tay phóng luôn ba chưởng mạnh như gió bão vào người thiếu nữ áo đen do Phi Quỳnh đóng giả.

Hạ Thiên Tường đứng trong bóng tối nhìn ra trông thấy thế cũng mừng thầm, vì chàng nhận ra ba chưởng nàng vừa phóng ra, toàn là thủ pháp của

https://thuviensach.vn

Nga Mi cả. Điều đó chứng tỏ trí nhớ của nàng đã dần dần trở lại.

Phi Quỳnh khẽ uốn lưng ong, tránh luôn được mười chiêu tấn công cực kỳ mãnh liệt của đối phương.

Hoắc Tú Vân vẫn không ngớt phát chưởng tấn công, chợt nàng nhớ ra một việc, vội kêu gọi Tái Hàn Khang :

- Tái lão tiền bối, thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm của cháu đâu?

Tái Hàn Khang không ngờ Hoắc Tú Vân lại hỏi câu đó, nên cứ đứng ngớ người ra không trả lời được.

Hoắc Tú Vân thấy thế, chợt à lên một tiếng rồi lẩm bẩm tự nói một mình :

- Phải rồi, thanh kiếm của ta bị tuột tay rơi ở đây mà! Ta phải xuống nhặt lên mới được.

Vừa nói dứt lời, nàng chợt nhún mình nhảy xuống chỗ đồi núi sâu hàng trăm trượng.

Phi Quỳnh trong lúc bất ngờ, muốn ngăn lại nhưng đã không kịp. May là Hạ Thiên Tường đã cầm tấm lưới nhện chờ sẵn, bèn vội tung ra, hóa thành một đám mây đỏ, quấn chặt Hoắc Tú Vân lại.

Tái Hàn Khang chạy ngay theo đến, dùng hai ngón tay điểm vào Vựng huyệt của nàng.

Sau đó ông cho nàng uống một viên linh đan và giải Vựng huyệt, điểm sang Hắc Điểm Thụy huyệt, lại xoa nắn thân thể một hồi, để nàng ngủ yên, cho sức thuốc tản đi khắp cơ thể.

https://thuviensach.vn

Hồi 68

Cứ Lý Mà Suy

Phi Quỳnh cởi chiếc áo choàng đắp lên mình Hoắc Tú Vân, và lấy tay vén mấy sợi tóc mây bay lòa xòa trước trán cho nàng. Ngắm khuôn mặt ngây thơ hiền hậu của Hoắc Tú Vân, có nhiều nét hao hao giống Lộc Như Ngọc, Phi Quỳnh lại chợt nhớ đến tấn thảm kịch trên Cao Lê Cống Sơn bữa nọ, bất giác hai hàng nước mắt tuôn xuống như mưa.

Hạ Thiên Tường thấy thế kinh sợ, vội hỏi :

- Quỳnh tỷ làm sao thế? Hay tôi đã làm gì để Quỳnh tỷ buồn chăng?

Tái Hàn Khang cũng ngạc nhiên, đăm đăm nhìn nàng. Phi Quỳnh nghĩ bụng việc này trước sau gì cũng phải nói. Chi bằng nói ngay ra cho mọi người cùng biết, còn hơn là cứ để trong bụng, mà ấm ức một mình. Nghĩ vậy liền nâng tay áo lau khô nước mắt, rồi chậm rải thuật hết câu chuyện Lộc Như Ngọc gieo mình xuống tuyệt thác trên Cao Lê Cống Sơn cho Tái Hàn Khang và Hạ Thiên Tường nghe.

Hạ Thiên Tường nghe xong, trong lòng tuy thê thảm bàng hoàng, nhưng ngoài mặt vẫn cố làm ra vẻ trấn tỉnh, gượng cười đáp :

- Quỳnh tỷ đừng lo, nếu không tìm thấy thi thể, biết đâu nàng may mắn gặp được cứu tinh như Vân muội?

Tái Hàn Khang cũng nói :

- Hoắc cô nương khi ngã xuống sông, đã bị một đao đâm trúng cạnh sườn, vậy mà còn không chết, huống chi là Lộc cô nương? Dẫu sao ta cũng chưa đến nỗi tuyệt vọng.

Phi Quỳnh nghẹn ngào nói :

- Cũng mong được như thế, nếu không thì một đứa bé vừa chào đời đã mất mẹ, tình cảnh đáng thương biết chừng nào.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cũng ứa nước mắt, thở dài một tiếng, lẳng lặng ngồi im.

Không bao lâu màn đêm đã cuốn, nhường chỗ cho bóng thái dương chan hòa khắp núi khe cây cối. Tái Hàn Khang đứng lên vươn vai mỉm cười, Hoắc Tú Vân cũng từ trong giấc mộng say sưa, bừng mắt tỉnh dậy.

Nàng vừa trông thấy bọn Phi Quỳnh, Hạ Thiên Tường, Tái Hàn Khang và con linh viên Tiểu Bạch, thốt nhiên chợt nhớ lại những việc đã qua khác nào như người trong cõi mê chợt tỉnh, bao nhiêu việc cũ lại lần lượt hiện ra trong ký ức.

Phi Quỳnh ngắm thần thái của Hoắc Tú Vân, biết là nàng đã bình phục như cũ, bất giác cả mừng, vội ôm nàng vào lòng, vừa vuốt ve, vừa hỏi :

- Vân muội biết tôi là ai không?

Hoắc Tú Vân gật đầu :

- Trọng Tôn tỷ tỷ, em tưởng như mình vừa tỉnh một giấc mơ dài...

Hạ Thiên Tường cũng bước tới gần, cười hỏi :

- Vân muội tỉnh hẳn rồi chứ?

Hoắc Tú Vân mỉm cười :

- Tường ca ca, Lộc tỷ tỷ đâu? Uất Trì lão tiền bối đâu?

Phi Quỳnh vừa vuốt mớ tóc mây của Hoắc Tú Vân, vừa thủ thỉ kể cho nàng nghe những việc xảy ra sau khi nàng bị nạn.

Hoắc Tú Vân ngoan ngoãn nằm im, lắng nghe Phi Quỳnh kể chuyện. Sau khi đã biết rõ thân thế của mình, và hai cha mẹ vẫn còn song toàn cả, lại nghe tin bất hạnh của chị ruột Lộc Như Ngọc, Hoắc Tú Vân bất giác nửa mừng nửa thương, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Phi Quỳnh thấy nàng bị xúc động mạnh, lại ngừng một lúc, rồi mới kể tiếp tới đoạn nhờ Tái Hàn Khang khôi phục trí nhớ cho nàng.

Hoắc Tú Vân nhớ lại cuộc nguy hiểm năm xưa vẫn còn rùng mình sởn gáy, bất giác nằm nép vào lòng Phi Quỳnh run lên bần bật.

https://thuviensach.vn

Sau khi nghe kể chuyện xong, Hoắc Tú Vân nước mắt đầm đìa, ngồi lên thổn thức nói :

- Tái lão tiền bối hao tổn bao nhiêu tâm huyết giúp cháu lấy lại trí nhớ, ơn đức ấy cháu nguyện khắc cốt ghi tâm. Bây giờ cháu muốn về ngay Nga Mi để Chưởng môn sư tỷ cháu được yên tâm, rồi đi tìm song thân cháu. Lão tiền bối và Tường ca ca, Quỳnh tỷ tỷ bảo có nên không?

Phi Quỳnh cười nói :

- Việc đó cố nhiên là nên lắm, nhưng từ hồi Chấn Thiên quần tà đánh úp Nga Mi, đốt phá Khôn Linh đạo viện, thì Huyền Huyền Tiên Lão và Nga Mi tam tú không biết đã thiên cư đi đâu. Vân muội dẫu có về Nga Mi cũng chưa chắc tìm thấy. Chi bằng đi với chúng tôi lên chơi Ngũ Nhạc, chờ đến rằm tháng tám sang năm, tới kỳ đại hội Chung Nam tất thế nào cũng gặp họ ở đó.

Hoắc Tú Vân ngẫm nghĩ một lúc, rồi xin vâng lời. Tái Hàn Khang hỏi :

- Trọng Tôn cô nương và Hạ lão đệ định đi đâu bây giờ?

Phi Quỳnh nói :

- Cháu muốn lên Ngũ Nhạc tìm gia gia cháu, may ra có thể giúp người được một tay chăng? Lão tiền bối có định đi chơi một thể không?

Tái Hàn Khang cười đáp :

- Lúc này ta cũng đang nhàn rỗi, có thể theo các vị đi chơi một chuyến cũng hay.

Hạ Thiên Tường nói :

- Theo ý tôi thì trước hết ta hãy lên Nam Nhạc Hành Sơn, còn Tây Nhạc Hoa Sơn thì để lúc trở về hãy rẽ vào. Như thế mới khỏi lỡ việc.

Phi Quỳnh gật đầu khen phải, lại gọi Tiểu Bạch dặn rằng :

- Ngươi không cần phải theo chúng ta lên Ngũ Nhạc làm gì, hãy trở về Thiên Tâm bình trông coi Đại Hoàng và Thanh Phong Ký.

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch buông thõng hai tay, nghiêm chỉnh nói :

- Xin tuân lệnh.

Hoắc Tú Vân kinh ngạc reo lên :

- A, Quỳnh tỷ. Tiểu Bạch nói được tiếng người à?

Phi Quỳnh gật đầu cười, rồi lại dặn Tiểu Bạch :

- Ngươi về Thiên Tâm bình phải chịu khó luyện tập, chờ đến rằm tháng tám sang năm lên Thái Bạch phong núi Chung Nam Sơn, sẽ gặp ta ở đấy.

Tiểu Bạch gật đầu lia lịa, chắp tay vái bốn người, rồi nhún mình một cái đã như một mũi tên bạc, lao xuống chân núi biến mất.

Hoắc Tú Vân nhìn theo con vượn tắc lưỡi nói :

- Trọng Tôn tỷ tỷ, làm thế nào mà dạy được con vượn tinh khôn quý hóa thế?

Phi Quỳnh nói :

- Ngu tỷ tuy cũng biết qua về thú vật, nhưng con vượn này tự nó đã có sẵn khiếu thông minh, nên dạy cũng không tốn công mấy.

Hạ Thiên Tường cũng cười :

- Vân muội nếu thích nó thì có khó gì? Chờ bao giờ Tiểu Bạch đẻ thì chọn lấy một con thật ưng ý, mà dạy thử xem.

Mấy người cười cười nói nói một hồi, rồi kéo nhau xuống Quỷ Sơn, trông thẳng Ngũ Nhạc tiến phát.

Khi tới Nam Nhạc Hành Sơn, Phi Quỳnh chỉ lên dãy núi xa xa, mây khói mung lung mờ mịt, cau mày nói :

- Tái lão tiền bối chỉ biết gia gia cháu ước hẹn so tài với kẻ thù trên đỉnh núi Ngũ Nhạc, nhưng bảy mươi hai ngọn núi mây khói mịt mù thế kia, biết ở đâu mà tìm bây giờ?

Tái Hàn Khang vuốt râu mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Nam Nhạc Hành Sơn tuy có bảy mươi hai ngọn núi, nhưng trong đó chỉ có năm ngọn Chúc Dung, Tử Cái, Vân Mật, Thạch Lẫm, Thiên Trụ là cao hơn hết. Vậy ta cứ tới năm ngọn núi ấy mà tìm, lo gì không gặp.

Mọi người đều khen phải, bèn theo lời Tái Hàn Khang, lần lượt leo lên năm ngọn núi cao nhất, kiếm Trọng Tôn Thánh và bọn đối thủ của ông.

Khi lên tới đỉnh ngọn Tử Cái phong, thì quả nhiên tìm thấy nhiều dấu lạ.

Hiện trạng đầu tiên chạm vào nhãn tuyến của bọn họ là hai cây thông lớn đều rụng hết lá, và xung quanh hai gốc cây chu vi chừng hơn một trượng lá thông rãi khắp mặt đất trông như một tấm thảm cỏ xanh rì.

Hiện trạng thứ hai là hai con thằn lằn bé tí hãy còn đang sống bị ấn sâu vào đá hơn một tấc, không cựa quậy được nữa nhưng bốn con mắt vẫn long lanh đưa qua đảo lại.

Hiện trạng thứ ba là trên một cây cổ thụ cao ngất từng mây, có hai chiếc lá lớn cách mặt đất chừng hơn ba trượng, mỗi lá đều có đục thủng thành hình chữ “Cừu”.

Tái Hàn Khang chỉ vào ba hiện tượng kỳ lạ ấy, cau mày nói với Phi Quỳnh :

- Trọng Tôn cô nương coi kìa, chúng ta đến chậm một bước, thành thử không gặp, cuộc giao đấu giữa lệnh tôn và địch thủ đã diễn ra xong rồi.

Phi Quỳnh lẳng lặng xem ngắm một lúc, chợt ngẩng lên nhìn Hạ Thiên Tường rồi nói :

- Tường đệ có thấy gì lạ không?

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Theo sự nhận xét của tôi thì hình như địch thủ của lão bá không phải chỉ có một, tối thiểu cũng phải có hai ba người, mà toàn là những nhân vật cao thủ tuyệt đỉnh cả.

Phi Quỳnh gật đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Tôi cũng nghĩ thế, cứ xem cái lối cây đã bị đập rụng hết lá, mà thân vẫn còn tươi, hai con thằn lằn bị gắn vào đá mà vẫn còn sống, với phương pháp vận dụng chỉ lực, lăng không đục lá thành chữ, cách biểu hiện công lực khác nhau như thế, đủ rõ là ít nhất cũng có hai người đã tỷ thí với gia gia tôi. Nhưng hình như hai bên vẫn chưa phân thắng bại.

Tái Hàn Khang nói :

- Lạ thật, những nhân vật võ lâm cao thủ tuyệt đỉnh thời nay, có thể đếm trên đầu ngón tay được, mà mấy kẻ đối đầu với lệnh tôn, trừ bọn Bạch Cốt song ma và vợ chồng Hiên Viên Liệt ra thì còn ai nữa?

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Điều ấy cũng không biết đâu mà nói trước được. Ngay như hồi chúng cháu chưa gặp ba vị lão tiền bối: Tam Tuyệt Chân Nhân, Thiên Vũ Thượng Nhân và Hạ Hầu Tốn, thì có ngờ đâu trên Cao Lê Cống Sơn trong một khu rừng rậm, từ thời tiền cổ đến giờ, chưa ai bước chân đến, lại còn có những vị tuyệt đại kỳ nhân, võ công siêu phàm nhập thánh ẩn cư ở đó.

Phi Quỳnh cau mày nói :

- Cho dù trên đời còn có nhiều bậc kỳ nhân, mình không sao biết hết được, nhưng tôi chưa từng trêu ghẹo ai, để đến nỗi người ta phải tìm gia gia tôi mà báo phục.

Tái Hàn Khang cười nói :

- Việc gì ta phải đứng đây đoán già đoán non cho mất thì giờ? Cứ coi hai con thằn lằn còn sống, và đám lá thông chưa khô kia, cũng đủ biết là bọn họ vừa rời khỏi đây chưa bao lâu. Sao ta không theo con đường tắt đi đến Trung Nhạc Tung Sơn đón đầu xem, nếu gặp họ thì biết ngay chứ gì?

Phi Quỳnh nghe nói cũng cho là phải. Thế là cả bọn lại kéo nhau sang Tung Sơn.

Phi Quỳnh vì nóng lòng sốt ruột lo cho cha già, dọc đường chỉ mãi miết đi nhanh, ngày đêm không nghỉ, nên không bao lâu đã tới chân núi Tung Sơn.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường đứng dưới, ngước mắt trông lên ba chỏm núi nhọn cao sát từng mây, rồi ngoảnh lại cười nói với Tái Hàn Khang :

- Bây giờ xin chờ lệnh lão tiền bối, chúng ta đã tới Tung Sơn, vậy làm cách nào tìm tung tích của Trọng Tôn lão bá.

Tái Hàn Khang cười nói :

- Ba ngọn núi kia, ngọn phía đông là Thái Thất, ngọn phía tây là Thiếu Thất, ngọn giữa là Tuấn Cực. Bây giờ ta hãy lên ngọn Tuấn Cực xem sao đã rồi liệu.

Bốn người cùng trổ thuật khinh công leo lên đỉnh núi.

Nhưng khi lên đến nơi, đã không thấy ai nữa, chỉ còn lại một ít dấu vết mà những dấu vết này, trông lại càng kinh hồn hơn nữa.

Đỉnh núi nguyên không lấy gì làm bằng phẳng lắm, nhưng giữa khoảng sườn núi lồi lõm, lại thấy cắm hờ một trăm linh tám nén hương, lớn bằng cán một chiếc cán bút.

Tái Hàn Khang ngắm nghía một lúc, rồi mỉm cười lắc đầu :

- Đường lối võ công thật là vô cùng vô tận, người nào lên nổi trận La Hán Thúc Hương Thung đã đáng liệt vào bậc thượng thừa huống chi một trăm linh tám cây hương này, không phải cắm ở trên đất phẳng, mà chỉ cắm hờ ở chỗ sườn dốc núi, người đứng trên cây hương mà...

Hạ Thiên Tường ngắt lời cười nói :

- Không những chỉ cắm hờ trên sườn núi dốc, mà giữa khoảng nén hương cách nhau cũng không đều, có nén cách nhau đến ba bốn thước, có nén cách chừng bảy tám tấc, đã thế lại còn nén cao nén thấp, nén dưới nén trên mấp mô không đều nữa. Người đứng trên trận phóng chiêu không biết công lực phải cao đến bậc nào?

Trong khi hai người bàn tán phân vân thì Phi Quỳnh và Hoắc Tú Vân đã bước tới đầu hương trận, cúi xuống xem xét một lúc, sắc mặt đều tỏ vẻ kinh ngạc. Hạ Thiên Tường thấy thế liền gọi to :

https://thuviensach.vn

- Quỳnh tỷ, Vân muội xem cái gì thế?

Phi Quỳnh giơ tay vẫy vẫy rồi nói :

- Lão tiền bối và Tường đệ lại đây mau lên, có cái này lạ lắm.

Hạ Thiên Tường vôi tung mình nhảy tới, chỉ thấy trên mặt tảng đá phía đầu hương trận, hiện ra một dấu giày bé nhỏ xinh xinh. Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Tường đệ nghĩ thế nào về dấu giày này?

Hạ Thiên Tường không cần nghĩ ngợi, đáp luôn :

- Đây là dấu giày đàn bà.

Hoắc Tú Vân phì một tiếng, dẩu môi nói :

- Dấu giày bé nhỏ thế này ai không biết là dấu giày đàn bà? Đâu phải cần anh đoán.

Hạ Thiên Tường mỉm cười :

- Tôi còn nhận thấy một điểm nữa là trong bọn địch thủ của Trọng Tôn lão bá có cả nữ giới.

Hoắc Tú Vân cười khanh khách :

- Thôi dốt anh đi, quanh đi đàn bà, quẩn lại đàn bà. Ngoài dấu giày đàn bà ra, Tường ca ca không còn nhận thấy gì khác nữa à?

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Có chứ, Vân muội đừng cười vội, tôi còn nhận thấy người đàn bà này đứng trên hương trận đấu thủ với Trọng Tôn lão bá, thua một chiêu, bị lão bá đánh dồn tới, hoảng hốt nhảy ra ngoài, một chân chấm xuống đất, không gắng gượng nổi, đến nỗi dấu chân mới in rõ rành rành thế này.

Hoắc Tú Vân lúc ấy mới gật đầu cười :

- Ừ, phân tích như vậy kể cũng còn hợp tình hợp lý đôi chút.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường chỉ tay vào trong trận, bảo nàng :

- Vân muội nhìn kỹ cây hương thấp kia xem.

Hoắc Tú Vân cúi đầu nhìn xuống, quả thấy những cây hương khác đều chỉ cắm một cách rất nông trên mặt đất, duy có một cây ở gần chỗ dấu chân nhất, bị sức nặng ấn sâu xuống đất tới hai tấc.

Tình hình đó đủ chứng minh rằng óc xét đoán của Hạ Thiên Tường cực kỳ chính xác, và cũng đủ chứng minh rằng trong trận đấu này Trọng Tôn Thánh đã chiếm thượng phong.

Tái Hàn Khang thấy Hạ Thiên Tường phán đoán đâu ra đấy thì trong bụng khen thầm: "Câu anh hùng xuất thiếu niên quả không sai". Mình còn chút hơi tàn nào, cũng nên đem cái nghề thuốc của mình ra cứu nhân độ thế, tích chút công đức, hà tất phải len vào chốn võ lâm mà khoe tài tranh thắng làm gì.

Ông vừa cảm khái bồi hồi, vừa cúi xuống xem kỹ mấy dấu chân rồi chợt ngẩng lên nói :

- Theo ý tôi thì trong bọn đấu thủ của Trọng Tôn đại hiệp không phải chỉ có một người là đàn bà mà có hai người. Vậy thì bọn này phải có ba người, một nam hai nữ. Nhưng đó chỉ là một cảm tưởng, không có căn cứ vào đâu cả.

Phi Quỳnh sắc mặt vụt trở nên thâm trọng, thủng thỉnh nói :

- Tái lão tiền bối đoán có lẽ đúng. Cháu cũng có cảm tưởng như vậy.

Hạ Thiên Tường nghi nghi hoặc hoặc, hết nhìn Tái Hàn Khang, lại nhìn Phi Quỳnh, rồi hỏi :

- Lão tiền bối và Quỳnh tỷ do đâu có cảm tưởng kỳ dị như vậy?

Tái Hàn Khang mỉm cười nói :

- Tôi cho là ba tay đối thủ của Trọng tôn đại hiệp không ai ngoài Lệ Thanh Cuồng và hai vị phu nhân.

Hạ Thiên Tường lại càng kinh ngạc hỏi :

https://thuviensach.vn

- Lệ lão tiền bối và Trọng Tôn tiền bối là đôi bạn giao du đã lâu...

Phi Quỳnh ngắt lời :

- Tường đệ quên rằng gia gia tôi đã nói với Tái lão tiền bối là tai vạ này là tự tôi gây ra ư?

Hạ Thiên Tường chợt nhớ tới việc Lộc Như Ngọc gieo mình xuống vực bèn à một tiếng rồi cau mày không nói gì nữa. Lần này lại đến lượt Hoắc Tú Vân ngước đôi mắt nghi ngờ hỏi Tái Hàn Khang :

- Sao lão tiền bối lại đoán định như vậy? Gia gia và hai vị mẫu thân cháu vì cớ gì lại đánh nhau với Trọng Tôn lão bá?

Tái Hàn Khang không biết trả lời thế nào, chỉ cười gượng. Hoắc Tú Vân lại quay lại hỏi Hạ Thiên Tường và Phi Quỳnh, nhưng hai người này cũng chỉ ấp úng lắc đầu, không trả lời.

Hoắc Tú Vân thấy không ai trả lời mình thì tỏ vẻ giận dỗi, đôi mắt đỏ lên sắp sửa muốn khóc. Phi Quỳnh thấy vậy thở dài, nói với Hạ Thiên Tường :

- Tường đệ đừng để Vân muội nghi ngờ thắc mắc tội nghiệp. Cứ kể cho nàng biết câu chuyện đó cũng không sao.

Hạ Thiên Tường theo lời, bèn đem tấn thảm kịch trên Cao Lê Cống Sơn, thuật lại tỉ mỉ cho Hoắc Tú Vân nghe. Hoắc Tú Vân nghe xong, không những không buồn, trái lại nàng còn nở một nụ cười rất tươi, rồi nói :

- Nếu vậy thì có gì là đáng buồn? Đáng lẽ ta phải lấy làm mừng mới phải chứ?

Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

- Vân muội nói thế là ý thế nào?

Hoắc Tú Vân cười nói :

- Em có hai giả thuyết, thứ nhất là kẻ đối thủ của Trọng Tôn lão bá không phải là gia gia và hai vị mẫu thân...

Phi Quỳnh lắc đầu ngắt lời :

https://thuviensach.vn

- Giả thuyết ấy e không đứng vững được, ngu tỷ cam đoan một trăm phần trăm ba vị ấy là Lệ lão bá và hai vị bá mẫu.

Hoắc Tú Vân lại cười nói :

- Nếu phải thì lại càng hay lắm, vì như thế đủ chứng tỏ rằng chị tôi chưa chết.

https://thuviensach.vn

Hồi 69

Đổi Họa Thành Phúc

Phi Quỳnh nghe Tú Vân nói xong, bất giác hoảng nhiên tỉnh ngộ nói :

- Ờ nhỉ! Sao mình ngu thế không biết? Có thế mà không nghĩ ra.

Tú Vân lại cười nói tiếp :

- Nếu gia tỷ không chết, Tường ca còn đây, đứa trẻ con vẫn được vô sự, thì còn có sự hiểu lầm nào mà không giải thích nổi? Bây giờ chúng ta gặp các ngài, chỉ cần nói mấy câu là mưa tan mây tạnh, mọi việc hài hòa.

Phi Quỳnh hớn hở đúng lên nói :

- Vân muội nói phải lắm. Bây giờ chúng ta phải đi ngay, may ra mới kịp, nếu để các ngài đuổi nhau đến Chung Nam tử cốc, lỡ xảy ra sự gì bất trắc thì phiền lắm.

Mọi người đều gật đầu khen phải. Thiên Tường lại hỏi Tái Hàn Khang :

- Lão tiền bối bảo ta nên đi về lối nào trước?

Hàn Khang cười nói :

- Theo ý tôi đoán bốn vị này tất đi thẳng lên đỉnh núi Đại, nếu bây giờ ta không đi vòng sang Sơn Đông, mà đi tắt qua Bắc Nhạc thì có thể tới trước họ được!

Cả bọn đồng ý, rồi lại dùng thuật khinh công, đi tắt sang Bắc Nhạc Hằng Sơn.

Khi đến Hằng Sơn, mọi người lại phân vân không biết nên chờ ở đâu, cho khỏi "trật đường rầy". Rút cục lại chỉ có Tái Hàn Khang là một bực lão thành trì trọng hơn cả, ông nói :

- Ở đây có bốn ngọn núi cao vượt hẳn các ngọn khác, bọn Trọng Tôn đại hiệp thế nào cũng chọn một trong bốn ngọn núi ấy để tỷ thí thần công.

https://thuviensach.vn

Chúng ta muốn chu đáo đủ mọi mặt, thì không gì bằng mỗi người canh một ngọn, là chắc chắn hơn cả.

Bọn Hạ Thiên Tường đều cho là phải, bèn sắp sẵn lương khô, nước uống và hỏa pháo, để lúc cần thì đốt lên báo hiệu gọi nhau. Dự bị xong đâu đấy mỗi người chiếm cứ một ngọn núi để chờ.

Đây nói riêng về Hạ Thiên Tường, chờ mãi đến ngày thứ bảy mới thấy một chuyện lạ xảy ra.

Nguyên bữa đó chàng đang ngồi một mình buồn bực, lại không dám dời đi đâu, chợt nghe có tiếng người trổ thuật khinh công, đang leo lên đỉnh núi.

Chàng vừa nghe tiếng bước chân, đã đoán ngay ra người sắp tới đây tất phải là nhân vật tuyệt đỉnh, võ công đã đạt tới bực lô hỏa thuần thanh nhưng khi lắng tai nghe kỹ, thì hình như chỉ có hai người.

Chàng còn đang nghi nghi hoặc hoặc, thì trên đỉnh núi cao đã thấy hai bóng đen xuất hiện, quả nhiên là chỉ có một người đàn ông và một người đàn bà.

Thiên Tường vì phải ở lâu trên đỉnh núi, nên chàng đã sắp đặt chỗ ăn chỗ nằm cho được thư thái dễ chịu, chàng lấy lá cây kết thành một cái tổ rất lớn ở giữa đám cành lá um tùm trên ngọn cây cổ thụ, thân to tới hai ba người ôm không xuể. Nằm bên trong có thể tránh được nắng mưa, sương nắng, kín đáo như nằm trong nhà, mà đứng ngoài trông thì chẳng khác gì một cái tổ chim khổng lồ.

Lúc này ngồi trên cao nhìn xuống, khi đã nhận rõ mặt hai người, bất giác chàng giật mình sửng sốt.

Thì ra hai người đó không phải là bọn Trọng Tôn Thánh, Lệ Thanh Cuồng, mà lại là hai vị Hộ Pháp phái Chấn Thiên: Bạch Cốt Võ Sĩ và Bạch Cốt Tiên Tử.

Thiên Tường nghĩ thầm: “Không lẽ Tái lão tiền bối và Phi Quỳnh đoán sai? Người hẹn giao đấu với Trọng Tôn lão bá không phải bọn người Lệ Thanh Cuồng mà lại là Bạch Cốt song ma chăng? Kỳ thật!”

https://thuviensach.vn

Chàng còn đang suy nghĩ, chợt thấy Bạch Cốt Võ Sĩ đưa mắt nhìn quanh bốn phía, rồi mỉm cười nói với Bạch Cốt Tiên Tử :

- Không biết có phải ngọn núi này không?

Bạch Cốt Tiên Tử gật đầu :

- Đúng, đúng! Nhiều lắm là nửa giờ nữa, bọn Trọng Tôn Thánh thể nào cũng tới đây!

Thiên Tường nghe nói lại càng kinh ngạc, nghĩ thầm: "Có lẽ chính là bọn này hẹn giao đấu với Trọng Tôn lão bá đây? Nhưng sao họ lại gọi là 'bọn Trọng Tôn Thánh'? Hay là Trọng Tôn lão bá còn có bằng hữu nữa chăng?"

Bạch Cốt Võ Sĩ cười ha hả nói :

- Thật là cơ hội ngàn năm một lần, không nên bỏ qua! Bây giờ ta phải tìm chỗ nào kín đáo mà nấp sẵn, làm cái lối "tọa sơn quan hổ đấu" chờ tới khi hai bên đều hơi tàn lực kiệt, lúc ấy chỉ sẽ búng ngón tay cũng thành công. Ha ha!

Thiên Tường nghe xong mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, thì ra Trọng Tôn Thánh lại có đối thủ khác, mà bọn Bạch Cốt Võ Sĩ chẳng qua chỉ là tình cờ bắt gặp, nên định đóng vai ngư ông, chờ trai cò mổ nhau rồi ở giữa kiếm chác mà thôi.

Bạch Cốt Tiên Tử trỏ cái tổ chim của Hạ Thiên Tường, cười nói :

- Trên cây kia có cái tổ chim to quá, chúng ta nấp vào đó thì thật tuyệt!

Bạch Cốt Võ Sĩ lắng tai nghe ngóng, sắc mặt chợt lộ vẻ kinh sợ nói :

- Bọn Trọng Tôn Thánh đi nhanh thật, họ đã lên tới sườn núi rồi kìa!

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói :

- Nếu vậy hai ta phải trốn mau lên mới kịp.

Hai người rảo bước đi về phía cây cổ thụ. Bạch Cốt Võ Sĩ lại nói :

https://thuviensach.vn

- Chúng ta chỉ nên nấp vào sau gốc cây này, chớ đừng trèo lên tổ chim. Chỗ ấy rất dễ bị người chú ý. Và biết đâu trong tổ không có những giống ác điểu, chúng kháng cự lại thì lộ chuyện ngay.

Hạ Thiên Tường thấy họ bảo nhau nấp vào tổ chim, trong bụng đã sợ, nhưng lúc này nghe Bạch Cốt Võ Sĩ nói vậy, chàng mới yên tâm. Nghĩ bụng: "Mình làm tổ trên thân cây ẩn núp, đã phạm vào điều cấm kỵ, không ngờ vì cái dại dột ngớ ngẩn đó, mà lại hóa hay".

Bọn Bạch Cốt song ma vừa nấp vào sau thân cây một lúc, thì trên đỉnh núi Hằng Sơn đã hiện ra bốn cái bóng nữa.

Lần này quả nhiên đúng như sự ức đoán của bọn Phi Quỳnh, bốn bóng người đó chính là Trọng Tôn Thánh, Lệ Thanh Cuồng, Lăng Diệu Diệu và Đồng Song Song. Không thấy có Lộc Như Ngọc.

Lên tới đỉnh núi, Lệ Thanh Cuồng nhìn Trọng Tôn Thánh lạnh lùng lên tiếng :

- Chúng ta giao đấu ba trận trên ba ngọn núi Nam Nhạc Hành Sơn, Trung Nhạc Tung Sơn, Đông Nhạc Thái Sơn. Trọng Tôn huynh thần công tinh luyện đã thắng được nửa chiêu. Nhưng hôm nay nếu không phân thắng phụ rõ rệt, thì Lệ Thanh Cuồng này quyết không ra khỏi Hằng Sơn!

Trọng Tôn Thánh sắc mặt vẫn hòa nhã, mỉm cười nói :

- Chúng ta đã hẹn đấu năm trận trên năm đỉnh núi Ngũ Nhạc, trận này mới là bốn, còn một trận trên Tây Nhạc Hoa Sơn, và một trận cuối cùng ở Chung Nam tử cốc nữa. Lệ huynh hà tất phải gấp muốn phân thua được ngay hôm nay.

Lệ Thanh Cuồng cười nhạt nói :

- Trong Ngũ Nhạc thì Bắc Nhạc Hằng Sơn là cao hơn hết, nên dù chúng ta có đưa nhau đến đây mà phơi xương, thiết tưởng cũng chẳng kém gì Chung Nam tử cốc?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

https://thuviensach.vn

- Võ công, hỏa hầu chúng ta bất quá cũng chỉ đồng cân đồng lạng, Lệ huynh và hai vị phu nhân lại không muốn cậy đông người tiếp tay cùng đánh, nên muốn phân thắng phụ cũng không phải chuyện dễ.

Lệ Thanh Cuồng lắc đầu nói :

- Không phải thế, không phải thế! Lần này tôi định thi triển một ngón sát thủ tuyệt học, liều mạng đấu với anh một trận. Xin anh để ý cẩn thận!

Trọng Tôn Thánh thấy Lệ Thanh Cuồng đã hơi có ý giận, bèn bước lùi lại nửa bước, mỉm cười nói :

- Trước khi phụng bồi ba vị, tôi xin thay mặt Hạ Thiên Tường và Trọng Tôn Phi Quỳnh, giải thích mấy câu.

Lăng Diệu Diệu cau mày, lạnh lùng nói :

- Mấy câu nói của Trọng Tôn huynh, chúng tôi nghe nói đã chói cả tai rồi.

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Ba vị đã không muốn nghe tôi giải thích, thì cũng xin thứ cho tôi cái tội không phụng bồi!

Lệ Thanh Cuồng không biết làm sao được đành phải gật đầu :

- Được rồi, tôn huynh còn câu gì nữa xin cứ nói đi! Tôi còn muốn đem ba mươi sáu ngón Phượng Vũ Long Phi thỉnh giáo huynh luôn thể.

Trọng Tôn Thánh sắc mặt nghiêm trọng, đôi mắt long lanh nhìn ba người rồi nói :

- Tôi xin đem một chút danh dự nhỏ mọn của tôi đảm bảo cho Hạ Thiên Tường rằng hắn không phải là hạng người bạc tình phụ nghĩa và con gái tôi là Trọng Tôn Phi Quỳnh quyết không khi nào lại đẩy lệnh nữ là Lộc cô nương xuống vực thẳm.

Hạ Thiên Tường ngồi trong tổ chim, lắng tai nghe truyện thấy Trọng Tôn Thánh và bọn Lệ Thanh Cuồng sắp sửa ra tay, bất giác sợ cuống lên vì bọn Bạch Cốt song ma đang nấp sau gốc cây, nên không dám đốt pháo thăng

https://thuviensach.vn

thiên để triệu tập bọn Tái Hàn Khang, bây giờ làm cách gì mà báo tin cho họ biết được?

Lúc này Đổng Song Song nghe Trọng Tôn Thánh nói vậy, bèn cười khẩy mấy tiếng mà rằng :

- Trọng Tôn huynh nói thế, thì chẳng lẽ Lộc Như Ngọc tự thêu dệt nên câu chuyện đó hay sao?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Lộc cô nương khi nào tự nhiên lại bịa đặt ra chuyện đó? Nhưng theo ý tôi thì có khi cô ấy quá đau đớn về việc mất con nên thần kinh bị thác loạn...

Lăng Diệu Diệu quát to :

- Mặc dầu Trọng Tôn huynh khéo bào chữa đến đâu, thằng bé Hạ Thiên Tường cũng không chối được cái tội "thủy loạn chung khi"! (loạn trước bỏ sau)

Trọng Tôn Thánh vẫn hết sức ôn tồn nói :

- Hạ Thiên Tường là một kẻ chí tính chí tình...

Nói chưa dứt lời, Lệ Thanh Cuồng đã ngửa cổ lên trời, cười ha hả, đôi mắt xếch ngược, kêu to :

- Phải, hắn là người chí tính chí tình! Nhưng hắn chí tình với con gái anh, chớ không chí tình với con gái tôi!

Hạ Thiên Tường nghe đến đây, biết rằng trong thâm tâm vợ chồng Lệ Thanh Cuồng đã khắc sâu một niềm oán hận, dù Trọng Tôn Thánh có giỏi biện bác đến đâu, cũng không thể gỡ ra được nữa! Chàng bèn đánh liều đốt một chiếc pháo, ném lên trên không, báo tin cho bọn Tái Hàn Khang, rồi tung mình nhảy ra, miệng thì kêu :

- Lệ lão tiền bối, việc này chỉ là một chuyện hiểu lầm, xin để Hạ Thiên Tường giải thích...

https://thuviensach.vn

Câu nói chưa dứt, ba ống tay áo của ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng đều đồng thời vung lên, phóng ra một luồng cương phong kình khí sức mạnh có thể bạt núi băng ngàn, nhằm Hạ Thiên Tường đón đầu đánh tới.

Hạ Thiên Tường nhân biết bọn Bạch Cốt song ma nấp ở phía sau cây cổ thụ sợ họ thừa cơ đánh lén, nên chỉ chú hết tinh thần phòng ngừa phía sau, và cũng không ngờ vợ chồng Lệ Thanh Cuồng lại giận mình đến độ không để cho phân trần một câu, đã lập tức hạ ngay đòn độc.

Cho tới khi luồng kình khí đã lăng không cuốn tới chàng mới biết trong lúc thảng thốt, né tránh không kịp, mà chống đỡ cũng không xong, chàng đành ngưng tụ Càn Thiên thần công, dùng tám thành công lực, hóa thành một màng lưới vô hình, chắn ngang phía trước, tạm đỡ lai thế, lại dùng hai thành công lực giữ lấy trái tim, đề phòng tâm mạch bị cắt đứt.

Môn Càn Thiên thần công tuy là một môn tuyệt học vủa võ lâm, mà Hạ Thiên Tường gần đây công lực cũng mỗi ngày tinh tiến, nhưng trình độ hỏa hầu dù sao cũng còn non kém, đương sao nổi ngọn đòn cực kỳ hung mãnh của ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng liên thủ công kích?

Luồng cương phong vừa xô tới, tấm lưới vô hình Càn Thiên khí công lập tức bị đánh tan. Hạ Thiên Tường chỉ thấy trái tim đập thình thịch, đôi mắt hoa lên, thân hình bị bay lộn về phía sau, đập gãy mấy cành cây, rồi mới rơi xuống đất.

Trọng Tôn Thánh giậm chân thở dài, tung mình nhảy ra đỡ, Thiên Tường cố nhịn đau, run run nói :

- Bạch Cốt... Song... Song Ma nấp... nấp ở phía sau cây cổ thụ.

Nói chưa dứt lời, miệng đã phun ra một búng máu tươi, bắn cả vào vạt áo dài của Trọng Tôn Thánh lấm tấm như vẽ hoa.

Trọng Tôn Thánh cau mày, búng ngón tay thành gió điểm luôn vào bảy huyệt lớn trên mình Thiên Tường, rồi ngoảnh về phía sau cây cổ thụ gọi to :

https://thuviensach.vn

- Bạch Cốt Võ Sĩ và Bạch Cốt Tiên Tử, các ngươi đã đến Hằng Sơn sao không ra mặt? Chẳng lẽ định núp một chổ chờ trai cò mổ nhau rồi đóng vai ngư ông đứng giữa kiếm lợi chăng?

Mấy câu nói đó thật là cao minh, không những đã nói toạc mưu gian của bọn Bạch Cốt song ma ra, mà còn ngụ ý cảnh cáo vợ chồng Lệ Thanh Cuồng nữa!

Bọn Bạch Cốt Tiên Tử không ngờ Thiên Tường lại nằm trong cái tổ chim khổng lồ ở trên ngọn cây, lúc này đã bị Trọng Tôn Thánh chỉ mặt gọi tên, không thể trốn được nữa, bèn cười mấy tiếng quái gở, rồi cùng song song nhảy ra.

Trọng Tôn Thánh vừa cho Hạ Thiên Tường uống hai viên linh đan, vừa gọi Lệ Thanh Cuồng :

- Lệ huynh lại đây mau lên, để tôi giới thiệu hai vị tuyệt đại kỳ nhân, đây là Bạch Cốt Võ Sĩ và đây là Bạch Cốt Tiên Tử trong Bạch Cốt tam ma.

Ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng cũng biết tiếng Bạch Cốt tam ma từ lâu, nên khi nghe Trọng Tôn Thánh gọi đều cùng rảo bước tiến lại, Lệ Thanh Cuồng cười ha hả nói :

- Hai vị ngẫu nhiên qua chơi Bắc Nhạc, tình cờ gặp chúng tôi, hay quả đúng như lời Trọng Tôn huynh vừa nói, các vị coi chúng tôi như trai, cò định làm một mẻ lưới vơ sạch?

Bạch Cốt Võ Sĩ không cần giấu giếm, trả lời ngay :

- Chúng tôi tình cờ qua đây, lại gặp cơ duyên may mắn, được biết quí vị định tỷ thí thần công, nên muốn cùng chiêm ngưỡng, cho rộng tầm con mắt.

Lệ Thanh Cuồng cười nhạt :

- Việc gì phải chiêm ngưỡng? Nếu hai vị có nhã hứng, tôi xin tạm đình chỉ cuộc hẹn ước với Trọng Tôn huynh để lĩnh giáo cao minh trước cũng được, có sao đâu!

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Võ Sĩ giảo hoạt vô cùng, trong khi nghe Lệ Thanh Cuồng nói, lão đã ngầm ước lược, thấy rằng đối phương có bốn người, lại toàn những tay cao thủ, bên mình chỉ có hai, nếu liều lĩnh ra tay thì không những chúng quả huyền thủ, lại còn có thể khiến đối phương bắt buộc tiếp tay nhau đối phó với người ngoài mà xóa bỏ tư thù, hành động đó thật hết sức ngu dại!

Sau khi đã suy tính lợi hại phân minh, lão bèn mỉm cười nói với Lệ Thanh Cuồng :

- Lệ đại hiệp và Trọng Tôn đại hiệp đã liên danh với các môn phái, cho Hạ Thiên Tường đưa chiến thư hẹn vợ chồng Hiên Viên Pháp Vương và phái Chấn Thiên tới ngày rằm tháng tám cùng tới đỉnh núi Thái Bạch hội họp. Nay chẳng lẽ tự nhiên lại cải kỳ sao được?

Lệ Thanh Cuồng ngạc nhiên hỏi :

- Ta sai Hạ Thiên Tường hạ chiến thư bao giờ? Ngươi có trông thấy phong thư ấy không?

Bạch Cốt Võ Sĩ cũng ngẩn người ra, nói :

- Lệ đại hiệp và hai phu nhân đã ký vào chiến thư rõ ràng, sao lại chối là không biết? Cũng may là người đưa thư vẫn còn kia, cứ gọi hắn dậy mà hỏi, sẽ biết rõ thực hư. Chẳng lẽ bỗng dưng bần đạo lại bịa chuyện ra hay sao?

Lệ Thanh Cuồng biết hắn nói thực, bèn cau mày ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Đã vậy thì được rồi, tới ngày rằm tháng tám, vợ chồng tôi sẽ tới Thái Bạch phó ước. Còn bây giờ...

Bạch Cốt Võ Sĩ tỏ ra biết điều lắm, ngắt lời cười :

- Bây giờ thì chắc bốn vị không muốn chúng tôi làm các ngài mất hứng chớ gì? Vậy thì chúng tôi xin cáo thoái?

Nói vừa dứt lời, lập tức thi triển thân pháp khinh công thượng thặng trông như hai vị phi tiên, song song bay khỏi Hằng Sơn tuyệt đỉnh.

https://thuviensach.vn

Lăng Diệu Diệu chờ họ đi khỏi, mới trỏ Hạ Thiên Tường vẫn đang nằm mê man dưới đất, lạnh lùng nói với Trọng Tôn Thánh :

- Trọng Tôn huynh còn bào chữa cho thằng ranh con này nữa hay thôi? Bây giờ hắn lại còn cái thêm tội mạo danh nghĩa chúng ta để mua tai chuốc vạ...

Vừa nói tới đó, cả bọn cùng ngẩn người lắng tai nghe ngóng, vì hình như lại có người đang leo lên đỉnh núi.

Quả nhiên chỉ trong giây lát, đã thấy bóng dáng yêu kiều của Hoắc Tú Vân hiện ra trên đỉnh núi.

Vì Hoắc Tú Vân "đóng đô" trên một ngọn núi gần đỉnh núi Hằng Sơn nhất, nên trông thấy hiệu pháo của Hạ Thiên Tường, nàng đã chạy như bay đến đây trước. Trọng Tôn Thánh thấy nàng vẫn bình an vô sự, bất giác cả mừng, vội hỏi :

- Hoắc cô nương bị trượt chân rơi xuống sườn núi ở Quỷ Môn, vậy mà vẫn được bình yên vô sự, thật là một điều đáng mừng!

Đổng Song Song vẫn chưa biết việc Hoắc Tú Vân vừa qua một cơn thập tử nhất sinh nên khi nghe Trọng Tôn Thánh nói, bà mới hốt hoảng kêu lên :

- Vân nhi, con làm sao thế? Con bị ngã ở đâu?

Tú Vân vừa định nhảy vào lòng mẹ, kể lể tâm tình, chợt trông thấy Hạ Thiên Tường nằm chết giấc dưới đất, mặt mày tái nhợt, trên mép vẫn còn một vệt máu tươi, Trọng Tôn Thánh ngồi bên vạt áo cũng giây đầy máu, thì bất giác kêu lên một tiếng, dậm chân nói :

- Câu chuyện lầm lẫn này càng ngày càng xé ra to mà! Gia gia và hai vị mẫu thân làm sao lại đánh Tường ca con đến nỗi thế này?

Vợ chồng Lệ Thanh Cuồng nghe Tú Vân nói, mới biết là chuyện này bên trong còn nhiều uẩn khúc, bèn chỉ đưa mắt nhìn nhau, không biết trả lời sao cả.

Trọng Tôn Thánh thấy thế, mỉm cười nói với Hoắc Tú Vân :

https://thuviensach.vn

- Cô nương đã biết chuyện này đầu đuôi ra sao thì nên giải thích rõ ràng cho các vị gia nương hiểu, Thiên Tường tuy bị thương nặng, nhưng ta đã cho uống mấy viên linh đan, tính mệnh cũng không đến nỗi nguy lắm.

Tú Vân nghe nói mới yên tâm hơn, liền nói :

- Nếu Tường ca cháu chưa chết thì may lắm! Trọng Tôn tỷ tỷ và Tái Hàn Khang lão tiền bối cũng sắp tới đây bây giờ!

Nói xong liền đem câu chuyện mình ngộ nạn, và Hạ Thiên Tường, Phi Quỳnh vì cứu đứa con của Lộc Như Ngọc đến nỗi suýt chết thế nào, thuật lại tỉ mỉ rõ ràng cho vợ chồng Lệ Thanh Cuồng nghe.

Ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng lắng lặng nghe Tú Vân kể chuyện xong bất giác vừa thẹn vừa hối, còn đang lúng túng không biết cư xử thế nào, thì Phi Quỳnh và Tái Hàn Khang cũng vừa chạy tới.

Trọng Tôn Thánh bèn thuật cho Phi Quỳnh mọi việc vừa xảy ra, rồi mới nhờ Tái Hàn Khang bắt mạch cho Thiên Tường.

Phi Quỳnh thấy nói Lộc Như Ngọc đã được vô sự trong bụng mới yên, bèn bước lại phía ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng chắp tay thi lễ rồi thưa rằng :

- Bá phụ và hai vị bá mẫu xin tha thứ cho điệt nữ cái tội lỗ mãng xúc phạm Lộc cô nương hôm ở trên Cao Lê Cống Sơn! Cũng may là người hiền trời giúp, nên Lộc cô nương đã được vô sự, nếu không thì dù bá phụ bá mẫu có băm điệt nữ thành trăm mảnh cũng chưa đủ đền bù.

Lệ Thanh Cuồng lắc đầu thở dài, sắc mặt có vẻ ngượng nghịu nói :

- Ai ngờ đâu câu chuyện lại éo le đến thế? Chúng ta cũng rất hối là đã quá ư lỗ mãng...

Trọng Tôn Thánh mỉm cười gạt ngang :

- Lệ huynh đừng nói thế, chúng ta là đôi bạn đạo nghĩa giao du đã lâu, một chuyện nhỏ mọn như vậy, hà tất phải để tâm.

https://thuviensach.vn

Lăng Diệu Diệu tính nóng như lửa, thoạt đầu tưởng Hạ Thiên Tường dụ dỗ con gái mình rồi lại bỏ rơi, nên tức giận vô cùng, chỉ muốn giết ngay cho hả, nhưng nay đã biết là mình lầm, thì lại thấy xót xa ái tế, bèn tỏ vẻ băn khoăn hỏi Tái Hàn Khang :

- Tái huynh, vết thương của Thiên Tường có nặng lắm không?

Hàn Khang đã chẩn mạch xong, đứng lên cười, nói :

- Ba vị liên thủ cùng đánh, uy lực đâu phải tầm thường? Nếu đổi thử người khác thì phủ tạng đã bị nát bấy và linh hồn đã đi đến Quỷ Môn Quan từ lâu rồi. Nhưng Hạ lão đệ công lực thâm hậu, tuy may mắn thoát khỏi nạn này, song chỉ sợ đến ngày rằm tháng tám tới đây, không thể vận dụng chân khí được.

Lệ Thanh Cuồng nói :

- Tái huynh xin cứ đem diệu thuật chạy chữa cho hắn đã, còn về mặt nội thương có ảnh hưởng đến chân lực của hắn, thì ba vợ chồng tôi cùng Trọng Tôn huynh đây sẽ có phương pháp bổ cứu.

Tái Hàn Khang bèn cho Thiên Tường uống hai viên linh đan, lại xoa bóp lưng và ngực cho chàng, để chàng ngủ yên. Đoạn ông nói với Phi Quỳnh :

- Hoài của! Chín lá cây Thiên Niên của Nhất Bát thần tăng đã dùng hết cả, nếu không thì vết thương của Hạ lão đệ cũng không gì đáng ngại, mà sức khỏe cũng rất chóng hồi phục.

Lăng Diệu Diệu thấy sắc mặt Hạ Thiên Tường đã dần trở nên hồng hào, bèn mỉm cười nói với bọn Trọng Tôn Thánh :

- Thiên Niên Cửu Diệp chỉ là một loại thánh dược hãn thế, tuy có thể bồi nguyên cố bản được, nhưng về mặt tiến ích của võ công thì không gì bằng dùng nội gia thần công thay gân đổi cốt, chỉ tiếc rằng...

Hàn Khang ngắt lời hỏi :

- Lăng nữ hiệp bảo đáng tiếc gì cơ? Có lẽ ba vị đóng cửa tiềm tu trong Cao Lê Cống Sơn ngần ấy ngày, đã luyện thành công lực Tiểu Chuyển Luân có

https://thuviensach.vn

thể thoát thai hoán cốt cho Hạ lão đệ được rồi chăng?

Lăng Diệu Diệu gật đầu :

- Công lực Tiểu Chuyển Luân ba chúng tôi đều biết cả, nhưng về phương vị ngũ hành, tất phải cần năm người có đủ nội công tuyệt đỉnh, mà ở đây hiện giờ chỉ có ba vợ chồng nhà tôi và Trọng Tôn huynh, còn thiếu một vị nữa. Nếu không thì chỉ cần dùng đại pháp Tiểu Chuyển Luân đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, sẽ có thể làm cho Hạ Thiên Tường tối thiểu cũng tăng lên được ba thành công lực.

Phi Quỳnh nghe xong sẽ hỏi Trọng Tôn Thánh :

- Gia gia, đại pháp Tiểu Chuyển Luân linh hiệu đến thế cơ à?

Trọng Tôn Thánh gật đầu cười :

- Đại pháp Tiểu Chuyển Luân quả có thể làm người ta thoát thai hoán cốt, dịch cân tẩy thủy, có thể tăng lên từ ba đến bốn thành công lực! Nhưng trong lúc thi triển đại pháp đó, trước hết phải dùng thủ pháp Kim Châm Bế Huyệt khống chế tất cả các đường huyệt đạo kinh mạch trên khắp thân thể bệnh nhân. Thủ đoạn này rất khó, chỉ hơi suy xuyển một ly, là có thể làm cho người bệnh thành kẻ tàn phế suốt đời.

Phi Quỳnh cười nói :

- Việc ấy con tưởng không đáng lo, vì Tái lão tiền bối đây là một bậc cái thế thần y, thủ đoạn Kim Châm Bế Huyệt chính là một ngón sở trường đắc ý nhất của ông.

Tái Hàn Khang cười nói với Lăng Diệu Diệu :

- Xin bốn vị cứ việc thi triển đại pháp Tiểu Chuyển Luân thoát thai hoán cốt cho Hạ lão đệ còn việc dùng thủ đoạn Kim Châm Bế Huyệt thì tôi xin phụ trách.

Lăng Diệu Diệu lắc đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Đa tạ mỹ ý của Tái huynh, nhưng về phương diện ngũ hành vẫn chỉ mới có bốn, còn thiếu một vị nữa...

Tái Hàn Khang cười ha hả :

- Việc ấy nữ hiệp hà tất phải lo. Trọng Tôn cô nương gần đây công lực tinh tiến rất nhiều, có thể đảm nhận nổi phương vị đó.

Lăng Diệu Diệu có vẻ không tin lại đưa mắt ngắm kỹ Trọng Tôn Phi Quỳnh một lượt. Đồng Song Song ngồi bên mỉm cười nói :

- Không phải chúng ta không tin công lực của hiền điệt nữ đã tới bực lô hỏa thuần thanh, nhưng vì phương vị ngũ hành chủ trì phép Tiểu Chuyển Luân phải cần có đủ hỏa hậu tương đương, nếu chỉ sai một mảy tóc, cũng không những đã phí công, lại có thể khiến cho Hạ Thiên Tường tẩu hỏa nhập ma, ôm hận một đời.

Tú Vân cười nói :

- Mẫu thân cứ yên tâm, Trọng Tôn tỷ tỷ con công lực cao lắm cơ.

Lăng Diệu Diệu vẫn không tin, bèn giơ bàn tay phải lên, nhìn Phi Quỳnh mỉm cười. Phi Quỳnh hiểu ý bèn cũng đưa bàn tay phải của mình ra, áp vào bàn tay Lăng Diệu Diệu.

Ước chừng nguội hai chén trà nóng, Lăng Diệu Diệu thu tay về sắc mặt hớn hở, nói với Lệ Thanh Cuồng :

- Hạ Thiên Tường thật là tốt số, công lực của Trọng Tôn hiền điệt nữ đủ dùng rồi.

Phi Quỳnh mỉm cười hỏi :

- Bây giờ bá phụ và hai bá mẫu định đưa Hạ Thiên Tường về đâu để thi triển đại pháp Tiểu Chuyển Luân?

Lệ Thanh Cuồng ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Ta hãy tìm quanh đâu đây xem có cái động đá nào, để hắn nằm tạm ít hôm cũng được!

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Ở đây không tiện, theo ý cháu, thì ta nên dời cả về Chiêu Vân cung trên Vu Sơn vì ở đấy đã có Nhất Bát thần tăng và Hoa tỷ tỷ cháu có thể tiếp tay chủ trì phương vị Ngũ Hành còn hơn cháu nhiều. Và Lệ bá phụ và hai bá mẫu cũng muốn sớm được bế cháu ngoại, có phải là nhất cử lưỡng đắc không?

Lăng Diệu Diệu cười nói :

- Hiền điệt nữ nghĩ vậy thật là chu đáo. Thôi chúng ta nên đi ngay cho sớm.

Kế nghị đã định, một bọn võ lâm kỳ khách bèn lập tức rời khỏi Ngũ Nhạc Hằng Sơn, nhằm hướng Chiêu Vân phong tiến phát.

Trong khi đi đường, Phi Quỳnh lại hỏi Lăng Diệu Diệu :

- Thưa bá mẫu, Lộc tiểu muội cháu hiện nay ở đâu?

Lăng Diệu Diệu đáp :

- Nó ngã xuống núi bị gãy một chân, tuy vợ chồng ta đã hết sức điều trị, nhưng còn phải nằm tĩnh dưỡng đủ một trăm ngày mới đi lại được.

Trọng Tôn Thánh nghe tới đây chợt cười nói với Lệ Thanh Cuồng :

- Lệ huynh còn một việc rất cần, mà sao mãi tới bây giờ vẫn chưa làm?

Lệ Thanh Cuồng ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì mà cần thế?

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Lệ huynh không nghĩ tới việc cải họ cho hai vị lệnh nữ à? Đó là một việc quy tông đại sự, nên phải làm ngay mới được.

Lệ Thanh Cuồng à một tiếng, rồi cười nói :

-Việc này khỏi cần bày đặt lễ nghi gì lôi thôi, từ nay cứ gọi là Lệ Như Ngọc và Lệ Tú Vân là được rồi! Chờ đến ngày đại hội trên Thái Bạch phong, tôi sẽ tạ ơn Huyền Huyền Tiên Lão về cái công bà đã hết lòng nuôi dạy Vân nhi.

https://thuviensach.vn

* * * * *

Bữa đó Nhất Bát thần tăng và Hoa Như Tuyết đang tĩnh tham diệu đạo trong Chiêu Vân cung, chợt thấy bọn Trọng Tôn Thánh kéo đến, lại nghe tin Tú Vân, Như Ngọc đều vô sự thì bất giác mừng rỡ vô cùng.

Phương vị ngũ hành của đại pháp Tiểu Chuyển Luân do ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng và Trọng Tôn Thánh giữ bốn phương, một phương nữa đã có Nhất Bát thần tăng và Hoa Như Tuyết tiếp tay nhau chủ trì. Tái Hàn Khang thì thi triển thủ đoạn Kim Châm Bế Huyệt giúp Hạ Thiên Tường khử thương tăng lực.

Phi Quỳnh chợt nghĩ ra một việc, liền hỏi Lệ Thanh Cuồng :

- Lệ lão bá, có phải đạo pháp Tiểu Chuyển Luân mỗi lần thi triển chỉ có thể thoát thai hoán cốt cho một người không?

Lệ Thanh Cuồng đáp :

- Không phải chỉ hạn có một người, mà có thể thêm cho người nữa cũng được, có điều rằng những người chủ trì việc đó, cần phải tốn công thêm chút nữa mà thôi. Nếu hiền điệt nữ muốn...

Phi Quỳnh vội cười ngắt lời :

- Nội công của cháu cũng có đôi chút căn cơ, không cần phải thoát thai hoán cốt. Nhưng ý cháu muốn nhân cơ hội hiếm có được các vị lão tiền bối và gia gia cháu hội họp đông đủ thế này, xin các vị thành toàn cho cháu bé một thể, thì hay biết chừng nào?

Lăng Diệu Diệu đang bế cháu, nghe nàng nói vậy bèn gật đầu cười :

- Hiền điệt nữ nói phải đấy, khi nào chúng ta thi triển phép Tiểu Chuyển Luân sẽ thành toàn cho cả cháu bé cũng được.

Bàn định xong xuôi, mọi người liền lập tức thi hành. Qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, Hạ Thiên Tường không những đã khỏi hết trọng thương mà chân khí nội lực quả cũng tăng thêm hai ba thành nữa.

https://thuviensach.vn

Nhất là đứa trẻ lại càng tươi tắn khỏe mạnh, cốt cách thanh kỳ. Ông ngoại nó đặt tên cho nó là Ngọc Lân.

Lúc này, việc trọng yếu nhất của các vị võ lâm kỳ hiệp là ngày đại hội trên Thái Bạch phong. Nhưng từ nay tới rằm tháng tám cũng còn xa, Phi Quỳnh bàn nên trước hết hãy đem đứa bé về Cao Lê Cống Sơn trả cho Lộc Như Ngọc và giải thích những sự hiểu lầm để nàng yên tâm dưỡng bệnh cho chóng lại sức.

Mọi người nghe nói, ai cũng tán thành, lại cả Nhất Bát thần tăng và Như Tuyết cùng lên Cao Sơn một thể cho vui.

Trong khi đi đường, Hạ Thiên Tường nói với Phi Quỳnh :

- Hiên Viên Liệt nuôi rất nhiều quái thú hung cầm, ta có Đại Hoàng, Tiểu Bạch có thể đối địch với bầy quái thú của hắn, nhưng còn những con ác điểu thì sao? Lãnh đại ca đã hẹn cho ta một con chim Bằng rất lớn, không biết đã lấy được chưa?

Tú Vân nghe nói hớn hở, nắm lấy tay Thiên Tường reo lên :

- A, nếu thế thì hay quá, bao giờ chúng ta có con chim đó, tiểu muội sẽ dạy nó nói tiếng người, giống như con Tiểu Bạch của Trọng Tôn tỷ tỷ. Thỉnh thoảng ta lại cưỡi nó lên mây chơi, thì thú lắm nhỉ!

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Vân muội đừng lo, Lãnh Bạch Thạch không phải là người nói hão, chắc thế nào đến kỳ đại hội này, ông ta sẽ thực hiện lời hứa đó.

Hạ Thiên Tường chợt thở dài nói :

- Việc đó cũng không lấy gì làm quan hệ lắm, tôi chỉ lo nhất là trái Càn Thiên Tích Lịch vẫn còn ở trong tay bọn Hướng Phiêu Nhiên, đó mới là một điều đáng lo.

https://thuviensach.vn

Hồi 70

Đủ Mặt Quần Hào

Phi Quỳnh cười nói :

- Hôm ở trên Côn Luân tuyệt đỉnh, Tường đệ đã chỉ dẫn cho bọn họ phương pháp sử dụng trái nổ Càn Thiên, cố nhiên là dặn không đúng cách. Vậy thì dù trái đó vẫn còn trong tay họ, cũng chỉ là đồ vô dụng, họ làm gì được mà lo?

Thiên Tường lắc đầu cười gượng :

- Quỳnh tỷ không biết, bây giờ tôi nghĩ lại càng hối hận, không hiểu bữa đó tại sao tôi lại ngu muội, đến nổi nghĩ một đường nói một nẻo.

Phi Quỳnh hoảng hốt hỏi :

- Ô hay, thế ra hôm ấy Tường đệ bảo họ cách mở trái nổ thật à?

Hạ Thiên Tường sắc mặt đầy vẻ lo lắng nói :

- Chính ra phép dùng trái nổ đó là phải nhổ cái chốt đen ở trên vị trí ngôi sao Thiên Khu đi, rồi tung cao lên quá năm trượng, để mình kịp thời tránh ra xa. Khi trái Càn Thiên rơi xuống còn cách mặt đất chừng một trượng, lúc đó mới bắt đầu nổ, sức mạnh của nó có thể làm cho lay rừng chuyển núi, người vật cây cối quanh đó đều nát ra thành tương.

Phi Quỳnh cười nói :

- Vậy thì hôm ấy Tường đệ có bảo họ thế đâu?

Thiên Tường cau mày nói :

- Nhân vì hôm đó tôi căm giận mấy tên côn đồ gian ác đến thâm nhập cốt tủy, muốn chúng đều bị quả báo đáng đời, bèn bảo chúng nhổ cái chốt đen trên vị trí sao Thiên Toàn. Mà nếu nhổ cái chấm đó thì trái Càn Thiên Tích Lịch lập tức nổ liền.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh à một tiếng rồi nói :

- Nếu vậy thì cũng chỉ đến làm cho mấy tên gian ác ấy nát ruột phanh thây và phí mất một vật chí bảo thôi, chớ có gì mà lo.

Thiên Tường nói :

- Tôi cho là bọn Mạc Tử Kính dùng hết mưu này kế nọ bức tôi phải truyền cho họ cách dùng trái Càn Thiên Tích Lịch để định làm mưa làm gió, xưng hùng trong giới võ lâm.

Phi Quỳnh bật cười nói :

- Điều ấy thì ai không biết, việc gì phải đoán?

Thiên Tường cau mày nói :

- Nếu đến hôm đại hội Thái Bạch phong mà chúng đem trái nổ lên đấy, chờ hai phái chính, tà hội họp đông đủ mới tung ra thì làm thế nào?

Phi Quỳnh cũng cau mày chưa kịp nói gì thì Thiên Tường lại tiếp :

- Như vậy Quỳnh tỷ bảo tôi không lo sao được? Trước tôi định đi tìm bọn Mạc Tử Kính trước ngày đại hội để tìm cách chiếm lại trái nổ ấy. Nhưng lúc này bọn chúng tất đã ẩn nấp một chổ kín đáo làm sao mà tìm được?

Phi Quỳnh an ủi :

- Việc đã xảy ra như thế, lo cũng vô ích. Có điều rằng chúng ta nên đề cao cảnh giác, tới ngày đại hội phải dặn khắp mọi người chú ý đề phòng mới được!

Đi không bao lâu đã tới Cao Lê Cống Sơn, tìm vào U Hác. Lúc này Lộc Như Ngọc đã gần bình phục sau khi được nghe mọi người giải thích, tay lại bế con thơ, bao nhiêu nổi oán hờn căm giận đều tan ra mây khói, cha con, vợ chồng, chị em một nhà xum họp, vui vẻ nào bằng.

Lệ Thanh Cuồng nhận thấy Như Ngọc đã có con, mà chưa chính danh phận, bèn bàn với Trọng Tôn Thánh, cho cả Trọng Tôn Phi Quỳnh, Như Ngọc, Tú Vân đều sánh duyên với Thiên Tường, không nhận trên dưới. Đợi đến ngày

https://thuviensach.vn

rằm tháng tám, quét sạch quần ma xong, sẽ cử hành hôn lễ trước mặt toàn thể quần hùng trên đỉnh núi Thái Bạch.

Ba chị em Phi Quỳnh đều là bậc cân quắc anh thư, nên nghe tin ấy cũng không lấy làm e lệ, duy có Hạ Thiên Tường trong bụng tuy khấp khởi mừng thầm, nhưng ngoài mặt lộ vẻ ngượng nghịu bẽn lẽn!

Lộc Như Ngọc tuy chiếc chân đau đã khỏi, nhưng đi lại vẫn còn hơi ngượng, được cái may là đã có vị Thần y bên cạnh hết lòng săn sóc, nên không bao lâu đã bình phục như thường.

Thấm thoát đã gần tới ngày rằm tháng tám, Trọng Tôn Thánh và Lệ Thanh Cuồng bất giác lại sinh ngần ngại vì đại hội Chung Nam lần này vô cùng nguy hiểm, không nên bế trẻ con đi theo, mà để đứa bé ở nhà thì biết giao cho ai.

Nhất Bát thần tăng chấp tay ngang ngực, niệm một câu "A di đà Phật" rồi nói :

- Kẻ xuất gia tránh được những chỗ tàn sát hung hiểm càng hay, vậy bần tăng xin ở nhà, để săn sóc đứa bé này.

Trọng Tôn Thánh thấy Nhất Bát thần tăng chịu đảm nhận việc ấy, liền bảo Hoa Như Tuyết :

- Nhất Bát thần tăng đã ở nhà, vậy Hoa nhi cũng không cần phải đi nữa.

Như Tuyết mỉm cười nói :

- Con bây giờ cũng nhạt tình danh lợi, phải như hồi xưa, thì ân sư có cấm con cũng cố trốn đi theo để tham dự một kỳ đại hội náo nhiệt không tiền khoáng hậu này cho bằng được, khi nào chịu bỏ.

Tái Hàn Khang cũng định ở lại, nhưng Trọng Tôn Thánh cho rằng, ông ta là một vị danh y, sự có mặt của ông trên đại hội rất cần thiết, nên cố nài ông đi cùng. Tái Hàn Khang đành phải nhận lời.

Thế là ngày mười hai tháng tám, cả bọn lại rầm rộ kéo nhau lên đường.

https://thuviensach.vn

Tới núi Chung Nam, họ tìm một chỗ nghĩ ngơi để chờ ngày đại hội.

Hạ Thiên Tường thấy còn dư thì giờ, bèn rủ Phi Quỳnh sang cổ động, chỗ Tiêu Tam Dật ở để thăm Hoằng Pháp Chân Nhân.

Hoằng Pháp Chân Nhân khổ công tu luyện hai môn Tử Dương thần công và Đại Hoàng Chân Lực lúc này đã thành tựu rất khá, đang chuẩn bị tới đại hội Trung Thu sẽ chấn chỉnh thanh uy, trùng hưng môn phái.

Thiên Tường trao trả ông thanh kim kiếm và báo cáo với ông về việc đã thay ông truyền dụ cho các đệ tử Võ Đang đến kỳ sẽ tụ hội ở chân núi Thái Bạch chờ lệnh.

Hoằng Pháp Chân Nhân nhận thấy Hạ Thiên Tường dạo này sắc mặt càng rạng rỡ, đôi mắt càng tinh anh, trong bụng rất lấy làm mừng, bèn cười nói :

- Hạ lão đệ và cô nương đúng là tường lân uy phượng trong võ lâm, nhất là Hạ lão đệ từ hồi biệt nhau đến giờ, tiến cảnh lại càng cao hơn nữa, nếu không phải bần đạo tuổi già hoa mắt, thì lão đệ rất có thể mới gặp kỳ họa, rồi sau lại được kỳ phúc, nên sự thành tựu đã đủ so sánh với Bạch Cốt song ma rồi đó!

Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Chân Nhân đoán quả không sai. Tường đệ cháu mới rồi bị trọng thương được gia gia cháu và ba vợ chồng Lệ bá phụ thi triển đại pháp Tiểu Chuyển Luân thoát thai hoán cốt, nên nhân họa đắc phúc, thành thử so với lúc chưa bị thương, công lực còn tăng thêm được ba thành nữa.

Hoằng Pháp Chân Nhân nghe nói, vừa sợ vừa mừng, vội hỏi :

- Lệ đại hiệp và hai vị phu nhân đã chịu xuất hiện giang hồ rồi ư?

Phi Quỳnh mỉm cười đáp :

- Chẳng những ba vị ấy đã chịu dấn bước giang hồ, mà lại còn cùng với gia gia cháu cũng đến Chung Nam, tham dự Trung Thu đại hội nữa kia.

Tiêu Tam Dật cười nói :

https://thuviensach.vn

- Trọng Tôn đại hiệp và Lệ đại hiệp đều là những bậc tuyệt đỉnh cao nhân, Tiêu Tam Dật này ngưỡng mộ đã lâu. Các vị ấy hiện nay đang ở đâu? Trọng Tôn cô nương có thể đưa chúng tôi đến bái kiến được không?

Phi Quỳnh cười nói :

- Gia gia tôi và các vị lão bá hiện còn đang đi tìm chỗ tạm trú.

Tiêu Tam Dật vội nói :

- Nếu lệnh tôn và chư vị không ngại toà cổ động này chật hẹp quê mùa...

Thiên Tường không đợi ông nói hết, liền ngắy lời :

- Trọng Tôn lão bá cháu rất muốn tới đây quấy nhiễu hai vị lão tiền bối, nên cho chúng cháu tới đây thưa trước.

Tiêu Tam Dật cười ha hả nói :

- Có những vị quý khách nhất đời như vậy giáng lâm, thật vẻ vang cho chốn lều cỏ này lắm lắm! Trong động tôi không có gì quý chỉ có vài vò rượu ngon mới chế, may ra cũng đủ thết khách.

Phi Quỳnh cũng cười nói :

- Tiêu lão gia đã có lòng hiếu khách như vậy, thì để chúng tôi xin đi đón gia phụ và các vị tiền bối đến đây thao nhiễu quý động.

Tiêu Tam Dật và Hoằng Pháp Chân Nhân cũng không muốn mang tiếng thất lễ, bèn theo bọn Phi Quỳnh đi đón bọn Trọng Tôn Thánh về cổ động, đem rượu ngon ra thết đãi, đôi bên trò chuyện rất lâu tâm đầu ý hợp.

Thấm thoát đã hết hai ngày, giờ thìn hôm rằm tháng tám, bọn Trọng Tôn Thánh kéo nhau lên đỉnh núi Thái Bạch phó ước.

Các nhân vật võ lâm đều đã tụ tập đông đủ, nhưng trong đám quần tà lại thấy vắng mặt bà vợ Hiên Viên Liệt là Kim Hoa Thánh Mẫu.

Còn Bách Độc Mỹ Nhân Nô Ban Bích Ngọc thì không hiểu sao lại gãy mất một cánh tay bên phải.

https://thuviensach.vn

Thiên Tường chỉ quan tâm nhất về trái Càn Thiên Tích Lịch, nhưng khi chàng đảo mắt nhìn khắp cử tọa một lượt, mà không thấy bóng bọn Mạc Tử Kính và Hương Phiêu Nhiên đâu cả.

Khi chàng nhìn tới chỗ các nhân vật Tuyết Sơn ngồi, thì Băng Phách Thần Phi mỉm cười hỏi :

- Hà lão đệ tìm ai thế? Hay định tìm Lãnh đại ca chăng?

Thiên Tường lúc ấy mới rõ Lãnh Bạch Thạch cũng vắng mặt tại trường thật, bèn ngạc nhiên hỏi :

- Dám hỏi lão tiền bối, Lãnh đại ca cháu bận việc gì mà không đi dự hội?

Mao Ngọc Thanh cười nói :

- Lãnh đại ca của lão đệ tuổi tuy đã già, nhưng tâm tính vẫn còn trẻ con, khi nào chịu bỏ qua một đại hội náo nhiệt thế này?

Thiên Tường hỏi :

- Vậy thì đại ca cháu đi đâu, mà giờ này còn chưa đến?

Thân Đồ Hợi cười nói :

- Hắn đem một bức tranh Phật của Ngô Đạo Tử, và một bức chữ của Vương Hữu Quân sang Bắc Thiên Sơn tìm vị Vô Cơ tiên sinh để đổi lấy một con chim Bằng tặng lão đệ, theo đúng lời hẹn năm ngoái. Trước khi đi hắn có dặn dù có đổi được hay không, đến đúng ngày rằm tháng tám hắn cũng sẽ về đây để kịp dự đại hội.

Thiên Tường nghe nói, trong lòng cảm kích vô cùng. Giữa lúc ấy chợt nghe từ xa có tiếng ngựa hí văng vẳng đưa lại. Phi Quỳnh liền mỉm cười nói :

- Thanh Phong Ký và Đại Hoàng, Tiểu Bạch đã đến đấy.

Lúc này bên phía quần tà, Hiên Viên Liệt đang ghé tai Ban Bích Ngọc đứng hầu bên cạnh, nói nhỏ mấy câu. Bích Ngọc liền vung vẩy một cánh tay còn lại bước ra giữa võ trường, cất cao tiếng nói :

https://thuviensach.vn

- Hiên Viên Pháp Vương tôi xin mời chư vị dự hội chuẩn bị sẵn sàng, để đúng giờ Ngọ thì xin bắt đầu khai mạc cuộc thi võ!

Hạ Thiên Tường nhìn Bích Ngọc một lúc rồi ghé tai Phi Quỳnh nói nhỏ :

- Quỳnh tỷ, Ban Bích Ngọc võ công cũng vào bực đệ nhất cao thủ, sao bỗng dưng lại bị gãy mất một cánh tay? Không biết người nào to gan dám vuốt râu hùm, trêu vào tay thị nữ yêu của Kim Hoa Thánh Mẫu như vậy?

Phi Quỳnh đôi mắt long lanh, tủm tỉm cười :

- Theo ý tôi thì rất có thể đây chỉ là một kiệt tác Hoàng Y lão nhân Hạ Hầu Tốn!

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu :

- Quỳnh tỷ đoán cũng có lý. Lại còn Kim Hoa Thánh Mẫu cũng không biết đã đi đâu, từ lúc lên núi tới giờ, tôi đã để ý tìm mà không thấy. Quỳnh tỷ có trông thấy bà ta đâu không?

Phi Quỳnh đưa mắt trông quanh võ trường một lượt rồi nói :

- Ờ nhỉ! Hay bà ta còn bận việc gì nên đến sau chăng?

Ngừng một lúc nàng lại cười nói tiếp :

- Mà Tường đệ muốn biết rõ những điều đó thì có khó gì? Lát nữa chỉ việc tìm Bích Ngọc tỷ tỷ của Tường đệ hỏi thăm là biết ngay hà tất phải ngồi đây đoán mò.

Hạ Thiên Tường đôi má đỏ bừng, cúi đầu nín lặng. Giữa lúc ấy, chợt thấy từ dưới chân núi hiện ra một bóng vàng và một bóng trắng nhanh như hai luồng điện, loang loáng leo lên đỉnh ngọn Thái Bạch.

Hai cái bóng ấy chỉnh là con dị thú Đại Hoàng và con linh viên Tiểu Bạch.

Đại Hoàng còn ôm trong lòng một pho tường cổ bằng bạch ngọc tuyệt đẹp, cao chừng nữa thân người lớn.

Lên tới đỉnh núi, Đại Hoàng bê pho tượng Phật giá trị liên thành, cách điêu khắc cực kỳ tinh xảo, trịnh trọng đặt xuống giữ võ trường, trước con mắt

https://thuviensach.vn

kinh ngạc của mọi người rồi vung vẫy đi ra.

Các nhân vật võ lâm thấy sự lạ lùng đều xúm lại xem, chỉ thấy trên cổ pho tượng có đeo một chiếc thẻ ngọc, trên khắc mấy hàng chữ sau đây :

“Đây là một pho tượng cổ bằng ngọc, xin để tặng vị nào võ công đệ nhất thiên hạ?”

Phi Quỳnh kinh ngạc vô cùng, vội gọi con thú lại gần, hỏi :

- Đại Hoàng, pho tượng này ở đâu ra? Ai bảo mày đem đến đây?

Đại Hoàng tính nết trì độn chưa kịp trả lời, thì Tiểu Bạch đã nhanh nhảu, “Khẹc khẹc” một hồi, kể lại cho chủ hay.

Thì ra khi hai con thú cưỡi ngựa đi gần tới chân núi Thái Bạch chợt thấy một ông già áo đen gọi chúng lại, đưa cho pho tượng Phật dặn đem lên đỉnh núi tặng Chung Nam đại hội làm giải thưởng cho nhân vật võ lâm nào chiếm giải nhất về võ công.

Phi Quỳnh liền đem câu nói của Tiểu Bạch tuyên bố cho cử toạ nghe. Tức thì hai phái chánh tà đều xôn xao bàn tán, ai cũng lấy làm lạ, không hiểu ông già áo đen kỳ dị đó là nhân vật thế nào? Nếu muốn tặng giải thưởng đại hội sao không đem đến tận nơi, mà lại phải nhờ tay hai con vật?

Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt đã tuyên bố là đến chính ngọ mới bắt đầu khai mạc cuộc đấu võ. Thấy thời gian hãy còn quá sớm, các nhân vật bên chính phái bèn đi tìm bạn bè hoặc người thân để nói chuyện cho tiêu thì giờ.

Đầu đề chính được mọi người chú ý nhất là Lệ Tú Vân và tấm thảm kịch bi đát kinh khủng của nàng, khiến ai nghe cũng phải rùng mình sởn gáy và mừng cho nàng đã thoát được một tai nạn lớn lao cổ kim chưa từng thấy.

Người sung sướng vui mừng hơn hết là Huyền Huyền Tiên Lão Chưởng môn phái Nga Mi, và Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo, người đã được chứng kiến tấm thảm kịch trên Quỷ Môn hồi đó, trong bụng đinh ninh là nàng đã

https://thuviensach.vn

chết rồi, bất ngờ bữa nay lại trông thấy nàng khỏe mạnh vui tươi, đứng trước mặt mình, thì vui mừng khôn tả, tưởng là mình mơ ngủ.

Hồi tưởng lại cảnh tượng kinh tâm động phách vừa trải qua năm trước, Tú Vân bất giác vừa sợ vừa mừng. Nàng cảm động nép mình vào lòng vị Chưởng môn sư tỷ, lần lượt thuật lại tất cả đầu đuôi những gì nàng đã mắt thấy tai nghe, với tình trạng trải qua trên đọan đường gian khổ.

Hạ Thiên Tường sau khi đi chào khắp lượt các vị lão tiền bối rồi, chàng đứng một mình thơ thẩn, hai tay chấp sau lưng, đôi mắt mơ màng, ngắm cảnh khói tỏa sườn non, mây mờ che núi, bâng khuâng như mải suy nghĩ chuyện gì.

Trọng Tôn Phi Quỳnh thấy thế, bật cười hỏi :

- Tường đệ đang mãi nghĩ gì thế? Hay là lại nghĩ đến vị Tuyết Sơn Băng Nô Lãnh đại ca, với con Đại Bàng Kim Xí Điểu hãy còn ở trong cõi hư vô phiêu diêu đó chăng?

Hạ Thiên Tường lắc đầu, cười một cách đau khổ mà rằng :

- Quỳnh tỷ đoán sai rồi! Nào tôi có nghĩ gì đến chuyện con Đại bàng Kim Xí trong cõi hư vô phiêu diêu nào đâu?

Ngừng lại một lát, chàng lại nhăn nhó, nói tiếp :

- Tôi đang nghĩ tới vị Vạn Mai Lão Nông Tần lão tiền bối bị thất hãm trong cung Tịch Diệt, đã vì cứu đứa trẻ, chạy theo dõi tên gian tặc Hướng Phiêu Nhiên, tới nay vẫn chưa rõ tin tức ra sao, còn sống hay đã chết rồi?

Phi Quỳnh nghe chàng nói, cũng gật đầu lộ vẻ buồn bã, lẳng lặng không nói gi nữa. Một lát sau, nàng chợt ngậm ngùi than rằng :

- Vạn Mai Lão Nông Tần lão tiền bối đối với Tường đệ quả cũng sốt sắng có một. Ông ta tuổi đã cao rồi, vậy mà...

Vừa nói tới đây, nàng chợt ngừng bặt, đôi mắt sáng hẳn lên, nhìn Thiên Tường miệng cười tủm tỉm.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hết sức, vội hỏi :

- Quỳnh tỷ, có cái gì thú mà cười vậy?

Trọng Tôn Phi Quỳnh khẽ đưa mấy ngón tay ngọc, vuốt lại mấy sợi tóc mây bị gió đưa bay xòa xuống trán, đoạn ngước đôi mắt đen láy lên nhìn chàng, miệng nở một nụ cười tươi như hoa, mà rằng :

- Theo ý tôi thì tôi cho rằng dù Vạn Mai Lão Nông Vạn lão tiền bối có bị tai ách gì chăng nữa, thì cũng không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, và tất nhiên Băng Tâm thần ni cũng đã liên lạc được với ông ta rồi!

Hạ Thiên Tường càng nghe lại càng cảm thấy mơ hồ khó hiểu, chàng ngẩn ngơ một lúc rồi nói :

- Quỳnh tỷ, chẳng lẽ trong thời gian tôi tiếp thu đại pháp Tiêu Chuyển Luân nằm bẹp tại chỗ đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, Quỳnh tỷ đã theo vị thần tiên cao nhân nào học được phép độn giáp tiên tri rồi chăng?

Phi Quỳnh cắn môi để khỏi bật lên cười thành tiếng, thủng thỉnh nói :

- Nếu tôi đã học được phép độn giáp tiên tri, thì tôi đã biết hiện giờ bọn Mạc Tử Kính và Hướng Phiêu Nhiên trốn núp vào xó nào, và đại hội Chung Nam này, quần hùng thiên hạ liệu có sa vào kiếp số không?

Hạ Thiên Tường cau mặt hỏi :

- Thế thì Quỳnh tỷ căn nguyên vào đâu mà biết Tần lão tiền bối chưa chết?

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Tôi chỉ căn cứ vào sự thật, và lấy lý mà xét đoán đó thôi!

Thiên Tường cũng cười nói :

- Quỳnh tỷ lấy lý mà suy đoán thế thì giỏi thật, chẳng kém gì tuệ giác của nhà Phật. Thôi, xin tỷ tỷ nói ngay cho tôi nghe, để tôi đỡ lo một chút.

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Có khó gì mà không hiểu, vừa rồi hình như Tường lão đệ đã đi chào các vị Chưởng môn nhân phải không?

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Chính vì vừa rồi tôi đi chào các vị Chưởng môn, mà không thấy Vạn Mai Lão Nông Tần lão tiền bối, nên mới động lòng thương cảm, không biết vị lão nhân đáng kính ấy hiện giờ sống chết ra sao, và hạ lạc vào đâu?

Trọng Tôn Phi Quỳnh đôi mắt long lanh, mỉm cười hỏi :

- Vậy thì trong khi Tường đệ nói chuyện với Băng Tâm thần ni, bà nói với chàng những gì?

Hạ Thiên Tường nghĩ một lúc, rồi chậm rãi trả lời :

- Bà chỉ hỏi tôi về môn tuyệt học của phái La Phù là môn Ban Thiền chưởng lực bà truyền cho chúng ta hôm ở Đại hội Chấn Thiên tôi đã luyện tới hỏa hầu nào rồi. Ngoài ra không hỏi gì khác nữa.

Trọng Tôn Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Đó chính là một sự thật mà tôi đang căn cứ vào đó để đoán ra rằng Vạn Mai Lão Nông Tần lão tiền bối rất có thể ở trên La Phù. Nhân vì Tần lão tiền bối là sư thúc của Băng Tâm thần ni, không có lý nào bà thấy sư thúc đi với Tường đệ đã lâu ngày, bây giờ chỉ trông thấy Tường đệ, không trông thấy sư thúc, mà lại tuyệt nhiên không hề hỏi thăm qua một tiếng, thế là nghĩa gì?

Hạ Thiên Tường lúc này mới hoảng nhiên như người vừa tỉnh cơn mơ ngủ, bất giác phì cười, bèn nói :

- Ờ nhỉ, sao mà tôi u mê lú lẫn đến thế? Quỳnh tỷ xét đoán thật là cao minh chính xác.

Để tôi sang hỏi thăm Băng Tâm thần ni xem, nếu đúng như vậy thì may quá!

Nói xong không đợi Phi Quỳnh trả lời, lập tức xăm xăm bước đến trước mặt vị Chưởng môn phái La Phù cung kính hỏi :

https://thuviensach.vn

- Dám hỏi Đại sư, lâu nay có được tin tức gì về Tần lão tiền bối không ạ?

Băng Tâm thần ni gật đầu mỉm cười đáp :

- Tần sư thúc ta muốn tìm lão đệ mà không biết tìm vào đâu, nên gần đây mới cho người đem tin về La Phù, nói rằng ông tuy bị Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên dùng Thiên Lục thần châm ám toán, nhưng rất may là tính mệnh không việc gì, chỉ bị gãy mất một chân bên trái.

Hạ Thiên Tường thấy nói Tần Lạc Phố bị Hướng Phiêu Nhiên dùng châm độc ám toán, đến nỗi gãy mất một chân, bất giác giật mình kêu lên một tiếng, sắc mặt tái xanh, chàng vừa đau đớn vừa tức giận, không thốt ra được câu nào.

Băng Tâm thần ni thấy chàng bị xúc động quá mạnh, lại mỉm cười an ủi :

- Hạ lão đệ đừng nên lấy thế làm buồn, từ xưa đến nay, các nhân vật võ lâm, ai cũng lấy sự tiêu diệt quần ma, khuông phù chính nghĩa làm nhiệm vụ, dù có phải vì thế mà tan xương nát thịt, thiết tưởng cũng là sự thường. Tần sư thúc ta chỉ bị mất một chân bên trái, cũng đã là may lắm rồi, lão đệ đừng để tâm đến nữa!

Hạ Thiên Tường thở dài nói :

- Tần lão tiền bối bị nạn, một phần lớn là tại cháu, cháu không quan tâm sao được? Xin hỏi đại sư, Tần lão tiền bối hiện nay ở đâu? Tại sao lại chưa về La Phù?

Băng Tâm thần ni nói :

- Sư thúc ta nói ông còn vướng một chút việc bận, tạm thời chưa thể về La Phù được. Rất có thể hôm nay ông sẽ tới đây tham dự đại hội, và gặp lão đệ một thể. Không hiểu tại sao bây giờ vẫn chưa thấy tới?

Hạ Thiên Tường thấy nói Tần Lạc Phố hẹn đến dự đại hội, trong bụng cũng hơi mừng, bèn cáo từ Băng Tâm thần ni, lui ra, khẽ nói nhỏ với Phi Quỳnh :

- Quỳnh tỷ, bọn Mạc Tử Kính và Hướng Phiêu Nhiên thật là quân vô sỉ khốn nạn, khả ố, khả bỉ. Chúng ta phải lưu ý cẩn thận bất cứ ai, hễ trông

https://thuviensach.vn

thấy người nào trong bọn hắn, là phải lập tức ra tay trừ khử ngay, để báo thù cho Tần lão tiền bối, và trừ hại cho dân gian luôn thể.

Trọng Tôn Phi Quỳnh gật đầu mỉm cười nói :

- Điều đó thì đã hẳn, chẳng lẽ chúng ta lại cứ để mặc chúng thi triển Càn Thiên Tích Lịch, giết hại tất cả ngần này người, gây nên một tội ác tày trời hay sao? Nhưng quái! Tại sao bây giờ vẫn chưa thấy chúng đến nhỉ?

Không những chỉ riêng bọn thiếu niên kỳ hiệp chú trọng đến hành tung của bọn Mạc Tử Kính và Hướng Phiêu Nhiên mà thôi, ngay như các vị tuyệt đại cao thủ lão tiền bối Trọng Tôn Thánh, Lệ Thanh Cuồng đã hiểu rõ uy lực khủng khiếp của trái Càn Thiên Tích Lịch, nên cũng không khỏi chú ý đề phòng sự tình có thể đột nhiên biến chuyển.

Có một điều không ai ngờ tới là bọn họ tuy lo xa, lắng hết tinh thần phòng ngừa mọi mặt, nhưng bọn gian manh Mạc Tử Kính Và Hướng Phiêu Nhiên cũng không phải tay vừa, cái mưu kế thâm độc, cánh sắp đặt khéo léo tinh mật của họ, tuyệt không còn một chỗ nào sơ hở, đến nỗi chỉ một suýt nữa đã làm cho các nhân vật chủ não của cả hai phái chính tà đều lâm vào kiếp số, mà luôn cả ngọn núi Thái Bạch phong, tuyệt đỉnh Chung Nam cũng biến thành Tu la Địa ngục, cảnh tàn phá vô cùng khủng khiếp, thảm khốc, không sao tưởng nổi.

Lúc này đã tới giờ ngọ, hai phe tà hiệp đều sửa soạn khai mạc cuộc chiến đấu, chợt thấy một tên thị ứng của Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt trông coi việc tiếp đãi tân khách dưới chân Thái Bạch phong, hấp tập leo lên núi tới bên Hiên Viên, đưa trình một mảnh bái thiếp bằng giấy đại hồng.

Bát Mạc Yêu Vương cầm lấy, liếc mắt xem qua một luợt, chỉ thấy trên tấm thiếp đề tên bốn người :

1- Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính.

2- Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên.

3- Độc Phật Không Không hoà thượng.

https://thuviensach.vn

4- Nụy Cước Đà Long Bào Nhất Phi.

Bát Mạc Yêu Vương xem thấy bốn tên đều lạ hoắc, không những không quen, mà cũng chưa từng nghe thấy ai nói đến bao giờ, bèn đưa tấm thiếp cho Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu đang ngồi bàn bên cạnh, cau mày hỏi :

- Thích chưởng môn nhân có biết bốn vị này là ai không? Họ thuộc phe nào?

Thích Đại Chiêu đỡ lấy tấm thiếp xem xong chỉ bĩu môi lắc đầu, tỏ ý không hề quen biết.

Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt lại trao trả tấm thiếp cho tên thị ứng, sai đưa sang hỏi phe quần hiệp xem có ai quen bốn vị khách lạ này chăng?

Trọng Tôn Thánh tay cầm tấm thiếp, đôi mày cau lại, vẫy Hạ Thiên Tường và ái nữ Trọng Tôn Phi Quỳnh lại gần, khẽ ghé tai nói nhỏ :

- Quỳnh nhi và Hạ Thiên Tường hiền điệt cần phải chú ý cẩn thận lắm mới được, việc này thật quái dị vô cùng, không ai ngờ tới. Các con thử coi, tại sao bọn Mạc Tử Kính và Hương Phiêu Nhiên lại dám ngang nhiên đàng hoàng đến đây đầu thiếp thế này? Tất nhiên họ phải tự tin đến thế nào, nên mới không cố kỵ gì cả chứ?

Hạ Thiên Tường sắc mặt đầy vẻ lo lắng, lắc đầu cười nói một cách đau khổ :

- Theo ý tiểu điệt thì bọn gian tặc Mạc Tử Kính đã dùng thủ đoạn đàng hoàng thẳng thắn đến đây đệ danh thiếp xin vào tham dự đại hội, chúng ta cũng không thể lấy cớ gì cự tuyệt họ được.

Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi thủng thẳng nói :

- Cuộc đại hội hôm nay, tất cả các nhân vật thuộc giới võ lâm, ai cũng có quyền được tham dự và tỷ võ nghệ, chúng ta chẳng những không có quyền ngăn cấm, mà cũng không nên để thiên hạ chê cười bọn mình là hẹp lượng. Vả lại việc bọn Mạc Tử Kính định đem trái Càn Thiên Tích Lịch tới đây giết hại nhân vật võ lâm, chưa có gì là chứng cớ rõ rệt, nói ra chẳng những

https://thuviensach.vn

không ai tin, mà có khi họ lại còn cười cho là mình nhát gan nữa. Vậy nên theo ý tôi, ta cứ để mặc cho chúng lên núi, rồi sẽ tuỳ cơ ứng biến sau.

Bát Mạc Yêu Vương thấy quần hiệp xúm lại xem danh thiếp, rồi nghị luận phân vân, không tỏ thái độ ra sao cả, thì lấy làm lạ cất tiếng hỏi to :

- Trọng Tôn huynh, bốn người có tên trong danh thiếp đó, có phải là các bạn võ lâm đồng đạo, hay là những kẻ...

Hiên Viên Liệt nói chưa dứt lời, Trọng Tôn Thánh đã lắc đầu mỉm cười :

- Bốn người này đều không có dây dưa gì với chúng tôi. Tôi chỉ biết họ cũng toàn là nhân vật võ lâm cả.

Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt cười nói :

- Bọn họ đã chiếu theo quy củ giang hồ đến đây đầu thiếp, chúng ta cũng nên giữ lễ cho đầy đủ, kẻo mang tội mạn khách. Vậy xin phiền Trọng Tôn huynh và Cửu Thủ Phi Bằng Thích chưởng môn nhân, mỗi vị chọn lấy đại biểu cho mình xuống núi nghênh tiếp bọn họ lên dự hội. Chúng ta cũng bắt đầu khai mạc đại hội đi là vừa.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu nghe xong, lại ủy cho Tử Diệm Thiên Tôn Lôi Hóa thay mặt mình ra đón khách.

Trọng Tôn Thánh còn đang phân vân chưa biết phái ai, Hạ Thiên Tường chợt nghĩ ra một kế, khẽ ghé tai ông nói nhỏ :

- Trọng Tôn lão bá nếu muốn phái một đại biểu, thì tiểu điệt xin tiến cử một người cực kỳ thỏa đáng.

Trọng Tôn Thánh lại tưởng Hạ Thiên Tường muốn bầy trò trêu chọc đối phương cho bỏ ghét, liền mỉm cười hỏi :

- Hạ hiền điệt, có phải cháu định bắt chước Mai Toại ngày xưa, tự hiến mình chăng?

Hạ Thiên Tường lắc đầu cười :

https://thuviensach.vn

- Tiểu điệt thật không đủ tư cách ứng tuyển, vậy xin tiến cử một bậc "hiền tài" có thể đương nổi trọng trách đó, người ấy là Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Lão tiền bối. Ông ta mới thật là một nhân vật lý tưởng.

Trọng Tôn Thánh còn đang nghĩ ngợi, không hiểu tại sao Hạ Thiên Tường lại tiến cử Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo, thì Trọng Tôn Phi Quỳnh đứng bên, đã ghé tai ông, mỉm cười nói nhỏ :

- Gia gia, con đã hiểu ý của Tường đệ rồi cơ, để con nói cho gia gia nghe đúng không nhé: Sở dĩ Tường đệ muốn mời Uất Trì lão tiền bối đại biểu cho phe mình xuống núi đón bọn Mạc Tử Kính và Hướng Phiêu Nhiên, là cốt để Uất Trì lão tiền bối có dịp đứng gần bọn họ, rồi thừa cơ thi triển ngón Khiếp Níp Không Không Diệu Thủ là một ngón tuyệt thế vô song của ông đánh cắp trái Càn Thiên Tích Lịch mà bọn chúng dắt trong mình đi, thế là hết nguy hiểm. Gia gia bảo con đoán thế có đúng không?

Trọng Tôn Thánh phì cười nói :

- Ờ, Hạ hiền điệt nghĩ được cái kế thật là tuyệt diệu, và lại thú vị nữa! Hay lắm! Vậy xin bái phiền Uất Trì huynh khó nhọc một chuyến để hoàn thành việc công đức này.

Uất Trì Xảo đang ngồi nói chuyện với Tái Hàn Khang nghe Trọng Tôn Thánh nói vậy, thì ngẩn người ra, vội đứng lên bước đến gần cười hỏi :

- Trọng Tôn đại hiệp muốn sai khiến Uất Trì Xảo này việc gì?

Trọng Tôn Thánh vừa cười vừa thuật cho ông ta nghe mưu kế của Hạ Thiên Tường đề nghị vừa rồi. Uất Trì Xảo lắc đầu cười một cách gượng gạo nói :

- Đệ quả là một tay trộm lành nghề, nhưng sau thấy cái nghề đó chẳng hay ho đẹp đẽ gì, nên đã quyết định phủi tay không làm nữa không dè hôm nay lại phải phá giới! Nhưng đệ xin thú thật vì bỏ đã lâu năm, bây giờ làm lại không chắc có khỏi lúng túng không?

Trọng Tôn Phi Quỳnh nở một nụ cười duyên dáng nói :

https://thuviensach.vn

- Uất Trì lão tiền bối đừng ngại, nếu quả nhờ ngón tuyệt kỹ vô song của lão tiền bối mà tiêu tan trừ hại được cho tất cả nhân vật trong võ lâm, thì công đức thật vô lượng, mà cái nghề của lão tiền bối cũng thật là đẹp đẽ vô cùng.

Uất Trì Xảo bật cười nói :

- Trọng Tôn cô nương nói khéo lắm, nhưng lão phu sở dĩ ngần ngại, không phải là vì sợ khó nhọc, mà chỉ lo làm không nên thân, lại hại tới việc lớn, phụ lòng trông cậy của các vị mà thôi!

Hạ Thiên Tường cũng cười nói :

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, lão tiền bối hà tất phải lo xa quá, miễn là mình cố hết sức thì thôi.

Uất Trì Xảo gật đầu, rồi cùng Tử Diệm Thiên Tôn Lôi Hoá cùng đi xuống chân núi Thái Bạch.

Ước chừng ăn xong bữa cơm, quả thấy bốn tên hung tặc Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính, Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên, Độc Phật Không Không hòa thượng và Nụy Cước Đà Long Bào Nhất Phi theo Lôi Hóa và Uất Trì Xảo đi lên đỉnh núi.

Trọng Tôn Phi Quỳnh vừa liếc mắt trông qua, đã mỉm cười nói nhỏ với Trọng Tôn Thánh :

- Gia gia trông kia kìa, Uất Trì lão tiền bối ta cố trò chuyện thân mật với tụi Mạc Tử Kính, nắm người này kéo người kia, chỉ trỏ huyên thuyên, chắc hẳn là ông đã thành công rồi đó!

Trọng Tôn Thánh quay đầu nhìn ra, rồi cũng gật đầu mỉm cười, tỏ dấu đồng ý với con gái.

Lúc này bọn Mạc Tử Kính, Hướng Phiêu Nhiên đã vào tới nơi chắp tay thi lễ với quần hùng, rồi lựa một tảng đá lớn giáp bên sườn núi ngồi xuống.

Hạ Thiên Tường trông thấy khẽ cười khẩy một tiếng, rồi nói với Trọng Tôn Thánh :

https://thuviensach.vn

- Xin Trọng Tôn lão bá hãy để ý coi chừng, bọn Mạc Tử Kính chọn chỗ ngồi giáp bên sườn núi thế kia, chỉ là để đề phòng khi nào phóng trái Càn Thiên Tích Lịch xong, là nhảy xuống sườn núi cho dễ đó thôi.

Trọng Tôn Thánh ngẫm nghĩ một lúc, rồi gật đầu nói :

- Hạ lão đệ đoán cũng có lý, ta cũng nghĩ thế. Nhưng nếu Uất Trì Xảo huynh thi triển diệu kỹ thành công, thì đỡ phải lo tính lôi thôi, còn nếu không thì cũng rầy rà lắm, không biết nên xử trí với tụi này thế nào cho ổn.

Vừa nói tới đấy đã thấy Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì Xảo nét mặt tươi cười, thủng thỉnh bước tới.

Hạ Thiên Tường vui vẻ hỏi :

- Uất Trì lão tiền bối, xin kính mừng lão tiền bối đại công đã cáo thành.

Uất Tri Xảo ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão đệ biết là đại công đã cáo thành?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Cháu trông sắc diện của lão tiền bối đã đủ đoán ra, vả lại cái diệu kỹ khiếp quỷ kinh thần của lão tiền bối, đã không làm thì thôi, chớ đã làm thì không khi nào chịu thất bại!

Uất Trì Xảo vỗ vai chàng cười ha hả :

- Lão đệ đừng nên suy tôn ta thái quá. Tuy nhiên lần này ta quả cũng gặp may mắn, nên có bao nhiêu đồ vật bọn chúng mang trong mình, đều nhẩy vào túi ta cả.

Vừa nói vừa thò tay vào mình lôi ra một chiếc túi nhỏ may bằng da báo.

Trọng Tôn Phi Quỳnh đỡ lấy chiếc túi mở ra xem, thấy bên trong đựng đầy một thứ cát nhỏ màu óng ánh đỏ tía, trông rất đẹp.

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên, vừa định thò tay vào túi, bốc một nắm ra xem, Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy ngồi bên vội kêu to :

https://thuviensach.vn

- Ấy chớ, Hạ lão đệ chớ có mó tay vào, đây là thứ cát Tử Diệm thần sa, một môn ám khí cực kỳ lợi hại của Tử Diệm Thiên Tôn Lôi Hóa, vị nhị sư huynh bất thành tài của tôi sáng chế ra, cầm vào có thể thối da thối thịt không có thuốc gì chữa được đâu.

Hôm ở Bộ Hư đạo quan trên núi Điểm Thương, Hạ Thiên Tường cũng đã được nếm thử mùi lợi hại của môn ám khí Tử Diệm thần sa, nên khi nghe Tư Đồ Úy nói vậy, chàng mới nhớ ra, vội rụt tay lại, rồi ngước mắt nhìn Uất Trì Xảo, ngạc nhiên hỏi :

- Uất Trì lão tiền bối, sao lão tiền bối không móc túi bọn kia, mà lại lấy Tử Diệm thần sa của Lôi Hoá về làm gì?

Tam Thủ Lỗ Ban Uất Trì xảo cười hi hi nói :

- Hà lão đệ làm gì mà nóng tính quá thế? Đây chỉ là một món bên ngoài của ta thôi. Tục ngữ có câu: “Đã làm giặc thì không khi nào chịu về tay không?” Ta đã phá giới thì cơn ghiền nó lại nổi lên, nên khi vét sạch bốn cái túi của bốn tên gian tặc kia rồi, lại thuận tay khám nốt cái túi của Tử Diệm Thiên Tôn Lôi Hóa chơi. Túi đồ thằng cha nghèo mạt, trong mình chỉ có độc một túi cát, hì hì!

Nghe ông ta nói mấy câu đó làm cho quần hiệp đều bật phì cười. Bấy nhiêu con mắt đều đổ dồn cả vào bộ ngực căng phồng của ông ta, đoán chắc là bên trong còn chứa nhiều vật lạ.

Quả nhiên Uất Trì Xảo lại thò tay vào trong áo sờ soạng một lúc lâu, mới từ từ lôi ra một viên tròn bằng bạc.

Hạ Thiên Tường vỗ tay cười nói :

- A hay quá ! Đây là thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm của Vân muội đánh rơi ở trên Quỷ Môn dạo nọ, rồi sau không biết vì sao lại lọt vào tay Không Không Hoà Thượng đây mà?

Lệ Tú Vân cũng hớn hở chạy lại cầm thanh kiếm mở ra xem, lưỡi kiếm vẫn sáng như nước, không hề sức mẻ tí nào, trong bụng rất lấy làm sung sướng.

https://thuviensach.vn

Uất Trì Xảo đưa thanh kiếm cho Lệ Tú Vân xong, lại thò tay vào bọc, lấy ra một nắm Hắc Sắc Độc Châm nhỏ xíu, và một ít châm độc hình ba cánh màu tím đen, đoạn lại cười hềnh hệch nói với mọi người :

- Những món này đều là vật dắt túi của Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên bị tôi lấy được. Những cây Thiên Kinh độc thích tuy trông tầm thường thế này, mà đã một phen khuấy động sóng gió giang hồ, giết hại bao nhiêu nhân mạng, còn những cái châm bé tí đen đen này, không biết là...

Băng Tâm thần ni, Chưởng môn phái La Phù ngắt lời nói :

- Những mũi châm nhỏ này, là Thiên Lục thần châm. Tần Lạc Phố sư thúc tôi chính vì hai mũi kim quái ác này mà bị gãy mất một chân bên trái.

Hạ Thiên Tường nghe nói, tức thì lông mày xếch ngược, giận dữ nói :

- Để lát nữa, thế nào tôi cũng bắt Hướng Phiêu Nhiên phải bồi thường cho Tần lão tiền bối cái chân ấy mới nghe.

Uất Trì Xảo lại cười hềnh hệch nói :

- Trong bọn bốn tên đó, chỉ có tên Nụy Cước Đà Long Bào Nhất Phi là nghèo “mạt rệp”, ai đời trong túi hắn đến một đồng kim bẻ đôi cũng không có. Những anh đạo chích nào chẳng may gặp hắn, thì thật quả đã đến hồi mạc vận, chỉ còn nước chuẩn bị gậy đi ăn mày!

Hạ Thiên Tường cười hỏi :

- Thế còn tên Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính, lão tiền bối có khám thấy gì trong túi hắn không? Tên ấy mới là mục tiêu duy nhất của chúng ta !

Uất Trì Xảo gật đầu cười nói :

- Có chứ, ta vớ được một trái tròn tròn nằng nặng, y hệt như trái Càn Thiên Tích Lịch của lão đệ. Nhưng không biết là của thật hay của giả?

Nói xong, lại thò tay vào bọc lấy ra một cái túi gấm, trao cho Hạ Thiên Tường. Hạ Thiên Tường cầm lấy, chưa mở ra xem vội chỉ đặt lên lòng bàn tay nhất thử thấy lớn nhỏ nặng nhẹ vừa như trái Càn Thiên Tích Lịch của

https://thuviensach.vn

mình. Biết rằng chính là vật chí bảo của sư môn, mà mình để lọt vào tay bọn Chung Nam tam sát dạo nọ.

Chàng cẩn thận mở túi lấy ra, cầm lên tay, thì rõ ràng là trái Càn Thiên Tích Lịch thật. Tất cả mọi người đều thở phào một tiếng, như vừa trút được gánh nặng. Ai nấy cũng tấm tắc khen ngợi Tam Thủ Lỗ Ban thật là danh bất hư truyền, Diệu Kỳ Không Không quả là tuyệt thế vô địch !

Riêng có Trọng Tôn Phi Quỳnh là mày liễu kém tươi, nét hoa ngơ ngẩn, dường như lo âu thắc mắc chuyện gì.

Hạ Thiên Tường thấy thế rất lấy làm lạ, bèn bước lại gần nàng, mỉm cười hỏi :

- Quỳnh tỷ, Uất Trì lão tiền bối đã lấy lại được trái Càn Thiên Tích Lịch, chúng ta từ nay mới được yên tâm, không còn điều gì đáng lo nữa. Lẽ ra Quỳnh tỷ phải lấy thế làm mừng mới phải chứ? Mà sao nãy giờ, Quỳnh tỷ có vẻ...

Trọng Tôn Phi Quỳnh nắm lấy tay chàng, kéo ra một bên, rồi rỉ tai nói khẽ :

- Tôi tuy chưa từng chính thức giao thủ với Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính lần nào, nhưng cứ xem thần tình khí vũ của lão, cũng có thể đoán rằng người này công lực cao siêu, vũ công còn có thể trên bọn Hướng Phiêu Nhiên rất nhiều.

Hạ Thiên Tường gật đầu mỉm cười nói :

- Quỳnh tỷ quả có con mắt tinh đời, Mạc Tử Kính công lực uyên thâm, chiêu thức của lão cực kỳ quái dị. Chẳng thế mà hôm ở trong Mai Ưu cốc, Vạn Mai Lão Nông Tần lão tiền bối chỉ giao đấu với hắn có mấy chiêu đã bị hắn đánh bại. Nhưng những điều đó thì có liên can gì đến việc Uất Trì lão tiền bối đánh cắp trái nổ? Chẳng lẽ Quỳnh tỷ lo hắn báo thù sao?

Trọng Tôn Phi Quỳnh lắc đầu, cau mày nói :

- Không phải tôi lo hắn báo thù, nhưng Tường đệ thử nghĩ coi giả tỷ như mấy người kia, bị Uất Tri lão tiền bối đánh cắp Thiên Kinh độc thích và Tử

https://thuviensach.vn

Diệm thần sa mà vẫn mơ màng không biết thì còn có thể tin được, chớ như Mạc Tử Kính võ công cao như vậy, mà trái Càn Thiên Tích Lịch vừa nặng vừa lớn thế kia, nếu có người lấy đi, tất nhiên phải biết ngay chứ?

Chẳng lẽ hắn lại không có chút cảm giác gì hay sao?

Hạ Thiên Tường nghe nàng nói cũng đâm ra nghi ngờ, cau mày đáp :

- Quỳnh tỷ ngờ như vậy tuy không phải là không có lý. Nhưng trái Càn Thiên Tích Lịch mà Uất Trì lão tiền bối vừa lấy được ở trong mình Mạc Tử Kính đây rõ ràng là vật chí bảo của sư môn tôi, không phải là của giả. Điều ấy thì biết giải thích làm sao bây giờ?

Trong khi Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường còn đang nghi nghi hoặc hoặc, bàn luận thì đã đúng giờ ngọ Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt liền sai Bách Độ Mỹ Nhân Nô Ban Bích Ngọc ra giữa võ trường tuyến bố khai mạc Chung Nam đại hội. Và mời quần hùng hai phái có thể tự chọn đối thủ để tỷ thí vũ kỹ hoặc ai có ân cừu gì xin cứ việc tự do liễu đoạn.

Nghe xong lời tuyên bố, Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu, Chưởng môn phái Chấn Thiên đứng lên trước nhất. Lão bước lên một phiến đá phẳng lớn trên chính giữa đỉnh núi, hướng về Băng Phách Thần Quân Thân Đồ Hợi Chưởng môn phái Tuyết Sơn, vòng tay thi lễ, rồi hỏi :

- Thân Đồ thần quân, Thích Đại Chiêu muốn xin thỉnh giáo một câu.

Thân Đồ Hợi mỉm cười nói :

- Thích chưởng môn nhân muốn hỏi gì, xin cứ cho biết! Thân Đồ Hợi này biết được điều gì, quyết không dám giấu.

Thích Đại Chiêu lạnh lùng hỏi :

- Sư tỷ ta là Bạch Đầu La Sát Bào Tam Cô hiện nay có còn ở trên Đại Tuyết sơn Huyền Băng Nguyên không? Hay là đã bị các ngươi hạ sát rồi?

Thân Đồ Hợi thủng thẳng đáp :

https://thuviensach.vn

- Hôm ấy Bào Tam Cô bị Lãnh Bạch Thạch bắt sống, xấu hổ quá nên đã tự tử chết. Ta đã sai người chôn cất tử tế. Hiện nay vẫn còn ngôi mộ ở trên Tuyết Sơn, trước cửa Thiên Hàn Cốc. Để khi nào đại hội Chung Nam xong, nếu ngươi muốn viếng mộ lệnh sư tỷ, ta xin hướng dẫn.

https://thuviensach.vn

Hồi 71

Đại Hội Chung Nam

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu nghe tin sư tỷ Bào Tam Cô đã tự tử, bất giác tóc râu dựng ngược, đôi mắt tròn xoe, gầm lên như sấm mà rằng :

- Nếu quả đúng như lời ngươi nói, thì hôm nay Thích Đại Chiêu này phải đòi cho được món nợ máu đó mới cam tâm! Tên Tuyết Sơn Băng Nô Lãnh Bạch Thạch khốn kiếp đâu rồi? Hay hắn sợ ta báo thù rồi trốn biệt, không dám thò mặt ra đây nữa chăng?

Thân Đồ Hợi nhún vai cười khẩy mấy tiếng, rồi lạnh lùng trả lời :

- Lãnh Bạch Thạch còn bận chút việc riêng, lát nữa sẽ tới đây bây giờ. Thích chưởng môn muốn gặp hắn, xin hãy chịu khó chờ giây lát. Nếu nóng trả thù ngay, thì Thân Đồ Hợi này cũng vui lòng đảm đương thay Lãnh Bạch Thạch, cũng không sao đâu mà!

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu chợt ngửa cổ lên trời cười sằng sặc như một tên điên và nói :

- Cố nhiên là ngươi phải đảm đương, lựa là còn phải hỏi ta muốn hay không? Tục ngữ có câu: “Giết người thường mạng, thiếu nợ đền tiền!” Hôm nay chẳng những Thích Đại Chiêu này phải băm vằm tên khốn kiếp Lãnh Bạch Thạch ra trăm ngàn mảnh để trả thù cho Bào sư tỷ ta mà phái Tuyết Sơn còn phải đem cả tính mạng hai vợ chồng ngươi trả lãi cho ta nữa, không thì ta sẽ san bằng cả ngọn núi Đại Tuyết sơn.

Hắn đang thao thao bất tuyệt, chợt nghe một tiếng Vô lượng Phật trầm buồn cất lên từ phía quần hào, rồi một bóng người nhẹ nhàng bay ra đứng trước mặt Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu. Bóng người đó chính là Hoằng Pháp Chân Nhân Chưởng môn phái Võ Đang.

Hoằng Pháp Chân Nhân chắp tay cúi đầu hướng vào Thích Đại Chiêu thi lễ, rồi cất tiếng sang sảng như chuông, thủng thỉnh nói :

https://thuviensach.vn

- Thích chưởng môn, mấy câu vừa rồi người nói với Thân Đồ thần quân Chưởng môn phái Tuyết Sơn, khiến cho bần đạo nghe xong mà sinh lòng cảm khái vô vàn. Giờ đây đứng trước quần hào, bần đạo xin thỉnh giáo một câu, mong Thích chưởng môn vui lòng giải thích cho. Các ngươi bỗng dưng kéo bè kéo lũ lên đánh úp Đại Tuyết sơn Huyền Băng Nguyên, chẳng may mưu gian bại lộ, đến nỗi Bạch Phát La Sát Bào Tam Cô phải tự tử. Vậy mà lúc này ngươi đòi phu thê Thân Đồ thần quân với Tuyết Sơn Băng Nô Lãnh đại hiệp, tất cả ba mạng phải liên đới bồi thường cả vốn lẫn lời cho một mạng. Vậy ta thử hỏi hôm xưa ở trên Tam Nguyên quán Thiên Trụ phong núi Võ Đang, các ngươi sát hại bảy mạng người, món nợ máu đó, đúng lý ra, bần đạo phải bắt ngươi trả lời bao nhiêu cho đủ?

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu bị Hoằng Pháp Chân Nhân hỏi dồn cho một thôi một hồi, lão thấy cứng họng, không biết trả lời thế nào, bất giác thẹn quá hóa giận, sắc mặt đang đỏ bừng chợt đổi ra màu tái ngắt. Lão cười mấy tiếng cực kỳ đanh ác, trả lời :

- Hừ, các nhân vật võ lâm tranh hùng tranh bá, không sao thoát khỏi cảnh đổ máu phơi thây? Điều ấy thường quá mà! Nay nếu ngươi muốn báo thù cho các nhân mạng đó, ta rất sẵn lòng đứng ra thanh toán. Nhưng trước khi động thủ, ta cần giao hẹn với ngươi một câu là nếu ngươi thắng ta nửa chiêu, thì dù ngươi muốn đòi ta bao nhiêu lời, Thích Đại Chiêu này cũng vui lòng trang trải, thề quyết không nuốt lời!

Hoằng Pháp Chân Nhân lẳng lặng nghe xong, lại niệm một câu Vô lượng Phật rồi gật đầu nói :

- Thích chưởng môn là người sảng khoái, lời nói cũng khoái sảng vô cùng, bần đạo rất lấy làm kính phục và xin tòng mệnh. Có điều, bần đạo xin mạn phép nhắc lại rằng: Thích chưởng môn danh phận là một bậc Chưởng môn, mà nhất là nơi đây đông đủ quần hùng lưỡng đạo, nên lời nói lại càng nên cân nhắc thận trọng. Nếu vạn nhất trong cuộc giao tranh, bần đạo may mắn được thắng lợi, thì xin Thích chưởng môn đừng quên những lời đã nói.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu lại cười ha hả :

https://thuviensach.vn

- Cố nhiên, cố nhiên! Điều ấy ngươi không cần phải lo, Thích Đại Chiêu này là một quân tử, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy...

Hắn còn đang ba hoa đề cao thân giá của mình, bất đồ Hạ Thiên Tường đứng bên chợt vỗ tay cười sằng sặc, kêu to :

- Thích Đại Chiêu, Thích Đại Chiêu! Câu nói của ngươi thật là đáng kính đáng phục, rõ ra giọng lưỡi một vị Chưởng môn! Chỉ tiếc trí nhớ của ngươi kém quá!

Thích Đại Chiêu trừng mắt nhìn Hạ Thiên Tường hầm hầm quát :

- Thằng oắt con kia đừng có xấc, mi nói gì, nói lại ta nghe!

Hạ Thiên Tường cười hì hì nói :

- Ta chỉ than phiền trí nhớ ngươi kém quá. Hôm nọ trước cửa động Giáng Tuyết, Kỳ Liên sơn, ngươi đã giết con Thiên Lý Mã Cúc Hoa Thanh trong trường hợp nào. Việc ấy cách đây chưa bao lâu, ngươi đã quên rồi, như vậy chẳng phải trí nhớ của ngươi quá tệ hay sao?

Thích Đại Chiêu nghe xong, hai má nóng như lửa đốt, nhưng không biết trả lời làm sao. Quả tình lão chỉ muốn lấp câu chuyện ấy đi cho chóng, bèn cố đánh trống lảng bằng cách quay lại nói với Hoằng Pháp Chân Nhân :

- Hoằng Pháp chưởng môn, bây giờ chúng ta định giao đấu thế nào đây? Tỷ binh khí, nội công, chưởng pháp, ám khí? Hay là mỗi môn tỷ thí một trận? Tùy ý Chưởng môn quyết định... Thích Đại Chiêu này thế nào cũng xin phụng bồi!

Hoằng Pháp Chân Nhân ngẫm nghĩ một chút, rồi thủng thỉnh nói :

- Bữa nay các cao thủ tề tựu trên Thái Bạch phong rất đông, còn nhiều cuộc giao tranh sôi nổi hào hứng, chúng ta không nên vì một chuyện riêng, mà chiếm quá nhiều thì giờ của người khác. Vậy theo ý bần đạo, ta chỉ đấu một trận, định thắng phụ là đủ.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu gật đầu cười nói :

https://thuviensach.vn

- Tùy ý Chưởng môn muốn sao cũng được. Nhưng chúng ta đấu bằng gì? Binh khí hay chưởng pháp?

Hoằng Pháp Chân Nhân nhướng cao lông mày, đôi mắt lóng lánh như tỏa thần quang, đăm đăm nhìn Thích Đại Chiêu, thủng thỉnh nói :

- Thích chưởng môn đã nổi danh lừng lẫy khắp giang hồ với Cửu Thủ quải pháp. Vậy bần đạo cũng muốn dùng binh khí để thỉnh giáo vài trăm cao chiêu của Thích chưởng môn.

Hạ Thiên Tường nghe thấy thế, liền ghé tai Trọng Tôn Phi Quỳnh nói nhỏ :

- Quỳnh tỷ thử nghĩ coi, kiếm pháp Võ Đang tuy tinh diệu, nhưng khi đối phó với cây Thiết Quải của Cửu Thủ Phi Bằng nặng một trăm năm mươi cân của Thích Đại Chiêu, đệ e rằng không khéo bị nó khắc chế mất, Quỳnh tỷ nghĩ thế nào?

Trọng Tôn Phi Quỳnh lắc đầu cười nói :

- Tường đệ lo cho Chưởng môn phái Võ Đang cũng bằng thừa, vì theo ý tỷ tỷ, Hoằng Pháp Chân Nhân đã nằm gai nếm mật, tiềm tu khổ luyện bao năm nay, chỉ cốt chờ ngày phục hận. Tất nhiên ông ta phải đắn đo cẩn thận, biết mình biết người, chớ khi nào lại liều lĩnh để ôm hận ngàn đời hay sao.

Hai người còn đang bàn tán, đã thấy tên đệ tử phái Chấn Thiên đem cây Cửu Dực Phi Bằng Cương Quải vào trong đấu trường đưa cho Thích Đại Chiêu. Hạ Thiên Tường nhìn kỹ cây gậy thấy trên đầu cũng có chín con chim bằng xoè cánh, hình thức, trọng lượng y hệt như cây gậy sắt bị chàng dùng Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao cắt đứt hôm ở đại hội Chấn Thiên hai năm về trước.

Hoằng Pháp Chân Nhân cũng quay lại phía sau vẫy tay một cái, tức thì một tên đệ tử Võ Đang mang ra một cây gậy bằng gỗ Tử Đằng.

Hạ Thiên Tường trông thấy gật đầu cười nói với Trọng Tôn Phi Quỳnh :

- Quỳnh tỷ đoán thế mà đúng, lần này Hoằng Pháp Chân Nhân không dùng kiếm mà lại dùng gậy, tất nhiên phải có thâm ý gì thật. Nhưng đệ trông cây gậy sắt khổng lồ của Thích Đại Chiêu, trong bụng vẫn thắc mắc khó chịu.

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh lấy tay vén mớ tóc mây lòa xòa trước trán, ngẩng đầu nhìn ra đấu trường rồi mỉm cười nói :

- Thôi, bây giờ Tường đệ đừng nói gì nữa, phải tĩnh tâm để hết tinh thần vào trận ác đấu vô cùng hào hứng, quỷ khốc thần sầu giữa hai vị Chưởng môn nhân danh tiếng lẫy lừng khắp thiên hạ.

Hạ Thiên Tường nghe nói, gật đầu mỉm cười. Quả nhiên từ lúc ấy chàng thôi không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng yên, xem hai vị võ lâm cao thủ tỷ thí.

Võ trường lúc này đã bắt đầu cuộc long tranh hổ đấu, choáng mắt kinh thần. Công chúng tại trường đều ngây mặt ra nhìn, những tiếng ồn ào cũng im bặt.

Nguyên do khi hai đối thủ vừa cầm lấy binh khí, Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu bèn gầm lên một tiếng, vung cây gậy Cửu Bằng Triển Dực Cương Quải lên, phóng ra một chiêu Độc Phách Ngũ Nhạc uy thế lăng lệ vô cùng.

Sở dĩ từ xưa đến nay Thích Đại Chiêu xưng hùng trong võ lâm là nhờ vào sức khỏe vô cùng ghê gớm, nay lão lại thấy Hoằng Pháp Chân Nhân không dùng sở trường là kiếm thuật Võ Đang để tranh đấu với mình, mà lại dùng cây Tử Đằng trượng, rõ ràng là có ý muốn so sánh nội công. Lão bèn nhướng cao lông mày, đôi mắt long lên sòng sọc, mới một chiêu đầu lão đã dồn đủ mười một thành công lực đánh ra.

Hoằng Pháp Chân Nhân quả nhiên không hề lùi tránh, hai tay ông cầm cây gậy Tử Đằng, dùng một chiêu Song Thủ Kình Thiên đón lấy chiêu Độc Phách Ngũ Nhạc của Thích Đại Chiêu.

Khi hai món binh khí vừa tiếp xúc với nhau, tuy chưa trông thấy một sức rung chuyển mạnh mẽ nào và hình thế hơn thua cũng chưa được rõ rệt, nhưng Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu đã nhận thấy nội lực Hoằng Pháp Chân Nhân còn kém mình ít nhất cũng một bậc.

Sau khi đã ước lượng sức mình sức người rồi, Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu tự nhiên không còn đố kỵ gì nữa, lão liền đại triển hùng uy, lại dùng chiêu Độc Phách Ngũ Nhạc với chiêu số y nguyên như trước, nhằm vào đỉnh đầu Hoằng Pháp Chân Nhân giáng xuống.

https://thuviensach.vn

Một bên dùng luôn bảy chiêu Độc Phách Ngũ Nhạc hăm hở tấn công, một bên cũng dùng luôn bảy chiêu Song Thủ Kình Thiên nhẹ nhàng đón đỡ, đôi bên mạnh, yếu, hơn thua đã dần dần hiện rõ. Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu thần sắc vẫn an nhiên, oai phong vẫn không giảm, càng lúc càng tiến dần lên, còn Hoằng Pháp Chân Nhân sống mũi ria mép đã lấm tấm mồ hôi, cứ lùi dần mãi về phía sau ước đến hai ba thước.

Trọng Tôn Phi Quỳnh đứng ngoài thấy tình hình như thế, rất lấy làm lạ, lẩm bẩm nói một mình :

- Hoằng Pháp Chân Nhân lão tiền bối không hiểu tại sao lại không biết lượng sức, còn cố gượng chống đỡ Thích Đại Chiêu làm quái gì? Tội gì phải khổ như vậy?

Hạ Thiên Tường nghe nói, mỉm cười đáp :

- Lần này thì Quỳnh tỷ không sáng suốt bằng đệ, qua mấy chiêu đầu, đệ đã đoán được dụng ý của Hoằng Pháp lão tiền bối. Ông cố ý làm cho đối phương có bao nhiêu hơi sức phải dốc ra hết, rồi đến phút cuối cùng, mới chịu trổ thần lực tấn công. Thích Đại Chiêu mắc lừa rồi.

Trọng Tôn Phi Quỳnh ngơ ngác hỏi :

- Tường đệ căn cứ vào đâu, mà dám đoán chắc như vậy?

Hạ Thiên Tường lại cười nói :

- Thế ra Quỳnh tỷ đã quên hôm xưa ở trong Chung Nam cổ động, Hoằng Pháp lão tiền bối đã từng truyền cho hai môn Tử Dương thần công và Đại Hoàn chân lực rồi ư?

Lúc này Trọng Tôn Phi Quỳnh mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, thì ra cái diệu dụng của phương pháp Đại Hoàn chân lực là ở chỗ sinh sinh bất tức, bồi tiếp không ngừng. Người dùng phương pháp này, so với thường nhân, sức bền bỉ có thể lâu hơn tới gấp hai lần. Hiện tình trước mắt, Hoằng Pháp Chân Nhân tuy có vẻ kém thế, nhưng tới phút cuối cùng, và quan trọng nhất, phần thua chắc chắn sẽ về phía Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu.

https://thuviensach.vn

Trong khi Trọng Tôn Phi Quỳnh và Hạ Thiên Tường thì thào cười nói, xét đoán phân vân thì trên đỉnh núi Thái Bạch, quần hùng hắc bạch lưỡng đạo hồi hộp nín thở, dốc hết tinh thần vào cuộc ác đấu vô cùng kỳ dị và tức cười của hai vị Chưởng môn danh tiếng lừng lẫy khắp giang hồ.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu và Hoằng Pháp Chân Nhân đã giao đấu được hơn ba mươi hiệp, lần nào cũng là do Thích Đại Chiêu dùng cây Cửu Bằng Triển Dực Cương Quải thi triển chiêu Độc Phách Ngũ Nhạc đánh ra, và lại do Hoằng Pháp Chân Nhân dùng cây Tử Đằng trượng, thi triển chiêu Song Thủ Kình Thiên đón đỡ.

Thật là lối đánh đấm vô cùng ngây ngô ngớ ngẩn, chẳng khéo léo một ly nào, đừng nói Chưởng môn hai phái đều là địa vị tôn sư, dẫu đến bọn võ lâm tầm thường tục tử, cũng không ai đánh cái lối kỳ cục như thế bao giờ.

Bắt đầu từ hiệp thứ bảy, Hoằng Pháp Chân Nhân đã tỏ ra yếu thế. Tuy nhiên ông ta vẫn cương quyết gắng gượng chống đỡ, nhất định không chịu nhượng bộ.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu thấy Hoằng Pháp Chân Nhân chống trả một cách gượng gạo, nên không tin rằng ông có thể cầm cự được lâu dài, hắn lại càng phấn khởi thần uy, cây gậy trong tay không ngớt vung lên giáng xuống, đánh mạnh như vũ bão, cố sức dồn đối phương vào thế bí.

Thích Đại Chiêu tấn công liên tiếp luôn năm mươi gậy, tuy đã dần dần đẩy lui được Hoằng Pháp Chân Nhân lùi về phía sau đến hơn một trượng, nhưng chính hắn cũng đã cảm thấy thân thể mệt nhoài, mồ hôi đổ ra ướt đẫm cả áo.

Chính giữa lúc Thích Đại Chiêu cảm thấy mỏi mệt đó, thì Hoằng Pháp Chân Nhân cũng đã năm mươi lần dùng cây gậy Tử Đằng thi triển chiêu Song Thủ Kình Thiên chống đỡ năm mươi chiêu Độc Phách Ngũ Nhạc của đối phương chiếu giữa đỉnh đầu giáng xuống. Thình lình tình thế trong đấu trường đột nhiên biến chuyển một cách không ai ngờ tới.

Hoằng Pháp Chân Nhân hú lên một tiếng trong vắt như rồng ngâm, sắc mặt thốt nhiên trở nên hồng hào tươi tốt, bao nhiêu những nét mệt mỏi, lúc này

https://thuviensach.vn

đều biến đâu mất hết, cây gậy Tử Đằng trong tay nhanh hơn chớp lật phắt trở lại, rồi thừa thế nhằm đầu đối phương giáng sức đánh xuống. Chiêu của chân nhân dùng lại chính là chiêu Độc Phách Ngũ Nhạc mà Thích Đại Chiêu đã liên tiếp giáng xuống đầu ông luôn năm mươi gậy vừa rồi.

Hoằng Pháp Chân Nhân đã dùng chiêu Độc Phách Ngũ Nhạc phản công, định đánh bật đối phương trở lại. Nhưng Thích Đại Chiêu lại sợ công chúng chê cười, nên không dám né tránh, đành chỉ cầm ngang cây Cửu Bằng Triển Dực Cương Quải thi triển chiêu Song Thủ Kình Thiên chống lại.

Nếu lúc này miêu tả cây gậy Tử Đằng của Hoằng Pháp Chân Nhân như gió giật mưa rào, phong ba bão táp lúc này thật là hợp tình hợp cảnh. Chẳng những thế mà chỉ trong một thời gian ngắn, Hoằng Pháp Chân Nhân đã trả lại cho Thích Đại Chiêu đủ năm mươi chiêu Độc Phách Ngũ Nhạc.

Sau khi đã dùng cây gậy Tử Đằng trả đũa năm mươi chiêu của đối phương rồi, Hoằng Pháp Chân Nhân thốt nhiên thu chiêu, sắc mặt vẫn tươi tỉnh, dáng điệu vẫn ung dung thư thái, nhìn Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu, mỉm cười nói :

- Thích chưởng môn, uy danh mấy chục năm trời không dễ dàng mà có được. Cây Cửu Bằng Triển Dực của các hạ năm xưa trong đại hội Chấn Thiên đã bị chú bé Hạ Thiên Tường dùng chiếc lông Thiên Cầm Ngũ Sắc cứa gãy một lần, không lẽ bây giờ lại để cho nó gãy lần nữa?

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu lúc này trống ngực đã đập thình thình, tinh thần bải hoải, chân tay rã rời. Hắn nghĩ bụng dầu mình có mấy chục năm tu vi công lực, tuy có thể cầm cự được một thời gian ngắn nữa, nhưng còn cây Cửu Bằng Triển Dực Cương Quải đúc bằng thép, tính thuần cương, nhiều lắm cũng chỉ chịu đựng nổi mười lần tấn công nữa là cùng, thế nào cũng bị cây Tử Đằng trượng, tính bao gồm cả cương lẫn nhu đánh gãy.

Cho nên sau khi nghe Hoằng Pháp Chân Nhân nói xong, Thích Đại Chiêu nghiến răng, cầm cây gậy chống thật mạnh xuống đất, làm cho những mảnh đá vụn bắn tóe lên như những ngôi sao lửa rồi hắn chợt thở dài một tiếng, rầu rĩ than rằng :

https://thuviensach.vn

- Đa tạ Chân Nhân hạ thủ lưu tình, Thích Đại Chiêu này xin cam tâm nhận thua!

Hoằng Pháp Chân Nhân mặt như phủ một lớp băng, sẵng giọng lạnh lùng hỏi :

- Thích chưởng môn tuy cam tâm nhận thua, nhưng còn món nợ máu của bảy nhân mạng cả già lẫn trẻ vô tội bị chết oan trên Thiên Trụ phong Tam Nguyên quán núi Võ Đang dạo nọ, thì biết tính thế nào cho công bằng đây?

Thích Đại Chiêu thốt nhiên buông ra một chuỗi cười sằng sặc như người điên, giây lâu dứt cơn cười hắn mới thủng thẳng nói :

- Thích Đại Chiêu đã nói từ trước rằng: Giết người đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền! Nợ máu lại trả bằng máu, đó là lẽ tất nhiên, còn phải nói lôi thôi gì nữa? Bây giờ ngươi cứ việc tính toán cả gốc lẫn lãi, nói cho ta nghe, rồi ta sẽ liệu cách bồi thường cho ngươi xứng đáng.

Hắn vừa nói dứt lời, tức thì tất cả nhân vật phái Chấn Thiên đều cau mày sửng sốt nhưng chẳng lẽ trước mặt đông đủ quần hào thiên hạ, lại xông ra can thiệp để mua trò cười, nên đành chỉ lẳng lặng ngồi nghe, không dám xen vào.

Hoằng Pháp Chân Nhân lại hú lên một tiếng như rồng ngâm, rồi ngẩng đầu lên trời trông mấy đám mây bay, đôi mắt long lanh ngấn lệ, kêu lên những tiếng cực kỳ thê thảm :

- Hoằng Quang sư huynh anh linh có còn phảng phất đâu đây xin chứng giám cho tiểu đệ đã báo thù cho sư huynh và các sư huynh đệ! Ngày hôm nay cũng kể là ngày tiểu đệ đã trùng hưng môn hộ!

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu sắc mặt vẫn lạnh như tiền, chống gậy đứng giữa đấu trường, đôi mắt nhắm nghiền, lẳng lặng chờ Hoằng Pháp Chân Nhân hạ thủ.

Không ngờ Hoằng Pháp Chân Nhân ngẩng lên trời khấn khứa xong, đưa tay áo lên lau khô ngấn lệ, sắc mặt lại trở nên tươi cười hòa nhã, nhìn Thích Đại

https://thuviensach.vn

Chiêu mỉm cười nói :

- Thích chưởng môn, xin lắng tai mà nghe cho rõ: Nếu ngươi cam đoan với ta là từ nay trở đi ngươi sẽ phóng hạ đồ đao, giải tán phái Chấn Thiên, an phận thủ kỹ, đừng gây sóng gió trong giang hồ thì ta cũng xin tình nguyện thủ tiêu món nợ máu bảy nhân mạng bổn phái, từ giờ không nhắc đến nữa! Các hạ có bằng lòng không?

Hoằng Pháp Chân Nhân vừa dứt lời, tức thì trên đỉnh Thái Bạch phong im phăng phắc như tờ, con ruồi bay qua cũng nghe thấy tiếng động.

Giây phút im lìm vừa trôi qua, thốt nhiên tiếng vỗ tay xen lẫn với tiếng reo hò vang lên như sấm dậy từ phe quần hiệp. Mọi người đều hết sức bội phục Hoằng Pháp Chân Nhân là một người từ bi hỉ xả, độ lượng khoan hồng, sẵn lòng tha thứ cho kẻ thù một cách vô cùng cao cả.

Không những phe bạch đạo tán thành hành động cao cả của Hoằng Pháp Chân Nhân, ngay cả Bát Mạc Yêu Vương, Hiên Viên Liệt, thủ lãnh của Vực Ngoại Quần Hung cũng phải tấm tắc khen thầm, nhận thấy các nhân vật võ lâm Trung Nguyên, không những võ công cao cường, mà độ lượng cũng khác hẳn những kẻ phàm phu tục tử.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu xưa nay vẫn là một kẻ hung ác ngông cuồng, vậy mà lúc này đứng trước cái cử động nhân từ khoan hậu của Hoằng Pháp Chân Nhân, bất giác hắn cũng đỏ mặt cúi đầu, xấu hổ muốn chết.

Phó chưởng môn phái Chấn Thiên là Thiết Quán đạo trưởng thấy Thích Đại Chiêu có vẻ như muốn thuận theo ý kiến của Hoằng Pháp Chân Nhân, thì hoảng sợ vô cùng, vội vàng đứng lên, cất tiếng gọi to :

- Thích chưởng môn không nên để lão đạo Hoằng Pháp lừa bịp! Tục ngữ có câu: Thắng bại là thường tình của binh gia, huống hồ phái Chấn Thiên còn bao nhiêu cao nhân hảo thủ, có lý nào chỉ mới thua một trận, đã nguội hùng tâm, tiêu ma tráng chí, cúi đầu phục tùng kẻ địch, để cho các nhân vật võ lâm cười là hèn nhát ư?

https://thuviensach.vn

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu nghe mấy câu đề tỉnh của Thiết Quán đạo trưởng, quả nhiên hùng tâm lại bồng bột, lão xếch ngược đôi mày sâu róm, ngẩng lên nói với Hoằng Pháp Chân Nhân :

- Phái Chấn Thiên nguyên do hai phái Kỳ Liên và Điểm Thương kết hợp làm một. Thích Đại Chiêu không thể tự mình chủ trương đứng ra tuyên bố giải tán được. Trước khi làm một việc có động chạm đến quyền lợi của toàn thể huynh đệ, tất cả cùng phải bàn qua để mọi người cùng thỏa thuận đã. Vậy nên...

Hoằng Pháp Chân Nhân sắc mặt vẫn bình tĩnh ôn hòa, mỉm cười nói :

- Thích chưởng môn nghĩ thế cũng phải, nhưng việc này định giải quyết bằng cách nào. Thích chưởng môn có cao kiến gì, xin cứ cho biết, để ta sẽ liệu cách châm chước.

Thích Đại Chiêu quắc đôi mắt lên phóng ra những tia sáng như luồng điện quét khắp đấu trường một lượt, rồi cười ha hả, cất cao tiếng nói :

- Theo ý lão phu thì cuộc giao đấu hôm nay, muốn phân thắng bại, tất phải do hai phái Chấn Thiên và Võ Đang, bao gồm tất cả bằng hữu của hai phe, luân lưu giao chiến đủ mười trận. Phe nào bại phải triệt để tuân theo điều kiện của đối phương.

Hoằng Pháp Chân Nhân đôi mắt sáng ngời, long lanh nhìn Thiết Quán đạo trưởng đứng ở phía xa, lạnh lùng nói :

- Thiết Quán đạo trưởng, ngươi có nghe rõ lời Thích chưởng môn vừa nói đó không?

Thiết Quán đạo trưởng gật đầu nói :

- Có, bần đạo đã nghe rõ.

Hoằng Pháp Chân Nhân lại nói :

- Nếu vậy ngươi có ý kiến gì về lời đề nghị của Thích chưởng môn, thì xin cho biết ngay, một khi đã quyết định rồi, thì không ai được nói đi nói lại gì nữa.

https://thuviensach.vn

Thiết Quán đạo trưởng biết là Hoằng Pháp Chân Nhân cố ý buộc mình phải công nhận ý kiến của Thích Đại Chiêu, để sau này không còn lấy cớ gì thoái thác được nữa. Bèn cười khẩy mấy tiếng, gật đầu đáp :

- Được rồi, bần đạo cũng hoàn toàn đồng ý với Chưởng môn bổn phái.

Hoằng Pháp Chân Nhân lẳng lặng nghe xong, lại quay lại cười nói với Thích Đại Chiêu :

- Cả hai vị chính Phó chưởng môn phái Chấn Thiên đều đã hoàn toàn đồng ý như vậy thì hay lắm. Bây giờ xin mời Chưởng môn nhân hãy trở về bày trận, trận vừa rồi không kể nữa, ta sẽ bắt đầu trận mới khác.

Tấm lòng nhân từ đức độ, cử chỉ cao thượng của vị Chưởng môn phái Võ Đang, làm cho một tên ma đầu nổi tiếng hung tàn bạo ngược như Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu cũng phải ngượng ngùng bẽn lẽn, tiu nghỉu như mèo cắt tai, lẳng lặng lui về bản trận.

Hoằng Pháp Chân Nhân cũng thủng thỉnh bước về chỗ mình, chắp tay cúi đầu nói với quần hiệp :

- Phái Võ Đang bần đạo năm xưa đột nhiên bị quần tà đến đánh lén, trong lúc bất ngờ trở tay không kịp, đến nỗi bao nhiêu hảo thủ đều phải táng mạng, nguyên khí nhất thời không thể hồi phục lại được, cho nên cái hẹn giao đấu mười trận hôm nay, mong chư vị bằng hữu phù trì chính nghĩa, giúp đỡ một tay, thì bần đạo và bản phái hết lòng cảm kích!

Quần hiệp ai nấy đều vui vẻ nhận lời. Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh mỉm cười nói với Hoằng Pháp Chân Nhân :

- Chân nhân nhân tâm hậu đức, đã cảm động được lòng trời, việc trùng hưng môn hộ đã nhất định rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Tuy nhiên về phía đối phương, thực lực cũng không phải là không đáng kể, cứ xem họ tập hợp toàn những tay tuyệt đỉnh hung nhân hải nội và hải ngoại ở trên đỉnh núi Thái Bạch này thì đủ hiểu. Vậy trong khi chúng ta phái người xuất trận, cũng nên thận trọng lắm mới được!

https://thuviensach.vn

Hoằng Pháp Chân Nhân gật đầu cười nói :

- Trọng Tôn đại hiệp võ công cao siêu tuyệt thế, trí tuệ sâu rộng như biển. Các nhân vật võ lâm chính phái đương thời không còn ai hơn được. Chúng tôi xin suy tôn đại hiệp làm chủ soái, thi hành hiệu lệnh cho toàn quân.

Trọng Tôn Thánh đưa mắt nhìn về phía Lệ Thanh Cuồng và hai phu nhân của ông ta là Lăng Diệu Diệu và Đồng Song Song, lắc đầu cười nói :

- Chân Nhân quá yêu mà nói như vậy thôi, tại hạ đâu xứng đáng đương nổi trọng trách ấy. Tại hạ xin đề cử Lệ Thanh Cuồng đại hiệp và hai vị phu nhân đây...

Ông vừa nói tới đó, Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng đã cười ha hả, ngắt lời :

- Trọng Tôn huynh bất tất phải quá nhún mình, việc là việc chung, ta không nên đưa đẩy cho mất thì giờ, vậy Trọng Tôn huynh cứ việc lĩnh soái ấn mà điều khiển nhân vật xuất trận đi thì vừa! Đối phương đã phái một tên hung tặc Tây Vực ra khai chiến rồi kia kìa.

Trọng Tôn Thánh nghe nói vội ngẩng trông ra, quả thấy một người thấp bé, ăn mặc lạ thường, hai tay cầm một cây Nụy đao lưỡi sáng như nước, đang thủng thỉnh tiến ra đấu trường.

Trọng Tôn Thánh bèn khẽ hỏi nhỏ con gái là Trọng Tôn Phi Quỳnh :

- Quỳnh nhi, con có biết gã lùn kia là ai không? Ta nhớ hình như đã gặp hắn một lần, đâu như ở đại hội Chấn Thiên thì phải?

Trọng Tôn Phi Quỳnh mỉm cười gật đầu :

- Gia gia đoán đúng đấy, hắn tên là Kim Đao Tân Nhị Lang một trong bọn Đông Doanh tam nụy. Lần trước ở trên Lục Chiếu sơn Phi Ma Bảo hắn đã giao đấu với Tường đệ và hài nhi. Tường đệ dùng chiếc lông chim Thiên Cầm Ngũ Sắc chém gãy đao của hắn, hắn vẫn lấy làm căm giận uất ức. Lần này không biết hắn đã kiếm đâu được con đao mới khác, chắc là định trả thù trên Lục Chiếu sơn ngày trước. Gia gia cần phải thận trọng tuyển người ra

https://thuviensach.vn

ứng phó, vì theo chỗ hài nhi biết, hắn có thể trong thời gian uống cạn chén trà, xử luôn bảy mươi hai chiêu Toàn Phong Khoái Trảm uy lực mạnh lắm, không phải thường đâu.

Hạ Thiên Tường đứng bên cười nói :

- Đã vậy xin lão bá bá cho tiểu điệt ra trận, chém gãy nốt con đao mới của hắn, cho hắn tức một thể.

Phi Quỳnh đưa mắt nhìn Hạ Thiên Tường, mỉm một nụ cười cực kỳ duyên dáng, nói :

- Tường đệ vừa luyện được đại pháp Tiểu Chuyển Luân, gân cốt xương thịt đã được thay đổi một lớp mới, công lực so với các vị Chưởng môn các phái còn cao hơn nhiều, đáng liệt vào hàng thượng tướng. Vậy phải đợi tới khi nào có đại địch hãy ra, còn những tên tiểu yêu này, phải để gia gia tỷ tỷ chọn người khác xứng đáng hơn.

Trọng Tôn Thánh nghe xong cười hỏi :

- Quỳnh nhi nói vậy cũng phải, nhưng ta chưa biết chọn ai. Con có ý kiến gì, cứ nói thử cho ta nghe.

Trọng Tôn Phi Quỳnh đưa mắt nhìn khắp quần hiệp một lượt, rồi mỉm cười nói :

- Theo ý nữ nhi, chỉ có Lệ Tú Vân tiểu muội, hình như hợp cách hơn cả. Vì thanh kiếm Liễu Diệp Miên Ty của nàng là một thanh thần kiếm, thừa sức khắc chế nổi ngọn Nụy đao của Kim Đao Tân Nhị Lang. Và gần đây nàng lại được Hoàng Y lão nhân Hạ Hầu Tốn truyền thụ cho một thân tuyệt học, công lực so với đối phương nhất định phải trội hơn nhiều. Nên cho nàng ra trận để làm giảm nhuệ khí của quân địch đi đã.

Trọng Tôn Thánh nghe ái nữ phân tách lợi hại rõ ràng, bèn vẫy Lệ Tú Vân lại gần, cười nói :

- Trận này ta muốn nhờ hiền điệt nữ tận khổ một phen. Không biết hiền điệt nữ có cao hứng xuất trận không?

https://thuviensach.vn

Lệ Tú Vân đã nghe tiếng Trọng Tôn Phi Quỳnh tiến cử mình từ lúc nãy, nàng đã cảm thấy chân tay ngứa ngáy, chỉ muốn chạy ngay ra đấu trường, lúc này lại thấy Trọng Tôn Thánh hỏi, bèn nở một nụ cười rất tươi, nhỏ nhẹ đáp :

- Điệt nữ xin tuân lệnh!

Nói dứt lời, gót sen thoăn thoắt, đã tiến thẳng tới trước mặt Kim Đao Tân Nhị Lang.

- Sở dĩ lần này Kim Đao Tân Nhị Lang ra trận là cốt tìm Hạ Thiên Tường khiêu chiến để báo cái nhục gãy đao hôm ở trên Lục Chiếu phong, nhưng nghĩ đến cái bản lĩnh kinh nhân của Hạ Thiên Tường, hắn vẫn không khỏi nơm nớp lo sợ.

Hắn còn đang băn khoăn suy tính, không biết có nên chỉ đích danh Hạ Thiên Tường ra để trả thù không, thì đã thấy một vị nữ lang mặc áo choàng đen, dung nhan kiều diễm như một vị thiên tiên, từ trong phía quần hiệp bước ra.

Đại đa số giống người lùn đều có tính tham dâm hiếu sắc. Kim Đao Tân Nhị Lang lần này đã dùng một thứ thuốc mị dược mê hồn rất linh nghiệm, nhét đầy vào chuôi đao. Vậy nên khi thấy Lệ Tú Vân xuất trận, hắn bỗng khấp khởi mừng thầm, tự nghĩ nếu mình bắt sống được cô bé này, không những làm cho phe địch hoảng vía, không dám khinh thường, mà còn có thể đem cô ta về Đông Doanh, lấy làm thiếp, cũng đủ thỏa một đời, và dù không báo được thù thì cũng lãi chán!

Kim Đao Tân Nhị Lang tính toán đâu ra đấy, nhưng khi thấy Lệ Tú Vân đã bước đến trước mặt, hắn đăm đăm nhìn nàng, bất giác lại hơi sửng sốt.

Nhân vì hắn thấy Lệ Tú Vân ra trận với hai tay không, không cầm binh khí. Hắn lấy làm lạ không hiểu nàng ra đây là định đánh nhau hay có dụng ý gì khác?

Qua một thoáng nghi ngờ, Kim Đao Tân Nhị Lang trỏ vào cây Nụy đao lưỡi sáng loáng như nước của mình, rồi líu lô líu lường nói một hồi bằng tiếng ngoại quốc.

https://thuviensach.vn

Lệ Tú Vân rất mực thông minh tuy nàng không nghe hiểu câu nói của hắn, nhưng cũng đoán là ý hắn muốn hỏi tại sao nàng không mang vũ khí?

Lệ Tú Vân chỉ lẳng lặng mỉm cười, thò tay vào mình lấy ra một viên bạc tròn đặt lên lòng bàn tay.

Viên bạc đó chính là thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm một vật võ lâm chí bảo của Đại Biệt Tản Nhân xưa truyền lại.

Thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm vừa xuất hiện, lập tức có hai tên võ lâm hung nhân giật mình kinh sợ, mở to đôi mắt nhìn chòng chọc vào thanh kiếm, rồi lại nhìn Lệ Tú Vân, tỏ vẻ vô cùng kinh dị.

Người thứ nhất chính là Kim Đao Tân Nhị Lang, nhân vì hôm ở Lục Chiếu phong, Phi Ma Bảo hắn đã bị Hạ Thiên Tường dùng cây lông chim Thiên Cầm Ngũ Sắc phá hủy lưỡi Nụy đao của hắn, làm cho hắn phải phí tổn bao nhiêu tâm huyết mới kiếm được một lưỡi đao tốt khác. Lúc này hắn lại thấy Lệ Tú Vân lấy ra một viên bạc tròn, rồi biến thành một thanh kiếm nhỏ, hình thức rất lạ, làm sao mà không sốt ruột, lo lắng cho cây đao quí của mình?

Người thứ hai trông thấy cây kiếm mà giật mình, ấy là Độc Phật Không Không hòa thượng vì hắn vẫn yên trí là thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm ở trong túi hắn, sao lúc này lại hiện ra ở trong tay Tú Vân? Hắn vội thò tay vào mình xem thử mới biết bao nhiêu đồ vật trong túi mình đều đã không cánh mà bay từ lúc nào.

Không không hòa thượng vừa phát hiện vụ trộm cực kỳ quái dị đó, thì đồng thời Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên và Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính cũng đều nhận thấy túi mình trống rỗng, có bao nhiêu vật phòng thân chí bảo, đều đã biến đi một cách hết sức bí mật.

Nhưng Mạc Tử Kính sắc mặt vẫn thản nhiên như không, chỉ khẽ cười khẩy mấy tiếng, lại dặn dò Hướng Phiêu Nhiên và Không Không hòa thượng cứ ngồi yên mà xem, đừng tỏ cho ai biết là mình đã khám phá ra bị mất trộm.

Khi mới thấy Lệ Tú Vân xuất trận, Kim Đao Tân Nhị Lang đã tỏ vẻ khinh thường, cho nàng là con gái yếu đuối, hơi sức được bao nhiêu? Chỉ cần dùng

https://thuviensach.vn

mươi chiêu là có thể hạ nổi. Tới lúc thấy nàng đưa ra một thanh kiếm nhỏ, hình thù kỳ dị, thì hắn lại nghi nghi hoặc hoặc, không hiểu món binh khí của nàng lai lịch thế nào, có lợi hại bằng chiếc lông chim ngũ sắc của Hạ Thiên Tường hôm trước không?

Đao pháp đắc ý nhất của Kim Đao Tân Nhị Lang, là bảy mươi hai chiêu Toàn Phong Khoái Trảm, hôm ở núi Lục Chiếu giao đấu với Hạ Thiên Tường, hắn vừa định thi triển môn tuyệt học đó, thì đã bị Hạ Thiên Tường dùng chiếc lông Thiên Cầm Ngũ Sắc chém mẻ mất mấy miếng, vì thế nên lần này hắn đã phòng bị cẩn thận, quyết không vướng vào vết xe đổ lần nữa.

Trong khi Lệ Tú Vân cầm thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm đưa lên, thì Kim Đao Tân Nhị Lang kêu rống luôn mấy tiếng, múa tít lưỡi đao loang loáng như điện, sấn lên trước, phóng luôn đao pháp Toàn Phong Khoái Trảm đã khét tiếng Đông Doanh, tấn công tới tấp.

Lối đao pháp này cứ theo nhận xét của các vị kỳ hiệp Trung Nguyên, thì chiêu thức hết sức tầm thường, không thấy cái thần diệu của nó ở chỗ nào. Nhưng điểm lợi hại nhất của nó, tất cả chỉ ở một chữ "Khoái". Kim Đao Tân Nhị Lang sức mạnh đao trầm, thêm vào đó là những tiếng kêu rống như lợn bị chọc tiết của hắn nghe rợn cả tóc gáy, ánh đao loang loáng như luồng điện, chỉ trong nháy mắt, hắn đã chém Lệ Tú Vân luôn bảy đao, uy thế mạnh mẽ vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Lệ Tú Vân mới giao đấu với một tên hung tà ngoại quốc, nhân chưa rõ khí thế của quân địch thế nào, nên nàng không muốn khinh động, chỉ dùng khinh công tuyệt thế, nhẹ nhàng như một cánh bướm vờn hoa mà lẩn tránh luồng đao quang lăng lệ như luồng điện của đối phương.

Trong khoảng ba bốn chục chiêu đầu, Lệ Tú Vân vì chưa hiểu thấu đường lối đao pháp của Đông Doanh tinh diệu chỗ nào, cho nên chỉ hết sức né tránh, nhiều lần chỉ suýt một chút nữa là bị đối phương chém trúng, tình trạng nguy hiểm vô cùng, làm cho bọn Hạ Thiên Tường đứng ngoài cũng phải toát mồ hôi lo thay cho nàng.

https://thuviensach.vn

Mãi tới khi Kim Đao Tân Nhị Lang đã thi triển hết bảy mươi hai chiêu Toàn Phong Khoái Trảm rồi, Lệ Tú Vân mới nhận rõ đao pháp Đông Doanh trừ hai chữ nhanh và độc ra, thì kể về phương diện biến hóa so với kiếm thuật thượng thừa của võ lâm Trung Nguyên còn kém hẳn một bực.

Sau khi bảy mươi hai chiêu Toàn Phong Khoái Trảm đã đi gần hết, thì thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm của Lệ Tú Vân mới vung lên, thi triển kiếm pháp Nga Mi phản công trở lại.

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã liên tiếp phóng ra ba chiêu tuyệt học tinh tuy nhất của phái Nga Mi là Thiên Nham Cạnh Tú, Vạn Phái Triều Tôn, Thiên Hà Tẩy Giáp, kiếm quang lấp lánh, kiếm ảnh chập trùng. Kim Đao Tân Nhị Lang chợt có cái cảm giác như khắp quanh mình đều bị một màn kiếm khí vây kín.

Tuy cùng một chiêu số, nhưng công lực thân pháp mỗi người sử dụng một khác, uy thế cũng không giống nhau. Lệ Tú Vân gần đây nhờ được Hoàng Y lão nhân Hạ Hầu Tốn hết lòng dậy dỗ, truyền thụ cho những môn tuyệt học bí truyền, nên võ công của nàng đã tiến tới một cách cực kỳ thần tốc, so với năm xưa hoàn toàn khác hẳn.

Vì vậy mà ba chiêu kiếm pháp mở đầu của nàng, đã làm cho bọn tỷ muội đồng môn phái Nga Mi như Thịnh Tú Chi, Tú Viên đạo cô và Tú Lang đạo cô đều phải giật mình sửng sốt, nhận thấy trong thời gian xa cách, vị tiểu sư muội của mình võ học công lực đã tiến tới một cách không ngờ, có thể tương đương với Chưởng môn sư tỷ là Huyền Huyền Tiên Lỗ rồi.

Kim Đao Tân Nhị Lang quả nhiên nhận thấy ba chiêu phản công của Lệ Tú Vân uy thế quá mạnh, những cái ảo diệu biến hóa ở bên trong tự hắn cũng không biết đằng nào mà mò. Hắn liền tri triển thân pháp phá vòng vây là một thân pháp đặc biệt của Đông Doanh, đao quang gạt mạnh, chân sẽ nhẹ nhàng xoay đi một vòng quả nhiên tránh khỏi luồng kiếm quang của Lệ Tú Vân.

Lệ Tú Vân quát lên một tiếng, tung mình đuổi theo, cách tay ngọc vừa vung lên, mũi kiếm Liễu Diệp Miên Ty sáng như nước, lạnh như tiền đã chỉ đúng

https://thuviensach.vn

vào chỗ yếu hại giữa ngực đối phương.

Chiêu này gọi là Nhất Vĩ Độ Giang, một chiêu trong mấy chiêu tuyệt học của Hoàng Y lão nhân Hạ Hầu Tốn đã truyền cho nàng.

Kim Đao Tân Nhị Lang cũng là một tên ma đầu lợi hại khét tiếng ngoài quan ngoại, hắn vừa định né tránh nữa, hoặc thuận thế đánh trả lại nhưng chiêu Nhất Vĩ Độ Giang của Lệ Tú Vân ảo diệu vô cùng, uy lực ghê gớm, hắn cảm thấy đằng sau đằng trước, bên trái bên phải chu vi ước hơn một trượng đều đã bị bao vây trong vòng kiếm quang của địch thủ.

Kim Đao Tân Nhị Lang kinh hoảng vô cùng, hắn cũng vội vã thi triển một chiêu tuyệt học, hai tay cầm đao đứng sững như một trái núi, nhắm đúng thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm vừa ngắn vừa nhỏ của Lệ Tú Vân, ráng sức bình sinh đưa lên gạt mạnh một nhát.

Lệ Tú Vân chỉ cười nhẹ một tiếng, ngầm tụ thần công, tức thì một thanh danh kiếm Trung Quốc và một thanh danh đao Đông Doanh đã chập lại làm một.

Nhưng tuy đao kiếm va chạm vào nhau rất mạnh, mà tuyệt không ai nghe thấy một tiếng kim khí nào phát ra, thật là kỳ quái!

Thì ra Kim Đao Tân Nhị Lang đã ráng sức gạt kiếm ra, nhưng chẳng những đã không gạt nổi, mà trái lại, lại còn bị thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm của Lệ Tú Vân áp lên trên lưỡi Nụy đao của hắn.

Lệ Tú Vân ngầm vận chân lực, cổ tay ngọc sẽ lật đi một chút, làm cho đầu mũi Liễu Diệp Miên Ty kiếm và đầu mũi Nụy đao của Kim Đao Tân Nhị Lang cùng chạm vào nhau.

Một vật võ lâm chí bảo Trung Nguyên do Đại Biệt Tản Nhân truyền lại, quả nhiên thắng hẳn thứ thép tôi đi luyện lại hàng trăm lần của Đảo quốc Đông Doanh, một tiếng lanh canh trong vắt như rồng ngâm vừa nổi lên, thì ra lưỡi Nụy đao của Kim Đao Tân Nhị Lang cũng vừa rơi xuống đất, trên tay hắn chỉ còn trơ có cái chuôi đao.

https://thuviensach.vn

Kim Đao Tân Nhị Lang giậm chân thở dài, Lệ Tú Vân thì luôn miệng cười khanh khách, cây Liễu Diệp Miên Ty kiếm trong tay, thừa thế lại xuất luôn một chiêu Tiêu Hà Chỉ Lộ điểm trúng cạnh sườn tên hung tặc Đông Doanh.

Liễu Diệp Miên Ty kiếm là một thanh kiếm báu của võ lâm, tuy trông bề ngoài thì mỏng mảnh như một món đồ chơi, mà kỳ thực nó cũng có thể đâm thủng được vật dù cứng rắn đến đâu. Kim Đao Tân Nhị Lang đã bị mũi kiếm đâm trúng cạnh sườn đáng lẽ hắn không thể gắng gượng được nữa, mà phải theo đà kiếm, ngã ngay xuống đất mới phải.

Nhưng việc trong thiên hạ biến chuyển khôn lường, mắt ai cũng trông thấy rõ ràng mũi kiếm Liễu Diệp Miên Ty đã thấu suốt qua lần áo của Kim Đao Tân Nhị Lang, đôi mắt hắn đã nhắm nghiền, vậy mà người ngã ra không phải là hắn, mà lại chính là Lệ Tú Vân.

Thì ra Kim Đao Tân Nhị Lang từ hôm bị thua trận một cách nhục nhã ở Lục Chiếu sơn, hắn tự biết nhân vật Võ lâm Trung Nguyên không dễ trêu cợt, nên bữa nay trước khi ra trận, hắn đã mặc bộ nhuyễn giáp Hộ Huyệt Long Lân vào mình, đề phòng mọi sự bất trắc có thể xảy ra được.

Mũi kiếm của Lệ Tú Vân tuy đã đâm suốt lần áo của hắn, nhưng lại không thấu qua được bộ nhuyễn giáp Hộ Huyệt Long Lân.

Vậy nên không những Kim Đao Tân Nhị Lang không hề bị thương mà vì hai bên đứng gần nhau quá, nên chính nàng lại trúng phải thứ mê hồn hương cực kỳ mãnh liệt của hắn giấu trong chuôi đao, đến nỗi thần trí mê man, ngã lăn ra đất.

Nàng vừa ngã xuống thì đột nhiên có hai cái bóng còn lẹ hơn hai luồng chớp, từ hai phía chính, tà bay vào võ trường.

Hai cái bóng đó, một là Bạch Cốt Tiên Tử trong bọn Bạch Cốt song ma, Hộ pháp phái Chấn Thiên.

Còn một bóng nữa chính là Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song, thân mẫu của Lệ Tú Vân.

https://thuviensach.vn

Đổng Song Song cúi xuống bế Lệ Tú Vân, lại nhặt thanh kiếm Liễu Diệp Miên Ty, mà trong lúc hôn mê, nàng đã tuột tay đánh văng ra cách đấy chừng hai thước.

Đổng Song Song mặt lạnh như phủ một lớp băng, đăm đăm nhìn Bạch Cốt Tiên Tử, rồi cất tiếng hỏi :

- Trận này ai thắng ai bại? Biết tính thế nào cho công bằng?

Bạch Cốt Tiên Tử thản nhiên cười nói :

- Tục ngữ có câu rằng: Việc binh không ngại sự dối trá, hai bên đấu thủ giao phong, trăm mưu nghìn mẹo, miễn sao thắng được thì thôi! Ai vô ý thì chịu thiệt, đó là lẽ thường!

Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song, nghe Bạch Cốt Tiên Tử nói dứt lời, liền cười nhạt mấy tiếng đôi mày xếch ngược, lăng lặng không đáp.

Bạch Cốt Tiên Tử lại cười nói :

- Kim Đao Tân Nhị Lang gãy đao trước, Lệ cô nương vô ý trúng thuốc mê ngã sau, thắng bại cũng hơi khó quyết đoán. Chi bằng ta cứ kể là hòa, như vậy có lẽ công bằng hơn.

Đổng Song Song ngẫm nghĩ một lát, rồi gật đầu :

- Thôi cũng được, hãy tạm kể là hòa, để ta đưa tiện nữ về bản trận đã, rồi sẽ ra đây thỉnh giáo Tiên tử mấy chiêu. Tiên tử nghĩ thế nào?

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói :

- Đổng đạo hữu là nguyên hộ pháp phái Chấn Thiên, ta cũng là đương kim hộ pháp phái Chấn Thiên, bữa nay chúng ta so tài đấu sức có thể gọi là cuộc tranh hùng giữa tân cựu hộ pháp, cố nhiên phải là một cuộc tranh hùng hào hứng sôi nổi nhất, có gì mà không nên?

Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song cười nhạt một tiếng, rồi bế nhi nữ về bản trận, đặt nằm trên một phiến đá phẳng, nhờ Thương Sơn Ẩn Hiệp Tái Hàn Khang giải thuốc mê cho nàng.

https://thuviensach.vn

Trọng Tôn Phi Quỳnh, Lộc Như Ngọc cùng chạy lại ngồi bên Lệ Tú Vân. Quần hiệp đều nghiến răng căm giận bọn hung tà quá ư vô sỉ, ai cũng lăm le muốn ra trận trước.

Trọng Tôn Thánh khẽ nói nhỏ với Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song :

- Lệ đại tẩu muốn giao thủ với Bạch Cốt Tiên Tử cũng rất thích hợp, nhưng công lực của Bạch Cốt song ma đều đã tới bực lô hỏa thuần thanh, lại thêm tính tình gian ngoan quỷ quyệt. Đại tẩu tuy võ công tuyệt thế vô song, nhưng cũng nên lưu ý đề phòng cẩn thận, chỉ hơi bất cẩn một chút, là mắc mẹo bọn họ ngay.

Đổng Song Song biết Trọng Tôn Thánh thấy vừa rồi mình vì xót con gái đã tỏ ra kích động quá độ, không giữ được tâm thần bình tĩnh sáng suốt, nên mới ân cần dặn dò như thế, bèn mỉm cười gật đầu, ung dung bước vào vòng chiến, thủng thỉnh hỏi Bạch Cốt Tiên Tử :

- Tiên tử muốn giao đấu thế nào? Xin cho biết ý kiến? Muốn đấu nhuyễn, ngạnh, khinh công, hay binh khí, ám khí? Hay hoặc mỗi thứ đấu một trận? Tùy ý Tiên tử muốn thế nào, Đổng Song Song này cũng xin phụng bồi!

Bạch Cốt Tiên Tử nhận thấy vừa rồi Đổng Song Song đã nổi cơn thịnh nộ, tất nhiên tâm thần bị xáo trộn, khí chất mất thuần, cảm giác mất bình tĩnh, nên mừng thầm là mình đã có cơ thắng được. Bất đồ đối phương chỉ quay vào một lúc, lúc trở ra đã lấy lại được dáng điệu nhàn nhã ôn hòa, ung dung cười nói, thì bất giác trong bụng cũng sinh ra ngần ngại, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, mỉm cười nói :

- Cứ cái địa vị và tuổi tác của bổn hộ pháp với Đổng đạo hữu hiện nay mà giao đấu các môn nhuyễn, ngạnh, khinh công, binh khí, ám khí, hình như đều không hợp thì phải. Vậy ta nên tìm cách khác...

Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song cũng mỉm cười, ngắt lời :

- Ý hẳn Tiên tử muốn chúng ta tỷ đấu huyền công chăng?

Bạch Cốt Tiên Tử gật đầu :

https://thuviensach.vn

- Lần này đại hội Chung Nam xong, dẫu chúng ta có may mắn thoát khỏi kiếp số, thì dám chắc cũng không còn có dịp gặp nhau lần nữa. Vậy theo ý bổn Tiên tử, chúng ta cũng nên tỷ thí bằng một phương pháp mới mẻ đặc biệt, để lưu lại trên đỉnh núi Thái Bạch này một vài dấu vết kỷ niệm cũng hay. Chẳng hay đạo hữu nghĩ thế nào?

Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song gật đầu mỉm cười :

- Ý kiến Tiên tử hay lắm! Người sinh trên cõi phàm trần, phải như vùng tuyết in chân chim hồng. Tôi xin lắng tai nghe phương pháp tỷ thí mới mẻ tân kỳ của Tiên tử!

Bạch Cốt Tiên Tử miệng tủm tỉm cười, thủng thỉnh đáp :

- Kể ra thì phương pháp này cũng chẳng mới mẻ tân kỳ gì cho lắm, nhưng bổn Tiên tử tin chắc là từ xưa đến nay chưa ai tỷ thí bằng lối đó. Bây giờ chúng ta nên dùng huyền công, so tài bốn thứ, một là Tửu, hai là Sắc, ba là Tài, bốn là Khí!

Đổng Song Song nghe đến đấy giật mình kinh sợ, nghĩ thầm: "Mụ đề nghị thi lối này quả là mới mẻ lạ lùng thật, nhưng không hiểu tửu, sắc, tài, khí thì tài thi thế nào? Sắc thi thế nào? Không biết bên trong có còn giấu gian mưu gì không?"

Trong bụng tuy phân vân ngờ vực, nhưng ngoài mặt bà ta vẫn làm ra vẻ thản nhiên, chỉ mỉm cười nói :

Rượu là một thứ thuốc độc xuyên thủng ruột người ta, Sắc là một con dao sắt đẻo hết xương tủy của người ta, Tài làm hại thân mình, xô mình vào cạm bẫy, Khí là cái mầm gieo tai rắc họa, trần thế mang mang, đại thiên thế giới, không đâu là không bị bốn màng lưới tửu sắc khí tài bao trùm! Tiên tử thật là bực cao minh, đã nghĩ ra được một đề tài tuyệt thú! Tại hạ xin tán thành.

Bạch Cốt Tiên Tử tủm tỉm cười, quay lại phía sau, gọi một tên môn hạ đệ tử phái Chấn Thiên đang đứng túc trực bên võ trường, dặn rằng :

https://thuviensach.vn

- Ngươi vào lấy cho ta hai bình rượu thật ngon, mỗi bình phải chứa đủ mười cân đem ra đây!

Các vị hào khách võ lâm, đại đa số đều coi rượu như tính mạng, không có chén rượu ngon thì không thành đại hội, bởi thế nên trên đỉnh núi Thái Bạch lúc này, quần anh tụ hội, tất phải chuẩn bị cơm rượu sẵn sàng, để các nhân vật hai phe vừa uống rượu thưởng trăng Trung Thu, vừa so tài đấu sức mới tăng phần hào hứng. Vì vậy tên đệ tử phái Chấn Thiên được lệnh đi lấy rượu, thoáng chốc đã đem ra được hai vò thật lớn.

Bạch Cốt Tiên Tử đỡ lấy hai vò rượu đặt xuống đất, rồi đưa mắt nhìn khắp hai phe hắc bạch một lượt, đoạn cất tiếng cười khanh khách, hỏi :

- Trong các vị quí khách đây, vị nào nổi tiếng về môn độc dược?

Hạ Thiên Tường lập tức đứng lên, trỏ vào Độc Phật Không Không hòa thượng mỉm cười nói :

- Tại hạ xin giới thiệu Độc Phật này tuyệt độc! Các vị muốn cần thứ thuốc độc gì, xin cứ hỏi ông ta!

Độc Phật Không Không Hòa thượng đưa mắt lườm Hạ Thiên Tường một cái, rồi lại lẳng lặng ngồi yên.

Bạch Cốt Tiên Tử ngẩng đầu nhìn Không Không hòa thượng, rồi mỉm cười nói :

- Không Không đại sư có vị thuốc nào thật độc, mà lại có tính cường liệt, cho vào rượu là tan ngay được không?

Không Không hòa thượng chỉ gật đầu, không nói gì cả. Bạch Cốt Tiên Tử lại nói :

- Nếu vậy đại sư cho chúng tôi xin một chút, đủ để hòa vào hai bình rượu này.

Độc Phật Không Không hòa thượng chẳng nói chẳng rằng, giơ tay ném ra một gói giấy nhỏ.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Tiên Tử cầm gói thuốc độc mở ra, chia làm hai phần đều đặn, rồi trút vào mỗi bình rượu một phần. Đoạn lại cầm từng vò lên lắc đi lắc lại cho thuốc tan ra, rồi mới quay lại hỏi Không Không hòa thượng :

- Không Không đại sư, một gói thuốc đó cho vào hai bình rượu này thì chất độc của nó mạnh đến chừng nào?

Không Không Hòa thượng thấy Bạch Cốt Tiên Tử hỏi, đành phải nói thực :

- Thứ thuốc bột này tên gọi Thất Bộ Đoạn Hồn hoàn tán, chất độc của mỗi gói có thể làm chết được mười người. Nhất là hòa vào với rượu, sức độc lại càng mạnh, chỉ nhấp vào môi một chút cũng đủ chết.

Quần hùng có mặt tại trường nghe nói ai nấy cũng rùng mình.

Nhưng Bạch Cốt Tiên Tử vẫn thản nhiên không để ý, lấy tay chỉ hai vò rượu, mỉm cười nói với Đổng Song Song :

- Địa điểm là Chung Nam tuyệt đỉnh, thời gian là tiết Trung Thu, còn các nhân vật hội họp ở đây lại toàn là những vị anh hùng hảo hán hải nội và hải ngoại. Đứng trước lương thời mỹ cảnh này, dù rượu có quả là một thứ thuốc độc làm thủng ruột người ta, thiết tưởng cũng nên uống cho thật say một bữa. Tửu lượng của Đổng đạo hữu thế nào? Chúng ta có thể mỗi người cạn hết một bình mỹ tửu này, để kỷ niệm cuộc họp mặt ngày hôm nay được không?

Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song khi nào lại chịu lép vế, nên thần sắc vẫn ung dung, gật đầu cười nói :

- Lương thời, mỹ cảnh, bạn tốt, rượu ngon, gặp cảnh đó mà không biết thưởng thức là kẻ phàm phu tục tử! Nhưng theo tôi nghĩ mười cân rượu chưa chắc đã làm cho mình tận hứng được!

Bạch Cốt Tiên Tử nhướng mày mỉm cười, đồng thời cả hai cùng nhìn vào hai bình rượu, rồi cũng không ai trông thấy họ động tác bằng cách nào, mà rượu ở trong vò tự động hóa thành hai đường suối rượu, bắn vọt lên không rồi rót vào miệng hai đối thủ.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong khoảnh khắc, hai vò rượu đã cạn khô, không những người uống rượu không bị đứt ruột ra mà chết, như lời Không Không hòa thượng vừa nói, mà cả hai vị đối ẩm là Bạch Cốt Tiên Tử và Đổng Song Song, cũng không một ai đỏ mặt, hay có dáng vẻ say sưa gì hết!

Trong đám quần hào tụ tập trên đỉnh Thái Bạch phong lúc ấy, người kinh hoàng sợ hãi hơn hết lại là Độc Phật Không Không hòa thượng vì hắn đã biết rõ sức độc của thứ thuốc Thất Bộ Đoạn Hồn hoàn tán này mãnh liệt vô cùng, Bạch Cốt Tiên Tử hòa vào trong rượu, uống một hơi hết mười cân, mà không làm sao cả thì đủ hiểu nội công của họ đã đi tới bực gan mật thành đồng, tim gan thành sắt rồi!

Uống cạn hai bình rượu độc, Bạch Cốt Tiên Tử lại nhìn Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song, mỉm cười nói :

- Cuộc thi rượu đã xong, hai bên bất phân thắng bại. Bây giờ ta lại bắt đầu thi Sắc.

Đổng Song Song nghĩ mãi vẫn không hiểu thi sắc thì thi ra làm sao bèn hỏi :

- Cách thi sắc thế nào? Tiên tử hãy nói cho tôi biết trước đã!

Bạch Cốt Tiên Tử cười nói :

- Phương pháp thi sắc cũng không có gì đặc biệt, ý tôi chỉ định vãn hồi thanh xuân trong chốc lát thôi.

Thấy Đổng Song Song vẫn ngơ ngác, tỏ vẻ không hiểu, Bạch Cốt Tiên Ttử lại nói tiếp :

- Đổng đạo hữu, chúng ta bây giờ tuổi xanh đã hết, cùng một bọn tóc bạc da mồi, tại sao ta không cậy vào mấy chục năm tu vi tân khổ, kéo dòng thời gian đi ngược lại một vài phút xem có được không?

Lúc này Đổng Song Song mới à một tiếng, mỉm cười mà rằng :

- Thôi tôi hiểu rồi, có phải Tiên tử định khôi phục lại dung nhan của mình khoảng mấy chục năm về trước không?

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Tiên Tử mỉm cười nói :

- Đời người chỉ là một trường xuân mộng, vậy thì tại sao ta lại không từ trong giấc mộng đó mà gợi lại những hình ảnh xa xưa? Chỉ đáng tiếc một điều là dù chúng ta nhờ cậy có huyền công cao siêu có thể khiến cho làn da nhăn nhúm lại trở nên tươi tốt hồng hào, mái tóc bạc phơ lại trở nên óng ả xanh mướt thì chẳng qua cũng chỉ duy trì được một thời gian khoảnh khắc, chứ vượt sao được quyền Tạo Hóa, mà trẻ mãi không già?

Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song nghe nói cũng sinh lòng cảm khái, ngậm ngùi than rằng :

- Tuy rằng "Hồng nhan dị lão, bạch phát thôi nhân" nhưng nếu bọn ta có thể đem cái lòng tranh danh hiếu thắng hao tổn tâm huyết trong giới võ lâm mấy chục năm nay mà dốc cả vào phương diện tu vi nội công, thì biết đâu không cướp được quyền Tạo Hóa, giữ được thanh xuân lâu dài mãi mãi?

Bạch Cốt Tiên Tử lắng lặng nghe xong, nhường như cũng cho làm phải, chỉ gật đầu lia lịa, không nói gì nữa.

Hai người cùng ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất, nhắm mắt nhập định.

Muốn dùng công lực nội gia kéo ngược lại dòng thời gian, tạm thời khôi phục lại cái hình ảnh tóc xanh má phấn mấy chục năm qua, thì thật là một sáng kiến lạ lùng mới mẻ, trong lịch sử võ lâm xưa nay chưa từng nghe ai nói đến.

Vì vậy trên đỉnh ngọn Thái Bạch phong lúc này đều hoàn toàn im lặng, không hề có một tiếng động. Quần hùng hai phe chính tà, ai nấy đều nín thở, dán mắt, lắng hết tinh thần vào hai vị võ lâm cao thủ trong đấu trường, hồi hộp ngóng chờ kết quả.

Chỉ trong một thời gian vừa nguội hai chén trà, trên nét mặt của Đổng Song Song và Bạch Cốt Tiên Tử quả nhiên đều bắt đầu có sự thay đổi.

Thoạt tiên thì sắc mặt hai người đồng thời đều trở nên hồng hào, nước da cũng hơi mỡ màng tươi tắn, sau đó dần dần lại biến thành nhỏ mịn. Bao

https://thuviensach.vn

nhiêu những nếp nhăn trên trán, hai bên khóe mắt, hai má, cằm đều từ từ giãn ra rồi lại từ từ biến đi.

Kế đó là hai bên mái tóc nguyên trước vẫn bạc phơ như tuyết, lúc này đã từ từ ngả ra màu xám, rồi dần dần biến thành đen mướt, óng ả như suối tóc mây của các cô thiếu nữ đương thì.

Không tới nửa giờ, Bạch Cốt Tiên Tử và Đổng Song Song cùng mở mắt ra nhìn đối phương, ai nấy cùng nhận thấy người ngồi trước mặt mình là một thiếu phụ xinh đẹp nõn nà, tuổi trạc ngoài ba mươi, tóc đen như mây, da dẻ hồng hào tươi tốt.

Hai người cùng ngẩn mặt nhìn nhau một lúc, nhưng không thấy nụ cười nào trên đôi môi tươi thắm, trái lại bốn luồng nhãn quang lại thấy long lanh ngấn lệ, thì ra trong lúc ngắm lại thanh xuân, họ đều cảm thấy cuộc đời như giấc mộng, chạnh lòng thương cảm, luyến tiếc thanh xuân, bất giác cùng thốt lên một tiếng thở dài.

Nhưng cũng cùng trong một tiếng thở dài đó, ảo tướng dần dần tiêu diệt, và tất cả lại trở về bản lai diện mục, hai thiếu phụ mơn mởn thanh xuân vừa rồi, giờ đây đã trở lại nguyên hình thành hai bà già tóc bạc phơ phơ, da môi nhăn nhúm.

Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song đứng lên, thở dài nói :

- Tóc xanh phút chốc bạc phơ, má hồng ban nãy bây giờ còn không? Tiên tử, có phải vừa rồi chúng ta đã qua một cơn mộng chăng?

Bạch Cốt Tiên Tử cũng tỏ ra cảm khái vô cùng, ngậm ngùi nói :

- Những việc vừa qua, quả nhiên hệt như trong mộng cảnh! Đổng đạo hữu, bây giờ tôi thỉnh giáo đạo hữu một câu: Chúng ta vừa nhập mộng, hay là vừa từ trong mộng tỉnh ra?

Đổng Song Song mỉm cười đáp :

- Nhập mộng hay tỉnh mộng, đều là do trong một điểm linh đài của Tiên tử mà ra. Người ngoài làm sao biết được?

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Tiên Tử nhắm nghiền hai mắt lại, lắng lặng giây lâu, như mãi suy tính chuyện gì, rồi thốt nhiên từ từ mở mắt, thần sắc vụt trở nên điềm tĩnh ôn hòa, nhìn Đổng Song Song, mỉm cười nói :

- Đã tự sát na tham diệu chỉ, sao còn muốn hóa mộng trung nhân? Tôi tưởng một cơn ác mộng tranh danh hiếu thắng suốt mấy chục năm trường, lúc này cũng nên tỉnh ra thì vừa!

https://thuviensach.vn

Hồi 72

Các Hiển Thần - Kỹ

Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song thật tình không ngờ Bạch Cốt Tiên Tử lại do thế mà ngộ đạo, bất giác mừng rỡ như mở cờ trong bụng, mỉm cười nói :

- Tiên tử đã nhạt lòng danh lợi, vậy còn hai trận Tài và Khí, thiết tưởng cũng không cần phải thi nữa. Tiên tử có đồng ý không?

Bạch Cốt Tiên Tử gật đầu cười :

- Công phu có thể thôi không thi nữa cũng được, nhưng còn kỷ niệm, nhất định thế nào cũng phải lưu lại. Đổng đạo hữu, bây giờ chúng ta nên hợp sức tu vi, đem mười cân rượu độc đã uống vừa rồi, lưu lại một chút dấu vết ở trên vách đá đỉnh núi Chung Nam kia để làm kỷ niệm.

Đổng Song Song ngẩng đầu nhìn lên vách đá, rồi mỉm cười nói :

- Ý kiến của Tiên tử hay lắm, tôi xin tán thành. Đông Pha cư sĩ có câu rằng: "Nhân sinh nhược mộng, nhất tôn hoàn lỗi giang nguyệt". Chúng ta nên đem câu ấy đổi thành: "Nhân sinh nhược mộng, chảo ngấn hoàn lưu thạch bích" viết lên vách đá, thế là được rồi!

Nói vừa dứt lời, hai người đồng thời cùng giơ lên một ngón tay trỏ bên phải, tức thì từ đầu móng tay tuôn ra một vòi rượu hương thơm sực nức, khí thế vừa nhanh vừa mạnh, bắn thẳng lên vách đá xanh rêu trước mặt.

Sau khi vòi rượu vừa cạn, trên vách đá đã hiện ra bốn chữ lớn "Nhân Sinh Nhược Mộng" nét chữ không khác gì rồng bay phượng múa, tươi tốt dị thường.

Bạch Cốt Tiên Tử cũng không quay về bản trận, chỉ hướng vào Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song, mỉm cười, chắp tay thi lễ, rồi lập tức tung mình, bay xuống khỏi ngọn Thái Bạch, thoáng chốc đã biến mất.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian bắt đầu từ lúc Bạch Cốt Tiên Tử và Đổng Song Song thi triển môn huyền công tuyệt đỉnh, đảo ngược lại thời quang, kéo lùi lại năm tháng cho Đàm Hoa Nhất Hiện, khôi phục lại dung nhan mấy chục năm về trước, cho tới khi Bạch Cốt Tiên Tử thần thái an thư vui vẻ, mỉm cười dời khỏi Thái Bạch phong, không khí xung quanh, bao gồm tất cả quần hùng hai phái chính tà đều im lìm như chết, không ai nói một tiếng.

Nhân vì trong lòng mỗi người đều do đấy mà phát sinh một mối cảm hoài, nửa như bâng khuâng luyến tiếc, nửa như uất ức đau thương, đến nỗi quên hết ngoại vật.

Bạch Cốt Tiên Tử vừa đi khỏi, Trọng Tôn Thánh liền lập tức đứng lên, vòng tay nói với Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt :

- Hiên Viên Pháp Vương, Tiên hiền có câu rằng: “Cuộc đời như một giấc mộng lớn, hà tất phải làm cho thân xác khó nhọc” lại có câu rằng :

... (thiếu một đoạn)

Ông nói chưa dứt lời, Bát Mạc Yêu Vương đã xua tay cười nói :

- Trọng Tôn đại hiệp không cần phải giáo huấn. “Người mê chưa tỉnh mộng trần, dù anh khổ khẩu bà tâm ích gì”. Đại hội Chung Nam mới bắt đầu khai mạc, mảnh trăng Trung Thu còn chưa lên tới giữa trời, mong rằng đại hiệp đừng nói những câu làm cho mọi người cụt hứng!

Trọng Tôn Thánh cũng tự biết trước rằng đại hội Chung Nam lần này, không phải có thể giải tán bằng một cách dễ dàng êm đẹp như vậy được, nhưng ông cũng không thể không lựa chọn một cơ hội thích đáng khuyên can Hiên Viên Liệt mấy câu, may ra có thể vãn hồi được kiếp số cũng chưa biết chừng.

Lúc này nghe Bát Mạc Yêu Vương nói vậy, ông sẽ thở dài một tiếng, tự biết là lòng trời đã định, kiếp số khó tránh, bèn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng quay về chỗ ngồi.

Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt nhìn quanh tả hữu một lượt rồi mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi Thích chưởng môn đính ước với Hoằng Pháp Chân Nhân phái Võ Đang là hai bên giao đấu nười trận quyết định hơn thua, nhưng từ nãy đến giờ đã qua hai trận rồi, vẫn chưa phân thắng bại, vậy bây giờ có ai muốn ra trận so tài với các cao thủ Trung Nguyên không?

Bách Độc Mỹ Nhân Nô Ban Bích Ngọc nghe nói, tức thì xếch cao lông mày, kính cẩn thưa :

- Đệ tử Ban Bích Ngọc muốn hạ trường, hội kiến nhân vật võ lâm Trung Nguyên, không biết Pháp vương có bằng lòng cho phép không?

Bát Mạc Yêu Vương biết Ban Bích Ngọc tuy đã bị trọng thương, mất một cánh tay, nhưng công lực so với bọn Đông Doanh tam nụy, Tây Vực tứ thiên tôn và Thân Độc song quái còn cao hơn gấp bội, bèn gật đầu cười nói :

- Bích nhi muốn ra trận cũng được, nhưng phải đặc biệt cẩn thận mới được. Bích nhi nên biết ngày hôm nay đông đủ các vị anh hùng hảo hán, cao thủ võ lâm trong bốn phương, tám cõi đều tụ hội trên đỉnh núi Chung Nam này. Vậy trong khi đối địch, con phải nhớ kỹ mấy điều này: không được kiêu, không được nổi, cứng rắn và tinh tế, chớ có coi thường!

Ban Bích Ngọc cúi đầu tuân lời giáo huấn rồi ung dung bước vào vòng chiến.

Hạ Thiên Tường thấy Ban Bích Ngọc ra trận, liền sẽ ghé lại gần Trọng Tôn Phi Quỳnh, cười nói nhỏ :

- Lần này thì đến lượt Quỳnh tỷ phải xuất trận.

Trọng Tôn Phi Quỳnh ngạc nhiên hỏi :

- Sao Tường đệ lại nói lạ vậy? Bích Ngọc là một vị tỷ tỷ mới kết giao của Tường đệ, sao Tường đệ không ra hỏi thăm xem vì sao cô ta bị cụt một cách tay, lại bảo tỷ tỷ ra làm gì?

Hạ Thiên Tường hai má đỏ bừng, cười một cách đau khổ, rồi nói :

- Tôi không muốn gặp cô ta nhiều lần, rồi lại lôi thôi lắm chuyện. Tôi tưởng Quỳnh tỷ nên ra mặt thì hơn, vì cô ta võ công cũng khá cao, để người khác

https://thuviensach.vn

ra chưa chắc đã hạ nổi.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe Hạ Thiên Tường nói cũng có lý, bèn hỏi Trọng Tôn Thánh :

- Gia gia, hài nhi muốn ra tiếp Ban Bích Ngọc một trận, gia gia có đồng ý không?

Trọng Tôn Thánh gật đầu cười nói :

- Ban Bích Ngọc tuy bị cụt một tay, nhưng thần tình không đến nỗi tục, tất nhiên cũng là một tay tuyệt nghệ kinh nhân. Quỳnh nhi muốn ra trận cũng được, nhưng phải cẩn thận, đừng thấy đối phương chỉ có một tay mà coi thường!

Trọng Tôn Phi Quỳnh khom lưng tuân lệnh, vừa định quay đi, Hạ Thiên Tường chợt gọi giật lại, ghé tai thì thầm :

- Quỳnh tỷ, trước khi cùng Ban Bích Ngọc giao thủ, Quỳnh tỷ nên nhớ hỏi thăm cô ta ba điều...

Trọng Tôn Phi Quỳnh đăm đăm nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười một cách tinh nghịch :

- Tỷ tỷ biết Tường đệ muốn hỏi điều gì rồi. Trong ba điều đó có một điều quan trọng hơn cả, là vì sao nàng bị gãy một tay, phải thế không?

Hạ Thiên Tường đỏ mặt tía tai, gượng cười nói :

- Điều đó quả có trong ba câu hỏi thật, nhưng không phải là điều mà đệ quan tâm nhất. Vì trong ba câu đó đều có liên quan đến nhau, không thể không hỏi được. Một là Bích Ngọc vì sao mà gãy tay? Việc thứ hai là Kim Hoa Thánh Mẫu vì sao mà không đến dự hội? Việc thứ ba là Hoàng Y lão nhân Hạ Hầu Tốn có sang Bát Mạc không? Và nếu có thì kết quả ra sao?

Trọng Tôn Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Được rồi, Tường đệ cứ yên tâm, tỷ tỷ sẽ hỏi Ban Bích Ngọc ba câu ấy. Nhưng Tường đệ đứng ngoài cũng phải chú ý lược trận cho tỷ mới được.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Ban Bích Ngọc võ học tuy được Hiên Viên Liệt chân truyền, nhưng Quỳnh tỷ nhất thân tuyệt học, thừa sức chế ngự nổi nàng. Huống hồ lúc này nàng đã gãy mất một tay...

Trọng Tôn Phi Quỳnh không đợi chàng nói hết, chỉ lắc đầu nói :

- Tỷ sở dĩ nhờ Tường đệ chú ý lược trận, không phải là cốt ý phòng ngừa Ban Bích Ngọc đâu?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Quỳnh tỷ động thủ với Ban Bích Ngọc, việc gì lại bảo đệ chú ý đến người khác, thế là nghĩa gì?

Trọng Tôn Phi Quỳnh khẽ nói :

- Nhân vật võ lâm cần nhất là phải mắt trông khắp bốn phía, tai nghe thấu tám hướng, chẳng lẽ từ nãy đến giờ, Tường đệ không hề chú ý đến thái độ của bọn Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính và Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên hay sao? Cứ trông những bộ mặt nham hiểm và những nụ cười gian ác của chúng, đủ rõ rằng chúng đang âm mưu gì đó cực kỳ ghê gớm, ta phải lưu ý cẩn thận mới được!

Hạ Thiên Tường nghe nói, liền đưa mắt nhìn về phía bọn Mạc Tử Kính, rồi cười nhạt mà rằng :

- Có một món khí giới ghê gớm nhất là trái Càn Thiên Tích Lịch thì đã bị Uất Trì lão tiền bối thi triển diệu thủ không không chiếm lại được rồi, bây giờ chúng còn dám giở trò gì nữa mà sợ?

Trọng Tôn Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Tường đệ không chú ý nên không thấy rõ, từ lúc Vân muội giở thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm ra, bọn chúng đều biết là mình bị mất cắp tất cả những đồ vật trong túi, vậy mà tại sao chúng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, cứ ngồi lỳ ở đó không chạy? Đủ thấy rằng chúng còn có âm mưu

https://thuviensach.vn

quỷ kế gì nữa, mà ta chưa thể lường được! Tường đệ đừng nên coi thường, phải nghe lời tỷ, mà canh chừng bọn chúng cẩn thận mới được!

Hạ Thiên Tường thấy Trọng Tôn Phi Quỳnh thiết tha căn dặn như vậy, trong lòng cũng hơi lo lắng, bèn gật đầu nói :

- Quỳnh tỷ cứ yên tâm xuất trận. Để mặc đệ canh chừng bọn này, quyết không để chúng làm bậy.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe chàng nói thế mới yên lòng, bèn thủng thỉnh bước ra trận, nhìn Ban Bích Ngọc mỉm cười nói :

- Ban cô nương, từ hôm chia tay ở Lục Chiếu phong đến giờ, chưa được bao lâu, sao cô nương đã...

Bách Độc Mỹ Nhân Nô Ban Bích Ngọc vừa nghe đến đấy, đã hiểu là Trọng Tôn Phi quỳnh muốn hỏi thăm mình tại sao lại bị gãy tay, bèn không đợi nàng nói hết, lập tức cười, ngắt lời :

- Trọng Tôn cô nương hà tất lấy thế làm lạ, cánh tay của tôi sở dĩ bị gãy, là do một nhân vật kỳ dị, tài nghệ khấp quỷ kinh thần gây ra.

Trọng Tôn Phi Quỳnh trong bụng đã đoán được quá nửa câu chuyện nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ hỏi :

- Ban cô nương nói vị kỳ nhân có tài khấp quỷ kinh thần đó là ai thế? cô nương có thể cho tôi biết tên ông ta được không?

Ban Bích Ngọc gật đầu :

- Đó là một ông già tướng mạo quắc thước, mặc áo vàng...

Trọng Tôn Phi Quỳnh buột miệng đón lời :

- À, thôi tôi biết rồi! Ông già ấy tức là Hoàng Y lão nhân Hạ Hầu Tốn! có phải không?

Ban Bích Ngọc đôi mắt sáng hẳn lên, đăm đăm nhìn Trọng Tôn Phi Quỳnh rồi hỏi :

- Trọng Tôn cô nương có quen ông ta ư?

https://thuviensach.vn

Phi Quỳnh gật đầu cười nói :

- Tôi biết ông ta lắm. Hạ Hầu lão nhân tính tình cô độc kiêu ngạo, suốt đời ông ta chỉ uất ức vì trên đời này chưa bao giờ ông gặp địch thủ. Tôi biết tính ông ta như vậy, nên mới giới thiệu ông ta đến đây tìm Hiên Viên Pháp Vương và Kim Thoa Thánh Mẫu để thử xem hai vị có phải là địch thủ của ông ta không.

Ban Bích Ngọc à một tiếng, sắc mặt hiện lên một vẻ khác lạ thủng thỉnh nói :

- Đáng tiếc là cái nguyện vọng của Trọng Tôn cô nương chưa thực hiện được, vì thực ra Hạ Hầu lão nhân chưa hề giao thủ với Hiên Viên Pháp Vương trận nào.

Trọng Tôn Phi Quỳnh ngạc nhiên, nhướng cao lông mày hỏi :

- Trong hai vị võ lâm quái khách đó, ai sợ mà bỏ cuộc trước?

Ban Bích Ngọc lạnh lùng đáp :

- Chẳng ai sợ mà bỏ cuộc cả, có điều là cả hai bên đều không may mà thôi. Hạ Hầu Tốn lão nhân không quản đường sá xa xôi ngàn dặm tìm được vào tới Vạn Bàn sơn Tiếp Thiên cung lại đúng vào lúc Hiên Viên Pháp Vương có việc cần, mới đi khỏi!

Trọng Tôn Phi Quỳnh cũng tỏ ý tiếc rẻ, chép miệng nói :

- Nếu quả thế cũng đáng tiếc! Rút cục lại thì Hạ Hầu lão nhân thừa hứng mà đến, rồi lại cụt hứng mà về! Nhưng chắc thế nào lần sau ông ta còn đến nữa?

Ban Bích Ngọc cúi nhìn cánh tay gãy của mình, rồi lắc đầu mà rằng :

- Ông già kỳ dị ấy tuy bị cụt hứng thật, nhưng không bao giờ ông ta còn đến nữa!

Trọng Tôn Phi Quỳnh giật mình kinh sợ, hấp tấp hỏi dồn :

- Sao, cô nương nói sao? Chẳng lẽ Hạ Hầu lão nhân lại bị cô nương đánh chết rồi sao?

https://thuviensach.vn

Ban Bích Ngọc lắc đầu cười :

- Làm gì có chuyện lạ ấy? Nhưng ông già kỳ dị đó tính nóng như lửa, ông ta cho rằng Hiên Viên Pháp Vương vẫn ở trong cung, nhưng cố ý tránh mặt, không chịu tiếp ông ta. Thế là ông ta phát khùng, gầm thét như người điên, đập phá Tiếp Thiên cung làm khắp Vạn Bàn sơn phải sôi lên sùng sục. Cực chẳng đã Kim Hoa Thánh Mẫu đành phải thay mặt Hiên Viên Pháp Vương động thủ với ông ta vậy.

Trọng Tôn Phi Quỳnh thấy Kim Hoa Thánh Mẫu không theo Hiên Viên Liệt đến dự đại hội Chung Nam, trong bụng đã hơi nghi ngờ, lúc này nghe Ban Bích Ngọc nói thế, lại càng tin chắc là mình đoán không sai, nhưng vẫn tiếp tục hỏi :

- Hạ Hầu lão nhân giao thủ với Kim Hoa Thánh Mẫu thì cũng chẳng khác gì giao thủ với Hiên Viên Pháp Vương. Rồi kết quả thế nào? Ai thắng ai bại?

Ban Bích Ngọc thở dài một tiếng, ngậm ngùi đáp :

- Hai bên đấu suốt ba ngày ba đêm vẫn chưa phân thắng bại, Hạ Hầu lão nhân thốt nhiên nổi cơn điên cuồng, trạng thái y như người loạn óc, đẩy Kim Hoa Thánh Mẫu ra một bên, xông vào tòa Tiếp Thiên cung đập phá tơi bời. Trong cung có bốn con chim, bốn con thú, và bốn con rắn lớn, đều bị ông ta đập chết. Tôi cũng bị gãy một cánh tay là vì thế.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe đến đấy, chợt cau lông mày lại. Ban Bích Ngọc lại kể tiếp :

- Kim Hoa Thánh Mẫu không sao nén được cơn giận, liền quyết định hạ độc thủ, thưởng cho ông ta một lúc luôn chín đóa Đoạt Mệnh Kim Hoa. Nhưng trước khi tuyệt mệnh, Hạ Hầu lão nhân còn dốc hết toàn lực đáp lễ lại Kim Hoa Thánh Mẫu một chưởng Chư Thiên cương chưởng. Thế là hai vị đại kỳ nhân cùng giải thoát linh hồn trên đỉnh Vạn Bàn sơn chót vót ngàn trượng.

Ban Bích Ngọc thuật đến đấy, thì Lệ Tú Vân từ nãy đến giờ đứng ngoài vẫn lắng tai nghe ngóng, chợt nức lên một tiếng, nước mắt tuôn trào ra như suối.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường cũng ngậm ngùi thương tiếc, hết sức an ủi Lệ Tú Vân, và khuyên nàng rằng :

- Hạ Hầu lão tiền bối tuy không may bị nạn, nhưng trước khi chết ông ta đã giết được bao nhiêu độc trùng ác thú trong Tiếp Thiên cung, lại trừ được Kim Hoa Thánh Mẫu là một người còn độc ác dữ tợn hơn cả Bát Mạt Yêu Vương Hiên Viên Liệt, vì võ lâm trừ được một mối hại lớn, thật là công đức vô biên. Dầu ông có chết, cũng không còn gì đáng ân hận nữa. Vân muội đừng nên lấy thế làm buồn.

Trọng Tôn Phi Quỳnh đã hỏi được hết những điều muốn biết, bèn quay lại chính đề, mỉm cười hỏi :

- Ban cô nương, bây giờ ta nên động thủ bằng cách nào đây?

Ban Bích Ngọc nhìn Phi Quỳnh một lát, rồi cao ngạo đáp :

- Việc đó xin để tùy Trọng Tôn cô nương quyết định, bất cứ binh khí, chưởng pháp, ám khí huyền công, cô nương muốn tỷ thí môn nào, Bích Ngọc này cũng xin phụng bồi.

Trọng Tôn Phi Quỳnh đôi mắt long lanh, ngẫm nghĩ một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Bích Ngọc cô nương hiện giờ chỉ còn một tay, nếu ta so tài bằng binh khí, chưởng pháp, hoặc ám khí, thì cũng hơi bất tiện. Theo ý tôi, ta chỉ nên thi huyền công, bắt chước hai vị lão tiền bối vừa rồi, lưu lại chiến trường một vài vết tích.

Ban Bích Ngọc gật đầu, chỉ lên bốn chữ đại tự Nhân Sinh Nhược Mộng viết trên vách đá, nét chữ vẫn còn chưa khô, cười hỏi :

- Trọng Tôn cô nương muốn lưu lại vết tích gì? Hoặc giả cũng muốn khắc chữ lên vách núi thế kia chăng?

Trọng Tôn Phi Quỳnh lắc đầu nói :

- Các vị lão tiền bối thần công cao siêu tuyệt đỉnh, sức học của bọn ta có thấm vào đâu mà dám múa rìu qua mắt thợ! Ý tôi chỉ muốn nhân sẵn có bốn

https://thuviensach.vn

chữ Nhân Sinh Nhược Mộng đó, ta lại nhuận sức thêm vào chút đỉnh. Ban cô nương có đồng ý không?

Ban Bích Ngọc gật đầu nói :

- Ý kiến của cô nương rất hay, nhưng tôi vẫn chưa hiểu cách nhuận sức thế nào, xin cô nương giải thích rõ ràng cho.

Trọng Tôn Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Vừa rồi hai vị lão tiền bối uống rượu độc, rồi lại dùng rượu viết thành chữ, chúng ta công lực non kém, không thể bắt chước lối ấy được, nên tôi định dùng nội gia chỉ lực, một người viết nối mấy câu xuống dưới bốn chữ Nhân Sinh Nhược Mộng, tán cho thêm rộng ý nghĩa của bốn chữ đó, còn một người thì kẻ một cái vòng, viền xung quanh tám chữ, giống như cái khung, trông cho nó lạ mắt. Ban cô nương nghĩ sao?

Ban Bích Ngọc lại hỏi :

- Trọng Tôn cô nương định viết thêm vào bốn chữ kia câu gì nữa?

Trọng Tôn Phi Quỳnh cười nói :

- Câu Nhân Sinh Nhược Mộng tuy rằng cao siêu bao quát, nhưng hiềm vì ý nghĩa của nó bao trùm quá rộng, nên tôi định thêm vào bốn chữ: “Danh Lợi Phù Vân”.

Ban Bích Ngọc gật gù khen :

- Thêm bốn chữ ấy hay thật, nhưng trong hai ta thì ai viết chữ, ai kẻ hoa? Mà có lẽ phải cùng thi triển một lúc, mới có thể so sánh công lực được, phải không?

Trọng Tôn Phi Quỳnh vì thấy tự mình đã ra đề mục rồi, tất nhiên việc dễ làm hơn phải dành cho đối phương mới hợp lý, bèn mỉm cười nói :

- Việc kẻ khung hoa xin để phần Bích Ngọc cô nương, còn bốn chữ Danh Lợi Phù Vân thì để tôi viết!

Nàng nói đến đấy, lại trỏ lên vách đá mỉm cười nói tiếp :

https://thuviensach.vn

- Bốn chữ Danh Lợi Phù Vân phải khắc ở bên trái bốn chữ trước. Ban cô nương cứ chuẩn bị sẵn sàng đi, chúng ta sẽ bắt đầu thi hành ngay.

Ban Bích Ngọc cười nói :

- Tôi không phải sửa soạn gì cả, nếu Trọng Tôn cô nương xong rồi, thì ta bắt đầu luôn đi.

Trọng Tôn Phi Quỳnh đã biết Ban Bích Ngọc là một tay võ học cao siêu, đối phó không phải dễ dàng, nên không dám khinh thường, bèn ngầm vận dụng Nhất Chỉ Thiền là một môn tuyệt học của Thiếu Lâm, và môn thần công Thái Ất Thiên Huyền do cha nàng mới tham ngộ được gần đây, giơ cao ngón tay lên, hướng về phía vách lăng không khắc chữ.

Ban Bích Ngọc sắc mặt vẫn tươi cười, giơ cánh tay còn lại lên thi triển thần công theo đúng như lối của Trọng Tôn Phi Quỳnh.

Thật là một điều kỳ quái, hai thiếu nữ cùng giơ tay lên một lúc, rồi lại cùng thu về một lượt, không hề chênh nhau một mảy tóc.

Nhưng tới khi xem đến kết quả, thì Trọng Tôn Phi Quỳnh và Ban Bích Ngọc bất giác cũng cảm thấy khâm phục lẫn nhau, và đồng thời trên bốn cặp môi anh đào cùng nở một nụ cười chân thành cảm bội.

Thì ra hai người ngoài mặt tuy vẫn tỏ ra lịch sự nhún nhường, kỳ thật thì trong bụng ai cũng hiếu thắng, không muốn cho kẻ khác hơn mình, nên trên nét chữ và đường viền, mỗi người đều cố gắng ngầm trổ hết tài nghệ một cách khéo léo.

Bốn chữ Danh Lợi Phù Vân do tay Trọng Tôn Phi Quynh khắc, chữ nào cũng nhiều nét, vậy mà nàng lại không chịu bỏ khó tìm dễ, khắc lối thảo thư, hành thư cho chóng, trái lại, còn khắc theo lối chữ Triện, nét rắn như sắt, là một lối rất khó viết.

Ban Bích Ngọc thì vẽ một đường viền xung quanh tám chữ, lẽ ra thì mỗi mặt vạch thành hai đường ngay ngắn là đủ, dằng này trên bốn góc đường khung, nàng còn vẽ lên mỗi góc một bông hoa mai nhỏ xíu.

https://thuviensach.vn

Cứ lấy công bằng mà so sánh, thì rõ ràng là một bên tám lạng, một bên nửa cân, không phân thắng bại.

Trọng Tôn Phi quỳnh và Ban Bích Ngọc đều mỉm cười chào nhau, rồi ai nấy đều quay về trận mình.

Tức thì trên đỉnh núi Thái Bạch, quần hùng đều xôn xao bàn tán, nghị luận phân vân.

Họ chỉ bàn tán phân vân vì công lực của Trọng Tôn Phi Quỳnh và Ban Bích Ngọc, không rõ ai hơn.

Nhưng Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt và Trọng Tôn Thánh thấy ái đồ và ái nữ công lực tinh thâm như vậy, đều không khỏi mừng thầm và tự lấy làm kiêu hãnh.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu tỏ vẻ chán nản, ngoảnh lại nhìn Thiết Quán đạo trưởng, cau mày nói :

- Từ nãy đến giờ đã qua ba trận rồi, mà chưa trận nào phân thắng bại. Lần này chúng ta nên phái ai ra thách đấu?

Thiết Quán đạo trưởng xếch ngược cặp lông mày sâu róm, đứng bật dậy nói :

- Hiên Viên Pháp Vương vừa rồi đã giúp ta hai trận. Lần này bần đạo phải đích thân ra tay mới được.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu gật đầu nói :

- Phó chưởng môn ra trận nên phải đề phòng cẩn thận. Đối phương còn nhiều cao thủ lắm, nếu trong vòng mười trận mà ta không thắng nổi họ, thì bao nhiêu công lao từ trước đến giờ đều phải bỏ uổng cả.

Thiết Quán đạo trưởng cười nhạt nói :

- Thích chưởng môn cứ yên tâm, đối phương tuy nhiều cao thủ, nhưng ta cũng không phải toàn những phường giá áo túi cơm. Nếu Thiết Quán không thắng trận này, thề không trở về đây nữa.

https://thuviensach.vn

Nói vừa dứt lời, chân đã xăm xăm bước vào trận chiến. Lão đưa mắt nhìn về phía quần hiệp, vênh váo gọi to :

- Bần đạo là Thiết Quán, Phó chưởng môn phái Chấn Thiên, có vị nào cao hứng, xin mời ra trận tứ giáo cho mấy chiêu tuyệt học.

Thiết Quán đạo trưởng vừa lên tiếng thách đấu, thì bên phe quần hiệp chợt có hai vị võ lâm kỳ khách cùng đứng bật dậy.

Một vị tức là Huyền Huyền Tiên Lỗ, Chưởng môn phái Nga Mi, còn một vị nữa, tức là Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy.

Huyền Huyền Tiên Lỗ sở dĩ muốn ra trận, là vì muốn báo thù Thiết Quán đạo trưởng đã dẫn người đến đánh úp Nga Mi, và phóng hỏa đốt Khôn Linh đạo viện.

Còn Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy thì muốn khiển trách Thiết Quán đạo trưởng về tội tàn sát sư thúc Quản Tam Bạch, và đoạn tuyệt đạo thống phái Điểm Thương.

Hai vị võ lâm kỳ hiệp không hẹn mà cùng đứng lên một lượt, lại cùng một lượt bay ra đấu trường, và cùng tới đấu trường một lúc.

Thiết Quán đạo trưởng nhướng cao lông mày, ngửa cổ lên trời cười sằng sặc như người điên một hồi, rồi mới cất tiếng hỏi :

- Không ngờ cả hai vị cùng có lòng chiếu cố tới bần đạo như vậy? Thật là hân hạnh! Nào lại đây, mau rút binh khí ra, Thiết Quán này xin vui lòng độc chiến song hùng.

Huyền Huyền Tiên Lỗ cau mày, nhìn Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy, gượng cười nói :

- Tư đồ đại hiệp, sao lại tình cờ gặp dịp thế này? Trận này đại hiệp nhường tôi, hay tôi nhường đại hiệp?

Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy đưa mắt nhìn Thiết Quán đạo trưởng một lượt, rồi thở dài nói :

https://thuviensach.vn

- Tiên Lỗ tìm hắn là muốn báo thù hắn kéo nhân mã đến tập kích và đốt phá Khôn Linh đạo viện. Tư Đồ Úy này chỉ muốn hỏi hắn về cái tội đảo hành nghịch khí, giết hại sư thúc là Từ Tâm Cư Sĩ Quản Tam Bạch, và cấu kết với Kỳ Liên phái, đoạn tuyệt đạo thống Điểm Thương, gieo tai rắc họa cho giới giang hồ. Đem hai việc đó mà cân nhắc, tuy cũng khó phân nặng nhẹ, nhưng Tư Đồ Úy này xin tình nguyện nhường Tiên Lỗ, để thành toàn cái chí phục thù của Tiên Lỗ trước.

Nói xong liền nghiêng mình thi lễ, rồi quay về trận.

Huyền Huyền Tiên Lỗ cũng đáp lễ lại rồi cười khanh khách nói :

- Tư Đồ đại hiệp có thịnh tình nhường cho bần ni, để lát nữa báo thù xong, bần ni sẽ xin bái tạ.

Thiết Quán đạo trưởng thò tay ra sau vai, rút thanh Thanh Cương trường kiếm ra, cầm ngang trên tay, quát to :

- Mụ già kia đừng có kiêu ngạo khinh cuồng, mở miệng khoác lác! Võ công của ngươi phỏng được bao lăm, mà đòi báo thù với trả oán? Thôi đừng nói chuyện mơ ngủ!

Huyền Huyền Tiên Lỗ biết Thiết Quán đạo trưởng là hạng hạ lưu vô sỉ, còn hiểu gì đạo nghĩa giang hồ mà nói với hắn cho phí lời. Bèn chỉ lạnh lùng rút kiếm ra cầm ở tay.

Hai bên đều là địa vị Chưởng môn một phái, mà cùng đều là những tay danh kiếm đương thời, đã biết tự trọng uy danh, lại nhân trong lòng đã mang sẵn một mối thâm thù, nên phải hết sức thận trọng, không dám tơ hào sai sót.

Thiết Quán đạo trưởng đặt ngang thanh kiếm ở trước ngực, còn Huyền Huyền Tiên Lỗ thì cầm kiếm chéo về bên phải, hai người cùng chăm chú nhìn đối phương, đứng cách nhau chừng bốn năm thước, thủng thỉnh đi vòng ba lượt.

Thốt nhiên, Thiết Quán đạo trưởng dồn tụ sức mạnh vào thanh kiếm, tức thì một luồng kiếm phong thét gió đưa ngang ra.

https://thuviensach.vn

Huyền Huyền Tiên Lỗ thì dùng chiêu Tà Phách Hoa Sơn, kiếm phong phạt chéo xuống.

Cách phóng chiêu của hai bên lại càng vô cùng kỳ xảo, hai luồng kiếm phong cùng đồng thời phóng ra một lúc.

Hai thanh bảo kiếm, một đưa ngang, một phạt chéo va chạm vào nhau, cách thân người chừng hai ba thước, cùng bật lên một tiếng như hổ hú rồng ngâm, nghe thật rùng mình sởn óc.

Nhưng một kiếm đó, chưa ai chiếm được lợi thế, không rõ bên nào thắng, bên nào bại.

Sau cái tiếng rồng ngâm hổ hú ấy, hai bên đều phóng ra những kỳ chiêu, kiếm khí bốc lên như núi, thân hình của Thiết Quán đạo trưởng và Huyền Huyền Tiên Lỗ dần dần đều bị bao phủ bởi làn kiếm quang lấp loáng, lạnh buốt.

Lại qua một lúc lâu, bóng người dần dần mờ hẳn, trong đấu trường chỉ còn một luồng kiếm khí lạnh như băng, lấp loáng như điện, khiến người trông thấy phải khiếp vía kinh hồn.

Thiết Quán đạo trưởng tuy đã ly khai phái Điểm Thương, nhưng những đường kiếm hắn thi triển vẫn là bảy mươi hai đường Hồi Phong Vũ Liễu kiếm khét tiếng giang hồ của phái Điểm Thương.

Huyền Huyền Tiên Lỗ thì thi triển Thiên Huyền kiếm pháp, một kiếm pháp cao thâm kỳ ảo của phái Nga Mi.

Nhưng lúc này quần hùng hai phái đứng ngoài chiêm ngưỡng, chỉ trừ một số rất ít, còn phần đông đều không nhận rõ bọn họ dùng chiêu thức gì, và thân pháp biến hóa ra sao.

Bốn phía đều im phăng phắc, làm cho cuộc đấu kiếm đã kịch liệt lại càng thêm kịch liệt.

Cuộc đấu đã đến độ gay go nhất, xung quanh không khí càng tịch mịch nặng nề.

https://thuviensach.vn

Lại qua một thời gian, ước chừng ăn xong bữa cơm, trong bọn hung tà phái Chấn Thiên, thốt nhiên nổi lên những tiếng xôn xao do những tâm trạng lo lắng bồn chồn gây ra.

Cứ coi cái hiện tượng đó, đủ thấy là Thiết Quán đạo trưởng đã bị đuối thế.

Phái Chấn Thiên từ kỳ đại hội Chấn Thiên về sau, toàn dựa vào thế lực của Bạch Cốt song ma giúp đỡ, đột kích Võ Đang, đốt phá Nga Mi, thanh thế lừng lẫy, khét tiếng một thời.

Thiết Quán đạo trưởng đã được thỏa lòng mãn chí, vênh vang hống hách, tưởng như một bước có thể lên tới mây xanh, coi thiên hạ bằng nửa con mắt.

Vậy nên hắn tuy không bỏ hẳn võ công, nhưng cũng không coi là cần thiết lắm, nên công lực không tiến được bao nhiêu.

Huyền Huyền Tiên Lỗ thì vì phái Chấn Thiên vô duyên vô cớ, đem quần hung đến đốt phá Khôn Linh đạo viện đã uất hận vô cùng, nhưng vì tự biết phái Nga Mi, người ít sức kém, muốn báo thù, trước hết phải trau giồi thực lực đã, nên bà mới xuất lĩnh Nga Mi tam tú, mai danh ẩn tích, luyện tập kiếm thuật. Võ học đã tiến được một bước khá xa.

Một bên tiến bộ nhiều, một bên tiến bộ ít, sự cách biệt đó, chỉ một trăm hiệp sau, là đã trông thấy rõ rệt.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu đã nhận thấy Thiết Quán đạo trưởng sắp bị thua đến nơi, hắn đang định tìm người tiếp ứng, thì Huyền Huyền Tiên Lỗ đã phóng ra một chiêu sát thủ, mà bà ta đã khổ công rèn tập bao lâu chỉ dành đợi giờ phút phục thù.

Một luồng kiếm quang uốn quanh trên không ba vòng, trông giống như chiếc cầu vồng, rồi thốt nhiên một màn máu phun lên. Huyền Huyền Tiên Lỗ vội thu tay lùi thật nhanh về phía sau, Thiết Quán đạo trưởng thì bị một kiếm chém xả từ vai xuống tới lưng đứt rời làm hai mảnh, gan ruột thòi cả ra ngoài, bừa bãi khắp mặt đất.

https://thuviensach.vn

Long Phi kiếm khách Tư Đồ Úy với Thiết Quán đạo trưởng dù sao cũng là tình sư huynh sư đệ, nên trông thấy hắn bị chết một cách thê thảm như vậy, cũng không khỏi đau lòng, bất giác lấy tay áo che mặt, mấy giọt lệ anh hùng đã ướt đẫm hai gò má.

Băng Tâm thần ni Chưởng môn phái La Phù cùng Thiết Quán đạo trưởng vốn có một mối túc cừu sâu xa, năm trước ở trong Chung Nam tử cốc suýt nữa đã bị hắn dùng quỷ kế ám hại, nhưng lúc này trông thấy hắn bị kết quả thảm khốc như vậy bất giác cũng buột miệng niệm một câu A di đà Phật rồi lẩm bẩm nói một mình :

- Trời tác nghiệt, còn có thể tránh được, tự mình tác nghiệt thì còn làm sao mà sống được nữa?

Từ lúc hai phe chính tà đính ước, đã đấu được ba trận, trận nào cũng hòa, mãi tới trận này là trận thứ tư, đôi bên mới phân thắng phụ.

Huyền Huyền Tiên Lỗ một kiếm chu cừu, rửa sạch được mối thù đốt phá Khôn Linh đạo viện ngày trước, vừa định quay về chỗ ngồi, chợt nghe một tiếng Vô Lượng Phật kèm theo là một bóng người bay xuống võ trường.

Người đó chính là Bạch Cốt Võ Sĩ, một nhân vật trong Bạch Cốt song ma. Hắn vừa đứng xuống, lập tức sai mấy tên đệ tử phái Chấn Thiên khiêng xác Thiết Quán đạo trưởng đi chỗ khác. Sau đó mới nhìn Huyền Huyền Tiên Lỗ, lạnh lùng nói :

- Tiên Lỗ chắc vẫn còn dư sức, có thể cho bần đạo được lĩnh giáo mấy chiêu Nga Mi kiếm thuật cao minh tàn ác của Tiên Lỗ được nữa không?

Huyền Huyền Tiên Lỗ đã dư biết công lực của mình còn kém Bạch Cốt Võ Sĩ một bực, nhưng đối phương đã chỉ danh thách đấu, không lẽ lại sợ mà rút lui? nên cũng chỉ cười nhạt đáp :

- Thiết Quán đạo trưởng đem một bọn đông người đến đánh úp Nga Mi, phóng hỏa đốt Khôn Linh đạo viện, tâm địa độc ác khác nào như hùm beo rắn rết? Vì hắn tàn nhẫn như vậy, nên khôn thiêng mới mượn thanh kiếm ở

https://thuviensach.vn

tay ta để trừng phạt hắn, và tỏ cho những kẻ gian tà độc ác thấy rằng lưới trời lồng lộng, quả báo không sai mà thôi! Có lẽ đạo trưởng muốn trách ta...

Bạch Cốt Võ Sĩ không đợi Huyền Huyền Tiên Lỗ nói dứt lời đã cười một cách âm hiểm mà rằng :

- Tiên Lỗ nói quá nặng lời, bần đạo đâu dám chỉ trích ai? Bần đạo chỉ muốn được thỉnh giáo Tiên Lỗ vài đường kiếm.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe đến đấy, liền giơ khuỷu tay huých Hạ Thiên Tường một cái, hạ giọng nói nhỏ :

- Lần này đến lượt Tường đệ đó. Ra đi, còn đợi gì nữa?

Hạ Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Bạch Cốt Võ Sĩ thách Huyền Huyền Tiên Lỗ so kiếm, việc gì đến đệ, mà Quỳnh tỷ bảo đệ ra?

Trọng Tôn Phi Quỳnh cười nói :

- Huyền Huyền Tiên Lỗ địa vị là Chưởng môn một phái, uy danh không phải dễ dàng mà cầu được. Vả lúc này bà vừa diệt được kẻ cường địch, hơi sức đã mỏi mệt, chẳng lẽ chúng ta đành khoanh tay ngồi chờ xem thanh danh của bà bị hủy về tay Bạch Cốt Võ Sĩ hay sao?

Hạ Thiên Tường chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, bèn mỉm cười hỏi Trọng Tôn Thánh :

- Lão bá, điệt nhi ra tiếp Bạch Cốt Võ Sĩ trận này có được không ạ?

Trọng Tôn Thánh đã định mời Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng ra thế cho Huyền Huyền Tiên Lỗ về nghỉ, nay lại thấy Hạ Thiên Tường tình nguyện ra trận, ông cũng biết chàng gặp nhiều sự cơ duyên may mắn, gần đây lại được tiếp thụ đại pháp Tiểu Chuyển Luân, thay gân hoán cốt, công lực tiến rất nhanh. Và chàng đứng hàng tiểu bối, tuổi lại còn trẻ, thắng thì hay lắm, mà thua thì chẳng hại gì. Thật là một nhân vật lý tưởng, bèn gật đầu mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Hiền điệt ra trận thì hay lắm, nhưng Bạch Cốt Võ Sĩ công lực cao siêu tuyệt đỉnh, hỏa hầu và kinh nghiệm của hiền điệt dù sao cũng vẫn còn non, mọi sự đều phải hết sức thận trọng, không nên cậy tài sính cường mới được!

Hạ Thiên Tường nghiêng mình tuân lệnh, thủng thỉnh bước xuống đấu trường.

Lúc này Huyền Huyền Tiên Lỗ đã tra kiếm vào vỏ, lại rút ra cầm sẵn ở tay.

Hạ Thiên Tường thấy thế mỉm cười gọi to :

- Huyền Huyền lão tiền bối, tiểu điệt và vị Bạch Cốt chân nhân này còn vướng một món nợ, chưa thanh toán xong, xin lão tiền bối vui lòng nhường cho tiểu điệt một trận.

Huyền Huyền Tiên Lỗ biết Hạ Thiên Tường có ý muốn giải vây cho mình, trong bụng lấy làm cảm kích, bèn lại tra kiếm vào vỏ, mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ phải cẩn thận lắm mới được. Bạch Cốt Võ Sĩ là một cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm đương thời, chớ nên coi thường!

Nói dứt lời, liền tung mình nhảy về bản trận.

Bạch Cốt Võ Sĩ đã không tiện ngăn trở Huyền Huyền Tiên Lỗ, lại biết Hạ Thiên Tường không phải là kẻ dễ đấu, bèn cau mày, lạnh lùng hỏi :

- Hạ Thiên Tường, hai lần trước ta vì tiếc ngươi là một bông hoa lạ trong võ lâm, tư chất rất tốt, không nỡ dang tay dày vò, nên mới tha cho không giết. Nhưng tình thế ngày hôm nay lại khác, không thể ví như những lần trước được! Ngươi đầu còn xanh, tuổi còn trẻ, sao đã vội đi tìm cái chết làm gì cho uổng?

Hạ Thiên Tường cười hì hì đáp :

- Tục ngữ có câu rằng Diêm Vương đã bắt canh ba chết, quyết chẳng lưu người đến canh năm. Nếu ta được chết bởi tay một bậc cao nhân tuyệt thế như ngươi, thì kể cũng đáng đời!

Bạch Cốt Võ Sĩ lắc đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Tốt hơn hết là ngươi nên về đi, đổi cho Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh, hoặc Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng ra đây giao đấu với ta!

Hạ Thiên Tường cười ha hả, nhướng cao lông mày nói :

- Có lẽ ngươi chê ta còn ít tuổi, lại là tiểu bối, công lực kém cỏi, không xứng đáng giao thủ với ngươi chăng?

Bạch Cốt Võ Sĩ cười khẩy mấy tiếng, lạnh lùng nói :

- Nếu vậy thì ngươi cũng đáng kể là một đứa trẻ thông minh, biết thân biết phận lắm.

Hạ Thiên Tường lại cười nói :

- Người có chí không cần đợi tuổi tác, kẻ vô tài thì dù sống đến trăm tuổi cũng bằng thừa! Ngươi còn nhớ hôm ở trên Huyền Băng Nguyên núi Đại Tuyết, chúng ta giao ước với nhau thế nào không? Tất cả đấu ba chưởng, mà mới xong có hai, còn một chưởng nữa, hôm nay phải thanh toán cho xong đi. Nhân tiện để cho ngươi biết rằng ta có đủ tư cách giao thủ với ngươi hay không?

Bạch Cốt Võ Sĩ lúc đầu không chú ý đến Hạ Thiên Tường lắm, lúc này nghe giọng lưỡi của chàng, hình như lại còn bao hàm một ý khác, mới chú ý ngắm kỹ, bất đồ ngắm xong, lão chợt giật mình kinh sợ. Thì ra lão đã nhận thấy Hạ Thiên Tường lúc này thần khí sáng láng, đứng sừng sững như một tòa núi, nhất là đôi mắt đẹp của chàng tỏa ra một luồng hào quang rực rỡ, rõ ràng là một người nội công đã tới bậc hỏa hầu rất cao.

Bạch Cốt Võ Sĩ nghĩ thầm: “Hôm ở trên Bắc Nhạn Hành Sơn, rõ ràng nình trông thấy hắn bị ba vợ chồng Lệ Thanh Cuồng đánh cho hộc cả máu mồm máu mũi, thân đã bị trọng thương, làm sao tự nhiên hắn lại chuyển họa thành phúc, công lực cao vượt hẳn lên, là lý gì?”

Hạ Thiên Tường thấy Bạch Cốt Võ Sĩ cứ đăm đăm nhìn mình, cau mày ngẫm nghĩ, chẳng nói chẳng rằng, thì mỉm cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Ta có mọc thêm tai thêm mũi gì đâu, mà ngươi nhìn dữ vậy? Ta mong rằng một chưởng cuối cùng này, ngươi nên dồn đủ mười hai thành công lực Bạch Cốt Tồi Tâm mà đánh, đừng nương nhẹ gì hết!

Công lực hỏa hầu đã đến địa bộ như Bạch Cốt Võ Sĩ, thì khi đánh ra hay thu vào đều tùy theo ý muốn, không cần phải đề khí, dồn sức mạnh trước, nên khi nghe Hạ Thiên Tường nói vậy, lão chỉ tủm tỉm cười mà rằng :

- Ta không khinh thường ngươi đâu, ngươi cứ sửa soạn sẵn mà đỡ đòn. Ta sẽ dùng mười một thành công lực để phóng chưởng.

Hạ Thiên Tường bật cười nói :

- Ngươi nói câu đó, y như một kẻ ngoài hàng! Ta đã dám khiêu chiến với ngươi thì tất nội gia chân khí đã phải đến cái trình độ thu phát tự ý rồi, việc gì còn phải sửa soạn với chẳng sửa soạn? Ta hãy hỏi ngươi: Tại sao ngươi lại chỉ dùng có mười một thành công lực, mà không dùng đủ cả mười hai thành?

Bạch Cốt Võ Sĩ thấy Hạ Thiên Tường ngoài mặt tuy không lộ vẻ gì là kênh kiệu, nhưng giọng lưỡi thì thật đã kiêu ngạo vô cùng, bất giác nổi giận, cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ngươi đã khoác lác như vậy, thì ta dùng cả mười hai thành công lực cũng không sao?

Vừa dứt lời, quả nhiên lão dùng cả mười hai thành công lực Bạch Cốt Tồi Tâm, nhằm giữa ngực Hạ Thiên Tường đánh tới.

Hạ Thiên Tường sử chiêu Kim Điêu Triển Xí, dùng hết toàn lực chống lại.

Cả hai người thân hình tuy vẫn đứng yên không động, nhưng vạt áo dài đều bay phần phật, tảng đá dưới chân cũng bị sức chưởng phong tản ra bốn phía, cuốn tung lên những bột nhỏ như phấn, thậm chí đến những người đứng hơi gần đấu trường một chút, cũng phải ngầm vận công lực Thiên Cân Trụy mới không đến nỗi bị luồng cuồng phong kình khí đẩy bật ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Võ Sĩ thấy mình đã dùng tới mười hai thành công lực, mà vẫn không làm cho Hạ Thiên Tường bị hao tổn tí gì, thì sắc mặt bất giác lộ vẻ kinh ngạc hết sức.

Hạ Thiên Tường do một chưởng vừa rồi, đã thử biết tiến cảnh của mình đi đến đâu, lúc này chàng đã dám tin chắc là mình có thể thắng nổi Bạch Cốt Võ Sĩ, nên thần thái cực kỳ ung dung nhàn nhã, mỉm cười nói :

- Thế là món nợ cũ năm ngoái đã trang trải xong. Bây giờ chúng ta lại bàn đến chuyện hôm nay. Thế nào, lúc này ngươi đã biết là ta xứng đáng đối thủ với ngươi rồi chứ?

Bạch Cốt Võ Sĩ chỉ trong nháy mắt đã định xong chủ ý, lão gật đầu mỉm cười đáp :

- Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng, tất cảnh anh hùng xuất thiếu niên. (Dưới dòng sông sóng sau dồn sóng trước, rút cục thì anh hùng đều do từ bọn thiếu niên). Tiến cảnh của ngươi thật đã vượt quá tốc độ! Đủ tư cách đối thủ với ta rồi đó!

Hạ Thiên Tường hớn hở tươi cười hỏi :

- Vậy thì bây giờ chúng ta so tài bằng cách nào?

Bạch Cốt Võ Sĩ lại cười nói :

- Chúng ta đã đấu thì phải đấu cho thật thống khoái! Ta sẽ lấy hai trận để định hơn thua. Trận thứ nhất tỷ huyền công, trận thứ nhì thi nội lực.

Bạch Cốt Võ Sĩ sở dĩ nói thế, là vì lão đã có tư tâm, nhất định phải chiếm được phần thắng.

Là vì lão đã hiểu rõ công phu luyện tập của Hạ Thiên Tường, biết rằng nếu đấu chưởng pháp, thi những chiêu kỳ ảo cao siêu không biết đâu mà lường đại khái như những chiêu Mai Khôi tam thức và Độ Thế tam chiêu của chàng, thật quả đã làm cho đối phương nhức óc, khó lòng đối phó nổi.

Nếu so binh khí thì cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao của Đường Nhất Mộng truyền lại cho chàng, uy lực đã lớn, mà chiêu thức Thiên Cầm Thất Xảo lại

https://thuviensach.vn

linh diệu vô cùng không dễ gì chống lại.

Vậy nên phàm đã ra trận phải biết tránh chỗ sở trường, đánh chỗ sở đoản của đối phương. Bạch Cốt Võ Sĩ liền căn cứ theo nguyên tắc đó mà đề nghị phương pháp tỷ thí bằng hai trận nội lực và huyền công để quyết định hơn thua.

Lão cho là cuộc thi huyền công, Hạ Thiên Tường giỏi lắm cũng chỉ cố gắng đến hòa là cùng, nhưng còn trận đấu nội lực thì vì cớ tuổi tác và hỏa hầu hai bên chênh lệch, chỉ cần mình cầm cự được lâu là có thể thắng được.

Hạ Thiên Tường cũng biết Bạch Cốt Võ Sĩ đề nghị như vậy, thật là gian ngoan xảo quyệt, bèn cố ý nói toạc âm mưu của lão ra, chàng ủa một tiếng rồi nói :

- Nếu thế thì những chiêu thức đắc ý của ta như Mai Khôi tam thức và Độ Thế tam chiêu với những chiếc lông chim ngũ sắc đều không dùng gì được cả à?

Bạch Cốt Võ Sĩ đỏ mặt, cắn môi nói :

- Nếu ngươi cho rằng những món đó là môn tuyệt học đắc ý nhất của ngươi, thì chúng ta lại đấu thêm hai trận chưởng pháp và binh khí nữa cũng được. Có ngại gì đâu?

Hạ Thiên Tường lắc đầu quầy quậy, mỉm cười nói :

- Khỏi cần, khỏi cần! Chỉ riêng hai trận huyền công và nội lực, cũng đủ chiếm mất một thời gian khá dài rồi, mà trận này mới là trận thứ năm, còn những năm trận nữa, ta phải liệu phiên phiến đi, còn để đến lượt người khác nữa chứ?

Bạch Cốt Võ Sĩ nghe chàng nói vậy, cũng không nài ép, chỉ gật đầu mà rằng :

- Nếu ngươi muốn thế cũng được. Thôi, bây giờ ta bắt đầu ngay trận thi huyền công đi, đừng nói dài dòng nữa, cho mất thì giờ!

Hạ Thiên Tường gật đầu, rồi hỏi :

https://thuviensach.vn

- Phương pháp tỷ thí thế nào, ngươi hãy nói thử ta nghe?

Bạch Cốt Võ Sĩ nói :

- Nguyên tắc thì ta đã nói rồi, còn chi tiết thì để nhường ngươi quyết định.

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh, nhìn khắp võ trường một lượt, rồi nói :

- Phiền ngươi sai người đem ra đây cho ta hai cái Hỗn Nguyên thiết bài.

Trong bọn đệ tử phái Chấn Thiên, may sao có người ưa dùng thiết bài, nghe chàng gọi, bèn tháo hai cái cài ở đồ binh khí đưa ra.

Hạ Thiên Tường cầm lấy một chiếc, rồi nói với Bạch Cốt Võ Sĩ :

- Bây giờ mỗi người đều khắc lên thiết bài một hình gì đó, tùy ý sở thích, để lưu lại làm kỷ niệm.

Bạch Cốt Võ Sĩ cũng cầm lấy một chiếc trong tay tên đệ tử, rồi hỏi :

- Thời gian có hạn định không?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Trước hết ta hãy dùng chưởng lực mài nhẵn góc cạnh chiếc thiết bài đi, cho nó thành ra hình tròn, sau đó mới khắc dấu lên mặt bài. Hễ ai xong trước, thì nộp quyển trước.

Bạch Cốt Võ Sĩ gật đầu cười :

- Ừ, cái đề mục ấy nghe cũng hay hay. Nhưng ta tưởng cần phải hạn chế thì giờ, cuộc thi mới có hứng thú.

Hạ Thiên Tường cũng cho làm phải, bèn quay lại cười nói với Trọng Tôn Phi Quỳnh :

- Phiền Quỳnh tỷ hát cho chúng tôi nghe bài Chính Khí Ca của Văn Thiên Tường, để làm giới hạn cho cuộc thi này.

Đoạn chàng lại nói với Bạch Cốt Võ Sĩ :

https://thuviensach.vn

- Khi Quỳnh tỷ tôi cất tiếng hát, thì chúng ta bắt đầu hành công, và tới khi tiếng hát dứt, thì cuộc thi cũng kết thúc.

Bạch Cốt Võ Sĩ gật đầu cười mà rằng :

- Được lắm, cái lối hạn giờ ấy cũng mới mẻ thú vị đấy. Nào thôi bắt đầu đi!

Hạ Thiên Tường mỉm cười, vẫy tay ra hiệu, Trọng Tôn Phi Quỳnh liền lập tức cất giọng oanh vàng, véo von lên tiếng.

Tiếng hát vừa cất lên thì Hạ Thiên Tường và Bạch Cốt Võ Sĩ đều xếp bằng tĩnh tọa, cùng thi triển huyền công tuyệt đỉnh, vận ra hai tay, mài phẳng góc chiếc Hỗn Nguyên thiết bài ra thành hình tròn.

Hạ Thiên Tường từ hôm được tiếp thụ đại pháp Chuyển Luân tới giờ, công lực đã tiến tới một độ kinh khủng, đến nỗi so với Bạch Cốt Võ Sĩ đã kẻ tám lạng người nửa cân, không rõ ai hơn ai kém.

Trọng Tôn Phi Quỳnh vừa hát được một phần bài Chính Khí Ca thì những cái góc cạnh ở chiếc Hỗn Nguyên thiết bài cũng đã được hai người mài gần phẳng, sắp sửa thành ra hình tròn.

Trọng Tôn Phi Quỳnh trông chừng Hạ Thiên Tường khó lòng thắng nổi Bạch Cốt Võ Sĩ, chợt nghĩ ra một mẹo bèn ngưng tụ công lực thi triển Thiên Thanh Âm Ngữ của đạo gia, cất cao tiếng hát nốt đoạn cuối của bài Chính Khí Ca. Chỉ trong nháy mắt khắp đỉnh núi Thái Bạch đâu đâu cũng bao trùm bởi một luồng hạo nhiên chính khí vô ảnh vô hình.

Bạch Cốt Võ Sĩ công lực đã đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, cho dù tòa Thái Sơn có đổ sụp ngay trước mắt, lão cũng không hề biến sắc, hươu nai nhảy quanh mình, lão cũng không thèm ngó qua. Vậy nên, Trọng Tôn Phi Quỳnh có vận dụng Thiên Thanh Tâm Ngữ cao giọng hát bài Chính Khí Ca, thì đối với lão cũng chẳng có ảnh hưởng gì cả.

Nhưng cái màn hạo nhiên chính khí vô chất vô hình đó tuy đối với Bạch Cốt Võ Sĩ không có ảnh hưởng gì nhưng đối với Hạ Thiên Tường thì lại thành ra một tác dụng cổ vũ công hiệu đặc biệt.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường sắc mặt tường quang rực rỡ, tâm thần hợp nhất, khi câu cuối cùng của bài Chính Khí Ca chưa ra khỏi miệng Trọng Tôn Phi Quỳnh, chàng đã cười hì hì đặt chiếc Hỗn Nguyên thiết bài lên lòng bàn tay.

Bạch Cốt Võ Sĩ thì sau khi Phi Quỳnh dứt tiếng ca, lão cũng vừa vặn dừng tay.

Kể về phương diện thời gian, tuy Hạ Thiên Tường có nhanh hơn một bước, nhưng sự thắng bại của hai bên còn phải xem ở công lực mạnh yếu họ biểu hiện trên chiếc Hỗn Nguyên thiết bài mới có thể định đoạt được.

Hai chiếc thiết bài đều là hình tròn, không có một mảy may nào khác biệt.

Chỉ lạ một điều là cả Bạch Cốt Võ Sĩ và Hạ Thiên Tường không ai bảo ai, mà cùng dùng chỉ lực khắc lên mặt thiết bài tám chữ.

Tám chữ của Bạch Cốt Võ Sĩ là :

“Duy ngã độc tôn, hùng bá thiên hạ”.

Tám chữ của Hạ Thiên Tường là :

“Chúng tà câu diệt, Bạch Cốt vi trần”.

Số chữ thì đều là tám chữ, nhưng nét chữ thì có ít nhiều khác nhau.

Tám chữ “Chúng tà câu diệt, Bạch Cốt vi trần” của Hạ Thiên Tường cộng cả thẩy có tám mươi nét.

Tám chữ “Duy ngã độc tôn, hùng bá thiên hạ” của Bạch Cốt Võ Sĩ lại những tám mươi ba nét!

Vì thế nên tính về thời gian thì Hạ Thiên Tường xong sớm hơn Bạch Cốt Võ Sĩ một phần trong cái nháy mắt, mà về nét chữ, thì Bạch Cốt Võ Sĩ hơn chàng được ba nét.

Hai bên đều cùng có ưu và có liệt, nếu muốn phân thắng bại thì lại phải xem nét chữ khắc sâu hay nông mà quyết đoán.

Sau khi hai người trao đổi cho nhau chiếc thiết bài, xem xét tỉ mỉ một lúc. Hạ Thiên Tường bất giác hớn hở tươi cười, mừng lộ ra nét mặt.

https://thuviensach.vn

Thì ra về phương diện nội lực chân khí, chàng tuy chỉ ngang sức với Bạch Cốt Võ Sĩ, nhưng nhờ vì môn tuyệt học Càn Thiên chỉ lực của sư môn, mà chàng đã chiếm được lợi thế rõ rệt.

Vì cái uy lực cường nhược của môn Càn Thiên chỉ, đều do công hành tiến thoái của mình mà tăng giảm, cái kết quả thoát thai hoàn cốt, dịch cân tẩy tủy của Hạ Thiên Tường đã làm cho công hành chàng cao vượt hơn trước, nên chỉ lực Càn Thiên của chàng tự nhiên cũng khác trước xa.

Vì nhờ tinh chuyên về môn tuyệt học võ lâm đó, mà những nét chữ trên chiếc thiết bài Hạ Thiên Tường còn khắc sâu hơn Bạch Cốt Võ Sĩ chừng một phân nữa.

Hạ Thiên Tường thấy trận này chàng đã thắng được một cách quá vất vả, bèn không cần nhún nhường, khách sáo gì hết, chỉ chắp tay mỉm cười, nói với Bạch Cốt Võ Sĩ :

- Thế là về phương diện huyền công, mong ơn chân nhân nhường nhịn, Hạ Thiên Tường này may mắn đã thắng được một trận.

Bạch Cốt Võ Sĩ từ sau lúc đấu với Hạ Thiên Tường một chưởng, đã không dám khinh thường địch thủ, chỉ hy vọng trong trận huyền công này, đôi bên cùng hòa, còn phần thắng phải đợi trận sau, không ngờ ngay trong trận này, do nét chữ khắc sâu nông, mà đã bị chàng chiếm mất ưu thế.

Hình thế ưu liệt, người ngoài cuộc tuy tạm thời chưa thấy rõ, nhưng Hạ Thiên Tường lại phanh phui ngay ra trước công chúng, Bạch Cốt Võ Sĩ thẹn đỏ mặt tía tai, trong bụng căm giận vô cùng, chỉ lạnh lùng đáp :

- Ngươi độ này võ học tiến bộ nhanh quá, ta thực không ngờ. Bây giờ đến cuộc so tài nội gia chân lực, chúng ta bắt đầu đi.

Hạ Thiên Tường trong khi đắc ý, tính cuồng ngạo lại nổi lên, nhướng mày nói :

- Vừa rồi phương pháp thi huyền công do tiểu bối đề ra, vậy muốn được công bằng, thì trận này phải để chân nhân quyết định mới đúng.

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Võ Sĩ cười một cách âm hiểm, rồi chẳng nói chẳng rằng duỗi ngay bàn tay phải ra.

Hạ Thiên Tường thất kinh vội hỏi :

- Chân nhân định áp bàn tay để so nội lực à?

Bạch Cốt Võ Sĩ gật đầu :

- Lối so tài này, hoàn toàn phải nhờ công lực chân thực, không thể dùng kỹ xảo mà cầu thắng được.

Hạ Thiên Tường hơi có vẻ giận, nói :

- Ai dùng kỹ xảo? Ngươi tưởng ta sợ cái thủ đoạn liều mạng này hay sao?

Nói vừa dứt lời, tay phải cũng đưa ra, áp vào bàn tay Bạch Cốt Võ Sĩ.

https://thuviensach.vn

Hồi 73

Thu Sắc Bình Phân

Hạ Thiên Tường và Bạch Cốt Võ Sĩ vừa áp tay vào nhau, Trọng Tôn Phi Quỳnh đã cau mày liễu, sắc mặt lộ vẻ lo lắng khẽ nói với Trọng Tôn Thánh :

- Gia gia thử coi, hai đối thủ đã đi đến cái thế không chết không chịu lùi rồi đó. Gia gia tính sao bây giờ?

Trọng Tôn Thánh nghe con gái nói vậy trong bụng cũng hơi lo, ông lắc đầu thở dài nói :

- Hạ Thiên Tường tư chất tuy tốt, tiến cảnh tuy cao, nhưng hỏa hầu dù sao cũng còn non, nhất là phương diện chịu đựng dai sức thì chưa chắc đã là đối thủ của Bạch Cốt Võ Sĩ. Việc này kể cũng khó nghĩ thật!

Trọng Tôn Phi Quỳnh cười một cách đau khổ nói :

- Về mặt dai sức chịu đựng thì gia gia khỏi phải lo, vì năm trước Hoằng Pháp Chân Nhân phái Võ Đang đã dạy chàng phép Đại Hoàn chân lực trong Tử Dương thần công rồi!

Trọng Tôn Thánh cả mừng mà rằng :

- Nếu quả hắn luyện được Đại Hoàn chân lực thì hay lắm! Bạch Cốt Võ Sĩ quyết không thể thắng hắn việc gì phải lo?

Trọng Tôn Phi Quỳnh vẫn lắc đầu buồn bã :

- Có phải hài nhi sợ Tường đệ thua đâu, nhưng hài nhi nghĩ Bạch Cốt Võ Sĩ tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm, khi nào lại chịu cúi đầu thua một cách dễ dàng như vậy? Hai bên cứ đấu thế này cho đến lúc dầu cạn bấc lụi, bên bại thì đứt ruột đứt gan ra, rồi hồn về chín suối, mà bên thắng thì phủ tạng cũng bị trọng thương hồn lìa khỏi xác!

Trọng Tôn Thánh nghe xong cũng giật mình kinh sợ vội nói :

https://thuviensach.vn

- Ừ mà con lo lắng thế cũng phải. Gia gia chưa hề nghĩ tới điều đó! Bây giờ... bây... giờ làm sao đây?

Trọng Tôn Phi Quỳnh cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi cười một cách đau khổ :

- Gia gia phải nghĩ cách gì mà gỡ cuộc đấu liều sống cố chết, một mất một còn này ra chứ? Không thì hỏng to!

Trọng Tôn Thánh lấy tay bóp trán suy nghĩ giây lâu, rồi lắc đầu nói :

- Ngay lúc này ta chưa thể nghĩ được phương pháp gì ổn thỏa, đành phải tạm thời chờ họ đấu một lúc đã, xem tình hình thế nào rồi sẽ liệu sau. Con đừng ồn lên cho ta thêm rối ruột.

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe phụ thân nói vậy không biết làm sao được, đành phải cùng hai chị em Lệ Như Ngọc, Lệ Tú Vân chú ý theo dõi tình trạng biến hóa của hai đấu thủ Bạch Cốt Võ Sĩ và Hạ Thiên Tường.

Cuộc tỷ thí này đã kéo hết một đoạn thời gian khá lâu. Trên không lảng vảng mấy đám mây, lúc thì màu hồng tươi, lúc thì màu đỏ sẫm, biến đổi đủ các màu, rồi đến màu xám xịt.

Không bao lâu vầng trăng tròn vành vạnh của đêm Trung Thu đã từ từ hiện lên từ chân trời phía đông.

Trong đấu trường khi hai bên đấu thử được nửa tiếng đồng hồ, Bạch Cốt Võ Sĩ và Hạ Thiên Tường bất cứ về động tác hoặc thần tình đều tỏ ra rất bình tĩnh ung dung, cứ trông bề ngoài thì không ai bảo đó là hai kẻ thù đang quyết liều sinh tử.

Nhưng sau khi vầng trăng đã mọc, cả hai người đều không giữ được vẻ bình tĩnh như lúc ban đầu nữa. Hạ Thiên Tường hai bên tóc mai đã thấy râm rấp mồ hôi, lồng ngực phập phồng thở mạnh. Chỉ trong giây lát, Bạch Cốt Võ Sĩ cũng có những hiện tượng hệt như thế.

Cứ cái tình hình đó mà xét đoán, thì rõ ràng là Hạ Thiên Tường hỏa hầu tu vi chỉ có hạn, về mặt chân lực chịu đựng bền bỉ quả nhiên còn kém Bạch Cốt

https://thuviensach.vn

Võ Sĩ một bậc. Bọn Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu thấy thế đều thở ra một hơi dài, sắc mặt ai nấy đều tươi cười hớn hở, chứ không đến nỗi nhăn nhó khó khăn như trận trước.

Bạch Cốt Võ Sĩ cũng tin rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay bèn ngầm tụ công lực, gia tăng thêm sức mạnh lên hai tay, dồn ép cho Hạ Thiên Tường mồ hôi phải vã ra như tắm, đọng lại thành giọt từ trên trán thánh thót chảy xuống.

Trừ mấy người đã biết Hạ Thiên Tường đã luyện tập Tử Dương thần công Đại Hoàn chân lực ra, còn tất cả phe quần hiệp ai cũng cho là trận này Hạ Thiên Tường chắc chắn phải thua. Nhưng trong khi Bạch Cốt Võ Sĩ gia tăng công lực mắt thấy Hạ Thiên Tường sắp thua đến nơi, thì chợt lại thấy sắc mặt chàng vừa phớt lên một ánh hồng, đôi mày nhướng cao vẻ bại trận vụt tan biến hết, bàn tay phải luôn luôn đẩy ra làm Bạch Cốt Võ Sĩ mồ hôi tuôn ra như suối.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu vừa rồi đã bị khổ vì môn Đại Hoàn chân lực của Hoằng Pháp Chân Nhân, Chưởng môn phái Võ Đang, lúc này trông thấy tình hình như vậy sợ cuống lên, buột miệng kêu rằng :

- Chẳng lẽ tên tiểu quỷ Hạ Thiên Tường lại cũng luyện được môn Đại Hoàn chân lực hay sao?

Bạch Cốt Võ Sĩ công lực cao thâm tính tình độc ác, quả đúng như ý liệu của Trọng Tôn Phi Quỳnh tuy đã trông thấy rõ hiện tượng thua rồi, nhưng hắn vẫn cậy có mấy chục năm tính mệnh giao tụ, gắng gượng chống cự, nhất quyết liều mạng cùng Hạ Thiên Tường đồng quy ư tận.

Thấm thoắt nửa giờ nữa qua đi, hai người đều đã mồ hôi ướt đẫm cả áo, toàn thân run lẩy bẩy. Trọng Tôn Phi Quỳnh mày liễu cau có, nói nhỏ với Trọng Tôn Thánh :

- Gia gia nếu không tìm được cách gì thì Hạ Thiên Tường đến chết mất!

Bên kia Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu cũng vội vàng nhảy xuống chăm sóc cho Bạch Cốt Võ Sĩ. Bên này Trọng Tôn Thánh cũng thủng thỉnh

https://thuviensach.vn

bước ra. Hạ Thiên Tường tuy cũng trông thấy Trọng Tôn Thánh nhưng không làm cách gì thu tay về được.

Vì phương pháp tỷ thí công lực này, trừ phi hai bên cùng đồng thời thu tay về một lúc mới được, còn nếu một bên thu tay trước rất dễ bị đối phương thừa hư công kích mà mất mạng là thường. Trọng Tôn Thánh đã thấu hiểu lý đó nên ông chỉ đăm đăm nhìn Bạch Cốt Võ Sĩ cười nói :

- Bạch Cốt đạo hữu trận này ta kể là hòa, đạo hữu cùng Hạ Thiên Tường cùng thu tay về, tỷ thí trận khác hoặc đổi người khác ra tiếp chiến được không?

Trọng Tôn Thánh biết rằng việc này còn phải tốn nhiều hơi sức mới có thể thuyết phục nổi lão. Ông bèn cau mày nói :

- Hạ Thiên Tường đã luyện được Tử Dương thần công Đại Hoàn chân lực sức chịu đựng rất dẻo dai đạo hữu hà tất phải cố...

Bạch Cốt Võ Sĩ không đợi Trọng Tôn Thánh nói dứt lời bèn cất cao tiếng ngâm hai câu thơ:

“Không phân thua được, lòng chưa hả

Thà xuống hoàng tuyền xuống cả đôi”.

Trọng Tôn Thánh nghe xong chỉ lắc đầu. Ông nhìn kỹ thần sắc Hạ Thiên Tường biết rằng chàng đã mất sức quá nhiều, nếu không kịp thời thu tay về rất có thể nguy tới tính mạng, bèn ôn tồn nói với Bạch Cốt Võ Sĩ :

- Bạch Cốt đạo hữu đã nhất quyết dành lấy phần thắng thì để tôi bảo Hạ Thiên Tường nhận thua đạo hữu có ưng không?

Bạch Cốt Võ Sĩ cười một cách độc ác mà rằng :

- Điều ấy may ra có thể thương lượng được!

Trọng Tôn Thánh biết ý lão đã bằng lòng quay lại nói với Hạ Thiên Tường :

- Hiền điệt chuẩn bị sẵn sàng nhé! Chờ khi nào ta hạ thủ cắt đôi chân lực hai bên ra, thời lập tức thu chưởng về, cúi đầu nhận thua với Bạch Cốt lão tiền

https://thuviensach.vn

bối nghe chưa?

Mình thắng rõ ràng mà phải cúi đầu nhận thua, thế gian còn vụ oan uổng nào bằng? Nhưng Trọng Tôn Thánh đối với Hạ Thiên Tường không những đã ngang vai với sư phó, lại còn là nhạc phụ tương lai. Nhất là lúc này ông đứng trước công chúng trịnh trọng ra lệnh, thì khi nào chàng còn dám cãi lời? Vậy nên chàng đành phải ấm ức cúi đầu tuân lệnh.

Trọng Tôn Thánh thấy Hạ Thiên Tường không dám phản kháng bèn tươi nét mặt ôn tồn nói với Bạch Cốt Võ Sĩ :

- Hạ Thiên Tường đã vui lòng nhận thua rồi, Bạch Cốt đạo hữu nên chuẩn bị trấn định tâm thần, thu hồi chưởng lực về đi, để lão phu xin vì hai người giải cái cục diện không bao giờ liễu kết này mới được.

Nói vừa dứt lời, lập tức khẽ vận Thái Ất Thiên Huyền chân khí hai tay chia ra gỡ chưởng lực của Bạch Cốt Võ Sĩ và Hạ Thiên Tường gạt sang hai bên cách nhau chừng một thước. Hạ Thiên Tường và Bạch Cốt Võ Sĩ đều vội thu về chân khí nội lực đang tuôn ra cuồn cuộn, nhưng lúc này khí huyết của họ đã hao tổn đến cái mức độ như ngọn đèn hết dầu, nay thốt nhiên thu thế, khó lòng tránh khỏi bị chân lực dồn ép lại, nên họ cùng cảm thấy đầu lưỡi mằn mặn, rồi khạc ra một đống máu tươi.

Trọng Tôn Thánh biết là vì mình giải vây hơi muộn, nên Hạ Thiên Tường đã bị nội thương, bèn cúi xuống bế xốc chàng đem về bản trận nhờ Thương Sơn Ẩn Hiệp Tái Hàn Khang điều trị. Tái Hàn Khang tĩnh tâm xem kỹ mạch Hạ Thiên Tường, cho chàng uống hai viên linh đan, rồi cười nói với Trọng Tôn Phi Quỳnh :

- Trọng Tôn cô nương đừng lo, bệnh của Hạ lão đệ không có gì đáng ngại. Tuy vậy nhưng hôm nay đừng để hắn gắng sức giao đấu với cường địch nữa. Nếu không thì bao nhiêu công lực từ nay sẽ trôi theo dòng nước chảy.

Trọng Tôn Phi Quỳnh sợ quá vội nắm tay Hạ Thiên Tường kéo ra một bên ôn tồn khuyên giải. Bạch Cốt Võ Sĩ và Hạ Thiên Tường đã đấu xong hai trận nội lực và huyền công. Trận đầu thì Hạ Thiên Tường thắng, trận thứ hai

https://thuviensach.vn

thì chàng bị Trọng Tôn Thánh bắt ép phải nhận thua, như thế cũng kể như là hòa.

Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt nhắm tình hình động thủ của hai bên, thấy rằng trừ trận đầu Thích Đại Chiêu đấu với Hoằng Pháp Chân Nhân không liệt vào số mười trận, còn ngoài ra cũng đấu được năm trận rồi. Trận đầu Kim Đao Tân Nhị Lang đấu với Lệ Tú Vân, trận thứ hai Bạch Cốt Tiên Tử đấu với Cửu Thiên Ma Nữ Đổng Song Song, trận thứ ba Bách Độc Mỹ Nhân Nô Ban Bích Ngọc đấu với Trọng Tôn Phi Quỳnh, trận thứ tư Thiết Quán đạo trưởng đấu với Huyền Huyền Tiên Lỗ phái Nga Mi, trận thứ năm Bạch Cốt Võ Sĩ và Hạ Thiên Tường.

Tất cả tổng cộng năm trận, bốn trận hòa một trận thua, không chiếm được một mảy may thắng lợi nào cả, làm cho vị thủ lãnh hắc đạo cả Trung Thổ và quan ngoại là Hiên Viên Pháp Vương phải nóng mặt, chân mày luôn luôn xếch ngược, cơ hồ không sao nén nổi cơn giận. Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu thấy Bạch Cốt Võ Sĩ đã lui về còn đang suy nghĩ chưa biết tìm ai ra thách đấu thì Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt đã ghé lại gần nói :

- Thích chưởng môn hãy chờ đối phương có người xuất trận đã, rồi hãy liệu thế địch mà phái tướng. Thế nào ta cũng phải thắng trận này để kéo lấy hòa mới được. Còn bốn trận sau cứ để một mình ta đảm nhiệm. như thế mới có hy vọng đại thắng hoàn toàn!

Thích Đại Chiêu nghe xong gật lấy gật để, tỏ ý hết sức tán thành, rồi lẳng lặng ngồi yên chờ xem phe quần hiệp phái ai ra trận. Bên này Trọng Tôn Thánh cũng đang đưa mắt nhìn khắp quần hiệp một lượt, Chưởng môn phái La Phù là Băng Tâm thần ni mỉm cười nói :

- Trọng Tôn đại hiệp, bần ni ra trận có được không?

Trọng Tôn Thánh đã biết trong bọn hung tà còn rất nhiều hảo thủ như Thân Độc song quái, Tây Vực tứ thiên tôn và Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt còn chưa xuất hiện, nếu để Băng Tâm thần ni xuất trận lỡ bị sơ xuất thì uy tín phái La Phù sẽ bị thương tổn, bèn ôn tồn cười nói :

https://thuviensach.vn

- Được Băng Tâm thần ni ra tay thì còn gì hơn nữa, nhưng bên quần tà chưa thắng được trận nào, trông vẻ mặt người nào cũng lộ vẻ hung hãn tức tối, vậy đại sư không nên tiếp xúc với họ làm gì, để tại hạ chọn một người trong hàng tiểu bối ra đấu, dù được dù thua ta cũng khỏi phải bận tâm, như thế có phần ổn thỏa hơn Băng Tâm thần ni là một nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, nghe Trọng Tôn Thánh nói thế lập tức ngộ ra ngay cái ý của ông không muốn cho mình mạo hiểm xuất trận đem cái danh dự Chưởng môn một phái hy sinh vào chỗ không xứng đáng, bèn cũng không nài ép, chỉ mỉm cười rồi lui về chỗ. Lộc Như Ngọc thấy Trọng Tôn Thánh nói muốn tìm một người trong bọn tiểu bối phái ra trận, bèn đứng lên mỉm cười hỏi :

- Trọng Tôn bá phụ cho điệt nữ ra trận hội kiến với đối phương có được không?

Trọng Tôn Thánh lại lo cho Lộc Như Ngọc bị thương nặng mới khỏi không biết có nên cho nàng ra tiếp chiến không? Còn đang trầm ngâm không trả lời thì Lộc Như Ngọc đã tỏ vẻ không bằng lòng cau mày hỏi :

- Trọng Tôn bá phụ sao vừa rồi Trọng Tôn tỷ tỷ và Vân muội ra trận, bá phụ không ngăn cấm mà điệt nữ xin ra bá phụ lại có vẻ ngần ngại? Hay là bá phụ cho rằng võ công điệt nữ còn kém cỏi chăng?

Trọng Tôn Thánh xua tay cười nói :

- Hiền điệt nữ đừng nghĩ lầm, ta sở dĩ còn ngần ngại là vì sợ...

Lệ Thanh Cuồng đứng một bên cười ha hả ngắt lời :

- Trọng Tôn huynh, tính nết của Ngọc nhi còn kiêu ngạo phóng túng hơn Vân nhi nhiều, nếu không cho nó ra trận thì trong bụng nó hậm hực không phục, chi bằng Trọng Tôn huynh cho nó ra để nó nếm một chút khổ sở cũng không hề gì?

Trọng Tôn Thánh cũng cười nói :

- Hiền điệt nữ đã gồm thâu tuyệt học gia truyền lẫn bí học phái Côn Luân, sự thành tựu chắc chắn phải hơn người, tôi sở dĩ lo chân của hiền điệt nữ bị

https://thuviensach.vn

thương mới khỏi, không nên động chạm mạnh mà thôi. Nay nếu Lệ huynh đã nói thế thì xin cứ cho Ngọc nhi ra rồi chúng ta cùng chú ý lược trận cũng được.

Lộc Như Ngọc thấy Trọng Tôn Thánh bằng lòng thì mừng lắm, miệng tủm tỉm cười chân thủng thẳng bước ra trận. Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt quay sang hỏi Thích Đại Chiêu :

- Thích chưởng môn có biết lai lịch nha đầu này không?

Thích Đại Chiêu gật đầu :

- Có, tại hạ biết lắm, cô bé này tên gọi Lộc Như Ngọc, con gái Lệ Thanh Cuồng và Giáng Tuyết Tiên Nhân Lăng Diệu Diệu. Nguyên là đồ đệ đắc ý của Tri Phi Tử Chưởng môn phái Côn Luân trước, võ nghệ cũng đáng xếp vào hàng thượng trung rồi.

Hiên Viên Liệt trầm ngâm một lát, rồi vẫy tay gọi Đại Lực Kim Cương Thường Thắng Phật Nguyên Trí hòa thượng trong bọn Tây Vực tứ thiên tôn lại gần rỉ tai khẽ dặn :

- Nguyên Trí đại sư, lần này phiền đại sư xuất trận. Đối phương là nữ nhân thiên tiên bẩm phú nhất định phải kém. Đại sư không cần đua tài đấu sức với nàng làm gì cho mất thì giờ, cứ việc đem ngón sở trường của mình ra mà chế thắng địch.

Nguyên Trí hòa thượng gật đầu cười, rồi bước vào vòng chiến, lúc này Lộc Như Ngọc đã báo danh thách trận, lão bèn chắp tay ngang ngực mỉm cười nói :

- Lệ cô nương, bần tăng là Nguyên Trí xin bồi tiếp cô nương một trận.

Lộc Như Ngọc ngước mắt nhìn kỹ đối phương rồi nhướng cao lông mày hỏi :

- Đại sư có phải là một nhân vật trong Tây Vực tứ thiên tôn không?

Nguyên Trí hòa thượng mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Nói ra càng thêm xấu hổ, nhân vì những kẻ quê mùa ngoài biên trấn suốt một dãy Tây Vực kiến văn hẹp hòi, nên đều đặt cho bần tăng một ngoại hiệu là Đại Lực Kim Cương Thường Thắng Phật.

Lúc này Hạ Thiên Tường nhờ nuốt hai viên linh đơn của Tái Hàn Khang tinh thần đã khôi phục chút ít. Chàng nhìn ra đấu trường rồi cau mày lo lắng nói với Trọng Tôn Phi Quỳnh :

- Chưởng lực Đại Thủ Ấn của Nguyên Trí hòa thượng uy lực mạnh lắm. Ngọc muội quyết không phải là đối thủ của hắn. Quỳnh tỷ bảo làm thế nào bây giờ?

Trọng Tôn Phi Quỳnh cười nói :

- Tường đệ cứ yên tâm, năm trận vừa rồi ta thắng hơn đối phương một trận, trận này dẫu có thua cũng chỉ hòa là cùng việc gì mà ngại?

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Tôi lo là lo cho sự an nguy của Ngọc muội, chứ có quan tâm gì đến sự thua được đâu?

Trọng Tôn Phi Quỳnh bật cười nói :

- Ồ việc đó thì càng không đáng lo lắm vì cả gia gia tỷ và gia gia nàng cùng chú ý lược trận thế kia, thì còn gì yên trí hơn nữa?

Hạ Thiên Tường nghe Trọng Tôn Phi Quỳnh nói vậy cũng hơi yên tâm bèn lẳng lặng không nói gì nữa. Trong võ đài, Lộc Như Ngọc sau khi đã nghe Nguyên Trí hòa thượng kể xong lai lịch rồi bèn nhướng mày nói :

- Đại sư đã nổi danh là Đại Lực Kim Cương vậy có muốn tỷ thí chưởng lực với tiểu nữ không?

Nguyên Trí hòa thượng đã được Hiên Viên Liệt ngầm ra chỉ thị bèn không kiểu cách gì gật đầu nói ngay :

- Nguyên Trí này là một nhà sư quê mùa, ở miền hoang dã, trừ tuyệt kỹ Đại Thủ Ấn ra thì chẳng biết môn gì khác nữa. Lệ cô nương nếu đồng ý, thì

https://thuviensach.vn

chúng ta cứ vạch đất mà đo sức, mỗi người phát ba chưởng như vậy có phải là giản dị biết bao nhiêu không?

Lộc Như Ngọc tự nghĩ mình sở trường Côn Luân Vân Long chưởng lực cũng là nội gia trọng thủ, uy chấn võ lâm so với Đại Thủ Ấn của Tây Vực Nguyên Trí hòa thượng chưa chắc đã kém bèn gật đầu mỉm cười nói :

- Lệ Như Ngọc xin tán thành đề nghị của đại sư, nào bây giờ chúng ta nên vạch đất làm giới hạn.

Nguyên Trí hòa thượng thấy đối phương đã đồng ý, bèn ngưng tụ công lực ấn hai bàn chân xuống mặt đá sâu tới nửa tấc đoạn cười nói :

- Lệ cô nương, chúng ta đứng trong vết chân này cùng tiếp ba chưởng ai mà đứng chệch ra một ly tức là bị thua trận.

Lệ Như Ngọc nghe Nguyên Trí hòa thượng nói xong, mới biết là cuộc đấu sức này, mười phần mình đã cầm chắc là thua đến bảy. Vì đối phương trong khi cười nói tự nhiên mà hai chân đã ấn sâu được xuống dưới mặt đá tới nửa tấc, còn mình đã hết sức dồn đủ công lực cũng chỉ ấn chân xuống sâu bốn phân là cùng. Cứ coi tình hình ấy đủ rõ là Đại Lực Kim Cương Thường Thắng Phật về hỏa hầu của chân khí nội lực ít nhất cũng cao hơn mình một bậc.

Nhưng khốn nỗi miệng đã chót nói ra lời, chả lẽ lại tỏ ra nhát sợ, đành phải đứng vững trong vết chân mình, gắng gượng bình tĩnh chờ đợi. Nguyên Trí hòa thượng mỉm cười nói :

- Nào xin mời Lệ cô nương phóng chiêu đi cho, chúng ta thử tiếp ba chưởng xem ai mạnh ai yếu.

Lệ Như Ngọc mỉm cười gật đầu, tay phải tay trái cùng liên tiếp phóng ra thật mạnh, chỉ trong nháy mắt đã phát luôn ba chiêu Vân Long Thám Trảo, Vân Quyện Vỹ, Thiên Long Đẩu Giáp toàn là trọng chưởng Côn Luân.

Uy thế mãnh liệt, cứ chỉ thần tốc đó đủ làm cho Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên một kẻ bụng dạ chứa đầy gươm giáo, cũng phải gật đầu lia lịa

https://thuviensach.vn

bái phục sát đất, tự nghĩ: “Không trách ngày xưa sư huynh Tri Phi Tử đã coi Lộc Như Ngọc là truyền nhân y bát! Nếu hỏa hầu của nàng được tinh thuần hơn chút nữa thì quả thực đủ làm vẻ vang cho phái Côn Luân”.

Nguyên Trí hòa thượng cũng không ngờ Lệ Như Ngọc lại có một công lực cao thâm đến thế, nên lão không dám khinh thường, vội giơ tay áo tăng bào lên phất luôn mấy cái, phóng chưởng lực Đại Thủ Ấn đủ mười hai thành công lực ra tiếp ba chưởng của Lệ Như Ngọc. Chưởng thứ nhất thì đồng cân đồng lạng công lực tương đương, nhưng sau khi hai chưởng tiếp nhau, Lệ Như Ngọc biết ngay thế nào mình cũng bị đối phương đánh bật ra ngoài vết chân trước khi tiếp chưởng thứ ba. Đứng trước cái tình thế nắm chắc phần thua đó, Lệ Như Ngọc thốt nhiên nghĩ ra một mẹo, có thể làm cho dẫu có thua cũng thua một cách đẹp đẽ.

Chủ ý đã định nên có bao nhiêu kình lực nàng đều dồn hết vào chiêu thứ hai là chiêu Vân Long Quyện Vỹ ráng sức bình sinh đánh ra. Vì cái lối đánh liều mạng đó, nên chưởng thứ hai lại thu sắc bình phân không ai hơn kém. Nhưng Nguyên Trí hòa thượng sức lực còn dư mà Lệ Như Ngọc đã hơi tàn lực kiệt.

Nguyên Trí hòa thượng bèn gầm lên một tiếp, năm ngón tay bên phải đều xòe ra, ngưng tụ đủ công lực Tây Vực Đại Thủ Ấn phóng một chưởng thứ ba. Lệ Như Ngọc trong chiêu thứ ba Thiên Long Đẩu Giáp đã rút lại chỉ còn vài thành công lực. Hai chưởng vừa tiếp nhau, bên phía quần tà đều nổi lên những tiếng hoan hô ầm ĩ, chỉ thấy Lệ Như Ngọc đã bị đánh bật tung lên nhẹ nhàng như một chiếc lá bay tà tà trên không trung xa tới hơn một trượng.

Nguyên Trí hòa thượng đã rõ công lực của Lệ Như Ngọc, biết rằng nhiều lắm mình cũng chỉ đánh bật đối phương ra khỏi dấu chân nửa bước là cùng, không khi nào có thể gạt nàng bắn ra xa như thế được.

Lại nữa trong lúc chưởng thứ ba vừa tiếp xúc, lão cảm thấy chưởng lực đối phương như không có gì cả, tựa như nàng không cố ý đối chưởng với mình, cứ suy ra đủ biết đối phương định giở trò gì đây.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên tấm thân yểu điệu của Lệ Như Ngọc vừa bay xa tới hơn một trượng, thì từ trên không trung nàng đã lập tức thi triển môn Vân Long thân pháp của phái Côn Luân là sở trường của nàng, hai chân hơi cong lại hai tay khẽ đưa ra hai bên, trông như con thần long uốn khúc, bay một vòng rộng như vành cung, rồi từ từ sà xuống chỗ cũ. Không những chỉ sà xuống chỗ cũ, hai bàn chân nàng lại còn đặt đúng vào giữa hai vết chân ban nãy, không trệch ra ngoài một ly.

Đấu hết ba chưởng mà Lệ Như Ngọc thủy chung vẫn đứng yên vào chỗ cũ làm cho Nguyên Trí hòa thượng trong bụng lại hơi băn khoăn thắc mắc, không biết như thế có thể kể là mình thắng được không? Lệ Như Ngọc sắc mặt tươi hớn hở, vòng tay mỉm cười nói :

- Đại sư quả là danh bất hư truyền, thật xứng đáng với cái ngoại hiệu Đại Lực Kim Cương Thường Thắng Phật!

Thấy đối phương lịch sự lễ phép như vậy Nguyên Trí hòa thượng cũng không thể không khiêm nhường mấy câu, bèn chắp tay ngang ngực mỉm cười nói :

- Lệ cô nương tiếp luôn ba chưởng mà thân hình vẫn đứng nguyên chỗ dấu chân đã hoạch định trước như vậy đâu gọi là bần tăng thắng được?

Lệ Như Ngọc đã đoán thế nào đối phương cũng nói câu ấy, bèn giở ngay lối giảo hoạt, mỉm một nụ cười rất tươi cất cao giọng nói :

- Nếu đại sư đã nhận thấy như thế không thể kể là đại sư thắng, thì chúng ta sử hòa cũng được!

Nói chưa dứt lời tấm thân kiều diễm đã nhẹ như một cánh bướm thoăn thoắt bước về bản trận để mặc cho vị Đại Lực Kim Cương Thường Thắng Phật Nguyên Trí hòa thượng bị lừa, tức đến phát run đứng trơ trơ một mình giữa vòng chiến, mặt ngây như cám tàn. Lệ Như Ngọc vừa về tới chỗ đã tỏ vẻ đắc ý, cười nói với Lệ Thanh Cuồng :

- Gia gia xem con xử sự như thế có giỏi không? Người ta thường nói: “Có sức thì dùng sức, không sức thì dùng trí thế mới là người khôn!” Kìa cha coi

https://thuviensach.vn

vị Đại Lực Kim Cương Thường Thắng Phật bây giờ hãy còn đang tức run lên kìa, không khéo hắn chết vì tức mất!

Lệ Thanh Cuồng cau mặt nhìn cô con gái ưa tinh nghịch chơi ác một lúc, rồi đứng lên hướng vào Nguyên Trí hòa thượng đang đứng run lẩy bẩy trong võ trường gọi to :

- Xin mời Nguyên Trí đại sư trở về, trận này xin kể là đại sư thắng, Lệ Thanh Cuồng xin thay mặt tiểu nữ nhận thua một trận.

Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt cũng gọi Nguyên Trí hòa thượng về, rồi bước ra đấu trường hướng về phía quần hiệp cười nói :

- Hai bên đính ước giao đấu mười trận, đã xong được sáu, kết quả may mắn là cùng hòa. Lúc này Hiên Viên Liệt xin tự ra trận có vị nào cao hứng muốn tứ giáo không?

Trọng Tôn Thánh thấy chủ soái đối phương thân hành xuất trận bèn nhìn Lệ Thanh Cuồng mỉm cười nói :

- Lệ huynh bây giờ ta phải ứng phó với lão ma đầu này thế nào đây?

Lệ Thanh Cuồng nhân ba lần thử sức với Trọng Tôn Thánh trên Nam Nhạc, Trung Nhạc, Đông Nhạc đã biết công lực của mình với ông ta chỉ giữa khoảng bá trọng, bèn cùng cười nói :

- Trọng Tôn huynh hãy hỏi xem lão định giao đấu bằng phương pháp thế nào đã, rồi ta sẽ liệu cử người ra tiếp trận.

Trọng Tôn Thánh gật đầu tung mình bay xuống trước mặt Hiên Viên Pháp Vương vòng tay thi lễ rồi hỏi bằng một giọng cực kỳ hòa nhã :

- Chẳng hay Hiên Viên Pháp Vương định hiển thị môn thần công tuyệt thế gì vậy?

Hiên Viên Liệt nghiêng mình đáp lễ, rồi mỉm cười cong một ngón tay lại nói :

https://thuviensach.vn

- Khinh công, chưởng lực, nội lực, ám khí, tất cả bốn môn. Mỗi môn thi một trận.

Trọng Tôn Thánh nghe xong lông mày hơi cau lại, ông thừa biết rõ rằng tự miệng một vị ma đầu tuyệt thế như Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt xướng xuất ra bốn đề mục so tài bình thường như vậy, kỳ thực bên trong tất còn ẩn giấu một cái gì quyết không thể chỉ giản dị có thế. Trong lúc Trọng Tôn Thánh đang trầm ngâm nghĩ ngợi thì Hiên Viên Liệt lại cười nói :

- Tôi đề xướng ra bốn môn tỷ thí đó không phải là một trận mà là bao gồm cả bốn trận còn thiếu trong mười trận hai bên quyết định thắng phụ vừa rồi.

Trọng Tôn Thánh à một tiếng, bụng bảo dạ: lão ma đầu này thật giảo hoạt vô cùng, một mình hắn đảm nhiệm bốn trận thì phe quần hiệp làm sao mà thắng được?

Bát Mạc Yêu Vương lại nói tiếp :

- Vậy xin mời Trọng Tôn đại hiệp hãy tạm trở về trận, tuyển lấy bốn vị tinh thâm về khinh công, nội lực, chưởng pháp, ám khí cho ra giao thủ với Hiên Viên Liệt. Mỗi vị chỉ cần đảm nhiệm một trận là đủ. Nhân vì kết quả trận này không những chỉ quan hệ tới sự thắng bại trong cả mười trận giao ước đôi bên, mà ngoài ra tôi còn muốn trong mỗi trận, ta kiếm một vật gì đặt cuộc cho cuộc thi thêm phần hào hứng. Chẳng hay đại hiệp nghĩ sao?

Trọng Tôn Thánh gật đầu hỏi :

- Ý kiến Pháp vương rất hay nhưng lấy gì đặt cuộc bây giờ?

Hiên Viên Liệt cười nói :

- Con bạch viên yêu quý của Trọng Tôn cô nương vẫn có một bộ nhuyễn giáp Hộ Huyệt Long Lân, hiện đang ở trong tay Đông Doanh tam nụy. Bây giờ ta đem đặt cuộc cho trận đầu. Nếu bên phía đại hiệp thắng thì ngọc bích lại trở về Triệu, còn nếu bên chúng tôi thắng thì yêu cầu Trọng Tôn cô nương từ nay đừng hỏi đến bộ nhuyễn giáp ấy nữa.

Trọng Tôn Thánh mỉm cười gật đầu :

https://thuviensach.vn

- Như vậy cũng được, thế còn trận thứ hai đặt cuộc bằng gì?

Hiên Viên Liệt lại cười nói tiếp :

- Bộ Hộ Huyệt Long Lân là một bảo vật của Trọng Tôn cô nương, nay đem ra đặt cuộc thì hình như không được công bằng, vậy trận thứ hai Hiên Viên Liệt này xin hiến một vật.

Nói xong chợt dừng lại, thò tay vào mình lấy ra một con dao nhỏ, dài khoảng một thước nhưng lưỡi dao sáng chói mắt, khí lạnh buốt người. Lão cầm con con dao hướng lên bức vách nhè nhẹ vẫy một cái, tức thì chém được một miếng đá lớn bằng nắm tay.

Trọng Tôn Thánh tắc lưỡi khen rằng :

- Con dao sắc quá, thật là tuyệt thế! Đây là dao Côn Ngô, có thể chém được sắt chặt được vàng, cũng là một bảo vật hiếm có.

Hiên Viên Liệt gật đầu cười nói :

- Người nào thắng trận thứ hai sẽ vĩnh viễn làm chủ thanh Côn Ngô đao này.

Trọng Tôn Thánh gật đầu lia lịa, tỏ ý khâm phục rồi nói :

- Hiên Viên Pháp Vương xử sự thật công bằng hợp lý. Còn trận thứ ba Pháp vương định đặt cuộc bằng vật gì?

Hiên Viên Liệt nói :

- Trận thứ ba phải đặt cuộc to hơn một chút!

Trọng Tôn Thánh nhướng cao lông mày hỏi :

- To như thế nào?

Hiên Viên Liệt mỉm cười thủng thỉnh đáp :

- Đánh cuộc hai mươi năm mai danh ẩn tích. Tức là nếu bên nào thua thì phải thề sẽ tuyệt tích giang hồ hai chục năm. Trong vòng hai chục năm ấy cấm không được hoạt động bất cứ một việc gì.

Trọng Tôn Thánh ngẫm nghĩ một chút rồi khảng khái gật đầu đáp :

https://thuviensach.vn

- Trọng Tôn Thánh xin đại diện các phái võ lâm Trung Nguyên thừa nhận cách đặt cuộc này, còn trận thứ tư?

Hiên Viên Liệt cười nói :

- Trận thứ tư đặt cuộc bằng một mỹ hiệu Bát Hoang Bá Chủ, Võ Lâm Chí Tôn!

Nói xong trỏ vào pho tượng Phật bằng bạch ngọc cổ đeo cái thẻ đề mấy chữ "xin đem pho tượng cổ này, tặng vị võ công Đệ Nhất Thiên Hạ" kế lại cười nói :

- Người chiếm được mỹ hiệu Bát Hoang Bá Chủ, Võ Lâm Chí Tôn cũng tức là chủ nhân pho tượng cổ Phật bằng bạch ngọc kia!

Trọng Tôn Thánh nhìn pho tượng Phật rồi gật đầu nói :

- Lão phu hoàn toàn đồng ý bốn món đặt cuộc của Hiên Viên Pháp Vương đề nghị, thôi bây giờ để lão phu về bản trận phái người ra lĩnh giáo.

Hiên Viên Liệt cười nói :

- Khinh công, chưởng lực, nội lực, ám khí, bốn trận ấy muốn đặt xuôi ngược thế nào tùy ý các người xếp đặt. Trái lại các người phái một người ra, ta lĩnh giáo một môn võ học là đủ.

Trọng Tôn Thánh lẳng lặng quay về thuật lại cho quần hiệp nghe những câu nói của Hiên Viên Liệt và bàn cách ứng phó. Hoằng Pháp Chân Nhân Chưởng môn phái Võ Đang nghe xong tỏ vẻ lo lắng nói :

- Bốn trận này quan hệ rất lớn đến thành bại đại hội Trung Thu hôm nay và luôn cả phúc họa của toàn thể võ lâm nữa, chúng ta cần phải thận trọng trong việc tuyển lựa người có sở trường chuyên môn về bốn môn khinh công, chưởng lực, nội lực, ám khí để đánh một tiếng bạc cuối cùng với Hiên Viên Liệt mới được.

Trọng Tôn Thánh mỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Cái đạo thận trọng nhất, không gì bằng cứ nghe danh mà tuyển người. Trước hết các vị hãy xét xem ở đây ai có môn khinh công đặc biệt nhất đã.

Huyền Huyền Tiên Lỗ đưa mắt nhìn Lệ Thanh Cuồng, rồi mỉm cười nói :

- Thân pháp Ma Không thập tam phiên và Lăng Hư bộ pháp của Lệ đại hiệp đại khái có thể so tài cao thấp với Hiên Viên Liệt được đấy.

Quần hiệp nghe nói ai cũng tán thành, Lệ Thanh Cuồng cũng thản nhiên nói :

- Các vị đã tin yêu mà ủy thác trọng trách, Lệ Thanh Cuồng cũng không dám tiếc cái thanh danh già nửa đời người. Trận khinh công này xin để Lệ Thanh Cuồng đảm nhiệm.

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Lệ huynh ra trận, thật là một nhân vật lý tưởng nhất rồi. Bây giờ xin các vị xem xét ở đây ai là người chưởng pháp tinh kỳ hơn cả?

Tĩnh Giác thiền sư hộ pháp phái Thiếu Lâm cười nói :

- Lão nạp xin đề nghị ba vị, Băng Tâm thần ni Chưởng môn phái La Phù, Thân Đồ thần quân Chưởng môn phái Tuyết Sơn và Giáng Tuyết Tiên Nhân Lăng Diệu Diệu nữ hiệp, trong ba vị đó ta muốn tuyển vị nào cũng được.

Thoạt đầu Băng Tâm thần ni khiêm tốn cười nói :

- Ban Thiền Chưởng của bần ni hỏa hầu còn kém lắm, bằng thế nào được môn Thập Bát La Hán chưởng hoặc Thống Thiền bát pháp của phái Thiếu Lâm! Thật diệu dụng vô cùng.

Nói chưa dứt lời Hạ Thiên Tường chợt xua tay ngắt lời :

- Xin các vị lão tiền bối đừng nhún nhường và tranh luận nữa, Hạ Thiên Tường xin góp một ý kiến.

Tĩnh Giác thiền sư cười nói :

- Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng, trần thế tân nhân hoán cựu nhân! Hạ lão đệ có cao kiến gì xin cứ cho biết, biết đâu ý kiến một thiếu niên ưu tú

https://thuviensach.vn

như lão đệ lại chẳng cao minh hơn bọn lão hủ chúng ta!

Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Cứ theo những gì vãn bối thâu lượm được trong khi tiếp xúc với quần tà, thì Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt này công lực quả đã đạt tới bực tuyệt thế siêu phàm. Trong các vị tiền bối ở đây trừ Trọng Tôn lão bá và Lệ lão bá hoặc giả còn có thể tạm so sánh với lão được. Ngoài ra nếu cứ bình tĩnh mà nói thì không còn ai có thể là địch thủ của lão nữa.

Quần hiệp nghe Hạ Thiên Tường nói xong cũng biết không phải là chàng nói quá. Tất cả đều lẳng lặng ngồi im không ai lên tiếng. Hạ Thiên Tường nhướng cao lông mày thần sắc rạng rỡ mỉm cười nói :

- Hiên Viên Liệt cậy tài khinh người, dám một mình đảm đương bốn trận, tình thế quả thực khó khăn, nhưng người ta đã có câu nói, người tính không bằng trời tính, trong chỗ minh minh tựa hồ cũng có uy linh, vậy trong khi nghe Hiên Viên Liệt xuất ra bốn điều kiện tỷ thí Hạ Thiên Tường đã tình cờ tìm ra được phá đề.

Băng Phách Thần Quân Thân Đồ Hợi tỏ vẻ hết sức chú ý vội hỏi :

- Hạ lão đệ tìm ra được phá đề gì mau nói cho chúng ta nghe thử?

Hạ Thiên Tường đắc ý cười nói :

- Hiên Viên Liệt trong khi cuồng ngạo chỉ nói bừa không suy nghĩ gì cả nên mới để vãn bối khám phá được nhược điểm.

Quần hiệp đều biết việc này rất quan trọng, nên đều chú ý lắng tai nghe Hạ Thiên Tường phát biểu cao luận. Chàng đưa mắt nhìn khắp quần hiệp một lượt rồi mới thủng thẳng nói tiếp :

- Chính vì những nhược điểm của đối phương mà khiến chúng ta do đấy có thể gặt hái được một chủ ý quan trọng. Bây giờ theo ý vãn bối trong bốn trận này hà tất ta phải cầu thắng cả, nói một cách khác là trận đầu tiên ta có thể thua mất bộ Hộ Huyệt Long Lân, trận thứ hai ta cũng bỏ nốt thanh Côn Ngô Đao, thậm chí trận thứ tư ta cũng nhường luôn cho Hiên Viên Liệt cái mỹ

https://thuviensach.vn

hiệu “Bát Hoang Bá Chủ, Võ Lâm Chí Tôn” và pho tượng bạch ngọc cổ đi. Nhưng còn trận thứ ba thì nhất định thế nào chúng ta cũng phải thắng. Vì nếu sau khi ta thắng được trận thứ ba, ta có thể làm cho bọn hung tà hải nội cũng như hải ngoại đều phải mai danh ẩn tích trong vòng hai chục năm, không dám hoạt động bất cứ việc gì có hại cho thiên hạ thương sinh đương thế cũng đủ lắm rồi.

Băng Phách Thần Quân Thân Đồ Hợi giơ hai ngón tay cái lên nhìn Hạ Thiên Tường khen rằng :

- Những câu Hạ lão đệ vưa nói quả là cao luận tuyệt diệu, chí lý. Hiện thời lúc này tuy rằng khí thế quần tà tuy mạnh nhưng trừ Bách Độc Mỹ Nhân Nô Ban Bích Ngọc ra thì trông chừng không còn ai kế tục nữa. Vậy nên chúng ta cũng chỉ cần bọn chúng tạm thời thu nanh giấu vuốt, núp náu một chỗ, sau hai mươi năm nữa bên phía chúng ta đã có Hạ lão đệ, ba vị cô nương Trọng Tôn Phi Quỳnh, Lệ Như Ngọc, Lệ Tú Vân và những đệ tử ưu tú các phái nhất định sẽ thành công. Lo gì đạo ta không thịnh quần tà không bị tiêu diệt!

Quần hiệp nghe nói đều gật gù tán thưởng không ngớt, Trọng Tôn Thánh mỉm cười hỏi :

- Hạ hiền điệt đã có cao kiến như vậy, tất nhiên cũng có diệu kế gì về cách xếp đặt bốn trận thứ tự trước sau, kén những nhân vật nào ra ứng chiến và dùng những thủ đoạn gì chế thắng được trận thứ ba rồi chứ?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Về cách chế thắng trận thứ ba, cháu đã nắm chắc phần thắng tới tám phần mười, nhưng cần phải có hai vị tiền bối chịu hy sinh mấy chục năm danh dự, mới có hy vọng đạt tới mục đích được.

Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng mỉm cười nói :

- (...) Bây giờ chúng ta nhường cho ngươi toàn quyền điều khiển bốn trận cuối cùng này, chúng ta vui lòng nghe ngươi sai khiến.

https://thuviensach.vn

Quần hiệp nhất nhất tán thành không ai đề nghị điều gì cả. Hạ Thiên Tường cũng không nhún nhường đôi mắt long lanh nhìn khắp mọi người một lượt rồi nói :

- Theo ngụ ý của vãn bối, thì bốn trận cuối cùng này ta nên xếp đặt theo thứ tự: khinh công, chưởng pháp, nội lực, ám khí.

Mọi người tuy không hiểu Hạ Thiên Tường sắp đặt như vậy làm gì, nhưng cũng đoán tất chàng đã có tính toán, không phải chỉ thuận miệng nói bừa. Lệ Tú Vân sẽ ghé sát tai Phi Quỳnh hỏi nhỏ :

- Quỳnh tỷ có biết Tường ca ca làm cái trò gì bí mật thế không?

Trọng Tôn Phi Quỳnh chỉ mỉm cười không đáp xua tay ra hiệu cho Lệ Tú Vân ngồi yên mà chờ nghe kết quả, Hạ Thiên Tường lại cười nói tiếp :

- Thứ hai là vấn đề người đối địch. Trận đầu thi khinh công đã có Lệ lão bá đảm nhiệm, trận thứ hai thi chưởng pháp xin nhờ Hoằng Pháp Chân Nhân lão tiền bối đảm nhiệm.

Hoằng Pháp Chân Nhân nghe xong vừa định lên tiếng thì Hạ Thiên Tường đã nhìn ông mỉm cười mà rằng :

- Hoằng Pháp lão tiền bối không nên thoái thác, cháu sở dĩ mới lão tiền bối xuất trận, không phải vì nhận thấy công lực của tiền bối cao hơn hai vị Chưởng môn La Phù, Tuyết Sơn và Lăng Diệu Diệu bá mẫu đâu, mà chỉ là vì môn Thái Cực chưởng của Võ Đang mềm dẻo cứng rắn và lão tiền bối lại tinh chuyên về Tử Dương thần công Đại Hoàn chân lực thật không còn nhân vật nào lý tưởng hơn nữa!

Hoằng Pháp Chân Nhân cười nói :

- À, thì ra Hạ lão đệ muốn ta cùng Bát Mạc Yêu Vương làm một cuộc trường kỳ kháng chiến?

Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn Lệ Thanh Cuồng gật đầu cười nói :

- Không những trận chưởng pháp cần phải cầm cự với hắn thật lâu mà trận khinh công cũng phải tìm mọi cách để kéo dài thời gian làm hao tổn công

https://thuviensach.vn

lực của lão yêu quái Hiên Viên Liệt được chừng nào hay chừng ấy. Nói tóm lại tạm thời chiến lược cao nhất ở trận thứ nhất và trận thứ hai là không cầu thắng mà chỉ cầu "mệt", vì mình mệt mỏi bao nhiêu thì đối phương cũng phải mất bấy nhiêu hơi sức. Nhờ thế mà tới trận thứ ba ta mới có thể dĩ dật đãi lao chỉ một trận quyết định toàn cục.

Lệ Thanh Cuồng nghe xong gật đầu lia lịa tỏ vẻ thán phục vô cùng mỉm cười nói :

- Hay, ý kiến ấy thật tuyệt! vậy thì ta và Hoằng Pháp Chân Nhân xin vui lòng tuân theo "tướng lệnh". Dẫu có phải hy sinh tên tuổi cũng không ân hận.

Hạ Thiên Tường lại cười nói tiếp :

- Nhân vì Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt công lực quá cao dù trong hai trận đầu ta đã hết sức làm hắn phải tiêu hao chân lực nhưng nếu trận thứ ba bên mình không có một cao thủ, tài nghệ kinh nhân thì cũng khó lòng hạ nổi hắn. Vậy nên trận thi nội lực xin phiền Trọng Tôn bá bá đảm nhiệm.

Trọng Tôn Thánh chỉ mỉm cười không nói gì cả, Lệ Thanh Cuồng gật đầu nói :

- Hạ hiền điệt cử người rất chính xác, trận này Trọng Tôn huynh phải thi triển đến thần công Thái Ất Huyền Thiên mới hy vọng chế thắng nổi Hiên Viên Liệt.

Hạ Thiên Tường lại cười nói :

- Nếu Hiên Viên Liệt bị thua trận thứ ba thì đến trận thứ tư tất hắn sẽ liều chết mà đánh, hy vọng có thể chiếm được cái mỹ hiệu Bát Hoang Bá Chủ, Võ Lâm Chí Tôn để vớt lại sĩ diện. Tới lúc đó các vị lão tiền bối là Chưởng môn một phái hoặc là đại hiệp đương thời hà tất phải hy sinh danh dự mà liều chết với hắn, cứ để mặc vãn bối dùng ba cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ đấu tượng trưng với lão ma đầu một trận là đủ.

Lệ Tú Vân thất kinh kêu lên :

https://thuviensach.vn

- Tường ca ca vừa rồi Tái lão tiền bối đã dặn ca ca không được dùng chân lực cơ mà? Ca ca quên rồi sao?

Hạ Thiên Tường lắc đầu nói :

- Vân muội cứ yên tâm, thi ám khí việc gì phải dùng đến chân lực? các vị tiền bối còn không tiếc thanh danh nửa đời người, chẳng lẽ Hạ Thiên Tường này lại không tận lực hay sao.

Tái Hàn Khang nhìn Tú Vân mỉm cười gật đầu, tỏ ý là Hạ Thiên Tường có thi ám khí với Hiên Viên Liệt cũng không làm hại gì đến chân lực. Quần hiệp bàn định xong đâu đấy, Lệ Thanh Cuồng mới thủng thỉnh bước ra võ trường. Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt đã biết đối phương là một vị cao thủ kỳ hiệp Trung Nguyên, danh tiếng lẫy lừng công lực siêu tuyệt, các vị Chưởng môn trong Bát đại môn phái đều kính nể, không ai dám đường đường đối địch. Vì thế ông ta cũng phải dẹp bỏ bớt cái vẻ vênh váo ngông nghênh, chỉ chắp tay vái chào cười nói :

- Chẳng hay Lệ đại hiệp định tứ giáo môn công lực nào trong bốn môn?

Lệ Thanh Cuồng cũng đáp lễ rồi nói :

- Tôi tài sơ học thiển bình sinh chỉ có môn khinh công là còn có thể tạm được, vậy xin dùng môn ấy để lĩnh giáo tuyệt học của Hiên Viên Pháp Vương.

Hiên Viên Liệt cười ha hả nói :

- Lệ đại hiệp quá nhún mình! Đại hiệp muốn tứ giáo môn nào Hiên Viên Liệt cũng xin phụng bồi. Nhưng còn phương pháp tỷ thí thế nào xin đại hiệp cho biết cao kiến?

Lệ Thanh Cuồng nghẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Phương pháp giản dị nhất là chạy thi. Bây giờ hai người cùng chạy xuống núi rồi lại chạy lên. Ai tới đỉnh núi trước là người ấy thắng.

Hiên Viên Liệt nghĩ thầm: “Đỉnh núi Thái Bạch cao sát từng mây chạy lên chạy xuống đâu phải chuyện dễ. Đề tài mới nghe tuy giản dị nhưng kỳ thật

https://thuviensach.vn

chẳng giản dị chút nào! Tuy nhiên đối phương đã ra đề, mình không hưởng ứng họ lại tưởng mình sợ". Bèn nhìn Lệ Thanh Cuồng ung dung cười nói :

- Lão phu xin tán thành đề nghị của đại hiệp, nhưng trước hết xin hỏi đại hiệp định thi triển thân pháp khinh công nào?

Lệ Thanh Cuồng nói :

- Khi chạy xuống thì dùng thân pháp Ma Không thập tam phiên còn khi chạy lên dùng thân pháp Lăng Hư Bộ.

Hiên Viên Liệt lẳng lặng nghe xong mỉm cười gật gù nói :

- Đó là hai đại tuyệt kỹ trong thân pháp khinh công, diệu tuyệt!

Lệ Thanh Cuồng cũng hỏi lại :

- Còn Hiên Viên Pháp Vương định dùng thân pháp gì?

Hiên Viên Liệt nhướng cao lông mày, nhìn thẳng vào mắt Lệ Thanh Cuồng ngạo nghễ đáp :

- Lão phu ấy à? Thôi thì lão phu cũng bắt chước Tây Thi nhăn mặt, theo đúng phương pháp của Lệ đại hiệp cho vui.

Lệ Thanh Cuồng nghe nói bất giác cũng phải phục thầm, gật đầu cười :

- Pháp vương xử sự như vậy thật công bằng hợp lý Lệ Thanh Cuồng xin bái phục! Bái phục!

Hiên Viên Liệt vẫy tay gọi Kim Đao Tân Nhị Lang bảo đem bộ nhuyễn giáp Hộ Huyệt Long Lân ra đặt trên một tảng đá lớn rồi cười nói với Lệ Thanh Cuồng :

- Bây giờ chúng ta cùng dùng thân pháp Ma Không thập tam phiên chạy xuống núi rồi lại dùng thân pháp Lăng Hư bộ chạy lên. Nếu ai thắng cuộc người ấy sẽ vĩnh viễn làm chủ bộ nhuyễn giáp này.

Lệ Thanh Cuồng đưa mắt nhìn bộ nhuyễn giáp mỉm cười mà rằng :

https://thuviensach.vn

- Được rồi chúng ta chỉ nói một câu là quyết định! Nào thôi, bây giờ xin bắt đầu!

Vừa nói dứt lời hai vị võ lâm kỳ khách, đồng thời cùng vươn cổ hú lên một tiếng trong vắt như rồng ngâm, rồi đồng thời cùng bay vèo đi như một luồng điện, thi triển môn khinh công thượng thặng Ma Không thập tam phiên nhằm chân núi Thái Bạch lao đi vùn vụt, chớp mắt đã không thấy đâu nữa. Hạ Thiên Tường đắc ý nhìn Trọng Tôn Phi Quỳnh tủm tỉm mỉm cười nói :

- Lệ bá phụ khởi xướng đề mục chạy thi thật là vô cùng tuyệt diệu! từ chân núi lên tới đỉnh núi Thái Bạch cao hằng mấy trăm trượng, chạy lên chạy xuống hai lần cũng đủ mệt bở hơi tai. Hiên Viên Liệt dù cho khinh công trác tuyệt đến đâu phen này tối thiểu cũng phải hao mất một thành công lực.

Trọng Tôn Phi Quỳnh chẳng nói chẳng rằng, mặt cau mày có, hình như đang mãi lo lắng chuyện gì. Hạ Thiên Tường ngạc nhiên vội hỏi :

- Quỳnh tỷ làm sao thế?

Trọng Tôn Phi Quỳnh cầm tay chàng kéo ra một chỗ thì thầm nói nhỏ :

- Tường đệ đừng vội cao hứng, tỷ linh cảm thấy hình như sắp sửa có một tai họa gì cực kỳ ghê ghớm khủng khiếp đang từ từ giáng xuống đầu chúng ta. Tường đệ phải cẩn thận đề phòng đừng để nước đến chân mới nhảy thì phiền lắm!

Hạ Thiên Tường giật mình kinh sợ vội hỏi :

- Tại sao Quỳnh tỷ lại có cái cảm giác kỳ khôi như vậy? Đệ có thấy gì lạ đâu?

Trọng Tôn Phi Quỳnh cau mày sẽ nói :

- Tường đệ không để ý tới bọn Mạc Tử Kính và Hướng Phiêu Nhiên hay sao? Tỷ thấy họ có vẻ bí bí mật mật, hình như đang dự định một âm mưu gì ghê ghớm lắm. Nhưng mãi đến lúc này vẫn chưa thấy họ giở trò gì cả. Thế là nghĩa gì?

Hạ Thiên Tường à một tiếng rồi phì cười nói :

https://thuviensach.vn

- Trời! Tưởng gì? Có thế mà Quỳnh tỷ làm đệ hết hồn! Chúng chỉ có một món khí giới nguy hiểm nhất là trái Càn Thiên Tích Lịch thì đã bị Uất Trì lão tiền bối lấy mất rồi còn gì nữa mà định giở trò? Mà dù chúng có âm mưu quỷ kế gì nữa thì ở đây cũng đông đủ quần hùng các phái bọn họ chỉ có bốn người khi nào dám dở mặt hành hung? Quỳnh tỷ hơi đâu mà lo xa quá cho mệt!

Trọng Tôn Phi Quỳnh bĩu môi cười nhạt :

- Tường đệ sao mà lạc quan quá thế? Tỷ đã chú ý tới họ ngay từ lúc Vân muội rút thanh Liễu Diệp Miên Ty kiếm ra, bọn Mạc Tử Kính tất đã biết việc mất trộm và họ thừa biết chúng ta không thể dung thứ cho họ được, vậy mà khi biết trái Càn Thiên Tích Lịch bị người lấy trộm thì họ không chuồn đi thì thôi, lại còn dương dương tự đắc làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra? Coi thế đủ hiểu họ còn nhờ cậy vào một lực lượng bí mật gì chứ quyết không thể không được!

https://thuviensach.vn

Hồi 74

Trái Nổ Càn Thiên

Hạ Thiên Tường nghe Trọng Tôn Phi Quỳnh nói một cách quả quyết như vậy cũng giật mình kinh sợ, liền cau mặt hỏi :

- Ờ nhỉ, Quỳnh tỷ nói cũng có lý! Bằng vào một chút tài nghệ nhỏ mọn của bốn tên gian tặc kia mà chống lại bọn ta, thì có khác nào trứng chọi với đá? Điều đó tất chúng phải biết rõ lắm chứ. Tại sao chúng không chuồn ngay mà còn ung dung ngồi xem tỷ võ? Chắc chúng còn âm mưu gì khác thật?

Trọng Tôn Phi Quỳnh cười nói :

- Đó, Tường đệ nghĩ xem tỷ nói có sai không? Tình thế trái ngược như vậy có phải là triệu chứng của một tai họa vô cùng kinh khủng sắp sửa xảy ra không?

Hạ Thiên Tường gật đầu :

- Ừ mà lúc này chính đệ cũng có cái linh cảm sờ sợ giống như Quỳnh tỷ, thế mới chết chứ? Nhưng Quỳnh tỷ là người thông minh tuyệt đỉnh, liệu việc như thần sao không đoán thử xem bọn chúng định hại mình bằng cách nào để liệu phương pháp đối phó?

Trọng Tôn Phi Quỳnh mỉm một nụ cười rất tươi rồi lắc đầu nói :

- Tỷ chỉ căn cứ vào cảm giác chứ không dựa vào lý trí. Tuy nhiên tỷ vẫn không tin rằng bọn Mạc Tử Kính có thể chế tạo một trái Càn Thiên Tích Lịch giả, giấu sẵn trong mình để mặc cho Uất Trì lão tiền bối lấy đi làm chúng ta yên trí không nghi ngờ phòng bị gì nữa sau đó mới xuất kỳ bất ý phóng trái Càn Thiên Tích Lịch thật ra, rồi thừa cơ tẩu thoát. Nhưng trừ giả thuyết đó ra thì không còn giả thuyết nào khác nữa!

Hạ Thiên Tường ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói :

https://thuviensach.vn

- Việc này thật hết sức bí mật khó giải đáp lắm! nhưng theo ý đệ thì giả thuyết của Quỳnh tỷ vừa nêu ra không thể đứng vững được vì trong đó có hai điểm khác hẳn thực tế!

Trọng Tôn Phi Quỳnh đưa mắt nhìn chàng ra ý hỏi. Hạ Thiên Tường thủng thỉnh nói tiếp :

- Này nhé điểm thứ nhất bọn Mạc Tử Kính và Hướng Phiêu Nhiên quyết không khi nào ngờ là chúng ta đã có sẵn một tay móc túi tài tình, chỉ chờ chúng lên núi rồi thừa lúc đón tiếp tân khách, móc trộm mất trái Càn Thiên Tích Lịch!

Trọng Tôn Phi Quỳnh không đồng ý với Hạ Thiên Tường về lối kiến giải của chàng, liền lắc đầu nói :

- Cố nhiên bọn gian tặc Mạc Tử Kính không thể ngờ ta có sẵn một vị thánh thủ thần thâu, chờ chúng đến mà lấy trộm trái Càn Thiên Tích Lịch. Nhưng bọn chúng toàn là những tay gian hùng quỷ quyệt, tất chúng phải biết phòng xa chúng ta đón đường cướp lại được chứ?

Hạ Thiên Tường cười nói :

- Thôi thì đệ công nhận lời Quỳnh tỷ nói là hợp lý. Nhưng đệ xin hỏi ban nãy Uất Trì lão tiền bối đã khám xét tất cả trong mình bốn tên bọn chúng, cả từ cái kim nhỏ li ti cũng không bỏ sót, chẳng lẽ có hai trái Càn Thiên Tích Lịch mà lại không biết hay sao?

Trọng Tôn Phi Quỳnh cũng cười nói :

- Chính vì cái sự thực quá hiển nhiên đó mà những điều tỷ cho là rất có thể ấy đều bị lật nhào. Nhưng tỷ đã nói những sự lo lắng của tỷ bằng vào cảm giác chứ không phải bằng vào lý trí. Mặc dầu thế nào tỷ vẫn tin tưởng bọn nhất định còn có âm mưu gì ghê ghớm lắm chứ không thể không được.

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Rất có thể, nhưng lúc nay chưa có chứng cớ gì, ta chưa thể buộc tội họ được. Quỳnh tỷ nên theo dõi nhất cử nhất động của họ đề phòng mọi sự bất

https://thuviensach.vn

trắc. Đệ còn phải chú ý cuộc thắng bại của hai phe chính tà trong võ trường, nên không thể phân tâm cả hai việc được.

Lại một lúc không lâu nữa quần hùng hai phe chính tà ở trên ngọn Thái Bạch phong đều đã thoáng nghe tiếng chân của hai vị cái thế kỳ nhân Lệ Thanh Cuồng và Hiên Viên Liệt đang cùng thi triển môn tuyệt đỉnh khinh công Lăng Hư bộ pháp chạy ngược trở lên đỉnh núi. Tốc độ hai người đều nhanh tới một mức độ kinh khủng, nhưng hình như cùng phảng phất ngang nhau không ai hơn ai kém.

Giữa tình hình ấy, trong hai phe quần hiệp và quần tà, không ai bảo ai tất cả đều ngển cổ kiễng chân, trông về phía có tiếng động, hồi hộp ngóng chờ từng giây từng phút. Tuy không nói ra nhưng trong thâm tâm mọi người, ai cũng khấn thầm cho người bên phe mình thắng.

Lại trong khoảnh khắc nữa, cái tiếng động nho nhỏ vừa rồi mỗi lúc mỗi rõ hơn, một gần hơn, nhưng khi lên tới gần đỉnh núi, tốc độ đôi bên vẫn kẻ tám lạng người nửa cân, chưa thấy chênh lệch chút nào. Hạ Thiên Tường lắng tai nghe một lúc, rồi khẽ nói nhỏ với Trọng Tôn Phi Quỳnh :

- Không ngờ công lực của Lệ lão bá lại siêu tuyệt như vậy? Thân pháp khinh công của ông không thua sút Hiên Viên Liệt chút nào, trước đệ cứ tưởng là Lệ lão bá thế nào cũng bị ma đầu ấy bỏ xa ít nhất là hai ba trượng.

Trọng Tôn Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Trái lại tỷ lại lấy làm ngạc nhiên không ngờ Hiên Viên lão yêu có thể theo kịp Lệ lão bá? Vì mắt tỷ đã được trông thấy Lệ lão bá trổ thuật khinh công tuyệt đỉnh của ông ấy một lần. Lần ấy ở trên Kỳ Liên ông bị Đại Hoàng soải cả bốn chân ra đuổi theo, mà rút cuộc vẫn không đuổi kịp. trong khi ấy thì ông vẫn ung dung như người đi dạo mát. Cứ mắt tỷ coi thì khinh công đã đến bực ấy trên đời quyết không còn ai hơn được. Vậy mà không ngờ...

Nàng vừa nói tới đấy, thi hai bóng người nhẹ nhàng phơi phới như hai vị phi tiên ở trên trời xa xuống đã bay tới đầu non. Chính ra thì hai người cùng lên tới đỉnh núi một lúc, nhưng Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt lại may

https://thuviensach.vn

mắn chạm được năm đầu ngón chân bên phải lên đỉnh núi trước Lệ Thanh Cuồng.

Mới đầu Phong Trần Cuồng Khách Lệ Thanh Cuồng hơi cau đôi mày lại, nhưng chỉ trong nháy mắt ông đã lấy lại được vẻ tự nhiên bình tĩnh đưa mắt nhìn bộ nhuyễn giáp Hộ Huyệt Long Lân vẫn nằm ngay ngắn trên tảng đá, rồi vòng tay mỉm cười nói với Hiên Viên Liệt :

- Thần công tuyệt nghệ của Hiên Viên Pháp Vương thật là vô địch, Lệ Thanh Cuồng kính bội vạn phần! Bộ nhuyễn giáp Hộ Huyệt Long Lân từ nay vĩnh viễn là sở hữu của Pháp vương.

Hiên Viên Liệt cười ha hả nói :

- Lệ đại hiệp khen quá lời làm lão phu thêm thẹn! Hiên Viên Liệt thắng trận này hoàn toàn chỉ nhờ sự may mắn, chứ tài nghệ thì hơn thế nào được một vị võ lâm kỳ hiệp Trung Nguyên, danh vang tám cõi uy chấn bốn phương như Lệ đại hiệp?

Câu nói nửa như khen ngợi nửa như châm biếm. Lệ Thanh Cuồng chỉ cười vái chào rồi quay về bản trận. Ông về đến chỗ ngồi lấy tay xoa đầu con linh viên Tiểu Bạch đang ngồi thu lu trong lòng Trọng Tôn Phi Quỳnh rồi tỏ vẻ ngượng nghịu nói với Trọng Tôn Thánh :

- Trọng Tôn huynh, tôi đã gắng hết hơi sức định chiếm lại bộ nhuyễn giáp Hộ Huyệt Long Lân cho con vượn yêu của cháu Phi Quỳnh, không ngờ đến phút cuối cùng lại chịu thua Hiên Viên Yêu Vương nửa bước, thành ra mất không bộ nhuyễn giáp quý, nghĩ thật đáng giận!

Nói đến đây ông lại cúi xuống nhìn Tiểu Bạch mỉm cười :

- Vì ta vô tài nên làm cho mi mất áo! Thôi để hôm nào có thì giờ rảnh rỗi, ta sẽ dạy cho mi vài môn công phu, coi như đền mày bộ nhuyễn giáp vậy. Mi có ưng không?

Tiểu Bạch nghe nói lại tỏ vẻ cao hứng vội nhảy ra khỏi lòng Trọng Tôn Phi Quỳnh quỳ sụp xuống đất hướng vào Lệ Thanh Cuồng chắp tay lạy lấy lạy

https://thuviensach.vn

để làm cho quần hiệp vỗ tay cười ầm. Ai cũng khen con vượn tinh khôn hiếm có.

Hoằng Pháp Chân Nhân Chưởng môn phái Võ Đang thấy trận thứ hai này đến phiên mình nghênh chiến, vì không muốn để Bát Mạc Yêu Vương nghỉ ngơi quá lâu, lại hồi phục sức khỏe, bèn đứng lên thủng thỉnh bước ra võ trường. Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt trông thấy liền mỉm cười đứng lên hỏi :

- Võ Đang chưởng môn nhân cũng có nhã hứng tứ giáo, lão phu rất lấy làm hân hạnh. Nhưng không biết trận này chúng ta tỷ thí môn nào đây? Ám khí, nội lực, hay chưởng pháp?

Hoằng Pháp Chân Nhân mỉm cười cúi đầu thi lễ, rồi nghiêm trang đáp :

- Hiên Viên Pháp Vương thần công tuyệt thế danh tiếng lẫy lừng, bần đạo tài sơ học thiển đâu dám đua đòi? Nên bữa nay chỉ xin thỉnh giáo cao minh về môn chưởng pháp, còn các môn khác thực không dám múa rìu qua mắt thợ!

Hiên Viên Liệt thấy Hoằng Pháp Chân Nhân thần sắc cực kỳ khiêm cung hòa nhã, cử chỉ lại rất mực lễ độ đường hoàng, bất giác cũng sinh lòng kính nể không dám sỗ sàng. Lão bèn thò tay vào mình lấy thanh Côn Ngô Đao ra thẳng tay ném lên vách đá, chỉ còn chừa ra ngoài có chiếc chuôi dao.

Hoằng Pháp Chân Nhân đưa mắt nhìn theo rồi mỉm cười gật đầu khen :

- Con Dao Côn Ngô lưỡi sắc như nước so với thanh cổ kiếm Ngư Trường có lẽ cũng không hơn không kém, thật là một bảo vật hiếm có.

Hiên Viên Liệt đắc ý cười nói :

- Lão phu xin đem thanh đao này đặt cuộc cho trận thứ hai, nếu chân nhân tiếp đủ một trăm chiêu mà không thua, thì cứ tự nhiên lấy thanh đao xuống thu làm của mình.

Hoằng Pháp Chân Nhân thấy Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt lấy một trăm chiêu làm giới hạn, biết là đối phương tuyệt đối không có ý cậy tài kiêu ngạo, coi mình không vào đâu cả, bèn nhướng cao lông mày tươi cười hỏi :

https://thuviensach.vn

- Hiên Viên Pháp Vương, Côn Ngô Đao là một vật dị bảo liên thành Pháp vương định đem ra đặt cuộc thật sao?

Hiên Viên Liệt gật đầu cười ha hả nói :

- Trong võ lâm kẻ chiếm được địa vị như chúng ta ngày nay, cũng phải mất già nửa đời người, không phải phút chốc mà có. Vậy nên một lời nói ra tất phải triệt để tôn trọng, lẽ đâu lại bán rẻ thanh danh nói đi nói lại như bọn tiểu tốt vô danh hay sao?

Hoằng Pháp Chân Nhân lẳng lặng nghe xong gật đầu cười mà rằng :

- Đã có hậu thưởng tất phải dốc toàn lực. nhưng bần đạo còn muốn yêu cầu một điều, không biết Hiên Viên Pháp Vương có vui lòng chấp thuận không?

Hiên Viên Liệt mỉm cười hỏi :

- Chân Nhân muốn yêu cầu điều gì, xin cứ cho biết, nếu có thể làm vừa lòng chân nhân được Hiên Viên Liệt này quyết không khi nào từ chối!

Hoằng Pháp Chân Nhân thủng thỉnh đáp :

- Bần đạo không dám thỉnh cầu điều gì khó khăn, chỉ xin Hiên Viên Pháp Vương đem con số một trăm chiêu hạn định vừa rồi tăng lên gấp ba lần nữa.

Hiên Viên Liệt hết sức kinh ngạc đăm đăm nhìn Hoằng Pháp Chân Nhân một lát rồi hỏi :

- Chưởng môn chân nhân có thể tin chắc là tiếp nổi ba trăm chiêu của Hiên Viên Liệt này chăng?

Hoằng Pháp Chân Nhân mỉm cười từ tốn đáp :

- Chưởng pháp Thái Cực của phái Võ Đang xưa nay chỉ sở trường vì hai chữ mềm dẻo. Bần đạo thân mang địa vị Chưởng môn đối với hai chữ đó tất nhiên nhuần thấm càng sâu, đối phó với cường địch trong vòng hai trăm năm mươi chiêu có thể miễn cưỡng ứng tiếp được. Còn thắng bại về bên nào phải chờ tới năm chục chiêu sau cùng mới có thể quyết định không biết ý Pháp vương thế nào?

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Liệt lẳng lặng nghe tới đây, không nghĩ ngợi gì cả lập tức gật đầu mỉm cười nói :

- Chưởng môn chân nhân đã nói như vậy Hiên Viên Liệt này cũng xin vui lòng tuân theo mệnh lệnh.

Hai bên mặc cả xong xuôi, tức thì trên đỉnh núi Thái Bạch bắt đầu khởi cuộc long tranh hổ đấu đẹp mắt vô cùng và cũng sôi nổi có một. Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt thì bộ hộ chủ công, thế công dồn dập như gió giật mưa rào, sấm ran, điện xẹt.

Hoằng Pháp Chân Nhân thì bộ hộ chủ thủ, thế thủ kín đáo vững vàng làm cho mưa gió không thể thấu qua, sấm sét không thể phạm tới. Nếu cứ lấy hỏa hầu tu vi của hai người mà xét đoán thì chỉ trong vòng bảy tám mươi chiêu Hoằng Pháp Chân Nhân rất có thể bị thảm bại.

Nhưng ông ta nhờ được công phu Đại Hoàn chân lực trong Tử Dương thần công sinh sinh bất tức diệu dụng vô cùng, có thể đang an chuyển thành nguy, đang nguy chuyển thành an, đủ sức giữ gìn tới hơn hai trăm sáu mươi hiệp.

Tới khi đấu được trên hai trăm bảy mươi chiêu, Hoằng Pháp Chân Nhân gân cốt đều mệt mỏi rã rời, ngẫu nhiên trong một phút sơ ý, nửa vạt đạo bào mé bên phải bay ra, bị chưởng phong của Hiên Viên Liệt xé mất một miếng.

Thế là cuộc tranh đấu kết thúc, phần thắng tuy về tay Bát Mạc Yêu Vương, nhưng cuộc tỷ thí gay go này cũng đủ làm cho đối phương tiêu hao mất hai thành công lực, tinh thần đã thấy mệt mỏi khí thế không còn hung hăng như trước nữa.

Mười trận so tài sáu trận đầu thu sắc bình phân, không phân thắng bại. Nhưng hai trận sau này do Hiên Viên Liệt phụ trách đã chiếm được hoàn toàn thắng lợi. Như thế tức là phe quần tà thắng năm thua ba.

Cục diện chiến trường đột nhiên thay đổi khác hẳn, phe quần hung rõ ràng đang nắm ưu thế tuyệt đối, không còn nghi ngờ gì nữa, cho dù hai trận sau cùng phe quần hiệp có may mắn thắng cả hai cũng kể như là hòa. Nhưng điều đấy ít ai dám quả quyết.

https://thuviensach.vn

Tình hình đã như vậy cố nhiên là phái Chấn Thiên từ Thích Đại Chiêu trở xuống ai cũng hớn hở vui mừng tán tụng Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt như một vị thánh sống. Bạch Cốt Võ Sĩ thân hành bước xuống võ trường rót chén rượu ngon trịnh trọng kính mời Hiên Viên Liệt rồi mỉm cười nói :

- Hiên Viên Pháp Vương thần công tuyệt nghệ cử thế vô địch, thật xứng đáng địa vị bá chủ võ lâm. Tôi xin thay mặt các huynh đệ, kính mừng Pháp vương chén rượu để thêm tráng chí uy phong.

Hiên Viên Liệt thấy mới giao phong hai trận mình đã đánh bại liền được hai tay cường địch, một vị là tuyệt đại kỳ khách uy chấn võ lâm, một vị là Chưởng môn Võ Đang danh lừng Trung Nguyên, thì không khỏi có ý kiêu căng tự phụ, đắc ý nhơn nhơn bèn cười ha hả đỡ lấy chén rượu trên tay Bạch Cốt Võ Sĩ uống một hơi cạn.

Nhưng giữa lúc bên phía quần tà, tên nào cũng mặt mày hớn hở vênh váo hung hăng, thì chợt một tà áo xanh tung bay phấp phới, bóng người như từ trên trời sa xuống, Trọng Tôn Thánh đã ung dung đứng trước mặt Hiên Viên Liệt thần sắc thái độ cực kỳ phong ưu nhàn nhã, miệng tủm tỉm cười, đứng vững như một tòa núi.

Hiên Viên Liệt thốt nhiên thấy cường địch hiện ra trước mắt, vội lập tức bình tâm tĩnh khí, bao nhiêu vẻ đắc ý kiêu cuồng vừa rồi chỉ trong thoáng chốc đã tiêu tan như mây khói. Lão đứng thẳng lên nghiêm chỉnh đón khách. Trọng Tôn Thánh chắp tay mỉm cười nói :

- Tại hạ xin kính mừng Hiên Viên Pháp Vương đã thắng luôn hai trận thật là uy dũng vô song.

Hiên Viên Liệt lắc đầu sắc mặt có vẻ ngượng nghịu đáp :

- Xin Trọng Tôn đại hiệp đừng nói như vậy, trận thứ nhất thi khinh công với Lệ đại hiệp khó khăn lắm mới thắng được nửa bước, trận thứ hai thi chưởng pháp với Trưởng giáo chân nhân phái Võ Đang phải đấu tới hai trăm bảy chục chiêu mới thắng được một chưởng khoảng cách giữa thắng bại chỉ cách

https://thuviensach.vn

nhau có một ly, Hiên Viên Liệt này thật không dám nhận lời khen của Trọng Tôn đại hiệp.

Trọng Tôn Thánh cười nói :

- Danh tiếng Bát Mạc Pháp Vương vang lừng thiên hạ. Pháp vương hà tất phải quá khiêm tốn! bây giờ đến trận thứ ba Trọng Tôn Thánh không biết tự lượng sức cũng xin Pháp vương tứ giáo.

Hiên Viên Liệt hỏi :

- Khinh công chưởng pháp đã thi rồi, bây giờ chỉ còn hai trận nội lực và ám khí chẳng hay Trọng Tôn đại hiệp định thi môn nào?

Trọng Tôn Thánh muốn để đối phương tự miệng nhắc lại lời hứa bèn hỏi lại :

- Vừa rồi Hiên Viên Pháp Vương nói trận thứ ba đặt cuộc bằng cái gì ấy nhỉ? Xin cho Trọng Tôn Thánh được nghe lại một chút!

Hiên Viên Liệt đôi mắt long lanh lập tức trả lời :

- Đánh cuộc hai mươi năm thu nanh giấu vuốt, nặc tích tiềm tung, Trọng Tôn đại hiệp có cho thế là nhiều quá không?

Trọng Tôn Thánh thấy câu nói của Hiên Viên Liệt có ngụ ý ngạo mạn khinh cuồng bèn lắc đầu lạnh lùng đáp :

- Đó là một canh bạc cực kỳ lý tưởng vì thắng thì không nói làm gì, ngộ lỡ bị thua thì trong vòng hai mươi năm ẩn náu một nơi kín đáo, cũng đủ cơ hội để cho mình tu vi linh tính, bổ ích cho cả tinh thần lẫn thể xác có gì mà sợ?

Hiên Viên Liệt cười ha hả nói :

- Trọng Tôn đại hiệp đã tán thành ý kiến của Hiên Viên Liệt thế là xong rồi. Bây giờ chúng ta định thể thức cuộc thi thế nào đây?

Trọng Tôn Thánh ung dung cười nói :

- Lão phu định lĩnh giáo Hiên Viên Pháp Vương về nội lực, nhưng thôi hãy để thong thả lát nữa hãy bắt đầu cuộc thi cũng không muộn.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Liệt ngạc nhiên không hiểu Trọng Tôn Thánh nói thế ý thế nào bèn hỏi :

- Tại sao phải để lát nữa mới bắt đầu? Đại hiệp còn định chờ gì nữa?

Trọng Tôn Thánh lắc đầu cười một cách bí mật :

- Lão phu có chờ gì đâu? Chỉ vì Hiên Viên Pháp Vương vừa giao thủ với cường địch hơn hai trận, chân lực thế nào cũng bị suy giảm. Vậy hãy để Pháp vương nghỉ ngơi một lúc cho lại sức rồi ta sẽ bắt đầu cuộc thi như vậy mới hợp tình hợp lý!

Trước khi nghe mấy câu nói ấy Hiên Viên Pháp Vương quả cũng cảm thấy tâm thần hơi mỏi mệt, muốn nghỉ ngơi chốc lát rồi lại bắt đầu cuộc tỷ thí thật, nhưng lúc này nghe Trọng Tôn Thánh đề nghị như vậy, máu hiếu thắng chợt lại nổi lên, bất giác nhướng cao lông mày cười ha hả nói :

- Trọng Tôn đại hiệp quang minh lỗi lạc, Hiên Viên Liệt thực khâm phục vô cùng! Nhưng lão phu đã giao ước với quý vị là một mình xin cáng đáng cả bốn trận, không phải Hiên Viên Liệt này là một kẻ kiêu ngạo ngông cuồng, không biết tự lượng đâu? Vậy xin đại hiệp cứ việc ra ngay đề mục, chúng ta sẽ động thủ ngay tức khắc. nếu không thì cuộc giao ước này cũng xin thủ tiêu.

Trọng Tôn Thánh nghe xong quay lại nhìn Thích Đại Chiêu mỉm cười gọi to :

- Thích chưởng môn xin phiền cho mượn hai cây thiết côn thật tốt, cao ngang lông mày đem ngay ra đây cho.

Cửu Thủ Phi Bằng Thích Đại Chiêu tuy không hiểu Trọng Tôn Thánh lấy thiết côn làm gì, nhưng cũng sai một tên đệ tử kiếm gậy đem ra. Trọng Tôn Thánh cầm lấy một cây mỉm cười nói với Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt :

- Hiên Viên Pháp Vương, bây giờ chúng ta mỗi người đều đứng hờ trên đầu cây gậy này, cùng tiếp nhau mười chưởng. chẳng hay ý Pháp vương thế nào?

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Liệt cũng cầm lấy một cây gậy, mỉm cười gật đầu nói :

- Phương pháp của đại hiệp hay lắm mà lại đỡ mất thì giờ nữa. Nếu ta đứng dưới đất tiếp chưởng sự thắng bại khó mà quyết định ngay được. Đằng này hai bên đều dẫm hờ lên đầu gậy, dốc hết toàn lực mà thi triển, thì chỉ trong mười chưởng đã có thể biết ai là người phải tiềm tung độn tích hai chục năm và ai là người được tự do tung hoành thiên hạ rồi!

Hiên Viên Liệt vừa nói dứt lời thì Trọng Tôn Thánh thân hình khẽ uốn, vạt áo thanh bào tung bay phấp phới, chân phải nhẹ nhàng đưa lên, rồi cả thân hình đã nghiễm nhiên đứng trên đầu gậy. Cây gậy cao tới ngang mày, bề dài tất phải trên năm thước. Người đứng trên cây gậy lại không dồn tụ công lực, ấn cho đầu gậy cắm sâu xuống đất, thành ra cây gậy chỉ đặt hờ trên mặt đá, bị gió thổi mạnh đưa đi đưa lại, nghiêng bên nọ ngã bên kia tưởng chừng như muốn đổ.

Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt đâu có chịu kém, lão cũng chiếu theo phương pháp của Trọng Tôn Thánh, nhảy lên đứng trên đầu gậy. Trọng Tôn Thánh vòng tay mỉm cười nói :

- Xin thất lễ!

Miệng thì nói, tay đã nhẹ nhàng, liên tiếp phóng ra mười chiêu. Hiên Viên Liệt thần thái ung dung, cũng thuận đà phóng chưởng ra đón đỡ. Cứ theo mắt người ngoài trông, thì chẳng khác nào trò đùa trẻ con, kỳ thực thì sức mạnh mười chưởng đó, chưởng nào cũng làm quỷ khóc thần sầu, trời nghiêng đất lệch, không một chưởng nào không là ngón tuyệt học của nội gia, không một chưởng nào là không hàm chứa một sức mạnh ngàn cân, vô cùng mãnh liệt.

Chỉ trong nháy mắt hai bên thi triển hết mười chiêu. Hai người vẫn đứng yên trên đầu gậy, tư thế vẫn nguyên như lúc phóng chưởng không hề xê dịch biến đổi. Trọng Tôn Thánh lại vòng tay mỉm cười nói :

- Lát nữa cuộc đại hội Trung Thu chấm dứt, Trọng Tôn Thánh sẽ xin cung tống đại giá Hiên Viên Pháp Vương Tây quy.

https://thuviensach.vn

Hiên Viên Liệt hơi sầm nét mặt, nhưng chỉ trong nháy mắt lão lại lấy được vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói :

- Trọng Tôn đại hiệp cứ yên tâm, bữa nay chúng ta từ biệt nhau trên đỉnh núi Thái Bạch này, nội trong vòng hai mươi năm trở lại, chắc chắn các vị sẽ không gặp lão phu hay bất cứ nhân vật nào trong bọn Hiên Viên Liệt này hoạt động bất cứ một việc gì ở trong giang hồ nữa.

Bọn Chấn Thiên quần tà nghe mấy câu nói đó, không khác gì sét đánh bên tai, ai nấy đều ngơ ngác rụng rời đưa mắt nhìn nhau, không biết Hiên Viên Pháp Vương thua ở điểm nào? Và tại sao lại thua? Không cứ gì phe quần tà, cả bên quần hiệp cũng kinh ngạc sửng sốt, vì họ thấy hai vị võ lâm kỳ khách vẫn ung dung cười nói như không. Không ai tìm thấy điểm thắng bại của họ ở chỗ nào.

Thì ra sau khi hai đấu thủ đã đấu xong mười chưởng kinh thần khấp quỷ vừa rồi, tuy không ai bị đánh bật ra ngoài cây gậy sắt nhưng cây gậy dưới chân Hiên Viên Liệt đã cắm thụt xuống mặt đá sâu tới hai ba phân, người ngoài vô tình không thể biết được. Trọng Tôn Thánh thấy Hiên Viên Liệt khẳng khái nhận thua ngay, bất giác cũng phải khen thầm, liền mỉm cười nói :

- Hiên Viên Pháp Vương quang minh lỗi lạc thật đáng kính phục.

Hiên Viên Liệt không đợi Trọng Tôn Thánh nói dứt lời lập tức xua tay nói :

- Trọng Tôn đại hiệp không cần phải nói nhiều. Hiên Viên Liệt cam tâm nhận thua không ân hận gì hết. Còn trận thứ tư nữa, xin đại hiệp mau mau phái người ra ứng phó. Vì tôi tuy sắp phải tuân chiếu lời hứa quy ẩn hai mươi năm, nhưng trước khi đi thế nào tôi cũng đoạt cho bằng được cái mỹ hiệu Bát Hoang Bá Chủ, Võ Lâm Chí Tôn mới nghe, vậy Trọng Tôn đại hiệp có tuyển người ra trận cũng nên thận trọng đôi chút.

Trọng Tôn Thánh nghe Hiên Viên Liệt nói như vậy, biết là trận cuối cùng này tất phải hết sức gay go, bèn lập tức y lời quay về bản trận. Quần hiệp thấy Trọng Tôn Thánh thắng một trận này, không những đã vớt thể diện cho hai trận trước mà còn có quan hệ rất lớn đến vận mệnh toàn thể võ lâm nữa,

https://thuviensach.vn

nên khi thấy ông quay về ai cũng đứng lên chào đón chúc mừng. Trọng Tôn Thánh sắc mặt có vẻ sượng sùng, lắc đầu thở dài một tiếng mà rằng :

- Lão phu bình sinh làm việc gì cũng cố cầu lấy quang minh chính đại, không dám tơ hào cẩu thả. Không ngờ lần này vì thấy đối phương quá ư lợi hại, lại vì lo cho họa phúc toàn thể võ lâm nữa nên không thể không ngầm thi quỷ kế, cố hạ địch thủ cho bằng được. Bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm thấy xấu hổ, đâu dám nhận những lời chúc tụng của các vị?

Trọng Tôn Phi Quỳnh nghe phụ thân nói vậy tỏ ý không tin, vội hỏi :

- Gia gia có dùng diệu kế gì đâu? Sao hài nhi không trông thấy?

Trọng Tôn Thánh đưa tay áo lau mồ hôi trán rồi lắc đầu nói :

- Nếu để người ngoài trông thấy thì sao được gọi là quỷ kế nữa?

Lệ Thanh Cuồng mỉm cười hỏi :

- Quỷ kế thế nào? Trọng Tôn huynh có thể tiết lộ cho chúng tôi nghe được không?

Trọng Tôn Thánh gượng cười nói :

- Cũng chẳng có gì cần phải giấu diếm, số là trước khi ra trận tôi đã tự điểm vào Tam Nguyên đại huyệt trước!

Quần hiệp nghe nói ai cũng rụng rời kinh hãi, vì phương pháp điểm Tam Nguyên đại huyệt tuy có thể làm công lực trong mình tăng được hai thành nữa, nhưng khi đấu xong dù thắng hay bại tạng phủ cũng bị tổn hại nặng nề, có khi nguy đến tính mạng. vì thế nên trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ, thì không mấy ai dám liều mạng thi triển phép điểm huyệt đó. Thoạt đầu Hạ Thiên Tường buột miệng kêu lên trước :

- Trọng Tôn bá phụ.

Trọng Tôn Phi Quỳnh cũng lo sợ cuống cuồng, chạy đến bên cha hốt hoảng gọi :

- Gia gia...

https://thuviensach.vn

Lúc này Trọng Tôn Thánh sắc mặt đã tái xanh, hai bên mép hơi lờ mờ hiện ra hai tia máu, tưởng chừng như muốn ngất xỉu. Thấy mọi người đều tỏ vẻ lo lắng xúm lại hỏi han, ông vẫn gắng gượng mỉm cười trỏ Tái Hàn Khang đang ngồi bên cạnh nói :

- Đa tạ các vị đạo hữu quan tâm, tại hạ tuy hơi bị nội thương, nhưng đã có vị Cái Thế Thần Y ngồi đây, tính mệnh nhất định sẽ được vô sự.

Ông lại vẫy Hạ Thiên Tường lại gần khẽ nói :

- Hiên Viên Liệt thua trận vừa rồi, tất phải nỗ lực tranh thắng trận này để cứu vãn thể diện vậy hiền điệt ra trận cần phải cẩn thận lắm mới được, mọi sự không được khinh xuất.

Hạ Thiên Tường kính cẩn vâng lời, Trọng Tôn Thánh lại nói :

- Trận thứ tư đấu ám khí, hiền điệt tuy nhờ có ba cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ của Thiên Vũ đại sư Đường Nhất Mộng tặng, nhưng Hiên Viên Liệt công lực tuyệt cao, không nên coi thường!

Tái Hàn Khang lấy ra hai viên linh đan đưa cho Trọng Tôn Thánh. Trọng Tôn Thánh uống xong tinh thần đã thấy thư thái dễ chịu. Bèn ghé tai Hạ Thiên Tường nói nhỏ :

- Hiền điệt bình sinh vẫn có tính hiếu thắng, nhưng trận này chỉ cầu thua chứ không nên cầu được, ta muốn trước khi Hiên Viên Liệt qui ẩn tặng cho hắn cái mỹ hiệu Bát Hoang Bá Chủ, Võ Lâm Chí Tôn. Có thế hắn mới thỏa mãn được một chút mà ta cũng đỡ bị lương tâm cắn rứt!

Hạ Thiên Tường gật đầu nói :

- Lão bá cứ yên tâm, tiểu điệt xin tuân theo lời dạy bảo.

Nói xong chàng vừa quay đi, Trọng Tôn Thánh lại gọi giật lại dặn thêm :

- Có một điều hiền điệt phải hết sức chú ý, là khi động thủ với một bậc cao nhân tuyệt thế như Hiên Viên Liệt, muốn thắng cố nhiên khó khăn hết sức, nhưng muốn bại cũng không phải dễ dàng. Phải nghĩ cách gì bại cho được tự nhiên, đừng để lộ một mảy may ngấn tích gì cho người ngoài trông thấy. nếu

https://thuviensach.vn

không thì chẳng khác gì cố tình làm nhục hắn trước mặt công chúng, thà giết hắn đi còn hơn!

Hạ Thiên Tường luôn miệng dạ, dạ rồi bước ra ngoài võ trường, vừa đi vừa nghĩ thầm: "Vừa rồi Lệ lão bá và Hoằng Pháp Chân Nhân so tài với Hiên Viên Liệt luôn hai trận làm cho lão ma đầu này tiêu hao mất hai thành chân lực, vậy mà sau này Trọng Tôn lão bá còn phải tự điểm vào đại huyệt Tam Nguyên để tăng thêm hai thành công lực mới thắng nổi lão một trận nhỏ. Cứ coi tình hình đó đủ thấy lão ma đầu này quả có một bản lĩnh thông thiên triệt địa, quán tuyệt quần hùng, võ công đã tới địa bộ cao siêu tuyệt đỉnh, cao thâm khôn lường. Ta được giao nhiệm vụ giao đấu với lão cũng là một vinh dự hiếm có ngàn năm một thủa. Nhưng đối phương công lực đã cao cường lợi hại như thế, dẫu mình có dốc hết sở học khả năng ra, cầu lấy hòa cũng còn khó thay, huống hồ lại còn muốn cầu thắng? Cuộc giao đấu hôm nay, mười phần mình đã nắm chắc thua cả mười, vậy tại sao Trọng Tôn lão bá còn phải đinh ninh dặn dò 'Chỉ cầu lấy thua, không cầu lấy được' thế là nghĩa gì? Không lẽ ông lại cho là mình có thể thắng nổi Hiên Viên Liệt hay sao?"

Hạ Thiên Tường vẫn nghi nghi hoặc hoặc xét đoán phân vân, nhưng Trọng Tôn Thánh thì trong bụng đã minh bạch mười phần, vì vừa rồi trong khi giao đấu ông đã ngưng tụ thần công Thiên Huyền Thái Ất phóng luôn mười chưởng khí thế dũng mãnh vô cùng. Mười chưởng ấy đủ làm cho Hiên Viên Liệt cũng bị nội thương chẳng kém gì mình, muốn hồi phục lại nguyên trạng cũng còn phải điều dưỡng mất một thời gian.

Hạ Thiên Tường ung dung bước vào vòng chiến thái độ cực kỳ ngạo nghễ. Hiên Viên Liệt vừa trông thấy chàng, cũng hơi sửng sốt, bất giác buột miệng ủa một tiếng rồi lạnh lùng hỏi :

- Hạ Thiên Tường, các môn phái Trung Nguyên không còn tay nào tài giỏi nữa hay sao? Mà phải cử một đứa trẻ con như ngươi ra đây so ám khí với ta?

Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh tủm tỉm cười nói :

https://thuviensach.vn

- Chỉ nhân vì Hạ Thiên Tường có máu tham lam, nên trông thấy pho tượng cổ bằng bạch ngọc giá trị liên thành, lòng những mơ màng khao khát, lại nghe thấy cái mỹ hiệu Bát Hoang Bá Chủ, Võ Lâm Chí Tôn trong bụng cũng cảm thấy hứng thú, nên không tự lượng sức mình cố nài các vị lão tiền bối phái tại hạ ra trận, lĩnh giáo Hiên Viên Pháp Vương cao chiêu tuyệt học.

Hiên Viên Liệt lẳng lặng nghe xong, chỉ hừ một tiếng, nhướng cao lông mày hất hàm hỏi :

- Ngươi quen dùng môn ám khí gì, mau lấy ra đây cho ta coi!

Hạ Thiên Tường thò tay vào mình lấy ra ba chiếc lông chim ngũ sắc ngắn, đặt lên lòng bàn tay rồi nói với Hiên Viên Liệt :

- Ám khí của tại hạ chỉ là ba chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ này!

Hiên Viên Liệt nghe nói bất giác giật mình, đăm đăm nhìn ba chiếc lông chim trên tay chàng, rồi cau mày hỏi :

- Ba chiếc lông chim này là Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ à? Quái nhỉ! Hình như ta đã nghe thấy cái tên ấy ở đâu thì phải?

Lão cắn môi suy nghĩ một lát, rồi chợt như vừa sực nhớ ra, vội reo lên :

- À thôi phải rồi! Ta nhớ ra rồi! Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ là một môn ám khí của Thiên Vũ đại sư Đường Nhất Mộng mà năm xưa đã từng khét tiếng giang hồ một dạo, phải không?

Hạ Thiên Tường gật đầu cười? :

- Hiên Viên Pháp Vương kiến văn rộng rãi thật. Vật này chính là của Thiên Vũ đại sư tặng cho tại hạ!

Hiên Viên Liệt vội hỏi :

- Vậy ra Thiên Vũ đại sư vẫn còn sống ư? Hiện giờ ngài đang ở đâu?

Hạ Thiên Tường lắc đầu trả lời :

- Sau khi tặng tại hạ bốn chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao vừa dùng làm binh khí vừa dùng làm ám khí và truyền cho vài thủ pháp. Thiên Vũ đại sư

https://thuviensach.vn

liền lập tức công hành viên mãn, chứng quả tây quy, tới nay đã được trên hai năm.

Hiên Viên Liệt thở dài một tiếng ngậm ngùi than :

- Ta nghe danh Thiên Vũ đại sư Đường Nhất Mộng đã lâu, vẫn tiếc rằng vô duyên không được gặp mặt! Nào ngờ trước khi bại trận phải lui về lâm tuyền tiềm tung nặc tích hai mươi năm, lại còn được hân hạnh tỷ thí với ba cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ của Đường đại sư còn lưu lại trên trần sau khi ngài cưỡi hạc qui tiên. Như vậy cũng kể là hãy còn may mắn!

Hạ Thiên Tường mỉm cười hỏi :

- Dám hỏi Pháp vương quen dùng môn ám khí nào?

Hiên Viên Liệt duỗi bàn tay trái tháo ra ba cái nhẫn bằng bạch ngọc đeo trên ba ngón tay, ngón giữa, ngón trỏ và ngón vô danh, đặt lên lòng bàn tay rồi mỉm cười nói :

- Ám khí của ta là ba chiếc nhẫn ngọc Đoạt Mệnh Tam Hoàn này. Nhưng mấy chục năm nay chưa từng dùng đến, có lẽ là đã quên hết thủ pháp rồi cũng nên.

Hạ Thiên Tường chăm chú nhìn ba chiếc nhẫn rồi mỉm cười hỏi :

- Hiên Viên Pháp Vương định tỷ đấu bằng cách nào?

Hiên Viên Liệt đảo mắt nhìn khắp quần hùng hai phe một lượt rồi thủng thẳng nói :

- Bây giờ ta đừng kể đến chuyện thắng bại vội, trước hết hãy thử qua thủ pháp xem sao, sau đó mới nhờ một vị trung gian ra cho một đề mục, rồi ta cứ theo đề mục đó mà tỷ thí. Nhưng người ra đề cần phải là người ngoài cuộc, không liên quan gì đến sự thắng bại của đôi bên mới được.

Hạ Thiên Tường biết ý Hiên Viên Liệt muốn thử thủ pháp của mình trước, xem công lực có xứng đáng đối thủ với lão ta không, bèn không hề tỏ vẻ do dự gật đầu cười nói :

https://thuviensach.vn

- Như vậy cũng được. Bây giờ xin Hiên Viên Pháp Vương hãy thử ném ba chiếc nhẫn của người lên cao bốn trượng xem nào.

Hiên Viên Liệt chỉ tủm tỉm cười, sẽ hất bàn tay lên. Ba chiếc nhẫn lập tức bay thẳng lên không, cách mặt đất chừng trên dưới bốn trượng, không chiếc nào nghiêng lệch. Hạ Thiên Tường đôi mắt long lanh, ba chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ trong tay chàng cũng lập tức phóng lên theo, rồi chập lại thành một vệt dài, trông giống như chiếc cầu vồng ngũ sắc. Chiếc cầu vòng đó sức đi rất nhanh còn vượt cả ba chiếc nhẫn, nhưng khi đuổi gần tới nơi, hốt nhiên ba chiếc lông chim ngũ sắc lại tách ra chia thành ba đường ánh sáng, chui lọt vào lòng ba chiếc nhẫn.

Khi ba chiếc nhẫn ngọc trở về tay Hiên Viên Liệt, thì chiếc nào cũng lồng ra ngoài một cái lông chim Thiên Cầm Ngũ Sắc.

Lối phóng thủ pháp này vốn dĩ đã cực kỳ khó khăn, huống hồ mỗi chiếc lông chim sức mạnh đều có thể đục suốt đá, xuyên thủng vàng, vật gì cứng rắn đến đâu chạm vào nó cũng bị gãy. Vậy mà lúc nãy mỗi cái đều lồng qua lòng chiếc nhẫn, mà chiếc nhẫn vẫn y nguyên không sứt mẻ xây sát. Thật là tài tình! Xem thế đủ rõ cái sức mạnh thu phóng của Hạ Thiên Tường, quả đã tới trình độ lư hỏa thuần thanh rồi vậy. Hiên Viên Liệt bất giác ngửa mặt lên trời cười ha hả, rồi gật gù nói :

- Giỏi, giỏi thật! Hèn gì vừa rồi Bạch Cốt đạo hữu đấu nội lực với ngươi phải chịu thu sắc bình phân, không phân cao thấp! Thì ra người quả là một bậc kỳ tài, thế gian hạn hữu. Bình sinh ta mới gặp là một!

Hạ Thiên Tường thấy Bát Mạc Yêu Vương khen nức khen nở, bất giác cũng thấy sượng sùng, đôi má ửng ửng đỏ, lắng lặng không biết nói thế nào! Hiên Viên Liệt đưa trả chàng ba chiếc lông chim Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ rồi lại cười nói :

- Bây giờ chúng ta lại thử lại lượt nữa. Hạ lão đệ hãy dùng thủ pháp Hồi Toàn Phiêu Phi, Cửu Thiên Vũ Phượng ném ba chiếc lông chim ngũ sắc này lên trên không xem nào.

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường vâng lời lại cầm ba chiếc lông chim, ném lên một lần nữa. lập tức ba chiếc lông chim Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ đua nhau bay lượn trên không, chỉ trong nháy mắt, khắp một khoảng trời đã biến thành một màn ánh sáng rực rỡ, xanh xanh đỏ đỏ, óng ánh đủ năm màu trông rất đẹp mắt.

Ba chiếc nhẫn bạch ngọc của Hiên Viên Liệt lúc này cũng hóa thành ba chiếc vòng trắng, nhanh như một luồng điện bay thẳng vào khoảng ánh sáng rực rỡ đó. Chỉ một lát sau, ba chiếc vòng trắng đều dừng cả lại và tấm màn xanh xanh đỏ đỏ cũng thôi không biến hóa huyền ảo nữa. Hạ Thiên Tường thu ba chiếc lông chim về đã thấy trên mỗi chiếc đều có lồng một cái nhẫn bạch ngọc.

Hai bên thử thủ pháp ngang nhau không phân cao thấp, một đàng thì tài ở chỗ phân hợp tùy tâm, một đàng thì khéo ở chỗ giữa những bóng hình màu sắc lấp lánh huyền ảo đó, mà nhắm trúng được mục tiêu. Một tài, một khéo đều cùng đi đến chỗ tuyệt đỉnh. Lập tức tiếng pháo tay nổ vang lên như sấm, quần hùng hai phe chính tà đều tấm tắc khen ngợi. Tuy ai cũng bội phục kỳ tài của hai bên địch thủ, nhưng không ai dám hạ lời quyết đoán là bên nào công lực cao hơn bên nào.

Hiên Viên Liệt đỡ lấy ba chiếc nhẫn trong tay Hạ Thiên Tường đưa mắt nhìn khắp khán trường một lượt đoạn mỉm cười nói :

- Bây giờ lão phu và Hạ lão đệ mới bắt đầu cuộc so tài chính thức. Vậy có vị võ lâm cao bằng nào không liên quan gì đến cuộc thắng bại của hai phe, thì xin mời đứng ra nêu đề mục cho chúng tôi.

Hai phe quần hùng chính phái và quần tà Chấn Thiên vì đều có liên quan tới sự thắng bại hai đối thủ, nên nghe Hiên Viên Liệt hỏi đều im lặng không ai lên tiếng. Bọn Đông Doanh tam nụy, Thân Độc song quái và Tây Độc Tứ Thiên Tôn cũng đều là người trong cuộc, nên cũng ngồi yên không nhúc nhích. Giữa lúc ấy Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính thốt nhiên cất tiếng cười hềnh hệch quái gở chói tai, rồi lão thủng thỉnh đứng lên nói :

https://thuviensach.vn

- Hiên Viên Pháp Vương, Mạc Tử Kính này tuy bất tài, nhưng cũng muốn cùng các vị ra một vài đề mục là lạ cho xôm trò, không biết các vị có ưng không?

Trọng Tôn Phi Quỳnh thấy Mạc Tử Kính đứng lên ứng triệu bất giác giật mình kinh sợ, cau mày nói với Trọng Tôn Thánh :

- Gia gia coi tại sao tên ác tặc Mạc Tử Kính bỗng tự dưng lại nhận ra đề mục? Không biết hắn có dụng ý gì vậy?

Trọng Tôn Thánh lắc đầu chưa kịp trả lời. Trọng Tôn Phi Quỳnh lại nói tiếp :

- Từ lúc bọn Mạc Tử Kính, Hướng Phiêu Nhiên lên núi đến giờ, hài nhi vẫn nghi là tất thế nào chúng cũng có âm mưu thâm độc gì đây. Nhưng chỉ vì chưa tìm được bằng chứng đích xác, nên chưa thể kết tội chúng. Bây giờ Mạc Tử Kính thốt nhiên đứng lên đòi ra đề mục cho cuộc thi ám khí này hành động lại càng đáng ngờ hơn nữa? Gia gia nghĩ có phải không?

Trọng Tôn Thánh cũng lấy làm ngạc nhiên, ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu nói :

- Ừ Quỳnh nhi nói cũng có lý. Chúng ta hãy chờ xem hắn ra đề mục thế nào đã, may ra có thể do đấy suy luận ra thâm ý của hắn được chăng?

Hạ Thiên Tường thấy Mạc Tử Kính lên tiếng đáp ứng lời mời của Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt, trong bụng vừa sợ vừa ghét, cau mày xẵng giọng hỏi :

- Ta tưởng là ai hóa ra là Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính ngươi muốn gì?

Mạc Tử Kính cười khẩy nói :

- Hiên Viên Pháp Vương mời người ra đề mục nên ta ứng tuyển, ngươi điếc hay sao mà không nghe thấy tiếng?

Hạ Thiên Tường cũng cười nhạt :

- Võ lâm thiên hạ thiếu gì người? Ai cần mời ngươi ra đề mục?

https://thuviensach.vn

Mạc Tử Kính cười một cách nham hiểm :

- Bọn ngươi một người đại biểu cho năm phái: Võ Đang, Nga Mi, Thiếu Lâm, Tuyết Sơn, La Phù và quần hiệp Trung Nguyên, một người là đại biểu cho phái Chấn Thiên và quần hùng hải ngoại, bất luận bên nào thắng cuộc thi này và chiếm được cái vinh dự Bát Hoang Bá Chủ, Võ Lâm Chí Tôn đều cũng chẳng ăn nhằm gì đến Mạc Tử Kính này hết. Vậy thì ta không phải là một nhân vật tối lý tưởng mà các người đang muốn kiếm hay sao?

Hạ Thiên Tường bĩu môi :

- Thôi ngươi đừng giờ giọng đạo đức giả ra nữa, ý định của ngươi thế nào ta biết rồi, đừng hòng che mắt ta, không nổi đâu!

Hiên Viên Liệt vì chưa từng biết những trò gian ác xảo trá của bọn Mạc Tử Kính thế nào, nên khi nghe hai bên đấu khẩu bèn xua tay cười bảo Hạ Thiên Tường :

- Hạ lão đệ cứ yên tâm, kẻ nào gian xảo đến đâu cũng không dám giở trò gì trước mặt Hiên Viên Liệt này mà ngại. Cứ để cho hắn ra đề mục cũng không sao!

Nói xong bèn cất cao giọng nói với Mạc Tử Kính :

- Mạc bằng hữu định ra đề mục gì, xin cứ nói cho nghe!

Mạc Tử Kính đắc chí cười một cách nham hiểm lạnh lùng nói :

- Cái mỹ hiệu Bát Hoang Bá Chủ, Võ Lâm Chí Tôn là một vinh dự mà các nhân vật võ lâm ai chẳng mơ màng ao ước? Nay nếu để các ngươi chiếm được dễ dàng thì còn gì đáng gọi là vinh dự nữa. Vậy nên ta định tìm một đề mục thật khó...

Hiên Viên Liệt gật đầu cười nói :

- Phải lắm, phải lắm! Ngươi nghĩ rất chí lý! Vậy ngươi cứ ra đề mục thật khó cho chúng ta thi, càng khó chừng nào càng hay chừng nấy!

Mạc Tử Kính cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi ngẩng lên thủng thỉnh nói :

https://thuviensach.vn

- Ta sẽ ra ba đề mục mỗi đề một khó hơn lên, gọi là Bộ Bộ Cao Thăng. Để các ngươi kẻ nào thắng, cũng thắng cho vinh dự, kẻ nào thua, cũng thua được tâm phục, không còn ân hận gì nữa.

Nghe hắn nói xong Hiên Viên Liệt gật đầu lia lịa, tỏ ý hết sức hoan nghênh, cả đến Hạ Thiên Tường cũng tỏ vẻ cao hứng nhướng mày hỏi :

- Ngươi thử nói đề mục thứ nhất cho chúng ta nghe thử xem nào!

Mạc Tử Kính giơ tay lên đầu, rút cây trâm bằng sừng cài trên búi tóc ra cười nói :

- Đề mục thứ nhất là Hạ Thiên Tường dùng ba chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Vũ Mao trước thì từ hợp rồi phân ra, xong lại từ phân mà hợp lại, cắm vào mái tóc của ta thay cho chiếc trâm này.

Rồi hắn quay sang Hiên Viên Liệt :

- Còn Hiên Viên Pháp Vương thì tung ba chiếc nhẫn bạch ngọc ra, lần lượt lồng vào chiếc trâm tôi đang ngậm ngang miệng đây.

Hiên Viên Liệt nghe hắn ra đề tài tầm thường như thế thì hơi tỏ vẻ thất vọng cau mày hỏi :

- Đề mục ấy tầm thường quá có gì là khó? Còn đề thứ hai thế nào?

Mạc Tử Kính tủm tỉm cười trỏ tay vào pho tượng Phật cổ bằng bạch ngọc, nói tiếp :

- Đề tài thứ hai là dùng pho tượng bạch ngọc này làm mục tiêu, bọn ngươi hai người do Hạ Thiên Tường ném ám khí vào mắt bên phải pho tượng, Hiên Viên Pháp Vương thì ném vào mắt bên trái. Cần phải ném thật trúng và đẩy lùi được pho tượng hơi nhích đi một chút, nhưng tuyệt đối không được để lại dấu vết gì trên pho tượng.

Hạ Thiên Tường nghe xong gật đầu cười :

- Ừ cái đề mục ấy còn có ý tứ, có thể dùng được. Còn đề mục thứ ba thì làm sao?

https://thuviensach.vn

Mạc Tử Kính vênh mặt cười một cách nham hiểm độc ác gãi tai nói :

- Đề mục thứ ba hả? Hà hà đề mục thứ ba này mới lại càng khó, khó hơn cả lên trời...

Hiên Viên Liệt thấy nói là khó lại càng hăm hở, ngứa ngáy tay chân hỏi dồn :

- Khó thế nào? Nói mau! Nói mau! Đừng có dài dòng văn tự nữa!

Mạc Tử Kính lắc đầu cười nhạt :

- Nói thì có khó gì? Ta chỉ sợ bộ các ngươi không chắc đã làm nổi!

Hiên Viên Liệt càng sốt ruột gắt :

- Nếu ngươi đã quyết đoán rằng chúng ta không làm nổi, thì nói ra làm gì? Ta nói thật nếu ngươi không tuyên bố đề mục thứ ba ra thì hai đề mục trên của ngươi cũng coi như bỏ!

Mạc Tử Kính cười nói :

- Ta sở dĩ không muốn nói vội, là vì ta không muốn cho các ngươi chuẩn bị trước. Vậy phải đợi sau khi các ngươi thi xong hai đề mục kia, rồi ta mới tuyên bố đề mục thứ ba. Chừng đó cuộc thi mới có hào hứng. Nếu để các ngươi biết trước cả rồi còn hứng thú gì nữa.

Hạ Thiên Tường đã biết Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính là người thế nào rồi, nên cũng đoán tất trong đề mục thứ ba đó hắn đã sắp sẵn một quỷ kế thâm độc gì hại mình chứ chẳng không. Hiên Viên Liệt vì tài cao đảm lớn, xưa nay chưa từng biết sợ là gì, hai là vì tâm địa ông ta rất thẳng thắn quang minh, nên không hề mảy may ngờ vực, chỉ nhìn Hạ Thiên Tường mỉm cười nói :

- Hạ lão đệ, thôi bây giờ chúng ta hãy tỷ thí hai đề mục trên cho xong đi đã rồi hãy hỏi đến đề mục thứ ba. Để xem Mạc bằng hữu nói đề mục này còn khó hơn cả lên trời, có đúng thật không?

https://thuviensach.vn

Hạ Thiên Tường chỉ gật đầu nín lặng không nói gì nữa. Ba chiếc lông chim Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ trong tay chàng lại cùng ba chiếc nhẫn ngọc trắng ở trong tay Hiên Viên Liệt đồng thời bay lên một lượt. Trọng Tôn Phi Quỳnh từ nãy giờ vẫn chú ý lắng tai nghe những câu đối đáp của Mạc Tử Kính và hai đấu thủ, lúc này mới hạ thấp giọng nói với Trọng Tôn Thánh :

- Gia gia, Mạc Tử Kính ra hai đề mục vừa rồi hài nhi thấy hình như không có điểm nào khả nghi. Bao nhiêu mưu mô quỷ quyệt chắc phải ẩn giấu trong đề mục thứ ba mà hắn cố ý úp úp mở mở làm ra bộ bí mật đó. Gia gia thử nhìn bọn Côn Luân Dật Sĩ Hướng Phiêu Nhiên, Không Không hòa thượng và Bào Nhất Phi, xem có thấy gì đáng ngờ không?

Trọng Tôn Thánh nghe con gái nói, vội quay đầu về phía bọn Hướng Phiêu Nhiên ngồi nhìn kỹ một lượt rồi lắc đầu :

- Cha chẳng thấy chúng có cái gì dị dạng hết. Quỳnh nhi nhận thấy thế nào?

Trọng Tôn Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Hài nhi thấy chúng bề ngoài tuy cố làm ra dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên, nhưng trong mắt vẫn không che giấu được vẻ hoảng hốt bối rối. Nhất định là có sự gì sắp sửa xảy ra rồi!

Trọng Tôn Thánh lại đưa mắt nhìn lại một lượt, rồi gật đầu nói :

- Ừ Quỳnh nhi nhận xét cũng tinh tế thật! Thôi bây giờ thì im đi đừng nói gì nữa, để đợi cho hai người kia tỷ thí hết hai đề mục trên đã, khi nào bắt đầu đề mục thứ ba, lúc ấy ta sẽ đặc biệt chú ý theo dõi họ để phòng ngừa những sự bất trắc có thể đột ngột xảy ra.

Trọng Tôn Thánh vừa nói tới đây, chợt nghe trên không phía xa có mấy tiếng chim lạ văng vẳng đưa lại. Lúc này trên đỉnh ngọn Thái Bạch quần hùng hai phe chính tà đều lắng hết tinh thần, chăm chú theo dõi cuộc hiệu lượng thủ pháp ám khí, thần kỳ tuyệt thế, có một không hai của Hiên Viên Pháp Vương và Hạ Thiên Tường.

https://thuviensach.vn

Trong võ trường cũng như ngoài khán trường tuy đều im phăng phắc, không một tiếng động, nhưng tuyệt nhiên không ai chú ý đến mấy tiếng chim lạ, đang từ phía chân trời xa vọng lại, mỗi lúc một gần. Chỉ riêng có hai vợ chồng Băng Phách Thần Quân Thân Đồ Hợi và Băng Phách Thần Phi Mai Ngọc Thanh là đều ngẩng lên trông về phía Tây bắc nơi có tiếng chim vọng lại. Nhưng trời xanh lồng lộng, chỉ mới nghe tiếng mà chưa trông thấy hình.

Lúc này trong võ trường đề mục thứ nhất vừa mới bắt đầu ba cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ trong tay Hạ Thiên Tường đã tung lên cao tách ra làm ba, rồi lại chập lại làm một, cắm vào búi tóc Mạc Tử Kính đúng chỗ hắn vừa rút chiếc trâm sừng ra.

Còn ba chiếc nhẫn bạch ngọc Đoạt Mệnh Tam Hoàn của Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt cũng đã lồng vào đầu chiếc trâm cài tóc của Mạc Tử Kính đang ngậm ngang miệng, vẫn còn xoay tít chưa ngừng. Mạc Tử Kính lấy hai món ám khí xuống cầm ở tay, sắc mặt vẫn thâm trầm lạnh lẽo, thủng thỉnh nói dằn từng tiếng :

- Thủ pháp phân rồi lại hợp, hợp rồi lại phân của Hạ Thiên Tường, so với thủ pháp Toàn Phi Xảo Kính của Hiên Viên Pháp Vương thật là kỳ cổ tương đương, kẻ nửa cân người tám lạng. Thế là trận thứ nhất không phân thắng phụ. Bây giờ các ngươi sửa soạn trận thứ hai đi.

Hắn nói dứt lời, liền cầm ba chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ ném về phía Hạ Thiên Tường, còn ba chiếc nhẫn bạch ngọc thì ném về phía Hiên Viên Liệt. Xong đâu đấy, hắn liền lập tức quay ngoắt lại, rảo bước đi về mé sườn núi, cùng bọn Hướng Phiêu Nhiên, Không Không hòa thượng, Bào Nhất Phi đứng tụ lại một chỗ, sắc mặt tên nào cũng lộ vẻ đắc ý nhơn nhơn, ung dung chờ đợi kết quả.

Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt và Hạ Thiên Tường đều không ai chú ý đến bọn chúng, vì lúc này họ còn đang mãi khuynh chú toàn thần vào cuộc tỷ thí thứ hai. Thế rồi ba chiếc lông chim ngũ sắc và ba chiếc nhẫn bạch ngọc lại được đồng thời tung lên không một lượt.

https://thuviensach.vn

Thật là anh hùng sở kiến lược đồng, Hiên Viên Liệt và Hạ Thiên Tường không hẹn mà cả hai cùng có ý định trước hết hãy thi triển thủ pháp xảo kình đặc biệt, cho ba chiếc Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ và ba chiếc nhẫn vẫy vùng bay lượn trên không, tận lực thi thố hết khả năng đã, rồi đến phút cuối cùng, mới lần lượt phóng xuống mục tiêu là hai con mắt của tượng Phật.

Nào ngờ khi ba chiếc lông chim ngũ sắc và ba chiếc nhẫn bạch ngọc vừa rời khỏi tay họ bay lên không thì Ngũ Độc Phi Thi Mạc Tử Kính thốt nhiên bật lên mấy tiếng cười hềnh hệch cực kỳ đắc ý, rồi lập tức cùng Hướng Phiêu Nhiên, Không Không hòa thượng, Bào Nhất Phi cả bọn nắm tay nhau tung mình nhảy xuống khỏi đỉnh núi Thái Bạch.

Bọn họ vừa tung mình chạy trốn. Trọng Tôn Phi Quỳnh cũng lập tức hoảng nhiên tỉnh ngộ, nàng hoảng hốt gọi Trọng Tôn Thánh :

- Gia gia, gia gia! Hỏng rồi, nguy đến nơi rồi! Làm thế nào bây giờ? Chúng ta đã đoán sai tất cả kế hoạch của bọn gian phi rồi! Pho tượng cổ kia chắc chắn là của Mạc Tử Kính sai người giao cho Đại Hoàng đem lên đây để đặt giải thưởng, kỳ thực thì trong ruột pho tượng ấy, chúng giấu trái Càn Thiên Tích Lịch thật vào đấy, còn cái mà Uất Trì lão tiền bối lấy trộm vừa rồi chỉ là của giả, bọn chúng cố ý tạo ra để che mắt chúng ta đấy thôi.

Trọng Tôn Thánh nghe nói cũng chợt nghĩ ra, biết rằng một trường hạo kiếp hạo thiên đã sắp giáng xuống trước mắt, bèn chẳng quản gì đến thân mình nữa, lập tức đề khí nhảy vào võ trường, giơ tay phóng ra một luồng Thái Ất Thiên Huyền thần công hóa thành cương phong, hy vọng ngăn hai món ám khí Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ và Đoạt Mệnh Tam Hoàn lại không cho phóng vào hai mắt pho tượng cổ.

Nhưng mặc dầu ông ứng phó đã nhanh, rút cục lại vẫn bị chậm mất một bước. Trong khi luồng cương phong của Trọng Tôn Thánh còn chưa phóng tới nơi, thì ba cây Thiên Cầm Ngũ Sắc Đoản Vũ của Hạ Thiên Tường và ba chiếc nhẫn bạch ngọc của Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt đã thi nhau bắn trúng vào mắt hai pho tượng. Mắt đã trông thấy rõ ràng tiếng sét sắp

https://thuviensach.vn

giáng xuống đỉnh đầu, quần hùng trên đỉnh núi Thái Bạch không phân biệt chính tà đều sắp hóa thành hôi kiếp dưới uy lực cực kỳ mãnh liệt của trái Càn Thiên Tích Lịch đến nơi.

Nhưng tiếng chim lạ hốt nhiên lại nổi lên, một luồng gió mạnh như bão táp ào ngang qua đầu, rồi từ trên lưng chừng trời sà xuống một cánh chim khổng lồ màu vàng óng ánh như kim nhũ quạt tới phành phạch. Sức mạnh của cánh chim có tới trên ngàn cân, đừng nói tới một pho tượng Phật bị quạt bay ra xa tới mấy chục trượng rơi theo phía sau bọn Mạc Tử Kính rồi lăn xuống chân núi, ngay cả Trọng Tôn Thánh nếu không kịp thời vận dụng thân pháp Kim Cương Trụ Địa trong Đại Lực Thiên Cân Trụy, giữ vững lấy thân thể thì cũng không khỏi bị luồng gió mạnh của cánh chim quạt bay ra khỏi đỉnh núi Thái Bạch rồi.

Chiếc cánh chim đại bàng màu vàng to lớn phi thường đó là của một con đại bàng kim thúy. Trên lưng đại bàng nhảy xuống hai nhân vật võ lâm hiệp nghĩa chính phái quen thuộc của chúng ta. Một người là Tuyết Sơn Băng Nô Lãnh Bạch Thạch, một nhân vật tính tình phóng khoáng cuồng ngạo của phái Tuyết Sơn, còn một người bị cụt một chân, tay chống chiếc gậy sắt, chính là Vạn Mai Lão Nông Tần Lạc Phố, sư thúc của Băng Tâm thần ni phái La Phù.

Vạn Mai Lão Nông Tần Lạc Phố vừa nhảy xuống đất không kịp chào mừng hỏi han các vị quần hiệp, đã vội vẫy tay gọi mọi người cùng chạy xuống sườn núi xem. Tất cả quần hùng đều chạy và nhìn theo xuống chân núi. Vừa ra đến ven sườn, đã nghe thấy dưới chân núi nổ lên một tiếng kinh hồn, tưởng chừng lở đất long trời, núi rừng rung chuyển làm mọi người đều cảm thấy đầu óc choáng lộn thủng cả màng tai.

Thì ra bao nhiêu mưu đồ thâm độc của bọn Mạc Tử Kính đều không thoát ra ngoài ý liệu của Trọng Tôn Phi Quỳnh. Chỉ đáng tiếc một điều là nàng đoán không được chúng giấu trái Càn Thiên Tích Lịch thật ở đâu, nên mới đến nỗi suýt nữa thì trúng phải gian kế. Nguyên do Mạc Tử Kính tâm trí tinh khôn xảo quyệt, chịu phí tổn bao nhiêu tâm cơ để tạo nên một trái Càn Thiên

https://thuviensach.vn

Tích Lịch giả còn trái thật thì hắn cho đặt vào trong bụng pho tượng bạch ngọc, sai người đem gửi con dị thú Đại Hoàng mang lên đỉnh núi Thái Bạch. Trong bụng pho tượng Phật, tuyệt không cần đặt máy móc gì lạ chỉ cần đánh nhẹ vào giữa hai con ngươi pho tượng tức cũng như vặn bỏ chốt đen nhỏ ở vị trí ngôi sao Thiên Toàn trên trái Càn Thiên Tích Lịch đi là xong việc Cho nên khi ba chiếc lông chim ngũ sắc và ba cái nhẫn bạch ngọc chia nhau ra đánh trúng vào hai con mắt của pho tượng cổ, thì trái Càn Thiên Tích Lịch sẽ tự nhiên phát nổ. Trong khi bốn tên tuyệt đại hung nhân, cùng hung cực ác là Mạc Tử Kính, Hướng Phiêu Nhiên, Không Không hòa thượng, Bào Nhất Phi thi hành gian kế xong, hò nhau chạy thục mạng xuống chân núi Thái Bạch, thì pho tượng cổ bằng bạch ngọc không khác gì một Thôi Mệnh Diêm La bị kình phong của cánh chim đại bằng kim thúy quạt bay lên không tình cờ rơi đúng phía sau lưng bọn hắn.

Mạc Tử Kính vẫn tự cho là độc kế của mình thật là cẩn mật chu đáo, quỷ không hay, thần không biết, lúc này quần hùng trên núi Thái Bạch sắp bị hạo kiếp lâm đầu, nhất định không ai tránh thoát! Vậy là chỉ trong nháy mắt chúng không tốn một chút hơi sức nào, hắn nghiễm nhiên trở thành một vị võ lâm bá chủ.

Vừa nghĩ đến chỗ cực kỳ đắc ý, chợt thấy một luồng ánh sáng trắng từ trên núi rơi xuống, nhìn kỹ thì té ra chính là pho tượng bạch ngọc cổ sắp sửa nổ đến nơi. Bọn Mạc Tử Kính vừa trông thấy pho tượng bất giác hồn vía rụng rời chân tay bủn rủn, bao nhiêu ý khí ngông cuồng đều tiêu tan mất cả. Hắn tự biết là trời xanh lồng lộng, rút cuộc vẫn không sao che mắt nổi, họa phúc rủi may, do mình tự chuốc, không còn oán ai được nữa!

Trái Càn Thiên Tích Lịch vừa nổ vang trời, thì cả tòa Thái Bạch sơn đều rung rinh chực đổ, thủ phạm là bọn Mạc Tử Kính tự nhiên phải tan xương nát thịt, cốt hóa thành than. Quần hùng hai phái chính tà trên đỉnh núi, mắt đã được chứng kiến một thảm kịch hoảng vía kinh hồn xong, bất giác bao nhiêu hùng tâm tráng chí đều đã nguội lạnh tới tám phần mười.

https://thuviensach.vn

Nếu không may mắn nhờ được Tuyết Sơn Băng Nô Lãnh Bạch Thạch và Vạn Mai Lão Nông Tần Lạc Phố cưỡi con đại bàng kim thúy điểu tới ứng cứu kịp thời, thì cả tòa Thái Bạch phong giờ đây không biết đã biến thành hình trạng thế nào? Biến thành lò mổ La Sát? Hay biến thành Địa ngục A tỳ? Mà quần hùng hai phái vô luận chính tà, bất kể võ công cao thấp, dù là Thiên Ngoại Tình Ma Trọng Tôn Thánh, dù là Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt tất cả đều giống như số phận với bọn Mạc Tử Kính mà xương thịt đều nhão ra như cháo.

Hạ Thiên Tường đứng lặng giờ lâu, hồn vía mới trấn định, bèn rảo bước tới trước mặt Tần Lạc Phố và Lãnh Bạch Thạch, mỉm cười gọi :

- Tần lão tiền bối, Lãnh đại ca...

Tần Lạc Phố xua tay cười nói :

- Hạ lão đệ hãy ra võ trường tiếp tục xong cuộc thi với Hiên Viên Pháp Vương đi đã, rồi vào đây ta kể chuyện sau khi ly biệt cho mà nghe. Còn nhiều chuyện lắm, ta sẽ chờ lão đệ.

Hạ Thiên Tường vâng lời lại quay ra võ trường nhìn Hiên Viên Liệt cười nói :

- Hiên Viên Pháp Vương cuộc thi ám khí của chúng ta còn tiếp tục nữa hay thôi?

Hiên Viên Liệt cười ha hả nói :

- Thôi thôi không cần! bây giờ ta đem tám chữ mỹ hiệu chia ra làm đôi, ta làm Bát Hoang Bá Chủ, lão đệ làm Võ Lâm Chí Tôn như vậy mới công bằng và không bên nào chịu thiệt!

Hiên Viên Liệt nói xong, lại nhìn Trọng Tôn Thánh mỉm cười tiếp :

- Trọng Tôn đại hiệp, Hiên Viên Liệt xin tuân thủ đổ ước, từ nay lui về mai danh ẩn tích, không xuất hiện giang hồ nữa. Trong vòng hai mươi năm thủ ước đó, nếu đại hiệp và quý vị thấy người nào bên phe chúng tôi, có mặt ở

https://thuviensach.vn

đây hôm nay còn hoạt động bất cứ một việc gì trong giang hồ, thì xin lập tức thông tri tới Bát Mạc Tiếp Thiên cung, Hiên Viên Liệt này sẽ xử trị.

Nói vừa dứt lời, ống tay áo bào lập tức vung lên rồi xuất lĩnh bọn quần tà cùng rút lui xuống núi. Trọng Tôn Thánh và quần hiệp đều nhận thấy Bát Mạc Yêu Vương Hiên Viên Liệt cử chỉ quang minh lỗi lạc, thật đáng mặt thủ lĩnh quần tà, bèn cùng đứng lên mỉm cười tiễn tống. Chờ cho bọn Hiên Viên Liệt đi khỏi, Hạ Thiên Tường mới hỏi Lãnh Bạch Thạch và Tần Lạc Phố :

- Tần lão tiền bối và Lãnh đại ca tại sao lại biết rõ mưu mô thâm độc của bọn Mạc Tử Kính mà đến tiếp cứu kịp thời như vậy?

Lãnh Bạch Thạch cười nói :

- Tiếp cứu kịp thời là do thiên mệnh, còn biết rõ mưu mô thâm độc của họ là nhờ Tân lão tiền bối, chứ ngu huynh có biết gì đâu.

Quần hiệp nghe nói đều xúm quanh Tần Lạc Phố chờ nghe ông kể chuyện. Tần Lạc Phố bèn thủng thẳng thuật hết đầu đuôi cho mọi người nghe. Nguyên sau khi bị Hướng Phiêu Nhiên đả thương, Tần Lạc Phố được một lão nông đem về cứu chữa. Chỉ chừng nửa tháng sau ông lại lấy lại được sức khỏe, bèn chống nạng lên núi Côn Luân dò tìm tung tích của Hướng Phiêu Nhiên và thiết pháp cứu đứa trẻ.

Nhưng khi lên tới nơi chỉ thấy cung Côn Luân đã bị đốt cháy, tung tích Hướng Phiêu Nhiên và đứa trẻ cũng bặt tăm. Ông lại đành lủi thủi quay về. Vì nhẩm tính đã gần tới kỳ đại hội Trung Thu, đoán chắc thế nào Hạ Thiên Tường cũng có mặt ở đấy. Tần Lạc Phố bèn định lên núi Thái Bạch báo cho chàng biết việc đứa trẻ bị mất tích, để chàng liệu đi tìm rồi mới quay về núi La Phù sau.

Khi đến gần núi Chung Nam, tới một khu rừng vắng, ông thấy trong mình mỏi mệt, bèn tìm một gốc cây lớn nằm nghỉ, bất đồ thiu thiu ngủ mất. Khi tỉnh dậy chợt nghe có tiếng nhiều người nói chuyện, cách chỗ ông nằm chỉ chừng hơn một trượng. Mới đầu ông cho là khách bộ hành qua đó nghỉ chân

https://thuviensach.vn

nên cũng không chú ý. Nhưng sao tiếng nói nghe quen lắm, rõ ràng là tiếng Hướng Phiêu Nhiên và Mai Ưu Cư Sĩ (vì lúc đó Tần Lạc Phố chưa biết tên thật của hắn là Mạc Tử Kính). Ông giật mình kinh sợ, vội rón rén bước lại gần lắng tai nghe trộm.

Cũng may chỗ ông ngồi xung quanh cây cối bao phủ rất dầy, nên tuy hai bên cách nhau rất gần, mà ông không bị bọn chúng trông thấy. Nhờ thế bao nhiêu mưu mô thâm độc của bốn tên gian tặc đều bị Tần Lạc Phố nghe lỏm được hết. Chờ đến lúc chúng đi khỏi một lúc khá lâu, Tần Lạc Phố mới dám bò ra khỏi rừng.

Ông vừa đi vừa nóng lòng sốt ruột, không biết làm cách gì thông tin ngay cho quần hiệp trên Thái Bạch phong biết. Trong bụng chỉ nơm nớp lo không khéo mình lên tới nơi thì mọi việc đã xong rồi, quần hùng hai phái chính tà đều đã biến thành tro bụi. Nhưng có lẽ trời không phụ người ngay, nên mới xui khiến Lãnh Bạch Thạch đem tranh và chữ đi đổi được con chim đại bàng cho Hạ Thiên Tường về, trông thấy ông bèn vội cho chim bằng hạ xuống đón. Nhờ thế mới kịp cứu vãn được một trường hạo kiếp hạo thiên.

Quần hùng nghe chuyện xong ai cũng lắc đầu lè lưỡi hú hồn hú vía thầm cảm ơn Trời Phật đã che chở cho kẻ thiện lương. Thấy mọi việc đã xong xuôi Trọng Tôn Thánh mới nghiêm sắc mặt trịnh trọng nói với mọi người :

- Cuộc đại hội Trung Thu hôm nay tuy có may mắn thành công, nhưng sau hai mươi năm nữa vẫn có những ưu hoạn ngấm ngầm chỉ chực chờ dịp là bùng nổ. Vậy các vị nên cố gắng tu vi và đốc xuất môn hạ dụng công học tập, sau này mới có thể đủ sức tiêu diệt quần ma, phát huy chính nghĩa, không nên lơ là, phải luôn luôn đề cao cảnh giác mới được.

Quần hiệp nghe xong ai cũng cho là phải, cùng đồng thanh dạ dạ xin vâng. Lúc này trên đỉnh Thái Bạch phong mây lành bao phủ, dưới bầu trời sán lạn vui tươi, hoa cỏ tưng bừng.

Bộ Mai Khôi sứ giả trên trăm vạn lời cũng xin tuyên bố kết thúc.

https://thuviensach.vn

MAI KHÔI

SỨ GIẢ

LÃO SƠN NHÂN

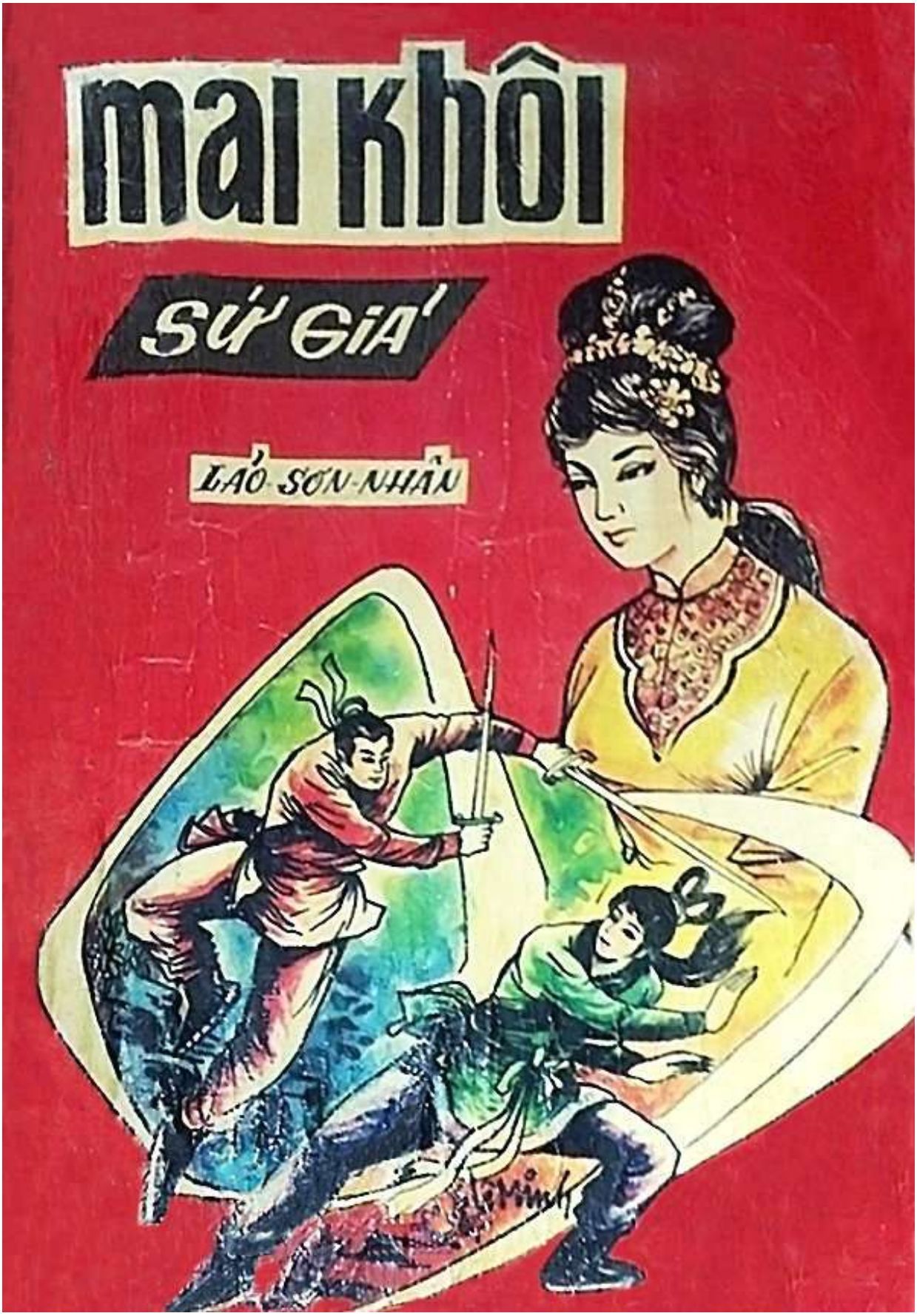

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Bìa Sách
Mai Khôi Sứ Giả - Nam Dương Tẩu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74

https://thuviensach.vn